

Holy Bible

Aionian Edition®

**Vizsoly (Karoli) Biblia
Hungarian Bible 1590**

AionianBible.org

A világ első Szent Biblia fordított fordítása
100%-ban szabadon másolható és nyomtatható
más néven “ A Lila Biblia ”

Holy Bible Aionian Edition ®
Vizsoly (Karoli) Biblia
Hungarian Bible 1590

CC Attribution NoDerivatives 4.0, 2018-2023
Source text: Crosswire.org
Source version: 10/24/2020
Source copyright: Public Domain
Károli Gáspár, Vizsoly, Hungary, 1590

Formatted by Speedata Publisher 4.15.19 (Pro) on 12/23/2023
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
<https://AionianBible.org>

Published by Nainoia Inc
<https://Nainoia-Inc.signedon.net>

We pray for a modern public domain translation in every language
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Előszó

Magyar Nyelv at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation!* What is an *un-translation?* Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aīdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aīdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is *eternal*! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to *eternal* life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Take the time to understand these eleven words. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 201 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read online at AionianBible.org, with Android, and TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal... and purple is the color of royalty!

Tartalomjegyzék

ÓTESTAMENTUM

1 Mózes	11
2 Mózes	40
3 Mózes	63
4 Mózes	81
5 Mózes	106
Józsué	127
Birák	142
Ruth	157
1 Sámuel	159
2 Sámuel	179
1 Királyok	195
2 Királyok	214
1 Krónika	232
2 Krónika	248
Ezsdrás	269
Nehemiás	275
Eszter	284
Jób	289
Zsoltárok	303
Példabeszédek	337
Prédikátor	350
Énekek Éneke	355
Ézsaiás	358
Jeremiás	384
Jeremiás sır	416
Ezékiel	419
Dániel	447
Hóseás	456
Jóel	460
Ámos	462
Abdiás	466
Jónás	467
Mikeás	468
Náhum	471
Habakuk	472
Sofoniás	474
Aggeus	476
Zakariás	477
Malakiás	482

ÚJTESTAMENTUM

Máté	487
Márk	506
Lukács	518
János	538
Apostolok	554
Rómaiakhoz	574
1 Korintusi	582
2 Korintusi	590
Galatákhöz	595
Efézusiakhoz	598
Filippiekhez	601
Kolosséiakhoz	603
1 Tesszalonika	605
2 Tesszalonika	607
1 Timóteushoz	608
2 Timóteushoz	611
Titushoz	613
Filemonhoz	614
Zsidókhoz	615
Jakab	621
1 Péter	623
2 Péter	626
1 János	628
2 János	630
3 János	631
Júdás	632
Jelenések	633

FÜGGELÉK

Útmutató az Olvasóhoz
Szótár
Térképek
Sors
Képek, Doré

ÓTESTAMENTUM

És kiűzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a
villogó pallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját.

1 Mózes 3:24

1 Mózes

1 Kezdetben teremtő Isten az egét és a földet. **2** A föld pedig kietlen és pusztávala, és setétség vala a mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett. **3** És monda Isten: Legyen világosság: és lőn világosság. **4** És látá Isten, hogy jó a világosság; és elválasztá Isten a világosságot a setétségtől. **5** És nevezé Isten a világosságot nappalnak, és a setétséget nevezé éjszakának: és lőn este és lőn reggel, első nap. **6** És monda Isten: Legyen mennyezet a víz között, a mely elválaszsa a vizeket a vizektől. **7** Teremté tehát Isten a mennyezetet, és elválasztá a mennyezet alatt való vizeket, a mennyezet felett való vizektől. És úgy lőn. **8** És nevezé Isten a mennyezetet égnek: és lőn este, és lőn reggel, második nap. **9** És monda Isten: Gyűjjenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tessék meg a száraz. És úgy lőn. **10** És nevezé Isten a szárazat földnek; az egybegyűlt vizeket pedig tengernek nevezé. És látá Isten, hogy jó. **11** Azután monda Isten: Hajtson a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet, gyümölcsfát, a mely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, a melyben legyen néki magva e földön. És úgy lőn. **12** Hajta tehát a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet az ő neme szerint, és gyümölcstermő fát, a melynek gyümölcsében mag van az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó. **13** És lőn este és lőn reggel, harmadik nap. **14** És monda Isten: Legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválaszszák a nappal az éjszakától, és legyenek jelek, és meghatározói ünnepeknek, napoknak és esztendőknek. **15** És legyenek világítók az ég mennyezetén hogy világítsanak a földre. És úgy lőn. **16** Teremté tehát Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjjel; és a csillagokat. **17** És helyezteti Isten azokat az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre; **18** És hogy uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és elválaszszák a világosságot a setétségtől. És látá Isten, hogy jó. **19** És lőn este és lőn reggel, negyedik nap. **20** És monda Isten: Pezsdűljenek a vizek elő állatok nyüzsgésétől; és madarak repdessenek a föld felett, az ég mennyezetének színén. **21** És teremtő Isten a nagy vízi állatokat, és minden állatot a csúszó-mászó állatokat, a melyek nyúzsögnek a vizekben az ő nemök szerint, és mindenféle szárnyas repdesőt az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó. **22** És megáldá azokat Isten, mondván: Szaporodjatok, és sokasodjatok, és töltések be a tenger vizeit; a madár is sokasodjék a földön. **23** És lőn este és lőn reggel, ötödik nap. **24** Azután monda az Isten: Hozzon a föld elő állatokat nemök szerint: barmokat, csúszó-mászó állatokat és szárazföldi vadakat nemök szerint. És úgy lőn. **25** Teremté tehát Isten a szárazföldi vadakat nemök szerint, a barmokat nemök szerint, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokat nemök szerint. És látá Isten, hogy jó. **26** És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodj a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. **27** Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonytá teremté őket. **28**

És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltések be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. **29** És monda Isten: Íme néktek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén, és minden fát, a melyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek eledelül. **30** A föld minden vadainak pedig, és az ég minden madarainak, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatoknak, a melyekben élő lélek van, a zöld fűveket adom eledelül. És úgy lőn. **31** És látá Isten, hogy minden a mit teremtett vala, íme igen jó. És lőn este és lőn reggel, hatodik nap.

2 És elvégezteték az ég és a föld, és azoknak minden serege. **2** Mikor pedig elvégezé Isten hetednapon az ő munkáját, a melyet alkottott vala, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, a melyet alkottott vala. **3** És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten. **4** Ez az égnek és a földnek eredete, a mikor teremtettek. Mikor az Úr Isten a földet és az egét teremté, **5** Még semmiféle mezei növény sem vala a földön, s még semmiféle mezei fű sem hajtott ki, mert az Úr Isten még nem bocsátott vala esőt a földre; és ember sem vala, ki a földet mívelje; **6** Azonban pára szállott vala fel a földről, és megnedvesíté a föld egész színét. **7** És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehellelt vala az ő orrába életnek lehelletet. Így lőn az ember elő lelékké. **8** És ültete az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abba helyezteti az embert, a kit formált vala. **9** És nevele az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eleledre jót, az élet faját is, a kertnek közepette, és a jó és gonosz tudásának faját. **10** Folyóvíz jó vala pedig ki Édenből a kert megöntözésére; és onnét elágazik és négy főágra szakad vala. **11** Az elsőnek neve Pison, ez az, a mely megkerüli Havilah egész földét, ahol az arany terem. **12** És annak a földnek aranya igen jó; ott van a Bdelliom és az Onix-kő. **13** A második folyóvíz neve pedig Gihon; ez az, a mely megkerüli az egész Khús földét. **14** És a harmadik folyóvíz neve Hiddekel; ez az, a mely Asszíria hosszában foly. A negyedik folyóvíz pedig az Eufrátes. **15** És vevé az Úr Isten az embert, és helyezteti őt az Éden kertjébe, hogy mívelje és őrizze azt. **16** És parancsolta az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. **17** De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert a mely napon ejéndel arról, bizony meghalsz. **18** És monda az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzék néki segítő társat, hozzá illőt. **19** És formált vala az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat, és mindenféle égi madarat, és elvívé az emberhez, hogy lássa, minek nevezze azokat; mert a mely nevet adott az ember az elő állatnak, az annak neve. **20** És nevet adta az ember minden baromnak, az ég madarainak, és minden mezei vadnak; de az embernek hozzá illő segítő társat nem talált vala. **21** Bocsáta tehát az Úr Isten mély álmot az emberre, és ez elaluvék. Akkor kívón egyet annak oldalbordái közül, és hússal tölté be annak helyét. **22** És alkotá az Úr Isten azt az oldalbordát, a melyet kivett vala az emberből, asszonytá, és vivé az emberhez. **23** És monda

az ember: Ez már csontomból való csont, és testemből való test: ez asszonyembernek nevezessék, mert emberből vétetett. 24 Annakokáért elhagyja a férfit az Ő atyját és az Ő anyját, és ragaszkodik feleségehez: és lesznek egy testté. 25 Valának pedig mindenketen mezítelenek, az ember és az Ő felesége, és nem szégyenlik vala.

3 A kígyó pedig ravaszabb vala minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett vala, és monda az asszonynak: Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? 2 És monda az asszony a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk; 3 De annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt mondá Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok. 4 És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem háltok meg; 5 Hanem tudja az Isten, hogy a mely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lésztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói. 6 És látá az asszony, hogy jó az a fa edelédre s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcseségért: szakasztta azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék. 7 És megnyilatkozának minden tööknek szemei s észrevevék, hogy mezítelenek; figefa levelet aggatának azért össze, és körülkötöttet csinálának magoknak. 8 És meghallák az Úr Isten szavát, a ki hűvös alkonyatkor a kertben jár vala; és elrejtőzik az ember és az Ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között. 9 Szólítá ugyanis az Úr Isten az embert és monda néki: Hol vagy? 10 És monda: Szavadal hallám a kertben, és megfélemlém, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtem. 11 És monda Ő: Ki mondá néked, hogy mezítelen vagy? Avagy talán ettél a fáról, melytől tiltottak, hogy arról ne egyél? 12 És monda az ember: Az asszony, a kit mellém adtál vala, Ő ada nékem arról a fáról, úgy evém. 13 És monda az Úr Isten az asszonynak: Mit cselekedtél? Az asszony pedig monda: A kígyó ámított el engem, úgy evém. 14 És monda az Úr Isten a kígyónak: Mivelhogy ezt cselekedted, átkozott légy minden barom és minden mezei vad között; hasadon járj, és port egyél életed minden napjaiban. 15 És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az Ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod. 16 Az asszonynak monda: Felette igen megsokásítom viselősséged fájdalmait, fájdalommal szűlök magzatokat; és epekedel a te férjed után, Ő pedig uralkodik te rajtad. 17 Az embernek pedig monda: Mivelhogy hallgattál a te feleséged szavára, és ettél arról a fáról, a melyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: Átkozott legyen a föld te miattad, fáradtságos munkával éli belőle életednek minden napjaiban. 18 Töviset és bogácskórót teremjen tenéked; s egyed a mezőnek fűvét. 19 Orczárát verítékel egyed a te kenyeredet, míglén visszatér a földbe, mert abból vétettél: mert por vagy te s ismét porrá leszesz. 20 Nevezte vala pedig Ádám az Ő feleséget Évának, mivelhogy Ő lett anyja minden élőnek. 21 És csinálna az Úr Isten Ádámnak és az Ő feleségenek bőr ruhákat, és felöltözöttető Őket. 22 És monda az Úr Isten: Íme az ember olyanná lett, mint mi közülkünk egy, jót és gonoszt tudván. Most tehát, hogy ki ne nyújtsa kezét, hogy szakaszzon

az élet fájáról is, hogy egyékké, s örökké éljen: 23 Kiküldé Ő az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy mívelje a földet, a melyből vétetett vala. 24 És kiűzte az embert, és oda helyezték az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a villogó pallos lángját, hogy óriázzék az élet fájának útját.

4 Azután ismeré Ádám az Ő feleséget Évát, a ki fogad vala méhében és szűlök vala Kaint, és monda: Nyertem férfiat az Úrtól. 2 És ismét szűlök annak atyafiát, Ábelöt. És Ábel juhok pásztoria lőn, Kain pedig földművelő. 3 Lőn pedig idő multával, hogy Kain ajándékot vive az Úrnak a föld gyümölcséből. 4 És Ábel is vive az Ő juhainak első fajzásából és azoknak kövérségből. És tekinte az Úr Ábelre és az Ő ajándékára. 5 Kain pedig és az Ő ajándékára nem tekinte, miért is Kain haragra gerjede és fejét lecsürgeszté. 6 És monda az Úr Kainnak: Miért gerjedt haragra? és miért csürgeszted le fejedet? 7 Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és read van vagyódása; de te uralkodjára rajta. 8 És szűlök beszél vala Kain Ábelrel, az Ő atyafiával. És lőn, mikor a mezőn valának, támada Kain Ábelre az Ő atyafiára, és megölé Őt. 9 És monda az Úr Kainnak: Hol van Ábel a te atyádfia? Ő pedig monda: Nem tudom, avagy őriző vagyok-e én az én atyádfiának? 10 Monda pedig az Úr: Mit cselekedtél? A te atyádfiának vére kiált én hozzá a földről. 11 Mostan azért átkozott légy e földön, mely megnyitotta az Ő száját, hogy befogadj a te atyádfiának vérét, a te kezedből. 12 Mikor a földet miveled, ne adj a te többé néked az Ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön. 13 Akkor monda Kain az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogyszem elhordozhatnám. 14 Íme előlök engem ma e földnek színéről, és a te színed elől el kell rejtőznöm; bujdosó és vándorló leszek a földön, és akkor akárki talál reám, megöl engemet. 15 És monda néki az Úr: Sőt inkább, aki megöléndi Kaint, hétszerre megbüntettem. És megbélyegz az Úr Kaint, hogy senki meg ne ölige, a ki rátalál. 16 És elméne Kain az Úr színe elől, és letelepedék Nód földén, Édentől keletre. 17 És ismeré Kain az Ő feleséget, az pedig fogada méhében, és szűlök Hánókhott. És építé várost, és nevezé azt az Ő fiának nevéről Hánókhnak. 18 És lett Hánókhnak fia, Irád: És Irád nemzé Mekhujáelt: Mekhujáel pedig nemzé Methusáel, és Methusáel nemzé Lámekhet. 19 Lámekhet pedig vett magának két feleséget: az egyiknek neve Háda, a másiknak neve Czilla. 20 És szűlök Háda Jábált. Ez volt atyjok a sátorban-lakóknak, és a barompásztoroknak. 21 Az Ő atyafiának pedig Jubál vala neve: ez volt atyja minden lantosnak és síposnak. 22 Czilla pedig szűlök Tubálkaint, mindenféle réz- és vasszerszámok kovácsolóját: és Tubálkain hugát, Nahamát. 23 Akkor monda Lámekhet az Ő feleségeinek: Oh Háda és Czilla, hallgassatok szómra, Lámekhet feleségei, halljátok beszédem: embert ötem, mert megsebzett; ifjat ötem, mert megütött. 24 Ha hétszeres a bosszú Kainért, hetvenhétszeres az Lámekhert. 25 Ádám pedig ismét ismeré az Ő feleséget, és az szűlök néki fiat, és nevezé annak nevét Séthnek: mert adott úgymond, énnékkem az Isten más magot Ábel helyett, kit megölé Kain. 26 Séthnek is született fia, és nevezé annak nevét Énósnak. Akkor kezdték segítségül hívní az Úrnak nevét.

5 Ez az Ádám nemzetsegének könyve. A mely napon teremté Isten az embert, Isten hasonlatosságára teremté azt. **2** Férfilúvá és asszonyá teremté őket, és megáldá őket és nevezé az ő nevököt Ádámnak, a mely napon teremtetének. **3** Élt vala pedig Ádám száz harmincz esztendőt, és nemze fiat az ó képére és hasonlatosságára és nevezé annak nevét Séthnek. **4** És telének Ádám napjai, minekutánna Séthet nemzette, nyolcszáz esztendőre, és nemze fiakat és leányokat. **5** És lőn Ádám egész életének ideje kilencszáz harmincz esztendő; és meghala. **6** Éle pedig Séth száz öt esztendőt, és nemzé Énóst. **7** És éle Séth, minekutánna Énóst nemzette, nyolcszáz hétfeléig; és nemze fiakat és leányokat. **8** És lőn Séth egész életének ideje kilencszáz tizenkét esztendő; és meghala. **9** Éle pedig Énós kilenczen esztendőt, és nemzé Kénánt. **10** És éle Énós, minekutánna Kénánt nemzette, nyolcszáz tizenöt esztendéig, és nemze fiakat és leányokat. **11** És lőn Énós egész életének ideje kilencszáz öt esztendő; és meghala. **12** Éle pedig Kénán hetven esztendőt, és nemzé Mahalálélt. **13** És éle Kénán, minekutánna Mahalálélt nemzette, nyolcszáz negyven esztendéig; és nemze fiakat és leányokat. **14** És lőn Kénán egész életének ideje kilencszáz tíz esztendő; és meghala. **15** Éle pedig Mahalálél hatvanöt esztendőt, és nemzé Járedet. **16** És éle Mahalálél, minekutánna Járedet nemzette, nyolcszáz harmincz esztendéig, és nemze fiakat és leányokat. **17** És lőn Mahalálél egész életének ideje nyolcszáz kilenczenöt esztendő; és meghala. **18** Éle pedig Járed száz hatvankét esztendőt, és nemzé Énókhott. **19** És éle Járed, minekutánna Énókhott nemzette, nyolcszáz esztendőt; és nemze fiakat és leányokat. **20** És lőn Járed egész életének ideje kilencszáz hatvankét esztendő; és meghala. **21** Éle pedig Énókh hatvanöt esztendőt, és nemzé Methuséláht. **22** És járt Énókh az Istennel, minekutánna Methuséláht nemzette, háromszáz esztendéig; és nemze fiakat és leányokat. **23** És lőn Énókh egész életének ideje háromszáz hatvankét esztendő. **24** És mivel Énókh Istennel járt vala; eltűnék, mert Isten magához vevé. **25** Éle pedig Methuséláh száz nyolczvánhet esztendőt és nemzé Lámekhet. **26** És éle Methuséláh, minekutánna Lámekhet nemzette, hétszáz nyolczvankét esztendőt; és nemze fiakat és leányokat. **27** És lőn Methuséláh egész életének ideje kilencszáz hatvankilenc esztendő; és meghala. **28** Éle pedig Lámekh száz nyolczvankét esztendőt, és nemze fiat. **29** És nevezé azt Noénak, mondván: Ez vígasztal meg minket munkálkodásunkban s kezünk terhes fáradozásában a földön, melyet megátkozott az Úr. **30** És éle Lámekh, minekutánna Noét nemzette, ötszáz kilenczenöt esztendőt; és nemze fiakat és leányokat. **31** És lőn Lámekh egész életének ideje hétszázhetvenhét esztendő; és meghala. **32** És mikor Noé ötszáz esztendős volt, nemzé Noé Sémet, Khámót és Jáfetet.

6 Lőn pedig, hogy az emberek sokasodni kezdének a föld színén, és leányaik születének. **2** És láták az Istennek fiai az emberek leányait, hogy szépek azok, és vevének magoknak feleségeket mind azok közül, kiket megkedvelnek vala. **3** És monda az Úr: Ne maradjon az én lelkek örökké az emberben, mivelhogy ő test; legyen életének ideje száz húsz esztendő. **4**

Az óriások valának a földön abban az időben, sőt még azután is, mikor az Isten fiai bemenének az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szűlének nézik. Ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak. **5** És látá az Úr, hogy megsokasult az ember goroszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gorosz. **6** Megbáná azért az Úr, hogy teremtte az embert a földön, és bájkódék az ó szívében. **7** És monda az Úr: Eltörlöm az embert, a kit teremtem, a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat, és az ég madarakat; mert bánom, hogy azokat teremtem. **8** De Noé kegyelmet talála az Úr előtt. **9** Noénak pedig ez a története: Noé igaz, tökéletes férfiu vala a vele egykoruk között. Istennel jár vala Noé. **10** És nemzé Noé három fiat: Sémét, Khámót és Jáfetet. **11** A föld pedig romlott vala Isten előtt és megtélik a föld erőszakoskodással. **12** Tekinte azért Isten a földre, és íme meg vala romolva, mert minden test megrontotta vala az ó útát a földön. **13** Monda azért Isten Noénak: minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általok: és íme elvesztem őket a földdel egybe. **14** Csinálj magadnak bárkát gófer fából, rekeszéket csinálj a bárkában, és szurkodz meg belől és kívül szurokkal. **15** Ekképen csinálд pedig azt: A bárka hoszsa háromszáz sing legyen, a szélessége ötven sing, és a magassága harmincz sing. **16** Ablakot csinálj a bárkán, és egy singnyire hadgy azzel felülről; a bárka ajtaját pedig oldalt csinálд; alsó, közép, és harmad padlásuvá csinálд azt. **17** És pedig íme özönvízet hozok a földre, hogy elveszessek minden testet, a melyben élő lélek van az ég alatt; valami a földön van, elvész. **18** De te veled szövetséget kötök, és bemegy a bárkába, te és a te fiaid, feleséged és a te fiaidnak feleségei teveled. **19** És minden élőből, s minden testből, mindenből kettő-kettőt vígy be a bárkába, hogy veled együtt életben maradjanak: hímek és nőstények legyenek. **20** A madarak közül az ó nemök szerint, a barmok közül az ó nemök szerint és a földnek minden csúszó-mászó állatjai közül az ó nemök szerint; mindenből kettő-kettő menjen be hozzád, hogy életben maradjanak. **21** Te pedig szerezz magadnak mindenféle eledelt, mely megehető, és takarítsd be magadhoz, hogy neked is, azoknak is legyen eledelű. **22** És úgy cselekedék Noé; a mint parancsolta vala néki Isten, minden akképen cselekedék.

7 Monda az Úr Noénak: Menj be te, és egész házadnépe a bárkába: mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedéken. **2** minden tiszta baromból hetet-hetet vígy be, hímet és nőstényét; azokból a barmokból pedig, a melyek nem tiszta, kettő-kettőt, hímet és nőstényét. **3** Az égi madarakból is hetet-hetet, hímet és nőstényét, hogy magvak maradjon az egész föld színén. **4** Mert hét nap múlva esőt bocsátok a földre negyven nap és negyven éjjel; és eltörik a föld színéről minden állatot, melyet teremtem. **5** Cselekedék azért Noé minden a szerint, a mint az Úr néki megparancsolta vala. **6** Noé pedig hatszáz esztendős vala, mikor az özönvíz volt a földön. **7** Beméne azért Noé és az ő fiai, az ő felesége, és fiainak feleségei ő vele a bárkába, az özönvíz elől. **8** A tiszta barmok közül, és a tisztálatlan barmok közül, a madarak közül, és minden földön csúszó-mászó állat közül, **9** kettő-kettő méne be Noéhoz

a bárkába, hím és nőstény: a mint Isten megparancsolta vala Noénak. **10** Lőn pedig hetednapra, hogy megjöve az özönvíz a földre. **11** Noé életének hatszázadik esztendéjében, a második hónapban, e hónap tizenhetedik napján, felfakadának ezen a napon a nagy mélység minden forrásai, és az ég csatornái megnysílkozának. **12** És esék az eső a földre negyven nap és negyven éjjel. **13** Ugyanezen a napon ment vala be Noé és Sém és Khám és Jáfet, Noénak fiai, és Noé felesége és az ő fiainak három felesége velük együtt a bárkába. **14** Ők, és minden vad az ő neme szerint és minden barom az ő neme szerint és minden csúszó-mászó állat, mely csúsz-mász a földön, az ő neme szerint és minden repdeső állat az ő neme szerint, minden madár, minden szárnyas állat. **15** Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába minden testből, melyben élő lélek vala. **16** A melyek pedig bemenének, hím és nőstény méne be minden testből, a mint parancsolta vala Isten őnéki: és az Úr bezára utána az ajtót. **17** Mikor az özönvíz negyven napig volt a földön, annyira nevekedének a vizek, hogy felvehetik a bárkát, és az felemelkedék a földről. **18** A vizek pedig áradának és egyre nevekedének a földön, és a bárka jár vala a víz színén. **19** Azután a vizek felette igen nagy erőt vevének a földön, és a legmagasabb hegyek is mind elborítattanak, melyek az egész ég alatt valának. **20** Tizenöt singgel nevekedének a vizek feljebb, minnekutánna a hegyek elborítattak vala. **21** És oda vesze minden földön járó test, madár, barom, vad, és a földön nyüzsgő minden csúszó-mászó állat; és minden ember. **22** Mindaz, a minék orrában élő lélek lehellete vala, a szárazon valók közül mind meghala. **23** És eltörle az Isten minden állatot, a mely a föld színén vala, az embertől a baromig, a csúszó-mászó állatig, és az égi madárig; mindenek eltörölhetének a földről; és csak Noé marada meg, és azok a kik vele valának a bárkában. **24** És erőt vevének a vizek a földön, száz ötven napig.

8 Megemlékezék pedig az Isten Noéról, és minden vadról, minden baromról, mely ő vele a bárkában vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek megapadának. **2** És bezárulának a mélység forrásai s az ég csatornái; és megszűnt az eső az égből. **3** És elmenének a vizek a földről folyton fogván, és száz ötven nap mulva megfogyatkozának a vizek. **4** A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónak tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararát hegyén. **5** A vizek pedig folyton fogyanak a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó első napján meglátszának a hegyek csúcsai. **6** És lőn negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet csinált vala. **7** És kibocsátá a hollót, és az elrepült, meg visszaszállt, míg a vizek a földről felszírádának. **8** Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajon elfogyták-e a vizek a föld színéről. **9** De a galamb nem találá lábainak nyugvóhelyet és visszatéré ő hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő pedig kezét kinyújtja, megfogá, és bévevé azt magához a bárkába. **10** És várakozék még másik hétnapig, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából. **11** És megjöve ő hozzá a galamb estennen, és íme leszakaszolt olajfalevel vala annak szájában. És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a földről. **12** És ismét várakozék még másik hétnapig, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozzá vissza. **13** És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónak első

napján, felszírádának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy íme megszikadt a földnek színe. **14** A második hónapban pedig, a hónak huszonhetedik napján megszíráda a föld. **15** És szóla az Isten Noénak, mondván: **16** Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled. **17** minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot, és minden földön csúszó-mászó állatot vígy ki magaddal, hogy nyüzsgjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön. **18** Kiméne azért Noé és az ő fiai, az ő felesége, és az ő fiainak feleségei ő vele. **19** minden állat, minden csúszó-mászó, minden madár, minden a mi mozog a földön, kijöve a bárkából az ő neme szerint. **20** És oltárt építé Noé az Úrnak, és vőn minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és áldozék égoáldozattal az oltáron. **21** És megérezé az Úr a kedves illatot, és monda az Úr az ő szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért, mert az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva; és többé nem vesztem el mind az élő állatot, mint cselekedtem. **22** Ennekutánna még a föld lészen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szünnek.

9 Azután megáldá Isten Noét és az ő fiait, és azt mondá nékik: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltétek be a földet. **2** És féljen és rettegjen tőletek a földnek minden állatja az égnek minden madara: minden a mi nyüzsgő a földön, és a tengernek minden hala kezetekbe adatott; **3** minden mozgó állat, a mely él legyen nektek eledelűl; a mint a zöld fűvet, nektek adtam mindeneket. **4** Csak a húst az ő elevenítő vérrel meg ne egyétek. **5** De a ti véreteket, a melyben van a ti éltetek, számon kérem; számon kérem minden állattól, azonképen az embertől, kinek-kinek atyjaiától számon kérem az ember életét. **6** Aki ember-vért ont, annak vére ember által ontassék ki; mert Isten a maga képére teremté az embert. **7** Ti pedig szaporodjatok és sokasodjatok, nyüzsgjetek a földön és sokasodjatok azon. **8** És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván: **9** Én pedig íme szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánnatok. **10** És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. **11** Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére. **12** És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnak, melyet én örök időkre szerzek közöttöm és ti köztetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van: **13** Az én ívemet helyeztem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnak közöttöm és a föld között. **14** És lészen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben. **15** És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttöm és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. **16** Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van. **17** És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnak jele, melyet szerztem én közöttöm és minden test között, mely a

földön van. **18** Valának pedig Noé fiai, kik a bárkából kijöttek vala: Sém és Khám és Jáfet. Khám pedig Kanaánnak atya. **19** Ezek hárman a Noé fiai s ezektől népesedék meg az egész föld. **20** Noé pedig földmivelő kezde lenni, és szőlőt ültete. **21** És ívék a borból, s megrészegedék, és meztelenen vala sátra közepén. **22** Khám pedig, Kanaánnak atya, meglátta az ó atyának mezítelenségét, és hírül adá künnelevő két testvérének. **23** Akkor Sém és Jáfet ruhát ragadván, azt mindenketen vállakra veték, és háttal menve takarák be atyjok mezítelenségét; s arczzal hátra meg sem láták atyjok mezítelenségét. **24** Hogy felserkene Noé mámorából, és megtudá a mit vele az ó kisebbik fia cselekedett vala: **25** Monda: Átkozott Kanaán! Szolgák szolgája legyen atyafai közt. **26** Azután monda: Áldott az Úr, Sémnek Istene, néki légyen szolgája Kanaán! **27** Terjeszsze ki Isten Jáfetet, lakozzék Sémnek sátraiban; légyen néki szolgája a Kanaán! **28** Éle pedig Noé az özönvíz után háromszáz ötven esztendeig. **29** És vala Noé egész életének ideje kilencszáz ötven esztendő; és meghala.

10 Ez pedig a Noé fiainak, Sémnek, Khámnak és Jáfetnek nemzetisége; és fiaik születének az özönvíz után. **2** Jáfetnek fiai: Gómer, Mágog, Madai, Jáván, Thubál, Mések és Thíráz. **3** A Gómer fiai pedig: Askhenáz, Rífáth, és Togármah. **4** Jávánnak pedig fiai: Elisah, Thársis, Kitthim és Dodánim. **5** Ezekből váltak ki a szigetlakó népek az ó országaikban, mindenik a maga nyelve, családja és nemzetisége szerint. **6** Khámnak pedig fiai: Khús, Micráim, Pút és Kanaán. **7** Khúsnak pedig fiai: Széba, Hávilah, Szábháth, Rahmáh, Szabthékah. Rahmáhnak pedig fiai: Séba és Dédán. **8** Khús nemzé Nimródot is; ez kezde hatalmassá lenni a földön. **9** Ez hatalmas vadász vala az Úr előtt, azért mondják: Hatalmas vadász az Úr előtt, mint Nimród. **10** Az ó birodalmának kezdete volt Bábel, Erekh, Akkád és Kálnéh a Sineár földén. **11** E földről ment aztán Assiriába, és építé Ninívét, Rekhoboth városát, és Kaláht. **12** És Reszent Ninív között és Kaláh között: ez az a nagy város. **13** Micráim pedig nemzé: Lúdimot, Anámimot, Lehábimot és Naftukhimot. **14** Pathruszimot és Kaszlukhimot, a honnan a Filiszteusok származtak, és Kafthorimot. **15** Kanaán pedig nemzé Czídont, az ó elsőszülöttét, és Khétet. **16** Jebuzeust, Emorreust, és Girkazeust. **17** Khivveust, Harkeust, és Szineust. **18** Arvadeust, Czemareust, Hamatheust. És azután elszéledének a Kananeusok nemzetiségei. **19** Vala pedig a Kananeusok határa, Czidónból Gérár felé menve Gázáig; Sodoma, Gomora, Ádmáh, és Czeboim felé menve Lésáig. **20** Ezek a Khám fiai családjok, nyelvök, földjök s nemzetiségek szerint. **21** Sémnek is lettek gyermekei; a ki Héber minden fiainak atya, Jáfetnek testvérbátyja vala. **22** Sém fiai: Élám, Assur, Arpakság, Lúd és Arám. **23** Arámnak fiai pedig: Úcz, Húl, Gether és Más. **24** Arpakság pedig nemzé Séláht, Séláh pedig Hébert. **25** Hébernek is lett két fia: Az egyiknek neve Péleg, mivelhogy az ó idejében osztatott el a föld; testvérenek pedig neve Joktán. **26** Joktán pedig nemzé Almodádot, Sélefet, Haczarmávethet és Jerákhöt. **27** Hadórámot, Úzált és Dikláth. **28** Obált, Abimáélt és Sébát. **29** Ofirt, Havilát és Jóbábot. Ezek mind a Joktán fiai. **30** És vala ezeknek lakása, Mésától fogva Sáfárba menve a napkeleti hegycsiga. **31** Ezek a Sém fiai családjok, nyelvök,

földjök és nemzetiségek szerint. **32** Ezek a Noé fiainak családja az ó nemzetiségeik szerint, az ó népeik között, és ezektől szaporodnának el a népek a földön, az özönvíz után.

11 Mind az egész földnek pedig egy nyelve és egyféle beszéde vala. **2** És lőn mikor kelet felől elindultak vala, Sineár földén egy síkságot találának és ott letelepednének. **3** És mondának egymásnak: Jertek, vessünk téglát és égessük ki jól; és lőn nézik a téglák kő gyanánt, a szurok pedig ragasztó gyanánt. **4** És mondának: Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén. **5** Az Úr pedig leszállta, hogy lássa a várost és a tornyot, melyet építenek vala az emberek fiai. **6** És monda az Úr: Íme e nép egy, s az egésznek egy a nyelve, és munkájának ez a kezdete; és bizony semmi sem gátolja, hogy véghez ne vigyenek minden, a mit elgondolnak magukban. **7** Nosza szállunk alá, és zavarjuk ott össze nyelvöket, hogy meg ne értsék egymás beszédét. **8** És elszéleszté őket onnan az Úr az egész földnek színére; és megszűnnek építeni a várost. **9** Ezért nevezék annak nevét Bábelnek; mert ott zavará össze az Úr az egész föld nyelvét, és onnan széleszté el őket az Úr az egész földnek színére. **10** Ez a Sém nemzetisége: Sém száz esztendős korában nemzé Arpaksádot, két esztendővel az özönvíz után. **11** És éle Sém, minekutárra nemzette Arpaksádot, ötszáz esztendeig és nemze fiakat és leányokat. **12** Arpakság pedig harminczöt esztendős vala, és nemzé Séláht. **13** És éle Arpakság, minekutárra nemzette Séláht, négy száz három esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. **14** Séláh pedig harmincz esztendős vala, és nemzé Hébert. **15** És éle Séláh, minekutárra nemzé Hébert, négy száz három esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. **16** Héber pedig harmincz négy esztendős vala és nemzé Péleget. **17** És éle Héber, minekutárra nemzé Péleget, négy száz harmincz esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. **18** Péleg pedig harmincz esztendős vala, és nemzé Réut. **19** És éle Péleg, minekutárra nemzé Réut, kétszáz kilenc esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. **20** Réut pedig harminczöt esztendős vala, és nemzé Sérugot. **21** És éle Réut, minekutárra nemzé Sérugot, kétszáz hétszáz esztendeig és nemze fiakat és leányokat. **22** Sérug pedig harmincz esztendős vala, és nemzé Nákhort. **23** És éle Sérug, minekutárra nemzé Nákhort, kétszáz esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. **24** Nákhор pedig huszonkilenc esztendős vala, és nemzé Thárét. **25** És éle Nákhor, minekutárra nemzé Thárét, száz tizenkilenc esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. **26** Tháré pedig hetven esztendős vala, és nemzé Ábrámot, Nákhort, Háránt. **27** Ez a Tháré nemzetisége: Tháré nemzé Ábrámot, Nákhort és Háránt. Hárán pedig nemzé Lótöt. **28** Meghala pedig Hárán, az ó atyának Thárenán szemei előtt, az ó születésének földjén, Úr-Kaszdimban. **29** Ábrám pedig és Nákhor vőnek magoknak feleségeit: az Ábrám feleségének neve Szárai; a Nákhor feleségének neve Milkah, Háránnak Milkah atyjának és Jiszkáh atyjának leánya. **30** Szárai pedig magtalan vala; nem vala néki gyermek. **31** És felvétve Tháré Ábrámot az ó fiát, és Lótöt, Háránnak fiát, az ó unokáját, és Szárait, az ó

menyét, Ábrámnak az ő fiának feleségét, és kiindulának együtt Úr-Kaszdimból, hogy Kanaán földére menjenek. És eljutának Háránig, és ott letelepednék. 32 Vala pedig Tháré kétszáz őt esztendős, és meghala Tháré Háránban.

12 És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, a melyet én mutatok néked. 2 És nagy nemzetű tészlek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszesz. 3 És megáldom azokat, a kik téged áldanak, és a ki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatratok te benned a föld minden nemzetégei. 4 És kiméne Ábrám, a mint az Úr mondotta vala néki, és Lót is kiméne ő vele: Ábrám pedig hetvenöt esztendős vala, mikor kiméne Háránból. 5 És felvévé Ábrám az ő feleségét Szárait, és Lótöt, az ő atyafának fiát, és minden szerzeményeket, a melyet szereztek vala, és a cselédeket, a kikre Háránban tettek vala szert, és elindulának, hogy Kanaán földére menjenek, és el is jutának a Kanaán földére. 6 És általméne Ábrám a földön mind Sikhem vidékéig, Móréh tölgyséig. Akkor Kananeusok valának azon a földön. 7 És megjelenék az Úr Ábránnak, és monda néki: A te magodnak adom ezt a földet. És Ábrám oltárt épített az Úrnak; a ki megjelent vala néki. 8 Onnan azután a hegység felé méne Bétheltől keletre és felülete sátorát: Béthel vala nyugatra, Háí pedig keletre, és ott oltárt épített az Úrnak, és segítségül hívá az Úr nevét. 9 És tovább költözék Ábrám; folyton délfelé húzódván. 10 Azonban éhség lón az országban, és Ábrám aláméne Égyptomba, hogy ott tartózkodjék, mert nagy vala az éhség az országban. 11 És lón mikor közel vala, hogy bemenjen Égyptomba, monda feleségének Szárainak: Íme tudom, hogy szép ábrázatú asszony vagy. 12 Azért mikor meglátnak téged az égyptomiak, majd azt mondják: felesége ez; és engem megölnek, téged pedig életben tartanak. 13 Mondd azért, kérlek, hogy húgom vagy; hogy jól legyen dolgom miattad, s életben maradjak te érettet. 14 És lón mikor Ábrám Égyptomba érkezik, láták az égyptomiak az asszonyt, hogy az nagyon szép. 15 Mikor megláták őt a Faraó főemberei, magasztálák a Faraó előtt és elvívék az asszonyt a Faraó udvarába. 16 És jól tón érette Ábrámmal, és valának juhai, ökrei, szamarai, szolgái, szolgálói, nőstényszamarai és tevéi. 17 De megveré az Úr a Faraót és az ő házát nagy csapásokkal, Száraiért, Ábrám feleségéért. 18 Hívatá azért a Faraó Ábrámot és monda: Miért miveltek ezt velem? Miért nem mondottad meg énnétem, hogy ez néked feleséged? 19 Miért mondottad: Húgom ő; azért vevém magamnak feleségül. Most már imhol a te feleséged, vedd magadhoz és menj el. 20 És parancsolta felőle a Faraó nemely embereknek, a kik elbocsáták őt és az ő feleségét, és mindenét a mije vala.

13 Feljöve azért Ábrám Égyptomból, ő és az ő felesége, és minden valamije vala, és Lót is ő vele, a déli tartományba. 2 Ábrám pedig igen gazdag vala barmokkal, ezüsttel és aranyjal. 3 És méne helyről helyre délfelől mind Béthelig, oda a hol először vala az ő sátora, Béthel és Háí között. 4 Annak az oltárnak helyére, melyet ott elsően készített vala: és segítségül hívá ott Ábrám az Úrnak nevét. 5 Lótnak is

pedig, a ki Ábrámmal jár vala, valának juhai, ökrei és sátorai. 6 És nem bírá meg őket az a föld, hogy együtt lakjanak, mert sok jószáguk vala, és nem lakhatának együtt. 7 Versengés is támadta az Ábrám barompásztorai között, és a Lót barompásztorai között; és a Kananeusok és a Perizeusok is ott laknak vala akkor azon a földön. 8 Monda azért Ábrám Lótának: Ne legyen versengés közöttetem és közötted, se az én pásztoraim között és a te pásztoraid között: hiszen atyaifiak vagyunk. 9 Avagy nincsen-é előttem mind az egész föld? Válj el kérlek, tőlem; ha te balra tartasz, én jobbra megyek; ha te jobbra menéndesz, én balra térek. 10 Felemelé azért Lót az ő szemeit, és látá, hogy a Jordán egész melléke bővíz föld; mert minekélőtte elvesztette volna az Úr Sodomát és Gomorát, mind Czoárig olyan vala az, mint az Úr kertje, mint Égyptom fölle. 11 És választá Lót magának a Jordán egész mellékét, és elköltözék Lót kelet felé: és elválnak egymástól. 12 Ábrám lakozik vala a Kanaán földén, Lót pedig lakozik vala a Jordán-melléki városokban, és sátoroz vala Sodomáig. 13 Sodoma lakosai pedig nagyon gonoszok és bűnösök valának az Úr előtt. 14 Az Úr pedig monda Ábrámnak, minekutána elválik tőle Lót: Emeld fel szemeidet és tekints arról a helyről, ahol vagy, északra, délré, keletré és nyugatra. 15 Mert mind az egész földet, a melyet látsz, néked adom, és a te magodnak örökre. 16 És olyanná tészem a te magodat, mint a földnek pora, hogyan valaki megszámlálhatja a földnek porát, a te magod is megszámlálható lesz. 17 Kelj fel, járd be ez országot hosszában és széltében: mert néked adom azt. 18 Elébb mozdítá azért sátorát Ábrám, és elméne, és lakozék Mamré tölgysében, mely Hebronban van, és oltárt épített az Úrnak.

14 Lón pedig Amrafelnek, Sineár királyának és Ariókhnak, Elászár királyának, Khédorlaomernek, Élám királyának, és Thidálnak, a Góim királyának napjaiban: 2 Hadat indítanak ezek Bera, Sodoma királya ellen, Birsa, Gomora királya ellen, Sináb, Admáh királya ellen, Seméber, Czeboim királya ellen és Bélah, azaz Czoár királya ellen. 3 Mind ezek a Sziddim völgyében egyesülnek; ez a Sóstenger. 4 Tizenkét esztendeig szolgálták vala Khédorlaomert, és a tizenharmadik esztendőben ellene támadtak vala. 5 A tizenegyedik esztendőben pedig eljöve Khédorlaomer, és a királyok, a kik ő vele valának, és megverék a Refeusokat Asztheroth Kárnajimban, és a Zuzeusokat Hámbar, és az Emeusokat Sává-Kirjáthajimban. 6 És a Horeusokat az ő hegyökön, a Seiren, egész Él-Páráning, mely a pusztá mellett van. 7 És megtérének s menének Hén Mispatiba, azaz Kádesbe, és elpusztíták az Amálekit egész mezőségét, és az Emoreusokat is, kik laknak vala Háczacon-Thámárban. 8 Kiméne tehát Sodoma királya, Gomora királya, Admáh királya, Czeboim királya, és Bélah, azaz Czoár királya, és megütközének azokkal a Sziddim völgyében: 9 Khédorlaomerrel, Élám királyával, és Thidállal, Gójim királyával, Amrafellel, Sineár királyával, és Ariókhkal, Elászár királyával: négy király őt ellen. 10 A Sziddim völgye pedig tele vala szurok-forrásokkal. És megfutamodának Sodoma és Gomora királyai, és azokba esének: a megmaradtak pedig a hegységre futának. 11 És elvívék Sodomának és Gomorának minden jószágát és minden éleségét; és elmenének. 12 Elvívék Lótöt is az Ábrám

atyjafiának fiát jászágostól együtt, és elmenének; mert Lót Sodomában lakik vala. **13** Eljöve pedig egy menekült és hírűl hozzá a héber Ábrámnak, a ki lakik vala az Emoreus Mamrének, Eskol atyjafiának és Áner atyjafiának tölgyesében, a kik meg Ábrámnak szövetségesei valának. **14** A mint meghallá Ábrám, hogy az ő atyafia fogásba esett, felfegyverzé házában nevedeket háromszáz tizennyolc próbált legényét és üldözve nyomula Dánig. **15** És csapatokra oszolván ellenök éjszaka ő és szolgái, megveré őket, és úzé őket mind Hóbáig, a mely Damaskustól balra esik. **16** És visszahozá minden a jószágot; Lót is, az ő atyafiát jószágával egybe visszahozá, meg az asszonyokat és a népet. **17** Minekutánya pedig visszatérít Khédorlaomernek és a vele volt királyoknak megveréséből, kiméne őrele Sodomának királya a Sáve völgyébe, azaz a király völgyébe. **18** Melkhisédek pedig Sálem királya, kenyereset és bort hoza; ő pedig a Magasságos Istennek papja vala. **19** És megáldá őt, és monda: Áldott legyen Ábrám a Magasságos Istenről, őg és föld teremtőjéről. **20** Áldott a Magasságos Isten, a ki kezedbe adta ellenségeidet. És tizedet ada néki mindenből. **21** És monda Sodoma kiráya Ábrámnak: Add nékem a népet, a jószágot pedig vedd magadrak. **22** És monda Ábrám Sodoma királynak: Felelemtem az én kezemet az Úrhol, a Magasságos Istenhez, őg és föld teremtőjéhez: **23** Hogy én egy fonalszálat, vagy egy sarukötőt sem veszek el mindenből, a mi a tiéd, hogy ne mondjad: Én gazdagítottam meg Ábrámot. **24** Semmi egyebet, csupán a legények élelmét, és ama férfiak részét, kik én velem eljöttek volt: Áner, Eskhol, Mamré, ők vegyék ki az ő részöket.

15 E dolgok után lón az Úr beszéde Ábrámhoz látomásban, mondván: Ne fej Ábrám: én páizsd vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges. **2** És monda Ábrám: Uram Isten, mit adnál énnékem, holott én magzatot nélküli járok, és az, a kire az én házam száll, a Damaskusbeli Eliézer? **3** És monda Ábrám: Íme énnékem nem adtál magot, és íme az én házam szolgászülöttje lesz az én örökösi. **4** És íme szóla az Úr ő hozzá, mondván: Nem ez lesz a te örökösi: hanem a ki a te ágyékodból származik, az lesz a te örökösi. **5** És kivivé őt, és monda: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; – és monda nékie: Így lészen a te magod. **6** És hitt az Úrnak és tulajdonítattek az őnéki igazságul. **7** És monda néki: Én vagyok az Úr, ki téged kihoztalak Úr-Kaszdimból, hogy néked adjam e földet, örökségedűl. **8** És monda: Uram Isten, miről tudhatom meg, hogy öröklöm azt? **9** És felele néki: Hozz nékem egy három esztendős úszót, egy három esztendős kecskét, és egy három esztendős kost, egy gerliczét és egy galambfiat. **10** Elhözö azért mindeneket, és kétfelé hasítá azokat, és mindeniknek fele részét a másik fele része átellenébe helyezteté: de a madarakat nem hasította vala kétfelé. **11** És ragadozó madarak szállanak e húsdarabokra, de Ábrám elűzi vala azokat. **12** És lón naplementekor, mély álam lepé meg Ábrámot, és íme rémülets és nagy setétség szálla ő reá. **13** És monda az Úr Ábrámnak: Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyzsáz esztendeig. **14** De

azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annakutána kijönök nagy gazdagsággal. **15** Te pedig elmégy a te atyáidhoz békességgel, eltemettel jó vénségen. **16** Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az Emoreusok gonoszsága még nem tölt be. **17** És mikor a nap leméne és setétség lón, íme egy füstölgő kemencze, és tüzes fályka, mely általmegyen vala a húsdarabok között. **18** E napon kötött az Úr szövetséget Ábrámmal, mondván: A te magodnak adom ezt a földet Égyiptomnak folyóvízétől fogva, a nagy folyóig, az Eufrátes folyóvízig. **19** A Keneusokat, Kenizeusokat, és a Kadmoneusokat. **20** A Hittheusokat, Perizeusokat, és a Refeusokat. **21** Az Emoreusokat, Kananeusokat, Grgazeusokat, és a Jebuzeusokat.

16 És Szárai, az Ábrám felesége nem szüle néki; de vala néki egy Égyptomból való szolgálója, kinek neve Hágár vala. **2** Monda azért Szárai Ábrámnak: Íme az Úr bezárolta az én méhemet, hogy ne szűlik: kérlek, menj be az én szolgálómhoz, talán az által megépülök; és engede Ábrám a Szárai szavának. **3** Vevé tehát Szárai, Ábrám felesége az Égyptombeli Hágárt, az ő szolgálóját, tíz esztendővel azután, hogy Ábrám a Kanaán földén telepedék, és adá azt Ábrámnak az ő férjének feleségül. **4** És béméne Hágárhoz, és az fogada az ő méhében; ez pedig a mint lássa, hogy terhes, nem vala becsülete az ő asszonyának ő előtte. **5** Monda azért Szárai Ábrámnak: Bántódásom van miattad. Én adtam öletedbe szolgálóm, és mivelhogy láta, hogy teherbe esett, nincsen előtte becsületem. Tegyen ítéletet az Úr én közöttem és te közötted. **6** És monda Ábrám Szárainak: Íme a te szolgálód kezdenben van, azt tedd vele a mit jónak látsz. Nyomorgatja vala azért Szárai, és az elfuta ő előle. **7** És találá őt az Úrnak angyala egy forrásnál a pusztában, annál a forrásnál, a mely a Súrba menő úton van. **8** És monda: Hágár, Szárai szolgálója! honnan jössz és hová mégy? És az monda: Az én asszonyomnak, Szárainak színe elől futok én. **9** Akkor monda néki az Úr angyala: Térj meg a te asszonyodhoz, és alázd meg magad az ő kezei alatt. **10** És monda néki az Úrnak angyala: Felejtébb megsokasítom a te magodat, hogy sokasága miatt megszámlálható se legyen. **11** És monda néki az Úrnak angyala: Íme te terhes vagy, és szúlsz fiat; és nevezd nevét Ismáelnek, mivelhogy meghallá Isten a te nyomorúságodat. **12** Az pedig vadtermészeti ember lesz: az ő keze mindenek ellen, és mindenek keze ő ellene; és minden ő atyjafiának ellenébe üti fel sátorát. **13** És nevezé Hágár az Úrnak nevét, aki ő vele szólott vala: Te vagy a látomás Istene. Mert monda: Avagy nem e helyen láttam a látomás után? **14** Annakokáért nevezé azt a forrást Lakhai Rói forrásának; ott van Kádes és Béred között. **15** És fiat szüle Hágár Ábrámnak, és nevezé Ábrám az ő fiának nevét, a kit Hágár szül vala néki, Ismáelnek. **16** Ábrám pedig nyolczvanhat esztendő vala, a mikor Hágár Ismáelt szülé Ábrámnak.

17 Mikor Ábrám kilenczvenkilenc esztendő vala, megjelené az Úr Ábrámnak, és monda néki: Én a mindenható Isten vagyok, járj én előttem, és légy tökéletes. **2** És megkötöm az én szövetségemet én közöttem és te közötted: és felette igen megsokasítak téged. **3** És arczára borúla Ábrám; az Isten

pedig szóla őnéki, mondván: 4 A mi engem illet, imhol az én szövetségem te veled, hogy népek sokaságának atyjává leszesz. 5 És ne nevezessék ezután a te neved Ábránnak, hanem legyen a te neved Ábrahám, mert népek sokaságának atyjává teszlek téged. 6 És felette igen megsokásítalak téged; és népekké teszlek, és királyok is származnak tőled. 7 És megállapítom az én szövetségemet én közöttém és te közötted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségűl, hogy legyek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad. 8 És adam tenéked és a te magodnak te utánnad a te bujdosásod földét, Kanaánnak egész földét, öröklátoruk; és Istenök lészek nézik. 9 Annakfelette monda Isten Ábrahámnak: Te pedig az én szövetségemet megörízzed, te és a te magod te utánad az ő nemzedékei szerint. 10 Ez pedig az én szövetségem, melyet meg kell tartanotok én közöttém és ti közöttetek, és a te utánnad való magod között: minden férfi körülmetéltekké nálatok. 11 És metéljétek körül a ti férfitesteket bőrének elejét, és az lesz az én közöttém és ti közöttetek való szövetségnek jele. 12 Nyolcnapos korában körülmetéltekké nálatok minden férfigyermek nemzedékeiteknél; akár háznál született, akár pénzen vásároltatott valamely idegentől, aki nem a te magodból való. 13 Körülmetéltekvén körülmetéltekké a házadban született és a pénzeden vett; és örökkévaló szövetségűl lesz az én szövetségem a ti testetekben. 14 A körülmetélletlen férfi pedig, aki körül nem metélte az ő férfitestének bőrét, az ilyen lélek kivágattatik az ő népe közül, mert felbontotta az én szövetséget. 15 És monda Isten Ábrahámnak: Szárainak, a te feleségednek nevét ne nevezd Szárainak, mert Sára az ő neve. 16 És megáldom őt, és fiat is adok ő tőle néked, és megáldom, hogy legyen népekké; nemzetek királyai származzanak ő tőle. 17 Ekkor arczára borúla Ábrahám, és nevete és gondolá az ő szívében: vajon száz esztendős embernek lesz-e gyermeke? avagy Sára kilencven esztendős lévén, szülhet-e? 18 És monda Ábrahám az Istennel: Vajha Ismáel elne te előttem. 19 Az Isten pedig monda: Kétségnélkül a te feleséged Sára szül néked fiat, és nevezed annak nevét Izsáknak, és megerősítem az én szövetségemet ő vele örökkévaló szövetségűl az ő magvának ő utána. 20 Ismáel felől is meghallgattalak: Íme megáldom őt, és megszaporítom őt és megsokásítom őt felette nagyon; tizenkét fejedelmet nemz, és nagy néppé teszem őt. 21 Az én szövetséget pedig megerősítem Izsákkal, kit néked szül Sára ez időkorban a következő esztendőben. 22 És elvégezze vele való beszédét, és felnéme az Isten Ábrahámtól. 23 Vevé azért Ábrahám Ismáelt az ő fiát, és háza minden szülöttét, és minden pénzén vetteket, minden férfit Ábrahám házanépe közül és körülmetél férfitestöknek bőrével ugyanazon napon, a mikor szólott vala vele az Isten. 24 Ábrahám pedig kilencvenkilenc esztendős vala, mikor körülmetél az ő férfitestének bőrét. 25 Ismáel pedig az ő fia tizenhárom esztendős vala, mikor körülmetélék az ő férfitestének bőrét. 26 Ugyanazon napon metéltekvén körül Ábrahám és Ismáel az ő fia. 27 És házának minden férfi tagja, háza szülöttéi és kik idegen embertől pénzen vásároltattak, vele együtt körülmetélteket.

18 Megjelenék pedig ő néki az Úr a Mamré tölgyesében, és ő ől vala a sátor ajtajában, a hő napon. 2 És felemelé az

ő szemeit, és látá, hogy íme három férfiu áll ő előtte. És látván, előjök siete a sátor ajtajából, és földig meghajtá magát. 3 És monda: Jó Uram, ha kedves vagyok te előttem, kérlek, ne kerüld el a te szolgádat. 4 Hadd hozzanak, kérlek, egy kevés vizet, és mossátok meg a ti lábaitokat, és dőljetek le a fa alatt. 5 És pedig hozok egy falat kenyeret, hogy erősítsétek meg a ti szíveteket, azután menjetek tovább, mert azért tértetek be a ti szolgátokhoz. És mondának: Cselekedjél, a mint szólál. 6 És besieti Ábrahám a sátorba Sárához, és monda: Siess, gyűrj meg három mérték lisztlángot, és csinálj pogácsát. 7 A baromhoz is elfuta Ábrahám, és hoza egy gyenge kövér borjút, és adá a szolgának, az pedig siete azt elkészíteni. 8 És vőn vajat és tejet, és a borjút, melyet elkészített vala, és előjök tevé: és ő mellettőlk áll vala a fa alatt, azok pedig evének. 9 És mondának néki: Hol van Sára a te feleséged? Ó pedig felel: ímhol van a sátorban. 10 És monda: Esztendőre ilyenkor bizonyval megtérek hozzád és íme akkor a te feleségednek Sárának fia lesz. Sára pedig hallgatózik vala a sátor ajtajában, mely annak háta megett vala. 11 Ábrahám pedig és Sára élemedett korú öregek valának; megszünt vala Sáránál az asszonyi természet. 12 Nevete azért Sára ő magában, mondván: Vénségemre lenne-é gyönyörűségem? meg az én uram is öreg! 13 És monda az Úr Ábrahámnak: Miért nevetett Sára, ezt mondván: Vajjon csakugyan szülhetek-é, holott én megvénhedtem? 14 Avagy az Úrnak lehetetlen-é valami? Annak idején, esztendőre ilyenkor visszatárek hozzád, és fia lesz Sárának. 15 Sára pedig megtagadá, mondván: Nem nevettem én; mivelhogy fél vala. De monda az Úr: Nem úgy van, mert bizony nevettél. 16 Azután felkelvén onnan azok a férfiak, Sodoma felé tartanak vala. Ábrahám is velük méné, hogy elkísére őket. 17 És monda az Úr: Eltitkoljam-é én Ábrahámtól, a mit tenni akarok? 18 Holott Ábrahám nagy és hatalmas néppé lesz; és benne megáldatnak a földnek minden nemzetiségei. 19 Mert tudom róla, hogy megharancsolja az ő fiainak és az ő háزانépének ő utána, hogy megörizzék az Úrnak útát, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, a mit szólott felőle. 20 Monda azután az Úr: Mivelhogy Sodomának és Gomorának kiáltása megsokasodott, és mivelhogy az ő bűnök felettesebb megnehezedett: 21 Alámegyek azért és meglátom, vajon teljességgel a hozzámm felhatott kiáltás szerint cselekedtek-é vagy nem? tudni akarom. 22 És elfordulának onnan a férfiak, és menének Sodomába: Ábrahám pedig még az Úr előtt áll vala. 23 És hozzá járula Ábrahám és monda: Avagy elveszted-é az igazat is a gonoszszal egybe? 24 Talán van ötven igaz abban a városban, avagy elveszted-é, és nem kedvezel-é a helynek az ötven igazért, a kik abban vannak? 25 Távol legyen tőled, hogy ilyen dolgot cselekedjél, hogy megöld az igazat a gonoszszal, és úgy járon az igaz mint a gonosz: Távol legyen tőled! Avagy az egész föld bírája nem szolgáltatna-é igazságot? 26 És monda az Úr: Ha találok Sodomában a városon belől ötven igazat, mind az egész helynek megkegyelmezék azokért. 27 És felele Ábrahám, és monda: Immár merészkestem szólani az én Uramnak, noha én por és hamu vagyok. 28 Ha az ötven igaznak talán öt híja lesz, elveszted-é az öt miatt az egész várost? És monda: Nem vesztem el, ha találok ott negyvenötöt. 29 És ismét szóla hozzá

és monda: Hárha találtatnak ott negyvenen? És monda Ő: Nem teszem meg a negyvenért. 30 Mégis monda: Kérlek, ne haragudjék meg az én Uram ha szólok: Hárha találtatnak ott harminczan? És Ő felele: Nem teszem meg, ha találók ott harminczat. 31 És Ő monda: Immár merészkeodtem szólani az én Uramnak: Hárha találtatnak ott húszan? Felele: Nem vesztem el a húszért. 32 És monda: Ne haragudjék kérlek az én Uram ha szólok még ez egyszer: Hárha találtatnak ott tizen? És Ő monda: Nem vesztem el a tízért. 33 És elméne az Úr, minekutánna elvégezte Ábrahámmal való beszélgetését; Ábrahám pedig megtére az Ő helyére.

19 Mikor a két angyal estére Sodomába jutott, Lót Sodoma kapujában ül vala, és a mint meglátá ōket Lót, felkellelőjük, és arczzal a földre borúla. 2 És monda: Ímé én Uraim kérlek, térijetek be a ti szolgátok házához, és háljatok ott, és mossátok meg lábaitokat; reggel korán felkelhettek és indulhattok útakra. Azok pedig mondának: Nem, hanem az utczán hálunk meg. 3 De nagyon unszolá ōket, és betérének hozzá, és bemenének az Ő házába; Ő pedig szerze nézik vendégséget, és pogácsát is süte, és evének. 4 Lefekvésök előtt a város férfai, Sodoma férfai körülvevék a házat, ifja, örege, mind az egész község egytől egyig. 5 És szólíták Lótot, mondván néki: Hol vannak a férfiak, a kik te hozzád jövénék az ajtó? Hozd ki azokat mi hozzánk, hadd ismerjük ōket. 6 És kiméne Lót Ő hozzájuk az ajtó eleibe, és bezárá maga után az ajtót. 7 És monda: Kérlek atyámfiai, ne cselekedjetek gonoszságot. 8 Ímé van énnékem két leányom, a kik még nem ismertek férfiat, kihozom azokat ti hozzátok, és cselekedjetek velük a mint néktek tetszik, csakhogy ezekkel az emberekkel ne csináljatok semmit, mivelhogy az én hajlékom árnyéka alá jöttenek. 9 Azok pedig mondának: Ered el innen. Ismét mondának: Ez egy maga nálunk a jövénely s Ő szabja a törvényt? Majd gonoszból cselekszünk veled, hogy nem azokkal. És reá rohanának a férfiúra, Lótra, felette igen, és azon valának, hogy betörök az ajtót. 10 De kinyújták azok a férfiak kezeiket, és bevonák Lótot magokhoz a házba és bezárák az ajtót. 11 Az embereket pedig, kik a ház ajtaja előtt valának, vaksággal verék meg kicsinytől nagyig, annyira, hogy elfáradának az ajtó keresésében. 12 És mondának a férfiak Lóttnak: Ki van még itt hozzád tartozó? vődet, fiaidat és leányaidat, és mindenidet, a mi a tied a városban, vidd ki e helyből. 13 Mert mi elvesztiük e helyet, mivelhogy ezek kiáltása nagyra nőtt az Úr előtt; és az Úr küldött minket, hogy elveszítsük ezt. 14 Kiméne azért Lót, és szóla az Ő vőinek, kik az Ő leányait elvették vala, és monda: Keljetek fel, menjetek ki e helyből, mert elveszti az Úr e várost; de az Ő vőinek úgy tetszik, mintha tréfálna. 15 És mikor a hajnal feljött, sürgetik vala az Anghyal Lótot, mondván: Kelj fel, vedd a te feleségedet és jelenlevő két leányodat, hogy el ne veszsz a városnak bűne miatt. 16 Mikor pedig késedesemeskedék, megragadák a férfiak az Ő kezét és az Ő feleségének kezét és két leánya kezét, az Úrnak iránta való igalmából, és kivívék Őt: és ott hagyák a városon kívül. 17 És lón mikor kivívék Őket, monda az egyik: Mentsd meg a te életedet, hátra ne tekints, és meg ne állj a környéken; a hegyre menekülj, hogy el ne veszsz. 18 És monda

Lót nézik: Ne oh Uram! 19 Ímé a te szolgád kegyelmet talált te előtted, és nagy a te igalmasságod, melyet mutattál irántam, hogy életemet megtartotta: de én nem menekülnék a hegyre, nehogy utolérjen a veszedelemet, és meghaljak. 20 Ímhol az a város közel van, hogy oda fussak, kicsiny is, hadd meneküljek kérlek oda, lám kicsiny az; és én életben maradok. 21 Monda azért néki: Ím tekintek rád e dologban is, és nem pusztítom el a várost, a melyről szólottál. 22 Siess, menekülj oda, mert semmit sem tehetek addig, míg oda nem érsz. Azért neveztek annak a városnak nevét Czóárnak. 23 A nap feljött vala a földre, mikor Lót Czóárba ére. 24 És bocsáta az Úr Sodomára és Gomorára kénköves és tüzes esőt az Úrtól az égből. 25 És elsúlyeszté ama városokat, és azt az egész vidéket, és a városok minden lakosait, és a föld növényeit is. 26 És hátra tekinte az Ő felesége, és sóbálványt lón. 27 Ábrahám pedig reggel arra a helyre indúla, a hol az Úr színe előtt állott vala. 28 És tekinté Sodoma és Gomora felé, és az egész környék földje felé; és látá, és íme felszálva a földnek füstje, mint a kemencze füstje. 29 És lón mikor elveszti Isten annak a környéknek városait, megemlékezik az Isten Ábrahámról, és kiküldé Lótot a veszedelemből, mikor elsúlyeszté a városokat, a melyekben lakott vala Lót. 30 Lót pedig felfelé Czóáról, és letelepedék a hegyen, és vele együtt az Ő két leánya is, mert fél vala Czóárban lakni; lakozék tehát egy barlangban Ő és az Ő két leánya. 31 És monda a nagyobbik a kisebbiknek: A mi atyánk megvénhetett, és nincsen a földön férfiú, a ki mi hozzánk bejöhette az egész föld szokása szerint. 32 Jer, adjunk bort inni a mi atyánknak, és hálunk Ő vele, és támaszszunk magot a mi atyánktól. 33 Adának azért inni bort az Ő atyjoknak azon éjszaka, és beméne a nagyobbik, és hálá az Ő atyával, ez pedig semmit sem tuda annak sem lefekvéséről, sem fölkeléséről. 34 És lón másodnapon, monda a nagyobbik a kisebbiknek: Ímé a mult éjjel én hältam atyámmal, adjunk néki bort inni ez éjjel is, és menj be te, hálj vele, és támaszszunk magot a mi atyánktól. 35 Adának azért azon éjszaka is az Ő atyjoknak bort inni, és felkelle a kisebbik is és vele hálá; Ő pedig semmit sem tuda annak sem lefekvéséről, sem fölkeléséről. 36 És teherbe esnék Lót leányai mindenketten az Ő atyjuktól. 37 És szüle a nagyobbik fiat, és nevezé annak nevét Moábnak; ez a Moábiták atya mind e mai napig. 38 A kisebbik is fiat szüle és nevezé annak nevét Benaminak. Ez az Ammoniták atya mind e mai napig.

20 És elköltözék onnan Ábrahám a déli tartományba, és letelepedék Kádes és Súr között, és tartózkodék Gérárban. 2 És monda Ábrahám Sáráról az Ő feleségéről: Én húgom Ő. Elkülide azért Abimélek Gérárnak királya, és elvitéti Sárát. 3 De Isten Abimélekhez jöve éjjeli álomban, és monda néki: Ímé meghalsz az asszonnyért, a kit elvettél, holott férjnél van. 4 Abimélek pedig nem illette vala Őt, és monda: Uram, az ártatlanságot is megölök-e? 5 Avagy nem Ő mondotta-é nékem: én húgom Ő; s ez is azt mondotta: én bátyám Ő. Szívem ártatlanságában, és kezeim tisztaágában cselekedtem ezt. 6 És monda az Isten néki álomban: Én is tudom, hogy szívednek ártatlanságában művelteid ezt, azért tartóztattalak én is, hogy ne vétkezzél ellenem, azért nem engedtem, hogy illessed azt.

7 Mostan azért add vissza az embernek az ő feleségét, mert Próféta ő: és imádkozik te érettet, és élsz; hogyha pedig vissza nem adod: tud meg, hogy halálal halsz meg te, és minden hozzád tartoz. **8** Felkele azért Abimélek reggel, és előhívád minden szolgáját, s fülök hallatára mindezeket elbeszél és az emberek igen megfémélnek. **9** És hivatá Abimélek Ábrahámöt, és monda néki: Mit cselekedtél mi velünk? És mit véttem te ellened, hogy én reám és az én országomra ilyen nagy bűnt hoztál? A miket cselekedni nem szabad, olyan dolgokat cselekedtél ellenem. **10** És monda Abimélek Ábrahámnak: Mit láttál, hogy ezt a dolgot cselekedted? **11** Felele Ábrahám: Bizony azt gondoltam: nincsen istenfelelem e helyen, és megölnek engem az én feleségemről. **12** De valósággal húgom is, az én atyámnak leánya ő, csakhogy nem az én anyámnak leánya; és így lón feleségemmé. **13** És lón hogy a mikor kibujdostata engem az Isten az én atyámnak házból, azt mondám néki: Ilyen kegyességet cselekedjél én velem, mindenütt valahová megyünk, azt mondjad én felőlem: én bátyám ez. **14** Akkor Abimélek vett juhokat, ökröket, szolgákát és szolgálókat, és adá Ábrahámnak, és vissza adá néki Sárát is az ő feleségét. **15** És monda Abimélek: Íme előtted van az én országom, ahol tenéked jónak tetszik, ott lakjál. **16** Sárának pedig monda: Íme ezer ezüst pénzt adtam a te bátyádnak, íme az neked a szemek befedezője mindenhol előtt, a kik veled vannak; és így mindenképen igazolva vagy. **17** Környörge azért Ábrahám az Istenek, és meggyógyítja Isten Abiméleket, és az ő feleségét, és az ő szolgálóját, és szülének. **18** Mert az Úr erősen bezárta vala az Abimélek háza népének méhét, Sáráért az Ábrahám feleségéért.

21 Az Úr pedig meglátogatá Sárát, a mint mondotta vala, és akképen cselekedék az Úr Sárával, a miképen szólott vala. **2** Mert fogada Sára az ő méhében, és szüle fiat Ábrahámnak az ő vénségében, abban az időben, melyet mondott vala néki az Isten. **3** És nevezé Ábrahám az ő fiának nevét, aki néki született vala, a kit szült vala néki Sára, Izsáknak: **4** És körülmetélé Ábrahám az ő fiát Izsákat, nyolcznapos korában, a mint parancsolta vala néki az Isten. **5** Ábrahám pedig száz esztendős vala, mikor született néki az ő fia Izsák. **6** És monda Sára: Nevetést szerzett az Isten, énnékem; a ki csak hallja, nevet rajtam. **7** Izmét monda: Ki mondotta volna Ábrahámnak, hogy Sára fiakat szoptat? s íme fiat születem vénségére. **8** És felnevekedék a gyermek, és elválasztaték; Ábrahám pedig nagy vendégséget szerze azon a napon, a melyen Izsák elválasztaték. **9** Mikor pedig Sára nevetgénél látá az Égyiptombeli Hágárnak fiát, kit Ábrahámnak szült vala, **10** Monda Ábrahámnak: Kergesd el ezt a szolgált az ő fiával egybe, mert nem lesz örököks e szolgáló fia az én fiammal, Izsákkal. **11** Ábrahámnak pedig igen nehéznak látszik e dolog, az ő fiáért. **12** De monda az Isten Ábrahámnak: Ne lássék előtted nehéznak a gyermeknek és a szolgálónak dolga; valamit mond néked Sára, engedj az ő szavának, mert Izsákról nevezetetik a te magod. **13** Mindazáltal a szolgálóleány fiát is néppé teszem, mivelhogy a te magod ő. **14** Felkele azért Ábrahám jó reggel, és vőn kenyerset és egy tömlő vizet, és adá Hágárnak, és feltevé azt és a gyermeket annak vállára s elbocsátá. Az pedig elméne, és bujdósék a

Beérseba pusztájában. **15** Hogy elfogyott a víz a tömlőből, letevé a gyermeket egy bokor alá. **16** És elméne s leűle által ellenébe mintegy nyíllővésnyi távolságra; mert azt mondja vala: Ne lássam mikor a gyermek meghal. Leűle tehát által ellenébe, és fölemelé szavát és síra. **17** Meghallá pedig Isten a gyermeknek szavát, és kiáltá az Isten angyala az égből Hágárnak, és monda néki: Mi lelt téged Hágár? ne félj, mert az Isten meghallotta a gyermeknek szavát, ott a hol van. **18** Kelj fel, vedd fel a gyermeket, és viseld gondját, mert nagy néppé teszem őt. **19** És megnyitá Isten az ő szemeit, és láta egy vízforrást, oda méne azért, és megtölté a tömlőt vízzel, és inni ada a gyermeknek. **20** És vala Isten a gyermekkel, s az felnövekedék, és lakik vala a pusztában, és lón ijászszá. **21** Lakozék pedig Párán pusztájában, és vőn néki anyja feleséget Égyiptom földéről. **22** És lón abban az időben, hogy Abimélek és Pihkól annak hadvezére megszólíták Ábrahámot mondván: Az Isten van te veled mindenben, a mit cselekszel. **23** Mostan azért esküdj meg énnékem az Istenre itt, hogy sem én ellenem, sem fiam, sem unokám ellen álnokságot nem cselekszel, hanem azzal a szeretettel, a melylyel én te irántad viseltettem, viseltetel te is én irántam és az ország iránt, a melyben jövevény voltál. **24** És monda Ábrahám: Én megesküszöm. **25** Megdorgálá pedig Ábrahám Abiméleket a kútért, melyet erővel elvettek vala az Abimélek szolgái. **26** És monda Abimélek: Nem tudom kicsoda mivelte e dolgot; te sem jelentettek nekem, s én sem hallottam, hanem csak ma. **27** Vett azért Ábrahám juhokat, barmokat és adá Abiméleknek; és egymással szövetséget kötények. **28** És külön állítja Ábrahám a nyájból hétf juhot. **29** És monda Abimélek Ábrahámnak: Mire való a hétf juh, melyet külön állítál? **30** És felele Ábrahám: Ezt a hétf juhot vedd tőlem, hogy bizonyosáig legyenek nékem, hogy én ástam ezt a kútat. **31** Azért nevezék azt a helyet Beérsebának, mivelhogy ott esküdték vala meg mind a ketten. **32** Megköték tehát a szövetséget Beérsebában, és felkele Abimélek és Pihkól annak hadvezére és visszatérének a Filiszteusok földére. **33** Ábrahám pedig tamariskusfákat ültetve Beérsebában, és segítségül hívá ott az örökkévaló Úr Istenek nevét. **34** És sok ideig tartózkodék Ábrahám a Filiszteusok földén.

22 És lón ezeknek utána, az Isten megkísérté Ábrahámot, és monda néki: Ábrahám! S az felele: Ímhol vagyok. **2** És monda: Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, a kit szeretsz, Izsákat, és menj el Mórijának földére, és áldozd meg ott őről áldozatul a hegyek között egyen, a melyet mondándok néked. **3** Felkele azért Ábrahám jó reggel, és megnyergelé az ő szamarát, és maga mellé vevé két szolgáját, és az ő fiát Izsákat, és fát hasogatott az őről áldozathoz. Akkor felkele és elindula a helyre, melyet néki az Isten mondott vala. **4** Harmadnapon felelmez az ő szemeit Ábrahám, és látá a helyet messziről. **5** És monda Ábrahám az ő szolgáinak: Maradjatok itt a szamárral, én pedig és ez a gyermek elmegyünk amoda és imádkozunk, azután visszatérünk hozzáink. **6** Vevé azért Ábrahám az őről áldozathoz való fákat, és feltevé az ő fiára Izsáakra, ő maga pedig kezébe vevé a tüzet, és a kést, és mennek vala ketten együtt. **7** És szóla Izsák Ábrahámhöz az ő atyához, és monda:

Atyám! Az pedig monda: Ímhol vagyok, fiam. És monda Izsák: Ímhol van a tűz és a fa; de hol van az égő áldozatra való bárány? 8 És monda Ábrahám: Az Isten majd gondoskodik az égő áldozatra való bárányról, fiam; és mennek vala ketten együtt. 9 Hogy pedig eljutának arra a helyre, melyet Isten néki mondott vala, megépíté ott Ábrahám az oltárt, és reá raká a fát, és megkötözé Izsákat az ő fiát, és feltevé az oltárra, a fa-rakás tetejére. 10 És kinyújtá Ábrahám az ő kezét és vevé a kést, hogy levágja az ő fiát. 11 Akkor kiáltta néki az Úrnak Angyala az égből, és monda: Ábrahám! Ábrahám! Ó pedig felele: Ímhol vagyok. 12 És monda: Ne nyujsd ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek én érettem. 13 És felemelé Ábrahám az ő szemeit, és látá hogy íme háta megett egy kos akadt meg szarvánál fogva a szövevényben. Oda méne tehát Ábrahám, és elhozá a kost, és azt áldozá meg égő áldozatul az ő fia helyett. 14 És nevezé Ábrahám annak a helynek nevét Jehova-jire-nek. Azért mondják ma is: Az Úr hegynél a gondviselés. 15 És kiáltta az Úrnak Angyala Ábrahámnak másodszor is az égből. 16 És monda: Én magamra esküszöm azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedéd, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek: 17 Hogy megáldván megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és mint a fövényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját. 18 És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetiségi, mivelhogy engedtél az én beszédemnek. 19 Megtére azért Ábrahám az ő szolgához, és felkelének és együtt elmenének Beérsebába, mert lakozék Ábrahám Beérsebában. 20 És lón ezeknek utána, hírt hozának Ábrahámnak mondván: Íme Milkha is szűlt fiakat Nákhornak, a te atyádfiának: 21 Úzt az ő elsőszülöttét, és Búzt annak testvérét, és Kemuélt Arámnak atyját. 22 És Keszedet, Házót, Pildást, Jidládot és Bethuél. 23 Bethuél pedig nemzé Rebekát. Ezt a nyolczat szűlé Milkha Nákhornak az Ábrahám atyafiának. 24 Az ő ágyasa is, kinek neve Reuma vala, szűlé néki Tebáhot, Gakhámot, Thakhást és Mahákhat.

23 Vala pedig Sáranak élete száz huszonhét esztendő. Ezek Sára életének esztendei. 2 És meghala Sára Kirját-Arbában azaz Hebronban a Kanaán földén, és beménye Ábrahám, hogy gyászolja Sárát és sirassa őt. 3 Felkele azután Ábrahám az ő halottja elől, és szóla a Khéth fiainak, mondván: 4 Idegen és jövevény vagyok közöttetek: Adjatok nékem temetésre való örökséget ti nálatok, hadd temessem el az én halottamat én előlem. 5 Felelénének pedig a Khéth fiai Ábrahámnak, mondván őnéki: 6 Hallgass meg minket uram: Istenről való fejedelem vagy te mi közöttünk, a mi temetőhelyeink közül a mely legtisztességebb, abba temesz el a te halottadat, közülünk senki sem tiltja meg tőled az ő temetőhelyét, hogy eltemethesd a te halottadat. 7 És felkele Ábrahám, és meghajtá magát a földnek népe előtt, a Khéth fiai előtt. 8 És szóla ő velük mondván: Ha azt akarjátok, hogy eltemessem az én halottamat én előlem: hallgassatok meg engemet, és esedezzetek én érettem Efron előtt, Czohár fia előtt. 9 Hogy adjá nékem Makpelá barlangját, mely az övé, mely az ő mezejének szélében van: igaz árán

adjá nékem azt, ti köztetek temetésre való örökségről. 10 Efron pedig úl vala a Khéth fiai között. Felele azért Efron a Khitteus, Ábrahámnak, a Khéth fiainak és mindeneknak hallatára, a kik bemennek vala az ő városának kapuján, mondván: 11 Nem úgy uram, hallgass meg engem: azt a mezőt néked adom, s a barlangot, mely abban van, azt is néked adom, népem fiainak szeme láttára adom azt néked, temesd el halottadat. 12 És meghajtá magát Ábrahám a földnek népe előtt. 13 És szóla Efronhoz a föld népének hallatára, mondván: Ha mégis meghallgatnál engem! megadom a mezőnek árat, fogadd el tőlem; azután eltemetem ott az én halottamat. 14 És felele Efron Ábrahámnak, mondván néki: 15 Uram! hallgass meg engemet; négy száz ezüst siklusos föld, micsoda az én köztem és te között? Csak temesd el a te halottadat. 16 Engede azért Ábrahám Efronnak és odamezte Ábrahám Efronnak az ezüstöt, a melyet mondott vala a Khéth fiainak hallatára; kalmároknál kelendő négy száz ezüst siklust. 17 Így lett Efronnak Makpelában levő mezeje, mely Mamré átellenében van, a mező a benne levő barlanggal, és minden a mezőben levő fa az egész határban köröskörül 18 Ábrahámnak birtoka, a Khéth fiainak, mind azoknak szeme előtt, a kik az ő városának kapuján bemennek vala. 19 Azután eltemeté Ábrahám az ő feleségét Sárát a Makpelá mezejének barlangjába Mamréval szemben. Ez Hebron a Kanaán földén. 20 Így erősíteték meg a mező és a benne lévő barlang Ábrahámnak temetésre való örökségről a Khéth fiaitól.

24 Ábrahám pedig vén élemedett ember vala, és az Úr mindenben megáldotta vala Ábrahámöt. 2 Monda azért Ábrahám az ő háza öregebb szolgájának, a ki őnéki mindenben gazda vala: Tedd a kezed temporom alá! 3 Hogy megeskesselek téged az Úrra, a mennyek Istenére, és a földnek Istenére, hogy nem vészesz feleséget az én fiamnak a Kananeusok leányai közül, a kik között lakom. 4 Hanem elmégy az én hazámba, és az én rokonságim közé és onnan vészesz feleséget az én fiamnak Izsáknak. 5 Monda pedig őnéki a szolga: Hátha az a leányzó nem akar velem eljőni e földre, ugyan vissza vigyemé a te fiadat arra a földre, a honnan kijöttél vala? 6 Felele néki Ábrahám: Vigyázz, az én fiamat oda vissza ne vidd. 7 Az Úr az égnak Istene, ki engemet kihozott az én atyámnak házából, és az én rokonságimnak földéről, a ki szólt nékem, és megesküdött nékem mondván: A te magodnak adom ezt a földet; elbocsájá az ő Angyalát te előtted, hogy onnan végy az én fiamnak feleséget. 8 Hogyan pedig nem akar a leányzó tevélezni eljőni, ment lészesz az én esketésem alól; csakhogy az én fiamat oda vissza ne vidd. 9 Veté azért a szolga az ő kezét az ő urának Ábrahámnak tempora alá, és megesküvén néki a dolog felől. 10 És vőn a szolga tíz tevét az ő urának teví közül, és elindula; (mert az urának minden gazdagsága az ő kezében vala). Felkele tehát és elméne Mésopotámiába, a Nákhor városába. 11 És megphihenteté a tevéket a városon kívül egy kútfónel, este felé, mikor a leányok vizet meríténi járnak. 12 És monda: Uram! én uramnak Ábrahámnak Istene, hozd elém még ma, és légy kegyelmes az én uram Ábrahám iránt. 13 Íme én a víz forrása mellé állok és e város lakosainak leányai kijőnek vizet meríténi. 14 Legyen azért, hogy a mely leánynak

ezt mondomb: Hajtsd meg a te vedredet, hogy igynam, és az azt mondándja: igyál, sőt a te tevédet is megitatom: hogy azt rendelted légyen a te szolgádnak Izsáknak, és erről ismerjem meg, hogy igalmasságot cselekedtél az én urammal. 15 És lón, minek előtte elvégezte volna a beszédét, íme jó vala Rebeka, Bethuénnek leánya, aki Milkának, az Ábrahám testvérének Nákhor feleségének vala fia, és pedig vedrével a vállán. 16 A leányzó pedig felette szép ábrázatú vala; szűz, és férfi még nem ismerő őt, és aláméne a forrásra, és megtölté vedrét, és feljöve. 17 Akkor a szolga eleibe futamodék és monda: Kérlek, adj innom nékem egy kevés vizet a te vedredből. 18 Az pedig monda: Igyál uram! És sietve leereszté a vedret az ő kezére, és inni ada néki. 19 És minekutána eleget adott néki innia, monda: A te tevéidnek is meríték, míg eleget nem isznak. 20 És sietett és kiüríté vedrét a vállába és ismét elfuta a forrásra meríteni, és meríté minden az ő tevéinek. 21 Az ember pedig álmélküdve néz vala reá, és veszeg hallgat vala, tudni akarván: vajjon szerencséssé teszi-é az Úr az ő útját, vagy nem. 22 És lón, mikor a tevék már eleget ittak, elővőn az ember egy aranyfüggőt, a melynek súlya fél siklus, és két karpereczet, a melynek súlya tíz arany. 23 És monda: Kinek a leánya vagy te? kérlek mondjj meg nékem: van-é a te atyádnak házában hálásra való helyünk? 24 Az pedig felele néki: Bethuél leánya vagyok a Milkha fiáé, akit ő Nákhornak szűlt. 25 Azt is mondá: Szalma is, abrak is bőven van minálunk, és hálásra való hely is van. 26 Meghajtá azért magát az ember, és imádá az Urat. 27 És monda: Áldott az Úr az én uramnak Ábrahámnak Istene, ki nem vonta meg az ő igalmasságát és hűségét az én uramtól. Az Úr vezérellett engem ez útban az én uram atyafainak házához. 28 Elfuta azonkörben a leányzó, és elbeszél az ő anyja házában, a mint ezek történtek. 29 Vala pedig Rebékának egy bátyja, kinek neve Lábán vala. És kifutamodék Lábán ahoz az emberhez a forráshoz. 30 Mert mikor láttá a függőt, és a pereczeket az ő húgának karjain, és halotta húgának Rebékának beszédét, aki ezt mondja vala: Így szóla nékem az a férfiú; akkor méne ki a férfiúhoz; és íme ez ott áll vala a tevék mellett a forrásnál. 31 És monda: Jőjj be Istennek áldott embere; mit állasz ide kinn? holott én elkészíttem a házat, és a tevéknek is van hely. 32 Beméne azért a férfiú a házhoz, ő pedig lenyergelé a tevéket, és ada a tevéknek szalmát és abrakot; és vizet az ő lábai megomosására és az emberek lábainak, kik ő vele valának. 33 És enni valót tevének eleibe, de ő monda: Nem eszem, míg el nem mondomb az én beszédemet. És szóla: Monddd el. 34 Monda azért: Én az Ábrahám szolgája vagyok. 35 Az Úr pedig igen megáldotta az én uramat, úgy hogy nagygyá lett: mert adott néki juhokat, barmokat, ezüstöt, aranyat, szolgákat, szolgálóleányokat, tevéket, szamarakat. 36 És Sára az én uramnak felesége fiat szűlt az én uramnak, az ő vénségeiben, és annak adá mindenét, a mije van. 37 Engem pedig megesküdtetett az én uram, mondván: Ne végy feleséget az én fiannak a Kananeusok leányai közül, a kiknek földjén én lakom. 38 Hanem menj el az én atyámnak házához, és az én rokonságom közé, hogy onnan végy feleséget az én fiannak. 39 Mikor pedig azt mondám az én uramnak: Hátha nem akarna velem a leányzó eljőni? 40 Monda nékem:

Az Úr, a kinek én színe előtt jártam, elbocsátja az ő angyalát teveled, és szerencséssé teszi a te útadat, hogy feleséget vehess az én fiannak az én nemzetsegem közül, és az én atyám házából. 41 Csak akkor leszesz fölmentve esketésem alól, ha elmenéndesz az én nemzetsegem közé; és ha nem adják oda: ment leszesz az én esketésem alól. 42 Mikor ma a forráshoz érkezém, mondék: Uram, én uramnak, Ábrahámnak Istene, vajha szerencséssé tennéd az én útamat, melyen járok: 43 Íme én a forrás mellett állok; és legyen, hogy az a hajdon, aki kijön vizet meríteni, s a kinek azt mondomb: Adj innom nékem egy kevés vizet a te vedredből, 44 És az ezt mondja nékem: Te is igyál, és a te tevéidnek is meríték; az legyen a feleség, a kit az Úr az én uram fiának rendelt. 45 Én még el sem végeztem vala az én szívemben a beszédet, és íme kijő vala Rebeka, vedrével a vállán, és leménye a forrásra és meríté, én pedig mondék néki: Adj innom kérlek. 46 Ő pedig sietett és leereszté az ő vedrét és monda: Igyál, sőt a te tevéidnek is inni adok; és én ivám, s a tevéknek is inni ada. 47 És megkérdezem őt és mondék: Ki leánya vagy? ő pedig felele: Bethuénnek, a Nákhor fiának leánya vagyok, akit Milkha szűlt vala önéki. Ekkor a függőt orrába, és e pereczeket karjaira tevém. 48 Meghajtván azért magamat, imádám az Urat, és áldám az Urat, az én uramnak Ábrahámnak Istent, ki engem igaz úton vezérelt, hogy az én uram atyafának leányát vegyem az ő fiának feleségül. 49 Most azért, ha szeretettel és hűséggel akartok lenni az én uramhoz, mondájtok meg: ha pedig nem, adjátok tudtomra, hogy én vagy jobbra vagy balra forduljak. 50 És felele Lábán és Bethuél, és mondának: Az Úrtól van e dolog: Nem mondhatunk neked sem jót, sem rosszat. 51 Íme előttem van Rebeka, vegyed, menj el; és legyen felesége a te urad fiának, a mint az Úr elvégezte. 52 És lón, a mint hallja vala az Ábrahám szolgája azoknak beszédét, meghajtá magát a földig az Úr előtt. 53 És hoza elő a szolga ezüst edényeket és arany edényeket és ruhakat, és adá azokat Rebékának: drága ajándékokat ad az ő bátyjának is és az ő anyjának. 54 Evének azután és ivának, ő és a férfiak, a kik ő vele valának, és ott hálának. Mikor pedig felkelének reggel, monda: Bocsássatok el engem az én uramhoz. 55 Monda pedig a leány bátyja és anyja: Maradjon velünk a leány még vagy tíz napig, azután menjen el. 56 A szolga pedig monda nézik: Ne késleljetek meg engem, holott az Úr szerencséssé tette az én útamat; bocsássatok el azért engem, hogy menjek az én uramhoz. 57 Mondának akkor: Hívujuk elő a leányt, és kérjük meg őt. 58 Szólíták azért Rebékát, és mondának néki: Akarsz-e elmenni a férfiúval? és monda: Elmegyek. 59 Elbocsáták azért Rebékát, az ő húgokat, és az ő dajkját, és az Ábrahám szolgáját, és az ő embereit. 60 És megáldák Rebékát, és mondák néki: Te mi húgunk! szaporodjál ezerszer való ezerig. És bírja a te magod az ő ellenségeinek kapuját. 61 És felkele Rebeka és az ő szolgálóleányai, és felülének a tevékre, s követék azt a férfiút. Így vevé a szolga Rebékát, és elméne. 62 Izsák pedig visszajő vala a Lakhai Rói forrástól; és lakik vala a déli tartományban. 63 És kiméne Izsák este felé elmélkedni a mezőre, és felemelé szemeit és látá, hogy íme tevék jónék. 64 Rebeka is felemelé szemeit s meglátá Izsákat, és leszálla a tevéről. 65 És monda a szolgának: Kicsoda az a férfiú, aki

a mezőn előnkbe jő? A szolga pedig monda: Az én uram Ő. Akkor fogta a fátyolt és elfedezi magát. 66 Elbeszél azután a szolga Izsáknak mindenötöt a dolgokat, a melyeket cselekedett vala. 67 Izsák pedig bevíve Rebekát Sárának az Ő anyjának sátorába. És elvezé Rebekát és lón néki felesége és szereté Őt. S megvígásztalódék Izsák az Ő anyja halála után.

25 Ábrahám pedig ismét vőn magának feleséget, kinek neve Ketúrah vala. 2 És az szülé néki Zimránt, Joksánt, Médánt, Midiánt, Isbákat és Suakhot. 3 Joksán pedig nemzé Sébát, és Dédánt. Dédánnak pedig fiai valának: Assurim, Letúsim és Leummim. 4 S Midiánnak fiai: Éfah, Éfer, Hánok, Abida és Eldaah: Mind ezek Ketúrahnak fiai. 5 Valamije pedig Ábrahámnak vala, mindenötöt Izsáknak adta vala. 6 Az ágyasok fiainak pedig, a kik Ábraháméi valának, ada Ábrahám ajándékokat, és elküldé azokat az Ő fia mellől, Izsák mellől még éltében napkelet felé, napkeleti tartományba. 7 S ezek Ábrahám élete esztendeinek napjai, melyeket élt: száz hetvenöt esztendő. 8 És kimúlék és meghala Ábrahám, jó vénségben, öregen és betelve az élettes, és takarítatták az Ő népéhez. 9 És eltemeték Őt Izsák és Ismáel az Ő fiai a Makpelá barlangjában, Efronnak, a Khitteus Czohár fiának mezejében, mely Mamré átellenében van. 10 Abban a mezőben, melyet Ábrahám a Khéth fiaitól vett vala: ott temettetett el Ábrahám és az Ő felesége Sára. 11 Lőn pedig Ábrahám halála után, megáldá Isten az Ő fiát Izsákkot; Izsák pedig lakozék a Lakhai Rói forrásánál. 12 Ezek pedig Ábrahám fiának Ismáelnek nemzetiségei, a kit az Égyptombeli Hágár a Sára szolgálója szűlt vala Ábrahámnak. 13 Ezek az Ismáel fiainak nevei, nevök s nemzetsegök szerint: Ismáelnek elsőszülötte Nebájót, azután Kédár, Adbeél és Mibszám. 14 És Misma, Dúmah és Massza. 15 Hadar, Théma, Jetűr, Náfis és Kedmah. 16 Ezek az Ismáel fiai, és ezek azoknak nevei udvaraikban, falvaikban; tizenkét fejedelem az Ő nemzetsegök szerint. 17 Ezek pedig az Ismáel életének esztendei: száz harminczkét esztendő. És kimúlék és meghala, és takarítatták az Ő népéhez. 18 Lakoztak pedig Havilától fogva Súrig, a mely Égyptom átellenében van, a merre Assiriába mennek. minden atyafiával szemben esett az Ő lakása. 19 Ezek pedig Izsáknak az Ábrahám fiának nemzetiségei: Ábrahám nemzé Izsákkot. 20 Izsák pedig negyven esztendős vala, a mikor feleségül vette Rebekát a Síriából való Bethuélnek leányát, Mésopotámiából, a Síriából való Lábánnak húgát. 21 És könyörge Izsák az Úrnak az Ő feleségéért, mivelhogy magtalan vala, és az Úr meghallgatta: és teherbe esék Rebeka, az Ő felesége. 22 Tuskodnak vala pedig a fiak az Ő méhében. Akkor monda: Ha így van, miért vagyok én így? Elméne azért, hogy megkérdezze az Urat. 23 És monda az Úr őnéki: Két nemzetseg van a te méhedben; és két nép válik ki a te belsejből, egyik nép a másik népről erősebb lesz, és a nagyobbik szolgál a kisebbiknek. 24 És betelének az Ő szülésének napjai, és íme kettősök valának az Ő méhében. 25 És kijöve az első; vereses vala, mindenestől szörös, mint egy lazsnak; azért nevezék nevét Ézsaúnak. 26 Azután kijöve az Ő atyafia, kezével Ézsaú sarkába fogódza; azért nevezék nevét Jákóbnak. Izsák pedig hatvan esztendős vala, a mikor ezek születének. 27 És felnevekének a gyermekek, és Ézsaú

vadászathoz értő mezei ember vala; Jákób pedig szelíd ember, sátorban lakozó. 28 Szereti vala azért Izsák Ézsaút, mert szájaize szerint vala a vad; Rebeka pedig szereti vala Jákóbot. 29 Jákób egyszer valami főzelket főze, és Ézsaú megijövén elfáradva a mezőről, 30 Monda Ézsaú Jákóbnak: Engedd, hogy ehessem a veres ételből, mert fáradt vagyok. Ezért nevezék nevét Edomnak. 31 Jákób pedig monda: Add el hát nékem azonnal a te elsőszülöttsegdedet. 32 És monda Ézsaú: Ímé én halni járok, mire való hát nékem az én elsőszülöttsegem? 33 És monda Jákób: Esküdjél meg hát nékem azonnal, és megesküvék néki és eladá az Ő elsőszülöttsegét Jákóbnak. 34 S akkor Jákób ada Ézsaúnak kenyeret, és főtt lencsét, és evék és ivék, és felkele és elméne. Így veté meg Ézsaú az elsőszülöttsegét.

26 Lőn pedig éhség az országban, amaz első éhség után, mely Ábrahám idejében vala. Elméne azért Izsák Abimélekhez a Filiszteusok királyához Gérárba. 2 Mert megjelent vala néki az Úr és ezt mondotta vala: Ne menj alá Égyptomba! lakjál azon a földön, melyet mondándok tenétek. 3 Tartozkodjál ezen a földön, és én veled leszek és megáldalak téged; mert tenéked és a te magodnak adom mind ezeket a földeket, hogy megerősítsem az esküvést, melylyel megesküdtem Ábrahámnak a te atyádnak. 4 És megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és a te magodnak adom mind ezeket a földeket: és megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetései; 5 Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet. 6 Lakozék azért Izsák Gérárban. 7 És mikor annak a helynek lakosai az Ő felesége felől kérdezősködnek, azt mondja vala: én húgom Ő. Mert fél vala azt mondani: én feleségem; gondolván: nehogy megöljenek engem e helynek lakosai Rebekáért, mivelhogy szép ábrázatú Ő. 8 És lőn idő multával, hogy Abimélek a Filiszteusok királya kitekintvén az ablakon, láta Izsákat enyelegni Rebekával az Ő feleségével. 9 Kiáltta azért Abimélek Izsáknak, és monda: Ímé bizony feleséged Ő; hogyan mondhattad tehát: húgom Ő! És monda neki Izsák: Mert azt gondolám, netalán még meg kell halnom miatta. 10 És monda Abimélek: Miért mivelted ezt mi velünk? Kevésbe múlt, hogy feleségeddel nem hált valaki a nép közül, és bűnt hoztál volna mi reánk. 11 Parancsolta azért Abimélek mind az egész népnek, ezt mondva: A ki ezt az embert vagy ennek feleségét illeténdi, bizonyult meg kell halnia. 12 És vete Izsák azon a földön, és lett néki abban az esztendőben száz annyia, mert megáldá Őt az Úr. 13 És gyarapodék az a férfiú, és előbb-elébb meg vala a gyarapodásban, mígnem igen nagygyá lőn. 14 És vala néki apró és öreg barma és sok cselédje, s irigykedének ezért reá a Filiszteusok. 15 És mindenötöt a kútakat, melyeket az Ő atyának szolgái Ábrahámnak az Ő atyának idejében ástak vala, behányaik a Filiszteusok, és betöltek azokat földdel. 16 És monda Abimélek Izsáknak: Menj el közülünk, mert sokkal hatalmasabbá lettél nálunknál. 17 Elméne azért onnan Izsák, és Gérár völgyében voná fel sátrait, és ott lakék. 18 És ismét megásás Izsák a kútakat, a melyeket ástak vala az Ő atyának Ábrahámnak idejében, de a melyeket Ábrahám holta után

behánytak vala a Filiszteusok, és azokkal a nevekkel nevezé azokat, a mely neveket adott vala azoknak az ő atya. **19** Izsák szolgái pedig ásnak vala a völgyben, és elő víznek forrására akadának ott. **20** Gérár pásztorai pedig versengének Izsák pásztoráival, mondván: Miénk a víz. Ezért nevezé a kútakat nevét Észeknek, mivelhogy czivakodtak vala ő vele. **21** Más kútat is ásának s azon is versengének, azért annak nevét Szitnának nevezé. **22** És tovább vonula onnan és ása más kútat, a mely miatt nem versengének; azért nevezé nevét Rehobóthnak, és monda: Immár tágas helyet szerzett az Úr minékünk, és szaporodhatunk a földön. **23** Felméne pedig onnan Beérsebába. **24** És megjelenék néki az Úr azon éjszaka, és monda: Én vagyok Ábrahámnek a te atyádnak Istene: Ne félj, mert te veled vagyok, és megáldalak téged, és megsokasítom a te magodat Ábrahámért, az én szolgámért. **25** Oltárt építé azért ott, és segítségül hív az Úrnak nevét, s felvoná ott az ő sátorát; Izsák szolgái pedig kútat ásának ottan. **26** Abimélek pedig elméne ő hozzá Gérár ből és Akhuzzáth az ő barátja, meg Pikhól az ő hadvezére. **27** És monda nézik Izsák: Miért jöttetek én hozzám, holott gyűlöltök engem s elűztetek magatok közül? **28** Ők pedig mondák: Látván láttuk, hogy az Úr van te veled, és mondánk: legyen esküvés mi közöttünk, köztünk és te közötted; és kössünk frigyet teveled, **29** Hogy minket gonoszszal nem illetsz, valamint mi sem bántottunk téged, és a mint csak jót cselekedtünk veled, és békességgel bocsátottunk el magunktól. Te már az Úr áldott embere vagy. **30** Akkor vendégséget szerze nézik és evének és ivának. **31** Reggel pedig felkelvén, egymásnak megesküvének, és elbocsátá őket Izsák, és elmenének ő tőle békességgel. **32** Ugyanaz nap eljövénék az Izsák szolgái, és hírt hozának néki a kút felől, melyet ástak vala; és mondának néki: Találtunk vizet. **33** S elnevezé azt Sibáhnak: Azokáért annak a városnak neve Beérseba mind e mai napig. **34** És mikor Ézsau negyven esztendős vala, feleségül vevé Jehudithot, a Khitteus Beéri leányát, és Boszmátot a Khitteus Elon leányát. **35** És ők valának Izsáknak és Rebekának lelke keserűsége.

27 És lön, a mikor megvénhedett vala Izsák, és szemei annyira meghomályosodtak vala, hogy nem látott, szólítá a nagyobbik fiát Ézsaut, és monda néki: Fiam; és ez monda néki: Imhol vagyok. **2** És monda: Ímé megvénhettem; nem tudom halálom napját. **3** Most tehát vedd fel kérlek a te fegyvereidet, tegzedet és kézivedet, és menj ki a mezőre, és vadászsz énnékem vadat. **4** És csinálj nékem kedvem szerint való ételt, és hozd el nékem, hogy egyem: hogy megáldjon téged az én lelkem minekelőtte mehalok. **5** Rebeka pedig meghallá, a mit Izsák az ő fiának Ézsauának monda; s a mint elméne Ézsau a mezőre, hogy vadat vadászson és hozzon: **6** Szóla Rebeka Jákóbnak az ő fiának mondván: Ímé hallám, hogy atyád szóla bátyádnak Ézsauának mondván: **7** Hozz nékem vadat, és csinálj nékem kedvem szerint való ételt, hogy egyem; és megáldjalak téged az Úr előtt, minekelőtte mehalok. **8** Most azért fiam, hallgass az én szavamra, a mit én parancsolok néked. **9** Menj el, kérlek, a nyájhoz, és hozz nékem onnan két kecskegödölyét a javából, hogy csináljak azokból a te atyádnak kedve szerint való ételt, a mint ő szereti. **10** Te pedig beviszed atyádnak,

hogy egyék, azért, hogy téged áldjon meg, minekelőtte mehal. **11** Jákób pedig monda Rebekának az ő anyjának: Ímé az én bátyám Ézsau szőrös ember, én pedig sima vagyok. **12** Netalán megtapogat engem az én atyám s olyan leszek előtte, mint valami csaló, és akkor átkot és nem áldást hozok magamra. **13** És monda néki az ő anyja: Reám szálljon a te átkod fiam, csak hallgass az én szavamra, és menj és hozd el nékem. **14** Elméne azért, és elhozás, és vivé az ő anyjának; és az ő anyja ételet készíté, a mint szereti vala az ő atya. **15** És vevé Rebeka az ő nagyobbik fiának Ézsauának drága ruhát, melyek ő nála otthon valának, és felőltözötté Jákóbot az ő kisebbik fiát. **16** A kecskegödölyék bőrével pedig beborítá az ő kezeit, és nyakának simaságát. **17** És az ételet a melyet készített vala, kenyérrel együtt adá Jákóbnak az ő fiának kezébe. **18** És beméne az ő atyához és monda: Atyám! És az monda: Ímhol vagyok. Ki vagy te fiam? **19** Monda Jákób az ő atyának: Én vagyok Ézsau a te elsőszülötted, akápen cselekedtem a mint parancsolád, kelj fel, kérlek, úlj le és egyél vadászatomból, hogy megáldjon engem a te lelked. **20** És monda Izsák az ő fiának: Hogy van az, hogy ily hamar találtál, fiam? És felele: Mert az Úr, a te Istened hozta előmbé. **21** És monda Izsák Jákóbnak: Jer közelebb, kérlek, hadd tapogassalak meg fiam: hogy vajjon te vagy-é az én fiam Ézsau vagy nem? **22** Oda méne tehát Jákób Izsákhöz az ő atyához, a ki megtapogatván őt, monda: A szó Jákób szava, de a kezek Ézsau kezei. **23** És nem ismeré meg őt, mivelhogy kezei szőrősek valának min Ézsauának az ő bátyjának kezei; annakokáért megáldá őt. **24** És monda: Te vagy fiam Ézsau? Felele: Én vagyok. **25** Az pedig monda: Hozd ide, hadd egyem az én fiam vadászatából, hogy megáldjon téged az én lelkem; és oda vivé, és evé; bort is vive néki és ivék. **26** Akkor monda néki Izsák az ő atya: Jer közelebb fiam, és csókolj meg engem. **27** Oda méne azért, és megcsókolá őt: s megérvényez ruháinak szagát, megáldá őt, és monda: Lám az én fiannak illata olyan, mint a mezőnek illata, a melyet megáldott az Úr. **28** Adjon az Isten tenéked az ég harmatából, és a föld kövérsegéből, és gabonának és bornak bőségét. **29** Népek szolgályanak néked és nemzetiségek hajoljanak meg előtted; légy úr a te atyádfain, és hajoljanak meg előtted a te anyádnak fiai. Átkozott, a ki téged átkoz, és a ki téged áld, legyen áldott. **30** És lön a mint elvégezé Izsák Jákóbnak megáldását; és épen csakhogy kiment vala Jákób az ő atyának Izsáknak színe elől; az ő bátyja Ézsau is megjöve vadászásából. **31** És készíté ő is ételet, s vivé az ő atya elé, és mondá az ő atyának: Keljen fel az én atyám, és egyék az ő fia vadászatából, hogy áldjon meg engem a te lelked. **32** És monda néki az ő atya Izsák: Kicsoda vagy te? És monda: Én vagyok a te elsőszülött fiad Ézsau. **33** Akkor Izsák elrémüle igen nagy rémüléssel, és monda: Ki volt hát az, a ki vadat fogott és behozzá nékem, és én mindenből ettem minekelőtte te megijöttél, és megáldottam őt, és áldott is lészen. **34** A mint hallotta vala Ézsau az ő atyának beszédét, nagy és igen keserves kiáltással felkiálta, és monda atyának: Áldj meg engem is atyám. **35** Ez pedig monda: A te öcséd jöve el álnoksággal, és ő vevé el a te áldásodat. **36** Az pedig monda: Nem méltán hívják-é őt Jákóbnak? mert immár két ízben csalt meg engemet; elvezé elsőszülöttségeimet, most

pedig áldásomat vevé el. És monda: Nem tartottál-é nékem is valami áldást? 37 Felele Izsák és monda Ézsaúnak: Ímé uraddá tettem őt, és minden atyjafílt szolgálul adtam néki, gabonával is borral is ő látta el; mit míveljek azért immár veled fiam? 38 Monda Ézsaú az ő atyának: Avagy csak az az egy áldásod van é néked atyám? Áldj meg engem, engem is atyám; és felemelé szavát Ézsaú és sír vala. 39 Felele azért Izsák az ő atyja, és monda néki: Ímé kövér földön lesz lakásod, és részed lesz az ég harmatjából onnan felül; 40 És fegyvered után élsz, és öcsédet szolgálod. De lészen, a mikor ellene támadsz, letörök igáját nyakadról. 41 Gyűlöli vala azért Ézsaú Jákóböt az áldásért, a melylyel megáldotta vala őt az ő atyja, és monda Ézsaú az ő szívében: Közelgetnek az én atyámért való gyásznak napjai, és akkor megölöm az én öcsemet Jákóböt. 42 Mikor pedig hírűl vivék Rebekának, az ő nagyobbik fiának Ézsaúnak beszédít, elkülde és magához híváta az ő kisebbik fiát Jákóböt, és monda néki: Ímé Ézsaú a te bátyád azzal fenyeget, hogy megöl téged. 43 Most azért fiam, hallgass az én szavamra, és kelj fel és füss Lábánhoz az én bátyához Háránba, 44 És maradj nála egy kevés ideig, míg a te bátyád haragja elmulik; 45 Míg elfordul a te bátyád haragja te rölad, és elfelejtkezik arról a mit rajta elkövettél: akkor elküldök és haza hozatlak téged: miért fosztatnám meg mindenötököt egy napon? 46 Izsáknak pedig monda Rebeka: Eluntam életemet a Khitteusok leányai miatt. Ha Jákób a Khitteusok leányai közül vesz feleséget, a milyenek ezek is, ez ország leányai közül valók; minek nékem az élet?

28 Előhívatá azért Izsák Jákóböt, és megáldá őt, és megparancsolá néki és mondá: Ne végy feleséget a Kananeusok leányai közül. 2 Kelj fel, menj el Mésopotámiába, Bethuénak a te anyád atyának házához, és onnan végy magadnak feleséget, Lábánnak a te anyád bátyának leányai közül. 3 A mindenható Isten pedig áldjon meg, szaporítson és sokasítson meg téged, hogy népek sokaságává légy; 4 És adjá néked az Ábrahám áldását, tenéked, és a te magodnak te veled egybe; hogy örökség szerint bírrad a földet, melyen jövevény voltál, melyet az Isten adott vala Ábrahámnak. 5 Elbocsátá azért Izsák Jákóböt, hogy menjen Mésopotámiába Lábánhoz a Síriabeli Bethuél fiához, Rebekának, Jákób és Ézsaú anyjának bátyájához. 6 És látá Ézsaú, hogy Izsák megáldotta Jákóböt, és elbocsátotta őt Mésopotámiába, hogy onnan vegyen magának feleséget; és hogy mikor áldja vala, parancsolá néki, és monda: Ne végy feleséget a Kananeusok leányai közül; 7 És hogy Jákób hallgata atyja és anyja szavára, és el is ment Mésopotámiába; 8 És látá Ézsaú, hogy a Kananeusok leányai nem tetszenek Izsáknak az ő atyának; 9 Elméne Ézsaú Ismáelhez, és feleségül vevé még az ő feleségeihez Ismáelnek az Ábrahám fiának leányát Mahaláthot, Nebajóthnak húgát. 10 Jákób pedig kiindula Beérsebából, és Hárán felé tartott. 11 És juta egy helyre, holott meghála, mivelhogy a nap lement vala: és vőn egyet annak a helynek kövei közül, és feje alá tevé; és lefeküvén azon a helyen. 12 És álmot látta: ímé egy lajtorja vala a földön felállítva, melynek teteje az egét éri vala, és ímé az Istennek Angyalai fel- és alájárnak vala azon. 13 És ímé az Úr áll vala azon és szóla: Én vagyok az Úr, Ábrahámnak a te atyádnak Istene, és Izsáknak Istene; ezt a földet a melyen fekszel néked

adom és a te magodnak. 14 És a te magod olyan lészen mint a földnek pora, és terjeszkedel nyugatra és keletra, északra és déltre, és te benned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetiségi. 15 És ímé én veled vagyok, hogy megörizzelek téged valahova menéndesz, és visszahozzalak e földre; mert el nem hagylak téged, míg be nem teljesítem a mit néked mondtam. 16 Jákób pedig fölőbreddvén álmából, monda: Bizonyára az Úr van e helyen, és én nem tudtam. 17 Megrémüle annak okáért és monda: Mily rettenetes ez a hely; nem egyéb ez, hanem Istennek háza, és az égneket kapuja. 18 És felkele Jákób reggel, és vevé azt a követ, melyet feje alá tett vala, és oszlopul állítá fel azt, és olajat önté annak tetejére; 19 És nevezé annak a helynek nevét Béthelnek, az előtt pedig Lúz vala annak a városnak neve. 20 És fogadást tőn Jákób, mondá: Ha az Isten velem leénd, és megőriz engem ezen az úton, a melyen most járok, és ha ételül kenyereset s öltözetű ruhát adánd nékem; 21 És békességgel térek vissza az én atyámnak házához: akkor az Úr leénd az én Istenem; 22 És ez a kő, a melyet oszlopul állítottam fel, Isten háza lészen, és valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.

29 Jákób azután lábára kelvén, elméne a napkeletre lakók földére. 2 És látá, hogy ímé egy kút van a mezőben, és hogy ott három falka juh never vala. Mert abból a kútból itatják vala a nyájakat; de a kútnak száján nagy kő vala: 3 Mikor pedig ott valamennyi nyáj összeverődik, elgördítik a követ a kút szájáról és megitatják a juhokat s ismét helyére teszik a követ, a kút szájára. 4 És monda nékik Jákób: Honnan valók vagytok atyámfiai? És mondának: Háránból valók vagyunk. 5 És monda nékik: Ismeritek-é Lábánt, a Nákhori fiát? s azok felelének: Ismerjük. 6 Azután monda nékik: Egészszégen van é? s azok mondának: Egészszégen van, és az ő leánya Rákhel ímhol jő a juhokkal. 7 És monda Jákób: Ímé még nagy fenn van a nap, nincs ideje hogy betereljék a marhát: itassátok meg a juhokat, és menjetek, legeltetsetek. 8 Azok pedig felelének: Nem tehetjük még valamennyi nyáj össze nem verődik, és el nem gördítik a követ a kút szájáról, hogy megitathassuk a juhokat. 9 Még beszélget vala velők, mikor megérkezék Rákhel az ő atya juhaival, melyeket legeltet vala. 10 S lőn, a mint meglátja Jákób Rákhelt, Lábánnak az ő anyja bátyjának leányát, és Lábánnak az ő anyja bátyjának juhait, odalépett Jákób és elgördíté a követ a kút szájáról, és megitatja Lábánnak az ő anyja bátyjának juhait. 11 És megcsókolá Jákób Rákhelt, és nagy felszóval síra. 12 S elbeszél Jákób Rákhelnek, hogy ő az ő atyának rokona és hogy Rebekának fia. Ez pedig elfuta, és megmondá az ő atyának. 13 És lőn mikor Lábán Jákóbának, az ő húga fiának hírért hallá, eleibe futa, megölélé és megcsókolá őt, és bevívé az ő házába, és az mindenket elbeszéle Lábánnak. 14 És monda néki Lábán: Bizony én csontom és testem vagy te! És nála lakék egy hónapig, 15 És monda Lábán Jákóbának: Avagy ingyen szolgálj-é engem azért, hogy atyámfia vagy? Mond meg nékem, mi legyen a béréd? 16 Vala pedig Lábánnak két leánya: a nagyobbiknak neve Lea, a kisebbiknek neve Rákhel. 17 Leának pedig gyenge szemei valának, de Rákhel szép termetű és szép tekintetű vala. 18

Megszereti vala azért Jákób Rákhelt, és monda: Szolgállak téged hét esztendeig Rákhelért, a te kisebbik leányodért. **19** És monda Lábán: Jobb néked adnom őt, hogysem másnak adjam őt, maradj én nálam. **20** Szolgála tehát Jákób Rákhelért hét esztendeig, s csak néhány napnak tetszék az neki, annyira szereti vala őt. **21** És monda Jákób Lábánnak: Add meg nékem az én feleséget: mert az én időm kitelt, hadd menjek be hozzá. **22** És begyűjté Lábán annak a helynek minden népét, és szerze lakodalmat. **23** Estve pedig vevé az ő leányát Leát, és bevívé hozzá, a ki beméne ő hozzá. **24** És Lábán az ő szolgálóját Zilpát, szolgálól adá az ő leányának Leának. **25** És reggelre kelve: Ímé ez Lea! Monda azért Lábánnak: Mit cselekedté én velem? Avagy nem Rákhelért szolgáltalak-é én tégedet? Miért csaltál meg engem? **26** Lábán pedig monda: Nem szokás nálunk, hogy a kisebbiket oda adják a nagyobbik előtt. **27** Töltsd ki ennek hetét, azután amazt is néked adjuk a szolgálatért, melylyel majd szolgálsz nálam még más hét esztendeig. **28** Jákób tehát aképen cselekedék, kitölté azt a hetet; ez pedig néki adá Rákhelt, az ő leányát feleségül. **29** És adá Lábán az ő leányának Rákhelnek, az ő szolgálóját Bilhát, hogy néki szolgálója legyen. **30** És beméne Rákhelhez is, és inkább szereté Rákhelt, hogysem Leát és szolgála ő nála még más hét esztendeig. **31** És meglátá az Úr Lea megvetett voltát, és megnyitá annak méhét. Rákhel pedig magtalan vala. **32** Fogada azért Lea az ő méhében és szűle fiat, és nevezé nevét Rúbennek, mert azt mondja vala: Megláttá az Úr az én nyomorúságomat; most már szeretni fog engem az én férjem. **33** Azután ismét teherbe esék és szűle fiat, és monda: Mivelhogy meghallotta az Úr megvetett voltomat, azért adta nékem ezt is; és nevezé nevét Simeonnak. **34** És megint teherbe esék és szűle fiat, és monda: Most már ragaszkodni fog hozzá az én férjem, mert három fiat szűltem néki; azért nevezé nevét Lévinek. **35** És ismét teherbe esék, és fiat szűle és mondá: Most már hálákat adok az Úrnak; azért nevezé nevét Júdának, és megszünék a szűléstől.

30 És látá Rákhel, hogy ő nem szűle Jákóbnak, irigykedni kezde Rákhel az ő néjére, és monda Jákóbnak: Adj nékem gyermeket, mert ha nem, meghalok. **2** Felgerjede azért Jákób haragja Rákhel ellen, és monda: Avagy Isten vagyok-é én, ki megtagadta tőled a méhnek gyümölcset. **3** És monda ez: Ímhol az én szolgálóm Bilha, menj be hozzá, hogy szüljön az én téerdeimen, és én is megépüljek ő általa. **4** Adá tehát néki az ő szolgálóját Bilhát feleségül, és beméne ahhoz Jákób. **5** És teherbe esék Bilha és szűle Jákóbnak fiat. **6** És monda Rákhel: Ítélt felőlem az Isten, és meg is hallgatta szavamat, és adott énnéket fiat: azért nevezé nevét Dánnak. **7** Ismét fogada az ő méhében, és szűle Bilha, a Rákhel szolgálója más fiat is Jákóbnak. **8** És monda Rákhel: Nagy tusakodással tusakadtam az én nérémmel, és győztem; azért nevezé nevét Naftalinak. **9** Látván pedig Lea hogy ő megszűnt a szűléstől, vevé az ő szolgálóját Zilpát, és adá azt Jákóbnak feleségül. **10** És szűle Zilpa, Lea szolgálója, fiat Jákóbnak. **11** És monda Lea: Szerencsére! és nevezé nevét Gádnak! **12** És szűle Zilpa, Lea szolgálója, más fiat is

Jákóbnak. **13** És monda Lea: Oh én boldogságom! bizony boldognak mondanak engem az asszonyok: és nevezé nevét Ásernek. **14** És kiméne Rúben búzaaratáskor, és talála a mezőn mandragóra-bogyókat s vivé azokat az ő anyjának, Leának. És monda Rákhel Leának: Adj nékem kérlek a fiad mandragóra-bogyóból. **15** Az pedig monda néki: Talán keveselled, hogy elvettek tőlem az én férjemet, s a fiad mandragóra-bogyóit is elvennéd tőlem? És monda Rákhel: Háljon veled hát az éjjel a te fiad mandragóra-bogyóiért. **16** Mikor Jákób este a mezőről jöve, eleibe méne Lea, és monda: Én hozzám jőj be, mert megvettek a fiad mandragóra-bogyóiért; és nála hála azon éjszaka. **17** És meghallgatá Isten Leát, mert fogada az ő méhében és szűle Jákóbnak ötödik fiat. **18** És monda Lea: Megadta az Isten jutalmamat, a miért szolgálómat férjemnek adtam; azért nevezé nevét Izsakhárnak. **19** És ismét fogada az ő méhében Lea, és szűle hatodik fiat Jákóbnak. **20** És monda Lea: Megajándékozott az Isten engem jó ajándékkal; most már velem lakik az én férjem, mert hat fiat szűltem néki, és nevezé nevét Zebulonnak. **21** Annakutána szűle leányt, és nevezé nevét Dínának. **22** Megemlékezék pedig az Isten Rákhelről; és meghallgatá őt az Isten és megnyitá az ő méhét. **23** És fogada méhében, és szűle fiat, s monda: Elvevé Isten az én gyalázatomat. **24** És nevezé nevét Józsefnek, mondán: Adj ehhez az Úr nékem más fiat is. **25** És lőn, a mint szűlte vala Rákhel Józsefet, monda Jákób Lábánnak: Bocsáss el engemet, hadd menjek el az én helyembe, az én hazámba. **26** Add meg nékem az én feleségeimet és magzatimat, a kikért szolgáltalak téged, hadd menjek el, mert te tudod az én szolgálatomat, a melylyel szolgáltalak téged. **27** És monda néki Lábán: Vajha kedvet találtam volna szemeid előtt! Úgy sejtem, hogy te érettet áldott meg engem az Úr. **28** És monda: Szabj bért magadnak és én megadom. **29** Ez pedig monda: Te tudod mimódron szolgáltalak téged, és hogy minél lett nálam a te jóságod. **30** Mert a mi kevesed vala én előttem, sokra szaporodott, és megáldott az Úr téged az én lábam nyomán. Immár mikor tehetek valamit a magam házáért is? **31** És monda Lábán: Mit adjak néked? Felele Jákób: Ne adj nékem semmit; juhaidat ismét legettetem és őrizem, ha nekem ezt a dolgot megteszed: **32** Nyájaidat ma mind végig járom, minden pettyegetett és tarka bárányt kiszaggatok közülök, és minden fekete bárányt a juhok közül, s a tarkát és pettyegetettet a kecskék közül, s legyen ez az én bérem. **33** S a mikor majd bérém bérém iránt előjövendesz, mi előttem lesz, becsületességeimről ez felel: a mi nem pettyegetett vagy tarka a kecskék, s nem fekete a juhok közt, az mind loptott jóság nálam. **34** És monda Lábán: Ám legyen: Vajha a te beszéded szerint lenne. **35** Külön választá azért azon a napon a pettyegetett és tarka kosokat, és minden csíkos lábú és tarka kecskét, mind a melyikben valami fehérseg vala, és minden feketét a juhok közül, és adá az ő fiainak keze alá. **36** És három napi járó földet vete maga közé és Jákób közé; Jákób pedig legetteti vala Lábán egyéb juhat. **37** És vőn Jákób zöld nyár-, mogyoró- és gesztenye-vesszőket, és meghántta azokat fehéresen csíkosra, hogy látható legyen a vesszők fehére. **38** És a vesszőket, melyeket meghántott vala, felállítá a csatornákba, az itató válúkba, melyekre a juhok inni járnak vala, szembe a

juhokkal, hogy foganjanak, mikor inni jönnek. **39** És a juhok a vesszők előtt foganának és ellenek vala csíkos lábúakat, pettyegetetteket és tarkákat. **40** Azután külön szakasztá Jákób ezeket a bárányokat, és a Lábán nyáját arczzal fordítja vala a csíkos lábú és fekete bárányokra; így szerze magának külön falkákat, melyeket nem ereszte a Lábán juhai közé. **41** És lőn, hogy mikor a nyáj java részének vala párzási ideje, akkor Jákób a vesszőt oda raká a völükba a juhok eleibe, hogy a vesszőt látva foganjanak. **42** De mikor satnya vala a nyáj, nem rakja vala oda s ily módon Lábánér lónek a satnyák, a java pedig Jákóbé. **43** És felette igen meggazdagodék a férfiú; és vala néki sok juha, szolgálója, szolgája, tevéje és szamara.

31 És meghallá a Lábán fiainak beszédét, kik ezt mondják vala: Válamije volt atyánknak, mind elvette Jákób; és atyánkéból szerezte mind e gazdagságot. **2** És látá Jákób a Lábán orczázát, hogy imé nem olyan ő hozzá mint annakelőtte. **3** Monda pedig az Úr Jákóbnak: Térj meg atyáid földére, a te rokonságod közé, és veled léşzek. **4** Elkülde tehát Jákób, és kihíváta magához Rákhelt és Leát a mezőre az ő nyájához. **5** És monda nékik: Látom atyátok orczázát, hogy nem olyan hozzáim, mint ennekelőtte; de az én atyám Istene velem volt. **6** Ti pedig tudjátok, hogy teljes erőm szerint szolgáltam atyátokat. **7** De atyátok engem megcsalta s tízszer is megváltoztatta béremet; mindenált az Isten nem engedte, hogy nékem kárt tehessen. **8** Mikor azt mondotta: A pettyegetettek legyenek a te béred, a juhok mind pettyegetetteket ellenek vala. Ha azt mondotta: A csíkos lábúak legyenek a te béred, a juhok mind csíkos lábúakat ellenek vala. **9** Így vette el Isten atyátok jószágát és nékem adta. **10** Mert lőn a juhok foganásának idejekor, szemeimet felemelém, és látom vala álomban, hogy imé a juhokat hágó kosok csíkos lábúak, pettyegetettek és tarkák. **11** Akkor monda nékem az Isten Angyala álomban: Jákób. És felelek: Ímhol vagyok. **12** És ő monda: Emeld fel szemeidet és lásd, hogy a mely kosok a juhokat hágják, azok mind csíkos lábúak, pettyegetettek és tarkák. Mert mindazt láttam, a mit veled Lábán cselekeszik vala. **13** Én vagyok ama Béthelnek Istene, a hol emlékoszlopot kentél fel, és a hol fogadást tettél nékem. Most kelj fel, menj ki e földről, és térr vissza szülőföldedre. **14** És felele Rákhel és Lea, és mondának néki: Vajon vagyon-é még nékünk valami részünk és örökségünk a mi atyánk házában? **15** Avagy nem úgy tartott-é minket mint idegeneket? midőn minket eladt, és értékünket is teljesen megemészette. **16** Mert mind ez a gazdagság, melyet Isten vett el a mi atyánktól, miénk és a mi fiainké. Most azért valamit néked az Isten mondott, azt cselekedj. **17** Felkele tehát Jákób, és feltev gyermeket és feleségeit a tevékre; **18** És elvivé minden nyáját, és minden keresményét, melyet keresett vala; minden jószágát, melyet szerzett vala Mésopotámiában, hogy elmenjen az ő atyájához Izsákhöz Kanaán földére. **19** Lábán pedig elment vala juhait nyírni; azonkörben ellopá Rákhel a házi bálványokat, melyek atyánjának valának. **20** Jákób pedig meglopá a Siriabeli Lábánnak szívét, mivelhogy nem adá tudtára, hogy szökní akar. **21** Megszökék tehát mindenestől, és felkelvén, általmáne a folyóvízen, és Gileád hegye felé tarta. **22** És mikor harmad napra

megmondák Lábánnak, hogy Jákób elszökött; **23** Maga mellé véven az ő rokonait, hét napi járó földig úzé őket; és eléré a Gileád hegyén. **24** Isten pedig megjelenék a Siriabeli Lábánnak éjjel álomban, és monda néki: Vigyázz magadra, Jákóbnak se jót, se rosszat ne szólj. **25** Mikor eléré Lábán Jákóbot, s Jákób a hegyen voná fel sátorát; Lábán is a Gileád hegyén voná fel az ő rokonaival egybe. **26** És monda Lábán Jákóbnak: Mit cselekedtél, hogy megloptad szívemet, és leányaimat fegyverrel nyert foglyokként vittet el? **27** Miért futottál el titkon, s loptál meg engem? miért nem jelentetted nékem, hogy elbocsáttalak volna örömmel, énekeszvával, dob- és hegedűszvával? **28** És nem engedted meg, hogy megcsókoljam fiaimat és leányaimat. Ez egyszer bolondul cselekedtél. **29** Volna erőm hozzá, hogy rosszat tegyek veletek, de a ti atyátok Istene tegnap éjszaka megszólítta engem, ezt mondva: Vigyázz magadra, Jákóbnak se jót, se rosszat ne szólj. **30** Hogya pedig immár el akartál menni, mivelhogy nagy kívánsággal kívánkoztál atyád házához: miért loptad el az én isteneimet? **31** Felelén pedig Jákób, monda Lábánnak: Mert féltem, mert gondolom vala, hogy talán elveszed a te leányaidat én tölem erővel. **32** A kinél pedig megtalálod a te isteneidet, ne éljen az. Atyánkfia előtt vizsgáld meg, mid van nálam, és vidd el. Mert nem tudja vala Jákób, hogy Rákhel lopta el azokat. **33** Beméne tehát Lábán Jákób sátorába, és Lea sátorába, és a két szolgáló sátorába, és nem találá meg; akkor kiméne Lea sátorából, és méne a Rákhel sátorába. **34** Rákhel pedig vette vala a házi bálványokat, és tette vala azokat egy tevének a nyergébe, és rájok üle; Lábán pedig felhányá az egész sátor, és nem találta vala meg azokat. **35** Akkor monda az ő atyának: Ne haragudjék az én uram, hogy fel nem kelhetek előttem, mert asszonyonk bajá van rajtam. Keresé tehát, de nem találá a házi bálványokat. **36** Jákób pedig haragra gerjede s feddődik Lábánnal. Megszólala Jákób és monda Lábánnak: Mi a vétkem, és mi a bűnöm, hogy üldözöbe vettél? **37** Bezzeg minden holmimat felhánytad, mit találtál a magad házi holmija közül valót? add elő itt az én rokonaim és a te rokonaid előtt, hogy tegyenek ítéletet kettőnk között. **38** Immár húsz esztendeje vagyok nálad, juhaid és kecskéid nem vetéltek el, és nyájad kosait nem ettem meg. **39** A mit a vad megszagattat, nem vittem hozzád, én fizettem meg azt; tölem követeltek a nappal lopottat, mint az éjjel lopottat is. **40** Úgy voltam hogy nappal a hőség emészett, éjjel pedig a hideg; és az álon tavol maradt szemeimtől. **41** Immár húsz esztendeje hogy házadnál vagyok; tizenegy esztendeig szolgáltalak két leányodért, és hat esztendeig juhaidért; te pedig bérmet tízszer is megváltoztattad. **42** Ha az én atyám Istene, Ábrahám Istene, és az Izsák félelme velem nem volt volna, bizony most üresen bocsátanál el engem, de megtekintette Isten az én nyomorúságomat és kezeim munkáját, és megfeddett téged tegnap éjjel. **43** Felele pedig Lábán és monda Jákóbnak: A leányok én leányaim és a fiak én fiaim, és a nyáj az én nyájam, s valamit látsz mind az enyim, de mit tehetek ma ezeknek az én leányaimnak, vagy az ő magzatjaiknak, a kiket szültek? **44** Most tehát jer, kössünk szövetséget, én meg te, hogy az légyen bizonyosági közöttem és közöttem. **45** És vőn Jákób egy követ, és felemelé azt emlékoszlopul. **46** És monda Jákób

az ő atyafiainak: Szedjetek köveket! És gyűjtének köveket, és csinálánnak rakást; és evének ott a rakásom. **47** És nevezé azt Lábán Jegár-Sahaduthának, Jákób pedig nevezé Gálhédnek. **48** És mondja vala Lábán: E rakás bizonyoság ma, közöttem és közöttem, azért nevezék Gálhédnek. **49** És Miczpának, mivelhogy mondá: Az Úr legyen vigyázó közöttem és te közöttem, a mikor egymástól elválunk. **50** Ha az én leányaimat nyomorgatándod, és ha az én leányaimon kívül több feleséget veendesz, senki sincs ugyan velünk; de meglásd: Isten a bizonyoság én közöttem és te közöttem. **51** És monda Lábán Jákóbnak: Ímé e rakás kő és ímé ez emlékoszlop, a melyet raktam én közöttem és te közöttem, **52** Bizonyoság legyen e rakás kő, és bizonyoság ez az emlékoszlop, hogy sem én nem megtek el e rakás kő mellett te hozzád, sem te nem jössz át én hozzám e rakás kő, és ez emlékoszlop mellett gonosz végre. **53** Az Ábrahám Istene, és a Nákhor Istene, és az ő atyjok Istene tegyenek ítéletet közöttünk: És megesküvék Jákób az ő atyának Izsáknak felelmeire. **54** Akkor Jákób áldozatot öle ott a hegyen, és vendégsége hívá az ő rokonait. És vendégeskedtek vala, s meghálának a hegyen. **55** Reggel pedig felkele Lábán és megcsókolá fiait és leányait és megáldá őket. Azután elméne Lábán, és visszatére az ő helyére.

32 Jákób tovább méne az ő útján, és szembe jövének vele az Isten Angyalai. **2** És monda Jákób mikor azokat látja vala: Isten tábora ez; és nevezé annak a helynek nevét Mahanáimnak. **3** Azután külde Jákób követeket maga előtt Ézsauhoz az ő bátyához, Szérí földébe, Edóm mezőségebe, **4** És parancsola azoknak mondván: Így szóljatok az én uramnak Ézsauúnak: Ezt mondja a te szolgád Jákób: Lábánnál tartózkodtam és időztem mind ekkorig. **5** Vannak pedig nékem ökreim és szamaraim, juhaim, szolgáim és szolgálóim, azért híradásul követséget küldök az én uramhoz, hogy kedvet találjak szemeid előtt. **6** És megtérének Jákóhoz a követek, mondván: Elmentünk vala a te atyádfiához Ézsauhoz, és már jön is elődbe, és négyszáz férfi van vele. **7** Igen megijede Jákób és féltében a népet, mely vele vala, a juhokat, a barmokat és a tevéket két seregre osztá. **8** És monda: Ha eljön Ézsau az egyik seregre, és azt levágia, a hátramaradt sereg megszabadul. **9** És monda Jákób: Oh én atyámnak Ábrahámnak Istene, és én atyámnak Izsáknak Istene, Jehova! ki azt mondá nékem: Térj vissza hazádba, a te rokonságod közé, s jól tészek veled: **10** Kisebb vagyok minden te jótéteményednél és minden te hűségednél, a melyeket a te szolgáddal cselekedtél; mert csak pálczámmal mentem vala által ezen a Jordánon, most pedig két sereggel lettem. **11** Szabadít meg, kérlek, engem az én bátyám kezéből, Ézsau kezéből; mert félek ő tőle, hogy rajtam út és levág engem, az anyát a fiakkal egybe. **12** Te pedig azt mondottad: Jól tévén jól tészek te veled, és a te magodat olyanná tészem mint a tenger fövénye, mely meg nem számláltathatik sokasága miatt. **13** És ott hálá azon éjjel: és választa abból, a mi kezénél vala, ajándékot Ézsauúnak az ő bátyának: **14** Kétszáz kecskét, és húsz bakot; kétszáz juhot, és húsz kost; **15** Harmincz szoptatós tevétl s azok fiait; negyven tehenet, és tíz tulkit: húsz nőstény szamarat, és tíz szamár vemhet. **16** És szolgái kezébe adá,

minden nyájat külön-külön, és monda az ő szolgáinak: Menjetek el én előttem, és közt hagyjatok nyáj és nyáj között. **17** És parancsola az elsőnek, mondván: Ha az én bátyám Ézsau előtál és megkérdez téged, mondván: Ki embere vagy? Hová megy? És kiír ezek előtt? **18** Akkor azt mondjad: Szolgádé Jákóbé; ajándék az, a melyet küld az én uramnak Ézsauúnak, és íme ő maga is jön utánunk. **19** Ugyanazt parancsolá a másiknak, a harmadiknak, és mindenazonknak, kik a nyájak után mennek vala, mondván: Ilyen szóval szóljatok Ézsauúnak, mikor vele találkoztok. **20** Ez is mondjátok: Íme Jákób a te szolgád utánunk jó; mert így gondolkodik vala: Megengesztellem őt az ajándékkal, mely előttem megy, és azután leszek szembe vele, talán kedves lesz személyem előtte. **21** Előlméne tehát az ajándék; ő pedig azon éjjel a seregnél hála. **22** Felkele pedig ő azon éjszaka és vevé két feleséget, két szolgálóját és tizenegy gyermekét, és általméne a Jabbók révén. **23** Vevé hát azokat és átköltözöttet a vízen, azután átköltözöttet mindenét valamije vala. **24** Jákób pedig egyedül marada és tusakodik vala ő vele egy férfiú, egész a hajnal feljöveteléig. **25** Aki mikor látá, hogy nem vehet rajta erőt, megilleté csípjónének forgócsontját, és kiméne helyéből Jákób csípjónének forgócsontja a vele való tusakodás közben. **26** És monda: Bocsáss el engem, mert felljött a hajnal. És monda Jákób: Nem bocsátatlak el téged, míg meg nem áldasz engemet. **27** És monda néki: Mi a te neved? És ő monda: Jákób. **28** Amaz pedig monda: Nem Jákóbnak mondatik ezután a te neved, hanem Izráelnek; mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél. **29** És megkérde Jákób, és monda: Mond meg, kérlek, a te nevedet. Az pedig monda: Ugyan miért kérded az én nevemet? És megáldá őt ott. **30** Nevezé azért Jákób annak a helynek nevét Peniélnek: mert látam az Isten színről színré, és megszabadult az én lelkem. **31** És a nap felkél vala rajta, amint elméne Peniél mellett, ő pedig sántít vala csípjónére. **32** Azért nem eszik Izráel fiai a csípő forgócsontjának inahúsát mind e mai napig, mivelhogy illette vala Jákób csípője forgócsontjának inahúsa.

33 Jákób pedig felemelé szemeit és látá, hogy íme Ézsau jő vala, és négyszáz férfiú ő vele; megosztá azért a gyermeket Lea mellé, Rákhel mellé, és két szolgálója mellé. **2** És előreállítá a szolgálókat és azok gyermeket, ezek után Leát és az ő gyermeket, Rákhelt pedig és Józsefet leghátról. **3** Maga pedig előtök meg vala, és hétszer hajtá meg magát a földig, a míg bátyához juta. **4** Ézsau pedig eleibe futamodék és megölélé őt, nyakába borúla, s megcsókolá őt, és sírának. **5** És felemelé szemeit s látá az asszonyokat és a gyermeket, és monda: Kicsodák ezek teveled? ő pedig monda: A gyermeket, kikkel Isten megajándékozta a te szolgádat. **6** És közelítének a szolgálók, ők és gyermekük és meghajták magokat. **7** Elérkezé Lea is az ő gyermekivel, és meghajták magokat; utoljára érkezék József és Rákhel, és ők is meghajták magokat. **8** És monda Ézsau: Mire való ez az egész sereg, melyet előltalálék? És felele: Hogy kedvet találjak az én uram szemei előtt. **9** És monda Ézsau: Van nekem elég, jó öcsém, legyen tiéd, a mi a tiéd. **10** Monda pedig Jákób: Ne úgy, kérlek, hanem ha kedvet találtam szemeid előtt, fogadd el ajándékomat az én

kezemből; mert a te orczádat úgy néztem, mintha az Isten orczáját látnám, és te kegyesen fogadál engem. **11** Vedd el kérlek az én ajándékot, melyet hoztam néked, mivelhogy az Isten kegyelmesen cselekedett én velem, és mindenem van nékem. És unszolá őt, és elvezé. **12** És monda: Induljunk, menjünk el, és én előtted megyek. **13** Felele néki Jákób: Az én uram jól tudja, hogy e gyermekek gyengék, és hogy szoptatós juhokkal és barmokkal vagyok körül, a melyeket ha csak egy napig zaklatnak is, a nyájak mind elhullanak. **14** Menjen el azért az én uram az ő szolgája előtt, én is elballagok lassan, a jóság lépése szerint, a mely előttem van, és a gyermekek lépése szerint, míg eljutok az én uramhoz Széirbe. **15** És monda Ézsau: Hadd rendeljek melléd néhányat a nép közül, mely velem van. S ez monda: Minek az? csak kedvet találjak az én uram szemei előtt. **16** Visszatére tehát Ézsau még az nap az ő útján Széir felé. **17** Jákób pedig méne Szukkóthba és építé magának házat, barmainak pedig hajlékokat csinálna, s azért nevezé a hely nevét Szukkóthnak. **18** Annakutána minden bántás nélkül méne Jákób Mésopotámiából jövet Sekhem városába, mely vala a Kanaán földén, és letelepedék a város előtt. **19** És megvevé a mezőnek azt a részét, ahol sátorát felvonta vala, Khámornak a Sekhem atyának fiaitól száz pénen. **20** És oltárt állított, és nevezé azt íly névvel: Isten, Izráel Istene.

34 Kiméne pedig Dína, Leának leánya, kit Jákóbnak szült vala, hogy meglátogassa annak a földnek leányait. **2** És meglátta őt Sekhem, a Khivveus Khámornak, az ország fejedelmének fia, és elragadá őt, és vele hála és erőszakot tesz vala rajta. **3** És ragaszkodék az ő lelke Dínához a Jákób leányához, és megszereté a leányt és szívéhez szól vala a leánynak. **4** Szóla pedig Sekhem Khámornak az ő atyának, mondván: Vedd nékem feleségűl ezt a leányt. **5** És meghallá Jákób, hogy megszeplősítette Dínát, az ő leányát, fiai pedig a mezőn valának a barommal, azért veszeg marada Jákób, míg azok megjövénék. **6** És kiméne Khámor, Sekhem atya Jákóbhoz, hogy szóljon vele. **7** Mikor Jákób fiai megjövénék a mezőről és meghallák a dolgot, elkeseredének s nagyon megharaguának azok az emberek, azért hogy ocsmányágot cselekedett Izráelben, Jákób leányával hálván, a minek nem kellett volna történni. **8** És szóla nézik Khámor, mondván: Az én fiám Sekhem, lelkéből szereti a ti leányotokat, kérlek, adjátok azt néki feleségűl. **9** És szerezzetek velünk sogságot: a ti leányaitokat adjátok nékünk, és a mi leányainkat vegyétek magatoknak, **10** És lakjatok velünk; a föld előttek van, lakjátok, s kereskedjetek rajta és bírjátok azt. **11** Sekhem is monda a Dína atyának és az ő bátyainak: Hadd találjak kedvet előtteket, és valamit mondok nékem, megadom. **12** Akármily nagy jegyadományt és ajándékot kivántok, megadom a mint mondájátok nékem, csak adjátok nékem a leányt feleségűl. **13** A Jákób fiai pedig álnokul felelnek Sekhemnek és Khámornak az ő atyának, és szólának, mivelhogy megszeplősítette Dínát az ő húgokat, **14** És mondának nézik: Nem mívelhetjük e dolgot, hogy a mi húgunkat körülmetélkedetten férfiúnak adjuk; mert ez nékünk gyalázat volna. **15** Veletek csak úgy egyezünk, ha hasonlókká lesztek hozzáink, hogy minden férfiú körülmetélkedjék ti köztetek.

16 Így a mi leányainkat nétek adjuk, és a ti leányaitokat magunknak vesszük, veletek lakozunk, és egy néppé leszünk; **17** Hogyha pedig nem hallgattok reánk, hogy körülmetélkedjetek: felveszszük a mi leányunkat és elmegyünk. **18** És tetszék azoknak beszéde Khámornak, és Sekhemnek a Khámor fiának. **19** Nem is halasztá az ifjú a dolog véghezvitelét, mivelhogy igen szereti vala a Jákób leányát; néki pedig atya házanépe között mindenkinél nagyobbbecsülete vala. **20** Elméne azért Khámor és Sekhem az ő fia az ő városuk kapujába; és szólának az ő városuk férfiaival, mondván: **21** Ezek az emberek békességesek velünk, hadd lakjanak e földön, és kereskedjenek benne, mert íme e föld elég tágas nézik; az ő leányaiat vegyük magunknak feleségűl, és a mi leányainkat adjuk nézik. **22** De csak úgy egyeznek beli e férfiak, hogy velünk lakjanak és egy néppé legyenek velünk, ha minden férfiú körülmetélkedik közöttünk, a miképen ők is körül vannak metélkedve. **23** Nyájaik, jóságuk, és minden barmuk nemde nem miéink lesznek-é? csak egyezzünk meg velök, akkor velünk laknak. **24** És engedének Khámornak, és Sekhemnek az ő fiának mindenek, a kik az ő városa kapuján kijárnak vala, és körülmetélkedék minden férfiú, a ki az ő városa kapuján kijár vala. **25** És lőn harmadnapon, mikor ezek a seb fájdalmában valának, a Jákób két fia, Simeon és Lévi, Dínának bátyjai, fegyvert ragadának s bátran a városra ütének és minden férfit megölnek. **26** Khámort, és az ő fiát Sekhemet fegyver élére hánýák, és elvívék Dínát a Sekhem házból, és kimenének. **27** A Jákób fiai a megölteknek esének és feldúlák a várost, mivelhogy megszeplősítették vala az ő húgokat. **28** Azok juhait, barmait, szamarait, és valami a városban, és a mezőn vala, elvívék. **29** És minden gazdagságukat, minden gyermekeit és feleségeit fogva vivék és elrablák, és minden a mi a házban vala. **30** És monda Jákób Simeonnak és Lévinek: Megháborítottatok engem, és utálatossá tettetek e föld lakosai előtt, a Kananeusok és Perizeusok előtt; én pedig kevesed magammal vagyok, és ha összegyűlnek ellenem, levágnak, és eltörölnek engem, mind házam népével egybe. **31** Azok pedig mondának: Hát mint tisztálatan személyivel, úgy kellett-e bánni a mi húgunkkal?

35 Monda pedig az Isten Jákóbnak: Kelj fel, eredj fel Béthelbe és telepedjél le ott; és csinálj ott oltárt amaz Istennek, ki megjelenék néked, mikor a te bátyád Ézsau előtt futsz vala. **2** Akkor monda Jákób az ő házanépének, és mind azoknak, kik vele valának: Hányjátok el az idegen isteneket, kik köztetek vannak, és tisztsítások meg magatokat, és változtassátok el öltözeteiteket. **3** És keljünk fel, és menjünk fel Béthelbe, hogy csináljuk ott oltárt annak az Istennek, ki meghallgatott engem az én nyomorúságom napján, és velem volt az úton, a melyen jártam. **4** Áradák azért Jákóbnak mind az idegen isteneket, kik nálok valának, és füleikből a függőket, és elásá azokat Jákób a cserfa alatt, mely Sekhem mellett vala. **5** És elindulának. De Istennek rettentése vala a körülök való városokon, és nem üldözék a Jákób fiait. **6** Eljuta azért Jákób Lúzba, mely Kanaán földén van, azaz Béthelbe, ő maga és az egész sokaság, mely ő vele vala. **7** És építé ott oltárt, és nevezé a helyet É-Béthelnek, mivelhogy ott jelent meg néki az Isten, mikor az ő bátyja előtt fut vala. **8** És meghala Débora, a Rebeka dajkája, és eltemeték

Béthelen alól egy cserfa alatt, és nevezék annak nevét Allon-Bákhutnak. **9** Az Isten pedig ismét megjelenik Jákóbnak, mikor ez jöve Mésopotámiából, és megáldá őt. **10** És monda néki az Isten: A te neved Jákób; de ne neveztessék többé a te neved Jákóbnak, hanem Izráel légyen neved. És nevezé nevét Izráelnak. **11** És monda néki az Isten: Én vagyok a mindenható Isten, nevekedjél és sokasodjál, nép és népek sokasága légyen te tőled; és királyok származzanak a te ágyékodból. **12** És a földet, melyet adtam Ábrahámnek és Izsáknak, néked adom azt, utánad pedig a te magodonak adom a földet. **13** És felsméne ő tőle az Isten azon a helyen, ahol vele szólott vala. **14** Jákób pedig emlékoszlopot állítta azon a helyen, ahol szólott vele, kőoszlopot; és áldozék azon itáldozattal, és önte arra olajat. **15** És nevezé Jákób a hely nevét, ahol az Isten szólott vala ő vele, Béthelnek. **16** És elindultának Béthelből, s mikor Efratától, hogy oda érjenek, már csak egy dűlőföldre valának, szűle Rákhel, és nehéz vala az ő szülése. **17** S vajudása közben monda néki a bába: Ne félj, mert most is fiad lesz. **18** És mikor lelke kiméne, mert meghala, nevezé nevét Benóninak, az atya pedig nevezé őt Benjáminnak. **19** És meghala Rákhel, és eltemették az Efratába (azaz Bethlehembe) vivő úton. **20** És emlékoszlopot állítta Jákób az ő sírja fölött. Rákhel sírjának emlékoszlopára az mind e mai napig. **21** Azután tovább költözök Izráel, és a Héder tornyán túl voná fel sátorát. **22** Lőn pedig, mikor Izráel azon a földön lakozék, elméne Rúben, és hála Bilhával, az ő atyjának ágyasával, s meghallá Izráel. Valának pedig a Jákób fiai tizenketten. **23** Lea fiai: Jákób elsőszülötte Rúben, azután Simeon, Lévi, Júda, Izsakhár és Zebulon. **24** Rákhel fiai: József és Benjámin. **25** A Rákhel szolgálójának Bilhának fiai: Dán és Naftáli. **26** A Lea szolgálójának Zilpának fiai: Gád és Áser. Ezek a Jákób fiai, a kik születtek néki Mésopotámiában. **27** És eljuta Jákób Izsákhöz, az ő atyához Mamréba, Kirját-Arbába, azaz Hebronba, ahol Ábrahám és Izsák tartózkodnak vala. **28** Valának pedig Izsák napjai száz nyolczvan esztendő. **29** És kimülék Izsák és meghala, és takaríttaták az ő eleihez vén korban, bételvén az élettel; és eltemeték őt az ő fiai, Ézsaú és Jákób.

36 Ez Ézsaúnak (azaz Edómnak) nemzetisége. **2** Ézsaú a Kananeusok leányai közül vette vala feleségeit: Adát, a Khitteus Élonnak leányát; és Oholibámát, Anáhnak leányát, aki Khivveus Czibhón leányára vala. **3** És Boszmáthot, az Ismáel leányát, Nebajóthnak húgát. **4** Szűlé pedig Adá Ézsaúnak Elifázt; és Boszmáth szűle Rehuélt. **5** Oholibáma pedig szűlé Jehúst, Jahlámot és Kórét. Ezek az Ézsaú fiai, kik születtek néki Kanaán földén. **6** És felvezé Ézsaú az ő feleségeit, az ő fiait, és az ő leányait, és minden házabeli lelket, minden juhait, barmait, és minden jószágát, melyet szerzett vala Kanaán földén, és elméne más országba, az ő atyjának Jákóbnak színe elől. **7** Mert az ő jószáguk több vala, semhogy együtt lakkhattak volna, és tartózkodásuk fölide nem bírja vala meg őket az ő nyájaik miatt. **8** Letelepedék tehát Ézsaú a Szér hegynél. Ézsaú pedig az Edóm. **9** Ez Ézsaúnak az Edomiták atyjának nemzetisége a Szér hegynél. **10** Ezek Ézsaú fiainak nevei: Elifáz, Adának Ézsaú feleségének fia. Rehuél, Boszmáthnak Ézsaú feleségének fia. **11** Elifáznak fiai valának: Thémán, Omár,

Czeató, Gahtám és Kenáz. **12** Thimna pedig Elifáznak, az Ézsaú fiainak ágyasa vala, ki Elifáznak szűle Amáleket. Ezek Adának, Ézsaú feleségének fiai. **13** Ezek pedig a Rehuél fiai: Nakhath, Zerakh, Sammá, Mizzá. Ezek valának Boszmáthnak, Ézsaú feleségének fiai. **14** Oholibámának pedig, Ézsaú feleségének, Anáh leányának, ki Czibhón leánya volt, ezek valának fiai, kiket szűle Ézsaúnak: Jéhus, Jahlám és Korakh. **15** Ezek Ézsaú fiainak fejedelmei: Elifáznak, Ézsaú elsőszülöttének fiai: Thémán fejedelem, Omár fejedelem, Czeató fejedelem, Kenáz fejedelem. **16** Korakh fejedelem, Gahtám fejedelem, Amálek fejedelem. Ezek Elifáztól való fejedelmek Edómnak országában; ezek Adá fiai. **17** Rehuélnek pedig, az Ézsaú fiai ezek: Nakhath fejedelem, Zerakh fejedelem, Sammá fejedelem, Mizzá fejedelem. Ezek Rehuéltől való fejedelmek Edóm országában. Ezek Boszmáthnak, Ézsaú feleségének fiai. **18** Ezek pedig Oholibámának, Ézsaú feleségének fiai: Jéhus fejedelem, Jahlám fejedelem, Korakh fejedelem. Ezek Oholibámától, Anáh leányától, Ézsaú feleségétől való fejedelmek. **19** Ezek Ézsaú fiai, és ezek azoknak fejedelmei; ez Edóm. **20** A Horeus Széirnek fiai, kik ama földön laknak vala ezek: Lótán, Sóbál, Czibhón, Anáh. **21** Disón, Eczer, Disán, Ezek a Horeusok fejedelmei, Széirnek fiai Edóm országában. **22** Lótánnak pedig fiai voltak: Hóri, Hémám, és Lótánnak húga, Timna. **23** Sóbálnak fiai ezek: Halván, Mánakháth, Hébál, Sefó, Onám. **24** Czibhónnak pedig fiai ezek: Aja és Anáh, az az Anáh, ki meleg forrásokat talált a pusztában, mikor atyjának Czibhónnak szamarait legeltetté. **25** Anáhnak fiai ezek: Disón és Oholibáma Anáhnak leánya. **26** Disónnak fiai ezek: Hemdán, Esbán, Ithrán, Kherán. **27** Eczernek fiai ezek: Bilhán, Zahaván, Hakán. **28** Disánnak fiai ezek: Húcz és Arán. **29** A Horeusok közül való fejedelmek pedig ezek: Lótán fejedelem, Sóbál fejedelem, Czibhón fejedelem, Anáh fejedelem. **30** Disón fejedelem, Eczer fejedelem, Disán fejedelem. Ezek a Horeusok közül való fejedelmek az ő fejedelemségek szerint, Széir tartományában. **31** Ezek pedig a királyok, kik uralkodtak Edóm földén minekélőtte Izráel fiai között király uralkodott volna. **32** Király vala Edómban Bela, Behor fia, s az ő városának neve Dinhába vala. **33** És meghala Bela, uralkodék helyette Jóbáb, Zerakh fia, ki Boczárból való volt. **34** És meghala Jóbáb, és uralkodék helyette a Témán földéből való Khusám. **35** És meghala Khusám és uralkodék helyette Hadáf, a Bédáf fia, aki megveré a Midiániákat a Moáb mezején; az ő városának neve pedig Hávit vala. **36** És meghala Hadáf és uralkodék helyette a Masrekából való Szamlá. **37** És meghala Szamlá és uralkodék helyette Saul, a folyóvíz mellett való Rékhobóthból. **38** És meghala Saul és uralkodék helyette Báhál-Khanán, Akhbór fia. **39** És meghala Báhál-Khanán, Akhbór fia, és uralkodék helyette Hadáf; és az ő városának neve Pahu, az ő feleségének pedig neve Mehétábel, aki Mézaháb leányának Matrédnak leánya vala. **40** Ezek pedig az Ézsaú nemzetégből való fejedelmek nevei, az ő családjok, helyök, és nevök szerint: Timná fejedelem, Halvá fejedelem, Jetéth fejedelem. **41** Oholibám fejedelem, Éla fejedelem, Pinon fejedelem. **42** Kenáz fejedelem, Thémán fejedelem, Mibczár fejedelem. **43** Magdiél fejedelem, Hirám fejedelem. Ezek Edóm fejedelmei az ő lakosok szerint, az ő örökségek földén. Ézsaú az Edómiták atya.

37 Jákób pedig lakozék az ő atyja bujdosásának földén, Kanaán földén. **2** Ezek a Jákób nemzetének dolgai: József tizenhét esztendős korában az ő bátyjaival együtt juhokat őriz vala, bojtár vala Bilhának és Zilpának az ő atyja feleségeinek fiai mellett, és József rossz híreket hord vala felőlük az ő atyuknak. **3** Izráel pedig minden fiánál inkább szereti vala Józsefet, mivelhogy vén korában nemzette vala őt; és czipora ruhát csináltat vala néki. **4** Mikor pedig láták az ő bátyjai, hogy atyuk minden testvére közt őt szereti legjobban, meggyűlölök vala, és jó szót sem bírnak vala hozzá szólani. **5** És álmot álmodék József és elbeszél az ő bátyainak; és azok annál inkább gyűlölök vala őt. **6** Mert monda nézik: Hallgassátok meg, kérlek, ezt az álmot, melyet álmodtam. **7** Íme kévetet kötünk vala a mezőben, és íme az én kívém felkelte és felálla; a ti kívéitek pedig körülállanak, és az én kívém előtt meghajolnak vala. **8** És mondának néki az ő bátyjai: Avagy király akarsz-é lenni felettünk? Vagy uralkodni akarsz-é rajtunk? S annál is inkább gyűlölök vala őt álmáért és beszédéért. **9** Más álmot is álmodék, és elbeszél azt az ő bátyainak, mondván: íme megint álmot álmodtam; íme a nap és a hold, és tizenegy csillag meghajol vala én előttem. **10** S elbeszél atyának és bátyainak, és az ő atyja megdorgálá őt, mondván néki: Micsoda álom az a melyet álmodtál? Avagy elmegyünk-é, én és a te anyád és atyádfiai, hogy meghajtsuk magunkat te előtt a földig? **11** Irígypednek vala azért reá az ő bátyjai; az ő atyja pedig elméjében tartja vala e dolgot. **12** Mikor pedig az ő bátyai elmenének Síkhemberbe, hogy az ő atyjuk juhat órizzék; **13** Monda Izráel Józsefnek: A te bátyáid avagy nem Síkhemberben legeltetnek-é? Jószte, és én hozzájok küldelek téged. Ő pedig monda: Ímholt vagyok. **14** És monda néki: Menj el, nézd meg, hogy s mint vagynak a te bátyáid és a juhok, s hozz hírt nékem. Elküldé tehát őt Hebron völgyéből, és méne Síkhemberbe. **15** Előtalálá pedig őt egy ember, mikor a mezőben bolyong vala, és megkérde őt az az ember, mondván: Mit keressz? **16** És monda: Az én bátyáimat keresem, kérlek, mondd meg nékem, hol legeltetnek? **17** És monda az ember: Elmentek innen, mert hallám, hogy mondák: Menjünk Dóthánba. Elméne azért József az ő bátyai után, és megtalálá őket Dóthánban. **18** Mikor távolról megláták, minkelelőtte közel ért volna hozzájok, összebeszélnek, hogy megölök. **19** És szólának egymás között: Ímholt jő az álonlátót! **20** Most hát jertej őlök meg őt, és vessük őt valamelyik kútba; és azt mondjuk, hogy fenevad ette meg, és meglátjuk, mi lesz az ő álmaiból. **21** Meghallá pedig Rúben és megmenté őt kezökből, és mondá: Ne üssük őt agyon. **22** És mondá nézik Rúben: Ne ontsatok vért, vessétek őt ebbe a kútba, a mely itt a pusztában van, de kezet ne vessetek reá. Azért, hogy megszabadítsa őt kezökből, hogy visszavigye atyához. **23** És lón, a mint oda ére József az ő bátyaihoz, letépték Józsefről az ő felső ruháját, a czipora ruhát, mely rajta vala. **24** És megragadák őt és beleveték a kútba; a kút pedig üres vala, nem vala víz benne. **25** Azután leülének kenyerezni, és felemelék szemeiket, és láták, hogy íme egy Ismáelita karaván jő vala Gileádból, és azoknak tevéi visznek vala fűszerzsámot, balzsamat és mirhát, mervén, hogy alávigyk Égyiptomba. **26** És monda Júda az ő atyafainak: Mi haszna, ha megöljük a mi atyánkfát! és eltitkoljuk az ő vérét? **27**

Jertej adjuk el őt az Ismáelitáknak, és ne tegyük reá kezünket, mert atyánkfia, vérünkbeli való ő. És hallgatának rá az ő atyafai. **28** És menének arra Midíánita kereskedő férfiak, és kivonák és felhözök Józsefet a kútóból, és eladák Józsefet az Ismáelitáknak húsz ezüstpénzen: azok pedig elvívék Józsefet Égyiptomba. **29** És visszatér Rúben a kúthoz, és íme József nem vala a kútban, és megszagatá ruháit. **30** És megtére az ő atyafaihoz, és monda: Nincsen a gyermek, és én, merre menjek én? **31** Akkor vevék a József felső ruháját, és leölének egy kecskebaktat, és belemárták a felső ruhát a vérbe. **32** És elküldék a czipra ruhát, és elvívék atyokhoz és mondának: Ezt találtuk, ismerd meg, fiat ruhája-é vagy nem? **33** És megismeré azt, és monda: Fiam felső ruhája ez, fenevad ette meg őt, bizony szélyllyel szaggatta Józsefet. **34** És megszagatá Jákób ruháit, és zsákba öltözék és gyászolá az ő fiát sokáig. **35** Felkelének pedig minden ő fiai, és minden ő leányai, hogy vágasztalják őt, de nem akara vágasztajni, hanem monda: Sírva megyek fiamhoz a sírba; és siratá őt az atyja. (*Sheol h7585*) **36** A Midiániták pedig eladták őt Égyiptomba Pótifárnak, a Faraó főemberének, a testőrök főhadnagyának.

38 És lón abban az időben, hogy Júda elméne az ő atyafaitól, és betére egy Adullámbeli férfiúhoz, kinek neve Khira vala. **2** És meglátá ott Júda egy Súah nevű Kanaánbeli férfiúnak leányát, és elvezére azt, és beméne hozzá. **3** És az fogada méhében és szűle fiat, és nevezé nevét Hérnek. **4** És ismét fogada méhében, s fiat szűle, és nevezé nevét Ónánnak. **5** Még egyszer szűle fiat, és nevezé nevét Sélának, és mikor azt szűlé, Khezibben vala. **6** És vőn Júda az ő elsőszülött fiának Hérnek feleséget, ennek neve Thámár vala. **7** De Hér, Júdának elsőszülött fia gonosz vala az Úr szemei előtt, és megölé őt az Úr. **8** És monda Júda Ónánnak: Eredj be a te bátyád feleségéhez, és vedd feleségül mint sógor, és támaszsz magot bátyádnak. **9** Ónán pedig tudja vala, hogy a magzat nem lesz az övé, azért valamikor az ő bátyja feleségéhez bemegy vala, földre vesztegeti vala el a magot, hogy bátyának magot ne támaszson. **10** És gonoszságnak tetszék az Úr szemei előt, a mit cselekeszik vala, annakokáért megölé őt is. **11** És monda Júda Thámárnak, az ő menyének: Maradj özvegyen addig a te atyád házában, míg az én fiam Séla felnevekedik. Mert így gondolkodik vala: Netalán ez is meghal, mint az ő bátyjai. Elméne azért Thámár, és marada az ő atyja házában. **12** Sok idő múlva meghala Súa leánya, a Júda felesége. Júda pedig megvígasztaódék és elméne az ő juhainak nyíróihez, barátjával az Adullámbeli Khirával, Thimnába. **13** Hírűl adák pedig Thámárnak mondván: Ím a te ipad Thimnába megy juhainak nyírésére. **14** Leveté azért magáról özvegyi ruháját, elfátyolozá és beburkolá magát, és leülé Enajim kapujába, mely a Thimnába vezető úton van; mert láttá vala, hogy felnevekedé Séla, és még sem adák őt annak feleségül. **15** Meglátja pedig őt Júda, és tisztaítan személynek gondolá, mivelhogy befedeze vala orczáját. **16** És hozzá tére az útra és monda: Engedd meg kérlek, hogy menjek be te hozzád, mert nem tudja vala, hogy az ő menye az. Ez pedig monda: Mit adsz nékem ha bejösz hozzá? **17** És felele: Küldök néked az én nyájamból egy

kecskefiat. És az monda: Adsz-é zálogot, míg megküldök? 18 És monda: Micsoda zálogot adjak néked? És monda: Gyűrűdet, gyűrűd zsinórját és pálcázat, mely kezeden van. Oda adá azért néki, és beméne hozzá, és teherbe ejté. 19 Azután felkele és elméne, és levét magáról a fátvolyt; és felvezé az ó övezgyi ruháját. 20 És megküldé Júda a kecskefiat az ó Adullámbeli barátjától, hogy visszavegye a zálogot az asszonytól, de nem találás azt. 21 És megkérde a helység férfiait, mondván: Hol van az a felavatott parázna nő, a ki Enajim mellett az útfélen vala? És azok mondának: Nem volt erre felavatott parázna nő. 22 Visszatére tehát Júdához, és monda: Nem találám azt meg, a helység lakosai is azt mondák: Nem volt erre felavatott parázna nő. 23 És monda Júda: Tartsa magának, hogy csúffá ne legyünk; íme én megküldöttem volt ezt a kecskefiat, te pedig nem találtad meg őt. 24 És lőn mintegy hárrom hónap múlva, jelenték Júdának, mondván: Thámár a te menyed paráznlákkodott, és íme terhes is a paráznaság miatt. És monda Júda: Vigyétek ki őt, és égettessék meg. 25 Mikor pedig kivitetnék, elkülde az ó ipához, mondván: Attól a ferítiút vagyon terhes, a kié ezek. És mondá: Ismerd meg, kérlek, kié e gyűrű, e zsinór, és e pálcza. 26 És megismeré Júda és monda: Igazabb ó nálamnál, mert bizony nem adám őt az én fiamnak Sélának; de nem ismer őt Júda többé. 27 És lőn az ó szülésének idején, íme kettősök valának az ó méhben. 28 És lőn, hogy szülése közben az egyik kinyújtja kezét, és fogá a bába és veres fonat köte reá, mondván: Ez jött ki először. 29 De lőn, hogy a mikor visszavoná kezét, íme az ó testvére jöve ki. És mondá a bába: Hogy törtélt te magadnak rést? Azért nevezé nevét Pérecznek. 30 És utána kijöve az ó testvére kinek veres fonál vala kezén; és nevezé nevét Zerákhnak.

39 József pedig aláviteték Égyptombára és megvevé őt az Ismáelítáktól, kik őt oda vitték vala, egy égyptomi ember Pótifár, a Faraó föembere, a testőrök főhadnagya. 2 És az Úr Józseffel vala, és szerencsés ember vala és az ó égyptomi urának házában vala. 3 Látá pedig az ó ura, hogy az Úr van ó vele, és hogy valamit cselekszik, az Úr minden szerencséssé tesz az ó kezében: 4 Kedvessé lőn azért József az ó ura előtt, és szolgál vala néki; és háza felvíggyázójává tevé, és mindenét, a mije vala, kezére bíz. 5 És lőn az időtől fogva, hogy házának és a mije volt, mindenének gondviselőjévé tevé, megáldá az Úr az égyptomi embernek házát Józsefét; és az Úr áldása vala minden, a mije csak volt a házban és a mezőn. 6 Mindent azért valamije vala József kezére bíz; és semmiré sem vala gondja mellette, hanem ha az ételre, melyet megeszik vala. József pedig szép termetű és szép arcú vala. 7 És lőn ezek után, hogy az ó urának felesége Józsefre veté szemeit, és monda: Hálj velem. 8 Ó azonban vonakodék s monda az ó ura feleségeinek: Íme az én uramnak én mellettem semmi gondja nincs az ó háza dolgaira, és a mije van, mindenét az én kezemre bíz. 9 Senki sincs nálamnál nagyobb az ó házában; és tölelem semmit sem tiltott meg, hanem csak téged, mivelhogy te felesége vagy; hogy követhetném hát el ezt a nagy gonoszságot és hogyan vételezném az Isten ellen? 10 És lőn, hogy az asszony minden nap azt mondogatá Józsefnek, de ő

nem hallgata reá, hogy vele hájon és vele egyesüljön. 11 Lőn azért egy napon, hogy valami dolgát végezni a házba bennéne, és a háznép közül senki sem vala ott benn a házban, 12 És megragadá őt ruhájánál fogva, mondván: Hálj velem. Ő pedig ott hagyá ruháját az asszony kezében és elfuta és kiméne. 13 És mikor látja vala az asszony, hogy az a maga ruháját az ó kezében hagyta, és kifuttott: 14 Összehívá a háznépet és szóla hozzájuk, mondván: Lássátok, héber embert hozzánk, hogy megcsúfoljon bennünket. Bejött hozzá, hogy velem hájon, s én fenszóval kiálték. 15 És lőn, a mint hallja vala, hogy fenszóval kezdk kiáltani, ruháját nálam hagyá és elfuta és kiméne. 16 Megtartá azért az ó ruháját magánál, míg az ó ura haza jöve. 17 S ilyen szókkal szóla hozzá, mondván: Bejöve hozzá a héber szolga, a kit ide hoztál, hogy szégyent hozzon reám. 18 És mikor fenszóval kezdtet kiáltani, ruháját nálam hagyá és kifuta. 19 És lőn, a mint hallja az ó ura az ó feleségenek beszédeit, melyeket néki beszélt, mondván: Ilyesmiket tett velem a te szolgád; haragra gerjede. 20 Vevé azért Józsefet az ó ura és veté őt a tömlöczbe, melyben a király foglyai valának fogva, és ott vala a tömlöczben. 21 De az Úr Józseffel vala, és kiterjeszté reá az ó kegyelmességet és kedvessé tevé őt a tömlöcztartó előtt. 22 És a tömlöcztartó mind azokat a foglyokat, kik a tömlöczben valának, József kezébe adá, úgyhogy a mi ott történik vala, minden ő általa történék. 23 És semmi gondja nem vala a tömlöcztartónak azokra, a melyek keze alatt valának, mivelhogy az Úr vala Józseffel, és valamit cselekeszik vala, az Úr szerencséssé teszi vala.

40 És lőn ezekután, hogy az égyptomi király pohárunka és sütőmestere vétkezének az ó urok ellen, az égyptomi király ellen. 2 Megharaguév azért a Faraó az ó két föemberére, a főpohárunkra, és a fősütőmesterre. 3 És fogásba vettet azokat a testőrök főhadnagyának házában levő tömlöczbe, arra a helyre, ahol fogva vala József. 4 A testőrök főhadnagya pedig József rendelé mellékjük és szolgála nézik. És jó ideig valának fogásban. 5 És az égyptomi király pohárunka és sütőmestere, a kik a tömlöczben fogva valának, látának álmot mindenketten; mindegyik külön álmot, azon egy éjjel, mindenkit az ó álmának értelme szerint. 6 És beméne hozzájok József reggel, látá, hogy íme báknódnak vala. 7 És megkérde a Faraó föembereit, a kik az ó ura házánál vele együtt fogva valának, mondván: Miért oly komor ma a ti orczátok? 8 És mondának néki: Álmot láttunk és nincsen a ki megfejtse azt. És monda nézik József: A megfejtés nem Isten dolga-é? mondjátok el, kérlek, nékem. 9 Elbeszél azért a főpohárunk az ó álmát Józsefnek, és monda néki: Álmomban íme egy szőlőtől vala előttem; 10 És a szőlőtől három szál vessző vala, s alighogy bimbózék, virágözék, és gerézdjei megérlelik a szőlőszemeiket. 11 A Faraó pohara pedig az én kezemen vala, és én vevém a szőlőszemeiket és fasarám a Faraó poharába, és adom vala a poharat a Faraó kezébe. 12 És monda néki József: Ez annak a megfejtése: a három vesszőszál, három nap. 13 Harmadnap múlva a Faraó felmagasztalja a te fejedet, és visszahelyez téged hivatalodba, és adod a Faraó kezébe az ó poharat, az előbbi tiszted szerint, mikor az ó pohárunkja valál. 14 Csakhogy

azután megemlékezzél rólam, mikor néked jól lesz dolgod, és cselekedjél, kérlek, irgalmaságot velem, emlékezzél meg rólam a Faraó előtt és szabadíts meg engem a házból. **15** Mert lopva hoztak el engem a héberek földéről, és itt sem cselekedtem semmit, hogy a tömlöczbe vessenek. **16** És látta a főszütmester, hogy jól magyaráz vala és monda Józsefnek: Álmodtam én is, hogy íme három kosár kalács vala fejemen. **17** A felső kosárban pedig valának a Faraónak mindenféle süteményei, és a madarak eszik vala azokat a kosáróból, az én fejemről. **18** És felele József és monda: Ez annak a magyarázatja: a három kosár, három nap. **19** Harmadnap műlva fejedet véteti a Faraó és fára akasztat fel téged, és a madarak leeszik rólad húsdot. **20** S lőn harmadnapon a Faraó születése napja, és vendégséget szerze minden Ő szolgáinak, s akkor a főpohárnokot és a főszütmestert is fölvezé szolgái közé. **21** És a főpohárnokot visszahelyez pohárnokságába, és nyújtotta a poharat a Faraó kezébe. **22** A főszütmestert pedig felakasztatta; a miképen magyarázta vala nézik József. **23** És nem emlékezék meg a főpohárnok Józsefről, hanem elfelejtkezék róla.

41 Lőn pedig két esztendő múlván, hogy a Faraó álmot láta, s íme áll vala a folyóvíz mellett. **2** És íme a folyóvízből hét szép és kövér tehén jó vala ki, és legel vala a nádasban. **3** S íme azok után más hét tehén jó vala ki a folyóvízből, rútak és ösztövérek, és oda állanak vala ama tehenek mellé a folyóvíz partján. **4** És elnyelék a rút és ösztövér tehenek a hét szép és kövér tehelen; és felserkene a Faraó. **5** És elaluvék és másodszor is álmot láta, és íme hét gabonafej nevekedik vala egy száron, mind teljes és szép. **6** És íme azok után hét vékony s keleti széltől kiszáradt gabonafej nevekedik vala. **7** És elnyelék a vékony gabonafejepek a hét kövér és teljes gabonafejet. És felserkene a Faraó, és íme álon vala. **8** Reggelre kelvén, nyugtalankodék lelkében, elkülde azért és egybehívata Égyptom minden jövendőmondóját, és minden bölcsét és elbeszélé nézik a Faraó az Ő álmát, de senki sem vala, ki azokat megmagyarázza volna a Faraónak. **9** Szóla azért a főpohárnok a Faraónak, mondván: Az én bűneimről emlékezem e napon. **10** A Faraó megharagudt vala az Ő szolgáira, és fogásba vettetett vala engem a testőrök főhadnagyának házába, engem és a főszütmestert. **11** És álmot látánk egy éjjel, én is, az is; mindegyikünk a maga álmának értelme szerint álmoda. **12** És vala velünk ott egy héber ifjú, a testőrök főhadnagyának szolgája; elbeszéltük vala néki, és Ő megfejté nékünk a mi álmainkat; mindegyikünknek az Ő álma szerint fejté meg. **13** És lőn, hogy a miképen megfejté nékünk, úgy lőn: engem visszahelyeze hívatolomba, amazt pedig felakasztatá. **14** Elkülde azért a Faraó és hívatá Józsefet, és hamarsággal kihozák Őt a tömlöczből, és megborotválkozék, ruhát váltva és a Faraóhoz méne. **15** És monda a Faraó Józsefnek: Álmot láttam és nincs a ki megmagyarázza azt: Én pedig azt hallottam rólad beszélni, hogy ha meghallod az álmot, meg is magyarázod azt. **16** És felele József a Faraónak, mondván: Nem én, Isten jelenti meg, a mi a Faraónak javára van. **17** Monda azért a Faraó Józsefnek: Álmomban íme állok vala a folyóvíz partján. **18** És íme a folyóvízből hét kövér és szép tehén jó vala ki, és legel

vala a nádasban. **19** S íme azok után más hét tehén jó vala ki, nagyon ösztövérek, rútak és hitványak; egész Égyptom földén nem láttam azokhoz hitványságra hasonlókat. **20** És elnyelék az ösztövér és rút tehenek, az előbbi hét kövér tehenet. **21** És azok gyomrukban valának, de nem tetszik vala meg, hogy gyomrukban volnának, mert külsejük oly rút vala, mint az előtt. És felserkenék. **22** És láttam álmomban, és íme hét gabonafej nevekedik vala egy száron, mind teljes és szép. **23** És íme hét összeaszott, vékony, keleti széltől kiszáradt gabonafej nevekedik vala azok után, **24** És elnyelék a vékony gabonafejepek a hét szép gabonafejet. És elmondám az írástudóknak, de senki sincs, a ki megmagyarázza nékem. **25** És monda József a Faraónak: A Faraó álma egy és ugyanaz; a mit Isten cselekedni akar, azt jelentette meg a Faraónak. **26** A hét szép tehén, hét esztendő, a hét szép gabonafej az is hét esztendő; az álon egy és ugyanaz. **27** A hét ösztövér és rút tehén pedig, melyek amazok után jöttek ki, az is hét esztendő, és a hét vékony, keleti széltől kiszáradt gabonafej, az az éhségnek hét esztendeje. **28** Ez az a mit mondék a Faraónak, hogy a mit Isten cselekedni akar, megmutatta a Faraónak. **29** Íme hét esztendő jó, és nagy bőség lesz egész Égyptomban. **30** Azok után pedig következik az éhség hét esztendeje, s minden bőséget elfelejtenek Égyptom földén, és megemészi az éhség a földet. **31** És nem ismerszik meg az előbbi bőség e földön az utána következő éhség miatt, mert igen nagy lesz. **32** Hogy pedig a Faraó álma kettős, kétszeres vala, onnan van, mert Istennél elvégezett dolog ez, és siet az Isten azt véghez vinni. **33** Most azért szemeljen ki a Faraó egy értelmes és bölcs férfit, és tegye Égyptom földén gondviselővé. **34** Cselekedje ezt a Faraó és rendeljen tisztartókat az országnak, és szedjen ötödöt Égyptom földén a hét bő esztendőben. **35** És takarítsák be a következő jó esztendők minden termését, és gyűjtseken gabonát a Faraó keze alá, élelműl a városokban, és tartsák meg, **36** És legyen az élelem tartalékanban az ország számára az éhség hét esztendejére, melyek elkövetkeznek Égyptom földére, hogy el ne vesszen e föld az éhség miatt. **37** És tetszék e beszéd a Faraónak és minden Ő szolgáinak. **38** Monda azért a Faraó az Ő szolgáinak: Találhatnánk-e ehhez hasonló férfit, a kiben az Isten lelke van? **39** És monda a Faraó Józsefnek: Mivelhogy Isten mind ezeket néked jelentette meg, nincs hozzá fogható értelmes és bölcs ember. **40** Te légy az én házamon főgondviselő, és minden népem a te szavadra hallgasson, csak a királyiszék tesz engem nálad nagyobbá. **41** Monda továbbá a Faraó Józsefnek: Íme fejedelemmét tettelek az egész Égyptom földén. **42** És levevé a Faraó a maga gyűrűjét kezéről, és adá azt József kezére; és felöttözöttető Ő drága gyulcs ruhába, és aranyláncot tőn az Ő nyakába. **43** És meghordoztatá Őt az Ő második szekerén, és kiáltják vala Ő előtte: Térdet hajtsatok! Így tevő Ő fejedelemmét az egész Égyptom földén. **44** És monda a Faraó Józsefnek: Én vagyok a Faraó; de te nálad nélküli senki se kezét, se lábat fel ne emelhesse egész Égyptom földén. **45** És nevezé a Faraó József nevét Czafenát-Pahneákhnak, és adá néki feleségül Aszenáthot, Potiferának On papjának leányát. És kiméne József Égyptom földére. **46** József pedig harminc esztendős vala, mikor a Faraó előtt, az égyptomi

király előtt állva. Kiméne tehát József a Faraó elől, és bejárása az egész Égyiptom földét. 47 És a föld a hét bő esztendő alatt tele marokkal ontá a termést. 48 És összegyűjté a hét esztendőnek minden eleségét, mely vala Égyiptom földén, és a városokba takarítá az élelmet, minden városba a körülöle levő határ élelmét takarítá be. 49 És felhalmozá József a gabonát, mint a tenger fövénye, igen sokat, annyira, hogy megszűntek azt számba venni, mivelhogy száma nem vala. 50 Józsefnek pedig születék két fia az éhség esztendéjének eljötte előtt, kiket szüle néki Aszenáth, Potiferának az On papjának leánya. 51 És nevezé József az elsősülöttnek nevét Manassénak: mert úgymond, elfelejtétem én velem Isten minden én vesződségemet, és az én atyámnak egész házát. 52 A másodiknak nevét pedig nevezé Efraimnak: mivel, úgymond, megszaporított engem Isten az én nyomorúságomnak földén. 53 Eltele tehát a bőség hét esztendeje, a mely vala Égyiptomnak földén. 54 És elkezdődék az éhség hét esztendeje, mint megmondotta vala József, és lön éhség minden országban; de Égyiptom földén mindenütt vala kenyér. 55 De megéhezék egész Égyiptom fölide is, és kenyérét kiált vala a nép a Faraóhoz. – Monda pedig a Faraó mind az Égyiptombelieknek: Menjetek Józsefhez, és a mit mond néktek, azt miveljétek. 56 És az éhség mind az egész földön vala. Akkor mind megnyitá József a gabonás házakat, és árulja vala az Égyiptombelieknek; mert nagyobbodik vala az éhség Égyiptom földén. 57 És minden az egész föld Égyiptomba megy vala Józsefhez gabonát venni; mert nagy vala az éhség az egész földön.

42 És látta Jákób, hogy van gabona Égyiptomban és monda Jákób az ő fiainak: Mit néztek egymásra? 2 És monda: Íme hallom hogy Égyiptomban van gabona; menjetek le oda, és vegyetek onnan nékünk gabonát, hogy eljünk és ne halunk meg. 3 Leméne azért Józsefnek tíz bátyja Égyiptomba gabonát venni. 4 De Benjámint a József öcscsét nem bocsátá el Jákób az ő bátyjaival; mert mondá: Netalán veszedelem érhetné. 5 Elmenének tehát Izráel fiai gabonát venni az oda menőkkel együtt, mert éhség vala Kanaán földén. 6 József pedig az ország kormányzója vala, és ő árulja vala a gabonát a föld minden népének. Eljutának azért a József bátyjai, és arczszal a földre borúlnak ő előtte. 7 Amint meglátta József az ő bátyjait, megismeré őket, de idegennek mutatá magát hozzájok, és kemény beszédekkel szóla nézik, mondván: Honnan jöttetek? Azok pedig mondának: Kanaán földéről jöttünk eleséget venni. 8 Megismeré pedig József az ő bátyjait, de azok nem ismerék meg őt. 9 És megemlékezék József az álmokról, a melyeket azok felől álmودott vala. És monda nézik: Kémek vagytok ti, kik azért jöttetek, hogy az ország védetlen részeit meglássátok. 10 És mondának nézik: Nem uram, hanem eleséget venni jöttek a te szolgáid. 11 Mi mindenjában egy ember fiai vagyunk: igaz emberek vagyunk. Soha nem voltak kémek a te szolgáid. 12 Ismét monda: Nem úgy van, hanem azért jöttetek, hogy az ország védetlen részeit meglássátok. 13 Amazok mondának: Mi, te szolgáid, tizenketten vagyunk testvérek, egy embernek fiai, Kanaán földén; és íme legkisebbüknek most atyánknál van, együk pedig nincsen meg. 14 József pedig monda nézik: Úgy

van a mint nétek mondám: kémek vagytok. 15 Ezzel lesztek próbára téve: Úgy éljen a Faraó, hogy ki nem mentek innen, míg ide nem jó a ti legkisebbük atyátokfia. 16 Küldjetek el közületek egyet, hogy hozza ide testvéreteket; ti pedig fogva lesztek. Igylé lesz próbára téve beszédeket, hogy igaz járatban vagytok-e vagy nem? Úgy éljen a Faraó, hogy ti kémek vagytok. 17 Annakokáért fogásban tartá őket harmadnapig. 18 Harmadnap pedig monda nézik József: Ezt cselekedjétek, hogy éljetek; az Isten én is félem. 19 Ha igaz emberek vagytok, maradjon fogva egyik testvéretet a ti tömlöczötökben, ti pedig menjetek el, vigyetek gabonát házaitok szükségére. 20 Legkisebbük atyátokfiát pedig hozzátok én hozzáim, akkor igazolva lesznek beszédeitek és nem haltok meg. És aképen cselekedének. 21 És mondának egymásnak: Bizony vétkéztünk mi a mi atyánkfia ellen, a kinek láttuk lelkí szorongását, mikor nékünk könyörög vala, de nem hallgattunk reá; azért következett reánk ez a nyomorúság. 22 Rúben pedig felele nézik, mondván: Avagy nem mondtam-é nétek, hogy ne vétkézzetek a gyermek ellen, de ti nem hallgattatok reáim. És íme vérét is keresik rajtunk! 23 És nem tudják vala ők, hogy József érti őket, mert tolmacs vala közöttük. 24 És elfordula tölök és síra: Azután hozzájok fordula és szóla nézik, és visszatartá közülök Simeont, és szemök láttára megköztötöté őt. 25 És parancsolta József, hogy töltések meg edényeiket gabonával, és tegyék vissza pénzöket mindeniknek az ő zsákjába, és hogy adjanak nézik enni valót az útra; és így cselekedének velük. 26 És felvéték gabonájukat szamaraiakra és elmenének onnan. 27 És egyik kioldá zsákját, hogy abrakot adjon szamarának a szálláson és meglátá az ő pénzét, hogy íme zsákja szájában van az. 28 És monda az ő atyjainak: Visszatették az én pénzemet, és íme zsákomban van. Akkor megrettene szívök, és remegye mondának egymásnak: Micsoda ez, a mit Isten cselekedett velünk? 29 És eljutának atyjokhoz Jákóhoz Kanaán földére és minden elbeszélék néki a mi velők történt vala, mondván: 30 Az a férfiú, annak a földnek ura, keményen szóla nékünk, és úgy bánt velünk, mintha az országot kémleltük volna. 31 És mondának nézik: Igaz emberek vagyunk, soha nem voltunk mi kémek. 32 Tizenketten vagyunk atyafiak, a mi atyánknak fiai, együkünk nincs meg, legkisebbük pedig most atyánkkal van Kanaán földén. 33 És monda nékünk az a férfiú, annak a földnek ura: Erről ismerem meg, hogy igaz emberek vagytok: egyik atyátokfiát hagyjátok nálam, a házaitok szükségére valót vigyétek, és menjetek el; 34 És hozzájok hozzáim a ti legkisebbük atyátokfiát, akkor megtudom, hogy nem vagytok kémek, hanem igaz emberek; akkor visszaadom nétek a ti atyátokfiát, és ebben az országban kereshedhetek. 35 És lön a mint zsákjaikat kiüresíték, íme az ő csomó pénze mindeniknek zsákjában vala. A mint látták az ő csomó pénzeineket ők és az ő atyjok, megfélemlének. 36 És monda nézik az ő atyjok Jákób: Megfosztotok engem gyermekemtől; József nincsen, Simeon sincsen. Benjámint is elviszitek? mindez engem ér! 37 Akkor szóla Rúben az ő atyának, mondván: az én két fiamat őld meg, ha meg nem hozom őt néked. Bízd az én kezemre őt, és én visszahozom néked. 38 Az pedig monda: Nem megy le oda az én fiam ti veletek, mert az ő bátyja megholt és ő maga maradt

meg; ha veszedelem érné őt az úton, a melyen elmentek, ősz fejemet búba borítva bocsátanátk le a koporsóba. (Sheol h758)

43 Az éhség pedig elhalatalmazott vala az országon. **2** És lőn mikor fogytán vala az eleség, melyet Égyptomból hoztak vala, monda nézik az ő atyok: Menjetek el ismét, vegyetek nékünk egy kevés eleséget. **3** És felele néki Júda, mondván: Erősen fogadkozék az a férfiú, mondván: Színem elő ne kerüljetek, ha veletek nem lesz a ti atyátokfia. **4** Ha azért elbocsátod velünk a mi öcséinket, elmegyünk, és veszünk néked eleséget; **5** Ha pedig el nem bocsátod, nem megyünk, mert az a férfiú megmondá nékünk: Színem elő ne kerüljetek, ha a ti atyátokfia veletek nem lesz. **6** És monda Izráel: Miért cselekedtetek gonoszul velem, hogy megmondítatok annak a férfiúnak, hogy még van egy öcsétek? **7** Azok pedig mondának: Nagyon tudakozódék az a férfiú felőlünk és nemzetünk felől, mondván: Él-é még atyátok? van-é még testvéretek? És mi kérdéseihéz képest feleltünk néki. Avagy tudhattuk-é mi, hogy azt mondja: Hozzátok ide a ti atyátokfát! **8** És monda Júda Izráelnek, az ő atyának: Bocsásd el azt a fiút én velem, és mi azonnal felkelünk és elmegyünk, hogy eljünk és meg ne halunk se mi, se te, se a mi gyermekünk. **9** Én leszek kezes érette, az én kezemből kérd elő. Ha vissza nem hozom őt hozzád, és elődbe nem állítom őt, mind éltig bűnös legyek előtted. **10** Bizony ha nem késlekedünk vala, ez ideig már kétszer is megjöhettünk volna. **11** És monda nézik Izráel az ő atyok: Ha csakugyan így kell lenni, akkor ezt cselekedjétek: Vegyetek e föld válogatott gyümölcseiből a ti edényeitekbe, és vigyetek ajándékot annak a férfiúnak; egy kevés balzsamot, egy kevés mézet, fűszerszámokat, mirhát, diót, mandulát. **12** Pénzt pedig kétannyit vigyetek magatokkal, sőt a mely pénzt meghoztatók a ti zsákjaitok szájában, azt is vigyétek vissza magatokkal, talán tévedés ez. **13** Öcséteket is vegyétek, keljetek fel és menjetek vissza ahoz a férfiúhoz. **14** A mindenható Isten pedig engedje, hogy kedvet találjatok annál a férfiúnál, és bocsássha vissza ti veletek a másik atyátokfát, és Benjámint. Én pedig ha megfosztottnak kell lennem, hadd legyek megfosztva. **15** Vevék azért a férfiak azt az ajándékot, és vevének kétannyi pénzt az ő kezükbe, és Benjámint, és felkelének és alámenének Égyptomba, és megállának Júzsef előtt. **16** A mint meglátá Júzsef ő velök Benjámint, monda az ő háza gondviselőjének: Vidd be azokat az embereket a házba, és ölj barnot, s készítsd el, mert velem ebédelnek ez emberek ma délen. **17** És az a férfiú aképen cselekedék, amint Júzsef parancsolta vala, és bevíve az a férfiú azokat az embereket a Júzsef házába. **18** És megfélemlének azok az emberek, a miért bevívek őket a Júzsef házába, és mondának: A pénzért hozattattánk ide be, mely először a mi zsákjainkba tétetett volt, hogy reánk rohanjon, megtámadjon és minket rabszolgákká tegyen a mi szamarainkkal együtt. **19** És járulának Júzsef házáinak gondviselőjéhez, és szólának néki a ház ajtajában. **20** És mondának: Kérünk uram! Ennekellőte alájöttünk vala eleséget venni. **21** És lőn mikor éjjeli szállásra jutánk és kioldjuk vala a mi zsákjainkat: íme mindenünknek pénze az ő zsákjának szájában vala, tulajdon pénzünk teljes mértéke

szerint; és visszahoztuk azt magunkkal. **22** De más pénzt is hoztunk le magunkkal eleséget venni; nem tudjuk ki tette a mi pénzünket zsákjainka. **23** És monda: Legyetelek békén, ne feljletek; a ti Istentek és a ti atyátok Istene adta nétek azt a kincset zsákjaitokba; pénzetelek az én kezemhez jutott. És kihozzák Simeont. **24** Bevívé azután a férfiú azokat az embereket a Júzsef házába, és vizet hozata, és megmosák lábaikat, és abrakot is ada az ő szamaraiknak. **25** Ók pedig elkészíték az ajándékot mire Júzsef déliben megjöve; mert megérették vala, hogy ott ebédelnek. **26** Mikor Júzsef hazára jöve, bevívek néki az ajándékot, mely kezükben vala, a házba, és leborulának előtte a földig. **27** És kérdezősködék egészségek felől, s monda: Egészségen van-é a ti vén atyátok, a kiről nékem szóltatok? él-é még? **28** Azok pedig mondának: Egészségen van a te szolgád, a mi atyánk, még él. És meghajták magokat és leborulának. **29** És felemelé szemeit és látá Benjámint az ő atyájáfiát, az ő anyjának fiát, és monda: Ez-é a ti legkisebbik atyátokfia, a ki felől nékem szóltatok vala? És ismét monda: Az Isten légyen hozzád kegyelmes, fiam! **30** Akkor elsieti onnan Júzsef, mert felgerjede szíve az ő öcscse iránt, és erőlteti vala a sírás; beméne azért szobájába, és ott síra. **31** Azután megmosá orczáját, és kiméne, és megtartóztatá magát, és monda: Hozzatok enni valót. **32** És elhözök néki külön, azoknak is külön, és az Égyptombelieknek is, kik vele esznek vala, külön: Mert nem ehettek az Égyptombeliek együtt a héberekkel, mert utálos az az Égyptombeliek előtt. **33** Leülnék azért ő előtte, az elsőszülött az ő elsőszülöttisége szerint, és a fatalabb az ő fiatalosága szerint. És az emberek álmélkodva néznek egymásra. **34** Ó pedig részt juttatta azoknak maga elől és a Benjámin része ötszörte nagyobb vala mindenjájok részénél. És ivának és megittasodának ő nála.

44 Azután parancsolta Júzsef az ő háza gondviselőjének, mondván: Töltsd meg ez embereknek zsákjait eleséggel a mennyit elvihetnek; és mindeniknek pénzét tedd zsákja szájába. **2** Az én poharamat pedig, az ezüst poharat, tedd a legkisebbik zsákjának szájába gabonájának árával együtt. És az Júzsef beszéde szerint cselekedék, a mint beszélt vala. **3** Reggel virradatkor, elbocsáttatának azok az emberek, szamaraikkal együtt. **4** Kímenének a városból, de nem messze haladhatának, a mikor monda Júzsef az ő háza gondviselőjének: Kelj fel, siess utánuk azoknak az embereknek és ha elérden őket, mondd nézik: Miért fizettedek gonoszszal a jó helyébe? **5** Avagy nem abból iszik-é az én uram? és abból szokott jövendölni! Gonoszul cselekedtétek, a mit cselekedtetedek! **6** És utoléré őket, és ilyen szavakkal szóla nézik. **7** Azok pedig mondának néki: Miért szól az én uram ilyen szavakkal? Távol legyen szolgádtól, hogy ilyen dolgot cselekedjenek. **8** Íme a pénzt, melyet zsákjaink szájában találtunk vala, meghoztuk néked Kanaán földéről; hogy loptunk volna hát urad házából ezüstöt vagy aranyat? **9** Akinél megtaláltatik a te szolgáid közül, haljon meg az; sőt mi is szolgái leszünk uramnak. **10** És monda: Mostan is legyen beszédetek szerint: a kinél megtaláltatik, az légyen nékem szolgám, ti pedig mentek legyetek. **11** És sietének és leraká kiki az ő zsákját a földre, és kioldá kiki az ő zsákját. **12** És

keresgéle; a legnagyobbikon kezdé s a legkissemibiken végezé, és megtalálá a poharat a Benjámin zsákjában. **13** Azok pedig meghasogaták ruhájokat, és kiki megterhelé a maga szamarát, és visszatérének a városba. **14** És beméne Júda és az ō atyafai a József házába, ki még ott vala, és földre esének előtte. **15** És monda nézik József: Mi dolog ez a mit cselekedtetek? Avagy nem tudjátok-é hogy az ilyen magamféle ember jövendölni tud? **16** És monda Júda: Mit mondhatunk az én uramnak? Mit szólunk és mivel igazoljuk magunkat? Az Isten büntetése utólérte szolgádat. Ímé mi az én uram szolgái vagyunk, mind mi, mind az, a kinek kezében a pohár találtatott. **17** Ő pedig monda: Távol legyen tőlem, hogy azt cselekedjem: az a kinek kezében találtatott a pohár, az legyen nékem szolgám, ti pedig békességgel menjetek el a ti atyátokhoz. **18** De Júda hozzá járula és monda: Kérlek, uram, hadd szólhasson egy szót uram fülébe a te szolgád, és ne gerjedjen fel haragod a te szolgád ellen; mert hasonló vagy te a Faraóhoz. **19** Az én uram kérdezte vala az ō szolgáit, mondván: Van-é atyátok, vagy testvéretek? **20** Akkor mi azt felelénk az én uramnak: Van egy vén atyánk, és egy kis gyermek, a ki az ō vénségében lett; és ennek bátyja megholt, és csak ō maga maradt az ō anyjától, és az ō atyja szereti őt. **21** És azt mondád a te szolgádnak: Hozzátok én hozzá azt, hogy szemeimet reá vessem. **22** És mondánk az én uramnak: Nem hagyhatja el az a fiú az ō atyját; mert ha elhagyja atyját, meghal az. **23** És ezt mondád a te szolgádnak: Ha a ti legkisebbik atyátokfia el nem jő veletek, szímem elé se kerüljetek többé. **24** Mikor azért felmenénk a te szolgádhoz, az én atyához és tudtol adjuk vala néki az én uramnak beszédét; **25** És monda a mi atyánk: Menjetek vissza, és vegyetek nékünk egy kevés eleséget. **26** És mondánk: Nem mehetünk le; ha a mi legkisebbik atyánkfia velünk lesz, akkor lemegyünk; mert nem mehetünk ama férfiú színe elé, ha a mi legkisebbik atyánkfia velünk nem lesz. **27** És monda a te szolgád, az én atyám, nékünk: Ti tudjátok hogy az én feleségem nékem csak két fiat szűlt. **28** Az egyik kiméne tőlem, és azt mondomb vala: bizonyára fenevad szaggatta szélyel és attól fogva nem láttam őt. **29** Ha ezt is elviszíték szemeim elől, s veszedelem találja érni, akkor az én ōsz fejemet keserűségtől borítva bocsátjátok alá a koporsóba. (**Sheol h7585**) **30** Ha tehát most visszamenéndek a te szolgádhoz, az én atyához, és e fiú nem lesz velünk, mivelhogy annak lelke ennek lelkéhez van nőve, **31** Ha megláttja, hogy nincs meg a gyermek, meghal s akkor a te szolgáid, a te szolgádnak, a mi atyánknak ōsz fejét búba borítva bocsátják alá a koporsóba. (**Sheol h7585**) **32** Mivel a te szolgád és fiúért az ō atyánál kezes lett, mondván: Ha vissza nem hozom ōt hozzád, mind éltig bűnös legyek az én atyám előtt. **33** Hadd maradjon azért e gyermek helyébe a te szolgád, az én uramnak szolgájául; e gyermek pedig menjen fel az ō bátyjaival. **34** Mert mimódon mehetnék én fel atyához, ha e gyermek velem nem lenne, a nélkül, hogy ne lássam a nyomorúságot, mely atyámat érné?

45 És nem tartóztathatót magát tovább József mindazok előtt, kik körülötte állanak és felkiáltá: Vezessetek ki minden embert mellőlem. És nem marada senki nála, mikor

megismerteté magát József az ō atyafiaival. **2** És hangos sírása fakada, úgy hogy meghallák az Égyptombeliek, és meghallá a Faraó háznépe is. **3** És monda József az ō atyafainak: Én vagyok József, él-e még az én atyám? És nem felelhetének néki az ō atyafai, mert megrettentek vala tőle. **4** Monda azért József az ō atyafainak: Jöjjetek közelebb hozzám! És közelebb menének. Akkor monda: Én vagyok József, a ti testvéretek, kit eladtatok vala Égyptomba. **5** És most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradástokért küldött el engem Isten ti előttetek. **6** Mert immár két esztendeje, hogy éhség van e földön, de még öt esztendő van hátra, melyben sem szántás, sem aratás nem lesz. **7** Az Isten küldött el engem ti előttetek, hogy miveljem a ti megmaradásotokat e földön, és hogy megmenthesselek titeket nagy szabadítással. **8** Nem ti küldöttetek azért engem ide, hanem az Isten, ki engem a Faraó atyává tett, és egész házának urává, és Égyptom egész földének fejedelmévé. **9** Siesseltek és menjetek fel atyához, és mondjátok néki: Ezt mondja a te fiad József: Az Isten engem egész Égyptomnak urává tett, jöjj le én hozzá, ne küssél. **10** És Gósen földén lakozol, és én hozzá közel leszesz, mind te, mind fiaid, mind fiadnak fiai, juhaid, barmaid, és minden, a mid van. **11** És eltartalak ott téged, mert még öt esztendei éhség lesz, hogy tönkre ne juss te, és házadnépe, és semmi, a mid van. **12** És íme a ti szemeitek látják, és az én atyámfának Benjáminnak szemei, hogy az én szám szól hozzátok. **13** Beszéljétek hát el atyámnak minden én dicsőséget Égyptomban, és mindazt, a mit láttatok. És siesseltek s hozzátok ide az én atyámat. **14** És nyakába borúla az ō öccsének Benjáminnak és síra; Benjámin is síra az ō nyakán. **15** És megcsókolá mind az ō testvéreit és síra ő rajtok; azután beszédbe ereszkedni vele az ō testvérei. **16** És eljuta a hír a Faraó házába is, mondván: Eljöttek a József atyafai; és tetszék e dolog mind a Faraónak, mind az ō szolgáinak. **17** És monda a Faraó Józsefnek: Mond meg a te atyádfainak: Ezt cselekedjétek: Terheljétek meg a ti barmaítokat, és eredjetek, menjetek el Kanaán földére; **18** És vegyétek fel atyátokat és házatok népét, és jöjjetek hozzám; és én néktek adom Égyptom földének javát, hogy eljétek e földnek zsíráját. **19** Ez is parancsolatul legyen néked: Ezt miveljétek, vigyetek magatokkal Égyptom földéről szekereket gyermekeitek és feleségeitek számára, és vegyétek fel atyátokat és jöjjetek. **20** A ti házi eszközökire pedig ne tekintsetek sohajtva; mert egész Égyptom földének a legjava a tiétek. **21** És aképen cselekedének Izráel fiai; és ada nézik József szekereket a Faraó parancsolata szerint; és enni valót is ada nézik az útra. **22** Valamennyien valának, mindegyiknek ada egy-egy öltözökruhát: Benjáminnak pedig ada háromszáz ezüst pénzt és öt öltöző ruhát. **23** Atyának pedig külde ilyenképen: tíz szamarat égyiptomi javakkal terhelve, és tíz nóstény szamarat gabonával, kenyérrel és egyéb ételemmel terhelve, az ō atyának az útra. **24** És elbocsátá az ō testvéreit, és elmenének, és monda nézik: Ne háborogjatok az úton. **25** Feljövének azért Égyptomból: és eljutának Kanaán földére az ō atyjakhoz, Jákóbhoz. **26** És mikor tudtára adák, mondván: József még él, és hogy uralkodik egész Égyptom földén; az ō szíve elalélt, mert nem hisz vala nézik. **27**

Elbeszél azért néki József minden beszédét, a melyeket velők beszélt vala, és látá a szekereket is, a melyeket József küldött vala, hogy őt elvigék; akkor föléde az ő atyoknak, Jákóbnak lelke. 28 És monda Izráel: Elég nékem, hogy József az én fiam még él: lemegyek hát, hogy meglássam őt minek előtte meghalok.

46 Elindula azért Izráel minden hozzá tartozóival és méne

Beérsebába; és áldozék áldozatokat az ő atya Izsák Istenének. 2 És szóla Isten Izráelnek éjjeli látomásban, és monda: Jákób, Jákób. Ő pedig monda: Ímholt vagyok. 3 És monda: Én vagyok az Isten, a te atyádnak Istene: Ne fejí lemenni Egyiptomba: mert nagy néppé teszlek ott téged. 4 Én lemegyek veled Egyiptomba, és én bizonynal fel is hozlak; és József fogja bé a te szemeidet. 5 Felkerekedék azért Jákób Beérsebából, és elvívék Izráel fiai Jákóbot az ő atyokat, és gyermekiket és feleségeiket a szekereken, melyeket a Faraó küldött vala érette. 6 És elvívék nyájaikat és szerzeményeiket, melyeket Kanaán földén szereztek vala, és jutának Egyiptomba Jákób és minden vele levő magya. 7 Az ő fiait és fainak fiait, az ő leányait, és fainak leányait és minden vele levő magvát elvívé magával Egyiptomba. 8 Ezek pedig az Izráel fainak nevei, kik bementek Egyiptomba: Jákób és az ő fiai: Jákóbnak elsőszülötte Rúben. 9 Rúben fiai pedig: Khánokh, Pallu, Kheczrón, Khármí. 10 Simeon fiai pedig: Jemuel, Jámin, Ohad, Jákhan, Czóhár és Saul a kanaáni asszonynak fia. 11 Lévi fiai pedig: Gerson, Kehát, Mérári. 12 Júda fiai pedig: Hér, Ónán, Séla, Perecz, Zerákh; de megholt vala Hér és Ónán a Kanaán földén. Perecznek fiai pedig: Kheczrón és Khámul. 13 Izsakhár fiai pedig: Thóla, Puvah, Jób és Simrón. 14 Zebulon fiai pedig: Szered, Élon, Jákhelé. 15 Ezek Lea fiai, a kiket szűlt vala Jákóbnak Mésopotámiában, Dínával az ő leányával együtt. Fainak és leányainak összes száma: harminczáróan lélek. 16 Gád fiai pedig: Czifjon, Khaggi, Súni, Eczbón, Héri, Aródi és Areéli. 17 Áser fiai pedig: Jimnáh, Jisváh, Jisvi, Beriha és Szerakh az ő húgok; Berihának fiai pedig: Khéber és Málkhiel. 18 Ezek Zilpa fiai, kit Lábán adott vala Leának az ő leányának; és ő szüle ezt a tizenhat lelket Jákóbnak. 19 Rákhelnek, Jákób feleségének fiai: József és Benjámin. 20 És születének Józsefnek Egyiptom földén Manasse és Efráim, a kiket Asznáth, Potiferának, On papíjának leánya szült néki. 21 Benjámin fiai pedig: Bela, Bekher, Ashél, Géra, Nahamán, Ekhi, Rós, Muppim, Khuppim és Ard. 22 Ezek Rákhel fiai, kik születtek Jákóbnak, mindenössze tizenegy lelek. 23 Dán fia pedig: Khusim. 24 Natthali fiai pedig: Jakhczeél, Gúni, Jéczer és Sillém. 25 Ezek Bilha fiai, kit adott vala Lábán Rákhelnek az ő leányának; és ezeket szűlte Jákóbnak, mindenössze hétfelket. 26 Valamennyi Jákóbbal Egyiptomba jött lélek, kik az ő ágyékából származtak, a Jákób fainak feleségeit nem számítva, mindenössze hatvanhat lelek. 27 József fiai pedig, kik Egyiptomban születtek, két lélek. Jákób egész házanépe, mely Egyiptomba ment vala, hetven lélek. 28 Júdát pedig elküldé maga előtt Józsefhez, hogy útmutatója legyen Gósen felé. És eljutának Gósen földére. 29 És befogata József az ő szekerébe, és eleibe mené Izráelnek az ő atyának Gósenbe; s a mint maga előtt látá,

nyakába borula, és síra az ő nyakán sok ideig. 30 És monda Izráel Józsefnek: Immár örömet meghalok, minekutána láttam a te orzádat, hogy még élsz. 31 József pedig monda az ő testvéreinek, és az ő atya házanépének: Felmegyek és tudtára adom a Faraónak, és ezt mondjam néki: Az én testvérem és atyám hánénépe, kik Kanaán földén valának, eljöttek én hozzáim. 32 Azok az emberek pedig juhpásztorok, mert baromtartó nép valának, és juhaikat, barmaikat, és mindenöket valamijök van, elhozták. 33 S ha majd a Faraó hivat titeket és azt kérde: Mi a ti életmódotok? 34 Azt mondjátok: Baromtartó emberek voltak a te szolgáid gyermekségünkötő fogva mind ez ideig, mi is, mint a mi atyáink, hogy lakhassatok Gósen földén; mert minden juhpásztor utálatos az Egyiptombeliek előtt.

47 Elméne azért József és tudtára adá a Faraónak, és

monda: Az én atyám és atyámfiai, juhaikkal, barmaikkal és mindenökkel valamijök volt, ide jöttek Kanaán földéről; és most Gósen földén vannak. 2 És vőnötöt az ő testvérei közül, és állítá őket a Faraó elé. 3 És monda a Faraó a József testvéreinek: Mi a ti életmódotok? És mondának a Faraónak: Juhpásztorok a te szolgáid, mi is, mint a mi atyáink. 4 És mondának a Faraónak: Azért jöttünk, hogy e földön tartózkodjunk, mert a te szolgáid barmaim nincs legelője, mivelhogy elhalatalmazzott az éhség Kanaán földén: hadd lakjanak azért most a te szolgáid Gósen földén. 5 És szóla a Faraó Józsefnek, mondván: A te atyád és a te atyádfiai jöttek te hozzád. 6 Egyiptom fölide íme előttem van; e föld legjobb részében telepítsd le a te atyádat és atyádfiait, lakozzanak a Gósen földén: ha pedig tudod, hogy vannak közöttök arra termett emberek, tudd azokat az én barmaim gondviselőié. 7 Bevvé József Jákóbot is az ő atyát, és állítá őt a Faraó elé. És kószönté Jákób a Faraót. 8 És monda a Faraó Jákóbnak: Hány esztendős vagy? 9 Monda pedig Jákób a Faraónak: Az én bujdosásom esztendeinek napjai száz harmincz esztendő; kevesek és nyomorúságosak voltak az én életem esztendeinek napjai, és nem érték el az én atyáim élete esztendeinek napjait, a meddig ők bujdostak. 10 És megáldá Jákób a Faraót, és kiméne a Faraó elől. 11 Megtelepíté tehát József az ő atyát és atyafiait, és ada nékik birtokot Egyiptom földén, annak a földnek legjobb részében a Rameszesz földén; a mint megparancsolta vala a Faraó. 12 És ellátja vala József az ő atyát és atyafiait, és az ő atyának egész házanépet kenyérrel, gyermekiek számához képest. 13 És kenyér nem vala az egész föld kerekségén, mert igen nagy vala az éhség, és elalélt vala Egyiptom fölide, és a Kanaán fölide az éhség miatt. 14 József pedig mind összeszedé a pénzt, a mi találtatik vala Egyiptomnak és Kanaánnak földén a gabonáért, a melyet azok vesznek vala; és bevíve József a pénzt a Faraó házába. 15 És mikor elfogyott a pénz Egyiptom földéről is, Kanaán földéről is, egész Egyiptom Józsefhez méne, mondván: Adj nékünk kenyéret, miért halunk meg szemed láttára, azért hogy nincs pénz? 16 És monda József: Hozzátok ide barmaikat, és adok néktek a ti barmaikért, ha nincs pénz. 17 És elvívék barmaikat Józsefhez, és ada nékik József kenyéret lovakkért, juhokért, ökrökért és szamarakkért: és eltartá őket abban az esztendőben kenyérrel az ő barmaik összeségéért. 18 Mikor pedig elmúlék az esztendő, menének hozzá a második

esztendőben, és mondának néki: Nem titkolhatjuk el uramtól, hogy bizony elfogyott a pénz, és a barom-nyájak mind uramnál vannak, a mint láta az én uram semmi sem maradt, csak testünk és földünk. 19 Miért veszünk el szemed láttára minden magunk, minden földünk? végy meg minden földünket kenyéren, és mi és a mi földünk szolgái leszünk a Faraónak; csak adj magot, hogy eljünk s ne halunk meg, és a föld ne pusztuljon el. 20 Megvevél azért József egész Egyiptom földét a Faraó részére, mert az Egyiptombeliek minden földet eladtak az ő földjükön, mivelhogy erőt vett vala rajtok az éhség. És a föld a Faraóé lőn. 21 A népet pedig egyik városból a másikba telepíté Egyiptom egyik határszélétől másik széléig. 22 Csak a papok földét nem vevé meg, mert a papoknak szabott részük vala a Faraótól és abból a szabott részből élnek vala, a mit nézik a Faraó ád vala; annak okáért, nem adák el az ő földjüket. 23 És monda József a népnek: Íme megvettelek titeket a mai napon, és a ti földeteket a Faraónak. Ímhol számotkora a mag, vessétek be a földet. 24 És takaráskor adjatok a Faraónak egy ötödrészt; négy rész pedig legyen a títek, a mező bevetésére és éléstekre, minden magatoknak, minden házatok népének, és gyermekeiteknek eledelül. 25 És mondának: Életünket megtartottad; hadd találunk kegyelmet uram szemei előtt, és szolgái leszünk a Faraónak. 26 És törvénnyé tev azt József minden napig Egyiptom földén, hogy a Faraóé az ötödrész, csak a papok fölle, egyedül az nem volt a Faraóé. 27 Lakozék azért Izráel Egyiptom földében a Gósen földén, és ott megörökölének, s megszaporodának és megsokasodának felette igen. 28 Jákób pedig tizenhét esztendeig él vala Egyiptom földén, és Jákób élete esztendeinek napjai száz negyvenhét esztendő. 29 És elközelgetének Izráel halálának napjai, és hívattá az ő fiát Józsefet, s monda néki: Ha én te előtted kedves vagyok, kérlek tudd a kezedet temporon alá, és légy hozzá szeretettel és hűséggel: Kérlek ne temess el engem Egyiptomban. 30 Midőn elaluszom az én atyáimmel, vigy ki engem Egyiptomból és temess el az ő sírjokba. És monda: Én a te beszéded szerint cselekszem. 31 És monda: Esküdjél meg nékem! és megesküvék néki. És leborula Izráel az ágy fejére.

48 És lón ezek után, megmondák Józsefnek: Íme a te atyád beteg; és elvívé magával az ő két fiát Manassét és Efraimot. 2 És tudtára adák Jákóbnak, mondván: Íme a te fiad József hozzád jő; és összeszedé erejét Izráel, s felüle az ágyon. 3 És monda Jákób Józsefnek: A mindenható Isten megjelenék nékem Lúzban, a Kanaán földén, és megáld engem. 4 És monda nékem: Íme én megszaporítak és megsokasítak és népek sokaságává teszlek téged, s ezt a földet te utánnad a te magodnak adom örök birtokul. 5 Most tehát a te két fiad, a kik néked Egyiptom földén annakelőtte születtek, hogy én hozzád jöttem vala Egyiptomba, az enyém; Efraim és Manasse, akár csak Rúben és Simeon, az enyém lesznek. 6 Amaszülötteid pedig, kiket ő utánok nem zetté, tiéd lesznek, és az ő bátyjaik nevéről neveztessenek az ő örökségökben. 7 Mert mikor Mésopotámiából jövék, meghala mellettetem Rákhel Kanaán földén az úton, mikor még egy dílus földre valék Efratától, és eltemetém őt ott az Efratába (azaz Bethlehembe) vezető úton. 8 És meglátta Izráel a József fiait és monda: Kicsodák

ezek? 9 József pedig monda az ő atyának: Az én fiaim, kiket Isten itt adott nékem. És monda: Hozd ide őket hozzá, hadd áldjam meg. 10 Mert Izráelnek szemei meghomályosodának a vénsgég miatt, és nem láthat vala. Közel vivé tehát őket hozzá, ő pedig megcsókolgatá és megöllegeté őket. 11 És monda Izráel Józsefnek: Nem gondoltam, hogy orczádat megláthassam, és íme az Isten megengedte látnom magodat is. 12 Akkor kivevé József azokat az ő atyának térdet közül, és leborula arczcajal a földre. 13 És fogá József mindenkitőjöt, Efraimot jobbkezével Izráel balkeze felől; Manassét pedig balkezével Izráelnek jobbkeze felől és közel vivé őket hozzá. 14 Izráel pedig kinyújtja az ő jobbkezét és rátev Efraim fejére, pedig ő a kisebbik vala, az ő balkezét pedig Manasse fejére. Tudva tevén így kezeit, mert az elsőszülött Manasse vala. 15 És megáldá Józsefet s monda: Az Isten, a kinek előtte jártak az én atyáim Ábrahám és Izsák; az Isten a ki gondomat viselte, a mióta vagyok, minden napig: 16 Amaz Angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól, áldja meg e gyermekeket, és viseljék az én nevemet és az én atyáimnak Ábrahámnak és Izsáknak nevét, és mint a halak szaporodjanak e földön. 17 Látván pedig József, hogy az ő atya jobbkezét Efraim fejére tevén, nem tetszik néki, és megfogá atya kezét, hogy Efraim fejéről Manasse fejére tegye át. 18 És monda József az ő atyának: Nem úgy atyám; mert ez az elsőszülött, ennek fejére tudd jobbkezdetet. 19 Nem akará pedig az atya és monda: Tudom fiam, tudom, ő is néppé lesz, ő is megnevekedik; de az ő öccse nálanlán inkább megnevekedik, és az ő magja népek sokaságává lesz. 20 És megáldá őket azon a napon, mondván: Ha áld, téged említsen Izráel, mondván: Az Isten téged olyanná tégyen mint Efraimot s Manassét. És Efraimot eleibe tevén Manassénak. 21 És mondá Izráel Józsefnek: Íme én meghalok, de az Isten veletek lesz és vissza visz titeket a ti atyáitok földére. 22 És pedig adok néked egy osztályrészt a te atyádfainak része felett, melyet az Emoreustól vettetem fegyveremmel és kézivémmel.

49 És szólítja Jákób az ő fiait, és monda: Gyűljetek egybe, hadd jelentsem meg néktek, a mi rátok következik a messzejövőben. 2 Gyűljetek össze s hallgassatok Jákóbnak fiai! hallgassatok Izráelre, a ti atyátokra. 3 Rúben, te elsőszülött, erőm, tehetséged zsengéje, első a méltóságban, első a hatalomban. 4 Állhatatlan, mint a víz, nem leszes első, mivel atyád ágyába léptél fel: akkor megfertőztetted! Nyoszolyáumba lépett ő. 5 Simeon és Lévi atyafiak, erőszak eszközei az ő fegyverök. 6 Tanácsukban ne légyen részes lelkem, gyűlésükkel ne egyesüljön dicsőséged, mert haragjokban férfit öltek, s kedvük telve inát szegtek az ökörnek. 7 Átkozott haragjok, mert erőszakos, és dühök, mivel kegyetlen; eloszlatom őket Jákóbban, és elszéleszem Izráelben. 8 Júda! téged magasztalnak atyádfiai, kezed ellenségeidnek nyakán lesz s meghajolnak előtted atyádnak fiai. 9 Oroszlánkölyök Júda: zsákmányt ejtve, felmentél, fiam! Lehevert, lenyúgódott, mint a hím oroszlán, és mint nőstény oroszlán; ki veri őt fel? 10 Nem műlik el Júdától a fejedelmi bot, sem a vezéri pálcza térdet közül; míg eljő Siló, és a népek néki engednek. 11 Szőlőtőhöz köti szamarát, és nemes venyigéhez szamara vemhét, ruháját borban mossa, felőltőjét a szőlő vérében. 12 Bortól veresek szemei, tejítől

fehérék fogai. **13** Zebulon a tenger partjáig lakoziak, azaz a hajók kikötőjéig s határának széle Czídonig ér. **14** Izsakhár erős csontú szamár, a karámok között heverész. **15** S látja, hogy jó a nyugalom és hogy a föld mily kies: teher alá hajtja hátát, s robotoló szolgává lesz. **16** Dán ítéli az ő népét, mint Izráel akármelyik nemzettsége. **17** Dán kígyó lesz az úton, szarvaskígyó az ösvényen, mely a ló körmébe harap, hogy lovagja hanyatt esik. **18** Szabadításodra várak Uram! **19** Gád! had háborgatja; majd ő hág annak sarkába. **20** Ásernek kenyere kövér, királyi csemegét szolgáltat. **21** Naftali, gyorslábú szarvas, az ő beszéde kedves. **22** Termékeny fa József, termő ág a forrás mellett, ágazata meghaladja a kőfalat. **23** Keserítik, lövöldözik és üldözik a nyilazók: **24** De mereven marad kézive, feszülten keze karjai, Jákób Hatalmasának kezétől, onnan, Izráel pásztorától, kőszikláról. **25** Atyád Istenétől, a ki segílen; a mindenhatótól, a ki megáldjon, az ég áldásáival, onnan felülről, a mélység áldásáival, mely alant terül, az emlők és anyaméh áldásáival. **26** Atyád áldásai meghaladják az ős hegyek áldásait, az örök halmok kiességeit. Szálljanak József fejére, a testvérek közül kiválasztottanak koponyájára. **27** Benjámin ragadozó farkas: reggel ragadományt eszik, este pedig zsákmányt oszt. **28** Mind ezek Izráel nemzetiségei, tizenketten, és ez az a mit mondott nékik az ő atyjok, mikor őket megáldád; mindenket tulajdon áldásával áldá meg. **29** És parancsolta nékik és monda: Én az én népemhez takarítatom, temessetek engem az én atyáimhoz, ama barlangba, mely a Khitteus Efron mezején van. **30** Abba a barlangba, mely Kanaán földén Mamré átellenében Makpelahnak mezején van, melyet megvett Ábrahám a mezővel együtt a Khitteus Efrontól, temetésre való örökségül. **31** Oda temették el Ábrahámot és Sárát az ő feleségét; oda temették Izsákat és Rebekát az ő feleségét; s oda temették el Leát is. **32** Szerzemény e mező és a barlang, mely abban van, a Khéth fiaitól. **33** És elvégez Jákób a mit fiainak parancsolta és fölszedé lábat az ágyra, és kiműlék és az ő népéhez takarítattek.

50 József pedig az ő atya orczájára borúla és síránkozék felette és csókolgatá őt. **2** És megparancsolta József az ő szolgáinak, az orvosoknak, hogy balzsamozzák be az ő atyját; és bebalzsamozák az orvosok Izráelt. **3** Mikor negyven nap eltéltek, mert akkorra telnek be a bebalzsamozás napjai, siraták őt az Égyptombeliek hetven napig. **4** És elmúlnak az ő siratásának napjai, és szóla József a Faraó házánépéhez, mondván: Ha kedves vagyok előttetek, szóljatok kérlek a Faraónak, mondván: **5** Az én atyám engem megeskített, mondván: Íme én meghalok; az én síromba, melyet Kanaán földén ástam magamnak, oda temess el engem. Most hát kérlek, hadd menjek el, és temessem el az én atyámat, azután visszatérök. **6** És monda a Faraó: Eredj el és temesd el a te atyádat, a mint megeskített téged. **7** Elméne azért József, hogy az ő atyát eltemesse, és vele együtt felmenének mind a Faraó szolgái, az ő házának vénei és Égyptom földének minden vénei. **8** Józsefnak is egész háznépe; és az ő bátyjai, és az ő atyjának háznépe; csak gyermekéket, juhaikat és barmaikat hagyták a Gósen földén. **9** Felmenének annakfelette ő vele szekerek is és lovagok, úgy hogy igen nagy sereg vala. **10** Mikor eljutának Atád szérűjéhez, mely a Jordánon túl van, nagy és

keserves sírással sírának ott. József pedig hét napig gyászolá az ő atyját. **11** És láták az ország lakosai, a Kanaán népe azt a gyászt Atád szérűjénél, és mondának: Keserves gyásza ez az Égyptombelieknek. Azért nevezék azt a helyet Ábel Miczrajimnak, mely a Jordánon túl van. **12** Aképen cselekedének azért Jákóbbal az ő fiai, a miképen megparancsolta vala nézik. **13** Elvívék ugyanis őt az ő fiai Kanaán földére és eltemeték őt a Makpelah mezőnek barlangjába, melyet vett vala Ábrahám a mezővel együtt temetésre való örökségnek a Khitteus Efrontól Mamrének átellenében. **14** És visszatér József Égyptomba, ő, és az ő atyafiai, és mindenkit, kik vele fölmentek vala az ő atyának temetésére, minkeutána eltemette az ő atyját. **15** A mint láták József bátyjai, hogy az ő atyjok meghalt, ezt mondják vala: Hátha gyűlölni fog minket József, és visszaadja nékünk mindenzt a gonoszt, a mit rajta elkövettünk. **16** Izenetet küldnének azért Józsefhez, mondván: A te atyád megparancsolta nékünk az ő holta előtt, mondván: **17** Így szóljatok Józsefhez: Kérünk téged, bocsásd meg a te atyádfiainak vétkét és bűnökét, mert gonoszul cselekedtek te ellened. Most azért bocsásd meg azoknak vétkét, a kik a te atyád Istenét szolgálják. József pedig sír vala, mikor ezt mondák néki. **18** Járulának pedig ő hozzá az ő testvérei is, és leborulának előtte és mondának: Íme mi a te szolgáid vagyunk. **19** József pedig monda: Ne féljetek: avagy Isten gyanánt vagyok-é én? **20** Ti gonoszt gondoltatok én ellenem, de Isten azt jára gondolta fordítani, hogy cselekedjék úgy a mint ma, hogy sok nép életét megtartsa. **21** Most annakokáért ne féljetek: Eltartalak én titokat és a ti gyermekiteket. És megvígaszta a őket és szívükre beszéle. **22** József pedig Égyptomban lakozék; minden ő, minden az ő atyjának házanépe. És éle József száz tíz esztendeig. **23** És látá József Efraimtól harmad Izben való fiait. Manasse fiának Mákhirknak is születtek József térdén gyermekei. **24** És monda József az ő testvéreinek: Én meghalok, de Isten bizonnyal meglátogat titokat és felvisz titokat a földről arra a földre, melyet esküvel ígért meg Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. **25** És megeskíté József Izráel fiait, mondván: Mikor az Isten titokat bizonnyal meglátogat, vigyétek fel innen az én temetemet magatokkal. **26** És meghala József száz tíz esztendős korában, és bebalzsamozák, és koporsóba tevék Égyptomban.

2 Mózes

1 Ezek pedig az Izráel fiainak nevei, a kik Jákóbbal Égyiptomba menének; kiki az ő házánépével méne: 2 Rúben, Simeon, Lévi és Júda; 3 Izsakhár, Zebulon és Benjámin; 4 Dán és Naftáli, Gád és Áser. 5 Mindazok a lelkek pedig, a kik Jákób ágyékából származtak vala, hetvenen valának. József pedig Égyiptomban vala. 6 És meghala József és minden ő atyafia és az az egész nemzedék. 7 Izráel fiai pedig szaporák valának, szaporodának és sokasodának és igen-igen elhalatlazának, úgy hogy megtelék velük az ország. 8 Azonkörben új király támada Égyiptomban, a ki Józsefet nem ismerte vala. 9 És monda az ő népének: Ímé az Izráel fiainak népe több, és hatalmasabb nálunknál. 10 Nosza bájnunk okosan vele, hogy el ne sokasodjék és az ne legyen, hogy ha háború támad, ő is ellenségünkhez adjա magát és ellenünk harcoljon és az országból kimenjen. 11 Rendelének azért följelek robotmestereket, hogy nehéz munkákkal sanyargassák őket. És épít a Faraónak gabonatartó városokat, Pithomot és Ramszeszt. 12 De minél inkább sanyargatják vala őt, annál inkább sokasodik és annál inkább terjeszkedik vala, s fénnek vala az Izráel fiaitól. 13 Pedig kegyetlenül dolgoztaták az égyiptomiak az Izráel fiait. 14 És kemény munkával keseríték életöket, sárcsinálással, téglavetéssel és mindenféle mezei munkával, minden munkájokkal, melyeket kegyetlenül dolgoztatnak vala velük. 15 És szóla Égyiptom királya a héber bábaknak, a kik közül egyiknek Sífra, a másiknak Puá vala neve. 16 És monda: Mikoron héber asszonyok körül bábalkodtok, nézzetek a szűlőszékre: ha fiú az, azt öljétek meg, ha pedig leány az, hadd éljen. 17 De a bába félék az Isten és nem cselekedének úgy a mint Égyiptom királya parancsolta vala nézik, hanem életben hagyják vala a gyermeket. 18 Híváta annakakáért Égyiptom királya a bábakat és monda nézik: Miért míveltétek azt, hogy életben hagyátok a gyermeket? 19 A bába pedig mondának a Faraónak: Mert a héber asszonyok nem olyanok, mint az Égyiptombeliek: mert azok élet-erősek; minekkelőtte a bába hozzájok eljutna, már szűlnek. 20 Annakakáért jól tőn Isten a bábaikkal, a nép pedig sokasodék és igen elhalatlazék. 21 És lón, hogy mivel a bába félék az Isten: megépíté az ő házukat. 22 Parancsola azért a Faraó minden ő népének, mondva: minden fiút, aki születik, vesseket a folyóvízbe, a leányt pedig hagyjátok mind életben.

2 És elméne egy Lévi nemzettségből való férfiú és Lévi-leányt vőn feleségűl. 2 És fogada méhében az asszony és fiat szüle; és látá, hogy szép az és rejtegeté három hónapig. 3 De mikor tovább nem rejtegetheté, szerze annak egy gyékényládácskát, és bekené azt gyantával és szurokkal s belétev a gyermeket és letevé a folyóvíz szélén a sás közé. 4 Az ő néje pedig megáll vala távolról, hogy megtudja: mi történik vele? 5 És alámené a Faraó leánya, hogy megfürördjék a folyóvízben, szolgálóleányai pedig járkálnak vala a víz partján. És meglátá a ládácskát a sás között s elküldé az ő szolgálóleányát és kihozatá azt. 6 És kinyitá és látá a gyermeket; és íme egy síró fiú. És könyörűle rajta és monda: A héberek gyermekei közül való

ez. 7 Az ő néje pedig monda a Faraó leányának: Elmenjek-é s hívjak-é egy szoptató asszonyt a héber asszonyok közül, hogy szoptassa néked a gyermeket? 8 És a Faraó leánya monda néki: Eredj el. Elméne azért a leányzó, és elhívá a gyermek anyját. 9 És monda néki a Faraó leánya: Vidd el ezt a gyermeket és szoptasd fel nékem, és én megadom a te jutalmadat. És vevé az asszony a gyermeket és szoptatá azt. 10 És felnevezék a gyermek, és vivé őt a Faraó leányához, és fia gyanánt lón annak, és nevezé nevét Mózesnek, és mondá: Mert a vízből húztam ki őt. 11 Lón pedig azokban a napokban, mikor Mózes felnevezék, kiméne az ő atyafaihoz és látá az ő nehéz munkájokat s látá, hogy egy Égyiptombeli férfi út vala egy héber férfit az ő atyafai közül. 12 Mikor ide-oda tekinte és látá hogy senki sincs, agyonüté az Égyiptombelit és elrejté azt a homokba. 13 Másnap is kiméne és íme két héber férfi veszekedik vala. És monda annak a ki bűnös vala: Miért vered a te atyádfiát? 14 Az pedig monda: Kicsoda tett téged fő emberré és bíróvá mi rajtunk? Talán engem is meg akarsz ölni, mint megöléd az égyiptomit? Mózes pedig megfelemlék és monda: Bizony kitudódott a dolog. 15 A Faraó is meghallá azt a dolgot és Mózest halálra keresteti vala: de elfuta Mózes a Faraó elől és lakozék Midián földén; leüle pedig egy kútnál. 16 Midián papjának pedig hét leánya vala, és oda menének és vizet húzának és tele merék a várúkat, hogy megitassák atyjoknak juhait. 17 A pásztorok is oda menének és elüzék őket. Mózes pedig felkele és segítséggel lón nézik és megitatá juhaikat. 18 Mikor atyjokhoz Réhuelhez menének, monda ez: Mi az oka, hogy ma ilyen hamar megjöttetek? 19 Ők pedig mondának: Egy égyiptombeli férfi oltalmaza minket a pásztorok ellen, annakfelette vizet is húzott nékünk, és megitatta a juhokat. 20 És monda leányainak: És hol van ő? miért hagyátok ott azt a férfit? hívjátok el, hogy egyék kenyereset. 21 És tetszék Mózesnek, hogy ott maradjon a fériúnál, és ez feleségül adá Mózesnek az ő leányát, Czipporát. 22 És fiat szüle ez és nevezé nevét Gersomnak, mert mondá: Jövevény voltam az idegen földön. 23 És lón ama hosszú idő alatt, meghala az Égyiptom királya, Izráel fiai pedig fohászkodnak vala a szolgáság miatt, és kiáltnak vala és feljuta a szolgáság miatt való kiáltásuk Istenhez. 24 És meghallá Isten az ő fohászkodásukat és megemlékezék Isten az Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségéről. 25 És megtekinté Isten az Izráel fiait és gondja vala rájok Istennek.

3 Mózes pedig őrzi vala az ő ipának, Jethrónak a Midián papjának juhát és hajtá a juhokat a pusztán túl és juta az Isten hegycsúcsához, Hórebhez. 2 És megjelenék néki az Úr angyala tűznek lángjában egy csipkebokor középénből, és látá, hogy íme a csipkebokor ég vala; de a csipkebokor meg nem emésztetik vala. 3 S monda Mózes: Oda megyek, hogy lássam e nagy csudát, miért nem ég el a csipkebokor. 4 És látá az Úr, hogy oda méne megnézni, és szólítá őt Isten a csipkebokorból, mondva: Mózes, Mózes. Ez pedig monda: Ímholt vagyok. 5 És monda: Ne jöjj ide közel, oldd le a te saruidat lábaidról; mert a hely, a melyen állasz, szent föld. 6 És monda: Én vagyok a te atyádnak Isten, Ábrahámnak Isten, Izsáknak Isten és Jákóbnak Isten. Mózes pedig elrejté az ő orczáját, mert fél vala az Istenre

tekinteni. 7 Az Úr pedig monda: Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, a mely Égyptomban vagyon és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvendései. 8 Le is szállok, hogy megszabadítsam őt az Égyptombeliek kezéből és felvígym őt arról a földről, jó és tágas földre, téjjel és mézzel folyó földre, a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok lakóhelyére. 9 Mivel hát ímé feljutott hozzáim az Izráel fiainak kiáltása és láttam is a nyomorgatást, a melylyel nyomorgatják őket az Égyptombeliek: 10 Most azért eredj, elküldlelek téged a Faraóhoz és hozd ki az én népemet, az Izráel fiait Égyptomból. 11 Mózes pedig monda az Istennek: Kicsoda vagyok én, hogy elmenjek a Faraóhoz és kihozzam az Izráel fiait Égyptomból? 12 És felele: Én veled lészek! és ez lesz a jele, hogy én küldöttelek téged, hogy mikor kihozod a népet Égyptomból, ezen a hegyen fogtok szolgálni az Isteneket. 13 Mózes pedig monda az Istennek: Ímé én elmegyek az Izráel fiaihoz és ezt mondom nékik: A ti atyáitok Istene küldött engem ti hozzátok; ha azt mondják nékem: Mi a neve? mit mondjak nékik? 14 És monda Isten Mózesnek: VAGYOK A KI VAGYOK. És monda: Így szól az Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem ti hozzátok. 15 És ismét monda Isten Mózesnek: Így szól az Izráel fiaihoz: Az Úr, a ti atyáitoknak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene küldött engem ti hozzátok. Ez az én nevem mind örökké és ez az én emlékezetem nemzetiségről nemzetiségre. 16 Menj el és gyűjtsd egybe az Izráel véneit és mondd ezt nékik: Az Úr, a ti atyáitok Istene, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene megjelent nékem, mondván: Megemlékeztetem rólatok és arról a mit elővettek rajtak Égyptomban. 17 És mondám: Kivizslek titkokat az égyptomi nyomorúságból a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok földére, téjjel és mézzel folyó földre. 18 És ha hallgatnak szavadra, akkor elmegy te és az Izráel vénei Égyptom királyához, s így szólunk néki: Az Úr, a héberek Istene megjelent nékünk; most azért hadd menjünk három napi útra a pusztába, hogy áldozzunk az Úrnak a mi Istenünknek. 19 Én pedig tudom, hogy az égyptomi király nem engedi meg néktek, hogy elmenjetek, még erőhatalomra sem. 20 Kinyújtom azért az én kezemet és megverem Égyptomot mindenféle csudáimmal, melyeket véghez viszek benne; így azután elbocsátok titkokat. 21 És kedvessé tészem e népet az Égyptombeliek előtt, és lészen, hogy mikor kimentek, nem mentek üresen. 22 Kérjen azért minden asszony az ő szomszédasszonytól és háza lakó asszonyától ezüst edényeket és arany edényeket és ruhákat; és rakjátok azokat fiaitakra és leányaitokra, s így foszszátok ki Égyptomot.

4 Felele Mózes és monda: De ők nem hisznek nékem s nem hallgatnak szavamra, sőt azt mondják: nem jelent meg néked az Úr. 2 Az Úr pedig monda néki: Mi az a kezedben? S ő monda: Vessző. 3 Vesd azt – úgymond – a földre. És vetje azt a földre és lőn kígyóvá; és Mózes elfutamodék előle. 4 Monda pedig az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet és fogd meg a farkát! És kinyújtja kezét és megradagá azt, és vesszőv lőn az ő kezében. 5 Hogy elhigyiék, hogy megjelent néked az Úr, az ő atyáik Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. 6 És ismét monda néki az Úr: Nosza dugg kebedelbe a kezed; és

kebelébe dugá kezét és kihúzá: ímé az ő keze poklos vala, olyan mint a hó. 7 És monda: Dugg vissza kebedelbe a kezed: és visszadugá kezét kebelébe és kivev azt kebeléből és íme ismét olyanná lőn mint teste. 8 És ha úgy lenne, hogy nem hisznek néked és nem hallgatnak az első jel szavára, majd hisznek a második jel szavának. 9 És ha úgy lenne, hogy ennek a két jelnek sem hisznek és nem hallgatnak szavadra: akkor meríts vizet a folyóvízből és önts a szárazra, és a víz, a mit a folyóvízből merítettél, vérre lesz a szárazon. 10 És monda Mózes az Úrnak: Kérlek, Uram, nem vagyok én ékesenszóló sem tegnaptól, sem tegnap előttől fogva, sem azóta, hogy szólottál a te szolgáddal; mert én nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok. 11 Az Úr pedig monda néki: Ki adott szájat az embernek? Avagy ki tesz némává vagy siketté, vagy látóvá vagy vakká? Nemde én, az Úr? 12 Most hát eredj és én lészek a te száddal, és megtanítlak téged arra, a mit beszélned kell. 13 Ó pedig monda: Kérlek, Uram, csak küldd, a kit küldeni akarsz. 14 És felgerjede az Úr haragja Mózes ellen és monda: Nemde atyádfia néked a Lévi nemzetsegéből való Áron? Tudom, hogy ő ékesenszóló és íme ő ki is jő elődbe s mihelyt meglát, örvendezni fog az ő szívében. 15 Beszélj azért vele, és add szájába a beszédeket, és én lészek a te száddal és az ő szájával és megtanítlak titkokat arra, a mit cselekedjetek. 16 És ő beszél majd helyetten a néphez és ő lesz néked száj gyanánt, te pedig leszesz néki Isten gyanánt. 17 Ezt a vesszőt pedig vedd kezedbe, hogy véghez vidd vele ama jeleket. 18 És méne Mózes és visszatér az ő ipához Jethróhoz és monda néki: Hadd menjek és térek vissza az én atyámfiaihoz Égyptomba, hogy meglássam, ha élnek-e még? És monda Jethró Mózesnek: Eredj el békességgel. 19 Az Úr pedig monda Mózesnek Mídianban: Eredj, térij vissza Égyptomba; mert meghaltak mindenkor a férfiak, a kik téged halára kerestek vala. 20 És felvezé Mózes az ő feleségét és az ő fiait és felülteté őket a szamárrá és visszatéré Égyptom földére. Az Isten vessejét pedig kezébe vev Mózes. 21 És monda az Úr Mózesnek: Mikor elindulsz, hogy visszatérj Égyptomba, meglásd, hogy mindenkor a csudákat véghez vidd a Faraó előtt, melyeket kezdede adtam; én pedig megkeményítem az ő szívét, és nem bocsátja el a népet. 22 Ezt mond azért a Faraónak: Így szól az Úr: Elsőszülött fiam az Izráel. 23 Ha azt mondomb néked: Bocsásd el az én fiamat, hogy szolgáljon nékem és te vonakodol elbocsátani: ímé én megölöm a te elsőszülött fiadat. 24 És lőn az úton, egy szálláson, eleibe állva az Úr és meg akarja vala őt ölni. 25 De Czippora egy éles követ veve és lemetszé az ő fiának előbörét és lába elé veté mondván: Bizony, vérjegyesem vagy te nékem! 26 És békét hagya néki. Akkor monda: Vérjegyes a körülmetélkedésért. 27 Áronnak pedig monda az Úr: Eredj Mózes eleibe a pusztába! És elméne és találkozék vele az Isten hegynél és megcsókolá őt. 28 Mózes pedig elbeszél Áronnak az Úr mindama szavait, melyekkel őt elküldötte vala és mindenkor a jeleket, melyeket reá bízott vala. 29 És méne Mózes és Áron és egybegyűjték Izráel fiainak minden vénet. 30 És elmondá Áron mindenkor a beszédeket, melyeket mondott vala az Úr Mózesnek és megcselekedé a jeleket a nép szemei előtt. 31 És hitt a nép, és

megértette, hogy meglátogatta az Úr Izráel fiait és megtekintette nyomorúságukat. És meghajták magokat és leborulának.

5 Annakutána pedig elmenének Mózes és Áron és mondának a Faraónak: Ezt mondád az Úr, Izráelnek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy ünnepet üljenek nékem a pusztában. **2** A Faraó pedig mondá: Kicsoda az Úr, hogy szavára hallgassak, és elbocsássam Izráelt? Nem ismerem az Urat és nem is bocsátom el Izráelt. **3** Ók pedig mondának: A hébreik Istene megjelent nékünk; hadd mehessünk háromnapi útra a pusztába, hogy áldozhassunk az Úrnak a mi Istenünknek, hogy meg ne verjen minket döghalál vagy fegyverrel. **4** Égyiptom királya pedig monda nékik: Mózes és Áron! miért vonjátok el a népet az ó munkáit? menjetek dolgotakra. **5** Ezt is mondja vala a Faraó: Ímé a föld népe most sok, és ti elhagyjátok velök az ó munkákat. **6** Parancsolá azért a Faraó azon a napon a nép sarczoltatóinak és felvígázónak, mondván: **7** Ne adjatok többé polyvát a népnek a téglavetéshez mint ennekelőtte; hadd menjek el ók magok és szedjenek magoknak polyvát. **8** De a téglá számát, mennyit ennekelőtte csináltak, vessétek ki rájok; azt le ne szállítsátok, mert restek ók és azért kiáltoznak, mondván: Menjünk el, áldozzunk a mi Istenünknek. **9** Nehezítessék meg a szolgálat ezeken az embereken, hogy azzal legyen dolguk és ne hajtsanak hazug szóra. **10** Kímenének azért a nép sarczoltatói és felvígázói és ezt mondák a népnek mondván: Ezt mondja a Faraó: Nem adok néktek polyvát. **11** Menjetek magatok, szedjetek magatoknak polyvát onnan, ahol találtok; mert semmi sem szállítatik le szolgálatotokból. **12** És elszélede a nép egész Égyiptom földén, hogy tarlót szedjen polyva helyett. **13** A sarczoltatók pedig szorítják vala, mondván: Végezzétek el munkátokat, napjában a napi munkát, mint akkor, a mikor polyva volt. **14** És verettetének az Izráel fiai közül való felvígázók, a kiket a Faraó sarczoltatói rendeltek vala föléjük, mondván: Miért nem végeztétek el a rátok vetett téglaszámot sem tegnap, sem ma úgy, mint ennekelőtte? **15** És elmenének az Izráel fiai közül való felvígázók és kiáltanak a Faraóhoz, mondván: Miért cselekszel így a te szolgáiddal? **16** Polyvát nem adnak a te szolgáidnak és azt mondák nékünk: Csináljatok téglát! És íme a te szolgáid verettetnek, a te néped pedig vétkezik. **17** Az pedig monda: Restek vagytok, restek, azért mondjátok: Menjünk el, áldozzunk az Úrnak! **18** Most pedig menjetek, dolgozzatok, polyvát ugyan nem adnak néktek, de a rátok vetett téglaszámot be kell adnotok. **19** Akkor látják vala Izráel fiainak felvígázói, hogy bajban vannak, mivel azt kell mondaniuk: a téglaszámot le ne szállítsátok; napjában a napi munka meglegyen. **20** És mikor kijövének a Faraótól, szembe találkozának Mózessel és Áronnal. **21** S mondának nékik: Lásson meg titeket az Úr és ítélien meg, kik rossz hírbe kevertetek minket a Faraó előtt és az ó szolgái előtt, fegyvert adván azok kezébe, hogy megöljenek minket. **22** És visszaméne Mózes az Úrhoz és monda: Uram, miért engedsz rosszul bánni ezzel a néppel! Miért küldél engem ide? **23** Mert attól fogva, hogy bemenék a Faraóhoz, hogy a te nevedben szóljak, rosszabbul bánik e néppel; megszabadítani pedig nem szabadítad meg a te népedet.

6 Az Úr pedig monda Mózesnek: Majd meglátod mit cselekszem a Faraóval; mert hatalmas kéz miatt kell óket elbocsátani és hatalmas kéz miatt úzi el őket az ó földéről. **2** Az Isten pedig szóla Mózeshez és monda néki: Én vagyok az Úr. **3** Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak úgy jelentem meg mint mindenható Isten, de az én Jehova nevemen nem voltam előttük ismeretes. **4** Szövetséget is kötöttem velek, hogy nékik adom a Kanaán földét, az ó tartózkodásuk földét, a melyen tartózkodjanak. **5** Fohászkodását is meghallottam az Izráel fiainak a miatt, hogy az Égyiptombeliek szolgálatra szorítják őket, megemlékeztem az én szövetségemről. **6** Annakokáért mondd meg az Izráel fiainak: Én vagyok az Úr és kiviszlek titeket Égyiptom nehéz munkái alól és megszabadítlak titeket az ó szolgálatjuktól és megmentlek titeket kinyújtott karral és nagy büntető ítéletek által. **7** És népemmé fogadtak titeket s Istenekké létszek néktek és megtudjátok, hogy én vagyok a ti Uratok Istenek, aki kihoztalak titeket Égyiptom nehéz munkái alól. **8** És bevízlek titeket a földre, a mely felől esküre emeltem fel kezemet, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adom azt, és néktek adom azt örökségü, én az Úr. **9** Eképen szóla Mózes az Izráel fiaihoz; de nem hallgatának Mózesre, a kislelkűség és a kemény szolgálat miatt. **10** Az Úr pedig szóla Mózeshez mondván: **11** Eredj be, szólj a Faraónak, Égyiptom királyának, hogy bocsássá el Izráel fiait az ó földéről. **12** Mózes pedig szóla az Úr előtt, mondván: Ímé Izráel fiai nem hallgatnak reám, hogy hallgatna hát reám a Faraó, holott én nehéz ajkú vagyok? **13** És szóla az Úr Mózeshez és Áronhoz és rendelé őket Izráel fiaihoz és a Faraóhoz, Égyiptom királyához, hogy hozzák ki az Izráel fiait Égyiptom földéről. **14** Ezek atyáik házanépének fejei: Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai: Khanókh, Pallu, Kheczrón és Karmi. Ezek a Rúben nemzetiségei. **15** Simeon fiai pedig: Jemúl, Jámin, Óhad, Jákin, Czohar és Saul, a kanaánbeli asszony fiai. Ezek a Simeon nemzetiségei. **16** Ezek pedig a Lévi fiainak nevei az ó születésök szerint: Gersón, Kehát és Merári. Lévi életének esztendei pedig: száz harminczhét esztendő. **17** Gersón fiai: Libni, Simhi, az ó nemzetiségek szerint. **18** Kehát fiai pedig: Amrám, Jiczchár, Khebrón és Huzzíél. Kehát életének esztendei pedig: száz harminczhárom esztendő. **19** Merári fiai pedig: Makhlí és Músi. Ezek a Lévi nemzetiségei az ó születésök szerint. **20** Amrám pedig feleségül vevé magának Jókábedet, atyának húgát s ez szülé néki Áront és Mózest. Amrám életének esztendei pedig száz harminczhét esztendő. **21** Jiczchár fiai pedig: Kórákh, Nefeg és Zikri. **22** Huzzíél fiai pedig: Misál, Elczáfán és Szíthri. **23** Áron pedig feleségül vevé magának Elisebát, Aminádáb leányát, Nakhsón húgát s ez szülé néki Nádábot, Abíhut, Eleázári és Ithámárt. **24** Kórákh fiai pedig: Asszir, Elkánáh és Abíászáf. Ezek a Kórákh nemzetiségei. **25** Eleázár pedig az Áron fia, a Putiél leányát közül vón magának feleséget s ez szülé néki Fineást. Ezek a Léviták atyainak fejei az ó nemzetiségek szerint. **26** Ez Áron és Mózes, a kiknek mondá az Úr: Hozzátok ki az Izráel fiait Égyiptom földéről, az ó seregeik szerint. **27** Ók azok, aik szóltak a Faraónak Égyiptom királyának, hogy kihozhassák az Izráel fiait Égyiptomból. Ez Mózes és Áron. **28** És lón a mikor szóla az Úr Mózesnek Égyiptom földén. **29** Így szóla az Úr

Mózesnek, mondván: Én vagyok az Úr: mondd el a Faraónak Égyiptom királyának mindazt, a mit én szólók néked. **30** Mózes pedig monda az Úr előtt: Ímé én nehéz ajakú vagyok, hogy hallgatna reám a Faraó?

7 Az Úr pedig monda Mózesnek: Lásd, Istenévé teszlek téged a Faraónak, Áron pedig, a te atyádfia, sziszálód lészen. **2**

Te mondj el minden, a mit néked parancsolok; Áron pedig, a te atyádfia mondja meg a Faraónak, hogy bocsássha el Izráel fiait az ő földéről. **3** Én pedig megkeményítem a Faraó szívét és megsokasítom az én jeleimet és csudáimat Égyiptom földén. **4** És a Faraó nem hallgat reátok; akkor én kezemet Égyiptomra vetem és kihozom az én seregeimet, az én népemet, az Izráel fiait Égyiptom földéről nagy büntető ítéletek által. **5** S megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr, a mikor kinyújtádom kezemet Égyiptomra és kihozzádom az Izráel fiait ő közülök. **6** És cselekedék Mózes és Áron, a mint parancsolta vala nézik az Úr; úgy cselekednének. **7** Mózes pedig nyolczvan esztendős és Áron nyolczvanhárom esztendős vala, a mikor a Faraóval beszéltek. **8** És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak mondván: **9** Ha szól hozzátok a Faraó mondván: tegyetek csudát; akkor mond Áronnak: Vedd a te vessződet és vesi a Faraó elé; kígyóvá lesz. **10** Beméne azért Mózes és Áron a Faraóhoz, és úgy cselekednének, a mint az Úr parancsolta vala; veté Áron az ő vesszejét a Faraó elé és az ő szolgái elé, és kígyóvá lön. **11** És előhívá a Faraó is a bőlcseket és varázslókat, és azok is, Égyiptom írástudói, úgy cselekednének az ő titkos mesterségökkel. **12** Elveté ugyanis mindenik az ő vesszejét és kígyókká lönök; de az Áron vesszeje elnyelé azok vesszejét. **13** És megkeményedék a Faraó szíve és nem hallgata reájok, a mint megmondotta vala az Úr. **14** Az Úr pedig monda Mózesnek: Kemény a Faraó szíve, nem akarja a népet elbocsátani. **15** Eredj a Faraóhoz reggel; íme ő kimegy a vízhez, és állj eleibe a folyóvíz partján, és a vesszőt, a mely kígyóvá változott vala, vedi kezedbe. **16** És mond néki: Az Úr, a héberek Istene küldött engem hozzád, mondván: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljam nékem a pusztában; de íme mindez ideig meg nem hallgattál. **17** Így szólt az Úr: Erről tudod meg, hogy én vagyok az Úr: Ímé én megsujtom a vesszővel, a mely kezemben van, a vizet, a mely a folyóban van, és vérré változik. **18** És a hal, a mely a folyóvízben van, meghal, a folyóvíz pedig megbüdösök és írtözni fognak az Égyiptombeliek vizet inni a folyóból. **19** Monda azért az Úr Mózesnek: Mond Áronnak: Vedi a te vessződet és nyujtsd ki kezedet Égyiptom vizeire; azoknak folyóvizeire, csatornáira, tavaira és minden vízfogóira, hogy vérré legyenek és vér legyen Égyiptom egész földén, mind a fa, mind a kődedényekben. **20** Mózes és Áron pedig úgy cselekednének, a mint az Úr parancsolta vala. És felemel a vesszőt és megsujtja a vizet, a mely a folyóban vala a Faraó előtt és az ő szolgái előtt, és minden vérré változik a víz, a mely a folyóban vala. **21** A hal pedig, a mely a folyóvízben vala, meghal, és megbüdösök a folyóvíz, és nem ihatának az Égyiptombeliek a folyónak vizéből; és vér vala az egész Égyiptom földén. **22** De úgy cselekednének Égyiptom írástudói is az ő varázslásukkal, és kemény maradt a Faraó szíve és nem

hallgata reájok; a mint az Úr megmondotta vala. **23** És elfordula a Faraó és haza méne és ezen sem indulva meg az ő szíve.

24 Az Égyiptombeliek pedig mindenjáran ássák vala a folyóvíz mellékét vízért, hogy ihassanak; mert nem ihatják vala a folyó vizét. **25** És hét nap telék el, a mióta az Úr megsuitotta vala a folyóvizet.

8 És monda az Úr Mózesnek: Menj be a Faraóhoz és mond néki: Azt mondja az Úr: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljam nékem.

2 Ha pedig te el nem akarod bocsátani, íme én egész határadat békákkal verem meg. **3** És a folyóvíz békáktól pozsg és felmennek és bemennek a te házadba és ágyasházadba és ágyadra és a te szolgáid házába és néped közé és a te kemenczéidbe és sütőteknőidbe. **4** És reád és népedre s minden te szolgádra felmennek a békák. **5** És monda az Úr Mózesnek: Mond Áronnak: Nyujtsd ki kezedet a te vessződdel a folyóvizekre, csatornára és a tavakra, és hozd fel a békákat Égyiptom földére. **6** És kinyújtá kezét Áron Égyiptom vizeire, és békák jövénék fel és ellepék Égyiptom földét. **7** De az írástudók is úgy cselekednének az ő titkos mesterségökkel és felhözök a békákat Égyiptom földére. **8** És hívattá a Faraó Mózest és Áront és monda: Könöörögjetek az Úrnak, hogy távolítsa el rólam és az én népemről a békákat, és én elbocsátom a népet, hogy áldozzék az Úrnak. **9** Mózes pedig monda a Faraónak: Parancsolj velem: mikorra könöörögjek éretted és a te szolgádért és a te népedért, hogy elpusztuljanak a békák töled és házaidtól; és csak a folyóvízben maradjanak meg. **10** Felele a Faraó: Holnapra. És monda Mózes: A mint kívánod, hogy megtudd, hogy nincs hasonló a mi Urunkhoz Istenünkhoz. **11** És eltávoznak a békák töled, meg a te házaidtól, szolgádtól és a te népedtől; csak a folyóvízben maradjanak meg.

12 És kiméne Mózes és Áron a Faraótól és kiálta Mózes az Úrhoz a békák felől, a melyeket a Faraóra bocsátott vala. **13** És az Úr Mózes beszéde szerint cselekedék és kiveszének a békák a házakból, udvarokból és mezőkről. **14** És rakásokba gyűjtik azokat össze és a föld megbüszhödék. **15** S a mint látá a Faraó, hogy baja könyebbűl, megkeményít az ő szívét, és nem hallgata reájok, a mint megmondotta vala az Úr. **16** És szóla az Úr Mózesnek: Mond Áronnak: Nyujtsd ki a te vessződet és sujtsd meg a föld porát, hogy tetvekké legyen egész Égyiptom földén. **17** És aképen cselekednének. Áron kinyújtá kezét az ő vesszejével és megsujtja a föld porát, és tetvek lönök emberen és barmon; a föld minden pora tetvekké lön egész Égyiptom földén. **18** És úgy cselekednének az írástudók is az ő varázslásukkal, hogy tetveket hozzanak elő, de nem teheték; és valának a tetvek emberen és barmon. **19** És mondák az írástudók a Faraónak: Az Isten üjja ez. De kemény maradt a Faraó szíve, és nem hallgata reájok; a mint mondotta vala az Úr. **20** Az Úr pedig monda Mózesnek: Kelj fel reggel és állj a Faraó eleibe; íme kimegy a vizek felé, és mond néki: Ezt mondja az Úr: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljam nékem. **21** Mert ha el nem bocsátod az én népemet, íme én bocsátok te reád, a te szolgádra és a te népedre és a te házádra ártalmas bogarakat, és megtelnek az Égyiptombeliek házára ártalmas bogarakkal és a föld is, a melyen ők vannak. **22**

De különválasztom azon a napon a Gósen földét, a melyen az én népem lakik, hogy ne legyenek ott ártalmas bogarak, azért, hogy megtudd, hogy én vagyok az Úr ezen a földön. **23** És különbséget tészek az én népem között és a te néped között. Holnap lészen a jelenség. **24** És aképen cselekedék az Úr; jövénél ugyanis ártalmas bogarak a Faraó házára és az ó szolgái házára, és egész Egyiptom földén pusztává lón a föld az ártalmas bogarak miatt. **25** És hívátá a Faraó Mózest és Áront és monda: Menjetek, áldozzatok a ti Istenteknek ezen a földön. **26** Mózes pedig monda: Nincs rendén, hogy úgy cselekedjünk, hogy mi azt áldozzuk az Úrnak a mi Istenünknek, a mi utálatos az Egyiptombeliek előtt: ímé, ha azt áldozzuk az ő szemeik előtt, a mi az Egyiptombelieknek utálatos, nem köveznek-é meg minket? **27** Háromnapi járó földre meggyünk a pusztába és úgy áldozunk a mi Urunknak Istenünknek, a mint megmondja nékünk. **28** És monda a Faraó: Én elbocsátlak titeket, hogy áldozzatok a ti Uratoknak Istenteknek a pusztában, csak nagyon messze ne távozzatok; imádkozzatok érettem. **29** Mózes pedig monda: Ímé én kimegyek te tőled és imádkozom az Úrhoz és eltávoznak az ártalmas bogarak a Faraótól és az ó szolgáitól és az ő népéktől holnap; csak megint el ne ámitson a Faraó, hogy el ne bocsássa a népet áldozni az Úrnak. **30** És kiméne Mózes a Faraótól és imádkozék az Úrhoz. **31** És az Úr Mózes beszéde szerint cselekedék; s eltávozának az ártalmas bogarak a Faraótól, szolgáitól és népéktől; egy sem marada. **32** De a Faraó ezúttal is megkeményíté az ó szívét és nem bocsátá el a népet.

9 És monda az Úr Mózesnek: Menj a Faraóhoz és beszélj vele: Ezt mondja az Úr, a héberek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem: **2** Mert ha nem akarod elbocsátani és tovább is tartóztatod őket: **3** Ímé az Úr keze lészen a te mezei barmaidon, lovakon, szamarakon, tevéken, ökrökön és juhokon; igen nagy döghalál. **4** De különbséget tesz az Úr az Izráel barmai között és Egyiptom barmai között, és mindenből, a mi Izráel fiaié, egy sem vész el. **5** Időt is hagya az Úr, mondván: Holnap cselekszi az Úr ezt a dolgot a földön. **6** Meg is cselekedé az Úr ezt a dolgot másodnapon, és elhulla Egyiptomnak minden barma, de az Izráel fiainak barma közül egy sem hullott el. **7** El is küldje a Faraó, és ímé egy sem hullt vala el az Izráeliták barma közül: de a Faraó szíve kemény maradt, és nem bocsátá el a népet. **8** Az Úr pedig monda Mózesnek és Áronnak: Vegyétek tele markaitokat kemenczehamuval, és szórja azt Mózes az ég felé a Faraó szeme láttára. **9** Hogy porrás legyen Egyiptomnak egész földén, s emberen és barmon hólyagosan fakadó fekelyé legyen Egyiptomnak egész földén. **10** Vevének azért kemenczehamut és a Faraó elé állának, és Mózes az ég felé szórászt; és lón az emberen és barmon hólyagosan fakadó fekely. **11** És az írástudók nem állhatnak vala Mózes előtt a fekely miatt; mert fekely vala az írástudókon s mind az Egyiptombeliekben. **12** De az Úr megkeményíté a Faraó szívét, és nem hallgata reájok, a mint megmondotta vala az Úr Mózesnek. **13** És monda az Úr Mózesnek: Kelj fel reggel és áljj a Faraó eleibe és mondд néki: Ezt mondja az Úr, a héberek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy

szolgáljanak nékem. **14** Mert ezúttal minden csapásomat reá bocsátom a te szívedre, a te szolgáidra és a te népedre azért, hogy megtudd, hogy nincs én hozzá hasonló az egész földön. **15** Mert ha most kinyújtanám kezemet és megvernélek téged és a te népedet döghalállal, akkor kivágattatnál a földről. **16** Ámde azért tartottalak fenn tégedet, hogy megmutassam néked az én hatalmat, és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön. **17** Ha tovább is feltartóztatod az én népemet és nem bocsátod el őket: **18** Ímé holnap ilyenkor igen nagy jégesőt bocsátok, a melyhez hasonló nem volt Egyiptomban az napságtól fogva hogy fundáltatott, mind ez ideig. **19** Most annakokáért küldj el, hajtasd be barmaidat és minden edet, valamid a mezőn van; minden ember és barom, a mely a mezőn találtatik és házba nem hajtatik, – jégeső szakad arra, és meghal. **20** A ki a Faraó szolgái közül az Úr beszédétől megfélemedék, szolgáit és barmait házakba futtatá. **21** A ki pedig nem törődök az Úr beszédével, szolgáit és barmát a mezőn hagyá. **22** Az Úr pedig monda Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet az égre, hogy legyen jégeső Egyiptom egész földén az emberre, baromra és a mező minden fűvére, Egyiptom földén. **23** Kinyújtá azért Mózes az ő vesszejét az égre, az Úr pedig mennydörgést támaszta és jégesőt, és tűz szálla le a földre, és jégesőt bocsáta az Úr Egyiptom földére. **24** És lón jégeső, és a tűz egymást éré az igen nagy jégeső közt, a melyhez hasonló nem volt az egész Egyiptom földén, mióta nép lakja. **25** És elveré a jégeső egész Egyiptom földén mindenzt, a mi a mezőn vala, embertől baromig; a mező minden fűvét is elveré a jégeső és a mező minden fáját is egybe rontá. **26** Csak a Gósen földén, hol Izráel fiai valának, nem volt jégeső. **27** A Faraó pedig elkülide és hívátá Mózest és Áront, és monda nékik: Vétkezem ezúttal; az Úr az igaz; én pedig és az én népem gonoszok vagyunk. **28** Imádkozzatok az Úrhoz, hogy legyen elég a mennydörgés és jégeső, és akkor elbocsátlak titeket és nem maradtok tovább. **29** Mózes pedig monda néki: Mihelyt kimegyek a városból, felemelem kezeimet az Úrhoz; megszűnnek a mennydörgések és nem lesz többé jégeső, hogy megtudd, hogy az Úré a föld. **30** De tudom, hogy te és a te szolgáid még nem féltek az Úr Istentől. **31** A len pedig és az árpa elvereték, mert az árpa kalászos, a len pedig bimbós vala. **32** De a búza és a tönköly nem vereték el, mert azok késeiek. **33** És kiméne Mózes a Faraótól a városból és felemelé kezeit az Úrhoz, és megszűnének a mennydörgések s a jégeső és eső sem ömlik vala a földre. **34** Mint látá a Faraó, hogy megszűnék az eső, meg a jégeső és a mennydörgés, ismét vétkezik és megkeményíté szívet ő és az ó szolgái. **35** És kemény maradt a Faraó szíve, és nem bocsátá el az Izráel fiait, a mint megmondotta vala az Úr Mózes által.

10 És monda az Úr Mózesnek: Menj be a Faraóhoz, mert én keményítettem meg az ó szívét és az ó szolgáinak szívét, azért hogy ezeket az én lejelimet megtegyem közöttök. **2** És azért, hogy elbeszéljed azt a te fiadnak és fiad fiának hallatára, a mit Egyiptomban cselekedtem, és lejelimet, a melyeket rajtok tettem, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. **3** És beméne Mózes és Áron a Faraóhoz és mondának néki: Ezt mondja az Úr, a héberek Istene: Meddig nem akarod még magadat megalázni

én előttem? Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. 4 Mert ha te nem akarod az én népemet elbocsátani, ímér én holnap sáskát hozok a te határodra. 5 És elborítja a földnek színét, úgy hogy nem lesz látható a föld, és megemészti a megmenekedett maradékot, a mi megmaradt nétek a jégeső után, és megemészti minden fát, mely nétek sarjadzik a mezőn. 6 És betöllik a te házaidat, és minden szolgádnak házát és minden Égyptombelinek házát, a mit nem láttak a te atyáid, sem a te atyáid atyai, a miota a földön vannak mind e mai napig. És megfordula s kiméne a Faraó elől. 7 A Faraó szolgái pedig mondának őnéki: Meddig lesz még ez mi nékünk romlásunkra? Bocsásd el azokat az embereket, hogy szolgáljanak az Úrnak az ő Istenöknek. Még sem veszed-é eszedbe, hogy elvész Égyptom? 8 És viaszahozák Mózest és Áront a Faraóhoz s monda ez nékik: Menjetek el, szolgáljatok az Úrnak a ti Istenteknek. Kik s kik azok, a kik elmennek? 9 Mózes pedig monda: A mi gyermekinkkel és véneinkkel megyünk, a mi fiainkkal és leányainkkal, juhainkkal és barmainkkal megyünk, mert az Úrnak innepet kell szentelnünk. 10 Monda azért nékik: Úgy legyen veletek az Úr, a mint elbocsátlatok titeket és gyermekiteket! Vigyázzatok, mert gonoszra igyekeztek. 11 Nem úgy! menjetek el ti férfiak és szolgáljatok az Úrnak, mert ti is ezt kívántatok. És előzők őket a Faraó színe elől. 12 És monda az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki a te kezedet Égyptom földére a sáskáért, hogy jöjjön fel Égyptom földére és emészsze meg a földnek minden fűvét; mindenzt a mit a jégeső meghagyott. 13 Kinyújtja azért Mózes az ő vesszejét Égyptom földére, és az Úr egész nap és egész éjjel keleti szelet támaszta a földre. Mire reggel lón, a keleti szél felhöz a sáskát. 14 És feljöve a sáská egész Égyptom földére s nagy sokasággal szálla le Égyptom egész határára. Annak előtte sem volt olyan sáksa s ezután sem lesz olyan. 15 És elborítja az egész föld színét, és a föld elsötétedék, és megemészti a földnek minden fűvét és a fának minden gyümölcsét, a mit a jégeső meghagyott vala, és semmi zöld sem marada a fán, sem a mezőnek fűvén egész Égyptom földén. 16 Akkor a Faraó siete hívatni Mózest és Áront és monda: Vétkeztem az Úr ellen, a ti Istentek ellen és ti ellenetek. 17 Most annakokáért bocsásd meg csak ez egyszer az én vétkemet és imádkozzatok az Úrhoz a ti Istentekhez, hogy csak ezt a halált fordítsa el én tölem. 18 És kiméne a Faraó elől és imádkozék az Úrhoz. 19 És fordítja az Úr igen erős nyugoti szelet, és felkapá a sáskát és veté azokat a veres tengerbe; egy sáská sem marada egész Égyptom határában. 20 De az Úr megkeményíté a Faraó szívét, és nem bocsátá el az Izráel fiait. 21 És monda az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki a te kezedet az ég felé, hogy legyen setétség Égyptom földén és pedig tapintható setétség. 22 És kinyújtja Mózes az ő kezét az ég felé, és lón sűrű setétség egész Égyptom földén három napig. 23 Nem látták egymást, és senki sem kelt fel az ő helyéből három napig; de Izráel minden fiának világosság vala az ő lakhelyében. 24 Akkor hívatá a Faraó Mózest és monda: Menjetek el, szolgáljatok az Úrnak, csak juhaitok és barmaitok maradjanak; gyermekitek is elmehetnek véletek. 25 Mózes pedig monda: Sőt inkább néked kell kezünkbe adnod véres áldozatra és égő-áldozatra valókat, hogy megáldozzuk a mi Urunknak Istenünknek. 26 És

velünk jönek a mi barmaink is, egy körmönyi sem marad el, mert azokból veszünk, hogy szolgálunk a mi Urunknak Istenünknek; magunk sem tudjuk, mivel szolgálunk az Úrnak, míg oda nem jutunk. 27 De az Úr megkeményíté a Faraó szívét, és nem akará őket elbocsátani. 28 És monda néki a Faraó: Menj el előlem; vigyázz magadra, hogy többé az én orczámat ne lásd; mert a mely napon az én orczámat látod, meghalsz. 29 Mózes pedig monda: Helyesen szólál. Nem látom többé a te orczádat.

11 Az Úr pedig monda Mózesnek: Még egy csapást hozok a Faraóra és Égyptomra; azután elbocsát titket innen; a mikor mindenestől elbocsát, ūzve hajt el titket innen. 2 Szólj azért a népnek füle hallatára, hogy kérjenek a férfi az ő férfitársától, az asszonypedig az ő asszonytársától ezüst edényeket és arany edényeket. 3 Az Úr pedig kedvessé tev a népet az Égyptombeliek előtt. A férfiu Mózes is igen nagy vala Égyptom földén a Faraó szolgái előtt és a nép előtt. 4 És monda Mózes: Ezt mondja az Úr: Éjfél körül kimegyek Égyptomba. 5 És meghal Égyptom földén minden elsőszülött, a Faraónak elsőszülöttétől fogva, aki az ő királyi székében ül, a szolgálónak első szülöttéig, aki malmot hajt; a baromnak is minden első fajzása. 6 És nagy jagatás lesz egész Égyptom földén, a melyhez hasonló nem volt és hasonló nem lesz többé. 7 De Izráel fiai közül az eb sem ölti ki nyelvét senkire, az embertől kezdve a baromig; hogy megtudjátok, hogy különbséget tett az Úr Égyptom között és Izráel között. 8 És mindezek a te szolgáid lejönnek hozzáim és leborulnak előttem, mondván: Eredj ki te és minden a nép, a mely téged követ, és csak azután megyek el. És nagy haraggal méne ki a Faraó elől. 9 Az Úr pedig monda Mózesnek: Azért nem hallgat reátok a Faraó, hogy az én csudáim sokasodjanak meg Égyptom földén. 10 Mózes pedig és Áron mindezeket a csudákat megtévek a Faraó előtt; de az Úr megkeményíté a Faraó szívét. És nem bocsátá el Izráel fiait az ő földéről.

12 Szólott vala pedig az Úr Mózesnek és Áronnak Égyptom földén, mondván: 2 Ez a hónap legyen néktek a hónapok elseje; első legyen ez nétek az esztendő hónapjai között. 3 Szóljatok Izráel egész gyűlékezetének, mondván: E hónak tizedikén mindenki vegyen magának egy bárányt az atyáknak háza szerint, házanként egy bárányt. 4 Hogya a háznép kevés a bárányhoz, akkor a házához közel való szomszédjával együtt vegyen a lelkek száma szerint; kit-kit ételéhez képest számítsatok a bárányhoz. 5 A bárány ép, hím, egy esztendős legyen; a juhok közül vagy a kecskék közül vegyétek. 6 És legyen nálatok őrizet alatt e hónap tizennegyedik napiáig, és ölige meg Izráel községeinek egész gyűlékezete estennen. 7 És vegyenek a vérből, és azokban a házakban, ahol azt megbeszik, hintsenek a két ajtófélre és a szemöldökfára. 8 A húst pedig egyék meg azon éjjel, tűzön sütve, kovásztalan kenyérrel és keserű fűvekkel egyék meg azt. 9 Ne egyetek abból nyersen, vagy vízben főtten, hanem tűzön sütve, a fejét, lábszáraiival és belsejével együtt. 10 És ne hagyjatok belőle reggelre, vagy a mi megmarad belőle reggelre, tűzzel égessétek meg. 11 És ilyen módon egyétek azt meg: Derekaítokat felövezve, saruitok lábaiiton és pálcázaitok kezetekben, és

nagy sietséggel egyétek azt; mert az Úr páskhája az. 12 Mert általmégyek Egyiptom földén ezen éjszakán és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földén, az embertől kezdve a baromig, és Egyiptom minden istene felett ítéletet tartok, én, az Úr. 13 És a vér jelül lesz néktek a házakon, a melyekben ti lesztek, s meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtak a csapás veszedelmetekre, mikor megverem Egyiptom földét. 14 És legyen ez a nap nétek emlékezetül, és innepnek szenteljétek azt az Úrnak nemzetiségről nemzetésre; örök rendtartás szerint ünnepeljétek azt. 15 Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret; még az első napon takarítsátok el a kovászt házaitokból, mert valaki kovászost ejéndik az első naptól fogva a hetedik napig, az olyan lélek írtassék ki Izráelből. 16 Az első napon pedig szent gyűléstek legyen és a hetedik napon is szent gyűléstek legyen; azokon semmi munkát ne tegyétek, egyedül csak a mi eledeleire való minden embernek, azt el lehet készítenetek. 17 Megtartsátok a kovásztalan kenyér innepét; mert azon a napon hoztam ki a ti seregeiteket Egyiptom földéről; tartsátok meg hát e napot nemzetiségről nemzetésre, örök rendtartás szerint. 18 Az első hónapban, a hónapnak tizenegyedik napján estve egyetek kovásztalan kenyeret, a hónap huszonegyedik napjának estvéjéig. 19 Hét napon át ne találtassék kovász a ti házaitokban; mert valaki kovászost ejéndik, az a lélek kiiratik Izráel gyülekezetéből, akár jövevény, akár az ország szülöttje legyen. 20 Semmi kovászost ne egyetek, minden lakóhelyeteken kovásztalan kenyeret egyetek. 21 Előhívá tehát Mózes Izráel minden véneit és monda nékik: Fogjatok és vegyetek magatoknak bárányt családaitok szerint és öljétek meg a páskhát. 22 És vegyetek egy kötés izespöt és mártásátok a vérbe, a mely az edényben van, és hintsétek meg a szemöldökfát és a két ajtófelet abból a vérből, a mely az edényben van; ti közületek pedig senki se menjen ki az ó házárának ajtaján reggelig. 23 Mikor általmegy az Úr, hogy megverje az Egyiptombelieket és meglátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófén: elmegy az Úr az ajtó mellett és nem engedi, hogy a pusztító bemenjen öldökölni a ti házaitokba. 24 Megtartsátok azért ezt a dolgot, rendtartás gyanánt, magadnak és fiadnak mindörökre. 25 És mikor bementek a földre, melyet az Úr ád nétek, a mint megmondotta vala: akkor tartsátok meg ezt a szertartást. 26 Mikor pedig a ti fiaitok mondandják nétek: Micsoda ez a ti szertartástrom? 27 Akkor mondjátok: Pászka-áldozat ez az Úrnak, aki elment az Izráel fiainak házai mellett Egyiptomban, mikor megverte az Egyiptombelieket, a mi házainkat pedig megoltalmazta. És a nép meghajtja magát és leborula. 28 És menének és úgy cselekedének az Izráel fiai, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek és Áronnak; úgy cselekedének. 29 Lőn pedig éjfélkor, hogy megölje az Úr minden elsőszülöttet Egyiptomnak földén, a Faraónak elsőszülöttétől fogva, aki az ó királyi székbiben úl vala, a tömlöczbeli foglynak elsőszülöttéig és a baromnak is minden első fajzását. 30 És fölkele a Faraó azon az éjszakán és mind az ó szolgái és egész Egyiptom, és lőn nagy jájgatás Egyiptomban; mert egy ház sem vala, melyben halott ne lett volna. 31 És hívata Mózest és Áront éjszaka és monda: Keljetek fel, menjetek ki az én népem közül, mind ti, mind Izráel fiai és menjetek, szolgáljatok

az Úrnak, a mint mondátok. 32 Juhaitokat is, barmaítokat is vegyétek, a mint mondátok és menjetek el és áldjatok engem is. 33 És az Egyiptombeliek erősen rajta valának, hogy a népet mentül hamarabb kiküldhessék az országból; mert azt mondják vala: mindenjában meghalunk. 34 És a nép az ó tésztáját, minekkelőtte megkelt volna, sütőteknőivel együtt ruhájába kötve, vallára veté. 35 Az Izráel fiai pedig Mózes beszéde szerint cselekedének és kérnek az Egyiptombeliekől ezüst edényeket és arany edényeket, meg ruhákat. 36 Az Úr pedig kedvessé tette vala a népet az Egyiptombeliek előtt, hogy kérésükre hajlának és kifoszták az Egyiptombelieket. 37 És elindulának Izráel fiai Rameszeszből Szukhóthba, mintegy hatszáz ezeren gyalog, csupán férfiak a gyermekeken kívül. 38 Sok elegy nép is méne fel velük; juh is, szarvasmarha is, felette sok barom. 39 És sütének a tésztából, melyet Egyiptomból hoztak vala, kovásztalan pogácsákat, mert meg nem kelhet vala, mivelhogy kiüzetének Egyiptomból és nem készetének s még eleséget sem készítének magoknak. 40 Az Izráel fiainak lakása pedig, a míg Egyiptomban laknak, négyszáz harmincz esztendő vala. 41 És lőn a négyszáz harmincz esztendő végén, lőn pedig ugyanazon napon, hogy az Úrnak minden serege kijöve Egyiptomnak földéről. 42 Az Úr tiszteletére rendelt éjszaka ez, a melyen kihozta őket Egyiptom földéről; az Úr tiszteletére rendelt éjszaka Izráel minden fiai előtt nemzetiségről nemzetésre. 43 És monda az Úr Mózesnek és Áronnak: Ez a Pászka rendtartása: Egy idegen származású se egyék abból. 44 Akárkinek is pénzen vett szolgája akkor egyék abból, ha körülmetéltek. 45 A zssellér és a bérés ne egyék abból. 46 Egy házban egyék meg; a házból ki ne vígy a húsóból, és csontot se törjék össze abban. 47 Izráel egész gyülekezete készítse azt. 48 És ha jövevény tartózkodik nálad, és páskhát akarna készíteni az Úrnak: metéllessék körül minden férfia, és úgy foghat annak készítéséhez, és legyen olyan, mint az országnak szülötte. Egy körülmetéletlen se egyék abból. 49 Egy törvénye legyen az ott születettnek és a jövevénynek, aki közöttetek tartózkodik. 50 És Izráel fiai mindenjában megcselekedék; a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek és Áronnak, úgy cselekedének. 51 Ugyanazon napon hozá ki az Úr az Izráel fiait Egyiptomnak földéről, az ó seregeik szerint.

13 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Nékem szentelj minden elsőszülöttet, valami megnyitja az ó anyjának méhét az Izráel fiai között, akár ember, akár barom, enyim legyen az. 3 És monda Mózes a népnek: Megemlékezzél e napról, melyen kijöttetek Egyiptomból, a szolgálatnak házából; mert hatalmas kézzel hozott ki onnan titeket az Úr; azért ne egyetek kovászost. 4 Ma mentek ki, az Abib hónapban. 5 És ha majd bevisz téged az Úr a Kananeusok, meg Khittheusok, meg Emoreusok, meg Khivveusok és Jebuzeusok földére, melyről megesküdött a ti atyáitoknak, hogy néked adja azt a téjjel és mézzel folyó földet: akkor ebben a hónapban végezz ezt a szertartást. 6 Hét napon át kovásztalan kenyeret egyél, a hetedik napon pedig innepet ülj az Úrnak. 7 Kovásztalan kenyeret egyél hétfáján át, és ne láttassék nálad kovászos kenyér, se kovász ne láttassék a te egész határodban. 8 És add tudtára a te

fiadtak azon a napon, mondván: Ez a miatt van, a mit az Úr cselekedett velem, mikor kijövék Égyiptomból. 9 És legyen az néked jel gyanánt a te kezeden és emlékezetül a te szemeid előtt azért, hogy az Úr törvénye a te szádiban legyen, mert hatalmas kézzel hozott ki téged az Úr Égyiptomból. 10 Tartsd meg azért ezt a rendelést annak idejében esztendőről esztendőre. 11 Ha pedig beviénd téged az Úr a Kananeusok földére, a miképen megesküdt néked és a te atyádnak, és azt néked adádja: 12 Az Úrnak ajánl fel akkor minden, a mi az ő anyjának méhét megnyitja, a baromnak is, a mi néked lesz, minden méhnyitó fajzsát; a hímek az Úré. 13 De a szamárnak minden első fajzsát báránynal váltsd meg; ha pedig meg nem váltod, szegd meg a nyakát. Az embernek is minden elsőszülöttet megváltsd a te fiaid közül. 14 És ha egykor a te fiad téged megkérdez, mondván: Micsoda ez? akkor mondd néki: Hatalmas kézzel hozott ki minket az Úr Égyiptomból, a szolgálatnak házából. 15 És lön, mikor a Faraó megátalkodott vonakodék minket elbocsátani: megöle az Úr minden elsőszülöttet Égyiptom földén, az ember elsőszülöttétől a barom első fajzsásig; azért áldozok én az Úrnak minden hímet, mely anyja méhét megnyitja, és megváltom az én fiainak minden elsőszülöttet. 16 Legyen azért jel gyanánt a te kezeden és homlok-kötő gyanánt a te szemeid előtt, mert hatalmas kézzel hozott ki minket az Úr Égyiptomból. 17 És lön, a mikor elbocsátá a Faraó a népet, nem vivé őket Isten a Filiszteusok földje felé, noha közel vala az; mert monda az Isten: Netalán mászt gondol a nép, ha harcztat láthat, és visszatér Égyiptomba. 18 Kerülő úton vezeté azért Isten a népet, a veres tenger pusztájának útján; és fölfegyverkezve jövénék ki Izráel fiai Égyiptom földéről. 19 És Mózes elvívé magával a József tetemei is, mert megesketvén megeskette vala Izráel fiait, mondván: Meglátogatván meglátogat titeket az Isten, akkor az én tetemeimet felvigyétek innen magatokkal. 20 És elindulának Szukhóból és táborba szállnak Ethámban, a pusztaszélén. 21 Az Úr pedig meg vala előttük nappal felhőoszlopban, hogy vezérelje őket az úton, éjjel pedig tűzoszlopban, hogy világítson nékik, hogy éjjel és nappal mehessenek. 22 Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép elől.

14 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj az Izráel fiainak, hogy forduljanak vissza és üssenek tábor Pi-Hahiroth előtt, Migdol között és a tenger között, Baál-Czeftón előtt; ezzel átellenben üssetek tábor a tenger mellett. 3 Majd azt gondolja a Faraó az Izráel fiai felől: Eltévelkedtek ezek a földön; körül fogta őket a pusztá. 4 Én pedig megkeményítem a Faraó szívét, és őzöbe veszi őket, hogy megdicsőíthessem a Faraó által és minden ő serege által és megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr. És úgy cselekednének. 5 És hírül vivék az égyiptomi királynak, hogy elfutott a nép, és megváltozik a Faraónak és az ő szolgáinak szíve a nép iránt és mondának: Mit cselekedtünk, hogy elbocsátottuk Izráelt a mi szolgálatunkból! 6 Befogata tehát szekerébe és maga mellé vevé az ő népet. 7 És vón hatszáz válogatott szekeret és Égyiptom minden egyéb szekerét és hárman-hárman valának mindeniken. 8 És megkeményít az Úr a Faraónak, az égyiptomi királynak szívét, hogy őzöbe vegye az Izráel fiait; Izráel fiai pedig mennek vala nagy hatalommal. 9 És az Égyiptombeliek

utánok nyomulának és elérék őket a tenger mellett, ahol taboroznak vala, a Faraónak minden lova, szekere, meg lovasai és serege Pi-Hahiroth mellett, Baál-Czeftón előtt. 10 A mint közeledék a Faraó, Izráel fiai felemelék szemeiket, és íme az Égyiptombeliek nyomukban vannak. És nagyon megfélemlének s az Úrhoz kiáltanak az Izráel fiai. 11 És mondának Mózesnek: Hát nincsenek-é Égyiptomban sírok, hogy ide a pusztába hoztál minket meghalni? Mit cselekedél velünk, hogy kihoztál minket Égyiptomból? 12 Nem ez volt-é a szó, a mit szóltunk vala hozzád Égyiptomban, mondván: Hagy békét nékünk, hadd szolgálunk az Égyiptombelieknek, mert jobb volt volna szolgálnunk az Égyiptombelieknek, hogynem mint a pusztában halunk meg. 13 Mózes pedig monda a népnek: Ne féljetek, megállíthatok! és nézzétek az Úr szabadítását, a melyet ma cselekszik veletek; mert a mely Égyiptombelieket ma láttok, azokat soha többé nem láttátok. 14 Az Úr hadakozik ti érettetek; ti pedig vesztes legyetek. 15 És monda az Úr Mózesnek: Mit kiáltasz hozzá? Szólj Izráel fiainak, hogy induljanak el. 16 Te pedig emeld fel a te pálcádat és nyújtsd ki kezedet a tengerre és vásasd azt kétfelé, hogy Izráel fiai szárazon menjenek át a tenger közepén. 17 Én pedig íme megkeményítem az Égyiptombeliek szívét, hogy bemenjenek utánok, és megdicsőíttetem a Faraó által és az ő egész serege által, szekerei és lovasai által. 18 És megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr, ha majd megdicsőíttetem a Faraó által, az ő szekerei és lovasai által. 19 Elindula azért az Istennek Angyala, aki jár vala az Izráel tábora előtt, és méne mögjék; a felhőoszlop is elindula előlük s mögjék álla. 20 És oda méne az Égyiptombeliek tábora és az Izráel tábora közé; így lön a felhő és a setéség: az éjszakát pedig megvilágosítja vala. És egész éjszaka nem közelítettek egymáshoz. 21 És kinyújtja Mózes az ő kezét a tengerre, az Úr pedig egész éjjel erős keleti széllel hajtja a tengert és szárazzá teví a tengert, és kétfelé vánlanak a vizek. 22 És szárazon menének az Izráel fiai a tenger közepébe, a vizek pedig kőfal gyanánt valának nékik jobbék és balbek felől. 23 Az Égyiptombeliek pedig utánok nyomulának és bemenének a Faraó minden lovai, szekerei és lovasai a tenger közepébe. 24 És lön hajnalkor, rátkintve az Úr az Égyiptombeliek táborara a tűz- és felhőoszloból és megzavará az Égyiptombeliek táborát. 25 És megállítja szekereik kerekéit és nehezen vonzoltatja azokat. És mondának az Égyiptombeliek: Fussunk az Izráel elől, mert az Úr hadakozik érettök Égyiptom ellen. 26 És szóla az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet a tengerre, hogy a vizek térienek vissza az Égyiptombeliekre, az ő szekereire s lovasairá. 27 És kinyújtja Mózes az ő kezét a tengerre, és reggel felé visszatér a tenger az ő előbbi állapotjára; az Égyiptombeliek pedig eleibe futnak vala, és az Úr beleveszti az égyiptomiakat a tenger közepébe. 28 Visszatérének tehát a vizek és elboríták a szekereket és a lovasokat, a Faraónak minden sereget, melyek utánok bementek vala a tengerbe; egy sem marada meg közülök. 29 De Izráel fiai szárazon menének át a tenger közepén; a vizek pedig kőfal gyanánt valának nékik jobb- és balbek felől. 30 És megszabadít az Úr azon a napon Izráelt az Égyiptombeliek kezéből; és látá Izráel a megholt Égyiptombelieket a tenger partján. 31 És látá Izráel azt a nagy dolgot, a melyet cselekedék

az Úr Égyiptomban: félé azért a nép az Urat és hívének az Úrnak és Mózesnek, az ō szolgájának.

15 Akkor éneklé Mózes és az Izráel fiai ezt az éneket az Úrnak, és szólának mondván: Éneklek az Úrnak, mert fenséges ō, lovat lovasával tengerbe vetett. **2** Erősségem az Úr és énem, szabadítómá lón nekem; ez az én Istenem, ōt dicsérem, atyámnak Istene, ōt magasztalom. **3** Vitéz harczos az Úr; az ō neve Jehova. **4** A Faraónak szekereit és sereget tengerbe vetette, s válogatott harcosai belefúltak a veres tengerbe. **5** Elborították ōket a hullámok, kő módjára merültek a mélysége. **6** Jobbod, Uram, erő által dicsőül, jobbod, Uram, ellenséget összetör. **7** Fenséged nagyságával zúzod össze támadót, kibocsátod haragod s megemészi az ōket mint tarlót. **8** Orrod lehellejtől feltorlódtak a vizek. És a futó habok fal módjára megálltak; a mélyes vizek megmerezültek a tenger szívében. **9** Az ellenség monda: Üzöm, utolérüm ōket, zsákmányt osztok, bosszúm töltöm rajtok. Kardomat kirántom, s kiürja ōket karom. **10** Leheltéi lehelleteddel s tenger borítá be ōket: elmerültek, mint az ólom a nagy vizekben. **11** Kicsoda az istenek között olyan, mint te Uram? Kicsoda olyan, mint te, szentséggel dicső, félelemmel dícsérendő és csudatévő? **12** Kinyújtottad jobbkezedet, és elnyelé ōket a föld. **13** Kegyetlen meddelen vezérled te megváltott népedet, hatalmaddal viszed be te szent lakóhelyedre. **14** Meghallják ezt a népek és megrendülnek; Filisztea lakót reszketés fogja el. **15** Akkor megháborodának Edom fejedelmei, Moáb hatalmasait rettegés szállja meg, elcsüggéd a Kanaán egész lakossága. **16** Félelem és aggodalom lepi meg ōket; karod hatalmától elnémulnak mint a kő, míg átvonul néped, Uram! Míg átvonul a nép, a te szerzeményed. **17** Beviszed s megttelepíted ōket örökséged hegyén, melyet Uram, lakhelyül magadnak készítél, szentségedbe Uram, melyet kezed építé. **18** Az Úr uralkodik mind örökkön örökké. **19** Mert bemenének a Faraó lovai, szekereivel és lovasaival együtt a tengerbe, és az Úr visszafordítá reájok a tenger vizét; Izráel fiai pedig szárazon jártak a tenger közepén. **20** Akkor Miriám prófétaasszony, Áronnak nénje dobot vón kezébe, és kimenének utánaa mind az asszonyok dobokkal és tánczolva. **21** És felele nénik Miriám: Énekeljetek az Úrnak, mert fenséges ō, lovat lovasával tengerbe vetett. **22** Ennekutánna elindítá Mózes az Izráelt a veres tengertől, és menének Súr pusztá felé; három napig menének a pusztában és nem találának vizet. **23** És eljutának Márába, de nem ihatják vala a vizet Márában, mivelhogy keserű vala. Azért is nevezék nevét Márának. **24** És zúgolódik vala a nép Mózes ellen, mondván: Mit igyunk? **25** Ez pedig az Úrhoz kiáltta, és mutata néki az Úr egy fát és beveté azt a vízbe, és a víz megédesedék. Ott ada néki rendtartást és törvényt és ott megkísérté. **26** És monda: Ha a te Uradnak Istenednek szavára hűségesen hallgatz és azt cselekedsz, a mi kedves az ō szemei előtt és figyelmez az ō parancsolataira és megtartod minden rendelését: egyet sem bocsátok reád ama betegségek közül, a melyeket Égyiptomra bocsátottam, mert én vagyok az Úr, a te gyógyítód. **27** És jutának Élimbe, és ott tizenkét forrás vala és hetven pálmafá; és tábort ütének ott a vizek mellett.

16 És elindulának Élimből és érkezék Izráel fianak egész gyülekezete a Szin pusztájába, mely Élim között és Sinai között van, a második hónapnak tizenötödik napján, Égyiptom földéről való kijövetelők után. **2** És zúgolódék Izráel fiaiak egész gyülekezete Mózes és Áron ellen a pusztában. **3** S mondának nézik Izráel fiai: Bár megholtunk volna az Úr keze által Égyiptom földén, a mikor a húsos fazék mellett ülünk vala, a mikor jól lakhatunk vala kenyérrel; mert azért hoztatók ki minket ebbe a pusztába, hogy mind e sokaságot éhséggelöljétek meg. **4** És monda az Úr Mózesnek: Íme én esőképen bocsátok nétek kenyeret az égből; menjen ki azért a nép és szedjen naponként arra a napra valót, hogy megkísértsem: akar-é az én törvényem szerint járni, vagy nem? **5** A hatodik napon pedig úgy lesz, hogy mikor elkészítik a mit bevisznek, az kétannyi lesz, mint a mennyit naponként szedegették. **6** És monda Mózes és Áron Izráel minden fiainak: Estve megtudjátok, hogy az Úr hozott ki titeket Égyiptom földéről; **7** Reggel pedig meglátjátok az Úr dicsőségét; mert meghallotta a ti zúgolódástokat az Úr ellen. De mik vagyunk mi, hogy mi ellenünk zúgolódótok? **8** És monda Mózes: Estve húst ád az Úr ennetek, reggel pedig kenyeret, hogy jól lakjatok; mert hallotta az Úr a ti zúgolódástokat, melylyel ellene zúgolódattak. De mik vagyunk mi? Nem mi ellenünk van a ti zúgolódástok, hanem az Úr ellen. **9** Áronnak pedig monda Mózes: Mond meg az Izráel fiai egész gyülekezetének: Járuljatok az Úr elő; mert meghallotta a ti zúgolódástokat. **10** És lón, mikor beszéle Áron az Izráel fiai egész gyülekezetének, a pusztá felé fordulának, és íme az Úr dicsősége megjelené a felhőben. **11** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **12** Hallottam az Izráel fiainak zúgolódását, szólj nézik mondván: Estennen húst esztek, reggel pedig kenyérrel laktok jól és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr a ti Istenek. **13** És lón, hogy estve fürjek jövénék fel és ellepék a tábor, reggel pedig harmatszállás lón a tábor körül. **14** Mikor pedig a harmatszállás megszűnék, íme a pusztának szírién apró gömbölyegek valának, aprók mint a dara a földön. **15** A mint megláták az Izráel fiai, mondának egymásnak: Mán ez! mert nem tudják vala mi az. Mózes pedig monda nézik: Ez az a kenyér, melyet az Úr adott nétek eledelelűl. **16** Az Úr parancsolata pedig ez: Szedjen abból kiki a mennyit megehetik; fejenként egy ómert, a hozzátok tartozók száma szerint szedjen kiki azok részére, a kik az ō sátorában vannak. **17** És aképen cselekednének az Izráel fiai és szedének ki többet, ki kevesebbet. **18** Azután megrémírik vala ómerrel, és annak a ki többet szedett, nem vala fölöslege, és annak, a ki kevesebbet szedett, nem vala fogyatkozása: kiki annyit szedett, a mennyit megehetik vala. **19** Azt is mondá nézik Mózes: Senki ne hagyjon abból reggelre. **20** De nem hallgatának Mózesre, mert némelyek hagyának abból reggelre; és megférgetedék s megbüszhödék. Mózes pedig megaragadék reájok. **21** Szedék pedig azt reggelenként, kiki a mennyit megehetik vala, mert ha a nap felmelegedett, elolvad vala. **22** A hatodik napon pedig két annyi kenyeret szednek vala, két ómerrel egyre-egyre. Eljövénék pedig a gyülekezet fejedelmei mindenjában és tudtára adták azt Mózesnek. **23** Ó pedig monda nézik: Ez az, a mit az Úr mondott: A holnap nyugalom napja, az Úrnak szentelt szombat; a mit sütni akartok, süssétek meg, és a mit

főzni akartok, főzzétek meg; a mi pedig megmarad, azt mind tegyétek el magatoknak reggelre. **24** És eltevék azt reggelre, a szerint a mint Mózes parancsolta vala, és nem büszhödék meg s férег sem vala benne. **25** És monda Mózes: Ma egyétek azt meg, mert ma az Úrnak szombatja van; ma nem találjátok azt a mezőn. **26** Hat napon szedjétek azt, de a hetedik napon szombat van, akkor nem lesz. **27** És lón hetednapon: kímenének a nép közül, hogy szedjenek, de nem találának. **28** És monda az Úr Mózesnek: Meddig nem akarjátok megtartani az én parancsolataimat és törvényeimet? **29** Lássátok meg! az Úr adta néktek a szombatot; azért ád ő néktek hatodnapon két napra való kenyeret. Maradjatok veszeg, kiki a maga helyén; senki se menjen ki az ő helyéből a hetedik napon. **30** És nyugoszik vala a nép a hetedik napon. **31** Az Izráel háza pedig Mánnak nevezé azt; olyan vala az mint a kóriándrom magva, fehér; és íze, mint a mézes pogácsáé. **32** És monda Mózes: Ezt parancsolja az Úr: Egy teljes ómernyit tartsatok meg abból maradékaitok számára, hogy lássák a kenyeret, a mellyel élgettellek titeket a pusztában, mikor kihoztalak titeket Egyiptom földéről. **33** Áronnak pedig monda Mózes: Végy egy edényt és tégy bele egy teljes ómer Mánt és tudd azt az Úr eleibe, hogy megtartassék maradékaitok számára. **34** A mint parancsolta vala az Úr Mózesnek, eltevé azt Áron a bizonyságtétel ládája elé, hogy megtartassék. **35** Az Izráel fiai pedig negyven esztendőn át evék a Mánt, míg lakó földre jutának; Mánt evének minden addig, míg a Kanaán földének határához jutának. **36** Az ómer pedig az éfának tizedrésze.

17 És elindula Izráel fiainak egész gyülekezete a Szin pusztájából, az Úr rendeléséhez képest az ő útjok rendje szerint és tábori ütének Refidimben. De a népnek nem vala inni való vize. **2** Verseng vala azért a nép Mózzessel és mondáék: Adjatok nékünk vizet, hogy igyunk. És monda nézik Mózes: Miért versengtek én velem? Miért kísértitek az Urat? **3** És szomjúhozak vala ott a nép a vízre és zúgolódék a nép Mózes ellen és monda: Miért hoztál ki minket Egyiptomból? hogy szomjúsággal ölj meg minket, gyermekeinket és barmainkat? **4** Mózes pedig az Úrhoz kiáltva mondván: Mit cselekedjem ezzel a néppel? Kevés hija, hogy meg nem köveznek engemet. **5** És az Úr monda Mózesnek: Eredj el a nép előtt és végy magad mellé Izráel vénei közül; pálczádat is, melylyel a folyót megsuitottad, vedd kezedbe és indulj el. **6** Íme én oda állok te elődbe a sziklára a Hóreben, és te sujts a sziklára, és víz jó ki abból, hogy igyék a nép. És úgy cselekedék Mózes Izráel vénei szeme láttára. **7** És nevezé annak a helynek nevét Masszának és Méribának, Izráel fiainak versengéséért, és mert kísértették az Urat, mondván: Vajon köztünk van-é az Úr vagy nincsen? **8** Eljöve pedig Amálek és hadakozék Izráel ellen Refidimben. **9** És monda Mózes Józsuenak: Válaszsz nékünk férfiakat és menj el, ütközzél meg Amálekkal. Holnap én a halom tetejére állok és az Isten pálczájára kezemben lesz. **10** És úgy cselekedék Józsue a mint mondotta vala néki Mózes, megütközök Amálekkel: Mózes, Áron és Húr pedig felmenének a halom tetejére. **11** És lón, mikor Mózes felemelé kezét, Izráel győz vala; mikor pedig leereszté kezét, Amálek győz vala. **12** Mikor azért Mózes kezei elnehezedének, követ hozának és alája tevék, hogy arra Üljön; Áron pedig és Húr tartják vala az

ő kezeit, egy felől az egyik, más felől a másik, és felemelve maradának kezei a nap lementéig. **13** Józsue pedig leveré Amáleket és az ő népével fegyver élivel. **14** És monda az Úr Mózesnek: Írd meg ezt emlékezetül könyvbe és add tudtára Józsuenak, hogy mindenestől eltörlöm Amálek emlékezetét az ég alól. **15** És építé Mózes oltárt és nevezé nevét Jehova-Niszsz-i-nek. **16** És monda: Megesküdtött az Úr, hogy harcza lesz az Únak Amálek ellen nemzetiségről nemzetésre.

18 És meghallá Jethró, Midián papja, Mózes ipa, mindazt a mit Isten Mózzessel és Izráellel az ő népével cselekedett vala, hogy kihozta az Úr Izráelt Egyiptomból. **2** És felvezé Jethró, a Mózes ipa Czipporát, a Mózes feleségét – miután haza bocsátotta őt – **3** És az ő két fiát is, a kik közül az egyiknek neve Gersom, mert azt mondotta vala: Bujdosó valék az idegen földön; **4** A másiknak neve pedig Eliézer; mert: Az én atyám Istene segítségül volt nékem és megszabadított engem a Faraó fegyverétől. **5** Eljuta tehát Jethró, a Mózes ipa, az ő fiaival és feleségével Mózeshez a pusztába, ahol ő táborozott vala az Isten hegye mellett. **6** És megijené Mózesnek: Én Jethró a te ipad meggyek te hozzád a te feleségeddel és az ő két fia is ő vele. **7** Kiméne azért Mózes az ő ipa eleibe és meghajtja magát és megsocskolá őt; és megkérdek egymást állapotuk felől és bemenének a sátorba. **8** És elbeszél Mózes az ő ipának minden ait, a mit az Úr a Faraóval és az Egyiptombeliakkal cselekedett vala Izráelről; minden a sok bajt, a melyek útközben érték vala őket, és mimódon szabadította meg őket az Úr. **9** És örvendezé Jethró mindenazon a jón, a mit az Úr az Izráellel cselekedett vala, hogy megszabadítá őt az Egyiptombeliak kezéből. **10** És monda Jethró: Áldott legyen az Úr, aki megszabadított titeket az Egyiptombeliak kezéből és a Faraó kezéből; aki megszabadította a népet az Egyiptombeliak keze alól. **11** Most tudom már, hogy nagyobb az Úr minden istennél; mert az lett vesztőkre, a mivel ellenük vétkeztek. **12** És Jethró, a Mózes ipa égoálzáttal és véresálzáttal áldozék az Istennek; Áron pedig és Izráel minden vénei jövénék, hogy kenyeret egyenek a Mózes ipával Isten előtt. **13** És lón másod napon, leüle Mózes törvényt tenni a népnek; a nép pedig áll vala Mózes előtt reggeltől estig. **14** S a mikor látja vala Mózes ipa minden ait, a mit ő a néppel cselekedék, monda: Mi dolog az, a mit te a néppel cselekszel; miért ülsz te egymagad, mind az egész nép pedig előtte áll reggeltől estig? **15** És monda Mózes az ő ipának: Mert a nép Isten akaratát tudakolni jön hozzáim; **16** Ha ügyök-bajok van, én hozzám jönek és törvényt teszek az ember között és felebarátja között és tudtára adom az Isten végezéseit és törvényeit. **17** Mózes ipa pedig monda néki: Nem jó az, a mit te cselekszel. **18** Felettesebb kifáradysz te is, ez a nép is, a mely veled van; mert erőd felett való dolog ez, nem végezheted azt egymagad. **19** Most azért hallgass az én szavamra, tanácsot adok néked és az Isten veled lesz. Te légy a népnek szószólója az Isten előtt, és te vidd az ügyeket Isten eleibe. **20** És tanítsd őket a rendeletekre és törvényekre és add tudtokra az útat, a melyen járniok kell és a tenni valót, a melyet tenniök kell. **21** És szemelj ki magad az egész nép közül derék, istenfélő férfiakat, igazságos férfiakat, a kik gyűlölik a haszonlesést és tudd közöttük előljárókká, ezeredesekké, századosokká, ötvenedesekek és tizedesekké.

22 Ezek tegyenek ítéletet a népnek minden időben, úgy hogy minden nagyobb ügyet te elődbe hozzanak, minden csekélyebb dologban pedig ők ítélenek; így könnyítve lesz rajtad, ha azt veled együtt hordozzák. **23** Ha ezt cselekszed és az Isten is parancsolja néked: megállhatsz és az egész nép is helyére jut békességen. **24** És hallgata Mózes az ő ipa szavára és mindenzt megtevé, a mit mondott vala. **25** És választa Mózes az egész Izráelből derék férfiakat és a nép fejévé tevé őket, ezeredeseikké, századosokká, ötvenedeseikké, és tizedeseikké. **26** És ítélik vala a népet minden időben; a nehéz dolgokat Mózes elviszik vala, minden kisebb dologban pedig ők ítélnek vala. **27** És elbocsátá Mózes az ő ipát, és ez elméne hazájába.

19 A harmadik hónapban azután hogy kijöttek vala Izráel fiai Égyptom földéről, azon a napon érkezének a Sinai pusztába. **2** Refidimből elindulván, érkezének a Sinai pusztába és táborba szállnak a pusztában; a heggyel átellenben szálla pedig ott táborba az Izráel. **3** Mózes pedig felszíne az Istenhez, és szóla hozzá az Úr a hegyről, mondván: Ezt mondd a Jákób házánépének és ezt add tudtára az Izráel fiainak. **4** Ti látottok, a mit Égyptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sas szárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket. **5** Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép között az enyém; mert enyim az egész föld. **6** És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az ígérek, melyeket el kell mondanod Izráel fiainak. **7** Elméne azért Mózes és egybehívá a nép véneit és eleikbe adá mindeneket a beszédeket, melyeket parancsolt vala néki az Úr. **8** És az egész nép egy akarattal felele és monda: Valamit rendelt az Úr, mind megteszszük. És megvívé Mózes az Úrnak a nép beszédét. **9** És monda az Úr Mózesnek: Íme én hozzád megyek a felhő homályában, hogy hallja a nép mikor beszélek veled és higyjenek néked mindenrőkké. És elmondá Mózes az Úrnak a nép beszédét. **10** Az Úr pedig monda Mózesnek: Eredj el a néphez és szenteld meg őket ma, meg holnap és hogy mossák ki az ő ruhákat; **11** És legyenek készek harmadnapra; mert harmadnapon leszáll az Úr az egész nép szeme láttára a Sinai hegyre. **12** És visszahatárt a népnek köröskörűl, mondván: Vigyázzatok magatokra, hogy a hegyre fel ne menjetek s még a szélét se érintsetek; mindenkor, a mi a hegyet érinti, halállal haljon meg. **13** Ne érintse azt kéz, hanem kővel kövezessék meg, vagy nyíllal nyilaztassék le; akár barom, akár ember, ne éljen. Mikor a kürt hosszan hangzik, akkor felmehetnek a hegyre. **14** Leszáll azért Mózes a hegyről a néphez, és megszentelé a népet, és megmosák az ő ruhákat. **15** És monda a népnek: Legyetek készen harmadnapra; asszonyhoz ne közelítsetek. **16** És lőn harmadnapon virradatkor, mennydögések, villámlások és sűrű felhő lőn a hegyen és igen erős kürtzengés; és megréműlé mind az egész táborbeli nép. **17** És kivezeté Mózes a népet a táborból az Isten eleibe és megállának a hegy alatt. **18** Az egész Sinai hegy pedig füstölgő vala, mivelhogy leszállott arra az Úr tűzén és felmegy vala annak füstje, mint a kemenczének füstje; és az egész hegy nagyon reng vala. **19** És a kürt szava mindenki által erősödik vala; Mózes beszél vala és az Isten felel vala néki hangosan. **20**

Leszálla tehát az Úr a Sinai hegyre, a hegy tetejére, és felhívá az Úr Mózest a hegy tetejére, Mózes pedig felszíne. **21** És monda az Úr Mózesnek: Menj alá, ínts meg a népet, hogy ne törjön előre az Urat látni, mert közülök sokan elhullanak. **22** És a papok is, a kik az Úr eleibe járulnak, szenteljék meg magokat, hogy reájok ne rontson az Úr. **23** Mózes pedig monda az Úrnak: Nem jöhetsz fel a nép a Sinai hegyre, mert te magad intettél minket, mondván: Vess határt a hegy körül, és szenteld meg azt. **24** De az Úr monda néki: Eredj, menj alá, és jöjj fel te és Áron is veled; de a papok és a nép ne törjenek előre, hogy feljöjjenek az Úrhoz; hogy reájok ne rontson. **25** Aláméne azért Mózes a néphez, és megmondá nézik.

20 És szólá Isten mindezeket az igéket, mondván: **2** Én, az Úr, vagyok a te Istened, a ki kihoztalak téged Égyptommak földéről, a szolgálat házából. **3** Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem. **4** Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alatt a földön, vagy a melyek a vizekben a föld alatt vannak. **5** Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr a te Istened, fejtőn-szerető Isten vagyok, a ki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyedigben, a kik engem gyűlölnek. **6** De irgalmaságot cselekszem ezeriziglen azokkal, a kik engem szeretnek, és az én parancsolatimat megtartják. **7** Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, a ki az ő nevét hiába felveszi. **8** Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszentelj azt. **9** Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; **10** De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, a ki a te kapuidon belől van; **11** Mert hat napon teremté az Úr az egét és a földet, a tengert és minden, a mi azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt. **12** Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr a te Istened ád te néked. **13** Ne ölj. **14** Ne paráználkodjál. **15** Ne lopj. **16** Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot. **17** Ne kívánd a te felebarátodonak házát. Ne kívánd a te felebarátodonak feleségét, se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát, és semmit, a mi a te felebarátodé. **18** Az egész nép pedig látja vala a mennydögéset, a villámlásokat, a kürt zengését és a hegy füstölgését. És látja vala a nép, és megrémüle, és hátrabb állva. **19** És mondának Mózesnek: Te beszélj velünk, és mi hallgatunk; de az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne halunk. **20** Mózes pedig monda a népnek: Ne féljetek; mert azért jött az Isten, hogy titeket megkísértsen, és hogy az ő fejélmé legyen előttetek, hogy ne vétkezzetek. **21** Távol áll a nép, Mózes pedig közelebb méne a felhőhöz, melyben az Isten vala. **22** És monda az Úr Mózesnek: Ezt mondd az Izráel fiainak: Magatok látottatok, hogy az égből beszéltem veletek. **23** Ne csináljatok én mellém ezüst isteneimet, és arany isteneimet se csináljatok magatoknak. **24** Földből csinálj nékem oltárt, és azon áldozd a te égő- és háláldozatodat, juhaidat és ökreidet. Valamely helyen akarom, hogy az én nevemről megemlékezzetek, elmegyek tehazzád

és megáldalak téged. 25 Ha pedig kövekből csinálsz nékem oltárt, ne építsd azt faragott kőből: mert a mint faragó vasadat rávettetted, megfertőztetted azt. 26 Lépcsőön se menj fel az én oltáromhoz, hogy a te szemérméd fel ne fedeztessék azon.

21 Ezek pedig azok a rendeletek, a melyeket eleikbe kell terjesztened: 2 Ha héber szolgát vásárolsz, hat esztendeig szolgáljon, a hetedikben pedig szabaduljon fel ingyen. 3 Ha egyedül jött, egyedül menjen el; ha feleséges ember, menjen el vele a felesége is. 4 Ha az ő ura adott néki feleséget, és ez fiakat vagy leányokat szült néki: az asszony, gyermekivel együtt legyen az ő uráé; ő pedig egyedül menjen el. 5 De ha a szolga azt mondaná: Szeretem az én uramat, az én feleségemet és fiaimat, nem akarok felszabadulni: 6 Akkor vigye őt az ő ura a bírák elé, és állítsa az ajtóhoz vagy az ajtófélhez, és az ő ura fúrja által az ő fülét árral; és szolgálja őt mindenrőkkel. 7 És ha valaki az ő leányát szolgálól útja el, ne úgy menjen el, mint a szolgák mennek. 8 Ha nem tetszik az ő urának, hogy eljegyezzé őt magának, akkor váltassa ki; arra, hogy idegen népének eladjá, nincs hatalma, miivel hűtelen volt hozzá. 9 Ha pedig a fiának jegyzi el őt: a leányok törvénye szerint cselekedjék vele. 10 Ha más vesz magának: ennek ételét, ruházatát és házasságbeli igazat alább ne szállítsa. 11 Ha ezt a hármat nem cselekszi vele: akkor menjen az el ingyen, fizetés nélkül. 12 A ki úgy megver valakit, hogy meghal, halállal lakoljon. 13 De ha nem leselkedett, hanem Isten ejtette kezébe: úgy helyet rendelek néked, a hova meneküljön. 14 Ha pedig valaki szándékosan tör felebarátja ellen, hogy azt orvúl megölje, oltáromtól is elvidd azt a halálra. 15 A ki megveri az ő atyát vagy anyját, halállal lakoljon. 16 A ki embert lop, és eladja azt, vagy kezében kapják, halállal lakoljon. 17 A ki szidalmazza az ő atyát vagy anyját, halállal lakoljon. 18 És ha férfiak összevesznek, és megüti valaki az ő felebarátját kővel vagy öklével, és nem hal meg, hanem ágyba esik: 19 Ha felkél, és mankóján kinn jár: ne legyen büntetve az, aki megütötte; csupán fekvéséért fizessen és gyógyítassa meg. 20 Ha pedig valaki úgy üti meg szolgáját vagy szolgálóját bittal, hogy az meghal keze alatt, büntetessék meg. 21 De ha egy vagy két nap életben marad, ne büntetessék meg, mert pénze ára az. 22 Ha férfiak veszekednek és meglöknek valamely terhes asszonyt, úgy hogy idő előtt szűl, de egyéb veszedelem nem történik: bírságot fizessen a szerint, a mint az asszony férje azt reá kivet, de bírák előtt fizessen. 23 De ha veszedelem történik: akkor életért életet adj. 24 Szemet szemért, fogat fogért, kezet kézért, lábat lábért; 25 Égetést égetésért, sebet sebért, kéket kékért. 26 Ha valaki az ő szolgájának szemét, vagy szolgálójának szemét úgy üti meg, hogy elpusztul, bocsássa azt szabadon az ő szeméért. 27 Ha pedig szolgájának fogat, vagy szolgálójának fogát üti ki, bocsássa azt szabadon az ő fogáért. 28 Ha férfit vagy asszonyt öklel meg egy ökör, úgy hogy meghal: kővel köveztessék meg az ökör, és húsát meg ne egyék; de az ökörnek ura ártatlann. 29 De ha az ökör azelőtt is öklelős volt, és annak urát megittekké, és még sem őrizte azt, és férfit vagy asszonyt ölt meg: az ökör köveztessék meg, és az ura is halálalakoljon. 30 Ha pénzvállságot vetnek reá, fizessen lelke váltságáért annyit, a mennyit reá kivetnek. 31 Akár fiút

öklejen meg, akár leányt öklejen meg: e szerint a rendelet szerint kell cselekedni. 32 Ha szolgát ökle meg az ökör vagy szolgálót: adassék azok urának harminc ezüst siklus, az ökör pedig köveztessék meg. 33 Ha pedig valaki vermet nyit meg, vagy ha valaki vermet ás, és nem fedi azt be, és ökör vagy szamár esik bele: 34 A verem ura fizessen; pénzül térítse meg azok urának, a hulla pedig legyen az övé. 35 És ha valakinek ökre megdöfi az ő felebarátja ökrét, úgy hogy az elpusztul: adják el az eleven ökröt, és az árat osszák meg, és a hullát is osszák el. 36 Vagy ha tudták, hogy az ökör már azelőtt öklelős volt, és nem őrizte azt annak ura: fizessen ökröt az ökörért, a hulla pedig az övé legyen.

22 Ha valaki ökröt vagy bárányt lop, és levágja vagy eladja azt: öt barmot fizessen egy ökörért, és négy juhot egy bárányért. 2 Ha ház-fölveresen kapják a tolvajt, és úgy megverik, hogy meghal, nincs vérbűn miatta. 3 Ha reá sütött a nap, vérbűn van miatta: fizessen; ha nincs néki: adassék el tolvajságáért. 4 Ha elevenen kapják kezében a lopott jószágot, akár ökör, akár szamár, akár juh: kétannyit fizessen érette. 5 Ha valaki mezőt vagy szőlőt étet le, úgy hogy barmát elereszti, és az a más mezején legel: mezejének javából és szőlőjének javából fizesse meg a kárt. 6 Ha tűz támad, és tövisbe kap, és megég az asztag, vagy a lábon álló gabona, vagy a mező: fizesse meg a kárt, aki a tüzet gyultotta. 7 Ha valaki pénzt vagy edényeket ád felebarátjának megörzés végett, és ellőpják annak a férfiúnak házából: ha megtalálják a tolvajt, fizessen kétannyit. 8 Ha nem találják meg a tolvajt, a ház urát vigyék a bírák eleibe: hogy nem nyújtotta-é ki kezét az ő felebarátja vagyonára. 9 Akármibőn dolgában, akár ökör, akár szamár, akár juh, akár ruha, akármibőn elveszett jószág az, a miről azt mondja: ez az; mindenkitőjük ügye a bírák eleibe menjen, és a kit a bírák bűnösnek mondanak, fizessen kétannyit az ő felebarátjának. 10 Ha valaki szamarat, vagy ökröt, vagy bárányt, vagy akármiféle barmot ád az ő felebarátja gondviselése alá, és az elhull, vagy megsérül, vagy elhajtatik, úgy hogy senki sem lássa: 11 Az Úrra való esküvés legyen kettejük között, hogy nem nyújtotta-é ki kezét felebarátja vagyonára; és ezt fogadja el annak ura, és az semmit se fizessen. 12 Ha pedig ellopták tőle: megfizesse az urának. 13 Ha széttépett, hozza el azt bizonyosáig; a széttépett nem fizeti meg. 14 Ha pedig valaki kölcsön kér az ő felebarátjától, és az megsérül vagy elhull urának távollétében: fizesse meg a kárt. 15 Ha ura vele van, nem fizet; ha bérbe adatott, bérbe megy. 16 Ha valaki hajadont csábít el, aki nincs eljegyezve, és vele hál: jegyajándékkal jegyezzé azt el magának feleségül. 17 Ha annak atyja nem akarja azt néki adni: annyi pénzt adjon, a mennyi a hajadonok jegyajándéka. 18 Varázsló asszonyt ne hagyj életben. 19 A ki barommal közösül, halállal lakoljon. 20 A ki isteneknek áldozik, nem csupán az Úrnak, megölettessék. 21 A jövevényen ne hatalmaskodjál, és ne nyomorgasd azt, mert jövevények voltatok Egyiptom földén. 22 Egy özvegyet vagy árvát se nyomorítatok meg. 23 Ha nyomorgatod azt, és hozzám kiált, meghallatom az ő kiáltását. 24 És felgerjed haragom, és megöllek titkét fegyverrel, és a ti feleségeitek özvegyekké léşnek, a ti fiait pedig árvákká. 25 Ha pénzt adsz

kölcsön az én népemnek, a szegénynek a ki veled van; ne légy hozzá olyan, mint a hitelező; ne vesseket reá uzsorát. **26** Ha zálogba veszed a te felebarátod felső ruháját: naplemente előtt visszaadd azt néki: **27** Mert egyetlen takarója, testének ruhája az: miben háljon? Bizony, ha én hozzám kiált, meghallgatom; mert én irgalmas vagyok. **28** A bírákat ne szidalmazd, és néped fejedelmét ne átkozd. **29** Gabonáddal és boroddal ne késlekedjél; fiaid elsőszülöttét nékem add. **30** Hasonlóképen cselekedjél ökröddel, juhossal; hét napig legyen az ő anyjával, a nyolcadik napon nékem add azt. **31** És szent emberek legyetek én előttem; a mezőn széttépett húst meg ne egyétek; az ebnek vessétek azt.

23 Hazug hírt ne hordj; ne fogj kezet a gonoszzal, hogy hamis tanú ne légy. **2** Ne indulj a sokaság után a gonoszra, és peres ügyben ne vallj a sokasággal tartva, annak elfordítására. **3** Szegénynek se kedvezz az ő peres ügyében. **4** Ha előltálad ellenséged eltévedt ökrét vagy szamarát: hajtsd vissza néki. **5** Ha látod, hogy annak a szamara, a ki téged gyűlöл, a teher alatt fekszik, vigyázz, rajta ne hagyd; oldd le azt ő vele együtt. **6** A te szegényednek igazságát el ne fordítsd az ő perében. **7** A hazug beszédtől távol tartsd magad, és az ártatlant s az igazat meg ne öld; mert én nem adok igazat a gonosznak. **8** Ajándékot el ne végy: mert az ajándék megvakítja a szemeseket, és elfordítja az igazak ügyét. **9** A jövevényt ne nyomorgasd; hiszen ti ismeritek a jövevény életét, mivelhogy jövevények voltatok Egyiptom földén. **10** Hat esztendeig vesd be a te földedet és takard be annak termését; **11** A hetedikben pedig pihentesd azt, és hagyd úgy, hogy egyék meg a te néped szegényei; a mi pedig ezektől megmarad, egye meg a mezei vad. E képen cselekedjél szőlőddel és olajfáddal is. **12** Hat napon át végezd dolgaidat, a hetedik napon pedig nyúgódjál, hogy nyúgodjék a te ökrőd és szamarad, és megpihenjen a te szolgálód fia és a jövevény. **13** Mindazt, a mit néktek mondtam, megtartsátok, és idegen istenek nevét ne emlegessétek; ne hallassék az a te szádból. **14** Háromszor szentelj nékem innepet esztendőnként. **15** A kovásztalan kenyér innepét tartsd meg; hét nap egyél kovásztalan kenyeret, a mint megparancsoltam néked, az Abib hónap ideje alatt; mert akkor jöttél ki Egyiptomból: és üres kézzel senki se jelenjék meg színem előtt. **16** És az aratás innepét, munkás zsengéjét, a melyet elvetettél a mezőn; és a takarodás innepét az esztendő végén, a mikor termésedet betakarítod a mezőről. **17** Esztendőnként háromszor jelenjék meg minden férfiad az Úr Isten színe előtt. **18** Ne ontsd ki az én áldozatom vérét kovászos kenyér mellett, és ünnepi áldozatom kövére meg ne maradjon reggelgel. **19** A te földed zsengéjének elsejét vidd el a te Uradnak Istenednek házába. Ne főzd meg a gödölyét az ő anyjának tejében. **20** Íme én Angyalt bocsátok el te előttem, hogy megörízen téged az útban, és bevigyen téged arra a helyre, a melyet elkészítettem. **21** Vigyázz magadra előtte, és hallgass az ő szavára; meg ne bosszantsd őt, mert nem szenvedi el a ti gonoszságaitokat; mert az én nem van ő benne. **22** Mert ha hallgatándász az ő szavára; és mindazt megcselekedénd, a mit mondok: akkor ellensége lészek a te ellenségeidnek, és szorongatom a te

szorongatóidat. **23** Mert az én Angyalom te előttem megyen és beviszen téged az Emoreusok, Khitteusok, Perizeusok, Kananeusok, Khivveusok és Jebuzeusok közé, és kiírtom azokat. **24** Ne imádd azoknak isteneit és ne tiszteld azokat, és ne cselekedjél az ő cselekedeteik szerint; hanem inkább döntögesd le azokat és tördeld össze bálványaiat. **25** És szolgáljátok az Urat a ti Istenteket, akkor megáldja a te kenyeredet és vizedet; és eltávolítom ti közületek a nyavalylát. **26** El sem vetél, meddő sem lesz a te földeden semmi; napjaid számát teljessé teszem. **27** Az én rettentésemet bocsátom el előttem, és minden népet megrettentek, a mely közé mégy, és minden ellenséget el futamatatom előttem. **28** Darazsat is bocsátok el előttem, és kiúzi előled a Khivveust, Kananeust és Khitteust. **29** De nem egy esztendőben úzöm őt ki előled, hogy a föld pusztává ne legyen, és meg ne sokasodjék ellened a mezei vad. **30** Lassan lassan úzöm őt ki előled, míg megszaporodol és bírhatod a földet. **31** És határodat a veres tengertől a Filiszteusok tengeréig vetem, és a pusztától fogva a folyóvízig: mert kezeitekbe adom annak a földnek lakosait, és kiúzód azokat előled. **32** Ne köss szövetséget se azokkal, se az ő isteneikkel. **33** Ne lakjanak a te földeden, hogy bűnbe ne ejtsenek téged ellenem: mert ha az ő isteneiket szolgálnád, vesztedre lenne az néked.

24 És monda Mózesnek: Jöjj fel az Úrhoz te és Áron, Nádáb és Abihu, és az Izráel vénei közül hetvenen, és hajtsátok meg magatokat előtte távolról. **2** És csak Mózes közeledjék az Úrhoz, amazok pedig ne közeledjenek, és a nép se jöjjön fel vele. **3** Elméne azért Mózes, és elbeszél a népnek az Úr minden beszédét és minden rendelését; az egész nép pedig egyező szóval felel, mondva: Mindazokat a dolgokat, a melyeket az Úr parancsolt, megcselekeszszük. **4** Mózes pedig felírá az Únak minden beszédét, és felkele reggel és oltárt épít a hegy alatt, és tizenkét oszlopot, az Izráel tizenkét nemzetisége szerint. **5** Azután elküld az Izráel fiainak ifjait, és áldozának őrő áldozatokat, és háláaldozatul tulokat ölének az Úrnak. **6** Mózes pedig vevé a vérnek felét, és tölté a medencékbe: a vérnek másik felét pedig az oltárra hinté. **7** Azután vevé a szövetség könyvét, és elolvására a nép hallatára; azok pedig mondának: Mindent megeszünk, a mit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk. **8** Mózes pedig vevé a vért, és ráhínté a népre, és monda: Íme a szövetségnak vére, melyet az Úr kötött ti veletek, mindama beszédek szerint. **9** Azután felméne Mózes és Áron, Nádáb és Abihu, és az Izráel vénei közül hetvenen; **10** És látták az Izráel Istenét, és annak lábai alatt valami zafir fényű tárgy vala, és olyan tiszta, mint maga az ég. **11** És Izráel fiainak e választottjaira nem bocsátá kezét: jóllehet látták az Isten, mindazáltal ettek és ittak is. **12** És szóla az Úr Mózesnek: Jöjj fel én hozzám a hegyre és maradj ott. És átadom néked a kótáblákat, és a törvényt és a parancsolatot, a melyeket írtam, hogy azokra megtanítassanak. **13** Felkele azért Mózes és az ő szolgája Józsue, és felméne Mózes az Isten hegyére. **14** A véneknek pedig monda: Vájrátok itt reánk, míg visszatérünk hozzátok: Íme Áron és Húr veletek vannak; a kinek valami ügye van, ő hozzájok menjen. **15** Akkor felméne Mózes a hegyre; és felhő borítá el a hegyet. **16** És az Úr dicsősége szálla alá

Sinai hegyre, és felhő borítá azt hat napon át; a hetedik napon pedig szólítá Mózest a felhő közepéből. 17 Az Úr dicsőségének jelensége pedig olyan vala az Izráel fiainak szeme előtt, mint emésztő tűz, a hegy tetején. 18 És beméne Mózes a felhő közepébe, és felméne a hegyre, és negyven nap és negyven éjjel vala Mózes a hegyen.

25 És szóla az Úr Mózeshez, mondván: 2 Szól az Izráel fiainak, hogy szedjenek nékem ajándékokat; minden embertől, a kit szíve hajt arra, szedjetek nékem ajándékokat. 3 Ez pedig az az ajándék, a mit tőlik szedjetek: arany és ezüst és réz. 4 És kék, és bíborpiros, és karmazsinszinű fonal, meg len fonal, és kecskeször. 5 És veres festett kosbőrök, és borzbőrök, és sittim-fa. 6 Mécsbe való olaj, kenet-olajhoz való arómák, és füstöléshez való tüszerek. 7 Óníx-kövek és foglalni való kövek, az efódhoz és a hősnehez. 8 És készítenek nékem szent hajléket, hogy ő közöttök lakozzam. 9 mindenestől úgy csináljátok, a mint én megnutatom néked a hajléknak formáját, és annak minden edényeinek formáját. 10 És csináljanak egy látát sittim-fából; harmadfél sing hosszút, másfél sing széleset, és másfél sing magasat. 11 Borítsd meg azt tiszta aranynyal, belől is kívül is megborítsd azt, és csinálj reá köröskörül arany pártázatot. 12 És önts ahoz négy arany karikát, és illeszd azokat a négy szegletére; egyik oldalára is két karikát, a másik oldalára is két karikát. 13 Csinálj rúdakat is sittim-fából, és azokat is megborítsd arannyal. 14 És a rúdakat dugd a láda oldalain levő karikákba, hogy azokon hordozzák a látát. 15 A rúdak álljanak a láda karikáiban; ne vegyék ki azokból. 16 És a bizonyásot, a melyet néked adok, tudd a ládába. 17 Csinálj fedelet is tiszta aranyból: harmadfél sing hosszút, és másfél sing széleset. 18 Csinálj két Kérubot is aranyból, vert aranyból csinálj azokat a fedélnek két végére. 19 Az egyik Kérubot csinálj az egyik végére innen, a másik Kérubot a másik végére onnan: a fedélből csináljátok ki a Kérubokat annak két végén. 20 A Kérubok pedig terjeszszék ki szárnyaikat fölfelé, betakarva szárnyaikkal a fedelet; arczaik egymásfelé legyenek; a Kérubok arczaik a fedél felé forduljanak. 21 A fedelet pedig helyezd a ládára felül, a ládába pedig tudd a bizonyásot, a melyet adok néked. 22 Ott jelenek meg néked, és szólok hozzá a fedél tetejéről, a két Kérub közül, melyek a bizonyás ládája felett vannak, mindazokról, a miket általad parancsolok az Izráel fiainak. 23 Csinálj asztalt is sittim-fából, két sing hosszút, egy sing széleset, és másfél sing magasat. 24 És borítsd be azt tiszta aranynyal, és csinálj reá köröskörül arany pártázatot. 25 Csinálj reá köröskörül egy tenyérnyi karájt, karajára pedig csinálj köröskörül arany pártázatot. 26 Négy arany karikát is csinálj hozzá, és illeszd a karikákat a négy lábának négy szegletére. 27 A karáj mellett legyenek a karikák rúdtartókul, hogy hordozhassák az asztalt. 28 Azokat a rúdakat is sittim-fából csinálj és aranynyal borítsd be, és azokon hordozzák az asztalt. 29 Készítsd el tálait is, csészét is, kancsót is, kelyheit is, a melyekkel italáldozatot áldoznak; tiszta aranyból csinálj azokat. 30 És tégy az asztalra szent kenyerset, mely mindenkor előttem legyen. 31 Csinálj gyertyatartót is tiszta aranyból; vert aranyból készüljön a gyertyatartó; annak szára, ága csészei, gombai-

és virágai ugyanabból legyenek. 32 Hat ág jöjjön ki oldalaiból; három gyertyatartó-ág az egyik oldalból, és három gyertyatartó-ág a másik oldalból. 33 Mandolavirág formájú három csésze az egyik ágon, gombbal és virággal; és mandolavirág formájú három csésze a másik ágon is, gombbal és virággal; így legyen a gyertyatartóból kijövő minden a hat ágon. 34 A gyertyatartón pedig négy mandolavirág formájú csésze legyen, gombjaival és virágaival. 35 Gomb legyen a belőle kijövő két ág alatt; ismét gomb a belőle kijövő két ág alatt, és ismét gomb a belőle kijövő két ág alatt: így a gyertyatartóból kijövő minden a hat ág alatt. 36 Gombjaik és ágaik magából legyenek; egy darab tiszta aranyból legyen verve az egész. 37 Csinálj hozzá hét mécset is, és úgy rakják fel mécseit, hogy előre világítsanak. 38 Hamvvevői és hamutatói is tiszta aranyból legyenek. 39 Egy tálentom tiszta aranyból csinálj azt, mindezeket az eszközöket. 40 Vigyázz, hogy arra a formára csinál, a mely a hegyen mutatott néked.

26 A hajléket pedig tíz kárpitból csinál: sodrott lenből, és kék, és bíborpiros, és karmazsin színűből, Kérubokkal, mestermunkával készítsd azokat. 2 Egy-egy kárpit hossza huszonnyolc sing legyen, egy-egy kárpit szélessége pedig négy sing; egy mértéke legyen mindenik kárpitnak. 3 Öt kárpit legyen egymással egybefoglalva, ismét öt kárpit egymással egybefoglalva. 4 És csinálj hurkokat kék lenből az egyik kárpit szélén, a mely az egybefoglaltak között szélről van; ugyanezt csinál a szélső kárpit szélével a másik egybefoglalásban is. 5 Ötven hurkot csinálj az egyik kárpiton; ötven hurkot csinálj ama kárpit szélén is, a mely a másik egybefoglalásban van; egyik hurok a másiknak általeellenben legyen. 6 Csinálj ötven arany horgocskát is, és e horgocskákkal foglald össze egyik kárpitot a másikkal, hogy a hajlék egygyé legyen. 7 Ezután csinálj kecskeször kárpitokat sátorul a hajlék fölé; tizenegy kárpitot csinálj ilyet. 8 Egy kárpit hossza harminc sing legyen, szélessége pedig egy kárpitnak négy sing; egy mértéke legyen a tizenegy kárpitnak. 9 És foglald egybe az öt kárpitot külön, és a hat kárpitot külön; a hatodik kárpitot pedig kétréte hajtsd a sátor elejére. 10 És csinálj ötven hurkot az egyik kárpit szélén, a mely az egybefoglaltak között szélről van; és ötven hurkot a kárpit szélén a másik egybefoglalásban is. 11 Csinálj ötven rézhorgocskát is, és akaszd a horgocskákat a hurkokba, és foglald egybe a sátorot, hogy egygyé legyen. 12 A sátor kárpitjának fölösleges része, a fölösleges kárpitnak fele csüggön alá a hajlék hátulján. 13 Egy singnyi pedig egyfelől, és egy singnyi másfelől, abból, a mi a sátor kárpitjainak hosszában fölösleges, bocsátassék alá a hajlék oldalain egyfelől is, másfelől is, hogy befedje azt. 14 Csinálj a sátornak takarót is veresre festett kosbőrkőből, és e fölén is egy takarót borzbőrkőből. 15 Csinálj a hajlékhöz deszkákat is sittim-fából, felállólagatva. 16 A deszka hossza tíz sing legyen; egy-egy deszka szélessége pedig másfél sing. 17 Egy-egy deszkának két csapja legyen, egyik a másiknak megfelelő; így csinálj a hajlék minden deszkáját. 18 A deszkákat pedig így csinálj a hajlékhöz: húsz deszkát a déli oldalra, délfelé. 19 A húsz deszka alá pedig negyven ezüst talpat csinálj, két talpat egy-egy deszka alá, annak két csapjához képest; megint két talpat egy-egy deszka alá, a két csapjához képest. 20 A hajlék másik oldalául is, észak

felől húsz deszkát. 21 És azokhoz is negyven ezüst talpat; két talpat egy deszka alá, megint két talpat egy deszka alá. 22 A hajlék nyugoti oldalául pedig csinálj hat deszkát. 23 A hajlék szegleteiül is csinálj két deszkát a két oldalon. 24 Kettősen legyenek alólörök kezdve, felül pedig együtt legyenek egy karikába foglalva; ilyen legyen minden kettő; a két szeglet számára legyenek. 25 Legyen azért nyolcz deszka, és azokhoz tizenhat ezüst talp; két talp egy deszka alatt, megint két talp egy deszka alatt. 26 Csinálj reteszrúdakat is sittim-fából; ötöt a hajlék egyik oldalának deszkáihoz. 27 És öt reteszrúdat a hajlék másik oldalának deszkáihoz; és a hajlék nyugoti oldalának deszkáihoz is öt reteszrúdat háltról. 28 A középső reteszrúd pedig a deszkák közepén az egyik végétől a másik végig érjen. 29 A deszkákat pedig borítsd meg aranyjal, és karikákat is aranyból csinálj azokhoz a reteszrúdak tartói gyanánt; a reteszrúdakat is megborítsd aranyjal. 30 A hajléket pedig azon a módon állítsd fel, a mint néked a hegyen mutattatott. 31 És csinálj függönyt, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből; Kérubokkal, mestermunkával készítsék azt. 32 És tudd azt sittim-fából való, aranyjal borított négy oszlopot, a melyeknek horgai aranyból legyenek, négy ezüst talpon. 33 És tudd a függönyt a horgok alá, és vidd oda a függöny mögé a bizonyág látóját és az a függöny válaszsza el néktek a szent helyet a szentek szentjétől. 34 Azután tudd rá a fedeleit a bizonyág látójára a szentek szentjébe. 35 Az asztalt pedig helyezd a függönyön kívül, és a gyertyatartót az asztal ellenébe, a hajlék déli oldalába; az asztalt pedig tudd az északi oldalba. 36 És csinálj leplet a sátor nyilására is, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, himzőmunkával. 37 A lepelhez pedig csinálj öt oszlopot sittim-fából, és borítsd meg azokat aranyjal; azoknak horgai aranyból legyenek, és önts azokhoz öt réztalpat.

27 És csinál az oltárt sittim-fából, öt sing a hossza, és öt sing a szélessége; negyszögű legyen az oltár, és magassága három sing. 2 Szarvakat is csinálj a négy szegletére, szarvai magából legyenek, és borítsd meg azt rézzel. 3 Csinálj ahhoz fazekakat is a hamujának, hozzá való lapátokat, medencéket, villákat és serpenyőket; minden hozzá való edényt rézből csinálj. 4 Csinálj ahhoz háló forma rostélyt is rézből, és csinálj a hálóra négy rézkarikát, a négy szegletére. 5 És tudd azt az oltár párkányzata alá alulról, úgy hogy a háló az oltár közepéig érjen. 6 Csinálj az oltárhoz rúdakat is, sittim-fa rúdakat, és borítsd meg azokat rézzel. 7 És dugják a rúdakat a karikákba, és legyenek azok a rúdak az oltár két oldalán, mikor azt hordozzák. 8 Üresre csinál azt, deszkákból; a mint néked a hegyen mutattatott, úgy csinálják. 9 Pitvarat is csinálj a hajléknak; a déli oldalon a pitvarhoz szőnyegeket, sodrott lenből; száz sing legyen a hossza egy oldalnak. 10 Ahhoz húsz oszlopot, húsz réz talpat, és az oszlopok horgait és átalkingötöt ezüstből. 11 Épen úgy az északi oldalon, hoszsában, száz sing hosszú szőnyeget; ahhoz húsz oszlopot, ezekhez húsz réz talpat, és az oszlopok horgait és átalkingötöt ezüstből. 12 A pitvar szélességehez pedig nyugot felől ötven sing szőnyeget; ahhoz tíz oszlopot és ezekhez tíz talpat. 13 A pitvarnak szélessége kelet felől is ötven sing. 14 És tizenöt sing szőnyeg legyen egyik oldalról, ehhez három oszlop,

ezekhez pedig három talp. 15 A másik oldalról is tizenöt sing szőnyeg, ehhez három oszlop és ezekhez három talp. 16 A pitvar kapuján pedig húsz sing lepel legyen, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű és sodrott lenből, himzőmunkával; ehhez négy oszlop, ezekhez pedig négy talp. 17 A pitvar minden oszlopát ezüst átalkingötöt vegyék körül, horgaik ezüstből, talpaik pedig rézből legyenek. 18 A pitvar hossza száz sing, és szélessége ötven-ötven, magassága pedig öt sing; leplei sodrott lenből, talpaik pedig rézből legyenek. 19 A hajlék minden edénye, az ahoz való mindenennemű szolgálatban, és minden szege, és a pitvarnak is minden szege rézből legyen. 20 Te pedig parancsold meg az Izráel fiainak, hogy hozzanak néked tiszta faolajat, a melyet a világításhoz sajtoltak, hogy szünet nélkül egő lámpát gyújthatassanak. 21 A gyülekezet sátorában a függönyön kívül, a mely a bizonyág előtt van, készítsék el azt Áron és az ő fiai, estvétől fogva reggelig az Úr előtt. Örökk rendtartás legyen ez az ő nemzetsgóknél Izráel fiai között.

28 Te pedig hívasd magadhoz a te atyádfiát Áront, és az ő fiat ő vele az Izráel fiai közül, hogy papjaim legyenek: Áron, Nádáb, Abihu, Eleázár, Ithamár, Áronnak fiai. 2 És csinálj szent ruhákat Áronnak a te atyádfiának, dicsőségére és ékekességére. 3 És szólj minden bölcs szívűeknek, a kiket betölöttetem a bölcsesség lelkével, hogy csináljak meg az Áron ruháit, az ő felszentelésére, hogy papom legyen. 4 Ezek pedig a ruhák, a melyeket készítsenek: hósén, efód, palást, koczkás köntös, süveg és öv. És csináljanak szent ruhákat Áronnak a te atyádfiának, és az ő fiainak, hogy papjaim legyenek. 5 Vegyék hát ők elő az aranyat, és a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű fonalat és a lenfonalat. 6 És csináljak az efódot aranyból, kék és bíborpiros, karmazsinszínű és sodrott lenből, mestermunkával. 7 Két vállköötő is legyen hozzá kapcsolva a két végéhez, hogy összekapcsoltathassék. 8 Átalkingötő pedig, a mely rajta van, ugyanolyan mívű és abból való legyen; aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből. 9 Annakutána végy két ónix-követ, és mesd fel azokra az Izráel fiainak neveit. 10 Hatnak nevét az egyik kőre, a másik hatnak nevét pedig a másik kőre, az ő születésük szerint. 11 Kőmetsző munkával, a mint a pecsétet metszik, úgy metszesd e két követ az Izráel fiainak neveire; köröskörű arany boglárokba csinál azokat. 12 És tudd e két követ az efód vállköötőre, az Izráel fiaira való emlékeztetés kövei gyanánt, hogy emlékeztetőül hordozza Áron azoknak neveit az ő két vállán az Úr előtt. 13 Csinálj annakukat arany boglárokat. 14 És két láncot tiszta aranyból; fonatékosan csinál azokat; sodrott mívűek legyenek, és tudd rá a sodrott láncokat a boglárokra. 15 Azután csinál meg az ítéletnek hósénét mestermunkával; úgy csinál mint az efódot csináltad: aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből csinál azt. 16 Négyszögű legyen, kétrétfű, egy arasznyi hosszú és egy arasznyi széles. 17 És foglalj abba befoglalni való köveket; négy sor követ, ilyen sorban: szárdiusz, topáz és smaragd; ez az első sor. 18 A második sor pedig: karbunkulus, zafir és gyémánt. 19 A harmadik sor: jáczint, agát és amethiszt. 20 A negyedik sor: krizolit, ónix és jáspis; arany boglárokba legyenek foglalva. 21 A kövek tehát az Izráel

fainak nevei szerint legyenek, tizenkettő legyen az ō nevök szerint; mint a pecsét, úgy legyen metszve, mindenik a reá való nével, a tizenkét nemzetseg szerint. **22** A hósener pedig csinálj fonatékos láncokat, sodrott mívűket, tiszta aranyból. **23** És csinálj a hósener két arany karikát, és tedd a két karikát a hósén két szegletére. **24** És a két arany fonatéket fűzd a hósén két szegletén levő karikákba. **25** A két fonatéknak két végét pedig foglalda a két boglárhoz, és túzd az efódnak vállkötőhez, annak előrészére. **26** Csinálj még két arany karikát, és tedd azokat a hósén két szegletére, azon a szélén, a mely befelé van az efód felől. **27** És csinálj még két arany karikát, és tedd azokat az efód két vállkötőjére alól, annak előrészére felől egybefoglalásához közel, az efód öve felett. **28** És csatolják a hósent az ō karikáinál fogva az efód karikához, kék zsinórral, hogy az efód öve felettes legyen, és el ne váljék a hósén az efódtól. **29** És viselje Áron az Izráel fainak neveit az ítélet hósénén, az ō szíve felett, a mikor bemegy a szenthelyre, emlékeztetőül az Úr előtt szüntelen. **30** Azután tedd az ítéletnek hósénebe az Urimot és Thummimot, hogy legyenek azok az Áron szíve felett, a mikor bemegy az Úr eleibe, és hordozza Áron az Izráel fainak ítéletét az ō szíven az Úr színe előtt szüntelen. **31** És csinál az efód palástját egészen kék lenből. **32** Középén legyen nyílás a fejének; a nyílásnak szegése legyen köröskörűl, takácsmunka, olyan legyen mint a pánczél nyílása, hogy el ne szakadjon. **33** És ennek alsó peremére csinálj gránátalmákat, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű lenből, a peremére köröskörűl, és ezek közé arany csengettyűket is köröskörűl. **34** Arany csengettyű, meg gránátalma, arany csengettyű, meg gránátalma legyen a palást peremén köröskörűl. **35** És legyen az Áronon, a mikor szolgál, hogy hallassék annak csengése, a mikor bemegy a szenthelybe az Úr eleibe, és mikor kijön, hogy meg ne haljon. **36** Csinálj egy lapot is tiszta aranyból, és mesd ki arra, mint a pecsétet metszik: Szentség az Úrnak. **37** És kösd azt kék zsinórra, hogy legyen az a süvegen; a süvegnek előrésszen legyen az. **38** És legyen az az Áronnak homlokán, hogy Áron viselje a szent áldozatok körül elkövetett vétket, a melyeket az Izráel fia mindenféle szent adományaiakban szentelnek. Legyen azért szüntelen a homlokán, hogy kedvesekké tegye ōket az Úr előtt. **39** A lenkörtöst pedig koczkásan készítsd, és a süveget lenből csinál, az övet meg hímző munkával készítsd. **40** Az Áron fainak is csinálj köntösöket, és csinálj nézik öveket is, meg süvegeket is csinálj nézik, dicsőségökre és ékességökre. **41** És öltöztes fel azokba Áront a te atyádfiát, és az ō fiai vele együtt, és kend fel ōket, iktasd be ōket tisztjökbe, és szenteld fel ōket, hogy papjaimmá legyenek. **42** Csinálj nézik lábravalókat is gyolcsból, hogy befödjék azoknak mezítelen testét, és az ágyéktól a tomporig érjenek. **43** És legyenek azok Áronon és az ō fiai, a mikor bemennek a gyülekezet sátorába, vagy a mikor az oltárhoz járulnak, a szenthelyen való szolgálattelep, hogy bűnt ne vigyenek oda és meg ne haljanak. Örökkévaló rendtartás ez Áronnak és az ō magvának ō utána.

29 Ez az, a mit ō velök cselekedjél, az ō felszentelésökre, hogy az én papjaim legyenek: Végy egy tulkit, fiatal marhát, és hiba nélkül való két kost. **2** És kovásztalan kenyeret,

és olajjal elegyített kovásztalan kalácsokat, meg olajjal kent kovásztalan lepényeket is; búzalisztlángból készítsd azokat. **3** És tedd azokat egy kosárba, és vidd fel azokat a kosárban, a tulokkal és a két kossal együtt. **4** Áront pedig és az ō fiai állítsd a gyülekezet sátorának ajtaja elé, és mosd meg ōket vízzel. **5** És vedd a ruhákat, és öltöztesd fel Áront a köntösbe, az efóhoz való palástba, és az efódba, meg a hósénbe és övezd fel ōt az efód övével. **6** Tedd a süveget is fejére, és a szent koronát tedd a süvegre. **7** És vedd a kenyetek olaját, és töltsd az ō fejére, így kend fel ōt. **8** Fiait is állítsd elő, és öltöztesd fel ōket a köntösöke. **9** És övezd körül ōket övvel, Áront és az ō fiait, és tégy a fejükre süvegeket is, hogy övék legyen a papság öröki rendelés szerint. Így iktasd be tisztökbe Áront és fiait. **10** Azután állíttasd a tulkit a gyülekezet sátorára elé, és Áron és az ō fiai tegyék kezeiket a tulok fejére. **11** És vágd le a tulkit az Úr előtt a gyülekezet sátorának ajtajánál. **12** Azután végy a tulok véréből, és hintsd azt ujjaiiddal az oltár szarvaira; a többi vér pedig töltsd mind az oltár aljára. **13** És vedd a kövéréből mindenzt, a mi a belet fedi, és a májón lévő hártytát, és a két vesét a rajtok levő kövérrel együtt, és füstölögtesz el az oltáron. **14** A tulok húsát, bőrét és ganéját pedig égesd el a táboron kívül: bűnért való áldozat az. **15** Vedd az egyik kost is, és Áron és az ō fiai tegyék kezeiket a kos fejére. **16** Azután vágd le a kost, és vedd annak vérét, és hintsd azt az oltárra köröskörűl. **17** A kost pedig vagdald tagjaira, és mosd meg a belét és lábszárait, és tedd rá tagjaira és fejére. **18** Azután füstölögtesz el az egész kost az oltáron: égőáldozat az az Úrnak, kedves illatú tűzalidozat az Úrnak. **19** Vedd a másik kost is, és Áron és az ō fiai tegyék kezeiket a kos fejére. **20** Azután vágd le a kost, és végy annak véréből, és hintsd meg azzal Áron füle czimpáját és az ō fiai jobb fülének czimpáját, és az ō jobb kezök hüvelykét és jobb lábok hüvelykét; a többi vér pedig hintsd az oltárra köröskörűl. **21** Azután végy a vérből, mely az oltáron van, és a kenyetek olajából, és hintsd Áronra és az ō ruháira, s vele együtt az ō fiaira és az ō fainak ruháira, hogy szent legyen ō és az ō ruhái, s vele együtt az ō fiai és az ō fainak ruhái. **22** Azután vedd a kosból a kövérét, a farkát s a belet borító kövérét, meg a máj hártytát, meg a két veséjét a rajtok levő kövérével, és a jobb lapoczkát; mert felavatási kos ez. **23** Meg egy kenyeret és egy olajos kalácsot és egy lepényt a kovásztalan kenyérnek kosarából, mely az Úr előtt van; **24** És rakd mindenzedet az Áron kezeire és az Áron fainak kezeire, és lóbáltasd meg azokat az Úr előtt. **25** Azután vedd le azokat kezükörl, és füstölögtesz el az oltáron az égőáldozat felettes illatul az Úr előtt; az Úrnak tűzalidozata az. **26** Vedd az Áron felavatási kosának szegyet is, és lóbál meg azt az Úr előtt; azután legyen az a te részed. **27** Így szenteld meg a meglőbbált szegyet és a felemelt lapoczkát, a melyet meglőbbáltak és a melyet felemeltek, Áronnak és az ō fainak felavatási kosából. **28** És legyen ez Áronnak és az ō fainak része örökké az Izráel fiaitól: mert felmutatott adomány ez, és felmutatott adomány legyen Izráel fiai részéről az ō háláaldozataikból; az Úrnak felmutatott adomány. **29** A szent öltözletek pedig, a melyek az Áronéi, legyenek ō utána az ō fiaié, hogy azokban kenetessenek fel, és azokban állíttassanak tisztökbe. **30** Hét napon öltözzék azokba,

a ki az Ő fiai közül Ő utána pap lesz, aki bemenendő lesz a gyülekezet sátorába, hogy a szent helyen szolgáljon. **31** A felavatási kost pedig vedd, és főzd meg annak húsát szent helyen. **32** És a kosnak húsát és a kenyeret, mely a kosárban van, a gyülekezet sátorának ajtajánál egye meg Áron és az Ő fiai. **33** Ók egyék meg azokat, a mik által az engesztelés történt, hogy tisztókbe állíttassanak és felszenteltessenek. De idegen ne egyék azokból, mert szentek azok. **34** Ha pedig valami megmarad az avatási húsból vagy a kenyérből reggelig, tüzzel égesd meg a maradékot; meg ne egyék, mert szent az. **35** Áronnal tehát és az Ő fiaival akképen cselekedjél, a mint megparancsoltam néked; hétfáján napot áltítsd őket tisztókbe. **36** És naponként készíts bűnáldozati tulokat engesztelésül, és tisztítsd meg az oltárt, mikor engesztelő áldozatot végzesz rajta, és kend meg azt, hogy megszenteltessék. **37** Hét napon tégy engesztelő áldozatot az oltáron; és szenteld meg azt, hogy felette igen szentséges legyen az oltár. Valami illeti az oltárt, szent legyen. **38** Ez pedig az, a mit áldoznod kell az oltáron: Esztendős két bárányt minden nap szüntelen. **39** Az egyik bárányt reggel áldozd meg, a másik bárányt pedig áldozd meg estinnen. **40** És az egyik bárányhoz végy egy tized lisztlángot, egy negyed hin-nyi sajtolt olajjal vegyítve; italáldozatul pedig egy negyed hin-nyi bort. **41** A másik bárányt estinnen áldozd meg, ugyanazzal az étel- és italáldozattal készítsd azt, mint reggel; kedves illatul, tűzáldozatul az Úrnak. **42** Szüntelen égoáldozat legyen az a ti nemzetiségeitek között a gyülekezet sátorának ajtajánál az Úr előtt, ahol megjelenek néktek, hogy veled ott szóljak. **43** Ott jelenek meg az Izráel fiainak, és megszenteltetik az én dicsőségem által. **44** És megszentelem a gyülekezetnek sátorát és az oltárt; Áront és az Ő fiait is megszentelem, hogy papjaim legyenek. **45** És az Izráel fiai között lakozom, és nézik Istenök lészek. **46** És megtudják, hogy én, az Úr vagyok az Ő Istenök, aki kihoztam őket Égyptom földéről, hogy közöttük lakozhassam, én, az Úr az Ő Istenök.

30 Csinálj oltárt a füstölő szerek füstölgésére is, sittim-fából csinálj azt. **2** Egy sing hosszú, egy sing széles, négylöögű és két sing magas legyen, ugyanabból legyenek szarvai is. **3** És borítsd meg azt tiszta aranyossal, a tetejét és oldalait köröskörül, és szarvait is; arany pártázatot is csinálj hozzá köröskörül. **4** Csinálj hozzá két arany karikát is, pártázata alá a két oldalán, minden két oldalára csinál, hogy legyenek rúdtartókul, hogy azokon hordozzák azt. **5** És a rúdakat csinál sittim-fából, és borítsd meg azokat aranyossal. **6** És tessz a függöny előtérre, a mely a bizonyság ládája mellett, a bizonyság fedele előtt van, ahol megjelenek nétek. **7** Áron pedig füstölgöttesen rajta minden reggel jó illatú füstölőt szert; mikor a mécseket rendbe szedi, akkor füstölgöttesse azt. **8** És a mikor Áron estinnen felrakja a mécsekét, füstölgöttesse azt. Szüntelen való illattétel legyen ez az Úr előtt nemzetiségről nemzetiségre. **9** Ne áldozzatok azon idegen füstölfeszerekkel, se égoáldozattal, se ételáldozattal; italáldozatot se öntsetek reá. **10** És egyszer egy esztendőben engesztelést végezzen Áron annak szarvainál az engesztelő napi áldozat véréből; egy esztendőben egyszer végezzen engesztelést azon, nemzetiségről nemzetiségre. Szentségek szentsége ez az Úrnak. **11** Azután szóla az Úr Mózesnek,

mondván: **12** Mikor Izráel fiait fejenként számba veszed, adj meg kiki életének váltságát az Úrnak az Ő megszámláltatásakor, hogy csapás ne legyen rajtok az Ő megszámláltatásuk miatt. **13** Ezt adj minden fia, aki átesik a számláláson: fél siklust a szent siklus szerint (egy siklus húsz gera); a siklusnak fele áldozat az Úrnak. **14** Mindazon, aki átesik a számláláson, húsz esztendőstől fogva felfelé, adj meg az áldozatot az Úrnak. **15** A gazdag ne adjon többet, és a szegény ne adjon kevesebbet fél siklusnál, a mikor megadják az áldozatot az Úrnak engesztelésül a ti lelketekekért. **16** És szedd be az engesztelési pénzt az Izráel fiaitól, és add azt a gyülekezet sátorának szolgálójára, hogy az Izráel fiainak emlékezetéül legyen az az Úr előtt, engesztelésül a ti lelketekekért. **17** Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: **18** És csinálj rézmedencét, lábat is rézből, mosakodásra; és tessd azt a gyülekezet sátra közé és az oltár közé, és tölt bele vizet; **19** Hogy Áron és az Ő fiai abból mossák meg kezeiket és lábaikat. **20** A mikor a gyülekezet sátorába mennek, mosakodjanak meg vízben, hogy meg ne haljanak; vagy mikor az oltárhoz járulnak, hogy szolgáljanak és tűzáldozatot füstölgöttesenek az Úrnak. **21** Kezeiket is, lábaikat is mossák meg, hogy meg ne haljanak. És örökkévaló rendtartásuk lesz ez nékim, néki és az Ő magyának nemzetiségről nemzetiségre. **22** Ismét szóla az Úr Mózesnek mondván: **23** Te pedig végy drága fűszereket, híg mirhát ötszáz siklusért, jóillatú fahéjat fél ennyit, kétszáz ötvenért, és illatos kalmust is kétszáz ötvenért. **24** Kásiat pedig ötszázért, a szent siklus szerint, és egy hín faolajt. **25** És csinálj abból szent kenetnek olaját, elegyített kenetet, a kenetkészítő mestersége szerint. Legyen az szent kenő olaj. **26** És kend meg azzal a gyülekezet sátorát és a bizonyság ládáját. **27** Az asztalt is és annak minden edényét, a gyertyatartót és annak edényeit, és a füstölő oltárt. **28** Az egészen égoáldozatnak oltárat is, és annak minden edényét, a mosdómedencét és annak lábat. **29** Így szenteld meg azokat, hogy szentségek szentségévé legyenek: Valami illeti azokat, szent legyen. **30** Kend fel Áront is és az Ő fiait is; így szenteld fel őket papjaimmá. **31** Az Izráel fiainak pedig így szól: Szent kenetnek olaja legyen az nékem, a ti nemzetiségeiteknél is. **32** Ember testét azzal meg ne kerjenék, se ahoz hasonlót, annak mértékei szerint ne csináljatok: szent az; szent legyen előttétek is. **33** Valaki ahoz hasonló kenetet csinál, vagy azzal idegent ken meg, kitöröltesse az Ő népe közül. **34** Monda ismét az Úr Mózesnek: Végy fűszereket, cseppegő gyantát, onyxot, galbánt, e fűszereket és tiszta temjént, egyenlő mértékkel. **35** És csinálj belőlük füstölőt szert, a fűszercsinál előgyítése szerint; tiszta és szent legyen az. **36** És abból törj apróra, és tégy belőle a bizonyság ládája előtérre a gyülekezet sátorában, ahol megjelenek nétek. Szentségek szentsége legyen ez előttétek. **37** És a füstölő szer, a melyet készítet, az Úrnak szentelt legyen előtt; annak mértéke szerint magatoknak ne csináljatok. **38** Mindazon, aki hasonló füstölőt csinál ehhez, hogy azzal illatoztassa, írtassék ki az Ő népe közül.

31 És szóla az Úr Mózesnek mondván: **2** Ímé, név szerint meghívtam Bézáleelt, a Húr fiának Urinak fiát a Júda nemzetiségről. **3** És betöltöttem Őt Istennek

lelkével, bőlcsességgel, értelemmel és tudománynal minden mesterséghez. 4 Hogy tudjon kigondolni minden, a mit aranyból, ezüstből, rézből kell csinálni. 5 És foglaló köveket metszeni, fát faragni, és mindenféle munkákat végezni. 6 És imé Aholiábot is, Akhiszamáknak fiát a Dán nemzetsegéből, mellé adtam; és adtam minden értelmesnek szívbe bőlcseséget, hogy elkészítsék mind azt, a mit néked megparancsoltam. 7 A gyülekezet sátorát, a bizonyság lágdát, a főlbe való fedeleit, és a sátornak minden edényét. 8 Az asztalt és annak edényit, a tisztá gyertyatartót, és minden hozzávalót, és a füstölő oltárt. 9 Az egészen égőáldozat oltárát és annak minden edényit, a mosdómedencét és annak lábat. 10 A szolgálathoz való ruhákat, Áron papnak szent öltözötet, és az ő fiainak öltözötet, a papi szolgálatra. 11 A kenetnek olaját, és a jó illatú füstölő szert a szentséghöz. Mindent úgy csináljanak, a mint néked parancsoltam. 12 Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: 13 Te szólj az Izráel fiainak, mondván: Az én szombatimat bizony megtartsátok; mert jel az én közöttem és ti köztetek nemzetsegről nemzetiségre, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki titeket megszentellek. 14 Megtartsátok azért a szombatot; mert szent az ti néktek. A ki azt megrontja, halállal lakoljon. Mert valaki munkát végez azon, annak lelke írtassék ki az ő népe közül. 15 Hat napon munkálkodjanak, a hetedik nap pedig a nyugodalomnak szombatja az Úrnak szentelt nap: valaki szombaton munkálkodik, megölettessék. 16 Megtartsák azért az Izráel fiai a szombatot, megszentelvén a szombatot nemzetsegről nemzetiségre, örök szövetségül. 17 Legyen közöttem és az Izráel fiai között örök jel ez; mert hat napon teremtette az Úr a mennyet és a földet, hetednapon pedig megszünt és megnyugodott. 18 Mikor pedig elvégzezte vele való beszédét a Sinai hegyen, által adá Mózesnek a bizonyság két tábláját, az Isten ujjával írt kőtáblákat.

32 Mikor látta a nép, hogy Mózes késik a hegyről leszállani, egybegyűlé a nép Áron ellen és mondá néki: Kelj fel, csinálj nékünk isteneimet, kik előttünk járjanak; mert nem tudjuk mint lón dolga ama férfiúnak Mózesnek, aki minket Égyptom földéből kihozott. 2 És monda nézik Áron: Szedjétek le az aranyfüggőket, a melyek feleségeitek, fiaitok és leányait fülein vannak, és hozzátok én hozzáim. 3 Leszedé azért mind az egész nép az aranyfüggőket füleiről, és elvivék Áronhoz. 4 És elvezé kezékből, és alakítá azt vésővel; így csinálabból öntött borjút. És szóltak: Ezek a te isteneid Izráel, a kik kihoztak téged Égyptom földéről. 5 Mikor láttá ezt Áron, oltárt építé az előtt, és kiáltá Áron, mondván: Holnap az Úrnak inne le! 6 Felkelvén azért másnapon jó reggel, áldozának égőáldozattal és hálaáldozattal is; azután leüle a nép enni és inni; azután felkelének játszani. 7 Szóla pedig az Úr Mózesnek: Eredj menj alá; mert megromlott a te néped, a melyet kihoztál Égyptom földéből. 8 Hamar letértek az útról, a melyet parancsoltam nézik, borjüképet öntötték magoknak, azt tisztelik és annak áldoznak, és azt mondják: Ezek a te isteneid Izráel, a kik téged kihoztak Égyptom földéből. 9 Monda ismét az Úr Mózesnek: Látom ezt a népet, bizony keménynyíkú nép. 10 Azért hagyj békét nékem, hadd gerjen fel haragom ellenök, és töröljem el őket: Téged azonban nagy néppé teszlek. 11 De Mózes

esedezék az Úrnak, az ő Istenének színe előtt, mondván: Miért gerjedne Uram a te haragod néped ellen, a melyet nagy erővel és hatalmas kezzel hoztál vala ki Égyptomnak földéről? 12 Miért mondanák az égyptomiak, mondván: Vesztőkre vivé ki őket, hogy elveszítse a hegyek között, és eltörölje őket a föld színéről? Múljék el a te haragod tüze, és hagyd abba azt a néped ellen való veszedelmet. 13 Emlékezzél meg Ábrahámról, Izsákról és Izráelről a te szolgáidról, kiknek megesküdtél te magadra, mondván nézik: Megsokásítom a ti magotokat mint az égnek csillagait; és azt az egész földet, melyről szóltam, a ti magotoknak adom, és örökségül bírják azt örökké. 14 És abba hagyá az Úr azt a veszedelmet, melyet akart vala bocsátani az ő népére. 15 Megfordula azért és megindula Mózes a hegyről, kezében a bizonyság két táblája; minden oldalukon beírt táblák, minden egy felől, minden más felől beírva. 16 A táblák pedig Isten kezének csinálmányai valának, az írás is Isten írása vala, kimetszve a tábláakra. 17 Józsué pedig hallván a nép rivalgását, monda Mózesnek: Harcziáltás van a táborban. 18 Az pedig felele: Nem diadalmasoknak, sem meggyőzetteknek kiáltása ez, éneklés hangját hallom én. 19 És mikor közeledett volna a táborhoz, látta a borjút és a táncolást, és felgerjede Mózesnek haragja, és elveté kezéből a táblákat, és összetöré azokat a hegy alatt. 20 Azután fogá a borjút, a melyet csináltak vala, tűzben megégetté, és apróra töré mígnem porrá lett, és a vízbe hintvén, itatá azt az Izráel fiaival. 21 És monda Mózes Áronnak: Mit tett néked e nép, hogy ilyen nagy bűnbe keverded? 22 Felele Áron: Ne gerjedjen fel uram haragja: ismered e népet, hogy gonosz. 23 Mert azt mondák nékem: Csinálj nékünk isteneimet, a kik előttünk járjanak; mert ama férfiúnak Mózesnek, ki minket Égyptom földéről kihozott, nem tudjuk mint lón dolga. 24 Én pedig felelek: Kinek van aranya? Szedjétek le; és nékem ide adád, én pedig a tűzbe vetettem, és e borjú formáltaték. 25 És látván Mózes, hogy a nép megvadula, mert Áron megvadítá vala őket, ellenségeik csúfjára. 26 Megállá Mózes a tábor kapujában, és monda: A ki az Úré, ide hozzám! és gyűlének ő hozzá mind a Lévi fiai. 27 És szóla nézik: Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Kössön mindenek kardot az oldalára, menjetek által és vissza a táboron, egyik kaputól a másik kapuiig, és kiki ölige meg az ő attyafát, barátját és rokonságát. 28 A Lévi fiai pedig a Mózes beszéde szerint cselekedének, és elhulla azon a napon a népből úgy mint háromerzer férfiú. 29 És mondá Mózes: Ma szenteljétek kezeiteket az Úrnak, kiki az ő fia és attyafá ellen, hogy áldása szálljon ma reátk. 30 És másnap monda Mózes a népnek: Nagy bűnt követtetek el, most azért felmegyek az Úrhoz, talán kegyelmet nyerhetek a ti bűneiteknek. 31 Megtére azért Mózes az Úrhoz, és monda: Kérlek! Ez a nép nagy bűnt követtet el: mert aranyból csinált magának isteneimet. 32 De most bocsásd meg bűnöket; ha pedig nem: törölj ki engem a te könyvedből, a melyet írtál. 33 És monda az Úr Mózesnek: A ki vétkezett ellenem, azt törlöm ki az én könyemből. 34 Most azért eredj: vezess a népet a hová mondottam néked: imé, Angyalom meg előttem; és az én látogatásom napján ezt az ő bűnöket is meglátogatom. 35 És megverte az Úr a népet ezért is, a mit cselekedtek a borjúval, melyet Áron készített vala.

33

Szóla azután az Úr Mózesnek: Eredj, menj fel innen, te és a nép, a melyet kihoztál Égyptom földéről, a földre, a melyről megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak mondván: A te magodnak adom azt. 2 És bocsátok előtted Angyalt, és kiűzöm a Kananeusokat, Emoreusokat, Khittheusokat, Perizeusokat, Khivveusokat és Jebuzeusokat: 3 A tejel és mézzel folyó földre; de én nem megnyek fel köztetek, mert te keményanyakú nép vagy, hogy meg ne emészszelek az úton. 4 Mikor meghallá a nép ezt a kemény beszédet, gyászba borula, és senki nem tevé fel az ékszeret. 5 Megmondotta vala az Úr Mózesnek: Mond meg az Izráel fiainak: Keményanyakú nép vagy te, egy szempillantásban, ha közéd mennék, megemészenlek. Azért most vesd le a te ékességeidet magadról, azután meglátom mit cselekedjem veled. 6 És lerakták magokról az Izráel fiai az ő ékességeket, a Hóreb hegyétől fogva. 7 Mózes pedig vevé a sártort, és felvoná azt a táboron kívül, messze a táborról, és nevezé azt gyülekezet sátorának, és lón, hogy mind a ki az Urat keresi, ki kelle mennie a gyülekezet sátorához, a táboron kívül. 8 És lón, hogy mikor Mózes kiméne a sátorhoz, az egész nép felkele, és kiki minden az ő sátorának ajtajában állva; nézvén Mózes után míg a sátorba beméne. 9 És lón, mikor Mózes beméne a sátorba, hogy felhő-oszlop szálla alá, és megáll a sátor ajtajában, és beszéle Mózessel. 10 És látta az egész nép, hogy a felhő-oszlop a sátornak ajtaján áll, és felkele az egész nép, és kiki meghajlék az ő sátorának ajtajában. 11 Az Úr pedig beszéle Mózessel színről színről, a mint szokott ember szólanival barátjával; és mikor Mózes a táborba visszatér, az ő szolgája az ifjú Józsué, Núnnak fia, nem távozik el a sárból. 12 És monda Mózes az Úrnak: Lásd, te azt mondod nékem, vidd el ezt a népet, de nem mutattad meg nékem kit küldesz velem; pedig azt mondadtad nékem: név szerint ismerlek téged, és kedvet találtál szemeim előtt. 13 Most azért ha kedvet találtam szemeid előtt, mutasd meg nékem a te útadat, hogy ismerjelek meg téged, hogy kedvet találhassak előtted. És gondold meg, hogy e nép a te néped. 14 És monda: Az én orczám menjen-é veletek, hogy megnyugtassalak? 15 Monda néki Mózes: Ha a te orczád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen. 16 Mert miről ismerhetjük meg, hogy én és a te néped kedvet találtunk előtted? Nem arról-é, ha velünk jársz? Így vagyunk megkülönböztetve, én és a te néped minden néptől, a mely e földnek színén van. 17 Monda azért az Úr Mózesnek: Megteszem ezt is a mit kívántál; mert kedvet találtál szemeim előtt, és név szerint ismerlek téged. 18 És mondá Mózes: Kérlek, mutasd meg nékem a te dicsőségedet. 19 És monda az Úr: Megteszem, hogy az én dicsőségem a te orczád előtt menjen el, és kiáltom előtted az Úr nevét: És könyörülök, a kin könyörülök, kegyelmezek, a kinek kegyelmezek. 20 Orczámat azonban, mondá, nem láthatod; mert nem láthat engem ember, élven. 21 És monda az Úr: Íme van hely én nálam; állj a kősziklára. 22 És mikor átmegy előtted az én dicsőségem, a kőszikla hasadékába állatnak téged, és kezemmel betakarrok téged, míg átvonulok. 23 Azután kezemet elveszem róladd, és hártról meglátsz engemet, de orczámat nem láthatod.

34

És monda az Úr Mózesnek: Vágj két kótáblát, hasonlókat az előbbiekhez, hogy írjam fel azokra azokat a szavakat,

a melyek az előbbi táblákon voltak, a melyeket széttörtél. 2 És légy készen reggelre, és jöjj fel reggel a Sinai hegyre, és állj ott előmbe a hegy tetején. 3 De senki veled fel ne jöjjön, és senki ne mutatkozzék az egész hegyen; juhok és barmok se legeljenek a hegy környékén. 4 Vágott azért két kótáblát, az előbbiekhez hasonlókat, és felkelvén reggel, felméne Mózes a Sinai hegyre, a mint az Úr parancsolta néki, és kezébe vevé a két kótáblát. 5 Az Úr pedig leszálla felhőben, és ott állva ő vele, és nevén kiáltá az Urat: 6 És az Úr elvonula ő előtte és kiálta: Az Úr, az Úr, igralmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy igalmasságú és igazságú. 7 Aki igralmas marad ezerízigen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad és negyedízigen. 8 És Mózes nagy sietséggel földre borula, és lehajtja fejét. 9 És monda: Uram, ha előtted kedvet találtam, kérlek járjon az Úr velünk; mert keményanyakú nép ez! Kegyelemezz a mi vétkeinknek és gonoszságunknak, és fogadj minket örökségeddé. 10 Ő pedig monda: Íme szövetséget kötök; a te egész néped előtt csudákat teszek, a milyenek nem voltak az egész földön, sem a népek között, és meglátja az egész nép, a mely között te vagy, az Úrnak cselekedeteit; mert csudálatos az, a mit én cselekszem veled. 11 Jegyezd meg magadnak a mit ma parancsolok néked. Íme kiűzöm előled az Emoreust, Kananeust, Khittheust, Perizeust, Khivveust, Jebuzeust. 12 Vigyázz magadra, nehogy szövetséget köss annak a földnek lakosaival, a melybe bemegy, hogy botránkozásra ne legyen közöttes. 13 Hanem oltáraikat rontsátok el, törjétek össze bálványaiat, és vágjátok ki berkeket. 14 Mert nem szabad imádnod más istent; mert az Úr, a kinek neve feltűnő szerető, feltűnő szerető Isten ő. 15 Hogy valamiképen szövetséget ne köss annak a földnek lakosaival, hogy a mikor isteneiket követvén paráznlákdognak, és áldoznak az ő isteneiknek, és meghívnak téged, egyély az ő áldozatukból. 16 És feleséget ne végy az ő leányaik közül a te fiaidnak, hogy mikor paráznlákdognak az ő leányaik isteneiket követvén, a te fiaidat is paráznlákdásra vigyék, az ő isteneiket követvén. 17 Ne csinálj magadnak öntött isteneimet. 18 A kovásztalan kenyér innepét megtartsad: hétfen egyél kovásztalan kenyeret, a mint megarancsoltam néked, az Abib hónap ideje alatt; mert Abib hónapban jöttél ki Égyptomból. 19 Mindaz a mi az anyja méhét megnyitja, enyém legyen, és minden hímbarmod is, a mely a te teneñednek vagy juhodnak első fajzására. 20 De a szamárnak első vemhét juhon váltsd meg; ha pedig nem váltod, szegd nyakát. Fiaid közül minden elsőszülöttet megválts, és ne jöjjön üresen előmbe senki. 21 Hat napon munkálkodjál, a hetedik napon pedig pihenj; szántás és aratás idején is pihenj. 22 A hetek innepét is megtartsd a búza zsengének aratásakor; meg a betakarás innepét is az esztendő végén. 23 Háromszor esztendőnként minden férfiú jelenjen meg az Úrnak, Izráel Ura Istenének színe előtt. 24 Mert kiűzöm a népeket előled, és kiszélesítem határodat, és senki nem kívánja meg a te földedet, mikor felmegy, hogy a te Urad Istened előtt megjelenjél, esztendőnként háromszor. 25 Áldozatom vérét ne ontsd ki kovász mellett, és a husvét innepének áldozata ne maradjon meg reggelig. 26 Földed zsengéiből az elsőt vidd fel az Úrnak a te Istenednek házába. Ne

főzz gödölyét az anyja tejében. 27 És monda az Úr Mózesnek: Írd fel ezeket a szavakat; mert ezeknek a szavaknak értelme szerint kötöttem szövetséget veled és Izráellel. 28 És ott vala az Úrral negyven nap és negyven éjjel: kenyeret nem evett, vizet sem ivott. És felírá a tábláakra a szövetség szavait, a tíz parancsolatot. 29 És lón, a mikor Mózes a Sinai hegyről leszállá, (a Mózes kezében vala a bizonyság két táblája, mikor a hegyről leszállá) Mózes nem tudta, hogy az ó orczájának bőre sugárzik, mivelhogy Övele szólott. 30 És a mint Áron és az Izráel minden fiai meglátták Mózest, hogy az ó orczájának bőre sugárzik: féltek közelíteni hozzá. 31 Mózes pedig megszólítá őket, és Áron és a gyülekezetnek fejei mind hozzá menének, és szóla velük Mózes. 32 Azután az Izráel fiai is mind hozzá járulának, és megparancsolá nékik mind azt, a mit az Úr mondott néki a Sinai hegyen. 33 Mikor pedig elvégezte Mózes velük a beszédet, leplet tőn orczájára. 34 És mikor Mózes az Úr előre méne, hogy vele szóljon, levevé a leplet, míg kijöne. Kijövén pedig, elmondá az Izráel fiainak, a mi parancsot kapott. 35 És az Izráel fiai látták a Mózes orczáját, hogy sugárzik a Mózes orczájának bőre; és Mózes a leplet ismét orczájára borítá, mígnem beméne, hogy Övele szóljon.

35 És egybegyűjté Mózes az Izráel fiainak egész gyülekezetét, és monda nékik: Ezek azok a dolgok, a melyeket parancsolt az Úr, hogy cselekedjétek: 2 Hat napon át munkálkodjatok; a hetedik nap pedig szent legyen előtteket, az Úr nyugodalmának szombatja. Valaki azon munkálkodik, mególettekessék. 3 Ne gerjeszszetek tüzet a ti házaitokban szombaton. 4 És szóla Mózes az Izráel fiai egész gyülekezetének, mondván: Ez az, a mit az Úr parancsolt, mondván: 5 Szedjetek magatok között ajándékot az Úrnak, mind, a kinek szíve önként hajlandó arra, hozzon ajándékot az Úrnak, aranyat, és ezüstöt, és rezet. 6 És kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és lenfonalat, és kecskeszöröt. 7 Veresre festett kosböröket, és borzböröket és sittim-fát. 8 Világító olajat, arómákat a kenet olajához, és fűszereket a füstöléshez. 9 Óníx köveket és foglalni való köveket az efóldhoz és a hősenhez. 10 És a kik ti köztetek ahhoz értők, jöjjenek elő, hogy csináljak meg mindenzt, a mit az Úr parancsolt: 11 A hajléket, annak sátorát és takaróját, horgait, deszkáit, reteszrúdjait, oszlopait és talpait. 12 A látót és annak rúdjait, a fedéllel egybe, és a takaró függönyt. 13 Az asztalt és annak rúdjait, és minden edényét, és a szent kenyerekhez valókat. 14 A világító gyertyatartót és a hozzá való eszközöket, mécseit, és világító olajt. 15 A füstölt oltárt és rúdjait, a kenetnek olaját, és a jó illatú füstöltőt, a hajlék ajtajára ajtótakarót. 16 Az egészen égoálzot oltárat, annak réz rostélyát, rúdjait és minden eszközeit, a mosdómedenczét és annak lábat. 17 A pitvar szőnyegeit, oszlopait, talpait, és a pitvar kapujának leplét. 18 A hajlék szegiteit, a pitvar szegiteit, és azoknak köteleit. 19 A szolgálati ruhákat, a szent hajlékban való szolgálathoz, a szent ruhákat Áron papnak, és az ő fiainak ruháit, a papi szolgálatra. 20 Azután kiméne az Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes elől. 21 És eljöve mindenki, a kit a szíve indítja, és a kit lelke hajt vala, és hozának áldozatot az Úrnak, a gyülekezet hajlékának készítéséhez, és annak minden szolgálatához, és a szent ruhákhoz valókat. 22 És jövénék férfiak és asszonyok

együtt, mind, a kit szíve indított, hozának kapcsokat, függőket, gyűrűket, karpercet, mindenféle arany eszközöket; a férfiak is, mind a kik aranyból hoztak áldozatot az Úrnak. 23 És minden ember, kinek a mijé vala, hozott kék, bíborpiros, és karmazsinszínű, és lenfonalat, kecskeszöröt, veresre festett kosböröket és borzböröket. 24 minden, a ki ezüstöt vagy rezet vihetett, felhozá azt áldozatul az Úrnak, és a kiknél sittim-fa találtaték a szolgálat különböző szükségeire, felhozá azt. 25 Az asszonyok közül pedig mind, a kik ahhoz értettek, saját kezeikkel fonának, és felvivék azt a mit fontak, a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű, és a lenfonalat. 26 Azok az asszonyok pedig, a kik ahhoz értettek, fonának kecskeszöröt. 27 A főemberek pedig hozának óníx köveket, foglalni való köveket az efóldhoz és a hősenhez. 28 Illatozó szert is és olajat, a mészsébe és a kenethesz, és fűszereket a füstöléshez. 29 minden férfi és asszony, a kit szíve önként indítja, hogy áldozzon az egész munkára, melyet az Úr parancsolt Mózes által, hogy véghez vigyenek: minden önként hoztak ajándékot az Úrnak az Izráel fiai. 30 És monda Mózes az Izráel fiainak: Ímé az Úr név szerint hívta el Bésaléelt, a Húr fiának Urinak fiát, a Júda nemzetsegéből. 31 És betölte őt Istennek lelkével, bölcsességgel, értelmemmel és tudományval minden mesterségen: 32 Hogy tudjon kidolnival minden a mit aranyból, ezüstből és rézből kell csinálni; 33 És foglalásra való köveket metszeni, és fát faragni; és minden mesterséges munkát végezni. 34 Azontúl alkalmatossá tette arra is, hogy tanítson, minden ő, minden Aholiáb az Akhiszamák fia, a Dán nemzetsegéből. 35 Betölte őket bölcseség lelkével, hogy tudjanak mindenféle faragó, és kötő, és hímző munkát készíteni, kék és bíborpiros, karmazsinszínű és lenfonálból, és takásmunkát, a kik készítenek ilyenféle munkát és kidolnival mesterműveket.

36 Azért Bésaléel és Aholiáb, és mindenök a bölcs férfiak, kiknek az Úr bölcsességet és értelmet adott, hogy meg tudják csinálni a szent hajlék szolgálatához való minden eszközöket: csinálják meg egészen úgy, a mint az Úr parancsolta. 2 Elhívá azért Mózes Bésaléelt, és Aholiábot, és mindenök a bölcs férfiakat, a kiknek elméjébe tudományt adott vala az Úr, és minden a kit szíve arra indítja, hogy járuljon annak a munkának végrehajtásához. 3 És átvevék Mózestől minden azt az ajándékot, a mit az Izráel fiai hoztak vala, a szent hajlék felépítésének szolgálatára. Azontúl is minden reggel önkéntes ajándékot is hoztak. 4 Eljövén azért minden azok a bölcsök, kik a szent hajlék minden munkáján dolgoztak, kiki a maga munkájától, a melyen dolgozott. 5 És ezt mondák Mózesnek: Többet hord a nép ajándékba, mint a mennyi kell a munka elkészítésére, a melyet parancsolt az Úr, hogy csináljunk. 6 Parancsolta azért Mózes, és hírte tevék a táborban: Se férfi, se asszony ezután ne készítsen ajándékot a szent munkára. És megszünék a nép hordani. 7 És az egész munka elvégzésére elég volt az adomány, még felesleges is. 8 És minden a bölcs szívű férfiak, kik munkálkodanak, készíték a hajléket, tíz kárppittal: sodrott lenből és kék, és bíborpiros és karmazsinszínűből, Kérubokkal, mestermunkával készíték azokat. 9 Egy-egy kárpit hossza huszonnyolc sing, szélessége egy-egy kárpitnak négy sing vala; egy mértéke vala

minden kárpitnak. **10** És öt kárpiton foglalának egybe, és ismét a más öt kárpiton is egybefoglalák, egyiket a másikkal. **11** És csinálának kék hurkokat az első kárpitnak szélre, a mely szélről vala az egybefoglalásban; hasonló csinálának a külső kárpít szélre, a másik egybefoglalásban is. **12** Az egyik kárpiton ötven hurkot csinálának, és ötven hurkot csinálának a másik kárpít szélén is, a mely a második egybefoglalásban vala; a hurkokat egymás ellenébe. **13** Csinálának ötven arany horgocskát is, és összefoglalák a kárpitokat a horgoskákkal, egyiket a másikkal, és egygyé lón a hajlék. **14** Csinálának kárpitokat kecskeszőrből is, sátnak a hajlékra; tizenegy kárpiton csinálának ilyent. **15** Egy kárpit hossza harmincz sing, és egy kárpit szélessége négy sing; egy mértéke vala a tizenegy kárpitnak. **16** És egybefoglalák az öt kárpiton külön, és a hat kárpiton külön. **17** Csinálának ötven hurkot is a kárpit szélre, a mely szélről vala az egybefoglalásban; ötven hurkot csinálának a kárpit szélre a másik egybefoglalásban is. **18** Csinálának ötven rézhorgocskát is a sátor egybefoglalására, hogy egygyé legyen. **19** Csinálának takarót is a sáorra, veresre festett kosborökből, és azon felül egy takarót borzbörökből. **20** És megcsinálák a deszkákat is a hajlékhöz sittim-fából, felállagatva. **21** Tíz sing a deszkának hossza, másfél sing pedig egy deszkának szélessége. **22** Egy deszkának két csapja vala, egyik a másiknak megfelelő; így csinálták a hajlék összes deszkáit. **23** A deszkákat pedig így rendezék a hajlékhöz: húsz deszkát déli oldalon, délfelé. **24** És a húsz deszka alá negyven ezüsttalpat készítének; az egyik deszka alá két talpat, az ō két csapja szerint, a másik deszka alá is két talpat, az ō két csapja szerint. **25** A hajlék másik oldalául, az északi oldalon, szintén húsz deszkát csinálának. **26** És negyven ezüsttalpat azok alá, két talpat az egyik deszka alá, a másik deszka alá is két talpat. **27** A hajlék napnyugoti oldalául hat deszkát csinálának. **28** A hajlék szegleteiül pedig a két oldalra, két deszkát csinálának. **29** És alóról kezdve kettősök valának, felül pedig egybe valának foglalva egy karikával; így cselekednének mind a kettővel, a két szegleten. **30** Nyolc deszka vala tehát, és azoknak tizenhat ezüsttalpa, két-két talp egy-egy deszka alatt. **31** Csinálának reteszrúdakat is sittim-fából, ötöt a hajlék egyik oldalának deszkához. **32** És öt reteszrúdat a hajlék másik oldalának deszkához, és öt reteszrúdat a hajlék nyugati oldalának deszkához hárulról. **33** És megcsinálák a középső reteszrúdat is, hogy fussen a deszkák közepén, végül-végig. **34** A deszkákat pedig aranynyal boríták be; a karikákat aranyból csinálák, gyűrűk gyanánt a reteszrúdakhoz, és a reteszrúdakat is beboríták aranynyal. **35** Megcsinálák a függönyt is, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, mestermunkával csinálák azt, Kérubokkal. **36** És csinálának ahhoz négy oszlopot sittim-fából, és beboríták azokat aranynyal, horgaik aranyból; és öntének azokhoz négy ezüsttalpat. **37** És csinálának a sátor nyílására leplet kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, hímzőmunkával. **38** És ahhoz öt oszlopot, horgaikkal együtt; és beboríták azoknak fejeit és átalkötött aranynyal; öt talpuk pedig rézből vala.

37 És megcsinálá Bésaléel a ládat sittim-fából; harmadfél sing a hossza, szélessége másfél sing, magassága is

másfél sing. **2** És beborítá azt tiszta aranynyal, mind belől, mind kívül, és csinál reá arany pártázatot köröskörül. **3** És önte annak négy arany karikát a négy szegletére; egyik oldalára is kettőt, másikra is kettőt. **4** Csinál rúdakat is sittim-fából, és beborítá azokat aranynyal. **5** És betolá a rúdakat a láda oldalán levő karikákba, hogy a láda hordozható legyen. **6** Csinál fedeleit is tiszta aranyból; harmadfél sing a hossza, másfél sing a szélessége. **7** Csinál két Kérubot is aranyból, vert aranyból csinál azokat, a fedél két végére. **8** Az egyik Kérubot az egyik végére innen, a másik Kérubot a másik végére onnan; a fedélből veré ki a Kérubokat, a két végére. **9** A Kérubok pedig kiterjeszték szárnyaikat felfelé, betakarva szárnyaikkal a fedeleket, és arczaik egymással szembe valának; a fedél felé valának a Kérubok arcai. **10** Megcsinál az asztalt is sittim-fából: két sing a hossza, a szélessége egy sing, magassága másfél sing. **11** És beborítá azt tiszta arannyal, és csinál reá köröskörül arany pártázatot. **12** Csinál egy tenyérnyi széles karáját is köröskörül; és a karájhoz csinál arany pártázatot köröskörül. **13** Azután önte hozzá négy arany karikát, és a karikákat ráilleszté a négy láb négy szegletére. **14** A karikák a karáj mellett valának rúdtartókul, hogy az asztalt hordozhassák. **15** Megcsinál a rúdakat is sittim-fából, és azokat beborítá aranynyal, hogy hordozhassák az asztalt. **16** Megcsinál az asztalra való edényeket is: tállait, csészeit, kelyheit és kancsóit, a melyekkel itálaládzatot áldoznak, tiszta aranyból. **17** Megcsinál a gyertyatartót; szára, ága, csészei, gombjai és virágai ō magából valának. **18** És hat ág jöve ki oldalaiból; egyik oldalról is három gyertyatartó-ág, másik oldalról is három gyertyatartó-ág. **19** Hárrom mandolavirágformájú csésze vala az egyik ágon, gombbal és virággal; így a másik ágon is három mandolavirágformájú csésze vala gombbal és virággal; így vala mind a hat ágon, a melyek kijövénék a gyertyatartóból. **20** A gyertyatartón pedig négy mandolavirágformájú csésze vala, gombjaikkal és virágaikkal. **21** És gomb vala a két ág alatt ō magából, és gomb vala a két ág alatt ō magából, és gomb vala a két ág alatt ō magából, a hat ág szerint, a mely belőle jöve ki. **22** Gombjaik és ágaik belőle valának; az egész egy vert munika vala, tiszta aranyból. **23** És megcsinál hét mécsét is, és azoknak hamvvevőit és hamutartót, tiszta aranyból. **24** Egy talentom tiszta aranyból csinál azt meg hozzá tartozó eszközöt is mind. **25** Megcsinál a füstölő oltárt is sittim-fából; hossza egy sing, szélessége is egy sing, négy szögű; magassága pedig két sing; ō magából valának szarvai. **26** És beborítá azt tiszta aranynyal, tetejét és oldalat köröskörül, és a szarvait is; és csinál hozzá arany pártázatot köröskörül. **27** És két arany karikát csinál hozzá, a pártázata alá, a két oldalán, minden oldalára, hogy legyenek rúdtartókul, hogy azokon hordozhassák azt. **28** A rúdakat is sittim-fából csinál meg, és azokat is beborítá aranynyal. **29** A szent kenetnek olaját is megcsinál, és a tiszta fűszerekből való füstölőt a kenetkészítő mestersége szerint.

38 És megcsinál azután az egészen égőaládozat oltárát sittim-fából; öt sing a hossza, öt sing a szélessége; négy szögű és három sing magas. **2** És csinál hozzá szarvat

is, a négy szegletére; ō magából voltak a szarvai, és beborítá azt rézzel. 3 Azután minden edényét is megcsinálá: a fazekakat, a lapátokat, a medencéket, a villákat és a szenes serpenyőket; minden edényeit rézből csinálá. 4 Csinálá az oltárhoz hálóforma rostélyt is rézből, annak párkányzata alá, alulról a közepéig. 5 Önte négy karikát is rézrostélynak négy szegletére, rúdtartókul. 6 A rúdakat sittim-fából csinálá meg, és rézzel borítá be. 7 És a rúdakat betolá az oltár oldalain levő karikákba, hogy azokon hordozhassák azt; deszkákból, üresre csinálá azt. 8 Megcsinálá a mosdómedencét is rézből, és annak lábat is rézből, a szolgálattevő asszonyok tükreiből, a kik a gyülekezet sátorának nyílása előtt szolgáltak. 9 A pitvart is megcsinálá déli felől; a déli oldalon a pitvar szönyege száz singnyi vala sodrott lenből. 10 Azoknak húsz oszlopa, és húsz talpa rézből vala; az oszlopok horgai, és azoknak általkötői ezüstből. 11 Észak felől is száz singnyi. Azoknak húsz oszlopa és húsz talpa rézből; az oszlopok horgai és általkötői ezüstből valának. 12 Napnyugot felől pedig ötven sing szőnyeg vala. Azoknak tíz oszlopa és tíz talpa; az oszlopok horgai és általkötői ezüstből valának. 13 A napkeleti oldalon is ötven singnyi. 14 Egy felől tizenöt sing szőnyeg vala; három oszlopa és azoknak három talpa. 15 És a másik felől is: a pitvar kapujától jobbra is, balra is tizenöt sing szőnyeg, és azoknak három oszlopa, három talpa. 16 A pitvárnak minden szőnyege köröskörül sodrott lenből vala. 17 Az oszlopok talpai rézből, az oszlopok horgai és általkötői pedig ezüstből valának, azoknak fejei ezüsttel beborítva. A pitvar oszlopait is mind ezüst általkötők ővezették. 18 A pitvar kapujának leple hímzőmunka vala, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből; hossza húsz sing volt, magassága pedig szélességében öt sing, a pitvar szőnyegeinek megfelelőleg. 19 Azoknak négy oszlopa és négy talpa rézből, horgai ezüstből valának; fejeiknek borítása, és általkötőik ezüstből. 20 A hajléknak és a pitvárnak szegei pedig köröskörül mind rézből valának. 21 Ezek a hajléknak, a bizonyság hajlékának részei, a mint megszámláltattak a Mózes meghagyásából, a Léviták szolgálatára, Ithamár, az Áron pap fia által. 22 Bésaléel a Húr fiának, Urinak fia a Júda nemzetsegéből, csinálta mind azt, a mit az Úr parancsolta vala Mózesnek. 23 És vele együtt Aholiáb, Akhiszamák fia, Dán nemzetsegéből a ki mester vala a faragásban, a kötő és hímzőmunkában, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és lenfonállal. 24 Mind az az arany, a mely a munkára, a szenthelynek összes munkáira feldolgoztaték, ez az áldozati arany: huszonkilencz talentom, és hétszáz harmincz siklus vala, a szent siklus szerint. 25 Az ezüst pedig, a gyülekezet megszámlált tagjaitól, száz talentom, és ezer hétszáz hetvenöt siklus, a szent siklus szerint. 26 Fejenként egy beka, vagy is fél siklus, a szent siklus szerint, mindenkitől, aki átesett a megszámláltatáson, húsz esztendőstől fölfelé, a kik hatszáz hármezeren és ötszázötvenen valának. 27 A száz talentom ezüstből megönték a szent helyhez való talpat, és a függöny oszlopainak talpait; száz talpat száz talentomból, egy talentomból egy talpat. 28 Az ezer hétszáz hetvenöt siklusból csinálák az oszlopok horgait, és beboríták azoknak fejeit, és általfogak azokat. 29 Az áldozati réz pedig hetven talentom, és kétezer negyszáz siklus vala. 30 Abból csinálák a talpat a gyülekezet sátorának nyílásához, és a réz oltárt, az ahhoz való

réz rostélyt, és az oltárnak minden edényeit. 31 A pitvar talpait is köröskörül, és a pitvar kapujához való talpat, meg a hajlék összes szegeit, és a pitvar összes szegeit köröskörül.

39 A kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű fonálból pedig csinálának szolgálati ruhákat a szent helyen való szolgálatra. Áronnak is úgy készíték a szent ruhákat, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 2 Az efódot csinálák aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből. 3 És aranyból vékony lapot verének, és azokat fonalakká metélék, hogy feldolgozzák a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű, és a lenfonál közé, mestermunkával. 4 Csinálának hozzá összekötött vállkötőket: a két végükön kapcsolák össze. 5 Az átkötő óv is, a mely rajta vala, abból való, ugyanolyan mívű vala, mint az efód: aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, a mint az Úr parancsolta Mózesnek. 6 Megcsinálák azután az ónix köveket is, arany boglárokba foglalva, kimetszve pecsétmetszés módjára, az Izráel fiainak neveire. 7 És rátették azokat az efód vállkötőire, az Izráel fiaira való emlékeztetés kövei gyanánt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 8 Megcsinálák a hósent is mestermunkával, mint az efódot, aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből. 9 Négyeszögű vala a hósén, és kétrétűre készíték azt; egy arasz vala hossza, egy arasz a szélessége is két rétben. 10 És négy sor követ foglalának abba, íly sorban: szárdiusz, topáz, smaragd; az első sor. 11 A második sor: karbunkulus, zafir és gyémánt. 12 A harmadik sor: jáczint, agát és amethiszt. 13 A negyedik sor: krizolith, ónix és jáspis, a melyek mind arany boglárokba foglaltattak a magok helyén. 14 A kövek pedig Izráel fiainak nevei szerint valának, tizenkettő vala az ő nevök szerint, és pecsét módjára metszve, mindenik a reá való nével, a tizenkét nemzetseg szerint. 15 És csinálának a hósentrre sodrott mívű fonatéket is tiszta aranyból. 16 Azután csinálának két arany boglárta, és két arany karikát; és a két arany karikát rá tevék a hósén két szegletére. 17 A két arany fonatéket pedig a hósén két szegletén levő két karikába fűzték. 18 És a két fonaték másik két végét oda foglalák a két boglárhoz, és azokat az efód vállkötőihez tűzik, annak előrészére. 19 Csinálának más két arany karikát is, és oda tevék azokat a hósén két szegletére, azon a szélén, a mely befelé vala az efód felől. 20 És csinálának még két arany karikát, és azokat az efód két vállkötőjére tevék, alól, annak előrészére felől, az összefoglalás mellett, az efód övén felül. 21 És a hósent az ő karikáinál fogva odacsatolák az efód karikáihoz, kék zsinórral, hogy az efódnak őve felettes legyen, és el ne väljék a hósent az efódtól; a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 22 És megcsinálák az efód palástját takácmunkával, egészen kék lenből. 23 És a palást középen levő nyílás olyan vala, mint a páncélnak nyílása; szegése vala a nyílásnak köröskörül, hogy el ne szakadjon. 24 És a palást alsó peremére csinálának gránátalmákat, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű sodrott fonálból. 25 Csinálának csengettyűket is tiszta aranyból, és tevék a csengettyűket a gránátalmák közé, a palást peremére köröskörül a gránátalmák közé. 26 Csengettyű meg gránátalma, csengettyű meg gránátalma a palást peremén köröskörül, hogy

abban szolgáljanak, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **27** Megcsinálák a len köntösöket is takácmunkával, Áronnak és az ő fiainak. **28** A len süveget is, a süveg ékességeit is lenből, és a gyalcs lábravalókat sodrott lenből. **29** Az övet is sodrott lenből, és kék, bíborpiros és karmazsinszínű fonálból hímzőmunkával, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **30** A szent koronához való lapot is megcsinálák tiszta aranyból, és felírák rá a pecsétmetsző módjára: Szentség az Úrnak. **31** És kötének reá kék zsinört, hogy felkössék azzal a süvegre, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **32** Így végezteték el a gyülekezet sátora hajlékának egész munkájá; és az Izráel fiai egészen úgy csinálák, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek, úgy csinálták. **33** És vivék a hajléket Mózeshez: a sátorról és annak minden eszközét, horgait, deszkáit, reteszrúdait, oszlopait, és talpait. **34** A veresre festett kosborökből készült takarót is, és a borzörök bőrből készült takarót, és a takarófüggönyt. **35** A bizonyság ládjáját, annak rúdait, és a fedelet. **36** Az asztalt és annak minden edényét, és a szent kenyeret. **37** A tiszta gyertyatartót: annak mécseit, a felszereléshez való mécseket s minden hozzávalót, a világító olajjal együtt. **38** Az arany oltárt, a kenetnek olaját, a fűszerek bőr való füstölőt, és a sátor nyílására való leplet. **39** A réz oltárt és annak réz rostélyát, rúdait és minden edényeit, a mosdómedencét és annak lábat. **40** A pitvar szőnyegeit, oszlopait, talpait: és a pitvar kapujára való leplet, annak köteleit, szegeit, és a hajlék szolgálatjára való minden eszközt a gyülekezet sátoránál. **41** A szolgálati ruhákat, a szenthelyen való szolgálatra, a szent ruhákat Áron papnak, és fiainak ruháit a papi tisztre. **42** A mint parancsolta vala az Úr Mózesnek, egészen úgy csinálának az Izráel fiai minden munkát. **43** És megtékinte Mózes minden munkát, és íme elkészíték azt, úgy készíték el, a mint az Úr parancsolta vala, és megáldá őket Mózes.

40 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Az első hónapban, a hónap első napján, állítsd fel a gyülekezet sátorának hajlékát. **3** És tedd oda a bizonyság ládjáját, és fedd be a ládat a fedéllel. **4** Azután vidd be az asztalt, és hozd azt rendbe a reávalókkal. Vidd be a gyertyatartót is, és gyújtsd meg annak mécseit. **5** És helyheztesd a füstölő áldozat arany oltárát a bizonyság ládjája elő, tedd fel a leplet a hajlék nyílására. **6** Azután helyheztesd az egészen égóáldozat oltárát a gyülekezet sátora hajlékának nyílása elő. **7** A mosdómedencét pedig helyheztesd a gyülekezet sátora közé és az oltár közé, és önts belé vizet. **8** Azután állítsd fel köröskörül a pitvart, és a pitvar kapujára tedd rá a leplet. **9** Azután vedd a kenetnek olaját, és kend meg a hajlékot és minden azt a mi benne van: így szenteld meg azt, és minden edényét, hogy szent legyen. **10** Kend meg az egészen égóáldozat oltárát is és annak minden edényét; így szenteld meg az oltárt, hogy az oltár legyen szentséges. **11** A mosdómedencét és lábat is kend meg; így szenteld meg azt. **12** Azután állítsd Áront és az ő fiait a gyülekezet sátorának nyílásához, és mosd meg őket vízzel. **13** És öltöztesd fel Áront a szent ruhákba, és kend fel őt; így szenteld fel, és legyen papom. **14** Fiait is állítsd elő és öltöztesd fel őket köntösökbe; **15** És kend fel őket, a mint az ő atyjokat felkenéd, hogy legyenek papjaim, és lészen az ő megkenetésök

nézik örökösi pápság, az ő nemzettségükben. **16** És egészen úgy cselekedék Mózes, a mint az Úr parancsolta néki, úgy cselekedék. **17** Lőn azért a második év első hónapjában, a hónap első napján, hogy felállíták a hajléket. **18** Mózes tehát felállítja a hajléket, és letevé annak talpait, a deszkáit is felállítja, beilleszté a reteszrúdakat, és felállítja annak oszlopait. **19** Azután kifeszíté a hajlékra a sátorról, és a sátor takaróját is reá teríté felülről, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. **20** És vevé és betevé a bizonyságot is a ládába, a rúdakat pedig a ládára tevén, és a ládára felül helyezteté a fedelet. **21** Azután bevivé a ládát a hajlékba, és feltevé a takaró függönyt, és elfedezé a bizonyság ládjáját, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **22** Az asztalt is bevivé a gyülekezet sátorába, a hajléknak északi oldalába, a függönyön kívül. **23** És rakott arra kenyereket sorban az Úr előtt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **24** És a gyertyatartót helyheztesd a gyülekezet sátorába az asztal ellenébe, a hajléknak déli oldalán. **25** És meggyűjtja a mécseket az Úr előtt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **26** Az arany oltárt pedig helyheztesd a gyülekezet sátorába a függöny előbe. **27** És füstölögtete rajta fűszerek bőr való füstöltőt, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **28** A hajlék nyílására a leplet is felvoná. **29** Az egészen égóáldozat oltárát pedig helyheztesd a gyülekezet sátora hajlékának nyílása elő, és áldozék azon egészen égóáldozattal és ételáldozattal, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. **30** A mosdómedencét pedig helyheztesd a gyülekezet sátora közé és az oltár közé, és önts abba vizet a mosdásra. **31** És megmosák abból Mózes és Áron és az ő fiai kezeiket és lábaikat. **32** Mikor a gyülekezet sátorába menének, és mikor az oltárhoz járulának, megmosdának, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **33** Azután felállítja a pitvart a hajlék és az oltár körül, és a pitvar kapujára feltevén a leplet. Így végez el Mózes a munkát. **34** És a felhő befedezé a gyülekezet sátorát, és az Úrnak dicsősége betölte a hajlékot. **35** És Mózes nem mehet be a gyülekezet sátorába, mert a felhő rajta nyugovék, és az Úrnak dicsősége tölté be a hajléket. **36** És mikor a felhő felszáll vala a hajlékról, az Izráel fiai elindulának; így lőn egész utazásuk alatt. **37** Ha pedig a felhő nem szálla fel, ők sem indulának el, míg csak fel nem szálla. **38** Mert az Úrnak felhője vala a hajlékon nappal, éjjel pedig tűz vala azon, az Izráel egész háznépének láttára, egész utazásuk alatt.

3 Mózes

1 Szólítá Mózest és beszéle vele az Úr a gyülekezet sátorából, mondván: 2 Szólj Izráel fiainak, és mond meg nékik: Ha valaki közületek áldozni akar az Úrnak: barmokból, tulok- és juhfélékből áldozzatok. 3 Ha tulokféléből áldozik egészen égőáldozattal: hímmel és éppel áldozzék. A gyülekezet sátorának ajtajához vigye azt, hogy kedvessé legyen az Úr előtt. 4 És tegye kezét az égőáldozat fejére, hogy kedves legyen ő érette, hogy engeszelést szerezzen az ő számára. 5 És ölige meg a tulkit az Úr előtt, az Áron fiai pedig, a papok, vigyék fel a vért, és hintsék a vérét köröskörül az oltárra, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van. 6 Azután vonja le az égőáldozat bőrét, azt pedig vagdala el tagjaira. 7 És az Áron pap fiai gerjeszzenek tüzet az oltáron, és rakjanak fát a tűzre. 8 Azután rakják az Áron fiai, a papok, a tagokat: a fejet és a kövérjét a fára, a mely az oltáron lévő tűzön van. 9 A belét pedig és lábszárait mossa meg vízben, és füstölögtesse el a pap az egészét az oltáron egészen égőáldozatul. Ez a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak. 10 Ha pedig a juhfélékből: bárányokból vagy kecskékből akar valaki áldozni égőáldozatul, hímmel és éppel áldozzék. 11 És ölige meg azt az oltár északi oldalánál az Úr előtt, az Áron fiai pedig, a papok, hintsék annak vérét az oltárra köröskörül. 12 Azután vagdala el azt tagjaira, a fejével és kövérjével együtt, a pap pedig rakja azokat a fára, a mely az oltáron lévő tűzön van. 13 A belet és a lábszarakat mossa meg vízben, a pap pedig áldozza meg az egészét és füstölögtesse el az oltáron égőáldozatul. Ez a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak. 14 Ha pedig madárféléből akar áldozni égőáldozatul az Úrnak, gerliczékből vagy galamfiakból áldozzék. 15 És vigye azt a pap az oltárhoz, és tekerje ki annak a fejét, és füstölögtesse el az oltáron, a vérét pedig bocsássa ki az oltár falára. 16 A begyét pedig rútságával egyben vegye ki, és vesse azt az oltár keleti oldalára, a hamu helyére. 17 És hasítsa meg azt a szárnyain, de el ne szakaszsa egymástól, és füstölögtesse el azt a pap az oltáron a fán, a mely a tűzön van, égőáldozatul. Tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak.

2 Mikor valaki ételáldozatot akar áldozni az Úrnak, lisztlángból áldozzék, és öntsön arra olajat, és temjént is tegyen arra. 2 És vigye azt az Áron fiaihoz, a papokhoz, és vegyen ki abból egy tele marokkal; annak lisztlángjából és olajából, az egész temjénél együtt, és füstölögtesse el a pap az oltáron annak emlékeztető részéül. Ez a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak. 3 A mi pedig megmarad az ételáldozatból, Ároné és az ő fiaié legyen; szentséges áldozat ez az Úrnak tűzáldozatai között. 4 Hogyha pedig ételáldozatot kemenczében sültből akar áldozni valaki lisztlángból, olajjal elegyített kovásztalan lepényei, vagy olajjal megkent kovásztalan pogácsái legyenek. 5 Ha pedig a te áldozatod serpenyőben sült ételáldozat, olajjal elegyített kovásztalan lisztlángból legyen. 6 Darabold azt el, és önts reá olajat, ételáldozat ez. 7 Ha pedig a te ételáldozatod rostélyon sült, lisztlángból, olajjal készítessék. 8 És vidd el az ételáldozatot, a mi ezekből készült, az Úrnak, és azt a papnak bemutatván, az vigye azt el az oltárhoz. 9 És vegyen

a pap az ételáldozatból emlékeztető részt, és füstölögtesse el az oltáron; tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak. 10 A mi pedig megmarad az ételáldozatból, Ároné és az ő fiaié legyen; szentséges áldozat ez az Úrnak tűzáldozatai között. 11 Semmi ételáldozat, a mit az Úrnak áldoztok, kovászzal ne készüljön; mert kovászból és mézből semmit se füstölögtesse az Úrnak a tűzáldozatok között. 12 Zsengeáldozatul felvihetitek azokat az Úrnak, de az oltárra nem juthatnak fel kedves illatul. 13 minden te ételáldozatot pedig sózd meg sóval, és a te ételáldozatodból soha el ne maradjon a te Istened szövetségének sója; minden te áldozatodhoz sót adj. 14 Ha zsengékből való ételáldozatot áldozol az Úrnak, tűznel pergelt kalászból, és zsenge gabonadarából áldozzad a te zsengéidnek áldozatát. 15 Adj hozzá olajat, és tégy reá tömjént; ételáldozat ez. 16 A pap pedig füstölögtesse el annak emlékeztető részét a darabóból és olajból, az egész tömjénnel együtt. Tűzáldozat ez az Úrnak.

3 Hogyha hálaáldozattal áldozik valaki, ha tulokféléből, akár hímmel, akár nőstényivel áldozik: ép barmot vigyen az Úr elő. 2 És tegye a kezét az ő áldozatjának fejére, és ölige meg azt a gyülekezet sátorának nyílásánál, és Áron fiai, a papok, öntsék a vérét köröskörül az oltárra. 3 Azután vigyen a hálaáldozatból tűzáldozatot az Úrnak: a kövérjét, a mely a belet takarja, és mindazt a kövérjét, a mely a belek között van. 4 A két vesét is, és a rajtuk lévő kövérsgéget, a mely a véknyaknál van, és a májon lévő háryát a vesékkel együtt vegye el. 5 És füstölögtessek el azt Áron fiai az oltáron az égőáldozattal együtt a tűzön lévő fán: tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak. 6 Hogyha pedig valaki juhféléből áldozik hálaáldozatot az Úrnak, akár hím, akár nőstény legyen az, épekkel áldozzék. 7 Ha bárányt visz ő az áldozatául, vigye azt az Úr előbe. 8 És tegye a kezét az ő áldozatjának fejére, azután ölige meg azt a gyülekezet sátra előtt, és az Áron fiai öntsék a vérét az oltárra köröskörül. 9 Azután áldozzék az Úrnak e hálaáldozatból tűzáldozatot: a kövérjét, a farkát egészen, a melyet a hátagerédi végénél vágjon el, és a belét takaró kövérjét, és minden kövérjét, a mely a belek között van. 10 És a két vesét is, és a rajtuk lévő kövérsgéget, a mely a véknyaknál van, és a májon lévő háryát a vesékkel együtt vegye el. 11 És füstölögtesse el azt a pap az oltáron: tűzáldozati edeléd ez az Úrnak. 12 Hogyha kecskével áldozik valaki, azt is az Úr elő vigye. 13 És tegye kezét annak fejére, és ölige meg azt a gyülekezetnek sátra előtt, és öntsék az Áron fiai annak vérét az oltárra körül. 14 És áldozzék abból tűzáldozatot az Úrnak: a kövérjét, a mely betakarja a belet, és mindazt a kövérjét, a mely a belek között van. 15 A két vesét is, és a rajtuk lévő kövérsgéget, a mely a véknyaknál van, és a májon lévő háryát a vesékkel együtt vegye el. 16 És füstölögtesse el azokat a pap az oltáron tűzáldozati edelével, kedves illatul. A kövérje mind az Úré legyen. 17 Örökkévaló rendtartás legyen a ti nemzetiségeiteknél minden ti lakhelyetekben: semmi kövér és semmi vér meg ne egyetek!

4 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj az Izráel fiainak, mondván: Ha valaki tévedésből vétkezik az Úrnak valamely parancsolata ellen, úgy a mint nem kellene cselekednie, és a parancsolatok közül valamelyiknek ellene cselekszik: 3

Ha a felkent pap vétkezik, a népnek romlására: hozzon az ő bűnéért, a melyet elkövetett, egy tulkit, fiatal ép marhát az Úrnak bűnaldozatul. 4 És vigye a tulkit a gyülekezet sátorának nyílásához, az Úr elő, és tegye a kezét a tuloknak fejére, és a tulkit ölige meg az Úr előtt. 5 És vegyen a felkent pap a tuloknak véréből, és vigye be azt a gyülekezet sátorába. 6 És mártsa be a pap az ő újját a vérbe, és hintsen a vérből hétszer az Úr előtt a szent hajléknak függönye felé. 7 És tegyen a pap a vérből az Úr előtt a fűszerekből való füstölkő oltár szarvaira, a mely ott van a gyülekezet sátorában; a tulok vérét pedig mind öntse az egészen égőáldozat oltárának aljára, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van. 8 Azután a tuloknak, a mely bűnaldozatra való, minden kövérjét szedje ki belőle: azt a kövérjét, amely betakarja a belet, és minden a kövérjét, a mi a belek között van. 9 A két vesít is, és a rajtuk lévő kövérsegét, a mely a véknyaknál van, és a májon lévő hártyát a vesékkel együtt vegye el, 10 A miképen kiszedik a hálaáldozatra való tulokból; és füstölögtesse el azokat a pap az égőáldozatnak oltárán. 11 A tuloknak pedig bőrét és minden húsát, fejével és lábszárai együtt, bélít és ganéját, 12 És minden az egész tulkit vigye ki a táboron kívül tiszta helyre, a hová a hamut öntik: és égesse el azt a fán, tűzben; ott égessék meg, a hová a hamut öntik. 13 Hogyha pedig az Izráel fiainak egész közönsége megtéved, és a gyülekezet előtt rejte marad e dolog; és valami olyat cselekesznek az Úrnak valamelyik parancsolatja ellen, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnössékké lesznek: 14 Mikor kitudódik a bűn, a melyet elkövettek: akkor áldozzák a gyülekezet egy tulkit, fiatal marhát a bűnért, és vigye azt a gyülekezetnek sátra elé. 15 És a gyülekezet véne tegyék kezeiket a tuloknak fejére az Úr előtt, és ölige meg a tulkit a pap az Úr előtt. 16 Azután vigyen be a felkent pap a tulok véréből a gyülekezet sátorába. 17 És mártsa be a pap az ő újját a vérbe, és hintsen abból hétszer az Úr előtt a függöny felé. 18 És tegyen a vérből az oltár szarvaira is, a mely az Úr előtt, a gyülekezet sátorában van; a vér pedig minden öntse az egészen égőáldozat oltárának aljára, a mely a gyülekezet sátorának nyílása előtt van. 19 minden kövérjét pedig szedje ki belőle, és füstölögtesse el az oltáron. 20 És úgy cselekedjék azzal a tulokkal, mint a bűnért való tulokkal cselekvék, úgy cselekedjék vele, és engesztelést szerez számukra a pap, és megbocsáttatik nézik. 21 És vigye ki a tulkit a táboron kívül, és égesse el azt, miképen elégítse az előző tulkit. A gyülekezet bűnéről való áldozat ez. 22 Ha fejedelem vétkezik, és cselekeszik valamit az Úrnak, az ő Istenének parancsolata ellen, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnössé lesz tévedésből: 23 Ha tudtára esik néki a bűne, a melyet elkövetett, akkor vigyen áldozatul egy ép kecskebaktot, 24 És tegye kezét a baknak fejére, és ölige meg azt azon a helyen, ahol megőlik az egészen égőáldozatot, az Úr előtt; bűnért való áldozat ez. 25 És vegyen a pap a bűnért való áldozatnak véréből az ő újjával, és tegyen az égőáldozat oltárának szarvaira; a vérét pedig minden öntse az egézőáldozatok oltárának aljára. 26 A kövérjét pedig minden füstölögtesse el az oltáron, mint a hálaáldozatnak kövérjét. Igyszerezzen néki a pap engesztelést az ő bűnéről, és megbocsáttatik néki. 27 Ha pedig a föld népe közül vétkezik

valaki tévedésből, mivelhogy az Úrnak valamelyik parancsolatja ellen olyat cselekeszik, a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnössé lesz; 28 Ha tudtára esik néki az ő bűne, a melyet elkövetett: vigyen áldozatul az ő bűnéről, a melyet elkövetett, egy ép nőstény kecskét. 29 És tegye a kezét a bűnéről való áldozat fejére, és ölige meg a bűnéről való áldozatot az egészen égőáldozat helyén. 30 És vegyen a pap annak véréből az újjával, és tegyen az égőáldozat oltárának szarvaira, a vérét pedig minden öntse az oltárnak aljára. 31 Azután vegye el minden kövérjét, a mint elveszik a hálaáldozatnak kövérjét: és füstölögtesse el a pap az oltáron, kedves illatul az Úrnak. Ekképen szerezzen néki engesztelést a pap, és megbocsáttatik annak. 32 Ha pedig bárányt visz az ő bűnéről való áldozatául, nőstényt és épet vigyen. 33 És tegye a kezét annak a bűnéről való áldozatnak fejére, és ölige meg azt bűnéről való áldozatul azon a helyen, ahol megőlik az egészen égőáldozatot. 34 És vegyen a pap a bűnéről való áldozat véréből az újjával, és tegyen az égőáldozat oltárának szarvaira; a vér pedig minden öntse az oltárnak aljára. 35 Azután vegye el minden kövérjét, a mint elveszik a hálaáldozatra való báránynak kövérjét, és füstölögtesse el azokat a pap az oltáron az Úrnak tűzáldozataival. Ekképen szerezzen néki engesztelést a pap az ő bűnéről, a melyet elkövetett, és megbocsáttatik néki.

5 Ha azzal vétkezik valaki, hogy hallotta a káromló beszédet, és bizonyág lehetne, hogy lássa, vagy tudja: ha meg nem jelenti azt, de hordozza az ő vétségének terhéit; 2 Vagy ha valaki illet akármely tisztátlan dolgot, akár tisztátlan vadnak, akár tisztátlan baromnak, akár tisztátlan féregnek holttestét, és nem tud arról, hogy tisztátlanná lesz és vétkezik; 3 Vagy ha illeti az ember tisztátlanságát, akármi tisztátlanságát, a mely tisztátlanná tesz, és nem tudta azt, hanem azután értette meg, hogy vétkezett; 4 Vagy ha valaki hirtelenkedve tesz esküt az ő ajkai valrossz vagy jóra, vagy akármi az, a mire hirtelenkedve esküszik az ember, ha nem tudott arról, de azután megérzette, hogy azok közül valamelyikben vétkezett: 5 Akkor, mivelhogy vétkezett ezek közül valamelyikben, vallja meg, hogy mi az, a miben bűnössé lett; 6 És vigyen az ő vétkeért az Úrnak, az ő bűnéről, a melyet elkövetett, egy nőstény bárányt vagy kecskét a nyájból, bűnert való áldozatul. Ekképen szerezzen néki engesztelést a pap az ő bűnéről. 7 Ha pedig nincsen egy bárányhoz való módja: vigyen az ő vétkeért való áldozatra két gerliczét vagy két galambfiat az Úrnak, az egyiket bűnert való áldozatul, a másikat egészen égőáldozatul. 8 És vigye azokat a paphoz; az pedig áldozza meg először azt, a mely bűnert való áldozat, és tekerje ki annak fejét nyakcsigájánál, úgy, hogy el ne szakaszssza. 9 És hintsen a bűnert való áldozat véréből az oltár oldalára, a többi vér pedig nyomják ki az oltár aljára; bűnert való áldozat ez. 10 A másikat készítse el egészen égőáldozatul, úgy, a mint szokás; ekképen szerez néki engesztelést a pap az ő bűnéről, a melyet elkövetett, és megbocsáttatik néki. 11 Ha pedig nincs módja két gerliczéhez vagy két galambfihoz sem: vigyen áldozatul az, aki vétkezett, egy efa lánglisztnak tizedrézsét bűnert való áldozatul; ne tegyen ahoz olajat, és ne adjon ahoz tömjént, mert bűnert való áldozat ez. 12 És vigye azt a paphoz, és markolja ki abból a pap teljes marokkal az

emlékeztető részét, és füstölögtesse el az oltáron az Úrnak tűzáldozataival. Bűnért való áldozat az. 13 Így szerezzen néki engeszelést a pap az Ő bűnéért, a melyet elkövetett valamivel ama bűnök közül, és megbocsáttatik néki. És legyen a papé, mint az ételáldozat. 14 Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: 15 Ha valaki hűtlenséget követ el, és tévedésből vétkesen elvesz az Úrnak szentelt dolgokból: vigyen az Ő vétkeért való áldozatot az Úrnak, egy ép kost a nyájból, a mint te becsülőd, ezüst siklusokban, a szent siklus szerint, vétekért való áldozatul. 16 És a mit vétkesen elvett a szent dologból, azt fizesse meg, és tegye hozzá az ötödrészét, és adjá azt a papnak. Így szerez néki engeszelést a pap a vétekért való áldozat kosával, és megbocsáttatik néki. 17 Hogyha vétkezik valaki, és cselekszik valamit az Úrnak valamely parancsolata ellen, a mit nem kell cselekedni, ha nem tudta is: vétkessé lesz, és hordozza az Ő vétségének terhét: 18 Vigyen azért a nyájból egy ép kost a paphoz, a te becslésed szerint, bűnért való áldozatul, és szerezzen néki engeszelést a pap az Ő tévedéséért, a melylyel tudatlanságból tévedett, és megbocsáttatik néki. 19 Bűnért való áldozat ez, mivelhogy bűnt követett el az Úr ellen.

6 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Mikor vétkezik valaki, és hűtlenséget követ el az Úr ellen, tudniliuk eltagadja felebarátjának reábízott vagy kezébe adott holmját, vagy megrabolja vagy zsarolja felebarátját; 3 Vagy ha elveszett holmit talált, és eltagadja, vagy valami miatt hamisan esküszik, akármi is az, a mit az ember úgy cselekszik, hogy vétkezik vele: 4 Mivelhogy azért bűnössé lett és vétkezett, téritse vissza az elrablottat, a mit rabolt, vagy a zsaroltat, a mit zsarolt, vagy a reá bízottat, a mi reá bízottat, vagy az elveszettet, a mit megtalált; 5 Vagy akármi legyen, a mire hamisan esküdött, fizesse meg azt teljes értéke szerint, és hozzáoldva az ötödrészét, adjá azt annak, a kié volt, bűnbevallásának napján. 6 Az Ő bűnéért pedig vigyen az Úrnak a nyájból egy ép kost a paphoz, a te becslésed szerint, bűnért való áldozatul. 7 Így szerezzen néki engeszelést a pap az Úr előtt, és megbocsáttatik néki minden, a mit cselekedett, és a miben vétkezett. 8 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 9 Parancsolj Áronnak és az Ő fiainak, mondván: Ez az egészen égőáldozat törvénye: Legyen az egészen égőáldozat az oltáron levő tüzelőhelyen egész éjszaka, mind reggelig, és az oltárnak tüze égve maradjon azon. 10 A pap öltse fel az Ő gyolcs ruháját, és a gyolcs lábravalót is öltse fel az Ő testére, és szedje el a hamut, a mivé égette a tűz az égőáldozatot az oltáron, és töltse azt az oltár mellé. 11 Azután vesse le azt a ruháját, és öltözék más ruhába, és vigye ki a hamut a táboron kívül, tisztá helyre. 12 Az oltáron lévő tűz pedig égve maradjon azon, el ne aludjék, hanem égessen fát rajta a pap minden reggel, és rakja reá az egészen égőáldozatot, és azon füstölögtesse el a háláldozat kövérjét is. 13 A tűz szüntelen égve maradjon az oltáron, és el ne aludjék. 14 Ez pedig az ételáldozatnak törvénye: az Áron fiai áldozzák azt az Úr előtt az oltáron. 15 És vegyen valaki közölik az ételáldozat lisztlángjából egy marokkal, és annak olajából is, a tömjént pedig, a mely az ételáldozathoz való, minden; és égesse el az oltáron; annak emlékeztető része

kedves illat az Úr előtt. 16 A mi pedig megmarad belőle, egyék meg Áron és az Ő fiai, kovásztalanul egyék meg, szenthelyen, a gyülekezet sátorának pitvarában egyék meg azt. 17 Ne szüssék azt kovászzsal, mert nékik adtam azt, részük az én tűzáldozataimból; igen szentséges az, mint a bűnért és vétekért való áldozat. 18 Az Áron fiai közül minden férfiú egye azt. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetiségeiteknél az Úrnak tűzáldozatai felől. Valaki illeti azokat, szent legyen. 19 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 20 Ez Áronnak és az Ő fiainak áldozatjok, a melyet az Úrnak áldozzanak, mikor felkenik őket: Egy efa lisztlángnak tizedrésze mindenkor ételáldozatul, fele reggel, fele pedig estve. 21 Serpenyőben készítessék, olajjal összegyűrva vidd el azt, az ételáldozati süteményeket darabokban áldozd az Úrnak kedves illatul. 22 A mely pap az Ő helyébe kenetik fel az Ő fiai közül, az mivelje ezt. Örökkévaló rendtartás ez, az Úrnak mindenestől füstölögtessek el. 23 Mert a pap minden ételáldozatának mindenestől meg kell égettetni, nem kell abból semmit megenni. 24 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 25 Szólj Áronnak és az Ő fiainak, mondván: Ez a bűnért való áldozat törvénye: a mely helyen meg szokták ölni az egészen égőáldozatot, azon a helyen öljék meg a bűnért való áldozatot az Úr előtt; igen szentséges az. 26 A mely pap megáldozza azt a bűnért, az egyet meg azt, szent helyen egyet meg, a gyülekezet sátorának pitvarában. 27 Valami annak a húsát érinti, szent legyen, és ha annak véréből valami a ruhájára esik valakinék, azt, a mire a vér esett, mosd meg szenthelyen. 28 És a cserépedényt, a melyben azt főzték, törjék el; hogyha pedig ércfazékban főzték, súrolják meg, és mossák meg vízzel. 29 A papok között minden férfiú eheti azt; igen szentséges az. 30 Valamely bűnért való áldozat véréből bevisznek a gyülekezet sátorába, a szenthelyen való engeszelés végett, az meg nem lehető: tűzzel égettessék meg.

7 Ez pedig a vétekért való áldozatnak törvénye; igen szentséges az. 2 A mely helyen megölik az egészen égőáldozatot, ott öljék meg a vétekért való áldozatot is, és a vérét hintsék az oltárra körösörül. 3 A kövérjét pedig áldozzák meg minden, farkát is, és a mely kövér a belet takarja. 4 A két vesjét és a rajtuk lévő kövérsegét, a mely a véknyaknál van, úgyszintén a májon lévő hártyat a vesékkel együtt szedje ki. 5 És füstölögtesse el azokat a pap az oltáron tűzáldozatul az Úrnak. Vétekért való áldozat ez. 6 A papok között minden férfiú eheti azt, szenthelyen egyék meg; igen szentséges az. 7 A milyen a bűnért való áldozat, olyan a vétekért való áldozat is, egy törvényök van nékik. Azé a papé az, aki engeszelést szerez vele. 8 Ha a pap egészen égőáldozatot áldoz valakiért, az égőáldozat bőre, a melyet megáldoz, azé a papé legyen. 9 minden ételáldozat is, a melyet kemenczében sütnék és minden, a mit rostélyon vagy serpenyőben készítenek, a papé legyen, aki azt áldozta. 10 Az olajjal elegyített és száraz ételáldozat is minden az Áron fiaié legyen közösen, egyiké úgy, mint a másiké. 11 Ez pedig a háláldozat törvénye, a melyet áldoznak az Úrnak. 12 Ha dicsőítésül áldozza azt valaki, a dicsőítés áldozatjával együtt áldozzék olajjal elegyített kovásztalan lepényeket, és olajjal megkent kovásztalan pogácsákat, és lisztlángból gyűrt, olajjal elegyített lepényeket. 13 A lepényeken kívül kovászos kenyeret

is vigyen áldozatául, dicsőítő hálaáldozatjával együtt. **14** És mindezekből az áldozatokból áldozzék egyet-egyet az Úrnak felmutatott áldozatul; és legyen azé a papé, a ki a hálaáldozatnak vérét elhinti. **15** És az ō dicsőítő hálaáldozatjának húsát, az ō áldozásának napján egyék meg; ne hagyjon abból reggelig. **16** Hogyha fogadásból vagy szabadakaratból áldozza valaki az ō áldozatát, a mely napon áldozza azt, azon a napon egyék meg az ō áldozatát; a mi pedig megmarad abból, másnap egyék meg. **17** A mi pedig annak az áldozatnak húsából tovább is megmarad, harmadnapon tűzzel égettessék meg. **18** Mert ha az ō háládó áldozatának húsából harmadnapon eszik valaki, nem lesz az kedves; a ki áldozta azt, annak nem számíttatik az az ō javára, sőt útálatos lesz; és valaki eszik abból, hordozza az ō vétségénék terhét. **19** Azt a húst pedig, a mely valami tisztálatbanhoz ér, meg ne egyék, hanem tűzzel égessék meg. A mi különben a húst illeti, mindenki ehethet húst, a ki tiszta; **20** De az, aki eszik a békáldozatnak húsából, a mely az Úré, noha az ō tisztátlansága rajta van, az ilyen ember gyomláltassék ki az ō népe közül. **21** Ha valaki akármi tisztálatbanhoz ér, tisztálatan emberhez, vagy tisztálatan baromhoz, vagy akármihez, a mi tisztálatan útálatoság, és eszik a hálaadó áldozatnak húsából, a mely az Úré, gyomláltassék ki az az ember az ō népe közül. **22** Szólj az Izráel fiainak, mondván: Az ökörnek, a báránynak és a kecskénk semmi kövérjét meg ne egyétek. **24** A hullott állatnak kövérje, és a vadtól megszagadtottnak kövérje, akármi munkához felhasználható, de enni meg ne egyétek! **25** Mert akárki egyék is az aféle állatoknak kövérjéből, a melyekből tűzáldozatot visznek az Úrnak, az az ember, aki ilyet eszik, gyomláltassék ki az ō népe közül. **26** És semmi vért se egyetek meg bármely lakhelyeteken: se madárnak, se baromnak vérét. **27** Valaki megeszik valami féle vért, az az ember gyomláltassék ki az ō népe közül. **28** Szólj az Izráel fiainak és mond: **29** Szólj az Izráel fiainak, mondván: A ki hálaáldozattal áldozik az Úrnak, maga vigye az Úrnak az ō áldozatát az ō hálaáldozatából. **30** A maga keze vigye az Úrnak tűzáldozatát: a kövérjét a szegyével együtt vigye el, a szegyét azért, hogy meglóbálják azt az Úr előtt. **31** A pap pedig füstölgöttesse el azt a kövérét az oltáron, a szegye pedig legyen Ároné és az ō fiaié. **32** A jobblapoczkát is a papnak adjátok a hálaadó áldozatból, hogy azt felmutassa. **33** A ki Áron fia közül a hálaáldozat véret és kövérjét megáldozza, a jobblapocszka annak a része legyen. **34** Mert a meglóbált szegyet és a felmutatott lapoczkát elveszem Izráel fiaitól az ō hálaadó áldozataikból, és adom azokat Áron papnak és az ō fiainak, örökre kiszabott részül, az Izráel fiaitól. **35** Ez az Áron felkenetési része, és az ō fiainak felkenetési része az Úrnak tűzáldozataiból, a naptól fogva, a melyen előállítá ōket, hogy papi szolgálatot tegyenek az Úrnak; **36** A melyet parancsolt az Úr, hogy adják nékik az Izráel fiai, a mely napon felkente ōket, örökre kiszabott részül az ō nemzetsegökben. **37** Ez az egészen égőáldozatnak, az ételáldozatnak, a búnér és a vétekért való áldozatnak, a felavatási áldozatnak és a hálaáldozatnak törvénye, **38** A melyet parancsolt az Úr Mózesnek a Sinai hegyen, a mely napon

parancsolta az Izráel fiainak a Sinai pusztában, hogy áldozzanak az Úrnak.

8 Szólja tovább az Úr Mózesnek, mondván: **2** Vegyed Áront és az ō fiait is vele, és az öltözeteket, a ketnetek olaját, és búnérét való áldozati tulkit, két kost és egy kosár kovásztalan kenyereit. **3** És az egész gyülekezetet gyűjtsd egybe a gyülekezet sátorának nyílásához. **4** És a képen cselekedék Mózes, a mint az Úr parancsolta vala néki, és egybe gyüle a gyülekezet a gyülekezet sátorának nyílásához. **5** Akkor monda Mózes a gyülekezettel: Ez a dolog, a mit az Úr parancsolt cselekedni. **6** És előállatá Mózes Áront és az ō fiait, és megmosá ōket vízzel. **7** És reá adá Áronra a köntöst, és felövezé ōt az övvel, és reáveté a palástot, az efódót is reádadá, és felövezé az efód övvel, és megerősíté azt rajta. **8** És feltevér arra a hósent, és betevé a hósenne az Urimot és a Thummimot. **9** Azután feltevér fejére a süveget, és elől odavezé a süvegre az arany lapot, a szent koronát, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. **10** Vevé Mózes a ketnetek olaját is, és megkené a hajléket minden bennevalóval egybe, és felszentelé azokat. **11** És hinte abból az oltárra is hétszer, és felkené az oltárt és annak minden edényét, a mosdómedencét is a lábával együtt, hogy azokat megszentelje. **12** Az Áron fejére is tölté a ketnetek olajából, és megkené ōt, hogy felszentelje ōt. **13** És előállatá Mózes az Áron fiait is, és felöltözötté azokat is az ō köntösekbe, és felövezé ōket övvel, felköté nézik a süvegeket is, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **14** Azután előhoza egy tulkit a búnérét való áldozatra, és Áron az ō fiaival egybe a búnérét való áldozat tulkának fejére tevé az ō kezét. **15** És miután megölték azt, vőn Mózes annak véréből, és tón az újjával az oltárnak szarvaira köröskörül, és megtisztítá az oltárt, a többi vért pedig önté az oltárnak aljára; és felszentelte azt, hogy engeszelést szerezzen rajta. **16** Azután vevé mindenzt a kövérsgépet, a mely annak a bélén vala, és a máj hártjáját, és a két veséjét és azoknak kövérsgépet, és elfüstöltöté Mózes azokat az oltáron. **17** A tulkit pedig, azaz annak bőrét, húsát és ganéját megégeté tűzzel a táboron kívül, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **18** Azután előállatá az égőáldozatra való kost, és Áron és az ō fiai rátevék kezeiket a kos fejére. **19** És megölék azt; Mózes pedig elhinté a vért az oltárra köröskörül. **20** És a kost tagjaira vagdalák, és Mózes elfüstöltöté annak a fejét, a tagjait és a kövérjét. **21** A beleket pedig és a lábszárakat megmosta vízben, és elfüstöltöté Mózes az egész kost az oltáron. Kedves illatú égőáldozat ez, tűzáldozat ez az Úrnak, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek. **22** Azután előállatá a másik kost is, a felavatási kost, és rátevék Áron és az ō fiai kezeiket a kos fejére. **23** És megölék azt; Mózes pedig vőn annak véréből, és tón abból az Áron jobb fülének czimpájára, és jobb kezének hüvelykére és jobb lábának hüvelykére. **24** Előállatá az Áron fiait is, és tón Mózes a vérből azok jobb fülének czimpájára, és jobb kezének hüvelykére és jobb láboknak hüvelykére; azután oda tölté Mózes a vért az oltárra köröskörül. **25** És vevé a kövérjét és a farkát és mindenzt a kövérjét, a mely a bélén van, továbbá a máj hártjáját, és a két vesét azoknak kövérjével egybe, és a jobb lapoczkát; **26** És a kovásztalan kenyerek kosarából, a

mely az Úr előtt vala, vőn egy kovásztalan lepényt, egy olajos kalácsot, és egy pogácsát, és raká azokat a kövérsegékre és a jobb lapoczkára; **27** És tevé mindezeket az Áron kezeire és az Ő fiaiak kezeire, és meglóbáltatá azokat az Úr előtt. **28** Azután elvezé azokat Mózes az Ő kezeiből, és elfüstöltöté az oltáron az egészen égóáldozattal egybe. Felavatási áldozatok ezek, kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. **29** Elvezé pedig Mózes a szegyet, és meglóbálá azt az Úr előtt; a felavatási kosból a Mózes része lőn ez, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek. **30** Azután vőn Mózes a kenetnek olajából és a vérből, a mely az oltáron vala, és meghinté Áront és az Ő ruháit, az Ő fiait és az Ő fiaiak ruháit Ő vele együtt, és megszentelé Áront és az Ő ruháit, és az Ő fiait és az Ő fiaiak ruháit Ő vele együtt. **31** És monda Mózes Áronnak és az Ő fiaiak: Főzzétek meg a húst a gyülekezet sátorának nyílásánál, és ott egyétek meg azt és a kenyeret, a mely a felavatási áldozat kosarában van, a miképen megparancsoltam, mondván: Áron és az Ő fiai egyék meg azt. **32** A mi pedig megmarad a húsból és kenyérből, tűzzel égessétek meg. **33** De a gyülekezet sátorának nyílásán kine menjetek hét napig, addig a napig, a melyen betelnek a ti felavatástoknak napjai, mert hét nap avat fel benneteket az Úr. **34** A miképen e napon cselekedett, úgy parancsolta az Úr hogy cselekedjünk, hogy néktek engeszelést szerezzünk. **35** A gyülekezet sátorának nyílásánál maradjatok éjjel és nappal hét napig, és tartsátok meg, a mit megtartani rendelt az Úr, hogy meg ne haljatok; mert így parancsolta vala nékem. **36** Aron azért és az Ő fiai mind akképen cselekednének, a mint megparancsolta vala nékik az Úr Mózes által.

9 És lőn a nyolczadi napon, hogy szólítá Mózes Áront és az Ő fiait, és Izráelnek véneit. **2** És monda Áronnak: Végy egy borjút, fiatal bikát búnér való áldozatul, és egy kost egészen égóáldozatul, épekk legyenek, és vidd az Úr elé. **3** Szólj Izráel fiaiak is, mondván: Vegyetek egy kecskebakt búnér való áldozatul, és egy esztendős borjút és bárányt, épekk legyenek, egészen égóáldozatul. **4** És egy ökröt és egy kost hálaáldozatul, hogy megáldozzátok az Úr előtt, és olajjal elegyített ételáldozatot; mert ma az Úr megjelenik néktek. **5** Elvívék azért, a miket Mózes parancsolt vala, a gyülekezet sátra elé, és odajárula az egész gyülekezet, és megálla ott az Úr előtt. **6** És monda Mózes: Ez a dolog, a melyet az Úr parancsolt, cselekedjétek meg; és megjelenik néktek az Úr dicsősége. **7** Áronnak pedig monda Mózes: Járulj az oltárhoz, és készítsd el a te búnér való áldozatodat és egészen égóáldozatodat, és végezz engeszelést magadért és a népert. Készítsd el a nép áldozatát is, és végezz engeszelést érettök is, a mint megparancsolta az Úr. **8** Járula azért Áron az oltárhoz, és megölé a borjút, a mely az övé, búnér való áldozatul. **9** Áron fiai pedig odavivék Ő hozzá a vért, és Ő bemártá az újját a vérbe, és tón abból az oltár szarvaira, a többi vért pedig kiönté az oltár aljához. **10** A kövérjét pedig és a veséket és a máj hártját elfüstöltöté a búnér való áldozatból az oltáron, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. **11** A húst pedig és a bőrt tűzzel égeté meg a táboron kívül. **12** Azután megölé az egészen égóáldozatot, Áron fiai pedig odavivék Ő hozzá a vért, és Ő elhinté azt az oltáron köröskörül.

13 Az egészen égóáldozatot is odavivék hozzá darabonként, a fejével együtt, és elfüstöltöté az oltáron. **14** És megmosá a belet és a lábszárat, és elfüstöltöté az oltáron az egészen égóáldozattal egybe. **15** Azután megáldozá a nép áldozatát; vevé ugyanis a búnér való áldozat bakját, a mely a népé, és megölé azt, és megáldozá azt búnér való áldozatul, mint az előbbi. **16** Azután elhozá az egészen égóáldozatot, és elkészíté azt szokás szerint. **17** Elhöz az ételáldozatot is, és vőn abból egy teli marokkal, és elfüstöltöté az oltáron a reggeli egészen égóáldozaton kívül. **18** Azután megölé az ökröt és a kost hálaadó áldozatul a népert, és Áron fiai odavivék Ő hozzá a vért, és elhinté azt az oltáron köröskörül. **19** Az ökörből és a kosból való kövérsegéket pedig, a farkat, a béltagarát, a veséket és a máj hártját; **20** Odahelyezték a kövérsegéket a szegyekre, és elfüstöltöté e kövérsegéket az oltáron. **21** De a szegyeket és a jobb lapoczkát meglóbálá Áron az Úr előtt, a mint parancsolta vala Mózes. **22** Azután felemelé kezeit Áron a népre, és megáldá azt és leszálla, miután elvégezte vala a búnér való áldozatot, az egészen égóáldozatot és a hálaáldozatot. **23** És beméne Mózes és Áron a gyülekezetnek sátorába, azután kijövénék és megáldák a népet, az Úrnak dicsősége pedig megjelenék az egész népnek. **24** Tűz jöve ugyanis ki az Úr elől, és megemészti az oltáron az égóáldozatot és a kövérsegéket. És látá ezt az egész nép, és ujjongának és arcra esének.

10 Nádáb pedig és Abihu, Áronnak fiai, vevék egyen-egyen az Ő temjénezőjöket, és tőnek azokba szenet és rakának arra füstölk szert, és vivének az Úr elő idegen tüzet, a melyet nem parancsolt vala nékik. **2** Tűz jöve azért ki az Úr elől, és megemészti Őket, és meghalának az Úr előtt. **3** És monda Mózes Áronnak: Ez az, a mit szolt vala az Úr, mondván: A kik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem, és az egész nép előtt megdicsőítettem. **4** Áron pedig mélyen hallgata. Szólítá azért Mózes Misáelt és Elnafánt, Uzzielnek, az Áron nagybátyjának fiait, és monda nékik: Jertek ide, vigyétek ki atyátkifai a szenthelelől, a táboron kívül. **5** És odamenének, és kivívék Őket az Ő köntöseibken a táboron kívül, a mint szólt vala Mózes. **6** Azután monda Mózes Áronnak és az Ő fiaiak, Eleázárnak és Ithamárnak: Fejeteket meg ne meztelelnítsétek, ruháitokat meg ne szaggassátok, hogy meg ne haljatok és haragra ne gerjedjen az Úr az egész gyülekezet ellen; a ti atyátkifai pedig, Izráelnek egész háza sirassák az égést, a melyet égett az Úr. **7** A gyülekezet sátorának nyílásán se menjetek ki, hogy meg ne haljatok; mert az Úr kenetének olaja van rajtuk. És cselekvének a Mózes beszéde szerint. **8** Áronnak pedig szóla az Úr, mondván: **9** Bort és szeszes italt ne igyatok te és a te fiaid veled, mikor bementek a gyülekezet sátorába, hogy meg ne haljatok. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetiségeitekben. **10** Hogy különbséget tehessetek a szent és közönséges között, a tiszta és tisztátlan között. **11** És hogy taníthassátok Izráel fiait mindenkorra a rendelésekre, a melyeket az Úr szólt vala nékik Mózes által. **12** Mózes pedig szóla Áronnak és az Ő megmaradt fiaiak, Eleázárnak és Ithamárnak: Vegyétek az ételáldozatot, a mely megmaradt

az Úrnak tűzáldozatiból, és egyétek meg azt kovásztalan kenyerekkel az oltár mellett; mert igen szentséges az. **13** Azért egyétek azt szent helyen, mert kiszabott részed, és fiaidnak is kiszabott része az, az Úrnak tűzáldozatiból; mert így parancsolta nékem. **14** A meglóbált szegyet pedig, és a felmutatott lapoczkát egyétek meg tiszta helyen, te, és a te fiaid és leányaid is veled, mert kiszabott részül adtattak azok néked s kiszabott részül a te fiaidnak is, Izráel fiainak hálaadó áldozataiból. **15** A felmutatott lapoczkát és meglóbált szegyet a tűzáldozat kövérsegeivel együtt vigyék be, hogy meglóbálják az Úr előtt, és ez lesz a te kiszabott részed, és veled a te fiaidő örökké, a mint megparancsolta vala az Úr. **16** Azután szorgalmatosan tudakozódik Mózes a bűnáldozatra való bak felől, de íme elégett vala. Haragra gerjede azért Eleázár és Ithamár ellen, Áronnak megmaradt fiai ellen, mondván: **17** Miért nem ettétek meg a bűnért való áldozatot a szenthelyen? Hiszen igen szentséges az, és nétek adta azt az Úr a gyülekezet vétkének hordozásáért, hogy engeszelést szerezzettek annak az Úr előtt. **18** Ímé, nem vitetett be annak vére a szenthely belsőjébe, meg kellett volna azért ennetek a szenthelyen, a mint megparancsoltam vala. **19** Áron pedig szóla Mózesnek: Ímé ma áldozták meg az ő bűnért való áldozatukat és egészen égőáldozatukat az Úr előtt, engem pedig ilyen keserűségek értek: Ha megettem volna ma a bűnért való áldozatot, vajon jó lett volna-é az Úr előtt? **20** Mikor ezt hallotta vala Mózes, jónak tetszék ez néki.

11 Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván nékik: **2** Szóljatok Izráel fiainak, mondván: Ezek azok az állatok, a melyeket meghethetek minden barmok közül, a melyek vannak e földön: **3** Mindazt, a minek hasadt a körme, és egészen ketté hasadt körme van, és kérődző a barmok között, meghethetitek. **4** De a kérődzők és a hasadt körümök közül ne egyétek meg ezeket: A tevét, mert az kérődző ugyan, de nincs hasadt körme; tisztálatan ez nétek. **5** A hörcsököt, mert kérődző ugyan, de nem hasadt a körme; tisztálatan ez nétek. **6** A nyulat, mert kérődző ugyan, de nem hasadt a körme; tisztálatan ez nétek. **7** És a disznót, mert hasadt körmű ugyan és egészen ketté hasadt körme van, de nem kérődzik; tisztálatan ez nétek. **8** Ezeknek húsából ne egyetek, és holttestöket se illessétek; tisztálatok ezek nétek. **9** Mindazokból, a melyek a vizekben élnek, ezeket ehették meg: A minek úszószárnya és pikkelye van a vizekben, tengerekben és folyóvizekben, azokat mind egyétek meg. **10** A minek pedig nincsen úszószárnya és pikkelye a tengerekben és folyóvizekben, legyen az akármely vízben nyüzsgő, és akármely vízben élő állat; mind útálatos az nétek. **11** De legyenek is útálatosak nétek; azoknak húsából ne egyetek, és holttestöket is útlájatok. **12** A minek nincs úszószárnya és pikkelye a vizekben, mind útálatos az nétek. **13** A szárnyas állatok közül pedig ezeket útlájatok; meg ne egyétek, útálatosak ezek: a sas, a saskeselyű és a halászó sas. **14** A sólyom és a héja az ő nemével. **15** minden Holló az ő nemével. **16** A strucz, a bagoly, a kakuk és a karvaly az ő nemével. **17** A kuvik, a hattyú és a füles bagoly. **18** A bőlömbika, a pelikán és a gém. **19** Az eszterág és a szarka az ő nemével, a büdös banka és a denevér. **20** minden szárnyas féreg, a mely négy lábon jár,

útálatos nétek. **21** Csak azt ehettek meg a négylábú szárnyas férek közül, a melyek lábain felül szökő-szárai vannak, hogy szökdécelhessen azokkal a földön. **22** Ezeket egyétek meg azok közül: az arbé-sáskát az ő nemével, a szolám-sáskát az ő nemével, a khargol-sáskát az ő nemével és a khagab-sáskát az ő nemével. **23** minden egyéb négylábú szárnyas féreg pedig útálatos legyen nétek. **24** És ezekkel tisztálatonokká teszik magatokat; minden, a ki illeti holttestüköt, tisztálatan legyen estvéig. **25** Mindaz pedig, aki hordozza azoknak holttestét, mossa meg az ő ruháit, és tisztálatan legyen estvéig. **26** minden barom, a melynek hasadt a körme, de nincs egészen ketté hasadvá, és nem kérődzik, tisztálatan legyen nétek; valaki illeti azt, tisztálatan legyen. **27** minden állat, a mely a négylábúak között a talpán jár, tisztálatan legyen nétek; minden, aki azoknak holttestét illeti, tisztálatan legyen estvéig. **28** Aki pedig hordozza azoknak holttestét, mossa meg az ő ruháit, és tisztálatan legyen estvéig. Tisztálatonok azok nétek. **29** A földön csúszó-mászó állatok között pedig ezek legyenek tisztálatonok: a menyét, az egér és a gyík az ő nemével. **30** A sündisznó, a kaméleon, a tarka gyík, a csiga és a vakondok. **31** Ezek tisztálatonok nétek minden csúszó-mászó között; valaki illeti ezeket holtuk után, tisztálatan legyen estvéig. **32** És minden, a mire ezek közül holtuk után esik valamelyik, tisztálatan legyen; akármely faedény, akár ruha, vagy bőr, vagy zsák; akármely eszköz, a mivel dolgozni szoktak, vízbe tétesek, és tisztálatan legyen estvéig, ezután tisztálat legyen. **33** Akármely cserépedény pedig, a melybe beleesik valami azokból, mindenkel együtt, a mi benne van, tisztálatan legyen, és az edényt törjétek el. **34** minden meghető eledel, a melyhez az ilyen edényből víz jut, tisztálatan, és minden meghiható ital is minden ilyen edényben tisztálatan legyen. **35** És minden, a mire azoknak holttestéből esik valami, tisztálatan; kemencze és tűzhely lerontassék; tisztálatonok azok és tisztálatonok legyenek nétek. **36** De a forrás, a kút, az egybegyűlt víz tisztálat legyen; de a mi azoknak holttestéhez ér, tisztálatan. **37** Hogyha azoknak holttestéből reáesik valamely vetőmagra, a mely elvetetőd, tisztálat legyen az. **38** De ha vizet töltenek a magra, és úgy esik rá azoknak holttestéből, tisztálatan az ilyen nétek. **39** Hogyha olyan hullik el a barmok közül, a mely eledeletek nétek; a ki annak holttestét illeti, tisztálatan legyen estvéig. **40** Aki pedig eszik annak holttestéből, mossa meg az ő ruháit, és tisztálatan legyen estvéig. És mossa meg ruháit az is, aki hordozta annak holttestét, és tisztálatan legyen estvéig. **41** Mindaz is, a mi csúszik-mászik a földön, útálatos legyen, meg ne egyétek. **42** Mindazt, a mi hason csúszik, és minden, a mi négy, sőt minden, a mi több lábon jár, a földön csúszó-mászó bármely állatot, meg ne egyétek ezeket, mert útálatosak ezek. **43** Meg ne fertézzessétek magatokat semmiféle csúszó-mászó állattal, és meg ne tisztálatonítsákok magatokat azokkal, hogy tisztálatonokká legyek általuk. **44** Mert én, az Úr, vagyok a ti Istenetek; szenteljétek meg azért magatokat, és szentek legyetek, mert én szent vagyok, és meg ne tisztálatonítsákok magatokat semmiféle állat által, a mely csúszik-mászik a földön. **45** Mert én vagyok az Úr, aki felhoztalak titeket Égyptom földéből, hogy Istenetekké legyek nétek; legyetek azért szentek,

mert én szent vagyok. 46 Ez a törvény a baromfélékről, a szármás állatokról, minden elő állatról, a mely nyüzsög a vizekben, és minden állatról, a mely csúszik-mászik a földön. 47 Hogy különbséget tehessetek a tisztában és tiszta között, az olyan állat között, a mely megehető, és az olyan állat között, a mely meg nem ehető.

12 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj Izráel fiainak, mondván: Ha az asszony lebetegszik, és fiat szül, tisztában legyen hét napig; az ő havi betegségének ideje szerint legyen tisztában. 3 A nyolcadik napon pedig metéljék körül a fiú férfitestének bőrét. 4 Azután harminchárom napig maradjon otthon a véről való tisztulás miatt; semmi szent dolgot ne illessen, a szent helyre se menjen be, míg el nem telnek az ő tisztulásának napjai. 5 Ha pedig leányt szül, két hétag legyen tisztában, mint havi betegségekor, és hatvanhat napig maradjon otthon a véről való tisztulása végett. 6 Mikor pedig letelnek az ő tisztulásának napjai, fiú miatt vagy leány miatt, hozzon egészen égőaldaotatul esztendős bárányt, galambfiat vagy gerliczét búnéről való aldaotatul, a gyülekezet sátorának nyílása elő a paphoz. 7 És áldozza meg azt az Úr előtt; és szerezzen néki engesztelést; így lesz tisztává az ő vérfolyása után. Ez a törvénye a fiút vagy leányt szülő asszonynak. 8 Ha pedig nincs elég módja bárányhoz, vigyen két gerliczét vagy két galambfiat, egyiket egészen égőaldaotatul, a másikat búnéről való aldaotatul, és szerezzen néki engesztelést a pap, és tiszta lesz.

13 Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: 2 Ha valamely ember testének bőrén daganat, vagy tarzagosság, vagy fehér folt támad, és az ő testének bőrén poklos fakadékká lehet: vigyék el az iyet Áronhoz, a paphoz, vagy egyvalamelyikhez az ő papfai közül. 3 És nézze meg a pap azt a test bőrén lévő fakadékot. Ha a szőr a fakadékban fehérré változott, és ha a fakadéknak felülete mélyebben van az ő testének bőrénlé: akkor poklos fakadék az. Mihelyt látja ezt a pap, tisztálannak ítéje azt. 4 Ha pedig fehér folt van a teste bőrén, de annak felülete nincs mélyebben a bőrnél, és a szőre sem változott meg fehérré, akkor rekeszsze külön a pap a fakadékos embert hét napig. 5 A hetedik napon pedig nézze meg őt a pap, s ha szerinte a fakadék egy állapotban van, át nem terjedt tovább a fakadék a bőrön, a pap másodszor is rekeszsze őt külön hét napig. 6 Nézze meg őt azután a pap a hetedik napon másodszor is, és ha a fakadék meghalványodott, és nem terjedt tovább a bőrön a fakadék, tisztának ítéje őt a pap; tarzagosság az, mossa meg azért a ruhát és legyen tiszta. 7 De ha a tarzagosság tovább terjedt a bőrön, miután a papnál az ő megtisztulása végett jelentkezett: akkor másodszor is jelentse magát a papnál. 8 És ha látja a pap, hogy íme tovább terjedt a tarzagosság a bőrön: ítéje azt a pap tisztálannak, poklosság az. 9 Ha poklos fakadék lesz az emberen, vigyék tehát azt a paphoz. 10 És ha látja a pap, hogy íme fehér daganat van a bőrön, és az a szőrt fehérré változtatta, és vadhus van a daganatban: 11 Idült poklosság az az ő testének bőrén; azért tisztálannak ítéje azt a pap, ne is rekeszesse külön azt, mert tisztában az. 12 Ha pedig folyton fejlődik a poklosság a bőrön, és a poklos fakadék elborítja a fakadékosnak egész bőrét tetőtől

talpig mindenfelé, a merre a pap szemei látnak; 13 És ha látja a pap, hogy íme elborította a poklosság annak egész testét: akkor ítéje tisztának a fakadékot; mivelhogy egészen fehérré változott az, tiszta az. 14 De mi helyt vadhus mutatkozik abban, tisztában legyen. 15 Ha meglátja a pap a vadhus, tisztálannak ítéje azt; a vadhus tisztában legyen, poklosság az. 16 De ha a vadhus eltűnik, és fehérré változik, akkor menjen a paphoz. 17 És ha megnézi azt a pap, és a fakadék csakugyan fehérré változott, akkor ítéje a pap a fakadékot tisztának, tiszta az. 18 Ha pedig valakinek a teste bőrén kelevény volt, de begyögyult, 19 És a kelevény helyén fehér daganat, vagy vörhenyes fehér folt támad, jelentse magát a papnál. 20 És ha látja a pap, hogy íme annak felülete alább esik a bőrnél, és a szőr fehérré változott: akkor ítéje azt a pap tisztálannak; poklos fakadék az, a mi a kelevényben fakadt. 21 Ha pedig megnézi azt a pap, és íme nincs abban fehér szőr, és nem is esett alább a bőrnél, sőt meghalványodott az: akkor rekeszsze külön azt a pap hét napig. 22 Ha azonban tovább terjed a bőrön; akkor tisztálannak ítéje azt a pap, poklos fakadék az. 23 De ha előbbi állapotában marad a folt, nem terjedt: a kelevény forradása az, azért tisztának ítéje azt a pap. 24 Vagy ha valaki testének bőrén égesi seb lesz, és a seb helyén vörhenyesfehér folt támad vagy fehér; 25 És megnézi azt a pap, és íme a szőr fehérré változott a foltban, és annak felülete mélyebben van a bőrnél: poklosság az, a mi a seben fakadt, azért ítéje azt a pap tisztálannak, poklos fakadék az. 26 De ha megnézi azt a pap, és íme nincs a foltban fehér szőr, és nem is esett az alább a bőrnél, sőt meg is halványodott az: akkor rekeszsze azt külön a pap hét napig. 27 És nézze meg azt a pap a hetedik napon; ha tovább terjedt a bőrön, akkor tisztálannak ítéje azt a pap, poklos fakadék az. 28 Ha pedig előbbi állapotában van a folt, nem terjedt a bőrön, sőt meg is halványodott, égesi daganat az; azért tisztának ítéje azt a pap, mert égesi seb forradása az. 29 És ha valamely férfiúnak vagy asszonynak fakadéka tárda a fején vagy a szakállában, 30 És a pap megnézi a fakadékot, és íme annak felülete mélyebben van a bőrnél; és abban a szőr sárga és vékony: akkor ítéje azt a pap tisztálannak, var az, fejnek vagy szakállnak poklossága az. 31 Ha pedig megnézi a pap a varas fakadékot, és íme annak felülete nincsen mélyebben a bőrnél, és nincsen abban fekete szőr: akkor rekeszsze külön a pap azt, a kinek varas fakadéka van, hét napig. 32 És nézze meg a pap a fakadékot a hetedik napon, és ha nem terjedt a var, és nem lett benne sárga szőr, és a varnak felülete nem lett mélyebb a bőrnél: 33 Akkor borotválkozzék meg, de a varat le ne borotválja; a pap pedig másodszor is rekeszsze külön a varas embert hét napig. 34 És a pap nézze meg a varat a hetedik napon, és ha nem terjed a var a bőrön, és annak felülete nincsen mélyebben a bőrnél: akkor tisztának ítéje azt a pap és mossa meg a ruhát, és tiszta lesz. 35 De ha tovább terjed a var a bőrön, miután tisztának ítélte azt, 36 És megnézi azt a pap, és csakugyan terjedt a var a bőrön: akkor ne is kutasson a pap a sárga szőr után, tisztában az. 37 De ha a var szerinte egy állapotban van, és fekete szőr indult abban, meggyögyult az a var, tiszta az; tisztának ítéje azt a pap. 38 Ha pedig valamely férfi vagy asszony testének bőrén foltok, fehér foltok támadmak,

39 És megnézi a pap, és íme a testök bőrén lévő foltok halavány fehérek: a bőrön fakadt sömör az, tiszta az az ember. **40** Hogyha valamely embernek egészen elhull a haja, kopasz az, és tiszta az. **41** És ha előlről hull el a haja, elői kopasz az, és tiszta az. **42** Hogyha pedig az ő egész kopasz, vagy elői kopasz fején vörhenyes fehér fakadék támad, poklos fakadék az az ő egész kopasz vagy elői kopasz fején. **43** Ha megnézi azt a pap, és íme a fakadék daganata vörhenyes fehér az ő egész kopasz vagy elői kopasz fején, olyanforma, mint a test bőrén való poklosság: **44** Poklos ember az, tisztálatlan az, igen tisztálannak ítélezte azt a pap, mivelhogy fején van a fakadékja. **45** A poklos ember pedig, a kin a fakadék van, megszagatott ruhában és mezítelen fővel legyen, és a bajuszát fedezze be, és ezt kiáltsa: Tisztálatlan, tisztálatlan! **46** Mindaddig tisztálatlan legyen, a míg rajta van a fakadék, tisztálatlan az; csak ő maga lakjék, a táboron kívül legyen az ő lakása. **47** Hogyha pedig valami ruhán van a poklos fakadék, gyapjú ruhán vagy len ruhán, **48** Vagy lenből és gyapjúból készült fonadékon vagy szöveten; vagy bőrön, vagy valamely bőrből való készítményen; **49** És ha az a fakadék zöld vagy vörhenyes színű a ruhán, vagy bőrön, vagy szöveten, vagy fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön; poklos fakadék az, mutassák azért meg a papnak. **50** És nézze meg a pap a fakadékot és rekeszszé külön azt a min a fakadék van, hétnapig. **51** A hetedik napon pedig nézze meg a fakadékot. Ha terjed a fakadék a ruhán vagy szöveten, vagy fonadékon vagy bőrön, és akármely készítményen, a min a bőr feldolgoztatik: emésztő poklosság az a fakadék, tisztálatlan az. **52** Azért égesse meg azt a ruhát, vagy a gyapjúból vagy a lenből készült szövetet vagy fonadékot, vagy akármely bőrből való eszközt, a melyen a fakadék leend; mert emésztő poklosság az, tűzön égessék meg azt. **53** De ha megnézi a pap, és íme nem terjedt a fakadék a ruhán, vagy szöveten, vagy fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön: **54** Akkor parancsolja meg a pap, hogy mossák meg azt, a min a fakadék van, és rekeszszé külön azt másodszor is hétnapig. **55** Ha pedig megnézi azt a pap a mosás után, és íme a fakadék nem változtatta meg a színét; ha nem terjedt is a fakadék, tisztálatlan az, tűzben égesd meg azt; beeződés az, akár a fonákján, akár a színén legyen az. **56** De ha látja a pap, hogy íme meghalványodék a fakadék a megmosatása után: akkor szakaszszá el azt a ruhától vagy bőrtől, vagy a szövettől vagy a fonadéktól. **57** És ha mégis mutatkozik a ruhán vagy szöveten, vagy fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön: akkor kiújulás az; tűzzel égesd meg azt, a min a fakadék van. **58** Azt a ruhát pedig, vagy szövetet, vagy fonadékot, vagy akármely bőrből való eszközt, a melyet megmostál, ha eltávozik rólok a fakadék, mosd meg másodszor is, és tiszta lesz. **59** Ez a törvénye a poklos fakadéknak, akár gyapjú-, akár lenruhán, akár szöveten, akár fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön legyen, hogy tisztának vagy tisztálannak ítélezessék.

14 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **2** Ez legyen a poklos embernek törvénye az ő megtisztulásának napján, hogy vigyék a paphoz. **3** A pap pedig menjen ki a táboron kívül, és nézze meg a pap, és ha meggyógyult a pokloson a poklos fakadék: **4** Akkor parancsolja meg a pap, hogy hozzanak a

megtisztulandó emberért két elő, tiszta madarat, czédrusfát, karmazsint és izsópot; **5** Azután parancsolja meg a pap, hogy az egyik madarat öljék meg cserépedényben, forrásvíz felett. **6** Az elő madarat pedig, vegye azt és a czédrusfát, a karmazsint és az izsópot; és mártsa be azokat és az elő madarat a megölt madárnak vérébe a forrásvíz felett. **7** És hintse meg a poklossából megtisztulandó embert hétszer, és ítélezte azt tisztának; az elő madarat pedig bocsássa szabadon a mezőre. **8** Azután a megtisztulandó ember mossa ki az ő ruháit, borotválja le minden szőrént, és mosódjék meg vízben, és tiszta lesz; így menjen be azután a táborba, de a sátorán kívül maradjon hétnapig. **9** A hetedik napon pedig borotválja le minden szőrént: a haját, szakállát, szemöldököt és minden egyéb szőrént borotválja le, és mossa ki ruháit, és mossa meg a testét vízben, és tiszta lesz. **10** A nyolcadik napon pedig vegyen két ép bárányt, meg egy ép nőstény bárányt, egy esztendőst, és olajjal elegyített három tized efa lisztlángot ételáldozatul, és egy lóg olajt. **11** A pap pedig, aki a tisztítást végez, állassa a megtisztulandó embert mindezekkel együtt az Úr előbe, a gyülekezet sátorának nyilásához. **12** És vegye a pap az egyik bárányt, és áldozza meg azt vétekért való áldozatul a lóg olajjal együtt, és lóbálja meg azokat az Úr előtt. **13** A bárányt pedig ott ölige meg, ahol a bűnért való áldozatot és az egészen égőáldozatot ölik meg a szent helyen; mert a miképen a bűnért, azonképen a vétekért való áldozat is a pap; igen szentséges az. **14** És vegyen a pap a vétekért való áldozatnak véréből, és kenje meg azzal a megtisztulandó ember jobb fülének czimpáját, és az ő jobb kezének hüvelykét, és jobb lábának hüvelykét. **15** Vegyen a pap a lóg olajból is, és töltson a papnak a bal tenyerére. **16** És mártsa be a pap az ő jobb kezének újját az olajba, mely az ő bal tenyerén van, és hintsen az olajból az újjával hétszer az Úr előtt. **17** A maradék olajból pedig, a mely az ő tenyerén van, kenje meg a pap a megtisztulandó ember jobb fülének czimpáját, a jobb kezének hüvelykét és a jobb lábának hüvelykét a vétekért való áldozat vérén felül. **18** És a mi megmarad az olajból, a mely a pap tenyerén van, kenje a megtisztulandó ember fejére; így szerezzen néki engesztelést a pap az Úr előtt. **19** Azután készítsen a pap bűnért való áldozatot, és szerezzen engesztelést a tisztálanságából megtisztulónak; azután ölige meg az égőáldozatot. **20** És vigye fel a pap az égőáldozatot és az ételáldozatot az oltárra; így szerezzen néki engesztelést a pap, és tiszta lesz. **21** Hogyha pedig szegény ő, és nincs módja azokhoz, akkor vegyen egy bárányt vétekért való áldozatul meglóbálás végett, hogy engesztelésül legyen érte; meg egy tized efa lisztlángot, olajjal elegyítve, ételáldozatul, és egy lóg olajt. **22** És két gerliczét vagy két galambfiát, a mint a módja engedi, és legyen az egyik bűnért való áldozat, a másik pedig egészen égőáldozat. **23** És vigye azokat az ő tisztulásának nyolcadik napján a paphoz, a gyülekezet sátorának nyilásához, az Úr előbe. **24** És vegye a pap a vétekért való áldozat bárányát, és a lóg olajt, és lóbálja meg azokat a pap az Úr előtt. **25** Azután ölige meg a vétekért való áldozat bárányát, és vegyen a pap a vétekért való áldozat véréből, és kenjen a megtisztulandó ember jobb fülének czimpájára, és jobb kezének hüvelykére, és jobb lábának hüvelykére. **26** Az olajból pedig töltson a pap a

papnak baltenyerére. 27 És hintsen a pap az ó jobb kezének újjával az olajból, a mely az ó bal tenyerén van, hétszer az Úr előtt. 28 Azután kenje meg a pap a tenyerén levő olajból a megtisztulandó jobb fülének czipzáját, a jobb kezének hüvelykét és a jobb lábának hüvelykét a vétekért való áldozat vérének helyén. 29 A mi pedig megmarad a pap tenyerén levő olajból, kenje a megtisztulandó fejére, hogy engesztelésül legyen érette az Úr előtt. 30 És készítse el az egyiket a gerliczék közül, vagy galambfiak közül, a melyik az ó módjától telik. 31 Azt, a mi kitelik az ó módjától: az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat pedig egészen égőáldozatul az ételáldozattal egybe; így szerezzen engesztelést a pap a megtisztulandó embernek az Úr előtt. 32 Ez a törvénye annak, a kin poklos fakadék van, de a kinek nincs módja az ó megtisztulásánál. 33 Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: 34 Mikor bementek majd a Kanaán földére, a melyet én adok néktek birtokul, és a ti birtokotokban levő föld valamelyik házára poklosságat bocsátok: 35 Akkor menjen el az, a kié a ház, és jelentse meg a papnak, mondván: Mint a poklosság, olyan mutatkozik nálam a házban. 36 A pap pedig parancsolja meg, hogy takarítsák ki a házat, mielőtt oda menne a pap a poklosság megnézésére, hogy semmi se legyen tisztálanná, a mi a házban van; és csak azután menjen be a pap a ház megnézésére. 37 És ha láta a poklosságot, hogy imé a poklosság a háznak falain zöld vagy vörhenyes horpadásokban mutatkozik, és annak felülete alább esik a falnál: 38 Akkor menjen ki a pap a házból, a háznak ajtaja elé, és zárja be a házat hét napra. 39 A hetedik napon pedig térjen vissza a pap, és ha láta, hogy imé elterjedt a poklosság a ház falán: 40 Akkor parancsolja meg a pap, hogy szedjék ki a köveket, a melyeken a poklosság van, és vessék azokat a városon kívül tisztálattal helyre; 41 A házat pedig vakartassa le belül köröskörül, és a tapasztékot, a melyet levakartak, töltsek a városon kívül tisztálattal helyre. 42 És vegyenek elő más köveket, és illeszzék be ama kövek helyére; tapasztékot is mást vegyenek, és tapasszák be a házat. 43 Hogyha a poklosság visszatér, és kiújul a házon, miután kiszedték a köveket, és miután levakarták a házat, és miután be is tapasztották azt: 44 Akkor menjen be a pap, és nézze meg, és ha imé tovább terjedt a poklosság a házon: emészti poklosság az a házon, tisztálattal az; 45 Rontsák azért le a házat köveivel együtt, és a fát is, a háznak minden tapasztékát is; és vigyék a városon kívül tisztálattal helyre. 46 A ki pedig bemegy a házba akármikor, a míg az zárva van, tisztálattal legyen az estvéig. 47 És a ki meghál abban a házban, mossa meg a ruháit, és a ki eszik abban a házban, az is mossa meg a ruháit. 48 Ha pedig bemegy a pap és láta, hogy imé nem terjedt a poklosság a házon, miután megtapasztották a házat: akkor tisztának ítélnie a pap a házat, mert megszűnt a poklosság. 49 A háznak megtisztítása végett pedig vegyen elő két madarat, czédrusfát, karmazsint és izsópot. 50 És ölige meg az egyik madarat cserépedényben, forrásvíz felett. 51 Azután vegye a czédrusfát, az izsópot, a karmazsint és az élő madarat, és mártsa be azokat a megölt madár vérébe és a forrásvízbe, és hintse meg azzal a házat hétszer. 52 És tisztítsa meg a házat a madár vérével, a forrásvízzel, az élő madárral, a czédrusfával, az izsóppal és a karmazsinnal. 53

Az élő madarat pedig bocsássa el a városon kívül a mezőre, így szerezzen engesztelést a házáért, és tiszta lesz. 54 Ez a törvénye mindenféle poklos fakadéknak és varnak. 55 A ruha és a ház poklosságának is. 56 A daganatnak, a tarjagosságnak és a fehér foltnak; 57 Hogy megtudhassák: mikor tiszta és mikor tisztálata valami? Ez a poklosság törvénye.

15 Szóla ismét az Úr Mózesnek s Áronnak, mondván: 2 Szóljatok Izráel fiainak és mondjátok meg nékik: Ha valamely férfiúnak magfolyása támad, az ó folyása tisztálattalan. 3 És pedig tisztálattalan lesz e folyás miatt: akár folytonos az ó magfolyása, akár megreked testében ez a folyás; tisztálanság ez ó nála. 4 minden ágy, a melyen fekszik a magfolyós, tisztálattalan, és minden holmi is, a melyre ráül, tisztálattalan lesz. 5 Valaki azért illeti az ó ágyát, mossa meg a ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztálattalan legyen estvéig. 6 Az is, aki a holmira ül, a melyen a magfolyós ült vala, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztálattalan legyen estvéig. 7 Az is, aki illeti a magfolyónak testét, mossa meg a ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztálattalan legyen estvéig. 8 És ha ráköt a magfolyós a tiszta emberre, mossa meg ez a ruháját, és mosódjék meg vízben, és tisztálattalan legyen estvéig. 9 És minden nyereg is, a melyre a magfolyós ráült, tisztálattalan legyen. 10 És akárki is, a ki illet valamit, a mi annak alatta vala, tisztálattalan legyen estvéig, és a ki hordozza azokat, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztálattalan legyen estvéig. 11 És minden, a kit illet a magfolyós, úgy hogy kezeit le nem öblítí vízzel, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztálattalan legyen estvéig. 12 A cserépedény pedig, a melyet a magfolyós illet, törettessék el, minden faidény pedig öblítessék ki vízzel. 13 Mikor pedig megtisztul a magfolyós az ó folyásából, akkor számláljon hét napot az ó tisztulására, és mossa meg ruháit, és a testét is mossa le forrásvízben, és tiszta lesz. 14 És a nyolcadik napon vegyen elő két gerliczét vagy két galambfiat, és menjen el az Úr elő, a gyülekezet sátorának nyílásához, és adj azzal a papnak. 15 És készítse el azokat a pap; az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat egészen égőáldozatul; így szerezzen néki engesztelést a pap az Úr előtt az ó magfolyása miatt. 16 Ha valamely férfiúnak magömlése van, mossa meg az egész testét vízben, és tisztálattalan legyen estvéig. 17 És minden ruha, és minden bőr, a melyre a magömlés kihat, mosattassék meg vízben, és tisztálattalan legyen estvéig, 18 És az asszony is, a kivel férfiú hál magömléssel. Mosódjanak meg vízben, és tisztálattalanok legyenek estvéig. 19 Mikor asszony lesz magfolyóssá és véressé lesz az ó magfolyása a testén, hétfájig legyen az ó havi bajában, és valaki illeti azt, tisztálattalan legyen estvéig. 20 Mindaz is, a min hál az ó havi bajában, tisztálattalan legyen és mindaz is, a min ül, tisztálattalan legyen. 21 És minden, a ki illeti az ó ágyát, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztálattalan legyen estvéig. 22 És minden is, a ki illet bármely holmit, a melyen ült, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztálattalan legyen estvéig. 23 Sőt ha valaki az ó ágyán, vagy a holmikon illet is valamit, a melyeken ül, tisztálattalan legyen estvéig. 24 Ha pedig vele hál valaki, és reá ragad arra az ó havi baja: tisztálattalan legyen hétfájig,

és minden ágy is, a melyen fekszik, tisztálatan legyen. 25 És hogyha sok napig tart az asszonynak az ő vérfolyása a havi bajának idején kívül, vagy ha a folyás a havi bajon túl tart: valameddig az ő tisztálanságának folyása tart, úgy legyen, mint havi bajának idején, tisztálatan az. 26 minden ágy, a melyen fekszik az ő folyásának egész ideje alatt, olyan legyen, mint a havi baja idejében lévő ágya, és minden holmi is, a melyre ráül, tisztálatan legyen, mint az ő havi bajának tisztálansága alatt. 27 És minden is, a ki illeti azokat, tisztálatan lesz, mossa meg azért a ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztálatan legyen estvéig. 28 Ha pedig megtisztul az ő folyásából: számláljon hét napot, és azután tiszta legyen. 29 A nyolczadik napon pedig vegyen elő két gerliczét vagy két galambfiat, és vigye el azokat a papnak, a gyülekezet sátorának nyílásához. 30 És készítse el a pap az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat pedig egészen égőáldozatul; így szerezzen néki engesztelést a pap az Úr előtt az ő tisztálanságának folyása miatt. 31 Így tartsátok vissza Izráel fiainak az ő tisztálanságuktól, hogy meg ne haljanak az ő tisztálanságuk miatt, megfertőztetvén az én hajlékomat, a mely közöttök van. 32 Ez a törvénye a magfolyónak, és annak, a kinek magömlése van, a mi által tisztálanná lesz; 33 És a havi bajban szenvendőnek és a magfolyásban lévőnek, férfinak és asszonynak, és annak a férfinak a ki tisztálatan asszonynal hál.

16 És szóla az Úr Mózesnek, az Áron két fiának halála után, a kik akkor haltak meg, a mikor az Úrhoz járultak vala. 2 És monda az Úr Mózesnek: Szólj a te atyádfiának, Áronnak, hogy ne menjen be akármikor a szenthelyre a függönyön belül a fedél elő, a mely a láda felett van, hogy meg ne haljon, mert felhőben jelenek meg a fedél felett. 3 Ezzel menjen be Áron a szenthelyre: egy fiatal tulokkal bűnért való áldozatul, és egy kossal égőáldozatul. 4 Gyolcsból készült szent köntöst öltön magára, és gyolcs lábralvaló legyen a testén, gyolcs övvel övezze be magát, és gyolcs süveget tegyen fel; szent ruhák ezek; mossa meg azért a testét vízben, és úgy öltse fel ezeket. 5 Izráel fiainak gyülekezetétől pedig vegyen át két kecskebakot bűnért való áldozatul, és egy kost egészen égőáldozatul. 6 És áldozza meg Áron a bűnért való áldozati tulkot, a mely az övé, és végezzen engesztelést magáért és háza népéért. 7 Azután vegye elő a két kecskebakot, és állassa azokat az Úr elő a gyülekezet sátorának nyílásához, 8 És vesse sorsot Áron a két bakra; egyik sorsot az Úrért, a másik sorsot Azázelért. 9 És áldozza meg Áron azt a bakot, a melyre az Úrért való sors esett, és készítse el azt bűnért való áldozatul. 10 Azt a bakot pedig, a melyre az Azázelért való sors esett, állassa elevenen az Úr elő, hogy engesztelés legyen általa, és hogy elküldje azt Azázelnek a pusztába. 11 Áron pedig úgy áldozza meg a bűnért való áldozati tulkot, a mely az övé, és úgy szerezzen engesztelést magáért és háza népéért, hogy ölige meg a bűnért való áldozati tulkot, a mely az övé. 12 És vegye tele a tömjénezőt eleven szénnel az oltárról, a mely az Úr előtt van, és vegye tele a két markát a porrá tört fúszerekből való füstölőből, és vigye be a függönyön belől. 13 És vesse a füstölőt a tűzre az Úr előtt, hogy befedje a füstölő felhője a fedelet, a mely a bizonyság felett van, hogy meg ne haljon. 14 Azután vegyen a tuloknak

véréből és hintsen újjával a fedél felső színére napkelet felé; a fedél előtt pedig hétszer hintsen újjával a vérből. 15 És ölige meg a bűnért való áldozati bakot, a mely a népé, és vigye be annak vérét a függönyön belől, és úgy cselekedjék annak vérével, a mint a tuloknak vérével cselekedett: hintse ugyanis azt a fedére és a fedél elő. 16 Így szerezzen engesztelést a szenthelynek Izráel fiainak tisztálanságai és vétkei miatt; mindenféle bűnei miatt; így cselekedjék a gyülekezet sátorával is, a mely közöttök van, az ő tisztálanságai közepette. 17 Senki se legyen a gyülekezet sátorában, a mikor bemegy a szenthelybe, hogy engesztelést szerezzen, egészen az ő kijöveteléig; és végezzen engesztelést magáért, házanépéért, és Izráelnek egész gyülekezetéért. 18 Azután menjen ki az oltárhoz, a mely az Úr előtt van, és végezzen engesztelést azért is; vegyen ugyanis a tuloknak véréből és a baknak véréből, és kenje meg az oltárnak szarvait köröskörül. 19 És hintsen arra a vérből az ő újjával hétszer; így tegye tisztatává, és így szentelje meg azt Izráel fiainak tisztálanságaitól. 20 Miután pedig elvégezi a szenthelyért, a gyülekezet sátoráért és az oltárt való engesztelést; hozza elő az élő bakot. 21 És tegye Áron mind a két kezét az élő baknak fejére, és vallja meg felette Izráel fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit: és rakja azokat a baknak fejére, azután küldje el az arravaló emberrel a pusztába, 22 Hogy vigye el a magán a bak minden ő hamisságukat kietlen földre, és hogy bocsássá el a bakot a pusztában. 23 Azután menjen be Áron a gyülekezet sátorába, és vesse le a gyolcs ruhákat, a melyeket felültött, mikor bement a szenthelybe, és hagyja ott azokat. 24 És mossa meg a testét vízben szent helyen, és öltse fel a maga ruháit, úgy menjen ki, és készítse el a maga egészen égőáldozatát és a nép egészen égőáldozatát, és végezzen engesztelést magáért és a népért. 25 A bűnért való áldozat kövérjét pedig füstölöttesse el az oltáron. 26 Az pedig, a ki elvitte az Azázelnek való bakot, mossa meg ruháit, és a testét is mossa le vízben, és azután menjen be a táborba. 27 A bűnért való áldozati tulkot pedig, és a bűnért való áldozati bakot, a melyeknek vére engesztelés végett bevitetett a szenthelyre, vigye ki a táboron kívül, és égessék meg azoknak bőréit, húsát és ganéját tűzzel. 28 És a ki elégeti ezeket, mossa meg ruháit, és a testét is mossa le vízben, és azután így menjen be a táborba. 29 Örökkévaló rendtartás legyen ez nálatok: a hetedik hónapban, a hónapnak tizedikén sanyargassátk meg magatokat és semmi munkát ne végezzetek, se a benszúliott, se a közöttetek tartózkodó jövevény. 30 Mert ezen a napon engesztelés lesz értetek, hogy megtisztítson titket; minden bűnötőktől megtisztultok az Úr előtt. 31 Szombatok szombatja ez nétek, sanyargassátk meg azért magatokat; örökkévaló rendtartás ez. 32 És végezzen engesztelést a pap, a kit felkennek, és a kit az ő tisztére felavatnak, hogy paposkodjék az ő atya helyett, és öltözökdjék a gyolcs ruhákbba, a szent ruhákba: 33 És végezzen engesztelést a szentek szentjéért, és a gyülekezet sátoráért, és az oltárért is végezzen engesztelést, sőt a papokért és az egész összegyülekezett népért is engesztelést végezzen. 34 És örökkévaló rendtartás legyen ez nálatok, hogy egyszer egy esztendőben engesztelést végezzenek Izráel fiainak

minden bűnéért. És úgy cselekedék, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek.

17 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Áronnak és az ő fiainak és Izráel minden fiának, és mondd nékik: Ez az a dolog, a mit megparancsolt az Úr, mondván: **3** Ha valaki Izráel házából ökröt, vagy bárányt, vagy kecskét ől le a táborban, vagy a ki ől a táboron kívül, **4** És nem viszi azt a gyülekezet sátorának nyílásához, hogy áldozattal járuljon az Úrhoz, az Úrnak hajléka előtt: vérontásul tulajdonítassák az annak az embernek; vért ontott, törlöttessék ki azért az ilyen ember az ő népe közül: **5** Azért hogy vigyék el Izráel fiai az ő véres áldozataikat, a melyeket áldoznak vala a mezőn, vigyék el azokat az Úrnak, a gyülekezet sátorának nyílásához, a paphoz, és áldozzák meg azokat háláaldozatul az Úrnak. **6** És hintse a pap a vért az Úr oltárára, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van, a kövérjét pedig füstölögtesse el kedves illatul az Úrnak. **7** És ne áldozzák többé véres áldozataikat az ördögöknek, a kikkel ők paráznlákkodnak. Örökkévaló rendtartás legyen ez nékik nemzetiségről nemzetésre. **8** Mondjad nékik ezt is: Valaki az Izráel házából, vagy a közöök tartózkodó jövevények közül, egészen égoáldozatot áldoz vagy véres áldozatot, **9** És nem viszi azt a gyülekezet sátorának nyílásához, hogy elkészítse azt az Úrnak: irtassék ki az ilyen ember az ő népe közül. **10** És ha valaki Izráel házából, vagy a közöök tartózkodó jövevények közül vadászásban vadat vagy madarat fog, a mely megehető: ontsa ki annak vérét, és fedje be azt földdel. **14** Mert minden testnek élete a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelősül legyen a ti életetekért, mert a vér a benne levő élet által szerez engesztelest. **12** Azért mondtam Izráel fiainak: Egy lélek se egyék vért közületek; a köztetek tartózkodó jövevény se egye meg a vérét. **13** És ha valaki Izráel fiai közül, vagy a közöök tartózkodó jövevények közül vadászásban vadat vagy madarat fog, a mely megehető: ontsa ki annak vérét, és fedje be azt földdel. **14** Mert minden testnek élete az ő vére a benne levő éettel. Azért mondom Izráel fiainak: Semmiféle testnek a vérét meg ne egyétek, mert minden testnek élete az ő vére; valaki megeszi azt, írtassék ki. **15** Ha pedig valaki elhullott, vagy vadtól megszagtagott állatot eszik, akár benszülött, akár jövevény: mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztában legyen estvéig, azután tiszta. **16** Hogyha meg nem mossa ruháit, sem a testét le nem mossa: viselje az ő vétségének terhét.

18 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Izráel faihoz, és mondd nékik: Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. **3** Ne cselekedjetek úgy, a mint Égyptom földén cselekesznek, a hol laktatok; úgy se cselekedjetek, a mint Kanaán földén cselekesznek, a hová beviszlek titkokat; se azoknak rendtartásai szerint ne járjatok. **4** Az én végzéseim szerint cselekedjetek, és az én rendeleteimet tartsátok meg, azok szerint járván. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. **5** Tartsátok meg azért az én rendeleteimet és az én végzéseimet, a melyeket ha megcselekszik az ember, él azok által. Én vagyok az Úr. **6** Senki se közelgessen valamely vér szerint való rokonához, hogy felfedje annak szemérmét. Én vagyok az Úr. **7** A te atyádnak

szemérmét és a te anyádnak szemérmét fel ne fedd; a te anyád ő, fel ne fedd az ő szemérmét. **8** A te atyád feleségenek szemérmét fel ne fedd, a te atyádnak szemérme az. **9** A te atyád leányának, vagy a te anyád leányának, a te leánytestvérednek szemérmét, akár otthon született, akár kívül született legyen; fel ne fedd szemérmököt. **10** A te fiad leányának szemérmét, vagy a te leányod leányát, ezeknek szemérmét fel ne fedd, mert a te szemérmeid azok. **11** A te atyád felesége leányának szemérmét, a ki a te atyádnak magzatja, leánytestvéred ő, fel ne fedd ennek szemérmét. **12** A te atyád leánytestvérének szemérmét fel ne fedd, a te atyádnak vér szerint való rokona ő. **13** A te anyád leánytestvérének szemérmét fel ne fedd, mert a te anyádnak vér szerint való rokona ő. **14** A te atyád fiútestvérének szemérmét fel ne fedd, annak feleségéhez ne közelgess, nagynénéd ő. **15** A te menyednek szemérmét fel ne fedd; a te fiadnak felesége ő: ne fedd fel az ő szemérmét. **16** A te fiútestvéred feleségenek szemérmét fel ne fedd; a te fiútestvérednek szemérme az. **17** Valamely asszonynak és az ő leányának szemérmét fel ne fedd; az ő fiának leányát, vagy leányának leányát el ne vedd, hogy annak szemérmét felfedjed; mert vér szerint való rokonok ők; fajtalankodás ez. **18** De feleségül se végy senkit az ő leánytestvére mellé, hogy ellenkezés ne legyen, ha felfedded ő mellette amannak szemérmét az ő életében. **19** Asszonyhoz ne közelgess, az ő havi tisztátlansága alatt, hogy felfedjed az ő szemérmét. **20** És a te felebarátodnak feleségéhez se add magad közöstülsére, hogy azzal magadat megfertőzzess. **21** A te magzatodból ne adj, hogy oda áldozzák a Moloknak, és meg ne szentségtelenítsd a te Istenednek nevét. Én vagyok az Úr. **22** Férfiúval ne hálj úgy, a mint asszonyal hálnak: útátlatosság az. **23** És semmiféle barommal se közösülj, hogy azzal magadat megfertőzzess, és asszony se álljon meg barom előtt, hogy meghágja őt; fertelmesség az. **24** Egyikkel se fertőtlessétek meg magatokat ezek közül; mert mindezekkel ama pogányok fertőztétek meg magokat, kiket én kiúzok ti előletek. **25** És fertőzötté lett az a föld, de meglátogatom azon az ő goroszságát, mert kiokádja az a föld az ő lakosait. **26** Tartsátok meg azért ti az én rendeleteimet és végzéseimet, és ez útátlatosságok közül semmit meg ne cselekedjetek, se a benszülött, se a közöttetek tartózkodó jövevény: **27** (Mert mindezeket az útátlatosságokat megcselekedtek annak a földnek lakosai, a mely előttek van; és fertelmessé lón az a föld), **28** Hogy ki ne okádjón titeket az a föld, ha megfertőztetik azt, a mint kiokádja azt a népet, a mely előttek van. **29** Mert a ki megcselekszik valamit ez útátlatosságokból, mind kiíratik az így cselekvő ember az ő népe közül. **30** Tartsátok meg azért a mit én megtartani rendelek, hogy egyet se kövessetek amaz útátlatos szokásokból, a melyeket követték ti előttek, és meg ne fertőtlessétek magatokat azokkal. Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek.

19 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Izráel fiaihoz egész gyülekezetéhez, és mondd nékik: Szentek legyetek, mert én az Úr, a ti Istenetek szent vagyok. **3** Az ő anyját és atyját minden ember tisztelege, és az én szombatjaimat megtartsátok. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. **4** Ne hajoljatok a

bálványokhoz, és ne csináljatok magatoknak öntött isteneket. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 5 Hogyha hálaadó áldozatot áldoztok az Úrnak, úgy áldozzátok, hogy kedvesen fogadtassatok. 6 A ti áldozástok napján és a következőn egyétek meg; a mi pedig harmadnapra marad, égessétek meg tűzben. 7 Ha pedig harmadnapra eszik valaki abból, útálatos az, nem lehet kedves. 8 És a ki eszi azt, viselje az ő álnokságának terhét; mivelhogy megfertőztette az Úrnak szentségét, irtassék ki a ilyen ember az ő népe közül. 9 Mikor a ti földetek termését learatjátok, ne arasd le egészen a te meződnek szélét, és az elhullott gabonafejeket fel ne szedd. 10 Szőlődet se mezérgeld le, és elhullott szemeit se szed fel szőlődnek, a szegénynek és a jövevénynek hagyd meg azokat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 11 Ne orzzatok, se ne hazudjatok és senki meg ne csalja az ő felebarátját. 12 És ne esküdjetedek hamisan az én nevemre, mert megfertőzteted a te Istenednek nevét. Én vagyok az Úr. 13 A te felebarátodat ne zsarold, se ki ne rabold. A napszámos bérre ne maradjon nálad reggelig. 14 Siketet ne szidalmazz, és vak elé gáncsot ne vess; hanem félij a te Istenedtől. Én vagyok az Úr. 15 Ne kövessetek el igazságtalanságot az ítéletben; ne nézd a szegénynek személyét, se a hatalmas személyét ne becsüld; igazságosan ítélij a te felebarátodnak. 16 Ne jár rágalmazóként a te néped között; ne támadj fel a te felebarátodnak vére ellen. Én vagyok az Úr. 17 Ne gyűlöld a te atyádfiát szívedben; fedd meg a te felebarátodat nyilván, hogy ne viselj az ő bűnénél terhét. 18 Bosszúálló ne légy, és haragot ne tarads a te néped fiai ellen, hanem szeressed felebarátodat, mint magadat. Én vagyok az Úr. 19 Az én rendeléseimet megtartsátok: Barmodat másféle állattal ne párosítsd, szántóföldedbe kétféle magot ne vess, és kétféle szövetű ruha ne legyen rajtad. 20 És ha valaki asszonynal hál és közösül, és az valamely férfi hatalma alatt lévő rabnő, és sem ki nem válthatott, sem szabadon nem bocsáttatott: büntetés érje, de meg ne ölettessenek, mert nem volt szabad az asszony. 21 A férfiú pedig vigye el az ő vétkeért való áldozatát az Úrnak a gyülekezet sátorának nyílásához: egy kost vétékért való áldozatul. 22 És a pap szerezzen néki engesztelést, a vétékért való áldozat kosával az Úr előtt, az ő bűnéért, a melyet elkövetett, és megbocsáttatik néki az ő bűne, a melyet elkövetett. 23 Mikor pedig bementek arra a földre, és plántáltok ott mindenféle gyümölcstermő fát, annak gyümölcscét körülmetteletlennek tartásátok, három esztendeig legyen az néktek körülmetteletlen: meg ne egyétek. 24 A negyedik esztendőben pedig annak minden gyümölcse szent legyen, háláldozatul az Úrnak. 25 Csak az ötödik esztendőben egyétek meg annak gyümölcscét, és annak termését magatoknak gyűjtsétek. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 26 Ne egyetek vérrrel valót, ne varázsoljatok és ne bűvészkedjetek. 27 A ti hajatokat kerekdedre ne nyírjátok, a szakállad végét se csúfítsd el. 28 Testeteket a holt emberért meg ne hasogassátok, se égetéssel magatokat meg ne bélgegezzétek. Én vagyok az Úr. 29 A te leányodat meg ne becstelenítsd, paráznáságra adván azt; hogy paráznává ne legyen a föld, és be ne teljék a föld fajtalansággal. 30 Az én szombatjaimat megtartsátok; szenthelyemet tisztelezetek. Én vagyok az Úr. 31 Ne menjetek igézőkhöz, és a jövendőmondókat ne tudakozzátok, hogy

magatokat azokkal megfertőzöttessétek. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 32 Az ősz ember előtt kelj fel, és a vén ember orczáját becsüld meg, és felj a te Istenedtől. Én vagyok az Úr. 33 Hogyha jövevény tartózkodik nálad, a ti földeteken, ne nyomorgassátok őt. 34 Olyan legyen néktek a jövevény, a ki nálatok tartózkodik, mintha közületek való benszüllött volna, és szeressed azt mint magadat, mert jövevények voltatok Égyiptom földén. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 35 Ne kövessetek el igazságtalanságot az ítéletben, a hosszmértékben, súlymértekben és ürmértekben. 36 Igaz mérték, igaz font, igaz efa, és igaz hin legyen közöttetek. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom földéből. 37 Tartsátok meg azért minden rendelésemet és minden végzésemet, és cselekedjetek azok szerint. Én vagyok az Úr.

20 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Izráel fiainak pedig mondd meg: Valaki Izráel fiai közül és az Izráelben tartózkodó jövevények közül odaadja az ő magzatát a Moloknak, halállal lakoljon, a földnek népe kövezze agyon kővel. 3 Én is kiontom haragomat az ilyen emberre, és kiirtom azt az ő népe közül, mivelhogy adott az ő magzatából a Moloknak, hogy megfertőztesse az én szentségemet, és megszentségtelenítse az én szent nevemet. 4 Ha pedig a föld népe behúnya szemeit az ilyen ember előtt, a mikor az oda adja az ő magzatát a Moloknak, és azt meg nem öli: 5 Akkor én ontom ki haragomat arra az emberre és annak házanépére, és kiirtom azt és mindeneket, a kik ő utána paráználkodnak, hogy a Molokkal paráználkodjanak, az ő népök közül. 6 A mely ember pedig az igézőkhöz és a jövendőmondókhöz fordul, hogy azok után paráználkodjék, arra is kiontom haragomat, és kiirtom azt az ő népe közül. 7 Szenteljétek meg azért magatokat, és szentek legyetek, mert én, az Úr, vagyok a ti Istenetek. 8 És tartsátok meg az én rendeléseimet, és cselekedjetek azokat. Én vagyok az Úr, a ti megszentelőök. 9 Mert valaki szidalmazza az ő atyát vagy anyját, halállal lakoljon; atyát és anyját szidalmazta; vére rajta. 10 Ha valaki más ember feleségével paráználkodik, mivelhogy az ő felebarátjának feleségével paráználkodik: halállal lakoljon a parázná férfi és a parázna nő. 11 Ha valaki az ő atyának feleségével hál, az ő atyának szemérmét fedi fel: halállal lakoljanak mindenketten; vérök rajtok. 12 Ha valaki az ő menyével hál, halállal lakoljanak mindenketten, fertelmességet követték el; vérök rajtok. 13 És ha valaki férfival hál, úgy a mint asszonyal hálnak: útálatoságot követték el mindenketten, halállal lakoljanak; vérök rajtok. 14 És ha valaki feleségül vesz valamely asszonyt annak anyjával egybe: fajtalankodás ez; tűzzel égessék meg azt és azokat, hogy ne legyen közteük fajtalankodás. 15 Ha pedig valaki barommal közösül, halállal lakoljon, és a barmot is öljétek meg. 16 Ha valamely asszony akármely baromhoz járul, hogy az meghágja őt: öld meg mind az asszonyt, mind a barmot, halállal lakoljanak; vérök rajtok. 17 És ha valaki feleségül veszi az ő leánytestvérét, atyának leányát, vagy anyjának leányát, és meglátja annak szemérmét, és az is meglátja az ő szemérmét: gyalázatosság ez; azért irattassanak ki népök fiainak láttára, az ő leánytestvérének szemérmét fedte fel: viselje gonoszságának terhét. 18 És ha

valaki havi bajos asszonynal hál, és felfedi annak szemérmét, és forrását feltakarja, és az asszony is felfedi az ő vérének forrását: mindenketten intassanak ki az ő népökből. **19** A te anyád leánytestvérének, vagy az atyád leánytestvérének szemérmét se fedd fel; mivelhogy az ő vérrokónát takarja ki: viseljék gonoszságuk terhét. **20** És ha valaki az ő nagynénjével hál, az ő nagybátyának szemérmét fedte fel: viseljék gonoszságuk terhét, magtalanul haljanak meg. **21** Ha pedig elveszi valaki az ő fiútestvérének feleségét: vérfertőzés az; az ő fiútestvérének szemérmét fedte fel; magtalanok legyenek. **22** Tartsátok meg minden rendelésemet és minden végzémet, és azokat cselekedjétek, hogy ki ne okádjон titeket az a föld, a melybe én viszlek be titeket, hogy ott lakjatok. **23** És ne járjatok annak a népnek rendtartási szerint, a melyet kiűzik én előletek. Mivelhogy mindezeket cselekedték, azért megúltam őket. **24** Néktek pedig mondomb: Ti örökölni fogjátok az ő földüket, mert én néktek adom azt örökségül, azt a tejjal és mézzel folyó földet. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kiválasztottalak titeket a népek közül. **25** Tegyetek különbséget azért a tiszta és tisztálatlan barmok között, a tiszta és tisztálatlan szárnyas állatok között, és ne fertőzzessétek meg magatokat barommal vagy szárnyas állattal, sem semmiféle földön csúszó állattal, a melyeket megkülönböztettem előttetek, mint tisztálatonkat. **26** És legyetek nékem szentek, mert én, az Úr, szent vagyok, a ki kiválasztottalak titeket a népek közül, hogy enyém legyetek. **27** És akár férfi, akár asszony, hogyha ígéző vagy jövendőmondó lesz közöttök, halállal lakoljanak; kővel kövezzétek azokat agyon; vérök rajtok.

21 Szóla ismét az Úr Mózesnek: Szólj a papoknak, Áron fiainak, és mondd meg nékik: Senki közülök meg ne fertőztesse magát halottal az ő népe között; **2** Hanem ha a hozzá legközelebb álló vérrokónával: anyával, atyával, fiával, leányával és fiútestvérével, **3** Vagy a hozzá legközelebb álló hajadon leánytestvérével, a ki még nem ment férjhez: ezt megérinthati. **4** Mint fő-ember ne fertőztesse meg magát az ő népe között, hogy szentségtelenne ne legyen. **5** Ne nyíranak kopaszsgát a fejükön, szakálluk szélét le ne messék, és a testükbe vágásokat ne vágjanak. **6** Szentek legyenek Istenöknek, és az ő Istenöknek nevét meg ne szentségtelenítsék, mert az Úrnak tűzalaldozatait, Istenöknek kenyerét ők áldozzák; azért szentek legyenek. **7** Parázna és megszeplősített asszonyt el ne vegyenek, se olyan asszonyt, aki előzetett az ő férjétől, el ne vegyenek; mert a pap az ő Istenének van szentelve. **8** Te is szentek tartasd őt, mert Istenednek kenyerét ő áldozza: szent legyen azért előtted, mert szent vagyok én, az Úr, a ti megszentelőtök. **9** Hogyha valamely papnak leánya vetemedik paráznáságra, megszentségtelenít az ő atyát, azért tőzzel égettessék meg. **10** A ki pedig főpap az ő atyaifai között, a kinek fejére töltötték a kenetnek olaját, és a kit felavatták az ő szolgálatára, hogy a szent ruhákba felölözék: fejét meg ne meztelenítse, se ruháit meg ne szaggassa, **11** És semmiféle holttesthez be ne menjen: atyával és anyával se fertőztesse meg magát. **12** És a szenthelyből ki ne menjen, hogy az ő Istenének szenthelyét meg ne szentségtelenítse,

mert korona, az ő Istenének kenet-olaja van ő rajta. Én vagyok az Úr. **13** Hajadont vegyen feleségül. **14** Özvegyet, előzőtöt, megszeplősítettet, paráznt: ilyeneket el ne vegyen, hanem hajadont vegyen feleségül az ő népe közül, **15** Hogy meg ne fertőztesse az ő magzatát az ő népe között; mert én, az Úr vagyok az ő megszentelője. **16** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondva: **17** Szólj Áronnak, mondva: Ha lesz valaki a te magod közül, az ő nemzetsegökben, a kiben fogyatkozás leend, ne áldozza áldozatul az ő Istenének kenyerét. **18** Mert senki sem áldozhat, a kiben fogyatkozás van: vagy vak, vagy sánta vagy csonka orrú, vagy hosszú tagú. **19** Sem az, aki törött lábú vagy törött kezű, **20** Vagy púpos, vagy törpe, vagy szemfájós, vagy viszketeges, vagy sömörgös, vagy aki megszakadt. **21** Senki, a kiben fogyatkozás van, elő ne álljon Áronnak, a papnak fiai közül, hogy tűzalaldozatot vigyen fel az Úrnak; fogyatkozás van ő benne, ne álljon elő, hogy megáldozza az ő Istenének kenyerét. **22** Az ő Istenének kenyeréből, a legszentségesebb bibkból és a szentségesből ehetik. **23** Csak a függönyhöz be ne menjen, és az oltárhoz ne közelítsen, mert fogyatkozás van ő benne, hogy meg ne fertőztesse az én szenthelyemet. Én vagyok az Úr, az ő megszentelőjök. **24** És elmondá Mózes Áronnak, és az ő fiainak, és Izráelnek minden fiainak.

22 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondva: **2** Szólj Áronnak és az ő fiainak, hogy tartóztassák meg magokat Izráel fiainak szent adományaitól, hogy meg ne fertőzessék az én szent nevemet azokkal, a miket nékem szentelnek. Én vagyok az Úr. **3** Mondd meg nékik: Ha valaki a ti nemzetsegtek ből, a ti összes magzataitok közül hozzájárul a szent dolgokhoz, a melyeket Izráel fiai szentelnek az Úrnak, mikor rajta van az ő tisztálatansága: az ilyen ember irtassék ki én előlem. Én vagyok az Úr. **4** Ha valaki az Áron fiai közül poklos, vagy magfolyós, a szent dolgokból ne egyék, míg meg nem tisztl. A ki pedig valamely halott által megfertőzöttet illet, vagy valakit, a kinek magömlése van, **5** Vagy ha valaki valamely férget illet, a mely által tisztálatanná lesz, vagy embert, akitől tisztálatanná lesz annak valamilyen tisztálatanságához képest: **6** Az ilyen ember, aki efféllel illet, tisztálatan legyen estvéig, és a szent dolgokból ne egyék, hanem ha megmosta a testét vízzel; **7** De mikor lemegy a nap, tiszta lesz, és azután ehetik a szent dolgokból, mert az ő eledele az. **8** Elhullott vagy széttépett állatot ne egyék, hogy tisztálatanná ne legyen általa. Én vagyok az Úr. **9** Az én rendelésemet pedig megtartsák, hogy bűnbe ne essenek miatta, és meg ne haljanak a miatt, hogy megrontották azt. Én vagyok az Úr, az ő megszentelőjök. **10** Idegen ember ne egyék szenteltet, a papnak zsellére és bérre se egyék szenteltet. **11** De ha megvásárol valakit a pap a maga pénzén, az ehetik abból, és aki házánál született: ezek ehetnek az ő eledeleből. **12** De a pap leánya, ha idegennek lesz a felesége, nem ehetik a szent áldozatból. **13** Ha azonban a pap leánya özvegygyé lesz vagy elválik, de magzata nincsen, és visszatér az ő atyának házához, mint leánykorában: akkor ehetik az ő atyának eledeleből; de idegen nem ehetik abból. **14** Ha pedig tévedésből eszik valaki szenteltet, tegye ahoz annak ötödrészét; így adja meg a papnak a szenteltet. **15** És meg ne

fertőztessék Izráel fiainak szent dolgait, a melyeket áldoznak az Úrnak. **16** Hogy vétkes hamissággal ne terheljék magokat, ha esznek azoknak szent dolgaiból; mert én vagyok az Úr, az ő megszentelőjök. **17** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **18** Szólj Áronnak és az ő fiainak és Izráel minden fiának, és mondd meg nékik: ha valaki Izráel házból, és az Izráelben levő jövevények közül felviszi a maga áldozatát, akár fogadásból akár szabad akaratból, a miket felvisznak az Úrnak egészen égóáldozatul, **19** Hogy kedvesen fogadtassanak: épekk és hímek legyenek, akár tulkok, akár bárányok, akár kecskék. **20** A miben pedig fogyatkozás van, abból semmit se áldozzatok, mert nem lesz kedvessé ti érettetek. **21** És ha valaki hálaáldozattal áldozik az Úrnak, akár fogadásának teljesítésére, akár szabad akaratból, akár tulokféléből, akár juhféléből: ép legyen, hogy kedves legyen; semmi fogyatkozás ne legyen abban. **22** Vakot, vagy rokkantat, vagy csonkát, vagy fekelyest, vagy viszketegest, vagy varast, ilyeneket ne áldozzatok az Úrnak, és tűzáldozatul ne tegyetek ezekből az oltárra az Úrnak. **23** Hosszú, vagy kurta tagú ökröt, vagy bárányt szabad akaratból való áldozatul vihetsz ugyan, de fogadási áldozatul nem lesz kedves. **24** Szétnyomott, összezúzott, megszakadt, vagy kimszett heréjűt se áldozzatok az Úrnak. Se a ti földetekben ne cselekedjétek ezt, **25** Se idegen ember kezéből ne áldozzatok semmi ilyenből a ti Istenetek eledeléül; mert romlás van bennök, fogyatkozás van bennök: nem fogadtatnak kedvesen érettetek. **26** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **27** Borjú, bárány és kecske, ha megellettet, legyen az anyja alatt hét napig, a nyolczadik naptól fogva és azon túl kedves lesz az tűzáldozatul az Úrnak. **28** De tehenet és juhot, azt és annak fiát ne öljétek meg egy napon. **29** Hogyha dicsőítő áldozattal áldoztok az Úrnak, úgy áldozzatok, hogy kedvesen fogadtassatok. **30** Azon a napon egýetek meg, ne hagyjatok abból reggelig. Én vagyok az Úr. **31** Tartsátok meg azért az én parancsolataimat, és azokat cselekedjétek. Én vagyok az Úr. **32** És meg ne fertőztessétek az én szent nevemet, hogy megszenteltessem Izráel fiai között. Én vagyok az Úr, a ti megszentelőtök, **33** A ki kihoztalak titeket Égyptom földéből, hogy Istenetek legyek néktek. Én vagyok az Úr.

23 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik az Úrnak ünnepeit, a melyeken szent gyülekezésekre kell összegyülekeznetek. Ezek azok az én ünnepeim: **3** Hat napon át munkálkodjatok, a hetedik napon nyugodalomnak, szent gyülekezésnek szombatja van, semmi dolgot ne végezzetek: az Úrnak szombatja legyen az minden lakhelyetekben. **4** Ezek az Úrnak ünnepei, szent gyülekezések napjai, a melyekre szabott idejükben kell összegyülekeznetek. **5** Az első hónapban, a hónapnak tizenegyedikén, estennen az Úrnak páshája. **6** E hónapnak tizenötödik napján pedig az Úr kovásztalan kenyerének ünnepe. Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret. **7** Az első napon szent gyülekezéstelegyen, semmi robota munkát ne végezzetek. **8** Hét napon át pedig tűzáldozatot áldozzatok az Úrnak, és a hetedik napon szent gyülekezéstek is legyen: semmi robota munkát ne végezzetek. **9** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **10** Szólj Izráel fiainak és mondd meg nékik: Mikor bementek a földre, a melyet én adok néktek, és megaratjátok annak vetését:

a ti aratástok zsengéjének első kévéjét vigyétek a papnak. **11** Az pedig lóbálja meg a kévet az Úr előtt, hogy kedvesen fogadtassék érettetek; a szombat után való napon lóbálja azt meg a pap. **12** A mely napon pedig meglóbáltatjátok a kévet, áldozzatok az Úrnak egy ép, esztendős bárányt egészen égóáldozatul. **13** Ahhoz pedig ételáldozatul két tized efa lánglisztet, olajjal elegyítve; tűzáldozatul az Úrnak, kedves illatul; italáldozatul pedig egy hin bornak negyedrészt. **14** Új kenyeret pedig és pergelt búzaszemeket és zsenge kalászokat ne egyetek mind a napig, a míg be nem viszik a ti Isteneteknek áldozatját. Örök rendtartás ez nemzetiségről nemzettségre minden lakhelyetekben. **15** Számláljatok azután a szombatra következő naptól, attól a naptól, a melyen bevisztek a meglóbálni való kévet, hét hetet, egészek legyenek azok. **16** A hetedik hétre következő napig számláljatok ötven napot, és akkor járuljatok új ételáldozattal az Úrhoz. **17** A ti lakhelyeitekből hozzatok fel két meglóbálni való kenyeret; két tized efa lisztlángból legyenek azok, kovászzsal sütve, zsengékül az Úrnak. **18** A kenyérrel együtt pedig áldozzatok meg hét bárányt, épeket, esztendősöket, és egy tulkit, fiatal bikát, és két kost; egészen égóáldozatul legyenek ezek az Úrnak, étel- és italáldozatjokkal egybe; kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. **19** Készísetek el egy kecskebakot is bűnért való áldozatul, és két bárányt, esztendősöket, hálaadó áldozatul. **20** És lóbálja meg azokat a pap a zsengékből való kenyérrel az Úr előtt való lóbálással a két báránynal egybe. Szentek legyenek ezek az Úrnak a pap számára. **21** És gyülekezhetek egybe ugyanazon a napon; szent gyülekezéstek legyen néktek, semmi robota munkát ne végezzetek. Örök rendtartás ez minden lakhelyetekben a ti nemzetiségeitek szerint. **22** Mikor pedig földetek termését learatjátok: ne arasd le egészben a meződnek széleit, és az elhullott gabonafejeket fel ne szedd; a szegények és jövevények hagyd azokat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. **23** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **24** Szólj Izráel fiához, mondván: A hetedik hónában, a hónap első napján ünnepetek legyen néktek, emlékeztető kúrtzengéssel, szent gyülekezéssel. **25** Semmi robota munkát ne végezzetek, és tűzáldozattal áldozzatok az Úrnak. **26** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **27** Ugyanennek a hetedik hónapnak tizedikén az engesztelelés napja van: szent gyülekezéstek legyen néktek, és sanyargassátok meg magatokat, és tűzáldozattal áldozzatok az Úrnak. **28** Semmi dolgot ne végezzetek azon a napon, mert engesztelelésnek napja az, hogy engesztelelés legyen érettetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt. **29** Mert ha valaki nem sanyargatja meg magát ezen a napon, irtassék ki az ő népe közül. **30** És ha valaki valami dolgot végez ezen a napon, elvesztem az ilyent az ő népe közül. **31** Semmi dolgot ne végezzetek; örök rendtartás legyen ez nemzetiségről nemzettségre minden lakhelyetekben. **32** Ünnepek ünnepe ez néktek, sanyargassátok meg azért magatokat. A hónap kilencszödikének estvénjén, egyik estvétől a másik estvíg ünnepeljétek a ti ünnepeteket. **33** Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **34** Szólj Izráel fiainak, mondván: Ugyanennek a hetedik hónapnak tizenötödikén a sátorok ünnepe legyen az Úrnak hét napig. **35** Az első napon szent gyülekezés legyen, semmi robota munkát ne végezzetek. **36** Hét napon áldozzatok az Úrnak tűzáldozatot, a nyolczadik

napon pedig szent gyülekezések legyen és újra tűzáldozattal áldozzatok az Úrnak; berekesztő ünnep ez, semmi robota munkát ne végezzetek azon. 37 Ezek az Úrnak ünnepei, a melyeken szent gyülekezésekre kell gyülekeznetek, hogy áldozzatok az Úrnak tűzáldozattal, egészen égőáldozattal, ételáldozattal, véres- és italáldozattal: minden napét a maga napján. 38 Az Úrnak szombatjain kívül, adományaitokon kívül, fogadásból és szabad akaratból való minden ajándékaitokon kívül a melyeket adni szoktatók az Úrnak, 39 Ugyancsak a hetedik hónapnak tizenötödik napiján, a mikor a földnek termését betakarjátok, az Úrnak ünnepét ünnepeljétek hétfáján: az első napon nyugodalom napja, és a nyolcadik napon is nyugodalom napja legyen. 40 És vegyetek magatoknak az első napon szép fának gyümölcsét, pálmafa ágait, sűrű levelű fa lombját, és patak mellett való fűzgalyakat, és örvendezzetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt hétfáján. 41 Így ünnepeljétek meg azt az Úrnak ünnepét minden esztendőben hétfáján. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetsegeiteknél; a hetedik hónapban ünnepeljétek azt. 42 Sátorokban lakjatok hétfáján, minden benszüllött sátorokban lakjék Izráelben. 43 Hogy megtudják a ti nemzetsegeitek, hogy sátorokban lakattam Izráel fiait, a mikor kihoztam őket Egyiptom földéről. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 44 És szóla Mózes Izráel fiainak az Úrnak ünnepei felől.

24 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Parancsold meg Izráel fiainak, hogy hozzanak néked tiszta faolajat, a melyet a világításhoz sajtoltak, hogy szünet nélkül égő lámpákat gyújthatassanak. 3 A bizonyság függönyén kívül, a gyülekezet sátorában úgy helyheztesse el azokat Áron, hogy estvétől fogva reggelig az Úr előtt legyenek. Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetsegeiteknél. 4 A tiszta arany gyertyatartóra rakja fel a mécseteket; az Úr előtt legyenek szüntelen. 5 És végy lisztlágot, és süss abból tizenkét lepényt; két tized efából legyen egy lepény. 6 És helyheztesd el azokat két rendben; hatot egy rendbe, a tiszta arany asztalra az Úr előtt. 7 És tégy mindenik rendhez tiszta tömjént, és legyen emlékeztetőül a kenyér mellett, tűzáldozatul az Úrnak. 8 Szombat napról szombat napra rakja fel azt a pap az Úr előtt szüntelen; örök szövetség ez Izráel fiaival. 9 Azután legyen az Ároné és az ő fiai, a kik egyéik meg azokat szent helyen, mert mint igen szentséges, az övé az, az Úrnak tűzáldozataiból, örök rendelés szerint. 10 Kiméne pedig egy izráelbeli asszonynak fia, aki égyptomi férfiútól való vala, Izráel fiai közé, és versengének a táborban az izráelbeli asszonynak fia és egy izráelbeli férfi. 11 És káromlás az izráelbeli asszony fia az Isten nevét és átkozódék; elvívék azért azt Mózeshez. Az ő anyjának neve pedig Selomith vala, Dibrinek leánya, Dán nemzetsegéből. 12 És órizet alá veték azt, míg kijelentést nyernének az Úr akarata felől. 13 Szóla azért az Úr Mózesnek, mondván: 14 Vidd ki az átkozódót a táboron kívül, és mindenkor, a kik hallották, tegyék kezeiket annak fejére és kövezze agyon azt az egész gyülekezetet. 15 Izráel fiainak pedig szólj, ezt mondván: Ha valaki az ő Istenét átkozza, viselje az ő bűnének terhét. 16 És a ki szidalmazza az Úrnak nevét, halálával lakoljon, kövezze azt agyon az egész gyülekezetet; akár jövényley, akár benszüllött, ha szidalmazza az Úrnak nevét,

halálával lakoljon. 17 Ha valaki agyon üt valamely embert, halálával lakoljon. 18 Ha pedig barmot üt agyon valaki, fizesse meg azt: barmot baromért. 19 És ha valaki sérelmet ejt a felebarátján, a mint ő cselekedett, vele is úgy cselekedjenek: 20 Törést törésért, szemet szeméért, fogat fogért; a milyen sérelmet ő ejtett másón, olyan ejtessék rajta is. 21 Aki barmot üt agyon, fizesse meg azt, de a ki embert üt agyon, halálával lakoljon. 22 Egy törvény legyen nálatok: a jövényley olyan legyen, mint a benszüllött, mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 23 Szóla azért Mózes Izráel fiainak, és kivívék az átkozódót a táboron kívül, és agyonverék azt kővel. És úgy cselekednék Izráel fiai, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek.

25 Szóla ismét az Úr Mózesnek a Sinai hegyen, mondván: 2 Szólj Izráel fiainak és mond meg nékik: Mikor bementek a földre, a melyet én adok nétek, nyugodjék meg a föld az Úrnak szombatja szerint. 3 Hat esztendőn át vesd a te szántóföldedet, és hat esztendőn át messed a te szőlődet, és takarítsd be annak termését; 4 A hetedik esztendőben pedig szombati nyugodalma legyen a földnek, az Úrnak szombatja: szántóföldedet ne vesd be, és szőlődet meg ne mesd. 5 A mi a te tarló földeden magától terem, le ne arasd, és a mi a te metszetlen szőlődön terem, meg ne szedjed; mert nyugalom esztendeje lesz az a földnek. 6 És a mit a föld az ő szombatján terem, legyen az edelölük nétek: néked, szolgádnak, szolgáló leányodnak, bérbeszednek és zsellérednek, a kik nálad tartózkodnak; 7 A te barmodnak is és a vadnak, a mely a te földeden van, legyen annak minden termése edelölük. 8 Számlálj azután hétféle szombat- és szűzszombatot, hétszer hétféle esztendőt, úgy hogy a hétféle szombat- és szűzszombatot ideje negyvenkilenc esztendő legyen: 9 Akkor fúvasd végig a riadó kúrtót a hetedik hónapban, a hónap tizedikén; az engeszelés napján fúvasd végig a kúrtót a ti egész földetekben. 10 És szenteljétek meg az ötvenedik esztendőt, és hirdessetek szabadságot a földön, annak minden lakójának; kúrtölésnek esztendeje legyen ez nétek, és kapja vissza kiki az ő birtokát, és térjen vissza kiki az ő nemzetsegéhez. 11 Kúrtölésnek esztendeje ez, az legyen nétek az ötvenedik esztendő; ne vessetek és le se arassátok, a mit önként terem a föld, és a metszetlen szőlőjét se szedjétek meg annak. 12 Mert kúrtölésnek esztendeje ez, szent legyen nétek, a mezőről egyétek meg annak termését. 13 A kúrtölésnek ebben az esztendejében, kapja vissza ismét kiki az ő birtokát. 14 Ha pedig eladsz valami eladni valót a te felebarátodnak, vagy vásárolsz valamit a te felebarátodtól: egymást meg ne csaljátok. 15 A kúrtölés esztendejét követő esztendők száma szerint vásárolj a te felebarátodtól; a terméses esztendők száma szerint adjon el néked. 16 Az esztendők nagyobb számához képest nagyobb árt adj azért, a mit veszesz, az esztendők kisebb számához képest pedig kisebb árt adj azért, a mit veszesz, mert a termések számát adj a ő el néked. 17 Egymást azért meg ne csaljátok, hanem felj a te Istenedtől: mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 18 Ha teljesítétek azért az én rendeléseimet, és megtartjátok végzéseimet, és teljesítétek azokat, bártorságosan lakhattok a földön. 19 És megtéríti a föld az ő gyümölcsét, hogy eleget ehessetek, és bártorságosan lakhattok azon. 20 Ha pedig azt

mondjátok: Mit eszünk a hetedik esztendőben, ha nem vetünk, és termésünket be nem takarítjuk? 21 Én rátok bocsátom majd az én áldásomat a hatodik esztendőben, hogy három esztendőre való termés teremjen. 22 És mikor a nyolcadik esztendőre vettek, akkor is az ó termésből esztek egészben a kilencszédi esztendeig; mindaddig ó gabonát esztek, míg ennek termése be nem jön. 23 A földet pedig senki el ne adja örökre, mert enyém a föld; csak jövevények és zselliérök vagytok ti nálam. 24 Azért a ti birtokotoknak egész földén megengedjétek, hogy a föld kiváltható legyen. 25 Ha elszegényedik a te atyádfia, és elad valamit az ó birtokából, akkor álljon elő az ó rokona, a ki közel van ó hozzá, és váltsa ki, a mit eladt az ó atyafia. 26 Ha pedig nincs valakinek kiváltó rokona, de maga tesz szert annyira, hogy elege van annak megváltásához: 27 Számlálja meg az eladása óta eltelt esztendőket, a felül lévőt pedig térítse meg annak, a kinek eladt volt, és újra övé legyen az ó birtoka. 28 Ha pedig nincsen módjában, hogy visszatéríthesse annak, akkor maradjon az ó eladt birtoka annál, a ki megvette azt, egészen a kürtölésnek esztendejéig: a kürtölésnek esztendejében pedig szabaduljon fel, és újra övé legyen az ó birtoka. 29 Ha valaki lakó-házat ad el kerített városban, az kiválthatja azt az eladás esztendejének elteléséig; egy esztendőn át váthatja ki azt. 30 Ha pedig ki nem váltják az esztendőnek teljes elteléséig, akkor a ház, a mely kerített városban van, örökre azé és annak nemzetisége marad, a ki megvette azt; nem szabadul fel a kürtölésnek esztendejében. 31 Az olyan falvak házai pedig, a melyek nincsenek körülkerítve, mezei földék gyanánt számítassanak, kiválthatók legyenek, és a kürtölésnek esztendejében felszabaduljanak. 32 A mi pedig a léviták városait illeti, az ó birtokukban lévő városok házai a léviták által mindenkor kiválthatók legyenek, 33 De a mit ki nem vált is valaki a léviták közül, szabaduljon fel a kürtölésnek esztendejében, az eladt ház, és az ó birtokának városa; mert a léviták városainak házai tulajdon birtokuk nézik Izráel fiai között. 34 De a városaikhoz tartozó szántóföldeket el ne adják, mert öröklő birtokuk az nézik. 35 Ha a te atyádfia elszegényedik, és keze erőtlenné lesz mellettesd, segítsd meg őt, akár jövevény, akár zselliér, hogy megélhessen mellettesd. 36 Ne végy ő tőle kamatot vagy uzsorát, hanem félij a te Istenedtől, hogy megélhessen mellettesd a te atyádfia. 37 Pénzedet ne add néki kamatra, se uzsoráért ne add a te eleségedet. 38 Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztak titeket Égyptom földéről, hogy néktek adjam Kanaán földét, és Istenetek legyek nétek. 39 Ha pedig elszegényedik mellettesd a te atyádfia, és eladja magát néked: ne szolgáltassad úgy mint rabszolgát. 40 Mint bérés, mint zselliér legyen nálad; a kürtölésnek esztendejéig szolgáljon nálad. 41 Azután menjen el tőled ó és vele az ó gyermekei, és térjen vissza az ó nemzetéhez, és térjen vissza az ó atyainak örökségébe. 42 Mert az én szolgáim ők, a kiket kihoztam Égyptom földéről: nem adathatnak el, mint rabszolgák. 43 Ne uralkodjál rajta kegyetlenül, hanem félij a te Istenedtől. 44 Mind szolgád, mind szolgálóleányod, a kik lesznek néked, a körületek lévő népek közül legyenek: azokból vásárolj szolgát és szolgálóleányt; 45 Meg a zselliérök gyermekei közül is, a kik nálatok tartózkodnak, azokból is vásárolhattok,

és azoknak nemzetiségeből, a kik veletek vannak, a kiket a ti földetekben nemzettek; és legyenek a ti tulajdonotok. 46 És örököl hagyhatjátok azokat a ti utánnatok való fiaitoknak, hogy örökségük bírják azokat, örökké dolgoztathattak velük; de a ti atyádfain, az Izráel fiai, egyik a másikán senki ne uralkodjék kegyetlenül. 47 És ha a jövevény vagy zselliér vagyonra tesz szert mellettesd, a te atyádfia pedig elszegényedik mellette, és eladja magát a mellettesd lévő jövevények, zselliérnek, vagy jövevény nemzetiségeből való sarjadéknak: 48 Mindamellett is, hogy eladt magát, megváltható legyen; akárki megválthassa azt az ó atyafai közül. 49 Vagy nagybátyja, vagy nagybátyjának fia váltsa meg azt, vagy az ó nemzetiségeből való vérrokona váltsa meg azt, vagy, ha módja van hozzá, maga váltsa meg őmagát. 50 És vessen számot azzal, a ki megvette őt, attól az esztendőtől kezdve, a melyen eladt magát annak, a kürtölésnek esztendejéig, és az ó eladásának ára az esztendők száma szerint legyen, a bérés ideje szerint legyen nála. 51 Ha még sok esztendő van hátra, azokhoz képest térítse meg annak a váltságot az ó megvásárlásának árából. 52 Ha pedig kevés esztendő van hátra a kürtölésnek esztendejéig, akkor is vessen számot vele, és az évek számához képest fizesse vissza az ó váltságát. 53 Mint esztendőről esztendőre fogadott bérés legyen nála; ne uralkodjék kegyetlenül rajta te előtted. 54 Ha pedig ilyen módon meg nem váltatik, a kürtölésnek esztendejében szabaduljon fel: ó és vele az ó gyermekei. 55 Mert az én szolgáim Izráel fiai, az én szolgáim ők, a kiket kihoztam Égyptom földéről. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.

26 Ne csináljatok magatoknak bálványokat, se faragott képet, se oszlopot ne emeljetek magatoknak, se kőszobrokat ne állítsatok fel a ti földetekben, hogy meghajoljatok előtte, mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 2 Az én szombatjaimat megtartsátok, és az én szenthelyemet tisztelezetek. Én vagyok az Úr. 3 Ha az én rendeléseim szerint jártok, és az én parancsolataimat megtartjátok, és azokat megcselekszitek: 4 Esőt adok nétek idejében, és a föld megadja az ó termését, a mező fája is megtérmi gyümölcsét. 5 És a ti csépléstek ott éri a szüretet, és a szüret ott éri a vetést, és elégsegig elhetitek kenyereket, és bátorságosan lakhattok a ti földetekben. 6 Mert békességet adok azon a földön, hogy mikor lefeküsztök, senki fel ne rettentse; és kipusztítom az ártalmas vadat arról a földről, és fegyver sem meggy át a ti földetekben. 7 Sőt elűzíték elleniségeiket, és elhullanak előttetek fegyver által. 8 És közületek öten százat elűznek, és közületek százán elűznek tízezeret, és elhullanak előttetek a ti elleniségeiket fegyver által. 9 És hozzátok fordulok, és megszaporíták titeket, és megsokásíták titeket és szövetségemet megerősítöm veletek. 10 És réginiel régibbet ehettek, és az új elől is régít kell kihordanotok. 11 És az én hajlékomat közétek helyezem, és meg nem útátkötetek az én lelkem. 12 És közöttetek járok, és a ti Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek. 13 Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztak titeket Égyptom földéről, hogy ne legyetek azoknak rabjai, és összetörtem a ti igátok szegeit, és egyenesen járattalak titeket. 14 Ha pedig nem hallgattok reám, és mind e parancsolatokat meg nem cselekeszitek; 15 És ha

megvetitek rendeléseimet, és ha az én végzéseimet megútálja a ti lelketek, azáltal, hogy nem cselekszítek meg minden én parancsolatomat, hanem felbontjátok az én szövetségemet: **16** Bizony azt cselekszem én veletek, hogy rettentetességet bocsátok reátk: a százá betegséget és a forrólázt, a melyek szemeket égetnek és lelket épeszenek, és a ti magotokat hiába vetitek el, mert ellenségeitek emésztik meg azt. **17** És kiontom haragomat reátk, hogy elhulljatok a ti ellenségeitek előtt, és uralkodjanak rajtak a ti gyűlölőtek, és fusatok, mikor senki nem kerget is titeket. **18** Ha pedig ezek után sem hallgattok reám, hétszerte keményebben megostorozlak titeket a ti bűneitekért; **19** És megtöröm a ti megátalkodott kevélyiségeket, és olyanná teszem az egét felettesetek, mint a vas, a földeteket pedig olyanná, mint a réz. **20** És hiába fogy a ti erőtök, mert földetek nem adják meg az ő termését, s a föld fája sem adjá meg az ő gyümölcsét. **21** Ha mégis ellenemre jártok, és nem akartok reám hallgatni: hétszeres csapást borítok reátk a ti bűneitekért. **22** És reátk bocsátom a mezei vadakat, hogy megfoszszanak titeket gyermekeitektől, kiirtsák barmaitokat, és elfogyaszszanak titeket, hogy pusztákká legyenek a ti útaitok. **23** És ha ezek által sem jobbultok meg, hanem ellenemre jártok: **24** Én is bizony ellenetekre járok, és hétszeresen sújtalak titeket a ti bűneitekért. **25** És hozok reátk bosszuló fegyvert, a mely bosszút álljon a szövetség megrontásáért. Ha városaitokba gyülekeztek össze, akkor döghalált bocsátok reátk, és az ellenség kezébe adattok. **26** Mikor eltöröm nálatok a kenyérnek botját, tíz asszony súti majd a ti kenyereket egy kemencében, és megmérve viszik vissza a ti kenyereket, és esztek, de nem elégesztek meg. **27** És ha e mellett sem hallgattok reám, hanem ellenemre jártok: **28** Én is ellenetekre járok búsult haragomban, és bizony hétszeresen megostorozlak titeket a ti bűneitekért. **29** És megeszíték a ti fiaitok húsát, és megeszíték a ti leányaitok húsát. **30** És lerontom a ti magaslataitokat, és kirom a ti naposzlópaitokat, és a ti holttesteket bálványaitok holttetemeire hányatom, és megútál titeket az én lelkem. **31** És városaitokat sivataggá teszem; szenthelyeiteket is elpusztítom, és nem lesz kedves nékem a ti jöllátul áldozatotok. **32** És elpusztítom ezt a földet, hogy álmélkojanak rajta a ti ellenségeitek, a kik letelepednek ebbe. **33** Titeket pedig elszélesztelek a pogány népek közé, és kivont fegyverrel üzetlek titeket, és pusztaságággá lesz a ti földetek, városaitok pedig sivataggá. **34** Akkor örül a föld az ő szombatjainak az ő pusztaságának egész ideje alatt, ti pedig a ti ellenségeitek földjén lesztek; akkor nyugodni fog a föld és örül az ő szombatjainak. **35** Pusztaságának egész ideje alatt nyugodni fog, mivelhogy nem nyugodott a ti szombatjaitokon, mikor rajta laktatok. **36** A kik pedig megmaradnak közületek, azoknak szívébe gyávaságöt öntök az ő ellenségeiknek földén, és megkergeti őket a szállongó falevél zörrenése, és futnak, mintha fegyver elől futnának, és elhullanak, ha senki nem kergeti is őket. **37** És egymásra hullanak, mint a fegyver előtt, pedig senki sem kergeti őket, és nem lesz megállásotok a ti ellenségeitek előtt. **38** És elvesztek a pogány népek között, és a ti ellenségeitek földe megemész titeket. **39** A kik pedig megmaradnak közületek, ellenyednek az ő hamisságuk miatt a ti ellenségeitek földén, sőt az ő atyáknak hamissága miatt

is azokkal együtt ellenyednek. **40** Akkor megvallják az ő hamisságukat, és atyáknak hamisságát az ő hűtelenségükben, a melylyel hűtelenkedtek ellenem, és hogy mivel ellenemre jártak. **41** Bizony én is ellenökre járok, és beviszem őket az ő ellenségeik földjére; akkor talán megalázódik az ő körülmetéletlen szívök, és akkor az ő bűnöknek büntetését békével szenvedik: **42** Én pedig megemlékezem Jákóbbal kötött szövetségemről, Izsákkal kötött szövetségemről is, Ábrahámmal kötött szövetségemről is megemlékezem, és a földről is megemlékezem. **43** A föld tehát pusztán hagyatik tőlük, és örül az ő szombatjainak, a míg pusztán marad tőlük, ők pedig békével szenvedik bűnöknek büntetését, azért, mert megvetették az én ítéleteimet, és megúltá lelkök az én rendeléseimet. **44** De mindamellett is, ha az ő ellenségeik földén lesznek is, akkor sem vetem meg őket, és nem útálon meg őket annyira, hogy mindenestől elvezítsem őket, felbontván velük való szövetséget, mert én, az Úr, az ő Istenök vagyok. **45** Sőt megemlékezem érettök az elődökkel kötött szövetségről, a kiket kihoztam Égyptom földéről, a pogány népek láttára, hogy Istenök legyek nékik. Én vagyok az Úr. **46** Ezek a rendelések, a végzések és a törvények, a melyeket szerzett az Úr ő maga között és Izráel fiai között a Sinai hegyen Mózes által.

27 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Ha valaki fogadásul a te becslésed szerint való személyeket szentel az Úrnak: **3** Akkor, ha férfit kell becslened, húsz esztendőstől hatvan esztendősig ötven ezüst siklusra becsüljed, a szent siklus szerint. **4** Ha pedig asszony-személy az, harmincz siklusra becsüljed. **5** Ha pedig öt esztendőstől húsz esztendősig való, akkor a fiúgyermeket húsz siklusra becsüljed, a leányt pedig tíz siklusra. **6** Ha pedig egy hónapostól öt esztendősig való, akkor a fiút öt ezüst siklusra becsüld, a leányt pedig három ezüst siklusra. **7** Ha pedig hatvan esztendős és azon felül való, ha férfi, akkor becsüljed tizenöt siklusra, az asszony-személyt pedig tíz siklusra. **8** Ha pedig szegényebb az, mint te becsülted, akkor állassák a pap elé, és becsülje meg azt a pap; a szerint becsülje azt a pap, a milyen módja van a fogadást tevőnek. **9** Ha pedig olyan barom az, a miből áldozni szoktak az Úrnak: mindaz, a mit az eféléből ád valaki az Úrnak, szent legyen. **10** Ne adjon mászt helyette, és ki ne cserélje azt: jót hitványért, vagy hitványat jóért; de ha mégis kicserélne barmot barommal: mind ez, mind az, a mivel kicserélte, szent legyen. **11** Ha pedig valamely tisztaában barom az, a melyből nem vihetnek áldozatot az Úrnak: állassák azt a barmot a pap elé. **12** És becsülje meg azt a pap akár jó, akár hitvány, és a mint becsüli a pap, úgy legyen. **13** Ha pedig meg akarja váltani, adja hozzá annak ötödrészét a te becsléseden felül. **14** És ha valaki az ő házát szenteli az Úrnak szentségül, azt is becsülje meg a pap: akár jó, akár hitvány, és a mennyire a pap becsüli azt, úgy maradjon. **15** Ha pedig az, aki odaszentelte, megváltja az ő házát: akkor adja ahoz a te becslésed szerint való árnak ötödrészét, és legyen az övé. **16** És ha valaki az ő mezei birtokából szentel valamit az Úrnak, akkor a mag szerint becsüld meg, a mely abba megy: egy hómer árpa-mag után ötven ezüst siklusra. **17** Ha a kúrtolásnak

esztendejétől szenteli oda az ő mezejét, a mint becsülted, úgy maradjon. **18** Ha pedig a kürtölés esztendeje után szenteli oda az ő mezejét, a pap számítsa fel néki az árt az esztendők száma szerint, a melyek hátra vannak a kürtölés esztendejéig, és szállítassék le a te becslésed. **19** És ha meg akarja váltani a mezőt az, aki odaszentelte, akkor adja ahoz az általad becsült árnak ötödrészét, és maradjon az övé. **20** Ha pedig nem váltja meg azt a mezőt, és ha eladja azt a mezőt más valakinek, többé meg nem válthatja azt. **21** És az a föld, mikor a kürtölésnek esztendejében felszabadul, az Úrnak szenteltessék, mint valamely néki szentelt mező, papok birtokává legyen az. **22** Ha pedig pénzen vett mezejét, a mi nem az ő birtokának mezejéből való, valaki az Úrnak szenteli: **23** Akkor számolja fel néki a pap a te becslésed szerint való összeget a kürtölés esztendejéig, és adj aoda azt, a mire te becsülted, azon a napon szentségül az Úrnak. **24** A kürtölésnek esztendejében visszaszáll a mező arra, a kitől vette azt, a kinek birtoka volt az a föld. **25** minden becslésed pedig a szent siklus szerint legyen; húsz géra legyen a siklus. **26** Csak elsőszülöttet, a mely elsőszülött úgyis az Úré, azt ne szenteljen a baromféléből senki; akár borjú akár bárány, az Úré az. **27** Ha pedig tisztaálan baromból való az, váltsa meg a te becslésed szerint, és adj a hozzá annak ötödrészét; ha pedig nem váltják meg, adassék el a te becslésed szerint. **28** De semmi, a mit valaki teljesen az Úrnak szentelt, mind abból a mije van, akár ember vagy barom, akár mezei birtokából való, el ne adassék, és meg se váltassék; minden, a mi teljesen néki szenteltetett, igen szentséges az Úrnak. **29** Senki, aki teljesen az Úrnak szenteltetett az emberek közül, meg ne váltassék, hanem halára adassék bizonnyal. **30** A földnek minden tizede, a föld vété séből, a fa gyümölcséből az Úré; szentség az az Úrnak. **31** És ha valaki meg akar valamit váltani az ő tizedéből: adjahozzá annak ötödrészét. **32** És minden tizede a baromnak és juhnak, mindabból, a mi a vessző alatt átmegy, a tizedik az Úrnak legyen szentelve. **33** Ne tudakozódjék, ha jó-e vagy hitvány, és el se cserélje azt; de ha mégis elcseréli azt, akkor az, és a mit cserébe adott azért, szent legyen, és meg se váltassék. **34** Ezek azok a parancsolatok, a melyeket Mózes által parancsolt az Úr Izráel fiainak a Sinai hegyen.

4 Mózes

1 Szóla pedig az Úr Mózesnek a Sinai pusztájában, a gyülekezet sátorában, a második hónapnak elsején, az Egyiptom földéből való kijövetelők után a második esztendőben, mondván: 2 Vegyétek számba Izráel fiainak egész gyülekezetét, az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, minden férfiú főről főre, 3 Húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden, a ki hadba mehet Izráelben; számláljátok meg őket az ő seregök szerint, te és Áron. 4 És legyen veletek egy-egy férfiú mindenik törzsből, mindenik feje legyen az ő atyái házának. 5 Ezek pedig a férfiak nevei, a kik veletek legyenek: Rúbenból Elisúr, Sedeúrnak fia. 6 Simeonból Selúmiel, Surisaddainak fia. 7 Júdából Naasson, Amminádábnak fia. 8 Izsakhárbból Néthánéel, Suárnak fia. 9 Zebulonból Eliáb, Hélonnák fia. 10 József fiai közül: Efraimból Elisama, Ammihudnak fia; Manasséból Gámiel, Pédasurnak fia. 11 Benjáminból Abidán, Gideóni fia. 12 Dánból Ahiézer, Ammisaddai fia. 13 Áserból Págiel, Okránnak fia. 14 Gádból Eleásaf, Déhuelnek fia. 15 Nafthaliból Akhira, Enánnak fia. 16 Ezek a gyülekezetnek hivatalosai, az ő atyjok törzseinek fejei, Izráel ezereinek is fejei ők. 17 Maga mellé vevé azért Mózes és Áron a férfiakat, a kik név szerint is előszámláltattak vala. 18 És összegyűjték az egész gyülekezetet a második hónapnak első napján; és vallást tőnek az ő születésőkről, az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb főről főre. 19 A miképen megparancsolta vala az Úr Mózesnek, úgy számlálá meg őket a Sinai pusztájában. 20 Valának pedig Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai, azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, főről főre, minden férfiú, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; 21 A kik megszámláltattak a Rúben törzséből: negyvenhat ezer és ötszáz. 22 Simeon fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, az ő megszámláltjai, a neveknek száma szerint, főről főre, minden férfiú, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; 23 A kik megszámláltattak Simeon törzséből: ötvenkilenc ezer és háromszáz. 24 Gád fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; 25 A kik megszámláltattak Gád törzséből: negyvenöt ezer és hatszáz ötven. 26 Júda fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; 27 A kik megszámláltattak Júda törzséből: hetvennégy ezer és hatszáz. 28 Izsakhár fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; 29 A kik megszámláltattak Izsakhár törzséből: ötvenennyel ezer és négyszáz. 30 Zebulon fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és

feljebb, minden hadba mehető; 31 A kik megszámláltattak Zebulon törzséből: ötvenhét ezer és négyszáz. 32 József fiaiból Efraim fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; 33 A kik megszámláltattak Efraim törzséből: negyvenezér és ötszáz. 34 Manasse fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; 35 A kik megszámláltattak Manasse törzséből: harminczkét ezer és kétszáz. 36 Benjámin fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; 37 A kik megszámláltattak Benjámin törzséből: harminczöt ezer és négyszáz. 38 Dán fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; 39 A kik megszámláltattak Dán törzséből: hatvankét ezer és hétszáz. 40 Áser fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; 41 A kik megszámláltattak Áser törzséből: negyvenegy ezer és ötszáz. 42 A Nafthali fiainak szülöttei az ő nemzetiségeik szerint, az ő atyáknak háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; 43 A kik megszámláltattak a Nafthali törzséből: ötvenhárom ezer és négyszáz. 44 Ezek azok a megszámláltattak, a kiket megszámláltak Mózes és Áron és Izráel fejedelmei, tizenkét férfiú: egy-egy férfiú vala az ő atyáknak házanépéből. 45 Valának azért mindenjában, a kik megszámláltattak az Izráel fiai közül az ő atyáknak háznépe szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető az Izráelben; 46 Valának mindenjában a megszámláltattak: hatszáz háromezer és ötszáz ötven. 47 De a léviták az ő atyáknak háznépe szerint nem számláltattak közéjük. 48 Mert szólott vala az Úr Mózesnek, mondván: 49 Csak a Lévi törzsét ne vedd számba, és azokat ne számlál Izráel fiai közé; 50 Hanem a lévitákat rendeld a bizonyság hajlékához, és minden edényéhez, és minden aholhoz valókhöz; ők hordozzák a hajléket, és annak minden edényét, és ők szolgáljanak mellette, és a hajlék körül táborozzanak. 51 És mikor a hajléknak előbb kell indulni, a léviták szedjék azt szét, mikor pedig megáll a hajlék, a léviták állassák azt fel, az idegen pedig, aki oda járul, meghaljon. 52 És táborot járjanak Izráel fiai kiki az ő táborában, és kiki az ő zászlója alatt, az ő seregeik szerint. 53 A léviták pedig táborot járjanak a bizonyság hajléka körül, hogy ne legyen harag Izráel fiainak gyülekezetén; és megtartsák a léviták a bizonyság hajlékának örizetét. 54 Cselekedének azért az Izráel fiai minden szerint, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedének.

2 És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: 2 Az Izráel fiai, kiki az ő zászlója alatt, az ő atyáknak háznépének jeleivel járjon tábor, a gyülekezet sátra körül járjon tábor annak oldalai felől. 3 Így járanak pedig tábor: Keletrre naptámadat felől Júda táborának zászlója az ő seregeivel; és Júda fiainak fejedelme

Naasson, Amminádáb fia. 4 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: hetvennégy ezer és hatszáz. 5 Mellette pedig tábort járjon Izsakhár törzse, és Izsakhár fiainak fejedelme Néthánéel, Suárnak fia. 6 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvennégy ezer és négyszáz. 7 Zebulon törzse, és Zebulon fiainak fejedelme Eliáb, Hélon fia. 8 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvenhét ezer és négyszáz. 9 Mindnyájan, a kik megszámlálva voltak Júda táborában: száz nyolcvanhat ezer és négyszáz, az ő seregeik szerint. Ezek induljanak előre. 10 Rúben táborának zászlója legyen dél felől az ő seregeivel, és Rúben fiainak fejedelme Elisúr, Sedeúr fia. 11 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyvenhat ezer és ötszáz. 12 Mellette pedig tábort járjon Simeon törzse, és Simeon fiainak fejedelme: Selúmiel, Surisaddai fia. 13 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvenkilenc ezer és háromszáz. 14 Azután Gád törzse, és Gád fiainak fejedelme: Eliásáf, a Réuel fia. 15 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyvenöt ezer és hatszáz ötven. 16 Mindnyájan, a kik megszámlálva voltak Rúben táborában: száz ötvenegy ezer és négyszáz ötven az ő seregeik szerint. Ezek másodszorra induljanak. 17 Azután induljon a gyülekezet sátora, a lévíták táborával, a táboroknak közepette: A miképen tábort járnak, a képen induljanak, kiki az ő helyén, az ő zászlója mellett. 18 Efraim táborának zászlója az ő seregeivel nyugot felé legyen, és Efraim fiainak fejedelme: Elisáma, Ammihud fia. 19 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyven ezer és ötszáz. 20 És ő mellette legyen Manasse törzse, és Manasse fiainak fejedelme Gámiel, Pédasur fia. 21 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: harminczkét ezer és hétszáz. 22 Azután legyen Benjámin törzse és Benjámin fiainak fejedelme: Abidám, Gideóni fia. 23 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: harminczöt ezer és négyszáz. 24 Mindnyájan a kik megszámlálva voltak Efraim táborában, száz nyolczezer és száz az ő seregeik szerint. Ezek harmadszorra induljanak. 25 Dán táborának zászlója legyen észak felől az ő seregeivel, és a Dán fiainak fejedelme: Ahiézer, Ammisaddai fia. 26 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: hatvankét ezer és hétszáz. 27 Mellette pedig tábort járjon Áser törzse, és Áser fiainak fejedelme: Págigel, az Okhrán fia. 28 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyvenegy ezer és ötszáz. 29 Azután legyen Naftáli törzse, és Naftáli fiainak fejedelme: Akhira, Enán fia. 30 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvenhárom ezer és négyszáz. 31 Mindnyájan, a kik megszámlálva voltak Dán táborában, száz ötvenhét ezer és hatszáz; utólára induljanak az ő zászlóik szerint. 32 Ezek Izráel fiainak megszámláltjai az ő atyáknak háznépei szerint; mindnyájan, a kik megszámlálva voltak táboronként, az ő seregeik szerint: hatszáz háromezer ötszáz és ötven. 33 De a lévíták nem voltak számba véve Izráel fiai között, a mint megparancsolta volt az Úr Mózesnek. 34 És cselekedének Izráel fiai mind a szerint, a mint parancsolta volt az Úr Mózesnek: aképen járjanak tábort, az ő zászlóik szerint, és úgy indulának, kiki az ő nemzetisége szerint, az ő atyáknak háznépe szerint.

3 Ezek pedig Áronnak és Mózesnek szülöttei azon a napon, a melyen szólott az Úr Mózesnek a Sinai hegyen; 2 Ezek az

Áron fiainak nevei: Az elsőszülött Nádáb, azután Abihu, Eleázár és Ithamár. 3 Ezek Áron fiainak, a felkenetet papoknak nevei, a kiket papi szolgálatra avattak fel. 4 De Nádáb és Abihu meghala az Úr előtt, mikor idegen tűzzel áldozának az Úr előtt a Sinai pusztájában, fiaik pedig nem valának nézik. Eleázár és Ithamár viselék azért a papságot, Áronnak, az ő atyjoknak színe előtt. 5 Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: 6 Hozd elő Lévi törzsét, és állassad Áron pap elé, hogy szolgáljanak néki. 7 És ügyeljenek az ő ügyére, és az egész gyülekezet ügyére a gyülekezet sátora előtt, hogy végezhessék a hajlék körül való szolgálatot. 8 Ügyeljenek pedig a gyülekezet sátoraának minden eszközére is, és Izráel fiainak ügyeire is, hogy végezhessék a hajlék körül való szolgálatot. 9 És adjad a lévítákat Áronnak és az ő fiainak; mert valóban néki adattak Izráel fiaitól. 10 Áront pedig és az ő fiait rendeld föléjök, hogy őrizzék az ő papságukat; és ha idegen járulna oda, haljon meg. 11 Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: 12 Íme én kiválasztottam a lévítákat Izráel fiai közül, minden elsőszülött helyett, a mely az ő anyjának méhét megnyitja Izráel fiai között: azért legyenek a lévíták enyém. 13 Mert enyém minden elsőszülött; a mikor megöltem minden elsőszülöttet Egyiptom földén, magamnak szenteltem minden elsőszülöttet Izráelben; akár ember, akár barom, enyém legyenek: én vagyok az Úr. 14 Szóla azután az Úr Mózesnek a Sinai pusztájában, mondván: 15 Számlálód meg Lévi fiait az ő atyáknak háznépe szerint, az ő nemzetiségeik szerint; egy hónapstót fogva, és azon felül minden fineműt számlálj meg. 16 Megszámlálá azért Mózes őket az Úr szava szerint, a miképen meghagyatott vala néki. 17 És ezek voltak a Lévi fiai az ő neveik szerint: Gerson, Kéhát és Mérári. 18 Ezek pedig a Gerson fiainak nevei az ő nemzetiségek szerint: Libni és Simhi. 19 Továbbá a Kéhát fiai az ő nemzetiségek szerint: Amrám és Iczhár, Hebron és Uzziél. 20 A Mérári fiai pedig az ő nemzetiségek szerint: Makhli és Músi. Ezek a Lévi nemzetiségei, az ő atyáknak háznépe szerint. 21 Gersontól valók a Libni nemzetisége és a Simhi nemzetisége; ezek a Gersoniták nemzetiségei. 22 Az ő megszámláltjaik, az egy hónapstót fogva és feljebb minden fineműnek száma szerint, az ő megszámláltjaik: hétezer és ötszáz. 23 A Gersoniták nemzetiségei a hajlék megett járjanak tábort nyugot felől. 24 És a Gersoniták atyái háznépének fejedelme legyen Eliásáf, a Lálfia. 25 A Gerson fiainak tiszte pedig: ügyelni a gyülekezet sátoraiban, a hajlékra, a sátorra, annak takarójára, és a gyülekezet sátora nyílásának leplére. 26 Továbbá a pitvárnak szönyegeire, és a pitvar nyílásának leplére, a mely van a hajlékon és az oltáron köröskörül, és annak köteleire, és minden azzal járó szolgálatra. 27 Kéháttól való pedig az Amrám nemzetisége, az Iczhár nemzetisége, a Hebron nemzetisége és az Uzziél nemzetisége: Ezek Kéhátnak nemzetiségei. 28 minden fineműnek száma szerint, egy hónapstót fogva és feljebb, nyolczeren és hatszázan valának a szenthelynek őrizői. 29 A Kéhát fiainak nemzetiségei a hajlék oldala mellett dél felől járjanak tábort. 30 És a Kéhátiták nemzetiségeinek, az ő atyái háznépének fejedelme legyen Elisáfan, Uzziélnek fia. 31 Az ő tisztek pedig, ügyelni a lágára, az asztalra, a gyertyatartóra, az oltárokra és a szenthelynek edényeire, a melyekkel szolgálnak, és a

takaróra, és minden azzal járó szolgálatra. 32 Továbbá a léviták fejedelmeinek fejedelme legyen Eleázár, Áron pap fia: a szenthelyre ügyelőknek előljárója. 33 Méráritól való a Makhli és Músi nemzetiségei; ezek a Mérári nemzetiségei. 34 Az ō megszámláltjaik pedig minden fineműnek száma szerint, egy hónapostól fogva és feljebb: hatezer és kétszáz. 35 És a Mérári nemzetsegének, az ō atyáj háznépének fejedelme legyen Suriel, az Abihail fia; a hajléknak észak felől való oldala mellett járjanak tábort. 36 A Mérári fiainak pedig tisztök legyen felügyelni: a hajlék deszkáira, annak reteszrúdaira, oszlopaira és annak talpaira, minden edényeire és minden azzal járó szolgálatra; 37 Továbbá a pitvar körül való oszlopokra és azoknak talpaira, szegeire és köteleire. 38 A hajlék előtt keletre, a gyülekezet sátora előtt naptámadat felől, Mózes, Áron és az ō fiai járjanak tábort, a kik felügyelnek a szenthely szolgálatára, és Izráel fiainak ügyeire; ha pedig idegen járulna oda, haljon meg. 39 A léviták minden megszámlálta, a kiket Mózes és Áron az Úr rendeletére nemzetsegének számláltak vala meg, minden finemű, az egy hónapostól fogva és feljebb: huszonkét ezer. 40 És monda az Úr Mózesnek: Számláld meg Izráel fiainak minden finemű elsőszülöttét, egy hónapostól fogva és feljebb, és pedig névszerint számláld meg őket. 41 És válaszd a lévitákat nékem (én vagyok az Úr) az Izráel fiai közül való minden elsőszülött helyett; és a léviták barmait, Izráel fiai barmainak minden első fajzása helyett. 42 Megszámlálá azért Mózes, a mint parancsolta vala néki az Úr, Izráel fiainak minden elsőszülöttét. 43 És lón minden finemű elsőszülött a nevek száma szerint, egy hónapostól fogva és feljebb, az ō megszámláltjaik: huszonkét ezer kétszáz és hetvenhárom. 44 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 45 Válaszd a lévitákat az Izráel fiai közül való minden elsőszülött helyett; és a léviták barmait az ō barmaiak helyett, és legyenek enyém a léviták. Én vagyok az Úr. 46 A mi pedig a kétszáz és hetvenháromnak megváltását illeti, a kik felül vannak a lévitákon Izráel fiainak elsőszülöttéi közül. 47 Végül öt-öt siklust fejenként; a szent siklus szerint vedd azt, (húsz géra egy siklus). 48 És add azt a pénzt Áronnak és az ō fiainak, váltságul a köztök lévő számfeltekerést. 49 Bevezé azért Mózes a váltságpénzt azoktól, a kik felül voltak a lévitáktól megváltottakon. 50 Izráel fiainak elsőszülöttitől vevé be e pénzét: ezer háromszáz és hatvanöt siklust, a szent siklus szerint. 51 És adá Mózes a megváltottaknak pénzét Áronnak és az ō fiainak, az Úr rendelete szerint, a miképen parancsolta az Úr Mózesnek.

4 És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: 2 Vedd számba a Kéhát fiait Lévi fiai közül nemzetsegének, az ō atyjoknak háznépe szerint. 3 Harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősöig mindenkit, a ki szolgálatra való, hogy munkálkodjék a gyülekezet sátorában. 4 Ez a tisztök Kéhát fiainak a gyülekezet sátorában: a legszentségesebbekről való gondviselés. 5 Áron és az ō fiai pedig, mikor indulni akar a tábor, menjenek be, és vegyék le a takaró függönyt, és takarják be azzal a bizonyos lágdáját. 6 És tegyenek arra borzbőrből csinált takarót, és borításuk azt be egészen kékszínű ruhával felülről, és dugják belé a rúdjait is. 7 A szent kenyerek asztalát is borításuk be kékszínű ruhával, azon felül tegyék rá a tálakat, a csészéket, a kelyheket, és az italáldozathoz való

kancsókat, és ama szüntelen való kenyér is rajta legyen. 8 Azután borítsanak azokra karmazsinszínű ruhát, és takarják be azt borzbőrből való takaróval, és dugják belé a rúdjait is. 9 Vegyenek azután kékszínű ruhát, és takarják be a világításra való gyertyatartót és annak mécseit, hamvvevőit, hamutartót és minden olajos edényét, a melyekkel szolgálhak körülte. 10 És tegyék azt és minden edényét borzbőrből csinált takaróba, és tegyék saroglyára. 11 Az arany oltárt is borításuk be kékszínű ruhával, és takarják be borzbőrből csinált takaróval, és dugják belé a rúdjait is. 12 Vegyék elő azután a szolgálatnak minden eszközét, a melyekkel szolgálni fognak a szenthelyen, és tegyék kékszínű ruhába, és takarják be azokat borzbőrből csinált takaróval, és tegyék a saroglyára. 13 Azután takarításuk el a hamvat az oltárról, és borítsanak arra bíborpiros színű ruhát. 14 És tegyék rá arra minden ō eszközöt, a melyekkel szolgálnak azon: a szenes serpenyőket, a villákat, a lapátokat és a medencéket, az oltárnak minden eszközét; és borítsanak arra borzbőrből csinált takarót, és dugják belé a rúdjait is. 15 Ha pedig elvégezi Áron és az ō fiai a szenthelynek és a szenthely minden edényének betakarását, mikor el akar indulni a tábor: akkor jöjjenek el Kéhát fiai, hogy elvigék azokat; de ne illessék a szenthelynek semmi edényét, hogy meg ne haljanak. Ezek Kéhát fiainak terhei a gyülekezet sátorában. 16 Eleázárnak pedig, az Áron pap fiának tiszte: a világító olajra, a füstölő szerekre, a szüntelen való ételáldozatra és a kenetnek olajára; az egész hajlékra és mindenre, a mi abban van, mind a szenthelyre, mind annak edényeire való gondviselés. 17 Szóla azután az Úr Mózesnek és Áronnak mondván: 18 A Kéhátíták nemzetsegének törzsét ne engedjétek kiirtani a léviták közül; 19 Hanem ezt miveljétek ō velük, hogy éljenek és meg ne haljanak, mikor járulnak a szentségek szentségehez: Áron és az ō fiai jöjjenek el, és rendeljék el őket, kit-kit az ō szolgálatára és az ō terhére. 20 Egy pillanatra se menjenek be, hogy meglássák a szenthelyet, hogy meg ne haljanak. 21 Szóla ezután az Úr Mózesnek, mondván: 22 Vedd számba a Gerson fiait is az ō atyjoknak háznépe szerint, az ō nemzetsegök szerint. 23 A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig számláld meg őket; mindenkit, a ki szolgálatot teljesíteni való, hogy szolgáljon a gyülekezet sátorában. 24 Ez legyen munkájok a Geroniták nemzetsegéinek a szolgálatban és a teherhordozásban: 25 Hordozzák a hajlék kárpitjait és a gyülekezet sátorát, annak takaróját és a borzbőrből csinált takarót, a mely rajta van felül, és a gyülekezet sátora nyilásának leplét. 26 És a pitvar szőnyegeit, és a pitvar kapunyilásának leplét, a melyek a hajlékon és az oltáron köröskörül vannak, azoknak köteleit, és az ō szolgálatjokhoz való minden edényt; és mindenkit, a mi tenni való azokkal, ōk teljesítsék. 27 Áronnak és az ō fiainak beszéde szerint legyen a Geroniták fiainak minden szolgálatjuk, minden terhökre és minden szolgálatjukra nézve; minden terhöket pedig az ō őrizetőkre bízzátok. 28 Ez a Geroniták fiai nemzetsegének szolgálata a gyülekezet sátorában; az ō szolgálatuk pedig legyen az Áron pap fiának, Ithamárnak keze alatt. 29 A Mérári fiait is az ō nemzetsegéik szerint, az ō atyjoknak háznépei szerint számláld meg. 30 A harmincz esztendőstől és annál feljebb az ötven esztendősig

számlál meg őket; mindenkit, a ki szolgálatra való, hogy szolgálatot végezzen a gyülekezet sátorában. **31** Ezek pedig, a mikre ügyelniők kell a továbbvitelnél és a gyülekezet sátorában való minden szolgálatuknál: a hajlék deszkái, annak reteszrúdjai, oszlopai és talpai. **32** A pitvarnak is köröskörül való oszlopai és azok talpai, szegei és kötelei, azoknak minden szerszámai, és minden szolgálatjukhoz való. Név szerint is megszámláljátok az edényeket, a mikre a továbbvitelnél ügyelniök kell. **33** Ez legyen szolgálatuk a Mérári fiai nemzetiségeinek, a melyel szolgáljanak a gyülekezet sátorában, Ithamárnak, az Áron pap fiának vezetése alatt. **34** És megszámlált Mózes és Áron és a gyülekezet fejedelmei a Kéhátiták fiait, az ő nemzetsegök szerint és az ő atyjoknak háznépe szerint, **35** A harmincz esztendőstől és annál feljebb, az ötven esztendősig mindenkit, a ki szolgálatra való, hogy szolgáljon a gyülekezet sátorában. **36** Vala pedig azoknak száma az ő nemzetiségeik szerint: kétezer hétszáz és ötven. **37** Ezek a Kéhátiták nemzetiségeinek megszámláltjai, mindenkor, a kik szolgálnak vala a gyülekezet sátorában, a kiket megszámlált Mózes és Áron az Úrnak parancsolata szerint, a Mózes keze által. **38** A Gerson fiainak száma az ő nemzetiségeik szerint, és az ő atyáknak háznépe szerint. **39** A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig mindenkor, a kik szolgálatra valók, hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorában. **40** Azoknak száma az ő nemzetsegök szerint, az ő atyjoknak háznépe szerint: kétezer hatszáz és harmincz. **41** Ezek a Gerson fiai nemzetiségeinek megszámláltjai, a kik mindenjában szolgálnak a gyülekezet sátorában, a kiket megszámlált Mózes és Áron az Úrnak beszéde szerint. **42** A Mérári fiai nemzetiségeinek száma az ő nemzetiségei szerint, az ő atyjoknak háznépe szerint; **43** A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig mindenkor, a kik szolgálatra valók, hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorában; **44** Ezeknek száma az ő nemzetiségeik szerint: háromezer és kétszáz. **45** Ezek a Mérári fiai nemzetiségeinek megszámláltjai, a kiket megszámlált Mózes és Áron az Úrnak beszéde szerint, a Mózes keze által. **46** Mindnyájan a megszámláltatott léviták, a kiket megszámlált Mózes és Áron, és Izráel fejedelmei az ő nemzetiségei és atyjoknak háznépe szerint; **47** A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig, a kik csak alkalmatosak a szolgálatra, a szolgálatnak gyakorlására, és a továbbvitelnél való szolgálatra a gyülekezetnek sátorában; **48** Ezeknek száma lőn nyolczezer ötszáz és nyolcvan. **49** Az Úrnak beszéde szerint számlálták meg őket a Mózes keze által kit-kit az ő szolgálata szerint, és az ő vinni való terhe szerint. Ez az a számlálás, a melyet az Úr parancsolt vala Mózesnek.

5 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Parancsold meg Izráel fiainak, hogy úzzene ki a táborból minden poklost, és minden magfolyóst, és mindenkit, a ki holttest miatt lett tisztálanná. **3** Üzzétek azt ki akár férfi, akár asszony; a táboron kívül úzzétek őket, hogy tisztálanná ne tegyék az ő táborukat, mivelhogyan én közöttök lakozom. **4** És úgy cselekedétek Izráel fiai, és kiúzék azokat a táboron kívül; a miképen meghagyta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedtek Izráel fiai. **5** Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: **6** Szólj Izráel fiainak: Ha akár férfi, akár asszony, akármiből bűnt követ el, a mely által hűtelenné

válik az Úrhoz; az a lélek vétkessé lesz. **7** Vallja meg azért az ő bűnét, a melyet elkövetett, és fizesse meg a kárt, a mit okozott, teljes értékében, azután toldja ahoz annak ötödrészét, és adj a annak, a kinek kárt tett. **8** Ha pedig nincs az embernek atyafia, a kinek megfizethet a kárt: a megtérített kár az Úré legyen a pap számára, az engeszelésre való koson kívül, a melylyel engeszelés téteket érte. **9** Izráel fiainak minden szent dolgaiból minden felmutatott áldozat azé a papé legyen, a kihez viszik azt. **10** És kinek-kinek az ő szenteltje a magáé legyen; a mit pedig kiki a papnak ád, azé legyen. **11** Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: **12** Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Ha elhajol valakinek a felesége, és hűtelenné válik iránta; **13** És hál valaki ő vele közösülve, és az ő férje előtt titok marad, és elrejtetik, hogy ő megfertőztetett; bizonyos pedig nincs ellene, sem a bűnön nem kapták; **14** De felgerjed ő benne a féltékenység lelke, és féltékenykedik a feleségére, mivelhogyan megfertőztetett; vagy felgerjed ő benne a féltékenység lelke, és féltékenykedik a feleségére, jöllehet az meg nem fertőztetett. **15** Akkor vigye a férfiú az ő feleségét a paphoz; és vigye el azzal együtt az érette való áldozatot; egy efa árpalsztnak tizedrészt; de ne öntsön arra olajt, és ne tegyen arra temjént, mert féltékenységi ételáldozat ez, emlékeztető ételáldozat ez, a mely hamisságra emlékezett. **16** A pap pedig léptesse elő az asszonyt, és állassa őt az Úr elő. **17** És vegyen a pap szent vizet cserépedénybe; a hajlék pádimentomán levő porból is vegyen a pap, és tegye azt a vízbe. **18** És állassa a pap az asszonyt az Úr elő és fejét meztelelníse meg az asszonynak, és tegye annak kezére az emlékeztető ételáldozatot, féltékenységi ételáldozat az; és a papnak kezében legyen átokhozó keserű víz. **19** És eskesse meg őt a pap, és ezt mondja az asszonynak: Ha nem hált veled senki, és ha el nem hajoltál tiszta tálanságra a te férjed mellett, ne ártson néked ez az átokhozó, keserű víz. **20** Ha pedig elhajoltál a te férjed mellől, és megfertőztetted magadat, és valaki közössült veled a te férjeden kívül, **21** Miután megeskette a pap az asszonyt az átoknak esküjével, ezt mondja az asszonynak: Tegyen tégedet az Úr átokká, és eskü-példává a te néped között, megszárasztván az Úr a te temporodat, és a te méhedenet dagadtá tévéni. **22** És menjen be az átokhozó víz a te belső részeidbe, hogy megdagadjon a te méhed, és megszáradjon a te temporod. Az asszony pedig mondja: Ámen! Ámen! **23** És írja fel a pap ez átkokat levére, azután törlje le a keserű vízzel. **24** És itassa meg az asszonyt az átokhozó keserű vizet, hogy bemenjen ő belé az átokhozó víz az ő keserűségére. **25** Azután vegye el a pap az asszony kezéből a féltékenységi ételáldozatot, és lóbálja meg azt az ételáldozatot az Úr előtt, és áldozzék azzal az oltáron. **26** És vegyen egy marokkal a pap az ételáldozatból emlékeztetőtől, és füstölöttesse el az oltáron, és azután itassa meg az asszonyt a vizet. **27** És ha megitatta vele a vizet, akkor lészen, hogy, ha megfertőzette magát, és hűtelenné lett az ő férjéhez, bemegy az az átokhozó víz ő belé az ő keserűségére, és megdagad az ő méhe, és megszárad az ő tempora, és az az asszony átokká lesz az ő népe között. **28** Ha pedig nem fertőzette meg magát az asszony, hanem tisztá: akkor ártatlan, és termékeny lészen. **29** Ez a féltékenységi törvény, mikor elhajol az asszony az ő

férje mellől, és megfertőzeti magát; **30** Vagy mikor valaki, a kiben felgerjed a féltekenység lelke annyira, hogy feltékenyedik a feleségére; az ō feleségét állatja az Úr elő. És cselekedjék vele a pap mind e törvény szerint. **31** És ártatlan lesz a férfi a bűntől, az asszony pedig viseli az ō bűnének terhét.

6 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor férfi vagy asszony külön fogadást tesz, nazireusi fogadást, hogy így az Úrnak szentelje magát; **3** Bortól és részegítő italtól szakassa el magát; boreczetet és részegítő italból való eczetet ne igyék, és semmi szőlőből csinált italt se igyék, se új, se asszú szőlőt ne egyék. **4** Az ō nazireusságának egész idején át semmit a félét ne igyék, a mi a szőlőtől kerül, a szőlő magvától fogva a szőlő héjáig. **5** Az ō nazireusi fogadásának egész idején, beretva az ō fejét ne járja; míg be nem teljesednek a napok, a melyekre az Úrnak szentelte magát, szent legyen, hagyja növekedni az ō fejének hajfüriteit. **6** Az egész időn át, a melyre az Úrnak szentelte magát, megholtnak testéhez be ne menjen. **7** Se atyának, se anyának, se fiú- se leánytestvéreinek holttestével meg ne fertőztesse magát, mikor meghalnak, mert az ō Istenének nazireussága van az ō fején. **8** Az ō nazireusságának egész idejében szent legyen az Úrnak. **9** Ha pedig meghal valaki ō nála hirtelenséggel, és megfertőzeti az ō nazireus fejét: nyírja meg a fejét az ō tisztaulásának napján, a hetedik napon nyírja meg azt. **10** A nyolcadik napon pedig vigyen két gerliczét vagy két galambfiat a papnak a gyülekezet sátorának nyílásához. **11** És készítse el a pap egyiket bűnért való áldozatul, a másikat pedig egészen égóáldozatul, és szerezzen néki engeszelést, a miért vétkezett a holttest miatt; és szentelje meg annak fejét azon napon. **12** És az ō nazireusságának napjait szentelje újra az Úrnak, és vigyen az ō vétkeért való áldozatul egy esztendős bárányt; az előbbi napok pedig essenek el, mert megfertőztette az ō nazireusságát. **13** Ez pedig a nazireus törvénye: A mely napon betelik az ō nazireusságának ideje, vigyék ōt a gyülekezet sátorának nyílásához. **14** Ő pedig vigye fel az ō áldozatját az Úrnak: egy esztendős, ép hím bárányt egészen égóáldozatul, és egy esztendős, ép nőstény bárányt bűnért való áldozatul, és egy ép kost hálaáldozatul. **15** Továbbá egy kosá kovásztalan kenyeret, olajjal elegyített lánglisztből való lepényeket, és olajjal megkent kovásztalan pogácsákat, a hozzájok való étel- és italáldozatokkal. **16** És vigye azokat a pap az Úr elő, és készítse el annak bűnéért való áldozatát és egészen égóáldozatát. **17** A kost is készítse el hálaadó áldozatul az Úrnak, a kosárban lévő kovásztalan kenyerekkel egybe, és készítse el a pap az ahhoz való étel- és italáldozatot is. **18** A nazireus pedig nyírja meg az ō nazireus fejét a gyülekezet sátorának nyílásánál, és vegye az ō nazireus fejének haját, és tegye azt a tűzre, a mely van a hálaadó áldozat alatt. **19** Vegye azután a pap a kosnak megfőtt lapoczkáját, és egy kovásztalan lepényt a kosáróból, és egy kovásztalan pogácsát, és tegye a nazireus tenyerére, minekutána megnyírta az ō nazireus fejét. **20** És lóbálja meg a pap azokat áldozatul az Úr előt; a papnak szenteltetett ez, a meglóbált szegyen és a felemelt lapoczkán felül. Azután igyék bort a nazireus. **21** Ez a nazireus törvénye, a ki fogadást tett, és az ō áldozata az ō nazireusságáért az Úrnak, azonkívül, a

mihez módja van. Az ō fogadása szerint, a melyet fogadott, a képen cselekedjék, az ō nazireusságának törvénye szerint.

22 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **23** Szólj Áronnak és az ō fiainak, mondván: Így áldjátok meg Izráel fiait, mondván nékik: **24** Áldjon meg tégedet az Úr, és örizzé meg tégedet. **25** Világosítsa meg az Úr az ō orczáját te rajtad, és könyörüljön te rajtad. **26** Fordítsa az Úr az ō orczáját te reád, és adjon békességet néked. **27** Így tegyék az én nevemet Izráel fiaira, hogy én megáldjam ōket.

7 És lőn, hogy a mely napon elvégez Mózes a sátor felállítását,

és felkené azt, és megszentelé azt, minden edényével egybe, és az oltárt és annak minden edényét; és felkené és megszentelé azokat: **2** Akkor előjövénék az Izráel fejedelmei, az ō atyjok házáinak fejei; ezek a törzsek fejedelmei, és ezek a megszámláltakkal felügyelői: **3** És vivék az ō áldozatukat az Úr elő: hat borított szekeret, és tizenkét ökröt; egy-egy szekeret két-két fejedelemrétt, és mindenikért egy-egy ökröt; és odavivék azokat a sátor elébe. **4** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **5** Vedd el ō tőlök, és legyenek azok felhasználva a gyülekezet sátorának szolgálatában; és add azokat a lévitáknak, mindeniknek az ō szolgálata szerint. **6** Elvezé azért Mózes a szekereket és ökröket, és adá azokat a lévitáknak. **7** Két szekeret és négy ökröt ada a Gerson fiainak, az ō szolgálatuk szerint. **8** Négy szekeret pedig és nyolc ökröt ada a Mérári fiainak, az ō szolgálatuk szerint, Ithamárnak, Áron pap fiának keze alá. **9** A Kéhát fiainak pedig semmit nem ada; mert a szentség szolgálata illette vala ōket, a melyet válon hordoznak vala. **10** Vivének pedig a fejedelmek az oltár felszentelésére valókat azon napon, a melyen az felkenetett, és vivék a fejedelmek az ō áldozatukat az oltár elébe. **11** És monda az Úr Mózesnek: Egyik napon egyik fejedelem, másik napon másik fejedelem vigye az ō áldozatát az oltár felszentelésére. **12** És vivé első napon az ō áldozatát Naasszon, az Amminádáb fia, Júda nemzetsegéből. **13** Vala pedig az ō áldozata, egy ezüst tál, száz és harminc siklus súlyú, egy ezüst medencze hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, és mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **14** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölgő szerekkel telve. **15** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égóáldozatul. **16** Egy kecskebak bűnért való áldozatul. **17** Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt kecskebak, öt bárány, esztendősök. Ez Naassonnak, Amminádáb fiának áldozata. **18** Másodhapon vivé Néthanéel, Suárnak fia, Izsakhár nemzetsegének fejedelme. **19** Vive az ō áldozatául egy ezüst tálat, száz és harminc siklus súlyút, egy ezüst medenczét, hetven siklus súlyút, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **20** Egy fiatal tulok, tíz siklus súlyút, füstölgő szerekkel telve. **21** Egy fiatal kost, egy kost, egy esztendős bárányt egészen égóáldozatul. **22** Egy kecskebakt bűnért való áldozatul. **23** Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kost, öt bárányt, esztendősök. Ez Néthanéelnek a Suár fiának áldozata. **24** Harmadik napon a Zebulon fiainak fejedelme: Eliáb, Hélon fia. **25** Az ō áldozata volt egy ezüst tál, száz harminc siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven

siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **26** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú füstölgő szerekkel telve. **27** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égóáldozatul. **28** Egy kecskebak, búnér való áldozatul. **29** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Eliábnak, Hélon fiának áldozata. **30** Negyedik napon a Rúben fiainak fejedelme: Elisúr, Sedeúrnak fia. **31** Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **32** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölgő szerekkel telve. **33** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égóáldozatul. **34** Egy kecskebak búnér való áldozatul. **35** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Elisúrnak, Sedeúr fiának áldozata. **36** Ötödnapon a Simeon fiainak fejedelme: Selúmiel, Surisaddai fia. **37** Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **38** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölgő szerekkel telve. **39** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égóáldozatul. **40** Egy kecskebak, búnér való áldozatul. **41** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Selúmielnek, Surisaddai fiának áldozata. **42** Hatodnapon a Gád fiainak fejedelme: Eliásáf, a Dehuél fia. **43** Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **44** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölgő szerekkel telve. **45** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égóáldozatul. **46** Egy kecskebak búnér való áldozatul. **47** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Eliásának, Dehuél fiának áldozata. **48** Hetednapon az Efraim fiainak fejedelme: Elisáma, az Ammihúd fia. **49** Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **50** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölgő szerekkel telve. **51** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány, egészen égóáldozatul. **52** Egy kecskebak búnér való áldozatul. **53** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Elisámának, Ammihúd fiának áldozata. **54** Nyolcadnapon a Manasse fiainak fejedelme: Gamliél, Pédasúr fia. **55** Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **56** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölgő szerekkel telve. **57** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égóáldozatul. **58** Egy kecskebak búnér való áldozatul. **59** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Gámlílnak, a Pédasúr fiának áldozata. **60** Kilencednapon a Benjámin fiainak fejedelme: Abidán, a Gideóni fia. **61** Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal

elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **62** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölgő szerekkel telve. **63** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égóáldozatul. **64** Egy kecskebak búnér való áldozatul. **65** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Abidánnak, Gideóni fiának áldozata. **66** Tizedik napon a Dán fiainak fejedelme: Ahiézer, az Ammisaddai fia. **67** Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **68** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölgő szerekkel telve. **69** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égóáldozatul. **70** Egy kecskebak búnér való áldozatul. **71** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Ahiézernak, az Ammisaddai fiának áldozata. **72** Tizenegyedik napon az Áser fiainak fejedelme: Págiel, Okráni fia. **73** Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **74** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölgő szerekkel telve. **75** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égóáldozatul. **76** Egy kecskebak búnér való áldozatul. **77** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Págielnak, Okráni fiának áldozata. **78** Tizenkettédik napon a Naftáli fiainak fejedelme: Ahíra, Enán fia. **79** Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **80** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölgő szerekkel telve. **81** Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen égóáldozatul. **82** Egy kecskebak búnér való áldozatul. **83** Háláadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Ahirának, az Enán fiának áldozata. **84** Ez volt az áldozat az oltár felszentelésére, a napon, a melyen felkenetett, az Izráelnek fejedelmeitől. Tizenkét ezüst tál, tizenkét ezüst medencze, tizenkét arany csésze. **85** Száz és harmincz siklus súlyú vala egy ezüst tál, egy ezüst medencze pedig hetven siklus súlyú; az edények minden ezüstje: kétézer négyszáz siklus, a szent siklus szerint; **86** Tizenkét arany csésze, füstölgő szerekkel, tíz-tíz siklus súlyú vala egy-egy csésze, a szent siklus szerint: A csészéknek minden aranya: száz húsz siklus. **87** Az egészen égóáldozatra való minden barom: tizenkét tulok, tizenkét kos, esztendős bárány tizenkettő, a hozzájok való ételáldozatokkal, és tizenkét kecskebak búnér való áldozatul. **88** A háláadó áldozatra való minden barom pedig: huszonnyé tulok, hatvan kos, hatvan bak, esztendős bárány hatvan. Ez volt az oltár felszentelésére való áldozat, minekutána felkenetett volt. **89** Mikor pedig bemegy vala Mózes a gyülekezet sátorába, hogy szóljon ő vele, hallja vala annak szavát, a ki szól vala vele a fedél felől, amely van a bizonyság láróján, a két Kérub közül; és szól vala vele.

8 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Áronnak és mondd meg néki: Mikor felrakod a mécseket, a gyertyatartó elő világítson a hét méc. **3** És úgy cselekedék Áron, és úgy raká fel mécseit, hogy a gyertyatartónak ellenébe tegyenek világosságot, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. **4**

A gyertyatartó pedig ilyen alkotású: vert aranyból vala minden a szára, minden a virág; vert mű az; ama forma szerint, a melyet mutatott volt az Úr Mózesnek, úgy készíték a gyertyatartót. 5 Szóla továbbá az Úr Mózesnek, mondván: 6 Vedd a lévitákat Izráel fiai közül, és tisztítsd meg őket. 7 Így cselekedjél pedig velök, hogy megtisztítsad őket: hintsd reájok a tisztulás vizét, és az egész testöket beretválják meg, és mossák meg ruháikat, hogy tiszták legyenek. 8 Azután vegyenek egy fiatal tulkot és hozzávaló ételáldozatul olajjal elegyített lisztlángot; egy másik fiatal tulkot pedig vegyenek bűnért való áldozatul. 9 Akkor vidd a lévitákat a gyülekezet sátora elé, és gyűjtsd egybe Izráel fiainak egész gyülekezetét. 10 Ezután vidd a lévitákat az Úr elő, és Izráel fiai tegyék kezeiket a lévitákra. 11 Áron pedig lóbálja meg a lévitákat, áldozatul az Úr előtt, Izráel fiai részéről, hogy szolgáljanak az Úr szolgálatában. 12 A léviták pedig tegyék kezeiket a tulkok fejére; azután készítsd el az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat pedig egészen égoáldozatul az Úrnak, a lévitákért engesztelestűl. 13 És állassad a lévitákat Áron elő, és az ő fiai elő, és lóbáld meg őket áldozatul az Úrnak. 14 És válaszd külön a lévitákat Izráel fiai közül, hogy a léviták legyenek az enyéim. 15 És azután menjenek el a léviták a gyülekezet sátorában való szolgálatra. Így tisztítsd meg őket, és lóbáld meg őket áldozatul. 16 Mert bizony nékem adattak ők Izráel fiai közül; mind azok helyett, a kik az ő anyjok méhét megnyitják; Izráelnek elsőszülöttéi helyett vettetem őket magamnak. 17 Mert enyém minden elsőszülött Izráel fiai között, emberből és baromból; a naptól fogva, hogy megőtem minden elsőszülöttet Égyiptom földén, magamnak szenteltem azokat. 18 A lévitákat pedig minden elsőszülött helyett vettetem magamnak Izráel fiai között. 19 És odaadtam a lévitákat adományul Áronnak és az ő fiainak Izráel fiai közül, hogy Izráel fiainak tisztében járanak a gyülekezet sátorában, és hogy engesztelest végezzekenek Izráel fiaiért, és ne legyen Izráel fiai között csapás, ha a szenthelyhez közelednek Izráel fiai. 20 Úgy cselekedék azért Mózes és Áron, és Izráel fiainak egész gyülekezete a lévitákkal; a mint parancsolt vala az Úr Mózesnek a léviták felől, minden úgy cselekedék ő velök Izráel fiai. 21 És megtisztíták magokat a léviták, és megmosák ruháikat, és meglóbálják Áron áldozatul az Úr előtt, és engesztelest szerze nékik Áron, hogy tisztákkal tegye őket. 22 Azután pedig bemenének a léviták, hogy végezzék az ő szolgálatukat a gyülekezetnek sátorában Áron előtt és az ő fiai előtt; a miképen parancsolt vala az Úr Mózesnek a léviták felől, akképen cselekednének velök. 23 Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: 24 Ez is a lévitákra tartozik: Huszonöt esztendős korától fogva és azon felül, menjen be, hogy szolgálatot teljesítsen a gyülekezet sátorának szolgálatában. 25 Ötven esztendős korától pedig lépj ki e szolgálatnak sorából, és ne szolgáljon többé. 26 Hanem segítse az ő atyafait a gyülekezet sátorában, hogy azok az ő tisztökben eljárjanak; de szolgálatot ne teljesítsen. E képen cselekedjél a lévitákkal az ő szolgálatukban.

9 Szóla pedig az Úr Mózesnek, a Sinai pusztájában, az Égyiptom földéből való kijövetelöknek második esztendejében, az első hónapban, mondván: 2 Izráel fiai

pedig készítsék el a páskhát a maga idejében. 3 E hónapnak tizenegyedik napján, estennen készítsék el azt a maga idejében. minden ő rendtartása szerint, és minden ő szertartása szerint készítsék el azt. 4 Szóla azért Mózes Izráel fiainak, hogy készítsék el a páskhát. 5 És elkészíték a páskhát az első hónapban, a hónapnak tizenegyedik napján estennen, a Sinai pusztájában; minden úgy cselekedének Izráel fiai, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 6 Valának pedig némelyek, a kik tisztálatanok valának holember illetése miatt, és nem készítheték meg a páskhát azon a napon: járulának azért Mózes elő és Áron elő azon a napon. 7 És mondának azok az emberek néki: Mi tisztálatanok vagyunk holember illetése miatt; miért tiltatunk meg, hogy ne vigyünk áldozatot az Úrnak a maga idejében Izráel fiai között? 8 És monda nékik Mózes: Legyetek veszeg, míglen megértem: mit parancsol az Úr ti felőletek? 9 Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: 10 Szólj Izráel fiainak, mondván: Ha valaki holember illetése miatt tisztálatlan, vagy messze úton leend közületek, vagy a ti utódaitok közül, mindenáltal készítsen páskhát az Úrnak. 11 A második hónapnak tizenegyedik napján, estennen, készítsék el azt; kovásztalan kenyérrel és keserű füvekkel egyékk meg azt. 12 Ne hagyjanak meg abból semmit reggelig, és annak csontját meg ne törjék; a páskhának minden rendtartása szerint készítsék el azt. 13 A mely ember pedig tiszta, vagy nincs útban, és elmulasztja a páskhát elkészítényi: irtassék ki az ilyen az ő népe közül; mert az Úrnak áldozatát nem vitte fel annak idejében; viselje az ilyen ember az ő bűnérnek terhét. 14 Hogyha pedig jövevényt tartózkodik közöttetek, és páskhát készít az Úrnak, a páskhának rendtartása szerint és annak szertartásai szerint készítse azt; egy rendtartástok legyen néketei, mind a jövevénynek, mind a föld lakosának. 15 A hajlék felállításának napján pedig befedeze a felhő a hajléket, a bizonyság sátorát; és este a hajlék felett vala, tűznek ábrázatjában reggelig. 16 Úgy vala szüntelen: A felhő borítja vala azt; és tűznek ábrázatja éjjel. 17 Mihelyt pedig felszáll vala a felhő a sátorról, azonnal elindulnak vala Izráel fiai; és azon a helyen, ahol a felhő megáll vala, ott ütnek vala táborot Izráel fiai. 18 Az Úr szava szerint mennek vala Izráel fiai, és az Úr szava szerint táboroznak vala; minden addig, míg a felhő áll vala a hajlékon, táborban maradnak vala. 19 Még ha a felhő sok napig nyugszik vala a hajlékon, akkor is megtartják vala Izráel fiai az Úr rendelését, és nem indulának. 20 Megesék, hogy a felhő kevés napon át lőni a hajlékon: akkor is az Úr szava szerint maradnak vala táborban, és az Úr szava szerint indulnak vala. 21 Megesék, hogy a felhő estvétől fogva ott lőni reggelig; mikor azért reggel a felhő felszáll vala, akkor indulnak vala el; vagy egy nap és egy éjjel lőni ott; mikor azért a felhő felszáll vala, ők is indulának. 22 Vagy két napig, vagy egy hónapig, vagy hosszabb ideig lőni ott; a meddig késik vala a felhő a hajlékon, veszegelvén azon, táborban maradnak vala Izráel fiai is, és nem indulnak vala tovább; mikor pedig az felszáll vala, ők is indulnak vala. 23 Az Úr szava szerint járnak vala táborot, és az Úr szava szerint indulnak vala. Az Úrnak rendelését megtartják vala, az Úrnak Mózes által való szava szerint.

10 Ismét szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Csináltass magadnak két körtöt, vert ezüstből csináltasd azokat, és legyenek azok néked a gyülekezet összegyűjtésére, és a táborok megindítására. 3 És mikor megfújják azokat, gyüljön te hozzád az egész gyülekezet, a gyülekezet sátorának nyílása elő. 4 Ha csak egyet fújnak meg, akkor gyűljenek hozzád a fejedelmek, Izráel ezereinek fejei. 5 Ha pedig riadt fújtak, akkor induljon azok tábora, a kik napkelet felől táboroznak. 6 Mikor pedig másodszor fújtak riadt, akkor induljon azok tábora, a kik dél felől táboroznak. Riadt fújanak azok indulására. 7 Mikor pedig összegyűjtik a gyülekezetet, egyszerűen kürtöljetek, és ne fújjatok riadt. 8 A kürtöket pedig Áron fiai, a papok fúják; és legyen ez néktek örökkévaló rendtartás a ti nemzetiségeitek között. 9 És mikor viadalra mentek a ti földetekben, a titeket háborító ellenségetek ellen, akkor is azokkal a kürtökkel fújjatok riadt, és emlékezetben lesztek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt, és megszabadultok a ti ellenségeitektől. 10 A ti vígasságoknak napján, és a ti ünnepeiteken, és a ti hónapjaitok kezdetén is fújjatok meg a kürtöket, a ti egészen égőaldozataitokra, és a ti hálaaldozatotokra: és lesznek néktek emlékezetetől a ti Istenetek előtt. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 11 Vala pedig a második esztendőben a második hónapban, a hónapnak huszadik napján, felszálla a felhő a bizonyoság hajlékáról. 12 És elindulának Izráel fiai az ő menésöknek rendje szerint a Sinai pusztájából; és megállapodék a felhő Párán pusztájában. 13 Elindulának azért először az Úrnak Mózes által való parancsolatja szerint. 14 Elindula pedig először a Júda fiai táborának zászlója az ő seregi szerint; és az ő seregénének feje vala Naasson, az Amminadáb fia. 15 Az Izsakhár fiai törzséből való seregnek feje pedig Nétháneél vala, Suárnak fia. 16 És a Zebulon fiai törzséből való seregnek feje vala Eliáb, Hélonnak fia. 17 És elbontattáván a hajlék, elindulának Gersonnak és Mérárinak fiai, a hajlék hordozói. 18 Azután indula a Rúben táborának zászlója az ő seregeik szerint, és az ő seregénének feje vala Elisur, Sedeúrnak fia. 19 A Simeon fiai törzséből való seregnek pedig feje vala Selúmiel, Surisaddainak fia. 20 És a Gád fiai törzséből való seregnek feje vala Eliásáf, Dehuénak fia. 21 Elindulának a Kéhátiták is, a szentség hordozói, és amazok felállíták vala a hajléket, míg ezek oda jutnak vala. 22 Azután elindula az Efraim fiai táborának zászlója az ő seregi szerint, és az ő seregénének feje vala Elisáma, Ammihúdnak fia. 23 A Manasse fiai törzséből való seregnek feje vala Gámliel, Pédasúnak fia. 24 A Benjámin fiai törzséből való seregnek feje vala Abidán, Gideóninak fia. 25 Utolszor indula el a Dán fiai táborának zászlója, mint az egész tábornak utócsapata az ő seregi szerint; és az ő seregénének feje vala Ahiézer, az Ammisaddir fia. 26 Az Áser fiai törzséből való seregnek pedig feje vala Págiel, Okhránnak fia. 27 És a Naftali fiai törzséből való seregnek feje vala Akhira, az Enán fia. 28 Ilyen vala Izráel fiainak menete az ő seregeik szerint: ekképen mentek. 29 Monda pedig Mózes Hóbábnak, aki fia vala a Mídianból való Reuélnek, a Mózes ipának: Arra a helyre indulunk mi, a mely felől azt mondta vala az Úr: néktek adom. Jer el velünk, és jól teszünk veled, mert az Úr jót igért Izráelnek. 30 Az pedig felele néki: Nem megyek, hanem az én földemre és az én rokonaim közé megyek. 31 És monda Mózes: Kérlek,

ne hagyj el minket: mert te tudod, hol kell megszállanunk e pusztában, és légy nékünk szemünk gyanánt. 32 És ha eljösz velünk, a mi jó cselekszik velünk az Úr, közöljük azt veled. 33 Elmenének azért az Úr hegyétől háromnapi járásnyira, és az Úr szövetségének ládája megyen vala ő előttük háromnapi járásnyira, hogy kiszemelje nékik: hol kelljen megszállaniok. 34 És az Úr felhője vala ő rajtok nappal, mikor elindulának a táborból. 35 Mikor pedig el akarták indítani a látát, ezt mondja vala Mózes: Kelj fel Uram, és széledjenek el a te ellenségeid, és fussanak el előled a te gyűlőlöd. 36 Mikor pedig megáll vala, ezt mondja vala: Fordulj vissza Uram Izráelnek tizezerszer való ezereihez.

11 És lőn, hogy panaszolokdék a nép az Úr hallására, hogy rosszul van dolga. És meghallá az Úr, és haragra gerjede, és felgyulladt ellenök az Úrnak tüze és megemészté a tábornak szélét. 2 Kiálta azért a nép Mózeshez, és könyörge Mózes az Úrnak, és megszünék a tűz. 3 És nevezé azt a helyet Thaberának; mert felgyulladt vala ellenök az Úrnak tüze. 4 De a gyülevész nép, a mely köztök vala, kívánságba esék, és Izráel fiai is újra sírankozni kezdének, és mondának: Kicsoda ád nékünk húst ennünk? 5 Visszaemlékezünk a halakra, a melyeket ettünk. Egyiptomban ingyen, az ugorkákra és dinnyékre, a párhagymára, vereshagymára és a foghagymára. 6 Most pedig a mi lelkünk eleped, mindennek hijával lévén; szemünk előtt nincs egyéb mint manna. 7 (A manna pedig olyan vala mint a kóriándrum magva, a színe pedig mint a bdelliomnak színe. 8 Kiomol vala pedig a nép, és szedik vala a mannát, és őrlik vala kézimalmokban, vagy megtörlik vala mozsárban, és megfőzik vala fazékban, és csinálnak vala abból pogácsákat: az íze pedig olyan vala, mint az olajos kalácsé. 9 Mikor pedig a harmat leszáll vala a táborra éjjel, a manna is mindjárt leszáll vala arra.) 10 És meghallá Mózes, hogy sír a nép, az ő nemzetége szerint, kiki az ő sátorának nyílása előtt; és igen felgerjede az Úr haragja, és nem tetszik az Mózesnek. 11 És monda Mózes az Úrnak: Miért nyomorítad meg a te szolgádat? és miért nem találék kegyelmet a te szemeid előtt, hogy ez egész népnek terhét én reám vetéd? 12 Avagy tölem fogantatott-e mind ez egész nép? avagy én szűlitem-e őt, hogy azt mondod nékem: Hordozd őt a te kebleden, a miképen hordozza a dajka a csecsemőt, arra a földre, a mely felől megesküdtél az ő atyainak? 13 Hol vegyek én húst, hogy adjam azt mind ez egész népnek? mert reám sírnak, mondván: Adj nékünk húst, hadd együnk! 14 Nem viselhetem én magam mind ez egész népet; mert erőm felettes van. 15 Ha így cselekszel velem, kérlek ölj meg engemet, ölj meg ha kedves vagyok előttem, hogy ne lássam az én nyomorúságomat. 16 Monda azért az Úr Mózesnek: Gyűjts egybe nékem hetven férfiút Izráel vénei közül, a kikről tudod, hogy vénei a népnek és annak előljárói, és vidd őket a gyülekezet sátorához, és álljanak ott veled. 17 Akkor alá szállok, és szólok ott veled, és teszem ő beljük, hogy viseljék te veled a népnek terhét, és ne viseljed te magad. 18 A népnek pedig mondd meg: Készítétek el magatokat holnapra, és húst esztek; mert sírtatok az Úr hallására, mondván: Kicsoda ád nékünk húst

ennünk? mert jobban vala nékünk dolgunk Égyiptomban. Azért az Úr ád nétek húst és enni fogtok. **19** Nem csak egy napon esztek, sem két napon, sem öt napon, sem tiz napon, sem húsz napon; **20** Hanem egy egész hónapig, míglön kijön az orrotokon, és útátossá lesz előttek; mivelhogy megvetették az Urat, a ki közöttetek van; és sírtatok ő előtte mondván: Miért jöttünk ide ki Égyiptomból? **21** És monda Mózes: Hatszáz ezer gyalogos e nép, a mely között én vagyok, és te azt mondod: Húst adok nékik, és esznek egy egész hónapig?! **22** Nemde juhok és ökrök vágattatnak-é nékik, hogy elég legyen nékik? vagy a tenernek minden hala összegyűjtetik-é nékik, hogy elég legyen nékik? **23** Akkor monda az Úr Mózesnek: Avagy megrövidült-é az Úrnak keze? Majd meglátod: beteljesedik-é néked az én beszédem vagy nem? **24** Kiméne azért Mózes, és elmondá a népnek az Úr beszédét, és összegyűjtve hetven férfiút a nép véne közül, és állatá őket a sátor körül. **25** Akkor leszállva az Úr felhőben, és szóla néki, és elszakasztja abból a lélekből, a mely vala ő benne, és adá a hetven vén férfiúba. Mihelyt pedig megnyugovék ő rajtak a lélek, menten prőffétálának, de nem többé. **26** Két férfiú azonban elmaradt vala a táborban; egyiknek neve Eldád, a másiknak neve Médád, és ezeken is megnyugodott vala a lélek; mert azok is az összefiórtak közül valók, de nem mentek vala el a sátorhoz, és mégis prőffétálának a táborban. **27** Elfutamodék azért egy ifjú, és megjelenté Mózesnek, és monda: Eldád és Médád prófétálnak a táborban. **28** Akkor felele Józsue, a Nún fia, Mózes szolgája, az ő választottai közül való, és monda: Uram, Mózes, tiltsd meg őket! **29** És felele néki Mózes: Avagy érettem buzgókodol-é? Vajha az Úrnak minden népe próféta volna, hogy adná az Úr az ő lelkét ő beljéök. **30** Ezután visszatére Mózes a táborba, ő és az Izráel vénei. **31** És szél jöve ki az Úrtól, és hoza fűrjeket a tengertől, és bocsátá a táborra egynapi járásnýira egy felől, és egynapi járásnýira más felől a tábor körül, és mintegy két sing magasságnyira a földnek színén. **32** Akkor felkele a nép és azon az egész napon, és egész ejjel, és az egész következő napon gyűjtének magoknak fűrjejet, a ki keveset gyűjtött is, gyűjtött tiz hómert, és kiteregeték azokat magoknak a tábor körül. **33** A hús még foguk között vala, és meg sem emészették vala, a mikor az Úrnak haraja felgeredje a népre és megveré az Úr a népet igen nagy csapással. **34** És elnevezék azt a helyet Kibrot-thaavának: mert ott temeték el a mohó népet. **35** Kibrot-thaavától elméne a nép Haseróthba; és ott valának Haseróthban.

12 Miriám pedig és Áron szólának Mózes ellen a kúsa asszony miatt, a kit feleségül vőn, mert kúsa asszonyt vett vala feleségül. **2** És mondának: Avagy csak Mózes által szólott-é az Úr? avagy nem szólott-é mi általunk is? És meghallá az Úr. **3** (Az az ember pedig, Mózes, igen szelíd vala, minden emberrel inkább, a kik e föld színén vannak.) **4** Mindjárt monda azért az Úr Mózesnek, Áronnak és Miriámnak: Menjetek ki ti hárman a gyülekezetnek sátorába; és kimenének ők hárman. **5** Akkor leszállva az Úr felhőnek oszlopában, és megálla a sátornak nyílásánál; és szólítá Áront és Miriámot, és kimenének mindenketten. **6** És monda: Halljátok meg most az én beszédeimet: Ha valaki az Úr prófétája közöttetek, én megjelenek annak látásban, vagy álomban szólok azzal. **7** Nem

így az én szolgámmal, Mózessel, a ki az én egész házamban hív. **8** Szemtől szembe szólok ő vele, és nyilvánvaló látásban; nem homályos beszédek által, hanem az Úrnak hasonlatosságát látja. Miért nem feltetek hát szólani az én szolgám ellen, Mózes ellen? **9** És felgyullada az Úr haragja ő reájok, és elméne. **10** És a felhő is eltávozik a sátor felüli, és íme Miriám poklos vala, fejér mint a hő; és rátekinte Áron Miriámra, és íme poklos vala. **11** Monda azért Áron Mózesnek: Kérlek Uram, ne tulajdonítasd nékünk e bűnt; mert bolondul cselekedtünk és vétkeztünk! **12** Kérlek, ne legyen olyan Miriám mint a holt, a melynek húsa félíg megemésztetik, mikor kijő az ő anyjának méhéből. **13** Kiáltta azért Mózes az Úrhoz, mondván: Isten, kérlek, gyógyítsd meg őt! **14** Az Úr pedig monda Mózesnek: Ha csak az atya pökött volna is az ő orczájára, avagy nem kellene-é szégyenkeznie hetednapig? Rekesztessék ki hét napig a táboron kívül, és azután hívassék vissza. **15** Kirekeszteték azért Miriám a táboron kívül hét napig. És a nép nem indula tovább, míg vissza nem hívaték Miriám. **16** Azután pedig elindula a nép Haseróthból, és tábor ütének Párán pusztájában.

13 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Küldj férfiakat, hogy kémelejék meg a Kanaán földét, a melyet én adok Izráel fiainak; az ő atyáiknak mindenik törzséből egy-egy férfiút küldjék, mind olyat, a ki főember közöttök. **3** Elküldé azért őket Mózes Párán pusztájából az Úr rendelése szerint; és azok a férfiak mindenjában főemberek valának Izráel fiai között. **4** Ezek pedig azoknak nevei: A Rúben nemzetsegéből Sámmua, a Zakhúr fia. **5** A Simeon nemzetsegéből Safát, a Hóri fia. **6** A Júda nemzetsegéből Káleb, a Jefunné fia. **7** Az Izsakhár nemzetsegéből Igál, a József fia. **8** Az Efraim nemzetsegéből Hósea, a Nún fia. **9** A Benjámin nemzetsegéből Pálthi, a Rafú fia. **10** A Zebulon nemzetsegéből Gaddiel, a Szódi fia. **11** A József nemzetsegéből, a Manasse nemzetsegéből Gaddi, a Szúszai fia. **12** A Dán nemzetsegéből Ammiél, a Gemálli fia. **13** Az Áser nemzetsegéből Szenthúr, a Mikaél fia. **14** A Naftáli nemzetsegéből Nahbi, a Vofszi fia. **15** A Gád nemzetsegéből Géuel, a Mákhí fia. **16** Ezek ama férfiaknak nevei, a kiket elküldött Mózes a földnek megkémeleésére. És nevezé Mózes Hóseát, a Nún fiát Józsúénak. **17** És mikor elküldé őket Mózes a Kanaán földének megkémeleésére, monda nékik: Menjetek fel erre dél felől, és hágjatok fel a hegyre. **18** És nézzétek meg a földet, hogy milyen az; és a népet, a mely lakozik azon: erős-é az vagy erőtlen, kevés-é az vagy sok? **19** És milyen a föld, a melyben lakozik az: jó-é az vagy hitvány; és milyenek a városok, a melyekben lakozik: táborokban vagy erősségekben lakozik-é? **20** És milyen a föld: kövér-é az, vagy sovány; van-é abban előfa vagy nincs? És legyetek bátorságosok, és szakaszszatok a földnek gyümölcséből. Azok a napok pedig a szőlősendülés napjai valának. **21** Felmenének azért, és megkémelek a földet a Czin pusztájától fogva mind Rehóbig, odáig, a hol Hamáthba mennek. **22** És felmenének dél felől, és utánjak Hebronig; valának pedig ott Ahímán, Sésai és Thalmai, az Anák fiai: (Hebron pedig hétek előtt építették előbb, mint az égyptomi Czoán). **23** Mikor pedig eljutának Eskol völgyéig, lemetszének ott egy szőlővesszőt egy szőlőfűrttel, és

ketten vivék azt rúdon; és a gránátalmákból és a figékből is szakasztának. **24** Azt a helyet elnevezék Eskol völgyének; a szőlőfűrtér, a melyet lemetszettek vala onnét Izráel fiai. **25** És visszatérének a föld megkémleléséből negyven nap mulva. **26** És menének, és jutának Mózeshez és Áronhoz, és Izráel fiainak egész gyülekezetéhez, Párán pusztájába, Kádesbe; és hírt vivének nézik és az egész gyülekezetnek, és megmutaták nézik a földnek gyümölcset. **27** Így beszélnek néki, és ezt mondák: Elmentünk vala arra a földre, a melyre küldöttél vala minket, és bizonyára tejel és mézzel folyó az, és ez annak gyümölcse! **28** Csakhogy erős az a nép, a mely lakja azt a földet, és a városok erősítve vannak, és felette nagyok; sőt még Anák fiait is láttuk ott. **29** Amálek lakik a déi felől való földön, és Khitteus, Jebuzeus és Emoreus lakik a hegyeken; a tenger mellett, és a Jordán partján pedig Kananeus lakik. **30** És jóllehet Káleb csendesíté a Mózes ellen háborgó népet, és azt mondja vala: Bátran felmehetünk, és elfoglalhatjuk azt a földet, mert kétség nélkül megbírunk azzal; **31** Mindazáltal a férfiak, a kik felmentek vala vele, azt mondják vala: Nem mehetünk fel az ellen a nép ellen, mert erősebb az nálunknál. **32** És rossz hírét vivék annak a földnek, a melyet megkémlelte volt, Izráel fiaihoz, mondván: Az a föld, a melyen általmentünk, hogy megkémleljük azt, olyan föld, a mely megemészi az ő lakoit; az egész nép is, a melyet láttunk azon, szálas emberekből áll. **33** És láttunk ott óriásokat is, az óriások közül való Anáknak fiait, és olyanok valának a magunk szemében, mint a sáskák, és az ő szemeikben is olyanok valának.

14 És felemelé szavát az egész gyülekezet, és síra a nép azon az éjszakán. **2** És mindenjában zúgolódának Mózes ellen és Áron ellen Izráel fiai, és monda nézik az egész gyülekezet: Vajha megholtunk volna Égyptom földén! vagy ebben a pusztában vajha meghalnánk! **3** Miért is visz be minket az Úr arra a földre? hogy fegyver miatt hullunk el? feleségeink és a kicsinyeink prézára legyenek? Nem jobb volna-é nékünk visszatérnünk Égyptomba? **4** És mondának egymásnak: Szerezzünk előtünk járót, és térijünk vissza Égyptomba. **5** Akkor arccsal leborulának Mózes és Áron Izráel fiai gyülekezetének egész közösége előtt. **6** Józsue pedig, a Nún fia, és Káleb, a Jefunné fia, a kik a földnek kélelői közül valók valának, meghasogaták ruháikat. **7** És szólának Izráel fiai egész gyülekezetének, mondván: A föld, a melyen általmentünk, hogy megkémleljük azt, igen-igen jó föld. **8** Ha az Úrnak kedve telik bennünk, akkor bevisz minket arra a földre, és nékünk adja azt, mely tejel és mézzel folyó föld. **9** Csakhogy ne lázongjatok az Úr ellen, se ne féljetek annak a földnek népérfől; mert ők nekünk csak olyanok, mint a kenyér; eltávozott tőlük az ő oltalmok, de az Úr velünk van: ne féljetek tőlük! **10** Mikor pedig az egész gyülekezet azon tanakodék, hogy megkövezze őket: megjelenék az Úrnak dicsősége a gyülekezet sátorában Izráel minden fiának. **11** És monda az Úr Mózesnek: Meddig gyaláz engemet ez a nép? Meddig nem hisznek nékem, mind ama csudatételeim mellett sem, a melyeket cselekedtem közöttök? **12** Megverem őket döghalállal, és elveszem őket; téged pedig nagy néppé teszlek, és ő nálánál erősebbé. **13** És monda Mózes az Úrnak: Ha

meghallják az égyptombeliek (mert közülök hoztad fel e népet a te hatalmad által): **14** Elmondják majd e föld lakosainak, a kik hallották, hogy te Uram e nép között vagy, hogy szemtől szembe megjelenteted magadat te Uram, és hogy a te felhőd megállott ő rajtok, és fehőszlopban jársz te ő előttök nappal, éjjel pedig tűszlopban. **15** Hogyha mind egyig elveszted e népet, így szólának majd e népek, a melyek hallották a te híredet, mondván: **16** Mivelhogy nem vihette be az Úr e népet a földre, a mely felől megesküdött nézik, azért öldöste le őket a pusztában. **17** Most azért hadd magasztallassék fel az Úrnak ereje, a miképen szólottál, mondván: **18** Az Úr késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú, megbocsát hamisságot és vétket, de a bűnöst nem hagyja büntetlenül; megbünteti az atyák álnokságait a fiakban harmad és negyed íziglen. **19** Kérlek, kegyelmez meg e nép hamisságának a te irgalmasságod nagy volta szerint, a miképen megbocsátottál e népnek Égyptomtól fogva mind eddig. **20** És monda az Úr: Megkegyelmeztem a te beszéded szerint. **21** De bizonnyal élek én, és betölti az Úr dicsősége az egész földet. **22** Hogy mindazok az emberek, a kik látták az én dicsőségemet és csudáimat, a melyeket cselekedtem Égyptomban és a pusztában, és megkísértettem engemet immár tízszer, és nem engedtek az én szómnak: **23** Nem látták meg azt a földet, a mely felől megesküdtem az ő atyáknak; senki nem láta azt azok közül, a kik gyaláztak engem. **24** De az én szolgámat, Kálebet, mivelhogy más lélek volt vele, és tökéletességgel követett engem, beviszem őt arra a földre, a melyre bement vala, és örökségül bírja azt az ő magya. **25** De Amálek és Kananeus lakik a völgyben; holnap forduljatok meg, és induljatok a pusztába, a veres tenger útján. **26** Szóla annakfelette az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: **27** Meddig túrjek e gonosz gyülekezetnek, a mely zúgolódik ellenem! Hallottam Izráel fiainak zúgolódásait, a kik zúgolódnak ellenem! **28** Mondd meg nézik: Élek én, azt mondja az Úr, hogy épen úgy cselekszem veletek, a miképen szólottatok az én füleim hallására! **29** E pusztában hullanak el a ti holttesteitek, és pedig mindazok, a kik megszámláltattak a ti teljes számotok szerint, húsz esztendőstől fogva és azon felül, a kik zúgolódtatok ellenem. **30** És nem mentek be arra a földre, a melyre nézve felemeltem az én kezemet, hogy lakosokká teszlek abban titokat; Kálebet, a Jefunné fiát és Józsuet, a Nún fiát kivéve. **31** De kicsinyeiteket, a kik felől azt mondatták, hogy prézára lesznek; őket beviszem, és megismerik azt a földet, a melyet megúltatok. **32** A ti holttesteitek azért a pusztában hullanak el. **33** A ti fiaitok pedig, mint a pásztorok, bujdosnak e pusztában negyven esztendeig, és viselik a ti paráználkodásítóknak büntetését, mígnen megemésztesetnek a ti holttesteitek e pusztában. **34** A napok száma szerint, a melyeken megkémleltek a földet, (tudniillik negyven napon, egy-egy napért egy-egy esztendő), negyven esztendeig hordozzátok a ti hamisságoknak büntetését, és megismerik az én elfordulásomat. **35** Én, az Úr, szólottam. Bizonyára ezt mivelem az egész gonosz gyülekezettel, a mely összegyülekezett vala ellenem; ebben a pusztában emésztetnek meg, és ugyanott halnak meg. **36** A férfiak azért, a kiket elküldött vala Mózes a földnek megkémleléssére, és visszatérének és felzúdíták ellene

az egész gyülekezetet, rossz hírt terjesztvén arról a földről: **37** Azok a férfiak azért, a kik rossz hírt terjesztének a földről, meghalának az Úr előtt csapás által. **38** Csak Józsue, a Nún fia, és Káleb, a Jefunné fia, maradának életben ama férfiak közül, a kik mentek vala a földet megkímélni. **39** A mint pedig elbeszél Mózes és beszédeket Izráel fiainak, a nép felette igen keserge. **40** És felkelének reggel, és felmenének a hegy tetejére, mondván: Íme készek vagyunk elmenni a helyre, a melyről szólott az Úr, mert vétkeztünk. **41** És monda Mózes: Miért hájigjátok át ilyen módon az Úr akaratát, holott nem sikerülhet az néktek. **42** Fel ne menjetek, mert nem lesz közöttetek az Úr, hogy el ne hulljatok a ti ellenségeitek előtt. **43** Mert az Amálek és a Kananeus van ott előttek, és fegyver által hulltok el. Mivelhogy elfordultatok az Úrtól, nem is lesz az Úr veletek. **44** Mindazáltal merészkednék felmenni a hegy tetejére; de az Úr szövetségének ládája és Mózes meg sem mozdulának a táborból. **45** Alászállá azért az Amálek és a Kananeus, a ki lakik vala azon a hegyen, és megverék őket, és vágák őket mind Hormáig.

15 Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Izráel fiainak, és mondd nékik: Mikor bementek a ti lakó földetekre, a melyet én adok néktek. **3** És tűzaldozatot akartok készíteni az Úrnak, egészen égő- vagy véres aldozatot, vagy fogadás teljesítése végett, vagy szabadakarat szerint, vagy a ti ünnepiteken, hogy tulok- vagy juhféléből kedves illatot készítsetek az Úrnak: **4** Akkor, a ki áldozza az ő aldozatját, vigyen az Úrnak ételaldozatot egy tizedrész efa lisztlángot, egy negyedrész hin olajjal elegyítve. **5** Italaldozatul pedig egy negyedrész hin bort adj az egészen égő- vagy véres aldozathoz egy-egy bárány mellé. **6** Vagy ha kossal áldozol, készíts ételaldozatul két tizedrész efa lisztlángot megelegyítve egy hin olajnak harmadrészével; **7** Italaldozatul pedig egy hin bornak harmadrészét. Így viszel az Úrnak jóillatú aldozatot. **8** Hogyha fiatal tuloktak akarsz készíteni egészen égő- vagy véres aldozatot fogadás teljesítése végett, vagy hálaaldozatul az Úrnak: **9** Akkor vígy a fiatal tulokkal egyetemben ételaldozatul három tizedrész efa lisztlángot, megelegyítve egy hin olajnak felével. **10** Italaldozatul pedig vígy fel fél hin bort; kedves illatú tűzaldozat ez az Úrnak. **11** Eképpen cselekedjetek mindenik ökörnél, mindenik kosnál, mind a juhoknak, mind a kecskéknek bárányainál. **12** A barnok száma szerint, a melyeket aldozatra készítetek: így cselekedjetek mindenikkel, az ő számok szerint. **13** minden benszülött így cselekedjék ezekkel, hogy kedves illatú tűzaldozatot vigyen az Úrnak. **14** Ha pedig jövevény tartózkodik nálatok, vagy lesz köztetek a ti nemzetiségeitől szerint, és kedves illatú tűzaldozatot készít az Úrnak: a miképen ti cseleksztek, a képen cselekedjék az is. **15** Óh, községi nétek és a köztetek lakozó jövevénynek egy rendtartástok legyen; örökkévaló törvény legyen a ti nemzetiségeiteknél, hogy az Úr előtt olyan legyen a jövevény, mint ti. **16** Egy törvényetek legyen, és egy szabályotok nétek és a jövevénynek, a mely közöttetek lakik. **17** Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: **18** Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor bementek a földre, a melyre én viszlek be titeket: **19** Akkor, ha majd esztek

a földnek kenyeréből, adjatok felemelt aldozatot az Úrnak. **20** A ti térszítek zsengéjét lepényként mutassátok fel aldozatul; mint a szérűről felemelt aldozatot, úgy mutassátok fel azt. **21** A ti térszítek zsengéjéből adjatok az Úrnak felemelt aldozatot, a ti nemzetiségeitek szerint. **22** És ha megtévedyedtek, és nem cselekszitek meg mind e parancsolatokat, a melyeket szólott vala az Úr Mózesnek; **23** Mind azokat, a melyeket parancsolt az Úr nétek Mózes által, az napról fogva, a melyen parancsolta azokat az Úr, és azután a ti nemzetiségeiteknek is: **24** Akkor, hogyha a gyülekezet tudtán kívül esik a tévedés, az egész gyülekezet áldozzék egy fiatal tulokt aegészen égőaldozatul, kedves illatul az Úrnak, és étel- és italaldozatot is hozzá szokás szerint, és egy kecskebakot bűnért való aldozatul. **25** És végezzen engesztelest a pap Izráel fiainak egész gyülekezetéért, és megbocsáttatik nékik, mert tévedés volt az; ők pedig vigyék be az ő aldozatjokat tűzaldozatul az Úrnak, és a bűnért való aldozatjokat az Úr elő az ő tévedésükért. **26** És megbocsáttatik Izráel fiai egész gyülekezetének, és a közöttök tartózkodó jövevények; mert az egész nép tévedésben volt. **27** Hogyha csak egy ember vétkezik tévedésből: áldozzék egy esztendős kecskét bűnért való aldozatul. **28** A pap végezzen engesztelest azért a tévedő emberért, a ki tévedésből vétkezett az Úr előtt, és ha engesztelest szerez néki, megbocsáttatik néki. **29** A benszülöttnek Izráel fiai között és a jövevénynek, a ki közöttök tartózkodik: egy törvényetek legyen nétek a felől, a ki tévedésből cselekszik. **30** De a mely ember felemelt kézzel cselekszik, akár benszülött akár jövevény, az Urat illeti az szidalommal, vágassék ki azért az az ő népe közül; **31** Mivelhogy az Úrnak szavát megvetette, és az ő parancsolatját megszegte, kiirtatván kiirtassék az az ember, az ő hamissága legyen ő rajta. **32** Mikor pedig Izráel fiai a pusztában valának, találának egy férfiat, ki fát szedget vala szombatnapon. **33** És elvívék azt, a kik találták vala azt fát szedgeteni, Mózesz és Áronhoz és az egész gyülekezethez. **34** És őrizet alá adák azt, mert nem vala kijelentve, mit kelljen vele cselekedni. **35** És monda az Úr Mózesnek: Halállal lakoljon az a férfi, kövezze őt agyon az egész gyülekezetet a táboron kívül. **36** Kivív azért őt az egész gyülekezetet a táboron kívül, és agyon kövezék őt, és meghala, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. **37** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **38** Szólj Izráel fiainak, és mondjad nékik, hogy készítsenek magoknak bojtokat az ő ruháik szegleteire az ő nemzetiségeik szerint, és tegyenek a szeglet bojtjára kék zsinórát. **39** És arra való legyen nétek a bojt, hogy mikor látjátok azt, megemlékezzetek az Úrnak minden parancsolatjáról, hogy megcselekedjétek azokat; és ne nézzetek a ti szívetek után, és a ti szemeitek után, a melyek után ti paráználkoztok. **40** Hogy megemlegessétek, és megcselekedjétek minden én parancsolatomat, és legyetek szentek a ti Istenetek előtt. **41** Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyptom földéből, hogy legyek nétek Istenetekké. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.

16 Kóré pedig az Izchár fia, aki a Lévi fiának, Kéhátnak fia vala; és Dáthán és Abirám, Eliábnak fiai; és On, a Péleth fia, a kik Rúben fiai valának, fogták magokat; **2** És támadának

Mózes ellen, és velök Izráel fiai közül kétszáz és ötven ember, a kik a gyülekezetnek fejedelmei valának, tanácsbeli híres neves emberek. 3 És gyülekezének Mózes ellen és Áron ellen, és mondának nékik: Sokat tulajdonítotok magatoknak, holott az egész gyülekezet, ezek mindenjában szentek, és közöttök van az Úr: miért emeltek azért fel magatokat az Úr gyülekezete fölé? 4 És mikor hallá ezt Mózes, arcra borula, 5 És szóla Kórénak és az ő egész gyülekezetének, mondván: Reggel megmutatja az Úr: ki az övé és ki a szent, és kit fogadott magához; mert a kit magának választott, magához fogadja azt. 6 Ezt cselekedjétek azért: Vegyetek magatoknak temjénezőket, Kóré és az ő egész gyülekezete! 7 És tegyetek azokba tüzet, és rakjatok rá füstölk szert az Úr előtt holnap, és az a férfiú legyen szent, a kit kiválaszt az Úr. Sokat tulajdonítotok magatoknak, Lévi fiai! 8 És monda Mózes Kórénak: Halljátok meg, kérlek, Lévi fiai: 9 Avagy keveslitek-é azt, hogy titeket Izráel Istene külön választott Izráel gyülekezetétől, hogy magához fogadjon titeket, hogy szolgáljatok az Úr sátorának szolgálatában, hogy álljatok e gyülekezet előtt, és szolgáljatok néki? 10 És hogy magának fogadott tégedet, és minden atyádfiát, a Lévi fiait te veled; hanem még a papságot is kivánjátok? 11 Azért hát te és a te egész gyülekezeted az Úr ellen gyülekezeted össze; mert Áron micsoda, hogy ő ellene zúgolódtok? 12 Elkülde azután Mózes, hogy hívják elő Dáthánt és Abirámot, az Eliáb fiait. Azok pedig felelének: Nem megünk fel! 13 Avagy kevesled-é azt, hogy felhozál minket a tejjal és mézzel folyó földről, hogy megölj minket a pusztában; hanem még uralkodni is akarsz rajtunk? 14 Éppen nem tejjal és mézzel folyó földre hoztál be minket, sem szántóföldet és szőlőt nem adtál nékünk örökségü! Avagy ki akarod-é szúni az emberek szemeit? Nem megünk fel! 15 Megharaguvék azért Mózes igen, és monda az Úrnak: Ne tekints az ő áldozatjokra! Egy szamarat sem vettet el tőlük, és egyet sem bántottam közülök. 16 Azután monda Mózes Kórénak: Te és a te egész gyülekezeted legyeket az Úr előtt; te és azok és Áron, holnap. 17 És kiki vegye az ő temjénezőjét, és tegyetek abba füstölk szert, és vigyétek az Úr elő, kiki az ő temjénezőjét; kétszáz és ötven temjénezőt. Te is, és Áron is, kiki az ő temjénezőjét. 18 Vevé azért kiki az ő temjénezőjét, és tevének abba tüzet, és rakának arra füstölk szert, és megállának a gyülekezet sátorának nyílása előtt, Mózes is és Áron. 19 Kóré pedig összegyűjtötte vala ellenök az egész gyülekezetet a gyülekezet sátorának nyílásához, és megjelenék az Úrnak dicsősége az egész gyülekezetnek. 20 És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: 21 Váljatok külön e gyülekezettelől, hogy megemészszem őket egy szempillantásban. 22 Ők pedig arcukra borulának, és mondának: Isten, minden test lelkének Istene! nem egy férfiú vétkezett-é, és az egész gyülekezetre haragszol-é? 23 Akkor szóla az Úr Mózesnek, mondván: 24 Szólj a gyülekezetnek, mondván: Menjetek el a Kóré, Dáthán és Abirám hajléka mellől köröskörül. 25 Felkele azért Mózes, és elméne Dáthán és Abirám felé, követék őt Izráel vénei. 26 És szóla a gyülekezetnek, mondván: Kérlek, távozzatok el ez istentelen emberek sátorai mellől, és semmit ne illessetek abból, a mi az övék, hogy el ne veszszetek az ő bűneik miatt. 27 És elmenének a Kóré, Dáthán és Abirám

hajlékai mellől köröskörül; Dáthán pedig és Abirám kimenének, megállván az ő sátorainak nyílásánál feleségeikkel, fiaikkal és kisdedeikkel. 28 Akkor monda Mózes: Ebből tudjátok meg, hogy az Úr küldött engemet, hogy cselekedjem mind e dolgot, hogy nem magamtól indultam: 29 Ha úgy halnak meg ezek, a mint meghal minden más ember, és ha minden más ember büntetése szerint büntettem meg ezek: akkor nem az Úr küldött engemet. 30 Ha pedig az Úr valami új dolgot cselekszik, és a föld megnyitja az ő száját, és elnyeli őket, és minden, a mi az övék, és elevenen szállanak alá pokolba: akkor megismeritek, hogy gyalálták ezek az emberek az Urat. (Sheol h7585) 31 És lön, a mint elvégez minden e beszédeket, meghasada a föld alattok. 32 És megnyitá a föld az ő száját, és elnyelé őket és az ő háznépeket: és minden embert, a kik Kóréi valának, és minden jószágukat. 33 És alászállának azok és minden, a mi az övék, elevenen a pokolra: és befedezé őket a föld, és elvesznek a község közül. (Sheol h7585) 34 Az Izráeliták pedig, a kik körülöttök valának, minden elfutának azoknak kiáltására; mert azt mondják vala: netalán elnyel minket a föld! 35 És tűz jöve ki az Úrtól, és megemészti ama kétszáz és ötven férfiút, a kik füstölk szerekkel áldoznak vala. 36 Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: 37 Mondd meg Eleázárnak, Áron pap fiának, hogy szedje ki a temjénezőket a tűzből, a tüzet pedig hintsd széjjel, mert megszenteltettek a temjénezők; 38 Ezeknek temjénezői, a kik a magok lelke ellen vétkeztek. És csináljanak azokból vékonyra vert lapokat az oltár beborítására. Mivelhogy járultak azokkal az Úr elő, és megszenteltettek: legyenek jegyül Izráel fiainak. 39 Felszedé azért Eleázár pap a réz temjénezőket, a melyekkel a megégették járultak vala oda, és vékonyra verette azokat az oltár beborítására. 40 Emlékezetetől Izráel fiainak, hogy senki idegen, aki nem az Áron magvából való, ne járuljon az Úr elő füstölk szerrel füstölgöttni, hogy úgy ne járjon, mint Kóré és mint az ő gyülekezete, a miképen megmondotta vala néki az Úr Mózes által. 41 És másnap felzúdula Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes ellen és Áron ellen, mondván: Ti öltétek meg az Úrnak népét! 42 Mikor pedig egybegyűlök a gyülekezet Mózes ellen és Áron ellen, akkor fordulániak a gyülekezet sátorra felé: és íme befedeze vala azt a felhő, és megjelenék az Úrnak dicsősége. 43 Mózes azért és Áron menének a gyülekezet sátorra elé. 44 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 45 Menjetek ki e gyülekezet közül, hogy megemészszem őket egy szempillantásban; ők pedig orczájakra borulának. 46 És monda Mózes Áronnak: Fogd a temjénezőt, és tégy abba tüzet az oltárról, és rakj reá füstölk szert, és vidd hamar a gyülekezethez, és végezz engesztelést értök, mert kijött az Urtól a nagy harag, elkezdődött a csapás. 47 Vevé azért Áron a temjénezőt, a mint mondotta vala Mózes, és futa a község közé, és íme elkezdődött vala a csapás a nép között. És füstölk áldozatot tón, és engesztelést szerze a népnek. 48 És megálla a megholtak között és élők között; és megszínénk a csapás. 49 És valának, a kik megholtak vala e csapás alatt, tizennégy ezer hétszázan; azokon kívül, a kik megholtak vala a Kóró dolgáért. 50 És visszatére Áron Mózeshez a gyülekezet sátorának nyílásához. Így szúnék meg a csapás.

17 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Izráel fiainak, és végy tőlük egy-egy vesszőt az ő atyáknak háza szerint; az ő atyáik házábanak valamennyi fejedelmétől tizenkét vesszőt; és kinek-kinek a nevét írd fel az ő vesszejére. **3** Az Áron nevét pedig írd a Lévi vesszejére: mert egy vessző esik az ő atyok házábanak fejéért. **4** És tess le azokat a gyülekezet sátorában a bizonyság ládája elé, ahol megjelenek nétek. **5** És lesz, hogy annak a férfiúnak vesszeje, akit elválasztok, kihajt; így hárítom el magamról Izráel fiainak zúgolódásait, a melyekkel zúgolódnak ti ellenetek. **6** Szóla azért Mózes Izráel fiainak, és adának néki minden az ő fejedelmeik egy-egy vesszőt egy-egy fejedelemrért; az ő atyáknak háza szerint tizenkét vesszőt; az Áron vesszejé azok között a vesszők között vala. **7** És letevé Mózes a vesszőket az Úr előt a bizonyság sátorában. **8** És lón másnap, hogy bemérne Mózes a bizonyság sátorába; és íme kihajtott vala a Lévi házból való Áronnak vesszeje, és hajtást hajtott, és virágot növelte, és mandolát érlelt. **9** És kihozá Mózes minden azokat a vesszőket az Úr színe előt minden az Izráel fiai előt, és miután megnéztek vala, vevé kiki az ő vesszejét. **10** És monda az Úr Mózesnek: Vidd vissza az Áron vesszejét a bizonyság ládája előt, hogy őriztessék ott a lázadó fiaknak jegyül, hogy megszünjék az én ellenem való zúgolódások, hogy meg ne haljanak. **11** És megcselekedé Mózes; a mint parancsolta vala az Úr néki, akképen cselekedék. **12** És szólának Izráel fiai Mózesnek, mondván: Íme pusztunk, veszünk, mi mindenjában elveszünk! **13** Valaki közel járul az Úrnak sátorához, meghal. Avagy mindenestől elpusztulunk-é?

18 És monda az Úr Áronnak: Te és a te fiaid, és a te atyádnak háza te veled, hordozzátok a szent hajlék körül való hamisság büntetését. Te és a te fiaid te veled, hordozzátok a ti papságok hamisságának büntetését. **2** A te atyádfiait, Lévinek törzsét, a te atyádnak nemzetsegét is vedd magad mellé, mellettek legyenek, és néked szolgáljanak; te pedig és a te fiaid veled, szolgáljatok a bizonyság sátorára előtt. **3** És ügyeljenek a te ügyedre és az egész sátornak ügyére; de a szenthajlék edényeihez és az oltárhoz ne járuljanak, hogy meg ne haljanak minden ők, minden ti. **4** És mellettek legyenek, és ügyeljenek a gyülekezet sátorának ügyére, a sátornak minden szolgálata szerint; de idegen ne járuljon ti hozzájtok. **5** Ügyeljetek azért a szenthajléknak ügyére, és az oltárnak ügyére, hogy ne legyen ezután harag Izráel fiai ellen. **6** Mert én én választottam a ti atyátkifait, a lévitákat Izráel fiai közül, mint az Úrnak adottakat, nétek, ajándékul, hogy szolgáljanak a gyülekezet sátorának szolgálataiban. **7** Te pedig és a te fiaid te veled, ügyeljetek a ti papságokra mindenben, a mik az oltárhoz tartoznak, és a függönyön belől vannak, hogy azokban szolgáljatok; a ti papságoknak tisztét adtam nétek ajándékul, azért az idegen, aki oda járul, haljon meg. **8** Szóla azután az Úr Áronnak: Íme én néked adtam az én felemelt áldozataimra való ügyelést is, valamit Izráel fiai nékem szentelnek, néked és a te fiaidnak adtam azokat felkenetési díjul, örökkévaló rendelés szerint. **9** Ez legyen tiéd a legszentségesebbekből, a melyek tűzzel meg nem égettetnek: minden ő áldozatjok, akár ételáldozatjok, akár bűnért való áldozatjok, akár pedig vétekért való áldozatjok, a

miket nékem adnak, mint legszentségesebbek, tiéd legyenek és a te fiaidé. **10** A legszentségesebb helyen egyed meg azt, csak a férfiak egyéik azt; szentség legyen tenéked. **11** Ez is tiéd legyen, mint felemelt áldozat az ő ajándékukból, Izráel fiainak minden meglóbált áldozataival együtt; néked adtam azokat és a te fiaidnak, és a te leányaidnak, a kik veled vannak, örökkévaló rendelés szerint; mindenki, aki tiszta a te házadban, eheti azt: **12** Az olajnak minden kövérjét, és minden kövérjét a mustnak és gabonának, azoknak zsengéit, a melyeket az Úrnak adnak, tenéked adtam. **13** Mindennek első gyümölcssei az ő földjükön, a melyeket az Úrnak visznek, tiéd legyenek; mindenki, aki tiszta a te házadban, egye azokat. **14** minden, a mi teljesen Istennek szenteltek Izráelben, tiéd legyen. **15** minden, ami az élő állatok közül az anyaméhet megnyitja, a melyet az Úrnak visznek, minden emberekből s minden barmokból a tiéd legyen; csakhogy az embernek elsőszülöttét váltasd meg, és a tisztálatlan állatnak elsőszülöttét is megváltassad. **16** A melyek pedig váltságosok, egy hónapostól kezdve váltasd meg a te becslésed szerint, öt ezüst sikkuson a szent sikkus szerint: húsz géra az. **17** De a tehénnek első fajzását, vagy a juhnak első fajzását, vagy a kecskének első fajzását meg ne váltasd; mert szentelni valók azok; a véröket hintsd az oltárra, és azoknak kövérit füstölgöttes el kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak. **18** Azoknak húsa pedig tiéd legyen, a miképen a meglóbált szegy, és a mint a jobb lapoczka is tiéd lesz. **19** minden felemelt áldozatot a szent dolgokból, a melyeket az Úrnak áldoznak Izráel fiai, néked adtam örökkévaló rendelés szerint, és a te fiaidnak, és a te leányaidnak, a kik veled vannak; sónak szövetsége ez, örökkévaló az Úr előtt, néked és a te magodnak veled. **20** Monda pedig az Úr Áronnak: Az ő földjükön örökséged nem lesz, sem osztályrészed nem lesz néked ő közöttök: Én vagyok a te osztályrészed és a te örökséged Izráel fiai között. **21** De íme a Lévi fiainak örökségül adtam minden tizedet Izráelben; az ő szolgálatjoként való osztályrész ez a melylyel teljesítik ők a gyülekezet sátorának szolgálatait. **22** És ne járuljanak ezután Izráel fiai a gyülekezetnek sátorához, hogy ne vétkezzenek, és még ne haljanak. **23** De a léviták teljesíték a gyülekezet sátorának szolgálatait, és ők viseljék az ő bűnüköt; örökkévaló rendelés legyen a ti nemzetsegiteknél, hogy Izráel fiai között ne birjanak örökséget. **24** Mivelhogy Izráel fiainak tizedét, a mit felemelt áldozatul visznek fel az Úrnak, adtam a lévitáknak örökségül: azért végezem ő felőlök, hogy Izráel fiai között ne birjanak örökséget. **25** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **26** A lévitáknak pedig szólj, és mond meg nékik: Mikor beszeditek Izráel fiaitól a tizedet, a melyet örökségtük adtam nétek azoktól, akkor áldozzatok abból felemelt áldozatot az Úrnak; a tizedből tizedet. **27** És ez a ti felemelt áldozatot olyanul tulajdonítatok nétek, mint a szérűről való gabona és mint a sajtóból kiömlő bor. **28** Így vigyetek ti is felemelt áldozatot az Úrnak minden ti tizedetekből, a melyet beszedtek Izráel fiaitól, és adjátok abból az Úrnak felemelt áldozatot Áronnak, a papnak. **29** minden ti ajándékotokból vigyétek a felemelt áldozatokat az Úrnak, mindenből a kövérjét, a mi abból szentelni való. **30** Mond meg azt is nékik: Mikor a kövérjét áldozzatok abból, olyanul tulajdonítatik az a lévitáknak, mintha a szérűről

és sajtóból adnák. 31 Megehetitek pedig azt minden helyen, ti és a ti házatok népe; mert jutalmatok ez nétek a gyülekezet sátorában való szolgálatokért. 32 És nem lesztek bűnösök a miatt, ha abból a kövérjét áldozzátok: és Izráel fiainak szent dolgait sem fertőztetitek meg, és meg sem haltok.

19 Szóla azután az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: 2 Ez a törvény rendelése, a melyet parancsolt az Úr, mondván: Szólj Izráel fiainak, hogy hozzanak hozzád egy veres tehenet, épet, a melyben ne legyen hiba, a melynek nyakán iga nem volt. 3 És adjátok azt Eleázárnak, a papnak, és ő vitesse ki azt a táboron kívül, és öljék meg azt ő előtte. 4 És vegyen Eleázár, a pap annak véréből az ő újjával, és hintsen a gyülekezet sátorának eleje felé annak véréből hétszer. 5 Azután égessék meg azt a tehenet az ő szemei előtt; annak bőrét, húsát, és vérét a ganéjával együtt égessék meg. 6 Akkor vegyen a pap czédrusfát, izsópot és karmazsint, és vesse a tehénnek őrég részei közé. 7 És mossa meg a pap az ő ruháit, az ő testét is mossa le vízzel, és azután menjen be a táborba, és tisztálatlan legyen a pap estvéig. 8 Az is, a ki megégeti azt, mossa meg az ő ruháit vízzel, és az ő testét is mossa le vízzel, és tisztálatlan legyen estvéig. 9 Valamely tiszta ember pedig szedje fel annak a tehénnek hamvát, és helyezze el azt a táboron kívül tiszta helyre, hogy legyen az Izráel fiai gyülekezetének szolgálatára a tisztlásnak vizéhez; bűnéről való áldozat ez. 10 És az, aki felszedi a tehénnek hamvát, mossa meg az ő ruháit, és tisztálatlan legyen estvéig; és legyen ez Izráel fiainak és a köztök tartózkodó jövevénynek örök rendelésül. 11 A ki illeti akármely embernek a holttestét, és tisztálanná lesz hét napig: 12 Az olyan tiszítás megalapozott a vízzel harmadnapon és hetednapon, és tiszta lesz; ha pedig nem tiszítja meg magát harmadnapon és hetednapon, akkor nem lesz tiszta. 13 Valaki holtat illet, bármely embert aki megholt, és meg nem tiszítja magát, az megfertézteti az Úrnak hajlékát; és irtassék ki az a lélek Izráelből mivelhogy tisztlásnak vize nem hintettető reá, tisztálatlan lesz; még rajta van az ő tisztlálsága. 14 Ez legyen a törvény, mikor valaki sátorban hal meg. Mindaz, aki bemegy a sátorba, és mindaz, aki ott van a sátorban, tisztálatlan legyen hét napig. 15 minden nyitott edény is, a melyen nincs lezártatható fedél, tisztálatlan. 16 És minden, aki illet a mezőn fegyverrel megölöttetett, vagy megholtat, vagy emberi csontot, vagy sírt, tisztálatlan legyen hét napig. 17 És vegyenek a tisztálatlanért a bűnéről való megégett áldozatnak hamvából, és töltsenek arra előt a tisztálatlan lesz. 18 Valamely tiszta ember pedig vegyen izsópot, és márta azt vízbe, és hintse meg a sátorot és minden edényt, és minden embert, aik ott lesznek; és azt is, aki a csontot, vagy a megöltet, vagy a megholtat, vagy a koporsót illette. 19 Hintse pedig meg a tiszta a tisztálant harmadnapon és hetednapon, és tiszítása meg őt hetednapon; azután mossa meg az ő ruháit, mossa le magát is vízzel, és tiszta lesz estve. 20 Ha pedig valaki tisztálanná lesz, és nem tiszítja meg magát, az a lélek irtassék ki a község közül; mivelhogy az Úrnak szenthelyét megfertéztette, a tisztlásnak vize nem hintettető reá, tisztálatlan az. 21 Ez legyen ő nálok örök rendelésül: minden aki hinti a tisztlásnak vizét, mossa meg az ő ruháit; minden aki illeti a tisztlásnak vizét, tisztálatlan legyen estvéig. 22

És valamit illet a tisztálatan, tisztálatan legyen az; és az a lélek is, aki illeti azt, tisztálatan legyen estvéig.

20 És eljutának Izráel fiai, az egész gyülekezet Czin pusztájába az első hónapban és megtelepedék a nép Kádesben, és meghala ott Miriám, és eltemették ott. 2 De nem vala vize a gyülekezetnek, összegyűlnek azért Mózes és Áron ellen. 3 És feddőzék a nép Mózessel, és szólának mondván: Vajha holtunk volna meg, mikor megholtak a mi atyánkfiai az Úr előtt! 4 És miért hoztatók az Úrnak gyülekezetét e pusztába, hogy meghalunk itt mi, és a mi barmaink? 5 És miért hoztatók fel minket Egyiptomból, hogy e rossz helyre hozzatok minket, hol nincs vétés, sem füge, sem szőlő, sem gránátalma, és inni való víz sincsen! 6 Elmenének azért Mózes és Áron a gyülekezetnek színe elől, a gyülekezet sátorának nyílása elől, és arcukra borulának; és megjelenik nézik az Úrnak dicsősége. 7 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 8 Vedd ezt a vesszőt, és gyűjtsd össze a gyülekezetet te, és Áron, a te atyádfia, és szolgádat ím e kőszíklának az ő szemeik elől, hogy adjon vizet; és fakaszsz vizet nézik e kőszíklából, és adj inni a gyülekezetnek és az ő barmaiknak. 9 Vevé azért Mózes azt a vesszőt az Úrnak színe elől a mint parancsolta vala néki. 10 És összegyűjték Mózes és Áron a gyülekezetet a kőszíkra elől, és monda nézik: Halljátok meg most, ti lázadók! Avagy e kőszíklából fakasszunk-é néktek vizet? 11 És felemelé Mózes az ő kezét, és megüté a kőszíklát az ő visszejével két ízben; és sok víz ömlik ki, és ívek a gyülekezet és az ő barmai. 12 És monda az Úr Mózesnek és Áronnak: Mivelhogy nem hittetek nékem, hogy megdicsőítettem volna engem Izráel fiainak szemei előtt: azért nem visztek be a községet a földre, a melyet adtam nékik. 13 Ezek a versengésnek vizei, a melyekért feddőztek Izráel fiai az Úrral; és megdicsőítette magát ő bennök. 14 És küldé Mózes követeket Kádesből Edom királyához, kik így szólának: Ezt mondja a te atyádfia az Izráel: Te tudod mindaz a nyomorúságot, a mely mi rajtunk esett: 15 Hogy a mi atyáink alámentek Egyiptomba, és sok ideig laktunk Egyiptomban, és hogy nyomorgatnának minket az égyiptombeliek, és a mi atyáinkat. 16 És kiáltottunk az Úrhoz, és meghallgatta a mi szónkat, és angylalt külde és kihozott minket Egyiptomból; és íme Kádesben vagyunk a te határodnak végvárosában. 17 Hadd mehessünk át a te földeden! Nem megyünk át sem mezőn, sem szőlőn, és kútvizet sem iszunk; az országúton megyünk, és nem térünk sem jobbra, sem balra, míg általmegyünk a te határon. 18 Felele pedig Edom: Nem mehet sz át az én földemen, hogy fegyverrel ne menjek ellenen! 19 És mondának néki Izráel fiai: A járt úton megyünk fel, és ha a te vizedet iszszük, én és az én barmaim, megadom annak az árat. Nincs egyéb szándékom csak hogy gyalog mehessek át. 20 Az pedig monda: Nem mégy át. És kiméne ő ellené Edom sok néppel és nagy erővel. 21 Mivel nem akará Edom megengedni Izráelnek, hogy általmenjen az ő országán: azért eltére Izráel ő tőle. 22 Majd elindulának Kádesből, és jutának Izráel fiai, az egész gyülekezet a Hór hegyére. 23 És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, a Hór hegyénél, Edom földének határában, mondván: 24 Áron az ő népeihez takarítatik: mert nem megy be a földre, a

melyet Izráel fiainak adtam, mivelhogy ellenszegültetek az én szómnak a versengésnek vizénél. 25 Vedd Áront és Eleázárt, az ő fiát, és vezesd fel őket a Hór hegyére. 26 És vetkeztesd le Áront az ő ruhából, és öltöztesd fel azokba Eleázárt, az ő fiát; mert Áron az ő népéhez takarítatik, és meghal ott. 27 És úgy cselekedék Mózes, a mint parancsolta vala az Úr, és felmenének a Hór hegyére az egész gyülekezet láttára. 28 És Mózes levetkezteté Áront az ő ruhából, és felöltözötté azokba Eleázárt, az ő fiát. És meghala Áron ott a hegynek tetején, Mózes pedig és Eleázár leszállva a hegyről. 29 És látá az egész gyülekezet, hogy meghalt vala Áron, és siratá Áront harmincz napig Izráelnek egész háza.

21 Mikor pedig meghallotta a Kananeus, Arad királya, a ki lakozik vala dél felől, hogy jön Izráel a kémeknek útán: megüközék Izráelkel, és foglyokat ejte közülök. 2 Fogadást tőn azért Izráel az Úrnak, és monda: Ha valóban kezembe adod e népet, eltörölök az ő városait. 3 És meghallgatá az Úr Izráelnek szavát, és kézbe adá a Kananeust, és eltörölök őket, és azoknak városait. És nevezé azt a helyet Hormának. 4 És elindulának a Hór hegyétől a veres tengerhez vivő úton, hogy megkerüljék Edom földét. És a népnek lelke megkeseredék útközben. 5 És szóla a nép Isten ellen és Mózes ellen: Miért hoztatok fel minket Égyiptomból, hogy meghalunk e pusztában? Mert nincsen kenyér, víz sincsen, és e hitvány eledeült útjá a mi lelkünk. 6 Bocsáta azért az Úr a népre tüzes kígyókat, és megmardosák a népet, és sokan meghalának Izráel népéből. 7 Akkor méne a nép Mózeshez, és mondának: Vétketünk, mert szöltünk az Úr ellen és te ellened; imádkozzál az Úrhoz, hogy vigye el rólunk a kígyókat. És imádkozk Mózes a népert. 8 És monda az Úr Mózesnek: Csinálj magadnak tüzes kígyót, és tűzd fel azt póznára: és ha valaki megmarattatik, és feltekint arra, életben maradjon. 9 Csinálja azért Mózes rézkígyót, és feltűzé azt póznára. És lón, hogy ha a kígyó valakit megmar vala, és az feltekinte a rézkígyóra, életben marada.

10 Azután elindulának Izráel fiai, és táborot ütének Obóthban. 11 Obóthból is elindulának, és táborot ütének Hije-Abarimban, abban a pusztában, a mely Moáb előtt vala napkelet felől. 12 Onnét elindulának, és táborot ütének Zéred völgyében. 13 Onnét elindulának, és táborot ütének az Arnon vizén túl, a mely van a pusztában, és kijő az Emoreus határából. Mert az Arnon Moábnak határa Moáb között és Emoreus között. 14 Azért van szó az Úr hadainak könyvében: Vahébről Szúfában, és a patakokról Arnonnál, 15 És a patakok folyásáról, a mely Ar város felé hajol és Moáb határára dül. 16 És onnét Béérbe menének. Ez az a kút, a melynél mondotta vala az Úr Mózesnek: Gyűjtsd össze a népet, és adok nékik vizet. 17 Akkor éneklé az Izráel ez éneket: Jőjj fel óh kút! énekeljetek néki! 18 Kút, a melyet fejedelmek ástak; a nép előkelői vájtak, kormánypálczával, vezérbotjaikkal. És a pusztából Mathanába menének. 19 És Mathanából Nahaliélbé, és Nahaliélból Bámóthba. 20 Bámóthból pedig abba a völgybe, a mely Moáb mezején van, onnan a Piszga tetejére, a mely a sivatagra néz. 21 És külde Izráel követeket Szíhonhoz, az Emoreusok királyához, mondván: 22 Hadd mehessek át a te földeden! Nem hajlunk mezőre,

sem szőlőre, kútvizet sem iszunk; az országúton megyünk, míg átmegyünk a te határon. 23 De nem engedé Szíhon Izráelnek, hogy átmenjen az ő határan, sőt egybegyűjté Szíhon minden népét, és kiméne Izráel ellen a pusztába, és jöve Jaháczba; és megüközik Izráellel. 24 És megveré őt Izráel fegyvernek élivel, és elfoglalá annak földét Arnontól Jabbókig, az Ammon fiaiig; mert erős vala az Ammon fiainak határa. 25 És elfoglalá Izráel mind e városokat, és megtelepedék Izráel az Emoreusok minden városában, Hesbonban és annak minden városában; 26 Mert Hesbon Szíhonnak az Emoreusok királyának városa vala, ki is hadakozott vala Moábnak előbbi királyával, és elvett vala minden földet annak kezéből Arnonig. 27 Azért mondják a példabeszédmondók: Jöjjetek Hesbonba! Építessék és erősítessék Szíhon városa! 28 Mert tűz jött ki Hesbonból, láng Szíhon városából; megemészette Art, Moábnak városát, Arnon magaslatainak urait. 29 Jaj néked Moáb! Elvesztél Kámosnak népe! Futásra adta ő fiait, leányait fogságra Szíhonnak, az emoreus királynak. 30 De mi lövöldöztük őket, elveszett Hesbon Dibonig, és elpusztítottuk Nofáig, a mely Medebáig ér. 31 Megtelepedék azért Izráel az Emoreusok földén. 32 És elkülde Mózes, hogy megkémleljék Jázert, és bevezék annak városait, és kiúz az Emoreust, a ki ott vala. 33 Majd megfordulának, és felmenének a Básánba vivő úton. És kijöve Og, Básán királya ő ellenök, ő és egész népe, hogy megütközzenek Hedreiben. 34 Akkor monda az Úr Mózesnek: Ne félj tőle, mert a te kezdebe adtam őt, és egész népet, és az ő földét. És úgy cselekedjél vele, a miképen cselekedtél Szíhonnal az Emoreusok királyával, a ki lakik vala Hesbonban. 35 Megverék azért őt és az ő fiait és egész népet annyira, hogy egy sem marada belőle; és elfoglalák az ő földét.

22 És tovább menének Izráel fiai, és táborot ütének Moáb mezőségen a Jordánon túl, Jéríkhó ellenében. 2 És mikor látta Bálák, a Czippór fia mind azokat, a melyeket cselekedett vala Izráel az Emoreussal: 3 Igen megrémüle Moáb a néptől, mivelhogy sok vala az, és búsula Moáb Izráel fiai miatt. 4 Monda azért Moáb Midíán véneinek: Most elhalja e sokaság minden mi környékünket, a miképen elhalja az ökör a mezőnk pázsítját. (Bálák pedig, Czippónak fia Moáb királya vala abban az időben.) 5 Külde azért követeket Bálámhöz, a Beór fiához Péthorba, a mely vala a folyóvíz mellett, az ő népe fiainak földére, hogy hívják őt, mondván: Ímé nép jött ki Égyiptomból, és íme ellepte e földnek színét, és megtelepszik én ellenemben. 6 Most azért kérlek jójj el, átkozd meg érettem e népet, mert erősebb nálamnál; talán erőt vehetek rajta, megverjük őt, és kiúzhetem őt e földből; mert jól tudom, hogy a kit megáldasz, meg lesz áldva, és a kit megátkozol, átkozott lesz. 7 Elmenének azért Moábnak vénei és Midíánnak vénei, és a jövendőmondásnak jutalma kezeikben vala, és jutának Bálámhöz, és megmondák néki Bálák izeretét. 8 Ó pedig monda nékik: Háljatok itt ez éjjel, és feleleket adok néktek, a miképen szól nékem az Úr. És Moábnak fejedelmei ott maradának Bálámnál. 9 Eljöve pedig az Isten Bálámhöz, és monda: Kicsodák ezek a férfiak te nálad? 10 És monda Bálám az Istennek: Bálák, Czippór fia, Moáb királya, küldött én hozzám, ezt mondván: 11 Ímé a nép, a

mely kijött Égyiptomból, ellepte a földnek színét; most azért jöjj el, átkozd meg azt érettem, talán megharczolhatok vele, és kiúzhetem őt. **12** És monda Isten Bálámnak: Ne menj el ő velök, ne átkozd meg azt a népet, mert áldott az. **13** Felkele azért Bálám reggel, és monda a Bálák fejedelmeinek: Menjetek el a ti földetekre; mert nem akarja az Úr megengedni nékem, hogy elmenjenek veletek. **14** És felkelének Moáb fejedelmei, és jutának Bálához, és mondának: Nem akart Bálám eljönni velünk. **15** Elkülde azért ismét Bálák több fejedelmet, amazoknál előkelőbbeket. **16** És eljutának Bálához, és mondának néki: Ezt mondja Bálák, Czippónak fia: Kérlek, ne vonakodjál eljönni hozzá! **17** Mert igen-igen megtiszteltek téged, és akármit mondasz nékem, megcselekszem. Jöjj el azért kérlek, és átkozd meg értem e népet! **18** Bálám pedig felele és monda a Bálák szolgáinak: Ha Bálák az ő házát aranynyal és ezüsttel tele adná is nékem, nem hághatom át az Úrnak, az én Istenemnek szavát, hogy valamit míveljek; kicsiny vagy nagyon. **19** Most mindenazonáltal maradjatok itt kérlek ti is ez éjjel, hadd tudjam meg, mit szól ismét az Úr nékem? **20** És eljöve Isten Bálához éjjel, és monda néki: Ha azért jöttek e férfiak, hogy elhívjanak téged: kelj fel, menj el velök; de mindenkorral azt cselekedj, a mit mondok majd néked. **21** Felkele azért Bálám reggel, és megnyergel az ő szamarát, és elméne a Moáb fejedelmeivel. **22** De megharaguék Isten, hogy elmegy vala ő. És megálla az Úrnak angyala az útban, hogy ellenkezzék vele: ő pedig üget vala az ő szamarán, és két szolgája vala vele. **23** És meglátta a szamár az Úrnak angyalát, a mint áll vala az úton, és mezítelen fegyvere a kezében; letére azért a szamár az útról, és méne a mezőre; Bálám pedig veré az ő szamarát, hogy visszatérítse azt az útra. **24** Azután megálla az Úrnak angyala a szőlők ösvényén, holott innen is garád, onnan is garád vala. **25** A mint meglátta a szamár az Úrnak angyalát, a falhoz szorula, és a Bálám lábat is oda szorítá a falhoz; ezért ismét megveré azt. **26** Az Úr angyala pedig ismét tovább méne, és megálla szoros helyen, hol nem volt út a kitérésre, sem jobbra, sem balra. **27** A mint meglátta a szamár az Úrnak angyalát, lefeküvék Bálám alatt, azért megharaguék Bálám, és megveré a szamarat bottal. **28** És megnyitá az Úr a szamárnak száját, és monda a szamár Bálámnak: Mit véttem néked, hogy immár háromszor vertél meg engem? **29** Bálám pedig monda a szamárnak: Mert megcsípoltál engem! Vajha volna fegyver a kezemben, nyilván megölnélek most téged. **30** És monda a szamár Bálámnak: Avagy nem te szamarad vagyok-é, a melyen járni szoktál, a mióta megvagy, mind e napig? Avagy szoktam volt-é veled e képen cselekedni? Az pedig felele: Nem. **31** És megnyitá az Úr a Bálám szemeit, és látá az Úr angyalát, a mint áll vala az útban, és mezítelen fegyverét az ő kezében; akkor meghajtja magát és arcra borula. **32** Az Úrnak angyala pedig monda néki: Miért verted meg a te szamaradat immár három ízben? Íme én jöttem ki, hogy ellenkezzem veled, mert veszedelmes ez az út én előttém. **33** És meglátott engem a szamár, és kitért én előttem immár három ízben; ha ki nem tért volna előlem, most meg is öltelek volna téged, ő pedig életben hagytam volna. **34** Monda azért Bálám az Úr angyalának: Vétkeztem, mert nem tudtam, hogy te állasz előttem az útban. Most azért,

ha nem tetszik ez néked, visszatérrek. **35** Az Úrnak angyala pedig monda Bálámnak: Menj el e férfiakkal; mindenkorral a mit én mondok majd néked, azt mondjad. Elméne azért Bálám a Bálák fejedelmeivel. **36** Mikor pedig meghallá Bálák, hogy jön Bálám, kiméne előbe Moábnak egyik városába, a mely az Arnonvidékén, a határ szélén vala. **37** És monda Bálák Bálámnak: Avagy nem küldözgettem-é hozzád, hogy hívjanak téged? Miért nem jösz vala én hozzá? Avagy valóban nem tisztelethetnék meg téged? **38** Bálám pedig monda Bálámnak: Íme eljöttem hozzád. Most pedig szóhatok-é magamtól valamit? A mi mondani valót Isten ád az én számba, azt mondomb. **39** És elméne Bálám Bálákkal, és eljutának Kiryat-Husótba. **40** És vágata Bálák ökrökét és juhokat, és küldé Bálámnak és a fejedelmeknek, a kik vele valának. **41** Reggel pedig magához vevé Bálák Bálámot és felvivé őt a Baál magas hegyére, hogy meglássa onnét a népnek valami részét.

23 És monda Bálám Báláknak: Építs itt nékem hét oltárt, és készíts el ide nékem hét tulkit és hét kost. **2** És úgy cselekedék Bálák a miképen mondotta vala Bálám. És áldozék Bálák és Bálám mindenik oltáron egy-egy tulkit és egy-egy kost. **3** És monda Bálám Báláknak: Állj meg a te égoálaldozatod mellett, én pedig elmelegyek; talán előmbe jő az Úr nékem, és a mit mutat majd nékem, megjelentem néked. Elméne azért egy kopasz oromra. **4** És előbe méne Isten Bálámnak, és monda néki Bálám: A hét oltárt elrendeztem, és áldoztam mindenik oltáron egy-egy tulkit és egy-egy kost. **5** Az Úr pedig igét adta Bálámnak szájába, és monda néki: Térj vissza Bálához, és így szólj. **6** És visszatére ő hozzá, és íme áll vala az ő égoálaldozata mellett; ő maga és Moábnak minden fejedelme. **7** És elkezdé az ő példázó beszédét, és monda: Síriából hozatott engem Bálák, Moábnak királya kelet hegyeiről, mondván: Jöjj, átkozd meg nékem Jákóböt, és jöjj, szidalmazzd meg Izráelit; **8** Mit átkozzam azt, a kit Isten nem átkoz, és mit szidalmazzam azt, a kit az Úr nem szidalmaz? **9** Mert sziklák tetejéről nézem őt, és halmokról tekintem őt; íme oly nép, a mely maga fog lakni, és nem számláltatik a nemzetek közé. **10** Ki számlálhatja meg a Jákób porát, és Izráel negyedrészének számát? Haljon meg az én lelkem az igazak halálával, és legyen az én utolsó napom, mint az övé! **11** És monda Bálák Bálámnak: Mit cselekeszel én velem? Hogy megátkozzad ellenségeimet, azért hoztalak téged, és íme igen megáldásd őket. **12** Ez pedig felele és monda: Avagy nem arra kell-é vigyáznom, hogy azt szóljam, a mit az Úr adott az én számba? **13** Monda azután néki Bálák: Kérlek, jöjj velem más helyre, honnét meglássad őt, de csak valamely részét látod annak, és őt mindenestől nem látod, és átkozd meg őt onnét nékem. **14** És vivé őt az órállók helyére, a Piszga tetejére, és építé hét oltárt, és áldozék egy-egy tulkit és egy-egy kost mindenik oltáron. **15** És monda Báláknak: Állj meg itt a te égoálaldozatod mellett, én pedig előbe megyek amoda. **16** Elébe méne azért az Úr Bálámnak, és igét adta az ő szájába, és monda: Térj vissza Bálához, és így szólj. **17** Méne azért ő hozzá, és íme ő áll vala az ő égoálaldozata mellett, és Moáb fejedelme is ő vele. És monda néki Bálák: Mit szóla az Úr? **18** Akkor elkezdé az ő példázó beszédét, és monda: Kelj fel Bálák, és halljad; figyel reám Czippónak fia! **19** Nem ember az

Isten, hogy hazudjék és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-é Ő valamit, hogy meg ne tenné? Igér-é valamit, hogy azt ne teljesítené? 20 Ímé parancsolatot vettem, hogy áldjak; ha Ő áld, én azt meg nem fordíthatom. 21 Nem vett észre Jáköbban hamisságot, és nem látott gonoszságot Izráelben. Az Úr, az Ő Istené van Ő vele; és királynak szóló rivalgás hangzik Ő benne. 22 Isten hozta ki Őket Egyiptomból, az Ő ereje mint a vad bivalyé. 23 Mert nem fog varázslás Jákóbón, sem jóvendőmondás Izráelen. Idején adatik tudtára Jákóbnak és Izráelnek: mit mítvált Isten! 24 Ímé e nép felkél mint nőstény oroszlán, és feltámad mint hím oroszlán; nem nyugszik, míg prédát nem eszik, és elejtettek vérét nem iszsa. 25 Akkor monda Bálák Bálámnak: Se ne átkozzad, se ne áldjad Őt. 26 Felele pedig Bálám, és monda Bálámnak: Avagy nem szólottam volt-é néked, mondván: Valamit mond nékem az Úr, azt mítvelem? 27 És monda Bálák Bálámnak: Jöjj, kérlek, elviszlek téged más helyre: talán tetszeni fog az Istenek, hogy megátkozzad onnét e népet én érettem. 28 Elvívé azért Bálák Bálámot a Peór tetejére, a mely a pusztai felé néz. 29 És monda Bálák Bálámnak: Építess itt nékem hét oltárt, és készíts el ide nékem hét tulkit és hét kost. 30 Úgy cselekedék azért Bálák, a mint mondotta volt Bálám, és áldozék minden oltáron egy-egy tulkit és egy-egy kost.

24 Mikor pedig láitta Bálám, hogy tetszik az Úrnak, hogy megáldja Izráelit, nem indula, mint az előtt, varázslatok után, hanem fordítá az Ő orczáját a pusztai felé. 2 És mikor felemelte Bálám az Ő szemeit, látta Izráelit, a mint letelepedett az Ő nemzetiségei szerint: és Istennek lelke vala Ő rajta. 3 Akkor elkezdé az Ő példázó beszédét és monda: Bálámnak, Beór fiának szótára, a megnyílt szemű embernek szótára. 4 Annak szótára, a ki hallja Istennek beszédét, a ki látja a Mindenhatónak látását, leborulva, de nyitott szemekkel: 5 Mily szépek a te sátoraid óh Jákób! a te hajlékaid óh Izráel! 6 Mint kiterjesztett völgyek, mint kertek a folyóvíz mellett, mint az Úr plántálta áloék, mint czédrusfák a vizek mellett! 7 Víz ömlédez az Ő vedreiből, vetését bő víz öntözi; királya nagyobb Agálnál, és felmagasztalnak az Ő országa. 8 Isten hozta ki Egyiptomból, az Ő ereje mint a vad bivalyé: megemészti a pogányokat, az Ő ellenségeit; csontjaikat megtöri, és nyilaival által veri. 9 Lehever, nyugszik mint hím oroszlán, és mint nőstény oroszlán; ki serkenti fel Őt? A ki áld téged, áldott lészen, és ki átkoz téged, átkozott lészen. 10 És felgerjede Bálámnak haragja Bálám ellen, és egybeüté kezeit, és monda Bálák Bálámnak: Azért hívtalak téged, hogy átkozd meg ellenségeimet; és ímé igen megáldottad immár három ízben. 11 Most azért fuss a te helyedre. Mondottam vala, hogy igen megtisztellek téged; de ímé megfosztott téged az Úr a tisztességtől. 12 És monda Bálám Bálámnak: A te követeidnek is, a kiket küldöttél volt hozzámm, nem így szólottam-é, mondván: 13 Ha Bálák az Ő házát ezüsttel és aranyval tele adná is nékem, az Úrnak beszédét által nem hágatom, hogy magamtól jót, vagy rosszat cselekedjem. A mit az Úr szól, azt szólom. 14 Most pedig én elmegyek ímé az én népmemhez; jöjj, hadd jelentsem ki néked, mit fog cselekedni e nép a te népeddel, a következő időben. 15 És elkezdé az Ő példázó beszédét, és monda: Bálámnak,

Beór fiának szótára, a megnyílt szemű ember szótára, 16 Annak szótára, a ki hallja Istennek beszédét, és a ki tudja a Magasságosnak tudományát, és a ki látja a mindenhatónak látását, leborulva, de nyitott szemekkel. 17 Látom Őt, de nem most; nézem Őt, de nem közel. Csillag származik Jákóbból, és királyi pálca támad Izráelből; és általáneri Moábnak oldalait, és összetöri Sethnek minden fiait. 18 És Edom más birtoka lesz, Szeir az Ő ellensége is másnak birtoka lesz; de hatalmasan cselekszik Izráel. 19 És uralkodik a Jákóbtól való, és elveszti a városból a megmaradtat. 20 És mikor látja vala Amáleket, elkezdé az Ő példázó beszédét, és monda: Amálek első a nemzetek között, de végeztre mindenestől elvész. 21 És mikor látja vala a Keneust, elkezdé példázó beszédét, és monda: Erős a te lakhelyed, és sziklára raktad fészkedet; 22 Mégis el fog pusztulni Kain; a míg Assur téged fogva viszen. 23 Újra kezdé az Ő példázó beszédét, és monda: Óh, ki fog élni még, a mikor véghez viszi ezt az Isten? 24 És Kittim partjairól hajók jönök, és nyomorgatják Assúrt, nyomorgatják Ébert is, és ez is mindenestől elvész. 25 Felkele azért Bálám, és elméne, hogy visszatérjen az Ő helyére. És Bálák is elméne az Ő útján.

25 Mikor pedig Sittimben lakozik vala Izráel, kezde a nép paráználkodni Moáb leányaival. 2 Mert hívogaták a népet az Ő isteneik áldozataira; és evék a nép, és imádá azoknak isteneit. 3 És odaszegődék Izráel Bál-Peórhoz; az Úr haragja pedig felgerjede Izráel ellen. 4 És monda az Úr Mózesnek: Vedd elő e népnek minden főemberét, és akasztasd fel Őket az Úrnak fényes nappal; hogy elforduljon az Úr haragjának gerjedezése Izráeltől. 5 Monda azért Mózes Izráel bíráinak: Kiki Ölje meg az Ő embereit, a kik odaszegődtek Bál-Peórhoz. 6 És ímé eljöve valaki Izráel fiai közül, és hoza az Ő atyafai felé egy midiánbeli asszonyt, Mózes szeme láttára, és Izráel fiai egész gyülekezetének láttára; Ők pedig sírnak vala a gyülekezet sátorának nyilásánál. 7 És mikor láitta vala Fineás, Eleázár fia, Áron papnak unokája, felkele a gyülekezet közül, és dárdáját vevé kezébe. 8 És beméne az izráelita férfi után a sátorba, és általdöfé mindkettőjöt, mind az izráelita férfit, mind az asszonyt hason. És megszünék a csapás Izráel fiai között. 9 De meghaltak vala a csapás miatt huszonnegy ezeren. 10 Akkor szóla az Úr Mózesnek, mondván: 11 Fineás, Eleázár fia, Áron pap unokája, elfordította az én haragomat Izráel fiaitól, mivelhogy az én bosszumát megállotta Ő közöttök; ezért nem pusztítom ki bosszúmban Izráel fiait. 12 Mondott azért: Ímé én az én szövetségemet, a békesség szövetségét adom Ő néki. 13 És lészen Ő nála és az Ő magvánál Ő utána az örökkévaló papságunk szövetsége; mivelhogy bosszút állott az Ő Istenéért, és engesztelest végze Izráel fiaiért. 14 A megölöttet izráelita férfinak neve pedig, a ki a midiánbeli asszonyval együtt öletett meg, Zimri, a Szálu fia vala, a Simeon-nemzet séháznépének fejedelme. 15 A megölöttet midiánbeli asszony neve pedig Kozbi, Czúr leánya, a ki a Midiániták között az Ő atya háza nemzetiségeinek fejedelme vala. 16 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 17 Támadjátok meg a Midiánitákat, és verjétek meg Őket, 18 Mert Ők megtámadtak titkot az Ő cselszöveisekkel, a melyeket Peórért és az Ő hugokért Kozbiért, a midián fejedelem

leányáért szőttek ellenetek, a ki megöletett a Peór miatt való csapásnak napján.

26 És lőn a csapás után, szóla az Úr Mózesnek és Eleázárnak, az Áron pap fiának, mondván: **2** Vegyétek számba Izráel fiainak egész gyülekezetét, húsz esztendőstől fogva és feljebb, az ő atyáiknak háznépe szerint; mindenkit, aki hadba mehet Izráelben. **3** Szóla azért velök Mózes és Eleázár, a pap, a Moáb mezőségében a Jordán mellett, Jérikhó ellenében, mondván: **4** Vegyétek számba a népet, húsz esztendőstől fogva és feljebb, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek és Izráel fiainak, a kik kijöttek volt Egyiptom földéből. **5** Rúben elsőszülöttje Izráelnek. Rúben fiai ezek: Hánoktól a Hánokiták, Pallutót a Palluiták nemzetsége. **6** Hezrontól a Hezroniták nemzetsége, Kármítól a Kármíták nemzetsége. **7** Ezek a Rúbeniták nemzetségei. És lőn az ő számok negyvenhárom ezer, hétszáz és harmincz. **8** És a Pallu fiai valának: Eliáb. **9** Eliáb fiai pedig, Nemuél, Dáthán és Abirám. Ez a Dáthán és Abirám a gyülekezet előljárói valának, a kik feltámadtak vala Mózes ellen és Áron ellen. **10** És megnyitája a föld az ő száját, és elnyelő őket és Körét, meghalván az a gyülekezet, mivelhogy megemészte a tűz kétszáz és ötven férfiút, a kik intópeldául lónék. **11** Kóré fiai pedig nem halának meg. **12** Simeon fiai az ő nemzetségeik szerint ezek: Nemuéltől a Nemuéliták nemzetsége, Jámintól a Jáminiták nemzetsége, Jákintól a Jákiniták nemzetsége. **13** Zerákhtól a Zerákhiták nemzetsége. Saultól a Sauliták nemzetsége. **14** Ezek a Simeoniták nemzetségei: huszonkét ezer és kétszáz. **15** Gád fiai az ő nemzetségeik szerint ezek: Sefontól a Sefoniták nemzetsége, Haggítól a Haggíták nemzetsége, Súnítól a Súniták nemzetsége. **16** Oznitól az Ozniták nemzetsége, Éritől az Ériták nemzetsége. **17** Arodtól az Aroditák nemzetsége, Arélitől az Aréiliták nemzetsége. **18** Ezek Gád fiainak nemzetségei; az ő számok szerint negyven ezer és ötszáz. **19** Júda fiai: Ér és Onán. És meghala Ér és Onán a Kanaán földén. **20** Júda fiai pedig az ő nemzetségeik szerint ezek valának: Séláhtól a Séláhiták nemzetsége, Pérecztől a Pérecziták nemzetsége, Zerákhtól a Zerákhiták nemzetsége. **21** Pérecz fiai valának pedig: Hezrontól a Hezroniták nemzetsége; Hámultól a Hámuliták nemzetsége. **22** Ezek Júda nemzetségei az ő számok szerint: hetvenhat ezer ötszáz. **23** Izsakhár fiai az ő nemzetségeik szerint ezek: Thólától a Thóláiták nemzetsége; Puvától a Puviták nemzetsége; **24** Jásubtól a Jásubiták nemzetsége; Simrontól a Simroniták nemzetsége. **25** Ezek Izsakhár nemzetségei az ő számok szerint: hatvannégy ezer háromszáz. **26** Zebulon fiai az ő nemzetségeik szerint ezek: Szeredtől a Szerediták nemzetsége, Élontól az Éloniták nemzetsége, Jahleélőltől a Jahleélíták nemzetsége. **27** Ezek a Zebuloniták nemzetségei az ő számok szerint: hatvan ezer ötszáz. **28** József fiai az ő nemzetségeik szerint ezek: Manasse és Efraim. **29** Manasse fiai: Mákirről a Mákiriták nemzetsége. Mákir nemzé Gileádot; Gileádtól a Gileáditák nemzetsége. **30** Ezek Gileád fiai: Jezertől a Jezeriták nemzetsége, Hélektől a Hélekiták nemzetsége. **31** És Aszriéltől az Aszriéliták nemzetsége; Sekemtől a Sekemíták nemzetsége. **32** És Semidától a Semidáták nemzetsége és Héfertől a Héferiták nemzetsége. **33** Czélofhádnak pedig, a

Héfer fiának nem voltak fiai, hanem leányai; és a Czélofhád leányainak nevei ezek: Makhla, Nóa, Hogla, Milkha és Thircza. **34** Ezek Manasse nemzetségei, és az ő számok ötvenkét ezer és hétszáz. **35** Ezek Efraim fiai az ő nemzetségeik szerint: Sutheláktól a Suthelákhíták nemzetsége, Békertől a Békeriták nemzetsége, Tahántól a Tahániták nemzetsége. **36** Ezek pedig a Suthelákh fiai: Érántól az Érániták nemzetsége. **37** Ezek Efraim fiainak nemzetségei az ő számok szerint: harminczkét ezer és ötszáz. Ezek József fiai az ő nemzetségeik szerint. **38** Benjámin fiai az ő nemzetségeik szerint ezek: Belától a Belaiták nemzetsége; Asbélől az Asbeliták nemzetsége; Ahirámtól az Ahirámiták nemzetsége. **39** Sefufámtól a Sefufámiták nemzetsége; Hufámtól a Hufámiták nemzetsége. **40** Bela fiai pedig valának: Ard és Naamán: Ardtól az Arditák nemzetsége; Naamántól a Naamániták nemzetsége. **41** Ezek Benjámin fiai az ő nemzetségeik szerint, és számok: negyvenöt ezer és hatszáz. **42** Ezek Dán fiai az ő nemzetségeik szerint: Suhámtól a Suhámiták nemzetsége. Ezek Dán nemzetségei, az ő nemzetségeik szerint. **43** A Suhamiták minden nemzetsége az ő számok szerint: hatvannégy ezer és negyszáz. **44** Áser fiai az ő nemzetségeik szerint ezek: Jimnától a Jimnaiták nemzetsége; Jisvitől a Jisviták nemzetsége; Bériától a Bérihiták nemzetsége. **45** A Béria fiaitől: Khébertől a Khéberiták nemzetsége, Malkiéltől a Malkiéliták nemzetsége. **46** Áser leányának pedig neve vala Sérah. **47** Ezek Áser fiainak nemzetségei az ő számok szerint: ötvenhárom ezer és negyszáz. **48** Naftáli fiai az ő nemzetségeik szerint ezek: Jakhczeéltől a Jakhczeéliták nemzetsége, Gúnitól a Gúniták nemzetsége. **49** Jéczertől a Jéczeriták nemzetsége; Sillémtől a Sillémiták nemzetsége. **50** Ezek Naftáli nemzetségei az ő nemzetségeik szerint: az ő számok pedig negyvenöt ezer és negyszáz. **51** Ezek Izráel fiainak megszámláltjai: hatszáz egyezer hétszáz harmincz. **52** Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: **53** Ezeknek osztassák el az a föld örökségül, az ő neveiknek száma szerint. **54** A nagyobb számúnak adj nagyobb örökséget, a kisebb számúnak pedig tudd kisebbé az ő örökségét; mindeniknek az ő száma szerint adattassék az ő örökségeit. **55** De sorssal osztassák el a föld; az ő atyok törzseinéig nevei szerint örököljenek. **56** A sors szerint osztassák el az örökség, mind a sok és mind a kevés között. **57** Ezek pedig Lévi megszámláltjai az ő nemzetségeik szerint: Gérsontól a Gérsiniták nemzetsége; Kéháttól a Kéhátiták nemzetsége; Méráritól a Méráriták nemzetsége. **58** Ezek Lévi nemzetségei: a Libniták nemzetsége, a Hébroniták nemzetsége, a Makhliták nemzetsége, a Músiták nemzetsége, a Kórahíták nemzetsége. Kéhát pedig nemzé Amrámot. **59** Amram feleségének neve pedig Jókebed, a Lévi leánya, aki Egyiptomban született Lévinek; és ő szülte Amrámnak Áront, Mózest, és Miriamot, az ő leánytestvéröket. **60** És születének Áronnak: Nádáb és Abihu, Eleázár és Ithamár. **61** És meghalanak Nádáb és Abihu, mikor idegen tűzzel áldozának az Úr előtt. **62** És vala azoknak száma: huszonhárom ezer, mind férfiak, egy hónapostól fogva és feljebb; mert nem voltak beszámlálva az Izráel fiai közé, mivel nem adatott nékik örökség Izráel fiai között. **63** Ezek Mózesnek és Eleázárnak, a papnak megszámláltjai, a kik megszámlálák Izráel fiait a Moáb mezőségében, Jérikhó átellenében a Jordán

mellett. **64** Ezek között pedig nem volt senki a Mózestől és Áron papítól megszámláltattak közül, mikor megszámlálták vala Izráel fiait a Sinai pusztájában. **65** Mert az Úr mondotta vala nékik: Bizonnyal meghalnak a pusztában; és senki nem maradt meg azok közül, hanem csak Káleb, a Jefunné fia, és Józsué, a Nún fia.

27 Előállának pedig a Czélofhád leányai, a ki Héfer fia vala, a ki Gileád fia, a ki Mákir fia, a ki Manasse fia vala, József fiának, Manassénak nemzetiségei közül. Ezek pedig az Ő leányainak neveik: Makhla, Nóna, Hogla, Milkha és Thircza. **2** És megállának Mózes előtt, és Eleázár pap előtt, és a fejedelmek előtt, és az egész gyülekezet előtt a gyülekezet sátorának nyílásánál, mondván: **3** A mi atyánk meghalt a pusztában, de Ő nem volt azoknak seregeiben, a kik összeseregeltek volt az Úr ellen a Kóré seregében; hanem az Ő bűnéről holt meg, és fiai nem voltak néki. **4** Miért töröltetnék el a mi atyánknak neve az Ő nemzetisége közül, azért, hogy nincsen őnéki fia? Adj örökséget nékünk a mi atyánknak atyafiai között. **5** Mózes pedig vivé ezeknek ügyét az Úr elé. **6** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **7** Igazat szólnak a Czélofhád leányai: Adj nékik örökségi birtokot az Ő atyoknak atyafiai között, és szállítsd rájok az Ő atyoknak örökségét. **8** Izráel fiainak pedig szólj, mondván: Mikor valaki meghal, és fia nem leend annak, akkor adjátok annak örökségét az Ő leányának. **9** Ha pedig nem leend néki leánya, akkor adjátok az Ő örökségét az Ő testvéreinek. **10** Ha pedig nem leendenek néki testvérei, akkor adjátok az Ő örökségét az Ő atyja testvéreinek. **11** Ha pedig nem leendenek az Ő atyának testvérei, akkor adjátok az Ő örökségét annak, a ki legközelebbi atyafia az Ő nemzetiségből, és bírja azt. Legyen pedig az Izráel fiainak végezett törvényök, a miképen megparancsolta az Úr Mózesnek. **12** Monda azután az Úr Mózesnek: Menj fel az Abarim hegycsúcsra, és lásd meg a földet, a melyet Izráel fiainak adtam. **13** Miután pedig megláttad azt, takaríttatol te is a te népedhez, a miképen oda takaríttattott Áron, a te testvéred; **14** Mivelhogy nem engedétek az én beszédmennek a Czin pusztájában, a gyülekezet versengésének idején, hogy megdicsőítették volna engemet ama vizeknél az Ő szemeik előtt. Ezek a versengésnek vizei Kádesnél a Czin pusztájában. **15** Szóla azért Mózes az Úrnak, mondván: **16** Az Úr, a minden test lelkének Istené, rendeljen férfiút a gyülekezet fölé. **17** A ki kimenjen Ő előtök, és a ki bemenjen Ő előtök; a ki kivigye őket, és a ki bevigye őket, hogy ne legyen az Úr gyülekezete olyan mint a juhok, a melyeknek nincsen pásztoruk. **18** Az Úr pedig monda Mózesnek: Vedd mellé Józsuét a Nún fiaát, a férfiút, a kiben lélek van, és tudd Ő reá a te kezedet. **19** És állasd Őt Eleázár pap elé, és az egész gyülekezet elő, és adj néki parancsolatokat az Ő szemeik előtt. **20** És a te dicsőségedet közöld Ő vele, hogy hallgassa Őt Izráel fiainak egész gyülekezete. **21** Azután pedig álljon Eleázár pap elé, és kérdezje meg Őt az Urimnak ítélete felől az Úr előtt. Az Ő szava szerint menjene ki, és az Ő szava szerint menjene be, Ő és Izráel minden fia Ő vele, és az egész gyülekezet. **22** Úgy cselekedék azért Mózes, a miképen parancsolta vala az Úr néki; mert vevé Józsuét, és állatá Őt Eleázár pap elé, és az

egész gyülekezet elő. **23** És tevé az Ő kezét Ő reá, és ada néki parancsolatokat, a miképen szólott vala az Úr Mózes által.

28 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Parancsold meg Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Ügyeljetek, hogy az én áldozatomat, kenyeremet kedves illatú tűzáldozatul a maga idejében áldozzátok nékem. **3** És mondd meg nékik: Ez a tűzáldozat, a melyet áldozzatok az Úrnak: egy esztendős, ép bárányokat, naponként kettőt, szüntelen való egészen égoáldozatul. **4** Egyik bárányt reggel készítsd el, a másik bárányt pedig esténen készítsd el. **5** És egy efa lánglisznek tizedrészt ételáldozatul, megelegyítve egy hin sajtot olajnak negyedrészével. **6** Ez a szüntelen való egészen égoáldozat, a mely Sinai hegyen szerezetetted kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak. **7** Annak itáláldozatja pedig egy hinnek negyedrésze egy-egy bárányhoz. A szenthelyen adit itáláldozatot, jó borból az Úrnak. **8** A másik bárányt készítsd el esténen, a reggeli ételáldozat és annak itáláldozatja szerint készítsd el azt, jóillatú tűzáldozatul az Úrnak. **9** Szombatnapon pedig áldozz két ép bárányt, esztendősököt, és két tized efa lisztlángot olajjal elegyített ételáldozatul, annak itáláldozatjával egybe. **10** Ez a szombati egészen égoáldozat szombatonként, a szüntelen való egészen égoáldozaton és annak itáláldozatján kívül. **11** A ti hónapjaitok kezdetén is áldozzatok az Úrnak egészen égoáldozatul két fiatal tulkot, egy kost, és hét esztendős, ép bárányt. **12** És egy-egy tulok mellé olajjal elegyített három tized efa lángliszettel ételáldozatul, egy-egy kos mellé pedig olajjal elegyített két tized efa lángliszettel ételáldozatul. **13** És egy-egy bárány mellé egy-egy tized efa lisztlángot olajjal elegyítve ételáldozatul; égoáldozat ez, kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. **14** Az azokhoz való itáláldozat pedig legyen fél hin bor egy tulok mellé, egy harmad hin egy kos mellé, és egy negyed hin egy bárány mellé. Ez a hónapos egészen égoáldozat minden hónap kezdetén, az esztendőnek hónapjai szerint. **15** És egy kecskebakot is készítsetek el bűnért való áldozatul az Úrnak, a szüntelen való egészen égoáldozaton kívül, annak itáláldozatával egyben. **16** Az első hónapban pedig, a hónapnak tizenegyedik napján az Úrnak páskhája van. **17** És a hónapnak tizenötödik napján is ünnep van; hét napon át kovásztalan kenyeret egyetek. **18** Első napon legyen szent gyülekezés; semmi robot a munkát ne végezzetek, **19** Hanem tűzáldozatul egészen égoáldozatot vigyetek az Úrnak: két fiatal tulkot, egy kost, egy esztendős bárányt hetet, a melyek épék legyenek. **20** És azoknak ételáldozata olajjal elegyített lisztláng legyen; hármon tizedrészt efát tegyetek egy tulok mellé, és két tizedrészt egy kos mellé. **21** Egy-egy bárány mellé egy-egy tizedrészt tegyetek, a hét bárány szerint. **22** És bűnért való áldozatul egy bakot, hogy engesztelés legyen értetek. **23** A reggeli egészen égoáldozaton kívül, (a mely szüntelen való égoáldozat) készítsetek el ezeket. **24** Ezek szerint készítsetek naponként hét napon át kenyeret, kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak; a szüntelen való egészen égoáldozaton kívül készítések az, annak itáláldozatjával egyben. **25** A hetedik napon is legyen nétek szent gyülekezésetek; semmi robot a munkát ne végezzetek. **26** A zsengék napján is, a mikor új ételáldozatot

visztek az Úrnak a ti hetes ünnepeteiken: szent gyülekezésetek legyen néktek; semmi robota munkát ne végezzetek. **27** Hanem vigyetek kedves illatul egészen égőáldozatot az Úrnak: két fiatal tulkot, egy kost, és esztendős bárányt hetet. **28** És azokhoz való ételáldozatul olajjal elegyített háromtized efa lisztlángot egy tulok mellé, két tizedet egy kos mellé. **29** Egy-egy bárány mellé egy-egy tizedrész, a hét bárány szerint. **30** Egy kecskebakt is, hogy engesztelés legyen értetek. **31** A szüntelen való egészen égőáldozaton és annak ételáldozatján kívül készítések ezeket: épekk legyenek, azoknak italáldozatokkal egyben.

29 A hetedik hónapban pedig a hónapnak első napján szent gyülekezésetek legyen néktek. Semmi robota munkát ne végezzetek; kört zengésének napja legyen az néktek. **2** És készítések el kedves illatul egészen égőáldozatot az Úrnak, egy fiatal tulkot, egy kost, esztendős ép bárányt hetet. **3** És azokhoz ételáldozatul olajjal elegyített három tized efa lisztlángot a tulok mellé, két tizedrész a kos mellé; **4** És egy-egy tizedrész egy-egy bárány mellé, a hét bárány szerint; **5** És egy kecskebakt búnert való áldozatul, hogy engesztelés legyen értetek, **6** az újhold egészen égőáldozatján és annak ételáldozatján kívül, és a szüntelen való egészen égőáldozaton és annak ételáldozatján, és azoknak italáldozatjukon kívül, az Ő rendjük szerint, kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak. **7** E hetedik hónapnak tizedik napján is szent gyülekezésetek legyen néktek; és sanyargassátok meg magatokat, semmi munkát ne végezzetek; **8** És vigyetek az Úrnak kedves illatú egészen égőáldozatul: egy fiatal tulkot, egy kost, esztendős bárányt hetet, épekk legyenek; **9** És azoknak ételáldozatául olajjal elegyített három tized efa lisztlángot a tulok mellé; két tizedrész az egy kos mellé; **10** Egy-egy tizedrész egy-egy bárány mellé, a hét bárány szerint. **11** Egy kecskebakt búnert való áldozatul, az engesztelestre való búnáldozaton kívül, és a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatán és azoknak italáldozatjukon kívül. **12** A hetedik hónapnak tizenötödik napján is szent gyülekezésetek legyen néktek; semmi robota munkát ne végezzetek, és az Úrnak ünnepét hét napon ünnepeljétek. **13** És vigyetek az Úrnak egészen égőáldozatot, kedves illatú tűzáldozatul: tizenhárom fiatal tulkot, két kost, esztendős bárányt tizennégyet, épekk legyenek. **14** És azoknak ételáldozatául olajjal elegyített lisztlángból három tizedrész efát egy-egy tulok mellé, a tizenhárom tulok szerint, két tizedrész egy-egy kos mellé, a két kost szerint. **15** És egy-egy tizedrész minden bárány mellé, a tizennégy bárány szerint. **16** És egy kecskebakt búnert való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. **17** Másodnapon pedig tizenkét fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket. **18** És azoknak ételáldozatjukat és italáldozatjukat, a tulok mellé, a kosok mellé, a bárányok mellé, az Ő számok szerint, a szokás szerint. **19** És egy kecskebakt búnert való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és azoknak italáldozatjukon kívül. **20** Harmadnap pedig tizenegy fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket. **21** És azoknak ételáldozatjukat és italáldozatjukat, a tulok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az Ő számok

szerint, a szokás szerint; **22** És egy kecskebakt búnert való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton és annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. **23** Negyednapon pedig tíz fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket. **24** Azoknak ételáldozatjukat és italáldozatjukat a tulok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az Ő számok szerint, a szokás szerint; **25** És egy kecskebakt búnert való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. **26** És ötödnapon kilenc fiatal tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket: **27** És azoknak ételáldozatjukat és italáldozatjukat, a tulok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, azoknak számok szerint, a szokás szerint. **28** És egy bakot búnert való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. **29** És hatodnapon nyolc tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket. **30** És azoknak ételáldozatjukat és italáldozatjukat a tulok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az Ő számok szerint, a szokás szerint; **31** És egy bakot búnert való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton kívül, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. **32** És hetedik napon hét tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket; **33** És azoknak ételáldozatjukat és italáldozatjukat a tulok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé, az Ő számok szerint, a szokás szerint; **34** És egy bakot búnert való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton kívül, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. **35** Nyolcadnapon bezáró ünnepetek legyen néktek, semmi robota munkát ne végezzetek; **36** Hanem vigyetek az Úrnak egészen égőáldozatot, kedves illatú tűzáldozatul: egy tulkot, egy kost, hét ép bárányt, esztendősöket; **37** Azoknak ételáldozatjukat és italáldozatjukat, a tulok mellé, a kos mellé, és a bárányok mellé, az Ő számok szerint, a szokás szerint; **38** És egy bakot búnert való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. **39** Ezeket aldozzáztok az Úrnak a ti ünnepiteken, azokon kívül, a miket fogadásból, és szabad akaratból aldoztok, a ti egészen égőáldozataitokul, ételáldozataitokul, italáldozataitokul, és hálaáldozataitokul. **40** És megmondá Mózes Izráel fiainak mind azokat, a melyeket az Úr parancsolt vala Mózesnek.

30 És szóla Mózes az Izráel fiai között lévő törzsek fejeinek, mondva: Ez az a beszéd, a melyet parancsolt az Úr: **2** Ha valamely férfi fogadást fogad az Úrnak, vagy esküt tesz, hogy lekötelezze magát valami kötésre: meg ne szegje az Ő szavát; a mint az Ő szájából kijött, egészen úgy cselekedjék. **3** Ha pedig asszony fogad fogadást az Úrnak, és kötésre kötelezi le magát az Ő atyának házában az Ő fiatalsgában; **4** És hallja az Ő atya az Ő fogadását; vagy kötelezettsé, a melylyel lekötelezte magát, és nem szól arra az Ő atya: akkor megáll minden Ő fogadása, és minden kötelezettsé is, a melylyel lekötelezte magát, megálljon. **5** Ha pedig megtiltja azt az Ő atya azon a napon, a melyen hallotta: nem áll meg semmi fogadása és kötelezése, a melylyel lekötelezte magát, és az Úr is megbocsát néki, mert az Ő atya tiltotta meg azt. **6** Ha pedig férjhez megy, és így terhelik őt az Ő fogadásai vagy ajkán kiszalasztott szava, a melylyel lekötelezte magát; **7** És hallja az Ő férje, és nem szól néki

azon a napon, a melyen hallotta azt: akkor megállanak az ő fogadásai, és az ő kötelezései is, a melyekkel lekötelezte magát, megálljanak. 8 Ha pedig azon a napon, a melyen hallja a férje, megtitja azt: akkor erőtlenné teszi annak fogadását, a melyet magára vett, és az ő ajakinak kiszalasztott szavát, a melyel lekötelezte magát; és az Úr is megbocsát néki. 9 Az övezegy asszonynak pedig és az elválnak minden fogadása, a melyel lekötelezi magát, megáll. 10 Ha pedig az ő férjének házában tesz fogadást, vagy esküvessel kötelezi magát valami kötésre: 11 Ha hallotta az ő férje és nem szólt arra, nem tiltotta meg azt: akkor annak minden fogadása megáll, és minden kötelezetére, a melyel lekötelezte magát, megálljon. 12 De ha a férje teljesen erőtlenné teszi azokat azon a napon, a melyen hallotta: nem áll meg semmi, a mi az ő ajakin kijött, sem fogadása, sem az ő maga lekötelezetése; az ő férje erőtlenné tette azokat, és az Úr megbocsát néki. 13 minden fogadását, és minden esküvessel való kötelezetét a maga megsanyargattására, a férje teszi erőssé, és a férje teszi azt erőtlenné. 14 Hogyha nem szólvan nem szól néki a férje egy naptól fogva más napig, akkor megerősíti minden fogadását, vagy minden kötelezetét, a melyeket magára vett; megerősíti azokat, mert nem szól néki azon a napon, a melyen hallotta azt. 15 Ha pedig azután teszi erőtelenekké azokat, minekutána hallotta vala: ő hordozza az ő bűnének terhét. 16 Ezek azok a rendelések, a melyeket parancsolt az Úr Mózesnek, a férj és az ő felesége között, az atya és leánya között, mikor még fiatalsgában az ő atyának házában van.

31 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Állj bosszút Izráel fiaiért a Midiánitákon, azután a te népeidhez takarítattal. 3 Szóla azért Mózes a népnek, mondván: Készítsétek fel magatok közül a viadalra való embereket, és induljanak Midián ellen, hogy bosszút álljanak az Úrért Midiánon. 4 Ezret-ezret egy-egy törzsből, Izráelnek minden törzséből küldjetek a hadba. 5 Kiválogatának azért Izráel ezereiből, ezeret törzsenként, tizenkét ezeret, viadalra készet. 6 És elkündé őket Mózes, törzsenként ezeret-ezret a hadba, és velük Fineást, Eleázár papnak fiát is a hadba; és a szent edények és a riadó kúrtók valának az ő keze alatt. 7 És harczolának Midián ellen, a miképen megparancsolta vala az Úr Mózesnek, és minden férfiút megölének. 8 A Midián királyait is megölék, azoknak levágott népeivel egybe: Evit, Rékemet, Czúrt, Húrt, és Rebát, Midiánnak öt királyát; és Bálámot a Beór fiát is megölék fegyverrel. 9 És fogásába vivék Izráel fiai a Midiániták feleségeit és azoknak kisdedeteit, és azoknak minden barnát és minden nyáját, és minden vagyonát prédrára veték. 10 Minden városukat pedig az ő lakhelyeik szerint, és minden falvaikat tűzzel megégetek. 11 És elvivének minden ragadományt és minden prédát mind emberekből, mind barmokból. 12 És vivék Mózeshez és Eleázár paphoz, és Izráel fiainak gyülekezetéhez a foglyokat, a prédát és a ragadományokat a táborba, a mely a Moáb mezősegén vala a Jordán mellett, Jérikhó átellenében. 13 Kímenének azért Mózes és Eleázár pap, és a gyülekezetnek minden fejedelme ő előjük a táboron kívül. 14 És megharaguvék Mózes a hadnak vezetőire, az ezredesekre és századosokra, a kik megjöttek

vala a harcról. 15 És monda nézik Mózes: Megtartottátok é életben mind az asszonyokat? 16 Ímé ők voltak, a kik Izráel fiaiát Bálám tanacsából hűtlenségre bírták az Úr ellen a Peór dolgában; és lón csapás az Úr gyülekezetén. 17 Most azért oljettek meg a kisdedek közül minden fineműt; és minden asszonyt is, a ki férfit ismert azzal való hálás végett, megöljetek. 18 minden leánygyermeket pedig, a kik nem hálta a férfiúval, tartsonak életben magatoknak. 19 Ti pedig maradjatok a táboron kívül hét napig; a ki megölt valakit, és a ki hullát érintett, mind tisztítások meg magatokat harmad és hetednapon, magatokat és foglyaitokat. 20 minden ruhát, minden bőrből való eszközöt, minden kecskeszörből való készítményt és minden faedényt; tisztítások meg magatokat. 21 És monda Eleázár pap a vitézeknek, a kik elmentek vala a hadba: Ez a törvény rendelése, a melyet parancsolt vala az Úr Mózesnek: 22 Az aranyat, ezüstöt, rezet, vasat, az ónt és ólmot bizonyára; 23 minden egyebet is, a mi állja a tüzet, vigyetek át a tüzon, és megtisztítatok, de a tisztító vízzel is tisztítassék meg; minden pedig, a mi nem állja a tüzet, vízen vigyétek át. 24 Ruháitokat pedig mossátok meg a hetedik napon, és tiszták lesztek: és azután beremhettek a táborba. 25 Újra szóla az Úr Mózesnek, mondván: 26 Vedd számba az elfoglalt prédát, minden emberben, minden baromban, te és Eleázár, a pap, és a gyülekezet atyainak fejei. 27 És oszszad a prédát két részre: a hadakozók között, a kik hadba mentek, és az egész gyülekezet között. 28 És végy részt az Úrnak a hadakozó férfiaktól, akiik hadba mentek: ötszázból egy lelke, az emberek közül, az ökrök közül, a szamarak közül, és a juhok közül. 29 Azoknak fele részéből vegyétek, és adjad Eleázárnak, a papnak, felemelt áldozatul az Úrnak. 30 Az Izráel fiainak járó fele részből pedig egy elfogottat végy ötvenből: emberekből, ökrök ből, szamarakból, juhokból, és minden baromból; és adjad azokat a lévitáknak, a kik ügyelnek az Úr hajlékának ügyére. 31 És úgy cselekedék Mózes és Eleázár, a pap, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. 32 És vala az a préda, azaz annak a zsákmánynak maradéka, a mit a hadakozó nép zsákmányolt: hatszáz hetvenöt ezer juh. 33 És hetvenhét ezer ökör. 34 És hatvanegy ezer szamár. 35 Emberi lélek pedig: a leányok közül, a kik nem ismertek vala férfival való egyesülést, ilyen lélek összesen harminczkét ezer. 36 Vala pedig az egyik fele, azoknak része, a kik hadba mentek vala: számszerint háromszáz harminczhét ezer és ötszáz juh. 37 Vala pedig az Úrnak része a juhokból: hatszáz és hetvenöt. 38 Az ökör pedig: harminczhét ezer; és azokból az Úrnak része: hetvenkettő. 39 És a szamár: harmincz ezer és ötszáz; azokból az Úrnak része: hatvanegy. 40 Emberi lélek pedig tizenhat ezer; és azokból az Úrnak része: harminczhét lélek. 41 És adá Mózes az Úrnak részét felemelt áldozatul Eleázárnak, a papnak, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. 42 Az Izráel fiainak eső másik fele részből pedig, a melyet elválasztott Mózes a hadakozó férfiaktól. 43 (Vala pedig a gyülekezetre eső felerész juhokból: háromszáz harminczhét ezer és ötszáz; 44 Ökör: harminczhét ezer; 45 Szamár: harmincz ezer és ötszáz; 46 Emberi lélek: tizenhat ezer.) 47 Az Izráel fiainak eső fele részből pedig egy elfogottat vett Mózes ötvenből, az emberekből és a barmokból; és adá azokat

a lévitáknak, a kik ügyelnek az Úr hajlékának ügyére, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. **48** És járulának Mózeshez a had ezereinek vezetői, az ezeresek és századosok. **49** És mondának Mózesnek: Szolgáid megszámlálták a hadakozó férfiakat, a kik a mi kezünk alatt voltak, és senki közülünk el nem veszett. **50** Hoztunk azért az Úrnak való áldozatul kiki a mit talált: aranyeszközököt, karláncokat, karpereczeket, gyűrűket, fülönfűggőket, nyakláncokat, hogy engesztelést végezzünk a mi lelkünkért az Úr előtt. **51** És elvezé Mózes és Eleázár, a pap, az aranyat ő tölök, és a megkészített eszközöket is mind. **52** És minden az arany, a melyet felemtel áldozatul vivének az Úrnak, tizenhat ezer hétszáz és ötven síklus vala az ezeredesektől és századosoktól. **53** A hadakozó férfiak közül kiki magának zsákmányolt. **54** Miután elvette vala Mózes és Eleázár, a pap, az aranyat az ezeredesektől és századosoktól, bevív azt a gyülekezetnek sátorába, Izráel fiaira való emlékeztetől az Úr elér.

32 Rúben fiainak pedig és Gád fiainak igen sok barmok vala. Mikor látta a Jázér földét és a Gileád földét, hogy íme az a hely marhatartani való hely: **2** Eljövének Gád fiai és Rúben fiai, és szólának Mózesnek és Eleázárnak, a papnak, és a gyülekezet fejedelmeinek, mondván: **3** Atárót, Díbon, Jázér, Nimra, Hesbon, Elealé, Sebám, Nébó és Béon: **4** A föld, a melyet megvert az Úr az Izráel fiainak gyülekezete előtt, baromtató föld az; a te szolgádnak pedig sok marhájok van. **5** És mondának: Hogya kedvet találtunk a te szemeid előtt, adassék ez a föld a te szolgádnak örökségül, ne vígy minket át a Jordánon. **6** Mózes pedig monda a Gád fiainak és Rúben fiainak: Avagy a ti atyátokfiai hadakozni menjenek, ti pedig itt maradjatok? **7** És miért idegenítitek el Izráel fiainak szívét, hogy által ne menjenek a földre, a melyet adott nékik az Úr? **8** A ti atyáitok cselekedtek így, mikor elbocsátám őket Kádes-Bárneából, hogy nézzék meg azt a földet; **9** Mert felmentek az Eskol völgyéig, és megnézék a földet, és elidegeníték Izráel fiainak szívét, hogy be ne menjenek arra a földre, a melyet adott vala nékik az Úr. **10** Azért megharaguvek az Úr azon a napon, és megesküvek, mondván: **11** Nem látták meg azok az emberek, a kik feljöttek Égyptomból, húsz esztendőstől fogva és feljebb, azt a földet, a mely felől megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, mivelhogy nem tökéletesen jártak én utánam; **12** Kivéve a Kenizeus Kálebet, a Jefunné fiát és Józsuét, a Nún fiát, mivelhogy tökéletesen jártak az Úr után. **13** És megharaguvek az Úr Izráelre, és bujdostatá őket a pusztában negyen esztendeig; míg megemészíteték az egész nemzetiséget, a mely gonoszt cselekedett vala az Úr szemei előtt. **14** És íme feltámadtak a ti atyáitok helyett, bűnös emberek maradékaik, hogy az Úr haragjának tüzét még öregbítések Izráel ellen. **15** Hogya elfordultok az ő utaitól, még tovább is otthagya őt a pusztában, és elveszíték mind az egész népet. **16** És járulának közelebb ő hozzá, és mondának: Barmainknak juhaklokat építünk itt, és a mi kicsinyeinknek városokat; **17** Magunk pedig felfegyverkezve, készséggel megyünk Izráel fiai előtt, míg beviszszük őket az ő helyükre; gyermekeink pedig a kerített városokban maradnak e földnek lakosai miatt. **18** Vissza

nem téünk addig a mi házainkhoz, a míg Izráel fiai közül meg nem kapja kiki az ő örökségét. **19** Mert nem veszünk mi részt az örökségen ő velük a Jordánon túl és tovább, mivelhogy meg van nékünk a mi örökségünk a Jordánon innen napkelet felől. **20** És monda nékik Mózes: Ha azt cseleksztek, a mit szóltok; ha az Úr előtt készültök fel a hadra; **21** És átmegy közületek minden fegyveres a Jordánon az Úr előtt, míg kiúzi az ő ellensegéit maga előtt; **22** És csak azután tértek vissza, ha az a föld meghódol az Úr előtt: akkor ártatlanok lesztek az Úr előtt, és Izráel előtt, és az a föld birtokotká lesz néktek az Úr előtt. **23** Hogyha nem így cseleksztek, íme vétkeztek az Úr ellen; és gondoljátok meg, hogy a ti bűnötöknek büntetése utólr benneteket! **24** Építsetek magatoknak városokat a ti kicsinyeitek számára, és a ti juhaitoknak aklokat; de a mit fogadtatok, azt megcselekedjétek. **25** És szólának Gád fiai és Rúben fiai Mózesnek, mondván: A te szolgáid úgy cselekesznek, a mint az én Uram parancsolja. **26** A mi kicsinyeink, feleségeink, juhaink és mindenféle barmaink ott lesznek Gileád városaiban; **27** A te szolgáid pedig átmennek mindenjában hadra felkészülve, harcolni az Úr előtt, a miképen az én Uram szól. **28** Parancsot ada azért ő felőlök Mózes Eleázárnak, a papnak, és Józsuénak a Nún fiának, és az Izráel fiai törzseiből való atyák fejéinek, **29** És monda nékik Mózes: Ha átmennek a Gád fiai és a Rúben fiai veletek a Jordánon, mindenjában hadakozni készen az Úr előtt, és meghódol a föld ti előttetek: akkor adjátok nékik a Gileád földét birtokul. **30** Ha pedig nem mennek át fegyveresen veletek, akkor veletek kapjanak birtokot a Kanaán földén. **31** És felelének a Gád fiai és a Rúben fiai, mondván: A mit mondott az Úr a te szolgádnak, akképen cselekeszünk. **32** Mi átmegyünk fegyveresen az Úr előtt a Kanaán földére, de miénk legyen a mi örökségünknek birtoka a Jordánon innen. **33** Nékik adá azért Mózes, tudniillik a Gád fiának, a Rúben fiának és a József fiának, Manasse féltörzsének, Szihonnak, az Emoreusok királyának országát, és Ógnak, Básán királyának országát; azt a földet az ő városaval, határaival, annak a földnek városait köröskörül. **34** És megépíték a Gád fiai Dibont, Ataróthot, Aroért, **35** Atróth-Sofánt, Jázért, Jogbehát, **36** Beth-Nimrát, és Beth-Haránt, kerített városokat juhaklokkal egyben. **37** A Rúben fiai pedig megépíték Hesbont, Elealét, Kirjáthaimot, **38** Nébót, Baál-Meont, (változtatott néven nevezve) és Sibmát. És új neveket adának a városoknak, a melyeket építének. **39** Mákirnak, a Manasse fiának fiai pedig Gileádba vonulának, és bevezével azt, és kiúzék az Emoreust, aki ott vala. **40** Adá azért Mózes Gileádot Mákirnak, a Manasse fiának, és lakozék abban. **41** Jáir pedig, a Manasse fia elméne, és bevezével azoknak falvait, és hívá azokat Jáir falvainak. **42** Nóbah is elméne, és bevezével Kenáthot és annak városait, és hívá azt Nóbáhnak, a maga nevéről.

33 Ezek Izráel fiainak szállásai, a kik kijövénék Égyptom földéből az ő seregeik szerint Mózes és Áron vezetése alatt. **2** (Megírá pedig Mózes az ő kijövetelőket az ő szállásai szerint, az Úrnak rendeletére.) Ezek az ő szállásaiak, az ő kijövetelők szerint. **3** Elindulának Rameszesből az első hónapban, az első hónap tizenötödik napján. A pákha után való napon jövének ki Izráel fiai felemtel kézzel, az egész

Égyiptom láttára. 4 (Az égyiptombeliek pedig temetik vala azokat a kiket megölt vala az Úr ő közöttök, minden elsőszülöttjöket; az isteneiken is ítéletet tartott vala az Úr.) 5 És elindulának Izráel fiai Rameszeszből, és tábort ütének Szukkótban. 6 És elindulának Szukkóból, és tábort ütének Ethámban, a mely van a pusztának szélén. 7 És elindulának Ethámból, és fordulának Pihahíróth felé, a mely van Baál-Czezon előtt, és tábort ütének Migdol előtt, 8 És elindulának Pihahíróthból, és átmenének a tenger közepén a pusztába; és menének három napi járásnyira az Ethám pusztáján; és tábort ütének Márában. 9 És elindulának Márából, és jutának Élimbe; Élimben pedig vala tizenkét kútfő és hetven pálmafa; és tábort ütének ott. 10 És elindulának Élimből, és tábort ütének a Veres tenger mellett. 11 És elindulának a Veres tengertől, és tábort ütének a Szin pusztájában. 12 És elindulának a Szin pusztájából, és tábort ütének Dofkában. 13 És elindulának Dofkából, és tábort ütének Álusban. 14 És elindulának Álusból, és tábort ütének Refidimben, de nem vala ott a népnek inni való vize. 15 És elindulának Refidimből, és tábort ütének a Sinai pusztájában. 16 És elindulának a Sinai pusztájából, és tábort ütének Kibrót-Thaavában. 17 És elindulának Kibrót-Thaavából, és tábort ütének Haserótban. 18 És elindulának Haserótból, és tábort ütének Rithmában. 19 És elindulának Rithmából, és tábort ütének Rimmon-Péreczben. 20 És elindulának Rimmon-Péreczből, és tábort ütének Libnában. 21 És elindulának Libnából, és tábort ütének Risszában. 22 És elindulának Risszából, és tábort ütének Kehélátból. 23 És elindulának Kehélátból, és tábort ütének a Séfer hegynél. 24 És elindulának a Séfer hegycíttől és tábort ütének Haradában. 25 És elindulának Haradából, és tábort ütének Makhélótból. 26 És elindulának Makhélótból, és tábort ütének Tháhátból. 27 És elindulának Tháhátból, és tábort ütének Thárakhban. 28 És elindulának Thárakhból, és tábort ütének Mitkában. 29 És elindulának Mitkából, és tábort ütének Hasmonában. 30 És elindulának Hasmonából, és tábort ütének Moszérótban. 31 És elindulának Moszérótból, és tábort ütének Bené-Jaakánban. 32 És elindulának Bené-Jaakánból, és tábort ütének Hór-Hagidgádban. 33 És elindulának Hór-Hagidgádból, és tábort ütének Jotbathában. 34 És elindulának Jotbathából, és tábort ütének Abronában. 35 És elindulának Abronából, és tábort ütének Eczjon-Geberben. 36 És elindulának Eczjon-Geberből, és tábort ütének Czin pusztájában; ez Kádes. 37 És elindulának Kádesből, és tábort ütének a Hór hegynél, az Edom földének szélén. 38 Felméne pedig Áron, a pap, a Hór hegycíre az Úr rendelése szerint, és meghala ott a negyvenedik esztendőben, Izráel fiainak Égyiptom földéből való kijövetelők után, az ötödik hónapban, a hónap elsején. 39 Áron pedig száz és huszonhárom esztendős vala, mikor meghala a Hór hegynél. 40 Hallott pedig a Kananeus, Arad királya (ez pedig dél felől lakozik vala a Kanaán földén) Izráel fiainak jövetele felől. 41 És elindulának a Hór hegycíttől, és tábort ütének Czalmonában. 42 És elindulának Czalmonából, és tábort ütének Púnonban. 43 És elindulának Púnonból, és tábort ütének Obothban. 44 És elindulának Obothból, és tábort ütének Ijé-Abárimban, a Moáb határán. 45 És elindulának Ijé-Abárimból, és tábort ütének Dibon-Gádban. 46 És elindulának Dibon-Gádból,

és tábort ütének Almon-Diblathaimban. 47 És elindulának Almon-Diblathaimból, és tábort ütének az Abarim hegységnél, Nébő ellenében. 48 És elindulának az Abarim hegységétől, és tábort ütének a Moáb mezőségén, a Jordán mellett, Jérihó ellenében. 49 Tábort ütének pedig a Jordán mellett, Beth-Hajesimóthtól Abel-Hassittimig, a Moáb mezőségén. 50 És szóla az Úr Mózesnek a Moáb mezőségén, a Jordán mellett, Jérihó ellenében, mondván: 51 Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor átmentek ti a Jordánon a Kanaán földére: 52 Üzzétek ki akkor a földnek minden lakosát a ti színetek elől, és veszessétek el minden írott képeket, és minden ő öntött bálványképeket is elveszessétek, és minden magaslatait rontsátok el! 53 Üzzétek ki a földnek lakóit, és lakozzatok abban; mert néktek adtam azt a földet, hogy bírátok azt. 54 Azt a földet pedig sorsvetés által vegyétek birtokotka a ti nemzetiségeitek szerint. A nagyobb számúnak nagyobbítások az ő örökségét, a kisebb számúnak kisebbítés az ő örökségét. A hvá a sors esik valaki számára, az legyen az övé. A ti atyáitoknak törzsei szerint vegyétek át birtokotokat. 55 Ha pedig nem ūzitek ki annak a földnek lakosait a ti színetek elől, akkor, a kiket meghagyotk közülök, szálkákká lesznek a ti szemeitekben, és tövisekké a ti oldalaitokban, és ellenségeitek lesznek néktek a földön, a melyen lakoztok. 56 És akkor a miképen gondoltam, hogy cselekszem azokkal, úgy cselekszem majd veletek.

34 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Parancsold meg

Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Hogya bementek ti a Kanaán földére; (ez a föld, a mely örökségül esik néktek, tudniillik a Kanaán fölle az ő határai szerint), 3 Akkor legyen a ti déli oldalatok a Czin pusztájától fogva Edom határaig, és legyen a ti déli határotok a Sós tenger végétől napkelet felé. 4 És kerüljön a határ dél felől az Akrabbim hágójáig, és menjen át Czinig, és a vége legyen Kádes-Barneától délre; és menjen tova Haczár-Adárig, és menjen át Aczmanig. 5 Azután kerüljön a határ Aczmontól Égyiptom patakáig, a vége pedig a tengernél legyen. 6 A napnyugoti határotok pedig legyen néktek a nagy tenger; ez legyen néktek a napnyugoti határotok. 7 Ez legyen pedig a ti északi határotok: a nagy tengertől fogva vonjatok határt a Hór hegynél. 8 A Hór hegycírral vonjatok határt a Hamáthba való bejárásig; a határnak vége pedig Czedádnál legyen. 9 És tovamenjen a határ Zifronig, a vége pedig Haczar-Enán legyen. Ez legyen néktek az északi határotok. 10 A napkeleti határt pedig vonjátok Haczar-Enántól Sefámtig. 11 És hajoljon le a határ Sefámtól Ribláig, Aintól napkeletere; és újra hajoljon le a határ, és érje a Kinnéreth tenger partját napkelet felé. 12 Azután hajoljon le a határ a Jordán felé, a vége pedig a Sós tenger legyen. Ez legyen a ti földetek az ő határai szerint köröskörül. 13 És parancsot ada Mózes Izráel fiainak, mondván: Ez az a föld, a melyet sors által vesztek birtokotka, a mely felől parancsot ada az Úr, hogy adjam azt kilenc törzsnek, és fél törzsnek; 14 Mert megkapták a Rúbeniták fiainak törzse az ő atyáinak háza szerint, a Gádíták fiainak törzse, az ő atyáinak háza szerint, és a Manasse fél törzse is, megkapták az ő örökségüköt. 15 Két törzs és egy fél törzs megkaptá az ő örökségét a Jordánon túl, Jérihó ellenében napkelet felől. 16 Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: 17 Ezek azoknak a férfiaknak nevei, aik

örökségül fogják nétek elosztani azt a földet: Eleázár, a pap, és Józsué, a Nún fia. **18** És törzsenként egy-egy fejedelmet vegyetek mellétek a földnek örökségül való elosztására. **19** Ezek a férfiaknak nevei: a Júda törzséből Káleb, a Jefunné fia. **20** A Simeon fiainak törzséből Sámuel, az Ammihúd fia. **21** A Benjámin törzséből Elidád, a Kiszon fia. **22** A Dán fiainak törzséből Bukki fejedelem, a Jóglia fia. **23** A József fia közül, a Manasse fiainak törzséből Hanniél fejedelem, az Efód fia. **24** Az Efraim fiainak törzséből Kemuel fejedelem, a Siftán fia. **25** És a Zebulon fiainak törzséből Eliczáfán fejedelem, a Parnák fia. **26** És az Izsakhár fiainak törzséből Paltiél fejedelem, az Azzán fia. **27** És az Áser fiainak törzséből Akhíhúd fejedelem, a Selomi fia. **28** És a Naftáli fiainak törzséből Pénahél fejedelem, az Ammihúd fia. **29** Ezek azok, a kiknek megparancsolá az Úr, hogy örökséget oszszanak Izráel fiainak a Kanaán földén.

35 És szóla az Úr Mózesnek a Moáb mezőségén a Jordán mellett, Jérihó ellenében, mondván: **2** Parancsol meg Izráel fiainak, hogy adjanak a lévitáknak az ő örökségi birtokukból lakásra való városokat; a városokhoz pedig adjatok azok környékén legelőt is a lévitáknak; **3** Hogy legyenek nézik a városok lakóhelyekük, a legelők pedig legyenek az ő barmaiknak, jószaigaiknak és mindenféle állatjuknak. **4** És azoknak a városoknak legelői, a melyeket a lévitáknak adtok, a város falától és azon kívül, ezer singnyire legyenek köröskörül. **5** Mérjetek azért a városon kívül, napkelet felől két ezer singet, déli felől is kétézer singet, napnyugat felől kétézer singet, és észak felől kétézer singet; és a város legyen középben. Ez legyen számukra a városok legelője. **6** A városok közül pedig, a melyeket a lévitáknak adtok, hat legyen menedékváros, a melyeket azért adjatok, hogy oda szaladjon a gyilkos; és azokon kívül adjatok negyvenkét várost. **7** Mind a városok, a melyeket adnotok kell a lévitáknak, negyvennyolc város, azoknak legelőivel egyben. **8** A mely városokat pedig Izráel fiainak örökségből adtok, azokhoz attól, a kinek több van, többet vegyetek, és attól, a kinek kevesebb van, kevesebbet vegyetek; mindenik az ő örökségehez képest, a melyet örökölt kapott, adjon az ő városaiból a lévitáknak. **9** És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **10** Szólj Izráel fiainak, és mond meg nékik: Mikor átmentek ti a Jordánon a Kanaán földére: **11** Válaszszatok ki magatoknak városokat, a melyek menedékvárosaitok legyenek, hogy oda szaladjon a gyilkos, a ki történetből ől meg valakit. **12** És legyenek azok a ti városaitok menedékül a vérbosszuló ellen, és ne haljon meg a gyilkos, míg ítéletre nem áll a gyülekezet elő. **13** A mely városokat pedig oda adtok, azok közül hat legyen néktek menedékvárosul. **14** Három várost adjatok a Jordánon túl, és három várost adjatok a Kanaán földén; menedékvárosok legyenek azok. **15** Izráel fiainak és a jövevénynek, és az ő közöttük lakozónak menedékül legyen az a hat város, hogy oda szaladjon az, aki történetből ől meg valakit. **16** De ha valaki vaseszközzel úgy üt meg valakit, hogy meghal, gyilkos az; halálállakoljon a gyilkos. **17** És ha kézben levő kővel, a melytől meghalhat, üti meg úgy, hogy meghal, gyilkos az; halálállakoljon a gyilkos. **18** Vagy ha kézben lévő faeszközzel, a melytől meghalhat, üti meg úgy, hogy meghal, gyilkos az; haláláll

lakoljon a gyilkos. **19** A vérbosszuló rokon ölse meg a gyilkost; mihelyt találkozik vele, ölse meg azt. **20** Hogyha gyűlölségből tasítja meg őt, vagy szántszándékkal úgy hajít valamit reá, hogy meghal; **21** Vagy ellenségeskedésből kezével üti meg azt úgy, hogy meghal: halálállakoljon az, aki ütötte; gyilkos az; a vérbosszuló rokon ölse meg azt a gyilkost, mihelyt találkozik vele. **22** Ha pedig hirtelenségből, ellenségeskedés nélkül tasítja meg őt; vagy nem szántszándékból hajít reá akármiféle eszközöt; **23** Vagy akármiféle követ, a melytől meghalhat, úgy ejt valakire, a kit nem látott, hogy meghal, holott nem volt ő annak ellensége, sem nem kereste annak vesztét: **24** Akkor ítélen a gyülekezet az agyonütő között és a vérbosszuló rokon között e törvények szerint. **25** És mentse ki a gyülekezet a gyilkost a vérbosszuló rokonnak kezéből, és küldje vissza azt a gyülekezet az ő menedékvárosába, a melybe szaladott vala, és lakozék abban, míg meghal a főpap, aki felkenetett a szent olajjal. **26** Ha pedig kimegy a gyilkos az ő menedékvárosának határából, a melybe szaladott vala; **27** És találja őt a vérbosszuló rokon az ő menedékvárosának határán kívül, és megöli az a vérbosszuló rokon a gyilkost: nem lesz annak vére ő rajta; **28** Mert az ő menedékvárosában kell laknia a főpap haláláig; a főpap halála után pedig visszatérhet a gyilkos az ő örökségenek földére. **29** És legyenek ezek nétek ítéletre való rendelések a ti nemzetiségeitek szerint, minden lakhelyetekben. **30** Ha valaki megől valakit, tanúk szavára gyilkolják meg a gyilkost; de egy tanú nem lehet elég tanú senki ellen, hogy meghaljon. **31** Az olyan gyilkos életéért pedig ne vegyetek el váltásogat, aki halálra való gorosz, hanem halálállakoljon. **32** Attól se vegyetek váltásogat, aki az ő menedékvárosába szaladt, hogy visszamehessen és othon lakozzáék a főpap haláláig. **33** És meg ne fertőztessétek a földet, a melyben lesztek; mert a vér, az megfertézteti a földet, és a földnek nem szerezhető engesztelés a vér miatt, a mely kiontatott azon, csak annak vére által, aki kiontotta azt. **34** Ne tisztátlanítsd meg azért azt a földet, a melyben laktok, a melyben én is lakozom; mert én, az Úr, Izráel fiai között lakozom.

36 Járulának pedig Mózeshez az atyák fejei a Gileád fiainak nemzetégeből, aki Mákirnak, Manasse fiának fia vala, a József fiainak nemzetégeből, és szólának Mózes előtt és Izráel fiai atyáinak fejedelmei előtt. **2** És mondának: Az én uramnak megparancsolta az Úr, hogy sors által adj ezt a földet örökségül Izráel fiainak; de azt is megparancsolta az Úr az én Uramnak, hogy a mi atyánkfiának, Czélofhádnak örökségét adj oda az ő leányainak. **3** És ha Izráel fiai közül valamely más törzs fiaihoz mennek feleségül: elszakaszíthat az ő örökségek a mi atyánk örökségétől, és oda csatolhatik az annak a törzsnek örökségehez, a melynél feleségül lesznek; a mi örökségünk pedig megkisebbedik. **4** És mikor Izráel fiainál a kürzengés ünnepe lesz, az ő örökségek akkor is annak a törzsnek örökségehez csatoltatik, a melynél feleségül lesznek. Eképen a mi atyánk törzseinek örökségeből vétetik el azok öröksége. **5** Parancsot ada azért Mózes Izráel fiainak az Úr rendelése szerint, mondván: A József fiainak törzse igazat szól. **6** Ez az, a mit parancsolt az Úr a Czélofhád leányai

felől, mondván: A kihez jónak látják, ahhoz menjenek feleségül, de csak az ő atyjok törzsének háznépéből valóhoz menjenek feleségül, **7** Hogy át ne szálljon Izráel fiainak öröksége egyik törzsről a másik törzsre; hanem Izráel fiai közül kiki ragaszkodjék az ő atyái törzsének örökségéhez. **8** És minden leányzó, aki örökséget kap Izráel fiainak törzsei közül, az ő atyja törzsebeli háznépből valóhoz menjen feleségül, hogy Izráel fiai közül kiki megtartsa az ő atyáinak örökségét. **9** És ne szálljon az örökség egyik törzsről a másik törzsre, hanem Izráel fiainak törzsei közül kiki ragaszkodjék az ő örökségéhez. **10** A miképen megparancsolta vala az Úr Mózesnek, a képen cselekedtek vala a Czélofhád leányai. **11** Mert Makhla, Thircza, Hogla, Milkha és Nóa, a Czélofhád leányai, az ő nagybátyjok fiaihoz mentek vala feleségül; **12** A József fiának, Manassé fiainak nemzettségből valókhoz mentek vala feleségül; és lön azoknak öröksége az ő atyjok nemzettségének törzsénél. **13** Ezek a parancsolatok és végzések, a melyeket Mózes által parancsolt az Úr Izráel fiainak, Moáb mezőségén a Jordán mellett, Jérikhó ellenében.

5 Mózes

1 Ezek az igék, a melyeket szólott Mózes az egész Izráelnek, a Jordánon túl a pusztában, a mezőségen, a Veres tenger ellenében, Párán és Tófél, és Lábán és Haczéróth, és Dizaháb között. **2** Tizenegy napi járóföldön Hóreből fogva, a Szeir hegynének menve, Kádes-Barneáig. **3** Lón pedig a negyvenedik esztendőben, a tizenegyedik hónapban, a hónapnak első napján, szóla Mózes az Izráel fiainak mind a szerint, a mint parancsolt vala az Úr néki azok felől. **4** Minekutána megverte vala Szíhon az Emoreusok királyát, a ki lakik vala Hesbonban, és Ógot, Básánnak királyát Edreiben, a ki lakik vala Asthárótban: **5** A Jordánon túl, a Moáb földén, kezdté Mózes magyarázni ezt a törvényt, mondván: **6** Az Úr, a mi Istenünk szólott nékünk a Hóreben, ezt mondván: Elég ideig laktatok e hegy alatt; **7** Forduljatok meg, és induljatok, és menjetek az Emoreusok hegyére, és annak minden szomszéd vidékére, a mezőségen, és a hegyes-völgyes földön, és dél felé, és a tengernek partján, a Kananeusok földére és a Libánsra, a nagy folyóvízig, az Eufrates folyóig. **8** Íme előtökbe adtam a földet; menjetek be, és bírátok azt a földet, a mely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbának, hogy nékik adja, és ő utánok az ő magvoknak. **9** És szólottam vala néktek abban az időben, ezt mondván: Nem viselhetlek egymagam titéket; **10** Az Úr, a ti Istenetek megsokasított titéket elannyira, hogy oly sokan vagytok ti most, mint az égnek csillagai. **11** Az Úr, a ti atyáitoknak Istene szaporítson meg titéket ezerszerte is inkább mint most vagytok, és áldjon meg titéket, a miképen igérte néktek! **12** Miképen viselhetném én egymagam a terheiteket és a ti bajaitokat és a ti pereiteket? **13** Válaszzatok magatoknak bölcs, értelmes és a ti törzseiteken ismeretes férfiakat, és én azokat elöljáróitokká teszem. **14** És felelétek nékem, és mondátok: Jó dolog, a mit mondál, hogy míveled azt. **15** Vevém azért a ti törzseiteknek főbbjeit, a bölcs és ismeretes férfiakat, és tevém őket elöljáróitokká: ezredesekké, századosokká, ötvenedesekek, tizedesekké és tisztartókká, a ti törzseitek szerint. **16** És megparancsolám abban az időben a ti bíráitoknak, mondván: Hallgassátok ki atyátokfiait, és ítélezetek igazságosan mindenkit, az ő atyafiaival és jövevényeivel egyben. **17** Ne legyetek személyválogatók az ítéletben: kicsinyt úgy, mint nagyot hallgassatok ki; ne féljetek senkitől, mert az ítélet az Istené; a mi pedig nehéznek tetszik néktek, én előmbe hozzátok, és én meghallgatom azt. **18** És megparancsoltam néktek abban az időben minden, a mit cselekedjetek. **19** Azután elindulánk a Hóreből, és bejártuk amanagys és rettentetés pusztát, a melyet láttatok, az Emoreusok hegynének menve, a miképen parancsolta volt az Úr, a mi Istenünk nékünk; és eljutánk Kádes-Barneához. **20** És mondám nétek: Eljutottatok az Emoreusok hegycig, a melyet az Úr, a mi Istenünk ád nékunk. **21** Ímely elődbe adta az Úr, a te Istened ezt a földet: menj fel, bírádj azt, a miképen megmondotta az Úr, a te atyáidnak Istene néked; ne félj, és meg ne rettenj! **22** Ti pedig mindenjában hozzám járulátok és mondátok: Küldjünk embereket előre, hogy kérleljék meg nékünk azt a földet, és

hozzanak nékünk hírt az út felől, a melyen felmenjünk, és a városok felől, a melyekbe bevonulunk. **23** És tetszék nékem ez a beszéd, és vevék közületeket tizenkét férfiút, minden törzsből egyet-egyet. **24** És fordulának és felmenének a hegyre, és eljutának az Eskói völgyéig, és kikémlelik azt. **25** És vőnek kezeikbe annak a földnek gyümölcsből, és alá hozák hozzáink, és hírt hozzánk nékünk és mondának: Jó az a föld, a melyet az Úr, a mi Istenünk ád nékünk. **26** De ti nem akartatok felmenni; hanem pártot ütötték az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsa ellen. **27** És zúgolódatók a ti síatoritokban, és mondátok: mivelhogy gyűlölt minket az Úr, azért hozott ki minket Égyptom földéből, hogy adjon minket az Emoreus kezébe, és elpusztítson minket. **28** Hová mennének fel mi? A mi atyánkfiai megrettenték a mi szíveinket, mondván: Az a nép nagyobb és szálasabb nálunknál; a városok nagyok és megerősítettek az egig; még Anák fiakat is láttunk ott! **29** Akkor mondám nétek: Ne rettegejetek és ne féljetek azoktól; **30** Az Úr, a ti Istenetek, a ki előttetek meg, ő hadakozik ti érettetek minden a szerint, a mint cselekedett vala veletek Égyptomban a ti szemeitek előtt; **31** És a pusztában, a hol láttad, hogy úgy hordozott téged az Úr, a te Istened, a miképen hordozza az ember az ő fiát, mind az egész úton, a melyen jártatok, míg jutatok e helyre. **32** Mindazáltal nem hivétek az Úrnak, a ti Isteneteknek. **33** A ki előttetek jár vala az úton, hogy helyet szemeljen ki nétek, a hol táborozzatok, éjjel tűzben, hogy megmutassa nétek az útat, a melyen járatok, és felhőben nappal. **34** Meghallá pedig az Úr beszédetek szavát, és megharaguék, és megesküvék, mondván: **35** E gonosz nemzetsegből való emberek közül egy sem látja meg azt a jó földet, a mely felől megesküdtet, hogy a ti atyáitoknak adom; **36** Kivéve Kálebet, a Jefunné fiát; ő meglájtja azt, és ő néki adom azt a földet, a melyet tapodott, és az ő fiainak, mert tökéleteséggel követte az Urat. **37** Még én reám is megharaguék az Úr miattatok, mondván: Te sem mégy oda be! **38** Józsue, a Nún fia, a ki állt te előtted, ő meg be oda; azért biztassad őt, mert ő osztja el az örökséget Izráelnek. **39** És a ti kicsinyeitek, a kikről szólátok hogy prédául lesznek, és a ti fiaitok, a kik nem tudnak most sem jót, sem gonoszt, azok mennek be oda, mert nékik adom azt, és ők bíráják azt. **40** Ti pedig forduljatok vissza, és induljatok a pusztába, a Veres tenger felé. **41** És azt felelétek, és azt mondátok nékem: Vékeztünk az Úr ellen, mi felfegyünk és hadakozunk minden a szerint, a mint parancsolta nékünk az Úr, a mi Istenünk! És felövezétek magatokat, kiki az ő harczi eszközéivel, és készek valátok felmenni a hegyre. **42** Monda pedig az Úr nékem: Mond meg nékik: Ne menjetek fel, és ne harcoljatok, mert nem vagyok közöttek: hogy meg ne verettessek a ti ellenségeitektől. **43** És megmondám nétek, de nem hallgattatok rám, hanem pártot ütöttetek az Úr parancsolata ellen, és vakmerősködtek, és felmenétek a hegyre. **44** De kijöve az Emoreus, a ki lakik vala azon a hegyen, ti ellenetek, és megkergetének titéket, mint a méhek szokták cselekedni, és vagdaltak vala titéket Szeirtől Hormáig. **45** És visszatérétek onnét, és sírátok az Úr előtt, de nem hallgatá meg az Úr a ti szavatokat, és nem figyele rátok. **46** És sok időn át lakozatok Kádesben, a meddig ott lakozatok.

2 Annakutána megfordulánk, és indulánk a pusztába a Veres tenger felé, a miképen szólott vala nékem az Úr, és kerülgettük a Szeir hegyét sok ideig. **2** De szóla az Úr nékem, mondván: **3** Elég már e hegyet kerülgetnetek, forduljatok észak felé. **4** Parancsolj azért a népnek, mondván: Mikor általmentek a ti atyátkifainak, az Ézsau fiainak határán, a kik Szeirben lakoznak: jóllehet félnek tőletek, mindenáltal igen vigyázzatok! **5** Ne ingereljétek őket, mert nem adok az ő földjüköböl néktek egy talpalatnyit sem; mert Ézsaunak adtam a Szeir hegyét örökségül. **6** Pénzen vásároljatok tőlük enni valót, hogy egyetek, és vizet is pénzen vegyetek tőlük, hogy igyatok, **7** Mert az Úr, a te Istened megáldott téged a te kezednek minden munkájában; tudja, hogy e nagy pusztaságon jársz; immár negyven esztendeje veled van az Úr, a te Istened; nem szűkölködtél semmiben. **8** És általmenénk a mi atyánkfiai között, az Ézsau fiai között, a kik lakoznak vala Szeirben, a síkság útján Eláthtól és Éczjon-Gebertől fogva. Azután megfordulánk és általmenénk a Moáb pusztájának útjára. **9** És monda az Úr nékem: Ne hadakozzál Moáb ellen, és ne ingereld azt hadra, mert nem adok az ő földéből néked semmi örökséget; mert a Lót fiainak adtam Art örökségül. **10** (Az Emeusok laktak abban annak előtte, nagy nép, sok és szálas, mint az Anákok. **11** Óriásoknak állítattanak vala azok is, mint az Anákok, és a Moabiták Emeknek hívták őket. **12** Szeirben pedig Horeusok laktak az előtt, a kiket az Ézsau fiai kiűzték, és kiirtottak színök elől, és azoknak helyén laktak, a miképen cselekedék Izráel is az ő örökségének földén, a melyet adott néki az Úr.) **13** Most keljetek fel, és menjetek át a Záred patakán; és átkelénk a Záred patakán. **14** Az idő pedig, a melyet eljáránk Kádés-Barneától, míg általmenénk a Záred patakán, harmincnyolc esztendő, a mely alatt kiveszett a hadra való férfiak egész nemzetisége a táborból, a mint megesküdt vala az Úr nékik. **15** E felett az Úrnak keze is vala ő rajtok, hogy elveszítse őket a táborból az ő kipusztulásukig. **16** És lőn, hogy a mint a hadakozó férfiak minden elpusztulának, kihalván a nép közül. **17** Így szóla az Úr nékem, mondván: **18** Ma te általmegy a Moáb határán Ar felé, **19** És mikor közel jutsz az Ammon fiaihoz, ne háborgás őket, ne is ingereld őket, mert nem adok néked az Ammon fiainak földjéből örökséget, mert a Lót fiainak adtam azt örökségül. **20** (Óriások földének tartották azt is; óriások laktak azon régenten, a kiket az Ammoniták Zanzummoknak hívtak. **21** Ez a nép nagy, sok és szálas volt, valamint az Anákok, de kiveszette őket az Úr azok színe elől, hogy bírják azoknak örökségét, és lakjanak azoknak helyén; **22** A miképen cselekedett az Ézsau fiaival is, a kik Szeir hegyén laknak, a mikor kiveszté előlük a Horeusokat, hogy bírják azoknak örökségét, és lakjanak azoknak helyén minden e mai napig. **23** Az Avveusokat is, a kik falvakban laknak vala Gázáig, kiirtották a Káftoreusok a kik kijöttek volt Káftorból, és lakának azoknak helyén.) **24** Keljetek fel azért, induljatok, menjetek át az Arnon patakán; lásd: kezedbe adtam Szihont, Hesbonnak királyát: az Emoreust, és annak földét; kezdj hozzá, foglald el azt, és hadakozzál ő ellene. **25** E napon kezdem rábocsátani a népekre, hogy féljenek és rettegjenek tőled az egész ég alatt, és a kik híredet hallják, rendüljenek meg és reszkessenek te előtted. **26** És követeket küldék a Kedemöt pusztából Szihonhoz,

Hesbon királyhoz békességes beszéddel ezt izenvén: **27** Hadd menjek át a te földeden! Útról-útra megyek, nem térek le se jobbra, se balra. **28** Eleséget pénzen adj nékem, hogy egym; vizet is pénzen adj nékem, hogy igyam; csak gyalog hadd megyek át: **29** A miképen cselekedtek én velem az Ézsau fiai, a kik Szeirben laknak; és a Moabiták, a kik Arban laknak; míglént átmegyek a Jordánon arra a földre, a melyet az Úr, a mi Istenünk ád nékünk! **30** De nem akarta Szihon, Hesbon királya, hogy átmenjünk ő rajta, mert megkeményítette volt az Úr, a te Istened az ő lelkét, és engedetlenné tette az Ó szívét, hogy a te kezedbe adjá őt, a mint nyilván van e mai napon. **31** Monda pedig az Úr nékem: Lásd: elkezdem átadni néked Szihont és az ő földét; kezdj hozzá, foglald el azt, hogy az ő fölle örököl legyen. **32** És kijöve Szihon mi előnke minden népével, hogy megvíjön velünk Jahácnál. **33** De az Úr, a mi Istenünk kezünkbe adá őt, és levertük őt és az ő fiait és minden ő népét. **34** És elfoglaltuk minden ő városát abban az időben, és fegyverre hánytuk az egész várost: férfiakat, asszonyokat, és kisdedeket; nem hagyunk menekülni senkit. **35** De a barmokat prédrára vetettük közöttünk, és a városokból való ragadományokat, a melyeket elfoglaltunk volt. **36** Aróertől fogva, a mely van az Arnon patakának partján, és a völgyben lévő várostól fogva Gileádig, egy város sem volt, a melyivel ne bírtunk volna. Mind azokat az Úr, a mi Istenünk adta a mi kezünkbe. **37** De az Ammon fiainak földéhez nem közeledtél, sem a Jabbób patak egész oldalához, sem a hegynél lévő városokhoz, sem semmi olyanhoz, a melyektől eltávoztuk téged az Úr, a mi Istenünk.

3 És megfordulánk, és felmenénk Básán felé, és kijöve előnke **Óg**, Básánnak királya, ő és minden népe, hogy megvíjön velünk Edreiben. **2** De az Úr monda nékem: Ne félj tőle, mert a te kezedbe adtam őt és minden ő népét és földjét; és úgy cselekedjél vele, a mint cselekedtél Szihonnal, az Emoreusok királyával, a ki Hesbonban lakik vala. **3** És kezünkbe adá az Úr, a mi Istenünk Ógot is, Básánnak királyát és minden ő népét, és úgy megvertük őt, hogy menekülni való sem maradt belőle. **4** És abban az időben elfoglaltuk minden városát; nem volt város, a melyet el nem vettünk volna tőlök: hatvan várost, Argóbnak egész vidékét, a Básenbeli Ógnak országát. **5** Ezek a városok mind meg valának erősítve magas kőfalakkal, kapukkal és zárokkal, kivéven igen sok kerítetlen várost. **6** És fegyverre hánytuk azokat, a mint cselekedtünk vala Szihonnal, Hesbon királyával, fegyverre hányván az egész várost: férfiakat, asszonyokat és a kisdedeket is. **7** De a barmokat és a városokból való ragadományokat minden magunk közt vetettük prédrára. **8** És elvettük abban az időben az Emoreusok két királyának kezéből azt a földet, a mely a Jordánon túl vala, az Arnon patakától fogva a Hermon hegycsúcsig. **9** (A Sidoniak a Hermont Szirjonnak, az Emoreusok pedig Szenirnek hívják.) **10** A síkságnak minden városát, és az egész Gileádot, meg az egész Básánt Szalkáig és Edreig, a melyek a Básenbeli Óg országának városai voltak. **11** Mert egyedül **Óg**, Básánnak királya maradt meg az óriások maradéka közül. Íme az ő ágya vas-ágy, nemde Rabbátban az Ammon fiainál van-é? Kilenç sing a hosszasága és négy

sing a szélessége, férfi könyök szerint. 12 Ezt a földet pedig, a melyet abban az időben örökségünké tettünk, Aróertől fogva, a mely az Arnon patak mellett van, és a Gileád hegynének felét, és annak városait odaadtam a Rúbenitáknak és Gádítáknak. 13 A Gileád többi részét pedig, és az egész Básánt, az Ór országát odaadtam a Manassé fél törzsének, Argóbának egész vidékét. Ezt az egész Básánt óriások földének hívták. 14 Jair, Manassénak fia, kapta Argóbának egész vidékét, a Gessuriták és Maakátiták határáig; és azokat a Básánnal együtt az ő nevéről Jair faluinak hívják mind e mai napig. 15 Mákirnak pedig adtam Gileádot. 16 A Rúbenitáknak és a Gádítáknak pedig adtam Gileádtól fogva Arnonnak patakáig (a határ pedig a patak közepe) és a Jabób patakáig, a mely az Ammon flainak határa; 17 És a síkságot és határul a Jordánt, a Kinnerettől a Síkság tengeréig, a Sóstengerig, a mely a Piszga-hegy lába alatt van napkelet felől. 18 És parancsolék abban az időben néktek, mondván: Az Úr, a ti Istenetek adta néktek ezt a földet, hogy bírátok azt; felfegyverkezvén, menjetek át a ti atyátok fiai, Izráel fiai előtt minden, a kik hadakozásra valók vagytok. 19 Csak feleségeitek, kicsinyeitek és barmaitok (mert tudom, hogy sok barmotok van) maradjanak a ti városaitokban, a melyeket én adtam néktek. 20 Mindaddig, a míg nyugodalmat ád az Úr a ti atyátokfaiainak, mint néktek, és azok is bírhatják a földet, a melyet az Úr, a ti Istenetek ád nézik a Jordánon túl. Azután térijtek vissza, kiki az ő örökségebe, a melyet adtam néktek. 21 Józsuénak is parancsolék abban az időben, mondván: Szemeiddel láttad mindenzt, a mit cselekedett az Úr, a ti Istenetek ama két királyjal; így cselekszik az Úr minden országgal, a melyen átmegy. 22 Ne féljetek tőlök, mert az Úr, a ti Istenetek, maga hadakozik ti érettetek! 23 Könyörgék is az Úrnak abban az időben, mondván: 24 Uram, Isten, te elkezdettet megmutatni a te szolgádnak a te nagyságodat és hatalmas kezedet! Mert kicsoda olyan Isten mennyben és földön, aki cselekedhetnék a te cselekedeteid és hatalmad szerint? 25 Hadd menjek át kérlek, és hadd lássam meg azt a jó földet, a mely a Jordánon túl van, és azt a jó heyet, és a Libanon! 26 De megharaguvék az Úr én reám ti miattatok, és nem hallgatott meg engem; hanem ezt mondá az Úr nékem: Elég ez néked, ne szólj többet már nékem e dolog felől! 27 Menj fel a Piszga tetejére, és emeld fel a te szemeidet napnyugot felé és észak felé, dél felé és napkelet felé, és nézz szét a te szemeiddel, mert nem mégy át ezen a Jordánon. 28 Józsuénak pedig parancsolj, és bátorítsd őt, és erősítsd őt, mert ő meggy át e nép előtt, és ő teszi őket örököseivé annak a földnek, a melyet meglátsz. 29 És ott maradánk a völgyben, Beth-Peórral szemben.

4 Most pedig hallgass ó Izráel a rendelésekre és végzésekre, a melyekre én tanítlak titeket, hogy azok szerint cselekedjetek, hogy élheszetek, és bemeheszetek, és bírhassátok a földet, a melyet az Úr, a ti atyátoknak Istene ád néktek. 2 Semmit se tegyetek az ígéhez, a melyet én parancsolok néktek, se el ne vegyetek abból, hogy megtarthassátok az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait, a melyeket én parancsolok néktek. 3 Szemeitekkel láttatók, a mit cselekedett az Úr Baal-Peór miatt; hogy minden embert, aki Baal-Peór után járt, kipusztított az Úr, a te Istened te közüled. 4 Ti pedig, a kik ragaszkodtatok

az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mindenjában éltek e napig. 5 Lássátok, tanítottalak titeket rendelésekre és végzésekre, a mint megparancsolta nékem az Úr, az én Istenem, hogy azok szerint cselekedjetek azon a földön, a melybe bementek, hogy bírátok azt. 6 Megtartsátok azért és megcselekedjeté! Mert ez lesz a ti bölcseségek és értelmetek a népek előtt, a kik meghallják majd minden rendelést, és ezt mondják: Bizony bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet! 7 Mert melyik nagy nemzet az, a melyhez olyan közel volna az ő Istene, mint mi hozzánk az Úr, a mi Istennünk, valahányszor hozzá kiáltunk? 8 És melyik nagy nemzet az, a melynek olyan rendelései és igazságos végzései volhnának, mint ez az egész törvény, a melyet én ma adok eltek?! 9 Csak vigyázz magadra, és őrizd jól a te lelkedet, hogy el ne felejtkezzél azokról, a melyeket láttak a te szemeid, és hogy el ne távozzanak a te szívedtől teljes életedben, hanem ismertesd meg azokat a te fiaiddal és fiaidnak fiaival. 10 El ne felejtkezzél a napról, a melyen az Úr előtt, a te Istened előtt állottál a Hóreben, a mikor azt mondta nékem az Úr: Gyűjtsd egybe nékem a népet, hogy hallassam véle beszédeimet, hogy tanuljanak félni engem, minden időben, a míg a földön élnek, és tanítás meg fiaikat is. 11 És előjárulatók, és megállatók a hegynél; a hegy pedig tűzben ég vala minden az ég közepéig, mindenmellett sötétség, köd és homályosság vala. 12 És szóla az Úr néktek a tűz közepéből. A szavak hangját ti is halljátok vala, de csak a hangot; alakot azonban nem láttok vala. 13 És kijelent néktek az ő szövetségét, a melyre nézve utasított titeket a tíz ige teljesítésére, és felírá azokat két kötáblára. 14 Engem is utasított az Úr abban az időben, hogy tanítsalak meg titeket a rendelésekre és végzésekre, hogy azok szerint cselekedjetek azon a földön, a melyre átmentek, hogy bírátok azt. 15 Örizzétek meg azért jól a ti lelketeket, mert semmi alakot nem láttatok akkor, a mikor a tűznek közepéből szólott hozzátok az Úr a Hóreben; 16 Hogy el ne vetemedjetek, és faragott képet, valamely bálványfélé alakot ne csináljatok magatoknak, a férfi vagy asszony képére; 17 Képére valamely baromnak, a mely van a földön; képére valamely repdeső madárnak, a mely röpköd a levegőben; 18 Képére valamely földön csírozó-mászó állatnak; képére valamely halnak, a mely van a föld alatt lévő vizekben. 19 Se szemeidet fel ne emeld az égre, hogy meglásd a napot, a holdat és a csillagokat, az égnak minden sereget, hogy meg ne tántorodjál, és le ne borulj azok előtt, és ne tisztelj azokat, a melyeket az Úr, a te Istened minden néppel közlött, az egész ég alatt. 20 Titeket pedig kézen fogott az Úr, és kihozott titeket a vas kemencéből. Egyiptomból, hogy legyek néki örökösi népe, miképen e mai napon vagytok. 21 De én reám megharaguvék az Úr ti miattatok, és megesküvék, hogy nem megyek át a Jordánon, és hogy nem megyek be arra a jó földre, a melyet az Úr, a te Istened, ád néked örökségül. 22 Miután én meghalok e földön, nem megyek át a Jordánon; ti pedig átmentek, és bírátok azt a jó földet; 23 Vigyázzatok, hogy az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségéről, a melyet kötött veletek, el ne felejtkezzetek, és ne csináljatok magatoknak faragott képet, akármire is hasonlót, a miképen megparancsolta az Úr, a te Istened. 24 Mert az Úr, a te Istened emésztő tűz, féltőn szerető Isten ő. 25 Hogyha majd fiakat és unokákat nemzesz,

és megvénhedtek azon a földön, és elvetemedtek, és csináltok magatoknak faragott képet, akármihet is hasonlót, és goroszt cseleksztek az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt, haragra ingerelvén őt: **26** Bizonyáságul hívom ti ellenetek e mai napon a mennyet és a földet, hogy elveszvén hamarsággal elvesztek a földről, a melyre átmentek a Jordánon, hogy bírájátok azt; nem laktok sok ideig azon, hanem pusztára kipusztultok róla. **27** És az Úr szétszór titeket a népek közé, és szám szerint kevesen maradtok meg a népek között, a kik közé visz titeket az Úr. **28** És szolgáltok ott emberi kéz által csinált istenekeknek: fának és könenek, a melyek nem látnak, nem is hallanak, nem is esznak, nem is szagolnak. **29** De ha onnan keresed meg az Urat, a te Istenedet, akkor is megtalálod, hogyha teljes szívedből és teljes lelkedből keresed őt. **30** Mikor nyomorúságban leéndesz, és utóérnek téged mindenek az utolsó időkben, és megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez, és hallgatsz az ő szavára: **31** (Mert irgalmas Isten az Úr, a te Istened), nem hágy el téged, sem el nem veszít, sem el nem felejtkezik a te atyádnak szövetségéről, a mely felől megesküdt nézik. **32** Mert tudakozzá csak a régi időkről, a melyek te előttről voltak, ama naptól fogva, a melyen az Isten embert teremtett a földre, és pedig az égenek egyik szélétől az égenek másik széléig, ha történt-e e nagy dologhoz hasonló, vagy hallatszott-e ehhez fogható? **33** Hallottáé valamely nép a tűz közepéből szóló Istennek szavát, a miképen hallottad te, hogy életben maradt volna? **34** Avagy próbálta-e azt Isten, hogy elmenjen és válaszzon magának népet valamely nemzetseg közül, kísértésekkel: jelekkel, csudákkal, haddal, hatalmas kézzel, kinyújtott karral, és nagy rettentességek által, a miképen cselekedte mindeneket ír érettetek az Úr, a ti Istenedek Egyiptomban, szemeitek láttára? **35** Csak néked adatott láthatónan tudnod, hogy az Úr az Isten és nincsen kívüle több! **36** Az égből hallatta veled az ő szavát, hogy tanítson téged, a földön pedig mutatja néped amaz ő nagy tüzét, és hallottad beszédét a tűz közepéből. **37** És mivel szerette a te atyádat, és kiválasztotta az ő magyokat is ő utánok, és kihozott téged az ő orczájával Egyiptomból, az ő nagy erejével: **38** Hogy kiúzzon náladnál nagyobb és erősebb népeket előled, hogy bevígyen téged, és adj a néked az ő földjöket örökségül, mint a mai napon van: **39** Tud meg azért e mai napon, és vedd szívedre, hogy az Úr az Isten, fent a mennyben, és alant e földön, és nincsen több! **40** Tartsd meg azért az ő rendeléseit és parancsolatait, a melyeket én parancsolok ma néked, hogy jól legyen dolgod és a te fiainak te utánad, és hogy mindenkor hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. **41** Akkor választa Mózes három várost a Jordánon túl napkelet felé; **42** Hogy oda fusson a gyilkos, aki nem akarva gyilkolta meg az ő felebarátját, aki az előtt nem gyűlölte vala, és hogy életben maradjon, ha befutott valamelyikbe e városok közül. **43** Tudniillik Beczert a pusztában, a sík földön a Ruben fiainak, Rámót Gileádban a Gád fiainak, és Gólánt Básánban a Manassé fiainak. **44** Ez pedig a törvény, a melyet Mózes adott az Izráel fiai elé. **45** Ezek a bizonyágtételek, a rendelések és a végzések, a melyeket szóla Mózes Izráel fiainak, mikor Egyiptomból kijöttek vala. **46** A Jordánon túl a völgyben, Beth-Peórnak átellenében, Szihonnak, az Emoreusok királyának

földjén, a ki lakozik vala Hesbonban, a kit megvert vala Mózes, az Izráel fiaival egyben, mikor Egyiptomból kijöttek vala. **47** És elfoglalák az ő földét, és Ógnak, Básán királyának földét, az Emoreusok két királyát, a kik a Jordánon túl laknak vala napkelet felől. **48** Aróertől fogva, mely az Arnon patakának partján van, a Sion hegycsúcsa, a mely a Hermon; **49** És az egész síkságot a Jordánon túl napkelet felé, a síkság tengeréig, a Piszga hegycsúcsa aljáig.

5 És szólítá Mózes az egész Izráelt, és monda nézik: Hallgasd meg Izráel a rendeléseket és a végzéseket, a melyeket elmondok én ma fületek hallására, és tanuljátok meg azokat, és ügyeljetek azokra, megcselekedvén azokat! **2** Az Úr, a mi Istenünk szövetséget kötött velünk a Hóreben. **3** Nem a mi atyáinkkal kötötte az Úr e szövetséget, hanem mi velünk, a kik íme itt vagyunk e mai napon mindenkorban és elünk. **4** Színről színről szólott veletek az Úr a hegyen, a tűz közepéből. **5** (Én pedig az Úr között és ti közöttetek állók vala abban az időben, hogy megjelentsem nétek az Úr beszédét; mert a tűzről féltek vala, és nem menétek fel a hegyre) mondván: **6** Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéből, a szolgálatnak házából. **7** Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem. **8** Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alatt a földön, vagy a melyek a vizekben a föld alatt vannak. **9** Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr, a te Istened, félítőn szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyedízüleg, a kik engem gyűlölnek; **10** De irgalmasságot cselekeszem ezerízüleg azokkal, a kik engem szeretnek, és az én parancsolataimat megtartják. **11** Az Úrnak, a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, aki az ő nevét hiába felveszi. **12** Vigyázz a szombatnak napjára, hogy megszenteld azt, a miképen megparancsolta néked az Úr, a te Istened. **13** Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat. **14** De a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon, se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se ökröd, se szamarad, és semminémű barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belől van, hogy megnyugodjék a te szolgád és szolgálóleányod, mint te magad; **15** És megemlékezzél róla, hogy szolga voltál Egyiptom földén, és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolta néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsad. **16** Tiszteld atyádat és anyádat, a mint megparancsolta néked az Úr, a te Istened; hogy hosszú ideig élj, és hogy jól legyen dolgod azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád te néked. **17** Ne ölj. **18** És ne paráználkodjál. **19** És ne lopj. **20** És ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanubizonyását. **21** És ne kívánd a te felebarátodnak feleségét; és ne áhítasd a te felebarátodnak házát, szántóföldét; se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát és semmit, a mi a te felebarátod. **22** Ez igéket szólá az Úr a ti egész gyülekezeteknek a hegyen a tűz, a felhő és a homályosság közepéből nagy felszóval, és nem többet; és felírá azokat két kőtáblára, és adá azokat nékem. **23** És lőn, mikor a szót a setétség közepéből halljátok vala, és a

hegy tűzzel ég vala, hozzám jövétek a ti törzseiteknek minden fejedelmével és vénjével; **24** És mondátok: Ímé az Úr, a mi Istenünk megmutatta nékünk az ő dicsőségét és nagyságát; és az ő szavát hallottuk a tűznek közepéből; e mai napon pedig láttuk, hogy az Isten emberrel szól, és ez mégis él. **25** Most hát miért halunk meg? Mert megemész e nagy tűz minket. Ha még tovább halljuk az Úrnak, a mi Istenünknek szavát, meghalunk! **26** Mert kicsoda az, az összes halandók közül, aki a tűznek közepéből szóló őlő Istennek szavát hallotta, mint mi, hogy megélt volna? **27** Járulj oda te, és hallgasd meg mind azt, a mit mond az Úr, a mi Istenünk, és te majd beszél el nékünk mind, a mit néked mond az Úr, a mi Istenünk, és mi meghallgatjuk, és megcselekeszszük. **28** És meghallá az Úr a ti beszédeket szavát, a mikor beszéltek vala velem, és monda nékem az Úr: Hallottam e nép beszédének szavát, a mint beszéltek vala hozzád; mind jó, a mit beszéltek vala. **29** Vajha így maradna az ő szívök, hogy félénék engem, és megtartanák minden parancsolatom minden időben, hogy jól legyen dolguk nékik és az ő gyermekeiknek mindörökkel! **30** Menj el, és mond meg nékik: Térjetek vissza a ti sátoraitokba. **31** Te pedig állj ide mellém, hogy elmondjam néked minden parancsolatomat, rendelésemet és végzésemet, a melyekre tanítsd meg őket, hogy cselekedjék azon a földön, a melyet én adok néktek örökségül. **32** Vigyázzatok azért, hogy úgy cselekedjetek, a mint az Úr, a ti Istenek parancsolta nétek; ne térdjek se jobbra, se balra. **33** Mindig azon az úton járjatok, a melyet az Úr, a ti Istenek parancsolt nétek, hogy éljetek, és jól legyen dolgotok, és hosszú ideig élhessetek a földön, a melyet bírni fogtok.

6 Ezek pedig a parancsolatok, a rendelések és a végzések, a melyek felől parancsolta az Úr, a ti Istenek, hogy megtanítsam azokat nétek, hogy azok szerint cselekedjetek azon a földön, a melyre átmenőben vagytok, hogy bírátok azt; **2** Hogy féljed az Urat, a te Istenedet, és megtartsad minden ő rendelését és parancsolatát, a melyeket én parancsolok néked: te és a te fiad, és a te unokád, teljes életedben, és hogy hosszú ideig élhess. **3** Halld meg azért Izráel, és vigyázz, hogy megcselekedj, hogy jól legyen dolgod, és hogy igen megsokasodjál a tejel és mézzel folyó földön, a miképen megigérte az Úr, a te atyáidnak Istene néked. **4** Halld Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! **5** Szeress azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből. **6** És ez ígé, a melyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben. **7** És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házadban ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz. **8** És kössz azokat a te kezedre jegyül, és legyenek homlokkötől a te szemeid között. **9** És írd fel azokat a te házadnak ajtófeleire, és a te kapuidra. **10** És mikor bevisz téged az Úr, a te Istened a földre, a mely felől megesküdt a te atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy ad néked nagy és szép városokat, a melyeket nem építettél; **11** És minden jóval telt házakat, a melyeket nem te töltöttél meg, és ásott kutakat, a melyeket nem te ástál, szőlő- és olajfákat, a melyeket nem te plántáltál; és eszel és megelégszel: **12** Vigyázz magadra, hogy el ne felejtkezzél az

Úrról, aki kihozott téged Égyiptom földéről, a szolgáságnak házából! **13** Féljed az Urat, a te Istenedet, ó néki szolgálj, és az ő nevére esküdjél. **14** Ne járjatok idegen istenek után, azoknak a népeknek istenei közül, a kik körültetek vannak; **15** (Mert az Úr, a te Istened feltón szerető Isten te közötted), hogy az Úrnak, a te Istenednek haragja fel ne gerjedjen reád, és el ne törüljön téged a föld színéről. **16** Meg ne kísértétek az Urat, a ti Isteneket, miképen megkísértétek Maszszában! **17** Szorosan megtartsátok az Úrnak, a ti Isteneknek parancsolatait, az ő bizonyságait és rendeléseit, a melyeket parancsolt néked. **18** És azt cselekedj, a mi igaz és jó az Úrnak szemei előtt, hogy jól legyen dolgod, és bemehess és bírhasd azt a jó földet, a mely felől megesküdött az Úr a te atyáidnak. **19** Hogy elűzzed minden ellenséget a te színed elől, a mint megmondotta az Úr. **20** Ha a te fiad megkérdez téged ezután, mondva: Mire valók e bizonyágtételek, rendelések és végzések, a melyeket az Úr, a mi Istenünk parancsolt nétek: **21** Akkor azt mondjad a te fiadnak: Szolgái voltunk Égyiptomban a Faraónak; de kihozott minket az Úr Égyiptomból hatalmas kézzel. **22** És tőn az Úr Égyiptomban nagy és veszedelmes jeleket és csudákat a Faraón és az ő egész háznépének, a mi szemeink láttára. **23** Minket pedig kihozza onnét, hogy bevigyen minket, és nékünk adj a földet, a mely felől megesküdött a mi atyáinknak. **24** És megparancsolta nékünk az Úr, hogy cselekedjünk mind e rendelések szerint, hogy féljük az Urat, a mi Istenünket, hogy jó dolgunk legyen teljes életünkben, hogy megtartson minket az életben, mint e mai napon. **25** És ez lesz nékünk igazságunk, ha vigyázunk arra, hogy megtartsuk mind e parancsolatokat, az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, a miképen megparancsolta nékünk.

7 Mikor bevisz téged az Úr, a te Istened a földre, a melyre te bemenendő vagy, hogy bírjad azt; és sok népet kiúz te előled a Khitteust, a Girkazeust, az Emoreust, a Kananeust, a Perizeust, a Khivveust, és a Jebuzeust: hétféle népet, náladnál nagyobbakat és erősebbeket; **2** És adjá őket az Úr, a te Istened a te hatalmadba, és megvered őket: mindenestől veszítsd ki őket; ne köss velök szövetséget, és ne könyörülj rajtok. **3** Ságorságot se szerezz ő velök, a leányodat se adjad az ő fioknak, és az ő leányukat se vegyed a te fiadnak; **4** Mert elpártoltatja a te fiadat én tőlem, és idegen isteneknek szolgálnak; és felgerjed az Úrnak haragja reátok, és hamar kipusztít titeket. **5** Hanem így cselekedjetek velök: Oltárikat rontsátok le, oszlopaiat törjétek össze, berkeiket vágjátok ki, faragott képeiket pedig tűzzel égessétek meg. **6** Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép közül e föld színén. **7** Nem azért szerettet titeket az Úr, sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok; **8** Hanem mivel szerettet titeket az Úr, és hogy megtartsa az eskü, a melylyel megesküdt volt a ti atyáitoknak; azért hozott ki titeket az Úr hatalmas kézzel, és szabadított meg téged a szolgáságnak házából, az égyiptombeli Faraó királynak kezéből. **9** És hogy megtudjad, hogy az Úr, a te Istened, ó az Isten, a hívséges Isten, a ki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezeríziglen azok iránt, a kik őt szeretik, és az ő parancsolatait megtartják. **10** De megfizet

azoknak személy szerint, a kik őt gyűlölik, elvesztvén őket; nem késlekedik az ellen, a ki gyűlöli őt, megfizet annak személy szerint. **11** Tartsd meg azért a parancsolatot, a rendeléseket és végzéseket, a melyeket én e mai napon parancsolok néked, hogy azokat cselekedjed. **12** Ha pedig engedelmeskedtek e végzéseknek, és megtartjátok, és teljesítétek azokat: az Úr, a te Istened is megtartja néked a szövetséget és irgalmasságot, a mely felől megesküdött a te atyádnak. **13** És szeretni fog téged, és megáld téged, és megsokasít téged; és megáldja a te méhednek gyümölcsét, a te földednek gyümölcsét: gabonádat, mustodat és olajodat; teheneid fajzását és juhaidnak ellését azon a földön, a mely felől megesküdt a te atyádnak, hogy néked adja azt. **14** Áldottabb léssesz minden népnél; nem lészen közötted magtalan férfi és asszony, sem barmaid között meddő. **15** És távol tart az Úr te tőled minden betegséget, és Égyiptomnak minden gonosz nyavalóját, a melyeket ismersz; nem veti azokat te reád, hanem mind azokra, a kik gyűlölnek téged. **16** És megemészted mind a népeket, a melyeket néked ád az Úr, a te Istened; ne kedvezzen a te szemed nékik, és ne tiszteld az ő isteneit; mert tőr gyanánt volna az néked. **17** Ha azt mondod a te szívedben: Többen vannak e népek, mint én, miképen űzhetem én ki őket? **18** Ne félj tőlük; emlékezzél meg csak azokról, a miket cselekedett az Úr, a te Istened a Faraóval és mind az égyiptombeliekkel: **19** A nagy kisértésekről, a melyeket láttak a te szemeid, és a jelekéről és csudákról; az erős kézről, és a kinyújtott karról, a melyivel kihozott téged az Úr, a te Istened! Így cselekeszik az Úr, a te Istened minden néppel, a melytől te félsz. **20** Sót még a darázsolatokat is rájok bocsátja az Úr, a te Istened minden addig, míglélen elvesznek azok is, a kik megmaradtak, és a kik elrejtőztek te előled. **21** Ne rettenj meg azok előtt, mert közötted van az Úr, a te Istened, nagy és rettenetes Isten! **22** És lassan-lassan kiúzi az Úr, a te Istened e népeket te előled. Nem lehet őket hirtelen kipusztítanod, hogy a mezei vadak meg ne sokasodjanak ellened! **23** De az Úr, a te Istened elődbe veti őket, és nagy romlással rontja meg őket, míglélen elvesznek. **24** Az ő királyaiat is kezedbe adjá, hogy eltörölj az ő nevököt az ég alól; senki ellened nem állhat, míglélen elveszted őket. **25** Az ő isteneinek faragott képeit tűzzel égesd meg; az azokon lévő ezüstöt és aranyat meg ne kívánd, és magadnak el ne vedd, hogy tőrbe ne essél miatt; mert útátálosság az az Úr előtt, a te Istened előtt. **26** Útátálosságot pedig ne vigy be a te házadba, hogy átokká ne légy, mint az, hanem megvetvén vesd meg azt, és útálván útál meg azt, mert átkozott.

8 Mind azt a parancsolatot, a melyet én e mai napon parancsolok néked, tartsátok meg és teljesítsétek, hogy élhessetek és megsokasodhassatok, bemehessetek és bírhassátok a földet, a mely felől megesküdött az Úr a ti atyáitoknak. **2** És emlékezzél meg az egész útról, a melyen hordozott téged az Úr, a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában, hogy megsanyargasson és megpróbáljon téged, hogy nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben; vajon megtartod-é az ő parancsolatait vagy nem? **3** És megsanyargata téged, és megéheztéte, azután pedig enned adá a mannát, a melyet

nem ismertél, sem a te atyáid nem ismertek, hogy tudtoda adjá néked, hogy az ember nem csak kenyérrel él, hanem mindenazzal él az ember, a mi az Úrnak szájából származik. **4** A te ruházatod le nem kopott rőlad, sem a te lábad meg nem dagadott immár negyven esztendőtől fogva. **5** Gondold meg azért a te szívedben, hogy a miképen megfenyít az ember az ő gyermekét, úgy fenyt meg téged az Úr, a te Istened; **6** És őrizd meg az Úrnak, a te Istenednek parancsolatait, hogy az ő útján járj, és őt felfelj. **7** Mert az Úr, a te Istened jó földre visz be téged; bővízű patakoknak, forrásoknak és mély vizeknek földére, a melyek a völgyekben és a hegyeken fakadnak. **8** Búza-, árpa-, szőlőtő-fige- és gránátalma-termő földre, faolaj- és méztermő földre. **9** Oly földre, a melyen nem nyomorogva eszed kenyeredet, és a hol semmiben sem szükölködöl; oly földre, a melynek kövei vas, és a melynek hegyeiből rezet vághatsz! **10** Ha azért eszel majd és megelégszel: dícsérjed az Urat, a te Istenedet azért a jó földért, a melyet néked adott. **11** Vigyázz magadra, hogy el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, meg nem tartván az ő parancsolatait, végzéseit, rendeléseit, a melyeket én parancsolok néked e mai napon; **12** Hogy mikor eszel és jól lakol, és szép házakat építesz, és lakozol azokban; **13** És mikor a te barmaid és juhaid megsokasodnak, és ezüstöd és aranyad is megsokasodik, és minden jószágod megszaporodik: **14** Fel ne fuvalkodjék akkor a te szíved, és el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, aki kihozott téged Égyiptom földéből, a szolgáságnak házából; **15** A ki vezérlett téged a tűzes kígyóknak, skorpióknak, és szomjúságnak nagy és rettenetes pusztáján, a melyben víz nem vala; a ki vizet ada néked a kemény kősziklából; **16** A ki mannával étette téged a pusztában, a mit nem ismertek a te atyáid, hogy megsanyargasson és hogy megpróbáljon téged, és jól tegyen veled azután: **17** És ne mondjad ezt a te szívedben: Az én hatalmam, és az én kezemnek ereje szerzette nékem e gazdagságot! **18** Hanem emlékezzél meg az Úrról, a te Istenedről, mert ő az, aki erőt ád néked a gazdagságnak megszerzésére, hogy megerősítse az ő szövetségét, a mely felől megesküdt a te atyádnak, miképen e mai napon van. **19** Ha pedig teljesen megfelejtkezel az Úrról, a te Istenedről, és idegen istenek után jársz, és azoknak szolgálisz, és meghajtod magadat azoknak; bizonyásot teszek e mai napon ti ellenetek, hogy végképen elvesztek. **20** Mint azok a nemzetek, a kiket az Úr elveszt előletek, azonképen vesztek el; azért mert nem hallgattok az Úrnak, a ti Isteneknek szavára.

9 Halljad Izráel, te általmégy ma a Jordánon, hogy bennvén, örökségül bírj náladnál nagyobb és erősebb népeket, nagy és az egig megerősített városokat; **2** Nagy és szálas népet, Anák-fiakat, a kikről magad is tudod és magad is hallottad: kicsoda állhat meg Anák fiai előtt? **3** Tudd meg azért e mai napon, hogy az Úr, a te Istened az, aki átmegy előtted mint emésztő tűz, ő töri el azokat, és ő alázza meg azokat te előtted; és kiúzód, és hamar elveszted őket, a miképen az Úr megmondotta néked. **4** Mikor azért kiúzi az Úr, a te Istened azokat te előled, ne szólj a te szívedben, mondván: Az én igazságomért hozott be engem az Úr, hogy örökségül bírjam ezt a földet; holott e népeket az ő istentelenségökért ki a te előled az Úr; **5** Nem a te igazságodért, sem a te szívednek

igaz voltáért mégy te be az ő földük bírására; hanem az Úr, a te Istened e népeknek istentelenségéért úzi ki őket előled, hogy megerősítse az igéretet, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. 6 Tudd meg azért, hogy az Úr, a te Istened nem a te igazságodért adjá néked ezt a jó földet birtokul, mert kemény nyakú nép vagy te! 7 Emlékezzél meg róla, és el ne felejtsed azokat, a mikkel haragra indítottad az Urat, a te Isteneted a pusztában! A naptól fogva, a melyen kijöttél Égyptom földéből, mind addig, míglen e helyre jutottatok, az Úr ellen tusakodtatók vala. 8 Már a Hóreben haragra indítátk az Urat, és annyira megharaguév reátk az Úr, hogy el akara veszteni titeket. 9 Mikor felmegyelek vala a hegyre, hogy átvegyem a kótáblákat, a szövetségeknek tábláit, a melyet az Úr kötött vala veletek, és a hegyen maradtam vala negyven nap és negyven éjjel: kenyeret nem ettem, sem vizet nem ittam vala. 10 Akkor átád nékem az Úr a két kótáblát, a melyek az Isten ujjával valának beírva, és rajtok valának mind amaz ígék, a melyeket mondott vala az Úr néktek a hegyen a tűz közepéből, a gyülekezésnek napján. 11 És mikor a negyven nap és negyven éj elmultával átád az Úr nékem a két kótáblát, a szövetségeknek tábláit; 12 Akkor monda az Úr nékem: Kelj fel, hamar menj innen alá; mert elvetemedett a te néped, a kit kihoztál Égyptomból; hamar eltértek az útról, a melyet parancsoltam vala nékik, öntött bálványt készítettek magoknak. 13 Ismét szóla nékem az Úr, mondván: Láttam e népet, és bizony kemény nyakú nép ez! 14 Hagy békét nékem, hadd pusztítsam el őket, és töröljem el az ő nevőket az ég alól, és teszlek téged ennél nagyobb és erősebb néppé! 15 Megfordulélek azért, és alájövök a hegyről, a hegy pedig tűzzel ég vala, és a szövetségek két táblája az én két kezemben vala. 16 És mikor látám, hogy íme vétkeztek vala az Úr ellen, a ti Istenetek ellen; öntött borjút csináltatok vala magatoknak; hamar letértek vala az útról, a melyet az Úr parancsolt vala néktek: 17 Akkor megragadám a két táblát, és elhajítám a két kezemből, és összetörém azokat a ti szemeitek láttára. 18 És leborulék az Úr előtt, mint annakelőtte, negyven nap és negyven éjjel, kenyeret nem ettem és vizet sem ittam; minden ti bűnötökért, a melyeket elkövettetek vala, azt cselekedvén, a mi gonosz az Úr előtt, hogy ingereljétek őt. 19 Mert félek vala a haragtól és búsulástól, a melylyel ti reátk úgy megharagudt vala az Úr, hogy el akart vala pusztítani titeket. És meghallgata az Úr engem akkor is. 20 Áronra is igen megharagudt vala az Úr, és el akárá őt is pusztítani; de ugyanakkor imádkozám Áronért is. 21 A ti bűnötöket pedig, a borjút, a melyet készítettek, megragadám, és megégetem azt tűzzel; és összetörém azt, jól megőrzvén, mígnem porrá morzsolódék, azután bevetém annak porát a patakba, a mely a hegyről foly vala alá. 22 És Thaberában, Massában, és Kibrot-Taavában is haragra indítátk az Urat. 23 És mikor az Úr elküldött vala titeket Kádes-Barneából, mondván: Menjetek fel, és bírátok örökségül a földet, a melyet néktek adtam: akkor is tusakodtatók vala az Úrnak, a ti Isteneteknek beszéde ellen, nem hittetek néki, és nem hallgattatok az ő szavára. 24 Tusakodók voltatok az Úr ellen, a mióta ismerlek titeket. 25 És leborulék az Úr előtt azon a negyven napon és negyven éjjel, a melyeken leborultam vala; mert azt mondotta

vala az Úr, hogy elveszt titeket. 26 Akkor imádkozám az Úrhoz, és mondék: Uram, Isten! ne rontsd meg a te népedet, és a te örökségedet, a kit a te nagyságoddal szabadítottál meg, a kit erős kézzel hoztál ki Égyptomból. 27 Emlékezzél meg a te szolgáidról: Ábrahámról, Izsákról és Jákóbrról; ne nézzed e népnek keménységét, istentelenségét és bűnét! 28 Hogy ne mondja a föld népe, a honnét kihoztál minket: mivelhogy az Úr nem vihette be őket a földre, a melyet igért volt nékik, és mivelhogy gyűlölte őket, azért hozta ki őket, hogy megölje őket a pusztában. 29 Pedig ők a te néped és a te örökséged, a melyet kihoztál a te nagy erőddel, és a te kinyujtott karoddal!

10 Abban az időben monda az Úr nékem: Faragi magadnak két kótáblát, az előbbiekhöz hasonlókat, és őjű fel hozzám a hegyre, és csinálj faladát. 2 És felírom a táblákra azokat az igéket, a melyek az előbbi táblákon valának, a melyeket széttörtél; és tudd azokat a látába. 3 Csinálék azért látád sittimfából, és faragék két kótáblát is, az előbbiekhöz hasonlókat; és felmenék a hegyre, és a két kótábla kezemben vala. 4 És felírá a táblákra az előbbi írás szerint a tíz igét, a melyeket szólott vala az Úr ti hozzátk a hegyen, a tűznek közepéből a gyülekezésnek napján, és átád az Úr azokat nékem. 5 Akkor megfordulék és alájövök a hegyről, és betevém a táblákat a látába, a melyet csináltam vala, hogy ott legyenek, a miképen az Úr parancsolta vala nékem. 6 Izráel fiai pedig elindulának Beeróthból, a mely a Jákán fiai, Moszérába. Ott halt meg Áron, és ugyanott el is temetteték, és Eleázár, az ő fia lón pappá helyette. 7 Innét indulának Gudgódba, Gudgódból pedig Jotbatába, bővízű patakok földére. 8 Abban az időben választá ki az Úr a Lévi törzsét, hogy hordozza az Úr szövetségének látáját, és hogy az Úr előtt álljon, és néki szolgáljon, és hogy áldjon az ő nevében mind e napig. 9 Ezért nem volt része és öröksége a Lévinek az ő atyafiaival; az Úr az ő öröksége, a miképen megmondotta vala néki az Úr, a te Istened. 10 Én pedig ott állottam a hegyen, mint az előbbi napokban, negyven nap és negyven éjjel: és meghallgata engem az Úr akkor is, és nem akara téged elveszteni az Úr. 11 És monda az Úr nékem: Kelj fel, menj és járj a nép előtt, hogy bemenjenek és bírják a földet, a mely felől megesküdtetem az ő atyáknak, hogy nékik adom. 12 Most pedig, óh Izráel! mit kíván az Úr, a te Istened tőled? Csak azt, hogy féljed az Urat, a te Isteneted; hogy minden ő után járj, és szeresd őt, és tisztelejed az Urat, a te Isteneted teljes szívedből, és teljes lelkedből. 13 Megtartván az Úrnak parancsolatait és rendeléseit, a melyeket én ma parancsolok néked, hogy jól legyen dolgod! 14 Íme az Úréi, a te Istenedéi az egek, és az egeknek egei, a föld, és minden, a mi rajta van! 15 De egyedül a ti atyáitokat kedvelte az Úr, hogy szeresse őket, és az ő magvakat: titeket választott ki ő utánok minden nép közül, a mint e mai napon is látszik. 16 Metéljétek azért körül a ti szíveteket, és ne legyetek ezután keménynyakúak; 17 Mert az Úr, a ti Istenetek, isteneinek Istene, és uraknak Ura; nagy, hatalmas és rettentetés Istenn, a ki nem személyválogató, sem ajándékot el nem fogad. 18 Igazságot szolgáltat az árvának és az özvegyek; szereti a jövevényt, adván néki kenyeret és ruházatot. 19 Szeressétek

azért a jövevényt; mert ti is jövevények voltatok Égyiptom földén. 20 Az Urat, a te Istenedet féljed, őt tiszteljed, ő hozzá ragaszkodjál, és az Ő nevére esküdjél. 21 Ő a te dícséreted, és a te Istened, a ki azokat a nagy és rettenetes dolgokat cselekedte veled, a melyeket láttak a te szemeid. 22 A te atyáid hetvenen mentek vala alá Égyptomba; most pedig az Úr, a te Istened megsokásított téged, mint az égnek csillagait!

11 Szeresd azért az Urat, a te Istenedet, tartsd meg az Ő megtartani valót: rendeléseit, végzéseit és parancsolatait minden időben. 2 És tudjátok meg ma (mert nem a ti flaitokkal szólók, a kik nem tudják és nem látták) az Úrnak, a te Isteneteknek fenyítését, nagyságát, erős kezét és kinyújtott karját, 3 Jeleit és cselekedeteit, a melyeket Égyptomban cselekedett a Faraóval, az égyptombeliek királyával, és az Ő egész földével; 4 És a melyeket cselekedett az égyptombeliek seregével, lovaival és szekereivel, mivelhogy reájok árasztá a Veres tenger vizeit, mikor üldözének titeket, és elveszté őket az Úr mind e mai napig; 5 És a melyeket cselekedett veletek a pusztában, a míg a helyre jutatók; 6 És a melyeket cselekedett Dáthánnal és Abirámmal, Eliábnak a Rúben fiának fiaival, mikor a föld megnyitá az Ő száját, és elnyelé őket háznépeikkel, sátorraikkal, és minden marhájokkal egyetemben, a mely az övék vala, az egész Izráel között. 7 Mert saját szemeitekkel láttatók az Úrnak minden nagy cselekedetét, a melyeket cselekedett. 8 Tartsátok meg azért minden a parancsolatokat, a melyeket én ma parancsolok néked, hogy megerősödjetedek, bemenjetek és bírjátok a földet, a melyre átmentek, hogy bírjátok azt. 9 És hogy sok ideig élhessetek a földön, a mely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, hogy nézik és az Ő magvaknak adja azt a tejel és mézzel folyó földet. 10 Mert a föld, a melyre te bemégy, hogy bírjad azt, nem olyan az, mint Égyptomnak fölide, a honnan kijöttetek; a melyben elveted vala a te magodat és a te lábaddal kell vala megöntözni, mint egy veteményes kertet; 11 Hanem az a föld, a melyre átmentek, hogy bírjátok azt, hegyes-völgyes föld, az égnek esőjéből iszik vizet. 12 Oly föld az, a melyre az Úr, a te Istened visel gondot; mindenkor rajta függenek az Úrnak, a te Istenednek szemei az esztendő kezdetétől az esztendő végéig. 13 Léşen azért, hogyha valóban engedelmeskedtek az én parancsolataimnak, a melyeket én ma parancsolok nétek, úgy hogy az Urat, a ti Istenetek szeretitek, és néki szolgáltok teljes szívetekeből és teljes lelketekeből: 14 Esőt adok a ti földetekre alkalmatos időben: korai és késsei esőt, hogy betakaríthatasd a te gabonádat, borodat és olajodat; 15 Füvet is adok a te meződre a te barmaidnak; te pedig eszel és megelégszel. 16 Vigyázzatok azért, hogy a ti szívetelek meg ne csalattassék, és el ne térijetek, és ne tiszteljetek idegen isteneket, és ne boruljatok le előttök. 17 Különben az Úrnak haragja felgerged reátok, és bezárja az eget, hogy eső ne legyen, és a föld az Ő gyümölcsét meg ne teremje; és hamarsággal elvesztek a jó földről, a melyet az Úr ád nétek. 18 Vegyétek azért szívetekre és lelketekre szavaimat, és kössétek azokat jegyül a ti kezeteikre, és homlokkötőkül legyenek a ti szemeitek között; 19 És tanításatok meg azokra a ti flaitokat, szólvan azokról, mikor házadban ülsz, mikor úton jársz, mikor fekszel és

mikor felkelsz. 20 És írd fel azokat a te házadnak ajtófeleire és a te kapuidra; 21 Hogy megsokasodjanak a ti napjaitok és flaitoknak napjai azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, hogy nézik adja mindaddig, a míg az ég a föld felett lészen. 22 Mert ha szorosan megtartjátok minden e parancsolatot, a melyet én parancsolok nétek, hogy a szerint cselekedjetek; ha szeretitek az Urat, a ti Isteneteket, ha minden Ő útán jártok, és Ő hozzá ragaszkodtok: 23 Akkor kiúzi az Úr minden azokat a nemzeteket ti előletek, és úrrá lesztek nálatoknál nagyobb és erősebb nemzeteken. 24 minden hely, a melyet lábatok talpa megnyom, tiétek lesz, a pusztától a Libanonig, és a folyóvíztől, az Eufrátes folyóvízétől a nyugati tengerig lesz a ti határotok. 25 Nem állhat meg senki előttetek; azt mivelí az Úr, a ti Istenetek, hogy féljenek és rettegjenek titeket az egész föld színén, a melyre rátagostok, a mint megmondotta nétek. 26 Lásd, én adok ma előtökbe áldást és átkot! 27 Az áldást, ha engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak, a melyeket én e mai napon parancsolok nétek; 28 Az átkot pedig, ha nem engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak, és letértek az útról, a melyet én ma parancsolok nétek, és idegen istenek után jártok, a kiket nem ismertetek. 29 És mikor bevisz téged az Úr, a te Istened arra a földre, a melyre te bemégy, hogy bírjad azt: akkor mondd el az áldást a Garizim hegycsúcsán, az átkot pedig az Ebáli hegycsúcsán. 30 Nemde azok túl vannak a Jordánon, a napnyugati út megett, a Kananeusok földén, a kik a síkságon laknak Gilgálnak átellenében, a Mór tölgyei mellett?! 31 Mert ti átmentek a Jordánon, hogy bemenvén bírhassátok a földet, a melyet az Úr, a ti Istenetek ád nétek. Ha bírni fogjátok azt, és lakni fogtok abban: 32 Vigyázzatok, hogy minden rendelések és végzések szerint cselekedjetek, a melyeket én ma adok ti előtökbe.

12 Ezek a rendelések és a végzések, a melyeket meg kell tartanotok, azok szerint cselekedvén azon a földön, a melyet az Úr, a te atyáidnak Istene ád néked, hogy bírjad azt minden időben a míg éltek a földön: 2 Pusztára pusztításokat el minden azokat a helyeket, ahol azok a nemzetek, a kiknek ti urai lesztek, szolgáltak az Ő isteneinek a magas hegyeken, a halmokon, és minden zöldelő fa alatt. 3 És rontsátok el azoknak oltárait, törjétek össze oszlopaikat, tűzzel égessétek meg berkeiket, és vagdaljátok szét az Ő isteneinek faragott képeit, a nevőket is pusztításokat ki arról a helyről. 4 Ne cselekedjetek így az Úrral, a ti Istenetekkel; 5 Hanem azt a helyet, a melyet kiválaszt az Úr, a ti Istenetek minden ti törzsetek közül, hogy az Ő nevére oda helyezze és ott lakozzék, azt gyakoroljátok és oda menjetek. 6 És oda vigyétek egészen égőáldozataitokat, véres áldozataitokat, tizedeiteket, kezeiteknek felemelt áldozatát, minden fogadásból, minden szabad akaratból való adományaitokat, és a ti barmaitoknak és juhaitoknak első fajzását. 7 És ott egyetek az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, és örvendezztek ti és a ti házatok minden népe, kezetek minden keresményének, a melyekkel megáld téged az Úr, a te Istened. 8 Ne cselekedjetek ott minden a szerint, a mint mi cselekszünk itt most, mindenik azt, a mi jónak látszik néki. 9 Mert még ez ideig nem mentetek be a nyugodalmás helyre, és az

öröksége, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. **10** Mikor pedig átmertek a Jordánon, és lakozi fogtok azon a földön, a melyet az Úr, a ti Istenetek ád nétek örökségül, és megnyugtat titkokat minden ellenségetektől, a kik körülletek vannak, és bátorsággal fogtok lakozi: **11** Akkor arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a ti Istenetek, hogy ott lakozzék az ő neve, oda vigyetek minden, a mit én parancsolok nétek: egészen égőáldozataitokat, véres áldozataitokat, tizediteket és kezeiteknek felemtel áldozatát, és minden megkülönböztetett fogadástokat, a melyeket fogadtok az Úrnak. **12** És örvendezztek az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, mind ti, mind a ti fiaitok, és leányaitok, mind a ti szolgáitok és szolgálóleányaitok, mind a lévita, a ki a ti kapuitokon belől lészen; mert nincs néki része vagy öröksége ti veletek. **13** Vigyázz, hogy a te egészen égőáldozataidat ne áldozzad minden helyen, a melyet meglátsz; **14** Hanem azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr a te törzseid közül valamelyikben: ott áldozzad a te egészen égőáldozatidat, és ott cselekedjél minden, a mit én parancsolok néked. **15** Mindazáltal a te lelkednek teljes kívánsága szerint vághatsz barmot és ehetel húst, minden te kapuidon belől, az Úrnak, a te Istenednek áldásához képest, a melyet ád néked; mind a tiszta, mind a tiszta eheti azt, ép úgy mint az ózet és a szarvast. **16** Csakhogy a vért meg ne egyétek; a földre öntsд azt, mint a vizet. **17** Nem eheted meg a te kapuidon belől sem gabonádnak, sem mustodnak, sem olajodnak tizedét, sem barmaidnak és juhaidnak első fajzását; sem semmi fogadási áldozatot, a melyet fogadsz, sem szabad akarat szerint való adományaidat, sem a te kezednek felemtel áldozatát; **18** Hanem az Úrnak a te Istenednek színe előtt egyed azokat azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr a te Istened: te és a te fiad, leányod, szolgád, szolgálóleányod és a lévita, a ki a te kapuidon belől van; és örvendezzél az Úrnak, a te Istenednek színe előtt mindenben, a mire kezedet veted. **19** Vigyázz, hogy el ne hagyad a lévitát valamennyig élsz a te földeden. **20** Mikor az Úr, a te Istened kiszélesítи a te határadat, a miképen igérte vala néked, és ezt mondod: Húst ehethné! mivelhogy a te lelked húst kíván enni: egyél húst a te lelkednek teljes kívánsága szerint. **21** Ha messze van tőled a hely, a melyet az Úr, a te Istened választ, hogy oda helyezze az ő nevét, és leölsz, a mint parancsoltam néked, a te barmaidból és juhaidból, a melyeket az Úr ád majd néked: akkor egyél azokból a te kapuidban a te lelkednek teljes kívánsága szerint. **22** De, a mint az ózet és a szarvast eszik, úgy egyed azokat; a tiszta és a tiszta egyaránt lehetik abból. **23** Csakhogy abban állhatatos légy, hogy a vért meg ne egyed; mert a vér, az a lélek: azért a lelke a hússal együtt meg ne egyed! **24** Meg ne egyed azt, a földre öntsд azt, mint a vizet. **25** Meg ne egyed azt, hogy jól legyen dolgod néked és a te gyermekeidnek is utánaid, mivelhogy azt cselekszed, a mi igaz az Úr szemei előtt. **26** De ha valamit megszentelsz a tiédből, vagy fogadást teszesz: vedd fel, és vidd azt arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr. **27** És az Úrnak, a te Istenednek oltárán áldozd meg a te egészen égőáldozataidat, azoknak húsát és vérét; egyéb áldozataidnak vérét azonban öntsд az Úrnak, a te Istenednek oltárára, a húsát pedig megeheted. **28** Vigyázz és hallgasd meg mindeket az ígéket, a melyeket én parancsolok néked,

hogy jól legyen dolgod, néked és a te gyermekeidnek utánaid mind örökké; mivelhogy azt cselekszed, a mi jó és igaz az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt. **29** Mikor kiírja előled az Úr, a te Istened a nemzeteket, a kikhez bemégy, hogy bírjad őket, és bírni fogod őket, és lakozi majd az ő földükön: **30** Vigyázz magadra, hogy őket követvén tőrbe ne essél, miután már kivesztek előled; és ne tudakozz az ő isteneik felől, mondván: Miképen tisztelik e nemzetek az ő isteneiket? én is akképen cselekszem. **31** Ne cselekedjél így az Úrral, a te Isteneddel, mert mind azt az útátalosságot, a mit gyűlől az Úr, megcselekedték az ő isteneikkel; mert még fiaikat és leányaitak is megégették vala tűzzel az ő isteneiknek. **32** Mindazt, a mit én parancsolok nétek, megtartsátok, és a szerint cselekedjetek: semmit ne tégy ahhoz, és el se végy abból!

13 Mikor te közötted jövendőmondó, vagy álomlátó támad és jelt vagy csodát ád néked; **2** Ha bekövetkezik is az a jel vagy a csoda, a melyről szólott vala néked, mondván: Kővessünk idegen isteneket, a kiket te nem ismersz, és tiszteljük azokat: **3** Ne hallgass efféle jövendőmondónak beszédeire, vagy az efféle álomlátóra; mert az Úr, a ti Istenetek kísért titokat, hogy megtudja, ha szeretitek-é az Urat, a ti Isteneteket teljes szívetekből, és teljes lelketekből? **4** Az Urat, a ti Isteneteket kövessétek, és őt féljétek, és az ő parancsolatait tartásátok meg, és az ő szavára hallgassatok, őt tiszteljétek, és ő hozzá ragaszkodjatok. **5** Az a jövendőmondó pedig vagy álomlátó ölettessék meg; mert pártútést hirdetett az Úr ellen, a ti Istenetek ellen, a ki kihozott titokat Egyiptom földéből, és megszabadított téged a szolgáságnak házából; hogy elfordítson téged arról az útról, a melyet parancsolt néked az Úr, a te Istened, hogy azon járj. Gyomláld ki azért a goroszt magad közül. **6** Ha testvéred, a te anyádnak fia, vagy a te fiad vagy leányod, vagy a kebleden lévő feleség, vagy lelki-testi barátod titkon csalogat, mondván: Nosza menjünk és tiszteljünk idegen isteneket, a kiket nem ismertetek sem te, sem atyáid. **7** Ama népek istenei közül, a kik körültek vannak, közel hozzá vagy távol tőled, a földnek egyik végétől a másik végéig: **8** Ne engedj néki, és ne hallgass reá, ne nézz reá száalommal, ne kímeld és ne rejtegesd őt; **9** Hanem megölvén megölijed őt; a te kezed legyen először rajta az ő megölgésére, azután pedig az egész népnek keze. **10** Kövekkel kövezd meg őt, hogy meghaljon; mert azon igyekezzet, hogy elfordítson téged az Úrtól, a te Istenedtől, a ki kihozott téged Egyiptomnak földéből, a szolgáságnak házából; **11** És hallja meg az egész Izráel, és féljenek és ne cselekedjenek többé ahhoz hasonló goroszt az közötted. **12** Ha valamelyikben a te városaid közül, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked, hogy ott lakjál, ezt halld mondani: **13** Emberek jöttek ki közüled, istentelenségek fiai, és elfordítják városuk lakosait, mondván: Nosza, menjünk és tiszteljünk idegen isteneket, a kiket nem ismertetek: **14** Akkor keress, kutass és szorgalmatosan tudakozódjál, és ha igaz, és bizonyos a dolog, és megtörtént az efféle útátalosság közötted: **15** Hányd kard élére annak a városnak lakosait; áldozd fel azt mindenestől, a mi benne van; a barmát is kard élére hanyd. **16** És a mi préda van benne, hordd minden együvé az ó piaczának közepére, és égesd meg a várost tűzzel és annak

minden prédját is teljes áldozatul az Úrnak, a te Istenednek, és legyen rom mind örökké, és soha többé fel ne építessék. **17** Ne ragadjon semmi a te kezedhez abból az átökrül, hogy szűnjék meg az Úr haragjának búsulása, és könyörületes legyen hozzád, és könyörüljön rajtad, és megszaporítson téged, a miképen megesküdt a te atyádnak, **18** Ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván minden ő parancsolatát, a melyeket én ma parancsolok néked, hogy azt cselekedj, a mi igaz az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt.

14 Ti az Úrnak, a ti Isteneteknek fiai vagytok; ne vagdaljátok meg magatokat, se szemeitek között ne csináljatok kopaszságot, a halottért, **2** Mert szent népe vagy te az Úrnak, a te Istenednek, és az Úr választott téged, hogy légy néki tulajdon népe minden nép közül, a melyek a föld színén vannak. **3** Semmi útátlosságot meg ne egyél. **4** Ezek azok az állatok, a melyeket meghettek: az ökör, juh, kecske, **5** Szarvas, őz, bival, vadkecske, zerge, vad bika és jávor. **6** És minden az állatot, a melynek hasadt a körme és egészen ketté hasadt körme van, és kérődző az állatok között, meghetitek. **7** De a kérőzők és hasadt körműek közül ne egyétek meg ezeket: a tevét, a nyulat és hörcsököt, mert kérődznek ugyan, de körmük nem hasadt; tisztálatlanok legyenek ezek néktek. **8** És a disznót, mert hasadt ugyan a körme, de nem kérődzik; tisztálatlan legyen ez néktek. Ezeknek húsból ne egyetek, holttestöket se illessétek. **9** Ezeket ehettek meg mindenkből, melyek vízben élnek: a minék úszó szárnya és pikkelye van, mind megegyétek; **10** Valaminek pedig nincsen úszó szárnya és pikkelye, meg ne egyétek; tisztálatlan az néktek. **11** minden tiszta madarat meghettek. **12** Ezek pedig, a melyeket meg ne egyetek közülök: a sas, a saskeselyű és a halászó sas. **13** A keselyű, a héja és a sólyom az ő nemével. **14** minden Holló az ő nemével. **15** A strucz, a bagoly, a kakuk és a karvaly az ő nemével. **16** A kuvik, a fülesbagoly és a bölömbika. **17** A pelikán, a gém és a hattyú. **18** Az eszterág és a szarka az ő nemével; a büdösbanka és a denevér. **19** minden szárnyas féreg is tisztálatlan legyen néktek; meg ne egyétek. **20** minden tiszta szárnyast meghetettek. **21** Semmi holttestet meg ne egyetek; a jövevénynek, a ki a te kapuidon belől van, adjad azt, hogy egye meg azt, vagy add el az idegennek, mert szent népe vagy te az Úrnak, a te Istenednek. Ne főzd a gódölényt az ő anyja tejében. **22** Esztendőről esztendőre tizedet végy a te magodnak minden terméséből, a mely a te meződön terem. **23** És egyed az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt, hogy ott lakozzék az ő neve, gabonádnak, mustodnak, olajodnak tizedét, a te barmaidnak és juhaidnak első fajzását; hogy tanuljad félni az Urat, a te Istened minden időben. **24** Ha pedig hosszabb néked az út, hogysem oda vihetnéd azokat, mivelhogy távol esik tőled az a hely, a melyet az Úr, a te Istened választ, hogy oda helyezze az ő nevét, téged pedig megáldott az Úr, a te Istened: **25** Akkor add el péntén, és kösd a kezedbe a pénzét, és menj el arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened; **26** És adjad a pénzt mind azért, a mit kíván a te lelked: ökrökért, juhokért, borért és vidámító italért és mindenért, a mit megáhit néked a te lelked, és egyél ott az Úrnak, a te Istenednek színe előtt, és örvendezzél te

és a te házadnak népe. **27** A lévitát pedig, a ki a te kapuidon belől van, ne hagyd el, mert nincsen néki része, sem öröksége veled. **28** A harmadik esztendő végén vidd ki annak az esztendő termésének minden tizedét, és rakd le a te kapuidba. **29** És eljön a lévita (a kinek nincsen része és öröksége te veled), és a jövevény, árva és özvegy, a kik a te kapuidon belől vannak, és esznek és megelégesznek, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened a te kezednek minden munkájában, a melyet végzesz.

15 A hetedik esztendő végén elengedést mivelj. **2** Ez pedig az elengedésnek módja: minden kölcsönadó ember engedje el, a mit kölcsönadott az ő felebarátjának; ne hajtsa be az ő felebarátján és atyafián; mert elengedés hirdetettet az Úrért. **3** Az idegenen hajtsd be; de a mid a te atyádfiánál lesz, engedje el néki a te kezed. **4** De nem is lesz közötted szegény, mert igen megáld téged az Úr azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül, hogy bírjad azt. **5** De csak úgy lesz ez, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván és teljesítvén minden azt a parancsolatot, a melyet én ma parancsolok néked. **6** Mert az Úr, a te Istened megáld téged, a miképen megmondotta néked; és sok népnek adsz zálogos kölcsönt, te pedig nem kérsz kölcsönt, és sok népen fogsz uralkodni, és te rajtad nem uralkodnak. **7** Ha mégis szegénynyé lesz valaki a te atyádfiai közül valamelyikben a te kapuid közül a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked: ne keményítsd meg a te szívedet, be se zárjad kezedet a te szegény atyádfia előtt; **8** Hanem örömet nyisd meg a te kezedet néki, és örömet adj kölcsön néki, a mennyi elég az ő szükségére, a mi nélkül szűkölködik. **9** Vigyázz magadra, hogy ne legyen a te szívedben valami istentelenség, mondván: Közelget a hetedik esztendő, az elengedésnek esztendeje; és elfordítsd szemedet a te szegény atyádfiától, hogy ne adj néki; mert ő ellened kiált az Úrhoz, és bűn lesz benned. **10** Bizonyára adj néki, és meg ne háborodjék azon a te szíved, mikor adsz néki; mert az ilyen dologról áld meg téged az Úr, a te Istened minden munkádban, és mindenben, a mire kezedet veted. **11** Mert a szegény nem fogy ki a földről, azért én parancsolom néked, mondván: Örömet nyisd meg kezedet a te szűkölködő és szegény atyádfiának a te földeden. **12** Hogyha eladja magát néked a te atyádfia, a zsidó ferí és zsidó asszony, és szolgál téged hat esztendeig: a hetedik esztendőben bocsássad őt szabadon mellőled. **13** És mikor szabadon bocsátod őt mellőled, ne bocsásd el őt üresen; **14** Hanem terheld meg őt bőven a te juhaidból, a te széruddról, és a te sajtódból; a mivel megáldott téged az Úr, a te Istened, adj néki abból. **15** És emlékezzél meg róla, hogy te is szolga voltál Egyiptom földén, és megszabadított téged az Úr, a te Istened; azért parancsolom én ma ezt néked. **16** Ha pedig ezt mondja néked: Nem megyek el tőled, mert szeret téged és a te házadat, mivelhogy jól van néki te nálad dolga: **17** Akkor vedd az árat, és fúrd a fülébe és az ajtóba; és legyen szolgáddá mindenig, így cselekedjél szolgálóleányoddal is. **18** Ne essék nehezedre, hogy szabadon bocsátod őt mellőled; (hiszen kétannyi bérre valót szolgált néked hat éven át, mint a bérsemkás) és megáld téged az Úr, a te Istened mindenben, a mit cselekszel. **19** Barmaid és juhaid első fajzásának minden hímjét az Úrnak, a te Istenednek szenteljed. Ne munkálkodjál a te

tehenednek első fajzásán, és meg ne nyírjad a te juhaidnak első fajzását. **20** Az Úrnak, a te Istenednek színe előtt edd meg azt esztendőről esztendőre, te és a te házad népe, azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr. **21** Hogyha valami fogyatkozás lesz benne; sánta vagy vak lesz, vagy akármely fogyatkozásban szenvédő: meg ne áldozd azt az Úrnak, a te Istenednek. **22** A te kapuidon belől edd meg azt; a tisztálatan és a tiszta egyaránt, mintha őz volna az vagy szarvas. **23** Csakhogy a vérét meg ne edd, hanem a földre öntsд azt, mint a vizet.

16 Ügyelj az Abib hónapra, és készíts az Úrnak, a te Istenednek páskhát; mert az Abib hónapban hozott ki téged az Úr, a te Istened Égyiptomból éjjel. **2** Páskha gyanánt pedig ölj az Úrnak, a te Istenednek juhot és ökröt azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy oda helyezze az ő nevét. **3** Ne egyél azzal semmi kovászost, hanem hét napon át egyél azzal kovásztalan lepényeket, nyomorúságának kenyérét, (mert sietséggel jöttél ki Égyiptom földéről) hogy megemlékezzél arról a napról életednek minden idejében, a melyen kijöttél Égyiptom földéről. **4** És ne lásson senki kovászt hét napon át sehol a te határodban; és a húsból, a melyet az első napon estve megáldozol, semmi ne maradjon reggelig. **5** Nem ölıheted le a páskhát akármelyikben a te városaid közül, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked; **6** Hanem azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy az ő nevét oda helyezze: ott öld le a páskhát estve, napnyugtakor, abban az időben, a mikor kijöttél Égyiptomból. **7** Azon a helyen süsd és edd is meg, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened; reggel pedig fordulj vissza és menj haza a te hajlékodba. **8** Hat napon át egyél kovásztalant; hetednapon pedig az Úrnak, a te Istenednek berekesső ünnepe lévén, ne munkálkodjál azon. **9** Számlálj azután magadnak hét hetet; attól fogva kezdjed számlálni a hét hetet, hogy sarlódat a vetésbe bocsátod. **10** És tarts hetek ünnepét az Úrnak, a te Istenednek, a te kezednek szabad akarat szerint való adományával, a melyet ahhöz képest adj, a mint megáldott téged az Úr, a te Istened. **11** És örvendez az Úrnak, a te Istenednek színe előtt, te és a te fiad, és leányod, szolgád, szolgálóleányod, és a lévita, a ki a te kapuidon belől van, és a jövevény, az árva és az özvegy, a kik te között vannak, azon a helyen, a melyet kiválasztott az Úr, a te Istened, hogy oda helyezze az ő nevét. **12** És emlékezzél meg róla, hogy te is szolga voltál Égyiptomban; és tartsd meg, és teljesítsd e rendeléseket. **13** A sátorok ünnepét hét napig tartsd, mikor begyűjtőd a termést a te szérűdről és sajtódról. **14** És örvendez a te ünnepeden, te és a te fiad, a te leányod, szolgád és szolgálóleányod, a lévita, a jövevény, az árva és az özvegy, a kik belől vannak a te kapuidon. **15** Hét napig ünnepelj az Úrnak, a te Istenednek azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr; mert megáldott téged az Úr, a te Istened minden termésedben, és kezidnek minden munkájában; azért örvendezz igen! **16** minden esztendőben háromszor jelenjen meg közüled minden férfiú az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt; a kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén, és a sátor ünnepén. De üres kézzel senki se jelenjen meg az Úr előtt! **17** Kiki az ő képessége szerint adjon,

az Úrnak, a te Istenednek áldása szerint, a melyet ád néked. **18** Bírákat és felügyelőket állíts minden kapudba, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked, a te törzsaid szerint, hogy ítélik a népet igaz ítélettel. **19** El ne fordítsd az ítéletet; személyt se válogass; ajándékot se végy; mert az ajándék megvakítja a bőlcsek szemeit, és elfordítja az igazak beszédét. **20** Igazságot, igazságot kövess, hogy élhess, és örökségül bírhasd azt a földet, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. **21** Ne plántálj magadnak berket semmiféle fából, az Úrnak, a te Istenednek oltára mellé, a melyet készítesz magadnak. **22** Oszlopot se emelj magadnak, a mit gyűlöл az Úr, a te Istened.

17 Ne áldozzál az Úrnak, a te Istenednek olyan ökröt és juhot, a melyen valami fogyatkozás van, akármi hiba; mert útálatosság az az Úrnak, a te Istenednek. **2** Hogyha találtatik közötted valamelyikben a te kapuid közül, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked, vagy férfiú vagy asszony, a ki gonoszt cselekszik az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt, megszegvén az ő szövetségét; **3** És elmegy és szolgál idegen isteneket, és imádja azokat, akár a napot, akár a holdat, vagy akármelyet az őn seregei közül, a melyet nem parancsoltam; **4** És megjelentetik néked, és meghallod: jól megtudakozd; és hogya igaz, és bizonyos a dolog, és megtörtént ez az útálatosság Izráelben: **5** Akkor vidd ki azt a férfiút vagy azt az asszonyt, aki azt a gonoszságot mívelte, a te kapuidba, (a férfiút vagy az asszonyt) és kövezd agyon őket, hogy meghaljanak. **6** Két tanú vagy három tanú szavára halállal lakoljon a halára való; de egy tanú szavára meg ne haljon. **7** A tanúk keze legyen első rajta, hogy megölettek, és azután mind az egész nép keze. Így tisztítsd ki magad közül a gonoszt. **8** Ha megfoghatatlan valami előtted, a mikor ítélnel kell vér és vér között, ügy és ügy között, sérelem és sérelem között, vagy egyéb versengések között a te kapuidban: akkor kelj fel, és menj el arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened. **9** És menj be a Lévita-papokhoz és a bíróhoz, a ki lesz majd abban az időben; és kérdezd meg őket, és ők tudtul adják néked az ítétemondást. **10** És annak a mondásnak értelme szerint cselekedjél, a melyet tudtul adnak néked azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr; és vigyázz, hogy minden a szerint cselekedjél, a mint tanítanak téged. **11** Törvény szerint cselekedjél, a melyre tanítanak téged, és az ítélet szerint, a melyet mondanak néked; el ne hajolj attól a mondástól, a melyet tudtul adnak néked, se jobbra, se balra. **12** Ha pedig elbizakodottságból azt cselekszi valaki, hogy nem hallgat a papra, a ki ott áll, szolgálván az Urat, a te Istenedet, vagy a bíróra: haljon meg az ilyen ember. Így tisztítsd ki a gonoszt Izráelből. **13** És minden a szerint nép hallja, és feljén, hogy elbizakodottan senki ne cselekedjék többé. **14** Mikor bemegy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, és bíród azt, és lakozol abban, és ezt mondod: Királyt teszek magam fölé, miképen egyéb népek, a melyek körültem vannak: **15** Azt emeld magad fölé királyul, a kit az Úr, a te Istened választ. A te atyádfiai közül emelj magad fölé királyt; nem tehetsz magad fölé idegent, a ki nem atyádfia. **16** Csak sok lovát ne tartson, és a népet vissza ne vigye Égyiptomba, hogy lovát sokasítson, mivelhogy az Úr megmondta nétek: Ne

térjeket többé vissza azon az úton! 17 Sok feleséget se tartson, hogy a szíve el ne hajoljon; se ezüstjét, se aranyát felegettébb meg ne sokasítsa. 18 És mikor az Ő országának királyi székére ül, írja le magának kónyvbe e törvénynek mását a Lévita-papokéból. 19 És legyen az Ő nála, és olvassa azt életének minden idejében, hogy tanulja félmi az Urat, a te Istenedet, hogy megtartsa e törvénynek minden ígéjét, és e rendeléseket, hogy azokat cselekedje. 20 Fel ne fuvalkodjék az Ő szíve az Ő atyafai ellen, se el ne hajoljon a parancsolattól jobbra vagy balra, hogy hosszú ideig éljen az Ő országában Ő és az Ő fiai Izráelben.

18 A Lévita-papoknak, a Lévi egész nemzetsegének ne legyen se része, se öröksége Izráellel, hanem élejek az Úrnak tüzes áldozatjaiból és örökségéből. 2 Annakokáért ne legyen néki öröksége az Ő atyafai között: Az Úr az Ő öröksége, a mint megmondotta néki. 3 És ez legyen a papoknak törvényes része a néptől, azoktól, a kik áldoznak akár ökörrrel, akár juhval, hogy a papnak adják a lapoczkát, a két állat és a gyomrot. 4 A te gabonád, mustod és olajod zsengéjét, és a te juhaid gyapjának zsengéjét néki adjad; 5 Mert Ő választotta ki az Úr, a te Istened minden te nemzetsegéd közül, hogy álljon szolgálatra az Úrnak nevében, Ő és az Ő fiai minden időben. 6 Mikor pedig eljön a Lévita valamelyikből a te egész Izráelben lévő kapuid közül, a hol Ő lakik, és bemegy az Ő lelkének teljes kívánsága szerint arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr: 7 Szolgáljon az Úrnak az Ő Istenének nevében, mint az Ő többi atyafai, a Léviták, a kik ott állanak az Úr előtt. 8 Az eledelekben egyenlöképen részesedjenek, kivéve azt, a mit eladtott valaki az Ő atyai örökségéből. 9 Mikor te bemegy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked: ne tanulj cselekedni azoknak a népeknak útátalosságai szerint. 10 Ne találtassék te közötted, a ki az Ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövendőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló; 11 Se búbájos, se ördöngősöktől tudakozó, se titok-fejtő, se halottidéző; 12 Mert mind útálja az Úr, a ki ezeket míveli, és ez ilyen útátalosságokért űzi ki őket az Úr, a te Istened te előled. 13 Tökéletes légy az Úrral, a te Isteneddel. 14 Mert ezek a nemzetek, a kiket te elűesz, igézőkre és jövendőmondókra hallgatnak; de tenéked nem engedett illet az Úr, a te Istened. 15 Próbáztatásat néked az Úr, a te Istened te közüled, a te atyafai közül, olyat mint én: azt hallgassátok! 16 Mind a szerint, amint kérted az Úrtól, a te Istenedtől a Hóreben a gyülekezésnek napján mondán: Ne halljam többé az Úrnak, az én Istenemnek szavát, és ne lássam többé ezt a nagy tüzet, hogy meg ne haljak! 17 Az Úr pedig monda nékem: Jól mondták a mit mondak! 18 Próbáztatások nézik az Ő atyafai közül, olyat mint te, és az én ígéimet adom annak szájába, és megmond nékik minden, a mit parancsolok néki. 19 És ha valaki nem hallgat az én ígéimre, a melyeket az én nevemben szól, én megkeresem azon! 20 De az a próféta, a ki olyat mer szólani az én nevemben, a mit én nem parancsoltam néki szólani, és a ki idegen istenek nevében szól: haljon meg az a próféta. 21 Ha pedig azt mondod a te szívedben: miképen ismerhetjük meg az ígét, a melyet nem mondott az Úr? 22 Ha a próféta az Úr nevében szól, és nem lesz meg, és nem teljesedik be a dolog: ez az a szó, a melyet

nem az Úr szólott; elbizakodottságból mondotta azt a próféta; ne félj attól!

19 Mikor kiírta az Úr, a te Istened a nemzeteket, a kiknek földjét néked adja az Úr, a te Istened, és bírni fogod őket, és lakozol az Ő városaikban és az Ő házaikban: 2 Válaszsz ki magadnak három várost a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, hogy örököljed azt. 3 Készítsd meg magadnak az utat azokhoz, és oszszad három részre a te országod határát, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül; azok arra valók legyenek, hogy minden gyilkos oda meneküljön. 4 Ez pedig a gyilkos törvénye, a ki oda menekül, hogy élve maradjon: A ki nem szándékosan öli meg az Ő felebarátját, és nem gyűlöli vala azt azelőtt: 5 A ki például elmegy az Ő felebarátjával az erőre fát vágni, és meglódul a keze a fejszével, hogy levája a fát, és leesik a vas a nyeléről, és úgy találja az Ő felebarátját, hogy az meghal: az ilyen meneküljön e városok egyikébe, hogy élve maradjon. 6 Különben a vérbosszuló rokon úzõbe veszi az Ő szívénék búsalásában, és eléri, ha az út hosszú leend, és agyon úti őt, holott nem méltó a halálra, mivel azelőtt nem gyűlölte azt. 7 Azért én parancsolom néked, mondán: Három várost válaszsz magadnak. 8 Ha pedig az Úr, a te Istened kiterjeszti a te határodat, a mint megesküd a te atyaidnak, és néked adja mind az egész földet, a melynek megadását megígérte volt a te atyaidnak; 9 (Hogyha megtartod mind e parancsolatot, megtéven azt, a mit én ma parancsolok néked, tudnillik, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és jár az Ő utain minden időben): akkor e háromhoz szerezz még három várost. 10 Hogy ártatlan vér ne ontassék ki a te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül, és hogy a vér ne legyen rajtad. 11 De hogyha lesz valaki, aki gyűlöli az Ő felebarátját, és melegsi azt, és reá támad és úgy úti meg, hogy meghal, és bemenekül valamelyikbe e városok közül: 12 Akkor az Ő városának vénei küldjenek embereket, és vonják ki azt onnét, és adják azt a vérbosszuló rokon kezébe, hogy meghaljon. 13 Ne nézz reá szánalommal, hanem tisztítsd ki az ártatlan vérontást Izráelből, hogy jól legyen dolgod. 14 A te felebarátodnak határat el ne told, a mely határt az ősök vetettek a te örökségedben, a melyet örökölni fogsz azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, hogy bírad azt. 15 Ne álljon elő egy tanú senki ellen semmiféle hamisság és semmiféle bűn miatt; akármilyen bűnben bűnös valaki, két tanú szavára vagy három tanú szavára álljon a dolog. 16 Ha valaki ellen gonosz tanú áll elő, hogy pártútéssel vadalja őt: 17 Akkor álljon az a két ember, a kiknek ilyen perök van, az Úr elő, a papok és a bírák elő, a kik abban az időben lesznek; 18 És a bírák vizsgálják meg jól a dolgot, és ha hazug tanú lesz a tanú, a ki hazugságot szólott az Ő atyafia ellen: 19 Úgy cselekedjetek azzal, a mint Ő szándékozott cselekedni az Ő atyafával. Így tisztítás ki közüled a gonoszt; 20 Hogy a kik megmaradnak, hallják meg, és féljenek, és többször ne cselekedjenek te közötted ilyen gonosz dolgot. 21 Ne nézz reá szánalommal; lelkeit lélekért, szemet szemért, fogat fogért, kezet készírt, lábat lábert.

20 Mikor hadba mégy ellenséged ellen, és látsz lovakat, szekereket, náladnál nagyobb számú népet: ne félij tőlük,

mert veled van az Úr, a te Istened, a ki felhozott téged Égyiptom földéről. 2 És mikor az ütközethez készültök, álljon elő a pap, és szóljon a népnek; 3 És ezt mondja nékik: Hallgasd meg Izráel! Ti ma készültök megütközni ellenségeitekkel: A ti szívetek meg ne lágyuljan, ne féljetek, és meg ne rettenjetek, se meg ne rémüljetek előttök; 4 Mert az Úr, a ti Istenetek veletek megy, hogy harczoljon érettetek a ti ellenségeitekkel, hogy megtartson titeket. 5 Az előljárók pedig szóljanak a népnek, mondván: Kicsoda az olyan férfi, aki új házat épített, de még fel nem avatta azt? Menjen el, és térjen vissza az ő házába, hogy meg ne haljon a harczban, és más valaki avassa fel azt. 6 És kicsoda olyan férfi, aki szőlőt ültetett és nem vette el annak hasznát? Menjen el, és térjen vissza az ő házába, hogy meg ne haljon a harczban, és más valaki vegye el annak hasznát. 7 És kicsoda olyan férfi, aki feleséget jegyzett el magának, de még el nem vette? Menjen el, és térjen vissza házába, hogy meg ne haljon a harczban, és más valaki vegye azt el. 8 Még tovább is szóljanak az előljárók a néphez, és ezt mondják: Kicsoda olyan férfi, aki félénk és lágy szívű? Menjen el, és térjen vissza az ő házába, hogy az ő atyafiainak szíve úgy meg ne olvadjon, mint az ő szíve. 9 És mikor elvégzik az előljárók beszédökét a néphez, állítasanak seregszeméreket a nép előre. 10 Mikor valamely város alá mégy, hogy azt megostromold, békességgel kínál meg azt. 11 És ha békességgel felel néked, és kaput nyit, akkor az egész nép, a mely találtatik abban, adófizetőd legyen, és szolgáljon néked. 12 Ha pedig nem köt békességet veled, hanem harcra kér veled, akkor zárd azt körül; 13 És ha az Úr, a te Istened kezedbe adj azt: vágj le abban minden finemű fegyver élével; 14 De az asszonyokat, a kis gyermeket, a barmokat és minden azt, a mi lesz a városban, az egész zsákmányolni valót magadnak prédlájad; és fogyaszd el a te ellenségeidtől való zsákmányt, a kiket kezedbe ad néked az Úr, a te Istened. 15 Iggy cselekedjél mindenakkal a városokkal, a melyek igen messze esnek tőled, a melyek nem e nemzetek városai közül valók. 16 De e népek városaiban, a melyeket örökségül ad néked az Úr, a te Istened, ne hagyj elni csak egy lelket is; 17 Hanem mindenestől veszítsd el őket: a Khittheust, az Emoreust, a Kananeust, a Perizeust, a Khivveust és a Jebuzeust, a mint megparancsolta néked az Úr, a te Istened; 18 Azért, hogy meg ne tanítsanak titeket az ő mindenféle útálatossságaik szerint cselekedni, a melyeket ők cselekesznek az ő isteneiknek, és hogy ne vétkezzék az Úr ellen, a ti Istenetek ellen. 19 Mikor valamely várost hosszabb ideig tartasz körülzárva, hadakozván az ellen, hogy bevegyed azt: ki ne veszítsd annak egy előfáját sem, fejszével vagyán azt; hanem egyél arról, és azt magát ki ne irtsad; mert ember-é a mezőnek fája, hogy ostrom alá jusson miattad? 20 Csak a mely fáról tudod, hogy nem gyümölcstermő, azt veszítsd el és irtsd ki, és abból építs erősséget az ellen a város ellen, a mely te ellened hadakozik, mind addig, a mígléomlik az.

21 Hogyha agyonütöttet találnak azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked birtokul, és az a mezőn fekszik, és nem tudható: ki olte meg azt; 2 Akkor a te véneid és a te bírád menjenek ki, és mérjék meg a földet a városokig, a melyek az agyonütött körül vannak; 3 És a mely város

legközelebb esik az agyonütötthöz, annak a városnak vénei vegyenek egy üszőtinöt, a melylyel még nem dolgoztattak, és a mely nem vont még jármot; 4 És annak a városnak vénei vigyék az üszőt valamely folyóvíz völgyébe, a melyet nem szántanak és nem vetnek, és szegék nyakát az üszőnek ott a völgyben. 5 És járuljanak oda a papok, Lévi fiai; (mert őket választotta az Úr, a te Istened, hogy szolgáljanak néki, és hogy áldjanak az Úr nevében, és az ő ítéletök szerint legyen minden per és minden sérelem). 6 És mindenjában annak a városnak vénei, a kik legközelebb esnek az agyonütötthöz, mossák meg kezeiket a nyakaszeggett üsző felett a völgyben; 7 És szóljanak és mondják: A mi kezeink nem ontották ki ezt a vért, sem a mi szemeink nem látották. 8 Bocsáss meg a te népednek, Izráelnek, a melyet megváltottál, Uram, és ne engedd, hogy ártatlan vér ontása legyen Izráel között, a te néped között! És bocsánatot nyernek a vérért. 9 Te azért tisztítsd ki közüled az ártatlan vérnek kiontását, mert így cselekszed azt, a mi igaz az Úr előtt. 10 Mikor hadba mégy ellenségeid ellen, és kezedbe adj őket az Úr, a te Istened, és azok közül foglyokat ejtesz; 11 És meglátsz a foglyok között egy szép ábrázatú asszonyt, és megszereted azt, úgy hogy elvenned feleségül: 12 Vidd be őt a te házadba, hogy nyirja meg a fejét, és messe le körmeit. 13 És az ő fogoly ruháját vesse le magáról, és maradjon a te házadban, hogy sirassa az ő atyát és anyját egész hónapig; és csak azután menj be hozzá, és légy az ő férje, és legyen ő a feleséged. 14 Hogyha pedig nem tetszik néked, bocsásd el őt az ő kivánsága szerint; de pénzért semmiképen el ne add őt; ne hatalmaskodj rajta, miután megrontottad őt. 15 Ha valakinek két felesége van, az egyik szeretett, a másik gyűlölt, és szülnek néki fiakat, mind a szeretett, mind a gyűlölt, és a gyűlöltnek fia lesz az elsőszülött: 16 Azon a napon, a melyen az ő fiait örököskékké teszi a maga jószágában, nem teheti elsőszülötté a szeretettnek fiát a gyűlöltnek fia felett, aki elsőszülött; 17 Hanem az elsőszülöttet, a gyűlöltnek fiát ismerje el, két részt adván néki mindenből, a mije van; mert az az ő erejének zsengéje, övé az elsőszülöttseg joga. 18 Ha valakinek párttűt és makacs fia van, aki az ő atya szavára és anyja szavára nem hallgat, és ha megfenyít, sem engedelmeskedik nékik: 19 Az illet fogja meg az ő atya és anyja, és vigyék azt az ó városának véneihez és az ő helységének kapujába, 20 És ezt mondják a város véneinek: Ez a mi fiunk párttűt és makacs, nem hallgat a mi szónkra, tobzódó és részes: 21 Akkor az ó városának minden embere kövekkel kövezze meg azt, hogy meghaljon. Így tisztítsd ki közüled a gonoroszt, és az egész Izráel hallja meg, és féljen! 22 Ha valakiben halászos ítéletre való bűn van, és megölik, és felakasztatod azt fára: 23 Ne maradjon éjjel az ő holtteste a fán, hanem temesd el azt még azon a napon; mert átkozott Isten előtt aki fán függ; és meg ne fertézzetted azt a földet, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül.

22 Ne nézd el, ha a te atyádfiának ökre vagy juha tévelye, és ne fordulj el azoktól, hanem bizony terel vissza azokat a te atyádfiához. 2 Hogyha pedig nincs közel hozzád a te atyádfia, vagy nem is ismert őt: hajtsd a barmot a magad házához, és legyen nálad, míg keresi azt a te atyádfia, és

akkor add vissza néki. **3** És ekképen cselekedjél szamarával, ekképen cselekedjél ruhájával és ekképen cselekedjél a te atyádfának minden elveszett holmijával, a mi elveszett tőle és te megtaláltad; nem szabad félrevonulnod. **4** Ha látod, hogy a te atyádfának szamara vagy ökre az úton eldűlve fekszik, ne fordulj el azoktól, hanem vele együtt emeld fel azokat. **5** Asszony ne viseljen férfiruházatot, se férfi ne öltözzék asszonyruhába; mert mind útálos az Úr előtt, a te Istened előtt, a ki ezt míveli. **6** Ha madárfészek akad elédbe az úton valamely fán vagy a földön, madárfiakkal vagy tojásokkal, és az anya rajta ül a fiakon vagy a tojásokon: meg ne fogd az anyát a fiakkal egyben; **7** Hanem bizony bocsásd el az anyát, és a fiakat fogd el magadnak, hogy jól legyen dolgod, és hosszú ideig élj. **8** Ha új házat építesz, házfedeledre korlátot csinálj, hogy vérrel ne terheld a te házadat, ha valaki leesik arról. **9** Ne vess a te szőlődbe kétféle magot, hogy fertőzötté ne legyen az egész: a mag, a melyet elvetsz és a szőlőnek termése. **10** Ne szánts ökrön és szamáron együtt. **11** Ne öltözzél vegyes szővészű azaz gyapjúból és lenből szőtt ruhába. **12** A te felsőruhádnak négy szegletére, a melyet felülre öltesz, bojtokat csinálj magadnak. **13** Ha valaki feleséget vesz, és bemegy hozzá, és meggyűlölli azt, **14** És szégyenletes dolgokkal vádolja, és rossz hírbe keveri azt, mert ezt mondja: E feleséget vettettem magammak, és hozzá mentem, de nem találtam ő benne szűzességet: **15** Akkor vegye azt a leánynak atya és anyja, és vigyék a leány szűzességének jeleit a város vénei elő a kapuba; **16** És mondja a leánynak atya a véneknek: Leányomat feleségül adtam e feríumak, de gyűlöli őt; **17** És íme szégyenletes dolgokkal vádolja, mondván: Nem találtam a te leányodban szűzességet; pedig ímhól vannak az én leányom szűzességeknek jelei! És terítéki ki a ruhát a város vénei elő. **18** Akkor a város vénei fogják meg azt a férfit, és ostorozzák meg őt; **19** És bírságolják meg száz ezüst siklusra, és adják ezt a leány atyának; mert rossz hírbe kevert egy izráelita szűzet; és legyen annak felesége, és el nem bocsáthatja azt teljes életében. **20** Ha pedig igaz lesz a vádolás, és nem találtatik szűzességet a leányban: **21** Akkor vigyék ki a leányt az ő atyának háza elő, és az ő városának emberei kövezék meg kővel, hogy meghaljon; mert gyalázatosságot cselekedett Izráelben, paráználkodván az az ő atyának házánál. Így tisztítsd ki közüled a goroszt. **22** Ha rajtakapnak valamely férfit, hogy férjes asszonynal hál, ők mindenketten is meghaljanak: a férfi, a ki az asszonynal hált, és az asszony is. Így tisztítsd ki a goroszt Izráelből. **23** Ha szűz leány van jegyben egy feríúval, és megtalálja azt valaki a városban, és vele hál: **24** Vigyétek ki minden kettőjötökét annak a városnak kapuja elő, és kövezzétek meg őket kővel, hogy meghaljanak. A leányt azért, hogy nem kiáltott a városban, a férfit pedig azért, hogy meggyalázta az ő felebarátjának feleségeit. Így tisztítsd ki a goroszt Izráelből. **25** De hogyha mezőn találja a férfi a jegyben járó leányt, és erőszakosodik rajta a férfi és vele hál: csak maga a férfi haljon meg, a ki azzal hált; **26** A leányt pedig ne bántsd, mert a leánynak nincsen halálos bűne, mivel olyan ez a dolog, mint a mikor valaki felebarátjára támad és azt agyonüti. **27** Mert a mezőn találta őt; kiáltthatott a jegyben járó leány, de nem volt a ki megoltalmazza őt. **28** Ha valaki el nem jegyzett szűz leánynyal

találkozik, és megragadja azt, és vele hál, és rajta kapják őket: **29** Akkor a férfi, a ki vele hált, adjon a leány atyának ötven ezüst siklust, a leány pedig legyen feleségevé. Mivelhogy meggyalázta azt, nem bocsáthatja el azt teljes életében. **30** Ne vegye el senki az ő atyának feleségét, és az ő atyának takaróját fel ne takarja!

23 Akinek szeméremteste zúzott vagy megcsónkított, ne menjen be az Úrnak községébe. **2** A fattyú se menjen be az Úrnak községébe; még tizedizig se menjen be az Úrnak községébe. **3** Az Ammoniták és Moabiták se menjenek be az Úrnak községébe; még tizedizig se menjenek be az Úrnak községébe, soha örökké: **4** Azért, mert nem jöttek előtökbe kenyérrel és vízzel az úton, mikor kijöttetek Egyiptomból; és mivelhogy felbérlette ellened Bálámot, a Beór fiát, a mesopotámiabeli Péthorból valót, hogy megátkozzon téged. **5** De az Úr, a te Istened nem akarta meghallgatni Bálámot; hanem fordította az Úr, a te Istened az átköt néked áldásodra, mivelhogy szeretet téged az Úr, a te Istened. **6** Ne keresd az ő békesséjüköt és az ő javokat teljes életéden, soha. **7** Ne útáld az Edomitát; mert atyádfia az; ne útáld az égyptombelit, mert jövevény voltál az ő földén. **8** Az olyan fiak, a kik harmadízen születnek nézik, bemehetnek az Úrnak községébe. **9** Ha táborba szállsz a te ellenséged ellen: órizkedjél minden gonosztól. **10** Ha volna valaki közötted, a ki nem volna tiszta valami éjszakai véletlenség miatt: menjen ki a táborból, és ne menjen vissza a táborba; **11** És mikor eljő az estve, mossa meg magát vízzel, és a nap lementével menjen be a táborba. **12** A táboron kívül valami helyed is legyen, hogy kimehess oda. **13** És legyen ásócskád a fegyvered mellett, hogy mikor leülsz kívül, gódról áss azzal és ha felkész, betakarhassad azt, a mi elment tőled; **14** Mert az Úr, a te Istened, a te táborodban jár, hogy megszabadítson téged, és elődbe vesse a te ellenségeidet: legyen azért a te táborod szent, hogy ne lásson te közted valami rútságot, és el ne forduljon tőled. **15** Ne add ki a szolgát az ő urának, a ki az ő urától hozzád menekült. **16** Veled lakjék, te közötted, azon a helyen, a melyet választ valamelyikben a te városaid közül, ahol néki tetszik; ne nyomorgasd őt. **17** Ne legyen felavatott paráznánó Izráel leányai közül; se felavatott paráznaférfi ne legyen Izráel fiai közül. **18** Ne vidd be a paráznánó bérét és az eb-bért az Úrnak, a te Istenednek házába akárminémű fogadás fejében; mert mind a kettőt útálja az Úr, a te Istened. **19** A te atyádfiától ne végy kamatot: se pénznek kamatját, se eleségnak kamatját, se semmi egyébnek kamatját, a mit kamatra szokás adni. **20** Az idegentől vehetsz kamatot, de a te atyádfiától ne végy kamatot, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened mindenben, a mire kinyújtod kezedet, azon a földön, a melyre bemegy, hogy bírjad azt. **21** Ha fogadással ígérsz valamit az Úrnak, a te Istenednek: ne halogasd annak megadását; mert bizony megkeresi azt rajtad az Úr, a te Istened, és bűnül tulajdonítatik az néked. **22** Ha pedig nem tesztesz fogadást, bűn sem tulajdonítatik néked. **23** Ügyelj arra, a mi ajkaidon kijön, és úgy teljesítsd, a mit száddal ígérsz, mint mikor szabad akaratból teszes fogadást az Úrnak, a te Istenednek. **24** Ha bemegy a te felebarátodnak szőlőjébe, egyél szőlőt kívánságod szerint jóllakásodig, de edényedbe ne rakj. **25** Ha bemegy a

te felebarátod vetésébe, kezdeddel szaggass kalászokat, de sarlóval ne váj be a te felebarátod vetésébe.

24 Ha valaki asszonyt vesz magához, és feleségévé teszi azt, és ha azután nem találja azt kedvéré valónak, mivelhogy valami illetlenséget talál benne, és ír néki váló levelet, és kezébe adja azt annak, és elküldi őt házátról; **2** És kimegy az ő házából, és elmegy és más férfiú lesz; **3** És a második férfiú is meggyűlői őt, és ír néki váló levelet, és kezébe adja azt, és elküldi őt házátról; vagy ha meghal az a második férfi, a ki elvette azt magának feleségül; **4** Az első férje, aki elküldte őt, nem veheti őt másodszor is magához, hogy feleségévé legyen, minekutána megfertéztetett; mert útlatosság ez az Úr előtt; te pedig ne tudd bűnössé a földet, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségi. **5** Hogyha valaki újonnan vesz feleséget, ne menjen hadba, és ne vessenek reá semmiféle terhet; egy esztendeig szabad legyen az ő házában, és vidámítsa a feleségét, a kit elvett. **6** Zálogba senki ne vegyen kézimalmot vagy malomkövet, mert életedet venne zálogba. **7** Hogyha rajtakapnak valakit, aki embert lop az ő atyafai közül, Izráel fiai közül, és hatalmaskodik rajta, vagy eladja azt: haljon meg az a tolvaj. Így tisztítsd ki a gonoszt te közüled. **8** A poklosság csapásában vigyázz, hogy szorgalmatosan megtartsad és megcselekedj minden díjat, a mire a Lévita-papok tanítanak titkokat; vigyázzatok, hogy a miképen megparancsoltam nézik, a képen cselekedjetek. **9** Emlékezzél meg arról, a mit cselekedett az Úr, a te Istened Miriámmal az úton, mikor kijöttetek Egyiptomból. **10** Ha kölcson adsz valamit a te felebarátodonak: ne menj be az ő házába, hogy magad végy zálogot tőle; **11** Kivül állj meg, és az ember, a kinek kölcsönt adsz, maga vigye ki hozzád az ő zálogát. **12** Hogyha szegény ember az, ne feküdj le az ő zálogával; **13** Bizony add vissza néki azt a zálogot napnyugtakor, hogy az ő ruhájában feküdjék le, és áldjon téged. És igazságul lesz ez néked az Úr előtt, a te Istened előtt. **14** A szegény és szűkölökő napszámosen ne erőszakoskodjál, akár atyádfiai, akár a te jövevényeid azok, a kik a te földeden a te kapuid között vannak. **15** Azon a napon add meg az ő bérét, és le se menjen felette a nap; mert szegény ő, és kívánkozik az után az ő lelke, hogy ellened ne kiáltson az Úrhoz, és bűn ne legyen rajtad. **16** Meg ne öletteszenek az atyák a fiakért, se a fiak meg ne öletteszenek az atyákért; kiki az ő bűnéért haljon meg. **17** A jövevények és az árvának igazságát el ne csavard; és az özvegyek ruháját ne vedd zálogba. **18** Hanem emlékezzél vissza, hogy szolga voltál Egyiptomban, és megváltott téged az Úr, a te Istened, onnét. Azért parancsolom én néked, hogy így cselekedjél. **19** Mikor learattad aratni valódát a te meződön, és kérét felejtesz a mezőn, ne térij vissza annak felvételére; a jövevényé, az árváé és az özvegyé legyen az, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened, kezeidnek minden munkájában. **20** Ha olajfád termését lerázod, ne szedd le, a mi még utánad marad; a jövevényé, árváé és az özvegyé legyen az. **21** Ha szőlődet megszeded, ne mezgeríd le, a mi utánad marad; a jövevényé, árváé és az özvegyé legyen az. **22** És emlékezzél vissza, hogy szolga voltál Egyiptomnak földén. Azért parancsolom néked, hogy így cselekedjél.

25 Ha per támad fériak között, és törvény elő mennek, és megítélik őket, és igazat adnak az igaznak és bűnösnek mondják a bűnöst: **2** Akkor, ha a bűnös ütleget érdemel, vonassa le azt a bíró, és üttesen arra maga előtt annak bűnössége szerint való számban. **3** Negyvenet üttesen rá, ne többet, hogy netalán, ha ennél több ütést ütöt reá, alávalóvá legyen előtte a te atyádfia. **4** Ne kösd be az ökörnek száját, mikor nyomat! **5** Ha testvérek laknak együtt, és meghal egy közülök, és nincs annak fia: a megholnak felesége ne menjen ki a háztól idegen férfiúhoz; hanem a sőgora menjen be hozzá, és vegye el őt magának feleségül, és éljen vele sőgorági házasságban. **6** És majd az elsőszülött, a kit szülni fog, a megholt testvér nevét kapja, hogy annak neve ki ne töröllessék Izráelből. **7** Hogyha a férfinak nincs kedve elvenni az ő ángyát, menjen el az ő ángya a kapuba a vénekhez, és mondja: Sógorom vonakodik fentartani az ő testvérének nevét Izráelben, nem akar velem sőgorági házasságban elni. **8** Akkor hívják azt az ő városának vénei, és beszéljenek vele; és ha megáll és ezt mondja: nincs kedvem őt elvenni: **9** Akkor járuljon hozzá az ő ángya a vének szemei előtt, és húzza le saruját annak lábáról, és köpjön az arczába, és szóljon, és ezt mondja: Így kell cselekedni azzal a férfival, aki nem épít az ő testvérének házát. **10** És „lehúzott sarujú háznép"-nek nevezék az ő nevét Izráelben. **11** Ha két férfi összevesz egymással, és az egyiknek felesége oda járul, hogy megszabadítssa az ő férjét annak kezéből, aki veri azt, és kinyújtja kezét, és megfogja annak szeméremtestét: **12** Vágd el annak kezét, meg ne szánja szemed. **13** Ne legyen a te zsákokban kétféle font: nagyobb és kisebb. **14** Ne legyen a te házadban kétféle éfa: nagyobb és kisebb. **15** Teljes és igaz fontot legyen néked; teljes és igaz éáfád legyen néked; hogy hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. **16** Mert az Úr előtt, a te Istened előtt útálni való mindaz, aki ezeket cselekszi; és minden, aki hamisságot mível. **17** Megemlékezzél arról, a mit Amálek cselekedett rajtad az úton, a mikor Egyiptomból kijöttetek: **18** Hogy reád támadt az úton, és megverte a seregnek utolsó részét, mind az erőtleneket, a kik hátul valának, a mikor magad is fáradt és lankadt voltál, és nem félte az Istenet. **19** Mikor azért megnyugtat majd téged az Úr, a te Istened, minden te köröskörül lévő ellenségedtől azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségi, hogy bírjad azt: töröld el Amálek emlékezetét az eg alól; el ne felejtsd!

26 Mikor pedig bemégy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségi, és bírni fogod azt, és lakozol abban: **2** Akkor végy a föld minden gyümölcsének zsengéjéből, a melyet szerez a te földedből, a melyet az Úr, a te Istened ád néked; és tudd kosárba és menj oda a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy ott lakozzék az ő neve; **3** És menj be a paphoz, aki abban az időben lesz, és mondjad néki: Vallást teszek ma az Úr előtt, a te Istened előtt, hogy bejöttem a földre, a mely felől megesküdt az Úr a mi atyáinknak, hogy nékünk adjá. **4** És a pap vegye el a kosarat kezedből, és tegye azt az Úrnak, a te Istenednek oltára elé. **5** És szólj, és mondjad az Úr előtt, a te Istened előtt: Veszendő mesopotámiai vala az atyám, és aláment vala Egyiptomba, és jövevény volt ott

kevesed magával; nagy, erős és temérdek néppé lőn ottan.

6 Bosszúsággal illetének pedig minket az Égyiptombeliek, és nyomorgatának minket, és vetének reánk kemény szolgálatot. **7** Kiáltánk azért az Úrhol, a mi atyáink Istenéhez, és meghallgatta az Úr a mi szónkat, és megtekintette a mi nyomorúságunkat, kínunkat és szorongattásunkat; **8** És kihozott minket az Úr Égyiptomból erős kézzel, kinyújtott karral, nagy rettentéssel, jelekkel és csudákkal; **9** És behozott minket a helyre, és adta nékünk ezt a földet, a tejel és mézzel folyó földet. **10** Most azért imé elhoztam ama föld gyümölcsének zsengéjét, a melyet nékem adtál Uram. És rakk le azt az Úr előtt, a te Istened előtt, és imádkozzá az Úr előtt, a te Istened előtt; **11** És örömet taláj mindenben a jövőben, a melyet ád néked az Úr, a te Istened, és a te házadnépének; te és a lévita, és a jövevény, a ki te között van. **12** Ha a harmadik esztendőben, a tizednek esztendjeiben, minden termésedből egészen megadod a tizedet, és addod a lévitának, a jövevénynek, az árvának és özvegynek, hogy egyenek a te kapuid között, és jól lakjanak: **13** Akkor ezt mondjad az Úr előtt, a te Istened előtt: Kitakarítottam a szent részt a házból, és oda adtam azt a lévitának, a jövevénynek, az árvának és az özvegynek minden te parancsolatod szerint, a melyet parancsoltál nékem; nem hágtam át egyet sem a te parancsolataidból, sem el nem felejtettem! **14** Nem ettem belőle gyászomban, nem pusztítottam belőle tisztálatul, és halotta sem adtam belőle. Hallgattam az Úrnak, az én Istenemnek szavára; a szerint cselekedtem, a mint parancsoltad nékem. **15** Tekints alá a te szentségednek lakóhelyéből a mennyekből, és áldd meg Izráelt, a te népedet, és a földet, a melyet nékünk adtál, a mint megesküdtél vala a mi atyáinknak, a tejel és mézzel folyó földet. **16** E mai napon az Úr, a te Istened parancsolja néked, hogy e rendelések és végzések szerint cselekedjél: tartsd meg azért és cselekedj azokat teljes szívedből és teljes lelkedből! **17** Azt kívántad ma kimondatni az Úrral, hogy Isteneddél lesz néked, hogy járhass az ó útán, megtudhassad az ó rendeléseit, parancsolatait és végzéseit, és engedhess az ó szavának; **18** Az Úr pedig azt kívánja ma kimondatni veled, hogy az ó tulajdon népével leszesz, a miképen szólott néked, és minden ó parancsolatát megtartod, **19** Hogy feljebb valóvá tegyen téged minden nemzetnél, a melyeket teremtett, dícséretben, névben és dicsőségben, és hogy szent népévé lehess az Úrnak, a te Istenednek, a mint megmondta vala.

27 Mózes pedig és Izráel véne parancsot adának a népnek, mondván: Tartsátok meg mind e parancsolatot, a melyet én parancsolok ma néktek. **2** És a mely napon általmentek a Jordánon arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néktek: nagy köveket állíts fel, és meszeld be azokat mészszel. **3** És mihelyt általmegy, írd fel azokra e törvénynek minden igéjét, hogy bemehet arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád néked, a tejel és mézzel folyó földre, a miképen megigérte néked az Úr, a te atyáidnak Istene. **4** Mihelyt azért általmentek a Jordánon, állítsátok fel azokat a köveket, a melyeket én e mai napon parancsolok néktek, az Ebál hegyén; és meszeld be azokat mészszel. **5** És építs ott oltárt az Úrnak, a te Istenednek; olyan kövekből való oltárt, a melyeket vassal meg ne faragj. **6**

Ép kövekből építsd az Úrnak, a te Istenednek oltárat; és áldozzál azon egészen égőáldozatokat az Úrnak, a te Istenednek. **7** Áldozzál hálááldozatokat is, és egyél ott, és vigadozzál az Úr előtt, a te Istened előtt. **8** És írd fel a kövekre e törvények minden igéjét igen világosan! **9** És szóla Mózes és a Lévi nemzetiségből való papok az egész Izráelnek, mondván: Figyel és hallgass Izráel! E mai napon lettél az Úrnak, a te Istenednek népévé. **10** Hallgass azért az Úrnak, a te Istenednek szavára, és cselekedjél az ó parancsolatai és rendelései szerint, a melyeket, én parancsolok ma néked. **11** És parancsola Mózes azon a napon a népnek, mondván: **12** Ezek álljanak fel a népnek megáldására a Garizim hegycsúcsán, mikor általmentek a Jordánon: Simeon, Lévi, Júda, Izsakhár, József és Benjámin. **13** Ezek pedig az átkozásra álljanak fel az Ebál hegycsúcsán: Rúben, Gád, Áser, Zebulon, Dán és Naftáli. **14** Szóljanak pedig a léviták, és ezt mondják az egész Izráel népének felszóval: **15** Átkozott az ember, aki faragott és öntött képet csinál, útátlatára az Úrnak, mesterember kezének munkáját, és rejte tartja azt! És feleljen az egész nép és mondja: Ámen! **16** Átkozott a ki kevésre becsüli az ó atyát vagy anyát! És mondja az egész nép: Ámen! **17** Átkozott, a ki elmozdítja az ó felebarátjának határát! És mondja az egész nép: Ámen! **18** Átkozott, a ki félrevezezi a vakot az úton! És mondja az egész nép: Ámen! **19** Átkozott, a ki elfordítja a jövevénynek, árvának és özvegynek igazságát! És mondja az egész nép: Ámen! **20** Átkozott, a ki az ó atyának feleségével hál, mert feltakarja az ó atyának takaróját! És mondja az egész nép: Ámen! **21** Átkozott, a ki közösül valamely barommal! És mondja az egész nép: Ámen! **22** Átkozott, a ki az ó leánytestvérével hál, az ó atyának leányával vagy az ó anyjának leányával! És mondja az egész nép: Ámen! **23** Átkozott, a ki az ó napával hál! És mondja az egész nép: Ámen! **24** Átkozott, a ki megöli az ó felebarátját titkon! És mondja az egész nép: Ámen! **25** Átkozott, a ki ajándékot fogad el, hogy ártatlant lélek vérét ontha! És mondja az egész nép: Ámen! **26** Átkozott, a ki meg nem tartja e törvények igéit, hogy cselekedje azokat! És mondja az egész nép: Ámen!

28 Ha pedig szorgalmatosan hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, és megtartod és teljesíted minden ó parancsolatát, a melyeket én parancsolok ma néked: akkor e földnek minden népénél feljebbvalóvá tesz téged az Úr, a te Istened; **2** És reád szállanak mind ez áldások, és megteljesednek rajtad, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára. **3** Áldott leszesz a városban, és áldott leszesz a mezőben. **4** Áldott lesz a te méhednek gyümölcsé és a te földednek gyümölcsé, és a te barmodnak gyümölcsé, a te teheneidnek fajzása és a te juhaidnak ellése. **5** Áldott lesz a te kosarak és a te sütő tekenőd. **6** Áldott leszesz bejöttödben, és áldott leszesz kimentedben. **7** Az Úr megszalasztja előtted a te ellenségeidet, a kik reád támadnak; egy úton jönök ki reád, és hétfőn futnak előled. **8** Áldást parancsol melléd az Úr a te csűréidben és mindenben, a mire ráteszed kezedet; és megáld téged azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. **9** Az Úr felkészít téged magának szent néppé, a miképen megesküdt néked, ha megtartod az Úrnak, a te Istenednek parancsolatait, és az ó útán jársz. **10** És

megérti majd a földnek minden népe, hogy az Úrnak nevéről neveztetel, és félnek tőled. **11** És bővölködővé tesz téged az Úr minden jóban: a te méhednek gyümölcsében, a te barmodnak gyümölcsében és a te földednek gyümölcsében, azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a te atyádnak, hogy néked adja azt. **12** Megnyitja néked az Úr az ő drága kincsházát, az eget, hogy esőt adjon a te földednek alkalmas időben, és megáldja kezednek minden munkáját, és kölcönsönt adsz sok népnek, te pedig nem veszesz kölcönsönt. **13** És fejjé tesz téged az Úr és nem farkká, és mindenki abból feljebbvaló leszesz és nem alábbvaló, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek parancsolataira, a melyeket én parancsolok ma néked, hogy tartsd meg és teljesíts azokat; **14** És ha el nem térsz egyetlen igétől sem, a melyeket én parancsolok néktek, se jobbra, se balra, járván idegen istenek után, hogy azokat tiszteljétek. **15** Ha pedig nem hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartsad és teljesítsed minden parancsolatát és rendelését, a melyeket én parancsolok ma néked: reád jónék mind ez átkok, és megteljesednek rajtad: **16** Átkozott leszesz a városban, és átkozott a mezőn. **17** Átkozott lesz a te kosarad és a te sütő tekenőd. **18** Átkozott lesz a te méhednek gyümölcsé és a te földednek gyümölcsé, a te teheneidnek fajzása és a te juhaidnak ellése. **19** Átkozott leszesz bejöttödben, és átkozott leszesz kimentedben. **20** Bocsát az Úr te reád átkot, bomlást és romlást mindenben, a mit kezdesz vagy cselekszel; mígnem eltörölhetel és mígnem gyorsasággal elveszesz a te cselekedeteidnek gonoszsága miatt, a melyekkel elhagyta engem. **21** Hozzád ragasztja az Úr a döghalált, mígnem elemészít téged arról a földről, a melyre bemégy, hogy bírádj azt. **22** Megver téged az Úr szárazbetegséggel hideglelésssel, gyulásztó és izzasztó betegséggel, aszállyal, szárazsággal és ragyával; és üldöznek téged, mígnem elveszesz. **23** Eged, a mely fejed felettes van, rézzé, a föld pedig, a mely lábad alatt van, vassá válik. **24** Az Úr eső helyett port és hamut ád a te földedre; az égből száll reád, mígnem elpusztulsz. **25** Az Úr megszalaszt téged a te ellenségeid előtt; egy úton mégy ki ő reá, és hét úton futsz előtte, és a föld minden országának rettentésére leszel. **26** És eledelével lesz a te holtested az ég minden madarának és a föld vadainak, és nem lesz, a ki elűzze azokat. **27** Megver téged az Isten Égyptomnak fekélyével, és súlylyel, varral és viszketegséggel, a melyekből ki nem gyógyíthatatol. **28** Megver téged az Úr tébolyodással, vaksággal és elme-zavarodással; **29** És tapogatni fogsz délben, a mint tapogat a vak a setétségen; és szerencsétlen leszel a te útaidban, sőt elnyomott és kifosztott leszel minden időben, és nem lesz, a ki megszabadítson. **30** Feleséget jegyzesz magadrának, de más férfi hál azzal; házat építesz, de nem lakol benne; szőlőt ültetsz, de nem veszed annak hasznát. **31** A te ökről szemed előtt vágatik le, és nem eszel abból; a te szamarad elragadtatik előled, és nem tér vissza hozzád; a te juhaid ellenségeidnek adatnak, és nem lesz, a ki megszabadítson. **32** A te fiad és leányaid más népnek adatnak, és a te szemeid néznek és epekednek utánok egész napon, és nem lesz erő a te kezedben. **33** A te földednek gyümölcsét, és minden fáradtságos szerzeményedet oly nép emészti fel, a melyet nem ismertél, sőt elnyomott és megnyomorított leszel

minden időben. **34** És megtébolyodol a látványtól, a melyet látni fognak a te szemeid. **35** Megver téged az Úr gonosz kelésekkel a térdeden és czombajdon, a melyekből ki nem gyógyíthatatol, talpadtól fogva a koponyádig. **36** Az Úr elvisz téged és a te királyodat, a kit magad fölé emelsz, oly nép közé, a melyet nem ismertél sem te, sem a te atyáid; és szolgálni fogsz ott idegen isteneket: fát és követ. **37** És iszonyattá, példabeszéddé és gúnyná leszel minden népnél, a melyek közé előző téged az Úr. **38** Sok magot viszel ki a mezőre, de keveset takarsz be, mert felemészti azt a sáska. **39** Szőlőket ültetsz és miveled azokat, de bort nem iszol, meg sem szed, mert elemészti azokat a féreg. **40** Olaifáid lesznek minden határodban, de nem kened magadat olajjal, mert olajfádnak gyümölcsse lehull. **41** Fiakat és leányokat nemzesz, de nem lesznek tiéid; mert fogságra juthak. **42** minden fádat és földednek minden gyümölcsét megemészti a sáska. **43** A jövevény, a ki közöttem van, feljebb-feljebb emelkedik felettesed, te pedig alább-alább szállasz. **44** Ó fog néked kölcönsönt adni, és nem te kölcönsözl néki; ó fej lesz, te pedig fark leszel. **45** És ez átkok mind reád szállanak, és üldöznek téged és megteljesednek rajtad, mígnem elpusztulsz; mert nem hallgattál az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartottad volna az ő parancsolatait és rendeléseit, a melyeket parancsolt néked; **46** És rajtad lesznek jelül és csudául, és a te magodon mind örökké. **47** A miatt, hogy nem szolgáltad az Urat, a te Istenedet örömmel és jó szívvel, mindenbeli bővölködven: **48** Szolgálod majd a te ellenségeidet, a kiket reád bocsát az Úr, éhen és szomjan, mezítelen és mindenek szűkibén; és vasigát vet a te nyakadra, mígnem elpusztít téged. **49** Hoz az Úr ellened népet meszszünnen, a földnek széléről, nem különben, a mint repül a sas; oly népet, a melynek nyelvét nem érted; **50** Vad tekintetű népet, a mely nem tisztei a vén embert, és a gyermeknek nem kedvez: **51** És felemészti a te barmodnak tenyészét és a te földednek gyümölcsét, mígnem kipusztulsz; a mely nem hagy néked a te gabonából, borodból, olajóból, és a te teheneidnek fajzásából, juhaidnak elléséből, mígnem kiveszít téged. **52** És megszáll téged minden városodban, mígnem leomolnak a te magas és erős kőfalaid, a melyekben bízel, minden te földeden: megszáll téged minden városodban, minden te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. **53** És megeszed a te méhednek gyümölcsét, a te fiaidnak és leányidnak húsát, a kiket ád néked az Úr, a te Istened – a megszállás és szorongattatás alatt, a melylyel megszorongat téged a te ellenséged. **54** A te közöttem való finnyás és igen kedvére nevekedett férfi is irigy szemmel tekint az ő atyafiára, az ő szeretett feleségére és fiainak maradékrészére, a kik megmaradtak még. **55** Hogy ne kelljen adnia azok közül senkinek az ő fiainak húsából, a mit eszik, mivelhogy semmi egyebet nem marad a megszállás és szorongattatás alatt, a melylyel megszorongat téged a te ellenséged minden városodban. **56** A közöttem való finnyás és kedvére nevekedett asszony (a ki meg se próbálta talpát a földre bocsátani az elkönyesedés és finnyásság miatt) irigy szemmel tekint az ő szeretett férjére, fiára, leányára. **57** Az ő mássa miatt, a mely elmegy tőle és gyermekei miatt, a kiket megszüli; mert megeszi ezeket titkon, mikor mindenből kifogy, a megszállás és szorongattatás alatt, a melylyel megszorongat téged a te

ellenséged a te városaidban. **58** Hogyha meg nem tartod és nem teljesíted e törvény minden ígéjét, a melyek meg vannak írva e könyvben, hogy féljed e dicsőséges és rettenetes nevet, az Úrét, a te Istenedet: **59** Csudálatosakká teszi az Úr a te csapásaidat, és a te magodnak csapásait: nagy és maradandó csapásokká, gonosz és maradandó betegségekké. **60** És read fordítja Égyptomnak minden nyavalýját, a melyektől iránytól vala, és hozzád ragadnak azok. **61** Mindazt a betegséget és mindazt a csapást is, a melyek nincsenek megírva e törvénynek könyvében, read rakja az Úr, míglén kipusztulsz. **62** És kevesen maradtok meg, a kik annak előtte oly sokan voltatok, mint az égneket csillagai; mivelhogy nem hallgattál az Úrnak, a te Istenednek szavára. **63** És a miképen örvendezett az Úr rajtak, hogy jót tett veletek és megsokasított titeket: akképen fog örvendezni az Úr rajtak, hogy kiveszt és kipusztít titeket; és ki fogtok gyomláltatni arról a földről, a melyre te bemégy, hogy bíriad azt. **64** És szétszór téged az Úr minden nép közé, a földnek egyik végétől a földnek másik végéig; és szolgálni fogsz ott idegen isteneimet, a kiket sem te nem ismertél, sem a te atyáid: fát és követ. **65** De e nemzetek között sem pihensz meg, és nem lesz a te talpadnak nyugodalma; mert rettegő szívet, edző szemeket és sóvárgó lelket ád ott néked az Úr. **66** És a te életed kétséges lesz majd előtted: és rettegni fogsz éjjel és nappal, és nem bízol életedben. **67** Reggel azt mondod: Bárcsak estve volna! estve pedig azt mondod: Bárcsak reggel volna! – a te szívednek rettegési miatt, a melyivel rettegsz, és a te szemeidnek látása miatt, a melyet látsz. **68** És visszavisz téged az Úr Égyptomba hajókon, azon az úton, a melyről azt mondtam néked, hogy nem fogod azt többé meglátni! És áruljátok ott magatokat a ti ellenségeiteknek szolgákul és szolgálóléányokul, de nem lesz, a ki megvegyen.

29 Ezek annak a szövetségeknek ígéri, a mely felől megparancsolta az Úr Mózesnek, hogy kösse meg azt Izráel fiaival Moábnak földén, azon a szövetségen kívül, a melyet kötött vala velök a Hóreben. **2** És előhivatá Mózes az egész Izráelt, és monda nézik: Ti láttátok mind azt, a mit szemeitek előtt cselekedett az Úr Égyptom földén a Faraóval és minden ő szolgájával, és egész földével: **3** A nagy kísértéseket, a melyeket láttak a te szemeid, a jeleket és ama nagy csudákat. **4** De nem adott az Úr néktek szívet, hogy jól értsetek, szemeket, hogy lássatok, és füleket, hogy halljatok, mind e mai napig. **5** Mindamellett is vezérletteltek titeket a pusztában negyven esztendeig; nem koptak le a ti ruháitok rólatok, és a te sarud sem kopott le lábadról. **6** Kenyeret nem ettek, sem bort, sem részegítő italt nem ittattak, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek. **7** És eljutottatok e helyre, és kijöve előnkbe Szíhon, Hesbonnak királya, és Óg, Básánnak királya, hogy megütközzenek velünk, de megvertük őket. **8** És elvettük az ő földjöket, és odaadtuk örökségül a Rubenitáknak, Gáditáknak és a Manassé-törzs felének. **9** Tartsátok meg azért e szövetségeknek ígérőt, és a szerint cselekedjetek, hogy szerencsések legyetek mindenben, a mit cselekesztek. **10** Ti e napon mindenhyáján az Úr előtt, a ti Istenetek előtt álltok: a ti főembereitek, törzseitek, véneitek és a ti tisztartóitok, Izráelnek minden férfia; **11** A ti

kicsinyeitek, feleségeitek és a te jövevényed, a ki a te táborodban van, sőt favágói és vízmerítői is; **12** Hogy szövetségre lépjeket az Úrral, a ti Istenetekkel, és pedig az ő ősküjével erősített kötésre, a melyet ma köt meg veled az Úr, a te Istened; **13** Hogy az ő népévé emeljen ma téged, ő pedig legyen néked Istened, a miképen szólt néked, és a miképen megesküdt a te atyádnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. **14** És nem csak ti veletek kötön én e szövetséges, és ez esküvéses kötést, **15** Hanem azzal, a ki itt van velünk, és itt áll e mai napon az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, és azzal is, a ki nincsen e mai napon itt velünk. **16** (Mert ti tudjátok miképen laktunk Égyptomnak földén, és miképen jöttünk által a nemzetek között, a kiken általjöttetek. **17** És láttátok az ő undokságaikat és bálványaikat: fát és követ, ezüstöt és aranyat, a melyek nálok vannak.) **18** Vajha ne lenne közöttetek férfi vagy asszony, nemzetseg vagy törzs, a kinek szíve elforduljon e napon az Úrtól, a mi Istenünkötől, hogy elmenjen és szolgáljon e nemzetek isteneinek; vajha ne lenne köztetek méreg- és ürömtermő gyökér! **19** És ha lesz, a ki hallja ez esküvéses kötésnek ígérit, és boldognak állítja magát az ő szívében, ezt mondán: Békességem lesz nékem, ha a szívem gondolata szerint járok is, (hogy a részeg és a szomjas együtt veszszenelek): **20** Nem akar majd az Úr annak megbocsátani, sőt felgerjed akkor az Úrnak haragja és búsulása az ilyen ember ellen, és rázsáll arra minden átok, a mely meg van írva e könyvben, és eltöri az Úr annak nevét az ég alól. **21** És kiválasztja azt az Úr veszedelemre, Izráelnek minden törzse közül, a szövetségnek minden átka szerint, a melyek meg vannak írva e törvénykönyvben. **22** És ezt fogja mondani a következő nemzedék, a ti fiaitok, a kik ti utánatok támadnak, és az idegen, a ki messze földről jön el, ha látni fogják e földnek csapásait és nyomorúságait, a melyekkel megnyomorította azt az Úr: **23** Kéenkő és só égette ki egész földjét, be sem vethető, semmit nem terem, és semmi fű sem nevekedik rajta; olyan, mint Sodomának, Gomorának, Ádmának és Czeboimnak elsülyesztett helye, a melyeket elsülyesztett az Úr haragjában és búsulásában. **24** Azt fogják majd kérdezni mind a nemzetek: Miért cselekedett az Úr így ezzel a földdel? Micsoda nagy felgerjedése ez a haragnak? **25** És ezt mondják majd: Azért, mert elhagyták az Úrnak, az ő atyájnak Istenének szövetségét, a melyet akkor kötött velök, a mikor kihozta őket Égyptom földéről; **26** És elmentek, és szolgáltak idegen isteneimet, és imádták azokat; olyan isteneimet, a kiket nem ismertek volt és nem adott nékik az Isten. **27** És felgerjedett az Úrnak haragja e föld ellen, hogy reá hozza mindazt az átokat, a mely meg van írva e könyvben. **28** És kigyomlálta őket az Úr az ő földjükön haragjában, búsulásában és nagy indulatjában; és vetette őket más földre, a mint mai nap is van. **29** A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké mind örökké, hogy e törvénynek minden ígéjét beteljesítsük.

30 És ha majd elkövetkeznek reád mind ezek: az áldás és az átok, a melyet elődbe adtam néked; és szívedre veszed azt ama nemzetek között, a kik közé oda tasztított téged az Úr, a te Istened; **2** És megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez, és hallgatsz az ő szavára mind a szerint, a mint én parancsolom néked

e napon, te és a te iaид teljes szívedből és teljes lelkedből: **3** Akkor visszahozza az Úr, a te Istened a te foglyaidat, és könyörül rajtad, és visszahozván, összegyűjt majd téged minden nép közül, a kik közé oda szórt téged az Úr, a te Istened. **4** Ha az ég szélére volnál is taszítva, onnét is összegyűjt téged az Úr, a te Istened, és onnét is felvesz téged; **5** És elhoz téged az Úr, a te Istened a földre, a melyet bírtak a te atyáid, és bírni fogod azt; és jól tesz veled, és inkább megsokásít téged, mint a te atyáidat. **6** És körülmetéli az Úr, a te Istened a te szívedet, és a te magodonak szívét, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, hogy élj. **7** Mind ez átkokat pedig rábocsátja az Úr, a te Istened a te ellenségeidre és gyűlöldözre, a kik üldöztek téged. **8** Te azért térij meg, és hallgass az Úr szavára, és teljesítsd minden parancsolatát, a melyeket én e mai napon parancsolok néked. **9** És bővölködővé tesz téged az Úr, a te Istened kezeidnek minden munkájában, a te méhednek gyümölcsében, a te barnodnak gyümölcsében és a te földednek gyümölcsében, a te jódra. Mert hozzád fordul az Úr és örömé lesz benned a te jódra, a miképen örömé volt a te atyáidban. **10** Hogyha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván az ő parancsolatait és rendeléseit, a melyek meg vannak írva a törvénykönyvben, és ha teljes szívedből és teljes lelkedből megtérész az Úrhoz, a te Istenedhez. **11** Mert e parancsolat, a melyet én e mai napon parancsolok néked, nem megfoghatatlan előtted; sem távol nincs töled. **12** Nem a mennyben van, hogy azt mondanád: Kicsoda hág fel érettünk a mennybe, hogy elhozza azt nékünk, és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? **13** Sem a tengeren túl nincsen az, hogy azt mondanád: Kicsoda megy át érettünk a tengeren, hogy elhozza azt nékünk és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? **14** Sőt felette közel van hozzád ez íge: a te szádban és szívedben van, hogy teljesítsed azt. **15** Lám elődbe adtam ma néked az életet és a jót: a halált és a gonoszt. **16** Mikor én azt parancsolom néked ma, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, hogy járj az ő útai, és tartsd meg az ő parancsolatait, rendeléseit és végzéseit, hogy élj és szaporodjál, és megáldjon téged az Úr, a te Istened a földön, a melyre bemegy, hogy bírjad azt. **17** Ha pedig elfordul a te szíved, és nem hallgatsz meg, sőt elhajolsz és idegen isteneket imádsz, és azoknak szolgálsz; **18** Tudtotokra adom ma néktek, hogy bizony elvesztek: nem éltek sok ideig azon a földön, a melyre a Jordánon általkelvén, bemegy, hogy bírjad azt. **19** Bizonyosági hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átköt: válaszd azért az életet, hogy élhess minden te, mind a te magod; **20** Hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és hogy hallgass az ő szavára, és ragaszkodjál hozzá; mert ő a te életed és a te életednek hosszúsága; hogy lakozzál azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a te atyádnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy nézik adjá azt.

31 És méne Mózes, és ez ígéket mondotta vala az egész Izráelnek; **2** Monda pedig nézik: Száz és húsz esztendő vagyon ma, nem járhatok többé ki és be: az Úr pedig azt mondá nékem: Nem mégy át ezen a Jordánon. **3** Az Úr, a te Istened maga megy át előtted, ő pusztítja el e nemzeteket előtted, hogy

bírjad őket; Józsué az, aki átmegy előtted, a mint megmondotta az Úr. **4** És akképen cselekeszik azokkal az Úr, a miképen cselekedett Szíhonnal és Óggal az Emoreusok királyaival, és azoknak földjökkel, a melyeket elpusztított vala. **5** Ha azért előtökbe adja őket az Úr, egészen a szerint a parancsolat szerint cselekedjetek velük, a mint parancsoltam nétek. **6** Legyetek erősek és bátrak, ne féljetek és ne rettegjetek tőlük, mert az Úr, a te Istened maga megy veled; nem marad el töled, sem el nem hágy téged. **7** Szólítá azért Mózes Józsuét, és monda néki az egész Izráel szemei előtt: Légy erős és bátor, mert te mégy be e néppel a földre, a mely felől megesküdt az Úr az ő atyáinknak, hogy nézik adjá, és te osztod el azt nézik örökségü. **8** Az Úr, ő az, aki előtted megy, ő lesz te veled; el nem marad töled, sem el nem hágy téged: ne félj és ne rettegj! **9** És megírá Mózes e törvényt, és adá azt a papoknak, a Lévi flainak, a kik hordozzák az Úr szövetségének látáját, és Izráel minden vénjének. **10** És megparancsolá nézik Mózes, mondván: A hetedik esztendő végén, az elengedés esztendejének idejében, a sátorok innepén; **11** Mikor eljön az egész Izráel, hogy megjelenék az Úr előtt, a te Istened előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt: olvasd fel e törvényt az egész Izráel előtt fülök hallására. **12** Gyűjtsd egybe a népet, a férfiakat, az asszonyokat, a kicsinyeket és a te jövényledet, a ki a te kapuidon belől van, hogy hallják és tanuljanak, és féljék az Urat, a ti Isteneteket, és tartás meg és teljesíték e törvénynek minden ígéjét. **13** És az ő fiai is, a kik nem tudják még, hallják és tanulják meg, hogy az Urat, a ti Isteneteket kell férni mind addig, a míg életek azon a földön, a melyre által keltek a Jordánon, hogy bírjátok azt. **14** Monda azután az Úr Mózesnek: Íme elközelgettek a te napjaid, hogy meghalj; hívド elő Józsuét, és álljatok fel a gyülekezetnek sátorában, hogy parancsolatokat adjak néki. Elméne azért Mózes és Józsué, és felállának a gyülekezet sátorában. **15** És megjelenék az Úr a sátorban, felhőoszlopból, és megálla a felhőoszlop a sátor nyílása felett, **16** És monda az Úr Mózesnek: Íme te elaluszol a te atyáiddal, és ez a nép felkél, és idegen istenek után jár és paraználkodik azon a földön, a melyre bemegy, hogy lakozzék azon; és elhagy engem, és felbonja az én szövetségemet, a melyet én ő vele kötöttem. **17** De felgerjed az én haragom ő ellene azon a napon, és elhagyom őt, és elrejtem az én orczámat ő előlé, hogy megemészessék. És mikor utólári a sok baj és nyomorúság, mondani fogja azon a napon: Avagy nem azért értek-é engem ezek a bajok, hogy nincsen az én Istenem én közöttem? **18** Én pedig valóban elrejtem az én orczámat azon a napon az ő minden gonoszsága miatt, a melyet cselekedett, mivelhogy más istenekhez fordult. **19** Most pedig írjátok fel magatoknak ez éneket, és tanítsd meg arra Izráel fiait; adjad azt szájokba, hogy legyen nékem ez ének bizonyosági Izráel fiai ellen. **20** Mert beviszem őt arra a földre, a mely felől megesküdt az ő atyáinak, a tejjal és mézzel folyó földre; és eszik, jóllakik és meghízik, azután pedig más istenekhez fordul, és azoknak szolgál, és meggyaláz engem, és felbonja az én szövetségemet. **21** Mikor pedig utólári ő a sok baj és nyomorúság: akkor szóljon ez az ének előtte bizonyoságképen (mert nem megfelelésbe az ő maradékának

szájából), mert tudom az ő gondolatát, a mely szerint cselekszik már most is, minekkelőtte bevinném őt arra a földre, a mely felől megesküdtem vala. 22 Megírás azért Mózes ezt az éneket azon a napon, és megtanítá arra Izráel fiait. 23 Azután parancsolta az Úr Józsuénak, a Nún fiának, és mondta: Légy erős és bátor, mert te viszed be Izráel fiait arra a földre, a mely felől megesküdtem nékik; és én veled leszek. 24 Mikor pedig teljesen és minden végig beírta Mózes és törvény ígérit könyvbe: 25 Parancsolta Mózes a lévitáknak, a kik hordozzák vala az Úr szövetségének ládáját, mondva: 26 Vegyétek és törvénykönyvet, és tegyétek ezt az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségládája oldalához, és legyen ott ellened bizonyságul; 27 Mert én ismerem a te pártos voltodat, és kemény nyakadat. Íme most is, holott még köztetek élek, pártot üttöttetek az Úr ellen; mennyivel inkább halálom után? 28 Gyűjtésétek én hozzá a ti törzszeiteknek minden vénjét és a ti előljáróitokat, hadd mondjam el ez ígéretet az ő füleik hallására, és hadd hívjam bizonyságul ellenök a mennyet és földet. 29 Mert tudom, hogy halálom után minden inkább-inkább megromoltok és eltértek az útról, a melyet parancsoltam nektek; és utóler majd titokat a veszedelem a későbbi időben, mivelhogy gonoszt cselekesztek az Úrnak szemei előtt, bosszantván őt kezeiteknek csinálnámányával. 30 Azután elmondá Mózes Izráel egész gyülekezetének füle hallására ez éneknek ígéít, minden végig.

32 Figyeljetek egek, hadd szóljak! Hallgassa a föld is számnak beszédeit! 2 Csepegejen tanításom, mint eső; hulljon mint harmat a beszédem; mint langyos zápor a gyenge fűre, s mint permezés a pázsitra! 3 Mert az Úr nevét hirdetem: magasztaljátok Istenünket! 4 Kőszikla! Cselekedete tökéletes, mert minden ő úta igazság! Hűséges Isten és nem csalárd; igaz és egyenes ő! 5 Gonoszak voltak hozzá, nem fiai, a magok gyalázata; romlott és elvetemült nemzedék. 6 Így fizettek é az Úrnak: balga és értelmetlen nép?! Nem atyád-é ő, a ki teremtett? ő alkott és erősített meg. 7 Emlékezzél meg az ő időről; gondoljátok el annyi nemzedék éveit! Kérdezd meg atyádat és megjelenti néked, a te véneidet és megmondják néked! 8 Mikor a Felséges örökséget osztott a népeknek; mikor szétválasztá az ember fiait: megszabta a népek határait, Izráel fiainak száma szerint, 9 Mert az Únak része az ő népe, Jákób néki sorossal jutott öröksége. 10 Pusztá földön találta vala őt, zordon, sivatag vadonban; körülvette őt, gondja volt reá, őrizte, mint a szeme fényét; 11 Mint a fészkén felrebbőn sas, fiai felett lebeg, kiterjeszti felettes szárnyait, felveszi őket, és tollain emeli őket: 12 Egymaga vezette őt az Úr; idegen Isten nem volt ő vele. 13 A föld magaslatain járatta őt, mezők terméseivel étette, kősziklából is mézet szopatott vele, kovaszirtből is olajat; 14 Tehenek vaját, és juhok tejét báránnyok kövérjével, báráni kosarakat és bakkecskék a buza java kövérjével; és szőlő vérért, bort ittál. 15 És meghízott Jesurun, és rúgódozott. Meghíztál, megkövérédítél, elhájasodtál. És elhagyá Isten, teremtőjét, és megveté az ő üdvösségeknek kőszikláját. 16 Idegen istenekkel ingereltek, útátalosságokkal bosszantották. 17 Ördögöknek áldoztak, nem Istennek; isteneknek, a kiket nem ismertek; újaknak, a kik csak most támadtak, a kiket nem rettegtek a ti atyáitok. 18 A Kősziklát, a ki szült téged,

elfeledted; megfelejtkeztél Istenről, a ki nemzett téged. 19 Látta ezt az Úr és megúltáta bosszúságában az ő fiait és leányait. 20 És mondta: Elrejtem orczámat előlök, hadd látom, mi lesz a végök? Mert elzüllött nemzettség ez, fiak, a kikben nincs hűség! 21 Azaz ingereltek ők, a mi nem isten; hiábavalóságakkal bosszantottak engem; én pedig azzal ingerlem őket, a mi nem népem: bolond nemzettel bosszantom őket. 22 Mert tűz lobban fel haragomban és leég a Seol fenekéig; megemészti a földet és gyümölcsét, és felgyűjtja a hegycsúcspályáit. (*Sheol h7585*) 23 Veszedelmeket halmozok reájok, nyilaimat minden földön fogyasztom. 24 Éhségtől aszottan, láztól emésztetten és keserű dögvesztől – a vadak fogait is rájok bocsátom, a porban csúszók mérgevel együtt. 25 Kívül fegyver pusztít, az ágyasházakban rettegés: ifjat és szőzet, csecsszopót a vén emberrel együtt. 26 Mondom: Elfuvom őket, eltörlöm emlékezetöket az emberek közül. 27 Ha nem tartanék az ellenség bosszantásától, hogy szorongatóik a dolgot félremagyarázzák, és hogy ezt mondjak: A mi kezünk a hatalmas, és nem az Úr cselekedte mind ezt! - 28 Mert tanács-vesztett nép ez, és nincs bennök értelem. 29 Vajha eszesek volnának, megértenék ezt, meggondolnák, hogy mi lesz a végök! 30 Miképen kergethetne egy ezeret, és kettő hogyan üzhette tizederet, ha az ő Kősziklák el nem adja őket, és ha az Úr kézbe nem adja őket?! 31 Mert a mi Kősziklánk nem olyan, mint az ő kősziklák; elleniségeink is megítélik! 32 Mert az ő szőlőjük Sodoma szőlője és Gomora mezőisége: bogýók mérge bogýók, keserűk a gerézdejük. 33 Sárkányok mérge az ő boruk, áspiskigyóknak kegyetlen epéje. 34 Nincsen-e ez elrejtve nálam, lepecsételve az én kincseim között? 35 Enyém a bosszúállás és megfizetés, a mikor lábuk megtántorodik; mert közel van az ő veszedelmök napja, és siet, a mi rájok vár! 36 Mert megítéli az Úr az ő népéét, és megkönyörül az ő szolgáin, ha látja, hogy elfogyott az erő, s védett és védtelen oda van. 37 És ezt mondja: Hol az ő istenök? A Kőszikla, a melyben bizakodtak? 38 A kik megették az ő véres áldozataik kövérjét, megítárták az ő itálaldozatuk borát: keljenek fel és segítsenek meg titokat, és oltalmazzanak meg titokat! 39 Most lássátok meg, hogy én vagyok, és nincs Isten kívüli! Én ölöök és elevenítések, én sebesítések és én gyógyítók, és nincs, a ki kezemből megszabadítson. 40 Mert felelemem kezemet az égre, és ezt mondom: Örökkel élek én! 41 Ha megélesítem fényes kardomat és ítélezetet fog kezem: bosszút állók elleniségeimen és megfizetek gyűlölöimnek. 42 Megrészegtem nyilaimat vérrel, és kardom jó lakik hússal: a legyilkoltak és foglyok vérével, az ellenisége vezéreinek fejéből! 43 Ujjongjatok ti nemzetek, ő népe! Mert ő megtorolja az ő szolgáinak vérét, bosszút áll az ő elleniségein, földjének és népének megbocsát! 44 Elméne azért Mózes és elmondá ez éneknek minden ígéjét a nép füle hallására, ő és Józsué a Nún fia. 45 És mikor végig elmondá Mózes minden ígéretet az egész Izráelnek, 46 Monda nékik: Vegyétek szívetekre minden ígéretet az én által hosszabbítottak meg napjaitokat azon a földön, a melyre általmentek a Jordánon, hogy bírjátok

azt. 48 És ugyanezen a napon szóla az Úr Mózesnek, mondván: 49 Menj fel ebbe az Abarim hegysége, a Nébó hegyére, a mely Moáb földén van és pedig Jéríkhóval átellenben; és nézd meg a Kanaán földét, a melyet én Izráel fiainak adok örökségül. 50 És halj meg a hegyen, a melyre felméggy, és takarítássál a te népedhez, a miképen meghalt Áron, a te testvéred a Hór hegyén, és takarítatott az ő népeihez; 51 Mivelhogy vétkettek ellenem Izráel fiai között a versengésnek vizénél, a Czin pusztájában Kádesnél: mert nem szenteltetek meg engem Izráel fiai között. 52 Mert szemközt látod a földet; de arra a földre, a melyet én adok Izráel fiainak, oda nem mégy be.

33 Ez pedig az áldás, a melylyel megáldá Mózes, az Istennek embere, Izráel fiait az ő halála előtt. 2 Monda ugyanis: Az Úr a Sinai hegyről jött, és Szeirből támadt fel nékik; Párán hegyéről ragyogott elő, tízezer szent közül jelent meg, jobbjá felől tűzes törvény vala számukra. 3 Bizony szereti ő a népeket! Mind kezednél vannak az ő szentjei, oda szegődnek, a te lábaidhoz, és hallgatják a te beszédeidet. 4 Törvényt parancsolt nékünk Mózes, örökségül Jákób községének. 5 És király lón Jesurunban, mikor összegyűltek a népnek fejei, és együtt voltak Izráel törzsei. 6 Éljen Rúben és meg ne haljon; és száma legyen embereinek. 7 Ez pedig a Júda áldása; és monda: Hallgasd meg Uram a Júda szavát, és vidd be őt az ő népéhez. Az ő keze elégsséges legyen néki, de légy segítsége az ő szorongatói ellen. 8 Léviről pedig monda: A te Thummimod és Urimod a te kegyes férifiadé, a kit megkísértél Masszában, a kivel perbe szálltál Mériiba vizeinél. 9 A ki azt mondta az ő atyjáról és anyjáról: Nem láttam őt; és az ő atyafaiat nem ismerte, fiaival sem gondolt; mert megtartották a te beszédedet, és ragaszkodtak szövetségedhez. 10 Tanítják a te végzéseidre Jákóbot, és a te törvényedre Izráelt; füstölőt tesznek a te orczád elé, és égőáldozatot a te oltárodra. 11 Álld meg Uram az ő erejét, és az ő kezének munkája legyen kedves előtted! Törд meg derekukat a reá támadóknak és az ő gyűlöleinek, hogy fel ne kelhessenek! 12 Benjáminről monda: Az Úrnak kedveltje! Bátorágban lakozik mellette, fedezi őt minden időben, és az ő vállai között lakik. 13 Józsefről pedig monda: Áldott az Úrtól az ő fölle az égnek kincseivel, a harmattal és az alant elterülő mélységes vizekkel; 14 A nap érlelte drága terméssel, és a hold sarjasztotta drágáságokkal; 15 És az ős hegyek javaival, és az örk halmok drágáságával; 16 A földnek drágáságaival és bősségeivel. A csipkebokorban lakozónak jó kedve szálljon Józsefnek fejére, az ő atyafai közül kiválasztottnak koponyájára! 17 Tehenének első fajzása dicsőségére van; szarvai bivalyoszvarak; népeket öklel azokkal mindenfelé a földnek szélén. És ezek Efraim tizezrei és Manassé ezrei. 18 És Zebulonról monda: Örvendj Zebulon a te kimentiben, és te Izsakhár a te sátraiban. 19 Népeket hívogatnak a hegyre, igaz áldozattal áldoznak ott; mert a tengerek bőségét szopják, és a fővénynek rejett kincseit. 20 És Gádról monda: Áldott az, a ki kiterjeszti Gádot! Mint nőstény oroszlán, úgy lakik, és szétszagaggat kart és koponyát. 21 Az elejét nézte ki magának, mert ott volt elrejtve a törvényadó osztályrésze. De elméne a népnek fejedelmeivel, az Úrnak igazságát cselekedte, és az ő végzését Izráellel együtt. 22

És Dánról monda: Dán oroszlánnak kölyke, a mely Básánból szökik ki. 23 És Naftaliról monda: Ó Naftali, a ki az Úrnak jó kedvével bővöködöl és áldásával vagy teljes! Vedd birtokba a tengert és a délt. 24 És Áserről monda: Áldott a többi fiak felett Áser! Legyen az ő atyafai előtt kedves, és áztassa lábat olajban. 25 Vas és réz legyenek a te záraid; és elteden át tartson erőd. 26 Nincs olyan, mint a Jesurun Istene! Az egéken száguld segítségedre, és fenségében a felhőkön. 27 Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai; elüzi előled az ellenséget, és ezt mondja: Pusztítsd! 28 És bátorságban lakozik Izráel, egymaga lesz Jákób forrása a gabona és a bor földén, és az ő egei harmat csepegnék. 29 Boldog vagy Izráel! Kicsoda olyan mint te? Nép, a kit az Úr véd, a te segítségednek pajza, és a ki a te dicsőségednek fegyvere! Hízelegnek majd néked a te ellenségeid, és te azoknak magaslatait taposod.

34 És felméne Mózes a Moáb mezőségéről a Nébó hegyére, a Piszga tetejére, a mely átellenben van Jéríkhóval; és megmutatá néki az Úr az egész földet, a Giléidot Dánig; 2 És az egész Naftalit, Efraim és Manassé földét, az egész Júda földét a túlsó tengerig; 3 És a déli tartományt, és Jéríkhónak, a pálmafák városa völgyének környékét, Czoárig. 4 És monda néki az Úr: Ez a föld az, a mely felől megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak, mondván: a te magodonk adam azt. Megengedtem néked, hogy szemeiddel lásd, de oda nem mégy át. 5 És meghala ott Mózes, az Úrnak szolgája a Moáb földén, az Úr szava szerint. 6 És eltemeték őt a völgyben, a Moáb földén, Béth-Peórral átellenben; és senki sem tudja az ő temetésének helyét e mai napig. 7 Mózes pedig száz és húsz esztendő volt, mikor meghalt; nem homályosodott vala meg az ő szeme, sem el nem fogyatkozott vala az ő ereje. 8 És siraták Izráel fiai Mózest a Moáb mezőségén harmincz napig; és eltelének a Mózes siratásának, azaz gyászolásának napjai. 9 Józsué, a Nún fia pedig beteljesedék bölcsességek lelkével; mert Mózes tette vala ő reá kezeit; és hallgatának reá Izráel fiai, és úgy cselekedének, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek. 10 És nem támadott többé Izráelben olyan próféta, mint Mózes, a kit ismert volna az Úr színről-színré: 11 Mindazokban a jelekben és csudákban, a melyekért küldötte vala őt az Úr, hogy véghez vigye azokat Egyiptom földén, a Faraón, minden ő szolgáján, és az ő egész földén; 12 És mindama hatalmas erőben, és mindama nagy rettentetességen, a melyeket véghez vitt Mózes az egész Izráel szemei előtt.

Józsue

1 És lőn Mózesnek, az Úr szolgájának halála után, szóla az Úr Józsénak, a Nún fiának, Mózes szolgájának, mondván: 2 Mózes, az én szolgám meghalt; most azért kelj fel, menj át ezen a Jordánon, te és minden a nép arra a földre, a melyet én adok nékik, az Izráel fiainak. 3 minden helyet, a melyet talpatok érint, néktek adtam, a miképen szólottam Mózesnek. 4 A pusztától és a Libántól fogva a nagy folyóvíz, az Eufrates folyóvíz, a Khitteusoknak egész földé és a nagy tengerig napnyugat felé lesz a ti határotok. 5 Meg nem áll senki előtted életednek minden idejében; a miképen Mózessel vele voltam, teveled is veled leszek; el nem hagylik téged, sem el nem maradok töled. 6 Légy bátor és erős, mert te teszed majd e népet annak a földnek örökössévé, a mely felől megesküdtem az ő atyáknak, hogy nékik adom azt. 7 Csak légy bátor és igen erős, hogy vigyázz és minden a törvény szerint cselekedjél, a melyet Mózes, az én szolgám szabott elődbe; attól se jobbra, se balra ne hajolj, hogy jó szerencsés lehess mindenben, a miben jársz! 8 El ne távozzék e törvények könyve a te szádtól, hanem gondolkodjál arról éjjel és nappal, hogy vigyázz és minden úgy cselekedjél, a mint írva van abban, mert akkor leszel jó szerencsés a te utaidon és akkor boldogulsz. 9 Avagy nem parancsoltam-é meg néked: légy bátor és erős? Ne félj, és ne rettegi, mert veled lesz az Úr, a te Istened mindenben, a miben jársz. 10 Parancsolta azért Józsue a nép előlárónak, mondván: 11 Menjetek által a táboron, és parancsoljátok meg a népknek, mondván: Készítetek magatoknak útravalót, mert harmadnap mulva átmentek ti ezen a Jordánon, hogy bemenjetek és bírátokat a földet, a melyet az Úr, a ti Istenetek ád néktek birtokul. 12 A Rúben és Gád nemzettségének pedig, és a Manassé nemzetének felének szóla Józsue, mondván: 13 Emlékezzetek meg a dologról, a mit megparancsolt néktek Mózes, az Úrnak szolgája, mondván: Az Úr, a ti Istenetek megnyugtatott titéket, és néktek adta ezt a földet. 14 Feleségeitek, gyermekitek és barmaitok maradjanak a földön, a melyet adott néktek Mózes a Jordánon túl; ti pedig fegyveres kézzel menjetek át atyátkifai előtt, mindenájan, a kik közületek erős vitézek, és segílétek meg őket; 15 A míg megnyugszta az Úr a ti atyátkifai is, mint titéket, és bírák ők is a földet, a melyet az Úr, a ti Istenetek ád nékik: akkor aztán térjétek vissza a ti örökségetek földére és bírátok azt, a melyet Mózes, az Úr szolgája adott néktek a Jordánon túl, napkelet felől. 16 Azok pedig felelnek Józsénak, mondván: Minden megcselekszünk, a mit parancsoltai nékünk, és a hová küldesz minket, oda megyünk. 17 A mint Mózesre hallgattunk, épen úgy hallgattunk majd te reád, csak legyen veled az Úr, a te Istened, a miképen vele volt Mózessel. 18 mindenki, a ki ellene szegül a te szódnak, és nem hallgat a te beszédére mindenből, a mit parancsolsz néki, megölettessé! Csak bátor légy és erős!

2 És Józsue, a Nún fia, elküldé Sittimből titkon két férfiút kékéből, mondván: Menjetek el, tekintsétek meg azt a földet és Jéríkhót. Azok pedig elmenének, és bemenének egy parázna asszonynak házába, a kinek Ráhab vala neve, és ott hálának. 2

Mikor pedig megjelentették ezt Jéríkhó királyának, mondván: Íme, férfiak jöttek ide ez éjszaka az Izráel fiai közül e földnek kémleléisére; 3 Akkor küldé Jéríkhó királya Ráhabhoz, mondván: Hozd ki a férfiakat, a kik bementek hozzád, a kik házadba mentek, mert azért jöttek, hogy kikémleljék az egész földet. 4 Az asszony pedig fogá a két férfiút, és elrejté vala őket, és monda: Úgy van! Bejöttek hozzád a férfiak, de azt sem tudom, honnan valók voltak. 5 És kimentek a férfiak kapuzárás kor a setében; nem tudom, hogyan mentek a férfiak; siessetek gyorsan utánok, mert utolérhetitek őket. 6 Pedig ő felhágatta őket a házhéjára, és elbujtotta őket a száras len közé, a mely néki a házhéjára volt kirakra. 7 És utánok sietének a férfiak a Jordához vivő úton a rév felé; a kaput pedig bezárták, azután, hogy kimenének azok, a kik őket üldözök vala. 8 Ők pedig még le sem feküvénék, a mikor felméne ő hozzájok az asszony a házhéjára, 9 És monda a férfiaknak: Tudom, hogy az Úr néktek adta ezt a földet, és hogy megszállt minket a felelem miattatok, és hogy e földnek minden lakosa megolvad előttetek. 10 Mert hallottuk, hogy megszáritta az Úr a Veres tenger vizét előttetek, a mikor kijöttetek Égyptomból, és hogy mit cselekedtettek az Emoreusok két királyával, a kik túl voltak a Jordánon, Szíhonnal és Óggal, a kiket megöltetek. 11 És a mint hallottuk, megolvadt a mi szívünk, és nem támadt többé bátorság senkiben sem miattatok. Bizony az Úr, a ti Istenetek az Isten fenn az égben és alant a földön! 12 Most azért esküdjetedek meg kérlek, nékem az Úrra, hogy a mint én igalmasságot cselekedtem veletek, ti is igalmasságot cselekesztek majd az én atyámnak házával, és igaz jelt adtok nékem, 13 Hogy életben hagyjátok az én atyámat és anyámát, férfi és nőtestvéreimet, és minden, a mi az övék, és megmentitek a mi lelkünket a haláltól. 14 És mondának néki a férfiak: A mi lelkünket érje helyettetek a halál, ha meg nem jelentitek ezt a mi dolgunkat. És ha nékünk adja az Úr ezt a földet, igalmasságot és igazságot cselekszünk veled. 15 Alábocsátá azért őket kötélen az ablakon (mert az ő háza a kőkerítés falán vala, és ő a kőkerítésen lakik vala). 16 És monda nékik: A hegyre menjetek, hogy rátok ne találjanak az üldözök, és ott rejtőzködjetek három napig, a míg visszatérnek az üldözök; azután pedig menjetek a magatok útján. 17 A férfiak pedig mondának néki: Ártatlannak leszünk ezen te esketésedtől, a melylyel te megeskettél minket! 18 Ha bejövünk mi erre a földre, kösd e veres fonálra zsinór ahhoz az ablakhoz, a melyen alábocsátottál minket; atyádat, anyádat és atyádfiat pedig, és atyádnak egész háznépét gyűjtsd be magadhoz a házba. 19 És akkor, ha akárki kijön a te házadnak ajtaián, annak vére az ő fején lesz, mi pedig ártatlannak leszünk; mindannak vére pedig, a ki te veled lesz a házban, a mi fejünkön legyen, ha valakinek keze lenne azon. 20 Ha pedig megjelented ezt a mi dolgunkat, akkor mi fel leszünk oldva az eskü alól, a melylyel te megeskettél minket. 21 Monda pedig amaz: A mint szólottatok, úgy legyen! Ekkor alábocsátá őket, és elmenének; a veres zsinór pedig reáköté az ablakra. 22 És elmenének és eljutának a hegyre, és ott maradának három nap, míg nem visszatérnék az üldözök. Keresék ugyanis őket az üldözök minden úton, de nem találták vala. 23 Akkor a két férfiút visszatérére, és leszállanak a hegyről, és átmenének a Jordánon, és eljutának Józsuehöz, a

Nún fiához, és elbeszélének néki minden, a mi történt vala velök. **24** És mondának Józsúénak: Bizony kezünkbe adta az Úr azt az egész földet; meg is olvadt már a földnek minden lakosa miattunk.

3 Felkele azért Józsúe jó reggel, és elindulának Sittimből, és eljutának a Jordához, ő és Izráel fiai mindenjában, és meghálának ott, mielőtt általmentek volna. **2** Lón pedig három nap mulva, hogy általmenének a vezérek a táboron; **3** És parancsolának a népnek, mondván: Mihelyt meglátjátok az Úrnak, a ti Isteneteknek frigyládátját és a Lévi nemzetsegéből való papokat, a kik hordozzák azt, ti is induljatok meg a ti helyetekről és menjetek utána. **4** Csakhogy legyen köztetek és a között mintegy kétezer singnyi távolság; közel ne menjetek ahoz, hogy megismerhessétek az útat, a melyen mennetek kell, mert nem jártatok ezen az úton soha ez előtt. **5** Józsúe pedig monda a népnek: Tiszítások meg magatokat, mert holnap az Úr csudákat cselekszik köztetek. **6** A papoknak is szóla Józsúe, mondván: Vegyétek fel a frigyládat, és menjetek át a nép előtt. Felvevük azért a frigyládot, és mennek vala a nép előtt. **7** Az Úr pedig monda Józsúénak: E napon kezdelek téged felmagasztalni az egész Izráel szemei előtt, hogy megtudják, hogy a miképen vele voltam Mózzessel, te veled is veled leszek. **8** Te azért parancsolj a papoknak, a kik a frigyládat hordozzák, mondván: Mikor bementek a Jordán vizének szélébe, álljatok meg a Jordánban. **9** Ekkor monda Józsúe Izráel fiainak: Járuljatok ide, és halljátok meg az Úrnak, a ti Isteneteknek szavait! **10** És monda Józsúe: Ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten van köztetek, és hogy kétség nélkül előízi előletek a Kananeust, a Khittheust, a Khivneust, a Perizeust, a Girkazeust, az Emoreust és a Jebuzeust: **11** Íme az egész föld Urának frigyládája előttetek meggy át a Jordánon! **12** Most azért válaszszatok magatoknak tizenkét férfiút Izráel nemzetsegéiből, egy-egy férfiút egy-egy nemzetsegéből. **13** És mihelyt megnyugosznak majd a Jordán vizében a papok talpai, a kik az Úrnak, az egész föld Urának látáját hordozzák: a Jordán vize ketté szakad, és a felülről aláfolyó víz megáll egy rakásban. **14** És lön, hogy a mint megindula a nép az ő sátraiból, hogy általmenjen a Jordánon, és a papok, a frigyládának hordozói, a nép előtt: **15** És a mint a láda hordozói a Jordához jutának, és a ládahordozó papok bemárták lábaikat a víznek szélébe (a Jordán pedig az egész aratási idő alatt telve vala minden ő partja felett): **16** Megálla a víz, a mely felülről foly vala alá, és áll a egy rakásban, nagy messzire Ádám városánál, a mely Czarthan mellett vala; a pusztai tengere, a Sóstenger felé aláfolyó víz pedig egészen elfuta, és általméne a nép Jéríkhó előtt. **17** A papok pedig, az Úr frigyládájának hordozói, ott állanak a szárazon a Jordán közepében bátorsággal, és az egész Izráel szárazon meg vala át, mindaddig, míg az egész nép teljesen általméne a Jordánon.

4 Mikor pedig az egész nép teljesen általment vala a Jordánon, szóla az Úr Józsúénak, mondván: **2** Vegyetek magatokhoz a népből tizenkét férfiút, egy-egy férfiút egy-egy nemzetsegéből. **3** És parancsoljátok nézik, mondván: Vegyetek fel innét a Jordán közepéből, arról a helyről, ahol bátorsággal állanak a papok lábai, tizenkét követ, és vigyétek át azokat magatokkal, és

tegyétek le a szálláson, ahol megháltok ez éjszaka. **4** Előhívá azért Józsúe a tizenkét férfiút, a kiket az Izráel fiai közül rendelt vala, egy-egy férfiút egy-egy nemzetsegéből; **5** És monda nézik Józsúe: Menjetek át az Úrnak, a ti Isteneteknek frigyládája előtt a Jordán közepébe, s vegyen fel minden gyikötőt egy-egy követ az ő vállára, az Izráel fiai nemzetsegéinek száma szerint, **6** Hogy legyen ez jelű köztetek. Ha kérdezik majd ezután a ti fiaitok, mondván: Mire valók nétek ezek a kövek? **7** Mondjátok meg nézik, hogy kétfelé vált a Jordánnak vize az Úr frigyládája előtt, mikor általment a Jordánon; kettő vált a Jordánnak vize, és ezek a kövek emlékeztetőül lesznek az Izráel fiainak mindörökre. **8** És úgy cselekednének Izráel fiai, a mint megparancsolta vala Józsúe, és felvezének a Jordán közepéből tizenkét követ, a mint megmondotta vala az Úr Józsúénak, az Izráel fiai nemzetsegéinek száma szerint, és általhozák magokkal az éjjeli szállásra és ott letetvék azokat. **9** Tizenkét követ állítja fel Józsúe a Jordán közepén is, azon a helyen, ahol állottak vala a frigyládat vivő papok lábai; ott is vannak mind e mai napig. **10** A papok pedig, a lánának hordozói, állanak vala a Jordán közepén, a míg végbe mene mind az a dolog, a mit parancsolt vala az Úr Józsúénak, hogy mondja meg a népnek, egyszen úgy, a mint Mózes parancsolta vala Józsúénak. A nép pedig sietett és általméne. **11** És a mint véget ére az egész nép általmenete, általméne az Úr látája is és a papok is, a nép előtt. **12** Általmentek vala a Rúben fiai, a Gád fiai és Manassé felnemzetsége is felfegyverkezve az Izráel fiai előtt, a miképen szólt vala nézik Mózes. **13** Mintegy negyven ezernyi fegyveres vímez ment vala át az Úr előtt a harczra, Jéríkhónak sík mezejére. **14** Azon a napon felmagasztal az Úr Józsúét az egész Izráel szemei előtt, és félék őt, a mint felték vala Mózest, életének minden napjaiban. **15** Mert szólt vala az Úr Józsúénak, mondván: **16** Parancsold meg a papoknak, a kik a bizonyás látáját hordozzák, hogy jöjjenek fel a Jordánból. **17** És parancsola Józsúe a papoknak, mondván: Jöjjetek fel a Jordánból! **18** És lön, hogy a mint a papok, az Úr frigyládájának hordozói, feljöttek vala a Jordán közepéből, és érintik vala a papok talpai a szárazt: visszatére a Jordán vize az ő helyére, és folyt vala, mint az előtt, minden partja felett. **19** A nép pedig az első hónak tizedik napján jöve fel a Jordánból, és tábort üte Gilgálban, Jéríkhónak keleti határáról. **20** Azt a tizenkét követ is, a melyeket a Jordánból hoztak vala, Gilgálban állatá fel Józsúe. **21** És szóla Izráel fiainak, mondván: Ha fiaitok kérdezik majd apáiktól, mondván: Mire valók ezek a kövek? **22** Tudassátok majd a ti fiaitokkal, mondván: Szárazon jött át Izráel ezen a Jordánon. **23** Mert kiszáritotta az Úr, a ti Istenetek a Jordán vizét ti előttetek, míg általjövéték rajta, a miképen cselekedett vala az Úr, a ti Istenetek a Veres tengerrel, a melyet megszáritott előttünk; míg általjövénk rajta. **24** Hogy megismerje a földnek minden népe az Úrnak kezét, hogy bizony erős az; hogy féljétek az Urat, a ti Istenetek minden időben.

5 Lón pedig, a mint meghallák az Emoreusok minden királyi, a kik a Jordánon túl laknak napnyugot felé, és a Kananeusok minden királyai, a kik a tenger mellett laknak vala, hogy kiszáraztotta az Úr a Jordánnak vizét az Izráel fiai előtt, a míg általjöttünk vala; megolvada az ő szívök, és nem vala

többé bátorság bennök Izráel fiai miatt. 2 Ez időben monda az Úr Józsuénak: Csinálj magadnak kőkéseket, és másodszor is metélд körül az Izráel fiait. 3 És csinálna Józsué magának kőkéseket, és körülmetélé Izráel fiait a körülmetélettenség halmán. 4 Az ok pedig, a miért körülmetélé őket Józsué, ez: Mindaz a nép, a mely kijött vala Egyiptomból; a férfiak, a hadakozó emberek mindenjában meghaltak vala a pusztában, útközben, a míg jöttek vala Egyiptomból. 5 Mert körül volt ugyan metélve mindaz a nép, a mely kijött vala; de azt a népet, a mely a pusztában született, útközben, a míg jöttek vala Egyiptomból, nem metéltek vala körül; 6 Mert negyven esztendeig jártak Izráel fiai a pusztában, mialatt elemészterek a hadakozó férfiaknak egész népsége, a kik Egyiptomból jöttek vala ki, mivelhogy nem hallgattak vala az Úr szavára; a kiknek megesküdt az Úr, hogy nem láttatja meg velők a földet, a mely felől megesküdt vala az Úr az ő atyáknak, hogy nékünk adja azt a tejjel és mézzel folyó földet. 7 Fiaikat állította vala azért helyükbe, ezeket metélő körül Józsué, mert körülmetéletlenek valának, mivelhogy nem metélék vala körül őket az útban. 8 Miután pedig mind az egész nép körülmetéltetett vala, veszeg lönök az ő helyükön a táborban, míglen meggyógyulának. 9 És monda az Úr Józsuénak: Ma fordítottam el rólatok Egyiptom gyalázatát; ezért hívjak e hely nevét Gilgálnak mind a mai napig. 10 És Gilgában táborozának Izráel fiai, és megkészíték a páskhát a hónapnak tizenegyedik napján, estve, Jéríkhónak mezjén. 11 És evének a föld terméséből a páskhának másodnapiján kovásztalan kenyeret és pörkölt gabonát, ugyanezen a napon. 12 És másnaptól kezdve, hogy ettek vala a föld terméséből, megszűnök a manna, és nem volt többé mannájok az Izráel fiainak; hanem Kanaán földének gyümölcséből evének abban az esztendőben. 13 Lón pedig, a mikor Józsué Jéríkhónál vala, felemel az ő szemeit, és látá, hogy íme egy férfi áll vala előtte meztelen karittal kezében. És hozzá méne Józsué, és monda néki: Közülünk való vagy-e te, vagy ellenségeink közül? 14 Az pedig monda: Nem, mert én az Úr seregének fejedelme vagyok, most jöttem. És leborula Józsué a földre arczzal, és meghajtja magát, és monda néki: Mit szól az én Uram az ő szolgájának? 15 És monda az Úr seregénének fejedelme Józsuénak: Oldd le a te saruidat lábaidról, mert szent a hely, a melyen állasz. És úgy cselekedék Józsué.

6 Jéríkhó pedig be- és elzárkózott vala az Izráel fiai miatt, se ki nem jöhettet, se be nem mehetett senki. 2 És monda az Úr Józsuénak: Lásd! kezedbe adtam Jéríkhót és királyát a sereg vitézeivel együtt. 3 Azért járátok körül a várost mind ti hadakozó emberek, megkerülvén egyszer a várost. Így cselekedjél hat napon át. 4 És hét pap hordozzon hét kos-szarvból való kürtöt a láda előtt; a hetedik napon azonban hétszer kerüljétek meg a várost, a papok pedig kürtöljenek a kürtökkel. 5 És ha majd belefúnak a kos-szarva, mihelyt meghalljátok a kürtnek szavát, kiáltson fel az egész nép nagy kiáltással, és leszakad a város kőfala magától, és felmegy arra a nép, kiki az előtte való helyen. 6 Előhívá azért Józsué, a Nún fia, a papokat és monda nékik: Végétek fel a frigyládat, hét pap pedig vigyen hét kos-szarvból való kürtöt az Úr látája előtt. 7 A népnek pedig monda: Menjetek el, és kerüljétek meg a várost, a fegyveresek pedig menjének az

Úr látája előtt. 8 És úgy lón, a mint mondotta vala Józsué a népnek. A hét pap ugyanis, a kik a kos-szarvból való hét kürtöt vivék, az Úr előtt meg vala, és kürtölt vala a kürtökkel, az Úrnak frigyládája pedig utánok meg vala. 9 A fegyveresek pedig előttük mennek vala a kürtölkö papoknak, és a köznép követi vala a látat, mervén és kürtölvén kürtökkel. 10 A népnek pedig parancsolt vala Józsué, mondva: Ne kiáltatok, hangotokat se hallassátok, és szó se jöjjön ki szátokból addig a napig, a míg azt mondjam néktek: Kiáltatok; és akkor kiáltatok. 11 Körüljárák azért az Úrnak látájával a várost, egyszer megkerülvén; azután visszatérének a táborba, és az éjszakát a táborban tölték. 12 Józsué pedig felkele jó reggel, és felvevék a papok az Úrnak látáját. 13 És a hét pap, a kik a kos-szarvból való hét kürtöt vivék, az Úr látája előtt meg vala folyton, és kürtölt vala a kürtökkel, a fegyveresek pedig előttük mennek vala, és a köznép követi az Úrnak látáját, mervén és kürtökkel kürtölvén. 14 A második napon is egyszer kerülék meg a várost, azután visszatérének a táborba. Így cselekedének hat napon át. 15 És lón a hetedik napon, hogy felkelének, mihelyt a hajnal feljöve, és megkerülék a várost a szokott módon hétszer; csak ezen a napon kerülék meg a várost hétszer. 16 És lón, hogy a hetedik forduláskor kürtölnék vala a papok a kürtökkel, Józsué pedig monda a népnek: Kiáltatok, mert néktek adta az Úr a várost! 17 És legyen a város maga, és minden, a mi benne van, teljesen az Úrnak szentelvę; csak a parázna Ráháb maradjon életben, ő és mindenek, a kik vele vannak a házban, mert elrejtette a követeket, a kiket küldöttünk volt. 18 Mindazáltal ti óvjátok meg magatokat a teljesen Istennek szentelt dolgoztól, hogy miután néki szentelíték, el ne vegyetek a teljesen néki szentelt dolgokból, hogy Izráel táborát átkozottá ne tegyétek, és bajba ne keverjétek azt. 19 Hanem mivel minden ezüst- és arany-, meg réz- és vasedény az Úrnak van szentelvę, az Úrnak kincse közé jusson. 20 Kiáltta azért a nép, mihelyt kürtölének a kürtökkel. Lón ugyanis, a mint meghallá a nép a kürtnek szavát, kiáltta a nép nagy kiáltással, és leszakada a kőfal magától, és felménye a nép a városba, kiki az előtte való helyen, és bevezék a várost. 21 És teljesen kipusztítának minden, a mi csak vala a városban, a férfitől az asszonyig, a gyermektől az öregig, sőt az ökörig, juhig és a szamárig, fegyver élivel. 22 A két férfiúnak pedig, a kik megkémelelték vala a földet, monda Józsué: Menjetek be a parázna asszonynak házába és hozzátok ki onnét az asszonyt és mindenek, a mije van, a miképen megesküdtetek néki. 23 Bemenének azért a kémlő ifjak, és kihozák Ráhábot, és az ő atyát, anyját és az ő atyafait, és mindenek, a mije vala, és minden cselédjét is kihozák, és helyezék őket Izráel táborán kívül. 24 A várost pedig megégették tüzzel, és minden ait, a mi benne vala; csak az ezüstöt és aranyat és a réz- és vasedényeket rakták az Úr házának kincsei közé. 25 A parázna Ráhábot pedig, és az ő atyának háznépét és mindenét, a mije vala, élni hagyta vala Józsué, és ott lakik az Izráel között mind e mai napig; mert elrejtette vala a követeket, a kiket küldött volt Józsué, hogy kikémleljék Jéríkhót. 26 És átköt szóla Józsué azon a napon, mondva: Átkozott legyen az Úr előtt az a férfiú, a ki felkél, hogy megépítse a várost, Jéríkhót! Az ő első szülöttjére

rakja le annak alapját s legifjabb fiára állítsa fel annak kapuit! 27 És vala az Úr Józsuéval, és lón híre az egész földön.

7 De az Izráel fiai hűtlenül bántak vala a teljesen Istennek szentelt dolgokkal, mert elvón a teljesen Istennek szentelt dolgokból Ákán, Kárminak fia (ki a Zabdi fia, ki a Zéra fia a Júda nemzetsegéből); felgerjede azért az Úrnak haragja Izráel fiai ellen. 2 Külde ugyanis Józsué férfiakat Jérikóból, Aiba, a mely Bethaven mellett van, Bétheltől napkelet felé, és szóla nézik, mondván: Menjetek fel és kérmelekjet ki azt a földet. És felmenének a férfiak és kikémlelék Ait. 3 Majd visszatérének Józsuéhoz, és mondának néki: Ne menj fel az egész nép; mintegy kétezer férfi, vagy mintegy háromezer férfi menjen fel, és megverik Ait. Ne fáraszsd oda az egész népet, hiszen kevesen vannak azok! 4 Felméne azért oda a népből mintegy háromezer férfi; de elfutának Ai férfiai elől. 5 És megölének közülök Ai férfiai mintegy harminczhat férfit, és üldözék őket a kaputól kezdve egész Sébarimig, és levágották őket a lejtőn. Azért megolvadta a népnek szíve, és lón olyanná, mint a víz. 6 Józsué pedig megszagatá az ő ruháit, és földre borula arczcazal az Úrnak ládája előtt mind estvéig, ő és Izráel vénei, és port hintének a fejükre. 7 És monda Józsué: Ah Uram Istenem! Miért is hozzád által ezt a népet a Jordánon, hogyha az Emoreus kezébe adsz minket, hogy elveszítsen? Vajha úgy akartuk volna, hogy maradtunk volna túl a Jordánon! 8 Oh Uram! mit mondjak, miután meghátrált Izráel az ő ellenségei előtt! 9 Ha meghallják a Kananeusok és e földnek minden lakói, és ellenünk fordulnak, és kiirtják nevünköt földről: mit cselekszel majd a te nagy nevedért? 10 És monda az Úr Józsuéhak: Kelj fel! Miért is borulsz te arcza? 11 Vétkezett Izráel, és általhágták szövetségemet is, a melyet rendeltem nézik, mert elvettek a teljesen nékem szentelt dolgokból is, és loptak is és hazudtak is, és edényeik közé is dudgostak. 12 Ezért nem bírtak megállni Izráel fiai az ő ellenségeik előtt, hatalmukkal fordítottak ellenségeiknek, mert átkozottakká lettek. Nem leszek többé veletek, ha ki nem vesztítek magatok közül azt a nékem szentelt dolgot. 13 Kelj fel, és tisztítsd meg a népet, és mondjad: Tisztítások meg magatokat holnapra, mert ezt mondá az Úr, Izráelnek Istene: Istenek szentelt dolog van közötted, Izráel! Nem állhatsz meg a te ellenségeid előtt, míg el nem távolítjátok közületeket az Istenek szentelt dolgot. 14 Azért jöjjetek elő reggel nemzetiségeitek szerint; a nemzetseg pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jöjjön elő családonként; a család pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jöjjön elő házanként, a ház pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jöjjön elő férfiaként. 15 És lészen, hogy a ki az Istenek szentelt dologban bűnösnek találtatik, tűzzel égettessék meg, ő és minden, a mely van, mivelhogy megszegte az Úrnak szövetségét, és mivel alávaló dolgot cselekedett Izráelben. 16 Felkele azért Józsué és jó reggel előállítá Izráelt az ő nemzetsegéi szerint, és bűnösnek jelenteték a Júda nemzetége. 17 Ekkor előállítá a Júda családjait, és bűnösnek jelenteték a Zéra családjá; azután előállítá a Zéra családját férfiaként, és bűnösök jelenteték a Zabdi háza. 18 És előállítá az ő házát férfiaként, és bűnösnek találtaték Ákán, Kárminak fia, a ki Zabdi fia, a ki a Júda nemzetsegéből

való Zérának fia. 19 Monda azért Józsué Ákánnak: Fiam, adj dicsőséget, kérlek, az Úrnak, Izráel Istenének, és tégy néki vallást, és add tudtomra, kérlek, nékem, mit cselekedtél, és el ne titkoljad tőlem! 20 Ákán pedig felele Józsuénak, és monda: Bizony én vétkeztem az Úr ellen, Izráel Istene ellen, és ezt s ezt cselekedtem! 21 Láték ugyanis a zsákmány között egy jó babiloni köntöst, kétszáz siklus ezüstöt és egy arany vesszőt, a melynek súlya ötven siklus vala, és megkvántam ezeket, és elvezem ezeket, és ímé elrejtve vannak a földben, a sátoromnak közepében, az ezüst pedig alatta van. 22 Ekkor követeket küldé Józsué s ezek a sátorba futanak, és íme, elrejtve vala az az ő sátorában, és az ezüst is alatta vala. 23 Kivívék azért azokat a sátor közepéből, és vivék Józsuéhoz és Izráelnek minden fiához, és lerakák azokat az Úr előtt. 24 Józsué pedig fogá Ákánt, a Zéra fiát, az ezüstöt, a köntöst és az aranyvesszőt, az ő fiait és leányait, az ő ökreit, szamarait és juhait, sátorát és minden, a mije vala, és vele lévén az egész Izráel is, vivék azokat Akor völgyébe. 25 És monda Józsué: Miért rontottál meg minket? Rontson meg téged e napon az Úr! És elborítá őt egész Izráel kövekkel, és megégeték őket tűzzel, miután megkövezték vala őket. 26 És nagy kőhalmot rakának feléje; megvan minden napig. És megszűnök az Úr haragiának gerjedezése. Ezért nevezik ezt a helyet Akor völgyének minden napig.

8 És monda az Úr Józsuénak: Ne félj és ne rettegi! Vedd magadhoz mind a fegyverfogható népet, és kelj fel és menj fel Aiba, meglásd: kezedbe adom Ainaik királyát és az ő népet, városát és földét. 2 Úgy cselekedjél Aival és az ő királyával, a mint cselekedtél Jérikóval és az ő királyával; de zsákmányolni valóját és barmaikat magatoknak zsákmányolhatjátok! Vess lest a városnak, annak háta megett! 3 Felkele azért Józsué és az egész fegyverfogható nép, hogy felmenjenek Aiba, és kiválaszta Józsué harminczezer erős férfiút és elküldé őket éjjel. 4 És parancsola nézik, mondván: Vigyázzatok! Ti lest vettek a városnak, a város háta megett; igen messzire ne menjek a várostól, és mindenjában készen legyetek! 5 Én pedig és az egész nép, a mely velem van, megközelítjük a várost. És ha kijönnek ellenünk, mint először, akkor megfutamodunk előttük. 6 És utánunk jönnek, mígnem elszakaszítjuk őket a várostól, mert azt fogják mondani: Futnak előlünk, mint először. És a míg futunk előttük, 7 Ti támadatokat elő a leshelyből, és foglaljátok el a várost, mert az Úr, a ti Isteneket adja a ti kezetekbe. 8 És ha majd beveszíték a várost, gyűjtsátok fel a várost tűzzel. Az Úrnak szava szerint cselekedjetek, vigyázzatok, megparancsolat néktek! 9 Elküldé azért őket Józsué, és elmenének a leshelyre, és megszállanak Béthel és Ai között, Aitol napnyugat felé; Józsué pedig ez éjszakán a nép között hálá. 10 És felkele Józsué, jó reggel, és megszemlélez a népet, és felméne ő és Izráelnek vénei a nép előtt Aiba. 11 És felménye a fegyverfogható nép is mind, a mely vele vala, és elközelítének és jutának a város elé, és táborba szállának Aitol északra, a völgy pedig köztük és Ai közt vala. 12 És vőn mintegy ötezer férfiút, és lesbe állítá őket Béthel és Ai között a városnak nyugati részén. 13 Iggy állíták fel a népet, az egész tábor, a mely Aitol észak felé, utócsapatja pedig a várostól napnyugot felé vala.

Józsué pedig beméne ez éjszakán a völgynek közepébe. 14 És lőn, hogy mikor meglátta vala Ainak királya, sietve felkelének, és kijövének a város férfai Izráel ellen a harcra; ő és egész népe a megszabott helyre, a síkság elejére, mert nem tudja vala, hogy lest vetének néki a város háta mögött. 15 Józsué pedig és az egész Izráel mintha megverettek volna előttök futnak vala a pusztá felé vivő úton. 16 És felriasztaték az egész nép, a mely a városban vala, hogy üldözze őket. És üldözék Józsuét, és elszakadának a várostól. 17 És nem marada ember Aiban, sem Béthelben, a ki nem jött volna Izráel után, és ott hagyák a várost kinyitva, és üldözék Izráelt. 18 Az Úr pedig monda Józsuénak: Emeld fel a kopját, a mely kezedben van, Ai felé, mert kezedbe adom azt. És felemelé Józsué a kopját, a mely kezében vala, a város felé. 19 A lesben levők pedig nagy hamarsággal felkelének helyőkről, és a mint felemelte vala kezét, futásnak eredének, és bemenének a városba, és bevezévék azt, és nagy hamarsággal tűzbe boríták a várost. 20 Ai férfai pedig hátratekintének, és látták, hogy íme a városnak füstje felszáll vala az ég felé, és hogy nincsen módjukban imide vagy amoda elfutni, mert a nép, a mely fut vala a pusztának, visszafordul vala az üldöző felé. 21 Józsué ugyanis és az egész Izráel látták vala, hogy a lesben levők bevették a várost, és hogy a városnak füstje felszállott vala: visszafordulának azért és vágák Ainak férfiait. 22 Amazonok pedig a városból jövénék ki ellenök, és így közben valának Izráelnek: ezek innen, amazonok meg amonnan, és vágák őket mindaddig, a míg egy sem marada közülök élve, vagy a ki elszaladt volna. 23 Ainak királyát is elfogák élve, és elvívék őt Józsué elő. 24 Mikor pedig leoldésé Izráel Ainak minden lakosát a mezőn, a pusztában, ahol üldöztek vala őket, és mikor mindenjában elhullottak vala az utolsóig fegyver éle alatt: visszafordula az egész Izráel Ai ellen, és vágá azt fegyver élével. 25 Mindazok pedig, a kik e napon elhullottak, férfiak és asszonyok együtt, tizenkét ezeren valának; Ainak minden embere. 26 Józsué ugyanis nem voná vissza a kezét, a melyet a kopjával együtt felemelt vala, míglen megölék Ainak minden lakosát. 27 A barnot azonban és a mi zsákmányolini valójá volt ennek a városnak, magának zsákmányolá el Izráel az Úr rendelete szerint. A mint utasította vala Józsué. 28 Ait pedig felgyujtató Józsué és tevé örökkévaló kőhalommá, pusztassággá mind e napig. 29 Ainak királyát pedig felakasztá fára és ott vala estvéig; de naplementekor parancsolt Józsué, és levevék annak holttestét a fárol, és veték a város kapujának bejáratához, és nagy rakás követ hordának fölébe, mind e napig. 30 Majd oltárt építé Józsué az Úrnak, Izráel Istenének Ebál hegynél, 31 Miképen megparancsolta vala Mózes, az Úrnak szolgája Izráel fiainak, a mint meg van írva Mózes törvényének könyvében; oltárt ép kövekből, melyeket vas nem érintett és vivének arra egészen égőáldozatot az Úrnak, és áldozának hálaáldozatokat. 32 És felírá ott kövekre a Mózes törvényének mását, a melyet az írt vala Izráel fiai elé. 33 Az egész Izráel pedig és az ő vénei, vezérei és bírái ott álltak vala kétfélől a láda mellett, a Lévita-papok előtt, a kik az Úrnak frigyládáját hordozták vala, úgy a jövevény, mint a benszülli, fele a Garizim hegye felé, fele pedig Ebál hegye felé, a mint megparancsolta Mózes az Úr szolgája, hogy megáldaná az

Izráel népéét először. 34 Azután pedig felolvasta a törvények minden ígéjét, az áldást és az átkot, mind úgy, a mint meg van írva a törvény könyvében. 35 Nem volt egy íge sem azok közül, a melyeket Mózes parancsolt vala, a melyet fel nem olvasott volna Józsué, az Izráelnek egész gyülekezete előtt, még az asszonyok, gyermekek, jövevények előtt is, a kik járnak vala közöttök.

9 Lőn pedig, hogy mikor ezt meghallották mind ama királyok, a kik a Jordánon túl a hegyeken és síkon és a nagy tengernek egész partja mentén valának a Libánon ellenében: a Khittheus, az Emoreus, a Kananeus, a Perizeus, a Khivveus és a Jebuzeus: 2 Egybegyülekezének, hogy megvívjanak Józsuéval és Izráellel egy akarattal. 3 De meghallák Gibeon lakosai is, a mit Józsué Jéríkhóval és Aival cselekedett vala. 4 És ők is ravaszul cselekednének. Elmenének ugyanis és követük adák ki magokat. Szerének azért szamaraikra ócska zsákokat, és ócska, megrepedezett és összekötözött boros tömlőket; 5 És ócska, megfoltott sarukat lábáikra, és ócska ruhákat magokra; az útravaló kenyérök is mind száraz és penészes vala. 6 Így menének el Józsuéhoz a táborba Gilgálba, és mondának néki, és Izráel férfiainak: Messze földről jöttünk, most azért kösszetelek frigyet mi velünk. 7 Izráel férfiai pedig mondának a Khivveusnak: Hátha közötttem lakol te; hogyan kössek azért frigyet te veled? 8 Azok pedig mondának Józsuénak: Szolgáid vagyunk mi! És monda nézik Józsué: Kik vagytok, és honnan jöttetek? 9 És mondának néki: Igen messze földről jöttek a te szolgáid, az Úrnak, a te Istenednek nevéért, mert hallottak az ő hírét és mindazt, a mit Egyiptomban cselekedett; 10 Mindazt is, a mit cselekedett az Emoreusok két királyával, a kik valának túl a Jordánon, Szíhonnal, Hesbon királyával és Óggal, Básán királyával, a ki Astarótban vala. 11 Ezért szólának nékünk a mi véneink és földünk lakosai is mind, mondván: szerezetek magatoknak eledelt az útra, és menjetek előjök, és mondjátok nékik: Szolgáitok vagyunk mi, most azért kösszetelek frigyet mi velünk! 12 Ez a mi kenyérünk meleg volt, a mikor elesen elhoztuk a mi házainkból elindulván, hogy hozzátok jöjjünk; most íme, száraz és penészes lett. 13 Ezek a boros tömlők is, a melyeket új korukban töltöttünk vala meg, íme, de megszakadtak; e mi ruháink és saruink pedig megavultak az útnak igen hosszú volta miatt! 14 És vőnek a férfiak azoknak eledeléből, az Úr tanácsát pedig nem kérték vala. 15 És békességesen bánt velük Józsué, és frigyet köte velük, hogy életben hagyja őket, a gyülekezet fejedelmei pedig megesküdnek nézik. 16 De harmadnap múlva azután, hogy frigyet kötötték vala velük, meghallják, hogy közel valók azok hozzájuk, sőt közöttük lakoznak azok. 17 Elindulának azért Izráel fiai, és eljutának azoknak városaihoz harmadnapon. Városaik pedig valának: Gibeon, Kefira, Beéróth és Kirjáth-Jeárim. 18 De nem bánták őket Izráel fiai, mivelhogy megesküdték vala nézik a gyülekezetet főemberei az Úrra, Izráel Istenére, és zúgolódék az egész gyülekezetet a főemberek ellen. 19 Mondának azért mind a főemberek az egész gyülekezetnek: Mi megesküdtünk nézik az Úrra, Izráel Istenére, most hát nem bá nthatjuk őket. 20 Ezt cselekedjük velük, hogy életben hagyjuk őket, és így nem

lesz harag ellenünk az esküvésért, a melylyel megesküdtünk nékik. **21** Mondának azért a főemberek nékik: Ám éljenek! És lőnek favágóivá és vízhordozóivá az egész gyülekezetnek, a mint szólottak vala nékik a főemberek. **22** Hívatá ugyanis őket Józsué, és szóla nékik, mondván: Miért csaltatok meg minket, ezt mondván: Igen messziről valók vagyunk mi tőletek, holott ti közöttünk laktok? **23** Most azért átkoztattak legyetek, és ne fogyjon ki közületek a szolga, a favágó és vízhordó az én Istenemnek házába. **24** Azok pedig felelének Józsuénak, és mondának: Mivelhogy nyilván tudtokra esett a te szolgáidnak az, a mit az Úr, a ti Istenetek parancsolt vala Mózesnek, az ő szolgájának, hogy néktek adj a ezt az egész földet, és hogy kiírja előletek a földnek minden lakosát: igen feltéttük tőletek a mi életünket, ezért cselekedtük ezt a dolgot. **25** És most íme, a te kezedben vagyunk, a mint cselekedni jónak és igaznak tetszik előtted, úgy cselekedjél mivelünk! **26** És úgy cselekedék velök, és kiszabadítá őket Izráel fiainak kezéből, és nem ölék meg őket. **27** És tevé őket Józsué azon a napon favágókká és vízhordókká a gyülekezethez és az Úr oltárahoz, mind e napig, azon a helyen, a melyet választád.

10 Lőn pedig, hogy a mikor meghallá Adonisédek, Jeruzálemnek királya, hogy bevette vala Józsué Ait, és elpusztította azt, és hogy a mint cselekedett vala Jéríkhóval és annak királyával, úgy cselekedett Aival és annak királyával, és hogy békességre léptek Gibeon lakói Izráellel, és közöttük vannak: **2** Igen megijedének, mivelhogy nagy város vala Gibeon, olyan mint egy a királyi városok közül, sőt nagyobb vala az Ainál, férfai pedig mind vitézek valának. **3** Küldé azért Adonisédek, Jeruzálemnek királya Hohámhoz, Hebronnak királyához és Pireához Jármutnak királyához és Jáfiához, Lákisnak királyához és Debirhez, Eglonnak királyához, mondván: **4** Jőjjetek fel hozzám, és segíljetek meg engem, és verjük meg Gibeont, mert békességre lépett Józsuéval és Izráel fiaival! **5** Összegyűlnek azért, és felméne az Emoreusoknak őt királya: Jeruzálemnek királya, Hebronnak királya, Jármutnak királya, Lákisnak királya, Eglonnak királya, ők magok és minden seregök, és tábor ütének Gibeonnál, és hadakozának ellene. **6** Küldének azért Gibeon férfai Józsuéhoz a taborba, Gilgálba, mondván: Ne vond meg kezeidet a te szolgáidtól! Jőjj fel hozzánk hamar és ments meg minket, és segíts rajtunk, mert mind felgyűltek ellenünk az Emoreusok királyai, a kik a hegyen lakoznak. **7** Felméne azért Józsué Gilgálóból, ő maga és az egész hadakozó nép vele, és a seregnek minden vitéze. **8** Monda pedig az Úr Józsuénak: Ne félj tőlük, mert kezdebe adtam őket; senki sem áll meg közülök előtted. **9** És rájok töre Józsué nagy hirtelen, miután egész éjszaka ment vala Gilgálóból. **10** És megrettenté őket az Úr Izráel előtt, és megveré őket Gibeonnál nagy vereséggel, és ūzé őket a Bethoronba vivő úton, és vágá őket egészen Azekáig és Makkedáig. **11** Mikor pedig futnak vala ők Izráel előtt a bethoroni lejtőn, az Úr nagy köveket hullata rájok az égből egész Azekáig, és meghalának. Többen valának, a kik a jégeső kövei miatt haltak vala meg, mint azok, a kiket fegyverrel öltek meg Izráel fiai. **12** Akkor szóla Józsué az Úrnak azon a napon, a melyen odavetette az Úr az Emoreust Izráel fiai

elé; ezt mondotta vala pedig Izráel szemei előtt: Állj meg nap, Gibeonban, és hold az Ajalon völgyében! **13** És megálla a nap, és vesztegle a hold is, a míg bosszú álla a nép az ő ellenségein. Avagy nincsen-é ez megírva a Jásár könyvében? És megálla a nap az égnek középén és nem siett lenyugodni majdnem teljes egy napig. **14** És nem volt olyan nap, mint ez, sem annakelőtte, sem annakutána, hogy ember szavának engedett volna az Úr, mert az Úr hadakozik vala Izráelért. **15** Ezután viaszatáre Józsué és vele az egész Izráel a taborba, Gilgálba. **16** Ez az öt király pedig elfutott vala, és elrejtőzék Makkedában a barlangban. **17** És megizenék ezt Józsuénak, mondván: Megtaláltatott az öt király, elrejtőzve a makkedai barlangban. **18** És monda Józsué: Hengergessetek nagy köveket a barlang szájához és rendeljetek mellé férfiakat, hogy őrizzék őket. **19** Ti pedig meg ne álljatok, nyomuljatok ellenségeitek után és vágyátok utócsapataikat, és ne engedjétek őket bejutni az ő városaikba, mert kezeteikbe adta őket az Úr, a ti Istenetek. **20** Minekutána pedig elvégezték Józsué és Izráelnek fiai azoknak igen nagy vereséggel való verését, egészen azok megsemmisítéséig, és az élvemaradtak a megerősített városokba vonultak: **21** Visszatáre az egész nép Józsuéhoz a taborba, Makkedába békességgel; nyelvét se mozdította senki Izráel fiai ellen. **22** És monda Józsué: Nyíssátok fel a barlang száját, és hozzátok ki hozzá ezt az öt királyt a barlangból! **23** És akképen cselekedének, és kihozák hozzá a barlangból ezt az öt királyt: Jeruzálem királyát, Hebron királyát, Járumt királyát, Lákis királyát, Eglon királyát. **24** Mikor pedig kihozták vala ezt az öt királyt Józsuéhoz, előhíváta Józsué Izráelnek minden fériát, és monda a hadakozó nép vezéreinek, a kik vele mentek vala: Jőjjetek elő, tegyétek lábaitokat e királyoknak nyakára. Eljövénék azért és tevék lábaikat azoknak nyakára. **25** És monda nékik Józsué: Ne féljetek, és meg ne rettenjetek; legyetek bátrak és erősek, mert ekképen cselekszik az Úr minden ellenségettel, a kik ellen ti hadakoztok. **26** Azután pedig megveré őket Józsué, és megölé őket, és felakasztatja őket őt fára, és felakasztva maradtak a fákon mind estvéig. **27** Lőn pedig a nap lementének idején, parancsola Józsué, és levevük őket a fákról, és behányák őket a barlangba, a melyben elbújtak vala, és nagy köveket rakának a barlang szája elé, mind e napig. **28** Makkedát is bevezé Józsué ugyanazon a napon, és fegyver élére hányá azt és annak királyát, és megölé őket és egy lelket sem engedett menekülni azokból, a melyek benne valának. Úgy cselekedék Makkedának királyával, a mint cselekedett vala Jéríkhónak királyával. **29** Általmáne annakutána Józsué és vele az egész Izráel Makkedából Libnába, és hadakozék Libnával. **30** És kezébe adá az Úr azt is Izráelnek, és annak királyát; és fegyver élére hányá azt, és egy lelket sem engede menekülni azokból a melyek benne valának. És úgy cselekedék annak királyával, a mint cselekedett vala Jéríkhónak királyával. **31** Libnából pedig általmáne Józsué és vele az egész Izráel Lákisba, és taborba szálla mellette, és hadakozék ellene. **32** És kezébe adá az Úr Izráelnek Lákist és bevezé azt másodhapon, és fegyver élére hányá azt, és minden lelket, a mely benne vala, egészen úgy, amint cselekedett vala Libnával. **33** Akkor feljöve Hórám, Gézernek királya, hogy megsegélje Lákist, de megveré Józsué

őt és az ő népéét annyira, hogy egy menekülőt sem hagya meg néki. 34 Lákisból pedig általméne Józsué és vele az egész Izráel Eglonba, és táborba szállának ellene, és hadakozának ellene. 35 És bevezék azt ugyanazon a napon, és fegyver élére hányák azt; és megöle minden lelket, a mely benne vala, ugyanazon a napon, egészen úgy, amint cselekedett vala Lákissal. 36 Felméne azután Józsué Eglonból és ő vele az egész Izráel Hebronba, és hadakozának az ellen. 37 És bevezék azt, és fegyver élére hányák azt, és annak királyát és minden városát, és egy lelket sem engede menekülni azokból, a melyek benne valának, egészen úgy, a mint cselekedett vala Eglonnal, elvesztvén azt és minden lelket, a mely benne vala. 38 Fordula azután Józsué, és vele az egész Izráel Debirnek, és hadakozék az ellen. 39 És bevezék azt és annak királyát és minden városát, és fegyver élére hányák őket, és megölének minden lelket, a mely benne vala, nem hagyott menekülni valót. A miképen cselekedett vala Hebronnal, úgy cselekedék Debirrel és annak királyával, avagy a miképen Libnával és annak királyával cselekedett vala. 40 Megveré azért Józsué az egész földet; a hegységet és a déli vidéket, a síkságot és a lejtőket és mindenoknak királyait, menekülni valót sem hagyott; és megöle minden előt, a mint megparancsolta vala az Úr, az Izráelnek Istene. 41 Megveré pedig őket Józsué Kádes Barneától fogva egész Gázáig, a Gósennek is minden földét, egész Gibeonig. 42 És mindezeket a királyokat és azoknak földjét egy útbán hódítá meg Józsué, mivelhogy az Úr, Izráelnek Istene hadakozott vala Izráelért. 43 Azután visszatére Józsué és vele az egész Izráel a táborba, Gilgálba.

11 Mikor pedig meghallotta ezt Jábin, Hásornak királya, külde Jobához, Mádonnak királyához, és Simronnak királyához, és Aksáfnak királyához, 2 És azokhoz a királyokhoz, a kik laknak vala észak felé a hegységben, és a pusztában Kinnerőttől délre, és a síkságon, és Dór magaslatain a tenger felé; 3 A Kananeushoz napkelet és napnyugat felé, és az Emoreushoz, a Khittheushoz, a Perizeushoz, a Jebuzeushoz a hegyek közé, és a Khivveushoz a Hermon alá, Mispának földére. 4 És kijövének ők és velük az ő egész táboruk, sok nép, olyan sok, mint a fövény, a mely a tenger partján van, és igen sok ló és szekér. 5 És összegyűlnek mindezek a királyok, és megindulának, és táborba szállának együttesen Méromnak vizeinél, hogy hadakozzanak Izráel ellen. 6 Ekkor monda az Úr Józsuénak: Ne félj tőlük, mert holnap ilyenkorra minden jájakat átdöfötten vetem az Izráel előt; lovaikat bénítsd meg, szekereiket pedig égesd meg tűzzel. 7 Elméne azért Józsué és vele az egész hadakozó nép azok ellen a Mérom vizeihez nagy hirtelen, és reájok rohanának. 8 És adá őket az Úr Izráelnek kezébe, és verék őket és üzék őket egészen a nagy Sidonig és Miszfrot-Majimig, és Mispának völgyéig napkelet felé, és leverék őket annyira, hogy senki sem maradt közülük életben. 9 És úgy cselekedék velük Józsué, a mint megmondotta vala néki az Úr: az ő lovaikat megbénítá, szekereiket pedig tűzzel égeté el. 10 Majd visszafordula Józsué ugyanazon időben és bevezé Hásort, királyát pedig fegyverrel megölé (Hásor ugyanis mindezeknek az országoknak feje volt az előtt); 11 És levágának minden lelket, a

mely benne vala, megölvén őket fegyver élével; nem maradt meg egy elő sem; Hásort pedig tűzzel égeté meg. 12 És e királyoknak minden városát és minden királyukat is meghódoltatá Józsué, és megölé őket fegyver élével, kipusztítván őket, a mint megparancsolta vala Mózes, az Úrnak szolgája. 13 Csak épen azokat a városokat nem égeté meg Izráel, a melyek halmokon állottak vala, kivéve Hásort, egyedül ezt égeté meg Józsué. 14 És e városoknak minden zsákmányolni valóját, és a barmokat is magoknak zsákmányolák el Izráel fiai; csak az embereket hányák mind fegyver élére, mígnen kipusztíták őket. Nem hagyta meg egy előt sem. 15 A mint parancsolt az Úr Mózesnek, az ő szolgájának, úgy parancsolt Mózes Józsuénak, és úgy cselekedék Józsué, semmit el nem hagyott mindaból, a mit az Úr parancsolt vala Mózesnek. 16 És elfoglalá Józsué mindazt a földet, a hegységet, az egész déli vidéket, az egész Gósen földét, úgy a síkságot, mint a pusztát, és Izráel hegyet és annak síkságát. 17 A kopasz hegytől fogva, a mely Szeír felé emelkedik, egészen Baál-Gádig, a Libanon völgyében, a Hermon hegye alatt; királyiak pedig mind elfogás és megverés megölé őket. 18 Sok napon át viselt hadat Józsué mindenekkel a királyokkal. 19 Nem volt város, a mely békességre lépett volna Izráel fiaival, kivéve a Gibeonban lakó Khivveusokat; haddal vették azt meg minden. 20 Mert az Úrtól volt az, hogy megkeményítvén szíveiket, haddal menjenek Izráel ellen, hogy eltörölje őket; hogy ne legyen nékik irgalom, hanem hogy elpusztítsa őket, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek. 21 Majd elméne Józsué ez időben, és kiáltá az Anákokat a hegyek közül Hebronnból, Debirból, Anábból és Júdának minden hegyéből, és Izráelnek minden hegyéből; városaikkal együtt törlé el őket Józsué. 22 Nem maradtak Anákok Izráel fiainak földén, csak Gázában, Gáthban és Asdóban hagyattak meg. 23 Elfoglalá azért Józsué az egész földet egészen úgy, a mint az Úr mondotta vala Mózesnek, és adá azt Józsué örökségül Izráelnek, osztályrészekhez képest, nemzetiségeik szerint. A föld pedig megnyugovék a harcztól.

12 Ezek pedig ama földnek királyai, a kiket levertek Izráelnek fiai, és a kiknek földjét birtokba vették a Jordánon túl, napkelet felé, az Arnon patakotól fogva a Hermon hegycsúcsig, és az egész mezősséget kelet felől: 2 Szíhon, az Emoreusok királya, a ki lakik vala Hesbonban, a ki uralkodik vala Aróertől fogva, a mely van az Arnon patak partján, és a patak közepétől és a Gileád felétől a Jabbok patakig, az Ammon fiainak határáig. 3 És a mezősségtől a Kinnerőth tengerig napkelet felé, és a pusztatengeréig, a Sóstengerig napkelet felé, a Béth-Jesimothi útig, és délfelé a Piszga hegyládalainak aljáig. 4 És Ógnak, a Básán királyának tartománya, a ki Refaim maradékai közül való, a ki Astarotban és Edreiben lakozik vala. 5 És uralkodik vala Hermon hegyné, Szalkhában és az egész Básánban, a Gesurnak és Maakkátnak határáig, és a fél Gileádon, Szíhonnak, Hesbon királyának határáig. 6 Mózes, az Úrnak szolgája és Izráelnek fiai verték le őket, és oda adta azt a földet Mózes, az Úrnak szolgája örökségül a Rúben és Gád nemzetiségeinek és a Manassé nemzetég felének. 7 Ezek pedig ama földnek királyai, a kiket levertek vala Józsué és az Izráelnek fiai a Jordán

másik oldalán napnyugat felé, Baál-Gádtól fogva, a mely van a Libánon völgyében, egészen a kopasz hegycsúcsig, a mely Szeír felé emelkedik. És oda adá azt Józsué örökségül az Izráel nemzetiségeinek, az ō osztályrészeik szerint: **8** A hegységen és a síkságon, a mezőségen és a hegyoldalakon, a pusztán és a déli vidéken, a Khittheus, Emoreus, Kananeus, Perizeus, Khivveus és Jebuzeusok földjét. **9** Jéríkhónak királya egy; Ainak, a mely oldalra vala Béthel felé, királya egy; **10** Jeruzsálemnek királya egy, Hebronnak királya egy; **11** Jármutnak királya egy, Lákisnak királya egy; **12** Eglonnak királya egy, Gézernek királya egy; **13** Debirnek királya egy, Gédernek királya egy; **14** Hormáhnak királya egy, Aradnak királya egy; **15** Libnának királya egy; Adullámnak királya egy; **16** Makkedának királya egy, Béthelnek királya egy; **17** Tappuáhnak királya egy, Héfernek királya egy; **18** Afeknek királya egy, Lassáronnak királya egy; **19** Mádonnak királya egy, Hásornak királya egy; **20** Simron Meronnak királya egy, Aksáfnak királya egy; **21** Taanáknak királya egy, Megiddónak királya egy; **22** Kedesnek királya egy, a Kármelen levő Jokneámnak királya egy; **23** A Dór magaslatán levő Dórnak királya egy, a Gilgál népeinek királya egy; **24** Tirczának királya egy; összesen harmincötögy király.

13 Mikor Józsué megvénedett és igen megidősödött vala, monda az Úr néki: Te megvénedtél, igen megidősödtelel, pedig még igen sok föld maradt elfoglalni való. **2** Ez az a föld, a mi fennmaradt: A Filiszteusoknak minden tartománya és az egész Gesur. **3** A Sikhortl fogva, a mely Égyiptom felett foly, egészen Ekronnak határáig északra, mely a Kananeushoz szármáttatik; a Filiszteusok öt fejedelemsége: a Gázáé, Asdódé, Askelóné, Gáthé, Ekoné és az Avveusoké. **4** Délről a Kananeusnak egész föllede és Meára, a mely a Sídonbelieké, Afékáig, az Emoreusok határáig. **5** Továbbá a Gibli föllede és az egész Libanon napkelet felé, Baál-Gádtól fogva, a mely a Hermon hegylánc alatt van, egészen addig, ahol Hamáthba mennek. **6** A hegységek minden lakosát a Libanonról Miszrefoth-Majimig, a Sídoniakat mind, magam úzöm ki őket Izráel fiai elől, csak sorsolt ki Izráelnek örökségül, a mint megparancsoltam néked. **7** Mostanazért oszd el ezt a földet örökségül kilenc nemzetiségnak, és a Manassé nemzetseg felének. **8** Ő vele együtt a Rúben és Gád nemzetiségek elvették örökségöket, a melyet adott vala nékik Mózes, túl a Jordánon, napkelet felé, a miképen adta vala nékik Mózes, az Úrnak szolgája. **9** Aróertől fogva, a mely az Arnon patak partján van, úgy a várost, a mely a völgynek közepet van, mint Medebának minden sík földét Dibonig. **10** És minden városát Szíhonnak, az Emoreusok királyának, aki uralkodik vala Hesbonban, az Ammon fiainak határáig. **11** És Gileádot és Gesurnak és Maakátnak határáit, az egész Hermon hegyet és az egész Básánt Szalkáig. **12** Básánban Ógnak egész országát, aki uralkodik vala Astarótban és Edreiben. Ez maradt vala meg a Refaim maradékai közül, de lever és kiúzé őket Mózes. **13** De Izráel fiai nem úszék ki a Gesurit és a Maakháit, és ott is lakik a Gesuri és Maakháti az Izráel között mind e mai napig. **14** Csak Lévi nemzetsegének nem adott örökséget; az Úrnak, Izráel Istenének tűzes áldozatai az ō öröksége, a mint szólott vala néki. **15** Adott vala pedig Mózes örökséget a Rúben fiai nemzetsegének az ō családfaik szerint. **16** És lön az ō határuk

Aróertől fogva, a mely az Arnon folyó partján van, úgy a város, a mely a völgy közepette van, mint az egész sík föld Medeba mellett; **17** Hesbon és annak minden városa, a melyek a sík földön vannak; Dibon, Bámoth-Baal és Béth-Baál-Meon; **18** És Jachza, Kedemot és Méfaát; **19** És Kirjáthaim, Szibma és Czeret-Sáhár a völgy mellett való hegyen: **20** És Béth-Peór, a Piszga hegyoldalai, és Béth-Jesimóth. **21** És a sík föld minden városa és Szíhonnak, az Emoreusok királyának egész országa, aki uralkodik vala Hesbonban, a kit megvert vala Mózes, őt és a Midiánnak fejedelmeit: Evit és Rékemet, Czúrt és Húrt és Rébát, Szíhonnak fejedelmeit, a kik a földön laktak vala. **22** A jövendőmondó Bálámot is, Beórnak fiát, megölék Izráel fiai fegyverrel, azokkal együtt, a kiket levágtak vala. **23** Vala tehát a Rúben fiainak határa a Jordán és melléke. Ez a Rúben fiainak öröksége az ō családfaik szerint, a városok és azoknak falui. **24** A Gád nemzetsegének, a Gád fiainak is adott vala örökséget Mózes, az ō családfaik szerint. **25** És lön az ō határuk Jaázer és Gileádnak minden városa és az Ammon fiai földjének fele Aróerig, a mely Rabba felett van. **26** És Hesbontól fogva Ramath-Miczpéig és Betónimig, meg Mahanáimtól Debir határaig. **27** A völgyben pedig Béth-Harám, Béth-Nimra, Szukkóth és Czáfón, Szíhonnak, Hesbon királyának maradék országa, a Jordán és melléke, a Kinnereth tenger széléig a Jordánon túl napkelet felé. **28** Ez a Gád fiainak örökségek, az ō családfaik szerint, a városok és azoknak falui. **29** A Manassé nemzetseg felének is adott vala Mózes örökséget. És lön a Manassé fiainak félágaé, az ō családfaik szerint; **30** És lön az ō határuk: Mahanáimtól fogva az egész Básán, Ógnak, Básán királyának egész országa és Jairnak minden faluja, a melyek Básánban vannak, hatvan város. **31** És pedig Gileádnak fele és Astarót és Edrei, Óg országának városai Básánban, a Manassé fiának, Mákirnak fiaié, Mákir feléé, az ō családfaik szerint. **32** Ezek azok, a miket örökségül adott vala Mózes a Moáb mezőségén, a Jordánon túl Jéríkhótól napkelet felé. **33** A Lévi nemzetsegének pedig nem adott vala Mózes örökséget. Az Úr, Izráelnek Istené az ō örökségek, a mint szólott vala nékik.

14 Ezek pedig azok, a miket örökségül vőnek el Izráel fiai a Kanaán földén, a miket örökségül adtak nékik Eleázár, a pap, Józsué, a Nún fia és az atyai fejedelmek, a kik valának Izráel fiainak nemzetsegéi felett; **2** Sorsvetés által való örökségük, (a mint megparancsolta vala az Úr Mózes által) a kilenc nemzetsegének és a felnemzetsegének: **3** Mert két nemzetsegének és fél nemzetsegének a Jordánon túl adott vala Mózes örökséget, a Lévitáknak pedig nem adott vala örökséget ō közöttük. **4** Mert a József fiai két nemzetseg voltak: Manassé és Efraim; a Lévitáknak pedig nem adtak osztályrész a földből, hanem csak városokat lakásul és az azokhoz való legelőket barmaik és marháiak számára. **5** A mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedének az Izráel fiai, és úgy oszták fel a földet. **6** Hozzámenének pedig Józsuéhoz Júdának fiai Gilgálba és monda néki a Kenizeus Káleb, Jefunné fia: Te tudod azt a dolgot, a melyet beszélt vala az Úr Mózesnek, az Isten emberének én felőlem és te felőled Kádes-Barneában. **7** Negyven esztendős valék én, mikor elküldött engem Mózes az

Úrnak szolgája Kádes-Barneából, hogy kikérleljem a földet, és úgy hoztam néki hírt, a mint az én szívemben vala. **8** Atyámfai pedig, a kik feljöttek vala velem, elremítették a népnek szívet, de én tökéletesen követtem az Urat, az én Istenemet. **9** És megesküvék Mózes azon a napon, mondván: Bizony a föld, a melyet megtapodott a te lábad, tiéd lesz örökségül, és a te fiaidé mind örök ké, mivelhogy tökéletesen követted az Urat, az én Istenemet. **10** Most pedig, íme megtartott engem az Úr életben, a mint szólott vala; most negyvenöt esztendeje, a miota szólott vala az Úr e dologról Mózesnek, a mi alatt Izráel a pusztában bolyongott vala; és most íme, nyolcvanöt esztendő vagyok! **11** Még ma is olyan erős vagyok, a milyen azon a napon voltam, a mikor elküldt engem Mózes; a milyen akkor volt az én erőm, most is olyan az én erőm a harcoláshoz és járása-kelésre. **12** Most azért add nékem ezt a hegyet, a melyről szólott vala az Úr azon a napon; mert magad is halottad azon a napon, hogy Anákok vannak ott, és nagy, erősített városok; hátha velem lesz az Úr, és kiűzöm őket, a mint megmondotta az Úr. **13** És megáldá őt Józsué, és odaadá Hebront Kálebnak, a Jefunné fiának örökségül. **14** Azért lón Hebron a Kenizeus Kálebé, a Jefunné fiáé, örökségül mind e mai napig, a miért hogy tökéletesen követte vala az Urat, Izráelnek Istenét. **15** A Hebron neve pedig annakelőtte Kirjáth-Arba volt; a ki a legnagyobb ember volt az Anákok között. A föld pedig megnyugodott a harcztól.

15 A Júda fiai nemzetének sors által való része pedig az ő családjaik szerint ez vala: Edomnak határa felé a Czin pusztája dédre, a déli határnak végén. **2** Vala pedig az ő déli határuk a Sóstengernek szélétől, a tengernyelvtől fogva, a mely délfelé fordul. **3** És halad dédre az Akrabbim hágónak, majd átmegy Czin felé, és felmegy délről Kádes-Barneának, átmegy Hesronnak, felmegy Adárnak és kerül Karka felé; **4** Majd átmegy Asmonnak és halad Égyiptom patakának. A határ szélei pedig a tengernél vannak. Ez a ti határotok dédre. **5** Napkelet felé pedig a Sóstenger a határ a Jordán végéig; az északi rész határa pedig a tengernyelvtől, a Jordán végétől kezdődik. **6** És felmegy ez a határ Béth-Hoglának, és átmegy északra Béth-Arabán majd felmegy ez a határ Rúben fiaának, Bohánnak kövéhez. **7** És felmegy ez a határ Debirbe is az Akor völgyéből, és északnak fordul Gilgál felé, a mely átellenében van az Adummim hágójának, a mely a patakot délfelé esik. És átmegy a határ az Én-semes vizeire és tova halad a Rógel forrása felé. **8** Azután felmegy a határ a Hinnom fiaának völgyében, Jebuzeusnak, azaz Jeruzsálemnek déli oldala felé; felmegy továbbá a határ a hegynek tetejére, a mely átellenében van a Hinnom völgyével napnyugat felé, a mely északra van a Refaim völgyének szélén. **9** És hajlik e határ a hegynek tetejétől a Nefoáh víznek kútfejéhez és kimegy az Efron hegynéknak városai felé; majd hajlik e határ Baalának, azaz Kirjáth-Jeárimnak. **10** Baalától pedig fordul e határ napnyugotnak a Szeír-hegy felé, és átmegy északnak a Jeárim-hegy oldala felé, azaz Kesalon felé és alámegy Béth-Semesnek és átmegy Timnának. **11** Majd tova megy e határ Ekron északi oldala felé, és hajlik e határ Sikkeronnak, és átmegy a Baala hegynek, és tova megy Jabnéel

felé. A határ szélei pedig a tengernél vannak. **12** A napnyugati határ pedig a nagy tenger és melléke. Ez Júda fiainak határa köröskörül az ő házoknépe szerint. **13** Kálebnak, a Jefunné fiának pedig a Júda fiai között ada részt, az Úrnak Józsuéhoz való szavai szerint; Kirjáth-Arbának, Anák atyának városát, azaz Hebront. **14** És kiúzé onnan Káleb Anáknak három fiát: Sésait, Ahímánt és Tálmait, Anák gyermekit. **15** És felméne innét Debir lakói ellen, Debirnek neve pedig azelőtt Kirjáth-Széfer volt. **16** És monda Káleb: A ki megveri Kirjáth-Széfert és elfoglalja azt, néki adom Akszát, az én leányomat feleségül. **17** Elfoglala pedig azt Otniel, Kénáznak, a Káleb testvéreinek fia; és néki adá Akszát, az ő leányát feleségül. **18** És lón, hogy a mikor eljöve az, biztatá őt, hogy kérjen az ő atyjától mezőt. Leszállá azért a szamárról; Káleb pedig monda néki: Mi bajod? **19** Ó pedig monda: Adj áldást nékem! Mivelhogy száraz földre helyeztél engem, adj azért nékem vízforrásokat is. És néki adá a felső forrást és az alsó forrást. **20** Ez a Júda fiai nemzetének öröksége az ő családjaik szerint. **21** A Júda fiai nemzetének városai pedig a déli végétől kezdve Edom határa felé valának: Kabseél, Éder és Jágur; **22** Kina, Dimóna és Adada; **23** Kedes, Hásor és Ithnán; **24** Zif, Télem és Bealóth; **25** Hásor-Hadatha és Kerioth-Hesron, azaz Hásor; **26** Amam, Séma és Móláda; **27** Hasar-Gaddah, Hesmón és Béth-Pelel; **28** Hasar-Suál, Beer-Seba és Bizjotheja; **29** Baála, Ijjim és Eczem; **30** Elthólád, Keszil és Hormah; **31** Siklág, Madmanná és Szanszanna; **32** Lebaóth, Silhim, Ain és Rimmon. Összesen huszonkilenc város és ezek falui. **33** A síkságon: Esthaól, Czórah és Asnah; **34** Zanoah, Én-Gannim, Tappuáh és Énám; **35** Jármut, Adullám, Szókó és Azéka; **36** Saáraim, Adithaim, Gedéra és Gederóthaim. Tizenegy város és azok falui. **37** Senán, Hadásá és Migdal-Gad; **38** Dilán, Miczpe és Jokteél; **39** Lákis, Boczkát és Eglon; **40** Kabbon, Lahmász és Kitlis; **41** Gedéróth, Béth-Dágon, Naama és Makkéda. Tizenhat város és ezeknek falui. **42** Libna, Ether és Asán; **43** Jifta, Asná és Neczib; **44** Keila, Akzib és Marésa. Kilenc város és ezeknek falui. **45** Ekron, ennek mezővárosai és falui. **46** Ekrontól fogva egész a tengerig minden azok, a melyek Asdód mellett vannak, és azoknak falui. **47** Asdód, ennek mezővárosai és falui; Gáza, ennek mezővárosai és falui; Égyiptom patakjáig, és a nagy tenger és melléke. **48** A hegységen pedig: Sámír, Jathír és Szókó; **49** Danna, Kirjáth-Szanna, azaz Debir; **50** Anáb, Estemót és Anim; **51** Gósén, Hólón és Giló. Tizenegy város és ezeknek falui. **52** Aráb, Dúma és Esán; **53** Janum, Béth-Tappuah és Aféka; **54** Humta, Kirjáth-Arba, azaz Hebron és Czihor. Kilenc város és ezeknek falui. **55** Maón, Karmel, Zif és Júta; **56** Jezréel, Jokdeám és Zánoah; **57** Kajin, Gibeá és Timna. Tíz város és ezeknek falui. **58** Halhul, Béth-Czúr és Gedor; **59** Maarát, Béth-Anóth és Elthekon. Hat város és ezeknek falui. **60** Kirjáth-Baál, azaz Kirjáth-Jeárim, és Rabba. Két város és ezeknek falui. **61** A pusztában: Béth-Arábá, Middin és Szekáka; **62** Nibsán, Ir-Meláh és Én-Gedi. Hat város és ezeknek falui. **63** De a Jebuzeusokat, Jeruzsálemnek lakói, Júda fiai nem bírták kiúzni, azért laknak ott a Jebuzeusok Júda fiaival együtt Jeruzsálemben, mind e mai napig.

16

A József fiainak sors által való része pedig juta a jérikói Jordántól fogva, Jérikó vizei felé napkeletnek a pusztára, a mely felmegy Jérikótól a Béthel hegycsúcsnak. 2 És tovamegy Béthelből Lúzba, és átmegy az Arkiták határára, Ataróthra. 3 Majd lemegy a tenger felé a Jafleteus határának, az alsó Bethoronnak határáig és Gézerig, a szélei pedig a tengernél vannak. 4 Elvevék azért az ő örökségöket Józsefnek fiai: Manassé és Efraim. 5 Efraim fiainak határa is az ő családfa szerint vala, és pedig az ő örökségöknek határa napkelet felé, Atróth-Adártól felső Bethoroni vala. 6 És kimegy a határ a tengerre; Mikhmethattól észak felé, és fordul a határ kelet felé Thaanath-Silónak és átmegy azon napkelet felé Janoáhnak. 7 Janoáhtól pedig lemegy Ataróthba és Naaróthba, és éri Jérikót, és kimegy a Jordánnak. 8 Tappauhtól tovamegy a határ a tenger felé a Kána patakjának, a szélei pedig a tengernél vannak. Ez az Efraim fiai nemzetisége az ő családfa szerint. 9 És a városok, a melyek kiválasztottak Efraim fiai számára a Manassé fiai örökségének közepet, mind e városok és ezeknek falui. 10 De ki nem úzék a Kananeust, aki lakik vala Gézerben; azért ott lakik a Kananeus az Efraim között minden napig, és lón robotos szolgává.

17

Lőn sors által való része Manassé nemzetiségenek is, mert ő vala elsőszülöttje Józsefnek, Mákirnak, a Manassé elsőszülöttének, Gileád atyának, mivelhogy hadakozó férfiú vala, juta néki Gileád és Básán. 2 Manassé többi fiainak is juta az ő családfa szerint: Abízér fiainak, Hélek fiainak, Aszriél fiainak, Sekem fiainak, Héfer fiainak és Sémida fiainak. Ezek Manassénak a József fiának fiúgyermei, az ő családfa szerint. 3 De Czélophádnak, Héfer fianak (ez Gileád fia, ez Mákir fia, ez Manassé fia) nem valának fiai, hanem csak leányai. Ezek valának pedig leányainak nevei: Makhla, Nóa, Khogla, Milkha és Thircza. 4 Ezek odajárulának Eleázár pap elől, Józsuénak, a Nún fiának eleibe és a fejedelmek elől, mondván: Az Úr megparancsolta Mózesnek, hogy örökséget adjon nékünk a mi atyánk fiai között. Adott vala azért nékik örökséget az Úr beszéde szerint, az ő atyoknak bátyjai között. 5 Tíz rész esék azért Manassénak, Gileád és Básán földén kívül, a melyek túl vannak a Jordánon. 6 Mert a Manassé leányai örökséget kaptak az ő fiai között; Gileád fölide pedig a Manassé többi fiaié lőn. 7 A Manassé határa pedig Ásértől Mikmetháth felé vala, a mely Sikem előtt van. És méne a határ jobbkéz felé, Én-Tappauhnak lakói felé. 8 Manassé volt Tappauh fölide, de Tappauh a Manassé határa felé az Efraim fiaié vala. 9 És alámegy a határ a Kána patakjára, a pataknak déli részére. Ezek a városok Efraimé a Manassé városai között. Manassé határa pedig a patakötő észak felé és a széle a tengernél vala. 10 Délről Efraimé, északról pedig Manasséé, és ennek határa a tenger vala. De észak felől Áserbe ütköznek, napkelet felől pedig Issakhárba. 11 És a Manasséé vala Issakhárban és Áserben: Béth-Seán és mezővárosai, Jibleám és mezővárosai, Dórnak lakosai és mezővárosai, Én-Dórnak lakosai és mezővárosai, Thaanaknak lakosai és mezővárosai, és Megiddó lakosai és mezővárosai, három hegyi tartomány. 12 De nem bírták elfoglalni Manassénak fiai ezeket a városokat, és sikerült a Kananeusnak ott maradni azon a földön. 13 De mihelyt megerősíték vala

Izráel fiai, robot alá veték a Kananeust, de teljességgel nem úzék ki őket. 14 József fiai pedig szóltak vala Józsuéval, mondván: Miért adtál nékem egy sors szerint való örökséget és egy osztályrészt, holott én sok nép vagyok, mivelhogy ez ideig megáldott engem az Úr?! 15 Józsué pedig monda nézik: Ha sok nép vagy te, menj fel az erdőre, és írts ott magadnak a Perizzeusoknak és Refaimnak földén, ha szoros néked az Efraim hegye. 16 És mondának a József fiai: Nem elegendő nékünk ez a hegység, a Kananeusoknak pedig, a kik a völgyi síkon laknak, mindenek vas-szekerök van; úgy azoknak, a kik Béth-Seanban és mezővárosaiban, mint azoknak, a kik a Jezréel völgyében vannak. 17 Szóla pedig Józsué a József házának, Efraimnak és Manassénak, mondván: Sok nép vagy te és nagy erőd van néked, nem lesz néked csak egy sors szerint való részed; 18 Mert hegyed lesz néked. Ha erdő az, úgy írtd ki azt, és annak szélei is a tieid léysznek; mert kiűződ a Kananeust, noha vas-székere van néki, s noha erős az.

18

Izráel fiainak egész gyülekezete pedig összegyülekezék Silóban és oda helyhezették a gyülekezetnek sátorát, minnekutána meghódola előtök a föld. 2 De maradtak vala még Izráel fiai között, akiknek nem osztották vala ki az ő örökséget: hétföld nemzetéig. 3 Monda azért Józsué Izráel fiainak: Meddig vonakodtok még elmenni, hogy elfoglaljátok a földet, a melyet néktek adott az Úr, a ti atyáitoknak Istene? 4 Hozzatok elő három-három férfiút nemzetiségenként, és elküldöm őket, hogy keljenek fel és járják el a földet, és írják fel azt az ő örökségük szerint, és térenek vissza hozzáim; 5 Azután oszszák fel azt magok közt hét részre. Júda maradjon meg a maga határaiban dél felől, József háza pedig maradjon meg a maga határaiban észak felől. 6 És ti írjátok le a földet hét részre, és hozzátok ide hozzáim, hogy sorsot vessek itt néktek az Úr előtt, a mi Istenünk előtt. 7 Mert a Leítátnak nincs részük ti közöttetek; mivelhogy az Úrnak papsága az ő örökségök; Gád pedig és Rúben és Manassé fél nemzetisége megkapták az ő örökséget a Jordánon túl napkelet felé, a mit Mózes, az Úrnak szolgája adott vala nékik. 8 És felkelének azok a férfiak, és elmenének. Parancsola pedig Józsué azoknak, a kik elmenének, hogy leírják a földet, mondván: Menjetek el és járjátok el a földet, és írjátok le azt, azután térenek vissza hozzáim, és itt vetek néktek sorsot Silóban, az Úr előtt. 9 Elmenének azért a férfiak, és által menének a földön, és leírás azat városonként hét részre, könyvben, azután visszatérének Józsuéhoz a taborba, Silóba. 10 És sorsot vete nékik Józsué Silóban az Úr előtt, és elosztával Józsué a földet Izráel fiai között az ő osztályrészeik szerint. 11 És kijöve a Benjámin fiai nemzetiségenek sors szerint való része az ő családfa szerint; és pedig esék az ő sors szerint való részüknek határa a Júda fiai és a József fiai közé. 12 Vala pedig az ő határok az északi oldalon a Jordántól fogva, és felménye a határ Jérikó háta mögé észak felé, azután felménye a hegyre napnyugat felé, a szélei pedig Béth-Aven pusztájánál valának. 13 Onnan pedig átmegy a határ Luz-felé, Líznak azaz Béthelnek háta mögé dél felől; azután alámegy a határ Ataroth-Adárnak a hegyen, a mely dél felől van alsó Béth-Horontól. 14 Majd tovább megy a határ, és kerül a nyugati oldalnak dél felé,

attól a hegytől, a mely átellenben van Béth-Horonnal délről; a szélei pedig Kirjáth-Baál, azaz Kirjáth-Jeárim felé, a Júda fiainak városa felé vannak. Ez a napnyugoti határ. 15 A déli oldala pedig van Kirjáth-Jeárim szélétől kezdve, és megy a határ napnyugot felé, megy a Nefthoa vizének kúfejéhez. 16 Azután alámegy a határ a hegynek széléhez, a mely átellenben van a Hinnom fiának völgyével, a mely észak felé van a Refaim völgyében; alámegy a Hinnom völgyébe is a Jebuzeus mellett dél felé, és alámegy a Rógel forrásához. 17 És kerül észak felől, és megy Én-Semesnek, azután megy Gelilothnak, a mely átellenben van az Adummimba felvívő úttal; majd alámegy Bohánnak, a Rúben fiának kövéhez. 18 És átmegy az Arabával átellenben levő oldalra észak felé, és alámegy Arabába is. 19 Átmegy a határ azután Béth-Hogla oldalára észak felé; a határ szélei pedig északnak a Sóstenger csúcsánál, délnel a Jordán végénél vannak. Ez a déli felé való határ. 20 A Jordán pedig határolja azt a napkelet felől való oldalról. Ez a Benjámin fiainak öröksége az Ő határaik szerint köröskörül, az Ő családfaik szerint. 21 A Benjámin fiai nemzettségének városai pedig az Ő családfaik szerint ezek: Jéríkhó, Béth-Hogla, és Emek-Keczicz; 22 Béth-Arábá, Czemaraim és Béthel; 23 Avvim, Pára és Ofra; 24 Kefár-Amóni, Ofni és Gába. Tizenkét város és azoknak falui. 25 Gibeon, Ráma és Beéroth; 26 Miczpe, Kefira és Mócza; 27 Rekem, Jirpéel és Thareala; 28 Czéla, Elef és Jebuzeus, azaz Jeruzsálem, Gibeath, Kirjáth. Tizenegy város és ezeknek falui. Ez a Benjámin fiainak öröksége az Ő családfaik szerint.

19 A sors által való második rész juta Simeonnak, a Simeon fiai nemzettségének az Ő családfaik szerint, és lón az Ő örökségök a Júda fiainak öröksége között. 2 És lón az övék az Ő örökségük: Beer-Seba, Seba és Móláda; 3 Haczar-Sual, Bála és Eczem; 4 Eltolád, Bethul és Horma; 5 Cziklág, Béth-Markaboth és Haczar-Szusza; 6 Béth-Lebaoth és Sarúhen. Tizenhárom város és ezeknek falui. 7 Ain, Rimmon, Ether és Asán. Négy város és ezeknek falui; 8 És mindenkor a faluk, a melyek a városok körül valának Baalath-Beérig, délen Rámatig. Ez a Simeon fiai nemzettségének öröksége az Ő családfaik szerint. 9 A Júda fiainak osztályrészéből lón a Simeon fiainak örökségök, mert a Júda fiainak osztályrész nagyobb vala mint illett volna nézik; ezért öröklének Simeon fiai azoknak öröksége között. 10 A sors által való harmadik rész juta a Zebulon fiainak az Ő családfaik szerint, és lón az Ő örökségöknek határa Száridig. 11 És felmegy az Ő határuk nyugotnak, Mareala felé, és éri Dabbasethet, és éri a folyóvizeit is, a mely átellenben van Jokneámmal. 12 Száridtól pedig napkelet felé fordul Kisloth-Tábor határára, és tova megy Daberáthnak, és felmegy Jafíának. 13 Innen pedig átmegy kelet felé Gittha-Héfernek és Ittha-Kaczinnak, és tova megy Rimmonnak, kerülvén Néa felé: 14 És ennél kerül a határ északról Hannathonnak; a széle pedig a Jiftah-Él völgye. 15 Továbbá Kattáth, Nahalál, Simron, Jideál és Bethlehem. Tizenkét város és azoknak falui. 16 Ez a Zebulon fiainak öröksége az Ő családfaik szerint; ezek a városok és ezeknek falui. 17 A sors által való negyedik rész Issakhárnak, az Issakhár fiainak juta, az Ő családfaik szerint. 18 És lón az Ő határuk: Jezréel, Keszuloth és Súnem: 19 Hafaráim, Sion és Anaharath; 20 Rabbith, Kisjon és Ébecz; 21 Remeth, Én-

Gannim, Én-Hadda és Béth-Paczczécz. 22 És éri a határ Tábor, Sahaczimát és Béth-Semest, a határuknak széle pedig a Jordán. Tizenhat város és ezeknek falui. 23 Ez az Izsakhár fiai nemzettségének öröksége, az Ő családfaik szerint: a városok és ezeknek falui. 24 A sors által való ötödik rész pedig juta az Áser fiai nemzettségének az Ő családfaik szerint. 25 És lón az Ő határuk: Helkath, Háli, Beten és Aksáf; 26 Alammelek, Ameád és Misál, és éri Karmelt nyugat felé és Sihór-Libnáthot. 27 Azután visszafordul napkelet felé Béth-Dágonnak, és éri Zebulont és a Jiftah-Él völgyét észak felől, Béth-Émeket és Neiét, és tovamegy Kabulnak balkéz felől; 28 És Ebronnak, Rehobnak, Hammonnak és Kánának a nagy Czidonig. 29 Azután visszafordul a határ Rámának, Tyrusnak erős városáig; és újra fordul a határ Hósznak, a szélei pedig a tengernél vannak Akzib oldala felől; 30 És Umma, Afék és Rehób. Huszonkét város és ezeknek falui. 31 Ez az Áser fiai nemzettségének öröksége az Ő családfaik szerint: ezek a városok és ezeknek falui. 32 A sors által való hatodik rész juta a Naftáli fiainak, a Naftáli fiainak az Ő családfaik szerint. 33 Lón pedig a határuk: Heleftől, Elontól fogva Czaanannimnál Adámi-Nekebig és Jabneél-Lakkumig; a széle pedig a Jordán vala. 34 Azután fordul a határ nyugat felé Aznoth-Tábornak; innen pedig tovamegy Hukkóknak, és éri Zebulont dél felől, Ásert pedig éri nyugat felől, és a Júdát is; a Jordán napkelet felé vala. 35 Erősített városok ezek: Cziddim, Czér, Hammath, Rakkath és Kinnereth; 36 Adáma, Ráma és Hásor; 37 Kedes, Edrei és Én-Hásor; 38 Jireon, Migdal-Él, Horem, Béth-Anath és Béth-Semes. Tizenkilenc város és ezeknek falui. 39 Ez a Naftáli fiai nemzettségének öröksége az Ő családfaik szerint: a városok és ezeknek falui. 40 A sors által való hetedik rész juta a Dán fiai nemzettségének az Ő családfaik szerint. 41 És lón az Ő örökségüknek határa: Czóra, Estháol és Ir-Semes; 42 Saalabbin, Ajjalon és Jithla; 43 Élon, Timnatha és Ekrón; 44 Eltheké, Gibbethon és Baaláth; 45 Jehud, Bené-Bárák és Gath-Rimmon; 46 Mé-Jarkon és Rakkon, a Jáfó átellenében levő határral. 47 De tovább méne ezeknél a Dán fiainak határa. Felmenének ugyanis a Dán fiai, és hadakozának Lesem ellen, és el is foglalék azt, és veték azt fegyver előre, és birtokba vevék azt, és lakozának benne, és nevezék Lesemet Dánnak, az Ő atyjoknak Dánnak nevére. 48 Ez a Dán fiai nemzettségének öröksége az Ő családfaik szerint: ezek a városok és ezeknek falui. 49 Mikor pedig elvégeztek vala a földnek örköbe vételét annak határai szerint, akkor adának Izráel fiai örökséget Józsuénak, a Nún fiának ö közöttök. 50 Az Úr rendelése szerint adák néki azt a várost, a melyet kért vala: Timnath-Szeráhot az Efraim hegyén, és megépíté azt a várost, és abban lakozék. 51 Ezek azok az örökségek, a melyeket örködő adának Eleázár, a pap és Józsué, a Nún fia és az atyáknak fejei az Izráel fiai nemzettségeinek sors szerint, Silóban, az Úr előtt, a gyülekezet sátorának nyílásánál. Így végezék el a földnek felosztását.

20 Majd szóla az Úr Józsuénak, mondván: 2 Szólj az Izráel fiainak, mondván: Válaszszatok magatoknak menekülésre való városokat, a melyekről szóltam nétek Mózes által, 3 Hogy oda szaladjon a gyilkos, aki megöl valakit tévedésből, nem szándékosan, és legyenek azok menedékul nézik a vérbosszúló

elől. 4 A ki pedig beszalad valamelyikbe e városok közül, álljon az a város kapujába, és beszélje el az ő dolgait a város véneinek hallatára, és vegyék be őt magok közé a városba, és adjanak néki helyet, hogy velük lakozzék. 5 Hogyha pedig kergeti azt a vérbosszúló, ki ne adják a gyilkost annak kezébe, mert nem szándékosan ölte meg az ő felebarátját, és nem gyűlölte ő azt annakelőtte. 6 És lakozzék abban a városban minden döggel, a míg ítéletre állhat a gyülekezet elő, a míg meghal a főpap, a ki abban az időben lesz, azután térjen vissza a gyilkos, és menjen hazára az ő városába és az ő házába, abba a városba, a melyből elfuttott vala. 7 És kiválaszták Kedest Galileában a Naftali hegyén, Sikemet az Efraim hegyén és Kirjáth-Arbát, azaz Hebront a Júda hegyén. 8 Túl a Jordánon pedig Jéríkhótól napkelet felé választák Beczert a pusztában, a sík földön Rúben nemzetsegéből; Rámothot Gileádban, a Gád nemzetsegéből, és Gólánt Básánban a Manassé nemzetsegéből. 9 Ezek voltak a meghatározott városok mind az Izráel fiainak, mind a jövevénynek, a ki közöttük tartózkodik vala, hogy oda szaladjon minden, aki megöl valakit tévedésből, és meg ne haljon a vérbosszúlonak keze által, míg oda nem áll a gyülekezet elő.

21 És hozzámenének a Léviták atyai fejedelmei Eleázárhoz, a paphoz, és Józsuehoz, a Nún fiához és az atyai fejedelmekhez, a kik valának Izráel fiainak nemzetsegéi felett, 2 És szólának nézik Sílóban, a Kanaán földén, mondván: Az Úr megparancsolta Mózes által, hogy adjatok nékünk városokat lakóhelyül, és azokhoz való legelőket barmaink részére. 3 Adák azért Izráel fiai a Lévitáknak az ő örökségökből, az Úrnak rendelése szerint, ezeket a városokat és azoknak legelőit. 4 Esék pedig a sors a Kehátiták családjaira, és juta a Léviták közül való Áron pap fiainak a Júda nemzetsegétől, a Simeon nemzetsegétől és a Benjámin nemzetsegétől sors szerint tizenhárom város; 5 Kehát többi fiainak pedig az Efraim nemzetsegének családjaitól, Dán nemzetsegétől és Manassé fél nemzetsegétől sors szerint tíz város. 6 A Gerson fiainak pedig az Issakhár nemzetsegének családjaitól, az Áser nemzetsegétől, a Naftali nemzetsegétől és Manassénak Básánban levő fél nemzetsegétől sors szerint tizenhárom város; 7 Mérári fiainak az ő családfaik szerint a Rúben nemzetsegétől, Gád nemzetsegétől és Zebulon nemzetsegétől tizenkét város. 8 Adák azért Izráel fiai e városokat és ezeknek legelőit a Lévitáknak, a miképen megparancsolta vala az Úr Mózes által, sors szerint. 9 Adák pedig a Júda fiainak nemzetsegéből és Simeon fiainak nemzetsegéből ezeket a városokat, a melyek névszerint olvashatók. 10 És lón, hogy esék a sors először a Lévi fiai közül való Kehátnak családjából az Áron fiaira. 11 És adák nézik az Anák atyáinak városát, Kirjáth-Arbát, azaz Hebront a Júda hegyén, és annak körülötte levő legelőit; 12 A városnak szántóföldjét és faluit pedig Kálebnak, a Jefunné fiának adák birtokául. 13 Az Áron pap fiainak pedig adák a gyilkosok menekülésének városát, Hebront és annak legelőjét, Libnát és annak legelőjét. 14 Jatthirt és annak legelőjét; Estemoát és annak legelőjét; 15 Holont és annak legelőjét, és Debirt és annak legelőjét; 16 Aint és annak legelőjét, Juttát és annak legelőjét, Béth-Semest és annak legelőjét. Kilenc várost e két

nemzetsegéből. 17 A Benjámin nemzetsegéből pedig Gibeont és annak legelőjét, Gébát és annak legelőjét; 18 Anathót és annak legelőjét, Almoni és annak legelőjét: négy várost. 19 Az Áron fiainak, a papoknak városai összesen tizenhárom város és azoknak legelői. 20 A Kehát fiai családjainak pedig, s a Kehát fiai közül való többi Lévitáknak városai, az ő sorsuk szerint, az Efraim nemzetsegéből valának. 21 Nézik adák ugyanis a gyilkosok menekülésének városát, Sikemet és annak legelőjét az Efraim hegyén, és Gezert és annak legelőjét; 22 Kibczaimot és annak legelőjét, Béth-Horont és annak legelőjét: négy várost. 23 A Dán nemzetsegéből pedig Elthekét és annak legelőjét, Gibbethont és annak legelőjét; 24 Ajjálon és annak legelőjét; Gath-Rimmont és annak legelőjét: négy várost. 25 A Manassé fél nemzetsegéből pedig: Taanákat és annak legelőjét, Gath-Rimmont és annak legelőjét: két várost. 26 Összesen tíz várost és azoknak legelőit a Kehát fiai többi családjainak. 27 A Gerson fiainak pedig, a kik a Léviták családfaiból valának, adák a Manassé fél nemzetsegéből a gyilkosok menekülésének városát, Gólánt Básánban és annak legelőjét, és Beesterát és annak legelőjét: két várost. 28 Az Issakhár nemzetsegéből pedig: Kisjont és annak legelőjét, Dobráthot, és annak legelőjét, 29 Jármutot és annak legelőjét, és Én-Gannimot és annak legelőjét: négy várost. 30 Az Áser nemzetsegéből pedig: Misált és annak legelőjét, Abdont és annak legelőjét, 31 Helkathot és annak legelőjét, és Rehobot és annak legelőjét: négy várost. 32 A Naftali nemzetsegéből pedig: a gyilkosok menekülésének városát, Kedest Galileában és annak legelőjét, Hammoth-Dórt és annak legelőjét, és Karthant és annak legelőjét: három várost. 33 A Geroniták összes városai, az ő családfaik szerint, tizenhárom város és azoknak legelői. 34 A Mérári fiai családjainak pedig, e még hátralevő Lévitáknak, adák a Zebulon nemzetsegéből: Jokneámot és annak legelőjét, Karthát és annak legelőjét, 35 Dimnát és annak legelőjét, Nahalált és annak legelőjét: négy várost. 36 A Rúben nemzetsegéből pedig: Béczert és annak legelőjét, Jahczát és annak legelőjét, 37 Kedémothot és annak legelőjét, és Méfaathot és annak legelőjét: négy várost. 38 A Gád nemzetsegéből pedig: a gyilkosok menekülésének városát, Rámothot Gileádban és annak legelőjét, Mahanaimot és annak legelőjét, 39 Hesbont és annak legelőjét; Jaézert és annak legelőjét: összesen négy várost. 40 A Mérári fiainak városai az ő családfaik szerint, a kik a Léviták családjai közül maradtak fel, valának az ő sorsuk szerint összesen tizenkét város. 41 A Lévitáknak összes városai az Izráel fiainak birtoka között: negyvennyolc város azoknak legelőivel. 42 Valának ezek a városok a tulajdonképpeni város és körülöttük azoknak legelői. Így vala ez minden városoknál. 43 Megadá azért az Úr Izráelnek minden a földet, a mely felől megesküdött vala, hogy odaadja azt az ő atyáinak. És bírák azt, és lakozának abban. 44 Nyugodalmat is ada nézik az Úr mindenfelől, szintén úgy, a mint megesküdött vala az ő atyáinak. És senki nem állott meg ellenökben valamennyi ellenségeik közül; minden ellenséget kezükbe adá az Úr. 45 Nem esett el csak egy szó is minden jó szóból, a melyet szólott vala az Úr az Izráel házának. Mindaz betelt.

22 Akkor hivatá Józsué a Rúbenitákat, a Gádítákat és a Manassé fél nemzetsegét, 2 És monda nékik: Ti megtartottatók mindenzt, a mit Mózes, az Úrnak szolgája parancsolt nétek, és hallgattatok az én szómrá mindenben, a mit parancsoltam nétek; 3 Nem hagytátok el a ti atyátokfiait immár sok nap óta mind e mai napig, és megtartottatók a megtartandókat, az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatját. 4 Most pedig nyugodalmat adott az Úr, a ti Istenetek a ti atyátokfiainak, a mint megmondt a vala nékik; most azért térjetek vissza, és menjetek a ti sát traitokba, a ti örökséteknek földére, a melyet Mózes, az Úrnak szolgája adott vala nétek túl a Jordánon. 5 Csak igen vigyázatok, hogy teljesítsétek a parancsolatot és a törvényt, a melyet parancsolt nétek Mózes, az Úrnak szolgája, hogy szeressétek az Urat, a ti Isteneteket, és járatok minden ő útján, és tartsátok meg az ő parancsolatait, és ragaszkodjatok hozzá, és szolgáljatok néki teljes szívetekből és teljes lelketebkől. 6 És megáldá őket Józsué, azután elbocsátá őket, és elmenének az ő sát traitikba. 7 Mert a Manassé nemzetsegé felének Mózes adott vala örökséget Básánban; a másik felének pedig Józsué adott az ő atyafiaival a Jordánon innen napnyugot felől. És a mikor elbocsátá is őket Józsué az ő sát traitikba, akkor is megáldá őket, 8 És szóla nékik, mondván: Nagy gazdagsággal tértetek vissza sát traitokba, és igen sok barommal, ezüsttel, arannyal, rézzel, vassal és igen sok ruhával. Az ellenségeitektől vett zsákmányt oszzszátok meg a ti atyátokfiaival. 9 Visszatérénél azért, és elmenének a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fél nemzetsegé Izráel fiaitól, Sílóból, a mely Kanaán földén van, hogy menjenek Gileád földére, az ő örökségüknek földébe, a melyben örökséget vőnek az Úr rendelése szerint Mózes által. 10 Mikor a Jordán mellékére értek, a mely még Kanaán földén van, építének a Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fél nemzetsegé ott a Jordán mellett oltárt, nagy, láttatós oltárt. 11 Meghallák pedig Izráel fiai, hogy ezt mondják vala: Íme a Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fél nemzetsegé oltárt építettek átellenben a Kanaán földével, a Jordán mellékén, Izráel fiainak oldala felől. 12 A mint meghallák Izráel fiai, egybegyűlé Izráel fiainak egész gyülekezete Sílóban, hogy hadakozni induljanak fel ellenök. 13 Küldék pedig Izráel fiai a Rúben fiaihoz, Gád fiaihoz és a Manassé fél nemzetsegéhez Gileád földére Fineást, Eleázárnak, a papnak fiát; 14 Tíz fejedelmet is vele, egy-egy fejedelmet az ősök háza szerint Izráelnek minden nemzetsegéből. Ezek minden fejedelmei valának az ő seik hánának, Izráelnek ezerei között. 15 És eljutának a Rúben fiaihoz, a Gád fiaihoz és a Manassé fél nemzetsegéhez a Gileád földére, és szólának ő velök, mondván: 16 Így szól az Úrnak egész gyülekezete: Micsoda vétek ez, a melylyel vétkeztek Izráelnek Istene ellen, hogy immár elfordultatok az Úrtól, építének magatoknak oltárt, hogy pártot üssetek immár az Úr ellen?! 17 Avagy kevés-é nékünk a Peór miatt való hamisságunk, a miből ki sem tisztlünk még mind e napig, és a miért csapás lón az Úrnak gyülekezeten? 18 És ti elfordultatok immár az Úrtól; pedig ha ti pártot ütöttök ma az Úr ellen: holnap majd Izráelnek egész gyülekezetre haragszik meg. 19 Ha pedig tiszta lannak tetszik előttemek a ti örökségeteknek földje: úgy jöjjetek át az Úr örökségének

földjére, a hol ott áll az Úrnak sátora, és legyetek örökösöké mi közöttünk; de az Úr ellen ne üssetek pártot, és ellenünk se üssetek pártot, építének magatoknak oltárt, az Úrnak, a mi Istenünknek oltáran kívül. 20 Avagy nem Ákán, a Zéra fia vétkezék-é nagy vétekkel az Istenek szentelt dolog ellen; mégis az Izráelnek egész gyülekezete ellen lón a harag! És az a férfiú nem egymaga halt meg az ő bűnéért! 21 Felelének pedig a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fél nemzetsegé, és szólának az Izráel ezereinek fejeihez: 22 Az Istenek Istene az Úr, az Istenek Istene az Úr: ő tudja, és az Izráel is megtudja. Ha pártútésből és ha az Úr ellen való vétékből van ez: ne tartson meg minket e napon! 23 Ha azért építettünk magunknak oltárt, hogy elfordulunk az Úrtól, vagy pedig hogy áldozzunk azon egészen égoáldozatot és ételáldozatot; vagy hogy tegyünk arra hálaadásnak áldozatját: – lássa meg ezt ő maga az Úr! 24 Hát nem inkább a miatt való féltünkben cselekedtük-é ezt, hogy így gondolkoztunk: Maholnap így szólhatnak a ti fiaitok a mi fiainkhoz, mondván: Mi közötök van nétek az Úrhoz, Izráel Istenéhez? 25 Hiszen határt vetett az Úr mi közöttünk és ti közöttetek Rúben fiai és Gád fiai – a Jordánt; nincsen nétek részletek az Úrban! És elidegeníthetnék a ti fiaitok a mi fiainkat, hogy ne félijék az Urat! 26 Mondottuk azért: Nosza fogunk hozzá, hogy építsünk oltárt, se nem egészen égoáldozatra, se nem véres áldozatra; 27 Hanem hogy bizonyoság legyen az mi közöttünk és ti közöttetek, és a mi utánunk való nemzetsegéink között, hogy szolgálni akarjuk az Urat ő előtte a mi egészen égoáldozatainkkal, véres áldozatainkkal és hálaáldozatainkkal, és hogy ne mondossák a ti fiaitok maholnap a mi fiainknak: Nincs nétek részletek az Úrban. 28 Mondottuk azért: Ha így szólánának maholnap nékünk vagy a mi nemzetsegéinknek, ezt mondjuk majd: Lássátok az Úr oltáranak mássát, a melyet a mi atyaink készítettek, nem egészen égoáldozatra, sem nem véres áldozatra, hanem hogy bizonyoság legyen mi közöttünk és ti közöttetek! 29 Távol legyen tőlünk, hogy pártot üssünk az Úr ellen, és elfordulunk immár az Úrtól, építének oltárt égoáldozatra, ételáldozatra és véres áldozatra az Úrnak, a mi Istenünknek oltáran kívül, a mely az ő sátora előtt van! 30 Hallván pedig Fineás, a pap és a gyülekezettel fejedelmei és Izráel ezereinek fejei, a kik vele valának, a beszédeket, a melyeket szólottak vala a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fiai; tetszsére találtak vala előttök. 31 És monda Fineás, az Eleázár pap fia a Rúben fiainak, Gád fiainak és a Manassé fiainak: Ma tudtuk meg, hogy köztünk van az Úr, mivelhogy nem vétkeztek e vétekkel az Úr ellen. Most megszabadítottatók Izráel fiait az Úr kezéből. 32 Visszatéré azért Fineás, az Eleázár pap fia és a fejedelmek a Rúben fiaitól, a Gád fiaitól a Gileád földéről a Kanaán földére Izráelnek fiaihoz, és megbeszélék nékik e dolgot. 33 És tetszsére talált e dolog Izráel fiai előtt is, és áldák az Isten Izráel fiai, és nem mondák, hogy hadakozni menjenek fel ellenök, hogy elveszessék a földet, a melyben lakoznak a Rúben fiai és a Gád fiai. 34 Az oltárt pedig így nevezék Rúben fiai és a Gád fiai: „Bizonyoság ez közöttünk, hogy az Úr az Isten.”

23 Lón pedig sok nappal azután, hogy nyugodalmat adott vala az Úr Izráelnek minden ő körülötte lévő ellenségeitől:

megvénhedék Józsué és megidősödék. 2 Előhívá ekkor Józsué az egész Izráel, annak véneit, fejeit, biráit és felügyelőit, és monda nézik: Én megvénhettem és megidősödtem. 3 Magatok is láttatok minden, a mit az Úr, a ti Istenetek mind eme népekkel cselekedett ti előttetek; mivelhogy maga az Úr, a ti Istenetek harczolt érettetek. 4 Íme elosztám nétek sors által a fennmaradt népeket örökségül a ti nemzetiségeitek szerint, a Jordántól kezdve, és mindeneket a népeket, a melyeket kipusztítottam, és a nagy tengert is napnyugat felől. 5 Az Úr pedig, a ti Istenetek kiúti őket a ti orczátok elől, és kiúti őket ti előletek, hogy örököseivé legyetek az ő földüknek, a mint megmondotta vala nétek az Úr, a ti Istenetek. 6 Legyetelek azért igen erősek, hogy megtartsátok és megcselekedjétek minden azt, a mi meg van írva a Mózes törvényének könyvében; hogy el ne távozzatok attól se jobbkézre, se balkézre; 7 Hogy össze ne elegyedjetek ezekkel a népekkel, azokkal, a melyek fenmaradtak közöttetek; isteneiknek nevét ki se ejtsétek, azokra ne esküdjétek, se ne szolgáljatok nézik, se előtök meg ne hajoljatok; 8 Hanem ragaszkodjatok az Úrhoz, a ti Istenetekhez, a miképen e mai napig cselekedtetek! 9 Ezért úzött ki az Úr előletek nagy és erős népeket: a mi pedig titeket illet, senki meg nem állhatott ellenetekben minden napig. 10 Egy férfiú közületek előz ezeret, mert az Úr, a ti Istenetek az, a ki harczol érettetek, a miképen megmondta vala nétek. 11 Azért igen vigyázzatok magatokra, hogy szeressétek az Urat, a ti Isteneteket! 12 Mert ha elfordultan elfordultok tőle és ragaszkodtak e népek maradékaibhoz, a melyek itt maradtak ti közöttetek; és ságorságot kötöttök ő velük és összeelegyedtek velük és ők veletek: 13 Bizonyával megtudjátok majd, hogy az Úr, a ti Istenetek ki nem úzi többé e népeket ti előletek; sőt inkább lésznak ti nétek tőrré és hurokká, oldalaikban ostorrá, szemeitekben pedig tővisekké, míglen kivesztek erről a jó földről, a melyet az Úr, a ti Istenetek adott ti nétek. 14 Én pedig íme meggyek már a minden földinek útján: Tudjátok meg azért teljes szívtek és teljes lelketek szerint, hogy egy szó sem esett el minden jól szóból, a melyeket az Úr, a ti Istenetek szólott vala felőletek. Minden betelt rajtak, egy szó sem esett el azokból! 15 De a miképen betelt rajtakat mind az a jó szó, a melyeket az Úr, a ti Istenetek szólott vala felőletek: akképen teljesítí majd rajtakat minden gonosz szót is az Úr, míglen kipusztít titeket e jó földről, a melyet az Úr, a ti Istenetek adott ti nétek. 16 Ha általhágjátok az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségét, a melyet parancsolt nétek, és elmentek és szolgáltak idegen isteneinek, és meghajtoltak azok előtt: akkor felgerged ellenetek az Úrnak haragja, és hamar kivesztek e jó földről, a melyet ő adott nétek.

24 Józsué pedig összegyűjté Izráelnek minden nemzetsegét: Síkemből, és előhívá Izráelnek véneit, fejeit, biráit és felügyelőit, és oda állanak az Úr előbe, 2 És monda Józsué az egész népnek: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: A folyóvizen túl lakoztak régentei a ti atyáitok: Tháré, Ábrahámnak atya és Nákhórnak atya, és idegen isteneinek szolgáltak vala. 3 De áthozám a ti atyáitokat, Ábrahámöt a folyóvíz túlsó oldaláról, és elhordozám őt az egész Kanaán földén, és megsokasítám az ő magvát; és adám néki Izsákat. 4 Izsáknak pedig adám Jákóböt és Ézsaut. És Ézsaunak a Szeír hegycsúcsát adám birtokul,

Jákób pedig és az ő fiai alámenének Égyiptomba. 5 Majd elküldém Mózest és Áront, és megverém Égyiptomot úgy, a hogy cselekedtem vala közöttük; azután pedig kihoztalak vala titeket. 6 És kihoztam a ti atyáitokat Égyiptomból, és jutatók a tengerhez, és úzék az égyiptomiak a ti atyáitokat szekerekkel és lovasokkal a Veres tengerig. 7 Akkor az Úrhoz kiáltanak, és homály vete ti közétek és az égyiptomiak közé, és rájok vivé a tengert és elborítja őket. Szemeitek is látták azt, a mit cselekedtem vala az égyiptomiakkal; ti pedig sok ideig lakoztatok a pusztában. 8 Majd elhozálak titeket az Emoreusok földére, a kik túl laktak vala a Jordánon, és hadakozának ellenetek; de kezeteikbe adám őket, és bírátok az ő földüköt, őket pedig eltörlém a ti orczátok elől. 9 Majd felkele Bálák, a Czippor fia, Moábnak királya, és hadakozék Izráellel, és elkülde és hivatá Bálámot, a Beór fiát, hogy átkozzon meg titeket. 10 De nem akarám meghallgatni Bálámot, ezért áldva áldott vala titeket, és megszabadítálak titeket az ő kezéből. 11 Majd általjövéték a Jordánon, és jutatók Jérikhóba, és hadakozának veletek Jérikhónak urai: az Emoreus, Perizeus, Kananeus, Khittheus, Gergazeus, Khivveus és Jebuzeus; de kezeteikbe adám őket. 12 Mert elbocsátám előttetek a darázsokat, és úzék azokat előletek: az Emoreusok két királyát, de nem a te fegyvered által, de nem a te kézived által! 13 És adék nétek földet, a melyben nem munkálkodtál, és városokat, a melyeket nem építettek vala, mégis bennök laktok; szőlőket és olajfákat, a melyeket nem ti ültettedek, de esztek azokról. 14 Azért hát féljétek az Urat, és szolgáljatok néki tőkéletességgel és hűséggel; és hányjátok el az isteneket, a kiknek szolgáltak a ti atyáitok előtt: a folyóvizen és Égyiptomban, szolgáltatok az Úrnak. 15 Hogyha pedig rossznak lájtatók azt, hogy szolgáljatok az Úrnak: válaszszatok magatoknak még ma, a kit szolgáljatok; akár azokat az isteneimet, a kiknek a ti atyáitok szolgáltak, a míg túl valának a folyóvizen, akár az Emoreusok isteneinek, a kiknek földjén lakoztak: én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk. 16 A nép pedig felele, és monda: Távol legyen tőlünk, hogy elhagyjuk az Urat, szolgálván idegen isteneinek! 17 Sőt inkább az Úr, a mi Istenünk az, a ki felhozott minket és atyáinkat Égyptom földéből, a szolgák házából, és a ki ezeket a nagy jeleket tette a mi szemeink előtt, és megtartott minket minden útunkban, a melyen jártunk, és minden ama népek között, a melyek között általjöttünk; 18 És kiúzott az Úr minden népet, az Emoreust is, e földnek lakóját, a mi orczánk elől: Mi is szolgálunk az Úrnak, mert ő a mi Istenünk! 19 Józsué pedig monda a népnek: Nem szolgálhattok az Úrnak, mert szent Isten ő, félton szerető Isten ő; nem bocsátja meg a ti vétkeiteket és bűneiteket; 20 Hogyha elhagyjátok az Urat, és szolgáltok idegen isteneinek: akkor elfordul és roszzal illet benneteket, és megemészít titeket, minekutána jó cselekedett veletek. 21 Akkor monda a nép Józsuénak: Nem, mert mi az Úrnak szolgálunk! 22 Józsué pedig monda a népnek: Bizonyások vagytok magatok ellen, hogy ti választottatok magatoknak az Urat, hogy néki szolgáljatok. És mondának: Bizonyások! 23 Most azért hányjátok el az idegen isteneimet, a kik közöttetek vannak, és hajtsátok szíveteiket az Úrhoz, Izráelnek Istenéhez. 24 És monda a nép Józsuénak: Az Úrnak, a mi Istenünknek szolgálunk, és az ő szavára hallgatunk.

25 Szerze azért Józsué szövetséget a néppel e napon, és ada eleibe rendelést és végzést Síkember. **26** És beírá Józsué e dolgokat az Isten törvényének könyvébe, és vőn egy nagy követ, és oda helyhezetté azt a cserfa alá, a mely vala az Úrnak szent házában. **27** És monda Józsué az egész népnek: Íme ez a kő lesz ellenünk bizonyáságul; mert ez hallotta az Úrnak minden beszédét, a melyet szólott vala nékünk; és lesz ellenetek bizonyáságul, hogy ne hazudjatok a ti Istenetek ellen. **28** És elbocsátá Józsué a népet, kit-kit a maga örökségébe. **29** És lőn e dolgok után, hogy meghala Józsué, a Nún fia, az Úrnak szolgája, százítíz esztendős korában, **30** És eltemeték őt az ő örökségének határában Timnat-Szerában, a mely az Efraim hegycsúcsán van, a Gaas hegytől észak felé. **31** Izráel pedig az Urat szolgálta vala Józsuénak minden idejében, és a véneknek is minden idejükben, a kik hosszú ideig éltek Józsué után, és a kik tudják vala minden cselekedetét az Úrnak, a melyet cselekedett vala Izráellel. **32** A József csontjait pedig, a melyeket felhoztak vala Izráel fiai Égyiptomból, eltemették Síkemberben, a mezőnek abban a részében, a melyet szerzett vala Jákób Hámornak, a Síkem atyjának fiaitól száz pénzén; és lőnek a József fiainak örökségévé. **33** Meghala Eleázár is, Áronnak fia, és eltemeték őt Gibeathban, az ő fiának Fineásnak városában, a mely néki adatott az Efraim hegycsúcsán.

Birák

1 És lőn Józsué halála után, hogy megkérdék az Izráel fiai az Urat, mondván: Ki menjen legelőször közülünk a Kananeusra, hogy hadakozzék ő ellene? **2** És monda az Úr: Júda menjen! Íme az ő kezébe adtam azt a földet. **3** Ekkor monda Júda az ő atyafiának Simeonnak: Jer velem együtt a nékem sors által juttott örökségbe, hogy hadakozunk a Kananeus ellen, és én is elmegyek veled a néked sors által juttott örökségebe. És Simeon elméne vele. **4** És felnéne Júda, és kezükbe adá az Úr a Kananeust és a Perizeust, és levágta közülök Bézekben tízezer embert. **5** És találák Adonibézeket Bézekben, és hadakozának ő ellene, és megverék a Kananeust és a Perizeust. **6** És megfutamodott Adonibézek, de úzöbe vevék, és elfogván őt, elvágották kezeinek és lábainak hüvelykujjait. **7** Ekkor monda Adonibézek: Hetven király szedeget vala asztalom alatt, a kiknek elvágattam kezeik és lábaik hüvelykujjait; a mint én cselekedtem, úgy fizetett nékem az Isten. Azután elvívék őt Jeruzsálembe, és ott meghala. **8** Azután Jeruzsálem ellen hadakoztak a Júda fiai, és elfoglalván azt, lakosait levágották fegyvernek élivel, a várost pedig lángba borították. **9** Azután pedig alámenének a Júda fiai, hogy harcöljanak a hegységen, a déli tartományban és a lapályon lakó Kananeus ellen. **10** És elment Júda a Hebronban lakó Kananeus ellen, – Hebron neve azelőtt Kirjáth-Arba volt, – és megverték Sésait, Achimánt és Thalmáit. **11** Onnan pedig méne Debir lakói ellen. Debir neve pedig azelőtt Kirjáth-Széfer volt. **12** És monda Káleb: A ki Kirjáth-Széfert megveri és elfoglalja, annak feleségül adom az én leányomat, Akszát. **13** És elfoglalá azt Otniel, Kénáz fia, Káleb öcsöse, és néki adá Akszát, az ő leányát feleségül. **14** És lőn, hogy a mikor eljöve az, biztatás őt, hogy kérjen mezőt az ő atyától. Leszállá azért a szamárról, Káleb pedig monda néki: Mi bajod van? **15** Ő pedig monda néki: Adj áldást nékem: mert déli vidékre helyheztettél engem, adj most vízforrásokat is. És néki adá Káleb a felső forrást és az alsó forrást. **16** És Keneusnak, a Mózes ipának fiai is felmentek a pálmák városából a Júda fiaival a Júda pusztájára, mely délre van Aradtól, és elmentek és letelepedtek a nép között. **17** És elment Júda az ő atyafiával, Simeonnal, és megverék a Czefátban lakó Kananeust, és elpusztították azt, és elnevezték a várost Hormának. **18** Azután elfoglalta Júda Gázát és annak határát, Askelont és annak határát, Ekront és annak határát. **19** Vala pedig az Úr Júdával, és kiúzé a hegység lakóját; de a völgy lakóját nem lehetett kiúzni, mert vas-szekereik voltak. **20** És Kálebnek adták Hebront, a mint meghagyta volt Mózes, és kiúzé onnan Anák három fiát. **21** De a Jebuzeust, Jeruzsálemnek lakóját nem üzték el a Benjámin fiai, és ezért laktak a Jebuzeus a Benjámin fiaival Jeruzsálemben még másig is. **22** És felnéne a József háza is, Béthel ellen, és az Úr volt ő vele. **23** És kikémlelteté a József háza Béthelt. A város neve pedig régentein Lúz volt. **24** És látának a kémek egy férfiút, a ki a városból jött vala, és mondának néki: Mutasd meg a város bejárását, és írgalmasságot cselekszünk veled. **25** És mikor ez megmutatta nékik a város bejárását, a várost fegyver élére hánnyák; de azt a

férfiút és egész házanépet elbocsáták. **26** És elment az a férfiú a Khitteusok földére, és várost épített, és elnevezé azt Lúznak. Ez annak neve minden mai napig. **27** És nem üzte el Manassé a lakosokat sem Béthseánból és annak mezővárosaiból, sem Taanakból és mezővárosaiból, sem Dórból és mezővárosaiból, sem a Jibleámnak és mezővárosainak lakosait, sem Megiddónak és mezővárosainak lakosait. És a Kananeusnak tetszett ott lakni azon a földön. **28** És mikor Izráel megerősödött, adófizetőjévé tette a Kananeust; de elűzni nem üzte el. **29** És Efraim sem üzte ki a Kananeust, a ki Gézerben lakott; hanem a Kananeus ott lakott közöttük Gézerben. **30** Zebulon sem üzte el sem Kitron lakosait, sem Nahalónak lakóját, hanem közöttük lakozott a Kananeus, és adófizetőikké lettek. **31** Áser sem üzte el sem Akkó, sem Sidon, sem Akhláb, sem Akzib, sem Helba, sem Afik, sem Rehob lakóját. **32** És ott lakott Áser a Kananeusok, a föld lakói között, mert nem üzte el őket. **33** Naftáli sem üzte el sem Béth-Semes lakosait, sem Béth-Anath lakóját, hanem ott lakott a Kananeusok, a föld lakói között, és Béth-Semes és Béth-Anath lakói adófizetőikké lettek. **34** Az Emoreusok pedig felszorították a Dán fiait a hegységebe, mert nem engedték meg, hogy lejöjenek a völgybe. **35** És az Emoreusoknak tetszett ott lakni a Héresz hegységen, Ajalonban és Saalbimbán; de mikor a József házának keze rájok nehezedett, adófizetőkké lettek. **36** Az Emoreusok határa pedig az Akrabbim hágójától és Sélától fölfelé volt.

2 Felméne pedig az Úrnak angyala Gilgálból Bókimba, és monda: Én vezettelek fel titokat Égyptomból, és hoztalak benneteket erre a földre, a mely felől megesküdtem a ti atyáitoknak, és mondék: Nem bontom fel az én szövetségemet ti veletek soha örökké. **2** Csakhogy ti se kössetek frigyet ennek a földnek lakosival, rontsátk le az ő oltáraikat; de ti nem hallgattatok az én szómrá. Miért cselekedtétek ezt? **3** Annakokáért azt mondóm: Nem üzöm el őket előletek, hanem legyenek néktek mint tövisek a ti oldalaitokban, és az ő isteneik legyenek ti néktek tőr gyanánt. **4** És lőn, hogy mikor az Úrnak angyala ezeket mondá az Izráel minden fiainak: felemelé a nép az ő szavát és sírát. **5** És elnevezték azt a helyet Bóimnak, és áldozának ott az Úrnak. **6** És elbocsátá Józsué a népet, és elmenének az Izráel fiai, kiki az ő örökségebe, hogy bírják a földet. **7** És a nép az Urat szolgálta Józsuénak egész életében, és a véneknek minden napjaiban, a kik hosszú ideig éltek Józsué után, a kik látták az Úrnak minden dolgait, melyeket cselekedett vala Izráellel. **8** És meghalt Józsué, a Nún fia, az Úr szolgája, száztíz esztendős korában. **9** És eltemeték őt örökségenek hatrában, Timnat-Héreszben, az Efraim hegycsúcsa, északra a Gaas hegycsúcsa. **10** És az az egész nemzet gyűjteték az ő atyához, és támadott más nemzetég ő utánuk, a mely nem ismerte sem az Urat, sem az ő cselekedeteit, melyeket cselekedett Izráellel. **11** És gonoszul cselekedtek az Izráel fiai az Úrnak szemei előtt, mert a Baálonnak szolgáltak. **12** És elhagyák az Urat, atyáik Istenét, a ki kihozta őket Égyptom földéből, és más istenek után jártak, a pogány népek istenei közül, a kik körülöttek voltak, és azok előtt hajtották meg magukat, és haragra ingerelték az Urat. **13** És elhagyták az Urat, és szolgáltak

Báálnak és Astarótak. **14** És felgerjedett az Úrnak haragja Izráel ellen, és adá őket a ragadozók kezébe, és elragadozák őket, és adá őket a körlöttük való ellenségeik kezébe, és még csak megállani sem bírtak ellenségeik előtt. **15** A hova csak kivonultak, mindenütt ellenök volt az Úr keze rontásukra, a mint megmondotta volt az Úr, és a mint megesküdt volt az Úr nézik. És igen megnyomorodának. **16** És támasztott az Úr bírákat, a kik megszabadíták őket szorongatóiknak kezéből. **17** De bíráakra sem hallgattak, hanem más istenekkel paráznláktak, és azoknak hajtották meg magukat, és hamar letértek az útról, a melyen atyáik jártak, kik az Úrnak parancsára hallgattak; ők nem cselekedtek így. **18** Mert mikor bírákat támasztott az Úr nézik, az Úr maga volt a bíróval, és megszabadította őket ellenségeik kezéből a biró egész idejére, mert megindult az Úr panaszaikon, melyeket emeltek elnyomóik és szorongatóik miatt. **19** De mihelyt a bíró meghalt, visszatértek, és jobban megrömlöttak, mint atyáik; más istenek után jártak, azoknak szolgáltak, és azok előtt hajtották meg magukat, fől nem hagyta cselekedeteikkel és nyakas magaviseletökkel. **20** Ezért felgerjedett az Úrnak haragja Izráel ellen, és monda: Mivelhogy általhágta ez a nemzetseg az én szövetségemet, melyet atyáiknak parancsoltam, és nem hallgatott az én szavamra: **21** Én sem űzök ki többé senkit sem előlük azon pogányok közül, a kiket meghagyott Józsue, a mikor meghalt; **22** Hanem azok által kísértem Izráelt, ha vajon megtartják-é az Úrnak útát, járván azon, a miképen megtartották az ő atyáik, vagy nem? **23** Ezért hagyta meg az Úr ezeket a pogányokat, és nem is űzte ki hamar, és nem adta őket Józsue kezébe.

3 Ezek pedig a pogányok, a kiket meghagyott az Úr, hogy azok által kísérte Izráelt, azokat a kik nem ismerték a Kanaánért való harczokat, **2** Csak azért, hogy az Izráel fiainak nemzetégei megismerjék, hogy tanítsa őket hadakozásra, csak azokat, a kik azelőtt ezt nem tudták: **3** A Filiszteusok öt fejedelemsége, a Kananeusok mindnyájan, és a Sidoniusok, meg a Khivveusok, a kik a Libánon hegyén laknak, a Baálhermon hegyétől fogva Hamath bemeneteléig. **4** Kik azért hagyattak meg, hogy megkísérte általok az Úr Izráelt, hogy meglássa, vajon engedelmeskednek-é az Úr parancsolatainak melyeket parancsolt az ő atyáknak Mózes által? **5** Így az Izráel fiai a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok között laktak, **6** És azok leányait vették magoknak feleségül, a saját leányaiat pedig oda adták azok fiainak, és szolgálák azoknak isteneit. **7** És gonoszul cselekedtek az Izráel fiai az Úr szemei előtt, és elfelejtkezének az Úrról, az ő Istenőkről, és a Baálóknak és Aseráknak szolgáltak. **8** Ezért felgerjedett az Úrnak haragja az Izráel ellen, és adá őket Kusán-Risathaimnak, Mesopotámia királyának kezébe, és nyolc évig szolgáltak az Izráel fiai Kusán-Risathaimnak. **9** Ekkor az Úrhol kiáltanak az Izráel fiai, és az Úr szabadítót támasztott az Izráel fiainak, aki megszabadítá őket: Othniel, Kénáz fiát, Káleb öcsöcsét. **10** És az Úrnak lelke vala ő rajta, és biráskodott Izráelben, és a mint kiméne a hadra, az Úr kezébe adta Kusán-Risathaimot, Mesopotámia királyát, és ránevezült keze Kusán-Risathaimra. **11** És megnyugovék a föld negyven esztendeig,

és meghalt Othniel, a Kénáz fia. **12** De az Izráel fiai ismét gonoszul cselekedének az Úr szemei előtt, és megerősítette az Úr Eglont, Moáb királyát Izráel ellen, azért, mert gonoszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt. **13** Ez magához gyűjtötte Ammonnak és Amáleknek fiait, és elment, és megverte Izráelt, és elfoglalták a pálmák városát. **14** És szolgálák az Izráel fiai Eglont, a Moáb királyát tizenyolc esztendeig. **15** Ekkor megint az Úrhol kiáltottak Izráel fiai, és az Úr szabadítót támasztott nézik: Ehudot, Gérának fiát, ki Jemininek volt a fia, a ki suta volt. És mikor az Izráel fiai ajándékot küldének általa Eglonnak, Moáb királynak, **16** Ehud szerze magának egy kétél kardot, egy singnyi hosszút, és azt az ő ruhája alatt a jobb temporára övezé. **17** És bemutatá az ajándékot Eglonnak, Moáb királynak. Eglon pedig igen kövér ember vala. **18** És lön, hogy mikor elvégezé az ajándék bemutatását, elbocsát az embereket, a kik az ajándékot vitték vala. **19** Ő maga pedig visszatért a Gilgál közelében lévő kőbányáktól és monda: Titkos beszédem van veled, óh király! És ez monda: Hallgass! és kimenének előle mindnyájan, kik állanak vala körülötte. **20** És Ehud akkor ment be hozzá, mikor épen az ő hűsölő felházában ült magányosan, és monda Ehud néki: Istennek beszéde van nálam te hozzád. És fölkele az a királyi székből. **21** Akkor kinyújtá Ehud az ő balkezét, és kirántá kardját a jobb temporáról, és beleüté azt annak hasába. **22** És beméne még a markolatja is a vasa után és berekeszté a háj a fegyver vasát, mert nem vonta ki a kardot annak hasából, sőt átment annak vékonyán. **23** Általméne pedig Ehud a csarnokon, minekutána bevonta maga után a felház ajtait, és bezárta. **24** A mint ő kiméne, jövénék annak szolgái, és láták, hogy íme a felház ajtai be vannak zárva, és mondának: Bizonyára szükségét végez a hűsölő kamarájában. **25** De mikor váltig várakoztak és íme nem nyitotta meg a felház ajtaját, fogák a kulcsot és megnyiták: és íme az ő urok ott feküdt a földön halva. **26** Ehud pedig elmenekült vala, míg azok késedeselmezének, és elhaladván a kőbányák mellett, Szeirába futott. **27** És a mikor oda megérkezett, kürtjebe fújt az Efraim hegyén, és alámenének ő vele az Izráel fiai a hegyről, és ő előttük. **28** És monda nézik: Jertek utánam, mert kezetekbe adta az Úr a ti ellenségeteket, Moábot. És levonultak ő utána, és elfoglalák a Jordán réveit, melyek Moáb felé vezettek, és nem engedtek azokon senkit általkelni. **29** És leöltek a Moábiták közül akkor mintegy tízezer embert, mind erős és vitéz férfiakat, úgy hogy egy sem menekült el. **30** Így alázitatott meg Moáb abban az időben Izráel keze alatt. És megnyugovék a föld nyolcvan esztendeig. **31** Ő utána pedig Sámágr, Anáthnak fia volt bíró, aki hatszáz Filiszteus férfiút ölt meg egy ökörszötkével, és megszabadítá ő is Izráelt.

4 De az Izráel fiai azután is gonoszul cselekednének az Úrnak szemei előtt, mikor Ehud meghalt. **2** Azért adá őket az Úr Jábinnak, a Kanaán királyának kezébe, aki Hásorban uralkodott; seregénék vezére pedig Sisera volt. Ez a pogányok városában, Harósetben lakott. **3** És kiáltanak az Izráel fiai az Úrhol, mert kilencszáz vas-szekere volt, és húsz esztendeig zsarnokoskodott az Izráel fiai felett erőszakkal. **4** Ebben az időben Debora, a prófétánő, a Lappidoth felesége volt bíró

Izráelben. 5 És ō a Debora-pálma alatt lakott Ráma és Béthel között, az Efraim hegycsúcsán, és ide jöttek fel hozzá az Izráel fiai törvénye. 6 És elküldte és hívatta Bárátot, az Abinoám fiát, Kedes-Nafthaliból, és monda néki: Avagy nem parancsolta-é meg az Úr, Izráelnek Istenének: Menj és vonulj fel a Thábor hegycsúcsára, és végy magadhoz tízezer embert a Nafthali és a Zebulon fiai közül? 7 És te ellened kihozom a Kison patakjához Siserát, Jákab hadvezérét, az ō szekereit és sereget, és kezedbe adom ōt. 8 És monda néki Bárát: Ha velem jösz, elmegyek; de ha nem jösz el velem, én sem megyek. 9 Ki felele: Elmenvén elmegyek te veled, csakhogy nem a tied lesz a dicsőség az útban, a melyre mégy, mert asszony kezébe adjva az Úr Siserát. És felkelte Debora, és elméne Bárákkal Kedes felé. 10 Összegyűjtötték annakokat Bárát Zebulont és Nafthalit Kedesbe, és elvive magával tízezer embert, és elméne vele Debora is. 11 A Keneus Héber pedig elvált a Keneusuktól, Hobábnak, a Mózes ipának fiaitól, és sátorát a Saanaim tölgysénél vonta fel, mely Kedes mellett van. 12 Hírül vivék pedig Siserának, hogy Bárát, az Abinoám fia felvonult a Thábor hegycsúcsára. 13 Egybegyűjtötték azért Sisera minden szekereit, a kilencszáz vas-szekeret, és egész népet, mely vele volt, a pogányok városából, Harósethból, a Kison patakjához. 14 És monda Debora Báráknak: Kelj fel, mert ez a nap az, a melyen kezedbe adjva az Úr Siserát! hisz maga az Úr vezet téged! És alájöve Bárát a Thábor hegycsúcsára, és a tízezer ember ō utána. 15 És megrettentté az Úr Siserát minden szekereivel és egész táborával fegyvernek élivel Bárát előtt, anynyira, hogy Sisera leugrott szekeréről, és gyalog futott. 16 Bárát pedig a szekereket és a táborot egész Harósethig, a pogányok városáig úzte, és Siserának egész táborát elhulla fegyvernek éle miatt, még csak egyetlen egy sem maradt meg. 17 Sisera pedig gyalog futott Jákabnak, a Keneus Héber feleségének sátoráig, mert béké volt Jákab között, Hásor királya között, és a Keneus Héber háznépe között. 18 És kiméne Jákab Sisera elő, és monda néki: Jöjj be Uram, jöjj be hozzáim, ne félj! És betére ō hozzá a sátorba, és betakará ōt lasnakkal. 19 Az pedig monda néki: Adj kérlek innom egy kis vizet, mert szomjúhozom. És megnyita ez egy tejes tömlőt, és ada néki inni, és betakará ōt. 20 És az annakfelette monda néki: Állj a sátor ajtajába, és ha valaki jöne és kérdezne, és ezt mondanád: Van-é itt valaki? mondjad: Nincsen! 21 Ekkor Jákab, a Héber felesége vevé a sátorszöveget, és pörölyt vőn kezébe, és beméne ō hozzá halkan, és beveré a szögét halántékába, úgy hogy beszegyeződék a földbe. Amaz pedig nagy fáradtság miatt mélyen aludt vala, és így meghala. 22 És íme, a mint Bárát úzve keresné Siserát, Jákab kiméne előre, és monda néki: Jöszte és megmutatom néked az embert, akit keressz. És beméne ō hozzá, és íme Sisera ott feküdt halva, és a szög halántékában. 23 Így alázá meg Isten azon a napon Jákabot, a Kanaán királyát az Izráel fiai előtt. 24 Az Izráel fiainak keze pedig mind jobban ránehezedék Jákabra, a Kanaán királyára, míg nem kiirták Jákabot, a Kanaán királyát.

5 Énekelt pedig Debora és Bárát, az Abinoám fia azon a napon, mondván: 2 Hogy a vezérek vezettek Izráelben, Hogy a nép önként kele föl: áldjátok az Urat! 3 Halljátok meg

királyok, figyeljetek fejedelmek! Én, én az Úrnak éneket mondok, Dícséretet zengek az Úrnak, az Izráel Istenének. 4 Uram, mikor Szériből kijövel, Mikor lépdélél Edom mezejéről: Megrendült a föld, csepegett az ég, A föllegek is víztől áradának. 5 A hegycsúcsok megrendültek az Úrnak orczája előtt, Még ez a Sinai is, az Úrnak, az Izráel Istenének színe előtt. 6 Sámgárnak, az Anath fiának napjaiban, Jákab idejében pihentek az utak, És az útonjárók tekervényes ösvényekre térték. 7 Megszüntek a kerítetlen helyek Izráelben, megszüntek végképen, Míg nem én Debora felkelék, Felkelék Izráel anyjaként. 8 Új isteneket ha választott a nép, Mindjárt kigyűlt a harcz a kapuk előtt; De paizs, és dárda avagy láttatott-é A negyvenezereknek az Izráel között? 9 Szívem azoké, kik parancsolnak Izráelben, Kik a nép közül önként ajánlkoztak: áldjátok az Urat! 10 Kik tültök fehér szamarakon, Kik ültök a szőnyegeken És a kik gyalog jártok: mind énekeljetek! 11 Az ifjúsok szavával a vízmerítők között, Ott beszéljék az Úrnak igazságát, Az ō faluihoz való igazságít Izráelben. Akkor újra a kapukhoz vonul az Úr népe! 12 Kelj fel, kelj fel Debora! Serkenj fel, serkenj fel, mondj éneket! Kelj fel Bárát és fogva vigyed foglyaidat, Abinoám fia! 13 Akkor lejött a hősök maradéka; Az Úrnak népe lejött hozzáim a hatalmasok ellen. 14 Efraimból, kiknek gyökere Amálekben, Utánad Benjámin, a te néped közé; Mákirból jöttek le vezérek, És Zebulonból, kik a vezéri pálcázat tartják. 15 És Issakhár fejedelmei Deborával, És mint Issakhár, úgy Bárát A völgybe rohan követőivel. Csak a Rúben patakjainál Vannak nagy elhatározások. 16 Miért maradtál ülve a hodályban? Hogy hallgasd nyájád bégetéseit?! Rúben patakjainál nagyok voltak az elhatározások! 17 Gileád a Jordánon túl pihen. Hát Dán miért időzik hajóján! Áser a tenger partján ül és nyugszik óbleinél. 18 De Zebulon, az halálra elszánt lelkű nép, És Nafthali, a mezőség magaslatain! 19 Királyok jöttek, harczoztanak; Akkor harczoztak a Kanaán királyai Taanaknál, Megiddó vizénél; De egy darab ezüstöt sem vettenek! 20 Az égből harczoztak, A csillagok az ō helyükön vívtak Siserával! 21 A Kison patakja sepprete el ōket; Az ō patak, a Kison patakja! Végy erőt én lelkem! 22 Akkor csattogtak a lovak körmei A futás miatt, lovagjaiak futásai miatt. 23 Átkozzátok Merozt – mond az Úr követje, – Átkozva-átközzátok annak lakosait! Mert nem jöttek az Úrnak segítségére, Az Úrnak segélyére vitézei közé. 24 De áldott legyen az asszonyok felett Jákab, A Keneus Héber felesége, A sátorban lakó nők felett legyen áldott! 25 Az vizet kér, ō tejet adott, Fejedelmi csészében nyújtott tejszínét. 26 Balját a szegre, Jobbját pedig a munkások pörölyére nyújtotta, És ütötte Siserát, szétzúta fejét, És összetörte, általfúrta halántékát, 27 Lábaián leroskadt, elesett, feküdt, Lábai között leroskadt, elesett; A hol leroskadt, ott esett el megsemmisülve. 28 Kinézett az ablakon, és jagatott Siserának anyja a rostélyzat mögül: „Miért késik megijóni szekere? Hol késlekednek kocsijának gördülései?” 29 Fejedelemasszonyinak legokosabbjai válaszolnak néki; Ő egyre csak azok szavait ismételgeti: 30 „Vajon nem zsákmányra találtak-é, s mostan osztozkodnak? Egy-két leányt minden férfiúnak; A festett kelmék zsákmányát Siserának; Tarka szövetek zsákmányát, tarkán hímzett öltözeteiket, Egy színes kendőt, két tarka ruhát

nyakamra, mint zsákmányt.” 31 Így veszszenek el minden te ellenségid, Uram! De a kik téged szeretnek, tündököljenek mint a kelő nap az ő erejében! És megnugovék a föld negyven esztendeig.

6 És gonoszul cselekednék az Izráel fiai az Úrnak szemei előtt, azért adá őket az Úr a Midiániták kezébe hét esztendeig. 2 És hatalmat vón a Midiániták keze az Izráelen, és a Midiánitáktól való feltökben készítették magoknak az Izráel fiai azokat a barlangokat, rejtekelyeket és erősségeket, a melyek a hegységben vannak. 3 Mert ha vetett Izráel, mindenjárt ott termettek a Midiániták, az Amálekíták és a Napkeletnek fiai, és rájok törtek. 4 És táborba szálltak ellenök, és pusztították a földnek termését egész addig, a merre Gázába járnak, és nem hagytak elésre valót Izráelben, sem juhot, sem ökröt, sem szamarat. 5 Mert barmaikkal és sátoraiKKal vonultak föl; csapatosan jöttek, mint a sáskák, úgy hogy sem nézik magoknak, sem tevéiknek nem volt száma, és elepteék a földet, hogy elpusztítsák azt. 6 Mikor azért igen megnymorodott az Izráel a Midiániták miatt, az Úrhoz kiáltának az Izráel fiai. 7 Mikor pedig kiáltottak vala az Izráel fiai az Úrhoz Midián miatt: 8 Próbát külde az Úr az Izráel fiaihoz, és monda nézik: Azt mondja az Úr, Izráel Istené: Én vezettelek fel titeket Égyptomból, és hoztalaK ki titeket a szolgálatnak házból, 9 És én mentettelek meg benneteket az Égyptombeliak kezéből, és minden nyomorgatóitoknak kezüköből, a kiket kiúztem előletek, és néktek adtam az ő földjüket. 10 És mondék nétek: Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek; ne féljétek az Emoreusok isteneit, kiknek földén laktok; de ti nem hallgattatok az én szómrá. 11 És eljöve az Úrnak angyala, és leüle ama cserfa alatt, a mely Ofrában van, a mely az Abiézer nemzetsegéből való Joásé vala, és az ő fia Gedeon épen búzát csépeLT a pajtában, hogy megmentse a Midiániták orczája elől. 12 Ekkor megjelenék néki az Úrnak angyala, és monda néki: Az Úr veled, erős férfiú! 13 Gedeon pedig monda néki: Kérlek uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez? és hol vannak minden ő csoda dolgai, a melyekről beszéltek nékünk atyáink, mondván: Nem az Úr hozott-é fel minket Égyptomból?! Most pedig elhagyott minket az Úr, és adott a Midiániták kezébe. 14 És az Úr hozzá fordula, és monda: Menj el ezzel a te erőddel, és megszabadítod Izráelt Midián kezéből. Nemde, én küldelek téged? 15 És monda néki: Kérlek uram, miképen szabadítsam én meg Izráelt? Íme az én nemzetsegem a legszegényebb Manasséban, és én vagyok a legkisebb atyámnak házában. 16 És monda néki az Úr: Én leszek veled, és megvered Midiánt, mint egy embert. 17 Ő pedig monda néki: Ha kegyelmet találtam a te szemeid előtt, kérlek, adj nékem valamely jel, hogy te szólasz én velem. 18 El ne menj kérlek innen, míg vissza nem jövök hozzád, és ki nem hozom az én áldozatomat, és le nem teszem elődbe. Az pedig monda: Én itt leszek, míg visszatérsz. 19 Gedeon pedig elméne, és elkészíté egy kecskegödölyét és egy efa lisztből kovásztalan pogácsákat, és betevé a húst egy kosárba, és a hús levét fazékba, és kivívé hozzá a cserfa alá, és felajánlja néki. 20 És monda néki az Isten angyala: Vegyed a húst és a kovásztalan kenyereket, és rakd erre a kősziklára, és a hús

levét öntsд rá. És úgy cselekedék. 21 Ekkor kinyújtá az Úrnak angyala pálczájának végét, mely kezében vala, és megérinté a húst, és a kovásztalan kenyeret; és túz jött ki a kősziklából, és megemészte a húst és a kovásztalan kenyereket. Az Úrnak angyala pedig eltűnt az ő szemei elől. 22 Látván pedig Gedeon, hogy az Úrnak angyala volt az, monda Gedeon: Jaj nékem Uram, Istenem! mert az Úrnak angyalát láttam színről színré! 23 És monda néki az Úr: Békesség néked! ne félj, nem halsz meg! 24 És építé ott Gedeon oltárt az Úrnak, és nevezé azt Jehova-Salomnak (azaz: az Úr a béke), mely mind e mai napig megvan az Abiézer nemzetsegének városában, Ofrában. 25 És lőn ugyanazon éjjel, hogy monda az Úr néki: Végy egy tulkot atyádnak ökre közül, és egy másik tulkot, a mely hét éves, és rontsd le a Baál oltárat, a mely a te atyád és a berket, a mely a mellett van, vágd ki. 26 És építés oltárt az Úrnak, a te Istenednek, ennek a megerősített helynek tetején alkalmatos helyen, és vedd a második tulkot, és áldozd meg égőáldozatul a berek fájával, a melyet kivágsz. 27 Ekkor Gedeon tíz férfiút vőn maga mellé az ő szolgái közül, és a képen cselekedék, a mint megmondotta vala néki az Úr. De miután félty atyának háznépérol és a városnak férfiaitól ezt nappal cselekedni, éjszaka tevé meg. 28 Mikor aztán felkeltek reggel a városnak férfai, íme már össze volt törve a Baál oltára, és levágva a mellette levő berek, és a második tulok égőáldozatul azon az oltáron, a mely építeték. 29 És mondának egyik a másikának: Ki cselekedte ezt? És mikor utána kérdezőködtek és tudakozódtak, azt mondották: Gedeon, a Joás fia cselekedte ezt a dolgot. 30 Akkor mondának a városnak férfai Joásnak: Add ki fiadat, meg kell halnia, mert lerontotta a Baál oltárat és mert kivágta a berket, a mely mellette volt. 31 Joás pedig monda mindenazonknak, a kik körülötte állanak: Baálért pereltek ti? Avagy ti oltalmazzátok-é őt? Valaki perel ő érette, ölettessék meg reggelig. Ha isten ő, hát pereljen ő maga, hogy oltára lerontatott! 32 És azon a napon elnevezték őt Jerubaálnak, mondván: Pereljen ő vele Baál, mert lerontotta az ő oltárat. 33 És mikor az egész Midián és Amálek és a Napkeletiek egybegyűlnek, és általkeltek a Jordánon, és tábort jártak a Jezréel völgyében: 34 Az Úrnak lelke megszállotta Gedeont, és megfűván a harsonákat, egybehívá az Abiézer házát, hogy őt kövesse. 35 És követeket külde egész Manasséba, és egybegyűlé az is ő utána; és követeket külde Aserbe és Zebulonba és Naftaliba, és feljövénék eleikbe. 36 És monda Gedeon az Istenek: Ha csakúgyan az én kezem által akarod megszabadítani Izráelt, a miképen mondottad, 37 íme egy fürt gyapjat teszek a szérűre, és ha csak maga a gyapjú lesz harmatos, míg az egész föld száraz leénd: erről megtudom, hogy valóban az én kezem által szabadítod meg Izráel, a mint mondottad. 38 És úgy lőn. Mert mikor másnap reggel felkelt, és megszorítá a gyapjat, harmatot facsart ki a gyapjúból, egy tele csésze vizet. 39 És monda Gedeon az Istenek: Ne gerjedjen fel a te haragod én ellenem, hogy még egyszer szólok. Hadd tegyek kísérletet, kérlek, még egyszer e gyapjúval. Legyen, kérlek, szárazság csak a gyapjún, és harmat az egész földön. 40 És úgy cselekedék Isten azon az éjszakán, és lőn szárazság csak magán a gyapjún, míg az egész földön harmat lőn.

7 Felkele pedig jó reggel Jerubbaál – ez Gedeon – és az egész nép, mely vele volt, és táborba szállának a Haród kútjánál, és a Midián tábora tőle északra volt, a Moré halomtól fogva, a völgyben. **2** És monda az Úr Gedeonnak: Több ez a nép, mely veled van, hogysem kezébe adhatnám Midiánt; Izráel még dicsekendék velem szemben, mondván: Az én kezem szerzett szabadulást nékem! **3** Azért kiáltás a népnek füle hallatára, mondván: A ki fél és retteg, téren vissza, és menjen el a Gileád hegységről. És visszatérének a nép közül huszonkétezeren, és csak tizezeren maradának ott. **4** És monda az Úr Gedeonnak: Még ez a nép is sok; vezesd őket le a vízhez, és ott megpróbálom őket néked, és a melyikről azt mondjam néked: Ez menjen el veled, az menjen el veled; de bármelyikről azt mondjam: Ez ne menjen el veled, az ne is menjen. **5** És levezette a népet a vízhez, és monda az Úr Gedeonnak: Mindazokat, a kik nyelvükkel nyalnak a vízből, mint a hogyan nyal az eb, állítsd külön, valamint azokat is, a kik téerdekre esnek, hogy igyanak. **6** És lőn azoknak száma, a kik kezükkel szájukhoz véve nyaldosák a vizet, háromszáz férfiú; a nép többi része pedig mind térdre esve ivott. **7** És monda az Úr Gedeonnak: E háromszáz férfiú által szabadítlak meg titkemet, a kik nyaldosták vala a vizet, és adom Midiánt kezedbe; a többi nép pedig menjen el, kiki a maga helyére. **8** És ők kezökbe vevék a népnek útravalóját és körtjeit. Az Izráel többi férfiait pedig mind elküldötte, mindeniket a maga hajlékába, és csak a háromszáz férfiú tartotta meg. A Midián tábora pedig alatta feküdt a völgyben. **9** És monda néki az Úr azon az éjszakán: Kelj fel, menj alá a táborba, mert kezedbe adtam őket. **10** Ha pedig félsz lemenni, menj le te és Púra, a te szolgád a táborba. **11** És hallgasd meg, mi beszélnek, hogy annakutána megerősödjenelek a te kezeid, és menj alá a táborba. És lement ő és Púra, az ő szolgája a fegyverek szélső részéhez, a kik a táborban voltak. **12** És a Midiániták és az Amálekiták és a Napkeletiek minden fiai úgy feküdtek a völgyben, mint a sáskák sokasága, és tevélknek nem volt száma sokaságuk miatt, mint a fövenynek, mely a tenger partján van. **13** Mikor pedig Gedeon oda ment, íme az egyik férfiú épen álmát beszélte el a másiknak, és monda: Íme álmot álmadtam, hogy egy sült árpakenyér hengergett alá a Midiániták táborára, és mikor a sátorig jutott, megütötte azt, úgy hogy eldölt, és felfelé fordította azt, és a sátor ledölt. **14** A másik aztán felele és monda: Nem egyéb ez, mint Gedeonnak, a Joás fiának, az Izráelből való férfiúnak fegyvere, az ő kezébe adta az Isten Midiánt és egész táborát. **15** És mikor hallotta Gedeon az álonnak elbeszélést és annak magyarázatát, meghajtá magát, és visszatér az Izráel táborába, és monda: Keljetek fel, mert kezetekbe adta az Úr a Midián tábort. **16** És a háromszáz embert három csapatba osztá el, és mindeniknek kezébe egy-egy körtöt adott, és üres korsókat és fáklyákat e korsókba. **17** És monda nékik: Én reám vigyázzatok, és úgy cselekedjetek. És íme én bemegyek a tábornak szélibe, és akkor, a mint én cselekszem, ti is úgy cselekedjetek. **18** Ha én a kürte fúvok és mindenik, a kik velem vannak, akkor ti is fújjátok meg a körtöket az egész tábor körül, és ezt kiáltásatok: az Úrért és Gedeonért! **19** És leméne Gedeon, és az a száz férfiú, a ki vele volt, a tábor szélénhez a középső éjjeli őrség kezdetén, a mikor épen az őrség

felváltatott, és kürtölének a kürtökkel és összetörék a korsókat, a melyek kezökben valának. **20** És kürtölt mind a három csapat a kürtökkel, és összetörték a korsókat, és balkezükben tartották a fáklyákat, jobb kezükben pedig a körtöket, hogy kürtöljenek, és kiáltanak: Fegyverre! Az Úrért és Gedeonért! **21** És mindenik ott állott a maga helyén a tábor körül. Erre az egész tábor futásnak eredt, és kiáltozott, és menekült. **22** És mikor a háromszáz ember belefűjt körtjébe, fordítá az Úr kinek-kinek fegyverét az ő felebarátja ellen az egész táborban, és egész Béth-Sittáig futott a tábor, Czererah felé, Abelmeholá határáig, Tabbathon túl. **23** És egybegyűjtötték az Izráel férfiai Naftaliból, Áserból és az egész Manasséból, és úgy úszék a Midiánitákat. **24** És követeket külde Gedeon az egész Efraim hegységbe, ezt izenven: Jöjjetek alá a Midiániták ellen és foglaljátok el előttök a vizeket Béthbaráig, és a Jordánt. És egybegyűlé Efraimnak minden férfia, és elzárák a vizeket Béthbaráig, és a Jordánt is. **25** És elfogák Midiánnak két fejedelmét, Orebet és Zéebet, és megölék Orebet az Oreb kőszikláján, és Zéebet megölék a Zéeb pajtájában, és ūzték a Midiánitákat. Orebnek és Zéebnek fejét pedig elvív Gedeon a Jordánon túl.

8 És mondának az Efraim férfiai néki: Miért cselekedted azt mi velünk, hogy el nem hívtál minket, mikor a Midián ellen való hadakozásra indultál? És erősen feddözének vele. **2** Ó pedig monda nékik: Vajjon cselekedtem-é én olyan dolgot, mint ti? Nem többet ér-é Efraim szőlőmezgerlése, mint Abiézer egész szüretje? **3** Kezetekbe adta az Isten Midiánnak fejedelmeit, Orebet és Zéebet; hát mit cselekedhettem én olyat, mint ti?! Akkor lecsendesedék az ő felháborodott lelkök, mikor e beszédet mondotta vala. **4** Mikor pedig Gedeon a Jordánohoz ére, átkele azzal a háromszáz férfiúval, a kik vele valának, az üldözéstől kifáradottan. **5** És monda a Sukkót férfiainak: Adjatok, kérlek, e népnek, mely engem követ, kenyeres, mert fáradtak, én pedig úzom Zébát és Sálmunáht, Midiánnak királyait. **6** És mondának Sukkót előjárói: Zébának és Sálmunáhnak öklét már kezedben tartod-é, hogy kenyereset adjunk a te seregednek? **7** Gedeon pedig monda: Ha kezembe adja az Úr Zébát és Sálmunáht, a pusztának tuskéivel és csalánjaival csépelem meg testeteket. **8** És felmenvén onnan Pénuelbe, hasonlóképen szóla azoknak is, és Pénuel férfiai épen úgy feleltek néki, a mint feleltek volt a Sukkót férfiai. **9** És szóla a Pénuel férfiainak is, mondván: Mikor békességen visszatérök, lerontom ezt a tornyot. **10** Zéba pedig és Sálmunáh Kárkorban valának, és az ő seregek velük, mintegy tizenötözeren, mind a kik megmaradtak a Napkeletieknek egész táborából. Az elesettek száma százhúszezer fegyverfogható férfiú volt. **11** És felménye Gedeon a sátorban lakók útján keletre Nobahtól és Jogbehától, és szérverte a tábot, pedig a tábor biztonságban érezte magát. **12** És Zéba és Sálmunáh elfutottak; de ő utánok ment, és elfogta a Midián két királyát: Zébát és Sálmunáh, és szétszórta az egész táborát. **13** Mikor pedig Gedeon, a Joás fia, visszatér a Heresz hágójától: **14** Megfogott egy gyermeket a sukkótbeliek közül, és tudakozódott tőle. Ez pedig felírta néki Sukkótnak előjáróit és véneit, hetvenhét férfiú. **15** Mikor aztán a Sukkót férfialhoz ment vala, monda: Ímholt Zéba és Sálmunáh, a kik miatt gúnyolódtatok

velem, mondván: Vajon Zéba és Sálmunáh öklét már kezdenek tartod-é, hogy kenyерet adjunk kifáradott embereidnek? 16 És előfogá a város véneit, és a pusztának töviseit és csalájait vévén, megtanítá azokkal Sukkótnak férflaiat. 17 Azután Pénuel tornyát rontá le, és a város férflaiat ölte meg. 18 És monda Zébának és Sálmunáhnak: Milyenek voltak azok a férflaki, a kiket a Thábor hegyén megöltetek? Ók pedig mondának: Mint a milyen te vagy, olyanok voltak ők is, és mindenik olyan arczú, mint egy-egy királyfi. 19 És monda: Az én atyámflai, az én anyámnak flai voltak azok. Él az Úr! ha életben hagyották volna őket, én sem ölnélek meg titeket! 20 És monda Jéthernek, az ő elsőszülöttjének: Kelj fel, öld meg őket. De a fiú nem húulta ki kardját, mert fél vala, mivelhogy még gyermek vala. 21 És monda Zéba és Sálmunáh: Kelj fel te és te ölj meg mindenket, mert a minden a férflú, olyan az ő ereje. És felkele Gedeon, és megjölé Zébát és Sálmunáht, és elvezé az ő tevéiknek nyakán levő ékességeket. 22 És mondának az Izráel férflai Gedeonnak: Uralkodjál felettünk te és a te fiad és a te fiadnak fia, mert megszabadítottál bennünket a Midiániták kezéből. 23 És monda nézik Gedeon: Én nem uralkodom felettesetek, sem az én fiam nem fog uralkodni rajtakat. Az Úr uralkodik ti felettesetek! 24 Azután monda nézik Gedeon: Egyet kívánok csak tőletek, hogy adja nékem mindenikötök a zsákmányul ejtett fülön függőket; mert arany fülön függők voltak azoknak, mivelhogy Izmaeliták valának. 25 És mondának: Örömmest néked adjuk. És leterítettek egy ruhát, és mindenki arra dobá a fülön függőket, melyeket prézául ejtett. 26 Az arany fülön függőknek pedig, a melyeket elkért, súlya ezerhétszáz arany siklus volt, amaz ékességeken, függőkön és bíborruhákon kívül, a melyek a Midián királyain voltak, és az aranyláncok nélküli, a melyek tevéik nyakán valának. 27 És készíte abból Gedeon efödot, és helyhezteté a maga városában, Ofrában, és ott paráználkodott azután az egész Izráel, és lón ez Gedeonnak és házanépének törbeejésére. 28 Így alázattak meg a Midiániták az Izráel flai előtt, és nem is emelték fel azután már fejüköt, és megnyugovék a föld negyven esztendeig Gedeon idejében. 29 És hazatért Jerubbaál, a Joás fia, és megtelpedett otthon. 30 És Gedeonnak volt hetven fia, kik az ő ágyékából származtak, mert sok felesége volt néki. 31 És az ő ágyasa is, a ki Sikemben volt, szült néki egy fiat, és nevezé azt Abiméleknek. 32 És meghala Gedeon, a Joás fia, késő vénségében, és eltemetteték atyának, Joásnak sírjába, Ofrában, Abiezer városában. 33 Lón pedig, hogy mikor meghalt Gedeon, elfordulának az Izráel flai az Úrtól, és a Baálokkel paráználkodának, és a Baál-Beritet tevék istenőkké. 34 És nem emlékeznek meg az Izráel flai az Úrról, az ő Istenőkről, aki őket megszabadította minden ellenségeik kezéből köröskörül. 35 És nem cselekednének iringalmasságot a Jerubbaál Gedeon házával mind ama jók szerint, a melyeket ő tett vala az Izráellel.

9 És elméne Abimélek, a Jerubbaál fia Sikembé, az ő anyjának atyafiahoz, és beszélt velök, valamint az ő anyja atyának egész nemzetsegével, mondván: 2 Mondjátok meg, kérlek, Sikem minden férflának hallatára, melyik jobb néktek, hogy hetven férflú uralkodjék-é rajtakat, Jerubbaálnak minden fia, vagy

pedig csak egy ember uralkodjék felettesetek? És emlékezzetek meg arról, hogy én a ti csontotok és a ti testetek vagyok. 3 És elmondották anyjának testvérei róla mindenik beszédeket Sikem minden férflának füle hallatára, és Abimélek felé hajlott az ő szívök, mert azt mondák: Atyánkfla ó! 4 És adának néki hetven ezüst pénzt a Baál-Beritnek házából, és ezzel holmi henyélő és hiábaival embereket fogadt magának Abimélek, a kik őt követék. 5 És elméne atyának házához Ofrába, és megjölé testvéreit, Jerubbaál flait, a hetven férflút egy kövön, és csak Jóthám maradt meg, Jerubbaálnak legkisebb fia, mert ez elrejtőzött. 6 És összegyülezék Sikemnek egész polgárságára, és Millónak egész háza, és elmenének és királylýá választák Abiméleket az alatt a magas tölgy alatt, a mely Sikemben áll. 7 Mikor pedig ezt elbeszélték vala Jóthámnak, elment és megállott a Garizim hegynél, és nagy felszóval kiáltta, és így szóla hozzájuk: Hallgassatok rám, Sikem férflai, hogy reátok is hallgasson az Isten! 8 Egyszer elmenvén elmentek a fák, hogy királyt választanak magoknak, és mondának az olajfának: Uralkodjál felettünk! 9 De az olajfa így felelt nézik: Elhagyjam az én kövérsegemet, a melylyel tisztelek Istent és embereket, és elmenjek, hogy ingadozzam a fák felett? 10 Akkor a fügefának szólottak a fák: Jer el te, és uralkodjál rajtunk! 11 De a fügefa is azt mondta nézik: Elhagyjam-é édességeimet és jó gyümölcsseimet, és elmenjek, hogy ingadozzam a fák felett? 12 Azután a szőlőtőnek mondák a fák: Jer el te, uralkodjál rajtunk! 13 Azonban a szőlőtő is azt mondta nézik: Elhagyjam-é mustomat, a mely istenetek és embereket vidámit, és elmenjek, hogy ingadozzam a fák felett? 14 Mondának végre a fák mindenjában a galagonyabokornak: Jer el te, uralkodjál mi rajtunk. 15 És monda a galagonyabok a fáknak: Ha igazán királylýá kentek engem magatok felett, jőjjetek el, nyugodjatok az én árnyékomban: de hogya nem, jőjön tűz ki a galagonyabokorból, és égesse meg a Libanonnak czédrusait. 16 Hát ti is most igazán és becsületesen cselekedtetek-é, hogy Abimélek tettétek királylýá, és jól cselekedtetek-é Jerubbaállal és házanépével, és úgy bántatok-é vele, a mint megerdemele? 17 Mert érettetek harcadt atyám, és még életével is semmit nem gondolván, mentett meg titeket a Midiánnak kezéből. 18 Ti pedig most felkeltetek az én atyámnak háza ellen, és megöltétek gyermeket, hetven férflút egy kövön, és királylýá választottatok Sikem férflai felett Abiméleket, az ő szolgálójának flát, mert atyátokfla! 19 Ha igazán és becsületesen cselekedetek Jerubbaállal és az ő házával a mai napon, öürüjtek Abiméleknek, és öürüjön ő is néktek; 20 De hogya nem, jőjön tűz ki Abimélekből, és emészsze meg Sikem férflai és Milló házát, és származzék tűz Sikem férfláiból és Milló házából, és emészsze meg Abiméleket! 21 És elfutott Jóthám, és elmenekült, és elment Beérbe az ő atyafia, Abimélek elől, és ott telepedett meg. 22 Mikor pedig uralkodék Abimélek Izráel felett három esztendeig: 23 Egy gonosz lelke bocsátott Isten Abimélek és Sikem férflai közé, és pártot ütötték Sikem férflai Abimélek ellen, 24 Hogy eljőjön a Jerubbaál hetven flán elkövetett kegyetlenség büntetése, és szálljon az ő vörök Abimélekre, testvérökre, a ki megölte őket, és Sikem férflaira, a kik az ő kezeit megerősítették, hogy megölje az ő atyafiait. 25 És lest vetének néki a Sikem férflai a

hegyeknek tetején, és kiraboltak mindenkit, a ki elment mellettük az úton, mely dolgot megmondák Abiméleknek. 26 És eljött Gaál, Ebed fia és az ő atyafai, és bementek Sikembe, és bízának ő hozzá Sikem férfai. 27 Annyira, hogy kimenvén a mezőre, leszüretelték szőlőket, mindjárt ki is taposták, és öröömünnepet ültek, és bementek az ő istenöknek házába, és ettek és ittak, és szidalmazták Abiméleket. 28 És monda Gaál, Ebed fia: Kicsoda Abimélek és kicsoda Sekem, hogy szolgálunk néki? Nem Jerubbaál fia-é ő, és nem Zebul-é az ő kormányzója? Ti szolgáljátok Hámornak, Sekem atyának férfiait; de miért szolgálnánk mi? 29 Csak volna az én kezemben e nép, majd előznm Abiméleket. És monda Abiméleknek: Öregbítsd meg seregedet, és jöjj ki! 30 Mikor pedig meghallotta Zebul, a városnak kormányzója, Gaálnak, az Ebed fiának beszédit, nagy haragra gyulladt, 31 És követeket küldött Abimélekhez Thormába, ezt izenével: Ímé Gaál, az Ebed fia és az ő testvérei Sikembe jöttek, és fellázítják a várost te ellened. 32 Most azért készülj fel éjszaka, te és a te néped, mely veled van, és állj lesbe a mezőn. 33 És reggel, napfelköltekor korán kelj fel, és törj a városra, és mikor ő és az ő népe kivonul ellened: cselekedjél vele a szerint, a mint akarod. 34 És felkelt Abimélek és az egész nép, a mely vele volt, éjszaka, és lesbe állottak Sikem ellen négy csapatban. 35 És kijött Gaál, az Ebed fia és megállott a város kapujának nyílásában. És felkelt Abimélek is, meg a nép is, mely vele volt, a lesből. 36 És a mint megláttá Gaál a csapatot, monda Zebulnak: Ímé nép jó alá a hegyeknek tetejéről. Zebul pedig monda néki: A hegyek árnyékát nézed férfiaknak. 37 De Gaál csak folytatta beszédét, és monda: Ímé egy másik csapat meg az ország közepéből jó alá; a harmadik csapat pedig a jós-tölgifa útján jó. 38 Ekkor monda néki Zebul: Hol van most szád, melylyel mondád: Kicsoda Abimélek, hogy szolgálunk néki? Nem ez a nép-é az, a melyet kisebbítettél? No, most vonulj ki ellene, és harczi velé. 39 És kivonult Gaál Sikem polgárainak előlén, és megüközött Abimélekkel. 40 De Abimélek megfutamította, úgy hogy elmenekült előle, és sok sebesült elesett a kapu bejárataig. 41 Abimélek pedig Arumában maradt, és Zebul elűzte Gaált és atyafait, hogy ne lakjanak Sikemberben. 42 És lőn, hogy másnap kiméne a nép a mezőre, és megmondák Abiméleknek. 43 És az vette az ő népét, és három csapatra osztotta el, és lesbe állott a mezőn; és láttá, hogy ímé a nép jó ki a városból. Rájok támadt, és megverte őket. 44 És Abimélek és az csapat, a mely vele volt, megtámadta és megszállotta a város kapuját; a másik két csapat pedig megtámadta mind a mezőn levőket, és megverte őket. 45 És Abimélek egész nap vívta a várost, mígnem bevette a várost, és a népet, mely benne volt, leölte: a várost pedig lerombolta, és behinté azt sóval. 46 Mikor pedig ezt meghallották Sikem tornyának minden férfiai, az El-Berith isten házának várába mentek. 47 És mikor Abiméleknek elmondották, hogy Sikem tornyának minden férfiai ott gyűlték össze: 48 Felment Abimélek a Sálmon hegycsúcsra, ő és az egész nép, mely vele volt, és fejzsét vett kezébe, és faágakat vágott le, és azokat felszedte, és vállára rakta, és monda a népnek, a mely vele volt: A mit láttatok, hogy cselekedtem, ti is azt tegyétek gyorsan, mint én. 49 Erre az egész népből kiki vágott magának ágakat, és

követték Abiméleket, és lerakták a fát a vár körül, és tüzzel rájuk gyújtották a várat, úgy hogy meghaltak a Sikem tornyának minden férfiai, közel ezer férfi és asszony. 50 Abimélek pedig elment Thébesbe, és tárba szállott Thébes ellen, és bevette azt. 51 De egy erős torony volt a város közepén, és oda menekült minden férfi és asszony, és a városnak minden lakosa; ezt magukra zárták, és a toronynak padlására mentek fel. 52 És Abimélek oda ment a toronyig, és ostrom alá vette azt, és egészen a torony ajtajáig közeleddett, hogy azt tüzzel égesse fel. 53 Akkor egy asszony egy malomkődarabot gördített le Abimélek fejére, és bezúulta koponyáját. 54 Ki mindenki oda hívta fegyverhordozó apródját, és monda néki: Vond ki kardodat, és ölj meg engem, hogy ne mondjam felőlem: Asszony olte meg őt! És keresztszűrű őt az apród, és meghalt. 55 Mikor pedig az Izráel férfiái látták, hogy Abimélek meghalt, kiki visszatárt a maga helyére. 56 Így fizetett meg Isten Abiméleknek azért a gonoszságért, melyet atya ellen elkövetett, hogy megölte hetven testvérét. 57 És a Sikem férfainak fejére is visszahárított Isten minden rosszat, és reájuk szállott Jóthámnak, a Jerubbaál fiának átká.

10 Támadta pedig Abimélek után az Izráel megszabadítására Thóla, Puának, a Dodó fiának fia, Issakhár nemzetsegéből való, aki Sámírban lakott, az Efraim hegységben. 2 És bíráskodék Izráelben huszonhárom esztendeig, és meghala, és eltemették Sámírban. 3 Ó utána következett Jáir, a gileádbeli, és ítélez Izráelit huszonkét esztendeig. 4 Ennek harminc fia volt, kik harminc szamárcsíkón nyargaltak, és volt néhik harminc városuk, melyeket mind e mai napig Jáir faluinak neveznek, melyek Gileád földén vannak. 5 És meghalt Jáir, és eltemették Kámonban. 6 De az Izráel fiai újra gonoszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt, mert szolgáltak a Baáloknak és Astarótnak, és Szíria isteneinek, és Sidon isteneinek, és Moáb isteneinek, és az Ammon fiai isteneinek, és a Filiszteusok isteneinek, és elhagyták az Urat, és nem szolgáltak néki. 7 Felgeredett azért az Úrnak haragja Izráel ellen, és adá őket a Filiszteusoknak és az Ammon fiainak kezükbe. 8 És ezek szorongatták és nyomorgatták az Izráel fiait attól az évtől fogva tizennyolc esztendőn keresztül, Izráelnek minden fiait a kik a Jordánon túl valának az Emoreusoknak földén, mely Gileádban van. 9 És átkeltek az Ammon fiai a Jordánon, hogy hadakozzanak Júda és Benjámin ellen és az Efraim háza ellen, és felette igen szorongatták az Izráel. 10 Akkor az Úrhoz kiáltottak az Izráel fiai, mondván: Vétkéztünk te ellened, mert elhagytuk a mi Istenünket, és szolgáltunk a Baáloknak. 11 Az Úr pedig monda az Izráel fiainak: Nemde én szabadítottalak-é meg benneteket az Égyptombeliek től, az Emoreusoktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól, 12 És a Sidonbeliek től, az Amálek től és a Maoniták től, mikor titeket szorongattak, és ti én hozzá kiáltottatok, megszabadítottalak titeket az ő kezökből? 13 És ti mégis elhagyatok engem, és idegen isteneknek szolgáltatok; annakokáért többé nem szabadítak meg titeket ezután. 14 Menjetek és kiáltatok azokhoz az istenekhez, a kiket választottatok, szabadításnak meg azok benneteket a ti nyomorúságoknak idején. 15 Felelénék pedig

az Izráel fiai az Úrnak: Vétkeztünk, cselekedjél úgy velünk, a mint jónak látszik a te szemeid előtt, csak most az egyszer szabadítás még meg, kérünk! 16 És elvetették maguktól az idegen isteneket, és szolgáltak az Úrnak. És megesett az ő szíve az Izráel nyomorúságán. 17 És összegyűltek az Ammon fiai, és táborba szállottak Gileádban, és összegyűltek az Izráel fiai is, és Mispában táboroztak. 18 És Gileád népe és fejedelmei egyik a másikától kérdezgették: Ki az a férfiú, aki megkezdi a harcot az Ammon fiai ellen? Legyen az feje Gileád összes lakóinak!

11 A Gileádból való Jefte pedig nagy hős volt, és egy parázna asszonyak volt a fia, s Jeftét Gileád nemzette. 2 De mikor Gileádnak a felesége is szült néki fiakat, és megnőttek az ő feleségének fiai: akkor elűzték Jeftét és azt mondálták néki: Nem fogsz örökösdni atyánknak házában, mert más asszonyak vagy a fia. 3 És elfutott Jefte az ő atyafiai elől, és Tób földén telepedett meg, és henyőlő emberek gyűlték össze Jefte körül, és együtt portyáztauk. 4 És történt napok mulva, hogy az Ammon fiai harczba keveredtek Izráellel. 5 És lón, hogy a mint harczolni kezdtek az Ammon fiai Izráellel, Gileád vénei elmentek, hogy visszahozzák Jeftét a Tób földéről. 6 És mondának Jeftének: Jer el, és légy nékünk fejedelmünk, és harczolunk az Ammon fiai ellen. 7 Jefte pedig monda Gileád véneinek: Avagy nem ti vagytok-é, a kik engem meggyűlöltek, és kiúztetek atyámnak házából? És miért jöttetek most hozzáim a ti nyomorúságoknak idején? 8 És mondának Gileád vénei Jeftének: Azért fordultunk most hozzád, hogy jöjj el veltünk, és hadakozzál az Ammon fiai ellen, és légy mi nékünk fejünk, és Gileád minden lakosinak. 9 És monda Jefte Gileád véneinek: Ha visszavisztek engem, hogy hadakozzam az Ammon fiai ellen, és kezembe adjá őket az Úr: igazán fejetteké leszek? 10 Akkor mondának Gileád vénei Jeftének: Az Úr a tanunk, ha a te beszéded szerint nem cselekeszünk! 11 És elment Jefte Gileád véneivel, és a nép a maga fejévé és fejedelmévé tette őt. És megmondá Jefte minden beszédít az Úr előtt Mispában. 12 És követeket küldött Jefte az Ammon fiainak királyához, ezt izenvén: Mi dolgom van nékem veled, hogy hozzám jöttél, hogy hadakozzál az én földem ellen? 13 És monda az Ammon fiainak királya Jefte követeinek: Mert elvette Izráel az én földemet, mikor Égyiptomból feljött, az Arnontól fogva Jabbókig és a Jordánig, most te add azokat vissza békességgel. 14 Ismét küldje pedig Jefte követeket az Ammon fiainak királyához; 15 És monda néki: Ezt izeni Jefte: Nem vette el Izráel sem a Moáb földét, sem az Ammon fiainak földét; 16 Mert mikor kijött Égyiptomból, a pusztában bolyongott Izráel egész a Veres tengerig, és mikor Kádesbe ért, 17 Követeket küldött Izráel Edom királyához, mondván: Hadd menjek át, kérlek, országodon; de Edom királya nem haloggatta meg. Majd Moáb királyához is küldött; de ez sem engedé, és így Izráel ott maradt Kádesben. 18 És mikor továbbá vándorolt a pusztában, megkerülte Edom földét és Moáb földét, és napkelet felől érkezett a Moáb földéhez, és ott táborozott túl az Arnonon; de Moáb határába nem ment be, mert az Arnon Moáb határa. 19 Ekkor követeket küldött Izráel Szíhonhoz, az Emoreusok királyához, Hesbon királyához, és monda néki

Izráel: Hadd menjek át, kérlek, országodon az én helyemre. 20 De Szíhon nem hitt Izráelnek, hogy átvonul az ő határáról, hanem összegyűjtötte Szíhon az ő egész népét, és táborba szállott Jahásban, és harcadt az Izráel ellen. 21 Az Úr, az Izráel Istene pedig Szíhont és egész népét Izráel kezébe adta, és megverték őket, és elfoglalta Izráel az Emoreusoknak, ama föld lakóinak, egész országát. 22 És birtokába vette az Emoreusok egész határát, az Arnontól fogva Jabbókig, és a pusztától a Jordánig. 23 És mikor az Úr, az Izráel Istene maga üzte ki az Emoreusokat az ő népe, az Izráel elől, most te akarnád ezt elfoglalni? 24 Hát nem úgy van-é, hogy a mit bírnod adott néked Kámos, a te istened, azt bírod? Mi meg mindazoknak örökségét bírjuk, akit az Úr, a mi Istenünk üzött ki mi előlünk. 25 És most vajon mennyivel vagy te különb Báláknál, Czippor fíanál, Moáb királyánál? Avagy versengett-é ez az Izráellel, és hadakozott-é valaha ellenük? 26 Míg Izráel Hesbonban és annak mezővárosaiban, Aroerben és ennek mezővárosaiban és az Arnon mellett való összes városokban háromszáz esztendőn át lakott: miért nem foglalták el abban az időben? 27 Én nem véttem te ellened, hanem te cselekszel velem gonoszt, hogy harcolsz ellenem. Az Úr, a biró, tegyen ma ítéletet az Izráel és az Ammon fiai között. 28 De az Ammon fiainak királya nem hallgatott Jefte szavaira, a melyeket izent néki. 29 Jeftén pedig lón az Úrnak lelke, és általmáne Gileádon és Manassén, és általmáne Gileád Mispén, és Gileád Mispéből felvonult az Ammon fiai ellen. 30 És fogadást tón Jefte az Úrnak, és monda: Ha mindenestől kezembe adod az Ammon fiait: 31 Akkor valami kijövend az én házamnak ajtaján előmbe, mikor békével visszatérök az Ammon fiaitól, legyen az Úr, és megáldozom azt egészen egőáldozatul. 32 És kivonult Jefte az Ammon fiai ellen, hogy hadakozzék velük, és kezébe adá néki azokat az Úr. 33 És veré őket Aroertől fogva mindaddig, míg mennél Minnithbe, húsz városon át, és egész Abel-Keraminig nagy vérontással, és az Ammon fiai megalázattak az Izráel fiai előtt. 34 Mikor pedig méne Jefte Mispába az ő házához: íme az ő leánya jött ki eleibe dobokkal és tánczoló sereggel; ez volt az ő egyetlenegyje, mert nem volt néki kívülötte sem fia, sem leánya. 35 És mikor megláttá őt, megszagadtá ruhát, és monda: Óh leányom, de megszomorítottál és megháborítottál engem! Mert én fogadást tettem az Úrnak, és nem vonhatom vissza. 36 Az pedig monda néki: Atyám, ha fogadást tettél az Úrnak, úgy cselekedjél velem, a mint fogadtad, miután az Úr megadta az ellenségeid: az Ammon fiain való bosszút. 37 És monda az ő atyájának: Csak azt az egyet tudd meg nékem; ereszsz el engem két hónapra, hadd menjek el és vonulhassak férle a hegyekre, hogy sírjak szűnességen leánybarátaimmal. 38 És ő monda: Menj el. És elbocsátá őt két hónapra. Az pedig elment és az ő leánybarátai, és siratta az ő szűnességet a hegyeken. 39 És a két hónap elteltével visszatért atyájához, és betölötte az ő felőle való fogadást, a melyet tett, és ő soha nem ismert férfiút. És szokássá lett Izráelben, 40 Hogy esztendőnként elmentek az Izráel leányai, hogy dicsőítsék a gileádbeli Jefte leányát esztendőnként négy napon át.

12 Összegyűlének pedig az Efraim férfiai, és általmenének északra, és mondának Jeftének: Miért szállottál harcza

az Ammon fiaival, és miért nem hívtál minket is, hogy menjünk veled? Most azért a te házadat megégetjük te veled együtt tűzzel. **2** És monda Jefte nékik: Nagy háborúságunk volt, nékem és az én népemnek, az Ammon fiaival: és hívtalak titéket; de ti nem szabadítottatok meg engem az ő kezkből. **3** És a mikor láttam, hogy ti nem akartok segíteni, koczkára vetém saját életemet, és általmenék az Ammon fiai ellen, az Úr pedig kezembe adta őket. És most miért jöttetek fel hozzáim, hogy hadakozzatok én ellenem? **4** És ekkor egybegyűjté Jefte Gileádnak minden férfiait, és megtámadta Efraimot, és megverték Gileád férfiain Efraimot, mert azt mondották: Efraim szökevényei vagytok ti, kik Gileádban, Efraim és Manassé között laktok. **5** És elfoglalás a Gileádbeliak Efraim előtt a Jordán réveit, és lón, hogy mikor az Efraim közül való menekülők azt mondják vala: Hadd menjek által: azt kérdezték tőlik a gileádbeli férfiak Efraimbeli vagy-e? És ha az azt mondotta: nem! **6** Akkor azt mondák néki: Mondd: Sibboleth! És ha Szibbolethet mondott, mert nem tudta úgy kimondani, akkor megfogták őt és megölték a Jordán réveinél, és elesett ott abban az időben az Efraimbeliak közül negyenekéze. **7** Ítélez pedig Jefte Izráelit hat esztendeig, és meghalt Jefte, a Gileádbeli, és eltemették Gileád egyik városában. **8** És ítélez ő utána az Izráel Ibsán, ki Bethlehemből való volt. **9** Ennek harminc fia volt és harminc leányt házasított ki, és harminc leányt hozott be kívül az ő fiainak, és ítélez Izráel hét esztendeig. **10** És meghala Ibsán, és eltemették Bethlehemben. **11** És bíráskodék ő utána Elón Izráelben, ki a Zebulon nemzetsegéből való volt, és ítélez Izráel tiz esztendeig. **12** És meghalt Elón, a Zebulonbeli, és eltemették Ajalonban, Zebulon földén. **13** Ő utána pedig Abdon bíráskodott Izráelben, a Pireathonita Hillel fia. **14** Ennek negyven fia és harminc unokája volt, kik hetven szamárcsíkon nyargaltak, és ítélezte Izráel nyolc esztendeig. **15** És meghalt Abdon, a Pireathonita Hillel fia, és eltemették Pireathonban, Efraim földén, az Amálekiták hegységén.

13 Az Izráel fiai pedig újra goroszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt, azért az Úr őket a Filiszteusoknak kezébe adá negyven esztendeig. **2** És élt ebben az időben egy férfiú Czórából, a Dán nemzetsegéből való, névszerint Manoah, kinek felesége magtalan volt, és nem szült. **3** És megjelent az Úrnak angyala az asszonynak, és monda néki: Íme most magtalan vagy, és nem szültél; de terhes leszesz, és fiat szülsz. **4** Azért most megójjad magad, és ne igyál se bort, se más részegítő italt, és ne egýél semmi tisztálant. **5** Mert íme terhes leszesz, és fiat szülsz, és beretva ne érintse annak fejét, mert Istennek szenteltetett lesz az a gyermek anyjának méhétől fogva, és ő kezdi majd megszabadítani Izráelit a Filiszteusok kezéből. **6** És elment az asszony, és elbeszélte ezt férjének, mondván: Istennek egy embere jöve hozzáim, kinek tekintete olyan volt, mint az Isten angyalának tekintete, igen rettentetés, úgy hogy meg sem mertem kérdezni, hogy honnan való, és ő sem mondotta meg nékem a nevét. **7** És monda nékem: Íme terhes leszesz, és fiat fogsz szülni; azért most se bort, se más részegítő italt ne igyál, és semmi tisztálant ne egýél, mert Istennek szentelt lesz az a gyermek, anyja méhétől fogva halála napjáig. **8** Manoah pedig az Úrhoz könyörgött, és monda:

Kérlek, Uram! az Istennek amaz embere, a kit küldöttél volt, hadd jöjjön el ismét hozzánk, és tanítson meg minket, hogy mit cselekedjünk a születendő gyermekkel. **9** És meghallgatá az Isten Manoah kérését, mert az Istennek angyala megint eljött az asszonyhoz, mikor az a mezőn ült, és az ő férje Manoah nem volt vele. **10** Akkor az asszony elsietett, és elfutott, és elbeszél férfjének, és monda néki: Íme megjelent nékem az a férfiú, aki a multkor hozzám jött. **11** És felkelt, és elment Manoah az ő felesége után, és mikor odaérte ahhoz a férfiúhoz, monda néki: Te vagy-e az a férfiú, aki ez asszonyal beszéltél? És monda: Én vagyok. **12** És monda Manoah: Ha beteljesedik ígéreted, miként bánnunk a gyermekkel, és mit cselekedjék ő? **13** Az Úrnak angyala pedig monda Manoáhnak: Mindentől, a mit csak mondottam az asszonynak, őrizkedjék. **14** Mindabból, a mi csak a bortermő szőlőből származik, ne egyék, és bort és más részegítő italt ne igyék, és semmi tisztálant ne egyék. Mindazt, a mit parancsoltam néki, tartsa meg. **15** És monda Manoah az Úr angyalának: Kérlek, hadd tartóztassunk meg téged, hogy készítsünk néked egy kecskegödölyét. **16** De az Úrnak angyala így szolt Manoáhhoz: Ha megmarasztasz is, nem eszem kenyeredből, és ha áldozatot készítesz, az Úrnak áldozd azt. Mert Manoah nem tudta, hogy az Úrnak angyala vala. **17** És monda Manoah az Úr angyalának: Kicsoda a te neved, hogy ha majd beteljesedik a te beszéded, tiszességgel illetheszünk téged. **18** És monda néki az Úrnak angyala: Miért kérdezősködöl nevem után, a mely olyan csodálatos? **19** Mikor aztán Manoah a kecskegödölyét és ételáldozatot vette, és megáldozá azt egy sziklán az Úrnak: csodadolgot cselekedék Manoáhnak és feleségenek szeme láttára: **20** Tudniliuk, mikor a láng felcsapott az oltárról az ég felé, az oltár lángjában felszállott az Úrnak angyala. Mikor pedig ezt meglátták Manoah és az ő felesége, arczszal a földre borultak. **21** És többé nem jelent meg az Úrnak angyala Manoáhnak és feleségenek. Ekkor tudta meg Manoah, hogy az Úrnak angyala volt az. **22** És monda Manoah az ő feleségeinek: Meghalván meghalunk, mert az Isten láttuk. **23** Akkor monda néki az ő felesége: Ha meg akart volna ölni az Úr minket, nem fogadta volna el kezünkön az egészen őröldözöt és az ételáldozatot, és nem mutatta volna nékünk mindezeket, sem pedig nem hallattot volna velünk ilyeneket. **24** És szült az asszony fiat, és nevezé annak nevét Sámsonnak, és felnevekedék a gyermek, és megáldá őt az Úr. **25** És kezdé az Úrnak lelke őt indítani a Dán táborában, Czóra és Estháol között.

14 És lement Sámson Timnátba, és meglátott egy nőt Timnátban a Filiszteusok lányai közül. **2** És mikor hazament, elbeszélte ezt atyának és anyjának, és monda: Egy nőt láttam Timnátban a Filiszteusok lányai között, most azért vegyétek őt nékem feleségül. **3** És monda néki az ő atya és anyja: Hát nincsen a te atyádfiaink és az én egész népemnek leányai között nő, hogy te elmegy, hogy feleséget végy a körülmetéletlen Filiszteusok közül? És monda Sámson az ő atyának: Ót vegyed nékem, mert csak ő kedves az én szemeim előtt. **4** Az ő atya és anyja pedig nem tudják vala, hogy ez az Úrtól van, hogy ő alkalmatosságot keres a Filiszteusok ellen,

mert abban az időben a Filiszteusok uralkodtak Izráel felett.

5 És lement Sámson az Ő atyával és anyjával Timnátba, és mikor Timnának szőlőhegyéhez értek, íme egy oroszlánkölyök jött ordítva elébe.

6 És felindítá őt az Úrnak lelke, és úgy kettészakasztá azt, mint a hogyan kettészakastatik a gödölye; pedig semmi sem volt kezében. De atyának és anyjának nem mondta el, a mit cselekedett.

7 És mikor leérkezett, beszélt a nővel, aki kedves volt Sámson szemei előtt.

8 Mikor pedig egynéhány nappal azután visszatért, hogy őt hazavigye, lekerült, hogy megnézze az oroszlánnak holttestét: hát íme egy rajmá volt az oroszlánnak tetemében, és méz.

9 És kiszedte azt markaiba, és a mint ment-mendegélt, eszegetett belőle, és mikor hazaért atyához és anyához, addott abból nékik is, és azok is ettek; de nem mondta meg nékik, hogy az oroszlán holttestemből vette ki a mézet.

10 És azután lement az Ő atya ahhoz a nőhöz, és Sámson lakodalmat tartott ott, mert úgy szoktak cselekedni az ifjak.

11 Mikor pedig meglátták őt a Filiszteusok, harmincz társat adtak mellé, hogy legyenek ő vele.

12 És monda nékik Sámson: Hadd vessek előtökbe egy találós mesét, ha azt megfejtitek nékem a lakodalom hétnapja alatt és kitaláljátok; adok néktek harmincz inget és harmincz öltöző ruhát;

13 De ha nem tudtátok megfejteni, ti adtok nékem harmincz inget és harmincz öltöző ruhát. Azok pedig mondának néki: Add elő találós mesédet, hadd halljuk.

14 Ő pedig monda nékik: Az evőből étek jött ki S az erősből édes jött ki. De nem tudták a találós mesét megfejteni három egész napon át.

15 Lőn annakokáért heted napon, mondának Sámson feleségének: Vedd reá férjetet, hogy fejtse meg nékünk a találós mesét, hogy valamiképen meg ne égessünk téged és a te atyádnak házáttízzel; vagy azért hívhatok ide minket, hogy koldussá tegyetek bennünket, vagy nem?

16 És sírt a Sámson felesége ő előtte, és monda: Bizony te gyűlölsz engem, és nem szeretsz. Egy találós mesét vetettél az én népem fiai elé és nékem sem fejtettet meg. Ő pedig monda néki: Íme még atyámnak és anyámnak sem mondtam meg, hát néked mondanám meg?

17 Az pedig hétnapon át sírdogált előtte, a meddig a lakodalom tartott. Végre a hetedik napon megmondá néki, mert folyvást zaklatta őt. Ő pedig aztán megfejté a találós mesét népe fiainak.

18 És mondának néki a város férffai a hetedik napon, mielőtt még a nap lement volna: Mi édesebb, mint a méz, És mi erősebb, mint az oroszlán? Ki monda nékik: Ha nem az én üszőmön szántottatok volna, Mesém soha ki nem találtatok volna.

19 Ekkor felindítá őt az Úrnak lelke, és elment Askelonba, és megölt közülök harmincz férfiút, és elvette ruhájukat és azoknak adta ez öltöző ruhákat, a kik a találós mesét megoldották. És felgeredett haragjában elment az Ő atyának házához.

20 A Sámson felesége pedig férjhez ment az Ő egyik társához, akit társaságába vett vala.

15 Lőn pedig néhány nap múlva, a búzaaratásnak idejében, meglátogatta Sámson az Ő feleségét, egy kecskegödölyét vivén néki, és monda: Bemegyek az én feleségemhez a hálóházba. De nem hagyá őt bemenni az Ő atya.

2 És monda annak atya: Azt gondoltam, hogy gyűlölv gyűlöli őt, azért odaadtam őt a te társadnak; de hát vajjon húga nem szébb-é

nálánál? Legyen ő helyette most az a tized.

3 És monda néki Sámson: Teljesen igazam lesz most a Filiszteusokkal szemben, ha kár okozok nékik.

4 És elment Sámson, és összefogdosott háromszáz rókát, és csóvákat vevén, a rókák farkait egymáshoz kötözé, és egy-egy csóvát tett minden két rókának farka közé.

5 És meggyűjtá tűzzel a csóvákat, és beeresztette azokat a Filiszteusok gabonájába, és felgyűjtá a gabonakalangyákat, az álló vetések, a szőlőket és az olajfaerdőket.

6 Akkor mondának a Filiszteusok: Ki cselekedte ezt? És mondák: Sámson, Thimneus veje, mert elvette tőle az Ő feleségét, és adta azt az Ő társának. Felmenének annakokáért a Filiszteusok, és megégették az asszonyt és annak atyát tűzzel.

7 Sámson pedig monda nékik: Bátor ezt cselekedtétek, mégis addig nem nyugszom meg, míg bosszumat ki nem töltöm rajtakat.

8 És megverte őket keményen válluktól temporuskig, és lement és lakott Ethamban, a sziklabarlangban.

9 A Filiszteusok pedig felmentek, és megszállták Júdát, és Lehiben telepedtek le.

10 Akkor mondának a Júda férffai: Miért jöttetek fel ellenünk? Azok pedig mondának: Sámsont megkötözni jöttünk fel, hogy úgy cselekedjünk vele, mint ő cselekedett mi velünk.

11 Ekkor hárômezer ember ment le Júdából Ethamba, a sziklabarlanghoz, és monda Sámsonnak: Nem tudod-é, hogy a Filiszteusok uralkodnak mi rajtunk? Miért cselekedted ezt velünk? Ő pedig monda nékik: A miképen cselekedtek ők velem, én is úgy cselekedtem velük.

12 És mondának néki: Azért jöttünk le, hogy megkötözünk, és hogy a Filiszteusok kezébe adjunk téged. Sámson pedig monda nékik: Esküdjetedek meg nékem, hogy ti nem rohantok reám.

13 És azok felelénék néki, mondván: Nem! csak megkötözvén megkötözünk, és kezökbe adunk; de nem ölünk meg téged. Azután megkötöztek őt két új kötéllel, és felvezették őt a kősziklárról.

14 És mikor Lehi felé közeledett, és a Filiszteusok már ujjongtak előbe: felindítá őt az Úrnak lelke, és olyanok lettek a karján levő kötelek, mint a lenszálak, melyeket megperzel a tűz és lemlálltak a kötésük kezeiről.

15 És egy nyers szamárállcsontot találta, és kinyújtva kezét, felvezve azt, és agyonvert vele ezer embert.

16 És monda Sámson: Szamár állcsontjával seregeket seregre, Szamár állcsontjával ezer férfit vertem le.

17 És mikor ezt elmondotta, elvetette kezéből az állcsontot, és elnevezé azt a helyet Ramath-Lehinek.

18 Azután megszemjűhözé felette igen és felkiáltott az Úrhoz, és monda: Te adadt szolgád kezébe ezt a nagy győzelmet, és most szomjan kell meghalnom, és a körülmetéletlenek kezébe jutnom.

19 Akkor meghasítá Isten a zápfogat, mely az állcsontban volt, és víz fakadt ki abból. Ő pedig ivott, ereje megtért, és megéleddet.

Azért neveztetik a „segítségül hívás forrásának” e hely Lehiben mind e mai napig,

20 És itélé Sámson Izráelt a Filiszteusok idejében húsz esztendeig.

16 És elment Sámson Gázába, és megláttott ott egy paráznaasszonyt, és bement hozzá.

2 A gázabelieknek pedig mikor megmondották, mondván: Ide jött Sámson! körülvevék őt, és leselkedének ő utána egész éjszakán át a város kapujában, és hallgatóztak egész éjjel, és azt mondta: Reggel, ha világos lesz, megöljük őt.

3 És aluvék Sámson éjfélig. Éjfélkor pedig felkelt, és megfogván a város kapujának szárnyait, a kapufélfákkal és a

závárokkal együtt kiszakította azokat, és vállaira vette, és felvitte a hegy tetejére, mely Hebronnal szemben fekszik. 4 És történt azután, hogy megszeretett egy asszonyt a Sórek völgyében, a kinek neve Delila volt. 5 És felmenének ő hozzá a Filiszteusok fejedelmei, és mondának néki: Kérdezd ki őt és tud meg, miben áll az ő nagy ereje, és miképen vehetünk rajta erőt, hogy megkötözzük és megkínozzuk őt, és mi mindenük adunk néked ezerszáz ezüst siklust. 6 És monda Delila Sámsonnak: Mondd meg nékem, miben van a te nagy erőd és mivel kellene téged megkötni, hogy megkínózhassanak téged. 7 És felel néki Sámson: Ha megkötöznek hét nyers gúzsza, melyek még nem száradtak, akkor elgyengülök és olyan leszek, mint más ember. 8 Akkor hoztak néki a Filiszteusok fejedelmei hét nyers gúzst, a mely még nem volt száraz, és megkötöz őt azzal. 9 A lesben állók pedig ott várta annál a hálókamarában. És monda néki: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! És elszakasztá a gúzsakat, miképen elszakad a csepűfonal, ha tűz éri, – és ki nem tudódék, miben volt az ő ereje. 10 És monda Delila Sámsonnak: Íme rászedtél, és hazugságot száltál nékem, most mondd meg igazán, hogy mivel lehet téged megkötözni? 11 Ő pedig monda néki: Ha erősen megkötöznek új kötelekkel, melyekkel még semmi dolgot nem végeztek, akkor elgyengülök és olyan leszek, mint más ember. 12 És vett Delila új köteleket, és megkötözte őt velük, és monda néki: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! (mert ott leselkedtek utána a hálókamarában). De ő ítélte azokat karjairól, mint a fonalat. 13 És monda Delila Sámsonnak: Meddig fogsz még rászedni engem és hazudni nékem? Mondd meg egyszer már, mivel kötözthetetl meg? – Ő pedig monda néki: Ha összeszövöd az én fejemnek hét fonatékjam a nyüstfonálla. 14 És szeggel megerősítvén a zugolyt, monda: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! Az pedig felébredvén álmából, kitépte a zugolyszeget és a nyüstfonalat. 15 Ekkor monda néki Delila: Miképen mondhatod: Szeretlek téged, ha szíved nincsen én velem? Immár három ízben szedtél rá engem, és nem mondadt meg, hogy miben van a te nagy erőd? 16 Mikor aztán ő minden nap zaklatta szavaival, és gyötörte őt: halálosan belefáradt a lelke, 17 És kitárta előtte egész szívét, és monda néki: Borotva nem volt soha az én fejemen, mert Istennek szentelt vagyok anyám méhétől fogva; ha megnyírattam, eltávozik tőlem az én erőm, és megerőtlenedem, és olyan leszek, mint akármely ember. 18 És mikor láta Delila, hogy kitárta volna előtte egész szívét, elküldött, és elhívatá a Filiszteusok fejedelmeit, és ezt izené: Jöjjetek fel ez egyszer, mert ő kitárta nékem egész szívét. És felmentek ő hozzá a Filiszteusok fejedelmei, és a pénzt is felvitték kezükben. 19 És elaltatta őt az ő térdin, és előhívott egy férfiú, és lenyíratta az ő fejének hét fonatékát, és kezdté őt kínozni. És eltávozott tőle az ő ereje. 20 És monda: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! Mikor pedig az az ő álmából felserkent, monda: Kimegyek most is, mint egyébkor, és lerázom a kötelékeket; mert még nem tudta, hogy az Úr eltávozott őtőle. 21 De a Filiszteusok megfogták őt, és kiszúrták szemeit, és levezették őt Gázába, és ott megkötözték két vasláncszal, és őrölne kellett a fogházban. 22 De az ő fejének haja újra kezdett nőni, miután megnyíretett. 23 És mikor a Filiszteusok fejedelmei

összegyűlték, hogy az ő istenüknek, Dágonnak nagy áldozatot áldozzanak, és hogy örvendezzenek, mondának: Kezünkbe adta a mi istenünk Sámsont, a mi ellenségünket. 24 És mikor láta ő a nép, dicsérték az ő istenőket, mert – mondának – kezünkbe adta a mi istenünk a mi ellenségünket, földünk pusztítóját, és a ki sokat megölt mi közülünk. 25 Lón pedig, hogy mikor megvídáult az ő szívök, mondának: Hívátok Sámsont, hadd játszék előttük, és az oszlopok közé állították őt. 26 Sámon pedig monda a fiúnak, aki őt kézenfogva vezette: Ereszsz el, hadd fogjam meg az oszlopokat, a melyeken a ház nyugszik, és hadd támaszkodjam hozzájuk. 27 A ház pedig tele volt férfiakkal és asszonyokkal, és ott voltak a Filiszteusok összes fejedelmei, és a tetőzeten közel háromezeren, férfiak és asszonyok, a Sámson játékának nézői. 28 Ekkor Sámon az Úrhoz kiáltott, és monda: Uram, Isten, emlékezzél meg, kérlek, én rólam, és erősíts meg engemet, csak még ez egyszer, óh Isten! hadd álljak egyszer bosszút a Filiszteusokon két szemem világáért! 29 És átfogta Sámon a két középső oszlopot, melyeken a ház nyugodott, az egyiket jobb kezével, a másikat bal kezével, és hozzájok támaszkodott. 30 És monda Sámon: Hadd veszszek el én is a Filiszteusokkal! És nagy erővel megrándította az oszlopokat, és rászakadt a ház a fejedelmekre és az egész népre, mely abban volt, úgy hogy többet megölt halálával, mint a mennyit megölt életében. 31 És lementek az ő testvérei és atyjának egész háza, és elvivék őt, és hazatérvén, eltemették Czóra és Estháol között, atyjának, Manoahnak sírjába, minekutána húsz esztendeig ítélte az Izráelt.

17 Vala pedig egy férfiú Efraimnak hegycsúcsán való, kinek neve Míka vala; 2 És monda az ő anyjának: Az az ezerszáz ezüst, mely tőled elvétetett, és a mely miatt te átkozódál, és füleimbe is mondadt, íme az az ezüst én nálam van, én vettetem el azt. És monda az ő anyja: Légy megáldva, fiam, az Úrtól! 3 És visszaadta az ezerszáz ezüstpénzt az ő anyjának. És monda az ő anyja: Szentelje szentelmem e pénzt az Úrnak az én kezeimből fiaimért, hogy egy faragott és öntött bálvány készítessék abból, azért most visszaadom azt tenéded. 4 De ő megint visszaadá a pénzt anyjának, és vőn az ő anyja kétszáz ezüstpénzt, és odaadá azt az ötvösnek, és az készített abból egy faragott és öntött bálványt. Ez azután a Míka házában volt. 5 És a férfiúnak, Míkának volt egy temploma, és készített efődot és terafimot, és felszentele az ő fiai közül egyet, és ez lón néki papja. 6 Ebben az időben nem volt király Izráelben, hanem kiki azt cselekedte, a mit jónak látott. 7 Vala pedig egy ifjú, Júdának Bethleheméből, a Júda nemzettségből való, ki Lévita vala, és ott tartózkodott vala. 8 És elméne ez a férfiú Júdának Bethlehem városából, hogy ott tartózkodjék, ahol helyet talál. Így jött az Efraim hegycsúcsára, Míka házához, vándorlása közben. 9 És monda néki Míka: Honnan jössz? És monda: Lévita vagyok Júdának Bethleheméből, és járok s kelek, hogy hol találnék helyet. 10 És monda néki Míka: Maradj nálam, és légy nékem atyám és papom, és én adok néked esztendőnként tíz ezüstpénzt és egy öltözök ruhát és eledelet. És a Lévita beszegődött. 11 És tetszék a Lévitának, hogy megmaradjon annál a férfiúnál: és olyan lón néki az az

ifjú, mint egyik az ó fiai közül. **12** És felszentelte Míka a Lévitát; így lett papjává az ifjú, és maradt Míka házánál. **13** És monda Míka: Most tudom, hogy jól fog velem tenni az Úr, mert e Lévita lett papom.

18 Ebben az időben nem volt király Izráelben, és ezekben a napokban keresett a Dán nemzetisége magának örökséget, ahol lakjék, mert nem jutott néki minden ideig az Izráel törzsei között osztályrész. **2** És elküldöttek a Dán fiai az ó házoknápe közül öt férfiút, vitéz férfiakat a magok határaiból, Czórából és Esthárból, hogy kérmejék ki és nézzék meg jól a földet, és mondának nékik: Menjetek el, kérmejétek ki a földet. És elérkeztek az Efraim hegycsúcsra, a Míka házához, és ott megháztak. **3** Mikor a Míka házánál voltak, megismerték az ifjú Lévitának hangját, és hozzá mentek, és mondának néki: Ki hozott téged ide? Mit csinálsz itt, és mi járatban vagy? **4** Ő pedig monda nékik: Ezt meg ezt cselekedte velem Míka, és megfogadott engem, és papjává lettem. **5** És mondának néki: Kérdezd meg Istenötől, hogy hadd tudjuk meg, ha szerencsés lesz-e a mi útunk, a melyen járunk? **6** És monda nékik a pap: Menjetek el békességgel; a tí utatok, a melyen jártok, az Úr előtt van. **7** És elment az öt férfiút, és Laisba jutott, és látták a népet, a mely benne volt, hogy minden félelem nélkül lakik, a Sidonbeliek szokása szerint él csedesen és bátorosan, és nincs senki, aki öket bántaná az országban, vagy úr volna felettesük, és távol vannak a sidoniaktól, és nincs senkivel semmi dolguk. **8** És mikor visszatértek atyokfaihoz Czórából és Esthárból, és kérdeztek tőlük az ó atyokfiai: Mi jóval járatok? **9** Mondának: Keljetek fel, és menjünk fel ellenök, mert láttuk a földet, hogy íme igen jó, és ti vesztek ültök? ne legyetek restek a menetelre, hogy elmenjetek elfoglalni azt a földet. **10** Ha elmentek, biztonságban élő néphez mentek, és a tartomány tágas; mert Isten kezetebe adta azt a helyet, ahol semmiben sincs hiány, a mi csak a földön van. **11** És elment onnan a Dán nemzetéből, Czórából és Esthárból, hatszáz férfiú hadiszerszámokkal felkészülten. **12** És felvonultak, és taborba szálltak Kirjáth-Jeárimban, Júdában. Ezért hívják azt a helyet Dán táborának mind e mai napig. És ez Kirjáth-Jeárim mögött fekszik. **13** És onnan felvonultak az Efraim hegycsúcsra, és Míka házába mentek. **14** És szólt az az öt férfiút, aki elment kikérmelelni Lais földét és monda atyafainak: Tudjátok-e, hogy ebben a házban efód és teráf, faragott és öntött bálvány van? Hát elgondolhatjátok, hogy mit cselekedjetek. **15** És betértek oda, és az ifjú Lévitához mentek a Míka házába, és köszöntötték őt: Békességgel! **16** A hadiszerszámokkal felkészült hatszáz férfiú pedig, kik a Dán fiai közül valók voltak, a kapu előtt állott. **17** És az az öt férfiút, aki a föld kikérmeleésére ment volt el, mikor felment és megérkezett oda, elvette a faragott képet, az efódot, a teráfot és az öntött bálványt; a pap pedig ott állott a kapu előtt a hadiszerszámokkal felkészült hatszáz férfiúval. **18** Mikor pedig ezek a Míka házához bementek és elvették a faragott képet, az efódot, a teráfot és az öntött bálványt, monda nékik a pap: Mit miveltek? **19** Azok pedig mondának néki: Hallgass, tudd kezed ajakadra, és jöjj el velünk, és légy nékünk atyánk és papunk. Melyik jobb, hogy egy ember házának légy papja, vagy hogy

Izráelben egy nemzetének és háznépének légy papja? **20** És örvendett ezen a papnak szíve, és elvitte az efódöt és a teráfot és a faragott képet, és velük a nép közé ment. **21** És megfordulván elvonultak, magok előtt küldve a gyermeketeket, a barmokat és drágaságaikat. **22** Mikor pedig már messze jártak a Míka házától, a férfiak, aki a Míka házának szomszédságában laktak, összegyűltek, és utána mentek a Dán fiainak. **23** És utána kiáltottak a Dán fiainak. Azok pedig visszafordulván mondának Míkának: Mi bajod van, hogy így felsereglettél? **24** És monda: Isteneimet vették el, a melyeket készítettem, és papomat, és elmentetek, hát mím van még egyebem? és mégis azt mondjátok nékem: mi bajom van? **25** És mondának néki a Dán fiai: Ne hallasd többé hangodat, hogy rátok ne rontsanak e felbőszített emberek, és te a magad életét és házadnépe életét el ne veszítsd! **26** És elmentek a Dán fiai a magok útján, és mikor Míka láttá, hogy azok erősebbek nála, megfordult, és visszatért házához. **27** Ők pedig elvitték, a mit Míka készítettem, és a papot, aki nála volt, és Lais ellen mentek, a nyugodtan és biztonságban élő nép ellen, és leölték őket fegyvernek élivel, és a várost megégették tüzzel. **28** És nem volt senki, aki őket megszabadította volna, mert messze volt Sidontól, és semmi dolguk nem volt senkivel. Lais pedig a Béth-Rehab völgyében feküdt és itt építették meg a várost, és telepedtek meg benne. **29** És elnevezték a város nevét Dánnak, atyjoknak Dánnak nevéről, aki Izráelnek született volt. Bár először Lais volt a város neve. **30** És felállították magoknak a Dán fiai a faragott képet, és Jonathán, a Manasse fiának Gersomnak fia és az ó fia voltak papok a Dán nemzetében egészen a föld fogásának idejéig. **31** És felállítva tarták a Míka faragott képét, a melyet az készítettem, mindaddig, míg az Istenháza Silóban volt.

19 Ugyanebben az időben, a mikor nem volt király Izráelben, mint jövevény tartózkodott az Efraim hegység oldalán egy Lévita, aki ágyas nőt szerzett magának Júda Bethleheméből. **2** Paráználkodék pedig nála az ó ágyasa és elméne tőle atyának házához, Júdának Bethlehemébe, és ott maradt négy hónapig. **3** Ekkor felkelvén az ó férje, utána ment, hogy lelkére beszéljen, és hogy visszavigne őt. Szolgája és egy pár szamar volt vele. Az pedig bevezette őt az ó atyának házába, és mikor megláttá őt a leánynak atyja, örvendve elője ment. **4** És ott tartóztatá őt ipa, a leánynak atyja, és ő ott maradt nála hárrom napig, és ettek, ittak, és ott is hálta. **5** És mikor a negyedik napon reggel korán felkeltek, és ő felkészült, hogy elmenjen, monda a leánynak atyja az ó vejének: Erősítsd meg szívedet egy falat kenyérrel, azután menjek el. **6** És leülték, és mindenkiten együtt ettek és ittak, és monda a leány atyja a férfiúnak: Gondold meg és hálj itt az éjjel és gyönyörködjék a te szíved. **7** Mikor pedig felkelt az a férfiút, hogy elmenjen, addig marasztá őt az ipa, hogy ott maradt megint éjszakára. **8** És felkelt azután az ötödik napon jókor reggel, hogy elmenjen, és monda a leánynak atyja: Erősítsd meg, kérlek, a te szívedet. És mulatozának, míg elhanyatlék a nap, és együtt evének mindenket. **9** Ekkor felkelt az a férfiút, hogy elmenjen ágyasával és szolgájával; de ipa, a leánynak atyja, így szolt hozzá: Íme a nap már lehanyatlílik, hogy beesteledjék, azért háljatok meg itt; íme nyugalomra hajlik

a nap, hálj itt, és gyönyörködjék a te szíved; holnap aztán készüljetek fel jókor reggel a ti útakra, és menj el sátorodba.

10 De a férfiú nem akart ott meghálni, és felkelt és elment, és egész Jebusig jutott, – ez Jeruzsálem. Egy pár megterhelt szamár és ágyasa volt vele. **11** Mikor pedig Jebus mellett voltak, a nap már igen alászállott, és monda a szolga az ő urának: Jerünk és téjrünk be a Jebuzeusok e városába, és hálunk ott.

12 És monda néki az ő ura: Ne téjrünk be az idegenek városába, ahol senki sincs az Izráel fiai közül, inkább menjünk el Gibeáig.

13 És monda az ő szolgájának: Síess, és menjünk e két hely valamelyikébe, és hálunk vagy Gibeában, vagy Rámában.

14 És tovább vonultak, és elmenének, és a nap Gibea mellett ment le felettük, a mely Benjáminé. **15** És oda térték, hogy bemenjenek és megháljanak Gibeában. Mikor pedig oda bement, leült a város piaczán, mert nem volt senki, aki őket házába behívna éjszakára. **16** És íme egy öreg ember jöve a munkából a mezőről késő estve. Ez a férfiú az Efraim hegységéről való volt, és csak jövevény Gibeában, míg a helynek lakói Benjáminiták voltak. **17** És mikor felelmezte szemeit, és megláttá azt az utas embert a város piaczán, monda az öreg ember néki: Hová mégy és honnan jösz? **18** Ez pedig monda néki: Megyünk Júda Bethleheméből az Efraim hegység oldaláig, a honnan való vagyok. Júda Bethlehemében voltam és most az Úr házához megyek, és nincsen senki, aki házába fogadna engem. **19** Pedig szalmánk és abrakunk is van szamaraink számára, és kenyeres és borom is van a magam és a te szolgálód és emez ifjú számára, ki szolgáddal van, úgy hogy semmiben sem szűkölökünk. **20** Ekkor monda a vén ember: Békesség néked! Mindarra, a mi nélkül csak szűkölökönél, nékem lesz gondom. Csak nem hálász itt az utcán?! **21** És elvezette őt az ő házához és abrakot adott az ő szamarainak. Azután megmosták lábaikat, és ettek és ittak. **22** És mikor végan lakanának, íme a város férffai, a Béliálfiainak emberei, körülvették a házat, és az ajtót döngötve, mondának az öreg embernek, a ház urának, mondván: Hozd ki azt a férfiút, aki házadhoz jött, hogy ismerjük meg őtet. **23** És kiment hozzájuk aki a férfiú, a háznak ura és monda nézik: Ne, atyámfiai, ne cselekedjetek ilyen gonoszt, minekutána az a férfiú az én házamhoz jött, ne tegyétek vele azt az alávaló dolgot. **24** Ímé itt van hajdon leányom és az ő ágyasa, ezeket hozom ki néktek, és ezeket nyomorgassátok, és tegyétek velük azt, a mit csak tetszik, csak a férfiúval ne cselekedjetek azt az alávaló dolgot. **25** A férffák azonban nem akartak reá se hallgatni. Ekkor kézen fogta az a férfiú az ő ágyasát, és kivitte nézik az utcára. Ezek pedig megszeplősíték őt, és gonoszul élének vele egész éjszaka reggelig, és csak mikor feltetszett a hajnal, akkor bocsátották el. **26** És elment az asszony virradat előtt és reggel ott rogyott össze annak a férfiúnak háza ajtajánál, a melyben az ő ura volt reggelig. **27** Mikor pedig felkelt az ő ura reggel, és kinyitotta a ház ajtaját, és kiment, hogy útnak induljon, íme az asszony, az ő ágyasa, ott feküdt elterülve a ház ajtaja előtt, és kezei a küssöbön. **28** És monda néki: Kelj fel és menjünk el. De az nem felelt néki. Ekkor feltette őt a szamárra, és felkelt a férfiú, és elment hazájába. **29** És mikor hazaért, kést vett elő, és megfogta ágyasát, és tagróltagra szétvagdalta őt tizenkét darabba, és szétküldözte Izráel

minden határába. **30** Lón pedig, hogy mindenki, aki ezt láta, azt mondotta: Nem történt és nem láttatott ehhez hasonló dolog, mióta csak feljöttek az Izráel fiai Égyptomnak földéből mind e mai napig. Gondolkodjatok e dolog felől, tartsatok tanácsot és beszéljétek meg.

20 Erre kivonultak az Izráel minden fiai és összegyülekezett a nép, mint egy ember, Dántól fogva Bersebáig és a Gileád földéig, az Úrhoz Mispába. **2** És megjelentek az egész népnek főfő emberei, az Izráeliek minden nemzetiségei az Isten népének gyülekezetében, négyszázezer gyalogos, fegyverfogható férfiú. **3** De meghallották a Benjámin fiai is, hogy felmentek az Izráel fiai Mispába. Az Izráel fiai pedig mondának: Mondjátok meg, hogy mint történt ez a goroszság? **4** És felele a Lévita, a megölöttet asszonyak férje, és monda: Gibeába, mely Benjáminé, mentem én és az én ágyasom, hogy ott megháljak. **5** És ellenem támadtak Gibeának férffai, és körülvették miattam a házat éjjel, engem akartak megölni, de az én ágyasomat nyomorgatták meg annyira, hogy meghalt. **6** Ekkor fogtam ágyasomat, és szétvagdaltam őt, és szétküldöztem az Izráel örökségének minden tartományaiba, mert útálatosséget és aljasságot követtek el Izráelben. **7** Íme mindenjában, kik itt vagytok Izráel fiai, szóljatok erről és tanácskozzatok felőle. **8** Ekkor felállott az egész nép, mint egy ember, mondván: Senki közülünk sátorába ne menjen, és senki házához ne térjen, **9** Mert most Gibea ellen ezt cselekedéndük: sorsot vetünk rá. **10** És választunk tíz férfiút száz közül, és százat ezer közül, és ezeret tízezer közül, Izráelnek minden nemzetiségből, hogy hordjanak élelmet a népnek, hogy ez elmenvén, cselekedjék Benjámin Gibeájával annak minden gonoszsága szerint, melyet elkövetett Izráelben. **11** És összegyülekezett Izráel minden férffia a város ellen, mint egy ember, egyesülten. **12** És követeket küldötték az Izráel nemzetiségei Benjámin minden törzseihez, mondván: Micsoda aljasság az, a mi ki közöttetek történt? **13** Most adjátok ki azokat a férffikat, a Béliálfiait, a kik Gibeában vannak, hogy megöljük őket, és kitisztítsuk a gonoszt Izráelből. De a Benjámin fiai nem akartak hallgatni testvéreiknek, az Izráel fiainak szavára, **14** Hanem egybegyűltek a Benjámin fiai a városokból Gibeába, hogy kimenjenek harcolni az Izráel fiaival. **15** És azon a napon a Benjámin fiai, a kik a városokból jöttek fel, huszonhatezer fegyverfogható férfiú számlálának, Gibea lakói kívül, kik szám szerint hétszázan voltak, mind válogatott férfiú. **16** Ebből az egész népből volt hétszáz válogatott férfiú, a kik suták voltak. Ezek mindenjában a parityával hajszállyira biztosan találtak és nem hibázták el. **17** Az Izráel fiai pedig szám szerint, a Benjámin fiaiak kívül, négyszázezer voltak, fegyverfogható emberek, és mind hadakozó férffák. **18** Ekkor felkeltek, és felmentek Béthelbe, és megkérdezték az Isten, és mondának az Izráel fiai: Ki menjen fel először közülünk a Benjámin fiai ellen hadakozni? És monda az Úr: Júda először. **19** Felkeltek azért az Izráel fiai reggel, és táborba szálltak Gibea előtt. **20** És kimentek Izráel emberei harcolni Benjámin ellen, és csatarendbe álltak fel ellenük az Izráel emberei Gibeánál. **21** És kivonultak a Benjámin fiai is Gibeából, és levertek az Izráel fiai közül az nap huszonkétezeret a földre. **22** De a nép, Izráel férffai, megbátoríták magukat, és újra csatarendbe álltak

ugyanazon a helyen, a melyen előtte való nap sorakoztak. 23 És felmenének az Izráel fiai, és ott sírtak, az Úr előtt egész estig, és megkérdeztek az Urat, mondván: Vajjon elmenjék még harcolni az én atyámfianak, Benjáminnak fiai ellen? Az Úr pedig monda: Menjetek fel ellene! 24 És mikor az Izráel fiai másnap a Benjámin fiai ellen felvonultak, 25 Kijött elbük Benjámin Gibeából másnap, és levert az Izráel fiai közül még tizennyolczezer embert a földre, kik mindenian fegyverfoghatók valának. 26 Ekkor felment Izráel minden fia és az egész nép, és elmenvén Béthelbe, sírtak, és ott maradtak az Úr előtt és bőjtöltek aznap egész estvéig, és égoálzottattal és háládoó áldozattal áldoztak az Úr előtt. 27 És megkérdezék az Izráel fiai az Urat, – mert ott volt abban az időben az Isten frigyládja. 28 És Fineás, az Áron fiának Eleázárnak fia szolgált körülötte abban az időben – mondván: Vajjon még egyszer felmenjék-é harcolni az én atyámfianak Benjáminnak fiaival, vagy pedig abbanhagyjam? És monda az Úr: Menj, mert holnap kezdebe adom őket. 29 És leseket vetett Izráel Gibeá ellen köröskörül. 30 És felvonultak az Izráel fiai a Benjámin fiai ellen harmadnapon, és felállottak Gibeá ellen úgy, mint annakelőtte. 31 Ekkor kijöttek a Benjámin fiai a nép ellen, elszakasztanák a várostól, és elkezdették a népet verni, és ölni, mint annakelőtte, a mezőn, a két úton, melynek egyike Béthelbe, másika Gibeá felé vezet, és már megöltek minisztyeg harmincz férfiút Izráelből. 32 És mondának a Benjámin fiai: Megverettetnek ezek előttünk megint, mint először. Az Izráel fiai pedig mondának: Fussunk el és szakaszszuk el őket a várostól, ki az országútra. 33 És az Izráel minden fia elhagya helyét és Baál-Thámárnál állott fel. Izráel lesei pedig előtörtek rejtekheleyekből Maareh-Gabából. 34 Ekkor az egész Izráelből tízezer válogatott férfiú tört Gibeá ellen, és néki búslának a harcznak, és amazonok észre sem vették, hogy veszedelemben forognak. 35 Így verte le az Úr Izráel előtt Benjámint, és elpusztítottak az Izráel fiai azon a napon a Benjámin fiai közül huszonötötezerszáz férfiút, kik mind fegyverfoghatók voltak. 36 Benjámin fiai tehát látták, hogy megveretnek, mivel Izráel férfiai csak azért adtak helyet Benjáminnak, mert ők a leséken bíztak, a melyeket Gibeánál helyeztek el. 37 És a les elősietett és előtört Gibeá ellen, és a les bevonult, és leölte az egész várost fegyvernek élivel. 38 És abban egyeztek meg Izráel férfai a les-csapatokkal, hogy erős füstfelleget bocsátanak fel a városból. 39 Mikor aztán az Izráel férfiai visszafordultak a harcz közben, és Benjámin megkezdte az öldökést és leölt minisztyeg harmincz férfiút Izráelből, és azt gondolta magában: Bizony megverettetnek előttünk, mint az első ütközetben: 40 Épen akkor kezdtett a felhő felemelkedni a városból, mint egy füstoszlop. És mikor aztán Benjámin hátrátéktint, láta, hogy íme a város lángja már feléri az egét. 41 És az Izráel fiai megfordultak, és megijednének a Benjámin fiai, a kik most látták csak, hogy rajtok a veszedelem. 42 És elfutottak az Izráel férfai elői a pusztába vivő útra; de a harcz ott is utolérte őket, és az út közepeön ölték le a városból jövőket. 43 Körülvették Benjámint, üldözték őt, letiporták a pihenő helyen, egészen a Gibeá előtt keletre eső vidéig. 44 És elesett Benjámin közül tizennyolczezer ember, mindenian vitéz férfiak. 45 Ekkor megfordultak, és a pusztába menekültek, a Rimmon sziklájához;

de az útakon még megöltek közülök ötezer embert, és azután egész Gideomig mentek utánok, és megöltek közülök kétezer embert. 46 Azok tehát, akik elestek Benjámin közül, összesen huszonötözer voltak, kik mindenian fegyvert fogtak azon a napon, és mindenian vitéz férfiak voltak. 47 De hatszáz férfiú megfordult, és elmenekült a pusztába a Rimmon kősziklájára, és ott is maradt a Rimmon szikláján négy hónapig. 48 Az Izráel férfiai pedig visszatértek a Benjámin fiaira, és megölték őket fegyvernek élével a városokban az emberektől a barnokig, és a mi csak található volt; az összes városokat pedig, miket találtak, tüzzel égették meg.

21 És az Izráel fiai megesküdtek Mispában, mondván: Senki mi közülünk nem adja leányát Benjáminnak feleségül. 2 És a nép elment Béthelbe, és ott volt egész estvéig az Isten előtt, és felemelte szavát, nagy sírással sirt. 3 És mondának: Oh Uram! Izráelnek Istene! Miért történt ez Izráelben, hogy ma Izráelből egy nemzetseg hiányzik? 4 És lón másnap reggel, felkele a nép és ott oltárt épített, és egészen égoálzotat és háládoó áldozatot áldozott. 5 És mondának az Izráel fiai: Kicsoda az, a ki nem jött fel a gyülekezethez az Izráelnek minden nemzetsegéi közül az Úrhoz? Mert nagy esküt tettek volt egyszer a felől, a ki fel nem jött az Úrhoz Mispába, mondván: Meghalván meghaljon az! 6 És megszánák az Izráel fiai Benjámint, az ő atyjokfiát, és mondának: Kivágattattot ma egy nemzetseg Izráelből. 7 Mit cselekedjünk azokkal, a kik megmaradtak, hogy feleséget kaphassanak? Mert mi megesküdtünk az Úrra, hogy nem adjuk nékik feleségül a mi leányainkat. 8 És mondának: Van-é valaki az Izráel nemzetsegéi közül, a ki nem jött fel az Úrhoz Mispába? És íme Jásbes-Gileádból nem jött fel senki a gyülekezet táborába. 9 Mert megszámlálá magát a nép, és íme nem vala ott senki a Jásbes-Gileád lakosai közül. 10 Ekkor elküldött a gyülekezet oda tizenkétezer harcban edzett férfiút, és megprancsolták nékik, mondván: Menjetek el, és vágjátok le Jásbes-Gileád lakóit fegyvernek élivel, még az asszonyokat és a gyermekeket is. 11 És ezt kell cselekednetek, hogy minden férfiút és minden asszonyt, aki már férfiúval hält, öljetek meg. 12 Találnák pedig a Jásbes-Gileád lakói között négy száz szűz leányt, a kik még nem ismertek férfiút férfival való hálással, és elvitték őket a táborba Silóba, mely vala a Kanaán földén. 13 És elküldött az egész gyülekezet, és izent a Benjámin fiainak, kik a Rimmon szikláján voltak, és békességet igérének nékik. 14 Így tért vissza abban az időben Benjámin, és nékik adták azokat feleségül, a kiket meghagyta Jásbes-Gileád asszony népei közül; de így sem lón elég nékik. 15 És bájkódék a nép Benjámin miatt, hogy az Úr ilyen részt csinált az Izráel törzsein. 16 Mondának azért a gyülekezet vénei: Mit tegyünk, hogy a többiek is feleséget kapjanak, mert Benjáminból kipusztítattak az asszonyok? 17 És mondának: A Benjáminiták birtoka örökség szerint ezeké, a kik megmaradtak, mert nem szabad Izráelben egy nemzetsegnek sem eltörölhetni. 18 De mi nem adhatunk nékik feleségeket leányaink közül, mert megesküdtek az Izráel fiai, mondván: Átkozott, a ki feleséget ad Benjáminnak! 19 És mondának: Íme az Únak esztendőnként való ünnepnapja lesz most Silóban, a mely északra fekszik Bétheltől, napkelet

felé az országút mellett, a mely Bétheltől Sikem felé visz, és délre Lebonától. **20** Ezt parancsolák azért a Benjámin fiainak: Menjetek el, és leselkedjetek a szőlőkben. **21** És ha lájtátok, hogy jőnek Siló leányai a körtáncban táncolni, akkor jójjetek elő a szőlőkből, és vegyetek magatoknak kiki feleséget a Siló leányai közül, és menjetek el a Benjámin földére. **22** Ha aztán atyjaik vagy testvéreik hozzánk jőnek perlődni, akkor azt mondjuk nékik: Könöörüljetek rajtuk mi érettünk, mert nem hozhattunk mindeniknek feleséget ama hadból, és minthogy nem ti adtátok nékik, most nem vagytok vétkesek. **23** És ekképen cselekedtek a Benjámin fiai, és vőnek feleségeket az ő számuk szerint a tánczolók közül, a kiket elraboltak. És elmentek, és hazatértek örökségükbe, és felépítették a városokat, és azokban laktak. **24** Az Izráel fiai pedig eltávoztak onnét abban az időben, mindegyik a maga nemzetéhez és háznépéhez, és elmentek onnét kiki a maga örökségebe. **25** Ebben az időben nem volt király Izráelben; azért mindenki azt cselekedte, a mi jónak látszott az ő szemei előtt.

Ruth

1 És lőn azon napokban, a mikor a bírák bíráskodának, éhség lőn a földön. És elméne egy férfi a Júda Bethleheméből, hogy Moáb mezején tartózkodjék; ő meg a felesége, és a két fia. **2** A férfi neve Elimélek és felesége neve Naómi; két fiuk neve pedig Mahlon és Kiljon; efrataik, a Júda Bethleheméből valók. És eljutának Moáb mezejére, és ott valának. **3** Meghala pedig Elimélek a Naómi férje, és marada ő és az ő két fia. **4** A kik Moábita leányokat vőnek feleségül; az egyiknek neve Orpa, és a másiknak neve Ruth. És ott lakozának közel tiz esztendeig. **5** Meghalának ők is mind a ketten, Mahlon is, Kiljon is, és marada az asszony az ő két fia és férje nélkül. **6** Felkelte azért ő és az ő menyei, és ő visszatérte Moáb mezejéről; mert hallotta vala Moáb mezején, hogy meglátogatta az Úr az ő népét, hogy adjon nékik kenyeret. **7** És kiméne arról a helyről, ahol volt, és vele a két menye. És menének az úton, hogy visszatérjenek Júda földére. **8** És monda Naómi az ő két menyének: Menjetek, térijetek vissza, kiki az ő anyjának házához. Cselekedjék az Úr irgalmaságát veletek, a miképen ti cselekedtetek a megholtakkal és én velem! **9** Adj a Úr tinétek, hogy találjatok nyugodalmat, kiki az ő férje házában. És megcsókolá őket; és ők nagy felszóval sírának. **10** És mondák néki: Bizony mi veled együtt térünk a te népedhez! **11** Naómi pedig mondá: Térjek vissza leányaim! Miért jönnétek én velem? Hát ugyan vannak-é még fiak az én méhemberben, a kik férjeitek lehetnének? **12** Térjek vissza leányaim! menjetek, mert én már vénebb vagyok, semhogy férjhez mehetnék. Még ha azt mondánám is, hogy van reménységem; még ha ez éjjel férjhez mennék is és szülnék is fiakat: **13** Ugyan megvárhatnátok-é őket, a míg felnőnek? Ugyan megtartóztatnátok-é magatokat miattok, hogy férjhez ne menjek? Ne, édes leányaim! Mert nagyobb az én keserűségem, mint a tietek, mert engem talált az Úrnak keze. **14** Azok pedig nagy felszóval tovább sírának. És Orpa megcsókolá az ő napát: Ruth azonban ragaszkodék hozzá. **15** Ó pedig monda: Íme a te sőgorasszonyod visszatér az ő népéhez, és az ő isteneihez, térij vissza te is a te sőgorasszonyod után. **16** Ruth pedig monda: Ne unszolj, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak töled. Mert a hova te mégy, oda megyek, és ahol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én népem, és Istened az én Istenem. **17** Ahol te meghalsz, ott halok meg, ott temessenek el engem is. Úgy tegyen velem az Úr akármit, hogy csak a halál választ el engem töled. **18** Mikor pedig látá, hogy erősködik vele menni, nem szóla néki többet. **19** És menének mind a ketten, míglön Bethlehembe érkezének. És lőn, hogy mikor Bethlehembe érkezének, megmozdult az egész város miattok, és mondák: Nemde nem Naómi ez? **20** És ő monda néki: Ne hívjatok engem Naóminak, hívjatok inkább Márának, mert nagy keserűséggel illettet engem a mindenható. **21** Többet magammal mentem el, és elárvultan hozott vissza engemet az Úr; miért hívának hát engem Naóminak, holott az Úr ellenem fordult, és a mindenható nyomorúsággal illettet engemet? **22** Így tört vissza Naómi, és vele a Moábita Ruth, az ő menye, a ki

hazatért Moáb mezejéről. Megérkezének pedig Bethlehembe az árpaaratás kezdetén.

2 Vala pedig Naóminak egy rokona az ő férje után, előkelő derék ember Elimélek nemzetéből; neve Boáz. **2** És monda a Moábita Ruth Naóminak: Hadd menjek, kérlek, a mezőre, hogy kalászokat szedegessek az után, a kinek szemei előtt kedvességet találók. És az monda: Menj édes leányom. **3** Elméne azért és odaérkezik, szedegete a mezőn az aratók után, és történetesen oda talált a Boáz szántóföldjére, aki Elimélek nemzetéből való volt. **4** És ímé Boáz kijöve Bethlehemből, és monda az aratóknak: Az Úr legyen veletek! És ők mondának néki: Áldjon meg téged az Úr! **5** És monda Boáz az ő szolgájának, aki az aratók felügyelője volt: Kié ez a leányzó? **6** És felel a szolga, az aratók felügyelője, és monda: Az a Moábita leányzó ez, aki Naómival jött a Moáb mezejéről. **7** Aki mondá: Hadd szedegessek, kérlek, és hadd tarlózgassak a kévék közt az aratók után. És ide jöve, és itt marada reggeltől fogva mind mostanig: és csak épen most pihent egy keveset a házban. **8** És mondá Boáz Ruthnak: Ugyan hallod-é édes leányom! Ne menj szedegetheti más mezőre és el ne menj innen; hanem menj mindenütt szolgálójomban után. **9** Szemeid legyenek a mezőn, a melyet aratnak, és járj utánon. Ímé meghagytam a szolgáknak, hogy ne bántsanak téged, és ha megszomjúhözöl, menj az edényekhez és igyél abból, a mit a szolgák merítenek. **10** Akkor ez arcra borula és meghajtja magát a földig, és monda néki: Hogy-hogy találtam ilyen kedvességet a te szemeid előtt, hogy rám tekintettél, holott én idegen vagyok? **11** Boáz pedig felele, és monda néki: Bizony elmondtak nékem minden, amit cselekedtél a te napaddal, férjed halála után, hogy elhagyadt a te atyádat és a te anyádat és a te születésednek földét, és jöttél ahhoz a néphez, a melyet nem ismertél azelőtt. **12** Fizessen meg az Úr a te cselekedetedért, és legyen teljes a te jutalmad az Úrtól, Izráelnek Istenétől, a kinek szárnai alatt oltaimat keresni jöttél. **13** Ez pedig monda: Találjak kedvességet a te szemeid előtt uram, mert megvagasztált engem, és mert a te szolgálódnak szívéhez szóltál, holott én nem vagyok a te szolgálóleányaid közül. **14** És az evésnek idejekor szóla néki Boáz: Jer ide, és egyél a kenyérből, és mártsd be a te falatodat az eczetes lébe. És ő leüle az aratók mellé. És pergelt gabonát nyújtott néki, és evett, s jóllakott, sőt még hagyott is. **15** Azután felállott, hogy szedegessen és Boáz megparancsolta az ő szolgáinak, mondván: A kévét között is hadd szedegessen, és meg ne pirongassátok őt. **16** Sőt húzogassatok ki néki a kévékből is, és hagyogassatok el, hogy szedje fel, és meg ne dorgáljátok őt. **17** És ő szedegete a mezőn mind estiglen, és kicsépelé, a mit szedeggett, és lett abból szinte egy efa árpa. **18** És felvezé és beméne a városba, és napaasszonya látá, a mit ő szedeggett. Aztán előrevé és odaadá néki, a mit meghagyott, minekutána jóllakott vala. **19** És monda néki az ő napaasszonya: Hol szedeggettél ma, és hol munkálkodtál? Áldott legyen, aki rád tekintett. És elbeszélte az ő napaasszonyának, hogy kinél munkálkodott, és monda: Annak a férfiúnak a neve, a kinél ma munkálkodtam: Boáz. **20** És monda Naómi az ő menyének: Áldott legyen ő az Úrtól, aki nem vonta meg irgalmaságát az

előuktól és a megholtaktól! És Naómi monda néki: Közel valónk nékünk az a férfiú; legközelebbi rokonaink közül való ő. 21 És szóla a Moábita Ruth: Még azt is mondta ő nékem: Menj mindenütt az én munkásaim után, a míg csak el nem végzik az én egész aratásomat. 22 És monda Naómi Ruthnak, az ő menyének: Jó, édes leányom, hogy az ő szolgálójával jársz, ne is találjanak téged más mezőn. 23 így járt ő mindenütt a Boáz szolgálói után, szedegetve, míg az árpaaratás és búzaaratás bevégződött; és az ő napaasszonyával lakott.

3 És monda néki Naómi, az ő napaasszonya: Édes leányom! ne keressek-é néked nyugalmat, hogy jól legyen dolgod? 2 Avagy nem rokonunk-é Boáz, a kinek szolgálójával voltál? Íme ő az éjjel árpát szór a szérűn. 3 Annakokáért fürödjjel meg, és kend meg magadat, és vedd magádra ruhádat, és menj le a szérűre; észre ne vétesd magadat a férfiúval, a míg el nem végezi ételét és italát. 4 És majd ha lefekszik, jegyezd meg a helyet, ahol fekszik, és menj oda, és hajtsd fel a leplet lábánál, és feküdjél oda. ő majd megmondja néked, mit cselekedjél. 5 És ő monda néki: Mindazt, a mit mondasz, megcselekszem. 6 És lement a szérűre, és minden úgy cselekedett, a mint napaasszonya parancsolta. 7 És Boáz evett és ivott, és felvidámult az ő szíve. És elment, hogy lefeküdjék a garmada szélén; és az eljött titkon, és felhajtja lába felől a leplet, és lefeküvén. 8 Történt pedig éjfél tájon, hogy felrettent a férfiú, és odafordult. És íme: asszony fekszik az ő lábainál. 9 És monda: Kicsoda vagy te? És az monda: Én Ruth vagyok, a te szolgálód; terjeszszed ki hát takaródat a te szolgálódra, mert te vagy a legközelebbi rokon. 10 És ő monda: Az Úrnak áldotta vagy te, édes leányom! Utóbbi szereteteddel jobbat cselekedtél, mint az elsővel: hogy nem jártál az ifjak után, sem szegény, sem gazdag után. 11 Most hát, édes leányom, ne félj! Mindent, a mit mondasz, megeszek néked; mert tudja az én népemnek egész kapuja, hogy derék asszony vagy. 12 És most: bizony igaz, hogy közel rokon vagyok: de van nálamnál még közelebbi rokon is. 13 Ez éjszakán hálj itt; s majd reggel, ha az megvált téged, jó: válton meg; ha pedig nem akar téged megváltani, akkor én váltalak meg. Él az Úr! Feküdj itt reggelig. 14 És feküvék az ő lábainál reggelig, és felkele, mielőtt valaki az ő felebarátját megismerhet, mert mondá: Meg ne tudja senki, hogy ez az asszony a szérűre járt. 15 És monda: Add ide a nagy kendődet, a mely rajtad van, és tartsd. És ő oda tartotta azt. Boáz pedig mért hat mérték árpát, és feladta néki, maga pedig bement a városba. 16 És elméne az ő napaasszonyához, és az monda: Hogy vagy édes leányom? És ő elbeszélt néki minden, a mit cselekedett vele az a férfi. 17 És monda: Ezt a hat mérték árpát adá nékem, mert monda: Ne menj üresen a te napadhoz. 18 És monda Naómi: Légy veszeg leányom, míg megtudod, hova dől el a dolog; mert nem nyugszik az a férfiú, míg véghez nem viszi a dolgot még ma.

4 Boáz pedig felment a kapuba, és ott leült. És íme arra ment az a legközelebbi rokon, a kiről Boáz beszélt vala, és monda néki: Jer csak, ülj ide atyafi. És az oda ment és leüle. 2 Ekkor ő maga mellé vett tíz férfiút a város vérei közül és monda: Üljetek ide! És azok leülének. 3 És ő monda a legközelebbi rokonak:

Azt a darab szántóföldet, mely a mi atyánkfiáé, Eliméleké volt, eladja Naómi, a ki haza jött a Moáb mezejéről. 4 Én pedig gondoltam, hogy füledbe juttatom, mondván: Vedd meg az itt ülő előtt és az én népemnek vérei előtt. Ha megváltod: váltsd meg; és ha nem váltod meg: jelentsd ki előttem, hogy tudjam; mert rajtad kívül nincs, aki megváltaná, és én vagyok utánad. És az monda: Én megváltom. 5 És monda Boáz: A mely napon megveszed a szántóföldet Naómi kezéből, akkor a Moábita Ruthtól, a megholtnak feleségétől veszed meg, hogy nevet támaszz a megholtnak, az ő örökségében. 6 A legközelebbi rokon pedig monda: Nem válthatom meg magamnak, hogy el ne veszessem a magam örökségét; váltsd meg te magadnak az én rokoni részemet, mert én nem válthatom meg. 7 Ez vala pedig a szokás régen Izráelben, a megváltás és cserélés alkalmával, minden dolognak megerősítésére: A férfi lehúzta az ő saruját és oda adta felebarátjának, és ez volt a bizonyság Izráelben. 8 Monda annakokáért a legközelebbi rokon Boáznak: Vedd meg magadnak! És lehúzta a saruját. 9 És monda Boáz a véneknek és az egész népknek: Ti vagyok tanui ma, hogy megvettem minden, a mi Eliméleké volt, és minden, a mi Kiljóné és Mahloné volt, Naómi kezéből; 10 Sőt a Moábita Ruthot is, Mahlonnak feleségét feleségül vettem, hogy nevet támaszzak a megholtnak az ő örökségében, és ki ne veszsen a megholtnak neve az ő atyafai közül és az ő helységének kapujából. Tanuk vagyok ma. 11 És monda az egész nép, mely a kapuban vala és a vének: Tanuk vagyunk! Tegye az Úr az asszonyt, a ki a te házadba megy, olyanná, mint Rákhel és Lea, a kik ketten építették fel Izráel házát, és gyűjts vagyont Efratában és szerez nevet Bethlehemben. 12 És a te házad legyen, miként a Pérecz háza – a kit Thámár szül Júdának – abból a magzatból, a melyet az Úr adánd néked ettől az asszonytól. 13 Elvezé annakokáért Boáz Ruthot, és lőn az néki felesége, és bemére hozzá, és megadá az Úr, hogy az fogana az ő méhében, és szült fiút. 14 És mondák az asszonyok Naóminak: Áldott az Úr, a ki ma nem engedte meg, hogy rokon nélkül maradj; emlegessék az ő nevét Izráelben! 15 És legyen ő a te lelkednek megvidámitója, és vénsgédnek istápolója, mert menyed szülte őt, az, aki téged szeret, és a ki többet ér néked hét fiúnál. 16 Ekkor megfogá Naómi a gyermeket, és ölébe vevé, és dajkája lőn annak. 17 A szomszédasszonyok pedig nevet adának néki, mondván: Fia született Naóminak, és neveztek az ő nevét Obednek. Ez az apja Isainak, a Dávid atyának. 18 És a Pérecz nemzetiségei ezek: Pérecz nemzé Hesront; 19 Hesron pedig nemzé Rámot, és Rám nemzé Amminádábot; 20 Amminádáb pedig nemzé Naássont, és Naásson nemzé Sálmont; 21 Sálmón pedig nemzé Boázt, és Boáz nemzé Obedet; 22 És Obed nemzé Isait, Isai pedig nemzé Dávidot.

1 Sámuél

1 Volt egy ember, Ramataim-Czofimból, az Efraim hegységről való, és az ő neve Elkána vala, Jerohámnak fia, ki Elihu fia, ki Tohu fia, ki Sof fia volt; Efraimita vala. **2** És két felesége volt néki; az egyiket Annának, a másikat pedig Peninnának hívták. Peninnának gyermekei valának, de Annának nem valának gyermekei. **3** És ez az ember felmegy vala esztendőnként az ő városából, hogy imádkozzék és áldozatot tegyen a Seregek Urának Silóban. Ott pedig Éli két fia, Hofni és Fineás valának az Úrnak papjai. **4** És azon a napon, melyen Elkána áldozni szokott, Peninnának, az ő feleségének, és minden fiának és leányának áldozatit részt ád vala; **5** Annának pedig kétakkora részt ád vala, mivel Annát igen szerette; de az Úr bezárá az ő méhét. **6** Igen bosszantja vala pedig Annát vetélkedő társa, hogy felingrerje, mivel az Úr bezárá az ő méhét. **7** És így történt ez esztendőről esztendőre; valahányszor felment az Úrnak házába, ekképen bosszantá őt, ő pedig sír vala és semmit sem evék. **8** És monda néki Elkána, az ő férje: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Mi felett bántakodol szívedben? Avagy nem többet érek-é é néked tiz fiúnál? **9** És felkele Anna, minekutána evének Silóban és minekutána ivának, (Éli pap pedig az Úrnak templomában az ajtófénél ül vala székében), **10** És lelkében elkeseredve, könyörge az Úrnak, és igen sír vala. **11** És fogadást tőn, mondván: Seregeknek Ura! ha megtékinted a te szolgáló leányodnak nyomorúságát, és megemlékezel rólam, és nem feledkezel el szolgáló leányodról, hanem fiúmagyat adsz szolgáló leányodnak: én őt egész életére az Úrnak ajánlom, és borotva nem érinti az ő fejét soha! **12** Mivelhogy pedig hosszasan imádkozék az Úr előtt: Éli figyel vala az ő szájára; **13** És mivel Anna szívében könyörge (csak ajka mozgott, szava pedig nem volt hallható): Éli gondolá, hogy részeg. **14** Monda azért néki Éli: Meddig leszel részeg? Távolítsd el a mámorodat magadtól. **15** Anna pedig felele, és monda néki: Nem, Uram! bánatos lelkű asszony vagyok én; sem bort, sem részegítő italt nem ittam, csak szívemet öntöttettem ki az Úr előtt. **16** Ne tartsd a te szolgáló leányodat rossz asszonynak, mert az én bánatomnak és szomorúságomnak teljességből szólottam eddig. **17** És felele Éli, és monda: Eredj el hétkességgel, és Izráelnek Istene adja meg a te kérésedet, a melyet kértél tőle. **18** Ó pedig monda: Legyen kedves előtted a te szolgáló leányod! És elméne az asszony az ő útjára és evék, és arcza nem vala többé szomorú. **19** És reggel felkelének, és minekutána imádkozának az Úr előtt, visszatértek, és elmenének haza Rámába. És ismeré Elkána az ő feleségét, Annát, és az Úr megemlékezik róla. **20** És történt idő multával, hogy terhes lőn Anna, és szüle fiat és nevezé őt Sámuelt, mert úgymond az Úrtól kértem őt. **21** És mikor felméne a férfi, Elkána és az ő egész háznépe, hogy bemutassa az Úrnak esztendőnként való áldozatát és fogadását: **22** Anna nem ment fel, hanem monda férjének: Mihelyt a gyermeket elválasztandom, felviszem őt, hogy az Úr előtt megjelenjen, és ott maradjon örökké. **23** És monda néki Elkána, az ő férje: Cselekedjél úgy, a mint néked tetszik, maradj itthon, míg elválasztod; csakhogy az Úr teljesítse

be az ő beszédét! Otthon marada azért az asszony és szoptatta gyermekét, a míg elválasztá. **24** És minekutána elválasztotta, felvivé magával; három tulokkal, egy efa liszttel és egy tömlő borral, és bevitte őt az Úrnak házába, Silóban. A gyermek pedig még igen kicsiny vala. **25** És leválták a tulkot, és a gyermeket Élihez vitték. **26** Ó pedig monda: Óh Uram! Él a te lelked, Uram, hogy én vagyok az az asszony, aki itt állott mellettes, és könyörgött az Úrnak. **27** Ezért a fiúért könyörgöttem, és az Úr megadta kérésemet, a melyet tőle kértem. **28** Most azért én is az Úrnak szentem; teljes életére az Úrnak legyen szentelve! És imádkozának ott az Úrhoz.

2 És imádkozék Anna, és monda: Örvendez az én szívem az Úrban, Felmagasztaltatott az én szarvam az Úrban. Az én szám felnyílt elleniségeim ellen, Mert szabadításodnak örvendezek én! **2** Senki sincs olyan szent, mint az Úr, Sót rajtad kívül senki sincs. Nincsen olyan kószál, mint a mi Istenünk. **3** Ne szóljatok oly kevélyen, oly nagyon kevélyen; Szátokból ne jöjjön kérkedő szó, Mert minden tudó Isten az Úr, És a cselekedeteket ő ítéli meg. **4** Az erős kézíjasokat megrontja, És a roskodózókat erővel övedzi fel, **5** A megelégedettek bérét szegődnek el, Éhezők pedig nem lesznek; S míg a magtalan hét gyermeket szül, A sok gyermekű megfogyatkozik. **6** Az Úr öl és elevenít, Sírba visz és visszahoz. (**Sheol h7585**) **7** Az Úr szegényné tesz és gazdagít, Megaláz s fel is magasztal; **8** Felemeli a porból a szegényt, És a sárbori kihozza a szűkölködőt, Hogy ültesse hatalmasok mellé, És a dicsőségek székét adjá nekik; Mert az Úré a földnek oszlopai, És azokra helyezé a föld kerekségét. **9** Híveinek lábait megoltalmazza, De az istentelenek setétségen némulnak el, Mert nem az erő teszi hatalmassá az embert. **10** Az Úr, a kik vele versengenek, megrontja, Mennyörög felettök az égben, Az Úr megítéli a földnek határait, Királyának pedig hatalmat ad, És felemeli felkentjének szarvát! **11** Elméne ezután Elkána Rámába az ő házához; a gyermek pedig az Úrnak szolgája lett Éli pap előtt. **12** Éli fiai azonban Béliáli fiai valának, nem ismerék az Urat. **13** És a papoknak ez vala szokásuk a néppel szemben: Ha mikor valaki áldozatot tesz vala, eljött a papnak szolgája, midőn a húst főzték, és a háromágú villácska az ő kezében vala; **14** És beütí vala a serpenyőbe, vagy üstbe, vagy fazékba, vagy edénybe, és minden, a mit a villácskával kihúz, magának veszi el a pap. Így cselekesznek egész Izráellel, kik oda mennek Silóba. **15** És minekellőtő a kövérét megáldoznák, eljön a papnak szolgája és azt mondja az áldozó embernek: Adj a papnak sütni való húst, mert nem fogad el tőled főtt húst, hanem csak nyerset. **16** És ha az ember azt mondja néki: Hadd gyűjtsák meg most a kövérét, azután vedd el, a mint lelked kívánja: akkor azt mondják vala: Semmiré nem, hanem most adjad, mert ha nem, erővel elveszem. **17** Igen nagy volt azért az ifjaknak bűne az Úr előtt, mert az emberek megútálják vala az Úrnak áldozatát. **18** Sámuelt pedig szolgál vala az Úrnak, mint gyermek, gyolcs eföddal körül övezte. **19** És anyja kicsiny felső ruhát csinált vala néki, és felvivé néki esztendőnként, mikor férjével felment az esztendőnként való áldozat bemutatására. **20** És megáldá Éli Elkánát és az ő feleségét, és monda: Adjon az

Úr néked magzatot ez asszonytól a helyett, a kiért könyörgött, és a kit az Úrnak kért. És haza menének. 21 És meglátogatá az Úr Annát, ki az ő méhében fogada, és szült három fiút és két leányt. És a gyermek Sámuel felnevezeté az Úrnál. 22 Éli pedig igen vén vala, és meghallá mindazt, a mit fiai cselekesznek egész Izráellel, és hogy az asszonyokkal hálnak, kik a gyülekezet sátorának nyílása előtt szolgálnak. 23 Monda azért nézik: Miért cselekesztek ilyen dolgot? Mert hallom a ti gonosz cselekedeteiteket mind az egész néptől. 24 Ne tegyétek fiaim! mert nem jó hír az, melyet hallok; vétkessé teszitek az Úrnak népéét. 25 Ha ember embertársa ellen vétkézik, megítéli az Isten; de ha az Úr ellen vétkézik az ember, ki lehetne érette közbenjáró? De nem hallatának atyok szavára, mert az Úr meg akará őket ölni. 26 A gyermek Sámuel pedig folytonosan növekedék és kedves volt mind az Úr, mind az emberek előtt. 27 És eljöve Istennek embere Élihez, és monda néki: Így szól az Úr: Nem jelentettem-é ki magamat atyád házának, midőn Égyptomban a Faraó házában valának? 28 És kiválasztám őt papnak Izráel minden nemzetiségi közül magamnak, hogy áldozzon az én oltáromon; hogy füstölő szert füstölgesszen, hogy az efödot előttem viselje; és atyád házára bíztam Izráel fiainak minden tüzes áldozatait. 29 Miért tapossátok meg az én véres áldozatomat és ételáldozatomat, melyet rendeltem e hajlékban? És te többre becsülök fiaidat, mint engem, hogy magatokat hízlaljátok az én népem Izráel minden áldozatának elejével. 30 Azért így szól az Úr, Izráelnek Istene, jóllehet megmondottam, hogy a te házad és atyádnak háza mindenörökkié én előttem jár; de most, azt mondja az Úr, távol legyen tőlem, mert a kik engem tiszteletnek, azoknak tisztességet szerzik, a kik azonban engem megutálnak, megutátlannak. 31 Ímé, napok jönek, és levágom a te karodat és atyád házának karját, hogy ne legyen vén ember a te házadban. 32 És meglátod az Isten hajlékának szorongattatását, mind a helyett, a mi jót cselekedett volna Izráellel; és nem lészen vén ember a te házadban soha. 33 Mindazonáltal nem fogok mindenkit kiirtani oltárom mellől, te éretted, hogy szemeidet emézszem és lelkedet gyötörjem; de egész házadnépe férfikorban hal meg. 34 És az legyen előttem a jel, a mi következik két fiadra, Hofnira és Fineásra, hogy egy napon halnak meg mind a ketten. 35 Támasztok azonban magamnak hűséges papot, ki kedvem és akaratom szerint cselekszik; és építék néki állandó házat, és az én felkentem előtt fog járni mindenkor. 36 És lészen, hogy mind az, aki megmarad a te házadból, eljön, hogy leboruljon előtte egy ezüst pénzecskeért és egy darab kenyérért, és ezt mondja: ugyan helyezz el engem a papi tisztségek egyikébe, hogy ehessem egy falat kenyeret.

3 És a gyermek Sámuel szolgál vala az Úrnak Éli előtt. És abban az időben igen ritkán volt az Úrnak kijelentése, nem vala nyilván való látomás. 2 És történt egyszer, mikor Éli az ő szokott helyén aludt, (szemei pedig homályosodni kezdének, hogy látni sem tudott), 3 És az Istennek szövétnéke még nem oltatott el, és Sámuel az Úrnak templomában feküdt, hol az Istennek látájá volt: 4 Szólott az Úr Sámuelnek, ő pedig felele: Ímhól vagyok! 5 És Élihez szalada, és monda: Ímhól vagyok,

mert hívtál engem; ó pedig felele: Nem hívtalak, menj vissza, feküdjél le. Elméne azért és lefeküvél. 6 És szólítá az Úr ismét: Sámuel! Sámuel pedig felkelvén, Élihez ment, és monda: Ímhól vagyok, mert hívtál engem. És ő felele: Nem hívtalak fiam, menj vissza, feküdjél le. 7 Sámuel pedig még nem ismerte az Urat, mert még nem jelentetett ki néki az Úrnak ígéje. 8 És szólítá az Úr harmadszor is Sámuel; ő pedig felkelvén, Élihez ment és monda: Ímhól vagyok, mert hívtál engem. Akkor eszébe jutott Élinek, hogy az Úr hívja a gyermeket. 9 Monda azért Éli Sámuelnek: Menj el, feküdjél le, és ha szólítanak téged, ezt mondjad: Szólj Uram, mert hallja a te szolgád. Elméne azért Sámuel, és lefeküvél az ő helyére. 10 Akkor eljövén az Úr, oda állott és szólítá, mint annak előtte: Sámuel, Sámuel! És monda Sámuel: Szólj, mert hallja a te szolgád! 11 És monda az Úr Sámuelnek: Ímé én oly dolgot cselekszem Izráelben, melyet valakik hallanak, mind a két fülök megcsendül bele. 12 Azon a napon végez viszem Élin mind azt, a mit kijelentettem háza ellen; megkezdem és elvégzem. 13 Mert megjelentettem néki, hogy előttem az ő házát mind örökre, az álnokság miatt, a melyet jól tudott, hogy miként teszik vala útálatosokká magokat az ő fiai, és ő nem akadályozta meg őket. 14 Annakokáért megesküdtem az Éli háza ellen, hogy sohasem törlöttek el Éli házának álnoksága, sem véres áldozattal, sem ételáldozattal. 15 Aluvék azért Sámuel mind reggelig, és akkor kinyitá az Úr házának ajtait. És Sámuel nem meri vala megjelenteni Élinek a látomást. 16 Szólítá azért Éli Sámuel, és monda: Fiam, Sámuel! Ó pedig felele: Ímhól vagyok. 17 És monda: Mi az a dolog, melyet mondott néked az Úr? El ne titkold előttem! Úgy cselekedjék veled az Isten most és azután is, ha te valamit elhallgatsz előttem mind abból, a mit mondott néked! 18 Megmondott azért Sámuel néki minden, és semmit sem hallatott el előtte. Ó pedig monda: Ó az Úr, cselekedjék úgy, a mint néki jónak tetszik. 19 Sámuel pedig fölnevekedék, és az Úr vala ő vele, és semmit az ő igéiből a földre nem hagy vala esni. 20 És megtudá egész Izráel Dántól Bersebáig, hogy Sámuel az Úr prófétájául rendeltetett. 21 És az Úr kezde ismét megjelenni Silóban, mert kijelentette magát az Úr Sámuelnek Silóban, az Úrnak beszéde által.

4 És ismeretessé lett Sámuel beszéde egész Izráelben. És kiméne Izráel a Filiszteusok ellen harczolni, és tábor járanak Ében-Ézernél, a Filiszteusok pedig tábor járanak Áfekben. 2 És csatarendbe állának a Filiszteusok Izráel ellen, és megütközének, és megveretteték Izráel a Filiszteusok által, és levágának a harczmezőn mintegy négyezer embert. 3 És mikor a nép a táborba visszatérít, mondának Izráel vénéi: Vajon miért vert meg minket ma az Úr a Filiszteusok előtt?! Hozzuk el magunkhoz az Úr frigyládáját Silóból, hogy jöjjön közénk az Úr, és szabadítson meg elleniségeink kezéből. 4 Elkülde azért a nép Silóba, és elhozák onnan a Seregek Urának frigyládáját, a kiül a Khérubok felett. Ott volt Éli két fia is az Isten frigyládájával, Hofni és Fineás. 5 És mikor az Úr frigyládája a táborba érkezék, rivalgott az egész Izráel nagy rivalgással, hogy megrendülé a föld. 6 Mikor pedig meghallották a Filiszteusok a rivalgás hangját, mondának: Micsoda nagy rivalgás hangja ez a zsidók

táborában? És mikor megtudták, hogy az Úrnak látása érkezett a táborba, 7 Megfelemlének a Filiszteusok, mert mondának: Isten a táborba jött! És mondának: Jaj nékünk! mert nem történt ilyen soha az előtt. 8 Jaj nékünk! Kicsoda szabadít meg minket ennek a hatalmas Istennek kezéből? Ez az az Isten, aki Egyiptomot mindenféle csapással sújtotta a pusztában. 9 Legyetek bátrak és legyetek férfiak, Filiszteusok! hogy ne keljen szolgálnotok a zsidóknak, mint a hogy ők szolgáltak nétek. Azért legyetek férfiak, és harcöljetek! 10 Megütközének azért a Filiszteusok, és megverették Izráel, és kiki az ő sátorába menekült; és a vereség oly nagy volt, hogy Izráel közül harminczezer gyalog hullott el. 11 És az Isten látája is elvétetett, és meghala Élinek mindenkit fia, Hofni és Fineás. 12 Akkor elszalada a harczból egy ember a Benjámin nemzetsegéből, és Silóba ment azon a napon, ruháit megszagadták és port hintvén a fejére. 13 És íme mikor oda ért, Éli az ő székében ült, az útfélen várakozván; mert szíve rettegésben volt az Isten látája miatt. És mihelyt odaérte az ember, hogy hírt mondjon a városban, járveszéket az egész város. 14 És meghallotta Éli a kiáltás hangját, és monda: Micsoda nagy zajongás ez? Az az ember pedig sietve eljöve, és megmondotta Élinek. 15 Éli pedig kilencvennyolc esztendő volt, és szemei annyira meghomályosodtak, hogy már nem is látott. 16 És monda az ember Élinek: Én a harczból jövök, én a harczból menekülek ma. És monda: Mi dolog történt, fiam? 17 Felele a követ, és monda: Megfutamodék Izráel a Filiszteusok előtt, és igen nagy veszeség lön a népben, és a te két fiad is meghalt, Hofni és Fineás, és az Isten látáját is elvették. 18 És lön, hogy midőn az Isten látáját említi, hátraesik a székről a kapuféhez, és nyakát szegte és meghala, mert immár vén és nehéz ember vala. És ő negyven esztendeig ítélt Izráel felett. 19 És az ő menye, Fineásnak felesége, várandós vala; és a mikor meghallá a hírt, hogy az Isten látája elvétetett és az ő ipa és férje meghalanak, térdre esék és szűlék, mert a fájdalmak meglepték. 20 És mikor elalélt, mondának azok, aik mellette állandan vala: Ne félj, mert fiút szültél; de ő nem felelt és nem figyelt arra. 21 És nevezé a gyermeket Ikábódnak, mondának: „Oda van Izráel dicsősége”, mert elvétetett az Isten látája, és az ő ipa és az ő férje. 22 És monda ismét: Oda van Izráel dicsősége, mert elvétetett az Isten látája.

5 A Filiszteusok pedig vevék az Isten látáját és elvitték Ében-Ézerből Asdódba. 2 És megfogták a Filiszteusok az Isten látáját, és bevvén azt a Dágon templomába, Dágon mellé helyezték el. 3 És mikor az Asdóbeliek másnap korán felkelének, íme Dágon leesett arczcal a földre az Úr látája előtt. És felvérék Dágont, és ismét helyreállíták. 4 Mikor pedig másnap korán reggel felkelének, íme Dágon ismét leesett arczcal a földre az Úr látája előtt; és Dágonnak feje és két kezefje letörve a küszöbön valának, csak Dágon dereka maradt meg. 5 Annakéért a Dágon papjai és minden azok, akik a Dágon templomába járnak, nem lépnek a Dágon küszöbérre Asdóban mind e mai napig. 6 És az Úrnak keze az Asdóbeliekre nehezedék, és pusztítja vala őket; és megveré őket fekelyekkel, Asdódot és határait. 7 Mikor azért látták az Asdóbeliek, hogy így van a dolog, mondának: Ne maradjon

nálunk Izráel Istenének látája, mert reánk nehezedett az ő keze, és Dágonra, a mi istenünkre. 8 Elküldének tehát, és összegyűjték a Filiszteusoknak minden fejedelmeit, és mondának: Mit csinálunk Izráel Istenének látájával? Azok pedig felelnek: Vigyük Gáthba az Izráel Istenének látáját. És elvívék Izráel Istenének látáját. 9 És történt azután, hogy elvitték, az Úrnak keze igen nagy rémületére lón a városnak; és megveré a városnak lakosait kicsinytő fogva nagyig, és fekelyek támadának rajtuk. 10 Elküldék azért az Istenek látáját Ekonra. És lón, hogy a mikor Ekonba jutott az Istenek látája, felzúdulának az Ekonbeliek, mondának: Reám hozták Izráel Istenének látáját, hogy megöljön engem és az én népemet. 11 Annakéért elküldnének, és összegyűjték a Filiszteusoknak minden fejedelmeit, és mondának: Küldjétek el Izráel Istenének látáját, hogy térjön vissza helyére, és ne öljön meg engem és az én népemet. Mert halásos rémület volt az egész városban; igen súlyos volt ott Istenek keze. 12 És azok az emberek, aik nem haltak meg, fekelyekkel sújtattak annyira, hogy a város jajkiáltása felhatott az égig.

6 És az Úrnak látája hét hónapig volt a Filiszteusok földén. 2 Akkor szólíták a Filiszteusok a papokat és jövendőmondókat, mondának: Mit tegyünk az Úrnak látájával? Mondjátok meg nékünk, mi módon küldjük haza? 3 Azok pedig felelnek: Ha elkülditek Izráel Istenének látáját, ne küldjétek azt üresen, hanem hozzatok néki vétekért való áldozatot; akkor meggyógyultok, és megtudjátok, miért nem távozik el az ő keze rólatok. 4 És mondának: Micsoda az a vétekért való áldozat, melyet hoznunk kell néki? Azok pedig felelnek: A Filiszteusok fejedelmeinek száma szerint öt fekelyforma arany és öt arany egér, mert ugyanazon csapás van mindeneken, a ti fejedelmeiteken is. 5 Csináljátok meg azért fekelyeiteknek képmását és egereiteknek képmását, melyek pusztítják a földet, és így adjatok Izráel Istenének dicsőséget, talán megkönyebbédik az ő keze rajtuk, és a ti isteneteken és földeteken. 6 Miért keményítétek meg szíveiteket, mint megkeményítették szívöket Egyiptom és a Faraó? Avagy nem úgy volt-é, hogy a mint hatalmát megmutatta rajtuk, elbocsátá őket, hogy elmenjenek? 7 Most azért vegyetek és készítsetek egy új szekeret és két borjas tehenet, melyeken még nem volt járom; és fogjátok be a szekérbe a teheneket, borjaikat pedig vigyétek el tőlük haza; 8 És vegyétek az Úrnak látáját, és tegyétek a szekrére; az aranyszerszámokat pedig, melyeket vétekért való áldozatul hoztok néki, tegyétek egy táskába az oldalára, és bocsássátok el, hadd menjen el. 9 És nézzetek utána, hogy ha az ő határának útján Béth-Semes felé tart, akkor ő szerezte nékünk ezt a nagy bajt; ha pedig nem, akkor megtudjuk, hogy nem az ő keze sújtott mindenket, hanem csak véletlen volt az, a mi velünk történt. 10 Úgy cselekednének azért az emberek; és vettek két borjas tehenet, és befogták a szekérbe, borjaikat pedig berekeszték otthon. 11 És feltették az Úrnak látáját a szekrére és a táskát az arany egerekkel és fekelyeinek képmásával. 12 A tehenek pedig egyenesen a Béth-Semes felé vivő úton menének; egy úton mentek, folytonosan bőgve, és sem jobbra, sem balra nem térnének le. És a Filiszteusok fejedelmei utánok menének Béth-

Semes határáig. 13 A Béth-Semesbeliek pedig búzaaratással foglalkozának a völgyben, és felemelvén szemeiket, meglátták a látót: és örvendezének, hogy látták. 14 A szekér pedig eljutott a Béth-Semesből való Józsua mezejére, és ott megállott. Vala pedig ott egy nagy kő, és felvagdalták a székér fáit és a teheneket megáldozták az Úrnak egészen égőáldozatul. 15 Akkor a Léviták levették az Úrnak látóját és a táskát, mely mellette volt, melyben az aranyszerszámok valának, és a nagy kőre helyezték. A Béth-Semesbeli emberek pedig azon a napon egészen égőáldozatot és véres áldozatot áldoztak az Úrnak. 16 És mikor a Filiszteusok öt fejedelme ezt láttá, visszatére azon napon Ekrónba. 17 Az arany fekélyek pedig, melyeket a Filiszteusok vétekért való áldozatul hoztak az Úrnak, ezek: egyet Asdódért, egyet Gázáért, egyet Askelonért, egyet Gáthért, egyet Ekrónért. 18 Az arany egerek pedig a Filiszteusok minden városainak száma szerint valának, melyek az öt fejedelem alá tartoztak, a kerített városoktól a kerítetlen helyiségekig. És bizonysság az a nagy kő, a melyre az Úrnak látóját helyezték, mind a mai napig, a Béth-Semesből való Józsua mezején. 19 És megvere az Úr a Béth-Semesbeliek közül némelyeket, mivel az Úrnak látójába tekintének. Megvere pedig a nép közül ötvenerz és hetven embert. És a nép szomorkodott, hogy az Úr ily nagy csapással sújtotta vala a népet. 20 Mondának azért a Béth-Semesbeliek: Kicsoda állhat meg az Úr előtt, e szent Isten előtt? És kihez meg el mi tőlünk? 21 Követeket küldének akkor Kirájth-Jeárim lakosaihoz, mondván: A Filiszteusok visszahozták az Úrnak látóját, jőjjetek el, és vigyétek el azt magatokhoz.

7 És eljövének a Kirájth-Jeárimbeliek, és felvitték az Úrnak látóját, és bevívek Abinádáb házába, mely a dombon vala; és Eleázárt, az ő fiát az Úr látójának órizésére rendelék. 2 És lőn, hogy attól a naptól fogva, a melyen Kirájth-Jeárimban hagyta a látót, sok idő eltélék, tudniillik húsz esztendő. És Izráelnek egész háza síránkozék az Úr után. 3 Sámuel pedig szóla Izráel egész házához, mondván: Ha ti teljes szíveteiből megtértek az Úrhez, és eltávolítjátok magatok közül az idegen isteneket és Astarótöt, és szíveiteket elkészítitek az Úrnak, és csak néki szolgáltok: akkor megszabadít titkokat a Filiszteusok kezéből. 4 Elhányák azért Izráel fiai a bálványokat és Astarótöt, és csak az Úrnak szolgáljának. 5 Akkor Sámuel mondá: Gyűjtsétek össze egész Izráelt Mispába, hogy imádkozzam érteket az Úrhez. 6 Összegyűlének azért Mispában, és vizet merítvén, kiönték az Úr előtt; és bőjtölének azon a napon, és így szólának ott: Vétkeztünk az Úr ellen. És ekképen ítélik Sámuel Izráel fiait Mispában. 7 Mikor pedig a Filiszteusok meghallották, hogy Izráel fiai összegyűlének Mispában, feljötték a Filiszteusok fejedelmei Izráel ellen. És mikor ezt meghallották Izráel fiai, megrémülének a Filiszteusoktól. 8 És mondának Izráel fiai Sámuelnek: Ne szunjél meg érettünk könyörögni az Úrhez, a mi Istenünkhez, hogy szabadítson meg minket a Filiszteusok kezéből. 9 Vett azért Sámuel egy szopós bárányt, és megáldozá azt egészen égőáldozatul az Úrnak. És fohászkodék Sámuel Izráelért az Úrhez, és az Úr meghallgatá őt. 10 És lőn, hogy a mikor Sámuel az égőáldozatot végezé, eljövének a Filiszteusok, hogy Izráel ellen harcoljanak. Az Úr pedig mennydörge nagy hangon

azon a napon a Filiszteusok felett és annyira megzavarta őket, hogy megverettetnék Izráel előtt. 11 Akkor kijövének Izráel emberei Mispából, és üldöztek a Filiszteusokat és verték őket egészen Bethkáron alól. 12 Sámuel pedig vett egy követ, és felállítá Mispa és Sén között, és Ében-Háézernek nevezte el, mert mondá: Mindeddig megsegített minket az Úr! 13 És megaláztatának a Filiszteusok, és nem menének többé Izráel határára. És az Úrnak keze a Filiszteusok ellen volt Sámuelnek teljes életében. 14 És visszavezé Izráel a városokat, a melyeket a Filiszteusok Izráeltől elvettek vala, Ekrontól fogva Gáthig, és az ő határuk megszabadítá Izráel a Filiszteusok kezéből. És békesség lön Izráel és az Emoreusok között. 15 Sámuel pedig életének minden napjaiban ítéle Izráel felett. 16 És elmegy vala esztendőnként, és bejárás Béthelt, Gilgált és Mispát, és ítéletet hozott vala Izráel felett minden helyeken. 17 Annakutána visszatére Rámába, mert ott vala az ő háza, és ott is ítéletet hoza Izráel felett; és oltárt építette ott az Úrnak.

8 És lőn, hogy a mikor Sámuel megvénhedett, az ő fiait tevé bírákká Izráel felett. 2 Elsőszülött flának pedig Joel volt a neve és a másodiknak Abia, kik Beérsebában bíráskodtak. 3 De fiai nem járának az ő útjain, hanem a telhetetlenség után indulának, és ajándékot fogadának el, és elfordíták az igaz ítéletet. 4 Összegyűlénak azért Izráelnek minden vénei, és elmentek Sámuelhez Rámába. 5 És mondának néki: Íme te megvénhedtél, és fiaid nem járnak útaidon; most azért válaszsz nékünk királyt, a ki ítélen felettünk, mint minden népnél szokás. 6 Azonban Sámuelnek nem tetszik a beszéd, hogy azt mondák: Adj nékünk királyt, a ki ítélen felettünk. És könyörge Sámuel az Úrhoz. 7 És monda az Úr Sámuelnek: Fogadd meg a nép szavát mindenben, a mit mondanak néked, mert nem téged útáltak meg, hanem engem útáltak meg, hogy ne uralkodjam felettesök. 8 Mindama cselekedetek szerint, a melyeket véghez vittek attól a naptól kezdve, a melyen kihoztam őket Egyiptomból, egészen a mai napig (hogy elhagyta engem, és idegen isteneknek szolgáltak): veled is a szerint cselekesznek. 9 Most azért hallgass szavukra; mindenáltal tégy ellenök bizonysságot, és add tudtokra a király halalmát, a ki uralkodni fog felettesök. 10 És Sámuel megmondá az Úrnak minden beszédeit a népnek, mely tőle királyt kér. 11 És monda: A királynak, a ki uralkodni fog felettesetek, ez lesz a hatalma: fiaitokat elveszi és szekér vezetőivé és lovasaiáv teszi őket, és szekere előtt futnak. 12 Ezredesekké teendő őket, és hadnagyokká ötven ember felett; velük szántatja meg barázdáit, és velük végezeti aratását, készíteti hadi szerszámait és harczi szekereihez az eszközöket. 13 Leányaitokat pedig elviszi kenőcskészítőknek, szakácsnéknak és sütőknek. 14 Elveszi legjobb szántóföldeiteket, szőlőhegyeiteket és olajfás kerteiteket, és szolgálnak adja. 15 Veteményeiteket és szőlőiteket megdészsmálja, és főbb embereinek és szolgáinak adja. 16 Elveszi szolgáitokat, szolgálóiokat, legszebb ifjaitokat és szamaraitokat, és a maga dolgát végezeti azokkal. 17 Barmaítokat megdészsmálja, és ti szolgái lesztek néki. 18 És panaszodni fogtok annak idejében királyokat miatt, kit magatok választottatok, de az Úr nem fog meghallgatni akkor titkokat. 19 A nép azonban nem akart Sámuel

szavára hallgatni, és mondának: Nem! hanem király legyen felettünk. **20** És mi is úgy legyünk, mint a többi népek, hogy királyunk ítélen minket is, és előtünk járon, és vezesse a mi harczainkat. **21** És miután Sámuel meghallgatta a népnek minden szavát, megmondta azokat az Úrnak. **22** És monda az Úr Sámuelnek: Hallgass szavokra, és adj nékik királyt. És Sámuel monda Izráel férfainak: Menjetek el haza, ki-ki az ő városába.

9 És volt egy ember a Benjámin nemzetsegéből, kinek neve vala Kis, Abielnek fia, ki Sérornak fia, ki Bekoráthnak fia, ki Afiákhnak fia, ki Benjámin házából való volt; igen tehetős ember vala. **2** És volt néki egy Saul nevű fia, ifjú és szép; ő nála Izráel fiai közül senki sem volt szébb; vállától felfelé magasabb vala az egész népről. **3** És elvesztek vala Kisnek, a Saul atyának szamarai, és monda Kis Saulnak, az ő fiának: Végy magad mellé egyet a szolgák közül, és kelj fel, menj el, keresd meg a szamarakat. **4** És bejárás az Efraim hegységét, és bejárta Salisa földét, de nem találták meg; és bejárta Sáálím földét, de nem voltak ott; és bejárja Benjámin földét, de nem találták meg. **5** Mikor pedig a Suf földére jutottak, monda Saul az ő szolgájának, a ki vele volt: Jer, térijünk vissza, nehogyan atyám elvetve a szamarak gondját, miattunk aggódjék. **6** Az pedig monda néki: Íme az Istennek embere most e városban van, és az az ember tiszteletben áll; mind az, a mit mond, beteljesedik. Most azért menjünk el oda, talán megmondja nékünk is a mi útunkat, hogy merre menjünk. **7** És monda Saul az ő szolgájának: Elmehetünk oda, de mit vigyünk ez embernek? mert a kenyér elfogyott tarisznánkból, és nincsen mit vigyünk ajándéka az Isten emberének; mi van nálunk? **8** A szolga pedig felele ismét Saulnak, és monda: Íme van nálam egy ezüst siklusnak negyedrésze, oda adom ezt az Isten emberének, hogy megmondja nékünk a mi útunkat. **9** Régen Izráelben azt mondák, mikor valaki elment Istent megkérdezni: Jertek, menjünk el a nézőhöz; mert a kit most prófétának neveznek, régen nézőnek hívták. **10** És Saul monda az ő szolgájának: Helyesen beszélsz; jer, menjünk el. Elmenének azért a városba, hol az Istennek embere volt. **11** A mint pedig a város felhágóján menének, leányokkal találkozának, a kik vizet merítenei jöttek ki, és mondának nékik: Itt van-é a néző? **12** És azok felelének nékik, és mondának: Igen, amott van előttem, siess azért, mert ma jött a városba, mivel ma lesz a népnek véres áldozata ím e hegyen. **13** A mint a városba mentek, azonnal megtaláljátok, mielőtt felmenne a hegyre, hogy egyék; mert a nép nem eszik addig, míg ő el nem jön, mivel a véres áldozatot ő áldja meg, és azután esznek a meghívottak. Azért most menjetek fel, mert épen most fogjátok őt megtalálni. **14** Felenének azért a városba. És mikor a városban menének, íme akkor jöve ki Sámuel velök szemben, hogy a hegyre felmenjen. **15** És az Úr kijelentette Sámuelnek füleihe, egy nappal az előtt, hogy Saul eljött, mondván: **16** Holnap ilyenkor küldök hozzád egy embert a Benjámin földéről, és kend fel őt fejedelmül az én népem, Izráel felett, hogy megszabadítsa az én népemet a Filiszteusok kezéből; mert megtekintém az én népemet, mivel felhatott az ő kiáltása hozzámb. **17** Mikor pedig Sámuel megláttá Sault, szóla néki az Úr: Íme ez az az ember, a kiről szólottam néked,

ő uralkodjék az én népem felett. **18** Akkor Saul a kapu alatt Sámuelhez közeledik és monda: Ugyan mondd meg nékem, hol van itt a néző háza? **19** Sámuel pedig felele Saulnak, és monda: Én vagyok az a néző; menj fel előttem a hegyre, és egyetek ma én velem, reggel pedig elbocsátlok téged, és megmondom néked mind azt, a mi szívedben van. **20** A szamarak miatt pedig, melyek töled ezelőtt hárrom nappal elvesztek, ne aggódjál, mert megtaláltattak. És kié leend mind az, a mi Izráelben becses? Avagy nem a tiéd és a te atyádnak egész házáé? **21** És Saul felele, és monda: Avagy nem Benjáminita vagyok-é én, Izráelnek legkisebb törzséből való? És az én nemzetsegem nem legkisebb-é Benjámin törzsének nemzetiségei között? Miért szólasz tehát hozzáim ilyen módon? **22** Akkor Sámuel megfogta Sault és az ő szolgáját, és bevezette őket az étkész helyre; és nékik adta a főhelyet a meghívottak között, kik mintegy harminczan valának. **23** És monda Sámuel a szakácsnak: Hozd elő azt a darabot, melyet odaadtam néked, és a melyről azt mondám, hogy tartsd magadnál. **24** Akkor a szakács felhozta a czombot és a mi rajta volt, és Saul elé tevé. És ő monda: Ímhol a megmaradt rész, vedd magad elé és egyél, mert erre az időre tételezett az el számodra, mikor mondám: Meghívtam a népet. Evék azért Saul azon a napon Sámuellel. **25** És miután lejöttek a hegyről a városba, a felházban beszélgetett Saullal. **26** És korán felkelének. Történt ugyanis, hogy hajnalhasadtakor kiáltá Sámuel Saulnak a felházba, mondván: Kelj fel, hogy elbocsássalak téged. És felkelt Saul, és kimenének ketten, ő és Sámuel az utcára. **27** Mikor pedig lemenének a város végére, Sámuel monda Saulnak: Mond meg a szolgának, hogy menjen előre előtünk – és előre ment -, te pedig most állj meg, hogy megmondjam néked az Istennek beszédét.

10 Akkor elővezére Sámuel az olajos szelenczét, és az ő fejére tölte, és megcsókolá őt, és monda: Nem úgy van-é, hogy fejeledelemmé kent fel az Úr téged az ő öröksége felett? **2** Mikor azért te most elmegy tőlem, találkozni fogsz két emberrel a Rákhel sírja mellett, Benjámin határában, Selsáhnál, a kik azt mondják néked: Megtalálták a szamarakat, melyeknek keresésére indultál vala; és íme, a te atyád felhagyott már a szamarakkal, és miattatok aggódik, mondván: Mit tegyek a fiamért? **3** És mikor onnan tovább megy, és a Thábor tölgyfájához jutsz, három ember fog téged ott találni, kik Béthelbe mennek fel Istenhez; az egyik három góbölyét visz, a másik visz három egészkenyert, és a harmadik visz egy tömlő bort. **4** És azok békességesen köszöntenek téged, és két kenyeret adnak néked; te pedig vedd el azokat kezüköből. **5** Azután eljutsz az Isten hegyére, hol a Filiszteusok előrssei vannak. Mikor pedig bemegy oda a városba, a próféták seregével fogsz találkozni, kik a hegyről jönek le, előtök lant, dob, síp és hárfa lesz, és ők magok prófétálnak. **6** Akkor az Úrnak lelke reád fog szállani, és velök együtt prófétálni fogsz, és más emberre leszesz. **7** Mikor pedig minden jelek beteljesednek rajtad, tudd meg magadért mind azt, a mi csak kezed ügyébe esik, mert az Isten veled van. **8** Most azért menj le én előttem Gilgálba, és íme én lemegyek te hozzád, hogy égoáldozatot áldozzam és háláldozatot hozzak. Hét napig várakozzál, míg hozzád

megyek, és akkor tudtodra adom, hogy mit cselekedjél. **9** És lőn, a mint hátra fordult, hogy Sámueltől eltávozzék, elváltoztatá Isten az Ő szívét, és azon a napon beteljesedének minden azok a jelek. **10** És mikor elmenének ama hegyre, íme a prófétáknak serege vele szembe jöve, és az Istennek lelke Ő reá szálla, és prófétála Ő közöttök. **11** És lőn, hogy minden azok, kik ismerték Ő annakelőtte, mikor látták, hogy íme a prófétákkal együtt prófétál, monda a nép egymás közt: Mi lelte Kisnek fiát? Avagy Saul is a próféták közt van? **12** És felele egy közülök, és monda: Ugyan kicsoda az Ő atyuk? Azért lőn példabeszéddé: Avagy Saul is a próféták közt van? **13** És mikor elvégezé a prófétálást, felment a hegyre. **14** Saulnak nagybátyja pedig monda néki és a szolgájának: Hol jártatok? És Ő monda: A szamarakat kerestük, de mivel sehol sem láttuk, Sámuelhez menénk. **15** Akkor monda Saulnak a nagybátyja: Ugyan mondd meg nékem, mit mondott néktek Sámuel? **16** És monda Saul a nagybátyjának: Nyilván megmondotta nékünk, hogy a szamarakat megtalálták. De a mit Sámuel a királyságról mondott, nem beszélte el néki. **17** És összehívta Sámuel a népet Mispába az Úrhoz. **18** És monda Izráel fiainak: Így szól az Úr, Izráelnek Istené: Én hoztam ki Izráelit Égyptomból, és én szabadítottalak meg titeket az égyptobeliek kezéből és minden amaz országok kezéből, melyek sanyargatának titeket. **19** Ti pedig most megvetettétek a ti Isteneket, a ki megszabadított titeket minden bajaitokból és nyomorúságaitokból; és azt mondottatok néki: Adj királyt nékünk! Most azért álljatok az Úr előt a ti nemzettségeitek és ezreitek szerint. **20** És mikor előálltá Sámuel Izráelnek minden nemzetsegét, kiválasztaték sors által a Benjámin nemzetsegé. **21** Akkor előálltá a Benjámin nemzetsegét az Ő házanápei szerint, és kiválasztaték a Mátri házanépe, azután kiválasztaték Saul, Kisnek fia; és keresék Őt, de nem találták meg. **22** Megkérdeztek azért ismét az Urat: Vajon eljön-e ide az az ember? És az Úr monda: Íme Ő a holmik közé rejtőzék el. **23** Akkor elfutának, és előhozták Őt onnan. És mikor a nép közé állva, kimagaslék az egész nép közül vállától kezdve felfelé; **24** És Sámuel monda az egész népnek: Látjátok-é, a kit választott az Úr? hogy nincsen hozzá hasonló az egész nép között! Akkor felkíálta az egész nép, és monda: Éljen a király! **25** Sámuel pedig előadá a nép előtt a királyság jogát, és beírá egy könyvbe, és letevé az Úr előt. És elbocsátá Sámuel az egész népet, mindenkit a maga házához. **26** Azután Saul is elment hazá Gibeába és vele ment a sokaság, a kiknek szívét Isten megindította vala. **27** Némely kaján emberek azonban azt mondák: Mit segíthet ez rajtunk? és megvetették Őt és ajándékot nem vivének néki. Ő pedig olyan volt, mintha semmit sem hallott volna.

11 És feljöve az Ammonita Náhás, és tábort jára Jábes Gileád ellen. A Jábesbeliek pedig mondának mindenáján Náhásnak: Köss velünk szövetséget, és mi szolgálni fogunk néked. **2** És monda nézik az Ammonita Náhás: Úgy szövetséget kötök veletek, ha kivágatom mindenájatoknak jobb szemét, és tehetem ezt egész Izráelnek gyalázatára. **3** Jábes vénei pedig mondának néki: Engedj nékünk hétfáj napot, hogy követeket küldjünk Izráelnek minden határára; és ha senki sem segít

meg minket, akkor kimegyünk hozzád. **4** Elmenének azért a követek Saulhoz Gibeába, és elmondták e beszédeket a nép füle hallatára. És felemelé az egész község az Ő szavát, és sírnak. **5** Saul pedig épen a mezőről jött vala a barmok után; és monda Saul: Mi történt a néppel, hogy sírnak? És elmondták néki a Jábesbeliek beszédeit. **6** És mikor hallotta e beszédeket, az Úrnak lelke Saulra szálla, és az Ő haragja nagyon felgerjede. **7** És vett egy pár ökröt, és feldarabolá azokat, és a követekető elküldé Izráelnek minden határára, mondván: A ki nem vonul Saul után és Sámuel után, annak ökreivel így cselekesznek. És az Úrnak félelke szálla a népre, és kivonulának minden egy szálig. **8** És megszámlálá Őket Bézekben. És Izráel fiai háromszázezeren valának, a Júdabeliek pedig harminczezeren. **9** És mondának a követeknek, kik oda menének: Így szóljatok a Jábes-Gileádbelieknek: Holnap, mikor a nap felmelegszik, megszabadultok. És elmenének a követek, és megmondák a Jábesbelieknek, és Ők örvendezének. **10** Mondának azért a Jábesbeliek: Holnap kimegyünk hozzátok, hogy egészen úgy cselekedjetek velünk, mint néktek jónak tetszik. **11** Másodnap pedig Saul a népet három seregre osztá, és kora hajnalban a táborra ütnek, és verték Ammont mindaddig, míg a nap felmelegedé; a kik pedig megmaradtak, úgy szétszórattak, hogy kettő sem maradt közülök együtt. **12** Akkor a nép monda Sámuelnek: Kicsoda volt az, a ki mondá: Saul fog-é rajtunk uralkodni? Adjátok elő a férifiakat, hogy megöljük Őket! **13** Saul azonban azt mondá: Senkit se öljetek meg a mai napon, mert ma szerzett szabadulást az Úr Izráelnek. **14** Sámuel pedig monda a népnek: Jertek, menjünk el Gilgálba, és újitsuk meg ott a királyságot. **15** Elméne azért az egész nép Gilgálba, és ott az Úr előtt Gilgálban királylá tették Sault; és áldoztatott ott háláldozatot az Úr előtt, és felette örvendezének ott, Saul és Izráelnek minden férfinak.

12 És monda Sámuel az egész Izráelnek: Íme meghallgattam szavaitok mindenben, valamit nékem mondottatok, és királyt választottam néktek. **2** És most íme a király előttetek jár. Én pedig megvénhettem és megőszütem, és az én fiaim íme ti köztetek vannak, és én is előttetek jártam ifjúságomtól fogva minden a mai napig. **3** Itt vagyok, tegyetek bizonyásot ellenem az Úr előtt és az Ő felkentje előtt: Kinek vettem el az ökrét, és kinek vettem el a szamarát, és kit csaltam meg, kit sanyargattam, és kitől fogadtam el ajándékot, hogy a miatt szemet hunyjak? és visszaadom néktek. **4** Ők pedig felelének: Nem csaltál meg minket, nem sanyargattál minket, és senkitől semmit el nem fogadtál. **5** És Ő monda nézik: Legyen bizonyás az Úr ti ellenetek, és bizonyás az Ő felkentje ezen a napon, hogy semmit sem találtatok kezemben! Ők pedig mondának: Legyen bizonyás! **6** És monda Sámuel a népnek: Igen, az Úr, a ki rendelte Mózest és Áront, és a ki kihozta atyáitokat Égyptom földéről! **7** Most azért álljatok elő, hadd perlekedjem veletek az Úr előtt az Úrnak minden jótéteményei felett, a melyeket cselekedett veletek és a ti atyáitokkal. **8** Miután Jákób Égyptomba ment vala, atyáitok az Úrhoz kiáltának, és az Úr elküldé Mózest és Áront, a kik kihozták atyáitokat Égyptomból, és letelepíték erre a helyre. **9** De Ők elfeledték az Urat, az Ő Istenöket, azért adá Őket Siserának, a Hásor serege

vezérének kezébe, és a Filiszteusok kezébe és Moáb királyának kezébe, és azok harczielának ellenök. **10** Akkor kiáltanak az Úrhoz, és mondák: Vétketünk, mert elhagytuk az Urat, és szolgáltunk a Baáloknak és Astarónnak; most azért szabadíts meg minket ellenségeinknek kezéből, hogy néked szolgálunk. **11** És elküldé az Úr Jerubaált és Bédánt és Jeftét és Sámuelt, és megszabadítá titeket mindenfelől ellenségeitek kezéből, és biztonságban laktatok. **12** Mikor pedig láttatok, hogy Náhás, az Ammon fiainak királya ellenetek jöve, azt mondátok nékem: Semmiképen nem, hanem király uralkodjék felettünk, holott csak a ti Istenetek, az Úr a ti királyotok. **13** Most azért, ímhol a király, a kit választottatok, a kit kértek. Ímé, az Úr királyt adott néktek. **14** Hogyha az Urat félitek, és néki szolgáltok; szavára hallgattok és az Úr szája ellen engedetlenek nem lesztek; és mind ti, mind pedig a király, a ki felettesek uralkodik, az Urat, a ti Isteneteket követitek: megtartattok. **15** Ha pedig az Úr szavára nem hallgattok, és az Úr szava ellen engedetlenek lesztek: az Úrnak keze ellenetek leend, miként a ti atyáitok ellen. **16** Most is azért álljatok meg, és lássátok meg azt a nagy dolgot, a melyet az Úr visz véghez szemeitek előtt. **17** Avagy nem búzaaratás van-é most? Kiáltani fogok az Úrhoz, és Ő mennydörgést és esőt ád, hogy megtudjátok és meglássátok, mily nagy a ti gonoszságok, melyet cselekedtetek az Úr szemei előtt, mikor királyt kértek magatoknak. **18** Kiáltta azért Sámuel az Úrhoz, és az Úr mennydörgést és esőt adott azon a napon. És az egész nép nagyon megrettene az Úrtól és Sámueltől. **19** És monda az egész nép Sámuelnek: Könöörögi szolgáldírt az Úrhoz, a te Istenedhez, hogy meg ne halunk, mert minden bűneinket csak öregbítettük azzal a bűnnel, hogy királyt kértünk magunknak. **20** És monda Sámuel a népnek: Ne féljetek! Ha már mind a gonoszságot véghez vittétek, most ne távozzatok el az Úrtól, hanem az Úrnak szolgáljatok teljes szívetekből. **21** Ne térijetek el a hiábaavalóságok után, a melyek nem használnak, meg sem szabadíthatnak, mert hiábaavalóságok azok. **22** Mert nem hagyja el az Úr az Ő népét, az Ő nagy nevéét; mert tetszett az Úrnak, hogy titok a maga népévé válaszszon. **23** Sőt tőlem is távol legyen, hogy az Úr ellen vétkezzem és felhagyjak az érettetek való könnyögéssel; hanem inkább tanítani foglak titokat a jó és igaz útra. **24** Csak féljétek az Urat, és szolgáljatok néki hűségesen, teljes szívetekből; mert látjátok; mily nagy dolgot cselekedett veletek. **25** Ha pedig folytonos rosszat cselekesztek: mind ti, mind királyotok elvesztek.

13 Saul harminc éves volt, mikor királylá lett és mikor uralkodék az Izráel felett két esztendeig, **2** Választa Saul magának az Izráel közül háromezer embert, és kétezer Saullal vala Mikmásban és Béthel hegységén, ezer pedig Jonathánnal volt Gibeában, a Benjámin városában; a népk többi részét pedig elbocsátá, kit-kit a maga hajlékába. **3** És Jonathán megveré a Filiszteusoknak előírásét, mely Gébában vala, és meghallották ezt a Filiszteusok; Saul pedig megfúvatta a trombitát az egész országban, mondván: Hallják meg a zsidók! **4** És meghallotta egész Izráel, hogy azt mondák: Megverte Saul a Filiszteusok előírásét, és gyűlöletessé vált Izráel a Filiszteusok előtt. A nép pedig egybegyűlé Saul mellé Gilgálba. **5** Összegyűlének a Filiszteusok is, hogy harczieljanak Izráel

ellen; harminczezer székér és hatezer lovas volt, a nép pedig oly sok volt, mint a tenger partján lévő föveny; és feljövénék és tábori ütének Mikmásnál, Béth-Aventől keletrre. **6** Mikor pedig Izráel férfai látták, hogy bajban vannak – mert a nép szorongattatott: elrejtőzék a nép a barlangokba, a bokrok és kősziklák közé, sziklahasadékokba és vermekbe. **7** És a zsidók közül némielyek általmenének a Jordánon, Gád és Gileád földére. Saul pedig még Gilgálban volt, és az egész nép, mely mellette vala, rettegett. **8** És várakozék hét napig, a Sámuel által meghagyott ideig, de Sámuel nem jött el Gilgálba, a nép pedig elszélede mellőle. **9** Akkor monda Saul: Hozzátok ide az őgóáldozatot és a háláaldozatot. És őgóáldozatot tőn. **10** És mikor elvégezte az őgóáldozatot; ímé megérkezik Sámuel, és Saul eleibe ment, hogy köszöntse őt. **11** És monda Sámuel: Mit cselekedtél?! Saul pedig felel: Mikor láttam, hogy a nép elszélede mellőlem, és te nem jöttél el a meghagyott időre, a Filiszteusok pedig összegyűlének már Mikmásban, **12** Azt mondám: Mindjárt reám törnek a Filiszteusok Gilgálban, és én az Úrnak színe előtt még nem imádkozom; bátorásogat vevék azért magamnak és megáldozám az őgóáldozatot. **13** Akkor monda Sámuel Saulnak: Esztelenül cselekedtél; nem tartottad meg az Úrnak, a te Istenednek parancsolatját, melyet parancsolt néked, pedig most mindenrőre megerősítette volna az Úr a te királyságodat Izráel felett. **14** Most azonban a te királyságod nem lesz állandó. Keresett az Úr magának szíve szerint való embert, a kit az Ő népe fölé fejedelmül rendelt, mert te nem tartottad meg, a mit az Úr parancsolt néked. **15** Felkele ezután Sámuel, és elment Gilgálból Benjámin városába, Gibeába. És Saul megszámlálta a népet, mely körülötte található volt, mintegy hatszáz embert. **16** Saul pedig és az Ő fia, Jonathán és a nép, mely körülötök található vala, Benjámin városában, Gébában tartózkodának, és a Filiszteusok Mikmásnál taborozzák. **17** Akkor a Filiszteusok táborából egy dúló sereg vált ki három csapatban; az egyik csapat az Ofra felé vivő útra fordult Suál földének; **18** A másik csapat a Bethoron felé vivő útra fordult; a harmadik csapat pedig a határfelé vivő útra fordult, mely a Sebóim völgyén át a pusztáig terjed. **19** És kovácsot egész Izráel földén nem lehetett találni, mert a Filiszteusok azt mondák: Ne csinálhassanak a zsidók szablyát vagy dárdát. **20** És egész Izráelnek a Filiszteusokhoz kellett lemenni, hogy megélesítse ki-ki a maga kapáját, szántóvasát, fejszéjét és sarlóját, **21** (Minthogy megtompulának a kapák, szántóvasak, a háromágú villa és a fejszék) és hogy az ösztököt kiegyenesíték. **22** Azért az ütközet napján az egész népnél, mely Saullal és Jonathánnal vala, sem szablya, sem dárda nem találhatók, hanem csak Saulnál és az Ő fiánál Jonathánnál volt található. **23** És a Filiszteusok előőrse kijöve Mikmás szorosához.

14 És történt egy napon, hogy Jonathán, a Saul fia azt mondá szolgájának, a ki az Ő fegyverét hordozza vala: Jer, menjünk át a Filiszteusok előíráséhez, mely amott túl van; de atyának nem mondá meg. **2** Saul pedig Gibeá határában, a gránátfa alatt tartózkodék, mely Migron nevű mezőn van; és a nép, mely vele volt, mintegy hatszáz ember vala. **3** És Ahija is, ki Silóban az efódöt viseli, fia Akhitobnak, az Ikábód

testvérének, Fineás fiának, a ki az Úr papjának, Élinek fia vala. És a nép nem tudta, hogy Jonathán eltávozék. 4 A szorosok között pedig, melyeken keresztül akara menni Jonathán a Filiszteusok előőrséhez, volt egy hegyes kőszikla innen, és volt egy hegyes kőszikla túlfelől. Az egyiknek Boczécz, a másiknak pedig Sené volt a neve. 5 Az egyik sziklacsúcs északra volt, Mikmás átellenében, és a másik délről, Géba átellenében. 6 És monda Jonathán a szolgának, a ki az Ő fegyverét hordozá: Jer, menjünk át ezeknek a körülmetéletleneknek előőrséhez, talán tenni fog az Úr érettünk valamit, mert az Úr előtt nincs akadály, hogy sok vagy pedig kevés által szerezzen szabadulást. 7 És fegyverhordozája felel néki: Tégy minden a te szíved szerint; indulj néki, íme én veled leszek kívánságod szerint. 8 Jonathán pedig monda: Nosza menjünk fel ez emberekhez, és mutassuk meg magunkat nékik. 9 Ha azt mondják nékünk: Váratok meg, míg oda érkezünk ti hozzátok, akkor állunk meg helyünkön, és ne menjünk fel hozzájok; 10 Ha pedig azt mondják: Jertek fel mihozzánk, akkor menjünk fel, mert az Úr kezünkbe adta őket. És ez legyen nékünk a jel. 11 Mikor pedig megmutatták magokat mind ketten a Filiszteusok előőrsének, mondának a Filiszteusok: Íme a zsidók kijödögelnek a barlangokból, a hova rejzőznek. 12 És szólának némelyek az előőrs emberei közül Jonathánnak és az Ő fegyverhordozójának, és mondák: Jertek fel mi hozzánk, és valamit mondunk néktek. Akkor monda Jonathán az Ő fegyverhordozójának: Jőjj fel utánam, mert az Úr Izráel kezébe adta őket. 13 És felmászott Jonathán négykezűláb, és utána az Ő fegyverhordozája. És hullanak vala Jonathán előtt, és fegyverhordozája is öldököt utána. 14 És az első ütközet, melyben Jonathán és fegyverhordozája mintegy húsz embert ölének meg, egy hold földön egy fél barázda hosszánynál volt. 15 És félelem támadta a táborban, a mezőn és az egész nép között; az előőrs és a dúló sereg – azok is megrémülének – és a föld megrendüle; és Istenről való rettegés lón. 16 És megláták a Saul órei Benjámin városában, Gibeában, hogy a sokaság elszéleddet és ide-oda elszórattott. 17 Akkor monda Saul a népnek, mely vele volt: Nosza vegyétek számba a népet, és vizsgáljátok meg, ki ment el mi közülünk; és a mikor számba vették, íme Jonathán és az Ő fegyverhordozája nem valának ott. 18 És monda Saul Ahijának: Hozd elő az Isten ládáját; mert az Isten ládája akkor Izráel fiainál vala. 19 És történt, hogy a míg Saul a pappal beszéle, a Filiszteusok táborában mind nagyobb lón a zsibongás. Monda azért Saul a papnak: Hagyd abba, a mit kezdettél. 20 És felkiáltja Saul és a nép, mely vele volt, és elmenének az ütközetre. Ott pedig egyik a másik ellen harcza, és igen nagy zúrzavar lón. 21 És azok a zsidók is, kik, mint azelőtt is, a Filiszteusokkal valának, s velük együtt feljövének a táborba és a körül valának, azok is Izráel népéhez csatlakozának, mely Saul és Jonathán mellett vala. 22 És Izráelnek mindenkor férfiai, kik elrejtözének Efraim hegységében, mikor meghallották, hogy a Filiszteusok menekültek, azok is üldözni kezdék őket a harczban. 23 És megsegít az Úr azon a napon Izráelt. És a harcz Béth-Avenen túl terjede. 24 És Izráel népe igen elepedett vala azon a napon, mert Saul esküvel kényszeríté a népet, mondva: Átkozott az, a ki kenyeret eszik estvéig, míg bosszút állók ellenségeimen, azért az egész nép

semmit sem evék. 25 És az egész föld népe eljuta az erdőbe, hol méz vala a föld színén. 26 Mikor pedig a nép beméne az erdőbe, jóllehet folyt a méz, mindenből senki sem érte kezét szájához, mert félt a nép az eskü miatt. 27 Jonathán azonban nem hallotta vala, hogy atya megesketé a népet, és kinyújtá a vessző végét, mely kezében vala, és bemártá azt a lépesmészbe, és kezét szájához vivé; és felvidulának az Ő szemei. 28 Szóla pedig valaki a nép közül, és mondá: Atyád ünnepélyesen megesketé a népet, mondva: Átkozott az, a ki csak kenyeret is eszik ma, és e miatt a nép kimerüle. 29 És monda Jonathán: Atyám bajba vitte az országot; lássátok mennyire felvidulának szemeim, hogy izlelék egy keveset ebből a mézből. 30 Hárha még a nép jól evett volna ma ellenségeinek zsákmányából, melyet talált! Vajon nem nagyobb lett volna-é akkor a Filiszteusok veresége?! 31 És megverék azon a napon a Filiszteusokat Mikmástól Ajalonig. És a nép nagyon kimerüle. 32 Akkor a nép a prédának esék, és fogának juhot, ökröt és borjukat, és megölék a földön, és megevér a nép vérestől. 33 Megjelentek azért Saulnak, és mondának: Íme a nép vétkezik az Úr ellen, mert vérrel elegy eszik. Ő pedig monda: Hűtlénül cselekedtetek, gördítsetek azért most hozzá egy nagy követ. 34 Monda továbbá Saul: Menjetek el mindenfel a nép között, és mondjátok meg nékik, hogy mindenki a maga ökrét és mindenki a maga juhát hozza én hozzá, és itt oljétek meg és egyétek meg, és nem fogtok vétkezni az Úr ellen, vérrel elegy évén. Akkor elhozta az egész nép, kézzel fogván ki-ki a maga ökrét azon éjjel, és ott megölék. 35 Saul pedig oltárt építet az Úrnak; azt az oltárt építé először az Úrnak. 36 És monda Saul: Menjünk le ez éjjel a Filiszteusok után, és foszszuk ki őket virradatig, és senkit se hagyunk meg közülök. Azok pedig mondának: A mint néked tetszik, úgy cselekedjél minden. De a pap azt mondá: Járolunk ide az Istenhez. 37 És megkérdezé Saul az Istenet: Lemenjek-é a Filiszteusok után? Izráelnek kezébe addod-é őket? De ő nem felelt néki azon a napon. 38 Monda azért Saul: Jertek ide mindenjában, a népnek oszlopai, hogy megtudjátok és meglássátok, kiben volt ez a bűn ma? 39 Mert el az Úr, aki Izráel oltalmazza, hogy ha fiamban, Jonathában valna is, meg kell halnia; és az egész nép közül senki sem felele néki. 40 És monda egész Izráelnek: Ti legyetek az egyik oldalon, én pedig és az én fiam, Jonathán legyünk a másik oldalon. És válaszolta a nép Saulnak: A mint néked tetszik, úgy cselekedjél. 41 Akkor szóla Saul az Úrnak, Izráel Istenének: Szolgáltass igazságot! És kiválasztaték Jonathán és Saul, a nép pedig megmeneküle. 42 És monda Saul: Vessetek sorsot közöttöm és fiam, Jonathán között. És kiválasztaték Jonathán. 43 Akkor monda Saul Jonathánnak: Mond meg nékem, mit cselekedtél? Jonathán pedig elbeszélte néki, és monda: A pálcza végével, mely kezembe vala, izlelék egy keveset a mézből; itt vagyok, haljak meg! 44 És Saul monda: Úgy cselekedjék az Úr most és ezután is, hogy meg kell halnod Jonathán. 45 A nép azonban monda Saulnak: Jonathán haljon-é meg, aki ezt a nagy szabadulást szerezte Izráelben? Távol legyen! Él az Úr, hogy egyetlen hajszála sem esik le fejéről a földre, mert Istennek segedelmével cselekedte ezt ma. Megváltá azért a nép Jonathánt, és nem hala meg. 46 Akkor Saul megtére

a Filiszteusok üldözéséből; a Filiszteusok pedig az ő helyükre haza menének. 47 Miután tehát Saul átvette a királyságot Izráel felett, hadakozék minden ellenességgel mindenfelé: Moáb ellen és Ammon fiai ellen és Edom ellen és a Czobeusok királyai ellen és a Filiszteusok ellen; és mindenütt, ahol megfordula, keményen cselekedék. 48 És sereget gyűjtvé, megverte Amáleket, és megszabadítá Izráelt fosztogatóinak kezéből. 49 Valának pedig Saul fiai: Jonathán, Jisvi és Málkisua; és két leányának neve: az idősebbiknek Méráb, és a kisebbiknek neve Mikál. 50 És Saul feleségét Akhínóámnak hívták, aki Akhimaás leánya volt. Seregének vezetőjét pedig Abnernek hívták, aki Saul nagybátyjának, Nérnek volt a fia; 51 Mert Kis, a Saul atya és Nér, az Abner atya, Abiel fiai valának. 52 A Filiszteusok elleni háború pedig igen heves volt Saulnak egész életében; azért, ahol csak látott Saul egy-egy erős vagy egy-egy bátor férfit, azt magához fogadta.

15 És monda Sámuel Saulnak: Engem küldött el az Úr, hogy királylý kenjelek fel téged az ő népe, az Izráel felett; most azért figyelj az Úr beszédének szavára. 2 Így szól a Seregek Ura: Megemlékeztem arról, a mit cselekedett Amálek Izráellel, hogy útját állta néki, mikor feljöve Egyiptomból. 3 Most azért menj el és verd meg Amáleket, és pusztítások el mindenét; és ne kedvezz néki, hanem öld meg mind a férfit, mind az asszonyt; mind a gyermeket, mind a csecsemőt; mind az ökröt, mind a juhot; mind a tevét, mind a szamarat. 4 És összehívá Saul a népet, és megszámlálá óket Thélaimban, kétszázezer gyalogost, és Júdából tízezer embert. 5 És elméne Saul Amálek városáig, és megütözék ott egy völgyben. 6 És monda Saul a Kéneusnak: Menjetek, távozzatok el, menjetek ki az Amálekiták közül, hogy velök együtt téged is el ne veszesselek, mert te igralmasságot cselekedett Izráel minden fiaival, mikor Egyiptomból feljövének. És eltávozik Kéneus az Amálekiták közül. 7 Saul pedig megveré Amáleket Havilától fogva egészen addig, a merre Súrba mennek, mely Egyiptom átellenében van. 8 És Agágot, az Amálekiták királyát elfogta élve, a népet pedig mind kardére hánystá. 9 Saul és a nép azonban megkímélte Agágot és a juhoknak, barmoknak és másodszülötteknek javát; a báránnyokat és mindenzt, a mi jó vala, nem akarták azokat elpusztítani, hanem a mi megvetett és értéktelen doleg volt, mindenzt elpusztíták. 10 Akkor szóla az Úr Sámuelnek, mondvn: 11 Megbántam, hogy Sault királylý tettem, mert eltávozott tőlem, és beszédeimet nem tartotta meg. Sámuel pedig felháborodék és kiált az Úrhoz egész éjszaka. 12 És korán felkele Sámuel, hogy találkozzék Saullal reggel; és hírül adák Sámuelnek, ezt mondvn: Saul Kármelbe ment, és íme emlékoszlopot állított magának; azután megfordula, és tovább ment és lement Gilgálba, 13 És a mint Sámuel Saulhoz érkezik, monda néki Saul: Áldott vagy te az Úrtól! Én végrehajtám az Úrnak parancsolatját. 14 Sámuel azonban monda: Micsoda az a juhbégetés, mely füleimbe hat és az az ökörbögés, melyet hallok? 15 És monda Saul: Az Amálekitáktól hozták azokat, mert a nép megkímélte a juhoknak és ökröknek javát, hogy megáldozza az Úrnak, a te Istenednek; a többöt pedig elpusztítottuk. 16 Akkor monda Sámuel Saulnak: Engedd meg, hogy megmondjam néked, a mit az Úr mondott nékem ez éjjel. Ő pedig monda néki:

Beszélj. 17 Monda azért Sámuel: Nemde kicsiny valál te a magad szemei előtt is, mindenáltal Izráel törzseinek fejévé lettél, és az Úr királylý kent fel téged Izráel felett?! 18 És elkülde az Úr téged az úton, és azt mondá: Menj el, és pusztítás el az Amálekitákat, kik vétkézének; és hadakozzák ellenök, míg megsemmisíted őket. 19 Miért nem hallgattál az Úrnak szavára, és miért estél néki a prédrának, és cselekedted azt, a mi bűnös az Úr szemei előtt? 20 És felele Saul Sámuelnek: Én bizonyára hallgattam az Úr szavára, és azon az úton jártam, a melyre engem az Úr elküldött; és elhoztam Agágot, az Amálekiták királyát, és az Amálekitákat elpusztítottam. 21 A nép azonban elvette a prédrából a megsemmisítésre rendelt juhoknak és ökröknek javát, hogy megáldozza az Úrnak, a te Istenednek Gilgálban. 22 Sámuel pedig monda: Vajjon kedvesebb-é az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmesség? Íme, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövéréné! 23 Mert, mint a varázslásnak bûne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés. Mivel te megvetted az Úrnak beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király. 24 Akkor monda Saul Sámuelnek: Vétkeztem, mert megszegtem az Úrnak szavát és a te beszédet; de mivel féltem a néptől, azért hallgattam szavokra. 25 Most azért bocsásd meg az én vétkemet, és térij vissza velem, hogy könyörögjek az Úrnak. 26 Sámuel pedig monda Saulnak: Nem térek vissza veled, mert megvetted az Úrnak beszédét, és az Úr is megvetett téged, hogy ne légy király Izráel felett. 27 És mikor megfordula Sámuel, hogy elmenjen, megragadta felső ruhájának szárnyát, és leszakada. 28 Akkor monda néki Sámuel: Elszakítá töled az Úr a mai napon Izráelnek királyságát, és adta azt felebarátodnak, aki jobb náladnál. 29 Izráelnek erőssége pedig nem hazudik, és semmit meg nem bán, mert nem ember ő, hogy valamit megbánjon. 30 És ő monda: Vétkeztem, mindenáltal becsülj meg engem népmnek vénei előtt és Izráel előtt, és velem térij vissza, hogy könyörögjek az Úrnak, a te Istenednek. 31 Visszatére azért Sámuel Saullal, és könyörgött Saul az Úrnak. 32 Sámuel pedig monda: Hozzátok ide előmbe Agágot, Amálek királyát. És elméne Agág kényesen ő hozzá, és monda Agág: Bizonyára eltávozik a halál keserűsége. 33 És monda Sámuel: Miként a te kardod asszonyokat tett gyermektelenekké, úgy legyen gyermektelenné minden asszonyok felett a te anyád! És darabokra vagdalá Sámuel Agágot az Úr előtt Gilgálban. 34 Ezután Sámuel elment Rámába, Saul pedig felment az ő házához Gibeába, Saul városába. 35 És Sámuel nem látogatá meg többé Sault egész halálának idejéig; de bákkódék Sámuel Saul miatt. Az Úr pedig megbántha, hogy királylý tette Sault Izráel felett.

16 És monda az Úr Sámuelnek: Ugyan meddig bákkódol még Saul miatt, holott én megvettem őt, hogy ne uralkodjék Izráel felett? Töltsd meg a te szarudat olajjal, és eredj el; én elküldelek téged a Bethlehember lakó Isaihoz, mert fiai közül választottam magamnak királyt. 2 Sámuel pedig monda: Hogyan menjek el!? Ha meghallja Saul, megöl engemet. És monda az Úr: Vígy magaddal egy üszőt, és azt mondjad: Azért jöttem, hogy

az Úrnak áldozzam. 3 És hívd meg Isait az áldozatra, és én tudtadra adom, hogy mit cselekedjél, és kend fel számomra azt, a kit mondándok néked. 4 És Sámuel megcselekedé, a mit az Úr mondott néki, és elment Bethlehembe. A város véne pedig megijedének, és eleibe menvén, mondának: Békességes-é a te jöveteled? 5 Ő pedig felele: Békességes; azért jöttem, hogy áldozzam az Úrnak. Szenteljétek meg azért magatokat, és jertek el velem az áldozatra. Isait és az ő fiait pedig megszentelé, és elhívás óket az áldozatra. 6 Mikor pedig bemenének, meglátta Eliábot, és gondolá: Bizony az Úr előtt van az ő felkentje! 7 Az Úr azonban monda Sámuelnek: Ne nézd az ő külsőjét, se termetének nagyságát, mert megvettem őt. Mert az Úr nem azt nézi, a mit az ember; mert az ember azt nézi, a mi szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szíben van. 8 Szólítá azért Isai Abinádabot, és elvezeté őt Sámuel előtt; ő pedig monda: Ez sem az, kit az Úr választa. 9 Elvezeté azután előtte Isai Sammát; ő pedig monda: Ez sem az, a kit az Úr választa. 10 És így elvezeté Isai Sámuel előtt mind a hétfiát; Sámuel pedig mondá Isainak: Nem ezek közül választott az Úr. 11 Akkor monda Sámuel Isainak: Mind itt vannak-é már az ifjak? Ő pedig felele: Hátra van még a kisebbik, és ímé ő a juhokat őrzi. És monda Sámuel Isainak: Küldj el, és hozasd ide őt, mert addig nem fogunk leülni, míg ő ide nem jön. 12 Elkülde azért, és elhozatá őt. (Ő pedig piros vala, szép szemű és kedves tekintetű.) És monda az Úr: Kelj fel és kend fel, mert ő az. 13 Vevé azért Sámuel, az olajos szarut, és felkené őt testvérei között. És attól a naptól fogva az Úrnak lelke Dávidra szálla, és azután is. Felkele azután Sámuel és elméne Rámába. 14 És az Úrnak lelke eltávozék Saultól, és gonosz lélek kezde gyötörni őt, mely az Úrtól küldetett. 15 És mondának Saul szolgái néki: Ímé most az Istenről küldött gonosz lélek gyötör téged! 16 Parancsoljon azért a mi urunk szolgádnak, kik körülöttek vannak, hogy keressenek olyan embert, aki tudja a hárfát pengetni, és mikor az Istenről küldött gonosz lélek reád jön, pengesse kezével, hogy te megkönnyebbölj. 17 És monda Saul az ő szolgáinak: Keressetek tehát számomra olyan embert, aki jól tud hárfázni, és hozzátok el hozzáma. 18 Akkor felele egy a szolgák közül, és monda: Ímé én láttam a Bethlehemben lakó Isainak egyik fiát, aki tud hárfázni, aki erős vitéz és hadakozó férfiú, értelmes és szép ember, és az Úr vele van. 19 Követeket küld hozzá a fiadat, Dávidot, ki a juhok mellett van. 20 Isai pedig vőn egy szamarat, egy kenyeret, egy tömlő bort és egy kecskegödölyét, és elküldé Saulnak az ő fiától, Dávidtól. 21 Mikor pedig Dávid elméne Saulhoz és megállá előtte, az igen megszerette őt, és fegyverhordozója lón néki. 22 És elkülde Saul Isaihoz, mondván: Maradjon Dávid én nálam, mert igen megkedveltem őt. 23 És lón, hogy a mikor Istennék lelke Saulon vala, vette Dávid a hárfát és kezével pengeté; Saul pedig megkönnyebböl és jobban lón, és a gonosz lélek eltávozék tőle.

17 És összegyűjték a Filiszteusok seregeiket a harczra, és összegyűlének Sokónál, mely Júdában van, és táborozának Sokó és Azéka között, Efes-Dammimnál. 2 Saul és az Izráeliták pedig összegyűlének, és tábori ütének az Elah völgyében; és csatarendbe állának a Filiszteusok ellen. 3 És

a Filiszteusok a hegyen állottak innen, az Izráeliták pedig a hegyen állottak túlfelől, úgy hogy a völgy közöttük vala. 4 És kijöve a Filiszteusok táboraiból egy bajnok férfiú, a kit Góliáthnak hívtak, Gáth városából való, kinek magassága hat sing és egy arasz vala. 5 Fején rézsíksa vala és pikkelyes pánczélba volt öltözve; a pánczél súlya pedig ötezer rézsíklusnyi vala. 6 Lábán réz lábpánczél és vállain rézpaizs volt. 7 És dárdájának nyele olyan volt, mint a takácsok zugolyája, dárdájának hegye pedig hatszáz síklusnyi vasból volt; és előtte meg vala, ki a paizst hordozza vala. 8 És megállván, kiáltta Izráel csatarendjeinek, és monda nézik: Miért jöttetek ki, hogy harczra készüljetek? Avagy nem Filiszteus vagyok-é én és ti Saul szolgái? Válaszszatok azért magatok közül egy embert, és jöjjön le hozzáim. 9 Ha azután meg bír velem vívni és engem legyőz: akkor mi a ti szolgáitok leszünk; ha pedig én győzöm le őt és megölöm: akkor ti legyetek a mi szolgáink, hogy szolgáljatok nékünk. 10 Monda továbbá a Filiszteus: Én gyalázattal illetém a mai napon Izráel sereget, állításatok azért ki ellenem egy embert, hogy megvívunk egymással. 11 Mikor pedig meghallotta Saul és az egész Izráel a Filiszteusnak ezt a beszédét, megrettenének és igen félnek vala. 12 És Dávid, Júda városából, Bethlehemből való amaz Efratita embernek volt a fia, a kit Isainak hívtak, a kinek nyolc fia volt, és e férfiú a Saul idejében vén ember vala, emberek között korban előhaladt. 13 És Isainak három idősebbik fia Saullal elment a háborúba. Az ő három fiának pedig, a kik a háborúba menének, ezek valának neveik: az idősebbik Eliáb, a második Abinádáb és a harmadik Samma. 14 És Dávid volt a legkisebbik. Mikor pedig a három idősebb elment Saul után: 15 Dávid elméne és visszatérte Saultól, hogy atyának juhait őrizze Bethlehemben. 16 A Filiszteus pedig előjön vala reggel és estve, és kiáll vala negyven napon át. 17 És monda Isai az ő fiának, Dávidnak: Vedd testvéreid számára ezt az efa pergelt búzát és ezt a tíz kenyeret, és sietve vidd el a táborba testvéreidhez. 18 Ezt a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és látogasd meg testvéreidet, hogy jóval vannak-é, és hozz tőlik jelét. 19 Saul pedig azokkal együtt és az egész Izráel az Elah völgyében valának, hogy harczoznak a Filiszteusok ellen. 20 Felkelle azért Dávid korán reggel, és a nyáját egy pázsorra bízván, felvette a terhet és elment, a mint meghagyta néki Isai; és eljutott a tábor kerítéséhez; a sereg pedig, mely kivonult csatarendben, hadi zajt támiasztott. 21 És csatarendbe állának Izráel és a Filiszteusok, csatarend csatarend ellen. 22 Akkor Dávid rábítza a holmit arra, a ki a hadi szerszámokat őrzi, és elfuta a harcztérre és odaérve, kérdezősködék testvéreinek állapota felől. 23 És mik ő beszélt velük, ímé a bajnok férfi, a Góliáth nevű Filiszteus, a ki Gáthból való volt, előjöve a Filiszteusok csatarendei közül, és most is hasonlóképen beszél vala; és meghallá ezt Dávid. 24 Az Izráeliták pedig, mikor látták azt a férfit, mindenjában el futanak előle, és igen félnek vala. 25 És mondának az Izráeliták: Láttátok-é azt a férfit, aki feljöve? Mert azért jött ki, hogy gyalázattal illesse Izráelt. Ha valaki megölné őt, nagy gazdagsággal ajándékozná meg a király, leányát is néki adná, és atyának házát szabaddá tenné Izráelben. 26 És szóla Dávid azoknak az embereknek, a kik ott állának vele, mondván: Mi történik azzal, aki megöli ezt a Filiszteust, és

elveszi a gyalázatot Izráelről? Mert kicsoda ez a körülmetéletlen Filiszteus, hogy gyalázattal illeti az elő Istennek seregét?! 27 A nép pedig e beszéd szerint felele néki, mondán: Ez történik azzal az emberrel, aki megöli őt. 28 És meghallá Eliáb az ő nagyobbik testvére, hogy az emberekkel beszéle; és nagyon megharaguvék Eliáb Dávidra, és monda: Miért jöttél ide, és kire bíztad azt a néhány juhot, a mely a pusztában van? Ismerem vakmerőségedet és szívednek álnokságát, hogy csak azért jöttél ide, hogy megnezd az ütközetet! 29 Dávid pedig felele: Ugyan mit cselekedtem én most? hiszen csak szóbeszéd volt ez. 30 És elfordula tőle egy másikhoz, és ugyan úgy szóla, mint korábban, és a nép is az előbbi beszéd szerint válaszol a néki. 31 És mikor meghallották azokat a szavakat, a melyeket Dávid szóla, megmondák Saulnak, ki magához hívatta őt. 32 És monda Dávid Saulnak: Senki se csüggessen el e miatt; elmegy a te szolgád és megvív ezzel a Filiszteussal. 33 Saul pedig monda Dávidnak: Nem mehetsz te e Filiszteus ellen, hogy vele megvívj, mert te gyermek vagy, ő pedig ifjúságától fogva hadakozó férfi vala. 34 És felele Dávid Saulnak: Pásztor volt a te szolgád, atyának juhai mellett; és ha eljött az oroszlán és a medve, és elragadt egy bárányt a nyáj közül: 35 Elmentem utána és leváltam, és kiszabadítám szájából; ha pedig ellenem támadott: megragadtam szakálánál fogva, és leváltam és megöltem őt. 36 A te szolgád minden az oroszlánt, minden a medvét megölte: Úgy lesz azért és körülmetéletlen Filiszteus is, mint azok közül egy, mert gyalázattal illeté az elő Istennek seregét. 37 És monda Dávid: Az Úr, aki megszabadított engem az oroszlánnak és a medvének kezéből, meg fog szabadítani engem e Filiszteusnak kezéből is. Akkor monda Saul Dávidnak: Eredj el, és az Úr legyen veled! 38 És feloltözteté Saul Dávidot a maga harci ruhájába; rézsíakot tett a fejére, és feloltözteté őt páncéomba. 39 Akkor Dávid felköté kardját harci ruháj fölén, és járni akart, mert még nem próbláta. És monda Dávid Saulnak: Nem bírok ezekben járni, mert még nem próbáltam; és leveté azokat Dávid magáról. 40 És kezébe vette botját, és kiválasztván magának a patakból ő síma kövecskét, eltevé azokat pásztori szerszámába, mely vele volt, tudnivalik tarisznyájába, és parityájával kezében közeledék a Filiszteushoz. 41 Akkor elindult a Filiszteus is, és Dávidhoz közeledé, az az ember pedig, aki a paizsát hordozza, előtte vala. 42 Mikor pedig oda tekinte a Filiszteus, és megláttá Dávidot, megvetette őt, mert ifjú volt és piros, egyszersmind szép tekintetű. 43 És monda a Filiszteus Dávidnak: Eb vagyok-é én, hogy te bottal jóssz reám? És szidalmazá a Filiszteus Dávidot Istenével együtt. 44 Monda továbbá a Filiszteus Dávidnak: Jőj ide hozzá, hogy testedet az égi madaraknak és a mezei vadaknak adjam. 45 Dávid pedig monda a Filiszteusnak: Te karddal, dárdával és paizszsal jóssz ellenem, én pedig a Seregek Urának, Izráel seregei Istenének nevében megylek ellened, akit te gyalázattal illetél. 46 A mai napon kezembe ad téged az Úr, és megöllek téged, és fejetet levágom róladd. A Filiszteusok seregének temetését pedig az égi madaraknak és a mezei vadaknak fogom adni a mai napon, hogy tudja meg az egész föld, hogy van Izráelnek Isten. 47 És tudja meg ez az egész sokaság, hogy nem kard által és nem dárda által tart meg az Úr, mert az Úré a had, és ő titeket kezünkbe fog adni.

48 És mikor a Filiszteus felkészült, és elindult, és Dávid felé közeledé: Dávid is sietett és futott a viadalra a Filiszteus elő. 49 És Dávid benyúlt kezével a tarisznyába és kivett onnan egy követ, és elhajítván, homlokán találta a Filiszteust, úgy, hogy a kő homlokába mélyede, és arczzal a földre esé. 50 Így Dávid erősebb volt a Filiszteusnál, parityával és kővel. És levágta a Filiszteust és megölte őt, pedig kard nem is vala a Dávid kezében. 51 És oda futott Dávid, és reá állott a Filiszteusra, és vevé annak kardját, kirántotta hüvelyéből, és megölte őt, és fejt azaz levágta. A Filiszteusok pedig a mint meglátták, hogy az ő hősük meghalt, megfutamodának. 52 És felkelének Izráel és Júda férfinak és felkiáltanak, és üldözék a Filiszteusokat egészen Gáthig és Ekon kapujáig. És hullának a Filiszteusok sebesültjei a Saraim felé vezető úton Gáthig és Ekonig. 53 Visszatérénak azután Izráel fiai a Filiszteusok üldözéséből, és feldúlták azoknak tábort. 54 Dávid pedig felvezé a Filiszteusnak fejét, és elvitte Jeruszálembe, fegyvereit pedig a maga sátorába rakta le. 55 Saul pedig mikor látta, hogy Dávid kiment a Filiszteus elő, monda Abnernek, a sereg fővezérének: Abner! ki fia e gyermelek? És felele Abner: Él a te lelked oh király, hogy nem tudom! 56 És monda a király: Kérdezd meg tehát, hogy ki fia ez az ifjú? 57 És a mint visszajött Dávid, miután megölte a Filiszteust, megfogá őt Abner, és Saulhoz vitte; és a Filiszteusnak feje kezében vala. 58 És monda néki Saul: Ki fia vagy te, oh gyermelek? Dávid pedig felele: A te szolgádnak, a Bethlehemből való Isainak a fia vagyok.

18 Minekutána pedig elvégezte a Saullal való beszélgetést, a Jonathán lelke egybeforr a Dávid lelkével, és Jonathán úgy szerette őt, mint a saját lelkét. 2 És Saul magához vevé őt azon a napon, és nem engedé, hogy visszatérjen atya házához. 3 És szövetséget kötének Jonathán és Dávid egymással, mivel úgy szerette őt, mint a saját lelkét. 4 És Jonathán leveté felső ruháját, a mely rajta volt, és Dávidnak adta, sőt hadi öltözetét is, saját kardját, kézívét és övét. 5 És elméne Dávid mindenüvé, a hová Saul küldé, és magát eszesen viseli vala. És Saul a harcosok fölött tevé őt, és kedves lón az egész nép előtt, és a Saul szolgái előtt is. 6 És a mint hazafelé jövénék, mikor Dávid visszatér, miután a Filiszteusokat levezte, kimentek az asszonyok Saul király elő Izráelnek minden városaiból, hogy énekeljenek és körben táncoljanak, dobokkal, vígassággal és tomborákkal. 7 És énekelni kezdének az asszonyok, kik vígadozának és mondának: Megverte Saul az ő ezerét és Dávid is az ő tízezerét. 8 Saul pedig igen megharaguvék, és gonosznak tetszik az ő szemei előtt ez a beszéd, és monda: Dávidnak tízezeret tulajdonítanak és nékem tulajdonítják az ezeret, így hát már csak a királyság hiányzik néki. 9 Saul azért attól a naptól kezdve rossz szemmel néz vala Dávidra, sőt azután is. 10 Másnap pedig megszállta Sault az Istenről küldött gonosz lélek, és prófétáni kezével a maga házában: Dávid pedig hárított kezével, mint naponként szokta, és a dárda Saul kezében vala. 11 És elhajítá Saul a dárdát, azt gondolván: Dávidot a falhoz szegezem; de Dávid két ízben is félrehajolt előle. 12 És félni kezde Saul Dávidtől, mert az Úr vele volt, Saultól pedig eltávozék. 13 És Saul elbocsátá őt magától és ezredesévé tevé; és kimegy vala és bejő vala a nép előtt. 14 És

Dávid minden útjában magát eszesen viseli vala, mert az Úr vele volt. 15 Mikor pedig láttá Saul, hogy ő igen eszesen viseli magát, félén kezde tőle. 16 De az egész Izráel és Júda szereté Dávidot, mert ő előttük méne ki és jöve be. 17 És monda Saul Dávidnak: Ímé idősebbik leányomat, Mérábot néked adom feleségül, csak légy az én vitéz fiam, és harczold az Úrnak harczaiból; mert azt gondolád Saul: Ne az én kezem által vesszen el, hanem a Filiszteusok keze által. 18 Dávid pedig monda Saulnak: Kicsoda vagyok én, és micsoda az én életem, és atyámnak családjára Izráelben, hogy a királynak veje legyek? 19 De történt abban az időben, mikor Mérábot, a Saul leányát Dávidnak kellett volna adni, hogy a Meholáthból való Hadrielnek adták őt feleségül. 20 Mikál, a Saul leánya azonban megszereté Dávidot, és mikor ezt megmondák Saulnak, tetszik néki a dolog. 21 És monda Saul: Néki adom őt, hogy ő legyen veszedelmére és a Filiszteusok keze legyen ellene. Monda azért Saul Dávidnak másodízben: Légy tehát most az én vőm. 22 És megparancsolá Saul az ő szolgáinak: Beszéljetek Dáviddal titokban, mondva: Ímé a király jóindulattal van irántad, és szolgái is mind szeretnek téged, légy azért veje a királynak. 23 És elmondák a szolgák Dávid előtt e beszédeket. Dávid pedig monda: Olyan kicsiny dolog előttetek, hogy a király vejévé legyen valaki, holott én szegény és megvetett ember vagyok? 24 És megmondák Saulnak az ő szolgái, mondva: Ezt meg ezt mondta Dávid. 25 Saul pedig monda: Mondjátok meg Dávidnak: Nem kíván a király más jegyajándékot, hanem csak száz Filiszteus előbörét, hogy bosszút állj a király ellenségein; mert Saul a Filiszteusok keze által akárá Dávidot elpusztítani. 26 Megmondák azért az ő szolgái Dávidnak e beszédeket; és tetszik ez a dolog Dávidnak, hogy a király veje legyen. A kitűzött napok még el sem telének, 27 Mikor Dávid felkelt, és elment embereivel együtt, és levágott a Filiszteusok közül kétszáz férfit; és elhozás Dávid előböréket, és mind beadta azokat a királynak, hogy a királynak veje lehessen. És néki adá Saul az ő leányát, Mikált, feleségül. 28 Mikor pedig Saul láttá és megtudta, hogy az Úr Dáviddel van, és Mikál, a Saul leánya szereti őt: 29 Akkor Saul még inkább félén kezde Dávidtól. És Saul ellensége lőn Dávidnak teljes életében. 30 A Filiszteusok vezérei pedig gyakran betörnek vala, de valahányszor betörének, Dávid Saul minden szolgáinál eszesebben viselé magát; azért felette híressé lőn az ő neve.

19 És szóla Saul fiának, Jonathánnak, és a többi szolgáinak, hogy öljék meg Dávidot; de Jonathán, a Saul fia nagyon szereté őt. 2 Megmondá azért Jonathán Dávidnak, mondva: Az én atyám, Saul azon van, hogy téged megöljön, azért vigyázz magadra reggel; titkos helyen tartózkodjál és rejtjels el magad. 3 Én pedig kimegyek, és atyám mellett megállok a mezőn, ahol te leszesz, és beszélni fogok atyámmal felőled, és meglátom, mint lesz, és tudtadra adom néked. 4 És Jonathán kedvezően nyilatkozék Dávid felől az ő atya, Saul előtt, és monda néki: Ne vétkezzék a király Dávid ellen, az ő szolgája ellen, mert ő nem vétet néked, sőt szolgálata felette hasznos volt néked. 5 Mert ő koczkára tette életét és megverte a Filiszteust, és az Úr nagy szabadulást szerze az egész Izráelnek. Te láttad azt és örültél rajta; miért vétkeznél azért az ártatlanságot vértellen, megölvén Dávidot ok nélkül. 6 És hallgatott Saul Jonathán szavára, és

megesküvék Saul: ÍÉ az Úr, hogy nem fog megölteni! 7 Akkor szólítá Jonathán Dávidot, és megmondá néki Jonathán mind e beszédeket; és Saulhoz vezeté Jonathán Dávidot, aki ismét olyan lőn előtte, mint annakelőtte. 8 A háború pedig ismét megkezdődik, és Dávid kivonula, és harczola a Filiszteusok ellen, és nagy vereséget okozott nézik, és azok elfutának előle. 9 Az Istentől küldött gonosz lélek azonban megszállta Sault, mikor házában ült és dárdája kezében vala: Dávid pedig pengeté a hárfát kezével. 10 Akkor Saul a dárdával Dávidot a falhoz akará szegezni, de félrehajolt Saul elől, és a dárda a falba verődött. Dávid pedig elszalada, és elmenekült azon éjjel. 11 És követeket külde Saul a Dávid házához, hogy reá lessenek és reggel megöljék őt. De tudtára adá Dávidnak Mikál, az ő felesége, mondva: Ha meg nem mented életedet ez éjjel, holnap megölnek. 12 És lebocsátá Mikál Dávidot az ablakon; ő pedig elment és elszalada, és megmenté magát. 13 És vevé Mikál a theráfot és az ágyba fekteté azt, és feje alá kecskeszőrből készült párnát tett, és betakará lepedővel. 14 Mikor pedig Saul elküldé a követeket, hogy Dávidot megfogják, azt mondá: Dávid beteg. 15 És Saul elküldé ismét a követeket, hogy megnézzék Dávidot, mondva: Ágyastól is hozzátok őt előmbé, hogy megöljem őt. 16 És mikor a követek oda menének: Ímé, a theráf volt az ágyban, és feje alatt a kecskeszőrből készült párna volt. 17 Akkor monda Saul Mikálnak: Mi dolog, hogy engem úgy megcsaltál? – elbocsátád az én ellenségemet, és ő elmenekült. És felele Mikál Saulnak: Ő mondá nékem, bocsáss el engem, vagy megöllek téged. 18 Dávid pedig elfutván, megszabadula; és elment Sámuelhez Rámába, és elbeszélte néki mindazt, a mit Saul vele cselekedett. Elméne ezután ő és Sámuel, és Nájóthban tartózkodána. 19 És tudtára adák Saulnak, mondva: Ímé Dávid Nájóthban van, Rámában. 20 Követeket külde azért Saul, hogy Dávidot fogják meg. A mint azonban meglátták a prófétáknak seregett, a kik prófétálának, és Sámuel, aki ott állott, mint az ő előjárójuk; akkor az Istennek lelke Saul követeire szállott, és azok is prófétálának. 21 Mikor pedig megmondta Saulnak, más követeket külde, és azok is prófétálának. Akkor harmadízben is követeket külde Saul, de azok is prófétálának. 22 Elméne azért ő maga is Rámába. És a mint a nagy kúthoz érkezék, mely Székurban van, megkérdezé, mondva: Hol van Sámuel és Dávid? És felelének: Ímé Nájóthban, Rámában. 23 És elméne oda Nájóthba, Rámában. És az Istennek lelke szálla ő reá is, és folytonosan prófétálta, míg eljutott Nájóthba, Rámában. 24 És leveté ő is ruhát, és prófétálta, ő is Sámuel előtt és ott feküvék mezetlenül azon az egész napon és egész éjszakán. Azért mondják: Avagy Saul is a próféták között van-é?

20 Elfuta azért Dávid Nájóthból, mely Rámában van, és elméne és monda Jonathánnak: Mit cselekedtem? Mi vétkem van és mi bűnöm atyád előtt, hogy életemre tör? 2 Ő pedig monda néki: Távol legyen! Te nem fogsz meghalni. Ímé az én atyám nem cselekszik sem nagy, sem kicsiny dolgot, hogy nékem meg ne mondáná. Miért titkolná el azért atyám előlem ezt a dolgot? Nem úgy van! 3 Mindazáltal Dávid még megesküvék, és monda: Bizonyára tudja a te atyád, hogy te kedvelsz engem, azért azt gondolá: Ne tudja ezt Jonathán, hogy valamikép meg ne szomorodjék. De bizonyára él az

Úr és él a te lelked, hogy alig egy lépés van köztem és a halál között. 4 És felele Jonathán Dávidnak: A mit lelked kíván, megteszem érettet. 5 És monda Dávid Jonathánnak: Ímé holnap újhold lesz, mikor a királylyal kellene leülnöm, hogy egyem, de te bocsáss el engem, hogy elrejtőzzem a mezőn a harmadik nap estvéjéig. 6 Ha kérdezősködnek atyád utánam, ezt mondjad: Súrgósen kérédd Dávid tőlem, hogy elmehessen Bethlehembe, az ő városába, mert ott az egész nemzetsegének esztendőnként való áldozatja van most. 7 Ha azt fogja mondani: Jól van, úgy békessége van a te szolgádnak; ha pedig nagyon megharagudnék, úgy tud meg, hogy a gonosz tettre elhatározta magát. 8 Cselekedjél azért irgalmaságot a te szolgáddal, mert az Úr előtt szövetséget kötöttél én velem, a te szolgáddal. Ha azonban gonoszság van bennem, ölj meg te; miért vinnél atyához engemet? 9 Jonathán pedig felelé: Távol legyen az tőled! Ha bizonyosan megtudom, hogy atyám elhatározta magát arra, hogy a gonosz tettek rajtad végrehajtsa, avagy nem mondanám-é meg azt néked? 10 És monda Dávid Jonathánnak: Kicsoda adja nékem tudtomra, hogy a mit atyád felelni fog néked, szigorú-é? 11 És monda Jonathán Dávidnak: Jer, menjünk ki a mezőre; és kimenének mindenkiten a mezőre. 12 Akkor monda Jonathán Dávidnak: Az Úr az Izráelnek Istené; ha kipuhatalatom atyámtól holnap ilyenkorig vagy holnapután, hogy ímé Dávid iránt jó akarattal van, tehát nem küldök-é ki akkor hozzád és jelentem-é meg néked? 13 Úgy cselekedjél az Úr Jonathánnal most és azután is, ha atyámnak az tetszenék, hogy gonoszszal illeszen téged: hogy tudtodra adom néked, és elküldelek téged, hogy békében elmehess. És az Úr legyen veled, mint volt az én atyámmal! 14 És ne csak a míg én élek, és ne csak magammal cselekedjél az Úrnak irgalmasága szerint, hogy meg ne haljak; 15 Hanem meg ne vond irgalmaságodat az én házamtól soha, még akkor se, hogya az Úr kiirtja Dávid ellenségeit, mindenkitet a földnek színéről! 16 Így szerze szövetséget Jonathán a Dávid házával; mondván: vegyen számot az Úr a Dávid ellenségeitől. 17 És Jonathán még egyszer megesketé Dávidot, iránta való szeretetéből; mert úgy szerette őt, mint a saját lelkét. 18 Monda pedig néki Jonathán: Holnap újhold lesz, és kérdezősködni fognak utánaid, mert helyed üres leend. 19 A harmadik napon pedig jöjj alá gyorsan, és eredj arra a helyre, ahol elrejtőzél amaz esemény napján, és maradj ott az útmutató kő mellett. 20 És én három nyilat lővök oldalához, mintha magamtól cölöpbe lónék. 21 És íme utánuk küldöm a gyermeket: Eredj, keresd meg a nyílakat. Ha azt mondom a gyermeknek: Ímé mögötted vannak emerre: hozd el azokat és jöjj elő, mert békességed van néked, és nincs baj, él az Úr! 22 Ha pedig azt mondomb a gyermeknek: Ímé előtted vannak a nyílak amarra: akkor menj el, mert elküldött téged az Úr. 23 És erre a dologra nézve, a melyet megbeszéltünk egymás közt, íme az Úr legyen bizonyság közöttém és közötted mind örökké! 24 Elrejtőzék azért Dávid a mezőn. És mikor az újhold eljött, leült a király az ebédhez, hogy egyék. 25 És mikor leült a király a maga székébe, most is úgy, mint máskor, a fal mellett levő székbe: Jonathán felkele, és Abner ült Saul mellé; a Dávid helye pedig üres vala. 26 És Saul semmit sem szólott azon a napon, mert azt gondolá: Valami történt vele; nem tiszta,

bizonyosan nem tiszta. 27 És lón az újhold után következő napon, a második napon, mikor ismét üres volt a Dávid helye, monda Saul az ő fiának, Jonathánnak: Isainak fia miért nem jött el az ebédre sem tegnap, sem ma? 28 Jonathán pedig felele Saulnak: Elkéredzék tőlem Dávid Bethlehembe; 29 És monda: Ugyan bocsáss el engem, mert nemzetsegünknek áldozata van most a városban, és ezt parancsolta nékem bátyám; azért, ha kedvelsz engem, kérlek, hadd menjek el, hogy megnézzem testvéremet. Ezért nem jött el a király asztalához. 30 Akkor felgerjede Saulnak haragja Jonathán ellen és monda néki: Te elfajult, engedetlen gyermek! Jól tudom, hogy kiválasztottad az Isainak fiát a magad gyalázatára és anyád szemérmének gyalázatára! 31 Mert mindenkor, mik Isainak fia él a földön, nem állhatsz fenn sem te, sem a te királyságod; most azért küldj érette, és hozasd ide őt hozzáim, mert ő a halál fia. 32 Jonathán pedig felele Saulnak, az ő atyjának, és monda néki: Miért kell meghalnia, mit vettet? 33 Akkor Saul utána dobta dárdáját, hogy általússse őt. És megérté Jonathán, hogy atya elvégezé, hogy megölje Dávidot. 34 És felkele Jonathán az asztaltól nagy haraggal, és semmit sem evék az újholdnak második napján, mert bánkódott Dávid miatt, mivel atya gyalázattal illeté őt. 35 És reggel kiméne Jonathán a mezőre a Dáviddal együtt meghatározott időben, és egy kis gyermek volt vele. 36 És monda a gyermeknek: Eredj, keresd meg a nyílakat, a melyeket ellenőrök. És mikor a gyermek elfutott, ellenőré a nyílat, úgy hogy rajta túl méne. 37 És mikor a gyermek arra a helyre érkezik, ahol a nyíl vala, melyet Jonathán ellenőrt, a gyermek után kiáltja Jonathán, és monda: Avagy nem tovább van-é a nyíl előtted? 38 És kiáltja Jonathán a gyermek után: Gyorsan siess, meg ne állj! És a gyermek, ki Jonathánnal vala, felszedé a nyílat és urához ment. 39 A gyermek pedig semmit sem értett, hanem csak Jonathán és Dávid értették e dolgot. 40 Átadá azután Jonathán fegyverét a gyermeknek, aki vele volt, és monda néki: Eredj el, vidd be a városba. 41 Mikor pedig elment a gyermek, felkele Dávid a kő déli oldala mellől és arczzal a földre borula, és háromszor meghajtotta magát; és megcsókolták egymást, és együtt sírtak, míg nem Dávid hangosan zokogott. 42 Akkor monda Jonathán Dávidnak: Eredj el békességgel! Mivelhogy megesküdtünk mind a ketten az Úrnak nevére, mondván: Az Úr legyen köztem és közted, az én magom között és a te magod között örökre. Felkele ezután és elméne. Jonathán pedig bement a városba.

21 És Dávid elméne Nóbba Akhimélek paphoz. Akhimélek pedig megrettenve ment Dávid elő, és monda néki: Mi dolog, hogy csak egyedül vagy, és senki sincs veled? 2 És monda Dávid Akhimélek papnak: A király bízott reámat valamit, és monda nékem: Senki se tudja meg azt a dolgot, a miért elküldélek téged, és a mit parancsoltam néked; azért a szolgákat elküldém erre és erre a helyre. 3 Most azért, mi van kezdenél? Adj öt kenyerset nékem, vagy egyebet, a mi van. 4 És felele a pap Dávidnak, és monda: Nincs közönséges kenyér kezemnél, hanem csak szentelt kenyér van, ha ugyan a szolgák tisztán tartották magokat, legalább az asszonytól. 5 Dávid pedig felele a papnak, és monda néki: Bizonyára el volt tiltva mi tőlünk az asszony mind tegnap, mind azelőtt, mikor elindulék, és a szolgák

holmija is tiszta vala (jóllehet az út közönséges): azért bizonyára megtartatik ma szentnek az edényekben. 6 Adott azért a pap néki szentelt kenyeret, mert nem volt ott más kenyér, hanem csak szent kenyér, melyeket elvettek az Úrnak színe elől, hogy meleg kenyeret tegyenek a helyett azon a napon, a melyen az előbbiit elvezétek. 7 Vala pedig ott azon a napon Saul szolgái közül egy ember, ott tartózkodva az Úr előtt, a kit Doégnak hívtak, a ki Edomita volt, Saul pásztorainak számadójá. 8 És monda Dávid Akhiméleknek: Nincsen-é kezdenél egy dárdá vagy valami fegyver? mert sem kardomat, sem fegyverzetemet nem hoztam magammal, mivel a király dolga sürgős vala. 9 És monda a pap: A Filiszteus Góliáthnak a kardja, a kit te megöltél az Elah völgyében, ímhol van posztóba betakarva az efód mögött; ha azt el akarod vinni, vidd el, mert azonkvül más nincsen itt. És monda Dávid: Nincs ahoz hasonló, add ide azt nékem. 10 És felkele Dávid, és elfutott azon a napon Saul elől, és elment Ákhishoz, Gáthnak királyához. 11 És mondának Ákhis szolgái néki: Vajjon nem ez-é Dávid, annak az országnak királya? Vajjon nem erről énekeltek-é a körtáncban, mondván: Saul megverte az ő ezerét, Dávid is az ő tízezerét? 12 És mikor eszébe vevé Dávid ezeket a beszédeket, igen megrémüle Ákhistól, Gáthnak királyától. 13 És megváltotta magaviseletét ő előttük, és őrjönge kezeik között, és irkál vala a kapuknak ajtai, nyálát pedig szakkállán folytatja alá. 14 És monda Ákhis az ő szolgáinak: Íme látjátok, hogy ez az ember megőrült, miért hoztatók őt hozzáim? 15 Szűkölöködöm-e őrültekben, hogy ide hoztatók ezt, hogy bolondoskodjék előtttem? Ez jőjjön-e be házamba?

22 Elméne azért onnan Dávid, és elfutott Adullám barlangjába. És mikor meghallották testvérei és atyának egész háza népe, oda menének hozzá. 2 És hozzá gyűlének mindenek, a kik nyomorúságban valának, és mindenek, a kiknek hitelezőik voltak, és minden elkeseredett ember, ő pedig vezérük lett azoknak; és mintegy négyszázan valának ő vele. 3 És elméne onnan Dávid Miczpába, Moáb földére, és monda Moáb királyának: Hadd jőjön ide hozzátok az én atyám és anyám, míg megtudom, hogy mit fog cselekedni velem az Isten. 4 És vivé őket Moáb királya elé, és ott maradának vele mindaddig, míg Dávid a várban volt. 5 Gád próféta pedig monda Dávidnak: Ne maradj a várban, hanem eredj és menj el Júda földére. Elméne azért Dávid, és Héreth erdejébe ment. 6 És meghallotta Saul, hogy előtűnt Dávid és azok az emberek, a kik vele valának; (Saul pedig Gibeában tartózkodék a hegyen a fa alatt és dárdája a kezében vala és szolgái mindenján mellette állnak). 7 Monda azért Saul az ő szolgáinak, a kik mellette állottak: Halljátok meg Benjáminnak fiai! Isainak fia adni fog-é néktek mindenjáratoknak szántóföldeket és szőlőhegyeket, és mindenjáratokat ezredesekké és századosokká fog-é tenni, 8 Hogy mindenján összesküdtetek ellenem? És senki sincs, a ki tudósítana engem, hogy fiam szövetséget kötött Isai fiával? És senki sincs közöttek, a ki szánakoznák felettem, és megmondaná nékem, hogy fiam fellázította szolgámat ellenem, hogy leselkedjék utánam, mint a hogy e mai napon megtetszik? 9 Akkor felele az Edomita Doég, a ki Saul szolgái között állott: Én

láttam, hogy az Isai fia Nóbba ment vala az Akhitób fiához, Akhimélek paphoz. 10 A ki ő érette megkérdez az Urat, és eleséget adott néki, sőt a Filiszteus Góliáth kardját is néki adá. 11 Akkor elkülde a király, hogy elhívják Akhimélek papot, az Akhitób fiát és atyának egész házanépet, a papokat, a kik Nóbban valának; és eljövénék mindenján a királyhoz. 12 És monda Saul: Halld meg most te, Akhitóbnak fia! Ő pedig monda: Ímhol vagyok uram. 13 És monda néki Saul: Miért ütöttetek pártot ellenem, te és Isainak fia, hogy kenyeret és kardot adtál néki, és ő érette megkérdezé az Isten, hogy fellázadjon ellenem, hogy leselkedjék, mint a hogy most történik? 14 És felele Akhimélek a királynak, és monda: minden szolgáid között kicsoda hűségesebb Dávidnál, a ki a királynak veje, és a ki akaratod szerint jár, és tiszttel ember a te házadban? 15 Vajjon csak ma kezdém-e az Isten ő érette megkérdezni? Távol legyen tőlem! Ne tulajdonítson olyat a király szolgájának, sem atyám egész házanépének, mert erről a dologról semmit sem tud a te szolgád, sem kicsinyt, sem nagyot. 16 A király pedig monda: Meg kell halnod Akhimélek, néked és a te atyád egész házanépének! 17 És monda a király a poroszlóknak, a kik mellette állnak: Vegyétek körül és öljétek le az Úrnak papjait, mert az ő kezük is Dávid mellett vala, mert tudták, hogy ő menekül, és még sem mondíták meg nékem. A király szolgái azonban nem akarták kezeiket felemelni, hogy az Úrnak papjaira rohanjanak. 18 Akkor monda a király Doégnak: Fordulj nékik te, és rohan a papokra. És ellenük fordula az Edomita Doég, és ő rohana a papokra. És azon a napon nyolcvanöt embert ölt meg, a kik gyolcs efődot viselének. 19 És Nób is, a papok városát fegyvernek élével vágatá le, mind a férfit, mind az asszonyt, mind a gyermekeit, mind a csecsemőt; az ökröt és szamarat és bárányt, fegyvernek élével. 20 Akhitób fiának, Akhiméleknek egy fia azonban, a kit Abjáthárnak hívtak, elmenekült, és Dávid után futott. 21 És megmondá Abjáthár Dávidnak, hogy megölte Saul az Úrnak papjait. 22 Dávid pedig monda Abjáthárnak: Tudtam én azt már aznap, mert ott volt az Edomita Doég, hogy bizonyosan megmondja Saulnak. Én adtam okot atyád egész házanépének halálára. 23 Maradj nálam, ne féj! mert a ki az én életemet halálra keresi, az keresi a te életedet is, azért te bátorságosan lehetsz mellettem.

23 Értesíték pedig Dávidot, mondván: Íme a Filiszteusok hadakoznak Kehilla ellen, és dulják a szérűket. 2 Akkor megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Elmenjek és leverjem-é ezeket a Filiszteusokat? És monda az Úr Dávidnak: Eredj el, és verd le a Filiszteusokat, és szabadítsd meg Kehillát. 3 A Dávid emberei azonban mondának néki: Íme, mi itt Júdában is félünk, mennyivel inkább, ha Kehillába megyünk a Filiszteusok táborára. 4 Akkor Dávid ismét megkérdezé az Urat, az Úr pedig válaszola néki, és monda: Kelj fel, és menj el Kehillába, mert én a Filiszteusokat kezdebe adom. 5 Elméne azért Dávid és az ő emberei Kehillába, és harczola a Filiszteusok ellen, és elhajtja marhájokat, és felette igen megveré őket. És megszabadítá Dávid Kehilla lakosait. 6 Lón pedig, hogy a mikor Abjáthár, az Akhimélek fia Dávidhoz menekült, az efődot is magával vitte. 7 Megmondák akkor Saulnak, hogy Dávid Kehillába ment;

és monda Saul: Kezembe adta őt az Isten, mert ott szorult, mivel kulcsos és záros városba méne. 8 És összegyűjté Saul a harcra az egész népet, hogy Kehillába menjen, és körlütfogja Dávidot és az ő embereit. 9 Mikor pedig Dávid megtudta, hogy Saul ő ellene gonoszt forral, mondá Abjáthár papnak: Hozd elő az efődot. 10 És monda Dávid: Uram, Izráel Istene! bizonynal meghallotta a te szolgát, hogy Saul ide akar jöni Kehillába, hogy elpusztítsa a várost miattam. 11 Vajon kezébe adnak-é engem Kehilla lakosai? Vajon lejön-é Saul, a mint hallotta a te szolgád? Óh Uram, Izráel Istene, mondd meg a te szolgádnak! És monda az Úr: Lejön. 12 És monda Dávid: Vajon Saul kezébe adnak-é Kehilla lakosai engem és az én embereimet? És monda az Úr: Kezébe adnak. 13 Felkele azért Dávid és az ő emberei, mintegy hatszázan, és kimenének Kehillából, és ide s tova járnak vala, ahol csak járhatának. Midőn pedig Saulnak megmondák, hogy elmenekült Dávid Kehillából, felhagyott az elmenetellel. 14 És Dávid a pusztában tartózkodék az erős helyeken, és a Zif pusztájában levő hegységen marada. És Saul minden nap keresé, de az Isten nem adá őt kezébe. 15 Mikor pedig Dávid láitta, hogy Saul kiment, hogy élete ellen törjön; és mikor Dávid a Zif pusztájában, az erőben vala: 16 Felkele Jonathán, a Saul fia, és elment Dávidhoz az erőbe, és megerősíté az ő kezét az Istenben. 17 És monda néki: Ne félj, mert Saulnak, az én atyámnak keze nem fog utóérni téged, és te király leszes Izráel felett, és én második leszek te utánad, és Saul is, az én atyám, tudja, hogy így lesz. 18 És szövetséget kötnének ketten az Úr előtt. És Dávid az erőben marada, Jonathán pedig haza ment. 19 És felmenének a Zifeusok Saulhoz Gibeába, mondván: Avagy nem nálunk lappang-é Dávid az erős helyeken az erőben, Hakila halmán, mely a sivatagtól jobbkézre van?! 20 Most azért minthogy lelkednek fókivánsága az, hogy lejőjj, óh király, jőjj le; és a mi gondunk lesz, hogy a királynak kezébe adjuk őt. 21 És monda Saul: Legyetek megáldva az Úrtól, hogy szánakoztok rajtam! 22 Menjetek azért el, és vigyázzatok ezután is, hogy megtudjátok és meglássátok az ő tartózkodási helyét, és hogy ki látha őt ott, mert azt mondották nékem, hogy igen ravasz ő. 23 Annakokáért nézzetek meg és tudjatok meg minden búvóhelyet, ahol ő lappang és minden bizonynal téjeteik vissza hozzáim, hogy elmenjenek veletek; és ha az országban van, kikutatom őt Júdának minden ezrei között. 24 Azok pedig felkelének, és elmenének Zifbe Saul előtt. Dávid pedig és az ő emberei Máón pusztájában valának a mezőségen, a mely a sivatagtól jobbkézre van. 25 És elméne Saul az ő embereivel együtt, hogy megkeresse őt. Dávidnak azonban megizenték, és ő leszállott a kőszikláról, és Máón pusztájában tartózkodék. Mikor pedig meghallotta Saul, üldözé Dávidot Máón pusztájában. 26 És Saul a hegyek egyik oldalán méne, Dávid és az ő emberei pedig a hegyek másik oldalán. És épen, mikor Dávid nagyon sietett, hogy elmenekülhessen Saul elől, és Saul és az ő emberei már körül is kerítették Dávidot és az ő embereit, hogy megfogják, 27 Akkor érkezék egy követ Saulhoz, mondván: Siess és jój! mert a Filiszteusok betörtek az országba. 28 Akkor megtére Saul Dávid üldözéséből, és a Filiszteusok ellen ment. Azért hívják azt a hegyet a menekülés kősziklájának. 29 És Dávid elméne onnan, és Engedi erősségei közt tartózkodék.

24 Lőn pedig, hogy a mikor visszatért Saul a Filiszteusok üldözéséből, megizenték néki, mondván: Ímé Dávid az Engedi pusztájában van. 2 Maga mellé vőn azért Saul az egész Izráel közül hármezer válogatott embert, és elment, hogy megkeresse Dávidot és az ő embereit a vadkecskék kőszikláiin. 3 És eljutott a juhaklokhoz, a melyek az útfélen vannak, hol egy barlang volt; és beméne Saul, hogy ott szükségét végezze; Dávid pedig és az ő emberei a barlang rejtekeiben valának. 4 Akkor mondák Dávidnak az ő emberei: Ímé ez az a nap, a melyről azt mondotta az Úr néked: Ímé kezedbe adom ellensegédet, hogy úgy cselekedjél vele, a mint néked tetszik. Felkele azért Dávid, és elmetszé orozza Saul ruhájának szárnyát. 5 Lőn pedig ezután, hogy megesett a Dávid szíve rajta, hogy elmetszé Saul ruhájának szárnyát; 6 És monda az ő embereinek: Oltalmazzon meg engem az Úr attól, hogy ily dolgot cselekedjem az én urammal, az Úrnak felkentjével, hogy kezemet felemeljem ellene, mert az Úrnak felkentje ő. 7 És megfeddé Dávid kemény szókkal embereit, és nem engedte meg nékik, hogy Saul ellen támadjanak. Mikor pedig Saul felkelt a barlangból, és elment az úton: 8 Dávid is felkelt ezután, és kiment a barlangból, és Saul után kiálta, mondván: Uram király! Mikor pedig Saul hátratekinte, Dávid arczzal a földre hajolt, és tiszességet tón néki. 9 És monda Dávid Saulnak: Miért hallgatsz az olyan ember szavaira, aki azt mondja: Ímé Dávid romlásodra tör?! 10 Ímé a mai napon látták a te szemeid, hogy az Úr téged kezembé adott ma a barlangban, és azt mondották, hogy öltelek meg téged, de én kedvezék néked, és azt mondám: Nem emelem fel kezemet az én uram ellen, mert az Úrnak felkentje ő. 11 Azért atyám! nézd, ugyan nézdz felső ruhádnak szárnyát kezemben, mert mikor levágtam felső ruhádnak szárnyát, nem öltelek meg téged! Azért tudd meg és lássad, hogy nincsen az én kezemben hamisság és semmi gonoszság és nem vétkeztem ellened, de te mégis életem után leselkedel, hogy elveszesset azt. 12 Az Úr tegyen ítéletet közöttém és közötted, és áljon bosszút az Úr érettem rajtad, de az én kezem nem lesz ellened. 13 A mint a régi példabeszéd mondja: A gonoszoktól származik a gonoszság; de az én kezem nem lesz ellened. 14 Ki ellen jött ki Izráelnek királya? Kit kergesz? Egy holt ebet, vagy egy bolhát? 15 Legyen azért az Úr ítélobíró, és tegyen ítéletet közöttöm és közötted, és lássa meg; ő forgassa az én ügyemet, és szabadítson meg engem kezedből. 16 És lőn, hogy a mikor elmondotta Dávid e szókat Saul előtt, monda Saul: A te szavad-é ez, fiam, Dávid? És felkiáltja Saul, és síra. 17 És monda Dávidnak: Te igazságosabb vagy én nálamnál, mert te jót cselekedtél velem, én pedig rosszal fizettem néked. 18 És te megmondottad nékem a mai napon, minénű jót cselekedtél velem, hogy az Úr kezedbé adott engem, és te még sem öltél meg engem. 19 Mert ha valaki megtalálja ellensegét, elbocsátja-é őt békében az úton? Annakokáért fizesszen az Úr néked jóval azért, a mit velem ma cselekedtél. 20 Most pedig, mivel tudom, hogy te király leszes, és Izráelnek királysága a te kezeden állandó lesz: 21 Esküdjél meg nékem most az Úrra, hogy én utánam nem fogod kiirtani maradékomat és nevemet nem fogod kitörölni atyám házából! 22 És Dávid megesküvék Saulnak. És Saul elméne haza, Dávid pedig és az ő emberei felmenének az ő erősségükbe.

25 Meghala pedig Sámuél, és egybegyűle az egész Izráel, és siratták őt, és eltemették az ő házában Rámában. Dávid pedig felkelt és elment Párán pusztájába. **2** És volt egy ember Mánonban, a kinek jószága Kármelben vala, és ez igen tehetős ember volt: hárômezer juha és ezer kecskéje volt néki. És Kármelben épen juhait nyírta. **3** (Azt az embert pedig Nábálnak, és feleségét Abigailnak hívták, a ki igen eszes és szép termetű asszony volt; a férfi azonban durva és rossz erkölcsű vala, a Káleb nemzetsegéből való volt.) **4** És meghallotta Dávid a pusztában, hogy Nábál a juhait nyírja. **5** Elkülde azért Dávid tiz ifjút, és monda Dávid az ifjaknak: Menjetek fel Kármelbe, és mikor Nábálhoz érkeztek, köszöntsétek őt nevemben békességesen. **6** És így szóljatok: Légy békességen az életben, legyen békességen a te házadnépe és legyen békességen mindened, a mid van! **7** Most hallottam, hogy juhaidat nyiratod. A te pásztoraid pedig velünk valának, nem bántottuk őket, és semmijük sem hibázott az alatt az egész idő alatt, míg Kármelben valának. **8** Kérdezd meg szolgáidat, ők meg fogják mondani néked. Legyenek azért ez ifjak kedvesek előtted, mert alkalmas időben jöttünk. Adj kérlek abból, a mi kezed között van, szolgáidnak, és a te fiadnak, Dávidnak. **9** Elmenének azért a Dávid szolgái, és szólának Nábálnak mind e beszédek szerint a Dávid nevében, és várakozának. **10** Nábál pedig felele a Dávid szolgáinak, és monda: Kicsoda Dávid és kicsoda Isainak fia? Mai napság sok olyan szolga van, a kik elszöknek uraikról. **11** Vegyem azért kenyeremet és vizemet és az én levágott marhámat, a melyet nyíróimnak levágattam, hogy olyan embereknek adjam, a ikiről azt sem tudom, hova valók? **12** Akkor megfordulának a Dávid szolgái az ő útjakra, és visszatérének; és mikor megérkeznek, értesítették őt mind e beszédek felől. **13** És monda Dávid az ő embereinek: Kösse fel mindenki kardját! És felköté mindenki a kardját, Dávid is felköté az ő kardját; és felment Dávid után mintegy négyszáz ember; kétszáz pedig ott maradt a podgyásznál. **14** Abigail pedig, a Nábál feleségét értesíté a szolgák közül egy ifjú, mondván: Ímé Dávid követeket küldött a pusztából, hogy köszöntsék a mi urunkat, de ő elűzé őket. **15** Azok az emberek pedig igen jók voltak mi hozzáink; és nem volt bántódásunk, és semmink nem hibázott az alatt az egész idő alatt, míg velük jártunk, mikor a mezőn voltunk. **16** Olyanok voltak reánk nézve, mint a kőfal, mind éjjel, mind nappal, az alatt az egész idő alatt, míg velük valánk, mikor a juhokat őriztük. **17** Most azért értsd meg és lássad, hogy mit kelljen cselekedned, mert jelen van a veszedelem a mi urunk és az ő egész háza ellen, ő pedig oly kegyetlen ember, hogy senki sem szólhát néki. **18** Akkor Abigail sietve vőn kétszáz kenyeret, két tömlő bort, öt juhot elkészítve, öt mérték pergelt búzát, száz kötés aszúszőlőt és kétszáz kötés száraz fügét, és a szamarakra rakta. **19** És monda az ő szolgáinak: Menjetek el előttem, ímé én utánatok megylek; de férjének, Nábálnak nem mondá meg. **20** És történt, hogy a mint a szamáron megvala, és leereszkedék a hegynek egyik mellékósványén: ímé Dávid és az ő emberei lejövének eleibe, és ő összetálkozék velük. **21** Dávid pedig azt mondotta volt: Bizony hiába őriztem ennek mindenét, a mije van a pusztában, hogy semmi hijája nem lett mindannak, a mi az övé, mert ő a jó helyett roszsza fizet nékem. **22** Úgy cselekedjék az Isten Dávid ellenségeivel most és ezután is, hogy reggelig meg nem hagyok mindabbold, a mi az övé, még egy ebet sem. **23** Mikor pedig meglátta Abigail Dávidot, sietve leszállott a szamárról, és arczzal leborula Dávid előtt, és meghajtja magát a földig. **24** És az ő lábaihoz borula, és monda: Oh uram! én magam vagyok a bűnös, mindenáltal hadd beszéljen a te szolgálóleányod te előtted, és hallgasd meg szolgálóleányodnak szavait. **25** Kérlek, ne törődjök az én uram Nábállal, ezzel a kegyetlen emberrel, mert a milyen a neve, olyan ő maga is; bolond az ő neve és bolondság van benne. Én azonban, a te szolgálóleányod, nem láttam az én uramnak szolgáit, a kiket elküldöttél volt. **26** Most pedig, óh uram! él az Úr és él a te lelked, hogy az Úr akadályozott meg téged, hogy gyilkosságba ne essél, és ne saját kezdeddel szerez magadnak elégtételt. Most azért olyanok legyenek ellenségeid, mint Nábál, és valakik az én uramnak megrontására törekesznek. **27** És most ezt az ajándékot, a melyet a te szolgálóleányod hozott az én uramnak, adják a vitézeknek, a kik az én uram körül forgolódnak. **28** Bocsásd meg azért a te szolgálóleányodnak vétkét; mert az én uramnak bizonyára maradandó házat épít az Úr, mert az Úrnak harczait harcolja az én uram, és gonoszság nem találtatik te benned a te életedben. **29** És ha valaki feltámadna ellened, hogy téged üldözön és életed ellen törjön: az én uramnak lelke az előknek csomójába leend bekötve az Úrnál a te Istenednél; ellenségeidnek lelkét pedig a parityának öbleből fogja elhajtani. **30** És mikor az Úr megadja a jót az én uramnak mind a szerint, a mint megmondotta felőled, és téged fejedelműl rendel Izráel fölre: **31** Akkor, óh uram, nem leend ez néked bántásodra és szívednek fájdalmára, hogy ok nélkül vért ontottál, és hogy az én uram saját maga szerzett magának elégtételt. Mikor azért jót tesz az Úr az én urammal: emlékezzél meg szolgálóleányodról. **32** És monda Dávid Abigailnak: Áldott legyen az Úr, Izráelnek Istene, a ki téged ma előmbe küldött! **33** És áldott legyen a te tanácsod, és áldott légy te magad is, hogy a mai napon megakadályoztál engem, hogy gyilkosságba ne essem, és ne saját kezmemmel szerezek magamnak elégtételt! **34** Bizonyára él az Úr, az Izráelnek Istene, a ki megakadályozott engem, hogy veled gonoszul ne cselekedjem, mert ha te nem siettél és nem jöttél volna előmbe, úgy Nábálnak nem maradt volna meg reggelre csak egyetlen ebe sem. **35** És átvevé Dávid az ő kezéből, a mit hozott néki, és monda néki: Eredj el a békességen a te házadhoz; lásd, hallgattam szavadról, és megbecsültem személyedet. **36** Mikor pedig Abigail Nábálhoz visszaérkezik, ímé olyan lakoma volt az ő házában, mint a király lakomája, és Nábál szíve vigadozék azon, mert igen megrészegedett; azért ő semmit sem mondott meg néki, sem kicsinyt, sem nagyon egyszen reggelig. **37** Reggel pedig, mikor Nábál kijózanodék, megmondá néki felesége ezeket a dolgokat; és elhalá a ő szíve ő benne, és olyanná lőn, mint a kő. **38** És mintegy tíz nap mulva megveré az Úr Nábált, és meghalt. **39** És mikor Dávid meghallotta, hogy Nábál meghalt, monda: Áldott legyen az Úr, ki bosszút állott Nábálon az én gyalázatásomért, és szolgáját visszatartotta a gonosztól, a Nábál gonoszságát pedig visszafordítá az Úr az ő fejére! És elkülde Dávid, és

zent Abigailnak, hogy elvenné ő feleségéül. **40** Elmenének azért Dávid szolgái Abigailhoz Kármelbe, és beszélénék vele, mondván: Dávid küldött minket hozzád, hogy téged elvegyen feleségéül. **41** Ő pedig felállta, és meghajtotta magát arczzal a földre, és mondta: Íme a te szolgálóleányod szolgáló lesz, hogy mossa az én uram szolgáinak lábait. **42** És Abigail sietve felkele, és felült a szamárra és az ő öt szolgálóleánya, a kik körülötte valának, és elment Dávid követei után, és az ő felesége lón. **43** Ahinoát is elvezé Dávid Jezréelből, és mind a kettő felesége lón néki. **44** Saul pedig az ő leányát, Mikált, a Dávid feleségét Páltinak, a Lás fiának adá, a ki Gallimból való volt.

26 És menének a Zifeusok Saulhoz Gibeába, mondván: Nemde nem a Hakila halmán lappang-é Dávid, a pusztá átellenében? **2** Felkele azért Saul, és lement Zif pusztájába, és vele volt Izráel közül háromezer válogatott ember, hogy megkeresse Dávidot Zif pusztájában. **3** És táborot jára Saul a Hakila halmán, mely a pusztá átellenében van, az úton; Dávid pedig a pusztában tartózkodék. És mikor észrevette, hogy Saul utána ment a pusztába: **4** Kémeket küldött ki Dávid, és megtudta biztosan, hogy Saul eljött. **5** És felkele Dávid, és elment arra a helyre, ahol Saul táborozott, és megnézte Dávid azt a helyet, ahol feküvék Saul és Abner, a Nér fia, seregének fővezére. Saul pedig a kerített táborban feküvék, és a nép körülötte táborozott. **6** Akkor szóla Dávid, és mondta a Hitteus nemzetsegéből való Akhiméleknek és Abisainak, a Seruja fiának, aki Joábnak testvére vala, mondván: Ki jön le velem Saulhoz a táborba? És mondá Abisai: Lemegyek én veled. **7** És elméne éjjel Dávid, és Abisai a nép közé. És íme, Saul lefeküvén, alszik vala a kerített táborban, és dárdája a földe volt szúrva fejénél; Abner pedig és a nép körülötte feküvének. **8** Akkor monda Abisai Dávidnak: Kezedbe adta a mai napon Isten a te ellenségedet; most azért, hadd szegezzem a földhöz őt a dárdával egy útessel, és másodszor nem ütöm át. **9** Dávid azonban monda Abisainak: Ne veszesd el őt! Mert vajjon ki emelhetné fel kezét az Úrnak felkentje ellen büntetnél?! **10** És monda Dávid: Él az Úr, hogy az Úr megveri őt! Vagy eljön az ő napja és meghal, vagy pedig harcza megy és ott vész el! **11** Távoztassa el azért az Úr tőlem azt, hogy kezemet az Úrnak felkentje ellen emeljem, hanem csak vedd a dárdát, mely feje mellett van, és a vizes korsót, és menjünk el. **12** Akkor elvezé Dávid a dárdát és a vizes korsót Saul feje mellől, és elmenének. És senki sem volt, aki láttá volna, sem a ki észrevette volna, sem a ki felserkent volna, hanem mindenjában aluvának, mert az Úr mély álmot bocsátott reájok. **13** És mikor Dávid általment a túlsó oldalra, megállott a hegy tetején messzire, úgy, hogy nagy távolság volt közöttük. **14** És kiáltta Dávid a népnek és Abnernek, a Nér fiának, mondván: Nem felelész-é Abner? És felele Abner, és mondta: Kicsoda vagy te, hogy így kiáltasz a királynak? **15** Dávid pedig monda Abnernek: Avagy nem férfi vagy-é te, és kicsoda olyan, mint te Izráelben? És miért nem vigyázta t a te uradra, a királyra? Mert a nép közül oda ment egy ember, hogy elveszesse a te uradat, a királyt. **16** Nem jó dolog ez, a mit cselekedté! Él az Úr, hogy halál fiai vagytok ti, a miért nem vigyázatok a ti uratokra, az Úrnak felkentjére! Most azért

nézd meg, hol van a király dárdája és a vizes korsó, a mely fejénél volt? **17** És megisméré Saul a Dávid hangját, és mondta: A te hangod-é ez fiam, Dávid? Dávid pedig mondta: Az én hangom, uram király! **18** És mondta: Miért üldözi szolgáját az én uram? Ugyan mit cselekedtem, és micsoda gonoszság van én bennem? **19** Most azért hallgassa meg az én uram, a király, az ő szolgájának szavát! Ha az Úr ingerelt fel téged ellenem: vajha jöjjálatú volna előtte az áldozat; ha pedig emberek: átkozottak legyenek az Úr előtt, mert kiúznak most engemet, hogy ne részesülhessék az Úrnak örökségében, azt mondván: Eredj, szolgálj idegen isteneknek. **20** Azért ne omoljék az én vérem a földre távol az Úr színétől; mert Izráelnek királya kijött, hogy egy bolhát keressen, úgy, mint egy fogoly madarat üldöznek a hegycsúcsokon. **21** Saul pedig mondta: Vétkeztem! térij vissza fiam, Dávid, mert többé nem cselekszem veled gonoszul, mivel az én életem kedves volt előtted a mai napon. Íme, esztelenül cselekedtem, és igen nagyon vétettem. **22** És felele Dávid, és mondta: Ímhol a király dárdája, jöjjön ide a szolgák közül egy, és vigye el azt. **23** Az Úr pedig fizesszen meg mindenkinél az ő igazsága és hűsége szerint, mert az Úr kezembé adott téged ma, de én nem akartam felemelni kezemet az Úrnak felkentje ellen. **24** És a mennyire drága volt a mai napon a te lelked én előttetem, legyen annyira drága az én lelkem az Úr előtt, és szabadítson meg engem minden nyomorúságból! **25** Akkor monda Saul Dávidnak: Áldott légy te, fiam Dávid, hatalmasan is fogsz cselekedni, és győzni is fogsz! És elment Dávid a maga útjára, Saul pedig visszatér az ő helyére.

27 És monda Dávid magában: Egy napon mégis el kell pusztulnom a Saul keze miatt, nincs jobb reám nézve, mintha gyorsan elmenekülök a Filiszteusok tartományába, így Saul felhagy azzal, hogy engem tovább is üldözön Izráel egész területén, és így megszabadulok az ő kezéből. **2** Felkelvén azért Dávid, elméne ő és az a hatszáz ember, a kik vele valának, Ákhishez, a Máok fiához, Gáth királyához. **3** És Dávid Ákhisnál tartózkodék Gáthban, ő és az ő emberei, mindenki a maga házanépével együtt; Dávid és az ő két felesége, a Jezréelből való Ahináám és a Kármelből való Abigail, a Nábáál felesége. **4** Mikor pedig Saulnak megmondották, hogy Dávid Gáthba menekült, nem üldözé tovább őt. **5** És monda Dávid Ákhisnak: Ha kedvet találtam előtted, adj helyet nékem valamelyik vidéki városban, hogy ott lakjam: miért laknék a te szolgád veled a királyi városban? **6** És néki adá Ákhis azon a napon Siklágot; lón azért Siklágl a Júda királyaié mind e mai napig. **7** És lón ama napoknak száma, míg Dávid a Filiszteusok földén lakozék, egy esztendő és négy hónap. **8** És felménye Dávid embereivel együtt és megtámadták a Gessureusokat, a Girzeusokat és az Amálekitákat: mert ezek voltak annak a földnek lakosai eleitől fogva, a melyen Súrba mégy egészen Égyptom földéig. **9** És mikor Dávid megverte az országot, sem férfit, sem asszonyt nem hagyott életben, és elvitte juhot, ökröt, szamarakat, tevéket és ruhákat, és úgy tért vissza és ment Ákhishez. **10** Mikor pedig Ákhis azt kérdé: Hova törtetek be most? Dávid ekként felelte: Júda déli részére és Jerákhmélnek déli részére és Kéneusnak déli részére. **11** Dávid azonban sem férfit, sem

asszonyt nem hagyott életben, hogy Gáthba vigye, mondván: Valamikép ellenünk ne nyilatkozzanak és azt mondják: Ógy cselekedett Dávid. Ez volt az ó szokása amaz egész idő alatt, míg a Filiszteusok földjén tartózkodék. 12 És Ákhis bízott Dávidban, mondván: Bizonyosan gyűlöletessé tette magát az ó népe, Izráel előtt, azért örökké az én szolgám leend.

28 És történt abban az időben, hogy a Filiszteusok összegyűjték seregeiket a hadra, hogy harczieljanak Izráel ellen. És monda Ákhis Dávidnak: Tud meg, hogy velem kell jöönök a táborba, mind néked, mind embereidnek. 2 Dávid pedig felele Ákhisnak: Meglátod bizonyNAL, hogy mit fog cselekedni a te szolgád. És monda Ákhis Dávidnak: Ennél fogva fejem oltalmazójává teszlek mindenkorra. 3 SámuEL pedig meghalt vala, és siratá ōt az egész Izráel, és eltemeté ōt saját városában, Rámában; Saul pedig a varázslókat és jövendőmondókat kiirta a földről. 4 És mikor a Filiszteusok egybegyűlén, eljövénék és táborjárának Sunemnél: egybegyűjté Saul is az egész Izráelt, és táborjárának Gilboaánál. 5 A mint azonban Saul megláttá a Filiszteusok táborát, megfélemlék és az ó szíve nagyon megrémüL. 6 És megkérdezé Saul az Urat, de az Úr nem felelt néki sem álmolnás, sem az Urim, sem a próféták által. 7 Akkor monda Saul az ó szolgáinak: Keressetek nékem egy halottidéző asszonyt, hogy elmenjek hozzá, és megkérdezzem ōt. Szolgái pedig mondának néki: Ímé, Endorban van egy halottidéző asszony. 8 Másnak tetteté azért Saul magát, és más ruhákat vevén magára, elméne ō és vele két férfi; és elmenének éjjel az asszonyhoz, és monda: Mondj jövendőt nékem halottidézés által, és idéz fel nékem azt, a kit mondok néked. 9 És monda az asszony néki: Ímé te jól tudod, hogy mit cselekedett Saul, hogy kiírt a földről a varázslókat és jövendőmondókat; miért akarod azért törbe ejteni az én lelkemet, hogy megöless engem?! 10 És megesküvék néki Saul az Úrra, mondván: Él az Úr, hogy e dolog miatt büntetésed nem lészen. 11 Monda azért az asszony: Kit idézzek fel néked? És ó monda: SámuEL idéz fel nékem. 12 Mikor pedig az asszony SámuEL megláttá, hangosan felkiáltott. És szóla az asszony Saulnak, mondván: Miért csaltál meg engem? hiszen te vagy Saul! 13 És monda néki a király: Ne félj! Ugyan mit láttál? Az asszony pedig monda Saulnak: istenfélét látok feljóni a földből. 14 És ó monda néki: Milyen ábrázata van? Ó pedig monda: Egy vén ember jó fel, és palást van rajta. És megismeré Saul, hogy az SámuEL, és meghajtai magát arczzal a föld felé, és tisztességet tőn néki. 15 SámuEL pedig monda Saulnak: Miért háborgattál, hogy felidéztetél engemet? És felele Saul: Igen nagy szorultságban vagyok; a Filiszteusok hadakoznak ellenem, az Isten pedig eltávozott tőlem, és nem felel már nékem sem próféták által, sem álmolnás által; azért hívatalak téged, hogy megmondjad nékem, mit kelljen cselekednem? 16 És monda SámuEL: Ugyan miért kérdezel engemet, ha az Úr eltávozott tőled és ellenségedé lóni?! 17 És a szerint cselekedett az Úr, a mint általam megmondotta vala: elvette az Úr a királyságot a te kezedből, és adta azt a te társadnak, Dávidnak. 18 Mivel nem hallgattál az Úrnak szavára, és nem hajtottad végre az ó felgerjedt haragját az Amálekitákon: azért cselekszik most így veled az Úr. 19 És az Úr Izráelt

is veled együtt a Filiszteusok kezébe adja, te pedig holnap fiaiddal együtt velem leszesz. Izráelnek táborát is a Filiszteusok kezébe adja az Úr. 20 Akkor Saul a maga egész nagyságában hirtelen a földre esék, mert nagyon megrémüL SámuEL szavaitól; és semmi erő nem vala benne, mert egész nap és egész éjjel semmit sem evék. 21 Akkor az asszony Saulhoz ment, és mikor láttá, hogy annyira megrémült, monda néki: Ímé a te szolgálóleányod hallgatott szavadra, és koczkára tettek életemet, és megfogadtam szavaidat, a melyeket mondottál nékem: 22 Most azért hallgass te is szolgálóleányod szavára, hadd tegyek egy falat kenyeret elődbe, és egyél, hogy erő legyen, mikor útra kelsz. 23 Ó azonban vonakodék, és mondá: Nem eszem; de szolgái és az asszony is kényszeríték ōt, és ō engedett szavoknak, felkelt a földről, és felüle az ágyra. 24 Vala pedig az asszony házánál egy hízott borjú, és sietve levágta azt; azután lisztet vett, és meggyúrta, és süttött kovásztalan pogácsát. 25 És vivé Saul elé és az ó szolgái elé, és evének; azután felkeltek és elmenének azon az éjszakán.

29 Akkor a Filiszteusok összegyűjték minden seregeiket Afknél; Izráel pedig tábort jár vala a forrásnál, mely Jezréel mellett van. 2 És a Filiszteusok vezérei kivonulának, ki százzal, ki ezerrel, Dávid pedig és az ó emberei hátul menének Ákhissal. 3 És mondának a Filiszteusok vezérei: Mit akarnak ezek a zsidók? És monda Ákhis a Filiszteusok vezéreinek: Avagy nem ez-é Dávid, Saulnak, az Izráel királyának szolgája, a ki már napok óta, sőt évek óta nálam van, és nem találtam benne semmi rosszat attól a naptól fogva, hogy átjött, a mai napig. 4 De megharaguának ō reá a Filiszteusok vezérei, és mondának néki a Filiszteusok vezérei: Küld vissza ezt az embert, hogy térjen vissza a helyére oda, a melyet rendeltél néki, és ne jőjön el mi velünk a harcza, hogy ellenünk ne forduljon a harcban; mert ugyan mivel tehetné magát kedvesebbé ura előtt, hacsak nem ezeknek a vitézeknek fejeivel! 5 Avagy nem ez-é Dávid, a kiről így énekelnek a körtáncban: Megverte Saul az ó ezerét, és Dávid is az ó tízezerét? 6 Szólítá azért Ákhis Dávidot, és monda néki: Él az Úr, hogy te becsületes vagy, és kedves előttem mind kimenésed, mind bejövésed velem a táborba, mert semmi rosszat nem találtam benned attól a naptól fogva, hogy hozzám jöttél, a mai napig; de a vezérek előtt nem vagy kedves. 7 Most azért térij vissza, és menj el békességen, és semmit se cselekedjél, a mi a Filiszteusok vezérei előtt helytelen. 8 És monda Dávid Ákhisnak: Vajon mit cselekedtem, és mit találtál a te szolgádban attól a naptól fogva, hogy nálad voltam, a mai napig, hogy ne menjek el, és ne harczioljak a királynak, az én uramnak ellenségei ellen? 9 Ákhis pedig felele, és monda Dávidnak: Tudom; bizonyára kedves vagy előttem, mint az Istennek angyala; de a Filiszteusok vezérei mondák: El ne jőjön velünk a harcba. 10 Azért kelj fel korán reggel uradnak szolgával együtt, a kik veled eljövének; keljetek fel korán reggel, mihelyt megvirrad, és menjetek el. 11 Felkele azért Dávid embereivel együtt, hogy korán reggel elmenjen és visszatérjen a Filiszteusok földére. A Filiszteusok pedig felmenének Jezréelbe.

30

És történt, hogy a mikor Dávid harmadnapon embereivel Siklágba megérkezék, íme az Amálekiták betörének a déli vidékre és Siklágba, és leverték Siklát, és felégették azt tűzzel. 2 És fogásba hurczolák az asszonyokat, a kik benne valának, kicsintől fogva nagyig; senkit sem ölte meg, hanem elhurczolták, és elmentek az ó útjukra. 3 Mikor azért Dávid embereivel együtt a városba érkezék; íme az tűzzel felégettettet vala, feleségeik, fiaik és leányai pedig fogásba hurczoltattak. 4 Akkor Dávid és a nép, a mely ō vele volt, felkiáltának és annyira sírának, hogy végre erejök sem volt a sírásra. 5 Dávidnak két felesége is fogásba hurczoltatott, a Jezréelből való Ahinoám és a Kármelből való Abigail, a Nából felesége. 6 És Dávid igen nagy szorultságba juta, mert a nép arról beszél, hogy megkövezi ōt, mivel az egész nép lelke elkeseredett fiaik és leányai miatt. Dávid azonban megerősíté magát az Úrban, az ó Istenében. 7 És monda Dávid Abjáthár papnak, az Akhimélek fiának: Hozd ide nékem az efót. És Abjáthár oda vivé az efót Dávidhoz. 8 És megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Üldözzem-é ezt a sereget? Utólérem-é ōket? És monda néki: Üldözzed, mert bizonyosan utóléred, és szabadulást szeresz. 9 Elméne azért Dávid, ō és az a hatszáz ember, a kik vele valának. És mikor a Bésor patakához jutának, ott a népnek egy része megállott. 10 Dávid azonban négyszáz emberrel tovább üldöz az ellenséget; kétszáz ember pedig ott megállott, mivel fáradtabbak valának, mintsem hogy a Bésor patakán átkelhettek volna. 11 És találának a mezőn egy égyptomi embert, a kit Dávidhoz vivének, és adának néki kenyerset, hogy egyék, és megitatták ōt vízzel. 12 És adának néki egy csomó száraz fügét és két kötés aszszzőlőt; és miután evett, magához tért, mert három nap és három éjjel sem kenyeret nem evett, sem vizet nem ivott. 13 És monda néki Dávid: Ki embere vagy te, és honnan való vagy? Ő pedig monda: Égyptomi ifjú vagyok, egy Amálekitá embernek szolgája, és elhagyott engem az én uram, mivel megbetegedtem immár ma harmadnapja. 14 Mi törtünk be a Kréteusok déli vidékére, és oda, a mely Júdáé, és Kálebek déli vidékére; és Siklátog felégettük tűzzel. 15 És Dávid monda néki: Elvezetsz-é minket ahoz a sereghöz? És ō monda: Esküdjél meg nékem az Istenre, hogy nem ölsz meg engem, sem az én uramnak kezébe át nem adsz, és én elvezetlek téged ahoz a sereghöz. 16 Elvezeté azért ōket; és íme, azok elszélednének az egész vidéken, és evének, ivának és táncolának az igen nagy zsákmány felett, a melyet a Filiszteusok tartományából és Júda tartományából hozának. 17 És vágta ōket Dávid alkonyattól fogva másnap estvéig, és senki sem menekült meg közülök, hanem csak négyszáz ifjú ember, a kik tevékre ülének és elfutának. 18 És minden megszabadított Dávid, valamit elvittek az Amálekiták; az ó két feleségét is megszabadítá Dávid. 19 És semmijük sem hiányzott, sem kicsiny, sem nagy, sem fiaik, sem leányai, a zsákmányból sem és mindabból, a mit elvittek tőlük; Dávid minden visszahozott. 20 És elvívé Dávid mind a juhokat és barmokat, melyeket tulajdon barmuk előtt hajtának, és azt mondják vala: Ez a Dávid zsákmánya! 21 Midőn pedig Dávid ahoz a kétszáz emberhez érkezék, a kik fáradtabbak valának, minthogy Dávidot követhették volna, és ott hagya ōket a Bésor

patakjánál: kimenének Dávid elő és a nép elő, a mely vele volt. Dávid pedig a néphez közeledék, és köszönté ōket békességgel. 22 Akkor mondának mind azok közül, a kik Dáviddal elmenének, így szólván: Minthogy minden gonosz emberek és Béliál emberei nem jöttek el velünk, semmit se adjunk nékik a zsákmányból, a melyet visszaszerezünk, hanem csak kinek-kinek a maga feleségét és gyermekait, azokat vigyék el, és menjenek el. 23 Dávid azonban így szóla: Ne cselekedjetek így, atyámfiai, azzal, a mit az Úr adott nékünk; ō oltalmazott minket és adá kezünkbe a sereget, a mely ellenünk jött vala. 24 Vajon kicsoda engedhetne néktek ebben a dologban? Sőt inkább, a makkora annak a része, a ki elment a harcza, akkora legyen annak is a része, a ki a holminál marada; egyenlőképen osztozzanak. 25 És úgy történt ez attól a naptól fogva azután is; törvénynyé és szokássá tette ezt Izráelben mind e mai napig. 26 Mikor pedig Dávid Siklágba érkezék, külde a zsákmányból Júda véneinek, az ó barátainak, mondván: Íme az Úr elleniségeinek zsákmányából való ajándék számotakra. 27 Azoknak tudniliük, a kik Béthelben, a kik dél felé Rámóthban, és a kik Jathirban laknak; 28 A kik Aroberben, a kik Sifmótban és a kik Estemoában laknak; 29 A kik Rákálban, a kik a Jerakhméliiták városaiban és a kik a Kéneusok városaiban laknak; 30 A kik Hormában, a kik Kor-Asánban és a kik Athákban laknak; 31 A kik Hebronban és minden helyeken, ahol Dávid embereivel megfordult vala.

31

És megütközének a Filiszteusok Izráellel, és elfutottak Izráel férfai a Filiszteusok elől, és elhullának a seb miatt a Gilboa hegységén. 2 A Filiszteusok pedig utólérték Sault és az ó fiait, és megölték a Filiszteusok Jonathánt, Abinádábot és Málkisuát, a Saul fiait. 3 És a küzdelem igen heves lőn Saul ellen, mikor megtalálták ōt a kézives emberek, és igen megrezzene a kézivesektől. 4 És mondá Saul az ó fegyverhordozójának: Húzd ki kardodat, és szúrj keresztül azzal engem, hogy valami módon reárn ne jöjjön a körülmetéletlenek, és keresztlőszűrjanak engemet és gúnyt ūzzenek belőlem. De fegyverhordozója nem akará, mert nagyon felt. Akkor Saul vevé a kardot és belébocsátózék. 5 És fegyverhordozója a mint megláttá, hogy Saul meghalt, ō is belébocsátózék az ó kardjába, és vele együtt meghala. 6 És meghala Saul és az ó három fia és fegyverhordozója, sőt emberei is mindenjáran egyenlőképen azon a napon. 7 És mikor meglátták az Izráel férfai, a kik a völgyön túl és a Jordánon túl laktak vala, hogy Izráel férfai elfutottak, és hogy Saul és az ó fiai meghalának: elhagyták a városokat és elfutának. A Filiszteusok pedig eljövénék és lakának azokban. 8 És történt másnap, mikor a Filiszteusok kimentek, hogy kirabolják az elesetteket, megtalálták Sault és az ó három fiát, a kik a Gilboa hegynél esének el. 9 És levágta fejét és fegyverzetét lehúzták, és elküldötték a Filiszteusok tartományába szerénszerte, hogy hírt mondának bálványainak templomában és a nép között. 10 És fegyverzetét Astarot templomában helyezték el, testét pedig felfüggeszték Bethsán kerítésére. 11 Mikor pedig értesültek felőle Jábes-Gileád lakói, hogy mit cselekedtek a Filiszteusok Saullal: 12 Felkelének mindenjára a vitéz férfiak, és menének egész éjjel, és miután levették Saul testét és az ó fiainak testeit Bethsán kerítéséről, elmentek Jábesbe, és ott megégették ōket; 13

Csontjaikat pedig felszedték, és eltemették a tamaris fa alatt
Jábesben; és bőjtölének hét napig.

2 Sámuél

1 És lőn Saul halála után, mikor Dávid visszatért az Amálekíták legyőzéséből, és Dávid két napig Siklágban időzött: **2** Íme a harmadik napon egy férfi jöve a táborból Saultál, és az óruhái megszaggyatva valának, fején pedig föld vala; és a mikor Dávidhoz ért, leesék a földre, és meghajtja magát. **3** Monda pedig néki Dávid: Honnét jóssz? Felele néki: Az Izráel táborából szaladék el. **4** Monda néki Dávid: Mondd meg kérlek nékem, mint lőn a dolog? **Ó** pedig felele: Megfutamodék a nép a harczból, és a nép közül nagy sokaság esett el, és meghalának. Sőt Saul is és Jonathán az ó fia meghalának. **5** Dávid pedig mondá az ifjúnak, ki néki ezt elbeszél: Honnan tudod, hogy meghalt Saul és Jonathán az ó fia? **6** Felele az ifjú, ki a hírt hozta: Történetből felmenék a Gilboa hegyére, és íme Saul az ó dárdájára támaszkodott vala, és íme a szekerek és lovagok utólérék ótét. **7** Hártratekintvén pedig Saul, meglátha engem és szólította, és mondék: Ímholt vagyok én. **8** Monda pedig nékem: Ki vagy te? Felelék néki: Amálekita vagyok. **9** Akkor monda nékem: Kérlek állj mellém és ölj meg engem, mert dermedtség fogott el engem, pedig a lélek még teljesen bennem van. **10** Annakokáért én mellé állván, megölém ótét, mert tudtam, hogy meg nem él, miután elesett, és elhozám a koronát, mely az ó fején vala, és az aranypercet, mely az ó karján volt, és azokat íme ide hoztam az én uramnak. **11** Akkor megragadá Dávid a maga ruháit és megszaggyatá, úgyszintén a többi emberek is, a kik ó vele valának. **12** És nagy zokogással sírának, és bőjtölének mind estvéig, Saulon és Jonathánon, az ó fián, és az Úrnak népének és Izráelnek házán, mivelhogy fegyver által hullottak el. **13** És monda Dávid az ifjúnak, aki ezt elbeszél néki: Honnét való vagy te? Felele: Egy jövevény Amálekita férfi fia vagyok. **14** Ismét monda néki Dávid: Hogyan nem feltél felemelni kezedet az Úr felkentjének elvesztésére? **15** És szólította Dávid egyet az ó szolgái közül, kinek monda: Jójí elő és öld meg ót. Ki általáulté azt, és meghala. **16** És monda néki Dávid: A te véred legyen a te fejeden: mert a tenneni nyelved vallása bizonyoságot tesz ellened, mondván: Én öltet meg az Úrnak felkentjét. **17** És keservesen síra Dávid ilyen sírással, Saulon és Jonathánon, az ó fián, **18** És monda (íjdal ez, hogy megtanulják Júda fiai, melybe van írva a Jásár könyvébe): **19** Izráel! A te ékességed elesett halmaidon: miként hullottak el a hősök! **20** Meg ne mondjátok Gáthban, ne hirdessétek Askelon utcáin, hogy ne örvendjenek a Filiszteusok leányai, és ne ujjongjanak a körülmetéletlenek leányai. **21** Gilboa hegyei, se harmat, se eső ti reátok ne szálljon, és mezőtök ne teremjen semmi áldozatra valót; mert ott hánynatott el az erős vízézek paizsa, Saulnak paizsa, mintha meg nem kenettetett volna olajjal. **22** A megöletteknek vérétől és a hősöknek körvérétől Jonathán kézive hátra nem tért, és a Saul fegyvere hiába nem járt. **23** Sault és Jonathánt, a kik egymást szerették és kedvelték még élték, a halál sem szakította el; a saskeselyűknél gyorsabbak és az oroszlánoknál erősebbek valának. **24** Izráel leányai! sirassátok Sault, ki karmazsinba öltözött gyönyörűen, és aranyval ékesíté fel ruhátokat. **25** Oh, hogy elhullottak a hősök a harcban! Jonathán halmaidon

esett el! **26** Sajnállak testvérem, Jonathán, kedves valál nékem nagyon, hozzá való szereteted csudálatra méltóbb volt az asszonyok szerelménél. **27** Oh, hogy elhullottak a hősök! És elvesztek a hadi szerszámok!

2 Ezek után lőn, hogy megkérdezé Dávid az Urat, mondván:

Felmenjek-é Júdának valamelyik városába? Kinek felele az Úr: Menj fel. És monda Dávid: Hová menjek? Felele: Hebronba. **2** Felméne azért oda Dávid és az ó két felesége is, Ahinoám, a Jezréelből való, és Abigail, a Karmelből való, Nábál felesége. **3** És embereit is, a kik vele valának, felvívé Dávid, kit-kit a maga házánepével, és lakának Hebron városában. **4** És eljövénéket Júda férfinak, és ott felkenék Dávidot királynak a Júda házán. Mikor pedig megjelentették Dávidnak, mondván: A Gileádból való Jábes emberei voltak azok, kik eltemették Sault; **5** Követeket küldé Dávid a Gileádból való Jábes embereihez, és ezt izené néki: Áldottak vagytok ti az Úrtól, kik ezt az igalmasságot cselekedték a ti uratokkal, Saullal, hogy eltemették; **6** Annakokáért most az Úr cselekedjék veletek igalmasságot és igazságot; sőt én is ezt a jót teszem veletek, hogy ezt cselekedték; **7** Most azért a ti kezeitek erősödjenek meg, és legyetek erős fériak, mert megholt a ti uratok Saul, és immár engem felkent királynak Júda háza önmagán. **8** Abner pedig, a Nér fia, aki Saulnak fővezére vala, felvívé Isbósetet, a Saul fiát, és elvívé Mahanáimbára. **9** És királylá tette ót Gileádon, Asuron és Jezréel városán, és az Efraim és Benjámin nemzetsegein, és az egész Izráelen. **10** Negyven esztendős vala Isbóset, Saul fia, mikor uralkodni kezde Izráelen, és két esztendeig uralkodék. Csak Júdának háza követé Dávidot. **11** Lőn pedig az időnek száma, míg Dávid király volt Hebronban Júdának házán, hétfestendő és hat hónap. **12** És elméne Abner, a Nér fia, és Isbósetnek, a Saul fiának szolgái Mahanáimból Gibeonba. **13** Joáb is Sérujának fia, és a Dávid szolgái elmenvén, összetállózának azokkal a Gibeon halastavánál, és maradának ezek a halastón innét, amazok pedig a halastón túl. **14** Akkor monda Abner Joábnak: Nosza álljanak elő néhányan az ifjak, és viaskodjanak előttünk. És monda Joáb: Hát álljanak elő. **15** Felkelének azért és egyenlő számban általmenének a Benjámin nemzetéből és a Saul fiának, Isbósetnek seregből tizenketten, és a Dávid szolgái közül is tizenketten. **16** És kiki az ó társának fejét megragadá, és fegyverét oldalába üté; és egyenlőképen minden elhullanak: és nevezék azt a mezőt Helkáth-Hassurimnak, mely Gibeonban van. **17** És felette erős harcz lőn azon a napon, és megvereték Abner és az Izráel népe a Dávid szolgái által. **18** Három fia vala pedig ott Sérujának: Joáb, Abisai és Asáel; Asáel pedig könnyű lábú vala, mint egy vadkecske, mely a mezőn lakik. **19** És Asáel üldözé Abnert; és se jobbfelé, se balfelé nem tére ki Abner után való futásában. **20** Hártratekintvén pedig Abner, monda: Te vagy-e Asáel? Felele: Én vagyok. **21** És monda néki Abner: Térij másfelé, vagy jobbkézre vagy balkézre, és fogj meg egyet az ifjak közül, és foszd ki őt mindenéből; de Asáel nem akarta őt elhagyni. **22** Ismét monda Abner Asálelnök: Menj el hátam mögül. Miért verjelek téged a földhöz? És micsoda orczával menjek Joábhöz, a te bátyádhoz? **23** Mikor azért semmiképen nem akart eltérni, általálté őt Abner a

dárda végével, az ötödik oldalcsontja között, és hátul jöve ki a dárda; és elesék azon a helyen, és ugyanott meghala. És lőn, hogy mindenek, a kik arra a helyre érkezének, a hol Asáel esett és meghalt vala, megállának. 24 Joáb pedig és Abisai tovább üldözék Abnert; és midőn a nap lement, elérkezének az Amma halmára, mely Giah átellenében vala, a Gibeon pusztája melletti úton. 25 Akkor egybegyűlekezének az Abner után való Benjámin fiai, egy csoportot alkotva, és megállának egy halomnak tetején. 26 És kiálta Abner Joábnak, és mondta: Vajon színtelenül öldökölne kell-e a fegyvernek? Nem tudod-é, hogy síralmas lesz ennek a vége? És meddig nem mondod a népknek, hogy térenek vissza testvéreiknek hárucról? 27 És mondta Joáb: Él az Isten, hogy ha te nem szólottál volna, bizony már reggel eltávozott volna a nép, és nem kergette volna az ő atyafait. 28 Trombitát fuvata azért Joáb, és megállva az egész nép, és nem üldözék tovább Izráelt, és nem harcolgatnak tovább. 29 Abner pedig és az ő vitézei azon az egész éjszakán mennek vala a mezőségen, és általkelének a Jordánon, és az egész vidéket bejárva, jutnak Mahanáimba. 30 Joáb pedig megtérvén Abner üldözéséből, összegyűjt az egész népet, és hiányozának Dávid szolgái közül tizenkilencen és Asáel. 31 A Dávid szolgái pedig Benjámin nemzetéből, az Abner szolgái közül háromszázhatvan embert ölének meg, a kik meghalnak. 32 És felvezén Asáelt, eltemeték őt atyának Sírboltjában, mely Bethlehemben vala. Joáb pedig és az ő vitézei egész éjjel menve, Hebronban virradának meg.

3 Sok ideig tartó hadakozás lón a Saul háznépe között és a Dávid háznépe között. Dávid pedig mind feljebb-feljebb emelkedik és erősödik vala; a Saul háza pedig alább-alább száll és fogy vala. 2 Fiai születének Dávidnak Hebronban, kik között elsőszülött vala Ammon, a Jezréelből való Ahináamtól; 3 A második pedig Kileáb, a Kármelbeli Nábál feleségétől, Abigailról való, és a harmadik Absolon, a Máákha fia, aki a Gessurbeli Thalmai király leánya vala; 4 És a negyedik Adónia, Haggitnak fia, és az ötödik Sefátia, Abítál fia, 5 A hatodik Ithréam, Eglától, Dávid feleségétől való: ezek születtek Dávidnak Hebronban. 6 Míg a hadakozás tartott a Saul háznépe és a Dávid háznépe között, Abner igen ragaszkodék a Saul házanépéhez. 7 Vala pedig Saulnak egy ágyasa, kinek neve vala Rizpa, Ajának leánya; és mondta Isbóset Abnernek: Miért mentél be az én atyámnak ágyasához? 8 Felette igen megharaguvék azért Abner az Isbóset szaván, és mondta: Ebfej vagyok-é én, ki Júdával tart? Én most nagy irgalmasságot cselekedtem a te atyádnak, Saulnak házával, az ő atyafiaival és rokonságaival, és nem adtalak téged Dávidnak kezébe; és te mégis ez asszonynak vétkét reám fogod most. 9 Úgy cselekedjék Isten Abnerrel most és ezután is, hogy a mint megesküdött az Úr Dávidnak, én is a szerint cselekeszem vele: 10 Hogy elveszem a királyságot Saulnak házártól, és megerősítsem Dávidnak széket az Izráel és a Júda felett, Dántól fogva mind Bersebáig. 11 És nem felelhetve semmit erre Abnernek, mivelhogy igen fél vala tőle. 12 Követeket külde azért Abner Dávidhoz maga helyett ilyen izezettel: Vajon kié az ország? Azt mondva: Tégy frigyet velem, és íme az én erőm is te mellettes lesz, hogy az egész Izráelt hozzád hajtsam. 13 Kinek felele Dávid: Jó, én frigyet kötök veled. De mindazáltal

egyet kérek tőled, mondva: Addig ne lássad az én arcomat, míg el nem hozod nékem Mikált, a Saul leányát, mikor ide akarsz jöni, hogy arcomat lássad. 14 És követeket külde Dávid Isbósethez, a Saul fiához, kik ezt mondják: Add vissza az én feleségemet, Mikált, kit én száz Filiszteus előbörével jegyeztettem el magamnak. 15 Elkülide azért Isbóset, és elvéteté őt az ő férjétől Pátieltől, Láis fiától. 16 És vele ment az ő férje is, sírva követvén őt Bahurimig; és ott mondá néki Abner: Eredj, menj vissza; és hazára tére. 17 Annakutána Abner szóla az Izráel véneinek, mondva: Immár régtől fogva kivártatok Dávidot, hogy királyotok legyen néktek: 18 Azért most vigyétek véghez; mert az Úr szólott Dávidnak, ezt mondva: Az én szolgámnak, Dávidnak keze által szabadítom meg az én népemet Izráelt a Filiszteusok kezéből, és minden elleniségeinek kezéből. 19 Azután szóla Abner a Benjámin nemzetégről is, és elméne Abner Dávidhoz is Hebronba, hogy megjelentse néki mindazt, a mi tetszenék Izráel népének és Benjámin egész nemzettségének. 20 Mikor pedig eljutott Abner Dávidhoz Hebronba és ő vele együtt húsz ember, megvendégelé Dávid Abnert és a vele volt embereket. 21 Ennekutána monda Abner Dávidnak: Felkelek és elmegyek, hogy az egész Izráelt ide gyűjtsem az én uram eleibe, a király eleibe, a kik frigyet kössenek te veled, és uralkodjál mindeneken úgy, a mint szívednek tetszik. És visszabocsátá Dávid Abnert, és elméne békével. 22 És íme a Dávid szolgái és Joáb jönenek vala a táborból, és sok prédát hoznak magukkal, de Abner nem volt már Dávidnál Hebronban, mert elbocsátotta őt és békével elment vala. 23 Joáb pedig és az egész sereg, mely ő vele vala, a mint megérkezének, értesíté Joábot e dolog felől, mondva: Ide jött Abner, Nérnek fia a királyhoz, és visszabocsátá őt, és békével hazatére. 24 Beméne azért Joáb a királyhoz és mondta: Mit cselekedtél? Íme Abner hozzád jött, miért bocsátad el őt, hogy elmenjen? 25 Ismered-é Abnert, a Nér fiát? Csak azért jött volt ide, hogy megcsalhasson, és kikémlelj a te kijövésedet és bemenésedet, és megtudjon minden, a mit te cselekszel. 26 És kimenvén Joáb Dávidtól, követeket külde Abner után, kik visszahozák őt a Sira kútjától; Dávid azonban nem tudja vala. 27 Visszajövén Abner Hebronba, félezsőlítő őt Joáb a kapu között, mintha titokban akarna vele beszélni, és általátté ott őt az ötödik oldalbordájánál, és meghala Asáelnek, a Joáb atyafiának véréért. 28 Mely dolgot minekutána megtudott Dávid, monda: Ártatlan vagyok én és az én országom mindörökké az Úr előtt, Abnernek, a Nér fiának vérétől. 29 Szálljon ez Joábnak fejére, és az ő atyának egész háznépére; és el ne fogyon a Joáb házából a folyósas, a belpoklos, a mankón járó, és a ki fegyver miatt vész el, és a kenyér nélkül szűkölködő. 30 Joáb pedig és Abisai, az ő atyafia azért ölik meg Abnert, mivelhogy megölte vala az ő atyofkát, Asáelt Gibeonban a harczon. 31 Monda pedig Dávid Joábnak és mind az egész népnek, mely vele vala: Szaggassatók meg ruháitokat, és öltözhetek zsákba, és sírjatok Abner előtt! Dávid király pedig meg vala a koporsó után; 32 És eltemeték Abnert Hebronban. Akkor felkíálta a király, és igen sírva az Abner koporsójára felelt, és sírva az egész nép is. 33 És a király gyászdalt szerezvén Abner felett, monda: Gaz halállal kelle kimulnia Abnernek? 34 A te kezeid nem voltak megkötve, sem lábaid békóba verve; de úgy vesztél el, mint álnok ember miatt

szokott elveszni az ember! És siratá őt ismét az egész nép. 35 Előjöve pedig mind az egész nép, hogy enni adjanak Dávidnak, mikor még a nap fenn vala, de megesküvék Dávid, ezt mondván: Úgy cselekedjék én velem az Isten most és ezután is, hogy míg a nap le nem megy, sem kenyereset, sem egyebet nem eszem. 36 Mely dolgot mikor az egész közöség megértett, igen tetszék nézik; valamint a többi dolga is, a mit a király cselekeszik vala, igen tetszék nézik. 37 És megértette azon a napon az egész nép és az egész Izráel, hogy nem a királytól volt, hogy Abnert, a Nér fiát megölték. 38 Monda pedig a király az ő szolgáinak: Nem tudjátok-é, hogy nagy fejedelem esett ma el az Izráelben? 39 Én pedig ma erőtelen, noha felkent király vagyok; ezek pedig a Sérűjának fiai hatalmasabbak nálamnál. De fizessen meg az Úr annak, aki gonoszt cselekeszik, az ő gonoszsága szerint.

4 Mikor pedig meghallotta Saul fia, hogy meghalt Abner Hebronban, igen megfogyatkozék az ő ereje. Sőt az egész Izráel megrémüle. 2 Két fővezére volt a Saul fiának, egyiknek neve Bahana és a másiknak neve Rékáb, Rimmonnak fiai, ki Beerótóból való vala, a Benjámin fiai közül; mert Beerót is a Benjámin városai közé számláltatik. 3 Elfutottak vala pedig a Beerótbeliek Gittáimba, és lőnek ott jövevények mind e mai napig. 4 Jonathánnak pedig, a Saul fiának volt egy sánta fia (öt esztendős vala, mikor Jezárelből hír jött Saul és Jonathán felől, és felvezé őt a dajkája, hogy elszaladjon vele; lőn pedig, hogy mikor a dajka gyorsan futott, elesett, és megsántula), ennek neve vala Méfibóset. 5 Elmenének azért a Beerótbeli Rimmonnak fiai, Rékáb és Bahana, és bemenének Isbósetnek házába, mikor a nap legmelegebb vala és ő déli álmát aluszsa vala. 6 Bernenvén azért ezek a ház belsejébe, gabonát vive, általuték őt az ötödik oldalborda alatt; s Rékáb és az ő atyafia, Bahana, elszaladának. 7 Mikor azért ezek a házba bementek, és ő hálószobájában az ágyán feküvék, megsebesítvén megölték őt, s fejét levágva, felvették az ő fejét, és egész éjjel mennek vala a sík mezőn. 8 És elvívék Isbóset fejét Dávidhoz Hebronba, és mondának a királynak: Ímhöl Isbósetnek, Saul fiának, a te ellenségednek feje; aki üldözé a te lelkedet, és az Úr bosszút állott e mai napon az én uramért, a királyért, Saulon és az ő maradékán. 9 Felele pedig Dávid Rékábnak és Bahánának, az ő atyafianak, a Beerótbeli Rimmon fiainak, és monda nézik: Él az Úr, ki az én életemet megszabadította minden nyomorúságból, 10 Hogy én azt, aki nékem hírt hozott vala, ezt mondván: Ímé meghalt Saul (és azt hitte, hogy azzal nékem örömet szerez), megragadván megölettem őt Siklágban, holott jutalmat kellett volna adnom néki hírmondásáért: 11 Mennyivel inkább az istentelen embereket, kik ágyában, a maga házában ölték meg az igaz embert? Azért most vajjon ne kivánjam-é meg az ő vérét kezeitekből, hogy titoktolt előröljelek a földről? 12 Parancsolta azért Dávid az ő szolgáinak, hogy megöljék őket; és elvagdalák kezeiket és lábaikat; és felakaszták őket Hebronban, a halastó mellett. Isbósetnek pedig fejét felvezén, eltemeték az Abner sírboltjába, Hebronban.

5 Előjövénak pedig Dávidhoz Hebronba Izráelnek minden nemzetiségei, és szólának ilyenképen: Ímé mi a te csontodból és testedből valók vagyunk, 2 Mert ennekkelőtte is, mikor

Saul uralkodott felettünk, te vezérelted ki s be Izráelt, és az Úr azt mondotta néked: Te legelteted az én népemet, az Izráelt, és te fejedelem leszel Izráel felett. 3 Előjövénak azért Izráelnek minden vénei a királyhoz Hebronba, és frigyet tőn velek Dávid király Hebronban az Úr előtt, és királylyá kenék Dávidot Izráel felett. 4 Harmincs esztendős vala Dávid, mikor uralkodni kezde, és negyven esztendeig uralkodék. 5 Hebronban uralkodék a Júda nemzetégen hét esztendeig és hat hónapig; és Jeruzsálemben uralkodék harminczhárom esztendeig az egész Izráel és Júda nemzetésein. 6 Felméne pedig a király és az ő népe Jeruzsálemba a Jebuzeusok ellen, kik azt a földet lakják vala, ők azonban azt mondák Dávidnak: Nem jóssz ide be, hanem a sánták és vakok elűznek téged! melylyel azt jelenték: Nem jó ide be Dávid. 7 Bevezé mindazáltal Dávid a Sion várát, és az immár a Dávid városa. 8 Mert azt mondá Dávid ama napon: Mindenki, aki vágja a Jebuzeusokat, menjen fel a csatornához és vágja ott a sántákat és a vakokat, a kiket gyűlölt a Dávid lelke. Ezért mondják: Vak és sánta ne menjen be a házba! 9 És lakozék Dávid abban a várban, és nevezé azt Dávid városának; és megépíté Dávid köröskörül, Millótól fogva befelé. 10 Dávid pedig folytonosan emelkedék és növekedék, mert az Úr, a Seregeknek Istene vala ő vele. 11 Követeket küldje pedig Hirám, Tírusnak királya Dávidhoz, és czédrusfákat is, ácsmestereket és kőmíveseket, és építének házat Dávidnak. 12 És beláttá Dávid, hogy az Úr megerősítette őt az Izráel felett való királyságában, és hogy felmagasztalta az ő királyságát az ő népéért, Izráelért. 13 Vón pedig még magának Dávid ágyasokat, és feleségeket Jeruzsálemből, minekutána Hebronból oda ment; és lőnek még Dávidnak fiai és leányai. 14 És ezek a nevei azoknak, a kik Jeruzsálemben születtek: Sammuia, Sóbáb, Nátán, Salamon, 15 Ibhár, Elisua, Néfeg, Jáfia, 16 Elisáma, Eljada és Elifélet. 17 Mikor pedig a Filiszteusok meghallották, hogy királylyá kenték Dávidot az Izráelen; felkelének mind a Filiszteusok, hogy Dávidot megkeressék; melyet megérvén Dávid, alámené az erőssége. 18 A Filiszteusok pedig elérkezének és elszélednének a Réfaim völgyében. 19 Megkérde azért Dávid az Urat ilyen szóval: Elmenjek-é a Filiszteusok ellen? Kezembe adod-é őket? Felele az Úr Dávidnak: Menj el, mert kétség nélkül kezedbe adom a Filiszteusokat. 20 Elérkezék azért Dávid Baál Perázimba, és megveré ott őket Dávid, és monda: Szétszórta az Úr ellenségit előttem, mint a víz szokott eloszlani; azért nevezé a helyet Baál Perázinnak. 21 És ott hagyák az ő bálványait, melyeket felszedének Dávid és az ő szolgái. 22 Azután ismét feljövének a Filiszteusok, és elszélednének a Réfaim völgyében. 23 Megkérde azért Dávid az Urat, ki ezt felelé: Ne menj most reájok; hanem kerülj a hátuk mögé és a szederfák ellenében támadd meg őket. 24 És mikor a szederfák tetején indulásnak zaját fogod hallani, akkor indulj meg, mert akkor kimegy te előtted az Úr, hogy megverje a Filiszteusok tábort. 25 És úgy cselekedék Dávid, a mint megparancsolta vala néki az Úr: és vágta a Filiszteusokat Gibeától fogva, mind addig, míg Gézerbe mennél.

6 Összegyűjté ezek után Dávid az egész Izráelnek színét, harmincezer embert. 2 És felkelvén, elmené Dávid az egész

néppel együtt, mely vele vala, Júdának városába, Bahalába, hogy elhozza onnét az Isten ládáját, mely Névről, a Seregek Urának nevéről nevezetik, ki ül a Kérubok között. 3 És tevék az Isten ládáját új szekérre, és elhozák azt Abinádábnak házától, mely vala a dombon, és Uzza és Ahió, Abinádáb fiai vezetik az új szekeret. 4 Elvívék azért azt az Abinádáb házából, mely a dombon vala, az Isten ládájával, és Ahió a láda előtt megyen. 5 Dávid pedig és az egész Izráel népe örvendeznek vala az Úr előtt, jegenyefából való minden szerszámokkal, hegedűkkel, lantokkal, dobokkal, sípokkal és czimbalmokkal. 6 És mikor Nákonnak széűjére jutának, kinyújtá Uzza az ő kezét az Isten ládájára, és megtartá azt; mert az ökrök félremozdították vala. 7 Ennekükért felgerjede az Úr haragja Uzza ellen, és megölé ott őt az Isten vakmerőségéért: és meghala ott az Isten ládája mellett. 8 És bosszankodék Dávid, hogy az Úr ilyen romlással rontotta meg Uzzát, és nevezé azt a helyet Péres Uzzának, mind e mai napig. 9 Megfélemlék azért Dávid azon a napon az Úrtól, és monda: Hogyan jöjjön az Úr ládája én hozzá? 10 És nem akár Dávid magához vinni az Úrnak ládáját Dávidnak városába, hanem letétét azt Dávid a Gitteus Obed Edom házánál. 11 És lőn az Úrnak ládája a Gitteus Obed Edom házánál három hónapig, és megáldá az Úr Obed Edomot és egész háznépet. 12 És megmondák Dávid királynak ilyen szóval: Megáldotta az Úr az Obed Edom házát és mindenét, a mije van, az Isten ládájáért. És elmenvén Dávid, elvívé az Isten ládáját az Obed Edom házától Dávid városába vígassággal. 13 Mikor pedig azok, a kik az Úr ládáját vitték, hat lépést mentek, áldozék ott egy ökröt és hízott borjút. 14 Dávid pedig teljes erejéből táncol vala az Úr előtt, és gyolcs efödot övezdett magára Dávid. 15 Dávid azért és Izráelnek egész háza felvívék az Úr ládáját énekléssel és trombitaszóval. 16 Lőn pedig, hogy mikor az Úr ládája Dávid városába ért, Mikál, Saulnak leánya kinéz vala az ablakon, és látván, hogy Dávid király ugrál és táncol az Úr előtt, megútlá őt szívében. 17 Mikor pedig bevitték az Úr ládáját, és elhelyezék azt az ő helyére a sátornak közepére, melyet számára Dávid felállítottat: akkor áldozott Dávid egészen égoáldozatokat és hálaadó áldozatokat, az Úr előtt. 18 Mikor pedig elvégezte Dávid az egészen égoáldozatot, és a hálaadó áldozatot, megáldá a népet a Seregek Urának nevében. 19 És osztogattatta Dávid mind az egész népké, Izráel egész seregének, férfiaknak és asszonyoknak, mindenki egy-egy lepényt, egy-egy darab húst, és egy-egy kaláscot; és elméne minden az egész nép, kiki az ő házához. 20 Mikor pedig Dávid hazament, hogy megáldja az ő házánépét is: kijöve Mikál, a Saul leánya Dávid eleibe, és monda: Mily dicsőséges vala ma Izráel királya, ki az ő szolgáinak szolgálói előtt felfosztózott vala ma, mint a hogy egy esztelen szokott felfosztózn! 21 És monda Dávid Mikálnak: Az Úr előtt, ki inkább engem választott, mint atyádat és az ő egész házánépét, hogy az Úr népének, Izráelnek fejedelme legyek, igen, az Úr előtt örvendezém. 22 Sőt minél inkább megalázom magamat és minél alábbvaló leszek a magam szemei előtt: annál dicséretreméltóbb leszek a szolgálók előtt, a kikről te szólasz. 23 Ennekükért Mikálnak, Saul leányának nem lőn soha gyermeke az ő halálának napjáig.

7 Lőn pedig, hogy mikor a király az ő palotájában ülé, és az Úr mindenfelől békességet adott néki minden ellenségeitől, 2 Monda a király Nátán prófétának: Íme lássad, én czedrusfából csinált palotában lakom, az Istennék ládája pedig a kárpitok között van. 3 És monda Nátán a királynak: Eredj, s valami a te szívedben van, vidd végez, mert az Úr veled van. 4 Azonban lőn az Úr szava Nátánhoz azon éjjel, mondva: 5 Menj el, és mondd meg az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Házat akarsz-é nékem építeni, hogy abban lakjam? 6 Mert én nem laktam házban attól a naptól fogva, hogy kihoztam Izráel fiait Egyiptomból, mind e mai napig, hanem szüntelen sátorban és hajlékban jártam. 7 Valahol csak jártam Izráel fiai között, avagy szólottam-é csak egy szót is Izráel valamelyik nemzetiségeknek, a kinek parancsoltam, hogy legelettesse az én népemet Izráelt, mondva: Miért nem építettetek nékem czedrusfából való házat? 8 Most azért ezt mondd meg az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Én hoztalak ki téged a kunyhóból, a juhok mögül, hogy légy fejelem az én népem felett, az Izráel felett; 9 És veled voltam mindenütt, valahová mentél, és kiirtottam minden ellenségeidet előtted; és nagy hírnevet szerzettettem néked, mint a nagyoknak hírneve, a kik e földön vannak. 10 Helyet is szerzék az én népemnek Izráelnek, és ott elplántálám őt, és lakozék az ő helyében, és többé helyéből ki nem mozdítattak, és nem fogják többé az álnokságuk fiai nyomorgatni őt, mint annakelőtte, 11 Attól a naptól fogva, hogy bírákat rendeltem az én népem az Izráel felett. Békességet szereztem tehát néked minden ellenségeidől. És megmondotta néked az Úr, hogy házat csinál néked az Úr. 12 Mikor pedig a te napjaid betelnek, és elaluszol a te atyáiddal, feltámasztom utánad a te magodat, mely ágyékból származik, és megerősítem az ő királyságát: 13 Az fog házat építeni az én nememnek, és megerősítem az ő királyságának trónját mindörökké. 14 Én leszek néki atya, és ő leszen nékem fiam, a ki mikor goroszul cselekszik, megfenyítem őt emberi veszszővel és emberek fiainak büntetésével; 15 Mindazáltal irgalmasságomat nem vonom meg tőle, miképen megvonám Saultót, a kit kivágék előttet. 16 És állandó leszen a te házad, és a te országod mindenörökké tiéd leszen, és a te trónod erős leszen mindenörökké. 17 Mind e beszéd szerint, és minden e látszás szerint szóla Nátán Dávidnak. 18 Bemenvén azért Dávid király, leborula az Úr előtt, és monda: Micsoda vagyok én, Uram Isten! És micsoda az én házam népe, hogy engem ennyire elővitték! 19 És ez még csekélynek tetszett néked, Uram Isten! hanem íme szólasz a te szolgádnak háza felől messze időre valókat; és ez törvény az emberre nézve, Uram Isten! 20 De mi szükség Dávidnak többet szólani néked, holott te jól ismered, Uram Isten, a te szolgádat? 21 A te igéretekért, és a te jóakaratod szerint cselekedted mindeneket a nagy dolgokat, hogy megjelentsd a te szolgádnak. 22 Ennekükért felmagasztalttá, Uram Isten: mert senki sincs olyan, mint te, és rajadt kívül nincsen Isten, mind a szerint, a mint hallottuk a mi füleinkkel. 23 Mert melyik nép olyan, mint a te néped, az Izráel, melyért elment volna az Isten, hogy megváltsa magának való népül, és magának nevet szerezzen, és érettetek oly nagyokat cselekedjék és országodért oly csudálatos dolgokat néped

előtt, melyet megszabadítottál Égyiptomból, a pogányoktól és isteneiktől. 24 Mert megerősítettek magadnak a te népedet, az Izráelt, népedül mindörökké; és te voltál, Uram, nélik Istenök. 25 Most annakokáért, Uram Isten, a mit szóltál a te szolgád felől, és az ő háza felől, teljesítsd be mindörökké; és cselekedj úgy, a mint szólottál; 26 Hogy felmagasztaltassék a te neved mindörökké, ilyen szókkal: A Seregeknek Ura az Izraelnek Istene, és Dávidnak, a te szolgádnak háza legyen állandó te előtted! 27 Mert megjelentetted a te szolgádnak fülébe, óh Seregeknek Ura és Izraelnek Istene, ezt mondván: Házat építék néked. Ezért készítet szolgádat az ő szíve, hogy ilyen könyörgéssel könyörögjön hozzád. 28 Most azért, óh Uram Isten, (mert te vagy az Isten, és a te beszéded igazság, és te mondottad ezt a jót a te szolgád felől), 29 Legyen a te jóakaratodnak áldása a te szolgádnak házán, hogy legyen előtted mindörökké; mert te szólottál, Uram Isten, azért a te áldásoddal áldassék meg a te szolgádnak háza mindörökké.

8 Ezek után megveré Dávid a Filiszteusokat, és megalázá öket: és elfoglalá Dávid a Filiszteusok kezéből Méteg Ammát. 2 És megveré a Moabitákat is, és kötéllel mérte meg őket, lefektetvén őket a földre; két kötéllel mérte azokat, a kik megölendők, és egy teljes kötéllel azokat, a kik életben hagyandók valának; és a Moabiták Dávidnak adófizető szolgái lőnek. 3 Megveré Dávid Hadadézert is, Réhóbnak fiát, Czóbának királyát, mikor elméne, hogy hatalmát kiterjessze az Eufrátes folyó vizéig. 4 És foglyul ejtett Dávid közülök ezer és hétszáz lovagot, és húszezer gyalog embert; és inaikat elvagdaltatá Dávid minden szekeres lovaknak és csak száz szekérbe valót hagyott meg közülök. 5 Eljövének pedig a Siriabeliek Damaskusból, hogy megsegítsék Hadadézert, Czóbának királyát; és levága Dávid a Siriabeliek közül huszonkétezer férfit. 6 És helyeze Dávid állandó sereget a damaskusi Siriába; és a Siriabeliek Dávidnak adófizető szolgái lettek. És megoltalmazá az Úr Dávidot valahová megyen vala. 7 És elvezé Dávid az arany paizsokat is, melyek Hadadézer szolgáiin valának, és bevíve azokat Jeruzsálembe. 8 Hoza annakfelette Dávid király a Hadadézer városaiból, Bétakból és Berótaiból felette igen sok rezet. 9 Mikor pedig meghallá Tói, Hamát királya, hogy megverte Dávid Hadadézernek minden seregeit; 10 Küldé Tói Jórámot, az ő fiát Dávid királyhoz, hogy békességesen köszöntse őt, és áldja, hogy harcolta Hadadézer ellen és megverte őt (mert Hadadézer Tójával is hadakozik vala). És a Tói fia kezében aranyból, ezüstből és rézből való edények valának, 11 Melyeket Dávid király az Úrnak szentele, azzal az ezüsttel és aranynyal együtt, a melyet az Úrnak szentele mind ama népektől, a kiket meghódoltattat; 12 A Siriabeliek től, Moabitáktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól, az Amálekitáktól és a Réhób fiától, Hadadézertől, Czóbának királyától nyert prédából. 13 És hírnevet szerzett Dávid, a mikor visszatérít, miután a Siriabeliket leverte a sós völgyben, tizennyolczeret. 14 Az Idumeusok közé is állandó sereget rendele, egész Idumeába állandó sereget rendele, és az Idumeusok mind Dávid szolgái lettek. És megoltalmazá az Úr Dávidot, valahová megyen vala. 15 Uralkodék azért Dávid az egész Izráelen, és szolgáltat vala Dávid az egész nép között ítéletet és igazságot. 16 Fővezére

volt Joáb, Sérújának fia, Jósafát pedig, Ahiludnak fia, emlékíró vala. 17 Sádók pedig, Akhitóbnak fia, és Akhimélek, Abjátárnak fia papok valának, és Sérája íródeák. 18 Benája Jéhójadának fia, a Kereteusok és Peleteusok előjárója, a Dávid fiai pedig fők valának.

9 Monda pedig Dávid: Maradt-é még valaki a Saul házanépé közül, hogy irgalmaságot cselekedjem ő vele Jonathánért? 2 Vala pedig Saul házából egy szolga, kinek neve vala Siba, kit Dávidhoz szólítának, és monda a király néki: Te vagy-é Siba? Felele: Én vagyok a te szolgád. 3 Akkor monda a király: Maradt-é még valaki a Saul házanépé közül, hogy cselekedjem vele az Isten irgalmaságról? Felele Siba a királynak: Van még Jonathánnak egy fia, ki mind a két lábára sánta. 4 Monda néki a király: Hol van? És monda Siba a királynak: Íme az Ammiel fiának, Mákirnak házában van Ló-Debárban. 5 Akkor elkülde Dávid király, és elhozatá őt a Mákirnak, az Ammiel fiának házából Ló-Debáról. 6 És mikor megérkezett Dávidhoz Méfibóset, Jonathánnak a Saul fiának fia, arczzal leborula, és tisztességet tón néki; és monda Dávid: Méfibóset! ki felele: Ímhol a te szolgád. 7 Monda néki Dávid: Ne félj; mert kétség nélkül irgalmaságot cselekeszem veled Jonathánért, a te atyádért; és visszaadom néked Saulnak, a te nagyatádnak minden majorságát, és néked mindenkor asztalomnál lesz ételedd. 8 Akkor fejet hajta Méfibóset, és monda: Micsoda a te szolgád, hogy a holt ebre reá tekintettél, minemű én vagyok? 9 Szólítá azután a király Sibát, Saulnak szolgáját, és monda néki: Valamije volt Saulnak és egész háznépének, mindazokat a te urad fiának adtam. 10 A majorságnak azért te viseljed gondját, és a te ifiad és szolgád, és beszolgáltassad, hogy legyen a te urad fiának kenyere, melylyel éljen. Méfibóset pedig, a te uradnak fia, az én asztalomnál eszik mindenkor. Vala pedig Sibának tizenöt fia és húsz szolgája. 11 Felele Siba a királynak: Valamit az én uram, a király parancsol nékem, szolgájának, a képen cselekeszik a te szolgád. És Méfibóset az én asztalomnál eszik, mint a király fiainak egyike. 12 Vala pedig Méfibósetnek egy fiacskája, kinek neve Mika vala; a Siba házában lakozók pedig mindenjában Méfibóset szolgái valának. 13 Méfibóset tehát Jeruzsálemben lakozék, mert mindenkor a király asztalánál eszik vala; és ő mind a két lábára sánta vala.

10 Lón pedig azután, meghala az Ammon fiainak királya, és uralkodék helyette Hánon, az ő fia. 2 És monda Dávid: Irgalmasságot teszek Hánonnal, Náhás fiával, miképen az ő atya is velem irgalmaságot tett; és hozzá küldje Dávid, hogy vigaszta a ő szolgái által atya halála felől. Mikor Dávid szolgái Ammon fiainak földére érkezének: 3 Mondának az Ammon fiainak vezérei Hánonnak, az ő uroknak: Vajon becsüli-é Dávid ezzel előtted a te atyádat, hogy hozzád vigasztaolatot küldött? Vajon Dávid nem inkább azért küldötté-é hozzád szolgáit, hogy a várost megszemléljék és kikémléjék és teljesen elpusztítsák. 4 Elfogatá azért Hánon a Dávid szolgáit, és szakáloknak felét lenyiratá, és ruháikat felben elmetszet az alfelekeig, és elbocsátá őket. 5 A mint ezt Dávidnak hírül hozták, eleikbe küldje, (mert ezek az emberek igen meggyaláztattak) és ezt izené a király: Maradjatok Jerikhóban mindaddig, míg

megnevekedik szakálotok; és úgy jőjtek haza. 6 Látván pedig az Ammon fiai, hogy gyűlöttekkel lettek Dávid előtt, követet küldének az Ammon fiai, és felfogadák Síriában a Béth-Réhóbbelieket és ugyancsak Síriában a Czóbeusokat, húszezer gyalogot, és Maakanak királyát ezer emberrel, és a Tóbbelieket, tizenkétezer embert. 7 A mint ezt Dávid meghallá, elküldötte Joábot és a vitézeknek egész sereget. 8 Kivonulának az Ammon fiai is, és csatarendbe állottak a kapu bejárata előtt. A Siriabeli Czóbeusok, Réhóbbeliek, Tóbbeliek és Maaka magukban valának a mezőn. 9 Látván pedig Joáb, hogy mind elől, mind hátul ellenség van ő ellene, kiválogatá az Izrael népének színét, és a Siriabeliek ellenében állítá fel. 10 A népnek maradékát az ő öcscsének, Abisainak vezetésére bízta, hogy felállítsa azt Ammon fiainak ellenében. 11 És monda: Ha erősebbek lesznek a Siriabeliek nálamnál, nékem segítségül légy. Ha pedig az Ammon fiai náladnál hatalmasabbak lesznek, elmegyek, hogy megsegítselek. 12 Légy erős és legyünk bátrak a mi nemzetünkért és a mi Istenünknek városaiért; és az Úr cselekedjük úgy, a mint néki tetszik. 13 Elérkezék azért Joáb és az ő vele való sereg a Siriabeliek ellen az ütközetre, és megfutamodának ő előtte. 14 Látván pedig az Ammon fiai, hogy megfutamodtak a Siriabeliek, megfutamodának ők is Abisai előtt, és beszaladának a városba; és megtére Joáb az Ammon fiainál és méne Jeruzsálemben. 15 Mikor pedig látta a Siriabeliek, hogy megverettetek az Izráeliták által, ismét együvé gyülekezének. 16 És elküldé Hadadézer, és elhozatá a Siriabeliek, a kik a vizen túl valának, és jövénék Helámba; és Sobák, Hadadézernek fővezére volt élükön. 17 Megízenék pedig Dávidnak, a ki egybegyűjté egész Izráelt, és általméne a Jordánón, és juta Hélámhöz: és sereget rendelnék a Siriabeliek Dávid ellen, és megütközének vele. 18 De a Siriabeliek megfutamodtak Izráel előtt, és levága Dávid a Siriabeliek közül hétszáz szkerest és negyvenezet lovagot, Sobákat is, a seregnek fővezérét megölé; és ugyanott meghala. 19 Mikor pedig látta mindenek a királyok, a kik Hadadézernek szolgái valának, hogy az Izrael által megverettek, békét kötöttek Izráellel és nékik szolgálának; és nem merének többé a Siriabeliek kijöni az Ammon fiainak segítségére.

11 Lőn pedig az esztendő fordulásakor, mikor a királyok hadba szoktak menni, elküldé Dávid Joábot és az ő szolgáit ő vele, és mind az egész Izráelt, hogy elveszessék az Ammon fiait, és megszállják Rabba városát; Dávid pedig Jeruzsálemben maradt. 2 És lón estefelé, mikor felkelt Dávid az ő ágyából, és a királyi palota tetején sétála: láta a tetőről egy asszonyt fürdeni, ki igen szép termetű vala. 3 És elküldé Dávid, és tudakozódék az asszony felől, és monda egy ember: Nemde nem ez-é Bethsabé, Eliámnak leánya, a Hitteus Uriás felesége? 4 Akkor követeket küldé Dávid, és elhozatá őt; ki beméne ő hozzá, és vele hála, mikor az ő tiszttálanságából megtisztult; és annakutána visszaméne az ő házához. 5 És fogada méhében az asszony, és elküldvén, megízené Dávidnak ilyen szóval: Teherbe estem! 6 Akkor Dávid izene Joábnak: Külld haza hozzám a Hitteus Uriást; és elküldé Joáb Uriást Dávidhoz. 7 Mikor pedig eljutott Uriás ő hozzá, megkérde őt

Dávid Joábnak békessége felől, a népnek békessége felől és a harcz folyása felől. 8 Ezután monda Dávid Uriásnak: Menj haza, és mosd meg lábaidat; kímenvén pedig Uriás a király házából, a király ajándékot külde utána. 9 Uriás azonban lefeküvén a királyi palota bejárata előtt az ő urának minden szolgáival, és nem méne a maga házához. 10 És megjelentek Dávidnak, mondván: Nem ment le Uriás az ő házához. Akkor monda Dávid Uriásnak: Nemde nem útról jöttél-é? Miért nem mentél le a te házádhoz? 11 Felele Uriás Dávidnak: Az Isten ládája, Izráel és Júda nemzetisége sátorokban laknak, és az én uram Joáb, és az én uramnak szolgái a nyílt mezőn táborsznak: hogy mennék én be az én házamba, hogy egyem és igyam és feleségemmel háljak? Úgy elj te és úgy éljen a te lelked, hogy nem mivelem azt! 12 Monda azért Dávid Uriásnak: Maradj itt ma is, és holnap elbocsátlak. Ott marada azért Uriás Jeruzsálemben az nap és más napra kelve is. 13 Ennekutána hivatá őt Dávid, és ő vele evék és ivék, és lereszegít őt, és kiméne estve aludni az ő ágyára, az ő urának szolgáival együtt, de házához nem méne alá. 14 Megvirradván pedig, levelet íra Dávid Joábnak, melyet Uriástól küldött el. 15 Írá pedig a levélben, mondván: Állassátok Uriást legelől, ahol a harcz leghevesebb és háta mögül fussatok el, hogy megölettekké és meghaljon. 16 Lőn azért, hogy mikor ostromlá Joáb a várost, állatá Uriást arra a helyre, ahol tudja vala, hogy erős vitézek vannak. 17 Kijövén azért a városbeli nép, megharczolának Joábbal, és elhullának egyesek a nép közül, Dávid szolgái közül, és a Hitteus Uriás is meghala. 18 Követet külde akkor Joáb, és megízené Dávidnak az ütközetnek egész lefolyását. 19 És megparancsolá a követnek, mondván: Ha az ütközetnek egész lefolyását teljesen előadtad a királynak, 20 És ha a király haragra lobbanva azt mondja néked: Miért mentetek olyan közel a városhoz harcralni? Avagy nem tudtátok-é, hogy lelövöldöznek a kőfalról? 21 Kicsoda ölte meg Abiméleket, a Jérubbóset fiát? Nemde nem egy asszony úté-é agyon a kőfalról egy malomkődarabbal és meghala Tébesben? Azért miért mentetek közel a kőfalhoz? Akkor mondd meg: A te szolgád a Hitteus Uriás is meghalt. 22 Elméne azért a követ, és mikor megérkezett, elbeszél Dávidnak minden, a mivel megbízta volt őt Joáb. 23 És monda a követ Dávidnak: Azok az emberek erőt vettek felettünk, és a mezőre kijöttek ellenünk, de mi visszaúztuk őket a kapu bejáratáig; 24 Azonban a kőfalról lövöldözének a nyilasok a te szolgáidra, és a király szolgái közül egyesek meghaltak; és a te szolgád, a Hitteus Uriás is meghalt. 25 Monda azért Dávid a követnek: Ezt mondjad Joábnak: Ne bánkódjál a miatt; mert a fegyver úgy megemészт egyet, mint mást. Fokozzad azért támadásodat a város ellen, hogy elpusztítsad azt. Így biztasd őt. 26 Meghallá pedig Uriásnak felesége, hogy meghalt Uriás, az ő férje, és siratá az ő férjét. 27 És mikor a gyászolásnak ideje eltelت, érette külde Dávid és házába viteté őt és lón néki felesége, és szüle néki egy fiat. De ez a dolog, a melyet Dávid cselekedett, nem tetszék az Úrnak.

12 Elküldé azért az Úr Dávidhoz Nátán prófétát, ki bemenvén hozzá, monda néki: Két ember vala egy városban, egyik gazdag, a másik szegény. 2 A gazdagnak felettese sok juhad és ökrei valának; 3 A szegénynek pedig semmije nem vala egyéb egy kis nőstény báránykájánál, a melyet vett és táplált vala, s

felnevelkedett nála gyermekeivel együtt; saját falatjából evett és poharából ivott és keblén aludt, és néki olyan vala, mintegy leánya. 4 Mikor pedig utazó vendége érkezett a gazdagnak: sajnált az őkrei és juhai közül hozzathí, hogy a vendégnék ételt készítsen belőle, a ki hozzá ment vala; hanem elvezetve a szegénytől az ő bárányát, és azt főzeté meg a vendégnek, aki hozzá ment. 5 Akkor felgerjede Dávidnak haragja az ember ellen, és monda Nátánnak: Él az Úr, hogy halálnak fia az az ember, aki azt cselekedte. 6 A bárányért pedig négy annyit kell adnia, mivelhogy ezt mívelte, és annak nem kedvezett. 7 És monda Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istené: Én kentelek fel téged, hogy király légy Izráel felett, és megszabadítottalak téged a Saul kezéből. 8 És néked adtam a te urad házát, és a te uradnak feleségeit a te kebeledbe; ennek felette néked adtam Izráelnek és Júdának házát; és ha még ez kevés volt, ezt s ezt adtam volna néked. 9 Miért vetted meg az Úrnak beszédét, oly dolgot cselekedvén, mely útálatos ő előtte? A Hitteus Uriást fegyverrel ölte meg, és az ő feleségét magadnak vettek feleségül; magát pedig az Ammon fiainak fegyverével ölte meg. 10 Most azért ne távozzék el a fegyver soha házadból, mivel megúltál engem, és a Hitteus Uriás feleségét elvettek, hogy feleséged legyen. 11 Ezt mondja az Úr: Ímé én épen a saját házadból bocsátok reád csapásokat, és feleségeidet szemzed láttára veszem el, és adom más felebarátodnak, és hál a te feleségeiddel fényes nappal. 12 Mert te titkon cselekedtél; de én az egész Izráel előtt és napvilágán cselekeszem azt. 13 Monda azért Dávid Nátánnak: Vétkeztem az Úr ellen! És monda Nátán Dávidnak: Az Úr is elvette a te bűnödet, nem fogsz meghalni. 14 Mindazáltal, mivel alkalmat adtál a gyalázásra az Úr elleneségeinek e dologban: a te fiad is, aki lett néked, bizonyval meghal. 15 Ezekután elméne Nátán az ő házához. És megveré az Úr a gyermeket, akit az Uriás felesége szült vala Dávidnak; és megbetegedék. 16 És könyörge Dávid az Istennék a gyermekért, és bőföle is Dávid, és bemenvén, a földön feküvék éjjel. 17 Felkelének azért az ő házának véne és menének ő hozzá, hogy felemeljék őt a földről: de nem akará, és nem is evék ő velek kenyerset. 18 Hetednapra azért meghala a gyermek, és nem merik vala a Dávid szolgái néki megmondani, hogy meghalt a gyermek, mert ezt mondják vala: Ímé, még mikor a gyermek élt, szólottunk néki és meg sem hallotta szónkat; hogyan mondanánk meg néki, hogy meghalt a gyermek, hogy magának bajt szerezzen? 19 Látván pedig Dávid, hogy az ő szolgái suttognak, eszébe vevé Dávid, hogy meghalt a gyermek, és monda Dávid az ő szolgának: Meghalt-e a gyermek? Azok mondának: Meghalt. 20 Felkelvén azért Dávid a földről, megmosdék és megkené magát és más ruhát vőn magára, és bemenvén az Úr házába, imádkozék. Azután beméne a maga házába, és kérésére kenyerset vivének eleibe, és evék. 21 Akkor mondának az ő szolgái néki: Mi dolog ez, a mit míveltél? Míg a gyermek élt, bőjtöltél és sírtál; most pedig, hogy meghalt a gyermek, felkelél és kenyerset ettél. 22 Monda ő: Míg a gyermek élt, addig bőjtöltem és sírtam; mert ezt mondottam: Ki tudja, talán az Úr könyörül rajtam, és megél a gyermek. 23 De most, hogy meghalt, vajon miért bőjtölnék? Vajon viaszahozhatom-é azzal? Én meggyek ő hozzá, de ő

nem jó ide vissza én hozzá. 24 És megvigasztalá Dávid az ő feleségét, Bethsabét, és berméne hozzá, és vele hála. És ő szült fiat, és nevezé annak nevét Salamonnak, és az Úr szereté azt, 25 A mint megiziente vala Nátán próféta által, ki nevezé az ő nevét Jedidjának, az Úrért. 26 Joáb pedig hadakozék az Ammon fiainak városa, Rabba ellen, és megvevé a királyi várost. 27 És követeket küldé Dávidhoz Joáb ilyen követséggel: Hadakoztam Rabba ellen, és meg is vettetem a városnak egyik részét, ahol a víz van. 28 Most azért gyűjtsd egybe a népnek maradékát, és szállj táborba a város ellen, foglalda el azt, nehogy valamiképen, ha én foglalnám el, róla nevezetessék az én nevem. 29 Egybegyűjti azért Dávid mind az egész népet, és aláméne Rabba ellen, és harczola ellene, és elfoglalá azt. 30 És elvezet az ő királyuknak koronáját annak fejéről, melynek súlya egy tálalentum arany volt, és drága kövekkel vala rakva, és lőn a Dávid fején, és a városból felette sok zsákmányt hozott el. 31 A népet pedig, mely benne vala, kihozatá; és némelyét fűrész, némelyét vasborona alá, némelyét fejsze alá vetteté; némelyeket mészkemencén vitt által, és így cselekedék az Ammon fiainak minden városával. Haza méne azután Dávid és az egész nép Jeruzsálemben.

13 Lőn ennekutána, hogy Absolonnak, Dávid fiának igen szép huga vala, kinek neve Támar vala; és Amnon, a Dávid fia megszereté őt. 2 Igen nagy gyötrelemben vala pedig Amnon, úgy hogy beteggé lett az ő hugáért, Támárért; mert szűz vala, és Amnon előtt lehetetlennek tünt fel, hogy rajta valamit elkövessen. 3 Vala azonban Amnonnak egy barátja, kinek Jonadáb vala neve, Simeának, Dávid testvérenek fia; Jonadáb pedig igen eszes ember vala. 4 Ki monda néki: Mi az oka, hogy te naponként soványodol, királynak fia? Nem mondhatnád-é meg nékem? És monda néki Amnon: Támárt, Absolon öcsémnek hugát igen szeretem. 5 És monda néki Jonadáb: Feküdj le ágyadba, és tudd betegnek magadat. És ha eljön atyád, hogy meglátogasson, mondd azt néki: Jójjön ide, kérlek, Támár, az én hugom, hadd adjon ennem; és itt szemem előtt készítse el az ételt, hogy én is lássam, és az ő kezéből egyem. 6 Lefeküvék azért Amnon, és tetteté, mintha beteg volna; mikor azután eljött a király, hogy őt meglátogassa, monda Amnon a királynak: Kérlek, hadd jójjón ide hozzá Támár hugom, hadd csináljon előttem egy pár bélést, és hadd egyem az ő kezéből. 7 Elkülde azért Dávid a Támár házához, ezt iznevén: Ered el minden járt az Amnon bátyád házához, és készíts valami enni valót néki. 8 Beméne azért Támár az Amnon bátyja házába, ő pedig fekszik vala. És liszset vevén, meggyúrás és bélést csinálja ő előtte, és megfőzé a bélést. 9 Előhöz zá annakutána a serpenyőt, és kitölté eleibe; de ő nem akara enni. És monda Amnon: Küldjetek ki mellőlem mindenkit; és kimenének mindenjában előle. 10 Akkor monda Amnon Támánnak: Hozd be a kamarába az étket, hadd egyem kezedből; vevé azért Támár a bélést, melyet készített vala, és bevívé Amnon bátyjának az ágyasházba. 11 És eleibe vivé, hogy egyék, és megragadá őt, és monda néki: Jójj, feküdj mellém, húgom. 12 Ő pedig monda néki: Ne, bátyám, engem meg ne ronts, mert nem szoktak így cselekedni Izráelben, ne kövess el ilyen gyalázatot. 13 És én, ugyan hová vigyem szégyenemet? Te pedig olyan leszel Izráelben, mint egy

bolond. Azért kérlek, szólj a királynak, mert nem fog megtagadni engem tőled. **14** Ő azonban nem akart szavára hallgatni, hanem erősebb lévén nála, erőt vett rajta, és vele feküvék. **15** És meggyűlölé ót Amnon felette igen, mert nagyobb lón gyűlölete, melylyel gyűlölte ót, a szeretetnél, melylyel ót megszerette vala. És monda néki Amnon: Kelj fel, eredj dolgodra. **16** Ki felele néki: Ne kövess el nagyobb gonoszságot annál, a melyet rajtam véghezvittél, hogy elűzz engem. Ő azonban nem akart reá hallgatni, **17** Hanem beszólítá szolgáját, a ki néki szolgál vala, és monda: Üzd ki őt gyorsan előlem, és zárd be az ajtót utána. **18** Vala pedig ő rajta igen szép tarka szoknya, a mindenben a király leányai szoktak járni, míg szűzek valának. Kiúz azért őt a szolga, és bezárás az ajtót utána. **19** Hamut hinte azért Támár az ő fejére, és a tarka szoknyát, mely rajta volt, meghasogatá, kezét pedig fejére tevén, jagyatva jár vala. **20** És monda néki a bátyja, Absolon: Talán Amnon bátyád volt veled? Azért hallgass most, hugom, mert atyádfia, ne bájkódjál azon felettesebb. Lakozék azért Támár nagy árvaságban az ő bátyának, Absolonnak házában. **21** Dávid király pedig hallván mindezeket, felette igen megharaguvek. **22** Nem szóla pedig semmit felőle Absolon Ammonnak, sem jót, sem gonoszt; mert igen gyűlöli vala Absolon Amnont, mivelhogy megszeplősítette az ő hugát, Támárt. **23** És lón két esztendő mulva, mikor Absolonnak juhait nyírták Baál-Hásorban, mely Efraimban van, meghívá Absolon mind a király fiait. **24** Beméne Absolon a királyhoz is, és monda: Íme most nyírák a te szolgádnak juhait, azért jójjön el kérem a király és az ő szolgái a te szolgáddal. **25** Monda a király Absolonnak: Ne, fiam, ne menjünk el mindenján, hogy meg ne terheljünk téged. És ismét erőlteti vala őt, de nem akara elmenni, hanem megáldá őt. **26** Monda mégis Absolon: Ha nem, úgy jójjön el velünk Amnon, az én testvérem. Felele néki a király: Miért menne el veled? **27** Mikor pedig erőltette őt Absolon, elbocsátá ő vele Amnont is és mind a király fiait. **28** Parancsol pedig Absolon az ő szolgáinak, ezt mondván: Kérlek, vigyázatok, és mikor Amnon a bortól jókedvű lesz és mondomb néktek: akkor üssétek le Amnont és öljétek meg őt, semmit ne féljetek, hiszen én parancsoltam néktek, legyetek bátrak, ne féljetek. **29** Úgy cselekednének azért az Absolon szolgái Amnonnal, a mint Absolon parancsolta vala. A király fiai pedig mindenján felkelének, és ki-ki öszvérére üle, és elszaladának. **30** Mikor pedig még az útban voltak, a hír eljutott Dávidhoz, mondván: Mind megölte Absolon a király fiait, egy sem maradt meg közülök. **31** Akkor felkele a király, megszagatá ruháit, és a földre feküvék, és az ő szolgái mindenján megszagatott ruhában állanak vala előtte. **32** Szóla pedig Jonadáb, Simeának, a Dávid testvéreinek fia, és monda: Ne mondja azt az én uram, hogy a királynak minden fiait megölték, mert csak Amnon halt meg egyedül; mert attól a naptól fogva, hogy az ő hugát megszeplősítette, Absolonnak mindig szájában volt ez a dolog. **33** Ne vegye azért szívére az én uram, a király, azt gondolván, hogy a királynak minden fiai meghaltak, mert csak Amnon halt meg egyedül. **34** Absolon pedig elmenekült. És felelmelevn az őrällő az ő szemeit, látá, hogy sok ember jő az úton ő mögötte, a hegyoldalon. **35** És monda Jonadáb a királynak: Íme jóinek a király fiai; a mint a te szolgád mondá, úgy történt. **36** És

lón, a mint megszünt beszélni, megérkezének a király fiai, és szavokat felelmelevn, sírának; és maga a király is és az ő szolgái mindenján felette igen sírának. **37** Absolon pedig elfuta, és méne Talmaihoz, Ammihihoz, Gessurnak királyához. És Dávid minden nap siratá az ő fiát. **38** Absolon pedig, minekutána elfuttott és Gessurba ment, hárrom esztendeig volt ott. **39** Dávid király pedig felhagyott azzal, hogy Absolon ellen menjen, mert megvagasztalódott Amnon felől, hogy meghalt.

14 Észrevévén Joáb, Sérujának fia, hogy a királynak szíve vagyakozik Absolon után, **2** Elkülide Joáb Tékoá városába, és hozata onnét egy asszonyt, ki igen eszes vala, és monda néki: Kérlek tetessed, mintha nagy keserűséged volna, és öltözzél fel gyászruhába, és olajjal se kend meg magadat; és légy olyan, mint aféle asszony, ki sokáig siratá halottiát. **3** És menj be a királyhoz, s így és így szólj hozzá. És Joáb szájába adta, hogy mit kelljen szólani. **4** Szóla azért a Tékoabeli asszony a királynak, minekutána arczzal a földre leborult, és térd-fejet hajtott, és monda: Segíts meg, óh király! **5** És monda néki a király: Mi bajod van? Felele az: Óh, én özvegyasszony vagyok, mert az én férjem meghalt. **6** És a te szolgálódnak két fia vala, kik összevesztek a mezőn, és mivel nem vala senki, a ki őket megvéde valna, az egyik megsérte a másikat és megölé. **7** És íme az egész háznép ellene támadott a te szolgálóleányodnak, és ezt mondják: Add kezünkbe az ő testvérének gyilkosát, hadd öljük meg őt az ő testvérének lelkéért, a kit megölt, és veszessük el az örököst is. Így akarják eloltani a kicsiny szikrácskát, a mely nékem megmaradt, hogy az én férjemnek ne maradjon se neve, se maradéka a föld színén. **8** Monda azért a király az asszonynak: Menj el házadhoz, és parancsolok a te dolgod felől. **9** Felele pedig a Tékoából való asszony a királynak: Uram király, én rajtam legyen a bún súlya és az én atyámnak házán, de a király és az ő trónja ártatlant leszen. **10** Monda erre a király: A ki te ellened szól, hozd ide előmbe, és többé nem fog illetni téged. **11** Akkor ő monda: Emlékezzék meg kérlek, a király az Úrról, a te Istenedről: hogy a vérbosszúló ne szaporítsa a pusztulást, és hogy az én fiamat ne veszessék el. Felele a király: Él az Úr, hogy a te fiadnak egy hajszála sem esik le a földre. **12** És monda az asszony: Kérlek, hadd szóljon a te szolgálód csak egy szót az én uramnak, a királynak; és ő monda: Szólj. **13** Akkor monda az asszony: Miért gondoltál ehhez hasonló dolgot az Isten népe ellen (mert mivel a király ezt a szót szólotta, mintegy maga is bűnös), hogy a király azt, a kit eltasztott magától, nem hívatra vissza? **14** Mert bizonyára meg kell halnunk, és olyanok vagyunk, mint a víz, mely a földre kiöntetvén, fel nem szedhető, és az Isten egy lelket sem akar elvenni, hanem azt a gondolatot gondolja magában, hogy ne legyen számkivetve előtte az eltasztott sem. **15** Most annakokáért azért jöttem ide, hogy én szólónék a királynak, az én uramnak, noha sokan rettentettek engem ettől; mindenáltal azt mondotta a te szolgálód: Mégis beszélek a királylal, hátha megteszi a király, a mit az ő szolgálóleánya mond. **16** Igen, meghallgatja a király, és megszabadítja az ő szolgálóleányát annak kezéből, a ki engem el akar veszteni és velem együtt az én fiamat az Istennek öröksgéből. **17** Annakfelette ezt gondolta a te szolgálóleányod: Az én uramnak, a királynak beszéde

szerezzen nyugodalmat, mert mint az Istennek angyala, olyan az én uram, a király, mivelhogy meghallgatja mind a jót, mind a goroszt. És az Úr a te Istened legyen te veled. 18 És felelén a király, monda az asszonyak: Kérlek, ne tagadd meg, a mit tőled kérek. És monda az asszony: Mondja el az én uram, a király, kérlek! 19 És monda a király: Vajon mindezekben nem a Joáb keze van-é veled? Felele az asszony, és monda: Él a te lelked, óh uram, király, hogy sem jobbra, sem balra nem lehet tértíni attól, a mit az én uram, a király szól; mert a te szolgád Joáb hagyta ezt nékem, és mindezeket a szókat ő adta a te szolgálóleányodnak szájába. 20 Hogy a dolognak más fordulatot adjon, azért tette ezt Joáb, a te szolgád. De az én uram bölcs, az Isten angyalának bőlcsessége szerint, hogy minden észrevegyen, a mi a földön van. 21 Akkor monda a király Joábnak: Ímé megteszem ezt a dolgot. Eredj el, és hozd haza az én fiamat, Absolon. 22 És a földre arczzal leborula Joáb, és térdet-fejet hajtván, megköszöné a királynak, és monda Joáb: Ma ismerte meg, uram király, a te szolgád, hogy van valami becsületem előtted; mert az ő szolgájának beszédét megcselekedte a király. 23 Felkele azért Joáb, és elméne Gessurba, és haza hozzá Absolon Jeruzsálembe. 24 És monda a király: Menjen a maga házába, és az én színemet ne lássa. Tére azért Absolon az ő házába, és a királynak orczáját nem láthatá. 25 Nem vala pedig az egész Izráelben olyan szép ember, mint Absolon, ki dicséretre olyan méltó volna; tetőtől fogva talpig ő benne semmi hiba nem vala. 26 És mikor a fejét megnyiratja (mert minden esztendőben megnyiratja vala, mivel igen nehéz volna, azért nyiratja le), az ő fejének haja nyom vala kétszáz siklust a királyi mérték szerint. 27 Lón pedig Absolonnak három fia és egy leánya, kinek neve Támár vala; ez igen szép termetű asszony vala. 28 Két esztendőt töltött immár Absolon Jeruzsálemben, de a királynak színét még nem láta. 29 Elkülde azért Absolon Joábhöz, hogy őt a királyhoz küldje, ki nem akara hozzá menni; és elkülde másodszor is, de ő még sem akart elmenni. 30 Monda azért az ő szolgáinak: Nézzétek, a Joáb gazdasága az enyém mellett van, és ott van az ő árpája: menjetek el, és gyűjtsátok fel tűzzel; és meggyűjtjék az Absolon szolgái a gazdaságot tűzzel. 31 Felkele azért Joáb, és méné Absolohoz az ő házába, és monda néki: Mi az oka, hogy a te szolgád az én gazdaságomat felgyűjtöttük tűzzel? 32 Felele Absolon Joábnak: Azért mert hozzád küldöttettem ily szóval, hogy ide jöjj, hogy a királyhoz küldjelek, hogy ezt mondjad néki: Mi szükség volt hazajönöm Gessurból? Jobb volna most is nékem ott lennem. Most azért szeretném a király arczát látni; ha van bennem álnokság, ölessen meg engem. 33 Elméne azért Joáb a királyhoz, és megmondá néki. És akkor hivatá a király Absolon, és elméne a királyhoz, és fejet hajtván a király előtt, arczzal a földre borula. És megcsókolá a király Absolon.

15 Lón pedig annakutána, szerze magának Absolon szekerét, lovakat és ötven embert, kik előtte szaladjanak. 2 És reggelenként felkelvén Absolon, megálla az útfélen a kapuban, és mindenkit, a kinek dolga lévén, a királyhoz megy ítélet végett, megszólítja Absolon, és megkérde: Micsoda városból való vagy te? És ha azt mondá: Izráelnek egyik nemzetiségből való a te

szolgád; 3 Monda néki Absolon: Ímé a te beszéded mind jó és mind igaz; de senki sincs, aki téged meghallgatna a királynál. 4 Mondja vala ismét Absolon: Vajha valaki engem tenne itélőbíróvá a földön, és én hozzám jóine minden ember, a kinek valami ügye és pere volna, igazat tennék néki. 5 Mikor pedig valaki hozzá megy és fejet hajt vala néki, azonnal kezét nyújtja vala, és megfogván, megcsókolja vala őt. 6 És e képen cselekedé Absolon egész Izráellel, valakik ítéletért a királyhoz mennek vala, és így Absolon az Izráel fiainak szíveket alattomban megnyeri vala. 7 Lón pedig negyven esztendő mulván, monda Absolon a királynak: Hadd menjek el, és teljesítsem Hebronban azt a fogadást, melyet fogadtam az Úrnak; 8 Mert fogadást tett a te szolgád, mikor Gessurban laktam, mely Siriában van, ezt mondva: Ha valóban hazavezérlek engem az Úr Jeruzsálemben, az Úrnak szolgálok. 9 Monda néki a király: Menj el békével; és felkelvén, elméne Hebronba. 10 Hírnököket küldle pedig Absolon Izráelnek minden nemzetiségehez, hogy megmondják: Mikor a trombitaszót halljátok, azt mondjátok: Absolon uralkodik Hebronban. 11 És Absolonnal együtt kétszáz férfi is elméne Jeruzsálemből, kiket meghívott, kik jóhíszeműleg menének, semmit nem tudván a dologról. 12 És elküldvén Absolon, hivatá a Gilóból való Akhitófelt is, Dávidnak tanácsosát, az ő városából Gilóból, míg ő az áldozatot végezte. És igen nagy lón az összesküvés, és a nép gyülekezék és szaporodék Absolon mellett. 13 És követ méne Dávidhoz ilyen izenettel: Az Izráel népének szíve Absolon felé hajlik. 14 Akkor monda Dávid minden szolgáinak, kik vele valának Jeruzsálemben: Keljetek fel, és fussunk el, mert itt nincsen számunkra menekülső Absolon elől; siessetek elmenni, hogy valamikép sietve utóli ne érjen minket, s ne hozzon szerencsétlenséget reánk, és a várost le ne vágja fegyvernek élével. 15 Mondának pedig a király szolgái a királynak: Minden úgy legyen, a mint tetszik a királynak, a mi urunknak, íme itt vannak a te szolgáid. 16 Kiméne azért a király és egész háznépe ő utána, és otthon hagyá a király tíz ágyasát, hogy őrizzék a házat. 17 És kimenvén a király és egész háznépe ő utána, megállapodának a legszelső háznál. 18 És minden szolgái ő mellé menének; és a Kereteusok, a Peleteusok mind, a Gitteusok is mind, az a hatszáz férfi, kik vele jövénék Gáthból, elvonulának a király előtt. 19 Monda pedig a király a Gitteus Ittainak: Miért jössz el te is mi velünk? Menj vissza, és maradj a királynál, mert te idegen vagy és vissza is költözhetel szülő helyedre. 20 Csat tegnap jöttél, és már ma zaklassalak téged, hogy velünk jöjj? Én megyek oda, a hova lehetetek; te pedig térij vissza, és vidd vissza testvéredet is; igralmasság és igazság legyen veled. 21 És felele Itta a királynak, mondva: Él az Úr és él az én uram, a király, hogy valahol lesz az én uram, a király, mind halálában, minden életében, ott lesz a te szolgád is. 22 Monda azért Dávid Ittanak: Ám jöjj el és menjünk el. És elméne a Gitteus Itta és az ő emberei együtt, még a kicsinyek is, valakik vele valának. 23 És az egész föld népe nagy jájgatással sír vala, mikor az egész nép elméne. A király azért általmára a Kedron patakán, és a nép minden átménye az útra, a pusztá felé. 24 És íme vele vala Sádók is, és a Léviták mind, kik az Isten szövetségének láncait hordozzák vala; és letévek az Isten láncait. Azonkörben Abjátár is felméne,

míg a nép a városból mind kitakarodék. **25** És monda a király Sádóknak: Vidd vissza az Isten ládját a városba, ha én az Úr előtt kedves leszek, engem ismét haza hozz, megmutatja nékem azt, és az ő sátorát. **26** Ha pedig azt mondja: Nem gyönyörködök benned: ímhol vagyok, cselekedjék velem úgy, a mint néki tetszik. **27** Monda annakfelette a király Sádók papnak: Nemde nem próféta vagy-é te? Azért menj haza békességen a városba, Akhimás is, a te fiad, és az Abjátár fia, Jonathán, a ti két fiatok, veletek együtt. **28** Lássátok, íme én itt időzöm, ennek a pusztának sík mezején, míg tőletek hír jő, és nékem izentek. **29** Visszavívék azért Sádók és Abjátár Jeruzsálemben az Isten ládját, és otthon maradának. **30** Dávid pedig felménye az olajfáknak hegycsúcsán, mentében sírva, fejét beborítva, saru nélküli ment, és az egész nép, mely vele volt, kiki beborította fejét, és mentökben síránnak. **31** Megízenék azonközben Dávidnak, hogy Akhitófel is a pártosok között van Absolonnal, és monda Dávid: Kérlek, óh Uram, hiúsítsd meg az Akhitófel tanácsát. **32** És a mint feljuta Dávid a hegy tetejére, hogy ott imádkozzék az Istenek, íme eleibe jöve az Árkaból való Khúsai, ki ruháját megszagadták és földet hinte fejére. **33** És monda néki Dávid: Ha eljösz velem, terhemre leszel nékem; **34** De ha a városba visszatérsz, és ezt mondod Absolonnak: Te szolgád vagyok, óh király; ennekkelőtte a te atyád szolgája voltam, most immár a te szolgád leszek, megronthattad Akhitófelnak ellenem való tanácsát. **35** És íme veled lesznek ott Sádók és Abjátár papok; azért minden dolgot, a mit hallász a király házából, mondj meg a papoknak, Sádóknak és Abjátárnak. **36** Íme ott van velük az ő két fiuk is, Akhimás, a Sádók fia, és Jonathán, az Abjátár fia, kik által nékem minden megízlenhetíték, valamit hallottak. **37** Elméne azért Khúsai, a Dávid barátja a városba, Absolon pedig bevonula Jeruzsálemben.

16 Mikor pedig Dávid egy kevéssé alább ment a hegy tetejéről, eleibe jöve Siba, a Mefibóset szolgája, két megnyergelt szamárral, melyeken kétszáz kenyér és száz kötés aszuszlő és száz csomó füge és egy tömlő bor vala. **2** És monda a király Sibának: Mit akarsz ezzel? Felele Siba: A szamarak a király háznépéé legyenek, hogy rajtuk járjanak; a kenyér pedig és a füge, hogy a szolgák megegyék, és a bor, hogy igyék, a ki megfárad a pusztában. **3** És monda a király: Hol van most a te uradnak fia? Felele Siba a királynak: Íme Jeruzsálemben marada, mert azt mondja: Visszaadjama nékem Izráel háznépe az én atyámnak országát. **4** És monda a király Sibának: Íme minden tied legyen, valamije volt Mefibósetnek. Monda akkor Siba: Meghajtom magamat; vajha kegyelmet találnék előttem, óh uram király! **5** Elméne azután Dávid király Bahurimig, és íme onnan egy férfi jöve ki a Saul nemzetéből való, kinek neve Sémeli vala, Gérának fia, és kijövén szidalmazza vala őket. **6** És kővel hajigálá Dávidot és Dávid királynak minden szolgáját, jóllehet az egész nép és az erős férfiak mindenjában az ő jobb és balkeze felől valának. **7** És így szóla Sémeli szitkozódása közben: Eredj, eredj te vérszopó és istentelen ember! **8** Megfizet most az Úr néked Saul egész házanépének véréért, a ki helyett te uralkodol; és adta az Úr az országot a te fiadnak, Absolonnak: és íme te

nyomorúságban vagy, mert vérszopó ember vagy! **9** Monda pedig Abisai, Sérójának fia, a királynak: Hogyan szidalmazhatja ez a holt eb az én uramat, a királyt? Majd én elmegyek és fejét veszem. **10** Monda pedig a király: Mi közöm van veletek, Sérójának fiai? Hadd szidalmazzon, mert az Úr mondotta néki: Szidalmazzad Dávidot; és ki mondhatja néki: Miért miveled ezt? **11** És monda Dávid Abisainak és minden szolgáinak: Íme az én fiam, ki az én ágyékomból származott, kergeti az én életemet: hogyan cselekedné tehát e Benjáminita? Hagyjatok békét néki, hadd szidalmazzon; mert az Úr mondotta néki. **12** Netalán reá tekint az Úr az én nyomorúságomra, és jóval fizet még ma nékem az Úr az ő átka helyett. **13** És megvala Dávid és az ő népe az úton, Sémeli pedig a hegyoldalon átellenében menvén, mentében átkozódik és köveket hajigál vala ő ellenébe, és port hánym vala. **14** Eljuta annakutána a király és az egész nép, mely vele vala, Ajefimbe, és ott megnyugovék. **15** Absolon pedig és az egész nép, Izráelnek férfiai, bemenének Jeruzsálemben, és Akhitófel is ő vele. **16** Mikor pedig az Arkeából való Khúsai, a Dávid barátja bement Absolonhoz, monda Khúsai Absolonnak: Éljen a király, éljen a király! **17** És monda Absolon Khúsainak: Ez-é a barátod iránti szereteted? Miért nem mentél el barátoddal? **18** Felele Khúsai Absolonnak: Nem, hanem a kit az Úr és ez a nép választ, és az Izráelnek minden fiai: azé leszek és azzal maradok. **19** Azután ugyan kinek szolgálnék örömebb, mint az én barátom fiának? A mint szolgáltam a te atyádnak, szintén olyan leszek te hozzád is. **20** Monda pedig Absolon Akhitófelnak: Adjatok tanácsot, mit cselekedjünk? **21** Felele Akhitófel Absolonnak: Menj be a te atyádnak ágyasaihoz, a kiket itthon hagyott, hogy őriznék a házat: és megéri az egész Izráel, hogy te atyád előtt gyűlöltté tettek magadat, és annál inkább megerősödnek mindenazonknak kezeik, a kik mellettes vannak. **22** Sártort vonának azért Absolonnak a tetőn, és beméne Absolon az ő atyának ágyasaihoz, az egész Izráelnek szeme láttára. **23** És Akhitófel tanácsa, melyet adott, olyannak tekintetben abban az időben, mintha valaki az Isten szavát kérdezte volna; olyan volt Akhitófelnak minden tanácsa mind Dávid előtt, mind Absolon előtt.

17 Monda azért Akhitófel Absolonnak: Engedj kiválasztanom tizenkétezer embert, hogy felkeljek, és üldözzem Dávidot ez éjjel. **2** És megtámadom őt, míg fáradt és erőtlén kezű; megrettentem őt, és megfutamodik az egész nép, mely vele van; és a királyt magát megölöm. **3** És visszavezetem te hozzád az egész népet, mert az egésznek visszatérése attól a ferítiútól függ, a kit te üldözöl; és akkor az egész nép békességen lesz. **4** Igen tetszik e beszéd Absolonnak és Izráel minden véneinek. **5** És monda Absolon: Hívják ide mégis az Arkeabeli Khúsait is, és hallgassuk meg, mit szól ő is. **6** És mikor megérkezék Khúsai Absolonhoz, monda néki Absolon ilyenképen: Akhitófel ilyen tanácsot ád, megfogadjuk-é az ő szavát, vagy ne? Szólj hozzá. **7** Monda akkor Khúsai Absolonnak: Nem jó tanács az, a melyet Akhitófel ez egyszer adott. **8** És monda Khúsai: Tudod magad, hogy a te atyád és az ő emberei igen erős vitézek és igen elkeseredett szívük, mint a kölykeitől megfosztott medve a mezőn. Annakfelette a te atyád igen hadakozó ember, ki nem alszik a néppel együtt. **9** Ilyenkor ő valami barlangban

lappang, vagy valami más helyen, és meglehet, hogy mindenki kezdetben elesvén némelyek közülök, valaki meghallja, és azt kezdi mondani: Megveretett az Absolon népe. 10 És még az erős vitéz is, kinek szíve olyan, mint az oroszlánnak szíve, igen megréműl; mert az egész Izráel tudja, hogy a te atyád igen erős vitéz, és azok is, a kik vele vannak, erős vitézek. 11 Én azért azt tanácsolom, hogy gyűjtsd magadhoz az egész Izráelt Dántól fogva mind Bersebáig, oly számban, mint a tenger partján való fővány; és magad is menj el a hadba. 12 Akkor aztán támadjuk meg őt azon a helyen, ahol található, és úgy lepük meg őt, miként a harmat a földre esik, hogy se közüle, se azok közül, a kik vele vannak, egy se maradjon meg. 13 Ha pedig városba szaladna, mind az egész Izráel köteleket húzzon a város körül, és vonjuk azt a patakba, hogy még csak egy kövecskét se találjanak ott. 14 És monda Absolon és Izráelnek minden férfia: Jobb az Arkeabeli Khúsainak tanácsa az Akhitófél tanácsánál. Az Úr parancsolta vala pedig, hogy az Akhitófél tanácsa elvettessék, mely jó vala, hogy veszedelmet hozzon az Úr Absolonra. 15 Monda pedig Khúsai Sádók és Abjátár papoknak: Ilyen s ilyen tanácsot adott Akhitófél Absolonnak és Izráel véneinek; én pedig ilyen s ilyen tanácsot adtam. 16 Azért sietve küldjetek el, és izenjétek meg Dávidnak ilyen szóval: Ne maradj ez éjjel a pusztának mezején, hanem inkább menj át, hogy valamiképen el ne nyelettessek a király és az egész nép, mely vele van. 17 Jonathán pedig és Akhimás a Rögér forrásánál állanak vala, a hová méne egy leányzó, ki megmondá ezeket nézik, és ők elmenvén, megmondák Dávid királynak, mert nem akarják vala magokat megmutatni, bemenvén a városba. 18 Meglátá mindenáltal őket egy szolga, és megmondá Absolonnak: Elmenének azért ők ketten sietséggel, és menének egy ember házába Bahurim városában, kinek tornáczában volt egy kút, és oda szállának alá. 19 Az asszony pedig egy terítőt vőn és beteríté a kút száját, arra pedig darált árpát hintett; és nem vevék észre. 20 Menének pedig az Absolon szolgái az asszonyhoz a házba, és mondának: Hol van Akhimás és Jonathán? Felele nézik az asszony: Általgázolának a patakon. És keresék őket, de mivel nem találták, visszatérnék Jeruzsáleme. 21 Mikor pedig elmentek, kijövénék a kútból, és elmenvén, megmondák ezeket Dávid királynak, és mondának Dávidnak: Keljetek fel és menjek által gyorsan a vizen; mert ilyen tanácsot adott ti ellenetek Akhitófél. 22 Felkele azért Dávid és mind a vele való nép, és általkelének a Jordánon, míg megvirrada; egy sem hiányzik, aki által nem ment volna a Jordánon. 23 Látván pedig Akhitófél, hogy az ő tanácsát nem hajtották végre: megnyergeté szamarát, és felkelvén elméne házához, az ő városába; és elrendezvén háznépének dolgát, megfojtja magát, és meghala; és eltemetteték az ő atyának sírjába. 24 És midőn Dávid Mahanáimba érkezett, átkele Absolon a Jordánon, ő és Izráelnek férfai mindenjában ő vele. 25 És Amasát tevé Absolon fővezérre a sereg felett Joáb helyett. Amasa pedig egy férfi fia vala, a kinek a neve az Izráelita Jithra vala, aki beméne Abigailhoz, a Náhás leányához, ki Sérújának, a Joáb anyjának nővére vala. 26 És tábori jára Izráel és Absolon a Gileád földén. 27 Lón pedig, hogy mikor Dávid Mahanáimba jutott, íme Sóbi, az Ammoniták városából, Rabbából való Náhásnak fia, és a

Ló-Debár városból való Ammielnek fia, Mákir, és a Gileád tartományában, Rógelimban lakozó Barzillai. 28 Ágyineműt, medencéket és cserépedényeket, búzát, árpát, lisztet, pergelt búzát, babot, lencsét, pergelt árpát, 29 Mézet, vajat, juhot, ünősjapot hozzának Dávidnak és az ő vele való népek eleségül. Mert azt gondolják vala magokban: A nép éhes, fáradt és eltikkadt a pusztában.

18 Megszámlálá pedig Dávid a népet, a mely vele vala, s ezredeseket és századosokat rendele föléjük. 2 És hogyá Dávid a népek harmadrészét Joáb keze alatt, és harmadrészét Sérúja fiának, Abisainak, Joáb atyafiának keze alatt, harmadrészét pedig bízta a Gitteus Ittai kezére. És monda a népnek a király: Bizony én magam is elmegyek veletek. 3 De a nép monda: Ne jöjj; mert ha netalán mi megfutamodunk is, velünk nem gondolnák, és ha felerészben meghalunk is, velünk semmit sem gondolnák; de te teszes anynyit, mint mi tízezeren: jobb azért, hogy te a városból légy nékünk segítségül. 4 Monda azért nézik a király: A mi nétek jónak tetszik, én azt mívem. Megálla azért a király a kapuban, és az egész sereg megys vala ki százanként és ezerenként. 5 Parancsola pedig a király Joábnak, Abisainak és Ittainak, mondván: Az én fiammal, Absolonnai én érettem ki emlétesen bánjatok; hallá pedig ezt mind az egész had, mikor a király mindenik vezérnek parancsola Absolon felől. 6 Kiméne azért a nép a mezőre, az Izráel ellenébe, és megütközének az Efraim erdejénél. 7 És megvereték ott az Izráel népe a Dávid szolgái által, és nagy veszteség volt ott azon a napon, mintegy húszezer emberé. 8 És kiterjedt a harcz az egész vidékre, és a nép közül sokkal többet emészte meg az erdő, mint a fegyver azon a napon. 9 És találkozék Absolon Dávid szolgáival; Absolon pedig egy öszvéren ül vala. És beméne az öszvér a nagy cserfák sűrű ágai alá, hol fennakadt fejénél fogva egy cserfán, függvén az ég és föld között, az öszvér pedig elszaladt alólá. 10 Kit mikor egy ember meglátott, hírül adá Joábnak, és monda: Íme, láttam Absolont egy cserfán függeni. 11 Monda pedig Joáb az embernek, aki megmondotta vala néki: Íme láttad, és miért nem ütötted le ott őt a földre? Az én dolgom lett volna azután, hogy megajándékozzalak tíz ezüst siklussal és egy övvvel. 12 Monda az ember Joábnak: Ha minden ázer ezüstpénzt adnál is kezembe, nem ölném meg a király fiát; mert a mi fülünk hallására parancsolá a király néked, Abisainak és Ittainak, ezt mondván: Kiméjtek, bárki legyen, az ifjút, Absolont. 13 Vagy ha orozva törtem volna életére – mivel a király előtt semmi sem marad titokban – magad is ellenem támadtál volna. 14 Monda azért Joáb: Nem akarok előttem késedelmezni; és vőn három nyilat kezébe és Absolonnak szívébe lövé, minthogy még élt a cserfán. 15 Körül fogák akkor a Joáb fegyverhordozó szolgái tizen, és általverék Absolont, és megölék őt. 16 Megfúvatá azután a trombitát Joáb, és megtére a nép Izráelnek úzéséből, mert kimélni akarja Joáb a népet. 17 Absolont pedig felvezélik, és veték őt az erdőn egy nagy verembe, és igen nagy rakás követ hánynak reá. És az egész Izráel elmeneküle, kiki az ő satorába. 18 Absolon pedig vett és még életében emelt magának emlékoszlopot, a mely a király völgyében van. Mert ezt mondja

vala: Nincsen nékem oly fiam, a kin az én nevemnek emlékezete maradhatna; azért az oszlopot a maga nevére nevezé; és az Absolon oszlopának hívattatik mind e mai napig. **19** Monda pedig Akhimás, Sádók fia: Majd elfutok, és megmondom a királynak, hogy megszabadította ót az Úr az ő ellenségeinek kezéből. **20** És monda néki Joáb: Ne légy ma hírmondó, hanem holnap mond meg a hírt, ma pedig ne mond meg; mivelhogy a király fia meghalt. **21** Monda azonkörben Joáb Kúsinak: Eredj el, mond meg a királynak, a mit láttál; és meghajtá magát Kúsi Joáb előtt, és elszaladt. **22** És szóla ismét Akhimás, Sádók fia, és monda Joábnak: Bármint legyen, hadd fussak el én is Kúsi után! Monda Joáb: Miért futnál fiam; nem néked való ez a hírmondás?! **23** Bármint legyen, hadd fussak el mégis! Ő pedig monda néki: Ám fuss el. Elfuta azért Akhimás a síkon való úton, és megelőzé Kúsit. **24** Dávid pedig ül vala a két kapu között, és az órálló felméne a kapu tetejére, a kőfalra, és felemelvén szemeit, látá, hogy egy ember igen fut egyedül. **25** Kiáltta azért az órálló, és megmondá a királynak, és monda a király: Ha egyedül jő, hír van az ő szájában. Amaz pedig mind közelebb jöve. **26** Látá pedig az órálló, hogy másik ember is fut, és lekiáltta az órálló a kapunáljának, mondván: Íme más ember is fut egyedül. Akkor monda a király: Az is hírmondó. **27** Monda ismét az órálló: A mint látom, az elsőnek olyan a futása, mint Akhimásnak, a Sádók fiának; és monda a király: Jó ember az, és jó hírrrel jő. **28** Kiáltván azért Akhimás, monda a királynak: Békesség! És meghajtá magát arczca a földre a király előtt, és monda: Áldott az Úr a te Istened, ki kezedbe adta az embereket, kik felemelték kezeiket az én uram ellen, a király ellen. **29** Monda akkor a király: Hogyan van Absolon fiam? Felele Akhimás: Látám a nagy sereglést, mikor elküldé Joáb a király szolgáját és a te szolgádat; de nem tudom, mi történt. **30** És monda a király: Eredj tova, és állj meg ott; félreméne azért, és megállá ott. **31** E közben Kúsi is megérkezett, és monda Kúsi: Ezt izenik a királynak, az én uramnak, hogy az Úr megszabadított ma téged mindeneknek kezéből, a kik ellened támadtak volt. **32** Monda a király Kúsinak: Hogyan van Absolon fiam? Felele Kúsi: Úgy legyenek az én uramnak, a királynak minden ellenségei, és valakik te ellened gonoszul feltámadnak, mint a te fiad. **33** És megháborodék a király, és felméne a kapu felett való házba, és síra, és ezt mondja vala mentében: Szerelmes fiam, Absolon! édes fiam, édes fiam, Absolon! bár én haltam volna meg te helyeted, Absolon, édes fiam, szerelmes fiam!

19 És megjelenték Joábnak, hogy a király siratja és gyászolja Absolont. **2** És gyászra fordult a szabadulás azon a napon az egész népre nézve, mert a nép azon a napon hallja vala, hogy beszél: így bánkódik a király az ő fián. **3** És belopózkodék a nép azon a napon, bemenvén a városba, mint lopózkodni szokott a nép, mely szégyenli magát, hogy a harczból elmenekült. **4** A király pedig eltakarván orczáját, fenszóval kiáltja vala a király: Édes fiam, Absolon! Absolon, édes fiam! szerelmes fiam! **5** Akkor méne Joáb a házba a királyhoz, és monda: Megszégyenítettem e mai napon minden te szolgáidnak orczáját, kik e mai napon a te lelkedet megszabadították, és a te fiaidnak és leányidnak lelkeit, és feleségidnek lelkeit, és ágyasidnak lelkeit; **6** Szeretvén azokat, a kik téged gyűlölnek

és gyűlölvén azokat, a kik téged szeretnek; mert kijelentetted ma, hogy előttem a vezérek és szolgák mind semmik; mert tapasztaltam ma, hogy csak élné Absolon, ha mi mindenjában meghaltunk volna is ma, jobbnak tetszenék néked. **7** Azért most kelj fel, menj ki, és szólj kedvök szerint a te szolgáidnak; mert esküszöm az Úrra, hogy ha ki nem jóssz, ez éjjel egy ember sem marad mellettes, és ez gonoszabb lesz réad nézve mindenama nyomorúságánál, mely veled történt ifjúságotból fogva, mind e mai napig. **8** Felkelle azért a király és leüle a kapuban, és hírül adták az egész népnek, mondván: Íme a király a kapuban ül. Akkor mind az egész nép eleibe jöve a királynak. Izráel pedig elmenekült, kiki az ő sátorába. **9** Mind az egész nép között pedig nagy veszekedés vala Izráelnek mindenik nemzetében, kik ezt mondják vala: A király szabadított meg minket a mi ellenségeinknek kezéből, a Filiszteusok kezéből is ő szabadított meg; és most Absolon elől elmenekült az országból. **10** Absolon pedig, kit felkentünk vala, meghalt a hadban. Mit késték azért hazahozni a királyt? **11** Dávid király pedig elkülde Sádók és Abjátár papokhoz, mondván: Szóljatok a júdabeli véneknek, ezt mondva: Mi az oka, hogy utolsók akartok lenni a királynak hazahozásában? Mert az egész Izráelnek szava eljutott a királynak házába. **12** Én atyámfiai vagytok, én csontom és én testem vagytok; miért lesztek tehát utolsók a királynak hazahozásában? **13** És Amasának azt mondjátok: Nemde te is nem én csontom és testem vagy-é? Úgy cselekedjék velem az Isten és úgy segíjen, ha nem leszel a sereg fővezére minden időben én előttem Joáb helyett. **14** És megnyeré Júda minden emberének szívét, mint egy emberét, kik elküldének a királyhoz: Jőj haza mind te, mind a te szolgáid. **15** Hazatérte azért a király; és a mint a Jordához érkezék, Júda felfái Gilgábla menének, hogy a királynak eleibe jussanak, és általvigyük a királyt a Jordánon. **16** Siete pedig Sémei is, Gérának fia, a Bahurimból való Benjáminita, és ő is a Júda nemzetégrével eleibe méne Dávid királynak. **17** És ezer ember vala ő vele Benjámin nemzetéből, és Siba, a Saul házában való szolga, és tizenöt fia, és húsz szolgája is vele valának, és általmenének a Jordánon a király előtt. **18** Kompot is vivének által, hogy a király hánznépé általhozzák, és hogy kedve szerint cselekedjenek. Sémei pedig Gérának fia, térdre esék a király előtt, mikor a Jordánon általment. **19** És monda a királynak: Ne tulajdonítsa vétkül nékem az én uram az én álnokságomat; és ne emlékezzél meg arról, hogy gonoszul cselekedék veled a te szolgád azon a napon, a melyen az én uram, a király Jeruzsálemből kiméne, hogy szívére venné a király; **20** Mert elismeri a te szolgád, hogy én vétkeztem, és íme az egész József nemzetége közül én jöttem ma először, hogy a királynak, az én uramnak eleibe menjek. **21** És felele Abisai, Sérújának fia és monda: Nem ölöd-e meg azért Sémeit, hogy káromlásokat szólott az Úrnak felkentje ellen? **22** Monda pedig Dávid: Mi közöm van veletek, Sérújának fiai, hogy ellenkezni akartok velem ma? Ma kellene-é embert ölni Izráelben? Mintha nem tudnám, hogy ma lettem újonnan Izráel királya. **23** És monda a király Sémeinek: Nem halsz meg; és megesküvél néki a király. **24** Méfibóset is, Saulnak fia eleibe jöve a királynak, és sem lábait, sem szakálát meg nem tisztította, sem ruháját meg nem mosatta attól a naptól fogva, hogy a király

elment vala, mindama napig, a melyen békességgel haza jöve.

25 És lón, hogy mikor Jeruzsálemből kijött eleibe a királynak, monda néki a király: Miért nem jöttél volt el velem Méfibóset? **26** És ő felele: Uram király, az én szolgám csalt meg engem; mert azt mondotta a te szolgád: Megnyergeltetem a szamarat, és felülök rá, és elmegyek a királylal; mert sánta a te szolgád. **27** És rágalmazott engem, a te szolgádat az én uram, a király előtt; de az én uram, a király olyan, mint az Istennek angyala: azért cselekedjél úgy, a mint néked tetszik! **28** Mert jöllehet az én atyámnak egész háznápe csak halált érdemlett volna az én uramtól, a királytól, mégis a te szolgádat azok közé helyezed, a kik asztaldonál esznek. Azért micsoda követelésem és micsoda kérésem volna még a király előtt? **29** Monda néki akkor a király: Mi szükség többet szólnod? Én megmondattam, hogy te és Siba osztozzatok meg a jáoszágon. **30** És monda Méfibóset a királynak: Elveheti az egészet, csakhogy az én uram, a király békességen haza jöhete. **31** A Gileádból való Barzillai is eljöve Rógelimból, és általméne a királylal a Jordánon, kisérvén őt a Jordánon. **32** Barzillai pedig igen vén ember vala, nyolczvan esztendős, és ő táplálta vala a királyt, míg Mahanáimban lakott; mert igen gazdag ember vala. **33** Monda pedig a király Barzillainak: Jere velem és eltartlak téged magamnál Jeruzsálemben. **34** Barzillai pedig monda a királynak: Mennyi az én életem esztendeinek napja, hogy én felfehetnék a királylal Jeruzsálemben? **35** Nyolczvan esztendős vagyok ma, avagy képes vagyok-é még különbösséget tenni a jó és rossz között, vagy érzem-é, a te szolgád, ízét annak, a mit eszem és iszom, vagy gyönyörködhetem-é az éneklő férfiak és asszonyok hangjaiban? Miért lenne terhére a te szolgád az én uramnak, a királynak? **36** Egy kevés ideig óhajtana a Jordánon átmenni a királylal a te szolgád; miért adna azért a király nékem ily nagy jutalmat? **37** Hadd menjen vissza, kérlek, a te szolgád, és hadd haljak meg az én városomban, az én atyámnak és anyámnak temetőhelyében. Hanem inkább ímhol a te szolgád, Kimhám, menjen el ő a királylal, az én urammal, és cselekedjél úgy vele, a mint néked jónak tetszik. **38** És monda a király: Jőjjön el velem Kimhám és azt cselekszem vele, a mi néked tetszik; és valamit tőlem kívánsz, megcselékeszem veled. **39** Mikor pedig általkelt a Jordánon az egész nép, és a király is általment, megcsökván a király Barzillait, megáldá őt, ki visszatére az ő helyére. **40** Általméne pedig a király Gilgálba, és Kimhám ő vele megys vala és Júdának egész népe, a kik a királyt átszállították, sőt Izráel népének is fele. **41** És ímé, Izráelnek minden férfiari előjévének a királyhoz és mondák a királynak: Miért loptak el téged a mi atyánkfiai, a Júda nemzetisége? És hozták által a királyt és az ő háznépét a Jordánon, és Dávidnak minden embereit vele egyetemben? **42** Felelénék pedig mindenjában a Júda férfiai az Izráel férfiainak: Azért, mert a király közelebb áll hozzá; és miért neheztelsz ezért a dologért? Avagy megvendégelt-é azért a király? Avagy megajándékozott-é valami ajándékkal? **43** Felelénék pedig az Izráel férfiai a Júda férfiainak, mondának: Tízszeres részem van nékem a királyhoz, és Dávidra nézve is elsőbbségem van felettes. Miért tartottál azért semminék engem? Avagy nem én tettem-é legelőször szóvá, hogy hozzuk

haza a mi királyunkat? De mindenből erősebb lón a Júda férfiainak szava, az Izráel férfiainak szavánál.

20 Vala pedig ott történetesen egy istentelen ember, kinek neve Séba vala, Bikrinek fia, Benjámin nemzetéből való férfiú. Ez trombitát fogvata, és monda: Nincsen nékünk semmi közünk Dávidhoz, és semmi örökségünk nincsen az Isai fiában. Azért oh Izráel, oszoljatok el, kiki az ő sátorába. **2** Eltávozék azért mind az Izráel népe Dávidtól Séba után, Bikri fia után. A Júda nemzetéből valók azonban mellette maradának az ő királyoknak, a Jordán vizétől fogva mind Jeruzsálemig. **3** Bemervén pedig Dávid az ő házába Jeruzsálemben, előhozatá a király azt a tíz ágyását, a kiket otthon hagyott vala a ház őrzésére; és őrizet alá rekeszté és tápláltatá azokat; de hozzájok be nem méne. És őrizet alatt lőnek haláloknap napjáig, övezegységen elvén. **4** Monda pedig a király Amasának: Gyűjtsd össze nékem a Júda nemzetéget három nap alatt, és magad is itt légy jelen. **5** Elméne azért Amasa, hogy összegyűjtse Júdát, de több ideig késék, mint a hogy a király meghagyta vala néki. **6** Monda akkor Dávid Abisainak: Ímé majd gonoszabbul cselekeszik velünk Séba, Bikrinek fia, Absolonnál: Vedd magad mellé a te uradnak szolgáit, és kergesd meg őt, nehogy erős városokat szerezzen magának, és elmeneküljön előlünk. **7** Kimenének azért ő utána a Joáb emberei, és a Kereteusok és Peleteusok és az erősek mindenjában, és kimenének Jeruzsálemből, hogy üldözék Sóbát, Bikrinek fiát. **8** Mikor pedig ama nagy kősziklánál voltak, mely Gibeonnál van, Amasa jöve eleikbe; Joáb pedig ruhájába öltözvén, az ő ruháján felül derekához övezett fegyvere a hüvelyében vala, mely mikor Joáb ment, leesék. **9** És monda Joáb Amasának: Egészben vagy-é atyámfia? És Joáb megfogja jobbkezével az Amasa szakálát, mintha meg akarná csókolni. **10** Amasa azonban nem őrizkedék a fegyvertől, mely Joáb kezében vala, és általüté őt az ötödik oldalborda alatt, és kiontá a bélit a földre, és noha többször nem üté által, mindenből meghal; Joáb pedig és Abisai, az ő atyafia, üldözék azután Sóbát, a Bikri fiát. **11** Megálla pedig az Amasa teste felettes Joábnak egy szolgájá, és monda: Valaki Joábbal tart és Dávidnak javát kívánja, Joáb utáni siessen. **12** Amasa pedig fetreng vala a vérben az útnak közepén; látván pedig egy ember, hogy ott mindenki megállá, kivoná Amasát az útról a mezőre, és ruhát vete ő reá; mivel lássa, hogy valaki csak arra ment, mind megállott. **13** Minekutána pedig kivonták az útról, minden ember Joáb után siet vala, hogy üldözék Sóbát, Bikrinek fiát. **14** És általméne Séba Izráelnek minden nemzetégein, Abelán és Béth-Maakán, és egész Béreán, kik egybegyűlnek, követik vala őt. **15** És eljövén, körülfigylik őt Abelában Béth-Maaka városában, és nagy töltést emelének a város ellen, mely a kófallal egyenlő volt; és az egész nép, mely Joábbal vala, rombolá, hogy ledöntse a kófalat, **16** Akkor kiáltja egy eszes asszony a városból: Halljátok meg, halljátok meg! Mondjátok meg, kérlek, Joábnak: Jőjj ide hozzá, valamit mondok néked! **17** Ki mikor hozzá ment, monda az asszony: Te vagy-é Joáb? Felele: Én vagyok. Ki monda néki: Hallgasd meg a te szolgálóleányodnak szavát. És felele: Meghallgatom. **18** Akkor monda az asszony: Korábban azt szokták mondani: Kérdezzék

meg Abelát, és úgy végeztek. **19** Én Izráel békészerető hívei közül való vagyok, te pedig el akarsz pusztítani egy várost és anyát Izráelben? Miért akarod elnyelni az Úrnak örökségét? **20** Akkor felele Joáb, és monda: Távol legyen, távol legyen az én tőlem, hogy elnyeljem és elveszessem! **21** Nem úgy van a dolog, hanem egy ember az Efraim hegységből való, a kinek neve Séba, a Bikri fia, felemelte kezét Dávid király ellen: adjátok kézbe azt egyedül, és elmegyek a város alól. És monda az asszony Joábnak: Íme majd kivetjük a kófalon a fejét néked. **22** Elméne azért az asszony nagy eszesen az egész községez, és elvágatá Sébának, a Bikri fiának fejét, és kiveték Joábnak. Akkor megfuvatá a trombitát, és hazaoszlának a város alól kiki az ő sátorába, Joáb pedig hazaméne Jeruzsálemben, a királyhoz. **23** Joáb pedig Izráel egész serege felett való volt, Benája pedig, Jójadának fia, a Kereteusok és Peleteusok vezére vala. **24** Adorám pedig adószerző, és Jósafát, Ahiludnak fia, emlékirő vala. **25** Séja íródeák, Sádók pedig és Abjátár papok valának. **26** A Jairból való Ira is Dávidnak fő embere vala.

21 Lőn pedig nagy éhség Dávidnak idejében három egész esztendeig egymás után, és megkeresé és miatt Dávid az Urat, és monda az Úr: Saulért és az ő vérszopó háznépéért van ez: mivelhogy megölte a Gibeonitákat. **2** Hivatá azért a király a Gibeonitákat és szóla nékik: (A Gibeoniták pedig nem az Izráel fiai közül valók valának, hanem az Emoreusok maradékából, a kiknek az Izráel fiai megesküdték vala; Saul mindenáltal alkalmat keresett vala, hogy azokat levágassa az Izráel és Júda nemzetsege iránti buzgalmából.) **3** És monda Dávid a Gibeonitáknak: Mit cselekedjem veletek, és mivel szerezzek engesztelest, hogy áldjátok az Úrnak örökségét? **4** Felelénék néki a Gibeoniták: Nincsen nékünk sem ezüstünk, sem aranyunk Saulnál és az ő házánál, és nem kell mi nékünk, hogy valaki megölettessek Izráelben. És monda: Valamit mondotok, megcselekszem veletek. **5** Akkor mondának a királynak: Annak az embernek a házból, a ki megemészett minket, és a ki ellenünk gonoszt gondola, hogy megsemmisítessünk, és meg ne maradhassunk Izráel egész határában; **6** Adj nékünk hét embert az ő maradékai közül, a kiket felakaszszunk az Úr előtt, Saulnak, az Úr választottjának Gibeájában. És monda a király: Én átadom. **7** És kedvezte a király Méfibósetnek, Jonathán fiának, ki Saul fia vala, az Úr nevére tett esküvésért, mely közöttök tétetett, Dávid és Jonathán között, a Saul fia között. **8** De elvezé a király Aja leányának, Rispának két fiát, kiket Saulnak szült vala, Armónit és Méfibóset, és a Saul leányának, Mikálnak öt fiát, kiket szült Barzillai fiának, Adrielnek, a Méholárból valónak. **9** És adá azokat a Gibeoniták kezébe, a kik felakaszták őket a hegyen az Úr előtt. Ezek tehát egyszerre heten pusztulának el, és az aratás első napjaiban, az árpaaratás kezdetén ölettek meg. **10** Vón pedig Rispa, Ajának leánya egy zsákruhát, és kiteríté azt magának a kósziklán az aratás kezdetétől fogva, míg eső lőn reájok az égből: és nem engedé az égi madarakat azokra szállani nappal, sem pedig a mezei vadakat éjszaka. **11** És megmondák Dávidnak, a mit Rispa, Ajának leánya, Saulnak ágyasa cselekedett. **12** Akkor elméne Dávid, és elhozá a Saul és Jonathán tetemeit a Jábes-Gileádbelietől, kik ellopták vala azokat a Béthsánnak utcázójáról,

a hol őket a Filiszteusok felakasztották vala, mikor a Filiszteusok megverték Sault a Gilboa hegyén. **13** És elhozták onné Saulnak és az ő fiának, Jonathának tetemeit, és összeszedték azoknak tetemeit is, a kik felakasztattak. **14** És eltemeték Saulnak és az ő fiának, Jonathának tetemeit a Benjámin földében, Sélában, az ő atyának, Kisnek sírboltjában; és megtették minden, a mit a király parancsolt. És kiengesztelődött ez által Isten az ország iránt. **15** Ezután ismét háborút kezdének a Filiszteusok Izráel ellen; és elméne Dávid az ő szolgáival együtt, és harcolának a Filiszteusok ellen, annyira, hogy Dávid elfaráda. **16** Akkor Jisbi Bénób, ki az óriások maradékából való vala (kinek kopjavasa háromszáz rézsiklust nyomott, és új hadi szerszámmal volt felövezve), elhatározá magában, hogy megöli Dávidet; **17** De Abisai, Sérujának fia segített néki és általüté a Filiszteust és megölé. Akkor esküvessel fogadák néki a Dávid szolgái, ezt mondván: Soha többé velünk hadba nem jössz, hogy az Izráelnek szövétnekét el ne oltasd. **18** Lőn azután is harczuk a Filiszteusokkal Gób városánál, és Sibbekai, Husát városból való, akkor megölé Sáfot, ki az óriások maradékai közül való vala. **19** Azután újra lőn háború a Filiszteusokkal Góbánál, hol Elkhanán, a Bethlehemből való Jaharé Oregimnek fia megölé a Gitteus Góliátot, kinek kopjanye ilyen vala, mint a szövöknek zugolyfája. **20** Gáthban is volt háború, hol egy óriás férfi vala, kinek kezein és lábain hat-hat ujjai valának, azaz mindenestől huszonnyeg, és ez is óriástartó származott vala. **21** És szidalmazá Izráelt, de megölé Jonathán, Dávid bátyjának, Simeának fia. **22** Ezek négyen származtak Gáthban az óriástartól, kik mind Dávid keze által és az ő szolgáinak kezeik által estek el.

22 Dávid pedig ezt az éneket mondotta az Úrnak azon a napon, mikor az Úr megszabadítá őt minden ellenségeinek kezéből, és a Saul kezéből. **2** És monda: Az Úr az én kósziklám és kőváram, és szabadítóm nékem. **3** Az Isten az én erősségem, ő benne bízom én. Paizsom nékem ő is idvességemnek szarva, erősségem és oltalmam. Az én idvezítőm, ki megszabadítás az erőszakosságától. **4** Az Úrhoz kiáltok, a ki dícséretremélő! És megszabadulok elleniségeimtől. **5** Mert halál hullámai vettek engem körül, Az istentelenség árjai rettentettek engem; **6** A pokol kötelei vettek körül, S a halál tőrei estek reám. (Sheol h7585) **7** Szükségemben az Urat hívtam, S az én Istenemhez kiáltottam: És meghallá lakóhelyéről szavamat, S kiáltásom eljutott fűlbe. **8** Akkor rengett és remegett a föld, Az égnek fundamentumai inogtak, És megrendülének, mert haragudott Ó. **9** Füst szállt fel orrából, És emészítő tűz szájából, Izzószen gerjedt belőle. **10** Lehajtá az eget és leszállt, És homály volt lábai alatt. **11** A Khérubon ment és röpüli, És a szélek szárnyain tünt fel. **12** Sötétségből maga körül sátrapat emelt, Esőhullást, sűrű felhőket. **13** Az előtte levő fényességből Izzó szenek gerjednék. **14** És dörgött az égből az Úr, És a Magasságos hangot adott. **15** Ellővé nyilait és szétszórta azokat, Villámot, és összekeverte azokat. **16** És meglátszottak a tenger örvényei, S a világ fundamentumai felszínre kerültek, Az Úrnak feddésétől, Orra leheletének fúvásától. **17** Lenyült a magasságból és felvett engem, S a mélységes vizekből kihúzott engem. **18** Hatalmas ellensegimtől megszabadított engem; Gyűlölöimtől, kik

hatalmasabbak valának nálam. **19** Reámtörtek nyomorúságom napján, De az Úr gyámolóm volt nékem. **20** Tágas helyre vitt ki engem, Kiragadott, mert jóakarom nékem. **21** Az Úr megfizetett nékem igazságom szerint, Kezeimnek tisztaSága szerint fizetett meg nékem. **22** Mert megőriztem az Úrnak utait, S gonoszul nem szakadtam el Istenemtől. **23** Mert ítelei mind előttem vannak, S rendeléseitől nem távoztam el. **24** Tökéletes voltam előtte, s őrizkedtem rosszaságomtól. **25** Ezért megfizet nékem az Úr igazságom szerint, Szemei előtt való tisztaSága szerint. **26** Az irgalmashoz irgalmas vagy, A tökéletes vitézhez tökéletes vagy. **27** A tisztaSához tiszta vagy, A visszáshoz pedig visszás. **28** Segítesz a nyomorult népen, Szemeiddel pedig megalázod a felfuvalkodottakat. **29** Mert te vagy az én szövétnekem, Uram, S az Úr megvilágítja az én sötétségemet. **30** Mert veled harczi seregen is átfutok, Az én Istenemmel kőfalron is átugrom. **31** Az Istenek útja tökéletes; Az Úrnak beszéde tiszta; Paizsa ő mindeneknek, a kik ő benne bíznak. **32** Mert kicsoda volna Isten az Úron kívül? S kicsoda kőszikla a mi Istenünkön kívül? **33** Isten az én erős kőváram, Ki vezérli az igaznak útját. **34** Lábait olyanná teszi, mint a szarvasé, S magas helyekre állít engem. **35** Kezeimet harczra tanítja, Hogy az érczv karjaim által török el. **36** Idvességednek paizsát adtad nékem, S kegyelmed nagygyű tett engem. **37** Lépésemet kiszélesítettek alattam. És bokáim meg nem tántorodtak. **38** Üldözöm elleniségeimet és elpusztítom őket, Nem térek vissza, míg meg nem semmisítem őket. **39** Megsemmisítém, eltiprom őket, hogy fel nem kelhetnek, Lábai alatt hullanak el. **40** Mert te erővel öveztél fel engem a harczra, Lenyomatd azokat, kik ellenem támadtak. **41** Megadtad, hogy elleniségeim hátat fordítottak nékem, Gyülöölöm, a kiket elpusztítottam én, **42** Felnéztek, de nem volt, ki megszabadítса, Az Úrhoz, de nem felelt nékik. **43** Szétmorzsolom őket, mint a föld porát, Összezúzom, mint az utcza sarát, széttaposom őket. **44** Megmentettél népemnek pártoskodásaitól, Népeknek fejéül tartasz fenn engemet, Oly nép szolgál nékem, melyet nem ismertem. **45** Idegen fiak hizelkednek nékem, S egy hallásra engedelmeskednek, **46** Idegen fiak elcsüggédnek, S váraikból rezketve jönek elő. **47** Él az Úr és áldott az én kősziklám. Magasztaltassék az Isten, idvességem kősziklája. **48** Isten az, ki bosszút áll értem, S alám hajtja a népeket. **49** Ki megment engem elleniségeimtől, Te magasztalsz fel engem az ellenem támadók fölött, S az erőszakos embertől megszabadítasz engem. **50** Dícsérelék azért téged, Uram, a pogányok között, S nevednek dícséretet éneklek. **51** Nagy segítséget ad az ő királyának, Irgalmasságot cselekszik felkentjével, Dáviddal és az ő magvával mindörökkel!

23 Ezek Dávidnak utolsó beszédei. Dávidnak, Isai fiának szótára, annak a férfiúnak szótára, a ki igen felmagasztaltaték, Jákób Istenének felkentje és Izráel dalainak kedvencze. **2** Az Úrnak lelke szólott én bennem, és az ő beszéde az én nyelvem által. **3** Izráelnek Istene szólott, Izráelnek kősziklája mondá nékem: A ki igazságosan uralkodik az emberek felett, a ki Isten félelmével uralkodik: **4** Olyan az, mint a reggeli világosság, mikor a nap feljő, mint a felhőtlen reggel; napsugáról, esőtől sarjadzik a fű a földből. **5** Avagy nem ilyen-é az én házam Isten előtt? Mert örökkévaló szövetséget

kötött velem, mindenkel ellátva és állandót. Mert az én teljes idvességemet és minden kivánságomat nem saradoztatja? **6** De az istentelenek mindenkorban olyanok, mint a kitépett tővis, melyhez kézzel nem nyúlnak; **7** Hanem a ki hozzá akar nyúlni is, fejszét és rudat vesz hozzá, hogy ugyanazon helyen tűzzel égettessék meg. **8** Ezek pedig a Dávid erős vitézeinek nevei: Josef-Baszbet, a Tahkemonita, aki a testőrök vezére; ő dárdáját forgatván, egy ízben nyolcszázat sebesített meg. **9** Ő utána volt Eleázár, Dódónak fia, ki Ahóhi fia vala; ő egyike a három hősnek, a kik Dáviddal valának, mikor a Filiszteusok által kigúnyoltatának, összegyülekezvén ott a harcra, és az Izráeliták megfutamodtak volt. **10** Ő megállván, vágta a Filiszteusokat mindaddig, míg a keze elfáradt, és a keze a fegyverhez ragadt. És nagy szabadulást szerze az Úr azon a napon, a nép pedig visszatérő utána, de csak a fosztogatásra. **11** Ő utána volt Samma, a Harárból való Agénak fia. És összegyülének a Filiszteusok egy seregebe ott, ahol egy darab szántóföld volt tele lencsével, a nép pedig elfutott a Filiszteusok elől: **12** Akkor ő megállta annak a darab földnek középen, és megoltalmazta azt, és megveré a Filiszteusokat, és az Úr nagy szabadítást szerze. **13** A harmincz vezér közül is hárman lementek, és elérkezének aratáskor Dávidhoz az Adullám barlangjába, mikor a Filiszteusok táborban valának a Réfaim völgyében. **14** Dávid akkor a sziklavárból volt, a Filiszteusok örsége pedig Bethlehemnél. **15** Vizet kívánt vala pedig Dávid, és monda: Kicsoda honzna nékem vizet innom a bethlehemi kútból, mely a kapu előtt van? **16** Akkor a három vitéz keresztül tört a Filiszteusok táborán, és merítének vizet a bethlehemi kútból, mely a kapu előtt van, és elhozván, vivék Dávidnak. ő azonban nem akará meginni, hanem kiönté azot az Úrnak. **17** És monda: Távol legyen tőlem, Uram, hogy én ezt miveljem: avagy azoknak az embereknek vérét igyam-é meg, kik életüköt halálra adva mentek el a vízért? És nem akará azt meginni. Ezt mivelte a három hős. **18** Továbbá Abisai, Joábnak atyafia, Sérujának fia, aki a háromnak feje volt, aki háromszáz ellenfelemelvén dárdáját, megölé azokat: és néki nagy híre vala a három között. **19** A három között bizonyára híres volt és azoknak vezére vala, mindenáltal ama hárommal nem ért fel. **20** Benája is, Jójádának fia, vitéz ember, nagytehetségű, aki Kabséelből való vala; ez ölé meg a Moábitáknak két fővitézetét. Ugyanő elmenvén, az oroszlánt is megölé a veremben, télen. **21** Ugyanő ölt meg egy Egyiptomból való tekintélyes embert. Az egyiptomi kezében dárda vala, és ő csak egy pálczával méne reá; és kivevé az egyiptomi kezéből a dárdát, és megölé őt a maga dárdájával. **22** Ezeket cselekedé Benája, Jójádának fia, és néki is jó híre vala a három erős vitéz között. **23** Híres volt ő a harmincz között, mindenáltal ama hárommal nem ért fel. És előljáróvá tevé őt Dávid a tanácsosok között. **24** Asáel is, Joáb atyafia, e harmincz közül való, kik ezek: Elkhanán, a bethlehemi Dódónak fia. **25** Haród városbeli Samma; azon Haródból való Elika. **26** Héles, Páltiból való; Híra, a Thékoából való Ikkes fia. **27** Abiézer, Anathóthból; Mélbunnai, Húsáthból való. **28** Sálmon, Ahóhitból való; Maharái, Nétofátból. **29** Héleb, Bahánának fia, Nétofátból való; Ittai, Ribainak fia, Gibeából való, mely Benjámin fiaié. **30** Benája, Piráthonból való; Hiddai,

a patak mellett való Gáhasbeli. 31 Abiálbon, Árbátból való; Azmávet, Bárumból való. 32 Eljáhaba, Sahalbomból való; Jásen fia, Jonathán. 33 Samma, Harárból való; Ahíám, Arárból való Sarárnak fia. 34 Elifélet, Ahásbainak fia, Maakárból való; Eliám, Gilóbeli Akhitófelnak fia. 35 Hesrai, Kármelból való; Paharai, Arbiból való. 36 Jigeál, Sobabelli Nátánnak fia; Báni, Gádból való. 37 Sélek, Ammonita; Naharai, Beerótóból való, Joábnak, a Sérüja fiának fegyverhordozója. 38 Ira, Jithriból való; Gáreb, Jithriból való. 39 Hitteus Uriás. Mindössze harminczheten.

24 Ismét felgerjede az Úrnak haragja Izráel ellen, és felingörle Dávidötő ellenek, ezt mondván: Eredj el, számláld meg Izráelt és Júdát. 2 Monda azért Dávid Joábnak, az ő serege fővezérének: Menj el, járd be Izráelnek minden nemzetiségeit, Dántól fogva Beersebáig, és számláljátok meg a népet, hogy tudjam a népnek számát. 3 És monda Joáb a királynak: Sokasítás meg az Úr, a te Istened a népet, s adjon még százannyt, mint a mennyi most van, és lássák azt az én uramnak, a királynak szemei: de miért akarja ezt az én uram, a király? 4 Azonban hatalmasabb volt a királynak szava a Joábénál és a többi főemberekénél. Kiméne azért Joáb és a többi vezérek a király elől, hogy megszámlálják a népet, az Izráelt. 5 És általkelének a Jordánon és tábort járának Aroer város mellett jobbkéz felől, Gád völgyében, és Jászer mellett. 6 Azután menének Gileádba, és a Hodsi alföldére. Innét menének a Dán Jáán mellé, és Sídon környékére. 7 Ezután menének a Tírus erős városához, és a Hivveusoknak és Kananeusoknak minden városáiba. Innét menének a Júdának dél felől való részére, Beersebába. 8 És mikor bejárták az egész országot, hazamenének Jeruzsálembe, kilenc hónap és húsz nap mulva. 9 És beadá Joáb a megszámlált népnek számát a királynak; és Izráelben nyolczszázezer erős fegyverfogható férfi, és Júda nemzetében ötszázezer férfiú vala. 10 Minekutána pedig Dávid a népet megszámlálta, megsebhedék az ő szíve, és monda Dávid az Úrnak: Igen vétkeztem abban, a mit cselekedtem. Azért most, óh Uram, vedd el, kérlek, a te szolgádnak álnokságát; mert felette esztelenül cselekedtem! 11 És mikor felkelt reggel Dávid, szóla az Úr Gád próffétának, aki Dávidnak látnoka vala, ezt mondván: 12 Menj el, és szólj Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Három dolgot adok elődbe, válaszd egyiket magadnak ezek közül, hogy a szerint cselekedjem veled. 13 Elméne azért Gád Dávidhoz, és tudtára adá néki, és monda néki: Akarod-é, hogy hét esztendeig való éhség szálljon földedre? Vagy hogy három hónapig ellenségeid előtt bujdossál és ellenséged kergessen téged? Vagy hogy három napig döghalál legyen országodban? Most gondold meg és lásd meg, micsoda választ vigyek annak, aki engem elküldött. 14 És monda Dávid Gádnak: Felettese igen szorongattatom; de mégis, hadd essünk inkább az Úr kezébe, mert nagy az ő irgalmassága, és ne essem ember kezébe. 15 Bocsáta annakokáért az Úr döghalált Izráelre, reggeltől fogva az elrendelt ideig, és meghalának a nép közül Dántól fogva Beersebáig, hetvenezer férfiak. 16 És mikor felelemelte kezét az angyal Jeruzsálem ellen is, hogy azt is elpusztítja, megeléggelé az Úr a veszedelmet, és monda az angyalnak, aki a népet öli vala: Elég immár,

hagyd el. Az Úrnak angyala pedig vala a Jebuzeus Arauna szérűje mellett. 17 És szóla Dávid az Úrnak, mikor lássa az angyalt, aki a népet vágja vala, és monda: Íme én vétkezem és én cselekedtem hamisságot, de ezek a juhok ugyan mit cselekedtek? Kérlek, inkább forduljon a te kezed ellenem és az én atyámnak hányné ellen. 18 Méne azért Gád Dávidhoz azon a napon, és monda néki: Eredj, menj el, és rakass oltárt az Úrnak a Jebuzeus Araunának szérűjén. 19 És elméne Dávid Gádnak beszéde szerint, a mint az Úr megparancsolta vala. 20 És feltekintvén Arauna, látta, hogy a király az ő szolgáivalő hozzá megy; és Arauna kimentvén, meghajtja magát a király előtt, arczszal a föld felé. 21 És monda Arauna: Mi az oka, hogy az én uram, a király az ő szolgájához jő? Felele Dávid: Azért, hogy megvegyem tőled e szérűt, és oltárt építsek ezen az Úrnak, hogy megszünjék a csapás a nép között. 22 Monda Arauna Dávidnak: Vegye el hát az én uram, a király, és áldozza fel, a mi néki tetszik. Ímhol vannak az ökrök az áldozathoz; a boronák és az ökrök szerszámai pedig fa helyett; 23 Arauna mindezt, óh király, a királynak adjja. És monda Arauna a királynak: A te Urad Istened engeszteléssel meg általad. 24 Monda pedig a király Araunának: Nem, hanem pénzen veszem meg tőled, mert nem akarok az Úrnak, az én Istenemnek ingyen való áldozatot áldozni. Megvev azért Dávid azt a szérűt és az ökröket ötven ezüst sikluson. 25 És oltárt épített Dávid az Úrnak, és áldozék egészen égő és hálaáldozattal; és megkegyelmezte az Úr a földnek, és megszünék a csapás Izráelben.

1 Királyok

1 Mikor pedig megvénhetett és megöregedett Dávid király, bár leplekkel takargatták be, mégsem bírt felmelegedni. **2** És mondának néki az ő szolgái: Kereszenek az én uramnak, a királynak egy szűz leányt, a ki a király körül legyen, és őt ápolja, aludjék karjai között, és melegítse fel az én uramat, a királyt. **3** Keresének annakokáért egy szép leányt Izráelnek minden határiban; és találák a Súnem városából való Abiságot, a kit el is hozának a királyhoz. **4** És a leány igen szép volt, és a királyt ápolta és szolgált néki. De a király nem ismeret őt. **5** Adónia pedig, Haggitnak fia, felfuvalkodék, ezt mondván: Én fogok uralkodni! És szerze magának szekereket, lovagokat és ötven előtte járó férfiakat. **6** Kit az ő atya soha meg nem szomorítta, ezt mondván: Miért cselekszel így?! Ez is pedig igen szép férfi volt, és őt Haggit szülte volt Dávidnak Absolon után. **7** És tanácskozék Joábbal, Séruja fiával és Abjátár pappal, kik az Adónia pártján voltak. **8** De Sádók pap, meg Benjája, a Jójada fia, és Nátán próféta, és Sémei, és Réhi, és a Dávid erős vitézei nem állottak Adónia mellé. **9** Mikor pedig Adónia áldozatot mutatott be juhokból, ökrökből és egyéb kövér barmokból a Zohélet kősziklánál, a mely a Rógel forrása mellett volt: meghívá egész rokonságát, a király fiait, Júda minden férfiait, a király szolgáit; **10** De Nátán prófétát és Benjáját és amaz erős vitézeiket és Salamont, az ő atyafiát nem hívá el. **11** Szóla akkor Nátán Bethsabénak, a Salamon anyjának, mondván: Nem hallottad-é, hogy Adónia, a Haggit fia uralkodik, és a mi urunk Dávid nem tud róla semmit? **12** Jövel azért, hadd adják néked tanácsot, hogy megmentsd a te életedet, és a te fiadnak, Salamonnak életét. **13** Eredj, menj be Dávid királyhoz, és mondд ezt néki: Uram király, nemde nem esküdtél-é meg a te szolgálóleányodnak ilyenkorban: Salamon, a te fiad uralkodik én utánam, és ő ül az én királyi székembe? Miért uralkodik hát Adónia? **14** És íme mialatt még te ott a királytalal beszélsz, én is bemegyek utánad, és kiegészítem a te beszédet. **15** És beméne Bethsabé a királyhoz a kamarába. És a király igen megvénhetett vala, és a Súnemből való Abiság szolgál vala a királynak. **16** És fejet hajta Bethsabé, és meghajtja magát a királynak. És monda a király: Mit kivánsz? **17** Felele néki Bethsabé: Édes uram, te megesküdtél az Úrra, a te Istenedre a te szolgálóleányodnak ilyenkorban: Salamon, a te fiad uralkodik én utánam, és ő ül az én királyi székembe. **18** És íme mégis Adónia lett királytá; és íme, uram király, te nem tudsz erről semmit. **19** Mert áldozott ökrökkel és nagy sok kövér barmokkal bőségesen, és vendégekké hívta a királynak minden fiait, és Abjátár papot és Joábot, a seregnék hadnagyát, csak Salamont, a te szolgádat nem hívta meg. **20** Még most te vagy, Uram, a király; az egész Izráel népének szemei reád néznek, hogy megjelentsed nékik, kicsoda fog ülni az én uramnak, a királynak székében, ő utána. **21** De ha az én uram, a király, az ő atyáival elaluszik: akkor én és az én fiám, Salamon leszünk bűnösök. **22** És íme, mikor még a királytalal szólana, Nátán próféta megérkezik. **23** És bejelenték a királynak, mondván: Itt van Nátán próféta. És bemenvén a király eleibe, meghajtja magát a király előtt, arczzal a földre

leborulván. **24** És monda Nátán: Uram király, te mondottad-é: Adónia legyen én utánam a király, és ő üljön az én királyi székembe? **25** Mert ma aláment, és áldozott ökrökkel és kövér barmokkal bőségesen, és vendégekké hívta a királynak minden fiait és a seregnék hadnagyait és Abjátár papot: és íme ők esznak és isznak ő előtte, és immár azt kiáltották: Éljen Adónia király! **26** Engem pedig, a ki a te szolgád vagyok, és Sádók papot és Benjáját, a Jójada fiát, és Salamont, a te szolgádat nem hívta meg. **27** Avagy az én uramtól, a királytól lett-é ez a dolog, hogy nem adtad tudtára a te szolgádnak, kicsoda fogna ülni az én uramnak, a királynak székiben az ő holta után. **28** És felelénk Dávid király, monda: Hívjátok hozzá Bethsabét, a ki beméne a király eleibe, és megállá a király előtt. **29** És megesküvék a király, mondván: Él az Úr, a ki megszabadította az én lelkemet minden nyomorúságból, **30** Hogy a miképen megesküdtem néked az Úrra, Izráel Istenére, ezt mondván: A te fiad Salamon uralkodik én utánam, és ő ül az én királyi székembe én helyettem: ezt ma így meg is teszem. **31** És fejet hajta Bethsabé, arczzal a földre leborulván, és magát meghajtva a király előtt, monda: Éljen az én uram, Dávid király, mindörökkel! **32** Azután monda Dávid király: Hívjátok hozzá Sádók papot és Nátán prófétát és Benjáját, Jójadának fiát. És ezek bemenének a király eleibe. **33** És monda nézik a király: Vegyétek mellétek a ti uratoknak szolgáit, és ültessétek Salamont, az én fiamat az én ösvényre, és vigyétek alá őt Gihonba; **34** És kenje őt ott Sádók pap és Nátán próféta Izráelnek királyává; és fűjátk meg a harsonákat, és kiáltásokat: Éljen Salamon király! **35** És jöjjetek fel onnát ő utána; és eljövén, üljen az én királyi székembe, és ő uralkodjék én helyettem; mert immár meghagytam néki, hogy ő legyen fejedelme mind Izráelnek, mind Júdának. **36** Felele akkor Benjája, a Jójada fia a királynak, és monda: Ámen! Így szóljon az Úr, az én uramnak, a királynak Istene is. **37** A miképen vele volt az Úr az én urammal, a királytalal: azonképen legyen vele Salamonnal is, és magasztalja feljebb az ő királyi székét az én uramnak, Dávid királynak királyi székénél. **38** Aláméne azért Sádók pap és Nátán próféta és Benjája, a Jójada fia, a Kereteusok is és a Peleteusok, és felülteték Salamont a Dávid király ösvényére, és alávivék őt Gihonba. **39** És vevé Sádók pap az olajos szarut az Úr sátorából, és megkéné Salamont; azután kürtölének, és az egész nép ezt kiáltja: Éljen Salamon király! **40** És felvonult utána az egész nép, és a nép sípolt és felette ujjongott, úgy hogy a föld is megrepedne kiáltásuk zajtától. **41** És Adónia is meghallotta és vendégei is mind, a kik nála valának, miután a lakomát már elvégeztek; és meghallá Joáb is a kürtölés szavát, és monda: Miért e zaj és mozgás a városban? **42** És a mikor ő még szólana, íme megerkezik Jonathán, az Abjátár pap fia. És monda Adónia: Jójj be, mert megbízható férfi vagy, és jó hírt mondasz. **43** Jonathán pedig felelénk, monda Adónianak: Igen, a mi urunk, Dávid király, Salamont tette királytá. **44** És elküldötte ő vele Sádók papot a király és Nátán prófétát, és Benjáját, a Jójada fiát, a Kereteusokat is és Peleteusokat, és őt a király ösvényre ülteték, **45** És Sádók pap Nátán prófétával együtt királytá kente fel őt Gihonnál, és onnét vonulnak fel örömmel; ettől zendült meg a város. Ez az a zaj, a melyet

hallottatok. **46** És immár be is ült Salamon az országnak királyi székibe; **47** És a király szolgái is bemenének, hogy áldják a mi urunkat, Dávid királyt, mondván: Tegye az Isten a Salamon nevét híresebbé a te nevednél, és magasztalja feljebb az ő székit a te székednél. És meghajtá magát a király az ő ágyán. **48** És ekképen is szóla a király: Áldott az Úr, Izráel Istene, a ki adott e mai napon olyat, a ki szemeim láttára helyettem üljön az én királyi székemben. **49** Akkor megrettenének, és felkelének mindenáján a hivatalosok, a kik Adóniával valának, és kiki minden dolgára méne. **50** De Adónia félte Salamonról, és felkészülve elfutott, és megragadta az oltárnak szarvait. **51** Hírül adák pedig Salamonnak ilyen szókkal: Íme Adónia Salamon királytól való féltében megfogá az oltárnak szarvait, ezt mondván: Esküdjék meg ma nékem Salamon király, hogy meg nem öli az ő szolgáját fegyverrel. **52** És monda Salamon: Ha jámbor lészen, egy hajszál fejéről le nem esik a földre; de ha goroszság találattal ő benne, meg kell halnia. **53** Elküldé azért Salamon király, és elhozák őt az oltártól; és eljövén meghajtá magát Salamon király előtt; és monda Salamon király: Menj el a te házadhoz.

2 Mikor pedig elközelgett Dávidnak ideje, hogy meghaljon, parancsot ada Salamonnak az ő fiának, ezt mondván: **2** Én elmegyek az egész földnek útján; erősítsd meg magad és légy férfiú. **3** És őrizd meg az Úrnak a te Istenednek őrizetét, hogy az ő után járr, és megőrizzed az ő rendeléseit, parancsolatit és ítéleteit, és bizonysgájtéleit, a mint meg van írva a Mózes törvényében: hogy előmented legyen mindenekben, a melyeket cselekedéndesz, és mindenütt, valamerre fordulándasz; **4** Hogy megteljesítse az Úr az ő beszédét, melyet szólott nékem, mondván: Ha megőrizéndik a te fiaid az ő útjokat, járván én előttem tökeletességgel, teljes szívök és teljes lelkök szerint; ezt mondván, mondon: Soha el nem fogy a férfiú te közüled az Izráelnek királyi székből. **5** Azt is jól tudod, mit cselekedett én velem Joáb, a Séruga fia, mit cselekedett az Izráel seregeinek két fővezérével, Abnerrel, a Nér fiával, és Amasával, a Jéter fiával, a kiket megölt, harczi vért ontván békességnék idején, és hintet harczi vért az ő derekának övére és az ő lábának saruira. **6** Cselekedjél a te bölcseséged szerint, és ne engedd, hogy megosztván, békességgel menjen a koporsóba. (*Sheol h7585*) **7** De a gileádbeli Barzillainak fiaival cselekedjél irgalmaságot, és legyenek a te asztalod vendégei, mert így közeledtek ők is hozzám, mikor Absolon, a te testvéred elől menekültem. **8** És íme veled van Sémei, Gérának fia, a Bahurimbeli Benjáminita, a ki gyalázatosan szidalmazott akkor, mikor Mahanáimbára mentem; de aztán, mikor elém alájött a Jordánohoz, megesküdtem néki az Úrra, és mondék: Nem ölek meg téged fegyverrel; **9** Te azonban ne hagyd őt büntetés nélkül, és mivel eszes férfiú vagy, tudod, mit kelljen cselekedned vele, hogy az ő vénségét vérrel bocsássad a koporsóba. (*Sheol h7585*) **10** Azután elaludt Dávid az ő atyáival, és eltemetteték a Dávid városában. **11** Az idő pedig, a melyben uralkodék Dávid Izráelen, negyven esztendő. Hebronban uralkodék hétközönségei, Jeruzsálemben pedig uralkodék harminchárom esztendőig. **12** Azután Salamon ült Dávidnak, az ő atyának királyi székibe, és megerősödék az ő királyi birodalma felettese igen. **13** De Adónia, a Haggit fia

beméne Bethsabéhoz, a Salamon anyjához, és az monda: Békességes-é a te jöveteled? Ki felele: Békességes. **14** És monda: Beszédem volna veled. Monda az: Szólj. **15** Akkor monda Adónia: Te tudod, hogy az ország az enyém vala, és az egész Izráel reám néz vala, hogy én uralkodjam; de elvéteték az ország tőlem, és lón az én atyámfiáé, mert az Úrtól adattaték néki. **16** Most egy kérést kerek tőled, ne szégyenítsd meg orczámat. Az pedig monda: Beszélj! **17** És monda: Beszélj, kérlek Salamon királyljal; mert ő a te kérésedet meg nem veti, hogy adja nékem a Súnemből való Abiságot feleségül. **18** Felele Bethsabé: Jól van, majd szólok mellettes a királynak. **19** És beméne Bethsabé Salamon királyhoz, hogy beszéljen vele Adónia érdekében; és felkele a király, és elébe menvén meghajtá magát előtte, és leüle királyi székibe; és széket tétete a király anyjának, hogy üljön az ő jobbkeze felől. **20** És monda Bethsabé: Egy kis kérést kerek tőled, ne szégyenítsd meg orczámat. És monda néki a király: Kérj édes anyám; mert nem szégyenítem meg orczádat. **21** Monda ő: Adassék a Súnemből való Abiság Adóniának, a te testvérednek feleségül. **22** Akkor felele Salamon király, és monda az ő anyjának: De miért kérde te a Súnembeli Abiságot Adóniának? Kérdez néki az országot is; mert ő az én bátyám, és vele egyetért Abjátár pap, és Joáb, a Séruga fia. **23** És megesküvék Salamon király az Úrra, mondván: Úgy cselekedjék velem az Isten, és úgy segéljen, hogy Adónia a saját élete ellen szólotta ezt a beszédét! **24** Most azért él az Úr, a ki megerősített engem és ültetett engem az én atyámnak, Dávidnak királyi székibe, és a ki házat szerzett nékem, a mint megmondotta volt: ma Adóniának meg kell halnia! **25** Elküldé azért Salamon király Benjáját, a Jójáda fiát, aki levágá őt, és meghala. **26** Abjátár papnak pedig monda a király: Menj el Anathótba, a te jóságodba, mert halálnak fia vagy; de ma meg nem öletlek, mivel te hordoztad az Úr Istennek ládáját Dávid, az én atyám előtt, és mivel az én atyámnak minden nyomorúságaiban részes voltál. **27** És kiúzé Salamon Abjátár, hogy ne legyen az Úrnak papja, hogy beteljesedjék az Úrnak beszéde, a melyet szólott vala az Éli háza felől Silóban. **28** És eljutott ez a hír Joához, mert Joáb Adóniához hajlott vala, noha azelőtt nem hajlott vala Absolonhoz, és elifta Joáb az Úrnak sátorába, és megfogá az oltárnak szarvait. **29** Hírül adák pedig Salamon királynak, hogy Joáb az Úrnak sátorához futott, és íme az oltár mellett áll. Ekkor elküldé Salamon Benjáját, a Jójáda fiát, mondván: Menj el, vágd le őt. **30** Mikor pedig Benjája az Úrnak sátorához ért, monda néki: Ezt mondja a király: Jójj ki. Kinek felele Joáb: Nem, itt akarok meghalni. És megvívé Benjája a királynak e dolgot, mondván: Így szólott Joáb és így felelt nékem. **31** És monda néki a király: Cselekedjél úgy, a mint szólott; vágd le őt és temesd el, hogy elvedd az ártatlant vért, a melyet kiontott Joáb, én rólam és az én atyámnak házáról. **32** És fordítsa az Úr az ő fejére az ő vérét, a miért nálánál igazabb és jobb két férfira támadott, és megölé őket fegyverrel az én atyámnak, Dávidnak tudta nélkül, tudniliik Abnert, Nérnek fiát, az Izráel seregének fővezérét és Amasát, Jéternek fiát, Júda vitézeinek fővezérét. **33** Ezeknek a vére téren Joáb fejére és az ő magvának fejére mindenörök: Dávidnak pedig és az ő magvának és az ő házának és királyi székének békessége

legyen az Úrtól mindenrőkké. 34 És elméne Benája, Jójada fia, és reá rohanván megjölé ōt; és eltemették az ō házában, a pusztában. 35 Rendelé pedig a király a Jójada fiát ō helyette a sereg fölé, és Sádók papot rendelé a király Abjátár helyett. 36 És elkülde a király, és magához hivatá Sémeit, és monda néki: Építs házat magadnak Jeruzsálemben és lakjál ott; és onnét ne menj ki se ide, se tova. 37 Mert valamely nap kimenéndesz, és általmenéndesz a Kidron patakján, tudd meg, hogy meg kell halnod, a te véred lészen tennen fejeden. 38 És monda Sémei a királynak: Tetszik nékem e beszéd; a miképen szólott az én uram, a király, a képen cselekeszik a te szolgád; és sok ideig lakék Sémei Jeruzsálemben. 39 Lón azonban három esztendő mulva, hogy Sémeinek két szolgája elszököt Ákishoz, Maaka fiához, a Gáthbeli királyhoz; és hírül adák Sémeinek, mondán: Ímé a te szolgáid Gáthban vannak. 40 Ekkor felkelt Sémei, és megnyergelé szamarát, és elméne Gáthba Ákishoz, hogy megkeresse az ō szolgáit. Oda érvén Sémei, meghozá szolgáit Gáthból. 41 Hírül adák pedig Salamonnak, hogy elment Sémei Jeruzsálemből Gáthba, és hazá jött. 42 Akkor elküldte a király, és magához hivatá Sémeit, és monda néki: Nemde esküvessel kényszerítettelek-é téged az Úrra, és bizonyásogtettem néked, ezt mondán: Valamely napon kimenéndesz, s ide s tova menéndesz, bizonynal tudjad, hogy meghalsz; és azt mondád nékem: Tetszik e beszéd, megértem. 43 Miért nem tartottad hát meg az Úr előtt való esküést, és a parancsolatot, a melyet néked parancsoltam? 44 Monda annafelette a király Sémeinek: Te tudod mindazt a gonoszságot, a melyről a te szíved bizonyág, és a melyet atyámmal Dáviddal cselekedtél: az Úr most mindazt a gonoszságot a saját fejedre fordította. 45 Salamon király pedig áldott lészen, és Dávidnak királyi széke lészen állandó az Úr előtt mindenrőkké. 46 És parancsola a király Benájának, a Jójada fiának, a ki elméne, és levágá Sémeit, és meghala. És az ország megerősödék Salamon kezében.

3 Sögorságot szerze azután Salamon a Faraóval, az Égyptombeli királytal; és elvevé a Faraó leányát, és hozá Dávidnak városába, míg elvégez az ō házában és az Úr házában építését és Jeruzsálemnek kőfalat köröskörül. 2 De a nép áldozik vala a magas helyeken; mert nem építettem valaház az Úr nevének mind ez ideig. 3 Szereté pedig Salamon az Urat, járván Dávidnak, az ō atyájának parancsolatiban, kívéve, hogy a magas helyeken áldozott, és ott tömjénezett. 4 És mikor Gibeonba ment a király, hogy ott áldozék, mert ott volt a nagy magaslat, és Salamon azon az oltáron áldozott égőáldozatul ezer barnot: 5 Megjelenék Gibeonban az Úr Salamonnak azon éjjel álmaiban, és monda az Isten: Kérj, a mit akarsz, hogy adjak néked. 6 És monda Salamon: Te a te szolgáddal, az én atyámmal, Dáviddal nagy igalmasságot cselekedtél, a miképen ō is járt előttek híven, igazán és hozzád egyenes szívvel, és megtartottad néki ezt a nagy igalmasságot, hogy néki fiat adtál, a ki az ō királyi székében ül, a mint e mai napon megtetszik. 7 És most, óh én Uram Istenem, te tettek a te szolgádat királytá, Dávid, az én atyám helyett. Én pedig kicsiny gyermek vagyok, nem tudok kimenni és bejönni. 8 És a te szolgád a te néped között van, a melyet te magadnak választottál, nagy nép

ez, a mely meg nem számláltathatik, meg sem írottathatik a sokaság miatt. 9 Adj azért a te szolgádnak értelmes szívet, hogy tudja ítélni a te népedet, és tudjon választást tenni a jó és gorosz között; mert kicsoda kormányozhatja ezt a te nagy népedet? 10 És tetszék e beszéd az Úrnak, hogy Salamon ilyen dolgot kért. 11 Monda azért az Isten néki: Mivelhogy ezt kérted tőlem, és nem kértél magadnak hosszú életet, sem nem kértél gazdagságot, sem pedig nem kérted a te ellenségidnek lelkét; hanem bölcseséget kértél az ítélettétele: 12 Ímé a te beszéded szerint cselekszem, ímé adok néked bölcs és értelmes szívet, úgy hogy hozzád hasonló nem volt te előtted, és utánad sem támad olyan, mint te. 13 Sőt még a mit nem kértél, azt is megadom néked, gazdagságot és dicsőséget: úgy hogy a királyok között nem lesz hozzád hasonló senki minden te időben. 14 És ha az én útaimon járándasz, megörizvén az én végzéseimet és parancsolatimat, a miképen járt a te atyád, Dávid: meghosszabbítom életed idejét. 15 És mikor felserkent Salamon, ímé álom volt. És méne Jeruzsálemben, és álla az Úr szövetségének lánca elő, és áldozék egészen égőáldozatokat, és készíté hálaáldozatokat, és szerze nagy lakkot minden szolgáinak. 16 Abban az időben jött a királyhoz két parázna asszony, és megálla ō előtte. 17 És monda az egyik asszony: Kérlek uram, én és ez az asszony egy házban laktunk, és szültem ō nála abban a házban. 18 És harmadnappal az én szülésem után, ez az asszony is szült, és együtt valánk, senki idegen nem volt velünk a házban, hanem csak mi ketten valánk abban a házban. 19 És ennek az asszonynak éjszaka meghalt a fia: mert ráfeküdt. 20 És felkelt éjfélkor, és elvitte az én fiamat mellőlem, mert a te szolgálóleányod aludt, és azt maga mellé fekteté, míg az ō meghalt fiát én mellé fektette. 21 Mikor pedig hajnalban felkeltem, hogy megszoptassam az én fiamat: ímé, megholt; de reggel jól megnézegettén, látám, hogy az nem az én fiam, a kit én szültem. 22 Monda pedig a másik asszony: Nem úgy van, az én fiam az, a ki él, a te fiad pedig az, a ki meghalt. Amaz viszont monda: Nem, hanem a te fiad az, a ki meghalt, és az én fiam az, a ki él. És ekképen versengették a király előtt. 23 Akkor monda a király: Ez azt mondja: Ez az én fiam, a ki él, és a te fiad az, a ki meghalt; amaz meg ezt mondja: Semmiképen nem, hanem a te fiad az, a ki meghalt, és az én fiam az, a ki él. 24 És monda a király: Hozzatok nékem kardot! És mikor oda hozák a kardot a király elé, 25 Monda a király: Vágyátok két részre az eleven gyermeket, és adjátok az egyik részt egyiknek, a másikat pedig a másiknak. 26 Ekkor monda az az asszony, a kié vala az elő gyermek, a királynak, mert megindult szíve gyermekén: Kérlek, uram, adjátok néki az elő gyermeket, és ne öljétek meg ōt. A másik pedig azt mondja vala. Se enyim, se tied ne legyen; vágyátok ketté. 27 Akkor felele a király, és monda: Adjátok amannak az elő gyermeket, és meg ne öljétek azt, mert az az ō anyja. 28 És mikor hallotta az egész Izráel ezt az ítéletet, a melyet tett vala a király, félék a királynak orczáját, mert látták, hogy Isten bölcsesége van az ō szívében az ítélettétre.

4 És lón Salamon király az egész Izráel felett királytá. 2 Ezek valának pedig az ō főemberei: Azária, Sádók papnak fia. 3

Elihóref és Ahija, Sisának fiai íródeákok, Jósafát, az Ahilud fia, emlékíró vala. 4 És Benája, a Jójada fia, a sereg hadnagya; Sádók pedig és Abjátár papok. 5 És Azáriás, a Nátán fia, a tiszttartók előljárója; és Zábus, a Nátán fia, főtanácsos és a király barátja. 6 És Áhisár udvarbíró; Adónirám pedig, az Abda fia, kincstartó. 7 Vala pedig Salamonnak tizenkét tiszttartója az egész Izráelen, a kik ellátták a királyt és az ő háznépét: esztendőnként mindeniknek egy hónapig kellett az ellátásról gondot viselnie. 8 És ezek azoknak neveik: Húrnak fia az Efraim hegycsúcsán. 9 Dékernek fia Mákkásban, Sahálbimbán, Béth-Semesben és Elonban és Béth-Hanánban. 10 Hésednek fia Arúbotban, ő hozzá tartozott Szókó és Héfer egész fölide. 11 Abinádáb fiaié volt Dór egész határa. A Salamon leánya, Tátfát, vala néki felesége. 12 Bahana, az Ahilud fia, bírja vala Taanákat és Megiddót és egész Béth-Seánt, mely Sartána mellett vala Jezréel alatt, Béth-Seántól fogva mind Abela Méholáig és mind Jokmámon túl. 13 Gébernek fia, Rámóth Gileádban: övé valának Jáirnak, a Manasse fiának falui, melyek Gileádban valának; az övé volt az Argób tartománya, mely Básánban vala, hatvan nagy város köffällal és érczzárrakkal megerősítve. 14 Ahinádáb, Iddó fia Mahanáimban. 15 Ahirmaás Naftaliban; a Salamon leányát, Bosmátat vevé magának feleségül ő is. 16 Bahana, Khúsai fia, Áserben és Alóthban. 17 Jósafát, Paruákh fia, Issakharban. 18 Simei, Éla fia, Benjáminban. 19 Géber, Uri fia, a Gileád földében, Sihonnak, az Emoreus királynak földében, és Ógnak, a Básánbeli királynak földében; és ez egy tiszttartó bírja vala azt a földet. 20 És Júda és Izráel megsokasodott, olyan sok volt, mint a tenger mellett való föveny, és ettek, ittak és vigadtak. 21 Salamon pedig uralkodék minden országokon a folyóvíztől fogva egész a Filiszteusok földéig és Égyiptomnak határáig, és ajándékokat hoznak vala, és szolgálnak vala Salamonnak, életének minden idejében. 22 És Salamon eledele napoknáé ez vala: harmincz véka zsemlyeliszt és hatvan véka közösséges liszt; 23 Tíz hízlalt ökör, húsz füvön járt ökör és száz juh; a szarvasokon, őzeken, bivalokon és hízlalt madarakon kívül. 24 Mert ő uralkodék minden helyeken a folyóvizen túl Thífsától fogva egész Gázáig; minden királyon, a kik a folyóvizen túl valának; és békessége volt néki minden alattvalótól köröskörül. 25 És lakozék Júda és Izráel bátorsággal, kiki mind az ő szőlőtője és fügefája alatt. Dántól fogva Bersebáig; Salamonnak minden idejében. 26 És Salamonnak volt negyvenezer székérbe való lova az istállókban, és tizenkétezer lovajra. 27 És ezek a tiszttartók ellátták Salamon királyt és mindazokat, a kik a Salamon király asztalánál valának, kiki az ő hónapiján, minden fogyatkozás nélkül. 28 Azután árpát és szalmát is hoztak a lovaknak és a paripáknak arra a helyre, a hol a király volt, kiki az ő rendelete szerint. 29 És az Isten adott bölcseséget Salamonnak és igen nagy értelmet és mély szívet, mint a fövénnyel, mely a tenger partján van. 30 Úgy hogy a Salamon bölcsesége nagyobb volt, mint a napkelet minden fiainak bölcsesége és Égyiptomnak egész bölcsesége. 31 Sőt bölcsebb volt minden embereknel, még az Ezráhit Ethánnál is és Hémánnál, Kálkónál és Dardánál, a Máhol fiainál; és híre neve vala minden nemzetiségek között köröskörül. 32 És szerzé hármezer példabeszédét, és az ő énekeinek száma ezer és öt

volt. 33 Szólott a fákról is, a Libánon cédrusfájától az izsópig, a mely a falból nevekedik ki; és szólott a barmokról, a madarakról, a csúszó-mászó állatokról és a halakról is. 34 És jönek vala minden népek közül, hogy hallgassák a Salamon bölcseségett; a földnek minden királyaitól, a kik hallották vala az ő bölcseségett.

5 És Híram, Tírus királya elküldé az ő szolgáit Salamonhoz, mikor meghallotta, hogy őt kenték királyllyá az ő atya helyett; mert Híram szerette Dávidot teljes életében. 2 És külde Salamon Híramhoz, ezt izenével néki: 3 Te tudod, hogy Dávid, az én atyám nem építette házat az Úrnak, az ő Istenének nevének a háborúk miatt, a melyekkel őt körülvettek vala, míg nem az Úr az ő lábainak talpa alá vetette azokat; 4 De most az Úr, az én Istenemnek nékem nyugodalmat adott mindenfelől, úgy hogy semmi ellensegem és senkitől semmi bántásom nincs. 5 Íme azt gondoltam magamban, hogy házat építé az Úrnak, az én atyámnak, ezt mondva: A te fiad, a kit helyettesítetted a te királyi székebedre, ő épít meg azt a házat az én nevemnek. 6 Most azért parancsol meg, hogy vágjanak nékem cédrusfákat a Libánonon. Az én szolgáim is együtt lesznek a te szolgáiddal; a te szolgáidnak pedig jutalmát megadom néked minden szerint, a mit mondándasz; mert tudod, hogy nincsen mi közöttünk olyan ember, aki a favágáshoz úgy értene, mint a Sidonbeliek. 7 Mikor azért meghallotta Híram a Salamon izenetét, igen megörült, és monda: Áldott legyen e mai napon az Úr, aki Dávidnak bőlc fiat adott e nagy népen. 8 És elküldé Híram Salamonhoz, ezt izenével: Megérettettem a mi felől küldöttet hozzáim; én megteszem minden kivánságodat mind a cédrusfára, mind a fenyőfára nézve. 9 Az én szolgáim a Libánonról aláviszik a tengerre a fákat: én pedig azokat tutajokra rakatván, a tengeren addig a helyig vittem, a melyet te megízentsz nékem, és azokat ott kihányatom, és te vitesd el. Te pedig abban teljesítsd kivánságomat, hogy adj eldedet az én háznépmennek. 10 Ada azért Híram Salamonnak cédrusfákat és fenyőfákat, minden kivánsága szerint. 11 Salamon pedig ada Híramnak húszezer véka búzát az ő háznépének táplálására, és húszezer körus sajtolt olajat. Ezt adj vala Salamon Híramnak esztendőről-esztendőre. 12 Az Úr azért bőlcsességet ada Salamonnak, a mint megmondotta vala néki; és békesség lőn Híram és Salamon között, és ők szövetséget tőnek egymással. 13 Salamon király pedig robotosokat szedet az egész Izráelből; és harminczezer ember lőn robotossá. 14 A kiket aztán elküldé a Libánonra, minden hónapra tíz-tízezer ember egymás után. Egy hónapig a Libánon hegycsúcsának valának, két hónapig az ő házoknál. Adónirám vala pedig a robotosok feje. 15 Ezenkívül Salamonnak hetvenezer teherhordója, és nyolcvanezer kővágója volt a hegyen. 16 A pallérök fejedelmein kívül, a kikre Salamon a munkának igazgatását bízta volt, a kik hármezeren és háromszázan valának, a kik a munkálkodó népet szorgalmaztatták. 17 És megparancsolá a király, hogy nagy és drága köveket vágjanak ki, nevezetesen faragott köveket a ház fundamentumául; 18 Melyeket kifarángának a Salamon kőművesei és a Híram ácsai és a Gibleusok; és elkészíték a fákat és a köveket a ház építéséhez.

6 És megépíteték az Úrnak háza az Izráel fiainak Égyiptom földéből való kijövetele után a négyszáznyolcwanadik esztendőben, Salamon Izráel felett való uralkodásának negyedik esztendejében, a Zif hónapban, mely a második hónap. **2** És a ház, a melyet Salamon király az Úrnak építe, hatvan sing hosszú, húsz sing széles és harmincz sing magas volt. **3** És egy tornácz vala a ház temploma előtt, a melynek a hossza húsz sing volt, a háznak szélessége szerint; a szélessége pedig tíz sing volt a ház hosszában. **4** És építe a házon ablakokat is lezárt rostélyzattal. **5** És építe a ház falaira emeleteket köröskörül, a ház falai körül a szent helyen és a szentek szentjén, és készíte mellék helyiségeket körül. **6** Az alsó emelet belső szélessége öt sing, a középső szélessége hat sing és a harmadik szélessége hétféle sing volt, és bemélyedésekkel építe a ház körül kivülről, hogy az emeletek gerendái ne nyúljának be a ház falaiba. **7** Mikor pedig a ház építették, a kőbányának egészen kifaragott köveiből építették, úgy hogy sem kalapácsnak, sem fejszének, sem valami egyéb vasszerszámnak pengése nem hallattatott a háznak felépítésénél. **8** Az alsó emelet középső mellékhelyiségehez egy ajtó vezetett a ház jobb oldalán, és egy csiga-grádics vitt fel a középső emeletbe, és a középsőből a harmadikba. **9** Megépíté ekként azt a házat és elvégezé, és befedé a házat gerendákkal és cédrusfadéskákkal. **10** És megépíté az emeleteket az egész ház körül, a melyeknek magasságuk öt-öt sing volt, és a házhoz cédrusfagerendákkal ragasztattak. **11** És lón az Úrnak beszéde Salamonhoz, ezt mondván: **12** Ez ama ház, a melyet te építesz: Ha az én rendelésimben jársz, és az én ítétem szerint cselekszel, és megtartod minden én parancsolatimat, azokban járván: Én is bizonyára megerősítem veled az én beszédemet, a melyet szólottam Dávidnak, a te atyádnak; **13** És az Izráel fiai között lakozom, és nem hagyom el az én népemet, az Izráelt. **14** Megépíté azért Salamon azt a házat, és elvégezé azt. **15** És megbélelé a ház falait belől cédrusfával, a ház padlózatától egészen a padlásig beborítá belől fával; a ház padlózatát pedig beborítá fenyődeszkákkal. **16** És építe a ház hatalján egy húsz sing hosszú cédrusfa falat a padlózattól egész a padlásig, és építé azt a ház hatalós részének: szentek-szentjének. **17** Az előtte való szenthely hossza negyven sing volt. **18** Belülről az egész ház merő cédrus volt, kivésett sárkökkel és kinyilt virágbimbókkal, úgy hogy semmi kő ki nem látszott. **19** És a szentek-szentjét építé a ház belső részében, hogy abba helyhezesse az Úr szövetségének lágdátját. **20** A szentek-szentje belső részének a hossza vala húsz sing, a szélessége is húsz sing, a magassága is húsz sing, és beborítá azt finom aranynyal; az oltárt is beborítá cédrusdeszkákkal. **21** És Salamon beborította a házat belől finom aranynyal, és arany láncot vont a belső rész előtt, a melyet szintén bevont aranynyal. **22** Úgy, hogy az egész ház be volt vonva merő aranynyal, sőt az oltárt is, a mely a szentek-szentje előtt volt, egészen beborítá aranynyal. **23** És csinált a szentek-szentjébe két tíz sing magas Kérubot olajfából. **24** És öt sing volt az egyik Kérub szárnya, és öt sing a másik Kérub szárnya is, úgy, hogy az egyik szárnya végétől, a másik szárnya végéig tíz sing vala. **25** A másik Kérub is tíz sing volt; és mind a két Kérubnak mind

a mértéke, mind a faragása egy vala; **26** Úgy, hogy az egyik Kérub magassága tíz sing, és ugyanannyi a másik Kérubé is. **27** És helyezteté a Kérubokat a ház belsejébe, és a mint a Kérubok kiterjeszték szárnyukat, az egyiknek szárnya a ház egyik falát, a másik Kérub szárnya pedig a másik falát érte; de a ház közepén összeér egyik szárny a másikkal. **28** És beborítá a Kérubokat aranynyal. **29** És a ház összes falain köröskörül kívül és belől Kérubokat, pálmáfákat és kinyilt virágokat metszetett ki. **30** És beborítá még a ház padlóját is aranynal kívül és belől. **31** És a szentek-szentjének bemenetén csinálta ajtót olajfából, az ajtófélátk kiszögellése egy ötödrész volt; **32** És két ajtószárnyat olajfából, és metszete reájok Kérubokat, pálmáfákat és kinyilt virágokat, és beborítá azokat aranynyal; a Kérubokat is és a pálmáfákat is megaranyoztatá. **33** E képen csinált a templom szenthelyénél is négyszegletű ajtófélátkat olajfából. **34** És csinált két ajtót cziprusfából, és az egyik ajtón is két forgó ajtószárny volt, a másik ajtón is két forgó ajtószárny. **35** És metszete azokra Kérubokat és pálmáfákat és kinyilt virágokat, és beborítá aranynal, rá alkalmaztatva azt a metszsre. **36** Azután felépíté a belső pitvar három rend faragott kőből és egy rend cédrusgerendából. **37** Az ő uralkodásának negyedik esztendejében fundáltaték az Úrnak háza Zif hónapban. **38** És a tizenegyedik esztendőben, Búl havában, (mely a nyolczadik hónap) végezték el a ház, minden dolga és rendje szerint. És így építé azt a hét esztendeig.

7 Azután a maga házát építé Salamon tizenhárom esztendeig, a mely alatt elvégezé az ő házát egészen. **2** Megépíté a Libánon erdő házát is, melynek hossza száz sing vala, szélessége ötven sing, magassága harmincz sing; építé azt négy rend cédrusoszlopon és az oszlopokon cédrusgerendák valának. **3** És bepadlá cédrusdeszkákkal felül a gerendák felett, melyek valának negyvenöt oszlopon, mindenik renden tizenöt. **4** És három rend ablak rajta egymással átellenben, három-három ellenében. **5** És mind az ajtók és azoknak oldalfái négyzögük valának az ablakokkal együtt, és egyik ablak a másiknak átellenébe volt mind a három renden. **6** És építé az oszlopcsarnokot, a melynek hossza ötven sing és szélessége harmincz sing volt; és egy tornáczot ez elé, és oszlopokat és vastag gerendákat ezek elé. **7** És építé a trón-termet, ahol ítélt, a törvényházt, a melyet cédrusfával bélélt meg a padlózattól fogva fel a padlásig. **8** Azután a saját házát építé, a melyben ő maga lakott, a másik udvarba befelé a teremtől, hasonlóan a másikhoz, és építé egy házat a Faraó leányának is, a kit feleségül vett Salamon, hasonlót e teremhez. **9** Mindezek drágakövekből voltak, mérték szerint kifarágra, fűrészssel metszve minden oldalról, a fundamentomtól a tetőzeti, kívül is mind a nagy pitvarig. **10** Még a fundamentom is drága és nagy kövekből volt: tíz singnyi kövekből és nyolcz singnyi kövekből. **11** És ezeken felül voltak a mérték szerint faragott drágakövek és cédrusfák. **12** És a nagy pitvarban köröskörül három sor faragott kő és egy sor faragott cédrusgerenda volt, épen mint az Úr házának belső pitvara és a ház tornácsa. **13** És elkülde Salamon király, és elhozatá Hírámot Tírusból. **14** Ez egy özvegy asszonynak volt a fia a Naftali nemzetsegéből;

az ő atyja pedig Tírusbeli rézmíves ember vala; és ez teljes vala bölcseséggel, értelemmel és tudománnyal, hogy tudna csinálni mindenféle mítvet rézből. Ki mikor Salamon királyhoz jött, minden mítvet megcsinálta néki. **15** És formála két réz oszlopot, az egyik oszlop magassága tizennyolc sing volt, és tizenkét sing zsinór éri vala át mind a két oszlopot. **16** És készíté két gömböt érczből öntve, hogy azokat az oszlopok tetejére tegye, és öt sing magas volt az egyik gömb és öt sing magas volt a másik gömb. **17** Reczés mívű hálók, lánczművű zsinórök voltak a gömbökön, a melyek az oszlopok tetején valának; hétfolt volt az egyik gömbön, és hétfolt volt a másik gömbön is. **18** És megkészíté az oszlopokat, és két sor díszítést tett köröskörül az egyik hálón, hogy befedje a gömböket, a melyek az oszlopfőkön voltak; és így csinálá a másik gömböt is. **19** És a gömbök, a melyek a tornáczban levő oszlopok tetején voltak, liliom formájuk voltak, négy singnyiek. **20** Gömbök voltak a két oszalon, felül, közel a kidomborodáshoz, a mely a háló mellett volt. És kétszáz gránátalma volt sorban köröskörül a második gömbön. **21** És felállítá az oszlopokat a templom tornáczában; és felállítá a jobb oszlopot, és nevezé annak nevét Jákinnak, és felállítá a bal oszlopot, és nevezé annak nevét Boáznak. **22** És az oszlopok tetején liliomok formáltattak vala. És ilyen módon végezték el az oszlopok mítve. **23** És csinálá egy öntött tengert, mely egyik szélétől fogva a másik szélénig tiz sing volt, köröskörül kerek, és öt sing magas, és a kerületet harminc sing zsinór érte vala körül. **24** Valának pedig a peremén alól köröskörül formáltatva apró sártókök; tiz-tiz mindenik singben az egész tenger körül, az ilyen sártóköcskék két renddel valának öntve köröskörül a maga öntésében. **25** És tizenkét ökrön állott, három északra fordulva, három nyugatra, három délré és három naptámadatra, és a tenger fölül rajtok, hárrok pedig mind befelé. **26** És a vastagsága egy tenyérnyi volt, és a pereme olyan, mint a pohár ajaka, vagy a liliom virága, és kétézer báth fert bele. **27** És készíté tiz ércz-talpat, mindegyik talpat négy sing hosszúra, és négy sing szélesre, és három sing magasra. **28** És e talpak így voltak csinálva: oldalaik voltak, és az oldalak a szélpártázatok között voltak. **29** És az oldalakon, a melyek a pártázatok között voltak, oroszlánok, ökrök és Kérubok voltak, és a pártázatokon felül is ekként; az oroszlánok és ökrök alatt pedig cífrázatok voltak bevésett munkával. **30** És mindenik talpnak négy-négy réz kereke és réz tengelye volt, és a négy szegletek támaszok voltak; a mosdómedencén alul voltak e támaszok öntve, és mindegyiknek oldalan cífrázatok. **31** És a szája az ő kerekded fészkének belső részétől fogva oda felfelé egy singnyi volt, és a fészeknek szája kerekded vala, oszlopformára csinálva, másfél singnyi széles, és szájánál is szép metszések valának, és azoknak pártázatai négy szögűek valának, nem gömbölyűek. **32** És négy kerék volt a pártázatok alatt, és a kerekek tengelyei a talphoz voltak erősítve, és mindenik keréknek magassága másfél sing vala. **33** És e kerekek hasonlóak valának a szekérnek kereleihez, csakhogy a tengelyeik, kerékagyai, küllőik, talpaik minden öntve valának. **34** És négy vállacska csinált mindenik talp négy szegletén; magából a talpból jöttek ki a vállacska. **35** És e talp tetején fél singnyi kerekded magasság volt köröskörül, és a talp tetején voltak

annak tartókezei és pártázatai a maga öntéséből. **36** Metsze pedig annak tábláira, tartókezeire, pártázataira Kérubokat, oroszlánokat és pálmákat: mindenik az üres helye szerint, és koszorút köröskörül. **37** Így készítette a tiz talpat egy öntésből, egy mérték és forma szerint. **38** És csinálá tiz mosdómedencét is rézből, és mindenik mosdómedencébe negyven báth fér vala; és mindenik mosdómedencze négy singnyi vala, és a tiz talp mindenik egy-egy mosdómedencze vala. **39** És helyhezteté a talpak ötét a ház jobbfelől való részére, és ötét a ház balfelől való részére; a tengert pedig helyhezteté a ház jobbrérsze felől naptámadatra dél ellenére. **40** És készíté Híram még üstöket, lapátokat és medencéket, és elvégezé az egész munkát, a melyet Salamon királynak csinált az Úr házához; **41** Tudniillik a két oszlopot és a kerek gömböket, a melyek a két oszlop tetejére tettek, és a két hálót a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetejére tettek. **42** És a négyszáz gránátalmát a két hálóra; két rend gránátalmát minden hálóba, a két kerekded gömb befejezésére, a melyek valának az oszlopok tetején; **43** A tiz talpat és a talpakra való tiz mosdómedencét; **44** Az egy tengert és a tizenkét ökröt a tenger alá; **45** Fazekakat, lapátokat és medencéket. És mindenek az edények, a melyeket Híram Salamon királynak az Úr háza számára készített, csiszolt rézből voltak. **46** A Jordán völgyében önteté ezeket a király az agyagos földben, Sukhot és Sártán között. **47** És mindeneket az edényeket Salamon méretlen hagyá, a réznek felettesebb való sokasága miatt. **48** És megcsináltata Salamon minden egyéb felszerelést is, mely az Úr házához szükséges volt: az arany oltárt, az arany asztalt, melyen a szent kenyerek állottak. **49** És a gyertyatartókat színaranyból, ötöt jobbfelől és ötöt balfelől a szentek-szentje elé, és arany virágokat, lámpákat, és hamvverőket. **50** Azután csészéket, késéket, medencéket, tömjénezőket és serpenyőket színaranyból, sőt a belső ház, a szentek-szentje és a szenthely ajtaiak sarkait is mind aranyból. **51** És ilyenképen elvégezték az egész mű, a melyet Salamon király csinálá az Úrnak házához. És bevívé Salamon az ő atyjától, Dávidtól az Istennek szenteltetett jóságot, az ezüstöt, aranyat és az edényeket és azokat is az Úr házának kincsei közé tevé.

8 Akkor összegyűjté Salamon az Izráel véneit és a nemzetiségeknek minden fejeit, az Izráel fiai atyaiknak fejedelmeit Salamon királyhoz Jeruzsálembé, hogy az Úr szövetségének látáját felvígék a Dávid városából, mely a Sion. **2** És felgyűlének Salamon királyhoz az Izráel minden férfiai az Ethánim havában, az ünnepen; ez a hetedik hónap. **3** Mikor pedig eljöttek mindenjára az Izráel vénei: felvezék a papok a látát, **4** És felvivé az Úr látáját, a gyülekezetnek sátorát, és mindenik szent edényeket, melyek valának a sátorban, és felvivék azokat a papok és a Léviták. **5** És Salamon király és az Izráel egész gyülekezete, a mely ő hozzá gyűlt, megven vala ő vele a láda előtt, áldozván juhokkal és ökrökkel, melyek meg sem számláltathatnának, sem pedig meg nem irattathatnának a sokaság miatt. **6** És bevívék a papok az Úr szövetségének látáját az ő helyére a ház belső részébe, a szentek-szentjeibe, a Kérubok szárnyai alá. **7** Mert a Kérubok kiterjesztek vala

szárnyaikat a láda helye felett, és befedik vala a Kérubok a látót és annak rúdjait felülről. 8 És a rudak olyan hosszúak voltak, hogy azok vége látható volt a szenthelyen a szentek-szentjének első része felől; azonban kívül nem voltak láthatók; és ott vannak minden napig. 9 És nem volt egyéb a lágában, mint csak a két kőtábla, a melyeket Mózes a Hórebnnél helyezett bele, mikor az Úr szövetséget kötött az Izráel fiaival, mikor kijövének Egyiptom földéből. 10 Mikor pedig kijöttek a papok a szenthelyből: kód tölte be az Úrnak házát, 11 Úgy, hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálatjokban a kód miatt; mert az Úr dicsősége töltötte vala be az Úrnak házát. 12 Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy ő lakoznék ködben. 13 Építve építettem házat néked lakásul; helyet, ahol örökké lakjál. 14 Azután megfordult a király, és megáldá Izráel egész gyülekezetét és az Izráel egész gyülekezete felállott. 15 És monda: Áldott legyen az Úr, Izráelnak Istene, aki szólott az ő szája által Dávidnak, az én atyámnak; és azt az ő hatalmasságával beteljesítette, mondván: 16 Attól a naptól fogva, a melyen kihoztam az én népemet, az Izráelt Egyiptomból, soha nem választottam egyetlen várost sem az Izráel minden nemzetiségi közül, hogy ott nékem házat építenének, a melyben lenne az én nevem; hanem csak Dávidot választottam, hogy ő legyen az én népem, Izráel felett. 17 És ámbár az én atyám, Dávid már elvégezte volt, hogy ő épít házat az Úrnak, Izráel Istene nevének; 18 De az Úr azt mondá Dávidnak, az én atyámnak: Azt, hogy arra gondoltál, hogy az én nevemnek házat építs, jól cselekedted, hogy szívedben ezt végezed; 19 Mégis nem te építesz házat nékem, hanem a te fiad, aki a te ágyékodból származik, az épít házat az én nevemnek. 20 És beteljesítés az Úr az ő beszédét, a melyet szólott; mert felkelék az én atyám, Dávid helyett, és ülék az Izráel királyi székibe, a miképen megmondotta vala az Úr, és megépítémen a házat az Úr, Izráel Istene nevének. 21 És helyet szerzettem ott a lánának, a melyben az Úrnak szövetsége vagyon, a melyet szerzett a mi atyáinkkal, mikor kihozta őket Egyiptom földéből. 22 És oda állott Salamon az Úr oltára elő, az Izráel egész gyülekezetével szembe, és felemelé kezeit az ég felé, 23 És monda: Uram, Izráel Istene! nincsen hozzád hasonló Isten, sem az égből ott fenn, sem a földön itt alant, aki megtartod a szövetséget és az irgalmaságot a te szolgádnak, a kik te előtterm teljes szívvel járnak; 24 A ki megtartottad azt, a mit a te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak szólottál; mert magad szólottál néki, és a te hatalmaddal beteljesítetted, a mint e mai napon megtetszik. 25 Most azért Uram, Izráel Istene, tartsd meg, a mit a te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak igértél, ezt mondván: A te magodból való férfiú el nem fogy én előttem, aki az Izráel királyi székibe üljön; csakhogy a te fiaid őrizzék meg az ő útjokat, hogy én előttem járjanak, a mint te én előttem jártál. 26 Most teljesítsd be, Izráel Istene, a te szavaidat, a melyeket szólottál a te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak. 27 Vajon gondolható-é, hogy lakozhatnék az Isten a földön? Íme az ég, és az egeknek egei be nem foghatnak téged; mennyivel kevésbbé a ház, a melyet én építettem. 28 De tekints a te szolgád imádságára és könyörgésére, óh Uram, én Istenem, hogy meghalljad a dicséretet és az imádságot, a melylyel a te szolgád könyörög előtted e mai napon; 29 Hogy a te szemeid

e házra nézzenek éjjel és nappal, e helyre, a mely felől azt mondottad: Ott lészen az én nevem; halgasd meg ez imádságot, a melylyel könyörög a te szolgád e helyen. 30 És halgasd meg a te szolgádnak és a te népednek, az Izráelnek könyörgését, a kik imádkozádanak e helyen; halgasd meg lakhelyedből, a mennyekből, és meghallgatván légy kegyelmes! 31 Mikor vétkezéndik valaki felebarátja ellen, és esküre kötelezettek, hogy megesküdék és ő ide jő, megesküszik az oltár előtt ebben a házban: 32 Te halgasd meg a mennyekből, és vidd véghez, és tégy igazat a te szolgád között, kárhoztatván az istentelent, hogy fején teljék a mit keresett; és megigazítván az igazat, megfizetvén néki az ő igazsága szerint. 33 Mikor megverettetik a te néped, az Izráel, az ő elleniségeitől, mivel ellened vétkeztek, és hozzád megtéréndenek, és vallást teéndenek a te nevedről, és néked imádkozádanak és könyörgédenek e házban: 34 Te halgasd meg a mennyekből, és bocsásd meg az Izráelnek, a te népednek vétkeztét; és hozd vissza őket arra a földre, a melyet adtál az ő atyáinknak. 35 Mikor berekesztetik az ég, és nem lészen eső, mert ellened vétkeztek; és imádkozádanak e helyen, és vallást teéndenek a te nevedről, és megtéréndenek az ő bűnökől, mert te szorongatod őket: 36 Te halgasd meg őket a mennyekből, és légy kegyelmes a te szolgádnak és az Izráelnek, a te népednek vétke iránt, tanítsd meg őket a jó útra, a melyen járjanak; és adj esőt a te földedre, a melyet örökségül adtál a te népednek. 37 Éhség ha lesz e földön, ha döghalál, aszál, ragya, sáska, cserebogár; ha ellenség szállja meg kapuit; vagy más csapás és nyavalva jövend reájok: 38 A ki akkor könyörög és imádkozik, legyen az bárki; vagy a te egész néped, az Izráel, ha elismeri kiki az ő szívére mért csapást, és kiterjeszténi kezeti e ház felé: 39 Te halgasd meg a mennyekből, a te lakhelyedből és légy kegyelmes, és cselekedd azt, hogy kinek-kinek fizess az ő útai szerint, a mint megismerted az ő szívét, mert egyedül csak te ismered minden embernek szívét. 40 Hogy féljenek téged mind éltig, míg e földnek színén lakoznak, a melyet adtál a mi atyáinknak. 41 Sőt még az idegen is, aki nem a te néped, az Izráel közül való, ha eljövend messze földről a te nevedért; 42 (Mert meghallják a te nagyságos nevedet és a te hatalmas kezdetet és kinyújtott karodat), és eljövén imádkozánd e házban: 43 Te halgasd meg a mennyekből, a te lakhelyedből, és add meg az idegeneket mindazt, a miért könyörög néked, hogy mind az egész földön való népek megismerjék a te nevedet, és féljenek úgy téged, miképen a te néped az Izráel; és ismerjék meg, hogy a te nevedről neveztetik ez a ház, a melyet én építettem. 44 Ha a te néped hadba megy ki az ő ellenisége ellen, az úton, a melyen te küldök el, és imádkozándik az Úrhoz, fordulván az úton e város felé, a melyet te magadhak választottál és e ház felé, a melyet építettem a te nevednek: 45 Halgasd meg a mennyekből az ő imádságokat és könyörgésöket, és szerezz nékik igazságot. 46 Ha te ellened vétkezéndenek, – mert nincsen ember, aki ne vétkeznék – és megharagudván reájok, ellenség kezébe adádonд, és fogva elvíéndik őket azok, a kiktől megfogattak, az ellenségnak földére, messze vagy közel; 47 És eszükre térnek a földön, melyre fogva vitettek, és megtérvén könyörgenek néked azoknak földökön, a kiktől fogva elvittek,

mondván: Vétkéztünk, hamisan és istentelenül cselekedtünk!

48 És megtéréndenek te hozzád teljes szívökből és lelkökből, az Ő ellensegöknek földében, a kik ōket fogva elvitték, és imádkozádanak hozzád az Ő földöknek útja felé fordulva, a melyet adtál az Ő atyáknak, és a város felé, a melyet magadnak választottál, és e ház felé, a melyet a te nevednek építettem: **49** Hallgasd meg a mennyekből, a te lakheyedből az Ő imádságokat és könyörgésöket, és szerezz nékik igazságot; **50** És légy kegyelmes a te néped iránt, a kik ellened vétkezédenek, és minden bűneik iránt, a melyekkel ellened vétkeztek; és szerezz kedvességet nékik azok előtt, a kik ōket fogva tartják, hogy könyörüljenek rajtok; **51** Mert ōk a te néped és örökséged, a kiket kihoztál Égyptomból, a vaskemencze közepéből, **52** Hogy a te szemeid nézzenek a te szolgádnak imádságára és a te népednek az Izráelnek könyörgésére; meghallgatván ōket mindenkor, mikor téged segítségül hívnak. **53** Mert te különválasztottad ōket magadnak örökségül a földnek minden népei közül; a miképen megmondottad volt Mózes, a te szolgád által, mikor kihoztad a mi atyáinkat Égyptomból, Uram Isten! **54** És mikor elvégezte Salamon az Úr előtt való minden imádságát és könyörgését, felkele az Úr oltára elől, és megszünök az Ő térdein való állástól, és kezeinek az égbe felemelésétől. **55** És felállván megáldád az Izráel egész gyülekezetét, felszóval ezt mondván: **56** Áldott legyen az Úr, a ki nyugodalmat adott az Ő népének, az Izráelnek, minden ō beszéde szerint, csak egy beszéde is hiábavaló nem volt minden ō jó beszédei közül, a melyeket szólott Mózes, az Ő szolgája által. **57** Az Úr, a mi Istenünk, legyen velünk, a miképen volt a mi atyáinkkal, ne hagyjon el minket, el se távozzék tőlünk, **58** Hanem hajtsa magához a mi szívünket, hogy járunk minden ō útaiban, és őrizzük meg az Ő parancsolatit, rendeléseit és végzsít, a melyeket a mi atyáinknak parancsolt. **59** És ezek a szavak, a melyekkel imádkoztam az Úr előtt, legyenek jelen az Úr előtt a mi Istenünk előtt éjjel és nappal, hogy ítéletet tegyen az Ő szolgájának és az Ő népének, az Izráelnek, minden időben, **60** Hogy megismerjék a földön minden népek, hogy csak az Úr az Isten, és hogy Ő kívülötte nincsen más. **61** És a ti szívetek legyen tökéletes az Úrholz, a mi Istenünkhez, hogy járjatok az Ő rendeléseiben, és őrizzétek meg az Ő parancsolatit, miképen e mai napon. **62** És a király és az egész Izráel Ő vele, áldozatokat áldozának az Úr előtt. **63** És Salamon áldozék háláadó áldozatul, a melyet áldozék az Úrnak: huszonkétezer ökröt, százhúszezer juhot. És e képen szentelék fel az Úr házát a király és az Izráel minden fiai. **64** Ugyanazon napon szentelé fel a király a középső pitvart, mely az Úrnak háza előtt vala; mert ott szerze egészen égőáldozatokat, ételáldozatokat és hálaáldozatok kövéreit. Mert a rézoltár, mely az Úr előtt állott, kisebb volt, mintsem reá fert volna az égőáldozat, az ételáldozat és a hálaáldozatok kövére. **65** És Salamon ünnepet szerze ebben az időben, és vele együtt az egész Izráel; egy nagy gyűlést Hámát határártól fogva Égyptom határáig, az Úr előtt, a mi Istenünk előtt, hét napig és újra hét napig, azaz tizennégy napig. **66** És a nyolczadik napon elbocsátá a népet. És áldák a királyt, és elmenének az Ő hajlékaikba örömmel és

víg szível, mindama jók felett, a melyeket cselekedett az Úr az Ő szolgájával, Dáviddal, és az Izráellel, az Ő népével.

9 És lőn, mikor elvégezte Salamon az Úr házának és a király házának építését, és minden a mit kívánt és a mit akart építeni Salamon: **2** Megjelenék az Úr Salamonnak másodszori, a miként megjelent volt néki Gibeonban. **3** És monda néki az Úr: Meghallgattam a te imádságodat és könyörgésedet, a melylyel könyörgöttél előttem: Megszenteltem e házat, a melyet építettél, abba helyhezettévé az én nevemet mindörökké, és ott lesznek az én szemeim, és az én szívem mindenkor. **4** És ha te előttem járándasz, a mint járt Dávid, a te atyád, egyenes és tökéletes szível, úgy cselekedvén mindenekben, a mint néked megparancsoltam, az én rendelésimet és végzésimet megtartáridod; **5** Megerősíttem a te birodalmadnak trónját az Izráelben mindörökké, a mint megígértem volt Dávidnak a te atyádnak, mondván: Nem fogy el a te nemzetiségedből való férfiú az Izráel királyi székéből. **6** De hogya elszakadtok ti és a ti fiatalok én tőlem, és meg nem őrizénditek az én parancsolatimat és végzésseimet, melyeket előtökbe adtam; hanem elmentek, és idegen istenekek szolgáltok, és meghajtoltak azok előtt: **7** Kigynomlám az Izráelt a föld színéről, a melyet nékik adtam; e házat, melyet az én nememnek szenteltem, elvettem szemeim elől, és az Izráel példabeszédül és meséül lászen minden nép előtt. **8** És bár e ház felséges, mégis a kik elmennek mellette, elcsodálkoznak, felkiáltanak, és azt mondják: Miért cselekedett így az Úr ezzel a földdel és ezzel a házzal? **9** És azt felelik: Azért, mert elhagyták az Urat, az Ő Istenöket, a ki az Ő atyáinkat kihozta volt Égyptom földéből, és idegen istenekekhez ragaszkodtak, és azokat imádták, és azoknak szolgáltak: ezért bocsátá Ő reájok az Úr mind ezt a nyomorúságot. **10** És lőn a húsz esztendő végén, a mialatt Salamon a két házat, az Úr házát és a király házát megépíté, **11** A melyekhez Híram, Tírus királya adott volt ajándékban Salamonnak cédrusfákat, fenyőfákat, aranyat egész kivánsága szerint: ada Salamon király Híramnak húsz várost Galileának földén. **12** És kiméne Híram Tírusból, hogy megnézze azokat a városokat, a melyeket Salamon néki ada, de nem tetszettek azok néki. **13** És monda: Miféle városok ezek, atyámfia, a melyeket nékem adtál? És Kábul földnek nevezé azokat mind e mai napig. **14** Küldött vala pedig Híram a királynak százhúsz tálantom aranyat. **15** És ez az összege annak az adónak is, a melyet kivetett volt Salamon király, hogy megépíthesse az Úr házát, és a maga házát, és Millót, és Jeruzsálem kőfalait, és Kháczort, Megiddót és Gézert. **16** Mert a Faraó, Égyptom királya, feljött volt, és meghódítá Gézert, és felégette tűzzel, és a Kananeusokat, a kik a városban laktak, megölte, és adá azzt ajándékban az Ő leányának, a Salamon feleségének. **17** És megépíté Salamon Gézert és az alsó Bethoront; **18** Bahalátot és Thadmort a pusztában, azon a földön; **19** És a tárházak minden városait, a melyek a Salamonéi valának, a szekerek városait, és a lovagok városait, és mindeneket, a melyeknek építéséhez Salamonnak kedve volt Jeruzsálemben és a Libánonon, és az Ő birodalmának egész földén. **20** És minden a népet, a mely megmaradt volt az Emoreusoktól, Hitteusoktól, Perizeusoktól, Hivveusoktól,

Jebuzeusoktól, a kik nem valának az Izráel fiai közül. 21 Azoknak fiait, a kik ő utánok azon a földön maradtak volt, a kiket az Izráeliták ki nem irhattak, Salamon jobbágyokká tette minden e mai napig. 22 De az Izráel fiai közül senkit nem vetett Salamon szolgálat alá, hanem ezek hadakozó férfiak voltak és ő szolgái és főemberei és hadnagyai és az ő szekereinek és lovagjainak fejei. 23 És a hivatalnokoknak, a kik Salamon munkáinak élén állottak, száma ötszázötven volt, a kik igazgatták a népet, a mely dolgozott a munkán. 24 És a Faraó leánya felméne a Dávid városából a maga házába, a melyet Salamon épített néki. Akkor építé meg Millót is. 25 És áldozék Salamon minden esztendőben háromszor, őrő és háláaldozatot azon az oltáron, a melyet épített vala az Úrnak, és áldozik vala jöllattal azon, a mely az Úr előtt vala. És elvégez a házat. 26 És hajókat is csináltata Salamon király Esióngáberben, a mely Elót mellett van a Veres tenger partján, az Edom földén. 27 És elküldé Híram az ő szolgáit a hajókon, a kik jó hajósok és a tengeren jártasak valának, a Salamon szolgáival. 28 És egész Ofirig menének, és hozának onnét négyszázhúsz tálentom aranyat, és vivék azt Salamon királyhoz.

10 A Séba királynéasszonya pedig hallván Salamonnak híréit és az Úr nevét, eljöve, hogy megkísértesse őt nehéz kérdésekkel. 2 És bejöve Jeruzsálembe igen nagy sereggel és tevékkel, a melyek hoznak vala fűszerszámokat, igen sok aranyat és drágaköveget, és Salamonhoz méne, és szóla vele mindenekről, a melyek szívén voltak. 3 És Salamon megfelelt néki mindenre, semmi sem volt a király előtt elrejtve, a mire ne tudott volna néki felelni. 4 És a mikor látta Séba királynéasszonya Salamonnak minden bölcseségét, és a házat, a melyet épített vala; 5 És az ő asztalanak étkeit, és szolgáinak lakásait, és szolgái udvarlásának módját, és azok öltözeteit, és pohársékeit, és az ő áldozatját, a melylyel az Úrnak házában áldozott: a lélekzete is elállott; 6 És monda a királynak: Mind igaz, a mit az én földemben hallottam volt a te dolgaid felől és a te bölcseségedről, 7 De én hinni sem akartam azokat a beszédeket, míg én magam el nem jöttem, és szemeimmel nem láttam. És íme nékem a felét sem beszéltek el: te meghaladtad bölcseséggel és jósággal a hírt, a melyet hallottam felőled. 8 Boldogok a te embereid, boldogok ezek a te szolgáid, a kik udvarlanak néked mindenkor, és hallhatják a te bölcseségedet: 9 Legyen az Úr, a te Istened áldott, a ki kedvelt téged, hogy az Izráel királyi székeibe ültetett, mert szerette az Úr az Izráelt mindörökké, és királytá tett téged, hogy ítéletet és igazságot szolgáltass. 10 És ada a királynak száz és húsz tálentom aranyat, és igen sok fűszerszámot és drágakövet. Nem hoztak azután ilyen és ennyi sokaságú fűszerszámot, a mennyit Séba királynéasszonya ada Salamon királynak. 11 És a Híram hajója is, mely aranyat hozott Ofirból, ébenfát is hozott Ofirból nagy bőséggel és drágaköveget. 12 És csinálna a király az ébenfából oszlopokat az Úr házába és a király házába, és az éneklőknek hegedűket és lantokat; nem hoztak soha többé olyan ébenfákat, és nem is látta olyanokat mind e mai napig. 13 És Salamon király ada a Séba királynéasszonyának minden, a mit csak kívánt és kért tőle, azokon kívül, a melyeket

gazdagságához képest ada Salamon király néki. Annakutána megtére, és méne az ő földébe szolgáival egyetemben. 14 Vala pedig mértéke az aranynak, a mely kezéhez jő vala Salamonnak minden esztendőben, hatszáz és hatvanhat tálentom arany. 15 Azonkívül, a mi jó vala az árus emberek től és a fűszerszámokkal kereskedő kalmárok től, és minden az Arábiabeli királyoktól, és annak a földnek tisztártatóitól. 16 És csináltata Salamon király kétszáz paizst tiszta vert aranyból; mindenik paizsra hatszáz aranyat adott. 17 És háromszáz kerek paizst vert aranyból, három font aranyat ada mindenik paizsra: és azokat a király helyhezteté Libánon erdő házába. 18 És készíte a király elefántcsontból egy nagy királyi széket és beborítá azt finom aranynal. 19 Hat grádicsa volt e királyi széknek és e szék teteje kerekded vala hátul, és karjai valának mindenfelől az ülés mellett, és két oroszlán állva ott a karoknál. 20 És tizenkét oroszlán állva ott kétfelől a grádics hat lépésén. Senki soha olyant nem csinált egyetlen országban sem. 21 És Salamon királynak összes ivóedényei aranyból voltak, és a Libánon erdő házának összes edényei tiszta aranyból; nem volt azok között semmi ezüst, mert annak semmi becse nem vala Salamon idejében. 22 Mert a király Társis hajójá, a mely a tengeren Híram hajójával járt, minden három esztendőben egyszer fordult meg, s hozott a Társis hajó aranyat, ezüstöt, elefántcsontokat, majmokat és pávákat. 23 És feljebb magasztaltaték Salamon király gazdagsággal és bölcseséggel a földön való minden királyoknál. 24 És minden az egész föld kívánja vala látni Salamont, hogy hallhatnák az ő bölcseségét, melyet Isten az ő szívébe adott volt. 25 És azok néki ajándékot hoznak vala, ezüst és arany edényeket, öltözeteiket, hadi szerszámokat, fűszerszámokat, lovakat, ösvényeket, esztendőnként. 26 És gyűjte Salamon szekereket és lovagokat, úgy hogy ezer és négyszáz szekere, és tizenkétezer lovagja volt néki, a kiket helyheztet a szekerek városaiba, és a király mellé Jeruzsálemben. 27 És felhalmozá a király Jeruzsálemben az ezüstöt mint a követ, és a czeđrust, mint a vad fügefákat, a melyek nagy tömegben vannak a mezőn. 28 És Salamonnak Égyptomból hozának lovakat, és a király kereskedői sereggel vették volt a lovakat megszabott áron. 29 És egy-egy székér hatszáz ezüst siklusért és egy-egy ló százötven siklusért ment fel és jött ki Égyptomból, és ugyancsak ök szállították ezeket a Hitteusok királyainak és Síria királyainak. **11** Salamon király pedig megszerete sok idegen asszonyt, még pedig a Faraó leányán kívül a Moabiták, Ammoniták, Edomiták, Sídonbeliek és Hitteusok leányait, 2 Olyan népek közül, a kik felől azt mondotta volt az Úr az Izráel fiainak: Ne menjetek hozzájok, és őket se engedje tek magatokhoz jóni, bizonyára az ő isteneik után hajtják a ti szíveteket. Ezekhez ragaszkodék Salamon szeretettel. 3 És valának néki feleségei, hétszáz királynéasszony és háromszáz ágyas; és az ő feleségei elhajták az ő szívet. 4 És mikor megvénült Salamon, az ő feleségei elhajták az ő szívet az idegen istenek után, úgy hogy nem volt már az ő szíve tökéletes az Úrhoz, az ő Istenéhez, a mint az ő atyjának, Dávidnak szíve. 5 Mert Salamon követi vala Astoretet, a Sídonbeliek istenét, és Milkómot, az Ammoniták útálatos bálványát. 6 És gorosz dolgot cselekedék Salamon az Úr szemei előtt, és nem követé olyan tökéletességgel az

Urat, mint Dávid, az ő atyja. 7 Akkor építé Salamon templomot Kámosnak, a Moábiták útálatos bálványának a hegyen, a mely Jeruzsálem átellenében van, és Moloknak, az Ammon fiai útálatos bálványának. 8 És ekképen cselekedék Salamon mind az ő idegen feleségeivel, a kik az ő isteneiknek tömjéneztek és áldoztak. 9 Megharaguvék azért az Úr Salamonra, hogy elhajlott az ő szíve az Úrtól, Izráel Istenétől, a ki megjelent volt néki kétszer is. 10 És azt parancsolta volt néki, hogy ne kövessen idegen isteneket, és mégsem őrizte meg az Úr parancsolatját. 11 Monda azért az Úr Salamonnak: Miután ez történt veled, és nem őrizted meg az én szövetségemet és az én rendelésimet, a melyeket parancsoltam néked: elszakasztván elszakaszttom töled az országot, és adom a te szolgádnak. 12 Mindazáltal míg élsz, nem cselekeszem ezt Dávidért, a te atyádért; hanem a te fiadnak kezétől szakaszttom el azt. 13 De nem szakaszttom el az egész birodalmat; hanem egy nemzetet adok a te fiadnak Dávidért, az én szolgámért és Jeruzsálemért, a melyet magamnak választottam. 14 És ellenséget támaszta az Úr Salamonra, az Edombeli Hadádot, a ki az Edombeli királyi nemből való vala. 15 Mert mikor Dávid az Edomiták ellen ment volt, és Joáb, a sereg fővezére elment volt a mególetteknek temetésére, és levágott minden férfiú nemet Edomban, – 16 Mert hat hónapig volt ott Joáb az egész Izráellel, míg minden férfiú nemet ki nem vesztett Edomban, - 17 Akkor szaladt vala el Hadád és vele együtt valami Edomiták az ő atyának szolgái közül ő vele, bemenvén Égyptomba. Hadád pedig akkor még kis gyermek volt. 18 Kik felkelvén Midiánból, menének Páránból, és melléjük vevén a Páránbeli férfiak közül, bemenének Égyptomba a Faraóhoz, az Égyptombeli királyhoz, aki házat ada néki, és éltet, italt szolgáltata néki, és jóságot is ada néki. 19 Igen kedvében lőn azért Hadád a Faraónak, úgyannyira, hogy feleségi adá néki az ő feleségének hugát. Tátnes királyasszonynak hugát. 20 És a Táfnes huga szülé néki Génubátot, az ő fiát, és elválasztá azt Táfnes a Faraó házában, és Génubát ott volt a Faraó házában, a Faraó fiai között. 21 Mikor pedig Hadád meghallotta Égyptomban, hogy Dávid elaludt az ő atyáival, és hogy Joáb is, a seregnek fővezére, meghalt, monda Hadád a Faraónak: Bocsáss el engem, hadd menjek el az én földembe. 22 És felele néki a Faraó: Mi nélküli szűkölködök én nálam, hogy a te földedbe igyekezel menni? Felele az: Semmi nélküli nem szűkölködök, de kérlek bocsáss el engem. 23 És támaszta az Isten néki más ellenséget is, Rézont, az Eljada fiát, aki elfutott vala Hadadézertől, a Sóbabelli királytól, az ő urától. 24 És hadakozó férfiakat gyűjtött maga mellé, és ő vala a sereg hadnagya, mikor megölé őket Dávid; azután Damaskusba menvén ott lakának, és uralkodának Damaskusban. 25 És ellensége volt Izráelnek Salamonnak egész életében, a nyomorúságon kívül, a melyet Hadád szerze, és gyűlölte Izráelt, és uralkodott Síriában. 26 Azután Jeroboám, a Nébát fia, Seredából való Efrateus, – a kinek anyja Sérúa, egy özvegy asszony volt – a Salamon szolgája emelte fel kezét a király ellen. 27 Annak pedig, a miért felelmetel kezét a király ellen, ez volt az oka: Mikor Salamon megépítette Millót, és berakatta az ő atyának, a Dávid városának romlását; 28 Jeroboám erős férfiú vala; és látván

Salamon, hogy az ő szolgája az ő dolgában szorgalmatos, reá bíz a József háza gondviselésének egész terhét. 29 És történt ebben az időben, hogy mikor kiment egyszer Jeroboám Jeruzsálemből, találkozék az úton Ahijával, a Silóbeli prófétával, és rajta új köpönyeg volt, és csak ketten valának a mezőn együtt. 30 És megragadván Ahija az új ruhát, a mely azon volt, hasítá azt tizenkét részre. 31 És monda Jeroboánnak: Vedd el magadnak a tíz részt; mert ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Íme elszakaszttom ez országot Salamon kezétől, és néked adom a tíz nemzetet; 32 Egy nemzetet hagyok pedig ő nála az én szolgámért, Dávidért, és Jeruzsálem városáért, a melyet magamnak választottam az Izráel minden nemzetései közül, 33 Még pedig azért, mert elhagyta engem, és imádták Astoretet, a Sídonbeliek istenét, és Kámost, a Moábiták istenét, és Milkomat, az Ammon fiainak istenét, és nem jártak az én utaimban, hogy azt cselekedték volna, a mi tetszett volna az én szemeimnek: az én rendelésimet és végzéseimet, a mint Dávid, az ő atyja. 34 De nem veszem el az egész birodalmat az ő kezétől, hanem akarom, hogy fejedelem legyen életének minden idejében, Dávidér az én szolgámért, a kit választottam; mivelhogy megőrizte az én parancsolatimat és rendeléseimet; 35 Hanem az ő fiának kezétől már elveszem a királyságot, és néked adom azt, tudniillik a tíz nemzetet. 36 Az ő fiának pedig egy nemzetet adok, hogy Dávidnak, az én szolgámnak legyen előttem szövünkre mindenkor Jeruzsálemben, a városban, a melyet magamnak választottam, hogy ott helyhezessem az én nevemet. 37 Téged pedig felveszlek, és uralkodol mindenben a te lelkednek kívánsága szerint, és király lész az Izráelen. 38 És ha te minden parancsolatimnak engedéndez, és járándász az én utaimban, és azt cselekedénded, a mi tetszik nékem, megőrizvén az én rendelésimet és parancsolatimat, a mint Dávid, az én szolgám cselekedett: én veled leszek, és építék néked állandó házat, a mint Dávidnak építettem, és néked adom az Izráelt. 39 És megsanyargatom ezért a Dávid magvát: de még sem örökre. 40 Igyekezik vala pedig Salamon megölni Jeroboámot; ezért felkelvén Jeroboám, futa Égyptomba, Sésákhöz, az Égyptombeli királyhoz, és ott volt Égyptomban, Salamon haláláig. 41 Salamonnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, a melyeket cselekedett, és bölcsesége avagy nem írottattak-é meg a Salamon cselekedeteiről írott könyvben? 42 Az az idő pedig, a melyben uralkodott Salamon Jeruzsálemben az egész Izráelen: negyven esztendő. 43 És elaluvék Salamon az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyának, Dávidnak városában. És Roboám, az ő fia uralkodék helyette.

12 És elméne Roboám Síkembe; mert Síkembe gyűlt fel az egész Izráel, hogy királylá tegyék őt. 2 Mikor pedig meghallotta ezt Jeroboám, a Nébát fia, (a ki még Égyptomban volt, a hová futott volt Salamon király elől, és Égyptomban tartózkodék Jeroboám), 3 És hozzá küldvén, elhivaták őt; elmenének Jeroboám és az Izráel egész gyülekezete, és szólának Roboámnak, mondván: 4 A te atyád igen megnehezítette a mi igánkat, de te most könnyebbítsd meg atyádnak kemény szolgálatát, és a nehéz igát, a melyet mi reánk vetett, és szolgálunk néked. 5 És monda nékik: Menjetek

el, és harmadnap mulva jőjjetek vissza hozzám. És a nép elméne. 6 És tanácsot tarta Roboám király a vénekkel, a kik Salamon, az ő atya előtt állottak vala életében, mondván: Micsoda tanácsot adtok ti, hogy milyen választ adjak a népnek? 7 És szólának azok, mondván: Ha e mai napon szolgája lész e népnek, és nézik szolgáltsz, és választ adsz nézik, és jó szót adsz nézik: mind éltig szolgálnak néked. 8 De ő megveté a vének tanácsát, a melyet néki adtak, és tanácsot tarta az ifjakkal, a kik ő vele együtt nevekedtek volt fel, és a kik ő előtte udvarlottak. 9 És monda azoknak: Micsoda tanácsot adtak ti, hogy választ adjunk e népnek, a mely nékem szölván, azt mondja: Könnyebbítsd meg az igát, a melyet reánk vetett a te atyád? 10 És mondának néki az ifjak, a kik együtt nevekedtek volt fel ő vele: Így szólj ennek a népnek, a mely szölván néked, ezt mondja: A te atyád megnehezítette a mi igánkat, te pedig könnyebbítsd meg nékünk; e képen szólj nézik: Az én kis ujjam vastagabb az én atyám derekánál. 11 Most azért, ha az én atyám reátkoh nehéz igát vetett, én még nehezebbé teszem a ti igátkat: ha az én atyám ostorról fékezett titeket, én skorpiókkal ostorozlak benneteket. 12 És elméne Jeroboám és mind az egész nép Roboámhoz harmadnap, a mint meghagyta volt a király, ezt mondván: Jőjjetek hozzám harmadnapon. 13 És a király kemény választ adott a népnek, megvetve a vének tanácsát, a melyet adtak vala néki; 14 És szóla nézik az ifjak tanácsa szerint, mondván: Ha az én atyám megnehezítette a ti igátkat, én még nehezebbé teszem azt; ha az én atyám ostorról fékezett titeket, én skorpiókkal ostorozlak benneteket. 15 És nem hallgatá meg a király a népet; mert ezt az Úr fordította ekként, hogy megerősítse az ő beszédét, a melyet szólott volt az Úr a Silóbeli Ahija által Jeroboámnak, a Nébát fiának. 16 Mikor pedig lássa az egész Izráel, hogy meg nem hallgatta őket a király, felele az egész nép a királynak ekképen: Micsoda részünk van nékünk Dávidban? Nincsen nékünk örökségünk az Isai fiában: menj el a te hajlékidba, óh Izráel! Most viseld gondját immára a te házadnak, óh Dávid! Elméne azért az Izráel az ő hajlékiba; 17 Úgy hogy Roboám csak azokon az Izráel fiain uralkodék, a kik Júda városaiban laktak. 18 És a mikor elküldé Roboám király Adorámöt, az adószedőt, megkövezé őt az egész Izráel, és meghala, és maga Roboám király is hamarsággal szekerébe üle, hogy elmeneküljön Jeruszálembe. 19 Így szakadt el az Izráel népe Dávidnak házától mind e mai napig. 20 És lón, mikor meghallotta az egész Izráel, hogy megijött Jeroboám, érette küldvéni, hivaták őt a gyülekezetbe, és királylátevük őt az egész Izráelen; senki pedig nem kövété Dávidnak házát, hanem csak egyedül a Júda nemzetisége. 21 És mikor megérkezett Roboám Jeruszálembe, összegyűjté Júda egész házát és Benjámin nemzetését, száznyolczvanezer válogatott hadra való férfiút, hogy hadakozzanak az Izráel házával, és visszanyerjék az országot Roboámnak, a Salamon fiának. 22 De az Isten beszéde lón Sémajához, az Isten emberéhez, mondván: 23 Ezt mondjad Roboámnak, a Salamon fiának, a Júda királyának, és az egész Júda és Benjámin házának, és a többi népnek, mondván: 24 Azt mondja az Úr: Fel ne menjetek, és ne hadakozzatok a ti atyátkifai ellen, az Izráel ellen; térijtek meg kiki a maga házába, mert én tőlem lett e

dolog. És ők engedének az Úr beszédenek, és visszatérvén, elmenének az Úr beszéde szerint. 25 Jeroboám pedig megépíté Síkemet az Efraim hegycsúcsán, és abban lakék; és onnét kimentené, építé Pénuelt. 26 És monda Jeroboám az ő szívében: Majd visszatér ez ország a Dávid házához; 27 Ha felfmegy a nép, hogy áldozatot tegyen Jeruszálemben az Úrnak házában; e népnek szíve az ő urához, Roboámhoz, a Júda királyához hajol, és engem megölnek, és visszatérnek Roboámhoz, a Júda királyához. 28 Tanácsot tartván azért a király, csináltata két arany borjút, és monda nézik: Sok néktek Jeruszálemben felmennetek: Ímholt vannak a te isteneid, óh Izráel, a kik téged kihoztak Égyptomnak földéből. 29 És az egyiket helyhezetté Béthelbe, a másikat pedig Dánba. 30 És e dolog nagy bűnnek lett az okozója, mert a nép felment az egyik előre egészen Dánig. 31 Azután felállítá a magas helyek templomát, és papokat szerze a nép aljából, a kik nem voltak a Lévi fiai közül. 32 És szerze Jeroboám egy ünnepet is a nyolcadik hónapban, a hónap tizenötödik napján, a Júdabeli ünnep módja szerint, és áldozék az oltáron. Hasonlóképen cselekedék Béthelben is, áldozván a borjúknak, a melyeket csinált vala, és szerze Béthelben papokat a magaslatokhoz, a melyeket csinált vala. 33 És áldozék azon az oltáron is, a melyet Béthelben állított fel, a nyolcadik hónap tizenötödik napján, abban a hónapban, a melyet az ő szívében gondolt vala; és ünnepet szerze az Izráel fiainak, és felménye az oltárra, hogy jóillatot szerezzen.

13 És íme Isten embere jöve Júdából Béthelbe, az Úrnak intésére, és Jeroboám ott állott az oltár mellett, hogy tömjént gyűjtson. 2 És kiált az oltár ellen az Úr intése szerint, és monda: Oltár, oltár! ezt mondja az Úr: Íme egy fiú születik a Dávid házból, a kinek neve Józsiás leszen, aki megáldozza rajtad a magaslatok papjait, a kik most te rajtad tömjéneznek, és emberek csontjait égetik meg rajtad, 3 És ugyanazon napon csudát tőn, mondván: E leszen jegye, hogy az Úr mondotta légyen ezt: Íme az oltár meghasad, és kiomol a hamu, mely rajta van. 4 És a mikor meghallotta a király az Isten emberének beszédét, a melyet kiáltott vala az oltár ellen Béthelben, kinyújtá Jeroboám az ő kezét az oltártól, mondván: Fogjátok meg őt. És megszárada az ő keze, a melyet kinyújtott volt ellene, és nem tudta azt magához visszavonni. 5 És meghasadt az oltár, és kiomlott a hamu az oltárról a jel szerint, a melyet tett vala az Isten embere az Úrnak beszéde által. 6 És szóla a király, és monda az Isten emberének: Könyörögj az Úrnak a te Istenednek, és imádkozz érettem, hogy ismét hozzá hajoljon az én kezem. És mikor könyörgött az Isten embere az Úrnak, visszahajla a király keze, és olyan lón, mint azelőtt. 7 És monda a király az Isten emberének: Jere haza velem és egyél ebédet, meg akarlek ajándékozni. 8 És monda az Isten embere a királynak: Ha a te házadnak felét nékem adnád is, nem mennék el veled, és nem enném kenyerset, sem vizet nem innám e helyen; 9 Mert azt parancsolta az Úr nékem az ő beszéde által, mondván: Ne egyél ott kenyerset, vizet se igyál; vissza se térij az úton, a melyen elmenéndesz. 10 És elméne más úton, és nem tére meg azon az úton, a melyen Béthelbe ment. 11 És lakozék Béthelben egy vén próféta, akihez eljövén az ő fia, elbeszél az ő atyának

mindazt a dolgot, a melyet aznap az Isten embere cselekedett volt Béthelben, és a beszédeket, a melyeket szólott vala a királynak; és elbeszél azokat az Ő atyjoknak. 12 Akkor monda nékik az Ő atyjok: Mely úton ment el? És megmutaták az Ő fiai az útat, a melyen elment volt az Isten embere, a ki Júdából jött. 13 És monda az Ő fiainak: Nyergeljétek meg nékem a szamarat; és mikor megnyergelék néki a szamarat, felüle reá, 14 És elméne az Isten embere után, és megtalálá Ő egy cserfa alatt ülve, és monda néki: Te vagy-é amaz Isten embere, a ki Júdából jöttel? És monda: Én vagyok. 15 Akkor monda néki: Jere haza velem és egyélni kenyereset. 16 De az felele: Nem mehetek vissza veled, be sem mehetek veled; nem eszem kenyereset, vizet sem iszom veled e helyen; 17 Mert meg van nékem az Úrnak beszédével parancsolva: Ne egyélni kenyereset, vizet se igyál ott, és ne térij azon az úton vissza, a melyen oda menéndesz. 18 És felele az néki: Én is olyan próféta vagyok, mint te, és nékem angyal szólott az Úrnak beszédével, mondván: Hozd vissza Őt veled a te házadba, hogy kenyereset egyéknak és vizet igyék. És e képen hazuda néki. 19 Megtére azért vele, és kenyereset evé az Ő házában, és vizet ívél. 20 Mikor pedig az asztalnál ülének: lón az Úr beszéde a prófétához, a ki Őt visszahozta vala, 21 És kiáltja az Isten emberének, a ki Júdából jött vala, ezt mondván: Ezt mondja az Úr: Mivelhogy engedetlen voltál az Úr szájának, és meg nem tartottad a parancsolatot, a melyet néked az Úr, a te Istened parancsolt volt; 22 Hanem visszatérítél, és kenyereset ettél és vizet ittal azon a helyen, a mely felől azt mondotta vala néked: Ne egyélni kenyereset, vizet se igyál: Nem temettetik a te tested a te atyáid sírjába. 23 És miután evett kenyereset és ivott, megnyergelék a szamarat a prófétának, a kit visszahozott vala. 24 És mikor elment, egy oroszlán találá Őt az úton, a mely megölje Őt; és az Ő teste az úton fekszik vala, és mind a szamár, mind az oroszlán a holttest mellett állanak vala. 25 És íme az arra menő emberek látták az úton heverő testet, és az oroszlánt a holttest mellett állani; és elmenvén, elbeszéltek a városban, a melyben a vén próféta lakott. 26 A mit mikor meghallott a próféta, a ki visszahozta vala Őt az útról, monda: Az Isten embere az, aki engedetlen volt az Úr szájának; ezért adta az Úr Őt az oroszlánnak, és az töre össze és ölte meg Őt, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott volt néki. 27 És szóla az Ő fiainak, mondván: Nyergeljétek meg nékem a szamarat. És felnyergelték. 28 És Ő elment és megtalálá holttestet az útfelére vevé, és a szamarat és az oroszlánt a holttest mellett állva. Az oroszlán nem evett a holtból, és a szamarat sem tépte szét. 29 És felvezéve a próféta az Isten emberének holttestét, és feltevés azt a szamárra, és visszahozzá azt, és beméne a városba a vén próféta, hogy ott sirassa és eltemesse Őt. 30 És eltemeté a holtat a maga sírboltjába, és siraták Őt: Ah szerelmes atyám! 31 És miután eltemette Őt, szóla az Ő fiainak, mondván: Ha meghalok, ebbe a sírba temessetek engem is, a melybe az Isten embere temettetett, temetimet tegyétek az Ő temetemi mellé; 32 Mert beteljesedik az, a mit kiáltott az Úrnak beszédével az oltár ellen, a mely Béthelben van, és a magas helyeken való házak ellen, a melyek Samaria városaiban vannak. 33 De még e történet után sem tért meg Jeroboám az Ő gonosz útjáról, hanem ismét papokat rendele a nép aljából a magaslatokra, és

a ki akarja vala, azt szentelé fel, hogy legyen a magaslatok papja. 34 És ez a dolog lett az oka a Jeroboám háza vétkének, és a föld színéről való kiirtatásának és megsemmisítetésének.

14 Ebben az időben megbetegedék Abija, a Jeroboám fia. 2 És monda Jeroboám az Ő feleségének: Kelj fel most, és változtasd meg öltözetedet, hogy meg ne ismerjék, hogy te vagy Jeroboám felesége, és menj el Silóba: Íme ott van Ahija próféta, aki nékem megmondotta volt, hogy királytá leszek e népen. 3 És végy magadhoz tíz kenyereset és pogácsát, és egy edényben mézet, és menj el hozzá; Ő majd megmondja néked, mi történik a gyermekkel. 4 És e képen cselekedék a Jeroboám felesége; és felkészülvén, elméne Silóba, és beméne az Ahija házába. Ahija azonban már nem látott; mert meghomályosodtak az Ő szemei a vénség miatt. 5 És az Úr monda Ahijának: Íme a Jeroboám felesége jött hozzád, hogy valamit kérdjen tőled az Ő fia felől, mert beteg; te azért így s így szólj néki. És mikor bement, másnak tetteté magát. 6 De mikor meghallotta Ahija az Ő lábainak zörejét, a mint az ajtóhoz közelgete, monda: Jójj be Jeroboám felesége; miért tetteted magadat másnak? Én te hozzád kemény követséggel küldettem. 7 Menj el, mondd meg Jeroboámnak: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: Mivelhogy én téged e nép közül felmagasztaltalak, és téged fejedelemre tettelek az én népemen, az Izráelen; 8 És elszakaszottam az országot a Dávid házától, és azt néked adtam; te azonban nem voltál olyan, mint az én szolgám, Dávid, aki megörizte az én parancsolatimat, és aki engem követett teljes szívéből, csak azt cselekedvén, a mi kedves az én szemeim előtt; 9 Hanem gonoszabbul cselekedtél mindenkoránál, a kik te előtted voltak; mert elmentél és idegen isteneket csináltál magadnak, és öntött bálványokat, hogy engem haragra ingerelj, és engem hárad mögé vetettél: 10 Azért íme én veszedelmet hozok a Jeroboám házára, és kiirtom Jeroboámnak még az ebét is, és mind a berekeszettet, mind az elhagyottat Izráelben, és kihányom a Jeroboám háza maradékait, miképen a ganéjt kihányják, míg nem vége lesz. 11 A ki meghal a Jeroboám maradékai közül a városban, azt az ebek eszik meg; a ki pedig a mezőn hal meg, az égi madarak eszik meg; mert az Úr szólott. 12 Te pedig kelj fel, és menj haza, mert a mint belépsz a városba, meghal a gyermek; 13 És az egész Izráel siratja Őt, és eltemeti Őt, mert a Jeroboám magvából csak egyedül Ő temettetik el sírba, mivel a Jeroboám háznépe közül az Úr iránt, Izráel Istene iránt csak ő benne találtatott valami jó. 14 És támaszt az Úr magának királyt Izráelben, aki kigymillája a Jeroboám házát egy napon. De mit mondok? Már is támasztott! 15 És megveri az Úr az Izráelt, mint a hogy a nád a vízben ide s tova hárnyattatik, és elszakaszítja az Izráelt erről a jó földről, a melyet adott az Ő atyáiknak, és szétszórja őket a folyóvizen túl, mivelhogy Aserákat csináltak magoknak, hogy az Urat ingereljék. 16 És kézbe adjá az Izráelt a Jeroboám bűneiért, aki maga is vétkezett és az Izráel is bűnbe ejtette. 17 És felkészült a Jeroboám felesége, elment és juta Thirsába. És mikor a ház küszöbén belépett, meghalt a gyermek. 18 És eltemeték Őt, és siratá Őt az egész Izráel, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott az Ő szolgája, Ahija próféta által. 19 Jeroboámnak pedig egyéb cselekedetei,

mimódron hadakozott és uralkodott, íme meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. 20 És az idő, a melyben uralkodott Jeroboám, huszonkét esztendő, és elaluvé az Ő atyáival, és uralkodék Nádáb, az Ő fia, Ő helyette. 21 Roboám pedig, a Salamon fia Júdában uralkodék: Negyvenegy esztendős volt Roboám, mikor uralkodni kezdett, és tizenhét esztendeig uralkodott Jeruzsálemben, abban a városban, a melyet az Úr választott volt magának az Izráelnek minden nemzetségei közül, hogy ott helyhezesse az Ő nevét; és az Ő anyjának Naama volt a neve, a ki az Ammon nemzetsegéből való volt. 22 Júda is gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és sokkal nagyobb haragra indíták Őt az Ő vétkeikkel, a melyekkel vétkeztek, mint atyáik azokkal, a melyeket Ők cselekedtek volt. 23 Mert Ők is építének magoknak magaslatokat, és faragott képeket és Aserákat minden magas halmon, és minden zöldellő fa alatt. 24 És valának férfi paráznák is az országban, és cselekednének a pogányok minden útálatos vétkei szerint, a kiket az Úr kiúzott volt az Izráel fiai előtt. 25 És lón Roboám király ötödik esztendejében, feljött Sisák, az Egyiptombeli király Jeruzsálem ellen. 26 És elvívé az Úr házának kincseit, és a király házának kincseit, és minden, a mi csak elvihető volt; elvitte mind az arany paizsokat is, a melyeket Salamon csináltatott. 27 A melyek helyett Roboám király azután rézpaizsokat csináltatott, és adá azokat a testőrök fejedelmeinek kezébe, a kik a király házának kapunálói valának. 28 És valahányszor a király bement az Úr házába, bevittek azokat a testőrök, és ismét visszahozták a testőrök házába. 29 Roboámnak pedig több dolgai és minden cselekedetei, nemde nem meg vannak-írva a Júda királyainak krónika-könyvében? 30 És folyton hadakozás volt Roboám és Jeroboám között. 31 És elaluvék Roboám az Ő atyáival, és eltemették az Ő atyáival a Dávid városában; és az Ő anyjának Naama volt a neve, az Ammoniták nemzetsegéből való; és Abija, az Ő fia, lett a király Ő helyette.

15 Jeroboám királynak, a Nébát fiának tizenyolczeradik esztendejében Abija lett a király Júdában. 2 És három esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az Ő anyjának neve Maaka, az Abisalom leánya. 3 És járt az Ő atyjának minden bűneiben, a melyeket Ő előtte cselekedett, és nem volt az Ő szíve olyan tökéletes az Ő Urához Istenéhez, mint Dávidnak, az Ő atyjának szíve. 4 De mindazáltal Dávidért adott néki az Úr az Ő Istene szövétneket Jeruzsálemben: felmagasztalván az Ő fiát Ő utána és Jeruzsálemet megerősítvén; 5 Mert Dávid azt cselekedte, a mi kedves volt az Úr szemei előtt, és el nem távozott azoktól, a melyeket parancsolt néki az Ő életének minden idejében, kivéve a Hitteus Uriás dolgát. 6 És hadakozás volt Roboám és Jeroboám között mind éltig. 7 Abija egyéb dolgai és minden cselekedetei pedig vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? És hadakozás volt Abija és Jeroboám között. 8 És elaluvék Abija az Ő atyáival, és eltemették Őt a Dávid városában; és uralkodék helyette Asa, az Ő fia. 9 Jeroboámnak az Izráel királyának a huszadik esztendejében Asa lett a király Júdában, 10 És uralkodék negyvenegy esztendeig Jeruzsálemben; és az Ő anyjának Maaka vala neve, az Abisalom leánya. 11 És Asa azt cselekedé,

a mi kedves volt az Úr szemei előtt, mint Dávid, az Ő atya. 12 Mert kiveszté a férfiú paráznákat az országból; és lerontá mind a bálványokat, a melyeket csináltak volt az Ő atyái. 13 És Maakát az Ő anyját is megfosztá a királynéságtól, mivelhogy egy iszonyú bálványt csináltatott a bereken; és elrontá Asa az Ő bálványát, és megégetté azt a Kidron patakánál. 14 De ha a magaslatokat nem rontották is le, mégis Asának szíve tökéletes volt az Úrhoz életének minden napjaiban. 15 És bevitte az Úrnak házába az ezüstöt és az aranyat, és az edényeket, a melyeket az Ő atya és Ő maga arra szenteltek volt. 16 És hadakozás volt Asa és Baása, az Izráel királya között mind éltig. 17 Mert feljöve Baása, az Izráel királya Júda ellen, és megépíté Rámát, hogy senkit ki és be ne bocsásson Asához a Júda királyához. 18 És vévén Asa minden az ezüstöt és aranyat, a mely megmaradt volt minden az Úr, minden a király házának kincseiből; adá azt az Ő szolgáinak kezébe, és elküldé azt Asa király Benhadánnak, Tabrimmon fiának, aki Héczion fia volt, Siria királyának, aki Damaskusban lakott, ezt izenével néki: 19 Szövetség van köztem és te közötted, az én atyám és a te atyád között. Íme ajándékot küldök néked, ezüstöt és aranyat, bontsd fel a te szövetségedet Baásával, az Izráel királyával, hogy távozzék el tőlem. 20 És Benhadád engedelmeskedett Asa királynak és elküldé az Ő seregeinek vezéreit az Izráel városai ellen; és bevezéve Hijont és Dánt, és Abel Beth-Maakát, és az egész Kinnerothot a Naftali egész földével. 21 Mikor pedig Baása ezt meghallotta, abbahagyta Ráma építését, és lakék Thirsában. 22 Akkor Asa király egybegyűjté az egész Júdát, senkit ki nem hagyván, és elhordák Rámának minden köveit, minden fáját, a melyekkel Baása épített volt, és építé azokból Asa király Gébát, a Benjámin nemzetsegében és Mispat. 23 Asának minden egyéb dolgai pedig és egész uralkodása és valamit cselekedett, és a városok, a melyeket épített, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? Kivéve azt, hogy véniségeben megbetegedett a lábaira. 24 És elaluvék Asa az Ő atyáival, és eltemették az Ő atyáival Dávidnak, az Ő atyjának városában. És Jósafát, az Ő fia, uralkodék helyette. 25 Izráelben pedig Nádáb, a Jeroboám fia lett a király, Asának, a Júdabeli királynak második esztendejében; és két esztendeig uralkodék Izráelen; 26 És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt és jára az Ő atyjának útján és annak vétkeiben, a melylyel bűnbe ejtette volt az Izráelt. 27 De Baása, az Ahija fia, az Issakhár nemzetsegéből, pártot ütött ellene, és megveré Őt Baása Gibbethonnál a Filiszteusok városánál; mert Nádáb és az egész Izráel Gibbethonnál táboroztak. 28 És megölé Őt Baása, Asának, a júdabeli királynak harmadik esztendejében, és uralkodék helyette. 29 És lón, mikor uralkodni kezdett, levágá Jeroboámnak egész háznépépt; egy lelket sem hagyott Jeroboám háznépéből, mígnem minden elveszté Őket az Úrnak beszéde szerint, a melyet megmondott volt az Ő szolgája, a Silobelí Ahija által, 30 A Jeroboám vétkeiről, a melyekkel vétkezék és az Izráelt is vétekbe ejté; és a bosszantásért, a melylyel felbosszantotta az Urat, Izráel Istenét. 31 Nádáb egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 32 És hadakozás volt Asa és Baása, az Izráel királya között minden éltig. 33 Asának,

a Júdabeli királynak harmadik esztendejében lett Baása, az Ahija fia királytá az egész Izráelen Thirsában, huszonnégy esztendeig. **34** És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, és jára a Jeroboám útján, és az ő vétkeben, a melylyel bűnből ejtette az Izráelt.

16 Lőn azonban az Úrnak beszéde Jéhuhoz, a Hanáni fiához, Baása ellen, mondván: **2** Mivelhogy téged felemeltelek a porból, és fejedelemréte tettelek téged az én népemen, az Izráelen, te pedig a Jeroboám útján jársz, és bűnből ejtőd az én népemet, az Izráelt, hogy engem haragra indítsanak az ő vétkeikkel: **3** Íme én elvetem Baását maradékait, és az ő háza maradékait, és olyanná teszem a te házadat, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát. **4** Aki Baásá maradékai közül a városban hal meg, azzal az ebek eszik meg; aki pedig a mezőn haláland meg, azzal az égi madarak eszik meg. **5** Baásá több dolgai pedig, és a mit cselekedett, és az ő uralkodása vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? **6** És elaluvék Baását az ő atyáival, és eltemették Thirsában, és az ő fia, Elá uralkodék ő utána. **7** És nemcsak azért lőn az Úrnak beszéde Jéhu próféta, a Hanáni fia által Baásá és az ő háza ellen és minden ő gonoszságára ellen, a melyet cselekedett volt az Úr szemei előtt, őt haragra indítván az ő kezeinek cselekedetei által, hogy olyan lesz mint a Jeroboám háza, hanem azért is, mert azt megölte. **8** És Asának, a Júda királyának huszonhatodik esztendejében lett királytá Elá, a Baásá fia, az Izráelen Thirsában, két esztendeig. **9** Azonban az ő szolgája Zimri, a szekerek fél részének feje, pártot ütött ellene. És Elá Thirsában volt, és az ital miatt igen megrészegedett az Arsa házában, aki az ő húzában Thirsában gondviselője volt; **10** És eljövén Zimri, megveré és megölé őt, Asának, a Júdabeli királynak huszonhetedik esztendejében, és ő uralkodék helyette. **11** Mikor pedig királytá lett és trónját elfoglalta, kiirtá Baásá egész házát minden rokonságával és barátáival együtt és nem hagyott belőle még csak egy ebet sem. **12** Így veszté ki Zimri a Baásá egész házát, az Úrnak beszéde szerint, a melyet Baásá ellen szólott Jéhu próféta által: **13** Baásá minden vétkeiért, és Elának, az ő fiának vétkeiért, a kik vétkeztek és vétkebe ejtették az Izráelt, haragra indítván az Urat, Izráelnek Istenét az ő bálványozásukkal. **14** Elának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? **15** Asának, a Júdabeli királynak huszonhetedik esztendejében, uralkodék Zimri hétfő napig Thirsában; a nép pedig Gibbethon előtt táborozott, a mely a Filiszteusoké. **16** Mikor pedig hallotta a nép a táborban beszélni, hogy pártot ütött Zimri és a királyt meg is ölte: az egész Izráel azon a napon Omrit, az Izráel seregeinek fővezérét választá királytá a táborban. **17** És felvonult Omri és az egész Izráel ő vele Gibbethonból, és megszállt Thirsát. **18** De Zimri, a mikor láttá, hogy a várost bevették, bemenvén a királyi ház palotájába, tüzzel magára gyűjtő a királyi házat, és meghala. **19** Az ő bűneiért, a melyekkel vétkezék, gonoszul cselekedvén az Úr szemei előtt; járván a Jeroboám útjában és az ő bűnbőben, a melyet cselekedett volt, vétkebe ejtően az Izráelt. **20** Zimrinek egyéb dolgai pedig és az ő pártútse, a melyet cselekedett, vajjon nincsenek-é megírva az Izráelbeli királyok krónika-könyvében? **21** Akkor

kétfelé hasonlók az Izráel népe: a nép egyik része Tibnit, a Ginát fiát követte és azt tette királytá, a másik része pedig Omrihoz ragaszkodott. **22** De a népnek az a része, a mely Omrihoz ragaszkodott, erősebb volt, mint az a nép, a mely Tibnit, a Ginát fiát követte, és meghalván Tibni, uralkodék Omri. **23** Asának, a Júdabeli királynak harmincnyolcadik esztendejében uralkodék Omri Izráelben tizenkét esztendeig; Thirsában uralkodék hat esztendeig. **24** És megvevén áron a Samaria hegycsúcs Sémertől két tallentom ezüstön; és építé a hegyre, és nevezé a várost, a melyet építé, Sérmernek, a hegy urának nevéről, Samariának. **25** És gonoszul cselekedék Omri az Úr szemei előtt, és gonoszságával meghaladá mind az ő előtte valókat. **26** És jára Jeroboámnak, a Nébát fiának minden útján és az ő bűnbőben, a melylyel vétekbe ejtő az Izráelt, haragra indítván az Urat, Izráel Istenét az ő bálványozásai által. **27** Omrinak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő erőssége, a melylyel cselekedett, vajjon nincsenek-é megírva az Izráelbeli királyok krónika-könyvében? **28** És elaluvék Omri az ő atyáival, és eltemették Samariában, és uralkodék ő utána az ő fia, Akháb. **29** Akháb pedig, az Omri fia uralkodni kezde Izráelen, Asának, a Júdabeli királynak harmincnyolcadik esztendejében; és uralkodék Akháb, az Omri fia, Izráelen Samariában huszonkét esztendeig. **30** És gonoszabbul cselekedék Akháb, az Omri fia az Úr szemei előtt mindenazonnál, a kik ő előtte voltak. **31** Mert nem elégedék meg azzal, hogy Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneiben járjon, hanem elméne és feleségül vevé magának Jézabélt, Ethbaálnak, a Sídonbeli királynak leányát, és elmenvén, a Baálnak szolgála, és meghajtja magát annak. **32** És oltárt emele a Baálnak a Baál házában, a melyet Samariában épített. **33** És csinált Akháb Aserát is, és jobban haragra indítá Akháb az Urat, Izráel Istenét, mint az Izráel valamennyi királya, a kik ő előtte voltak. **34** Ennek idejében építé meg a Béthbeli Hiel Jérikhót. Az ő elsőszülött fiának, Abirámnak élete árán veté meg annak fundamentomát, és az ő kisebbik fiának, Ségubnak élete árán állítá fel annak kapuit, az Úr beszéde szerint, a melyet szólott volt Józsué, a Nún fia által.

17 És szóla Thesbites Illés, a Gileád lakói közül, Akhábnak: Él az Úr, az Izráel Istene, aki előtt állok, hogy ez esztendőkben sem haromat, sem esőt nem lászen; hanem csak az én beszédem szerint. **2** És lőn az Úrnak beszéde ő hozzá, mondván: **3** Menj el innét, és menj napkelet felé, és rejtezzél el a Kéirth patakja mellett, mely a Jordán felé folyik. **4** És a patakóból lesz néked italod; a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy tápláljanak téged ott. **5** Elméne azért, és az Úrnak beszéde szerint cselekedék; és elméne és leüle a Kéirth patakja mellett, a mely a Jordán felé folyik. **6** És a hollók hoztak néki kenyéret és húst reggel és este, és a patakóból ivott. **7** És lőn néhány nap múlva, hogy kiszáradt a patak; mert nem volt eső a földre. **8** És lőn az Úrnak beszéde ő hozzá, mondván: **9** Kelj fel, és menj el Sareptába, a mely Sídonhoz tartozik, és légy ott; íme megparancsoltam ott egy özvegyasszonytak, hogy gondoskodjék rólad. **10** És felkelvén, elméne Sareptába, és mikor a város kapujához érkezett, íme egy özvegyasszony volt ott, aki fát szedegett, és megszólítván azt, monda néki: Hozz,

kérlek, egy kevés vizet nékem valami edényben, hogy igyam. 11 De mikor az elment, hogy vizet hozzon, utána kiáltott, és monda néki: Hozz, kérlek, egy falat kenyeret is kezedben. 12 Az pedig monda: Él az Úr, a te Istened, hogy nincs semmi sült kenyerem, csak egy marok lisztcském van a vékában, és egy kevés olajom a korsóban, és most egy kis fát szedegetek, és haza megyek, és megkészítem azt magannak és az én fiamnak, hogy megegyük és azután meghajlunk. 13 Monda pedig néki Illés: Ne félj, menj el, cselekedjél a te beszéded szerint; de mindenkorral nékem süss abból először egy kis pogácsát, és hozd ide; magadnak és a te fiadnak pedig azután süss; 14 Mert azt mondja az Úr, Izráel Istene, hogy sem a vékabeli liszt el nem fogy, sem a korsóbeli olaj meg nem kevesül addig, míg az Úr esőt ád a földnek színére. 15 És ő elméne, és az Illés beszéde szerint cselekedék, és evék mind ő, mind amaz, mind annak háznépe, napokonként. 16 A vékabeli liszt nem fogyott el, sem pedig a korsóbeli olaj nem kevesült meg, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott Illés által. 17 És lőn ezek után, hogy megbetegedék a ház gazdasszonyának fia, és az ő betegsége felette nagy vala, annyira, hogy már a lélekzete is elállott. 18 Monda azért Illésnek: Mit vétettem ellened, Istennek embere? Azért jöttél hozzá, hogy eszembe juttassad álnokságomat, és megöljed az én fiamat? 19 És monda néki: Add ide a te fiadat. És ő elvezé azt az ő kebeléről, és felvívé a felházba, a melyben ő lakik vala, és az ő ágyára feketé. 20 Akkor kiáltja az Úrhoz, és monda: Én Uram, Istenem, nyomorúságot hozol erre az özvegyre is, a kinél én lakom, hogy az ő fiát megölök! 21 És ráborult háromszor a gyermekre, és felkiáltott az Úrhoz, mondván: Én Uram, Istenem, téritsd vissza e gyermek lelkétől belé! 22 És meghallgatta az Úr Illés szavát, és megtért a gyermekbe a lélek, és megélede. 23 És felvénél Illés a gyermeket, alávivé őt a felházból a házba, és adá őt az ő anyjának, és monda Illés: Lássad, él a te fiad! 24 És monda az asszony Illésnek: Most tudtam meg, hogy te Isten embere vagy, és hogy az Úrnak beszéde a te ajkodon: igazság.

18 És lőn sok idő multán, a harmadik esztendőben, az Úrnak beszéde Illéshez, mondván: Menj el, mutasd meg magadat Akhábnak, és esőt adok a föld színére. 2 És elméne Illés, hogy megmutassa magát Akhábnak. Nagy éhség volt pedig Samariában. 3 És Akháb hivatá Abdiást, aki az ő házának gondviselője volt. (Abdiás pedig felette igen féli vala az Urat; 4 Mert mikor Jézabel megölette az Úr prófétáit, Abdiás száz prófétát vett oltalmába, és rejtte el ötvenenként egy-egy barlangba, és ott táplálta őket kenyérrel és vízzel). 5 És monda Akháb Abdiásnak: Menj el az országra szerén-szerze a vizek forrásaihoz és a patakohoz, hogyha valami tüvet találhatnánk, hogy a lovakat és összvéreket megtarthatnánk életben, és ne hagynánk a barmokat mindenestől elpusztulni. 6 Eloszták azért magok között a földet, a melyen kiki elmenjen. Akháb egyedül ment az egyik úton, és Abdiás is egyedül ment a másik úton. 7 És mikor Abdiás az úton ment, íme Illés előtalálá őt, és mikor felismerte őt, arcra borula és monda: Nem te vagy-e az, uram, Illés? 8 Felele néki: Én vagyok; menj el, mondd meg a te uradnak: Íme itt van Illés. 9 Ő pedig monda: Mit

vétettem ellened, hogy a te szolgádat Akháb kezébe akarod adni, hogy megöljön engem? 10 Él az Úr a te Istened: nincs sem nemzetseg, sem ország, a hova el nem küldött volna az én uram, hogy megkeressen téged. És ha azt mondották: Nincs itt az országot és a népet megesküdtette, hogy téged csakugyan nem találtak meg. 11 És most te azt mondod: Menj el, mondd meg a te uradnak: Íme itt van Illés. 12 Ha most elmegyek töled, téged pedig olyan helyre ragad el az Úrnak Lelke, a melyet én nem tudok, és én elmegyek, hogy megmondjam Akhábnak, és ha ő téged nem talál meg, engem öl meg; pedig a te szolgád féli az Urat gyermekségtől fogva. 13 Nem mondották-é meg az én uramnak, mit cselekedtem, mikor Jézabel megölette az Úr prófétáit? hogy hogyan rejttettem el az Úr prófétái közül száz ferfiút ötvenenként egy-egy barlangba és tápláltam őket kenyérrel és vízzel. 14 És te mégis azt mondod: Menj el és mondd meg a te uradnak: Íme itt van Illés; hogy megöljön engemet. 15 És felele Illés: Él a Seregeknek Ura, aki előtt állok: e mai napon megmutatom magamat néki. 16 Elméne azért Abdiás Akháb eleibe, és megjelenté ezt néki, és eleibe méne Akháb Illésnek. 17 És mikor meglátta Akháb Illést, monda Akháb néki: Te vagy-e az Izráel megháborítója? 18 Ő pedig monda: Nem én háborítottam meg az Izráelt, hanem te és a te atyád háza, azzal, hogy elhagytátok az Úrnak parancsolatait, és a Baál után jártatok. 19 Most azért küldj el, gyűjtsd hozzá az egész Izráelt a Kármel hegyre, és a Baál négyesztőtől prófétáját, és az Aserának négyesztőtől prófétáját, a kik a Jézabel asztaláról élnek. 20 És elküldé Akháb minden az egész Izráel fiaihoz, és egybegyűjté a prófétákat a Kármel hegyre. 21 És odamenvén Illés az egész sokasághoz, monda: Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, kövessétek azt. És nem felelt néki a nép csak egy szót sem. 22 Akkor monda Illés a népnek: Én maradtam meg csak egyedül az Úr prófétái közül; míg a Baál prófétái négyesztőtől vannak; 23 Adjatok azért nékünk két tulcot, és ők választásuk magoknak az egyik tulcot, a melyet vagdaljanak darabokra, és rakják a fákra; de tüzet ne tegyenek alája; én pedig a másikat készítem el, a melyet a fákra rakk, de tüzet én sem teszek alája. 24 Akkor hívjátok segítséggel a ti istenteknek nevét, és én is segítséggel hívom az Úrnak nevét; és a mely isten tűz által felel, az az Isten. És felelén az egész sokaság, monda: Jó lesz! 25 És monda Illés a Baál prófétáinak: Választásatok el magatoknak az egyik tulcot, és készítsétek el ti először; mert ti többen vagytok, és hívjátok segítséggel a ti istenteknek nevét, de tüzet ne tegyetek alája. 26 És vevék a tulcot, a melyet nézik adott, és azt elkészíték, és segítséggel hívák a Baálnak nevét reggeltől fogva délig, mondván: Baál! hallgass meg minket! De nem jött szó, sem felelet. És ott sántikáltak az oltár körül, a melyet készítettek. 27 Mikor pedig már dél lett, elkezdte őket gúnyolni Illés, azt mondván: Kiáltatok hangosabban, hiszen isten! Talán elmélkedik, vagy félrement, vagy úton van, vagy talán aluszik, és felserken. 28 És elkezdtek hangosan kiabálni és az ő szokásuk szerint késekkel és borotvákkal metélték magokat, míg csak ki nem csordult a vérök. 29 Mikor pedig a dél elmúlt, prófétálni kezdték egész az esteli áldozatig; de akkor sem lett se szó, se felelet, se meghallgattatás. 30 Akkor monda Illés az egész

sokaságnak: Jőjjetek én hozzám. És hozzá méne az egész sokaság, és megépíté az Úr oltárát, a mely leromboltatott volt.

31 És vőn Illés tizenkét követ, a Jákób fiai nemzetiségeinek száma szerint, a kiknek az Isten azt mondotta volt: Izráel legyen a te neved; **32** És oltárt építé a kövekből az Úr nevében, és egy árkot húzott az oltár körül, a melybe két véka vetni való mag férne. **33** És oda készíté a fát, és felvagdalá a tulkit, és feleraká azt a fára; **34** És monda: Töltsetek meg négy vedret vízzel, és öntsétek az égőáldozatra és a fára. Monda ismét: Tegyétek ezt még egyszer! És másodszor is azt tevék. Monda még is: Harmadszor is tegyétek meg! És harmadszor is azt művelék; **35** Úgy, hogy a víz lecsurgott az oltárról, és még az árok is tele lett vízzel. **36** És a mikor eljött az esteli áldozás ideje, oda lépett Illés próféta, és monda: Óh Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene, hadd ismerjék meg e mai napon, hogy te vagy az Isten az Izráelben, és hogy én a te szolgád vagyok, és hogy mindezeket a te parancsolatodból cselekedtem. **37** Hallgass meg engem, Uram, hallgass meg engem, hogy tudja meg e nép, hogy te, az Úr vagy az Isten, és te fordítod vissza az ő szívöket! **38** Akkor alászálla az Úr tüze, és megemészté az égőáldozatot, a fát, a köveket és a port, és felnyalta a vizet, a mely az árokban volt. **39** Mikor ezt láttá az egész sokaság, arcra borult, és monda: Az Úr az Isten! az Úr az Isten! **40** És monda Illés nézik: Fogjátok meg a Baál prófétáit; senki el ne szaladjon közölkö! És megfogák őket, és alávívé őket Illés a Kison patakja mellé, és megölj ott őket. **41** Akkor monda Illés Akhábnak: Eredj fel, egyél és igyál, mert nagy esőnek zúgása hallszik. **42** És felment Akháb, hogy egyék és igyék. Illés pedig felment a Kármel hegy tetejére, és leborul a földre, és az ő orczáját az ő két térdre közé tev; **43** És monda az ő szolgájának: Menj fel, és nézz a tenger felé. És felment, és arrafelé nézett, és monda: Nincsen semmi. És monda Illés: Menj vissza hétszer. **44** És lón hetedúttal, monda a szolga: Íme egy kis felhőcske, mint egy embernek a tenyere, jó fel a tengerből. Akkor monda: Menj fel, mondd meg Akhábnak: Fogj be és menj le, hogy meg ne késleljen az eső. **45** És lón azonközben, hogy besötétedett az ég a fellegektől és a széltől, és nagy eső lett. Akháb pedig székére ült és elment Jezréelbe. **46** És lón az Úr keze Illésen, és felövezvén az ő derekát, még Akháb előtt futott el Jezréel felé.

19 És Akháb elbeszél Jézabelnek mindazokat, a melyeket Illés cselekedett és a többek között, hogy hogyan ölte meg mind a prófétákat fegyverrel. **2** És követet külde Jézabel Illéshez, mondván: Ezt cselekedjék velem az istenek és úgy segíjenek, ha holnap ilyenkor úgy nem cselekszem a te életeddel, mint a hogy te cselekedtél azoknak életekkel minden egyig. **3** A mit mikor megértett, felkelvén elméne, vigyázván az ő életére. És méne Beersebába, a mely Júdában volt; és ott hagyá az ő szolgáját. **4** Ó pedig elméne a pusztába egynapi járó földre, és elmenvén leüle egy fenyőfa alá, és könyörögött, hogy hadd haljon meg, és monda: Elégl! Most óh Uram, vedd el az én lelkemet; mert nem vagyok jobb az én atyáimnál! **5** És lefeküvén és elaluvé a fenyőfa alatt. És íme angyal illeté őt, és monda néki: Kelj fel, egyél. **6** És mikor körülözött, íme fejénél vala egy szén között sült pogácsa és egy pohár víz. És evék és ivék, és ismét

lefeküvén. **7** És az Úr angyala eljött másodszor is és megilleté őt, és monda: Kelj fel, egyél; mert erőd felett való utad van. **8** És ő felkelt, és evett és ivott; és méne annak az ételnek erejével negyven nap és negyven éjjel egész az Isten hegycig, Hórebig. **9** És beméne ott egy barlangba, és ott hála. És íme lón az Úrnak beszéde ő hozzá, és monda néki: Mit csinálsz itt Illés? **10** Ő pedig monda: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregek Istenéért; mert elhagyták a te szövetségedet az Izráel fiai, a te oltáraidat lerontották, és a te prófétáidat fegyverrel megölték, és csak én egyedül maradtam, és engem is halára keresnek. **11** És monda: Jőjj ki és állj meg ezen a hegyen, az Úr előtt. És íme ott az Úr volt elmenendő. És az Úr előtt megyen vala nagy erős szél, a mely a hegyeket megszaggatta és meghasogatta a kősziklákat az Úr előtt; de az Úr nem vala abban a szélben. És a szél után földindulás lett; de az Úr nem volt a földindulásban sem. **12** És a földindulás után tűz jöve, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszék. **13** És mikor Illés ezt hallotta, befedé az ő arcát palástjával, és kimenvén, megállva a barlang ajtájában, és íme szózat lón ő hozzá, a mely ezt mondá: Mit csinálsz itt Illés? **14** És ő felel: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregeknek Istenéért, mert az Izráel fiai elhagyták a te szövetségedet, lerontották a te oltáraidat, és a te prófétáidat megölték fegyverrel, és én egyedül maradtam, és engem is halára keresnek. **15** És monda az Úr néki: Menj el, térij vissza a te utadon a pusztán át Damaskusba, és mikor oda jutándasz, kenjed királyiláya Hazáelt Síriában; **16** És Jéhut, a Nimsi fiát kenjed királyiláya Izráelben, és Elizeust, az Abelméholabeli Sáfát fiát pedig kenjed prófétává a te helyedbe. **17** És lészen, hogy a ki megmenekedik Jéhu fegyverétől, azt Jéhu öli meg, és a ki megmenekedik a Jéhu fegyverétől, azt Elizeus öli meg. **18** De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak, és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt. **19** És ő elmenvén onnét, megtalálá Elizeust, a Sáfát fiát, a mint szántott tizenkét járom ökörrel, és ő maga a tizenkettőkkel volt: és Illés hozzá méne, és az ő palástját reá veté. **20** És ő elhagyván az ökröket, Illés után futott, és monda: Kérlek hadd csókoljam meg az én atyámat és az én anyámat, és azután követlek. És monda: Menj, térij vissza; mert mit cselekedtem tenéked? **21** És elmenvén ő tőle, vőn azután egy pár ökröt, és levágá azt, és az ekéhez való szerszámokból tüzet rakván, megfőzé azok húsát, és a népnek adá, és evének; és felkelvén, elméne Illés után, és szolgála néki.

20 És Benhadád, Síria királya összegyűjté egész sereget, és harminczkét király volt ő vele és nagyon sok ló és szekér, és felméne és megszállá Samariát, és ostromolni kezdte azt. **2** És követeket küldött Akhához, az Izráel királyához a városba; **3** És azt izené néki: Azt mondja Benhadád: A te ezüstöd és aranyad az enyém, a te feleségeid is és a te szép fiaid is az enyémek. **4** És felel az Izráel királya, és monda: A mint megmondottad uram, király, tiéd vagyok mindenekkel, a melyeket bírok. **5** Megtérvén pedig a követek, mondának: Azt mondja Benhadád: Miután hozzád küldöttet, és azt izentem, hogy a te ezüstödet és aranyadat és a te feleségeidet és fiaidat add nékem; **6** Azért holnap ilyenkor elküldöm az én szolgáimat hozzád, és felkutatják a te házadat, és a te szolgáid házait;

és kezekhez veszik, a mi csak kedves előttem, és elhozzák. 7 Akkor egybehívá az Izráel királya mind az ország véneit, és mondta: Vegyétek esztekbe, és lássátok meg, minemű gonosz szándékkal van ez; mert hozzá küldött az én feleségeimért és gyermekeimért, ezüstömért és aranyomért, és meg nem tagadtam tőle. 8 És mondának néki a vének mindenjában, és az egész nép: Ne engedj néki, és az ő akaratját be ne teljesítsd. 9 És ő monda a Benhadád követeinek: Mondjátok meg az én uramnak, a királynak: Mindazokat, a melyek felől először izentél a te szolgádnak, megcselekszem, de ezt a dolgot nem tehetem meg. Igý elmenvén a követek, megmondák néki a választ. 10 Akkor hozzá külde Benhadád, és mondta: Úgy cselekedjenek velem az istenek és úgy segíjenek, hogy Samariának minden pora sem elég, hogy a velem való nép közül mindeniknek csak egy-egy marokkal is jusson! 11 És felele az Izráel királya, mondván: Mondjátok meg néki: Ne kérkedjék úgy, a ki fegyverbe öltözök, mint a ki már leveti a fegyvert! 12 Meghallván pedig ezt a választ, mikor ő ivott a királyokkal a sátorokban, monda az ő szolgáinak: Vegyétek körül a várost! És azok körülvevék azt. 13 És ímé egy próféta méne Akhábhoz, az Izráel királyához, aki ezt mondá: Azt mondja az Úr: Avagy nem láttad-é mindezt a nagy sokaságot: ímé e mai napon kezdebe adom azt, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr! 14 Monda pedig Akháb: Ki által? És felele: Azt mondja az Úr: A tartományok fejedelmeinek ifjai által. Akkor monda Akháb: Ki kezdje meg a harcot? És felele: Te! 15 Megszámlálá azért a tartományok fejedelmeinek ifjait, a kik kétszázharminczketten voltak; ezekután megszámlálá minden az Izráel fiainak is minden népéét, hétezer embert. 16 És elindulának déliben. Benhadád pedig ott ivott a királyokkal a sátorokban, és lerészegedett ő és a harminczkét király, aki segítségére jött vele. 17 És a tartományok fejedelmeinek ifjai vonultak ki legelőször. Benhadád pedig elküldte, és megmondották néki, ezt mondván: Valami férfiak jöttek ki Samariából! 18 És monda: Akár békességiötök ki, fogjátok meg őket elevenen; akár viadalért jöttek ki, fogjátok el őket elevenen. 19 De mikor kivonultak a városból a tartományok fejedelmeinek ifjai és a sereg, a mely őket követte: 20 mindenik vágni kezdte azt, aki elője került, és elfutottak a Siriabeliek, az Izráel pedig kergette őket, és megfutott maga Benhadád, Siria királya is lovón a lovagokkal együtt. 21 És azután kivonult az Izráel királya, és megveré minden a lovagokat, minden a szekereket, és megveré a Siriabelieket nagy csapással. 22 És méne az Izráel királyához egy próféta, és ezt mondá néki: Menj el, erősítsd meg magad, és vedd eszedbe és lásd meg, mit kelljen cselekedned, mert esztendő mulva ismét feljő Siria királya ellened. 23 A siriabeli király szolgái pedig mondának néki: A hegyeknek istenei az ő isteneik, azért győztek le bennünket; de vívunk csak meg velük a síkon, és meglátod, ha le nem győzzük-é őket? 24 És tedd ezt: Küldd el a királyokat, mindenket a maga helyéről; és állíts hadnagyokat helyettük, 25 És szervezz magadnak olyan sereget, mint az volt, a melyet elvesztéttél, és olyan lovakat és szekereket, mint amazok voltak; és vívunk meg velük a síkon, és meglátod, ha le nem győzzük-é őket? És engede az ő szavoknak, és akképen cselekedék. 26 Mikor azért az esztendő elmult, rendbeszedte

Benhadád a Siriabelieket, és feljöve Afekbe, hogy hadakozzék az Izráel ellen. 27 De az Izráel fiai összeszámítottak és elláttattak élelemmel, és elelkbe menének azoknak. Táborba szállván pedig az Izráel fiai, amazokhoz képest olyanok voltak, mint két kicsiny kecskenyájacska; míg a Siriabeliek ellepték a földet. 28 Jött vala pedig egy Isten embere, és szóla az Izráel királyának, mondván: Azt mondja az Úr: Azért mert a Siriabeliek azt mondották, hogy csak a hegyeknek Istene az Úr, és nem a völgyeknek Istene is: mindezt a nagy sokaságot a te kezdebe adom, hogy megismerjétek, hogy én vagyok az Úr. 29 És ott táboroztak egészen velük szemben hetednapig. A hetedik napon azután megütöztek, és az Izráel fiai leváltak a Siriabeliek közül egy nap százezer gyalogost. 30 És a többiek elmenekültek Afek városába; de a falak rászakadtak a megmaradott huszonkétezer emberre, és Benhadád is elfutott és ott bolyongott a városban kamaráról-kamarára. 31 És mondának néki az ő szolgái: Íme hallottuk, hogy az Izráel házának királyai kegyelmes királyok, azért hadd öltözzünk zsákokba, és vessünk köteleket a mi nyakunkba, és menjünk ki az Izráel királyához, talán életben hagyja a te lelkedet. 32 És zsákokba öltözének, és köteleket vetnék nyakokba, és elmenének az Izráel királyához, és mondának: A te szolgád, Benhadád, ezt mondja: Hagyd életben kérlek, az én lelkemet! És monda: Él-e még? én atyámfia ő! 33 És a férfiak jó jelnek vették azt, és gyorsan megragadták a szót, és mondának: A te atyádfia Benhadád él. És monda: Menjetek, és hozzátok ide őt. Kijöve azért ő hozzá Benhadád, és felülteté őt az ő szekerébe, 34 És monda néki: A városokat, a melyeket elvett volt az én atyám a te atyádtól, azokat visszaadom, és csinálj magadnak utcázat Damaskusban, mint az én atyám csinált volt Samariában; én ezzel a kötessel bocsátlok el téged. És szövetséget kötött vele, és elbocsátá őt. 35 Egy férfiú pedig a próféták fiai közül monda az ő felebarátjának az Úr beszéde szerint: Verj meg engem kérlek; de ez nem akárja őt megverní. 36 Akkor monda néki: Azért, mert nem engedtél az Úr szavának: íme mihelyt én tőlem elmegy, megöl téged az oroszlán. És a mikor elment ő tőle, találá őt egy oroszlán, és megöl. 37 Talála azután más férfiat, a kinek monda: Kérlek, verj meg engem. És megveré az annyira, hogy megsebesítette. 38 És elméne a próféta, és az útfélen a király elé állá és elváltoztatá magát szemeit bekötözvén. 39 Mikor pedig arra ment el a király, kiáltá a királyhoz, és monda: A te szolgád kiment volt a hadba, és ímé egy férfiú eljövén, hoza én hozzá egy férfiút, és monda: Őrizd meg ezt a férfiut; ha elszaladánd, meg kell halnod érette, vagy egy tálement ezüstöt fizet. 40 És mialatt a te szolgádnak itt és amott dolga volt, az az ember már nem volt. És monda néki az Izráel királya: Az a te ítéleted; magad akartad. 41 És mindenjárt elvezé a kötést az ő szeméről, és megismérte őt az Izráel királya, hogy a próféták közül való. 42 És monda néki: Ezt mondja az Úr: Mert elbocsátottad kezedből a férfiút, a kit én halálra szántam, azért lelked lészen lelkéért, és néped népéért. 43 És házához méne az Izráel királya szomorú és megbústult szívvel, és méne Samariába.

21 És történt ezek után, hogy a Jezréelbeli Nábótnak egy szőlője volt Jezréelben, Akhábnak, Samaria királyának a

háza mellett. 2 És szóla Akháb Nábótak, mondván: Add nékem a te szőlődet, hogy legyen veteményes kertem; mert közel van az én házamhoz, és néked érette jobb szőlőt adok annál, vagy ha néked tetszik, pénzül adom meg az árat. 3 És felele Nábót Akhábnak: Isten órizzen, hogy néked adjam az én atyáimtól maradt örökséget. 4 Akkor haza méne Akháb nagy bánattal és haraggal a beszéd miatt, a melyet szólott néki a Jezréelbeli Nábót, mondván: Nem adom néked az én atyáimtól maradt örökséget; és lefeküvél az ő ágyára, és arcát a fal felé fordítá, és nem evék kenyерet. 5 Hozzá menyén az ő felesége Jézabel, monda néki: Miért háborodott meg a te szíved, és kenyeret nem eszel? 6 És ő monda néki: Mert ama Jezréelbeli Nábóttal beszéltem, és azt mondám néki: Add nékem a te szőlődet pénzért, vagy ha inkább tetszik, más szőlőt adok néked érette, ő pedig azt mondta: Nem adom néked az én szőlőmet. 7 Akkor monda néki Jézabel, az ő felesége: Te bírod-é most az Izráel királyságát? Kelj fel, egyél kenyeret, és a te szíved örvendezzen, én majd néked adom a Jezréelbeli Nábót szőlőjét. 8 És levelet írt Akháb nevével, a melyet megpecsételt az ő gyűrűjével, és elküldé azt a levelet a véneknek és a főembereknek, a kik Nábóttal egy városban laktak; 9 És a levélben ezt írta, mondván: Hirdessetek bőjtöt, és ütessétek Nábót a nép élére; 10 És üttesetek vele szembe két istentelen embert, a kik tanúbizonyásot tegyenek ő ellene, mondván: Megszidalmaztad az Istenet és a királyt. Azután vigyétek ki, és kövezzétek meg őt, hogy meghaljon. 11 És ekképen cselekedének a vénék és a főemberek, a kik az ő városában laktak, a mint Jézabel nézik megparancsolta, és a mint a levélben megírta, a melyet nézik küldött; 12 Bőjtöt hirdetének, és ütleték Nábót a nép élére. 13 Előjöve azután két istentelen ember, és leült vele szemben, és tanúbizonyásot tettek ez istentelen emberek Nábót ellen a nép előtt, mondván: Megszidalmazta Nábót az Istenet és a királyt. Kivívék azért őt a városból, és megkövezék, és meghala. 14 Azután megízenék Jézabelnek, mondván: Megköveztetett Nábót, és meghalt. 15 Mikor pedig meghallotta Jézabel, hogy megköveztetett Nábót és meghalt, monda Jézabel Akhábnak: Kelj fel és foglal el a Jezréelbeli Nábót szőlőjét, a melyet nem akart néked pénzért oda adni; mert nem él Nábót, hanem meghalt. 16 És mikor meghallotta Akháb, hogy Nábót meghalt, felkelt Akháb, hogy lemenjen a Jezréelbeli Nábót szőlőjébe, és azt elfoglalja. 17 Akkor szóla az Úr Thesbites Illésnek, mondván: 18 Kelj fel, és menj Akhábnak, az Izráelbeli királynak eleibe, a ki Samariában lakik, íme ott van a Nábót szőlőjében, a melybe lement, hogy azt elfoglalja; 19 És szólj néki, ezt mondván: Így szól az Úr: Nemde megölted-é és nemde el is foglaltad-é? És szólj néki, mondván: Ezt mondja az Úr: Ugyanazon a helyen, ahol felnyálták az ebek Nábót vérét, ebek nyalják fel a te véredet is! 20 És monda Akháb Illésnek: Megint rám találtál ellenségem? És ő monda: Rád találtam; mert te magadat mindenestől arra adtad, hogy gonoszságot cselekedjél az Úr szemei előtt. 21 Íme, azt mondja az Úr: Veszedelmet hozok reád, és elveszem a te maradékaidat, és kigyomlalom Akhábnak még az ebét is, és a berekesztettem és az elhagyatottat Izráelben; 22 És olyanná teszem a te házadat, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát, és mint Baásának, az Ahija fiának házát azért, a

miért haragra ingerlettél engem, és a miért bűnbe ejtettek az Izráelt. 23 És Jézabel felől is szóla az Úr, mondván: Az ebek eszik meg Jézabélt Jezréel kőfala előtt; 24 Azt, a ki Akháb házból a városban hal meg, az ebek eszik meg; azt pedig, a ki a mezőben hal meg, az égi madarak eszik meg. 25 Mert bizonyára nem volt Akhábnak mássa, a ki magát arra adta volna, hogy csak gonoszságot cselekedjék az Úr szemei előtt, a melyre az ő felesége, Jézabel ösztökélelő. 26 Mert igen útálatos dolgot cselekedék, követvén a bálványokat mind a szerint, a mint cselekedének az Emoreusok, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai előtt. 27 Lón pedig, mikor meghallotta Akháb e beszédeket, megszagatá az ő ruháit, és zsákba öltözék és bőjtölé, és a zsákban hálá, és nagy alázatossággal jár vala. 28 És szóla az Úr Thesbites Illésnek, mondván: 29 Nem láttad-é, hogy Akháb hogyan megalázta magát előttem? Mivelhogy pedig megalázta magát előttem, nem hozom reá a veszedelmet az ő életében, hanem csak az ő fia idejében hozom el a veszedelmet az ő hágára.

22 És három esztendő lefolyt úgy, hogy nem volt hadakozás a Siriabeliek és az Izráel között. 2 De a harmadik esztendőben aláméne Josafát, Júda királya az Izráel királyához, 3 Akkor monda az Izráel királya az ő szolgáinak: Nem tudjátok-é, hogy Rámoth Gileád a miénk? És mi hallgatunk és nem veszszük vissza azt Siria királyától? 4 És monda Josafátnak: Feljössz-é velem e hadba Rámoth Gileád ellen? Felele Josafát az Izráel királyának: Úgy én, mint te, úgy az én népem, mint a te néped; úgy az én lovaim, mint a te lovaid. 5 És monda Josafát az Izráel királyának: Kérdezősködjél még ma az Úr beszéde után. 6 És összegyűjté az Izráel királya a prófétákat, közel negyszáz férfiút, és monda nékik: Elmenjek-é Rámoth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? És mondának: Menj fel; mert az Úr kezébe adja azt a királynak. 7 És monda Josafát: Nincs itt már több prófétája az Úrnak, hogy attól is tudakozódhatnánk? 8 És monda az Izráel királya Josafátnak: Még van egy férfiú, a ki által megkérdezhetjük az Urat, Mikeás, a Jemla fia; de én gyűlööm őt, mert soha nem jövendöl nékem jót, hanem minden csak rosszat. És monda Josafát: Ne beszéljen így a király! 9 És előszónita az Izráel királya egy udvariszolgát, és monda: Hívd ide hamar Mikeást, a Jemla fiát. 10 És ott ült az Izráel királya és Josafát, Júda királya, ruhákba öltözötten, mindenik a maga trónusán Samaria kapuja előtt a térségen, és a próféták mind ott jövendöltek előttük. 11 És Sédékiás, a Kénaána fia, vasszavakat készített, és monda: Ezt mondja az Úr: Ezekkel ökleled a Siriabelieket, míg meg nem emészed őket. 12 És a próféták is mindenjában ekképen jövendöltek, mondván: Menj fel Rámoth Gileád ellen, és jó szerencséd lesz; mert azt az Úr a király kezébe adja. 13 A követ pedig, a ki elment volt, hogy elhívja Mikeást, szóla néki, mondván: Íme a próféták egyenlő akarattal jót jövendölnek a királynak: szólj, kérlek, te is úgy, mint azok közül egy, és jövendölj jót. 14 Mikeás pedig monda: Él az Úr, hogy csak azt fogom mondani, a mit az Úr mondand nékem. 15 És mikor a királyhoz ment, monda néki a király: Mikeás! elmenjünk-é Rámoth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjuk? Ő pedig monda néki: Menj fel és járj szerencsével; az Úr kezébe adj a királynak. 16 És monda néki a király:

Még hányszor kényszerítselek téged, hogy az igaznál egyebet ne mondj nékem az Úr nevében? 17 És monda: Látám az egész Izráel szétszéledeva a hegyeken, mint a juhokat, a melyeknek nincsen pásztoruk. És monda az Úr: Nincsen ezeknek urok? Térjen vissza kiki az ó házához békeességen. 18 És monda az Izráel királya Josafátnak: Nemde nem megmondottam-é néked, hogy soha jót nékem nem jövendöl, hanem csak rosszat. 19 És monda Mikeás: Azért halld meg most az Úr beszédét: Látám az Urat az ó székkiben ülni, és az egész mennyei sereget az ó jobb- és balkeze felől mellette állani. 20 És monda az Úr: Kicsoda csalja meg Akhábot, hogy felmenjen, és elvesszen Rámoth Gileádnál? És ki egyet, ki mást szól vala hozzá. 21 Akkor előjőve egy lélek, aki az Úr eleibe állva, és monda: Én akarom megcsalni őt. Az Úr pedig monda néki: Miképen? 22 És felele: Kimegyek és hazug lélek leszek minden ő prófétáinak szájában. Akkor monda az Úr: Csald meg és győzd meg; menj ki, és cselekedjél úgy. 23 Íme az Úr a hazugságnak lelkét adta mindezeknek a te prófétádnak szájába; és az Úr szólott veszedelmes dolgot ellened. 24 Akkor odalépett Sédékiás, a Kénaána fia, és arczul csapván Mikeást, monda: Hogyan? Eltávozott volna én tőlem az Úrnak lelke, hogy csak néked szólana? 25 És monda Mikeás: Íme meglátod azon a napon, a mikor az egyik kamarából a másik kamarába mégy be, hogy elrejtőzhess. 26 Az Izráel királya pedig monda: Fogjad Mikeást, és vidd vissza őt Ammonhoz, a város fejedelméhez, és Joáshoz, a király fiához; 27 És mondjad: Ezt mondja a király: Vessétek ezt a tömlöczbe, és tápláljátok őt a nyomorúság kenyerével és a nyomorúság vizével, míg békességgel megijövök. 28 Monda pedig Mikeás: Ha békességgel térsz vissza, nem az Úr szólott én általam. Azután monda: Halljátok ezt meg minden népe! 29 És felvonult az Izráel királya, és Josafát, a Júda királya Rámoth Gileád ellen. 30 És monda az Izráel királya Josafátnak: Megváltottam ruhámat, és úgy megnyerem a viadalra, te pedig öltözél fel ruhádba. És elváltotta ruháját az Izráel királya, és úgy méne a viadalra. 31 Siria királya pedig megparancsolá az ó szekrei harminczkét fejedelmeinek, mondván: Ne vívjak se kicsinyel, se nagygal, hanem egyedül csak az Izráel királya ellen vívjak. 32 És a mikor meglátták a szekerek fejedelmei Josafátot, mondának: Nyilván ez az Izráel királya; és reá rohanván vívának ellen. De Josafát elkezdt kiáltani. 33 Mikor pedig látták a szekerek fejedelmei, hogy nem az Izráel királya, ott hagyják. 34 Egy ember pedig csak úgy találomra kilőve az ó kézivét, és találá az Izráel királyát a pánczél és a kapocs között. És ő monda a kocsisának: Fordulj meg és vigy ki engem a táborból, mert megsebesütem! 35 És az ütközet mind erősebb lett azon a napon, és a király az ó szekerében állott a Siriabeliek ellen, és meghalt este felé, és a vér a sebből a székérbe csorgott. 36 És kikiálták napnyugotkor a táborban, mondván: minden ember menjen haza a maga városába és földjébe! 37 És meghalt a király és visszavitett Samariába, eltemeték a királyt Samariában. 38 És mikor mosták az ó szekerét a Samaria mellett lévő tóban: az ebek nyalták az ó vérét, és paráznák fürödtek ott, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott volt. 39 Akhábnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, az elefántcsontból építettet ház, és mind

a városok, a melyeket épített, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 40 És elaluvék Akháb az ó atyáival; és uralkodék ő utána fia, Akházia. 41 És Josafát, az Asa fia lett királylá Júdában, Akhábnak, az Izráel királyának negyedik esztendejében. 42 És Josafát harminczöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának Azuba volt a neve, Silhi leánya. 43 És jára Asának, az ő atyának minden útjában, és abból ki nem tére, azt cselekedvén, a mi az Úr szemei előtt kedves. Csakhogy a magaslatokat nem rombolták le, és a nép még áldozott és tömjénezett a magaslatokon. 44 És békességen élte Josafát az Izráel királyával. 45 Josafátnak egyéb dolgai pedig és az ő ereje, a melylyel cselekedett, és a melylyel hadakozott, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 46 A férfi paráznákat is, a kik még megmaradtak volt az ő atyának, Asának idejéből, kiüzte az országból. 47 Akkor nem volt király Edomban, hanem csak helyettes király. 48 És Josafát Társis hajókat csináltatott, hogy aranyért mennének Ofirba, de nem mehettek el; mert a hajók összetörtek Esióngáberben. 49 Akkor mondá Akházia, az Akháb fia, Josafátnak: Hadd menjenek el az én szolgáim a te szolgáiddal e hajókon; de Josafát nem akará. 50 És elaluvék Josafát az ő atyáival; és eltemetteték az ő atyáival az ő atyának, Dávidnak városában; és az ő fia, Jórám, uralkodék helyette. 51 Akházia pedig, az Akháb fia kezde uralkodni Izráelen Samariában, Josafátnak, a Júda királyának tizenhetedik esztendejében, és uralkodék Izráelben két esztendeig. 52 És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, járván az ő atyának és anyjának útján, és Jeroboámnak, a Nébát fiának útján, aki bűnbe ejté az Izráelt; 53 És szolgála a Baálnak, és azt imádá és haragra indítja az Urat, Izráel Istenét, mint a hogy az ő atya cselekedett.

2 Királyok

1 És elszakadt Moáb, Akháb halála után, az Izráeltől. **2** És mikor Akházia kibukott az ő felházának korlátján Samariában, és megbetegedék, követeket külde el, a kiknek azt parancsolá: Menjetek el, kérdjettek tanácsot a Baálzebübtől, az Ekon istenétől, hogy meggyógyulok-é a betegségből? **3** Az Úrnak angyala pedig szóla Thesbites Illésnek: Kelj fel, menj el eleibe a Samariabeli király követeinek, és szólj nékik: Nincs-é Isten Izráelben, hogy Baálzebübhoz, az Ekon istenéhez mentek tanácsot kérdeni? **4** Azért azt mondja az Úr: Az ágyóból, a melyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkül meghalsz. És elme Illés. **5** És mikor a követek visszajöttek ő hozzá, monda nékik: Miért jötteket vissza? **6** És felelének néki: Egy férfiú jöve előnkebe, és monda nékünk: Menjetek el, tértetek vissza a királyhoz, a ki titeket elküldött, és mondjátok meg néki: Ezt mondja az Úr: Nincs-é Izráelben Isten, hogy te Baálzebübhoz, Ekon istenéhez küldesz tanácsot kérdeni? Azért az ágyóból, a melyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkül meghalsz. **7** És monda nékik: Milyen volt az a férfiú, aki előtökbe jött volt, és ezeket a beszédeket szólá néktek? **8** És felelének néki: Egy szőr-ruhás ember, derekán bőr övvel felövezve. Akkor monda: Thesbites Illés volt. **9** És hozzá külde egy ötven ember előtt járó főembert, az alatta való ötven emberrel. És mikor ez hozzá felment, ott ült fenn a hegy tetején, és monda néki: Isten embere, a király azt parancsolja: Jöjj! le! **10** Felelven Illés, monda az ötven ember előtt járó főembernek: Ha én Isten embere vagyok, szálljon tűz alá az égből, és emészsen meg téged és az alattad való ötven embert. És tűz szálla alá az égből, és megemészté őt és az ő ötven emberét. **11** És ismét külde ő hozzá a király más ötven ember előtt való főembert, mind az ötven férfival egybe, aki szóla és monda néki: Isten embere, a király azt parancsolja, hogy hamar jöjj alá! **12** És felele Illés, és monda nékik: Ha Isten embere vagyok, szálljon tűz az égből alá, és emészsen meg téged és a te ötven emberedet. És Istennek tüze szálla alá az égből, és megemészté őt és az ő ötven emberét. **13** És újra elküldött egy harmadik ötven ember előtt járó főembert is, az ő ötven emberével együtt, és felmenvén ez az ötven ember előtt járó főember, elméne és térdre borult Illés előtt, és könyörögvén néki, monda: Óh Isten embere, kérlek, legyen becsülete a te szemeid előtt az én lelkemnek, és ezeknek a te szolgáidnak, ez ötven ember lelkének! **14** Ímé tűz szállott le az égből és megemészté az ötven ember előtt való előbbi két főembert, az ő ötven emberével egybe: Most azért legyen becsülete az én lelkemnek a te szemeid előtt! **15** Ekkor szóla az Úr angyala Illésnek: Menj alá vele, ne félj semmit tőle. És ő felkelvén aláméne vele a királyhoz. **16** És szóla néki: Ezt mondja az Úr: A miért követeket küldöttél tanácsot kérdeni Baálzebübhoz, Ekon istenéhez, mintha nem volna Izráelben Isten, a kinek a beszédéből tanácsot kérdhetné! azért fel nem kelsz ez ágyóból, a melyben fekszel, hanem kétség nélkül meghalsz. **17** És meghalt az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott Illés, és uralkodék Jórám ő helyette, Jórámnak, a Josafát fiának, a Júdábeli királynak második esztendejében;

mert Akháziának nem volt fia. **18** Akháziának egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében?

2 És lőn mikor az Úr Illést fel akará vinni a szélvész által mennyekbe: elméne Illés és Elizeus Gilgálból. **2** És monda Illés Elizeusnak: Maradj itt, kérlek, mert az Úr Béthelbe küldött engem. És felele Elizeus: Él az Úr, és a te lelked, hogy el nem hagylak téged! És mikor lemenének Béthel felé: **3** Kijövének a próféták fiai, a kik Béthelben valának, Elizeushoz, és mondának néki: Nem tudod-é, hogy e mai napon az Úr elragadja a te uradat tőled? És monda: Tudom én is, hallgassatok. **4** És monda néki Illés: Elizeus! Maradj itt, kérlek; mert az Úr engem Jérikhóba küldött. Ő azonban monda: Él az Úr és a te lelked, hogy el nem hagylak téged. És mikor elmenének Jérikhóba: **5** A próféták fiai, a kik Jérikhóban valának, Elizeushoz jövénék, és mondának néki: Nem tudod-é, hogy e mai napon az Úr a te uradat elragadja tőled? És ő monda: Én is tudom, hallgassatok. **6** Azután monda néki Illés: Maradj itt, kérlek, mert az Úr engem a Jordán mellé küldött. De ő felele: Él az Úr és a te lelked, hogy el nem hagylak téged. És elmenének együtt mindenkit. **7** Ötven férfiú pedig a próféták fiai közül utánok menvén, velük szemben messze megállanak, mikor ők ketten a Jordán mellett megállottak. **8** És fogá Illés az ő palástját, és összehajtva azt, megüté azzal a vizet; és az kétfelé válik; úgy hogy mind a ketten szárazon menének át rajta. **9** És mikor általmentek, monda Illés Elizeusnak: Kérj tőlem, mit cselekedjem veled, mielőtt tőled elragadtatom. És monda Elizeus: Legyen, kérlek, a te benned való léleknek kettős mértéke én rajtam. **10** És ő monda: Nehéz dolgot kértél; mégis, ha majd meglátándasz engem, mikor tőled elragadtatom, meglesz, a mit kérsz: ha pedig meg nem látándasz, nem lesz meg. **11** És lőn, a mikor menének és menvén beszélgetének, ímé egy tüzes szekér tüzes lovakkal elválasztja őket egymástól. És felménye Illés a szélvészben az égbé. **12** Elizeus pedig ezt látván, kiált vala: Édes atyám, édes atyám! Izráel szekerei és lovagai! És nem látá őt többé. És vevé a maga ruháit, és két részre szakasztá azokat, **13** És felelél az Illés palástját, a mely róla leesett, és visszatérít, és megállott a Jordán partján. **14** És vevé az Illés palástját, a mely róla leesett, és azzal megüté a vizet, és monda: Hol van az Úr, az Illés Istene? És mikor ő is megütötte a vizet, kétfelé válik az; és általméne Elizeus. **15** És mikor látták őt a próféták fiai, a kik átellenben Jérikhónál valának, mondának: Az Illés lelke megnyugodt Elizeuson. És eleibe menének néki, és meghajták magokat ő előtte a földig; **16** És mondának néki: Ímé a te szolgáid között van ötven ember, erős férfi, küldd el őket, hadd keressék meg a te uradat, hátha az Úrnak lelke ragadta el őt, és letette őt valamelyik hegyen, vagy völgyben. De ő monda: Ne küldjetedek. **17** De azok kényszerítették őt egész a megszégyenülésig, és monda: Hát küldjetedek ell! És elküldék az ötven férfiút, de harmadnapig keresvén sem találák meg őt. **18** És mikor visszajöttek ő hozzá, mert Jérikhóban lakott, monda nékik: Nem mondottam-é, hogy ne menjek el! **19** És mondának a város férfiai Elizeusnak: Ímé a város jó lakóhely volna, a mint uram magad látod; de a vize általmas, és a föld

gyümölcsét meg nem érlel. 20 És monda: Hozzatok nékem egy új csészét, és tegyetek sót belé. És elhozák néki. 21 Ő pedig kiment a forráshoz, és bele vette a sót, és monda: Ezt mondja az Úr: Meggyógyítottam e vizeket; nem származik ezután azokból halál és idéten termés. 22 És egézségesekké lónak a vizek mind e mai napig, Elizeus beszéde szerint, a melyet szólott. 23 Felméne azután onnét Béthelbe; és mikor az úton felfelé méne, apró gyermeket jövénk ki a városból, a kik őt csúfolják vala, ezt mondva: Jőjj fel, kopasz, jőjj fel, kopasz! 24 És hátratekintvén és meglátván őket, megátkozá őket az Úr nevében, és az erdőből két nőstény medve jövén ki, szétszaggata közülök negyvenkét gyermeket. 25 Onnét azután felment a Kármel hegycére; onnét pedig Samariába tért vissza.

3 Jórám pedig, az Akháb fia kezde uralkodni Izráelen Samariában Josafátnak, a Júda királyának tizennyolczadik esztendejében, és uralkodék tizenkét esztendeig. 2 És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, de nem annyira, mint az ő atya és anyja; mert elrontta a Baál képét, a melyet az ő atya készítetett volt. 3 De mindenáltal követé Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, a ki vétekbe ejtette volt az Izráel, és el nem távozék azoktól. 4 És Mésának, a Moáb királyának nagyon sok juha volt, és az Izráel királyának adóban százezer bárány és százezer kos gyapját fizette. 5 De mikor meghalt Akháb, a Moáb királya elszakadt az Izráel királyától. 6 Kiméne azért Jórám király azon a napon Samariából, és megszámlálá az egész Izráelt; 7 És elméne, és küldé követeitet Josafáthoz, Júda királyához, ezt izenvén néki: A Moáb királya elszakadt tőlem; eljós-é velem a Moáb ellen a hadba? Felele: Felmegyek, úgy én, mint te; úgy az én népem, mint a te néped; úgy az én lovam, mint a te lovaid. 8 És monda: Mely úton menjünk fel? Felele: Az Edom pusztájának útján. 9 És elméne az Izráel királya és Júda királya és az Edom királya; és mikor hét napig bolyongtak az úton, nem volt vize sem a tábornak, sem a velük volt barmoknak. 10 Akkor monda az Izráel királya: Jaj, jaj; az Úr azért hívta őrebe a három királyt, hogy a Moáb kezébe adjá őket! 11 És monda Josafát: Nincs itt az Úr prófétái közül egy sem, hogy általa tanácsot kérhetnének az Úrtól? És felele egy az Izráel királyának szolgái közül, és monda: Itt van Elizeus, a Sáfát fia, a ki illésnek kezeire vizet tölt vala. 12 És monda Josafát: Nála van az Úrnak beszéde. És alámenének hozzá az Izráel királya és Josafát és az Edom királya. 13 És monda Elizeus az Izráel királyának: Mi közöm van hozzád? Menj a te atyádnak és anyádnak prófétához! És monda néki az Izráel királya: Ne utasíts el; mert az Úr gyűjtötté össze ezt a három királyt, hogy a Moáb kezébe adjá őket. 14 És monda Elizeus: Él a Seregek Ura, a ki előtt állok, ha nem nézném Josafátnak, a Júda királyának személyét, bizony téged nem néznélek, és rád sem tekintenék; 15 Hozzatok ide egy énekest. És mikor énekelt előtte az éneklő, az Úrnak keze lón ő rajta. 16 És monda: Ezt mondja az Úr: Csináljatok itt és ott e patakön árkokat; 17 Mert ezt mondja az Úr: Nem láttok sem szelet, sem esőt, és mégis e patak megtelik vízzel, hogy ihattok mind ti, mind a ti nyájatok és barmaik. 18 Kevés pedig még ez az Úr szemei előtt, hanem a Moáböt is kezetekbe adjá. 19 És megvesztek minden kulcsos várost és minden szép várost, és minden jótermő fát kivagdaltok, és minden kútöt-

betöltötök, és minden jó szántóföldet behánytok kövekkel. 20 És lón reggel, a mikor áldozatot szoktak tenni, íme vizek jönek vala Edom útjáról, és megtelek a föld vízzel. 21 Mikor pedig meghallotta az egész Moáb, hogy feljöttek a királyok ő ellenök harcolni, egybegyűlnek mindenjában, a kik fegyvert foghattak, és megálltak az ó tartományuk határan. 22 És mikor felkeltek reggel, és a nap feljött a vizekre, úgy láták a Moábiták, mintha ő ellenökbe az a víz vereslenék, mint a vér. 23 És mondának: Vér ez! Megvívtak a királyok egymással, és megölte egyik a másikát. Prédára most, Moáb! 24 De mikor az Izráel táborához jutottak, felkeltek az Izráeliták, és megverték a Moábitákat, és azok megfutamodtak előttük; betörtek hozzájuk és leverték Moábot. 25 És városaikat lerontották, és a jó szántóföldökre kiki követ hányt, és elborították azt kövekkel, és minden kútöt behánytak, és minden jótermő fát kivágottak, úgy hogy csak Kir-Haráset kőfalait hagyják fenn; de körülvevék azt is a parityások, és lerontották. 26 Látván pedig a Moáb királya, hogy legyőzöttetik a viadalban, maga mellé vett hétszáz fegyverfogó férfiút, hogy keresztülről törjenek az Edom királyához; de nem bírtak. 27 Akkor vevé az ő elsőszülöött fiát, a ki ő helyette uralkodandó volt, és égoáldozatul megáldozá a kőfalon. Mely dolog felett az Izráel népe igen felháborodék, és elmenének onnét, és megtérének az ő földjükbe.

4 És kiálta egy asszony a próféták fiainak feleségei közül Elizeushoz, és monda: A te szolgád, az én férjem meghalt; te tudod, hogy a te szolgád felté az Urat. Eljött pedig a hitelező, hogy elvigye mind a két gyermekemet, hogy néki szolgál legyenek. 2 Monda néki Elizeus: Mit cselekedjem veled? Mondd meg nékem, mi van a házadban? Monda az: A te szolgálóleányod házában nincs egyéb, csak egy korsó olaj. 3 Akkor monda: Menj el, kérj ott kinn minden te szomszédítő üres edényeket, de ne keveset; 4 És menj be és zárkózzál be magad a te fiaiddal, és tölt az olajból mindenik edénybe, és a tele edényt állítsd felre. 5 És elment ő tőle, és bezárkózott az ő fiaival, azok hordták néki az edényeket, ő maga pedig csak töltögetett. 6 És mikor megtöltötté az edényeket, monda az ő fának: Hozz ide még egy edényt. Felele az: Nincs több edény; és akkor megállt az olaj. 7 És elment, és elmondá ezt az Isten emberének. Az pedig monda: Menj el, add el az olajat, és fizesd ki hiteleződet; te pedig és a te fiaid éljetek a maradékárból. 8 És történt ebben az időben, hogy Elizeus Súnembe ment. Ott volt egy gazdag asszony, a ki tartóztatá őt, hogy nála egyékkenyeret. És lón, hogy valamikor csak arra járt, betért oda, hogy kenyerset egyék. 9 És monda az asszony a férjének: Íme úgy veszem észre, hogy az az Isten embere, a ki szüntelen erre jár által, szent ember; 10 Csinálunk, kérlek, egy kicsiny felházat, és tegyünk abba néki egy ágyat, asztalt, széket és gyertyatartót, hogy mikor hozzánk jön, hadd térjen oda. 11 És történt egy napon, hogy oda ment Elizeus, és megszállt a felházban, és megpihent ott. 12 És monda Géházinak, az ő szolgájának: Hívd ide azt a Súnemitát. Előhívá azért azt, és eleibe állva. 13 Megmondotta volt pedig néki: Mond meg néki: Íme nagy szorgalmatossággal szolgálsz nékünk, mit kívánsz, hogy cselekedjem veled? Nincs-é valami mondani valód a király

előtt, vagy a sereg fővezére előtt? És monda az: Én az én nemzetsegem között békességgel lakom. **14** Monda Elizeus: Mit lehetne tehát érette tennünk? Felele Géházi: Nincs fia és a férje vén ember. **15** És monda: Hívd ide! És a mikor oda hívta, megállott az ajtóban. **16** És monda Elizeus: Esztendő ilyenkorra fiút fogsz ölni. És monda az: Ne, édes uram, Isten embere, ne mondj képtelen dolgot a te szolgálóleányodnak! **17** És teherbe esék az asszony és fiat szült abban az időben, a melyet megmondott volt Elizeus. **18** De mikor megnőtt a gyermek, történt, hogy egy napon kiment az ő atyához, az aratókhöz, **19** És monda az ő atyának: Jaj fejem, jaj fejem! És monda az ő atya a szolgának: Vidd el őt az anyához. **20** Ki mikor felvette őt, vivé az ő anyához, és az az ölében tartá délig, és akkor meghalt. **21** És felméne az asszony, és az Isten emberének ágyára tevé őt, és az ajtót bezárván kijöve onnét. **22** És előhívatá az ő férjét és monda: Kérlek, küldj ide nékem egyet a szolgák közül és egy szamarat, hadd menjek el hamar az Isten emberéhez, és mindenjárt megjövök. **23** És az monda: Miért mégy ő hozzá, ma nincs sem újhold, sem szombat? Felel az: Csaq hagyd rám! **24** És megnyergelé a szamarat, és monda a szolgának: Hajtsd és siess, ne késlelj engem a menésben, hanem ha mondádom néked. **25** És elmenvén, juta az Isten emberéhez a Kármel hegycére. És mikor meglátta őt az Isten embere távolról, monda Géházinak, az ő szolgájának: Íme a Súnemita ez! **26** Fuss, kérlek, eleibe, és kérdezz meg tőle, ha békességen van-é mind ő, mind az ő férje, mind az ő gyermeke? Monda az: Békességen! **27** Mikor pedig az Isten emberéhez jutott a hegyre, átöltele az ő lábat; de Géházi oda ment, hogy elűzzé őt, az Isten embere azonban így szólt: Hagy békét néki, mert megkeseredett az ő szíve, és az Úr elítékoltat tőlem, és nem jelentette meg nékem. **28** És monda az: Vajon én kértem-é fiat az én uramtól? Nemde nem mondám-é néked: Ne csalj meg engemet? **29** És monda Elizeus Géházinak: Övezd fel derekadat, és vedd kezedbe az én pálczámat, és menj el, ha valakivel találkozol, ne köszönj néki, és annak is, a ki köszön néked, ne felej, és az én pálczámat tess a gyermek arczára. **30** De a gyermeknek anyja monda: Él az Úr és él a te lelked, hogy el nem hagylak téged. Felkelle azért és követé őt. **31** Géházi pedig már előttek elment volt, és a pálczát a gyermek arczára fekteté, de nem szólott és nem is eszmélt rá a gyermek. Azért visszatért eleibe, és megmondá néki, mondván: Nem támadt fel a gyermek. **32** És bement Elizeus a házba, és íme a gyermek ott feküdt halva az ő ágyán. **33** És bement, és bezárta az ajtót magára és a gyermekre, és könyörgött az Úrnak. **34** És az ágyra felhágván, a gyermekre feküdt, és az ő száját a gyermek szájára tevé, szemeit szemeire, kezeit kezeire, és ráborult, és megmelegedék a gyermek teste. **35** Azután felállott, és egyszer alá és fel járt a házban, majd újra felment és reáborult. Akkor a gyermek prüsszente vagy hétszer, és felnyitá szemeit a gyermek. **36** Ő pedig szólítá Géházit, és monda: Hívd ide a Súnemítát. És oda hívá azt. És mikor oda ment, monda: Vedd a te fiadat. **37** Ki mikor bement, lábához esék, és leborul a földre, és az ő fiát fogván, kiméne. **38** Azután visszament Elizeus Gilgálba. Éhség vala pedig akkor az országban, és a próféták fiai ő vele laknak vala. És monda az ő szolgájának: Tedd fel a

nagy fazekat, és főzz valami főzeléket a próféták fiainak. **39** Kiméne azért egy a mezőre, hogy parejt szedjen. És holmi vad indákra találván, tele szedé az ő ruháját azokról sártökkel, és mikor hazament, belevagdalta a fazékba főzeléknak; de nem tudta, hogy mi az? **40** Mikor azután feladták a férifiaknak, hogy egyenek, és ők enni kezdének a főzelékből, felkiáltanak és mondának: Halál van a fazékban, Isten embere! És nem bírták megenni. **41** Ő pedig monda: Hozzatok lisztet. És beleveté azt a fazékba, és monda: Add fel immár a népnek, hadd egyenek. És nem volt már semmi rossz a fazékban. **42** Jöve pedig egy férfi Baál Sálisából, és hozz vala az Isten emberének első zsengék kenyereit, húsz árpakenyeret, és megzsendült gabonafejeket az ő ruhájában; de ő monda: Add a népnek, hadd egyenek. **43** Felele az ő szolgájá: Minek adjam ezt száz embernek? Ő pedig monda ismét: Add a népnek, hadd egyenek, mert ezt mondja az Úr: Esznek és még marad is. **44** És ő eleikbe adá, és evének, és még maradt is belőle, az Úrnak beszéde szerint.

5 És Naámán, a siriai király seregének fővezére, az ő ura előtt igen nagy férfiú és nagyrabecsült volt, mert általa szabadította volt meg az Úr Síriát; és az a férfi vitéz hős, de bélpoklos volt. **2** Egyszer portyázó csapatok mentek ki Siriából, és azok Izráel országából egy kis leányt vittek el foglyul, és ez Naámán feleségének szolgált. **3** És monda ez az ő asszonyának: Vajha az én uram szembe lenne azzal a prófétával, aki Samariában van, kétség nélkül meggyógyítaná őt az ő bélpoklosságából. **4** És Naámán beméne, és elbeszél az ő urának, mondván: Így s így szólott az Izráel országából való leány! **5** Akkor monda Siria királya: Menj el, és ím levelet küldök az Izráel királyának. Elméne azért és vőn magával tíz tálatombot ezüstöt és hatezer aranyat, azon felül tíz öltöző ruhát. **6** És elvivé a levelet az Izráel királyának, ezt írván: Mikor e levél hozzád érkezik, íme az én szolgámat, Naámánt azért küldöttem hozzád, hogy őt gyógyítsd meg bélpoklosságából. **7** De a mikor elolvasta az Izráel királya a levelet, megszaghatá az ő ruháit és monda: Isten vagyok-e én, hogy öljek és elevenítsek, hogy ez én hozzám küld, hogy gyógyítsam meg e férfiút az ő bélpoklosságából? Vegyétek eszeteikbe és lássátok, hogy csak okot keres ellenem. **8** Mikor pedig meghallotta Elizeus, az Isten embere, hogy az Izráel királya ruháit megszaghatta, külde a királyhoz ilyen izenettel: Miért szaggattad meg a te ruháidat? Hadd jójjón hozzám, és tudja meg, hogy van próféta Izráelben. **9** És elméne Naámán lovaival és szekereivel, és megálla az Elizeus házáának ajtaja előtt. **10** És küldé Elizeus követet ő hozzá, mondván: Menj el és fürödj meg hétszer a Jordánban, és megújul a te tested, és megtisztulsz. **11** Akkor megharaguvek Naámán és elment, és így szólt: Íme én azt gondoltam, hogy kijő hozzám, és előállván, segítségül hívja az Úrnak, az ő Istenének nevét, és kezével megilleti a beteg helyeket, és úgy gyógyítja meg a kiütést. **12** Avagy nem jobbaké Abana és Párpár, Damaskus folyóvizei Izráel minden vizeinél? Avagy nem fürödhetném-é meg azokban, hogy megtisztuljak? Ilyen módon megfordulván, nagy haranggal elment. **13** De hozzá menének az ő szolgái, és szólának néki, mondván: Atyám, ha valami nagy dolgot mondott volna a próféta neked, avagy nem

tettek volna-é meg? Mennyivel inkább, a mikor csak azt mondja, hogy fürödj meg és megtisztulsz? 14 Beméne azért a Jordánba, és belemeríté magát abba hétszer az Isten emberének beszéde szerint, és megújult az ő teste, mint egy kis gyermek teste, és megtisztult. 15 Azután visszatért egész kíséretével az Isten emberéhez, és bemenvén megállta előtte, és mondta: Ímé, most tudom már, hogy nincsen az egész földön Isten, csak Izráelben! Azért most vedd el, kérlek, ez ajándékot a te szolgádtól. 16 Ő pedig mondta: Él az Úr, aki előtt állok, hogy el nem veszem. Kényszeríti vala pedig őt, hogy elvegye; de ő nem akará. 17 És mondta Naámán: Ha nem; adj kérlek a te szolgádnak e földből annyit, a mennyit elbír két öszvér; mert a te szolgád többé égőaldozattal, vagy egyéb áldozattal nem áldozik idegen isteneknek, hanem csak az Úrnak. 18 Ebben a dologban legyen az Úr kegyelmes a te szolgádnak, hogy mikor bemegy az én uram a Rimmon templomába, hogy ott imádkozzék, és ő az én kezemetre támaszkodik, ha akkor én is meghajlok a Rimmon templomában: azt, hogy én meghajlok a Rimmon templomában, bocsássza meg az Úr a te szolgádnak ebben a dologban. 19 És mondta néki Elizeus: Eredj el békességgel. És mikor elment ő tőle úgy egy mérföldnyire, 20 Géházi, Elizeusnak, az Isten emberének szolgája azt gondolta: Ímé az én uram megkimélé ezt a Síriabeli Naámánt, és nem akará tőle elvenni, a mit hozott volt; él az Úr, hogy utána futok, és valamit kérék tőle. 21 És utána futott Géházi Naámannak. Látván pedig Naámán őt, hogy utána fut, leugrott a szekérből és eleibe mené és mondta: Rendben van minden? 22 És mondta: Rendben. Az én uram küldött engem, ezt mondván: Ímé most csak ez órában jött hozzám két ifjú az Efraim hegycsúcsról a próféták fiai közül: adj kérlek azoknak egy talentum ezüstöt és két öltöző ruhát. 23 És mondta Naámán: Kérlek végy két talentumot. És kényszeríté őt és egybeköte két talentum ezüstöt két zsákba, és két öltöző ruhát, és azokat két szolgájának adá, a kik előtte vitték azokat. 24 De mikor a dombozhár ért, elvette tőlük azokat, és elrejté egy házban, és elbocsátta a férfiakat, és elmenének. 25 Ő pedig bemenvén, megállva az ő ura előtt, és mondta néki Elizeus: Honnét, Géházi? Felele: Nem ment a te szolgád sehol városhoz. 26 Ő pedig mondta néki: Nem ment ér az én szívem veled, mikor az a férfi leszállott szekeréből elődbe? Most az ideje, hogy szerezzen ezüstöt, és hogy végy ruhákat, olajfákat, szőlőket, juhokat, barmokat, szolgákat és szolgálóleányokat?! 27 Azért rád és a te magodra ragad a Naáman belpoklossága mindörökkel. És kiment ő előle megpoklosodva, mint a hó.

6 És mondának a próféták fiai Elizeusnak: Ímé ez a hely, ahol nálad lakunk, igen szoros nékünk; 2 Hadd menjünk el, kérlek, a Jordán mellé, hogy mindenüknek egy-egy fát hozzon onnét, hogy ott valami hajlékot építsünk magunknak, a melyben lakunk. És mondta: Menjetek el! 3 És mondta egy közülök: Nyugodj meg rajta, és jájj el a te szolgáiddal. És mondta: Én is elmegyek. 4 És elménye velük. És menének a Jordán mellé, és ott fákat vágtek. 5 És történt, hogy mikor egy közülök egy fát levágna, a fejsze beesék a vízbe. Akkor kiáltta és mondta: Jaj, jaj, édes uram! pedig ezt is kölcsön kértem! 6 És mondta az Isten embere: Hová esett? És mikor megmutatta néki a helyet,

levágott egy fát és utána dobta, és a fejsze feljött a víz színére. 7 És monda: Vedd ki. És kinyújtván kezét, kivevé azt. 8 Síria királya pedig hadat indított Izráel ellen, és tanácsot tartván az ő szolgáival, mondta: Itt meg itt lesz az én táborom. 9 És elküldé az Isten embere az Izráel királyához, mondván: Vigyázz, ne hagyd el azt a helyet, mert ott akarnak a siriak betörni. 10 És elküldé az Izráel királya arra a helyre, a melyről néki az Isten embere szólott, és őt megintette volt, és vigyázott magára nem egyszer, sem kétszer. 11 És felháborodott ezen a siriai király szíve, és összegyűjtvé az ő szolgáit, mondta nékik: Miért nem mondjátok meg nékem, ki tart közülünk az Izráel királyával?! 12 Akkor monda egy az ő szolgái közül: Nem úgy, uram király, hanem Elizeus próféta, aki Izráelben van, jelenti meg az Izráel királyának a beszédeket, a melyeket te a te titkos házadban beszélsz. 13 És monda: Menjetek el és nézzétek meg, hol van, hogy utána küldjék és elhosszassák őt. És megjelentek néki, mondván: Íme Dótánban van. 14 Akkor lovakat, szekereket és nagy sereget küldje oda, a kik elmenének éjjel, és körülvevék a várost. 15 Felkélvén pedig jókor reggel az Isten emberének szolgája, kiméne, és íme seregek vették körül a várost, és lovak és szekerek. És monda néki az ő szolgája: Jaj, jaj, édes uram! mit cselekedjünk? 16 Felele ő: Ne féj! Mert többen vannak, a kik velünk vannak, mint a kik ő velük. 17 És imádkozott Elizeus és mondta: Ó Uram! nyisd meg kérlek az ő szemeit, hadd lásson. És megnyitá az Úr a szolga szemeit és láta, és íme a hegy rakva volt tüzes lovagokkal és szekerekkel Elizeus körül. 18 És mikor azok hozzájelentek, könyörgött Elizeus az Úrnak, mondván: Verd meg ezt a népet vaksággal! És megveré őket vaksággal az Elizeus kivánsága szerint. 19 És monda nékik Elizeus: Nem ez az út, sem ez a város; jterek el én utánam, és ahoz a férfiúhoz vezetlek titeket, akit kerestek. És elvezeté őket Samariába. 20 És mikor bementek Samariába, monda Elizeus: Óh Uram, nyisd meg ezek szemeit, hogy lássanak. És megnyitá az Úr az ő szemeiket és látanak, és íme Samaria közepében voltak. 21 Az Izráel királya pedig mikor láttá őket, monda Elizeusnak: Vágván vágassam-é őket, atyám? 22 És monda: Ne vágasd. Le szoktat-é vágatni azokat, a kiket karddal vagy kézivel fogsz el? Adj nékik kenyeret és vizet, hogy egyenek és igyanak, és elmenjenek az ő urokhoz. 23 És nagy lakomát szerzett nékik; és miután ettek és ittak, elbocsátá őket. Ők pedig elmenének az ő urokhoz; és ettől fogva többé nem jöttek a siriai portyázó csapatok az Izráel földjére. 24 És lőn ezek után, hogy Benhadád, Síria királya összegyűjté egész sereget, és felment és megszállotta Samariát. 25 És igen nagy inség lett Samariában, mert addig tartották megszállva a várost, míg egy szamárféj nyolczeru ezüst, és egy véka galambganéj őt ezüst lett. 26 És mikor az Izráel királya a kőfaln széjjeljára, egy asszony kiáltta ő hozzá, mondván: Légy segítséggel, uram király! 27 A király monda: Ha nem segít meg téged az Isten, hogyan segítelek én meg? A szérűről vagy a sajtóról? 28 És monda néki a király: Mit akarsz? Monda az: Ez az asszony azt mondta nékem: Add ide a te fiadat, hogy együk meg őt ma, az én fiamat pedig holnap eszszük meg. 29 És megfőztük az én fiamat, és megettük őt. Mikor azután másnap azt mondta néki: Add ide a te fiadat, hogy azt is együk meg, ő elrejté az ő

fiát. 30 Mikor pedig hallotta a király az asszonyak beszédét, megszagatá az ő ruháit, a mint a kőfalon járt, és meglátta a nép, hogy ímé alól zsákruba van az ő testén. 31 És monda: Úgy cselekedjék velem az Isten és úgy segéljen, ha Elizeusnak, a Sáfát fiának feje ma rajta marad! 32 Elizeus pedig ott ült az ő házában, és együtt ülteke vele a vének. És elküldött a király egy férfiat maga előtt. Mielőtt azonban hozzá jutott volna a követ, monda Elizeus a véneknek: Látjátok-é, hogy az a gyilkos hogyan küld ide, hogy a fejemet vétesse? Vigyázzatok, hogy mikor ide ér a követ, zárjátok be az ajtót és szorítások meg őt az ajtóban: Íme az ő ura lábainak dobogása követi őt. 33 És mikor még így beszélne velük, már a követ leérkezett hozzá és nyomában a király, és monda: Íme ilyen veszedelem származott az Úrtól; várjak-é még tovább az Úrra?

7 És monda Elizeus: Halljátok meg az Úr beszédét. Ezt mondja az Úr: Holnap ilyenkor egy köböl zsemlyelisztet egy sikluson, és két köböl árpát egy sikluson vesznek Samaria kapujában. 2 És felelén egy főember, a kinek kezére támaszkodott a király, az Isten emberének, monda: Hacsak az Úr ablakokat nem csinál az égen; akkor meglehet? És monda Elizeus: Íme, te szemeiddel meg fogod látni, de nem eszel belőle. 3 A kapu előtt pedig volt négy bélpoklos férfi, a kik mondák egymásnak: Miért maradunk itt, hogy meghalunk éhen? 4 Ha azt határozzuk is, hogy bemegyünk a városba, ott is inség van, és akkor ott halunk meg; ha pedig itt maradunk, akkor ott halunk meg; jertek el azért, szökjünk el a Siriabeliek táboraiba, ha meghagyják életünket, élünk, ha megölnek, meghalunk. 5 És felkeltek alkonyatkor, hogy a Siriabeliek táboraiba menjenek; és mikor odaértek a Siriabeliek táborának széléhez, íme már nem volt ott senki. 6 Mert az Úr azt cselekedte volt, hogy a Siriabeliek tábora szekerek zörgését és lovak dobogását, és nagy sereg robogását hallotta, és mondának egymásnak: Íme az Izráel királya bérbe fogadta meg ellenünk a Hitteusok királyit és az Égyptombeliek királyit, hogy ellenünk jöjjönek. 7 És felkelvén elfutának alkonyatkor, és elhagyák mind sátoraikat, mind lovaikat, minden szamaraiat, a mint a tábor volt, és elfutának, csakhogy életőket megmenthessék. 8 Mikor azért e bélpoklosok a tábor széléhez értek, bemenvén egy sátorba, evének és ivának, és elvivének onnét ezüstöt, aranyat és ruhákat, és elmenvén elrejték azokat; és megtérvén más sátorba menének be, és abból is hozának és elmenvén, elrejték. 9 És monda egyik a másiknak: Nem igazán cselekszünk: ez a mai nap örömmondás napja, ha mi hallgatunk, és a virradatot megvárunk, büntetés ér bennünket; most azért jertek és menjünk el, és mondjuk meg a király házának. 10 És elmenének, és kiáltanak a város kapuján állónak, és elbeszélnek, mondván: Odamentünk volt a Siriabeliek táboraiba, és íme már nem volt ott senki; emberek szava nem hallatszott, csak a lovak és szamarak vannak kikötve, és a sátorok úgy, a mint voltak. 11 Kiáltanak azért a kapunálók, és hírré tevék ott benni a király házában. 12 És felkele éjszaka a király, és monda az ő szolgáinak: Megmondom nétek, mit csinálnak velünk a Siriabeliek. Tudják, hogy éhen vagyunk, és csak azért mentek ki a táborból, hogy elrejtőzenek a mezőn, mondván: Mikor kijönnek a városból, megfogjuk őket elevenen, és bemegyünk a városba. 13 Akkor

felele egy az ő szolgái közül, és monda: Ki kell választani a megmaradt lovak közül, a melyek a városban megmaradtak, ötöt, – íme épen olyanok ezek, mint Izráelnek egész sokasága, a mely megmaradt; íme épen olyanok ezek, mint Izráel egész sokasága, a mely elpusztult, – és küldjük ki, hadd lássuk meg. 14 És vevnék két szekeret lovakkal, és kiküldé a király a siriaiak táborába, mondván: Menjetek el és nézzétek meg. 15 És mikor utánuk mentek egész a Jordánig, íme az egész út rakva volt ruhákkal és edényekkel, a melyeket a siriaiak a sietségen elhánytak. És mikor visszajöttek a követek, és elmondák ezt a királynak: 16 Kiment a nép, és kirabolta a Siriabeliek táborát, és egy köböl zsemlyelisztet egy sikluson, és két köböl árpát egy sikluson vettek, az Úrnak beszéde szerint. 17 A király pedig azt a főembert, a kinek kezére szokott támaszkodni, oda rendelte a kapuhoz. És a nép eltapodá őt a kapuban, és meghala, a mint az Isten embere megmondotta, a ki megjövendölte ezt, mikor a király lement hozzá. 18 Úgy történt, a mint az Isten embere a királynak jövendölte: Két köböl árpát egy sikluson és egy köböl zsemlyelisztet egy sikluson adnak holnap ilyenkor Samaria kapujában. 19 És ezt felelte volt a főember az Isten emberének, mondván: Hacsak az Úr ablakokat nem csinál az égen; akkor meglehet? És ő azt mondotta rá: Íme te szemeiddel meg fogod látni; de nem eszel belőle. 20 És teljesen így történt vele, mert eltapodá őt a nép a kapuban és meghalt.

8 És Elizeus szólott volt annak az asszonyak, a kinek a fiát feltámasztotta volt, mondván: Kelj fel, és menj el a te házadnépével együtt, és tartózkodjál, ahol tartózkodhatol; mert az Úr éhséget hívott elő, és el is jött a földre hét esztendeig. 2 És felkelt az asszony, és az Isten emberének beszéde szerint cselekedék, és elment ő és az ő háznápe, és laké a Filiszteusok földében hét esztendeig. 3 Mikor pedig elmulult a hét esztendő, visszatért az asszony a Filiszteusok földéből, és elment, hogy panaszolkodjék a királynak az ő házáért és szántóföldeléért. 4 A király pedig beszélt Géháival, az Isten emberének szolgájával, mondván: Beszél el, kérlek, nékem mindeneket a csudálatos dolgokat, a melyeket Elizeus cselekedett. 5 És mikor elbeszél a királynak, mimódon támasztotta fel a halottat, íme az asszony, a kinek a gyermekét feltámasztotta volt, éppen akkor kiáltott a királyhoz az ő házáért és szántóföldeléért; és monda Géházi: Uram király, ez az az asszony és ez az ő fia, a kit feltámasztott Elizeus. 6 És kikérdezé a király az asszonyt, és az elbeszél néki; és ada a király ő mellé egy udvari szolgát, mondván: Adasd vissza néki minden jószágát, és a szántóföldnek minden hasznát attól az időtől fogva, a mióta elhagyta a földet egész mostanig. 7 És Elizeus elment Damaskusba, Benhadád pedig, Siria királya beteg volt, és hírűl adák néki, mondván: Az Isten embere ide jött. 8 És monda a király Hazaelnek: Végy ajándékot kezedbe, és menj eleibe az Isten emberének, és kérj tanácsot az Úrtól ő általa, mondván: Meggyógyulok-é ebből a betegségből? 9 És eleibe ment Hazael, és ajándékot vitt kezében mindenféle drága damaskusi jószágból negyven teve terhét; és elment, és megállott előtte, és így szólt: A te fiad, Benhadád, Siria királya, az küldött engem hozzád, mondván: Vajon meggyógyulok-é ebből a betegségből? 10 Felele néki Elizeus: Menj el, mondd meg néki: Nem maradsz életben, mert megjelentette nékem az Úr, hogy

halált hal. 11 És mereven ránézett Hazáelre, mígnem zavarba jött; végre sírni kezdett az Isten embere. 12 És monda Hazáel: Miért sír az én uram? És felele: Mert tudom a veszedelmet, a melyet az Izráel fiaira hozol; az ő erős városait megégeted, az ő ifjait fegyverrel levágatod, és kis gyermekeit a földhöz vered, és terhes asszonjait ketté vágod. 13 És monda Hazáel: Kicsoda a te szolgád, ez az eb, hogy ilyen nagy dolgokat cselekednék? És felele Elizeus: Megjelentette nékem az Úr, hogy te leszel Síria királya. 14 És elméne Elizeustól, és beméne az ő urához, és az monda néki: Mit mondott Elizeus? és monda: Azt mondta, hogy meggyógyulsz. 15 Másnap azonban elővett egy takarót és bemárván azt vízbe, ráteríté az ő arczára, és meghalt: és uralkodék Hazáel ő helyette. 16 És Jórámnak, az Akháb fiának, az Izráel királyának ötödik esztendjeiben, mikor még Josafát vala Júda királya, uralkodni kezdett Jórám, a Josafát fia, Júda királya. 17 Harminczkét esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és nyolcz esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. 18 És járt az Izráel királyainak útján, a miképen cselekedtek volt az Akháb házból valók; mert az Akháb leánya volt a felesége, és gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt. 19 De az Úr még sem akarta elveszteni Júdát Dávidért, az ő szolgájáért; a mint megigérte volt néki, hogy szövéténeket ad néki és az ő fiainak mindenkorukké. 20 Az ő idejében szakadt el Edom a Júda birodalmától, és választott királyt magának. 21 És átment Jórám Seirbe és minden harczi szekere ő vele, s mikor éjjel felkelt és megtámadta az Edomitákat, a kik körülzárták őt, és a szekerek fejedelmeit, megfutott a nép, kiki az ő hajlékába. 22 És elszakadt Edom a Júda birodalmától mind e mai napig; ugyanebben az időben szakadt el Libna is. 23 Jórámnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 24 És elaluvék Jórám az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyáival a Dávid városában, és uralkodék Akházia, az ő fia, ő helyette. 25 Jórámnak az Akháb, az Izráel királya fiának tizenkettedik esztendjeiben kezdett uralkodni Akházia, Jórámnak, a Júdabeli királynak fia. 26 Huszonkét esztendős volt Akházia, mikor uralkodni kezdett, és egy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Athália volt, Omriának, az Izráel királyának leánya. 27 És járt az Akháb házának útján, és gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, mint az Akháb háza; mert az Akháb házának veje vala. 28 És hadba ment Jórámmal, az Akháb fiával, Síria királya, Hazáel ellen, Rámóth Gileádból; de a Sirabeliek megverték Jórámot. 29 Akkor visszatérít Jórám király, hogy meggyógyítassa magát Jezréelben a sebekből, a melyeket rajta a Sirabeliek Ráma alatt ütöttek, mikor Hazáel, Síria királya ellen harczolt. Akházia pedig, a Jórám fia, Júda királya aláméne, hogy meglátogassa Jórámot, az Akháb fiát Jezréelben, ahol az betegen feküdt.

9 Elizeus próféta pedig szólita egyet a próféták fiai közül, és monda néki: Övezd fel derekadat, és vedd kezdebe e korsócska olajat, és menj el Rámóth Gileádba. 2 És menj be oda, és nézd meg, hol van Jéhu, Josafátnak, a Nimsi fiának fia. Mikor pedig oda érsz, költsd fel őt az ő atyafiai közül, és vidd be a belső kamarába, 3 És vedd elő e korsócska olajat, és törlsd az ő fejére, ezt mondván: Azt mondja az Úr: Téged kentelek

királylyá Izráelen! És az ajtót kinyitván, füss el, és semmit ott ne időzz. 4 És elment az ifjú, a próféta tanítványa, Rámóth Gileádba. 5 És mikor bement, íme a seregek fejedelemi ott ültek együtt, és ő monda: Beszédem volna veled, fejedelem! És monda Jéhu: Kivel volna beszéded ennyiönk közül? És monda: Te veled, fejedelem! 6 Felkele azért, és bement a házba, és fejére tölté az olajat, és monda néki: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Királylyá kentelek téged az Úrnak népéni, az Izráelen, 7 Hogy elveszítsed Akhábának, a te uradnak háznépép; mert bosszút álltok az én szolgáimnak, a prófétáknak véréért, és mind az Úr szolgáinak véréért Jézabelben. 8 És kivész egészen az Akháb háza, és kigyonlálom mind az Akhábhoz tartozókat, még az ebet is, mind a berekesztettet, mind az elhagyott Izráelben; 9 És olyanná teszem az Akháb házát, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát, és mint Baasának, az Ahija fiának házát. 10 Jézabel pedig az ebek eszik meg Jezréel mezején, és nem lesz, a ki eltemesse őt. És kinyitván az ajtót, elfutott. 11 És mikor Jéhu kiment az ő urának szolgához, mondának néki: Békességes-é a dolog? Miért jött e bolond hozzád? És felele nékik: Hiszen ismeritek ez embert és az ő beszédét! 12 És mondának: Hazugság! Mondd meg az igazat. És monda: Így s így szóla nékem, mondván: Azt mondja az Úr: Királylyá kentelek téged Izráelen. 13 Akkor nagy sietséggel kiki minden vevé az ő ruháját, és alája terítették a grádics felső részére és megfuvaták a harsonákat, és kikiálták: Jéhu uralkodik! 14 Így ütött pártot Jéhu, Josafátnak, a Nimsi fiának fia, Jórám ellen. Jórám pedig ott táborozott volt Rámóth Gileád alatt az egész Izráellel, Hazáel, Síria királya ellen. 15 De visszatérít volt Jórám király, hogy magát Jezréelben gyógyítassa a sebekből, a melyeket a Sirabeliek ütöttek rajta, mikor Hazáel, Síria királya ellen harczolt. És monda Jéhu: Ha néktek is úgy tetszik, ne engedjetek senkit kimenni a városból, aki elmenjen és hírül vigye ezt Jezréelbe. 16 És befogatott Jéhu, és elment Jezréelbe, ahol Jórám feküdt, és a hova Akházia is, a Júda királya lement volt, hogy meglátogassa Jórámot. 17 Mikor pedig az őr álló, aki Jezréelben a tornyon állott, megláttá Jéhu sereget, hogy jó, monda: Valami sereget látok. Akkor monda Jórám: Válaszsz egy lovast és küldj előjük, és mondja ezt: Békességes-é a dolog? 18 És oda lovagolt a lovas előjük, és monda: Azt kérди a király: Békességes-é a dolog? Felele Jéhu: Mi gondod van a békességgel? Kerülj a hátam mögé. Megjelenté pedig ezt az őr álló, mondván: Hozzájok ment ugyan a követ; de nem tért vissza. 19 Akkor elküldött egy másik lovast, aki hozzájok ment, és monda: Azt kérdi a király: Békességes-é a dolog? Felele Jéhu: Mi gondod van a békességgel? Kerülj a hátam mögé. 20 Hírül adá ezt is az őr álló, mondván: Hozzájok ment ugyan; de nem jött vissza. De a hajtás olyan, mint Jéhunak, a Nimsi fiának hajtása; mert mint egy őrült, úgy hajt. 21 Akkor monda Jórám: Fogjatok be! És befogván az ő szekerét, kiméne Jórám, az Izráel királya, és Akházia, a Júda királya, mindenik a maga szekerén, Jéhu eleibe, és a Jezréelbeli Nábot mezején találkoztak vele. 22 És mikor megláttá Jórám Jéhut, monda: Békességes-é a dolog, Jéhu? Felele ő: Mit békesség?! Mikor Jézabelnek, a te anyádnak paráznásága és varázslása minden nagyobb lesz! 23 Akkor megfordítá Jórám az ő kezét és futni

kezde, és monda Akháziának: Árulás ez, Akházia? 24 Jéhu pedig meghúzván az ívét, Jórámot hátba lövé a lapoczkák között úgy, hogy a szívén ment át a nyíl, és lerogyott a szekérben. 25 És monda Bidkárnak, az ő hadnagyának: Fogd meg és vesd a Jezréelbeli Nábót mezejére; mert emlékezz csak vissza, mikor mi, én és te, ketten az ő atya, Akháb után lovagoltunk, és az Úr ő felőle ezt a fenyegést mondotta: 26 Bizonyára megkeresem a Nábót vérét és az ő flainak vérét, a melyet tegnap láttam, azt mondja az Úr: Azért megfizetek néked ezen a szántóföldön, azt mondja az Úr: Most azért fogjad őt, és vesd a szántóföldre, az Úr beszéde szerint. 27 Akházia pedig, a Júda királya, mikor láttá ezt, futni kezde a kert házának útján; de Jéhu utána menvén, monda: Ezt is vágjátok le a szekérben és megsebesíték őt a Gúr hágójánál, a mely Jibleám mellett van; és ő Megiddóba menekülvén, ott meghalt. 28 És az ő szolgájai elvitték őt szekrénen Jeruzsálembe, és eltemették az ő sirboltjába az ő atyáival a Dávid városában. 29 Akházia pedig uralkodni kezdett Júdában Jórámnak, az Akháb flának tizenegyedik esztendjeiben. 30 És mikor Jéhu Jezréelbe ment és Jézabel ezt meghallotta, arcát megékesítékenettel, felékesítette fejét, és kitámaszkodott az ablakon. 31 És mikor Jéhu bevonult a kapun, monda: Békesség van-é, őh Zimri! uradnak gyilkosa? 32 Ő pedig feltekintve az ablakra, monda: Ki van ott velem? Ki? És alátekintett két vagy három főember. 33 És monda azoknak: Vessétek alá őt. És aláveték, és az ő vére szétfrecskendezett a falra és a lovakra, és eltaadtatá őt. 34 Bemenvén pedig oda, evett és ivott, és monda: Nézzetek utána annak az átkozottnak és temessétek el; hiszen mégis csak király leánya. 35 De mikor kimentek, hogy eltemetnék őt, már semmit sem találtak belőle, csak a koponyáját, a lábait és a keze fejét. 36 És visszamenvén, megmondák néki, és ő monda: Ez az Úr beszéde, a melyet szólott az ő szolgájá, Thesbites Illés által, mondván: Az ebek eszik meg Jézabel testét a Jezréel földén, 37 És olyan lesz Jezréel földjén a Jézabel teste, mint a mezőn a ganéj, úgy, hogy senki meg nem mondhatja: Ez Jézabel!

10 Akhábnak pedig hetven fia volt Samariában. És levelet írt Jéhu, és elküldé azt Samariába Jezréel fejedelmeihez, a vénekhez, és az Akháb flainak tútoraihoz, ilyen parancsolattal: 2 Mihelyt e levél hozzájtok jut, a kiknél vannak a ti uratok fiai a szekerekkel, lovakkal, az erős városokkal és fegyverekkel együtt, 3 Nezzétek meg, melyik a legjobb és a legigazabb a ti uratok fiai közül, azt ültessétek az ő atyának királyi székébe, és harcöljek a ti uratok házáért. 4 És megrettenének felette igen, és mondának: Íme már két király nem maradhatott meg ő előtte, mimódron maradhatnánk hát mi meg? 5 És elküldének mind a király házának, mind a városnak fejedelmei, és a vének és a tútorok Jéhuhoz, mondván: A te szolgáid vagyunk mi, valamit parancsolsz nékünk, azt cselekeszszük; mi senkit királylyá nem teszünk, a mi néked tetszik, azt cselekedej! 6 És írt nézik levelet másodszor is, mondván: Ha velem tartotok és az én beszédemre hallgattok, vegyétek fejötök a férfiaknak, a ti uratok flainak, és jöjjetek hozzám holnap ilyenkor Jezréelbe. És a király fiai: hetven férfiú, és a város nagyjával tartottak, a kik nevelték őket. 7 És mikor a levél hozzájok jutott, vevék a király fiait,

és megölték a hetven férfiút, és fejeiket kosarakba rakták, és ő hozzá küldték Jezréelbe. 8 És mikor odaérkezett a követ, és bejelenté néki, mondván: Elhozták a király flainak fejeit, monda: Rakjátok két rakásba azokat a kapu előtt reggelig. 9 És mikor reggel kiment, megállott, és monda az egész népnek: Ti igazak vagytok. Ímé az én uram ellen én ütöttem pártot és én öltém meg őt; de ki olte meg minden ezeket? 10 Azért vegyétek esztekbe ebből, hogy az Úrnak beszédből egyetlen egy sem esik a földre, a mit az Úr az Akháb háza ellen szólt, és az Úr véghezvitte, a mit az ő szolgája, Illés által mondott. 11 Azután levágá Jéhu mindazokat, a kik megmaradtak volt az Akháb házból Jezréelben, és minden főemberét, egész rokonságát és minden papját, míg csak ki nem irtotta a maradékát is. 12 És felkelvén, elindult és elment Samariába. De útközben volt a pásztorok juhnyíró háza. 13 És itt Akháziának, a Júda királynak atyajafiaira talált Jéhu, és monda: Kik vagytok? És felelének azok: Akházia atyajafiai vagyunk, és alájöttünk, hogy köszöntsük a király gyermekeit és a királyné fiait. 14 Ő pedig monda: Fogjátok meg őket elevenen. És megfogták őket elevenen, és megölték őket a juhnyíróház kúija mellett, negyvenként férfiú; és egyetlen egyet sem hagyott meg közülük. 15 És mikor elment onnét, Jonadábbal, a Rekháb fiával találkozott, aki előbe jött, és köszöntött őt, és monda néki: Vajon olyan igaz-é a te szíved, mint az én szívem a te szívedhez? És felele Jonadáb: Olyan. Ha így van, nyújtás kezet. És ő kezét nyújtja, és felülteté őt maga mellé a szekérbe. 16 És monda: Jer velem és lásd meg, mint állók bosszút az Úrért. És vele együtt vitték őt az ő szekerén. 17 És megérkezett Samariába, és levágta mindazokat, a kik az Akháb nemzetéből megmaradtak volt Samariában, míg ki nem veszté azzal az Úr beszéde szerint, a melyet szólott Illésnek. 18 És Jéhu összegyűjté az egész népet, és monda néki: Akháb kevessé szolgálta Baált; Jéhu sokkal jobban akarja szolgálni. 19 Most azért hívjátok hozzá a Baál minden prófétáit, minden papját és minden szolgáját; senki el ne maradjon; mert nagy áldozatot akarok tenni a Baálnak; valaki elmarad, meg kell halni annak. Jéhu pedig ezt álhokságóból cselekedte, hogy elveszítse a Baál tiszteleit. 20 És monda Jéhu: Szenteljetek ünnepet Baálnak. És kikiálták. 21 És szétküldött Jéhu egész Izráelbe, és eljövénék minden a Baál tisztelei, és senki el nem maradt a ki el nem jött volna, és bemenének a Baál templomába, és megtelék a Baál temploma minden zugában. 22 Akkor monda a ruhatárnochak: Hozz ruhákat ki a Baál minden tiszteleinek. És hozott nézik ruhákat. 23 És bement Jéhu és Jonadáb, a Rekháb fia a Baál templomába, és monda a Baál tiszteleinek: Tudakozzátok meg és lássátok meg, hogy valamiképen ne legyen itt veletek az Úr szolgái közül valaki, hanem csak a Baál tisztelei. 24 És mikor bementek, hogy ajándékokkal és égőáldozatokkal áldozzanak, Jéhu oda állított kivül nyolczvan embert, a kiknek azt mondták: A ki egyet elszalaszt azok közül, a kiket én kezeteikbe adok, annak meg kell érette halni. 25 Mikor pedig elvégezték az égőáldozatot, monda Jéhu a vitézeknek és hadnagyoknak: Menjetek be, vágjátok le őket, csak egy is közülök meg ne meneküljön! És levágták őket fegyver élével, és elhányták az ő holttestőket a vitézek és a hadnagyok. Azután elmentek a Baál templomának városába, 26 És kihordván a Baál

templomának bálványait, megégették azokat. 27 És lerontották a Baál képet is templomostól együtt, és azt árnyékszékké tették minden e mai napig. 28 Így veszté ki Jéhu a Baált Izráelből. 29 De Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneitől, aki vétekbe ejté az Izráelt, nem szakadt el Jéhu, az arany borjúktól, melyek Béthelben és Dánban valának. 30 És monda az Úr Jéhunak: A miért szorgalmatosan megcselekedted azt, a mi nékem tetszett, és az én szívem kívánsága szerint cselekedtél az Akháb házával: azért a te fiaid negyedízig ülnek az Izráel királyi székiiben. 31 De Jéhu még sem igyekezett azon, hogy az Úrnak, Izráel Istenének törvényében járjon teljes szívéből, mert nem szakadt el a Jeroboám bűneitől, aki búnbe ejtette az Izráelt. 32 Abban az időben kezdett az Úr pusztítani Izráelben, és megveré őket Hazáel, Izráel minden határában. 33 A Jordántól egész napkeletig, a Gileádbelieknek, a Gád nemzetsegének, a Rúben nemzetsegének, Manasse nemzetsegének egész földjét. Aroertől fogva; mely az Arnon patak mellett van, mind Gileádot, mind Básánt. 34 Jéhunak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, és minden erőssége, vajon nincsenek-e megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 35 És elaluvék Jéhu az ő atyáival, és eltemeték őt Samariában. És uralkodék Joákház, az ő fia, helyette. 36 A napok pedig, a melyekben uralkodott Jéhu Izráelen Samariában, huszonnyolc esztendő.

11 És Athália, Akházia anyja, mikor láta, hogy fia meghalt, felkelt és az egész királyi magot megölette. 2 De Jóseba, Jórám király leánya, Akházia huga, fogá Joást, Akházia fiát, és ellövpán őt a király fiai közül, a kik megölettek vala, elrejté az ő dajkjával együtt az ágyasházban; és elrejté őt Athália elől úgy, hogy ez nem ölettettek meg. 3 És elrejtve vala Joás ő vele együtt az Úr házában hat esztendeig, és Athália uralkodott az országban. 4 A hetedik esztendőben azonban elküldött Jójada, és magához hivatta a Káriánusok és a testőrök csapatainak vezéreit, és bevitte őket magával az Úr házába, és szövetséget kötött velük, és megesküdteté őket az Úr házában, és megmutatta nékik a király fiát. 5 És megparancsolta nékik, mondván: Ezt kell cselekednetek: közületek a harmadrész, a kik szombaton jönek őrségre, tartsa a király házának őrizetét; 6 A harmadrésze legyen a Súr kapuban, és a harmadrésze a testőrök háta mögött való kapuban, és nagy szorgalmatossággal őrizzétek e házat, hogy senki reánk ne üthessen. 7 Az a két rész pedig közületek, az egész, a mely szombaton az őrszolgálatból kilép, vigyázzon az Úr házának megőrzésére a királyhoz vezető részen. 8 És vegyétek körül a királyt, mindenki kezében fegyverével, és a ki a sorokba benyomul, ölettessék meg, és a király körül legyetek kijövetelekör és bemenetelekör. 9 És a csapatok vezérei úgy cselekedtek, a mint meghagyta volt nékik Jójada pap; és mindenik maga mellé vette az ő embereit, azokat, a kik bementek szombaton az őrségre, azokkal együtt, a kiket felváltottak szombaton, és Jójada paphoz mentek. 10 És a pap a csapatok vezéreinek azokat a kopjákat és paizsokat adta oda, a melyek Dávid királyéi voltak és az Úr házában voltak. 11 És a testőrök ott állottak a király körül, mindenik fegyverrel kezében, a ház jobb szárnyától a bal szárnyáig, az oltár és a szenthely felé. 12 És kivezeté Jójada a király fiát,

és fejébe tev a koronát, és kezébe adá a bizonyoságtételt, és királylyá tevük őt és felkenék; és kezeikkal tapsolván, kiáltanak: Eljen a király! 13 Mikor pedig Athália meghallotta a testőröknek és a községnek kiáltását, bement a néphez az Úr házába. 14 És mikor szétnézett, ímá a király ott állott az emelvénnyen, a mint szokás, és a király előtt állottak a fejedelmek és a trombitások, és az egész föld népe ujjongott, és trombitáltak. Akkor megszagadt Athália az ő ruháit, és kiáltván, monda: Összeesküvés! Összeesküvés! 15 De parancsola Jójada pap a csapatok vezéreinek, a sereg hadnagyaiknak, és monda nézik: Vezessétek ki őt a sorok között, és ha valaki őt követné, öljétek meg fegyverrel. Mert azt mondta a pap: Ne ölettessék meg az Úr házában. 16 És útát nyitottak néki, és ő arra az útra ment, a merre a lovakat vezetik be a király házába, és ott megölték. 17 És kötést tón Jójada az Úr, a király és a nép között, hogy ők az Úrnak népe lesznek; és külön a király és a nép között. 18 És elment az egész föld népe a Baál templomába, és azt lerombolta, és oltárait és bálványait teljesen összetörte, és Matthánt, a Baál papját az oltárok előtt ölték meg. És a pap gondviselőket rendele az Úr házában. 19 És maga mellé vévén a csapatok vezéreit, a Káriánusokat és a testőrököt és az egész föld népéét, elvivék a királyt az Úrnak házából, és menének a testőrök kapujának útján a király házához. És Joás üle a királyok székiibe. 20 És örvendezett minden az egész föld népe, és megnyugvék a város, miután megölték Athália fegyverrel a király háza mellett. 21 Joás hét esztendős volt, mikor uralkodni kezdett.

12 Jéhunak hetedik esztendéjében tették Joást királylyá, és negyven esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának pedig Sibja vala neve, aki Beersebából való volt. 2 És cselekedék Joás kedves dolgot az Úr szemei előtt mindaddig, a míg Jójada pap oktatá őt; 3 Azonban a magaslatok oltárai nem rontattak le, a nép még mindig ott áldozott és tömjénezett a magaslatok oltárain. 4 És megparancsolá Joás a papoknak, hogy minden pénzt, a mely Istennék szenteltetik és az Úr házába bevittek, mind a megszámlálás pénzét és a személyek váltságának pénzét, mind pedig, a melyet kiki szabad akaratja szerint az Úr házához bevisz. 5 Vegyék magokhoz a papok, mindenik a maga ismerősétől, és építsek meg az Úr házának romlásait mindenütt, ahol romlást látnak rajta. 6 De mikor Joás király huszonharmadik esztendéjéig sem építétek meg a papok az Úr házának romlásait, 7 Előhívatta Joás király Jójada papot a többi papokkal együtt, és monda nézik: Miért nem építétek meg az Úr házának romlásait? Ezután ne vegyétek a pénzt magatokhoz a ti ismerőseitektől, hanem az Úr háza romlásainak építésére adjátok azt. 8 És a papok beleegyeztek, hogy többé semmi pénzt nem vesznek el a néptől, és nem javítják ki a ház romlásait. 9 És Jójada pap vett egy lánát, és annak a fedelén csinált egy nyílást, és helyhezetté azt az oltár mellé jobbfelől, a mely felől az Úr házába bemennek, hogy abba töltsenek a papok, a templom küszöbinek őrizői minden pénzt, a melyet az Úr házába hoznak. 10 És mikor látták, hogy sok pénz van a lánában, felment a király íródeákja a főpáppal együtt, csomóba kötötték és megszámlálták a pénz, a mely

az Úr házában találtatott. 11 És a megmért pénzt a munka vezetőinek kezeibe adták, a kik az Úr házához voltak rendelve, és ezek kiadták azt az ácsoknak és építőknek, a kik a házon dolgoztak. 12 És a kőműveseknek és a kőfaragóknak, fa és faragott kő vásárlására, az Úr háza romlásainak kijavítására, és mindenre, a mi a ház javítására szükséges volt. 13 De abból a pénzből, a melyet bevitték az Úr házába, nem csináltattak az Úr házahoz sem ezüst poharakat, sem késéket, sem medencéket, sem trombitákat, sem valami egyéb arany vagy ezüst edényt. 14 Hanem a munkásoknak adták azt, és csak az Úr házát javították ki abból. 15 Számot sem vettek azoktól az emberektől, a kiknek keze által kiadták a pénzt a munkásoknak, mert híven jártak el. 16 De a vétekért és a búnért való pénzt nem vitték az Úr házába; az a papoké lett. 17 Ebben az időben jött fel Hazael, Siria királya, és megszállotta Gáthot, és be is vette azt; azután megfordult Hazael, hogy Jeruzsálem ellen menjen. 18 De Joás, Júda királya, vevé mind a megszentelt ajándékokat, a melyeket az Ő atyái, Josafát, Jórám és Akházia, Júda királyai az Úrnak szenteltek volt, és a melyeket Ő maga szentelt néki, és minden aranyat, a mely találta ték mind az Úr hánának, mind pedig a király hánának kincsei között, és elküldé Hazaelnek, Siria királyának, és az elment Jeruzsálem alól. 19 Joásnak egyéb dolgai és minden cselekedetei pedig, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 20 Fellázadván pedig az Ő szolgái, pártot ütének ellene, és megölték Joást Beth-Millőban, a merre Sillába megy az ember. 21 Jozakhár, a Simeáth fia, és Jozadáb, a Sómer fia, az Ő szolgái ölték meg őt, és meghalt és eltemették őt az Ő atyáival, a Dávid városában. És Amásia, az Ő fia lett a király Ő helyette.

13 Joásnak, az Akházia fiának, Júda királyának huszonharmadi esztendejében lett király Joákház, a Jéhu fia Izráelen Samariában tizenhét esztendeig. 2 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és követé Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, a ki búnbe ejté az Izráelt, és nem szakadt el azoktól. 3 És felgerjedt az Úr haragja Izráel ellen, és adá őket Hazaelnek, a Siria királyának kezébe, és Benhadádnak, a Hazael fiának kezébe, az Ő életének minden idejében. 4 De könyörgött Joákház az Úrnak, és meghallgatá őt az Úr; mert megtekintette az Izráel nyomorúságát, hogy mikép nyomorgatja őket Siria királya. 5 És az Isten szabadtót küldött Izráelnek, a ki megmentette őket a Siriabeliek hatalmától, hogy az Izráel fiai lakhassanak az Ő sátoraiakban, mint azelőtt. 6 De még sem távoztak el a Jeroboám hánának bűneitől, a ki búnbe ejté az Izráelt, hanem azokban jártak; sőt az Asera is helyén maradt Samariában; 7 Pedig nem hagyattatott meg Joákháznak több nép, mint ötven lovag, tíz székér és tízezer gyalogos; a többöt mind megölte Siria királya, és olyanná tette, mint a cséplő pora. 8 Joákház egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az Ő ereje, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 9 És elaluvék Joákház az Ő atyáival, és eltemették őt Samariában; és az Ő fia, Joás, uralkodék ő helyette. 10 Joásnak, a Júda királyának harminczhetedik esztendejében lett a király Joás, a Joákház fia, Izráelen Samariában, tizenhat esztendeig. 11 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és nem távozék el Jeroboámnak, a Nébát fiának semmi bűnétől,

a ki az Izráelt búnbe ejté, hanem azokban járt. 12 Joásnak egyéb dolgai pedig és valamit cselekedett és az Ő erőssége, a melylyel Amásia, a Júda királya ellen harcolt, vajon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 13 És elaluvék Joás az Ő atyáival, és Jeroboám ült az Ő királyi székibe; és eltemették Joás Samariában, az Izráel királyai mellé. 14 És megbetegedett Elizeus olyan betegséggel, a melybe bele is halt, és lement hozzá Joás, az Izráel királya, és arczára borulván sírt és mondta: Édes atyám, édes atyám! Izráel szekerei és lovagjai! 15 És mondta néki Elizeus: Végy kézvét és nyilakat. És Ő kézvét és nyilakat vett kezébe. 16 Akkor monda az Izráel királyának: Fogd meg kezeddel a kézvét. És Ő megfogván azt kezével, Elizeus is rátette kezeit a király kezeire; 17 És monda: Nyisd ki az ablakot napkelet felől. És mikor kinyitotta, monda Elizeus: Lőj! És lőtt. Akkor monda: Az Úrnak győzedelmes nyíla ez, győzedelmes nyíl a Siriabeliek ellen; mert megvered a Siriabelieket Afekben a megsemmisülésig. 18 Monda azután: Vedd fel a nyilakat. És felvette. Ő pedig monda az Izráel királyának: Lőj a földbe, és bele lőtt a földbe háromszor; azután abbahagyta. 19 Akkor megharaguvek reá az Isten embere, és monda: Ötször vagy hatszor kellett volna lőnnöd, akkor megverted volna a Siriabelieket a megsemmisülésig; de így már csak háromszor vered meg a Siriabelieket. 20 Azután meghalt Elizeus, és eltemették. A moábita portyázó csapatok pedig az országba törtek a következő esztendőben. 21 És történt, hogy egy embert temettek, és mikor meglátták a csapatokat, gyorsan odadték azt az embert az Elizeus sírjába; de a mint odajutott és hozzáért az Elizeus tetemeihez, megelevenedett és lábaira állott. 22 Hazael pedig, Siria királya nyomorgatá az Izráelt Joákház minden napjában. 23 De megkegyelmezett az Úr nézik, és megkönyörült rajtok, és hozzájok tért az Ő szövetségéért, a melyet kötött volt Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal, és nem akarta őket elveszíteni, sem el nem vetette őket az Ő orczája elől mind ez ideig. 24 És meghalt Hazael, Siria királya, és az Ő fia, Benhadád lett helyette a király. 25 És visszavezé Joás, a Joákház fia Benhadádnak, a Hazael fiának kezéből a városokat, a melyeket erővel elvett volt Joákháznak, az Ő atyának kezéből. Háromszor veré meg őt Joás, és visszaszerezte Izráel városait.

14 Joásnak, a Joákház fiának, Izráel királyának második esztendejében kezdett uralkodni Amásia, Joásnak, a Júda királyának fia. 2 Huszonöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonkilenc esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az Ő anyjának pedig Joáddán volt a neve, Jeruzsálemből való. 3 És kedves dolgot cselekedett az Úr szemei előtt, de még sem annyira, mint Dávid, az Ő atya, Joás. 4 Mert a magaslatokat nem rontották le, hanem a nép még mindig ott áldozott és ott tömjénezett a magaslatokon. 5 Mikor azután a birodalom kezében megerősödött, megölte az Ő szolgáit, a kik a királyt, az Ő atyát megölték volt. 6 De a gyilkosok fiait nem ölte meg, a mint meg van írva a Mózes törvénykönyvében, a melyben az Úr megparancsolta és megmondotta: Meg ne öletteszenek az atyák a fiakért, se a fiak meg ne öletteszenek az atyákért; kiki az Ő bűnéért haljon meg. 7 Ugyanő megvert az Edomiták

közül tízezeret a sós völgyben; és bevette Sélát ostrommal, és ezt nevezé Jokteélnék mind e mai napig. 8 Akkor követeket küldött Amásia Joáshoz, a Joákház fiához, a ki Jéhunak, az Izráel királyának volt a fia, ezt izenvén: Jere, nézzünk egymás szemébe! 9 És elküldte Joás, Izráel királya Amásiához, Júda királyához, ezt válaszolván: A bogácskóró, mely a Libánonon van, elküldött a Libánonon czédrusfájához, ezt izenvén: Add a te leányodat az én fiannak feleségül; de a mező vadja, a mely a Libánonon van, átszaladt a bogácskórón, és eltapodta azt. 10 Megverte az Edomitákat, azért fuvalkodtál fel szívedben. Elégedjél meg a dicsőséggel és maradj otthon; miért akarsz a szerencsétlenséggel harczra kelni, hogy elessél magad is és Júda is veled együtt? 11 De Amásia nem hallgatott reá, és felvonult Joás, Izráel királya, és szembe-szállottak egymással, ő és Amásia, Júda királya Bethsemesnél, amely Júdában van. 12 De megverett Júda Izráeltől, és kikielfutott az ő sátorába. 13 És Amásiát, Júda királyát, Joásnak, az Akházia fiának fiát is elfogta Joás, Izráel királya Bethsemesnél; és Jeruzsálem ellen ment, és lerontotta Jeruzsálem kerítését, az Efraim kapujától egész a szegletkapug, négyszáz singre. 14 És elvitt minden aranyat, minden ezüstöt és minden edényt, a mely találtatott az Úr házában és a király házának kincsei között, és kezeseket is vévén, visszatért Samariába. 15 Joás egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, és az ő erőssége, és miképen hadakozott Amásia, a Júda királya ellen, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 16 És elaluvék Joás az ő atyáival, és eltemették Samariában az Izráel királyával együtt; és az ő fia, Jeroboám uralkodék ő helyette. 17 Amásia pedig, Joásnak, a Júda királyának fia, Joásnak, a Joákház fiának, az Izráel királyának halála után még tizenöt esztendeig élt. 18 És Amásiának egyéb dolgai vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 19 És pártot ütötték ő ellene Jeruzsálemben, és ő Lákisba menekült; de utána küldtek Lákisba, és megöltek ott. 20 És visszahozták őt lovakon, és eltemették Jeruzsálemben, a Dávid városában az ő atyáival. 21 És az egész Júda népe vevé Azáriát, a ki tizenhat esztendőst volt, és ő tette királytá, az ő atya, Amásia helyett. 22 Ő építé meg Elátot, a melyet visszavetett Júdának azután, hogy a király elaludt az ő atyáival. 23 Amásiának, Joásnak, a Júda királya fiának tizenötödik esztendejétől fogva uralkodott Jeroboám, Joásnak, az Izráel királyának fia Samariában, negyenegy esztendeig. 24 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, mert Jeroboámnak, a Nébát fiának semmi bűnétől el nem távozott, a ki bűnbe ejtette az Izráelit. 25 Ő szerezte vissza az Izráel határát Emáthtól fogva a pusztasági tengerig, az Úrnak, Izráel Istenének beszéde szerint, a melyet szólott volt az ő szolgája, Jónás próféta, az Amitai fia által, a ki Gáth-Kéferből való volt. 26 Mert megtékintette az Úr az Izráel igen nagy nyomorúságát, hogy a berekesztett és az elhagyatott is semmi és nincs senki, a ki az Izráelt megszabadítaná. 27 És nem mondta azt az Úr, hogy az Izráel nevét eltörli az ég alól; annakokáért megszabadította őket Jeroboám, a Joás fia által. 28 Jeroboám egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő erőssége, hogy miképen hadakozott, és mi módon nyerte vissza Damaskust és a Júdához tartozó Hámát az Izráelnek, vajjon

nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében?

29 És elaluvék Jeroboám az ő atyáival, Izráel kiráyaival, és uralkodék az ő fia, Zakariás, ő helyette.

15 Jeroboámnak, az Izráel királyának huszonhetedik esztendejében kezdett uralkodni Azária, Amásiának, a Júda királyának fia. 2 Tizenhat esztendő volt, mikor uralkodni kezdett, és ötvenkét esztendeig uralkodott Jeruzsálemben, és az ő anyjának neve Jekólia, Jeruzsálemből való. 3 És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atya, Amásia cselekedett; 4 Csakhogy a magaslatok nem rontattak le, a nép még ott áldozott és tömjénezett a magaslatokon. 5 És megverte az Úr a királyt, mert bélpoklos lett egész halála napjáig, és külön házban lakott, és Jótárnak, a király fia kormányozta a házat, és ő szolgáltatott törvénnyt a föld népének. 6 Azáriának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 7 És elaluvék Azária az ő atyáival, és eltemették őt az ő atyáival a Dávid városában, és az ő fia, Jótárnak, uralkodék ő helyette. 8 Azáriának, a Júda királyának harmincnyolcadvánik esztendejében kezdett uralkodni Zakariás, a Jeroboám fia Izráelen, Samariában hat hónapig. 9 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miképen az ő atyái cselekedtek volt. Nem hagyta el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, a ki vétekbe ejtette az Izráelit. 10 És összeskündött ellene Sallum, a Jábész fia, és megölte őt a nép szeme láttára, és megölvén őt, ő uralkodott helyette. 11 Zakariásnak egyéb dolgai pedig, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. 12 Ez az Úr beszéde, a mit Jéhu felől szólott, mondván: A te fiaid negyedötöleg ülnék Izráel trónján. És így történt. 13 Sallum, a Jábész fia lett a király Uzziának, Júda királyának harmincziklendzedik esztendejében, de csak egy hónapig uralkodott Samariában; 14 Mert Menáhem, a Thirsabeli Gádi fia feljött, és Samariába ment, és megölte Sallumot, a Jábész fiát Samariában, és megölvén őt, ő uralkodott helyette. 15 Sallumnak egyéb dolgai pedig és összeskündöve, a melyet csinált, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. 16 Akkor verte le Menáhem Thirsától és mindeneket, a kik benne voltak, és egész határat Thirsától fogva, mert nem bocsátották be, azért veré le, és még a terhes asszonyokat is minden felhasogatá benne. 17 Azáriának, Júda királyának harmincziklendzedik esztendejétől fogva uralkodott Menáhem, a Gádi fia Izráelen tíz esztendeig Samariában. 18 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; nem hagyta el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit teljes életében, a ki vétekbe ejtette az Izráelit. 19 És rátört Pál, Asszíria királya az országra, és Menáhem Púlhak ezer tálentom ezüstöt adott azért, hogy legyen néki segítséggel az ő birodalmának megerősítésében. 20 És Menáhem adót vetett Izráelben a gazzdagokra, ötven ezüst siklust minden egyes emberre, hogy azt Asszíria királyának adjá, és visszatérít Asszíria királya, és nem maradt ott az országban. 21 Menáhemnek egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 22 És elaluvék Menáhem az ő atyáival, és uralkodék az ő fia, Pekája ő helyette. 23 És Azáriának, Júda királyának ötvenedik esztendejében kezdett

uralkodni Pekája, a Menáhem fia, Izráelen Samariában két esztendeig. 24 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, nem távozék el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneitől, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. 25 És pártot ütött ellene Péka, a Remália fia, az ó hadnagya, és megölte őt Samariában, a király házáinak palotájában, Argóbbal és Arjéval és ötven emberrel a Gileádbeliek fiai közül, és megölte őt, és ő lett helyébe a király. 26 Pekájának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, íme meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. 27 Azáriának, Júda királyának ötvenkettédik esztendjejében kezdett uralkodni Péka, a Remália fia, Izráelen Samariában húsz esztendeig. 28 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; nem távozék el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneitől, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. 29 Pékának, az Izráel királyának idejében jött el Tiglát-Pilésér, Assiria királya, és foglalta el Hijont, Abélét, Beth-Maakát, Jánoát, Kédest, Hásort, Gileádot, Galileát és a Naftali egész földét, és hurczolta el őket, Assíriába. 30 De Hósea, az Ela fia, pártot ütött Péka, a Remália fia ellen, és levágtá és megölte őt, és ő lett helyébe a király Jótámnak, az Uzzia fiának huszadik esztendjejében. 31 Pékának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, íme meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. 32 Pékának, a Remália fiának, az Izráel királyának második esztendjejében kezdett uralkodni Jótám, Uzziának, a Júda királyának fia. 33 Huszonöt esztendős volt, a mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának Jérusa volt a neve, a Sádók leánya. 34 És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, mind a szerint, a mint az ő atyja, Uzzia cselekedék; 35 Csak a magaslatokat nem rontották le; még ott áldozott és tömjénezett a nép a magaslatokon. ő építette meg az Úr házának felső kapuját. 36 Jótámnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 37 Ebben az időben kezdte az Úr ráküldeni Júdára Réczint, Síria királyát, és Pékát, a Remália fiát. 38 És elaluvék Jótám az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyáival, Dávidnak, az ő atyának városában, és Akház, az ő fia, uralkodék ő helyette.

16 Pékának, a Remália fiának tizenhetédik esztendjejében kezdett uralkodni Akház, Jótámnak, a Júda királyának fia. 2 Húsz esztendős volt Akház, mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; de nem azt cselekedé, a mi az Úrnak, az ő Istenének tetszett volna, a mint Dávid, az ő atyja, 3 Hanem az Izráel királyainak útjokon járt, még az ő fiát is átvitte a tűzön, a pogányok útátálosgái szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai előtt kiűzött volt. 4 És ott áldozott és tömjénezett a magaslatokon és a halmokon és minden zöld fa alatt. 5 Abban az időben jött fel Réczin, Síria királya, és Péka, a Remália fia, az Izráel királya, Jeruzsálemet vívatni, és körülzárták Akházat, de nem tudták legyőzni. 6 Akkor nyerte vissza Réczin, Síria királya Elátot a Sirabelieknek, és irtotta ki a zsidókat Elátból; és Sirabeliek jövéné Elátba, és ott laknak mind e mai napig. 7 És követeket küldött Akház Tiglát-Piléserhez, Assiria királyához, ezt izenvén: Te szolgág és a te fiad vagyok; jőjj fel és szabadíts meg engem Síria királyának kezéből és az Izráel királyának kezéből, a kik reám

támadtak. 8 És vevé Akház az ezüstöt és aranyat, és a mely találtaték az Úr házában és a király házáinak kincsei között, és ajándékba küldé Assiria királyának. 9 És engedett néki Assiria királya, és feljövén Assiria királya Damaskus ellen, bevette azt, és a benne levőket Kirbe hurczolta; Réczint pedig megölte. 10 És eleibe ment Akház Tiglát-Pilésérnek, Assiria királyának Damaskusba, és mikor meglátta Akház király azt az oltárt, a mely Damaskusban volt, elküldte Akház király annak az oltárnak hasonlatosságát és képet minden felszerelésével Uriás paphoz. 11 És megépítette Uriás pap az oltárt arra a formára, a melyet Akház király Damaskusból küldött, és elkészíté azt Uriás pap, mire Akház király visszajött Damaskusból. 12 És mikor megijött a király Damaskusból és meglátta a király az oltárt: az oltárhoz ment a király és áldozott rajta, 13 És meggyűjtött a ő égoáldozatját és ételáldozatját, és áldozott italáldozattal is, és az ő haláaldozatainak vérét elhintette az oltár körül. 14 És a rezoltárt, a mely az Úr előtt állott, elvitét a ház elől, hogy ne álljon az ő oltára és az Úr háza között, és helyhezetté azt az oltár szegletéhez észak felől. 15 És megparancsolta Akház király Uriás papnak, mondván: E nagy oltáron gyűjtsd meg a reggeli égoáldozatot és az esti ételáldozatot, a király égoáldozatját is az ő ételáldozatával együtt, az egész föld népének is minden égoáldozatát, minden ételáldozatját, minden italáldozatját, és az égoáldozat minden vérét és egyéb áldozatnak minden vérét a körül hintsed el; a rezoltár felől pedig még majd gondolkozom. 16 És Uriás pap minden szerint cselekedék, a mint Akház király megparancsolta. 17 És letörte Akház király a talpak oldalait, és lehányta azokról a mosdómedencéket; a tengert is ledobta a rézökrökrol, a melyeken állott, és kótalapzatra tette. 18 És áthelyezte a szombati hajléket, a melyet a házban építettek, és a király külső bejáró helyét az Úr házában, Assiria királya miatt. 19 Akháznak egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 20 És elaluvék Akház az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyáival Dávid városában, és uralkodék ő helyette az ő fia, Ezékiás.

17 Akháznak, a Júda királyának tizenkettédik esztendjejében kezdett uralkodni Hóseás, az Ela fia, Samariában Izráelen, kilenc esztendeig. 2 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; de nem annyira, mint Izráel ama királyai, a kik előtte éltek. 3 Ez ellen jött fel Salmanassár, Assiria királya, és szolgájává lett Hóseás, és adót fizetett néki. 4 De mikor Assiria királya megtudta, hogy Hóseás pártot ütött ellene és követeket küldött Suához, Égyiptom királyához, az évenkénti adót pedig nem küldötte meg Assiria királyának: elfogatta őt Assiria királya és börtönbe vetette. 5 És felménye az asszírai király az egész ország ellen, és feljövén Samaria ellen, azt három esztendeig ostromolta. 6 És Hóseásnak kilenczedik esztendjejében bevette Assiria királya Samariát, és elhurczolta az Izráelt Assíriába; és Halában és Háborban a Gózán folyó mellett, és a Médekkában telepítette le őket. 7 Ez pedig azért történt, mert az Izráel fiai vétkeztek az Úr ellen, az ő Istenök ellen, a kiket kihozta Égyiptom földéből, a Faraónak, az égyiptomi királynak kezéből, és idegen isteneket tiszteltek. 8 És jártak a pogányok szerzésekben, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai elől, és

úgy cselekedtek, mint az Izráel királyai. 9 És alattomban oly dolgokat cselekedtek az Izráel fiai, a melyek ellenére voltak az Úrnak, az Ő Istenöknek, és építettek magoknak magaslatokat minden városaikban, az órtornyuktól a kerített városokig. 10 És emeltek magoknak faragott képeket és Aserákat minden magas halmokon és minden zöld fa alatt. 11 És ott tömjéneztek minden magaslaton, mint a pogányok, a kiket az Úr kiűzött volt előlök, és gonosz dolgokat cselekedtek, a melyekkel az Urat haragra indították. 12 És a bálványoknak szolgáltak, a kik felől az Úr azt parancsolta volt nékik: Ezt ne cselekedjétek. 13 És mikor bizonyásot tett az Úr Izráelben és Júdában minden prófétája és minden látnoka által, ezt mondván: Térjetek meg a ti gonosz útaitokról, és őrizzétek meg az én parancsolataimat és rendeléseimet, az egész törvény szerint, a melyet parancsoltam a ti atyáitoknak; és a melyet ti hozzátok küldöttem az én szolgáim, a próféták által: 14 Akkor nem engedelmeskedtek, hanem megkeményítették az Ő nyakokat atyáik makacssága szerint, a kik nem hittek az Úrban, az Ő Istenökben. 15 Sőt megvetették az Ő rendeléseit és szövetségét, a melyet atyáikkal kötött, és az Ő bizonyásgátléit, a melyekkel megintette őket, és hiábavalóságot követvén, magok is hiábavalókká lettek, és a körülök való pogányok után indulnak, a kik felől pedig azt parancsolta nékik az Úr, hogy azokat ne utánozzák. 16 És elhagyták az Úrnak, az Ő Istenöknek minden parancsolatját, és öntött képeket csináltak magoknak, két borjút és készítettek Aserát, és meghajlottak az ég minden seregei előtt, és a Baált tisztelték. 17 És átvitték fiaikat és leányaikat a tűzön, jövendőket mondtak és varázslást üztek, és magokat teljesen eladták a bűnnek az Úr bosszantására. 18 Azért igen megharaguvek az Úr Izráelre, és elveté Őt színe elől; és semmi nem maradt meg, hanem csak a Júda nemzetisége egyedül. 19 Sőt még a Júda sem őrizte meg az Úrnak, az Ő Istenének parancsolatait, hanem az Izráel szerzésiben jártak, úgy cselekedvén, mint azok. 20 Elidegenült azért az Úr az egész Izráel magvától, és megsanyargatta őket, és a kóborlók kezébe adta őket, mígnem mind elvetette az Ő szemei elől; 21 Mert elszakaszottta Izráelt a Dávid házától, és királylýá tevük Jeroboámot, a Nébát fiát. És Jeroboám elcsalta az Izráelt az Úrtól, és igen nagy vétekbe ejtette őket. 22 És az Izráel fiai követték Jeroboám minden bűnét, a melyeket elkövették, és nem távoztak el azoktól; 23 Míglen elvetet az Úr az Ő színe elől az Izráelta, a mint megmondotta minden Ő szolgái, a próféták által. Így hurczoltatott el fogásra az Izráel az Ő földéből Assiriába mind e mai napig. 24 És más népet telepített be Asszíria királya Babilóniából, Kutából, Avából, Hámárból és Sefárvimból, és beszállította őket Samaria városaiba az Izráel fiai helyett, a kik birtokba vették Samariát, és annak városaiban laktak. 25 És történt ott lakásuk kezdetén, hogy nem az Urat feltélik, és az Úr oroszlánokat bocsátott reájok, a melyek többet megöltek közülök. 26 Mondának azért Asszíria királynak: A pogányok, a kiket ide hoztál és Samaria városaiba telepítettél, nem tudják e föld Istene tiszteletének módját, azért oroszlánokat bocsátott az rájok, a melyek megölök őket, mert nem tudják e föld Istene tiszteletének módját. 27 Parancsola azért Asszíria királya, mondván: Vigyetek oda egyet a papok közül, a kiket onnét elhoztatok, a ki menjen el és lakjék ott, és tanítsa meg

őket ama föld Istene tiszteletének módjára. 28 És elméne egy a papok közül, a kiket Samariából elvittek volt, és lakék Béthelben, és megtanította őket, hogy milkép tisztelezik az Urat. 29 De azért mindenik nép külön isteneket csinált magának, és behelyezték azokat a magaslatok házaiba, a melyeket a Samaritanusok építettek, mindenik nemzettség a maga városában, a melyben lakott. 30 A Babilonból való férfiak csinálták a Sukkót-Benöt, a Kutóból való férfiak csinálták a Nérgelt, és a Hámárból való férfiak az Asimát csinálták; 31 A Háveusok pedig a Nibeház és a Tartákat csinálták, míg a Sefárvaimbeliek tűzzel égették meg az Ő magzatjaikat az Adraméleknek és Anaméleknek, a Sefárvaimbeliek isteneinek. 32 De miután az Urat is tisztelték, a magaslatokra papokat állítottak a maguk tömegéből, a kik Ő érettök áldoztak a magaslatok házaiban. 33 Így tisztelték az Urat és szolgálták az Ő isteneiket is, ama népek szokása szerint, a kik közül elhozták volt őket. 34 És mind e mai napig az Ő régi szokásuk szerint cselekesznek; nem tisztelik igazán az Urat, és nem cselekesznek az Ő rendeléseik és szokásuk szerint, sem pedig ama törvény és parancsolat szerint, a melyet az Úr parancsolt a Jákób fiainak, a kiknek az Izráel nevet adta. 35 És a kikkel az Úr szövetséget kötött, és megparancsolta nékik, mondván: Ne tiszteljetek idegen isteneket, és ne imádjátok őket, és ne szolgáljatok és ne áldozzatok nékik; 36 Hanem csak az Urat tiszteljétek, őt imádjátok és néki áldozzatok, a ki titeket kihozott az Égyptom földéből nagy erővel és kinyújtott karral. 37 És őrizzétek meg az Ő rendeléseit, ítéleteit, törvényét és parancsolatját, a melyeket megírt nétek, azokat cselekedvén minden időben, és idegen isteneket ne tiszteljetek; 38 És el ne felejtkezzetek a kötésről, a melyet veletek tettem, és ne tiszteljetek idegen isteneket; 39 Hanem az Urat tiszteljétek, a ti Isteneket, és Ő megszabadít titeket minden ellenségetek kezéből. 40 De ezek nem engedelmeskedtek, hanem előbbi szokásai szerint cselekedtek. 41 Így tisztelték ezek a pogányok az Urat és szolgálták az Ő bálványaiat, és így cselekedtek az Ő fiaik és unokáik is, a mint az Ő eleik cselekedtek, mind e mai napig.

18 És Hóseásnak, az Ela fiának, az Izráel királyának harmadik esztendejében kezdtett uralkodni Ezékiás, Akháznak, a Júda királyának fia. 2 Huszonöt esztendő volt, mikor uralkodni kezdtett, és huszonkilenc esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; anyjának neve Abi, a Zakáriás leánya. 3 És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, a mint az Ő atya, Dávid cselekedett volt. 4 Ő rontotta le a magaslatokat, törte el az oszlopokat, és vágta ki az Aserát, és törte össze az érczkígyót is, a melyet Mózes csinált; mert mind az ideig az Izráel fiai jóíllatot tettek annak, és nevezék azt Nékhustánnak. 5 Egyedül az Úrban, Izráel Istenében bízott, és Ő utána nem volt hozzá hasonló Júda minden királyai között sem azok között, a kik Ő előtte voltak. 6 Mert az Úrhoz ragaszkodott, és el nem hajlott Ő tőle, és megőrizte az Ő parancsolatait, a melyeket az Úr Mózesnek parancsolt vala. 7 És vele volt az Úr mindenütt és a hova csak ment, előmenetele volt. És elszakadt Asszíria kiráylától, és nem szolgált néki. 8 Megverte a Filiszteusokat is egész Gázáig és határukát, az órtornyuktól a kerített városokig. 9

Ezékiás királynak negyedik esztendejében – a mely Hóseásnak, az Ela fiának, az Izráel királyának hetedik esztendeje – feljött Salmanassár, Assíria királya Samaria ellen, és megszállotta azt; **10** És elfoglalta három esztendő mulva, Ezékiás hatodik esztendejében – ez Hóseásnak, az Izráel királyának kilencszedik esztendeje – ekkor vették be Samariát. **11** És elhurczolta Assíria királya az Izráelt Assíriába, és letelepíté Halába, Háborba, a Gózán folyó mellé, és a Médeusok városaiba; **12** Azért, mert nem hallgattak az Únak, az Ő Istenöknek szavára, hanem megszegtek az Ő szövetségét, mindeneket, a melyeket Mózes, az Úr szolgája parancsolt vala; sem nem hallgattak rájok, sem nem cselekedték azokat. **13** Ezékiás királynak pedig tizenegyedik esztendejében feljött Sénakhérib, Assíria királya Júdának minden kerített városa ellen, és elfoglalta azokat. **14** Akkor elküldött Ezékiás, Júda királya Assíria királyához Lákisba, ezt izenven: Vétkeztem, téry el én rólam; a mit rám vetsz, elviselem! És Assíria királya Ezékiásra, Júda királyára háromszáz táalentom ezüstöt és harmincz táalentom aranyat vetett ki. **15** És Ezékiás oda adott minden ezüstöt, a mely találtatott az Úr házában és a király házának kincsei között. **16** Ugyanebben az időben fosztotta meg Ezékiás az Úr templomának ajtajait és az ajtók felféláit, a melyeket Ezékiás, Júda királya maga borítatott be, és oda adta azokat Assíria királyának. **17** És Assíria királya mégis oda küldte Thartánt, Rabsárist és Rabsakét Lákisból Ezékiás királyhoz igen nagy haddal Jeruzsálembe, és felmenének és jutának Jeruzsálembe, és feljvén és oda érvén, megállának a felső halastó zsílipjénél, a mely a ruhafestő útja mellett van. **18** És kihívaták a királyt. És kiméne hozzájok Eliákim, a Hilcia fia, ki a király házának gondviselője volt, és Sebna, az Iródeák, és Joákh, az Asáf fia, az emlékíró. **19** És monda nézik Rabsaké: Mondjátok meg Ezékiásnak: Ezt mondja a király, Assíria nagy királya: Micsoda bizonalom ez, a melyben te bizakodtál? **20** Azt mondád: csak szóbeszéd; tanács és erő kell a hadakozáshoz; vajon kihez bíztál, hogy fellázadtál ellenem? **21** Ímé, ebben a törtétnádszálban bizakodol, Égyptomban, melyhez ha ki támaszkodik, bemegy az Ő kezébe és általlikaszta? Ilyen a Faraó, Égyptom királya mindenekhez, a kik Ő hozzá bíznak! **22** Vagy azt akarjátok nékem mondani: Mi az Úrban, a mi Istennünkben bízunk; hát nem ez-é az, a kinek magaslatait és öltárat lerontotta Ezékiás, és mind Júdának, mind Jeruzsálemnek megparancsolta: Ez oltár előtt imádkozzatok Jeruzsálemben? **23** Nosza, fogadj hát az én urammal, Assíria királyával: Én néked kétezer lovat adok, ha tudsz reájok adni annyi lovest. **24** Hogy verhetnél hát vissza az én uram legkisebb hadnagyaik közül csak egyet is, és hogyan bízhatol Égyptomhoz a szekerek és a lovagok miatt? **25** Vajon az Úr tudta nélkül jöttem-é fel e hely ellen, hogy azt elveszessem? Az Úr mondotta nékem: Menj fel e föld ellen, és veszesd el azt! **26** És monda Eliákim, a Hilcia fia, és Sebna és Joákh Rabsakénak: Beszélj, kérlek, a te szolgáiddal síriai nyelven, mert jól értjük; és ne beszélj velünk zsidóul e nép füle hallatára, a mely a kófalon van. **27** És felele nézik Rabsaké: Vajon a te uradhoz, vagy te hozzád küldött-é engem az én uram, hogy elmondjam e dolgot, avagy nem inkább e férfiakhoz-é, a kik a kófalon ülnek, hogy azután veletek együtt egyék meg a saját ganéjokat,

és igyák meg a saját vizeletöket? **28** És oda állott Rabsaké, és hangosan kezdett zsidóul beszálni, mondván: Halljátok meg a királynak, Assíria nagy királyának beszédit! **29** Azt mondja a király: Meg ne csaljon titeket Ezékiás; mert nem szabadíthat meg titeket az Ő kezéből. **30** És ne biztasson titeket Ezékiás az Úrral, ezt mondván: Kétség nélkül megszabadít minket az Úr, és nem adatik e város az assíria király kezébe. **31** Ne hallgassatok Ezékiásra; mert így szól Assíria királya: Békéljetek meg velem, és jójjetek ki hozzá, és kiki egyék az Ő szőlőjéből és fügefájáról, és igyek az Ő kútjának vizéből; **32** Míg előjök és elviszlek titeket a ti földetekhez hasonló földre, gabonás és boros földre, kenyeres és szőlős földre, olajfás, és mézes földre, hogy élhessetek és meg ne haljatok. Ne higyjetek Ezékiásnak, mert félrevezet benneteket, mikor azt mondja: Az Úr megszabadít minket! **33** Vajon megszabadították-é a pogányok istenei, mindenek a maga földjét Assíria királyának kezéből? **34** Hol vannak Hámátnak és Arphádnak istenei? Hol Sefárvaimnak, Hénának és Hivvának istenei? És Samariát is megszabadították-é az én kezemből? **35** Kicsoda a földön való minden istenek közül, a ki megszabadíthatta volna az Ő földjét az én kezemből, hogy az Úr is kiszabadíthná Jeruzsálemet az én kezemből? **36** De a nép csak haloggatott, és nem felelt néki csak egy igét sem; mert a király megparancsolta volt, mondván: Ne feleljetek néki. **37** És elment Eliákim, a Hilcia fia, a király házának gondviselője, és Sebna, az Iródeák, és Joákh, az Asáf fia, az emlékíró, Ezékiáshoz megszagadtott ruhákban, és elmondák néki Rabsaké beszédet.

19 Mikor pedig ezeket hallotta Ezékiás király, megszagatta az Ő ruháit, és zsákba öltözék, és bement az Úr házába. **2** És elküldte Eliákitom, a király házának gondviselőjét, és Sebnát, az Iródeákat, és a papoknak véneit, a kik zsákba öltöztek, Ésaiás prófétához, az Ámos fiához; **3** És mondának néki: Ezt mondja Ezékiás: E nap nyomorúságnak, szidalmazásnak és káromlásnak napja; mert a fiak a szülésre jutottak, de nincs erő szüléshez. **4** Netalán az Úr, a te Istened meghallotta Rabsakénak minden beszédet, a kit elküldött az Ő ura, Assíria királya, hogy szidalommal illesse az elő Istent és káromló beszédekkel, a melyeket az Úr, a te Istened meghallott: könyörögj azért azokért, a kik még megmaradtak. **5** És elmenének az Ezékiás király szolgái Ésaiáshoz. **6** És monda nézik Ésaiás: Ezt mondjátok a ti uratoknak: Ezt mondja az Úr: Ne félj a beszédektől, a melyeket hallottál, a melyekkel szidalmaztak engem Assíria királyának szolgái. **7** Ímé én oly lelkeit adok belé, hogy hírt hallván, visszatér az Ő földjére és fegyverrel vágatom le őt az Ő földjében. **8** És mikor visszatérít Rabsaké, Assíria királyát Libna ellen harcزوvala találta, mert meghallotta volt, hogy Lákisból elment. **9** És hallván Tirháka felől, a szerecsen király felől, ezt mondván: Ímé kijött, hogy hadakozzék te ellened; visszafordult és követéket küldött Ezékiáshoz, ezt izenven: **10** Így szóljatok Ezékiásnak, a Júda királyának, mondván: Meg ne csaljon téged a te Istened, a kiben bízol, ezt mondván: Nem adatik Assíria királyának kezébe Jeruzsálemt. **11** Ímé hallottad, mit cselekedtek Assíria királyai minden országokkal, elvesztvén azokat; és te megszabadulhatsz-é? **12** Vajon megszabadították-é a pogányok

istenei azokat, a kiket elveszettek az én atyáim: Gózánt, Aránt, Réséfet és az Eden fiait, a kik Thelasárban voltak? 13 Hol van Hámát királya, Arphád királya és Sefárvaim város királya? Héna és Hivva? 14 És elvezé Ezékiás a levelet a követek kezéből, és elolvásá azt, és felment az Úr házába, és kiterjeszté azt Ezékiás az Úr előtt; 15 És imádkozék Ezékiás az Úr előtt, és mondja: Uram, Izráel Istene! A ki a Kérubok között lakol, te vagy egyedül e föld minden országainak Istene, te teremtettek a mennyet és a földet; 16 Hajtsd hozzá, Uram, a te füledet és halld meg; nyisd fel Uram, a te szemeidet és lásd meg: és halld meg a Sénakhérib beszédét, a ki ide küldött, hogy szidalommal illesse az élő Istenet. 17 Igaz, Uram, Asszíria királyai elpusztították a pogányokat és azok országait. 18 És az ő isteneiket a tűzbe hányták; de azok nem voltak istenek, hanem csak emberi kéz alkotásai, fa és kő, azért vesztették el őket. 19 Most azonban, mi Urunk, Istenünk, szabadítás meg, kérlek, minket az ő kezéből, hogy megismerje e föld minden országa, hogy te, az Úr, vagy az egyetlen Isten! 20 Akkor elküldött Ésaiás, az Ámos fia, Ezékiáshoz, ezt mondván: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: A te könyörgésedet, Asszíria királya, Sénakhérib felől, meghallgattam. 21 Ez az, a mit az Úr ő felőle mondott: Megutál téged és megcsúfol téged Sionnak szűz leánya, utánad fejét hajtogatja Jeruzsálem leánya. 22 Kit szidalmaztál és kit gyalázta? És ki ellen emeltek fel a te szódat, vagy ki ellen emeltek fel a te szemeidet a magasságba? Az Izráel szentje ellen! 23 Követeid által gúnyoltad az Urat, és mondád: Szekereim sokaságával meghágom a hegyek magasságait, a Libánon oldalait, és levágom magas cédrusait, legfelségesebb ciprusfáit, és bemegyek csúcsának lakóhelyébe, kertes erdejébe. 24 Ástam és ittam idegen vizeket, és kiszáritom lábam alapjával Égyptom minden folyóváit. 25 Avagy nem hallottad? Régen megcsináltam, ős időktől elvégeztem ezt! Most csak véghezvittem, hogy pusztá kőhalmokká döntés össze az erős városokat; 26 És hogy a benne lakók erejükben megfogyatkozzanak, megrontassanak és megszégyenüljenek, és olyanok legyenek mint a mező füve, fiatal paréj, a háztétő füve és mint a kalászhajtás előtt elszáradt gabona. 27 És ismeren a te ülésedet, és járásodat kelésedet, és ellenen való tombolásodat; 28 A te ellenen való tombolásodért és a te elbizakodásodért, a mely felhatott füleimbe, az én karikámat orrodba vetem, és zabolámat szádba, és visszavizslek azon az úton, a melyen eljöttél. 29 Te néked pedig, Ezékiás, legyen ez jeled: Ez esztendőben táplál a hulladék termése, a második esztendőben, a mi magától terem; de a harmadik esztendőben már vettek és arattak, szőlőket plántáltak és azok gyümölcsét eszíték. 30 És a Júda házából a kiszabadult és a megmaradt gyökeret ver alól, és gyümölcsöt terem felül. 31 Mert Jeruzsálemből fog származni a maradék, és a megszabadult a Sion hegycíről; a Seregek Urának buzgó szerelme cselekszi ezt! 32 Azért azt mondja az Úr Asszíria királya felől: Be nem jő e városba, és nyilat sem lő bele, sem paizs nem ostromolja azt, sem sáncot nem ás mellette. 33 Azon az úton, a melyen jött, tér vissza, de e városba be nem jő, azt mondja az Úr. 34 És megoltalmazom e várost, hogy megtartsam azt, én érettem és Dávidért, az én szolgámért. 35 És azon az éjszakán kijött az Úr angyala, és levágott az Assiriabeli táborban száznyolcvanötezeret, és

mikor jó reggel felkeltek, íme mindenütt holttestek hevertek. 36 És elindult, és elment, és visszafordult Sénakhérib, Asszíria királya, és Ninivében maradt. 37 És lő, mikor ő a Nisróknak, az ő Istenének templomában imádkozék, Adramélek és Sarézer, az ő fiai, levágták őt fegyverrel: magok pedig elszaladtak az Ararát földébe, és az ő fia, Esárhaddon uralkodék helyette.

20 Ebben az időben halálosan megbetegedett Ezékiás, és hozzá menvén Ésaiás próféta, az Ámos fia, monda néki: Azt mondja az Úr: Rendeld el házadat, mert meghalsz és nem élsz. 2 Akkor arczzal a falhoz fordult, és könyörgött az Úrnak, mondván: 3 Ó Uram, emlékezzél meg róla, hogy te előttem hűséggel és tökéletes szívvel jártam, és hogy azt cselekedtem, a mi jó volt a te szemeid előtt. És sírt Ezékiás nagy sírással. 4 Azonban Ésaiás még alig ért a város közepére, mikor az Úr beszéde lón ő hozzá, mondván: 5 Menj vissza és mond meg Ezékiásnak, az én népem fejedelmének: Azt mondja az Úr, Dávidnak, a te atyádnak Istene: Meghallgattam a te imádságodat, láttam a te könyhullatásidat, íme én meggyógyítlak téged, harmadnapra felméggy az Úr házába; 6 És a te idődet tizenöt esztendővel meghosszabbítom, és megszabadítlak téged és e várost Asszíria királynak kezéből, és megoltalmazom e várost én érettem és Dávidért, az én szolgámért, 7 És monda Ésaiás: Hozzatok egy kötés száraz fügét ide. És hozának, és azt a kelevényre kötötték, és meggyógyult. 8 És mikor azt kérdez Ezékiás Ésaiástól: Mi lesz a jele, hogy meggyógyít engem az Úr, és hogy harmadnapra felmehetek az Úr házába? 9 Felele Ésaiás: Ez legyen jeled az Úrtól, hogy ő megcselekeszi ezt a dolgot, a melyről szólott néked: Előremenjen-é az árnyék tiz grádicscsal, vagy visszatérjen-é tiz grádicscsal? 10 És felele Ezékiás: Könnyű az árnyéknak tiz grádicscsal alábbszállani. Ne úgy, hanem menjen hátra az árnyék tiz grádicscsal. 11 És könyörgött Ésaiás próféta az Úrhoz, és visszatéríté az árnyékokat Akház napóráján, azokon a grádicsokon, a melyeken már aláment volt, tiz grádicscsal. 12 Ebben az időben küldött Berodákh Baladán, Baladánnak, a babilóniai királynak fia levelet és ajándékokat Ezékiásnak; mert meghallotta, hogy Ezékiás beteg volt. 13 És meghallgatá őket Ezékiás, és megmutatta nékik az ő egész kincsesházát, az ezüstöt, az aranyat, a fűszerzsámkat, a drága keneret és az ő fegyveres házát és minden, a mi csak találtatott az ő kincstáraiban, és nem volt semmi az ő házában és egész birodmában, a mit meg nem mutatott volna Ezékiás. 14 Ekkor jött Ésaiás próféta Ezékiás királyhoz, és monda néki: Mit mondak ezek a férfiak, és honnét jöttek hozzád? És felele Ezékiás: Messze földről jöttek, Babilóniából. 15 És monda: Mít láttak a te házadban? Felele Ezékiás: Mindent láttak, a mi csak van az én házamban, és nem volt semmi az én tárházamban, a mit nékik meg ne mutattam volna. 16 Akkor monda Ésaiás Ezékiásnak: Halld meg az Úrnak beszédét: 17 Íme eljő az idő, a mikor mindaz, a mi a te házadban van, és a mit eltettek a te atyáid e mai napig, elvittek Babilóniába, és semmi sem marad meg, azt mondja az Úr. 18 És a te fiaid közül is, a kik tőled származnak és születnek, elhurczoltatnak és udvariaszolgák lesznek a babilóniai király udvarában. 19 Ezékiás pedig monda Ésaiásnak: Jó az Úr

beszéde, a melyet szólál: És monda: Nem merő jóság-é, ha békesség és hűség lesz az én napjaimban? 20 Ezékiásnak egyéb dolgai pedig és minden erőssége, és hogy miképen csinálta a tavat és a vízcsöveket, a melyekkel a vizet a városba vezette, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 21 És elaluvék Ezékiás az ő atyáival, és az ő fia, Manasse uralkodék helyette.

21 Manasse tizenkét esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és ötvenöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben, és az ő anyjának Hefsiba volt a neve. 2 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, a pogányok útálatossága szerint, a kiket az Úr kiüzzött volt az Izráel fiai elől: 3 Mert újra megépítette a magaslatokat, a melyeket Ezékiás, az ő atya lerontott, és oltárokat emelt a Baálnak, és állított Aserát, mint a hogy Akháb, az Izráel királya cselekedett volt, és imádta az összes mennyei seregeket és azoknak szolgált. 4 És oltárokat is épített az Úr házában, a mely felől azt mondotta volt az Úr: Jeruzsálemben helyheztem az én nevemet! 5 Oltárokat épített az egész mennyei seregeknek, az Úr házának mind a két pitvarában. 6 És átvivé a fiát a tűzön, és igézést és jegymagyarázást úzött és ördöngösököt és titokfejtőket tartott; sok gonosz dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, hogy őt haragra ingerelje. 7 És az Asera-bálványt, a melyet készített, bevitte abba a házba, a mely felől azt mondotta volt az Úr Dávidnak és az ő flának, Salamonnak: Ebben a házban és Jeruzsálemben, a melyet magamnak választottam Izráelnek minden nemzetései közül, helyheztem az én nevemet mindenrőkké; 8 És ki nem mozdítom többé Izráel lábat erről a földről, a melyet adtam az ő eleiknek, ha szorgalmatosan az én parancsolatim szerint cselekesznek, és az egész törvény szerint, a melyet nézik Mózes, az én szolgám parancsolt. 9 Ók azonban nem engedelmeskedtek, mert tévelygésibe ejté őket Manasse, hogy még gonoszabbul viseljék magokat azoknál a pogányoknál, a kiket az Úr kiveszett az Izráel fiai elől. 10 Akkor szóla az Úr az ő szolgái, a próféták által, mondván: 11 Mivelhogy Manasse, Júda királya ezeket az útálatosságokat cselekedte, gonoszabb dolgokat cselekedvén mindenazonknál, a melyeket az ő előtte való Emoreusok cselekedtek vala, és Júdát is vétekbe ejtette az ő bálványai által: 12 Azért ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Íme, én oly veszedelmet hozok Jeruzsálemre és Júdára, hogy mindenkinnek, aki azt hallja, megcsendül bele mind a két füle. 13 És kiterjesztem Jeruzsálemre a Samaria mérő-zsinórját és az Akháb házának mértékét; és kitöröm Jeruzsálemet, mint kitörlik a tálat, és kitörölve leborítják azt, 14 És elhagyom az én örökségem maradékát, és adom őt ellenségei kezébe, és zsákmányá és ragadományá lesz minden ellenségeinek; 15 Azért, mert gonoszul cselekedtek én előtem, és engem haragra ingerlettek az ő atyáinknak Egyiptomból való kijövetelők napjáról fogva, mind e mai napig. 16 És Manasse nagyon sok ártatlan vért is ontott ki, úgy hogy Jeruzsálem minden felől megtelt vele, azon a vétkén kívül, a melylyel vétekbe ejtette Júdát, gonoszul cselekedvén az Úr szemei előtt. 17 Manassénak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő vétele, a melyet cselekedett, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak

krónika-könyvében? 18 És elaluvék Manasse az ő atyáival, és eltemetteték az ő háza mellett lévő kertben, az Uzza kertjében, és az ő fia, Amon uralkodék helyette. 19 Amon huszonkét esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és két esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Mésullémet volt, a Jótbabeli Hárus leánya. 20 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, a mint cselekedett Manasse, az ő atya. 21 És tökéletesen azon az úton járt, a melyen járt volt az ő atya, és szolgált a bálványoknak, a kiknek szolgált volt atya, és azokat imádta. 22 És elhagyta az Urat, atyái Istenét, és nem járt az Úrnak útjában. 23 És pártot ütötték Amon ellen a maga szolgái, és megölték a királyt az ő házában. 24 De a föld népe levágta mindenazonkat, a kik pártot ütötték volt Amon király ellen, és a föld népe királyilá tev az ő fiát, Jósiást, helyette. 25 Amonnak egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 26 És eltemették őt az ő sírjába, Uzza kertjében, és fia, Jósiás lett a király ő helyette.

22 Nyolc esztendős volt Jósiás, mikor uralkodni kezdett, és harminczegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jédída, a Boskárból való Adaja leánya. 2 És kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, és járt az ő atyjának, Dávidnak minden útjában, és nem tért el sem jobbra, sem balra. 3 És történt Jósiás király tizennyolcadik esztendejében, elküldte a király Sáfánt, Asaliának, a Messullám flának fiát, az íródeákat, az Úr házához, mondván: 4 Menj fel Hilkiához, a főpaphoz, és számlálják meg az Úr házába begyült pénzt, a melyet gyűjtötték az ajtóőrizők a néptől. 5 És adják azt az Úr házában való mítések pallérainak kezébe, hogy adják a munkásoknak, a kik az Úrnak házán dolgoznak, hogy a háznak romlásait kijavítsák; 6 Az ácsoknak, az építőknek és a kőmítéseknek, hogy fákat és faragott köveket vásároljanak a ház kijavítására. 7 De számadást nem kell tölök venni a pénzről, a mely kezükbe adatik, mert ők azt becsülettel végzik. 8 És monda Hilkia, a főpap, Sáfánnak, az íródeáknak: Megtaláltam a törvénykönyvet az Úr házában. És Hilkia oda adta a könyvet Sáfánnak, hogy olvassa el azt. 9 És elméne Sáfán, az íródeák, a királyhoz, és megivé a királynak a választ, és monda: A te szolgáid egybeszédék a pénzt, a mely a házban találtatott, és oda adták azt az Úr házában munkálkodók pallérainak kezébe. 10 És megmondá Sáfán, az íródeák, a királynak, mondván: Egy könyvet adott nékem Hilkia pap. És felolvásá azt Sáfán a király előtt. 11 Mikor pedig hallotta a király a törvény könyvének beszédit, megszagadtá az ő ruháit. 12 És megparancsolta a király Hilkia papnak és Ahikámnak, a Sáfán flának, és Akbónak, a Mikája flának, és Sáfánnak, az íródeáknak, és Asájának, a király szolgájának, mondván: 13 Menjetek el, kérdezzétek meg az Urat én érettem és a népért és az egész Júdáért, e könyvnek beszédei felől, a mely megtaláltatott; mert nagy az Úr haraja, mely felgergedett ellenünk, mivel a mi atyáink nem engedelmeskedtek e könyv beszédeinek, hogy cselekedtek volna minden úgy, a mint megíratott nékünk. 14 És elméne Hilkia pap és Ahikám, Akbór, Sáfán és Asája Hulda próféta asszonyhoz, Sallumnak, a Tikva flának – a ki Harhásnak, a ruhák őrizőjének fia volt – feleségéhez, a ki Jeruzsálem más részében

lakott, és beszéltek vele. 15 És monda nézik: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Mondjátok meg a férfiúnak, aki titeket hozzáim küldött; 16 Ezt mondja az Úr: Íme én veszedelmet hozok e helyre és e helyen lakozókra, a könyv minden beszédei szerint, a melyet olvasott a Júda királya; 17 Mert elhagytak engem, és idegen isteneknek áldoztak jölláttal, hogy engem haragra indítsanak az ő kezöknek minden csinálmányával: azért felgerjed az én haragom e hely ellen, és meg sem oltatik. 18 A Júda királyának pedig, aki elküldött titeket, hogy megkérdezze tétek az Urat, ezt mondjátok: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Mivelhogy e beszédekre, a melyeket hallottál, 19 Meglágyult a te szíved, és magadat megalázadt az Úr előtt, hallván azokat, a miket e hely és az ezen helyen lakók ellen szólottam, hogy pusztulássá és átokká lesznek, és megszagaggattad a te ruháidat, és sírtál előttem; azért én is meghallgattalak, azt mondja az Úr. 20 Azért íme én téged a te atyáidhoz gyűjtelek, és a te sírodba békességgel visznek téged, és meg nem lájták a te szemeid azt a nagy veszedelmet, a melyet én e helyre hozok. És megvitték a királynak a választ.

23 És elküldött a király, és hozzá gyűltek Júdának és Jeruzsálemnek minden vénei. 2 És felment a király az Úr házába, és Júdából minden férfi és Jeruzsálem minden lakosa vele volt; a papok, a próféták és az egész nép kicsinytől fogva nagyig. És minden beszédét elolvásá előttök a szövetség könyvének, a mely megtaláltatott az Úr házában. 3 És oda állott a király az emelvénnyre, és kötést tón az Úr előtt, hogy ők az Urat akarják követni, és az ő parancsolatait, bizonyoságítételeit és rendeléseit teljes szívűből és lélekből megőrizni, és beteljesíteni e szövetség beszédeit, a melyek meg vannak írva abban a könyvben; és ráállott az egész nép a kötésre. 4 És megparancsolá a király Hilkiának, a főpapnak és a másod rendbeli papoknak és az ajtóőrizőknek, hogy az Úr templomából hordjanak ki minden edényt, a melyet a Baálnak, az Aserának és az egész mennyei seregek csináltak, és megégeté azokat Jeruzsálemen kívül a Kidron völgyében, és azok hamvait Béthelbe vivé. 5 És kiirtá a bálvány papokat is, a kiket Júda királyai állítottak be, hogy a magaslatokon tömjénezzenek Júda városaiban és Jeruzsálem körül, és mindeneket is, a kik a Baálnak, a napnak, holdnak, égi jeleknek és az egész mennyei seregek tömjéneztek. 6 Kivívé az Úr házából az Aserát is Jeruzsálemen kívül a Kidron patakja mellé, és megégeté azt a Kidron völgyében, és porrá zúulta, és annak porát a község temetőhelyére hinté. 7 És lerontá a férfi parázának házait, a melyek az Úr háza mellett voltak, és a melyekben az asszonyok kápitokat szűttek az Aserának. 8 És behozatta az összes papokat Júda városából, és megfertézte a magaslatokat, a melyeken a papok tömjéneztek, Gebától egész Beersebáig, és lerontotta a kapuk mellett levő magaslatokat is, a melyek Józsuénak, a város fejedelmének kapuja előtt voltak balkez felől, a város kapujában. 9 De a magaslatok papjai soha sem áldoztak az Úr oltárán Jeruzsálemben, hanem a kovásztalan kenyeret az ő atyjokfia között ették. 10 Megfertézte a Tófetet, a Hinnom fiainak völgyében, hogy senki az ő fiát, vagy leányát át ne vihesse a tűzön Moloknak. 11 És eltávolította a lovakat,

a melyeket Júda királyai a napnak szenteltek az Úr házának bemenetelénél, a Nátán-Mélek udvari szolga háza mellett, a mely a Pharvarimban volt, és a nap szekereit tüzzel elégett. 12 És az oltárok, a melyek az Akház palotájának tetején voltak, a melyeket a Júda királyai csináltak, és azokat az oltárokat is, a melyeket Manasse csinált volt az Úr házának mindenkit pitvarában, lerontotta a király, és lehányván, porukat a Kidron patakjába szóratta. 13 Azokat a magaslatokat is megfertőzte a király, a melyek Jeruzsálem előtt voltak az Olajfák hegynékn jobbfelől levő oldalán, a melyeket még Salamon, az Izráel királya épített volt Astóretnek, a Sídonbeliek útátalatosságának, és Kámósnak, a Moabiták útátalatosságának, és Milkómnak, az Ammon fiai útátalatosságának. 14 És összetörte az oszlopokat és kivágta az Aserákat, és azok helyeit embercsontokkal töltötte meg. 15 Még azt az oltárt is, a mely Béthelben volt, a magaslatot, a melyet Jeroboám, a Nébát fia csinált, aki vétekbe ejté az Izráelt, – azt az oltárt is és azt a magaslatot is letörte, és a magaslatot felégett, porrá tette, és az Aserát megégette. 16 És körültekintett Jósiás, és megláttá a sírokat, a melyek ott a hegyen voltak, és elküldött és elhozatta a csontokat a sírok ból, és megégett az oltáron, és megfertőzte azt az Úr beszéde szerint, a melyet mondott volt az Isten embere, aki e dolgot megjövendölte volt. 17 És monda: Miféle síremlék ez, a melyet látok? És felelénék néki a város férfinak: Az Isten emberének sírja ez, aki Júdából jött volt és mindeneket megjövendölte a Béthelbeli oltár felől, a miket most cselekedtél. 18 És monda: Hagyatok békét néki, és senki meg ne mozdítsa az ő tetemeit. És megmentették az ő tetemeit annak a prófétának a tetemeivel együtt, aki Samariából jött volt. 19 És lerontotta Jósiás a magaslatok minden házát is, a melyek Samária városában voltak, a melyeket az Izráel királyai csináltak volt, hogy az Urat haragra ingereljék, és épen úgy cselekedett azokkal mindenekben, a mint Béthelben cselekedett. 20 És megáldozta a magaslatok összes papjait, a kik ott voltak, az oltárokon, és emberi csontokat égett meg azokon, és úgy tért vissza Jeruzsálemben. 21 És parancsolt a király az egész népnek, és monda: Ünnepeljetek páskát az Úrnak, a ti Istenteknek, a mint meg van írva a szövetség könyvében; 22 Mert nem szereztetett olyan páskha a birák idejétől fogva, a kik az Izráelt itélték, sem pedig az Izráel és a Júda királyainak minden idejében, 23 Hanem csak Jósiás király tizenyolcadik esztendejében szereztetett ilyen páskha az Úrnak Jeruzsálemben. 24 És kivesztette Jósiás király az ördöngöslököt és a titokfejtőket, a teráfokat és a bálványokat, és mindeneket az útátalatosságokat, a melyek láttattak Júda földjén és Jeruzsálemben, hogy helyreállítsa a törvény beszédét, a melyek meg valának írva a könyvben, a melyet Hilkia pap talált meg az Úr házában. 25 Nem is volt ő hozzá hasonló király ő előtte, aki úgy megtért volna az Úrhoz teljes szívéből és teljes lelkéből és teljes erejéből, Mózesnek minden törvénye szerint; de utána sem támadt hozzá hasonló. 26 De az Úr még sem szünt meg az ő megbúst nagy haragjától, a melylyel megharagudott volt Júdára mindeneket a bosszantásokért, a melyekkel bosszantotta őt Manasse. 27 Mert azt mondá az Úr: Júdát is elvetem szemem elől, mint a hogy az Izráelt

elvetettem, és megútálom ezt a várost, a melyet választottam, Jeruzsáemet, és ezt a házat is, a melyről azt mondattam volt: Ott legyen az én nevem! 28 Jósiásnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 29 Az ő idejében jött fel Faraó-Nékó, az egyiptomi király Assíria királya ellen az Eufrátes folyóvize mellé. És Jósiás király eleibe ment, de az megölte őt Megiddóban, a mint meglátta őt. 30 És az ő szolgái szekerre tévén őt, halva vitték el Megiddóból és Jeruzsálemben hozván, eltemették őt az ő sírboltjába. A föld népe pedig vevé Joákházt, a Jósiás fiát, és felkenvén őt, királylýá tevé az ő atya helyett. 31 Huszonhárom esztendős volt Joákház, mikor uralkodni kezdett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben, és az ő anyjának neve Hamutál, a Libnabeli Jeremiás leánya. 32 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atyái cselekedtek volt. 33 De Faraó-Nékó biliincsekbe verte őt Riblában, Hámát földjén, a mikor Jeruzsálemben királylýá lett; és az országra adót vetett, száz tálentom ezüstöt és egy tálentom aranyat. 34 És Faraó-Nékó Eliákitom, a Jósiás fiát tette királylýá, az ő atya, Jósiás helyett, és nevét Joákimra változtatta; Joákházt pedig magával vivé, és az Egyiptomba megérkezvén, ott hala meg. 35 Az ezüstöt és az aranyat megadta ugyan Joákim a Faraónak, de az országot sarcsoztatta meg, hogy megadhassa az ezüstöt a Faraó parancsolata szerint; a föld népe közül mindenkitől az ő értéke szerint hajtott be ezüstöt és aranyat, hogy Faraó-Nékónak adjja. 36 Joákim huszonöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Zébuda, a Rúmabeli Pedája leánya. 37 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atyái cselekedtek.

24 Joákim idejében jött fel Nabukodonozor, Babilónia királya, és Joákim szolgája lett három esztendeig; de azután elfordult és elpártolt tőle. 2 És ráküldé az Úr a Káldeusok seregeit, a Siriabeliek seregeit, a Moábiták seregeit és az Ammon fiainak seregeit, és ráküldte őket Júdára, hogy elveszessék őt az Úr beszéde szerint, a melyet szólott szolgái, a próféták által. 3 Csak az Úr beszéde szerint történt ez Júdán, hogy elvesse őt a maga orczája elői Manasse bűneiért, mind a szerint, a mint cselekedett vala; 4 És az ártatlan vérért is, a melyet kiontott, és hogy betölötté volt Jeruzsáemet ártatlan vérel; ezért nem akart az Úr megbozsátni néki. 5 Joákinnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, vajon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? 6 És elaluvék Joákim az ő atyáival, és az ő fia, Joákín uralkodék helyette, 7 És Egyiptom királya többé nem jött ki az ő földéből; mert Babilónia királya minden elvett, a mi csak az egyiptomi királyé volt, Egyiptom folyóvízétől az Eufrátes folyóvízéig. 8 Tizenennyolc esztendős volt Joákín, mikor királylýá lett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának neve Nékhusta, a Jeruzsálembeli Elnatán leánya. 9 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint az ő atya cselekedett volt. 10 Ebben az időben jöttek fel Nabukodonozornak, Babilónia királyának szolgái Jeruzsálem ellen, és szállották meg a várost. 11 Maga Nabukodonozor, Babilónia királya is feljött a város ellen, a

melyet már az ő szolgái megszálltak volt. 12 És kiment Joákin, a Júda királya Babilónia királyához az ő anyjával, szolgáival, hadnagyaival és udvariszolgáival együtt, de fogásra vetette őt Babilónia királya az ő uralrokodásának nyolcadik esztendjejében. 13 És elvitte onnét az Úr házának minden kincsét és a király házának kincsét, és összevagadt minden arany edényt, a melyet Salamon, az Izráel királya csináltatott volt az Úr templomában, a mint az Úr megmondotta volt. 14 És elhurcolta az egész Jeruzsáemet, összes fejedelmeit és minden vitézeit, tízezer foglyot, az összes mesterembereket és lakatosokat, úgy hogy a föld szegény népének kívül senki sem maradt ott. 15 És elhurcolta Joákit is Babilóniába, és a király anyját, és a király feleségeit és udvariszolgáit, és az ország erős vitézeit fogásba hurcolta Jeruzsálemből Babilóniába; 16 És az összes előkelő férfiakat, hétezeret, és a mesterembereket és a lakatosokat, ezeret, és az összes erős, harczra termett férfiakat fogva vitte Babilóniába Babilónia királya. 17 És Babilónia királya Mattaniát, nagybátyját, tette ő helyette királylýá, és nevét Sédékiásra változtatta. 18 Huszonegy esztendős volt Sédékiás, mikor uralkodni kezdett, és tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Hamutál, a Libnából való Jeremiás leánya. 19 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a mint Joákim cselekedett volt; 20 Mert az Úr haragja miatt történt ez így Jeruzsálemmel és Júdával, még csak el nem vetette őket az ő orczája elől. Sédékiás azonban elpártolt Babilónia királyától.

25 És történt az ő uralrokodásának kilencszedik esztendjejében, a tizedik hónapban, és annak tizedik napján, hogy feljött Nabukodonozor, Babilónia királya minden ő seregével Jeruzsálem ellen, és táborba szállott ellene, és köröskörül ostromtornyokat építettek ellene. 2 És megszállva tartattott a város Sédékiás király tizenegyedik esztendjeig; 3 De a negyedik hónap kilencszedik napjánakkora inség lett a városban, hogy nem volt mit enni a föld népének. 4 És betörétek a város, és a harcosok minden futni kezdtek éjjel a kettős kőfal között levő kapu útján, a mely a király kertje mellett van; a Káldeusok pedig ott táboroztak a város körül. És a király is elfutott a pusztá útján. 5 De a Káldeusok hada úzöbe vette a királyt, és utólérték őt Jerikhó mezején, és egész serege szétszóródott mellőle. 6 És elfoglatták a királyt, és elvitték őt Babilónia királyához Riblába, ahol itéletet tartottak fölötte. 7 És Sédékiás fiait saját szeme láttára vágíták le; Sédékiás szemeit pedig megvakították, és lánczokba verve vitték el őt Babilóniába. 8 És az ötödik hónap hetedik napján – ez a Nabukodonozor, babilóniai király uralkodásának tizenkilencszedik esztendjeje – feljött Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya, Babilónia királyának szolgája Jeruzsálemben; 9 És felgyűjtött az Úr házát és a király házát, és Jeruzsálem összes házait és minden nagy palotákat felégett tűzzel. 10 És Jeruzsálem kőfalait köröskörül lerombolta a Káldeusok serege, a mely a vitézek hadnagyával volt. 11 A többi népet pedig, a mely a városban még megmaradt volt, és azokat, a kik Babilónia királyához hajlottak, és a többi népet mind elhurcolta Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya. 12 A föld népének csak a szegényéből hagyott ott a vitézek hadnagya szőlőműveseket és szántó-vető embereket. 13 És a rézoszlopokat, a melyek az Úr

házában voltak, és a mosdómedencék talpait és a réztengert, a mely az Úr házából volt, összetörték a Káldeusok, és azok rezét Babilóniába vitték. **14** Elvittek a fazekakat is, a lapátokat, a késeket, temjénezőket, és minden, szolgálatra rendelt, egyéb rézedényeket. **15** És elvitte a vitézek hadnagya a serpenyőket, a medencéket, a melyek közül némelyek aranyból, némelyek pedig ezüstből voltak, **16** A két rézoszlopot, a réztengert és a mosdómedencék talpait, a melyeket Salamon csinált volt az Úr házában; megmérhetetlen volt mindezeknek az edényeknek a reze. **17** Az egyik oszlop magassága tizennyolc sing volt, és egy rézgömb volt rajta és a gömb három sing magas volt, a gömbön köröskörül hálózat és gránátalmák mind érczből, és ugyanilyen volt a másik oszlop is a hálózattal együtt. **18** És elhurczolta a vitézek hadnagya Serája papot is, az első rendből és Sofóniás papot, a második rendből és a három ajtónállót, **19** És a városból elvitt egy főembert, ki a hadakozó férfiak előljáró hadnagya volt, és öt férfiút, a kik a király körül forgolódtak volt, a kik találtattak a városban, és a sereg hadnagyának íródeákját, a ki sereget gyűjt vala a föld népe közül, és hatvan férfiakat a föld népe közül, a kik ott találtattak a városban. **20** És vevé őket Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya, és elvitte Babilónia királyához Riblába, **21** És levágta őket Babilónia királya, és megölte Riblában a Hámát földjén. És így viteték el Júda az ő földjéről. **22** A Júda földjén megmaradt népnek pedig, a melyet meghagyott Nabukodonozor, Babilónia királya, Gedáliát, Ahikámnanak, a Sáfán fiának fiát, rendelte tiszttartónak. **23** Mikor pedig meghallották a seregek hadnagyai minden, és az ő embereik, hogy Babilónia királya Gedáliát tette tiszttartóvá, elmentek Gedáliához Mispába, Izmáel, a Nétániá fia, és Johanán, a Kareáh fia, és Serája, a nétofáti Táhhumet fia, és Jahazánia, Maakáti fia, ők és az ő embereik; **24** És megesküdött nézik Gedália és az ő embereiknek, és monda nézik: Ne féljetek a Káldeusoknak való szolgálattól. Maradjatok az országban, és szolgáljatok Babilónia királyának, és jó dolgotok lesz. **25** A hetedik hónapban azonban elment Izmáel, Nétániának, az Elisáma fiának fia, aki királyi magból volt, és vele tíz férfiú, és megölték Gedáliát és meghalt; és a Zsidókat és a Káldeusokat, a kik ő vele voltak Misrában. **26** És felkelt az egész nép kicsinytől nagyig és a seregek hadnagyai, és elmentek Égyptomba; mert féltek a Káldeusoktól. **27** És lőn a harminczetedik esztendőben, Joákinnak, a Júda királyának fogásába hurczoltatása után, a tizenkettedik hónap huszonhetedik napján, kivette Evil-Merodák, Babilónia királya, az ő uralkodásának első esztendejében Joákit, Júda királyát a fogházból; **28** És kegyesen beszélt vele, és feljebb tette az ő székét a többi királyok székeinél, a kik nála voltak Babilóniában; **29** És kicserélte fogására ruháit, és mindenkor nála volt étele életének minden idejében. **30** És mindenkor kijárt az ő része, a melyet a király adott néki napról-napra életének minden idejében.

1 Krónika

1 Ádám, Séth, Énós. **2** Kénán, Mahalálél, Járed. **3** Énókh, Methuseláh, Lámekh. **4** Noé, Sém, Khám és Jáfet. **5** Jáfetnek fiai: Gómer, Mágog, Madai, Javán, Thubál, Mések és Thírasz. **6** A Gómer fiai pedig: Askenáz, Rifáth és Tójármah. **7** Javánnak pedig fiai: Elisah, Thársis, Kitthim és Dodánim. **8** Khámnak fiai: Khús, Miczráim, Pút és Kanaán. **9** Khúsnak fiai: Széba, Hálvah, Szábthah, Rahmáh és Szabthékah; Rahmáhnak pedig fiai: Séba és Dédán. **10** Khús nemzé Nimirődot is; ez kezde hatalmassá lenni a földön. **11** Miczráim pedig nemzé Lúdimot, Anámimot, Lehábitom és Naftukhimot. **12** Pathruszimot és Kaszlukhimot, a kikről a Filiszteusok származtak, és Kafthorimot. **13** Kanaán pedig nemzé Czídont, az Ő elsőszülöttét és Khétet, **14** És Jebuzeust, Emorreust és Girkazeust. **15** Khivveust, Harkeust és Szineust. **16** Arvadeust, Czemareust és Hamatheust. **17** Sémnek fiai: Élám és Assur, Arpaksád, Lúd, Arám, Úcz, Húl, Gether és Mesej. **18** Arpaksád pedig nemzé Séláht és Sélán nemzé Hébert. **19** Hébernek is lett két fia, az egyiknek neve Péleg, mivel hogyan az Ő idejében osztatott el a föld; testvérenek neve pedig Joktán. **20** Joktán pedig nemzé Almodádot és Sélefet, Haczarmávethet és Jerákhöt, **21** Hadórámöt, Úzált és Díklát, **22** És Ebált, Abimáelt és Sébát, **23** Ofirt, Havilát és Jóbábot. Ezek minden Joktán fiai. **24** Sém, Arpaksád, Séláh. **25** Héber, Péleg, Réu. **26** Sérug, Nákhör, Tháré. **27** Abrám, ez az Ábrahám. **28** Ábrahám fiai: Izsák és Ismáel. **29** Ezeknek nemzetiségei pedig ezek: Ismáel elsőszülötté Nebájót és Kédar, Adbeél és Mibszám. **30** Misma és Dúmah, Massza, Hadad és Théma. **31** Jétur, Náfis és Kedmah; ezek az Ismáel fiai. **32** Keturának pedig, az Ábrahám ágyásának fiai, kiket szüle, ezek: Zimrán, Joksán, Médán, Midián, Irbák és Suakh. És a Joksán fiai: Séba és Dédán. **33** És a Midián fiai: Éfah, Héfer, Hánok, Abida és Eldáh. Mindezek a Keturáh fiai. **34** Ábrahám pedig nemzé Izsákat; Izsák fiai pedig ezek: Ézsau és Izráel. **35** Ézsavnak fiai: Elifáz, Réhuél, Jéhus, Jahlám és Korakh. **36** Elifáz fiai: Thémán, Omár, Czefi, Gahtám, Kenáz és Timna és Amálek. **37** Réhuél fiai: Nakthath, Zérakh, Samma és Mizza. **38** Szérif fiai: Lótán és Sóbál, Czibhón, Haná, Disón, Eczer és Disán. **39** Lótán fiai pedig: Hóri és Hómám: Lótánnak huga pedig Timna. **40** Sóbál fiai: Alján és Mánakháth, Hébál, Sefi és Onám; Czibhón fiai pedig: Aja és Haná. **41** Haná fia: Disón, Disón fiai pedig: Hamrán és Esbán, Ithrán és Kherán. **42** Eczer fiai: Bilhán és Zahaván, Jakán. Disán fiai: Húcz és Arán. **43** Ezek pedig a királyok, a kik uralkodának Edom földén, mielőtt az Izráel fiai között király uralkodott volna: Bela, Behor fia, az Ő városának neve Dinhába vala. **44** Bela meghalván, uralkodék helyette Jóbáb, a Boczrából való Zerakh fia. **45** És hogy Jóbáb meghala, uralkodék helyette a Témán földéből való Khusám. **46** Meghala Khusám is, és uralkodék helyette Hadád, a Bédad fia, ki megveré a Midiánitákat a Moáb mezején; és az Ő városának neve Hávit vala. **47** Hadád is, hogy meghala, uralkodék helyette a Masrekából való Szamlá. **48** Szamlá holta után uralkodék helyette Saul, a folyóvíz mellett való Rékhobóthból. **49** Saul is meghala, és uralkodék helyette Báhál-Khanán, az Akhbór fia.

50 Báhál-Khanán holta után uralkodék helyette Hadád; és az Ő városának neve Páhi, feleségének pedig neve Mehétábéel, ki Mézaháb leányának Matrédnak volt a leánya. **51** Hadád halála után Edom fejedelmei valának: Timná fejedelem, Halvá fejedelem, Jetéth fejedelem, **52** Oholibámá fejedelem, Éla fejedelem és Pinon fejedelem, **53** Kenáz fejedelem, Témán fejedelem és Mibczár fejedelem, **54** Magdiél fejedelem és Hirám fejedelem. Ezek voltak Edom fejedelmei.

2 Ezek az Izráel fiai: Rúben, Simeon, Lévi, Júda, Issakkár és Zebulon; **2** Dán, József, Benjámin, Naftáli, Gád és Áser. **3** Júdának fiai: Hér, Ónán és Séla; e három születetének néki a Kanaánita Súahnak leányától. De Hér, Júdának elsőszülött fia gonosz vala az Úr szemei előtt, és megölő Ő az Úr. **4** Thámár pedig, az Ő menyé szülé néki Péreczet és Zerákhót. Júdának fiai mindenjára ötödik. **5** Pérec fiai: Kheczrón és Khámul. **6** Zerákh fiai pedig: Zimri és Ethán, Hémán, Kálkól és Dára; mindenestől ötödik. **7** Kármí fiai: Ákán, Izráelnek megrontója, mivel lopott a zsákmányóból. **8** Ethán fia: Azária. **9** Kheczrón fiai, kik születtenek néki: Jérakhméis, Rám és Kélubai. **10** Rám nemzé Amminádábot, Amminádáb pedig nemzé Nakhsont, a Júda fiainak fejedelmét. **11** Nakhszon nemzé Szálímát, Szálma pedig nemzé Boáz; **12** Boáz nemzé Obedet; Obed nemzé Isait; **13** Isai pedig nemzé Eliábot, az Ő elsőszülöttét, és Abinádábot, másodikat, Simeát, harmadikat. **14** Netanéelt, negyediket, és Raddait, ötödiket. **15** Osemet, hatodikat és Dávidot, a hetedik fiait; **16** És nővéreiket, Séruját és Abigáilt. Sérujának pedig fiai voltak: Absai, Joáb és Asáel, e három. **17** Abigáil szülé Amasát; Amasának atyja pedig az Ismáel nemzetéből való Jéter vala. **18** Káleb pedig, a Kheczrón fia nemzett vala az Ő Azuba nevű feleségétől és Jériottól; és ezek az Ő fiai: Jésér, Sobáb és Ardon. **19** Azuba meghala, és Káleb vevé magának feleségül Efratát, és ez szülé néki Húrt. **20** Húr nemzé Urit, Uri pedig nemzé Bésaléelt. **21** Azután beméne Kheczrón Mákirnak, Gileád atyjának leányához; mert Ő ezt elvette vala hatvan esztendős korában, és szülé néki Ségubot. **22** Ségub pedig nemzé Jáirt, kinek huszonhárom városa vala a Gileád földén. **23** De Gesur és Áram elvették tőlük Jáir falvait, Kenáthot és mezővárosait, hatvan várost. Mindezek Mákirnak, a Gileád atyjának fiai. **24** Minekutána pedig meghala Kheczrón Káleb-Efratában, akkor szülé néki Abija, a Kheczrón felesége, Ashúrt, Tékoa atyját. **25** Jérakhméisnek, a Kheczrón elsőszülöttének fiai voltak: Rám, az elsőszülött, Búna, Orem, Osem és Akhija. **26** Volt más felesége is Jérakhméisnek, Atára nevű; ez az Onám anyja. **27** Rámnak, Jérakhméis elsőszülöttének pedig fiai voltak: Maás, Jámín és Héker. **28** Onám fiai voltak: Sammai és Jáda; és Sammai fiai: Nádáb és Abisúr. **29** Abisúr feleségének neve Abihail, a ki szülé néki Akhbánt és Mólidot. **30** Nádáb fiai: Széled és Appaim: Széled magtalanul halt meg. **31** Appaim fia: Isi; Isi fia: Sésán; Sésán fia: Ahláli. **32** Jáda fiai, a ki Sammai testvére volt: Jéter és Jonathán; Jéter magtalanul halt meg. **33** Jonathán fiai: Pélet és Záza. Ezek voltak a Jérakhméis fiai. **34** Sésánnak nem voltak fiai, hanem csak leányai; de volt Sésánnak egy Égyptombeli szolgája, Járha nevű. **35** És adá Sésán e Járha nevű szolgájának az Ő leányát feleségül, a ki szülé néki Athait. **36** Athai pedig nemzé Nátánt; Nátán nemzé Zabádot; **37** Zabád

nemzé Eflált; Eflál nemzé Obedet; **38** Obed nemzé Jéhut; Jéhu nemzé Azáriát. **39** Azária nemzé Hélest; Héles nemzé Elását; **40** Elásá nemzé Sisémait; Sisémái nemzé Sallumot; **41** Sallum nemzé Jékámiát; Jékámia pedig nemzé Elisamát. **42** A Káleb fiai pedig, a ki Jérakhmél testvére vala: elsőszülötté Mésa; ez volt Zífnek és Marésa fiainak atyjok, Hebronnak atyja. **43** Hebron fiai: Kórah, Tappuah, Rémek és Séma. **44** Séma pedig nemzé Rahámöt, a Jorkeám atyját; és Rémek nemzé Sammai, **45** A Sammai fia pedig: Máon; ez a Máon volt a Bethsúr atyja. **46** Efa pedig, a Káleb ágyastársa, szülé Háránt és Mósát és Gázezt; és Hárán nemzé Gázezt. **47** Jaddai fiai pedig: Régem, Jotám, Gésán, Pelet, Héfa és Saáf. **48** A Káleb ágyasa Maaka szülé Sébert és Tirhánát. **49** És szülé Saáfot, Madmanná atyját, Sevát, a Makbéná atyját és Gibea atyját; és Aksza a Káleb leánya vala. **50** Ezek voltak Káleb fiai, a ki Húrnak, az Efrata elsőszülöttének fia volt: Sobál, Kirját-Jeárim atyja. **51** Szálma, Bethlehem atyja; Háref, Bethgáder atyja. **52** Voltak pedig Sobálnak is, a Kirját-Jeárim atyának fiai: Haroé, a fél Menuhót ura. **53** A Kirját-Jeárim háznépei: Jitrusok, Puteusok, Sumateusok, Misraiteusok; ezektől származának a Sorateusok és az Estaoliteusok. **54** Szálma fiai, Bethlehem és a Netofáthbeliek, Atróth, Beth-Joáb, a Czórabeli Manahateusok fele. **55** És a Jábesben lakozó tudós emberek háznépei: a Tirateusok, Simateusok, Sukateusok. Ezek a Kineusok, a kik Hámáttól, a Rékáb házának atyjától származtak.

3 Ezek a Dávid fiai, a kik Hebronban születének néki: elsőszülötté vala Amnon, a Jezréelből való Ahinoámtól; második vala Dániel, a Kármelből való Abigaitló. **2** Harmadik Absolon, a ki Maakának, a Gessurbeli Talmai király leányának volt a fia; negyedik Adónia, Haggittól való. **3** Ötödik Sefátia, Abítáltól való; hatodik Jitreám, az ő feleségétől, Eglától való. **4** E hat fia születék néki Hebronban, a hol hét esztendeig és hat hónapig uralkodott; Jeruzsálemben pedig harminczhárom esztendeig uralkodék. **5** Jeruzsálemben pedig ezek születének néki: Simea, Sóbáb, Nátán és Salamon, négyen, Bathsuától, az Ammiel leányától. **6** És Ibhár, Elisáma és Elifélet. **7** Nögah, Néfeg és Jáfia. **8** És Elisáma, Eljada és Elifélet, kilenczen. **9** Mindezek a Dávid fiai, az ő ágyastársainak fiain kívül; és ezeknek a huga, Támár. **10** Salamonnak pedig fia volt Roboám; ennek fia Abija, ennek fia Asa, ennek fia Josafát. **11** Ennek fia Jórám, ennek fia Akházia, ennek fia Joás. **12** Ennek fia Amásia, ennek fia Azária; ennek fia Jótám. **13** Ennek fia Akház, ennek fia Ezékiás, ennek fia Manasse. **14** Ennek fia Amon, ennek fia Jósiás. **15** Jósiásnak pedig fiai: elsőszülötté Johanán, második Jójákim, harmadik Sédékiás, Sallum negyedik. **16** Jójákim fiai: az ő fia Jékoniás, ennek fia Sédékiás. **17** Jékoniásnak fiai: Assir, ennek fia Saálthiel. **18** És Málkirám, Pedája, Sénasár, Jékámia, Hosáma és Nédábia. **19** Pedája fiai: Zerubábel és Simei. Zerubábel fiai: Mesullám, Hanária; és az ő hugok vala Selómit. **20** És Hásuba, Ohel, Berekia, Hasádia és Jusáb-Hésed, ezek öten. **21** Hanánia fiai: Pelátia és Jésaia; és Refája fiai és Arnám fiai, Obádia fiai, Sekánia fiai. **22** És Sekánia fiai: Semája. Semája fiai: Hattus, Jigeál, Báriah, Neárija és Sáfát, ezek hatan. **23** Neárija fiai: Eljohénai, Ezékiás és Azrikám, ezek

hárman. **24** Eljohénai fiai: Hódajéva, Eliásib, Pelája, Akkub, Johanán, Delája és Anáni; ezek heten.

4 Júda fiai ezek: Pérez, Kheczrón, Kármí, Húr és Sobál. **2** Reája pedig, a Sobál fia nemzé Jáchátot; Jáchát nemzé Ahumát és Lahádot; ezek a Sorateusok háznépei. **3** Ezek Etám atyjától valók: Jezréel, Jisma, Jidbás; és az ő hugoknak neve Haslelponi. **4** Pénuel pedig Gedor atyja, és Ezer Húsa atyja. Ezek Efrata elsőszülöttének, Húrnak fiai, a ki Bethlehem atyja vala. **5** Ashúrnak pedig, a Tékoa atyának volt két felesége, Heléa és Naára. **6** És Naára szülé néki Ahuzámót, Héfert, Teménit és Ahastárit. Ezek a Naára fiai. **7** Heléa fiai: Séret, Jésohár, Etnán és Kócz. **8** Kócz pedig nemzé Hánubot, Hásobébát és Ahárel háznépé, a ki Hárumnak fia vala. **9** Jábész pedig testvéreinél tiszteletremelőbb vala, és azért nevezé őt az ő anyja Jábésnek, mondván: Mivelhogy fájdalommal szülém őt. **10** És Jábész az Izráel Istenét hívá segítségül, mondván: Ha engem megáldanál és az én határomat megszélesítened, és a te kezed én velem lenne, és engem minden veszedelemről megoltalmaznál, hogy bút ne lássak! És megadá Isten néki, a mit kért vala. **11** Kéklub pedig, a Súkha testvére, nemzé Méhirt; ez az Eston atyja. **12** Eston nemzé Béth-Rafát, Paseákhot, Tehinnát, Ir-Náhás atyját. Ezek a Rékától való férfiak. **13** Kénáz fiai: Othniel és Serája; Othniel fia: Hatát. **14** Meónatói nemzé Ofrát; Serája pedig nemzé Joábot, a Gé-Harasimbélek atyját, mert mesteremberek valának. **15** Káleb fiai, ki Jefunné fia vala: Iru, Ela és Naám; és Ela fiai; és Kénáz. **16** Jéhalélel fiai: Zif, Zifa, Tirja és Asárel. **17** Ezra fiai: Jéter, Méred, Efer és Jálón; és szülé Mirjámot, Sammai és Isbát, Estemóna atyját. **18** Ennek felesége pedig, Jehudéja szülé Jéredet, a Gedor atyját és Hébert, a Szókó atyját, Jékuthielt, a Zánoah atyját; ezek Bitiának, a Faraó leányának fiai, a kit Méred elvett vala. **19** Hódia nevű feleségének pedig fiai, ki Nahamnak, Keila atyának nővére vala: Hagámi és a Maakátheli Estemóna. **20** Simon fiai: Amnon, Rinna, Benhanán és Thilon. Isi fiai: Zohét és Benzohét. **21** Júda fiának, Sélának fiai: Er, Léka atyja, és Laáda, Marésa atyja, és a gyapotcsővők háznépe Béth-Asbeában; **22** És Jókím és Kozeba lakosai, és Joás és Saráf, a kik Moáb urai voltak, és Jásubi, Léhem. De ezek már régi dolgok. **23** Ezek voltak a fazekasok, és Netaimban és Gederában laktak. A királylal laktak ott, az ő dölgáért. **24** Simeon fiai: Némuel, Jámin, Járib, Zérah, Saul; **25** Kinek fia Sallum, kinek fia Mibsám, kinek fia Misma. **26** Misma fiai: Hammúel az ő fia, Zakkur az ő fia, Simi az ő fia; **27** Siminek tizenhat fia és hat leánya volt; de testvéreinek nem volt sok fia, s általában háznépök nem volt oly népes, mint Júda fiaié. **28** Lakoznak vala pedig Beersebában és Móladában és Haczar-Suálban. **29** Bilhában, Eczemberben és Toládban, **30** Bétpuelben, Hormában és Czíklágban, **31** Beth-Markabótban, Haczar-Szuszimban, Beth-Biriben és Saáraimban; ezek valának az ő városaik minddaddig, míg Dávid királylýá lett. **32** Faluik pedig ezek: Etám, Ain, Rimmon, Tóken és Asán, öt város; **33** És mindazok a falvaka, a melyek a városok körül voltak Bálig; ezek valának lakóhelyeik és nemzetiségeik: **34** Mesobáb, Jámlek és Jósa, Amásia fia. **35** És Jóel és Jéhu, a Jósibia fia, ki Serája fia, ki Asiel fia vala; **36** És Eljoénai, Jaákoba, Jésöhája, Asája, Adiel,

Jesiméel és Benája. 37 Ziza, a Sifi fia, ki Alon fia, ki Jedája fia, ki Simri fia, ki Semája fia. 38 Ezek a névszerint felsoroltak voltak a főemberek nemzetsegökben, a kik igen elszaporodtak volt atyjok házában, 39 Azért elindulának Gedor felé, hogy a völgy keleti részére menjenek és ott barmaiknak legelőt keressenek. 40 Találának is zsíros és jó legeltető helyet (az a föld pedig tágas, nyugodalmás és békességes), mert Khámbló valók laktak ott azelőtt. 41 Elmenvén pedig e névszerint megnevezettek Ezékiásnak, a Júda királyának idejében, lerombolták sátoraiat, és a Maonitákat, a kiket ott találtak, kiirtották mind e mai napig, s helyükbe letelepednének, mivel ott barmaik számára legelőhelyeket találtak. 42 És közülök, a Simeon fiai közül, némelyek elmenének a Seir hegycsúcsára, úgymint ötszázan, a kiknek elől járók az Isi fiai, Pelátja, Nehárja, Refája és Uzriel voltak. 43 És valakik az Amálek nemzetsegéből megmaradtak vala, mind levágák azokat, és ott letelepednének mind e mai napig.

5 Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai (mert ő volt az elsőszülött; mikor pedig megfertőztette az ő atyának ágyasházát, az ő elsőszülöttiségi joga a József fiainak adaték, a ki Izráel fia vala, mindenáltal nem úgy hogy ők nevezessenek származás szerint elsőszülötteknek, 2 Mert Júda tekintélyesebb vala az ő testvérei között, és ő belőle való volt a fejedelem, hanem az elsőszülöttégnak haszná lón Józsefén): 3 Ezek Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai: Khánokh, Pallu, Kheczrón és Kármí. 4 Jóel fiai: Semája ennek fia, Góg ennek fia, Simei ennek fia. 5 Mika ennek fia, Reája ennek fia, Baál ennek fia. 6 Beéra ennek fia, a kit fogásába vitt Tigrát-Pilésér, az Assiriabeli király; ő a Rúbeniták fejedelme vala. 7 Testvérei pedig, családjaik, nemzetsegük megszámlálása szerint ezek valának: a fő Jéhíel és Zakariás, 8 Bela, Azáz fia, ki Séma fia, ki Jóel fia vala, ki Aróerben lakott Nébóig és Baál-Meonig. 9 Napkelet felé is lakik vala a pusztában való bemenetelig, az Eufrátes folyóvíztől fogva; mert az ő barmai Gileád földén igen elszaporodtak. 10 Saul királynak idejében pedig támasztának hadat a Hágárénusok ellen, és elhullának azok az ő kezeik által, és lakának azoknak sátoraiakban, Gileádnak napkelet felé való egész részében. 11 A Gád fiai pedig velük szemben a Básán földén laktak Szalkáig. 12 Jóel vala elől járójuk, Sáfám második az után; Johánai és Sáfát Básánban. 13 És testvérek, családjaik szerint ezek: Mikál, Mésullám, Séba, Jórai, Jaékán, Zia és Éber, heten. 14 Ezek az Abihail fiai, ki Húri fia, ki Jároáh fia, ki Gileád fia, ki Mikál fia, ki Jézisai fia, ki Jahadó fia, ki Búz fia. 15 És Ahi, a Gúni fiának, Abdielbán a fia volt a család feje. 16 Ezek Gileádban, Básánban és az ezekhez tartozó mezővárosokban laktak, és Sáronnak minden legelőjén, határaikig. 17 Kik mindenáján megszámláltatának Jótámnak, a Júda királyának idejében, és Jeroboámnak, az Izráel királyának idejében. 18 A Rúben fiai közül és a Gáditák közül és a Manasse felnemzetége közül erős paizs- és fegyverhordozó férfiak, kézivesek és a hadakozásban jártások, negyvennégyezer hétszázhatalvan harczra kész férfiak; 19 Hadakozának a Hágárénusok ellen, Jétür, Náfis és Nódáb ellen. 20 És győzedelmesek levének azokon, és kezekbe adatának a Hágárénusok és mindenek,

kik ezekkel valának; mert az Istenhez kiáltának harcz közben, és ő meghallgatja őket, mert ő benne bíztak. 21 És elvívék az ő barmaikat, ötvenezér tevét, kétszázötvenezér juhot, kétezer szamarat és százezer embert. 22 A seb miatt pedig sokan elhullanak; mert Istenről vala az a harcz; és azok helyén lakának a fogságig. 23 A Manasse nemzetége felének fiai pedig azon a földön laktak, a mely Básántól Baál-Hermonig, Szenirig és Hermon hegycsúcsáig terjedt, mert igen megsokasodtak vala. 24 És ezek voltak az ő atyjok háznépének fejedelmei: Efer, Isi, Eliel, Azriel, Irméja, Hodávia és Jahdiel, igen erős férfiak, híres férfiak, a kik az ő atyjok háznépe között fők voltak. 25 Vétkezének pedig az ő atyjoknak Istene ellen; mert a föld lakóinak bálványisteneivel paráználkodnának, a kiket az Isten szemök elől elpusztított. 26 Felindítá azért az Izráel Istene Pulnak, az Assiriabeli királynak szívét és Tigrát-Pilésérnek, az asszír királynak szívét, és fogva elvív őket, a Rúbeniták, a Gáditák és a Manasse felnemzetéget is; és elvív őket Haláhba és Háborba, Harába és a Gózán folyóvízéhez mind e mai napig.

6 Lévi fiai: Gerson, Kéhát és Mérári. 2 Kéhát fiai pedig: Amrám, Ishár, Hebron és Uzziel. 3 Amrám gyermekei: Áron, Mózes és Miriám; Áron fiai pedig: Nádáb, Abihu, Eleázár és Ithamár. 4 Eleázár nemzé Fineást, Fineás nemzé Abisuát; 5 Abisua pedig nemzé Bukkit, Bukki nemzé Uzzit; 6 Uzzi nemzé Zeráhiát, Zeráhia nemzé Mérájot; 7 Mérájot nemzé Amáriát, Amária nemzé Ahitúbot; 8 Ahitúb nemzé Sádókot; Sádók nemzé Ahimáhást; 9 Ahimáhás nemzé Azáriát, Azária nemzé Jóhanánt; 10 Jóhanán nemzé Azáriát, ez volt a pap abban a házban, a melyet Salamon Jeruzsálemben épített vala. 11 Azária nemzé Amáriát; Amária nemzé Ahitúbot; 12 Ahitúb nemzé Sádókot, Sádók nemzé Sallumot; 13 Sallum nemzé Hilkiát; Hilkiá nemzé Azáriát; 14 Azária nemzé Séráját, Sérája nemzé Jéhozadádot; 15 Jéhozadák pedig fogásába méne, mikor az Úr Jútád és Jeruzsálemet fogásába viteté Nabukodonozor által. 16 Lévi fiai: Gerson, Kéhát és Mérári. 17 Ezek a Gerson fiainak nevei: Libni és Simhi. 18 Kéhát fiai: Amrám, Jiczhár, Khebron és Huzziel. 19 Mérári fiai: Makhli és Musi. Ezek a Lévi háznépei az ő nemzetégeik szerint. 20 Gersonnak fiai: Ligni az ő fia, Jáchát ennek fia, Zima ennek fia. 21 Jóah ennek fia, Iddó ennek fia, Zérah ennek fia és Jéáthérái ennek fia. 22 Kéhát fiai: Amminádáb az ő fia, Kórákh ennek fia és Asszir ennek fia; 23 Elkána ennek fia, Ebiásáf ennek fia és Asszir ennek fia. 24 Tákhát ennek fia, Uriel ennek fia, Uzzia ennek fia és Saul ennek fia. 25 Elkána fiai: Amásai és Ahimót, 26 Elkána. Elkána fia: Sófai az ő fia és Náhát ennek fia. 27 Eliáb ennek fia, Jérohám ennek fia, Elkána ennek fia. 28 Sámuél fiai pedig: az elsőszülött Vásni, a második Abija. 29 Mérári fiai: Mahli, Libni ennek fia; Simhi ennek fia és Uzza ennek fia. 30 Simea ennek fia, Haggija ennek fia és Asája ennek fia. 31 Ezek azok, a kiket Dávid állított be az Úr házában az énekléshez, mikor az Isten ládája elhelyeztetett. 32 És a míg Salamon felépíté az Úr házát Jeruzsálemben, addig a gyülekezet sátra előtt szolgáltak énekléssel és állottak szolgálatban, kiki az ő rendje szerint. 33 Ezek pedig a kik szolgáltak, és az ő fiaik: a Kéhátiták fiai közül

Hémán főnéeklő, Jóel fia, ki Sámuel fia. 34 Ki Elkána fia, ki Jérohám fia, ki Eliél fia, ki Thóia fia. 35 Ki Czúf fia, ki Elkána fia, ki Mahát fia, ki Amásai fia. 36 Ki Elkána fia, ki Jóél fia, ki Azárja fia, ki Sefánia fia. 37 Ki Tákhát fia, ki Asszir fia, ki Ebiásfia, ki Kórakh fia. 38 Ki Jiczihár fia, ki Kéhát fia, ki Lévi fia, ki Izráel fia. 39 És ennek testvére, Asáf, a ki jobbkeze felől áll vala; Asáf, a Berekiás fia, ki Simea fia vala. 40 Ki Mikael fia, ki Bahásia fia, ki Melkija fia. 41 Ki Ethni fia, ki Zérah fia, ki Adája fia. 42 Ki Etán fia, ki Zimma fia, ki Simhi fia. 43 Ki Jákhat fia, ki Gerson fia, ki Lévi fia. 44 Továbbá a Mérári fiai, a kik azokkal atyafiak valának, balkéz felől állnak vala; Etán, Kisi fia, ki Abdi fia, ki Malluk fia. 45 Ki Kasábja fia, ki Amásia fia, ki Hilkia fia. 46 Ki Amsi fia, ki Báni fia, ki Sémer fia. 47 Ki Makhlí fia, ki Musi fia, ki Mérári fia, ki Lévi fia. 48 És testvéreik, a Léviták rendeltetnek vala az Isten háza hajlékának egyéb szolgálatjára. 49 Áron pedig és az ő fiai az egészen megégetendő áldozatnak oltára mellé, és a füstölő oltár mellé, a szentek-szentjének szolgálatja mellé, és az Izráel megszentelésére rendeltetének mind a szerint, a mint Mózes, az Isten szolgája megparancsolta volt. 50 Áron fiai pedig ezek: Eleázár, az ő fia, ennek fia Fineás, ennek fia Abisua. 51 Ennek fia Bukki, ennek fia Uzzi, ennek fia Zerája. 52 Ennek fia Merájót, ennek fia Amárra, ennek fia Akhitúb. 53 Ennek fia Sádók, ennek fia Akhimás. 54 És az Áron fiainak, a Kéhátiták nemzetsegéből, ezek a lakkelyiek, letelepedésük szerint az ő vidékükön, mert ez jutott volt nékik sors által. 55 Ők kapták Hebront, a Júda földében és a körülte való legelőket. 56 De e város földjeit és annak faluit Kálebnak, a Jefunné fíanak adák. 57 Az Áron fiainak azért a Júda városai közül adák a menedékvárosokat, Hebront, Libnát és legelőit, Jathirt és Esthemoát és ezeknek legelőit, 58 És Hilent és annak legelőit, és Débirt és annak legelőit, 59 Asánt és annak legelőit, és Béth-Semest és annak legelőit. 60 A Benjámin nemzetsegéből: Gébát és annak legelőit, Allémetet és annak legelőit, Anatót várost is és annak legelőit. Ezeknek az ő nemzetsegégek szerint tizenhárom városuk volt. 61 A Kéhát többi fiainak pedig az egy nemzetsegének családjaitól, és a felnemzetsegéből, a Manasse nemzetsegének felétől, sors által tíz várost adtak. 62 Míg a Gerson fiainak meg az ő nemzetsegők szerint az Izsakhár nemzetsegéből, az Áser nemzetsegéből, a Naftali nemzetsegéből és a Manasse nemzetsegéből Básánban adtak tizenhárom várost. 63 A Mérári fiainak az ő nemzetsegők szerint a Rúben nemzetsegéből, a Gád nemzetsegéből és a Zebulon nemzetsegéből sors által tizenkét várost. 64 Adának tehát az Izráel fiai a Lévitáknak városokat, azoknak legelőivel együtt. 65 Sors által adták a Júda nemzetsegéből, a Simeon nemzetsegéből és a Benjámin nemzetsegéből ezeket a névszerint megnevezett városokat. 66 Azoknak, a kik a Kéhát fiainak családjaiból valók voltak, és a határukban levő városok az Efraim nemzetsegéből valának: 67 Azoknak adák a menedékvárosokat, Sikemet és annak legelőit az Efraim hegycsúcsán, Gézert és annak legelőit. 68 És Jokmeámot és annak legelőit, Bethoront és annak legelőit. 69 Ajalonot és annak legelőit; Gáthrimmont is és annak legelőit. 70 A Manasse nemzetsegének feléből Anert és annak legelőit, Bileámot és annak legelőit, a Kéhát többi fiainak családjai részére. 71 A Gerson fiainak pedig a Manasse felnemzetsegéből Gólánt

Básánban és annak legelőit, és Astarót és annak legelőit: 72 Az Izsakhár nemzetsegéből adák Kédest és annak legelőit; Dobrátot és annak legelőit. 73 Rámót és annak legelőit, Anémet és annak legelőit. 74 Az Áser nemzetsegéből Másált és annak legelőit, és Abdont és annak legelőit. 75 Hukókot és annak legelőit; Réhobot és annak legelőit. 76 A Naftali nemzetsegéből Kédest Galileában és annak legelőit; Hammont és annak legelőit; és Kirjáthaimot és annak legelőit. 77 A Mérári többi fiainak a Zebulon nemzetsegéből Rimmont és annak legelőit, és Thábot és annak legelőit. 78 A Jordánon túl Jéríkhó ellenében a Jordánnak napkelet felől való részében a Rúben nemzetsegéből Bésert a pusztában és annak legelőit; Jahását és annak legelőit. 79 Kedemót és annak legelőit; Mefaátot és annak legelőit. 80 A Gád nemzetsegéből Rámót Gileádban és annak legelőit; Mahanaimot és annak legelőit. 81 Hesbont és annak legelőit; Jaázert és annak legelőit.

7 Izsakhár fiai: Thóla, Pua, Jászub és Simron, négyen. 2 Thóla fiai pedig: Uzzi, Réfája, Jériel, Jakhmai, Jibsám és Sámuel, kik fejedelmek valának az ő atyaiknak családjaiban. A Thóla fiai erős hadakozók voltak nemzetsegökben, kiknek száma Dávid király idejében huszonkétezerhatszáz vala. 3 Uzzi fiai: Izráhja; és az Izráhja fiai: Mikael, Obádia, Joel, Issia, öten, a kik minden fölöttük nemzetsegéik és családjaik szerint harminczatezer hadakozó férfi volt, mert sok feleségük volt és sok fiuk is. 5 Ezeknek testvéreik is, Izsakhárnak egész nemzetsegéhez szerint erős hadakozó férfiak valának, nyolcvanhétezeren szám szerint mindenestől. 6 Benjámin fiai: Bela, Béker és Jediáel, hárman. 7 Bela fiai: Esbon, Uzzi, Uzziel, Jérímót és Hiri, öt főember az ő nemzetsegökből, erős hadakozó férfiak, a kik megszámlálattalván, huszonkétezerharminczegyen valának. 8 Béker fiai: Zémira, Joás, Eliézer, Eljoénai, Omri, Jeremót, Abija, Anatót és Alémet; ezek mindenjáran Béker fiai. 9 Azok megszámlálattalván nemzetsegéik szerint, családjuk fejei és az erős hadakozó férfiak húszezerkétszázan valának. 10 Továbbá Jédiáel fia: Bilhán; Bilhán fiai: Jéus, Benjámin, Éhud, Kénaána, Zetán, Társis és Ahisahár. 11 Ezek minden Jédiáel fiai, családfők, erős hadakozó férfiak, a kik tizenhárom városukat mehetnek vala ki a viadralra. 12 Ir fiai: Suppim és Khuppim; Húsim Ahernek fia. 13 Naftali fiai: Jakhcziel, Gúni, Jéczer, Sallum, a Bilha fiai. 14 Manasse fiai: Aszriel, kit szüle az ő felesége. Az ő ágyastársa pedig, a Síriabeli asszony szülő Mákir, a Gileád atyját. 15 Mákir pedig vevé feleségeül Khuppimnak és Suppimnak hugát, kinek neve Maáka. A másiknak neve Czélophád. Czélophádnak leányai voltak. 16 Maáka, a Mákir felesége szüle fiat, a kit nevez Péresnek; annak pedig öccsést Séresnek. Ennek fiai: Ulám és Rékem. 17 Ulám fia: Bédán. Ezek a Gileád fiai, ki Mákir fia volt, ki Manasse fia volt. 18 Az ő huga, Moléket pedig szülé Ishodot, Abiézert és Makhlát. 19 Semidának fiai voltak: Ahián, Sekem, Likhi és Aniám. 20 Efraim fiai pedig: Sútélah, kinek fia Béred, ennek fia Táhát, ennek fia Elhada, ennek fia Táhát. 21 Ennek fia Zábád, ennek fia Sútélah, Ezer és Elhád. És megölék ezeket a Gáthbeliek, a földnek lakosai; mert alámentek vala, hogy barmaikat elhajtsák. 22 Efraim azért, az ő atyjok sokáig siratá őket, a kihez elmennek vala az ő atyjai fiai, és őt vigasztalják vala. 23 Beméne azért az

ő feleségéhez, ki fogada méhében, és szüle fiat, és nevezé Bériának, mivelhogy szerencsétlenség történt az ő házában. **24** Leánya pedig Seéra vala, a ki alsó és felső Bethoront és Uzen-Seérát építé. **25** Réfah is az ő fia és Resef; ennek fia Théla, ennek fia Táhán. **26** Ennek fia Laadán, ennek fia Ammihud, ennek fia Elisáma. **27** Ennek fia Nún, ennek fia Józsue. **28** Ezeknek birtokuk és lakóhelyük vala: Béthel és annak mezővárosai; napkeletre Naarán, napenyészetre Gézer és ennek mezővárosai, Sikem és ennek mezővárosai, szinte Gázág és az ehhez tartozó mezővárosokig; **29** És a Manasse fiai mellett: Béth-Seán és ennek mezővárosai, Thaanák és ennek mezővárosai, Megiddó és ennek mezővárosai, Dór és ennek mezővárosai. Ezekben laktak az Izráel fiának, Józsefnek fiai. **30** Áser fiai: Jimnah, Jisvah, Jisvi, Beriha és Szerakh, az ő hugok. **31** Beriha fiai: Khéber és Malkhiel, a ki Birzávit atya volt. **32** Khéber pedig nemzé Jaflétet, Sómert, Hótámot és Suát, az ő hugokat. **33** Jaflét fiai: Pásák, Bimhál, Asvát; ezek Jaflét fiai. **34** Sómer fiai: Ahi és Róhega, Jehubba és Arám. **35** Testvérének, Hélemnek fia vala: Sófákh, Jimna, Séles és Amál. **36** Sófákh fiai: Suákh, Harnéfer, Suál, Béri és Imra. **37** Bésér, Hód, Samma, Silsa, Itrán és Beéra. **38** Jéter fiai: Jéfunné, Pispa és Ara. **39** Ulla fiai: Ara, Hanniel és Ríjsa. **40** Ezek mind Áser fiai, családfők, válogatott harcosok, a fejedelmek fejei; és megszámláltatván az ő nemzetsegök rendje szerint, huszonhatézer harcra képes férfi volt.

8 Benjámin pedig nemzé Belát, az ő elsőszülöttét, másodikat Asbélét, harmadikat Akhráhot. **2** Negyediket Nohát, és Ráját ötödiket. **3** (Belának fiai voltak: Adár, Géra és Abihúd, **4** Abisua, Naamán, Ahóah.) **5** Gérát, Seufánt és Hurámot. **6** Ezek az Ehud fiai: (Ezek voltak főemberek a Géba városában lakó nemzetseg között, kiket fogsgába vittek Manahátba. **7** Nevezetesen Naamánt és Ahiját és Gérát vitték fogsgába): nemzé pedig Uzzát és Akhíhúdot. **8** Saharáim pedig nemzé a Moáb mezején, mineketána eltasztá feleségeit, Husimot és Baarát; **9** Nemzé Hódes nevű feleségétől Jobábot és Sibját, Mésát és Malkámot, **10** Jéust is, Sokját és Mirmát. Ezek az ő fiai; főemberek az ő nemzetsegökben. **11** Husimtól nemzé Abitúbot és Elpaált. **12** Elpaál fiai: Eber, Miseám és Sémer; ez építé Onót és Lódöt és ennek mezővárosait. **13** Béria, Séma, (ezek voltak fők az Ajalonban lakozó nemzetsegék között, és ezek üzték vala el Gáthnak lakóit), **14** Ahio, Sasák, Jeremót, **15** Zebádia, Arád, Ader. **16** Mikáél, Ispa, Jóha, Béria fiai. **17** Zebádia, Mésullám, Hizki, Heber. **18** Isméri, Izlia és Jobáb; Elpaál fiai. **19** Jákim, Zikri, Zabdi, **20** Eliénai, Sillietai, Eliel, **21** Adája, Berája és Simráti, Simhi fiai. **22** Jispán, Eber, Eliel, **23** Abdon, Zikri, Hanán, **24** Hanánja, Elám, Anatötja, **25** Ifdéja, Pénuel, Sasák fiai, **26** Samsérai, Sehárja, Atália. **27** Jaarésia, Elia, és Zikri, Jérohám fiai. **28** Ezek voltak a családfők az ő nemzetsegök szerint, főemberek és ezek laktak Jeruzsálemben. **29** Gibeonban pedig laktak Gibeonnak atya; az ő feleségének neve Maaka vala. **30** És az ő elsőszülötté Abdon, azután Súr, Kis, Baál, Nádáb; **31** Gedor, Ahio és Zéker, **32** És Miklót, a ki nemzé Simámat. Ezek is testvéreknek átellenében, Jeruzsálemben laktak testvéreikkel. **33** Nér pedig nemzé Kist; Kis nemzé Sault,

Saul nemzé Jonathánt, Malkisuát, Abinádábot és Esbaált. **34** Jonathán fia: Méribbáál; Méribbáál nemzé Mikát. **35** Mika fiai: Pitón, Mélek, Tárea és Akház. **36** Akház nemzé Jehoádat. Jehoáda pedig nemzé Alémetet és Azmávetet és Zimrit; Zimri nemzé Mósát; **37** Mósá pedig Binát; ennek fia Ráfa, ennek fia Elása, ennek fia Asel. **38** Továbbá Aselnek hat fia volt, kiknek ezek neveik: Azrikám, Bókru, Ismáel, Seárra, Obádia és Hanán; ezek mind Asel fiai. **39** Az ő testvérének Eseknek fiai ezek: Ulám az ő elsőszülötté, Jéus második és Elifélet harmadik. **40** És az Ulám fiai erős hadakozó férfiak, kézivesek voltak, s gyermekik és unokáik százötvenre szaporodtak. Mindezek a Benjámin fiai közül valók voltak.

9 Az egész Izráel megszámláltatván nemzetsegéik szerint, beirattak az Izráel és Júda királyainak könyvébe, a kik gonoszságukért Babilóniába vittének. **2** A legelső lakosok az ő jóságaikon s városaikban, ezek: Izráeliták, papok, Léviták és Nétineusok. **3** Mert Jeruzsálemben laktak a Júda fiai közül s Benjámin fiai közül, Efraim és Manasse fiai közül valók: **4** Utái, Ammihud fia, ki Omri fia, ki Imri fia, ki Báni fia, a Pérecz fiai közül való, ki Júda fia vala. **5** A Silóniták közül, Asája, ki elsőszülött vala s ennek fiai. **6** A Zerah fiai közül: Jéuel és az ő atyajafiai, hatszázkilencvenen. **7** A Benjámin fiai közül: Sallu, Mésullám fia, ki Hodávia fia, ki Hasnéua fia. **8** Ivnéja, Jérohám fia, és Ela, Uzzi fia, ki Mikri fia, és Mésullám, Sétájtja fia, ki Reuel fia, ki Ibjnia fia vala. **9** Testvéreik, nemzetsegéik szerint, kilencszázötvenhatan valának; ezek mind családfők voltak az ő atyjok hánynépe szerint. **10** A papok közül is: Jedája, Jéhojárib és Jákint. **11** Azária, Hilkia fia, ki Mésullám fia, ki Sádók fia, ki Mérajót fia, ki Ahitubnak, az Isten háza főgondviselőjének fia vala. **12** És Adája Jérohám fia, ki Pashúr fia, ki Málkjia fia; Maasai, Adiel fia, ki Jahzéra fia, ki Mésullám fia, ki Mésillémít fia, ki Immer fia. **13** Ezeknek atyjokfiai az ő családjáknak fejei, ezerhétszázhatvanan valának, buzgók az Isten háza dolgának munkájában. **14** A Léviták közül Semája, Hásüb fia, ki Azrikám fia, ki Hasábia fia, a Mérári fiai közül. **15** Bakbakkár, Héres és Galál, és Mattánia, a Mika fia, ki Zikri fia, ki Asáf fia vala. **16** Obádia, a Semája fia, Galál fia, ki Jédutun fia, és Bérékia, Asa fia, ki Elkána fia, a ki Néfotái faluiban lakik vala. **17** És az ajtónállók: Sallum, Akkúb, Talmon, Ahímán és ezek testvérei; Sallum pedig fő vala. **18** (És ennek minden ideig a királykapun van helye napkelet felől.) Ezek az ajtónállók a Léviták rendje szerint. **19** Sallum pedig a Kóré fia, ki Ebiásáf fia, ki Kórakh fia, és ennek rokonságai a Kórakhíták családjából a szolgálat munkájában a hajlék ajtajának őrizői valának, mint az ő atyák az Úr seregében őrizték vala a bejáratot. **20** Mikor Fineás, az Eleázár fia volt egykor az ő elöljárójok, kivel az Úr vala. **21** Zakariás, a Meselémia fia, a gyülekezet sátorába való bejárat őrizője. **22** Ezek mind választott ajtónállók voltak, kétszáztizenketten; kik az ő faluikban, nemzetsegök szerint, megszámláltattak volt; kiket Dávid rendelt és Sámuel próféta az ő tisztköbe. **23** Ók és fiaik őrizik vala renddel az Úr házának, a sátornak kapuit. **24** Négyfelé valának az őrizők: napkeletre, napnyugotra, északra és déltre. **25** És ezeknek atyjokfiai az ő faluikban valának, de minden hetednap amazokhoz felmenének Jeruzsálemben

bizonyos ideig. 26 De a kapunállók négy főemberének állandó megbizatásuk volt. Ezek a Léviták őrizik vala a kamarákat és az Isten házának kincseit. 27 És az Úrnak háza körül hálnak vala, mivelhogy az őrzés az őtisztök volt, és minden reggel ők nyitják vala meg az ajtókat. 28 És ő közülök némelyek a szolgálati edényekre viselnek vala gondot; mert mind a kivitelnél, mind a visszavitelnél számon veszik vala azokat. 29 Ugyanazok közül választattak vala némelyek másféle edénynek, a szenthegy minden eszközeinek, a lisztnak, bornak, olajnak, tömjénnék és fűszereknek gondviselésére. 30 A papok fiai közül valók csinálják vala fűszerekből a drágakenetet is. 31 Továbbá Mattitia, a Léviták közül való (ki elsőszülötte a Kórakhíták közül való Sallumnak), a serpenyőkre visel vala gondot. 32 A Kéhítátkai fiai és azok atyjokfiai közül rendeltettek volt a szent kenyérnek gondviselésére, hogy minden szombaton megkészítsék azt. 33 Ezek közül valók valának az éneklők is, a Léviták közül a családfők, a kik szabadosok valának egyéb tiszttől az ő kamarájokban; mert éjjel és nappal szolgálattal tartoznak vala. 34 Ezek a Léviták között családfők nemzetsegök szerint, főemberek, és ezek Jeruzsálemben laktak. 35 Gibeonban pedig laktak a Gibeon atya, Jéhiel, és az ő feleségének neve Maaka. 36 Az ő elsőszülött fia Abdon, azután Súr, Kis, Baál, Nér és Nádáb. 37 Gedor, Ahió, Zékária és Miklót. 38 Miklót pedig nemzé Simámot. Ezek is az ő atyjokfiai átellenében laktak Jeruzsálemben az ő testvéreikkel. 39 Nér nemzé Kist, Kis nemzé Sault, Saul pedig nemzé Jonathánt, Málkisuát, Abinádáböt és Esbaált. 40 Jonathán fia Méribbáál; és Méribbáál nemzé Mikát. 41 Mika fiai: Piton, Mélek és Táráea. 42 Akház pedig nemzé Jahrát, Jahra nemzé Alémetet, Azmávetet, Zimrit, Zimri pedig nemzé Mósát. 43 Mósá nemzé Bineát, ennek fia Réfája, ennek fia Elása, ennek fia Ásel. 44 Áselnek hat fia volt, kiknek neveik: Azrikám, Bókru, Ismáel, Seárja, Obádia és Hanán; ezek Ásel fiai.

10 A Filiszteusok pedig hadakoznak vala az Izráellel, és megfutamodék Izráel népe a Filiszteusok előtt, és néhányan a sebek miatt el is hullának a Gilboa hegyén. 2 Elérék pedig a Filiszteusok Sault és az ő fiait, és megölék a Filiszteusok Jonathánt, Abinádáböt és Malkisuát, a Saul fiait. 3 És a viadal igen heves volt Saul körül, és rátalálván a kézivesek, nyilakkal megsebesíték őt. 4 És monda Saul az ő fegyverhordozójának: Vond ki fegyverdet, és verj által engem vele, mert metalán eljönk e körülmetéletlenek, és meggyaláznak engemet. De fegyverhordozója nem akará, mert igen fél vala. Ragadá azért Saul a fegyvert, és belé bocsátkozék. 5 Látván pedig az ő fegyverhordozója, hogy Saul immár meghalt, ő is a fegyverbe bocsátkozék, és meghala. 6 Meghala azért Saul és az ő három fia, és egész háznépe is egyetemben meghala. 7 Mikor pedig meglátták Izráelnek minden férfiak, a kik a völgyben valának, hogy ők megfutamodtak, és hogy Saul és az ő fiai megholtak: pusztán hagyák városaikat és elfutának. Akkor eljövénék a Filiszteusok, és azokba beszállanak. 8 Lőn pedig másodnap, eljövénék a Filiszteusok, hogy a holtakat kifoszzák, és megtalálák Sault és az ő fiait, halva feküdvén a Gilboa hegyén. 9 És kifoszták őt, és elvevék fejét és az ő

fegyvereit, és elküldék a Filiszteusok minden tartományába köröskörül, hogy hírül adják bálványainak és a népnek. 10 Az ő fegyvereit isteneik házába helyezék el, fejét pedig Dágon templomában akasztották fel. 11 Mikor pedig meghallotta az egész Jábesgileád, hogy mit cselekedtek a Filiszteusok Saulla: 12 Feltámadának mindenjáran az erős férfiak, és elvívék Saulnak és az ő fiainak testét; és Jábesbe vivén, eltemeték azoknak csontjaikat a tölgyfa alatt Jábesben, és bőjtölének hetednapig. 13 Meghala azért Saul az ő gonoszsága miatt, mivel vétkezett az Úr ellen, az Úrnak igéje ellen, melyet nem őrzött meg, sőt az ördöngöst is megkereste, hogy megkérdezze; 14 És nem az Urat kérdé. Ezért elveszté őt, és adá az ő országát Dávidnak, az Isai fiának.

11 És gyűlénék az Izráeliták mindenjáran Dávidhoz Hebronba, mondván: Íme mi a te csontod és a te tested vagyunk; 2 Ezelőtt is, még mikor Saul volt a király, te voltál az, a ki az Izráel ki- és bevezetéd, és ezt mondotta a te Urad Istened néked: Te legelteted az én népemet, az Izráelt, és te leszel vezér az én népemen, az Izráelen. 3 Elmenének azért mindenjáran az Izráel vénei a királyhoz Hebronba, és szövetséget tón Dávid velük Hebronban az Úr előtt; és királylá kenték Dávidot Izráel felett, az Úrnak Sámuel által való beszéde szerint. 4 Elméne akkor Dávid és az egész Izráel Jeruzsálemben; ez Jebus (ott a Jebuzeusok voltak a föld lakosai). 5 És mondának Jebus lakói Dávidnak: Ide be nem jössz! De megvevén Dávid a Sion várát; ez a Dávid városa; 6 Mert ezt mondotta vala Dávid: A ki legelőször egy Jebuzeust levág, elöljáró és vezér legyen. Felméne azért legelőször Joáb, a Séruja fia; és lőn elöljáróvá. 7 Azután lakék Dávid a várban, azért nevezék azt Dávid városának. 8 És megépíté Dávid a várost Millótól fogva egészen körül; Joáb pedig megépíté a városnak maradékát. 9 És folytonosan emelkedék Dávid; mert a Seregek Ura vala ő vele. 10 Ezek pedig a hősök elöljárói, a kik Dávid mellett valának, a kik erősen forgolódának vele az ő királyságáért egész Izráellel, hogy királylá válaszszák őt Izráel felett, az Úr beszéde szerint. 11 Ezek számszerint a hősök, a kik Dávid körül valának: Jásobeám, Hakhmoni fia, a harmincznak elöljárója; ez emelte vala fel az ő kopjáját háromszáz ellen, a kiket egyszerre megsebesíté. 12 Ezután Eleázár, az Ahóhita Dódó fia; a ki a három hős közül egy vala. 13 Ó vala Dáviddel Pasdamimban, a hová összegyűlnek a Filiszteusok viadalra. Egy darab föld árpával vala tele, és a nép elmenekült a Filiszteusok elől. 14 De ők megállának ott annak a darab földnek a közepén, és megtartották azt, és megverék a Filiszteusokat, és az Úr megszabadítá őket nagy szabadítással. 15 Továbbá, mikor alámentek hárman a harmincz főember közül Dávidhoz, a kősziklához, az Adullám barlangjába; a Filiszteusok pedig táborot járának a Réfaim völgyben. 16 (Dávid az erősségenben vala akkor, a Filiszteusok hada pedig Bethlehemnél.) 17 Kivána Dávid vizet, és monda: Óh, ki adhatna nékem innom a Bethlehem kapuja előtt való forrásnak vizéből! 18 Akkor keresztlüvtágták magokat hárman a Filiszteusok táborán, és vizet merítének a Bethlehem forrásából, mely a kapu előtt vala, és felvívék, és menének Dávidhoz; de Dávid nem akara inni, hanem kitölté azt az Úrnak. 19 És monda: Távoztassa el tőlem az én Istenem, hogy ezt cselekedné. Avagy a férfiaknak

vérét igyam-é meg, a kik életöket halára vetették? Mert ők ezt az életök veszedelmével hozták. És semmiképen nem akara inni. Ezt cselekedé a három hős. 20 És Abisai, a Joáb testvére vala e háromnak előjárója; ő ragadott vala dárdát háromszáz ellen, a kiket megsebesíté; és ő volt a leghíresebb a három között. 21 A három közül a kettónál híresebb vala, azért volt azok előjárója; de azért egymaga még sem ért fől a hárommal. 22 Benája, a Jojada fia, vitéz férfiúnak fia Kabséelből, aki nagy dolgokat cselekedé; ő ölte meg Moáb két oroszlánját, és ő méne alá a verembe, s ölte meg az oroszlánt, mikor havas idő volt. 23 Ugyanez ölé meg az Égyptombeli férfit, aikinek magassága öt sing volt, és oly dárda vala az Égyptombeli férfiu kezében, mint a szövő zugoly. Szembeszálla vele egy pálczával, s kiragadá az Égyptombeli ember kezéből a dárdát, és saját dárdájával általveré. 24 Ezeket cselekedte Benája, a Jojada fia, a ki híres vala a három hős között. 25 Híres vala ő a harminc között, de azzal a hárommal nem ért fel. És előjáróvá tevő őt Dávid a tanácsosok között. 26 A seregnek pedig ezek vitézei: Asael, a Joáb testvére; Elhanán, Dódónak fia, ki Bethlehembeli vala. 27 Harorítból való Sammót, Péloból való Héles, 28 Tékoabeli Hira, Ikkés fia, Anatótbeli Abiézer, 29 Húsatbeli Sibbékai, Ahóhitbeli Hirai. 30 Nétofátbeli Maharai, Nétofátbeli Héled, Bahána fia; 31 Ittai, Ribai fia, a Benjámin fiainak Gibeá városából való; Pirátonbeli Benája; 32 Húrai, a Gaás völgyéből való; Arbátbeli Abiel; 33 Baharumi Azmávet, Saálbonitbeli Eliáhba; 34 Gisonbeli Hásem fiai: Jonathán, Hararitbeli Ságé fia. 35 Hararitbeli Ahiám, Sákár fia; Elifál, Úr fia, 36 Mekerátbeli Héfer, Pélonbeli Ahija, 37 Kármelból való Hérsró, Naárai, Ezbbái fia, 38 Jóel, Nátán testvére; Mibhár, Géri fia; 39 Sélék, Ammon nemzetsegéből való; Berótbeli Naárai, Joábnak, a ki Séruja fia vala, fegyverhordozója; 40 Itrébeli Hira, Itrébeli Gáreb, 41 Hitteus Uriás, Zabád, Ahlai fia; 42 Hadina, a Rúben nemzetsegéből való Siza fia, ki a Rúbeniták előjárója vala, és vele harminczan valának. 43 Hanán, Maaka fia, és Mitnibili Jósafát, 44 Asterátbeli Uzzija; Sáma és Jéhíel, Aroberbeli Hótám fiai. 45 Jidiháel, Simri fia, és az ő testvére, Joha, Tisibeli. 46 Mihávimbeli Eliel, Jéribai és Jósávia, Elnáám fia, és Jitma, Moáb nemzetsegéből való. 47 Eliel és Obed és Jaásiel, Mésóbájából valók.

12 Ezek azok, a kik Dávidhoz menének Síklágba, mikor Saul, a Kis fia miatt még számkivetésben vala, a kik a hősöknek a harczban segítői voltak. 2 ivesek, a kik mind jobb-, mind balkézre kövel hajítanak és nyíllal lönök vala, a kik Saul atyafiai közül valók valának, Benjámin nemzetsegéből. 3 Előjáró vala Ahiézer és Joás, a Gibeabeli Semáa fiai és Jéziei és Pélet, Azmávet fiai, Beráka és Jéhu, Anatótbeli. 4 És a Gibeonbeli Ismája, a harminc közül való hős, a kiknek előjárójok is vala; Irméja, Jaháziel, Johanán és Gederátbeli Józabád, 5 Elúzai, Jérímót, Behália, Sémária és Hárufbeli Sefátja, 6 Elkána, Isjá, Azaréel, Jóézer és a Kóré nemzetéből való Jásobéám. 7 Joála és Zebádja, a Gedorból való Jérohám fiai. 8 A Gáditák közül is menének Dávidhoz, mikor a pusztában vala az erősségen, erős és hadakozó férfiak, paizsosok, dárdások, a kiknek orczájuk, mint az oroszlánnak orczája és gyorsaságra hasonlók a hegyen

lakozó vadkecskékhez. 9 Ézer az első, Obádia második, Eliáb harmadik, 10 Mismanna negyedik, Jirméja ötödik, 11 Attai hatodik, Eliel hetedik, 12 Nyolczadik Johanán, kilencszedik Elzabád, 13 Tizedik Jirméja, tizenegyedik Makbánnai. 14 Ezek voltak főemberök a seregben a Gád fiai közül; a legkisebbek egyike száz ellen, a legnagyobbak egyike ezer ellen! 15 Ezek azok, a kik a Jordánon átmentek volt az első hónapban, noha az árvíz a partot felülmúltá, és elűzték mindeneket, a kik a völgyben valának napkelet felől és napnyugat felől. 16 Jövénék Dávidhoz a Benjámin és a Júda fiai közül is az erőssége. 17 És kiméne Dávid elejükbe, és felelvén, monda nézik: Hogyha békesség okáért jöttök hozzáim, hogy segítségemre legyetek, az én szívem egy lesz ti veletek; ha pedig meg akartok csalni, hogy eláruljatok az én ellenségeimnek, holott semmi gonoszságot nem követtem el: láss meg a mi atyáink Istene és büntessen meg. 18 A lélek pedig felindítá Amásait, a harmincnak fejedelmét, s monda: Óh Dávid, tied vagyunk és te veled leszünk, Isai fia! Békesség, békesség néked, békesség a te segítőidnek is, mert megsegít téged a te Istened! Magához fogadá azért őket Dávid, és főemberekké tevő a seregben. 19 Ennekfelette Manasséból is hajlának Dávidhoz, mikor a Filiszteusokkal együtt Saul ellen ment volna harcralni; de nem segéllék őket; mert tanácsot tartván, haza küldék a Filiszteusok fejedelmei, mondva: A mi fejünk veszésével fog visszamenni az ő urához, Saulhoz. 20 Mikor visszatére Siklágbá, hajlának ő hozzá a Manassé fiai közül Adna, Józabád, Jediháel, Mikáel, Józabád, Elihu és Silléti, a kik a Manasse nemzetsegéből való ezrek előjárói voltak. 21 És ezek Dávidnak segítségül voltak az ellenség seregei ellen; mert fejenként mind erős vitézek valának, és vezérek a seregben. 22 Annakfelette minden nap mennek vala Dávidhoz, hogy segítségre legyenek néki, míg serege nagygyá lőn, mint az Istennék tábora. 23 Ezek pedig számszerint a viadalhoz készült előjárók, a kik Dávidhoz mentek vala Hebronban, hogy őt Saul helyeti az országban királyilá válaszszák, az Isten ígérete szerint. 24 A Júda fiai közül, a kik paizst és kopját viselének hatezernyolc száz vala harczra készen. 25 A Simeon fiai közül vitéz férfiak a viadalra, hétezszáz. 26 A Lévi fiai közül előjáró vala, és ő vele háromezerhét száz. 28 És az ifjú Sádók, a ki igen erős vala, és az ő atya házából huszonkét főember. 29 A Benjámin fiai közül, a kik Saul atyafiai valának, háromezer; mert még azok közül sokan hűségesen őrizik vala a Saul házát. 30 Az Efraim fiai közül húszszernyolc száz, igen vitézek, a kik az ő nemzetsegökben híres férfiak valának; 31 Manassénak fél nemzetsegéből pedig tizennyolczezer, kik névszerint kijelöltetének, hogy elmenjenek és Dávidot királyilá válaszszák. 32 Az Izsakhár fiai közül, a kik felismerék az idő alkalmatoss voltát, hogy tudnák, mit kellene Izráelnek cselekednie, kétszáz főember és az ő rokonai minden hallgathatnak vala beszédjükre. 33 A Zebulon fiai közül a harczra kimenők, minden hadiszerszámokkal felkészülve, ötvenezeren valának, készek a viadalra állhatatos szível. 34 A Naftáli nemzetsegéből ezer főember vala; és ő velek paizssal s kopjával harminczhétezer vala. 35 A Dániták közül, a kik a viadalhoz készek valának, huszonnyolczezerhét százban voltak.

36 És az Áser fiai közül a hadakozók és az ütközethez készek negyvenezeren valának. **37** A Jordánon túl lakozók közül, azaz a Rúbeniták, Gádíták és a Manasse nemzetsegének fele közül, minden viadalhoz való szerszámokkal egyetemben, jöttek százhúszezeren. **38** Mindezek hadakozó férfiak, a viadalra elkészülvé, egy értelemmel mentek vala Hebronba, hogy Dávidot az egész Izráel felett királylá válaszszák, sőt ezeken kívül is az egész Izráel egy szívvélon azon volt, hogy Dávidot királylá válaszszák. **39** És ott maradának Dáviddal harmadnapig, s esznek és isznak vala; mert az ő atyjokfiai készítettek vala nézik; **40** És úgy a szomszédságukban levők, mint mások Izsakhárig, Zebulonig és Naftalig hoznak vala kenyereket szamarakon, tevéken, öszvéreken és ökrökön, eleséget, lisztet, fűgét, aszuszőlőt, bort, olajat, vágóbarmokat, juhokat számtalan sokat; mert nagy örööm vala Izráelben.

13 Tanácsot tarta pedig Dávid az ezredeknak és századoknak fejeivel és minden előíjárókkal. **2** És monda Dávid Izráel egész gyülekezetének: Ha néktek tetszik, és ha az Úrtól, a mi Istenünkötől van: küldjünk el mindenfelé a mi atyánkfiaihoz, a kik otthon maradtak Izráel minden tartományaiban, s velük együtt a papokhoz és Lévitához, az ő városaik és vidékeik szerint, hogy ők is gyüjjenek hozzáink. **3** Hogy hozzuk ide a mi Istenünknek ládáját mi hozzánk, mert a Saul idejében nem törödtünk vele. **4** És monda az egész gyülekezet, hogy úgy kell cselekedni; mert igaznak látottak e dolog az egész nép előtt. **5** Összegyűjt azért Dávid mind az Izráel népét Égyiptomnak Nilus folyóvítől fogva egészen Hámárig, hogy az Istennek ládáját elhozzák Kirjáth-Jeárimból. **6** Felméne azért Dávid és vele az egész Izráel Baalába vagy Kirjáth-Jeárimba, a mely Júdában van, hogy onnan elhozzák az Úr Istennek ládáját, mely az ő nevéről nevezették, a ki a Khérbuk között ül. **7** És helyheztek az Isten ládáját az Abinádáb házából egy új szekerre; Uzza és Ahió vezetik vala a szekeret. **8** Dávid pedig és az egész Izráel tánczolnak vala az Isten előtt teljes erővel, énekekkel, cziterákkal, hegedűkkal, dobokkal, czimbalmokkal és kúrtökkel. **9** Mikor pedig jutottak a Kidon szérvűhéz, Uzza reá tevé kezét a ládára, hogy megtartsa, mert az ökrök felre térték vala. **10** És az Úrnak haragja felgerjede Uzza ellen, és őt megveré, hogy reá tevé kezét a ládára, s meghala ugyanott az Isten előtt. **11** Akkor Dávid igen megdöbbene, hogy az Úr ily csapással sújtá Uzzát. Azért azt a helyet mind e mai napig Péres-Uzzának nevezik. **12** És félén kezde Dávid azon a napon Istenötől, mondván: Miképen merjem magamhoz bevinni az Isten ládáját?! **13** És nem vivé be Dávid magához a ládáti a Dávid városába, hanem elhelyezé azt a Gitteus Obed-Edom házában. **14** És az Isten ládája Obed-Edom házában volt három hónapig; és megáldá az Úr Obed-Edom házát és mindenét, valamije volt.

14 Külde pedig Híram, Tírus királya Dávidhoz követeket: czédrusfákat, kőmíveseket és ácsmestereket, hogy néki házat csináljanak. **2** És megismeré Dávid, hogy az Úr őt megerősítette a királyságban Izráel felett, mivelhogy igen felmagasztaltott vala az ő országa az ő népéért, az Izráelről. **3** Vón pedig Dávid még több feleséget Jeruzsálemben, és nemze Dávid még több fiakat és leányokat. **4** És ezek neveik

azoknak, a kik születtek néki Jeruzsálemben: Sammua, Sobáb, Nátán és Salamon, **5** Ibhár, Elisua és Elpélet, **6** Nogah, Néfeg és Jáfia, **7** Elisáma, Beheljada és Elifélet. **8** Megérvén pedig a Filiszteusok, hogy Dávid királylá kenetet fel az egész Izráel felett, feljövénék minden Filiszteusok, hogy megkeressék Dáidot. Mely dolgot mikor Dávid meghallott, azonnal ellenök ment. **9** A Filiszteusok pedig eljövén, elszéledének a Réfaim völgyében. **10** Akkor Dávid megkérde az Isten, mondván: Felmenjek-é a Filiszteusok ellen, és kezembe adod-é őket? És monda néki az Úr: Menj fel, és kezedbe adom őket. **11** Felmenének azért Baál-perásimba, és ott Dávid őket megveré, és monda Dávid: Az Isten eloszlatá az én ellenségeimet az én kezem által, mint a vizeknek oszlását; azért nevezék azt a helyet Baál-perásimnak. **12** És ott hagyák az ő bálvány isteneiket, és Dávid megparancsolá, hogy megégessek azokat. **13** Ismét feltámadának a Filiszteusok és a völgyben széttérjeszkedtek. **14** Azért Dávid ismét megkérde az Isten, és monda az Isten néki: Ne menj fel utánok, hanem fordulj el tőlük, és menj reájok a szederfák irányában; **15** És mikor halládod a járás dobogását a szederfák tetején, akkor menj ki a viadalra; mert az Isten te előtted megyen, hogy megverje a Filiszteusok táborát. **16** Dávid azért úgy cselekedék, a mint néki Isten meghagyta volt, és vágák a Filiszteusok táborát Gibeontól fogva szinte Gézerig. **17** És elterjede Dávid híre az országokban, és az Úr adá a tőle való félelmet minden pogányokra.

15 Csináltata pedig Dávid magának házakat az ő városában; és helyet készített az Isten ládájának, és annak sátorát állított fel. **2** Akkor monda Dávid: Nem szabad másnak hordozni az Isten ládáját, hanem csak a Lévitáknak, mert az Úr őket választotta, hogy hordozzák az Isten ládáját, és néki szolgáljanak mindenrőkkel. **3** Összegyűjt azért Dávid Jeruzsálemben az egész Izráel népét, hogy az Úr ládáját az ő helyére vitesse, melyet számára csináltatott vala. **4** Összegyűjté Dávid az Áron fiait is és a Lévitákat. **5** A Kéhá fiai között fő vala Uriel, és az ő atyafiai százhúszan valának. **6** A Mérári fiai között Asája volt a fő, és az ő atyafiai kétszázhúszan valának. **7** A Gerson fiai között Jóel volt a fő, és az ő atyafiai százharminczan valának. **8** Az Elisáfán fiai között Semája volt a fő, és az ő atyafiai kétszázan valának. **9** A Hebron fiai között Eliel volt a fő, és az ő atyafiai nyolcvanan valának. **10** Az Uzziel fiai között fő vala Amminádáb, és az ő atyafiai százötzenketten. **11** Hivatá akkor Dávid Sádók és Abjátar papokat, a Léviták közül pedig Urielt, Asáját, Jóelét, Sémáját, Elielt és Amminádábot. **12** És monda nézik: Ti vagytok a Léviták családfői. Szenteljétek meg magatokat s a ti atyákokfiait, és vigyétek az Úrnak, Izráel Istenének ládáját arra a helyre, a melyet készítettem számára. **13** Minthogy kezdettől fogva nem mivelték ezt, az Úr, a mi Istenünk csapást bocsátott reánk, mert nem kerestük őt a rendtartás szerint. **14** Megszentelék azért magokat a papok és a Léviták, hogy vigyék az Úrnak, Izráel Istenének ládáját. **15** És felvezék a Léviták fiai az Isten ládáját, úgy, a mint Mózes meghagyta volt az Úrnak beszéde szerint, a rudakkal vállaiakra. **16** És monda Dávid a Léviták fejedelmeinek, hogy állítsanak az ő atyafiai közül éneklőket, éneklőszerszámokkal, lantokkal, cziterákkal és czimbalmokkal,

hogy énekeljenek feleltek szóval, nagy örömmel. 17 Választák azért a Léviták Hémánt a Jól fiát, és az Ő atyafai közül Asáfot, a Berekiasz fiát, és a Mérári fiai közül, a kik azoknak atyjokfai valának, Etánt, a Kúsája fiát. 18 És Ő velük együtt az Ő atyjokfaiat másod renden, Zakariást, Bént, Jeázielt, Semirámót, Jéhielt, Unnit, Eliábot, Benáját, Maaséját, Mattithját, Elifélet, Miknéját, Obed-Edomot és Jehielt, a kik ajtónállók valának. 19 Éneklők: Hémán, Asáf és Etán, réz czimbalmokkal, hogy zengedezzenek; 20 Zakariás, Aziel, Semirámót, Jéhiel, Unni, Eliáb, Maaséja és Benája lantokkal a szűzek módjára; 21 Mattithja, Eliféle, Miknéja, Obed-Edom, Jéhiel és Azaziás, hogy énekeljenek cziterákkal a nyolczhúrú szerint. 22 És Kénániás volt a Léviták vezére az éneklésben, Ő igazgatá az éneklést, mivel tudós vala. 23 Berekiás és Elkána a láda előtt való ajtónállók valának: 24 Sébániás pedig és Jósafát, Nétanéel, Amásai, Zakariás, Benája és Eliézer papok kürtölnek vala az Isten ládája előtt; Obed-Edom és Jéhija, a kik kapunállók valának, a láda után mennek vala. 25 Dávid pedig s az Izráel vénei és az ezredek vezérei, a kik elmenének, hogy felvígék az Úr szövetségének ládáját az Obed-Edom házból, nagy örömben valának. 26 Lón pedig, mikor az Isten megsegíté a Lévitákat, akik az Úr szövetségének ládáját viszik vala, áldozának hét tulokkal és hét kossal. 27 Dávid pedig bíborból csinált ruhába öltözvén, valamint a Léviták mind, a kik a ládát viszik vala, az éneklők is és Kénániás, a ki az éneklés vezére vala, énekelnék (Dávidon pedig gyolcsból csinált efód vala). 28 És az egész Izráel vivé az Úr szövetségének ládáját nagy örömmel, kürtökkel, trombitákkal, czimbalmokkal, zengedezzén lantokkal és cziterákkal. 29 Mikor pedig immár az Úr szövetségének ládája a Dávid városába jutott, Mikál a Saul leánya kitekinte az ablakon, s látván, hogy Dávid király táncol és vígad, szívében megutálá ót.

16 Mikor pedig bevitték az Isten ládáját és elhelyezék azt a sátor közepén, a melyet Dávid annak számára felállított vala: áldozának egészen égő- és hálaáldozatokkal az Isten előtt. 2 És mikor Dávid elvégezte az egészen égőáldozatot és a hálaáldozatot, az Úr nevében megáldá a népet. 3 És osztogata minden Izráelitának, férfinak úgy, mint asszonynak egy-egy kenyerset, és egy-egy darab húst és egy-egy kalácsot. 4 És rendele az Úr ládája elő a Léviták közül szolgákat, a kik hirdessék, tiszteljék és dícsérék az Urat, Izráel Istenét. 5 Asáf vala a fő, utána másodrenden Zakariás, Jéhiel, Semirámót, Jéhiel, Mattithja, Eliáb, Benája és Obed-Edom. Jéhiel lantokkal és cziterákkal, Asáf pedig czimbalmokkal énekel vala; 6 Továbbá Benája és Jaháziél papok kürtölnek vala szüntelen az Isten szövetségének ládája előtt. 7 Azon a napon adott Dávid először éneket az Úrnak dícséretére Asáfnak és az Ő atyafainak kezébe. 8 Dícsérétek az Urat, hívájotk segítségül az Ő nevét, hirdessétek minden népek között az Ő nagy dolgait. 9 Énekeljetek néki, mondjatok dícséretet néki, beszéljetek minden csudálatos dolgairól. 10 Dicsekedjetek az Ő szent nevében; örvendezzen szívök azoknak, a kik az Urat keresik. 11 Keressétek az Urat és az Ő erősségét; keressétek az Ő orczáját szüntelen. 12 Emlékezzetek meg az Ő csudálatos dolgairól, a melyeket cselekedett, az Ő csudáiról és az Ő szájának ítéletiről.

13 Ó Izráelnek, az Ő szolgájának magva! Jákóbnak, az Ő választottjának fiai! 14 Ez az Úr, a mi Istenünk; az egész földön az Ő ítélete! 15 Emlékezzetek meg örökkel az Ő szövetségéről, és az Ő beszédéről, a melyet parancsolt, ezer nemzetsegig; 16 A melyet szerzett Ábrahámmal; és az Izáknak tett esküjéről. 17 Amelyet állítta Jákóbnak örök végzésül, Izráelnek örökévelő szövetségül, 18 Mondván: A Kanaán földét néked adom, hogy legyen néktek öröksgétek. 19 Midón ti számszerint kevesen valátok, igen kevesen, és zsstellérek azon a földön; 20 Mert járnak vala egyik nemzetégtől a másikhoz, és egyik országból más országra: 21 Mégsem engedé senkinek őket bántani, sőt még a királyokat is megbünteté érettök. 22 Ezt mondván: Az én felkentjeimet ne bántsátok, prófétáimnak se árthatok. 23 Mind ez egész föld énekeljen az Úrnak, napról-napra hirdessétek az Ő szabadítását. 24 Beszéljétek a pogányok között az Ő dicsőségét, minden népek között az Ő csudálatos dolgait; 25 Mert nagy az Úr és igen dícsérendő, és rettenetes minden istenek felett; 26 Mert a pogányoknak minden isteneik csak bálványok, de az Úr teremtte az egeket. 27 Dicsőség és tisztelesség van Ő előtte, erősség és vígasság az Ő helyén. 28 Adjatok az Úrnak, népeknek nemzetései, adjatok az Úrnak dicsőséget és erősséget! 29 Adjatok az Úr nevének dicsőséget, hozzatok ajándékot, és jőjjetek eleibe, imádjatok az Urat a szentség ékességeiben. 30 Rettegen az egész föld az Ő orczájától; a föld kereksége is megerősítették, hogy ne ingadozzék. 31 Örüljenek az egek, és örvendezzen a föld, és mondják a pogányok között: az Úr uralkodik! 32 Zengjen a tenger és az Ő teljessége; örvendezzen a mező és minden, a mi azon van. 33 Akkor örvendezni kezdenek az erdőnek fái az Úr előtt, mikor eljövend megítélni a földet. 34 Tiszteljétek az Urat, mert igen jó, mert örökévelő az Ő irgalmassága. 35 És mondjátok: Tarts meg minket, mi szabadító Istenünk, gyűjts össze minket, és szabadíts meg a pogányoktól, hogy a te szent nevedet tisztelethessük, dicsekedhessünk a te dícséretedben! 36 Áldott legyen az Úr, Izráel Istene öröktől fogva mindenkorral! És monda a sokaság: Ámen! és dícséré az Urat. 37 Ott hagyá azért Dávid az Úr szövetségének ládájánál Asáft és az Ő atyafait, hogy a láda előtt szüntelen minden napon szolgáljanak, 38 Obed-Edomot és az Ő hatvannyolc atyafiaját (Obed-Edom pedig a Jedíthuna) és Hósát pedig ajtónállóknak. 39 Sádók papot pedig és az Ő pap atyafait, az Úr sátra előtt hagyá a magaslaton, mely Gibeonban vala; 40 Hogy áldozzanak az Úrnak szüntelen égőáldozattal az égőáldozatnak oltárán minden reggel és estve, és hogy minden a szerint cselekedjenek, a mint megiratott az Úr törvényében, melyet parancsolt vala az Izráelnek, 41 Hémánt is és Jébutunt velük hagyá, és többeket is választott, a kik nevük szerint megneveztettek, hogy az Urat dícsérék, mert az Ő irgalmassága örökévelő. 42 És Ő velük Hémánt és Jébutunt kürtökkel, czimbalmokkal és az Isten éneke szerszámaival. A Jébutun fiait pedig kapunállókká tevén. 43 Akkor eltávozék az egész nép, kiki az Ő házához. Dávid pedig visszatér, hogy az Ő háznépéit is megáldja.

17 Lón pedig, mikor Dávid az Ő házában ülne, monda Nátán prófétának: Ímé én czédrusfából csinált házban lakom, az

Úr szövetségének ládája pedig kárpítok alatt. 2 Akkor monda Nátán Dávidnak: Valami a te szívedben van, cselekedd meg, mert az Isten veled leend. 3 Azon éjjel pedig lón az Istennek szava Nátához, mondván: 4 Menj el, és mond meg az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Ne te építs nékem házat lakásul; 5 Mert nem laktam én attól fogva házban, mióta az Izráel fiait kihoztam, mind e mai napig, hanem egy hajlékból más hajlékba mentem és sátorból sátorba. 6 A mely helyeken jártam az Izráel egész népével, szólottam-é vagy egyszer valakinek az Izráel bírái közül (aiknek parancsoltam vala, hogy az én népemet legeltessék), mondván: Miért nem csináltatok nékem czédrusfából házat? 7 Most azért ezt mondjad az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregek Ura: Én választottalak téged a juhok mellől a pásztorkunyhóból, hogy légy vezére az én népemnek, az Izráelnek, 8 És veled voltam mindenütt, valahová mentél, minden ellenségeidet is a te orczád elől elvesztettem, ennekfelette oly hírt szerzettem néked, a minemű hírok van a hatalmasoknak, aik a földön vannak; 9 Lakóhelyet is adtam az én népemnek, az Izráelnek és elplántálám őt; és lakik az ő helyén, és ki nem mozdul többé, s nem fogják az álnokságnak fiai sanyargatni, mint azelőtt. 10 És attól az időtől fogva, hogy megparancsoltam volt, hogy birák legyenek az én népem, az Izráel felett, minden te ellenségeidet megalázám, és azt is jelentém néked, hogy az Úr házat épít néked. 11 És lészen, mikor betelnek a te életed napjai, hogy a te atyáidhoz elmenj, a te magodat feltámasztom te utárad, mely a te fiaid közül való lesz, és az ő országát megerősítem. 12 Ő épít nékem házat, és megerősítem az ő királyi székét mindenörökkel. 13 Én leszek néki atya, ő pedig fiam lészen, és az én irlalmasságomat ő tőle el nem veszem, mint a hogy a te előttem valótól elvettem; 14 Hanem megerősítem őt az én házamban és az én országomban mindenörökkel, és az ő királyiszéke erős lesz mindenörökkel. 15 Mind e beszédek szerint és mind e látás szerint szóla Nátán Dávidnak. 16 Beméne azért Dávid király, és leüle az Úr előtt, és monda: Ki vagyok én, óh Uram Isten, s micsoda az én házam is, hogy engemet eddig juttattál? 17 Sőt még ez is kevés volt előtt, óh Isten! hanem ennekfelette szólói jóvendőt is a te szolgád háza felől, és mint magas rangú embert, úgy tekintettel engemet, Úr Isten! 18 És mit kérhetne Dávid többet te tőled, a te szolgádnak tisztességrére, holott te jól ismered a te szolgádat? 19 Óh Uram, a te szolgádért és a te szíved szerint cselekedéd mind e nagy dolgokat, hogy kijelentéd mindezeket a csudálatos dolgokat, 20 (Óh Uram, nincsen senki hasonló hozzá, és nincsen Isten náladnál több), mind a szerint, a mint füleinkkel hallottuk. 21 És kicsoda olyan, mint a te néped, az Izráel, egy nemzetseg a földön, a melyért elment volna az Isten, hogy megváltaná magának népü; hogy magadnak nagy és rettenetes nevet szerez, kiúzvén a pogányokat a te néped elől, a melyet Égyiptomból megszabadítál! 22 És az Izráel népét a te néppedé tevéd mindenörökkel, és te Uram, nézik Istenök lettél. 23 Most azért Uram, a szó, a melyet szólál a te szolgád felől és az ő háza felől, erősítessék meg mindenörökkel, és úgy cselekedjél, a mint szóltál. 24 Maradjon meg és magasztaltassék fel a te neved mindenörökkel, hogy mondassák: A Seregek Ura az Izráel Istene,

Istene Izráelnek; és Dávidnak, a te szolgádnak háza legyen állandó előtted. 25 Minthogy te, én Istenem, a te szolgádnak füle hallására megjelentetted, hogy néki házat csinálász: ezokáért indul a te szolgád, hogy könyörgene előtted. 26 Most azért én Uram, te vagy az Isten, és te szólásd e jó dolgot a te szolgád felől. 27 Most azért tessék néked megáldani a te szolgádnak házát, hogy legyen állandó mindenörökkel előttd; mivelhogy te, Uram, megáldottad, legyen azért áldott mindenörökkel.

18 Ezek után pedig megveré Dávid a Filiszteusokat, és megalázá őket, és Gáth városát faluival együtt elvezve a Filiszteusok kezéből. 2 A Moábitákat is megveré; és a Moábiták Dávidnak adófizető szolgái lettek. 3 Továbbá megveré Dávid Hámárban Hadadézert is, Sóbának királyát, mikor elindult vala, hogy az Eufrátes folyóvíz vesze birodalmának határát. 4 Dávid pedig nyere ő tőle ezer szekeret és hétezer lovast és húszezer gyalogost; és minden szkeres lovaknak inait elvagdaltatá Dávid, és csak száz szekerbe valót tarta meg azokból. 5 És mikor eljövénék Damaskusból a Síriabeliek, hogy megsegíllenék Hadadézert, a Sóba királyát: levága Dávid a Síriabeliek közül huszonkétezer férfit. 6 És rendele Dávid tisztartókat Síriában, ahol Damaskus van; és lettek a Síriabeliek Dávidnak adófizető szolgái. És megsegít az Úr Dávidot mindenütt, a merre csak ment. 7 És vevé Dávid az arany paizsokat, a melyeket a Hadadézer szolgái viselének, és vivé Jeruzsálembe. 8 És hoza Dávid Tibhátból és Kúnból, a Hadadézer városaiból igen sok rezet. Abból csinálá Salamon a réztengert, az oszlopokat és a rézedényeket. 9 Mikor meghallotta volna pedig Tóhu, a Hamáthbeli király, hogy Dávid megverte Hadadézernak, a Sóba királynak egész hadát: 10 Küldé Dávid királyhoz az ő fiát, Hadorámot, hogy köszöntené őt és megáldaná, mivelhogy megharczolt vala Hadadézert és megverte vala őt; mert Tóhu is hadakozik Hadadézer ellen. És külde Dávidnak sok arany, ezüst és rézedényt, 11 És Dávid király ezeket is az Úrnak szentelé, az ezüsttel és az aranytal együtt, a melyet nyert vala minden pogányuktól, az Edomitáktól, a Moábitáktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól és Amálekitáktól. 12 Abissai pedig, a Sérupa fia, az Edomiták közül a Sónak völgyében megvere tizenyolczeret. 13 És rendele Edomban Dávid tisztartókat, és lettek az Edombeliek mind Dávidnak szolgái. És megsegít az Úr Dávidot mindenütt, a merre csak ment. 14 Így uralkodék Dávid az egész Izráel felett, és ítéletet és igazságot szolgáltat vala egész népének. 15 Joáb pedig, Sérupa fia, a sereg előjárója volt, Jósafát, az Ahilud fia pedig emlékiró. 16 Sádók, az Akhitub fia és Abimélek, az Abjátár fia, voltak a papok; Sausa az íródeák. 17 És Benája, a Jójada fia, a Kereteusok és Peleteusok előjárója volt; a Dávid fiai pedig elsők a király mellett.

19 Történt ezután, hogy meghalt Náhás, az Ammon fiainak királya, és uralkodék az ő fia helyette. 2 És monda Dávid: minden jóval leszek a Náhás fiához, Hánunhoz; mert az ő atya is jól tett volt velem. Ezért Dávid követeket küldé ő hozzá, aik vigasztnálk őt az ő atyának halála miatt; és elmenének a Dávid szolgái az Ammon fiainak földére Hánunhoz, hogy őt vigasztnálk. 3 Akkor mondának az Ammon fiainak főemberei Hánunnak: Azt hiszed-é, hogy Dávid atyád iránti tiszteletből

küldött hozzád vigasztalókat? Avagy nem azért jöttek-é az ō szolgái hozzád, hogy a földet megvizsgálják, elpusztítsák és kikémleljék? 4 Megfogatá azért Hánun a Dávid szolgáit és azokat megnyiratá, és ruhájokat féligr elmetsetzéti az ō derekukig, és úgy bocsátá el őket. 5 Elmenének pedig és értesíté Dávidot, hogy mi történt a férfiakkal. És külde előjük (mert azok a férfiak felette nagy gyalázattal illettettek vala) és ezt izené a király: Maradjatok Jéríkhóban, míg szakállatok megnövén, akkor jójjetek hozzáim. 6 Látván pedig az Ammon fiai, hogy tisztességtelen dolgot cselekedtek vala Dáviddal, küldének Hánun és az Ammon fiai ezer tálentom ezüstöt, hogy fogadjanak szekereket és lovagokat Mésopotámiából, siriai Maakából és Sóbából. 7 Fogadának azért magoknak harminczézer szekeret, Maakának királyát is az ō népével együtt, a kik eljövénék és táborjárának Medeba előtt. Az Ammon fiai is összegyűlnek az ō városaikból és jövénék az ütközetre. 8 A mit mikor meghallott Dávid, elküld Joábot és a vitézek egész seregét. 9 És az Ammon fiai kimenvén, csatarendbe állanak a város kapuja előtt; a mely királyok pedig segítségre jöttek vala, külön valának a mezőn. 10 Látván pedig Joáb, hogy mind elői, mind hátról ellenség állana, kiválaszta az egész Izráel harcosai közül egynéhányat, és a Siriabeliek ellen rendelé. 11 A nép többi részét pedig testvére, Abisaira bízás, és ezek az Ammon fiaival állanak szembe. 12 És monda: Ha a Siriabeliek rajtam erőt vennének, légy segítségemre; ha pedig az Ammon fiai rajtad vennének erőt, én is megsegéllek. 13 Légy erős, sőt legyünk bátrak mindenjában a mi népünkért és a mi Istenünk városaiért; az Úr pedig cselekedje azt, a mi néki tetszik. 14 Harczra indul azért Joáb és az ō hada a Siriabeliek ellen, a kik ō előtte megfutamodának. 15 Az Ammon fiai pedig mikor látták, hogy megfutamodának a Siriabeliek: ōk is megfutamodának Abisai elől az ō testvére elől, és a városba menekülének; Joáb pedig visszatérít Jeruzsálembe. 16 Látván pedig a Siriabeliek, hogy az Izráel előtt megverettének, követeket küldének és kihozzatták a Siriabelieket, a kik a folyón át laknak vala, és Sófák, a Hadadézer seregeinek vezére volt az előjárójuk. 17 Mikor pedig hírül adák Dávidnak, összegyűjté az egész Izráelt, és a Jordán vizén átmenvén, hozzájok érkezék és csatarendbe állott ellenök. És mikor csatarendbe állott Dávid a Siriabeliek ellen, ōk is megütközének ő vele. 18 De a Siriabeliek megfutamodának Izráel elől, és levága Dávid a Siriabeliek közül hétezer szekeret és negyvenezer gyalogot; annakafelette Sófákat, a sereg vezérét is megölé. 19 Mikor pedig látták a Hadadézer szolgái, hogy Izráel előtt legyőzetének: békét kötöttek Dáviddal és szolgálának néki, és nem akarák többször a Siriabeliek megsegélleni az Ammon fiait.

20 És lón az esztendőnek fordulásával, mikor a királyok harcba menni szoktak, elindítá Joáb a hadat, és elpusztítá az Ammon fiainak földjét. És elmenvén megszállá Rabbát, (Dávid pedig Jeruzsálemben marada) és elfoglalá Joáb Rabbát és elrontá azt. 2 És elvev Dávid az ō királyuknak fejéről a koronát, mely egy tálentom arany súlyú vala, s melyben drágakővek valának. És Dávid fejére tette azt, s a városból is temérdek zsákmányt vitt el. 3 A város népét pedig kihozzatá

és fűrészszel vágatá, és vasboronákkal és fejszékkel. Így cselekedék Dávid az Ammon fiainak minden városával; azután megtére Dávid az egész néppel Jeruzsálemben. 4 Ezután ismét had támadta Gézerben a Filiszteusok ellen; és akkor őlé meg a Husátites Sibbékai az óriások nemzetéből való Sippait; és ilyen módon megaláztatának. 5 Ismét lón had a Filiszteusok ellen, a melyben megölé Elhanán, a Jair fia a Gáthbeli Lákhmit, a Góliát atyjafát; és az ō dárdájának nyele hasonló vala a szövők zúgolyfájához. 6 Ezek után ismét versengés támadt Gáthban, hol egy magas ember vala, a kinek hat-hat, vagyis huszonnegy ujja volt; ez is óriás fia vala. 7 És szidalommal illeté Izráelt, és megölé őt Jonathán, Dávid testvérenek, Simeának fia. 8 Ezek ugyanazon egy óriásnak fiai voltak Gáthban, a kik elveszének Dávidnak és az ō szolgáinak keze által.

21 Támadta pedig a Sátán Izráel ellen, és felindítá Dávidot, hogy megszámlálja Izráelt. 2 Monda azért Dávid Joábnak és a nép előjárónak: Menjetek el, számláljátok meg Izráelt, Beersabától fogva Dánig: és hozzátok hozzá, hadd tudjam számát. 3 Akkor monda Joáb: Az Úr száz ennyivel szaporítsa meg az ō népét, a mennyien vannak. Avagy nem mind a te szolgáid-é azok, uram, király? S miért tudakozza ezt az én uram? Miért lenne Izráelnek büntetésére. 4 De a király szava erősebb volt a Joábénál. Elméne azért Joáb, és bejárta egész Izráelt; azután megtért Jeruzsálemben. 5 És megjelenté Joáb a megszámlált népnek számát Dávidnak. És volt az egész Izráel népének száma ezerszer ezer és százezer fegyverfogható férfi. A Júda fiai közül pedig négyszázhetvenezér fegyverfogható férfi. 6 A Lévi és Benjámin fiait azonban nem számlálta közéjük; mert sehol sem tetszett Joábnak a király parancsolata. 7 Sőt az Istennek sem tetszék e dolog, melyért meg is veré Izráelt. 8 Monda pedig Dávid az Istennek: Igen vétkezem, hogy ezt művelém: most azért bocsásd meg a te szolgád vétkét, mert felette esztelenül cselekedtem! 9 Akkor szóla az Úr Gádnak, a Dávid prófétájának, mondván: 10 Ered el, szólj Dávidnak ekképen: Ezt mondja az Úr: Három dolgot teszek elődbe, válaszsz magadnak azok közül egyet, hogy azt cselekedj veled. 11 Elméne azért Gád próféta Dávidhoz, és monda néki: Ezt mondja az Úr: válaszsz magadnak! 12 Vagy három esztendeig való éhséget, vagy hogy három hónapig emésztes sérelmeket által és a te ellenséged fegyvere legyen rajtad; vagy az Úr fegyvere és a döghalál három napig kegyetlenkedjék földedben és az Úr angyala pusztítson Izráel minden határaiban! Azért lássad most, mit feleljek annak, a ki engem hozzád küldött. 13 És monda Dávid Gádnak: Nagy az én szorongattatásom! Hadd essem inkább az Úr kezébe (mert igen nagy az ō irgalmasága) és ne essem emberek kezébe! 14 Bocsáta azért az Úr döghalált Izráelre; és meghalának Izráel közül hetvenezeren. 15 Bocsáta annakafelette angyalt az Úr Jeruzsálembre, hogy elpusztítaná azt. És mikor vágáná a népet, meglátá az Úr és könyörüle az ō veszedelmökön; és monda a pusztító angyalnak: Elég immár, szünjél meg. Az Úrnak angyala pedig áll vala a Jebuzeus Ornánnak szérrjénél. 16 Akkor Dávid felelemére az ō szemeit, és látá az Úr angyalát állani a föld és az ég között, kivont kardja a kezében, a melyet

Jeruzsálem ellen emelt vala fel. Leesék azért Dávid és a vénék is, zsákba öltözvén, az ő orczájokra. **17** És monda Dávid az Istennek: Nemde nem én számláltattam-é meg a népet? Én vagyok, a ki vétkeztem és igen gonoszul cselekedtem! De ez a nyáj mit tett? Ó én Uram Istenem forduljon ellenem a te kezed és az én házam népe ellen, és ne legyen a te népeden a csapás. **18** Akkor szóla az Úr anyala Gádnak, hogy megmondja Dávidnak, hogy menjen fel Dávid és építsen oltárt az Úrnak a Jebuzeus Ornán szérűjén. **19** Felméne azért Dávid a Gád beszéde szerint, melyet az Úr nevében szólott vala. **20** Mikor pedig Ornán hátratekintvén, láttá az anyalt, ó és az ő négy fia, a kik vele valának, elrejtőzének (Ornán pedig búzát csépel vala). **21** És juta Dávid Ornához. Mikor pedig feltekintett vala Ornán, meglátta Dávidot, és kimenvén a szérűről, meghajtá magát Dávid előtt, arccsal a földre. **22** És monda Dávid Ornánnak: Add nékem a szérűhelyet, hogy építsek oltárt rajta az Úrnak; igaz árán adjad nékem azt, hogy megsünjék e csapás a népen. **23** Monda Ornán Dávidnak: Legyen a tied, és az én uram, a király azt cselekedje, a mi néki tetszik; sőt az öröket is oda adom égőáldozatul, és fa helyett a cséplőszerszámokat, a gabonát pedig ételáldozatul; mindeneket ajándékul adom. **24** És monda Dávid király Ornánnak: Nem úgy, hanem igaz áron akarom megvenni töled; mert a mi a tied, nem veszem el töled az Úrnak és nem akarok égőáldozattal áldozni néki a másemből. **25** Ada azért Dávid Ornánnak a szérűért hatszáz arany siklust. **26** És építte ott oltárt Dávid az Úrnak, és áldozék égő- és hálaáldozatokkal és segítségül hívá az Urat, aki meghallgatja őt, mennyből tüzet bocsátván az égőáldozat oltárára. **27** És parancsolta az Úr az anyalnak; és betevé az ő kardját hüvelyébe. **28** Abban az időben, mikor láttá Dávid, hogy az Úr őt meghallgatta a Jebuzeus Ornán szérűjén, áldozék ott. **29** (Az Úr sátora pedig, a melyet csinált vala Mózes a pusztában, és az égőáldozat oltára is akkor Gibeon magaslatán vala. **30** És Dávid nem mehetett fel oda, hogy az Istenet megengesztele, mert igen megettent volt az Úr anyalának kardjától.)

22 Monda Dávid: Ez az Úr Istenek háza és az égőáldozatnak oltára Izráel számára. **2** Megparancsolá azért Dávid, hogy gyűjtsék össze az Izráel földén való jövénnyeket, a kiket kővágókká tőn, hogy faragni való köveket vágnának, hogy az Isten házát megcsinálnák. **3** Továbbá sok vasat szerze Dávid szegeknek, az ajtóhoz és a foglalásokra; rezet is bőségesen minden mérték nélkül. **4** Számtalan czédrusfát is; mert a Sídon és Tírus városbeliek czédrusfákat bőségesen szállítanak Dávidnak. **5** Mert monda Dávid: Az én fiam, Salamon, gyermek és igen gyenge, az Úrnak pedig nagy házat kell építeni, mely híres legyen és ékesség az egész világon; elkészíték azért mindeneket néki. Dávid azért mindeneket nagy bőségesen megszerze, minekkelőtte meghalna. **6** Hivatá azért Dávid az ő fiát, Salamon, és meghagyá néki, hogy az Úrnak, Izráel Istenének házat csináltasson. **7** És monda Dávid Salamonnak: Édes fiam, én elgondoltam vala szívemben, hogy az Úrnak, az én Istenemnek nevének házat építsek; **8** De az Úr ekképen szóla nékem, mondván: Sok vért ontottál, és sokat hadakoztál; ne építs az én nevemnek házat, mert sok vért ontottál ki a földre én

előttem. **9** Ímé fiad lészen néked, a kinek csendessége lészen, mert nyugodalmat adok néki minden körülé való elleniségeitől; azért nevezették Salamonnak, mert békességet és nyugodalmat adok Izráelnek az ő idejében. **10** Ó csinál az én nevemnek házat; ő lészen nékem fiam és én néki atya leszek, és megerősítem az ő királyságának trónját Izráel felett mindenrőkké. **11** Most édes fiam legyen az Úr veled, hogy sikerüljön néked házat építeni az Úrnak, a te Istenednek, miképen szólott te felőled; **12** De adjon az Úr néked értelmet és bölcseséget, mikor téged Izráel fölé helyez, hogy az Úrnak a te Istenednek törvényét megőrizzed. **13** Akkor jól lesz dolgod, ha a rendeléseket és a végzéseket megtartod és teljesíted azokat, a melyeket az Úr Mózes által parancsolt volt Izráelnek. Légy bátor, légy erős, ne félj, és ne rettegj! **14** Ímé én is az én szegénységben szereztem az Úr házának építésére százezer táalentom aranyat és ezerszer ezer táalentom ezüstöt, és rezet, s vasat mérték nélkül, mert igen bőven van; fákat is, köveket is szerzettettem; te is szerezze ezekhez. **15** Van néked sok művesed, kővágód, kő- ésfafaragód és mindenféle dologban bölcs mesterembered. **16** Az aranynak, ezüstnek, vasnak és réznek száma nincsen: azért kelj fel, láss hozzá, és az Úr legyen veled! **17** Megparancsolá pedig Dávid Izráel összes főembereinek, hogy ők is legyenek segítségül az ő fiának, Salamonnak, ezt mondva: **18** Avagy nincsen-é az Úr a ti Istentek ti veletek, aki néktek békességet adott köröskörül? Mert az én hatalmam alá adá és földnek lakosait, és meghódít e föld az Úr előtt és az ő népe előtt. **19** No azért keressétek az Urat a ti Istenteket teljes szívvetek és lelketek szerint, és felkelvén, az Úr Isten szentséges helyét csináljátok meg, hogy vigyétek az Úr szövetségének látáját és az Istennek szentelt edényeket a házba, a mely építetik az Úr nevénk.

23 Megvénhedék pedig Dávid és mikor igen koros volna: királylýa tevé az ő fiát, Salamon Izráel felett. **2** És összegyűjté Izráel összes fejedelmeit, a papokat és a Lévitákat is. **3** És megszámláltatának a Léviták, harminc esztendőstől fogva, és a kik annál idősebbek valának; és azok száma fejenként, férfiaknál harmincnyolczer volt. **4** Ezek közül huszonnegyzeren az Úr háza teendőinek gondviselői valának, és hatezeren tisztartók és birák. **5** Négyezeren ajtonállók; négyezeren pedig dicsérik vala az Urat minden zengő szerszámokkal, melyeket Dávid készítetett a dicséretre. **6** És Dávid öket csoportba osztá a Lévi fiai szerint: Gersonitákra, Kéhátitákra és Méráritákra. **7** A Gersoniták közül valók valának Lahdán és Simhi. **8** Lahdán fiai: Jéhiel a fő, Zétám és Joel hárman. **9** És a Simhi fiai: Selomít, Hásiel és Hárán, hárman; ezek voltak a Lahdán családjának fejei. **10** Simhi fiai: Jahát, Zina, Jéus és Béria; ezek négyen voltak Simhi fiai. **11** Jahát volt a fő, Zina második: de Jéus és Béria, mivel nem sok fiat nemzének, az ő családjukban csak egy ágnak vétettek. **12** Kéhát fiai: Amrám, Ishári, Hebron és Uzziel, négyen. **13** Amrám fiai: Áron és Mózes, Áron kiválasztott, hogy felszenteltetnék a szentek szentje számára, ő és az ő fiai mindenrőkké, hogy jólliatot tennének az Úr előtt, és szolgálnának néki, s az ő nevében a népet megáldanák mindenrőkké. **14** Mózesnek, az Isten emberének fiai pedig számláltatának a Lévi nemzetiségei

közé. 15 Mózes fiai: Gerson és Eliézer. 16 Gerson fiai: Sébuel a fő. 17 Eliézer fiai voltak: Rehábia a fő. Eliézernek nem volt több fia; de a Rehábia fiai igen megsokasodtak vala. 18 Ishár fiai: Selómit, aki fő vala. 19 Hebron fiai: Jéria a fő, Amárja második, Jaháziel harmadik és Jékámám negyedik. 20 Uzziel fiai: Mika a fő, és Isiija második. 21 Mérári fiai: Mákhlí és Músi; Mákhlí fiai: Eleázár és Kis. 22 Meghala pedig Eleázár és nem voltak néki fiai, hanem leányai, a kiket a saját atyjokfiai, a Kis fiai vettek el. 23 Músi fiai: Mákhlí, Eder és Jeremót, hárman. 24 Ezek Lévi fiai családjaik szerint, a családfők, az ó megszámláltatásuk szerint, neveik száma szerint fejeneként, a kik az Úr házában szolgáltak, húsz éves korban és azon felül. 25 Mert ezt mondotta vala Dávid: Az Úr, az Izráel Istene nyugodalmat adott az ó népének, és Jeruzsálemben lakozik mindenrőkké; 26 Azért a Lévitáknak sem kell többé hordozni az Isten hajlékát, s mindeneket az eszközöket, a melyek az ó szolgálatához valók. 27 Annakokáért Dávidnak utolsó rendelése szerint megszámláltattak a Lévi fiai, húsz éves korban és azon felül. 28 Mert az ó helyök az Áron fiai mellett van, hogy szolgáljanak az Úr házában és annak pitvaraiban, kamaráiban, és mindenféle szent edények tisztítása és az Isten házának szolgálatja által. 29 És hogy gondot viseljenek a szent kenyerekre, az ételáldozathoz való lisztlágra, a kovász nélküli való lepényekre, a serpenyőben főtре és pirítottra, minden mértékre és mérőre. 30 És hogy álljanak az Úrnak tiszteletére és dicséretére, úgy reggel, mint este; 31 És hogy áldozzanak az Úrnak minden égőáldozattal, minden szombaton, a hónapok első napjain és a szokott ünnepeken bizonyos szám szerint, a mint szükség vala, szüntelen az Úr előtt; 32 És hogy szorgalmasan őrizzék a gyülekezet sátorát, őrizzék a szenthelyet, és hogy vigyázzanak az ó atyjokfiainak, az Áron fiainak szolgálatjánál az Úr házában.

24 Az Áron fiainak is voltak rendjeik. Áron fiai: Nádáb, Abihú, Eleázár és Itamár. 2 Nádáb és Abihú még atyuk előtt meghaltak és fiaik nem valának, azért Eleázár és Itamár viselék a papságot. 3 És elosztá őket Dávid és Sádók, ki az Eleázár fiai közül vala, és Ahimélek, ki az Itamár fiai közül vala, az ó tisztök szerint a szolgálatra. 4 Eleázár fiai között pedig több főember találtaték, mint az Itamár fiai között, mikor eloszták őket. Az Eleázár fiai között családjaik szerint tizenhat főember volt; az Itamár fiai közül, családjaik szerint, nyolc. 5 Eloszták pedig őket sors által válogatás nélkül, mert a szenthelynek fejedelmei és Istennek fejedelmei valának úgy az Eleázár, mint az Itamár fiai közül valók. 6 És beírá őket Semája, a Nétanéel fia, a Lévi nemzetsegéből való íródeák, a király előtt és a fejedelmek előtt, Sádók pap előtt; Ahimélek előtt, ki Abjáir fia vala, és a papoknak és Lévitáknak családfői előtt. Egy család sorsoltatott az Eleázár és egy az Itamár nemzetsegéből. 7 Esék pedig az első sors Jojáribra; a második Jedájára; 8 Háríbra a harmadik; Seóríbra a negyedik; 9 Málkjára az ötödik; Mijáminra a hatodik; 10 Hakkósra a hetedik; Abijára a nyolczadik; 11 Jésuára a kilenczedik; Sekániára a tizedik; 12 Eliásíbra a tizenegyedik; Jákimra a tizenkettédik; 13 Huppára a tizenharmadik; Jésebeábra a tizenegyedik; 14 Bilgára a tizenötödik; Immérre a tizenhatodik; 15 Hézirre a tizenhetedik;

Hápiresre a tizennyolczadik; 16 Petáhiára a tizenkilenczedik; Jéhezelre a huszadik; 17 Jákinra a huszonegyedik; Gámulra a huszonkettédik; 18 Deláfára a huszonharmadik; Maázíára a huszonnegyedik. 19 Ez az ó hivatalos rendjük szolgálatukban, hogy bejárnának az Úr házába sorban, az ó atyjoknak Áronnak rendelése szerint, a mint megparancsolta volt néki az Úr, Izráel Istene. 20 A mi Lévi többi fiait illeti: az Amrám fiai közül vala Subáel; a Subáel fiai közül Jehdéja. 21 A mi illeti Rehábiát: a Rehábia fiai közül Issija vala fő. 22 Az Ishár fiai közül Selómót; és a Selómót fiai közül Jahát. 23 A Hebron fiai közül első vala Jérija, Amárja második, Jaháziel harmadik, Jekáhám negyedik. 24 Uzziel fiai: Mika; a Mika fiai közül Sámír. 25 Mika atyafia Issija; Issija fiai közül Zekáriás. 26 Mérári fiai: Mákhlí és Músi; Jaázija fia, Bénó. 27 Mérárinak Jaázijától, az ó fiától való fiai: Sohám, Zakkúr és Hibri. 28 Mákhlítől vala Eleázár, és ennek nem valának fiai. 29 Kistől: a Kis fiai közül való volt Jérakhméel. 30 Músi fiai: Mákhlí, Eder és Jérímót. Ezek a Léviták fiai az ó családjaik szerint. 31 Ezek is sorsot vetnék az ó atyjokfiaival az Áron fiaival együtt Dávid király előtt, Sádók és Ahimélek előtt, és a papok és Léviták családfői előtt, a fő a kisebbekkel egyformán.

25 Dávid és a sereg fővezérei a szolgálatra kijelölék az Asáf, Hémán és Jéđutun fiait, hogy prófétájának cziterákkal, lantokkal és cimbalmokkal. Azok száma, a kik e szolgálatra rendeltettek, az ó szolgálatuk szerint: 2 Az Asáf fiai közül: Zakkúr, József, Nétánia és Asaréla, az Asáf fiai Asáf mellett, a ki a király mellett prófétál vala. 3 A Jéđutun fiai közül: A Jéđutun fiai Gedália, Séri, Jésája, Hasábia, Mattithia és Simei, hatan cziterával az ó atyjok Jéđutun mellett, a ki az Úr tiszteletére és dicséretére prófétál vala. 4 A Hémán fiai közül: Hémán fiai: Bukkija, Mattánia, Uzziel, Sébuel, Jérímót, Hanánia, Hanáni, Eliáta, Giddálta, Romámti-Ezer, Josbekása, Mallói, Hótír, Maháziót. 5 Ezek mind Hémán fiai, a ki az Isten beszédeiben a király látnoka a hatalom szarvának emelésére. Az Isten Hémánnak tizennégy fiút és hárrom leányt ada. 6 Ezek mindenjában az ó atyuk mellett valának, a kik az Úr házában énekelnek vala cimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal az Isten házának szolgálatában, a királynak, Asáfnak, Jéđutunnak és Hémánnak parancsolata szerint. 7 Ezeknek száma testvéreikkel együtt, a kik jártasok valának az Úr énekeiben, mindenjában tudósok, kétszáznyolczannyolc vala. 8 És sorsot vetnék a szolgálat sorrendjére nézve, kicsiny és nagy, tanító és tanítvány egyaránt. 9 És esék az első sors az Asáf fiaira, Józsefre; Gedálíára a második. Ő és testvérei tizenketten valának. 10 A harmadik Zakkúrra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 11 Negyedik Jisrire esék, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 12 Ötödik Nétániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 13 Hatodik Bukkijára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 14 Hetedik Jésarelára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 15 Nyolczadik Jésájára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 16 Kilenczedik Mattáníára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 17 Tizedik Simeire, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 18 Tizenegyedik Azárelre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 19 Tizenkettédik Hasábiára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 20 Tizenharmadik Subáelre,

kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **21** Tizenegyedik Mattithiára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **22** Tizenötödik Jérímótra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **23** Tizenhatodik Hanániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **24** Tizenhetedik Josbekására, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **25** Tizennyolczadik Hanánira, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **26** Tizenkilenczedik Mallótira, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **27** Huszadik Eliátára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **28** Huszonegyedik Hótirra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **29** Huszonketedik Giddáltire, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **30** Huszonharmadik Maházítra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. **31** Huszonnegyedik Romámti-Ezerre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.

26 Az ajtónállók rendje ez: A Kóriták közül Meselémiás, a Kóré fia, a ki az Asáf fiai közül való volt. **2** A Meselémiás fiai közül elsőszülött Zekária, Jédiáel második, Zebádia harmadik és Játniel negyedik, **3** Elám ötödik, Jóhanán hatodik, Eljehoénai hetedik. **4** Obed-Edom fiai közül: Semája elsőszülött, Józabád második, Jóah harmadik, Sákár negyedik, Nétanél ötödik, **5** Ammiel hatodik, Issakhár hetedik, Pehullétai nyolczadik, mert az Isten megáldotta vala őt. **6** Az ő fiának, Semájának is születtek fiai, a kik családjukban uralkodtak, mert erős vitézek valának. **7** Semája fiai: Othni, Refael, Obed, Elzabád, kinek testvérei igen erős férfiak valának, Elihu és Sémákiás. **8** Ezek mindenjáran Obed-Edom fiai közül valók; mind ő magok, mind fiaik és testvérek derék férfiak valának, erősek a szolgálatra; hatvanketten Obed-Edomtól valók. **9** Meselémiásnak is fiai és testvérei tizennyolcza erős férfiak valának. **10** Hósának is, a Mérári fiai közül, valának fiai, kik között Simri volt a fő, nem mintha elsőszülött volna, hanem mivel az ő atya őt akará választani főnek; **11** Hilkiás a második, Tebáliás a harmadik, Zekária negyedik; mindenjáran a Hós fiai és testvérei, tizenhárman. **12** Ezek között osztaték el az ajtónállás tiszte a főemberek által, hogy az ő atyokfiaival együtt vigyánának és szolgálnának az Úr házában. **13** És sorsot vetének kicsiny és nagy egyaránt az ő családjai szerint mindenik kapura. **14** És esék a napkelet felé való kapunak őrizete sors szerint Selémiásra; Zekáriára pedig, az ő fiára, a ki bölcs tanácsadó vala, mikor sorsot vetének, esék az északi kapu sors szerint. **15** Obed-Edomnak a déli kapu; az ő fiainak pedig a kincstartó ház. **16** Suppinnak és Hósának a napnyugatra való kapu, a Salléketh kapuval együtt a felmenő töltésen, egyik őrizőhely szemben a másikkal. **17** Napkelet felé vala hat Lévita; észak felé minden napra négy; délre is minden napra négy; a kincstartó háznál kettő-kettő. **18** A külső részen napnyugat felé: négy a felmenő töltésen, kettő a külső rész felé. **19** Ezek az ajtónállók csoportjai a Kóriták és Méráriták közül. **20** A Léviták közül: Ahija volt az Isten háza kincsének, és az Istennek szentelt kincsnek főgondviselője. **21** A Lahdán fiai, Gersoniták fiai Lahdántól; a Lahdán családfői, Gersonita Jéhiéli. **22** Jéhiéli fiai: Zétám és Joel az ő testvére, a kik az Úr háza kincseinek valának gondviselői. **23** Az Amrám, Ishár, Hebron és Aziel nemzetiségből valók is. **24** Sébuel pedig Gersonnak, a Mózes fiának fia a kincs

főgondviselője volt. **25** Az ő atyafiai pedig, Eliézertől valók, ezek: Rehábiás az ő fia, kinek fia Jésáia, kinek fia Jórám, kinek fia Zikri, kinek fia Selómit. **26** Ez a Selómit és az ő testvérei valának gondviselői minden megszentelt kincsnek, a melyet Dávid király, a nemzetiségek fejedelmei, az ezredesek, századosok és a hadakozó nép fejedelmei szenteltek vala Istennek, **27** A melyet a hadban való zsákmányból szenteltek vala az Úr házának építésére, **28** És a mit csak szentelt Sámuél próféta, és Saul, a Kis fia, és Abner, a Nér fia, és Joáb, a Séruga fia; és bárki szentelt is valamit Istennek: mind Selómitnak és az ő testvéreinek gondviselése alatt volt. **29** Az Isháriták közül Kenániás és az ő fiai Izráel külső dolgaival bízzattak meg, mint tisztartók és birák. **30** A Hebroniták közül Hasábiás és testvérei igen erős férfiak, ezeren és hétszázan valának, a kik Izráel népe között, a Jordán vizén túl napenyészetre, gondviselők voltak az Úr minden dolgában és a király szolgálatjában. **31** A Hebroniták között Jeria vala a fő (a Hebroniták nemzetiségeik és családjaik szerint megkerestetének a Dávid királyságának negyvenedik esztendejében és találtak bátor férfiakat Gileád-Jaezerben).

32 És az ő atyafiai, erős férfiak, kétezerhétszázan valának, családfők; a kiket Dávid király gondviselőkké tett a Rubenitákon és Gádítákon és Manasse felnemzetsegén, mind az Istennek, mind a királynak minden dolgában.

27 Ezek az Izráel fiai szám szerint, családfők, ezredesek, századosok és előljáróik azoknak, a kik a király szolgálatában állottak a seregek minden dolgaiban, a kik be- és kimenek hónapról-hónapra az egész esztendőn át; a seregek egyenként huszonnégyezer emberből állanak. **2** Az első csapatnak vezére az első hónapban Jasobeám, a Zabdiel fia vala, mely csapat huszonnégyezerből állott; **3** Ó a Péres fiai közül való volt és vezére az első hónapra rendelt sereg minden előljárójának. **4** A második csapatnak vezére a második hónapban Dódai Ahohites vala és az ő csapatja; és Miklót az előljáró. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. **5** A harmadik seregnak a harmadik hónapban Benája volt a vezére, a ki Jóbáda főpapnak volt a fia; az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. **6** Ez a Benája hős volt a harminc között, sőt a harminc felett való volt. Csapatjának előljárója az ő fia, Ammirizabád vala. **7** A negyediknek vezére a negyedik hónapban Asáel vala, a Joáb testvére és utána az ő fia, Zebádia. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. **8** Az ötödiknek vezére az ötödik hónapban Jízrahites Samhut vala. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. **9** A hatodiknak vezére a hatodik hónapban a Tékoabeli Ira volt, az Ikkés fia. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. **10** A hetediknek vezére a hetedik hónapban a Pélonbeli Héles vala, az Efraim fiai közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. **11** A nyolcadiknak vezére a nyolczadik hónapban a Huszátbeli Sibbékai vala, a Zárhíták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. **12** A kilencszediknek vezére a kilencszedik hónapban az Anatóbeli Abiézer vala, a Benjáminíták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. **13** A tizediknek vezére a tizedik hónapban a Nétófátbeli Maharai vala, a Zárhíták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. **14** A tizenegyediknek vezére a tizenegyedik hónapban a

Pirathonbeli Benája vala, az Efraimíták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. **15** A tizenkettédiknek vezére a tizenkettédik hónapban a Nétófátbeli Héldai vala, Othniel nemzetsegéből való. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. **16** Izráel nemzetiségei között, a Rubeniták előljárója Eliézer, a Zikri fia; a Simeoniták Sefatiás, a Maaka fia. **17** Lévinek Hasábia, a Kémuel fia; Áronnak Sádók; **18** Júdának Elihu, a Dávid atyafiai közül; Izsakhárnak Omri, a Mikael fia; **19** Zebulonnak Ismája, az Obádiás fia; Naftalinhak Jérímót, Azriel fia; **20** Efraim fainak Hósea, az Azáziás fia; a Manasse felnemzetsegének Jóel, a Pedája fia; **21** Manasse Gileád földén való felnemzetsegének Iddó, a Zekáriás fia; Benjáminnak Jaasiel, az Abner fia; **22** Dánnak Azaréel, a Jérohám fia. Ezek valának az Izráel nemzetégeinek fejedelmei. **23** Nem számláltatá meg pedig Dávid azokat, a kik húsz esztendőn alól valának; mert az Úr megigérte, hogy megsokasítja Izráelt, mint az égnek csillagait. **24** Joáb, a Séruja fia megkezdé számlálást, de véghez nem vivé, mivelhogy e miatt Istennek haragja támadt Izráel ellen. Ez okból a szám nem vétetett fel a Dávid király krónikájának száma közé. **25** A király kincsének gondviselője vala Azmávet, az Adiel fia; a mezőkön, a városokban, a falvakban, a várakban való kincseknek pedig Jónatán, az Uzzias fia volt a gondviselője; **26** A föld művelésére rendelt mezei munkások felett volt Ezri, a Kélub fia. **27** A szőlőkben levő boros tárházak felett a Sífmübeli Zabdi; **28** Az olajfák és a mezőn való fügefák művesei felett a Gideritbeli Baálhanán; az olajos tárházak felett Joás; **29** A Sáron mezején legelő barmok felett a Sáronbeli Sitrai; a völgyekben legelő barmok felett pedig Sáfát, az Adlai fia. **30** A tevék felett az Ismáel nemzetéből való Obi; a szamarak felett a Méronótbeli Jehdéja; **31** A juhok felett a Hágárénus Jaziz. Mindnyájan ezek valának a Dávid király jószágainak gondviselői. **32** Jónatán, a Dávid nagybátyja főtanácsosa vala, aki értelmes és irástudó ember volt. Jéhiel, a Hakhmóni fia pedig a király fiaival vala. **33** Akhitófel is a királynak tanácsosa volt. Arkites Khúsai pedig a király barátja. **34** Akhitófel után volt Jójada, a Benája fia, és Abjátár; a király hadának fővezére pedig Joáb.

28 Egybehívata pedig Dávid Jeruzsálembe az Izráel összes fejedelmeit, a nemzetégek fejedelmeit, a király szolgálatában levő csapatok előljárói, az ezredeseket, a századosokat, a király minden jószágának és marhájának gondviselőit, a maga fiait is, udvariszolgáival, a harcosokat minden erős vitézivel egyetemben. **2** És felállva Dávid király az ő lábaira, és mondta: Halljátok meg szómat atyámfiai és én népem! Elvégezém szívem szerint, hogy az Úr szövetsége lánckájának nyugodalmás házat csináltatnám és a mi Istenünk lánkok zsámolyt; hozzá is készítettem minden az építéshez. **3** De az Isten monda nékem: Ne te csinálj házat az én nevemnek; mert hadakozó ember vagy, sok vért is ontottál immár. **4** Engem választa az Úr, Izráel Istene az én atyámnak egész házából, hogy lennék királya az Izráel népének mindörökkel; mert Júdát választotta előljárónak és a Júda törzsében az én atyámnak háznépét; az én atyámnak fiai közül pedig engem

méltóztatott királylá tenni egész Izráel felett. **5** És minden fiam közül (mert az Úr sok fiakat adott nékem) választotta Salamont az én fiamat, hogy ülne az Úr királyságának székében Izráel felett. **6** És monda nékem: Salamon a te fiad épít meg az én házamat és az én pitvarimat; mert én őt magamnak fiamul választottam, és én is néki atyja leszek; **7** Megerősítem az ó királyságat mindörökkel; ha az én parancsolatimat és ítéletiimet szorgalmatosan megtartándja, a mint e mai napon. **8** Most azért az egész Izráelnek, az Úr gyülekezetének szeme előtt és a mi Istenünk hallására: őrizzétek s keressétek az Úrnak a ti Istenteknek minden parancsolatit, hogy bírhassátok e jó földet, és hogy örökségül hagyhassátok fiaitokra is magatok után mindörökkel. **9** Te azért, fiam, Salamon, ismerd meg a te atyád Istenét, és szolgálj néki tökéletes szívvel és jó kedvvel; mert az Úr minden szívbe belát és minden emberi gondolatot jól ért. Hogyha őt kereséded, megtalálod; ha ellenben őt elhagyád, ő is elhagy téged mindörökkel. **10** Most azért, mivelhogy az Úr választott téged, hogy néki szent házat építs: légy erős és készítsd meg azt. **11** Akkor átadá Dávid az ó fiának, Salamonnak a tornácznak, annak házacskáinak, kincstartó helyeinek, felházainak és belső kamaráinak, a kegyelem táblája helyének is formáját, **12** És mindennek formáját, a melyeket szívében elgondolt vala, az Úr házának pitvarai felől, az Isten háza kincsének és a szent kincseknek számára köröskörül levő minden kamarák felől. **13** A papok és Léviták csapatjainak háza, az Úr háza szolgálatának minden munkája és az Úr háza szolgálatára való minden eszköz felől. **14** Azután aranyat mérték szerint, a különböző szolgálatok eszközei számára; mértékkel minden ezüst eszközök és a különböző szolgálatok eszközei számára. **15** Vagyis aranyat mértékkel az arany gyertyatartóra és azok arany szövétnekére, mértékkel mindenik gyertyatartóra és annak szövétnekire, s az ezüst gyertyatartóra mértékkel, a gyertyatartóra és annak szövétnekire, mindegyik gyertyatartó rendeltetése szerint. **16** És aranyat mértékkel, a szent kenyerek asztalai, minden asztal számára, azonképen ezüstöt az ezüst asztalok számára. **17** A villákra, medencékre és kancsókra tisztta aranyat; az arany poharakra is bizonyos mérték szerint ada aranyat, minden pohárra; és az ezüst poharakra ezüstöt bizonyos mértékkel, minden pohárra. **18** A füstölkő oltár számára megtisztított aranyat mérték szerint; aranyat a szekérnek azaz a Kéruboknak mintázására, a kik kiterjesztett szárnyakkal az Úr szövetségeknek láncaját befedezik. **19** Mindezek az Úr kezétől írottattak meg, aki engem megtanított az egész alkotmány formájára. **20** Monda ezek után Dávid Salamonnak, az ó fiának: Légy bátor és erős, és kezdj hozzá, semmit ne félj és ne retteggi; mert az Úr Isten, az én Istenem veled léşen, téged el nem hagy, töled el sem távozik, míglélen elvégzed az Úr háza szolgálatának minden művét. **21** Ímé, itt vannak a papok és Léviták csapatjai az Isten házának minden szolgálatára, veled lesznek minden munkában készségesen bölcseséggel, a fejedelmek is és az egész nép minden dolgádra nézve.

29 Azután monda Dávid király az egész gyülekezetnek: Ím látjátok, hogy egyedül az én fiamat Salamont választotta Isten, aki még gyermek és gyenge; a munka pedig nagy,

mert nem emberé lészen az a ház, hanem az Úr Istené. 2 Én pedig teljes tehetségem szerint az én Istenem háza számára bőségesen szereztem aranyat az arany szerszámokra, ezüstöt az ezüst szerszámokra, rezet a rézre, vasat a vasra, fákát a fákra, ónyxköveket, foglalni való köveket, veres köveket, különök-különbszínű köveket; mindenféle drágaköveket; márványköveket is bősséggel. 3 Ezenfölül, mivel nagy kedvem van az én Istenem házához, a mi kincsem, aranyam és ezüstöm van, oda adom az én Istenem házának szükségére, azok mellett, a melyeket szereztem a szentház számára. 4 Hármezer tálentom aranyat Ofir arányából és hétezer tálentom tiszta ezüstöt, a házak falainak beborítására. 5 Aranyat az arany szerszámokra, ezüstöt az ezüstre és minden szükségre, a mesteremberek kezéhez. És ha valaki még adni akar, szabad akaratja szerint, töltse meg az ő kezét ma és adjon, a mit akar az Úrnak. 6 Azért szabad akaratjok szerint adának ajándékot az atyák fejedelmei, az Izráel nemzetiségeinek fejedelmei, az ezredesek, századosok és a király dölgainak fejedelmei. 7 És adának az Isten házának szükségére ötezer tálentom aranyat és tízezer dárikot; tízezer tálentom ezüstöt és tizennyolczerzer tálentom rezet és százezer tálentom vasat. 8 És valakinél drágakövek találhatának, adák az Úr házának kincséhez, a Gersoniták közül való Jéhiel kezébe. 9 És örvendeze a sokaság, hogy szabad akaratjokból adának; mert tiszta szívökből adakoznak az Úrnak; Dávid király is nagy örömmel örvendezett. 10 Hálákat ada azért Dávid az Úrnak az egész gyülekezet előtt, és monda Dávid: Áldott vagy te, Uram, Izráelnek, a mi atyánknak Istene, öröktől fogva minden örökké! 11 Oh Uram, tied a nagyság, hatalom, dicsőség, örökkévalóság és méltóság, sőt minden, valami a mennyben és a földön van, tied! Tied, oh Uram, az ország, te magasztalod fel magadat, hogy légy minden fejedelmek felett! 12 A gazdagság és a dicsőség minden te tőled vannak, és te uralkodol mindenken; a te kezedben van minden az erősség és minden a birodalom; a te kezedben van mindeneknek felmagasztaltatása és megerősítetése. 13 Most azért, oh mi Istenünk, vallást teszünk előtted, és dícsérjük a te dicsőséges nevedet; 14 Mert micsoda vagyok én, és micsoda az én népem, hogy erőnk lehetne a szabad akarat szerint való ajándék adására, a mint tettünk? Mert tőled van minden, és a miket a te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked. 15 Mert mi csak jövevények vagyunk te előtted és zsellérek, a mint a mi atyánk is egyenként; a mi életünk napjai olyanok e földön, mint az árnyék, melyben állandóság nincsen. 16 Oh mi Urunk Istenünk! mind ez a gazdagság, a mit gyűjtöttünk, hogy néked és a te szent nevednek házat építsünk, a te kezedből való és mindenek tiéid! 17 Jól tudom, oh én Istenem, hogy te a szívet vizsgálod és az igazságot szereted. Én mindezeket tiszta szívemből, nagy jó kedvvel adtam, s látom, hogy a te néped is, a mely itt jelen van, nagy örömmel, szabad akaratja szerint adta ezeket néked. 18 Oh Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek, a mi atyánknak Istene, tartsd meg mindenrőköt ezt az érzést a te néped szívében, és irányítsd az ő szívöket te felé! 19 Salamonnak pedig, az én fiamnak adj tökéletes szívet, hogy a te parancsolatidat, bizonyosítételeidet és rendelésidet megőrizhesse, s hogy mindeneket megcselekedhesse, s felépíthesse azt a házat,

a melyet én megindítottam. 20 És szóla Dávid az egész gyülekezethez: Kérlek, áldjátok az Urat, a ti Isteneteket. Áldá azért az egész gyülekezet az Urat, az ő atyáik Istenét; s leborulván, tisztelék az Urat és a királyt. 21 És áldozának az Úrnak áldozatokkal, és áldozának egészen égóáldozatokkal az Úrnak másnapon, ezer tulkit, ezer kost, ezer báránnyal italáldozataikkal, és sokféle áldozatokkal az egész Izráelért. 22 S evének és ivának az Úr előtt azon a napon nagy vígasságban. Azután Salamont, a Dávid fiát másodszor is királytáv tevén és felkénék őt az Úrnak, hogy lenne fejedelmem; Sádókot is fölkénék a főpapságra. 23 És üle Salamon az Úr székébe, mint király az ő atyának, Dávidnak helyében, és mindenben szerencsés vala, mert engedelmeskedével néki az egész Izráel. 24 A fejedelmek és a hatalmasok, sőt a Dávid király fiai is mindenjáran kezet adának, hogy Salamon királynak engedelmeskedni fognak. 25 És igen felmagasztál az Úr Salamont minden az egész Izráel népe előtt, és oly királyi méltóságot szerzett néki, a melyhez hasonló egy királynak sem volt ő előtte Izráelben. 26 Így uralkodott Dávid, az Isai fia az egész Izráel felett. 27 Az idő pedig, a melyben uralkodék Izráel felett, negyven esztendő. Hebronban uralkodék hétközben, Jeruzsálemben pedig harminczháromig uralkodék. 28 És meghala jó vénségben, életével, gazdagságával és minden dicsőségével megelégedve. És uralkodék az ő fia, Salamon helyette. 29 Dávid királynak pedig úgy első, mint utolsó dolgai, íme megirattak a Sámuél próféta könyvében és a Nátán próféta könyvében és a Gád próféta könyvében; 30 Az ő egész országlásával, hatalmasságával és minden azzal, a mi az ő idejében történt vele, Izráellel és a föld minden országaival.

2 Krónika

1 Megerősödék királyságában Salamon, a Dávid fia; és az Úr az ő Istene vele volt, és őt igen felmagasztalá. **2** És szóla Salamon az egész Izráel népének, ezredeseknek, századosoknak, a bíráknak és egész Izráel minden előjárónak és a családfőknek, **3** Hogy elmennek Salamon és az egész gyülekezet ő vele a magaslatra, mely Gibeonban vala; mert ott volt az Isten gyülekezetének sátora, melyet Mózes, az Úr szolgája csinált vala a pusztában; **4** De az Isten ládáját Dávid már felvitte volt Kirját-Jeárimból arra a helyre, melyet készített számára Dávid; mert sátor állított fel számára Jeruzsálemben. **5** A rézoltár azonban, melyet Bézálel, az Uri fia csinált, a ki a Huri fia volt, ott volt az Úr sátora előtt; felkeresé tehát azt Salamon és a gyülekezet. **6** És áldozék ott Salamon a rézoltáron az Úr előtt, mely a gyülekezetnek sátorában vala, áldozék azon ezer égőáldozatot. **7** Azon éjszaka megjelené az Isten Salamonnak, és monda néki: Kérj a mit akarsz, hogy adjak néked. **8** És monda Salamon az Istennek: Te nagy irgalmasságot cselekedtél az én atyámmal, Dáviddal; és ő helyette engemet királylyá tettél. **9** Most, oh Uram Isten, legyen állandó a te beszéded, melyet szólottál volt az én atyámnak, Dávidnak; mert te választottál engem királylyá és nép felett, mely oly sok, mint a földnek pora. **10** Most azért adj nékem bölcseséget és tudományt, hogy a te néped előtt mindenki, mind bemehessek; mert vajon kicsoda kormányozhatja ezt a te nagy népedet? **11** Akkor monda az Isten Salamonnak: Minthogy ez volt a te szívedben, és nem kértél tőlem gazdagságot, kincset és tiszességet, avagy a téged gyűlölöknek lelkét, sem hosszú életet magadnak nem kértél, hanem kértél magadnak bölcseséget és tudományt, hogy kormányozhasd az én népemet, mely felett királylyá tettelek téged: **12** A bölcseséget és a tudományt megadtam néked, sőt gazdagságot, kincset és tiszességet is olyat adok néked, a melyhez hasonló nem volt sem az előtted, sem az utánad való királyoknak. **13** És visszatére Salamon Jeruzsálemben a Gibeon hegycsúcsról, a gyülekezet sátora elől és uralkodék az Izráelen. **14** Szerze Salamon szekereket és lovagokat; és vala néki ezzernégyszáz szekere és tizenkétezer lovagja, aiket helyeztette a szekerek városaiba és Jeruzsálemba a király mellé. **15** És felhalmozá a király az ezüstöt és aranyat, mint a köveket, Jeruzsálemben; a czédrusfákat is felhalmozá, mint a vadfügefákat, melyek a lapályon nagy tömegben vannak. **16** És Salamonnak hoznak vala lovakat Égyiptomból; mert a király kereskedői sereggel vették volt meg a lovakat szabott áron. **17** És mikor feljönök vala, hozának Égyiptomból egy szekeret hatszáz ezüst siklusért, egy-egy lovat százötven ezüst siklusért; és ugyan csak ők szállították ezeket a Hitteusok minden királyainak és Síria királyainak.

2 Elvégezé Salamon magában, hogy az Úr nevének házat építene, és magának királyi palotát. **2** És rendele Salamon hetvenerzér férfit teherhordásra, nyolczvanezer férfit favágásra a hegyen; háromezerhatszáz felügyelőt azokhoz. **3** És küldje Salamon a tírusbeli Hirám királyhoz, mondva: A mint az én atyámmal, Dáviddal cselekedtél, a kinek küldöttel czédrusfákat,

hogy építene magának házat, melyben laknék; **4** Úgy én az én Uram Istenem nevének akarok házat építeni, hogy néki szenteljem, és abban füstölő szerekkel jó illatot gerjeszszek, hogy folytonosan szent kenyerek álljanak előtte, s minden reggel és este égőáldozatot áldozzak szombatnapokon, az új holdnak napjain, és az Úrnak a mi Istenünknek szentelt ünnepeken, melyeket örökké kell cselekedni az Izráelitának. **5** A ház pedig, a melyet építeni szándékozom, igen nagy lesz, mert a mi Istenünk nagyobb minden isteneinknél. **6** De kinek volna annyi ereje, hogy néki házat csinálhatna? Az ég és az egeknek egi őt be nem foghatják, s ki vagyok én is, hogy néki házat csinálhassak? hanem hogy csak jóillatot tegyenek abban ő előtte. **7** Most azért küldj hozzám tudós mesterembert, a ki tudjon készíteni aranyból, ezüstből, rézből, vasból, bírborból, karmazsinból és kék bírborból; a ki tudjon metszéseket metszeni az én mesterembereimmel együtt, a kik Júdában és Jeruzsálemben vannak, a kiket az én atyám, Dávid szerzett. **8** Annakfelette küldj czédrusfákat, fenyőfákat és ébenfákat a Libánusról, mert tudom, hogy a te szolgáid tudják vágni a Libánusnak fáit; és íme az én szolgáim is a te szolgáiddal lesznek. **9** Hogy készítsenek nékem sok fát, mert a ház, a melyet építék, nagy és csudálatos lészen. **10** És íme a munkásoknak, a favágóknak, a te szolgáidnak adok húszezer véka csépllett búzát és húszezer véka árpát, húszezer báth bort és húszezer báth olajat. **11** Felele pedig Hirám, a Tírus királya levélben, melyet küld Salamonnak: Mivelhogy az Úr szerette az ő népet, azért adott téged nékik királyul. **12** Ismét monda Hirám: Áldott az Úr, az Izráel Istene, a ki minden mennyet, minden földet teremtette; a ki ilyen bölcs, tudós, okos és értelmes fiát adott volt Dávid királynak, a ki minden az Úrnak házat, minden magának királyi palotát akar építeni. **13** Íme küldöttem azért bölcs, tudós és értelmes férfit, a ki az én atyámé, Húramé volt; **14** A Dán nemzetének leányához közül való asszony fiát (és az ő atya Tírus városából való), a ki tud készíteni aranyból, ezüstből, rézből, vasból, kövekből, fákból, bírborból, kék bírborból, lenből és karmazsinból és mindenféle metszést metszeni és minden remekművet elkészíteni, a melyekkel meghívízik, a te tudós mesterembereiddel és az én uramnak, Dávid királynak, a te atyádnak tudós mestereivel egyben. **15** Azért most, a mely búzát, árpát, olajat és bort igért az én uram, küldje el az ő szolgáinak; **16** Mi pedig a Libánuson vágunk fát, a mennyire néked szükséged lesz, és elviszszük azokat szálon a tengeren Joppéhoz, és te onnét vitessed Jeruzsálemben. **17** Megszámláltata azért Salamon minden idegen férfit az Izráel földén, az ő atyának, Dávidnak megszámláltatása után és találtatának százötvenháromezerhatszázán. **18** És választa azok közül hetvenerzér teherhordót, favágásra pedig a hegyen nyolczvanezer; pallérök, a kik a népet szorgalmaztatnák, rendele háromezerhatszázat.

3 Elkezdé építetni Salamon az Úr házát Jeruzsálemben a Mórja hegynél, mely Dávidnak, az ő atyának megmutattatott, azon a helyen, melyet készített vala Dávid a Jebuzeus Ornán szérűjén. **2** Elkezdé pedig az építést a második hónap második napján, királyságának negyedik esztendejében. **3** És ilyen

alapot vetett Salamon az Isten házának építésénél: hosszúsága a régi mérték szerint vala hatvan sing, szélessége húsz sing. **4** És a tornácz a templom hosszában, a ház szélessége szerint, húsz sing volt, a magassága pedig százhúsz sing; és beborítá azt belől tiszta aranynyal. **5** A derék házat pedig megbélelteté fenyőfákkal és finom aranynyal borítá be, melyen pálmafákat és láncokat metszete. **6** És beborította a házat drágakövekkel ékességül, és az arany Párvaimból való arany volt. **7** És beborítatá a háznak gerendáit, ajtómellékét, falait és annak ajtait is aranynyal; és metszete a háznak falaira Kérubokat. **8** Megcsináltatá a szentek-szentjét is, melynek hosszasága a derék háznak szélességével arányban húsz sing, szélessége is húsz sing volt, és beborítatá azt hatszáz talentom finom aranynyal. **9** A szegeknek súlya ötven arany siklus volt. A felső helyiségeket is beborítatá aranynyal. **10** És csináltatott a szentek-szentjébe két Kérubot is, szoborműveket, és beboríták azokat aranynyal. **11** A Kérubok szárnyainak hosszúsága húsz sing vala; egyik szárnya öt sing, és a háznak falát érinté; a másik szárnya is öt sing és a másik Kérub szárnyát érinté. **12** A másik Kérubnak szárnya is, a mely öt sing volt, a háznak falát érinté; a másik szárnya pedig, a mely ismét öt sing volt, a másik Kérub szárnyát érinté. **13** Úgy, hogy a Kérubok szárnyai húsz singnyire valának kiterjeszve; lábaikon állanak, és arcuk befelé. **14** Annakfelette függönyt is csináltata, kék és piros bíborból és karmazsinból és lenből, melyre Kérubokat csináltatott. **15** Két oszlopot is csináltata a ház előtt, a melyeknek hossza harminczöt sing vala, és gömböt felül mindenkre, a mely öt sing vala. **16** És csináltatott láncokat is, mint a belső részben, s az oszlopok tetejére helyhezteté; és száz gránátalmát is csináltatott, s a láncokba helyhezteté. **17** És felállítá ez oszlopokat a templom előtt: egyiket jobbfelől, a másikat balfelől. És nevezé a jobbfelől valót Jákinnak, a balfelől valót pedig Boáznak.

4 Csináltatott részoltárt is, melynek hosszúsága húsz sing, szélessége is húsz sing, magassága pedig tíz sing vala. **2** Csináltatott öntött tengert is, mely egyik szélétől fogva a másik szélén tíz sing vala, köröskörül kerek, és öt sing magas, és harmincz sing zsinór érte be a kerületit. **3** Az alatt ökör alakok valának köröskörül, tíz lévén egy singnyire, a melyek kört alkotának a tenger körül; az ökör alakok két renddel valának öntve ugyanazon öntésből. **4** Tizenkét ökrön állott; három északra fordulva, három nyugatra, három dédre és három napkeletre, és a tenger felül vala rajtok, hátuk pedig mind befelé. **5** Vastagsága egy tenyérnyi volt, és karimája olyan, mint a pohár ajaka, vagy a liliom virága; és háromezer báth fert belé. **6** Csináltatott annakfelette tíz mosdómedencét, és ötöt helyheztete jobbkéz felől, ötöt pedig balkéz felől, hogy azokban mossanak, mossák azt, a mi áldozatra való; a tenger pedig a végre vala, hogy abban mosakodjanak a papok. **7** Csináltatott tíz arany gyertyatartót is, az utasítás szerint, és helyhezteté a templomban, ötöt jobbkéz felől, ötöt balkéz felől. **8** Csináltatott tíz asztalt is, a melyeket helyheztete a templomban, ötöt jobbkéz felől, ötöt balkéz felől; csináltatott száz arany medencét is. **9** Megcsináltatá a papok pitvarát is és a nagy tornáczot; és ajtókat a tornáczra, s azok ajtait rézzel borítá be. **10** A tengert pedig helyhezteté jobbkéz felől napkeletre, délnel ellenébe.

11 Húram fazekakat, lapátokat és medencéket is csinált. És elvégezé Húram a mítet, a melyet csinálnia kellett Salamon királynak, az Isten házában; **12** Tudnillik a két oszlopot és a két kerek gömböt a két oszlop tetejére, és a két hálót a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetején valának. **13** És négyszáz gránátalmát a két hálóra; két rend gránátalmát minden hálóba a két kerek gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetején valának. **14** Csinála talpakkat is, és azokra mosdómedencéket. **15** Egy tengert és tizenkét ökröt az alá. **16** Fazekakat, lapátokat és villákat. Mindezen eszközököt Húram az ő atya tiszta rézből csinálta Salamon királynak az Úr háza számára. **17** A Jordán mezején önteté azokat a király az agyagos földben, Sukkót és Seredáta között. **18** Mindezen eszközököt Salamon nagy mennyiségben csináltatá, mert nem tekinték a réznek súlyát. **19** És megcsináltata Salamon minden egyéb felszerelést is, mely az Úr házához szükséges volt: az arany olárt és az asztalokat, a melyeken a szent kenyerek voltak. **20** A gyertyatartókat és azoknak szövétnekeit is, hogy égjenek azok rendeltetésük szerint a szentek-szentje előtt, finom aranyból. **21** Azok virágait, szövétnekeit és hamvvevőit is aranyból, és pedig tiszta aranyból. **22** És az ollókat, medencéket, tálakat és tömjénezőket finom aranyból, és a ház kapuját, a szentek-szentjéhez való bejárat belső ajtót és a templom házának belső ajtót aranyból.

5 És elvégezteték az egész mű, a melyet Salamon király csinálta az Úr házához. És bevívé Salamon Dávidtól, az ő atyától, Istennek szenteltetett jóságát, az ezüstöt, aranyat és az összes edényeket, és helyhezteté azokat az Isten házának kincsei közé. **2** Akkor Salamon összegyűjté az Izráel véneit és a nemzetek összes fejedelmeit és az Izráel háznépének fejedelmeit Jeruzsálembe, hogy felvigék az Úr szövetségének látáját a Dávid városából, a mely a Sion. **3** És felgyűlnek Izráelnek minden férfiai a királyhoz, a hetedik hónak ünnepén. **4** Mikor pedig eljöttek volna mindenjában az Izráel vénei: felvievé a Léviták a látát. **5** És felvívék a látát, a gyülekezet sátorát és minden szent edényeket, a melyek a sátorban valának; felvívék azokat a papok és Léviták. **6** Salamon király pedig és az Izráel egész gyülekezete, a mely ő hozzá gyült, meg vala a láda előtt, áldozván juhokkal és ökrökkel, a melyek meg sem számláltathatnának, sem meg nem irattathatnának sokaságuk miatt. **7** És bevívék a papok az Úr szövetségének látáját az ő helyére, az Isten házának belső részébe, a szentek-szentjébe, a Kérubok szárnyai alá. **8** A Kérubok pedig szárnyaikat kiterjesztek vala a láda felett, és befedezik vala a Kérubok a látát és annak rúdjait felülről. **9** Azután kijebb vonták annak rúdjait, úgy hogy a rudaknak végei láthatók valának a látán kívül, a legbelő rész felől, de kívülről nem voltak láthatók. És ott volt mind e mai napig. **10** Nem volt egyéb a látában, hanem csak Mózes két táblájára, melyeket ő a Hóreb hegyén tett vala abba, a mikor az Úr szövetséget kötött Izráel fiáival, mikor kijövénék Égyptomból. **11** Lőn pedig, mikor a papok kijöttek a szent helyből, (mert a papok mindenjában, a kik ott valának, magokat megszentelték vala és akkor nem kellett megtartaniok az ő sorrendjöket, **12** Annakokáért az énekes Léviták mind, a mennyien valának, Asáf, Hémán, Jedutun, az ő fiáik és testvéreik fehér ruhákban,

czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal állanak vala napkelet felől az oltárnál és ő velök százhúsz kürtölő pap; **13** Mert a kürtölöknek és éneklőknek tisztök vala egyenlőképen zengeni az Úrnak dícséretére és tiszteletére.) És mikor nagy felszóval énekelnének kürtökkel, czimbalmokkal és mindenféle zengő szerszámokkal, dícsérvén az Urat, hogy ő igen jó és örökkévaló az ő irgalmasságá: akkor a ház, az Úrnak háza megtelék köddel, **14** Annyira, hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálatukban a kód miatt, mert az Úr dicsősége töltötte vala be az Istenek házát.

6 Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy ő lakoznék ködben. **2** Én pedig lakóházat építettem néked, helyet, ahol örökké lakjál. **3** Azután megfordult a király, és megáldá Izráel egész gyülekezetét, és Izráel egész gyülekezete felállott. **4** És monda: Áldott az Úr, Izráel Istene, ki szólott volt az ő szája által az én atyámnak, Dávidnak, és hatalmas kezeivel beteljesítette, mondván: **5** Attól a naptól fogva, a melyen kihozám az én népemet Égyiptom földéből, soha nem választottam egyetlen várost sem az Izráel minden nemzetiségi közül, hogy házat építenének, a melyben lenne az én nevem, sem férfit nem választottam, hogy az én népemnek Izráelnek vezére lenne. **6** Hanem Jeruzálemet választottam, hogy az én nevem abban lenne, és választám Dávidot, hogy vezére lenne az én népemnek, Izráelnek. **7** Ámbár az én atyám, Dávid elvégezé magában, hogy házat építene az Úrnak, Izráel Istenenek, **8** De az Úr azt mondotta Dávidnak, az én atyámnak: Azt, hogy arra gondoltál, hogy az én nevemnek házat építs, jól tettek, hogy szívedben ezt elvégezted; **9** Mégis nem te építesz házat nékem, hanem a te fiad, a ki a te ágyékodból származik, ő épít az én nevemnek házat. **10** És beteljesíté most az Úr az ő beszédét, a melyet szólott; mert felkelék az én atyám Dávid helyett, és ülék az Izráel királyi székébe, a mint az Úr megmondotta volt; és megépítém a házat az Úrnak, Izráel Istene nevének. **11** És abba helyeztem a ládát, a melyben az Úrnak szövetsége van, melyet szerzett volt az Izráel fiaival. **12** És oda állott Salamon az Úr oltára elé, az Izráel egész gyülekezetével szemben, és kezeit kiterjesztette. **13** Salamon pedig egy széket csináltatott vala rézből, a melyet a tornácznak közepén helyeztetett el, melynek hossza öt sing, szélessége is öt sing, magassága pedig három sing vala. Felálla abba, és téerdeire esvn az egész Izráel gyülekezete előtt, kezeit az ég felé kiterjeszté, **14** És monda: Oh Uram, Izráelnek Istene, nincsen hozzád hasonló Isten sem mennyben, sem földön, a ki megtartod a te fogadásodat és irgalmasságodat a te szolgáldhoz, a kik te előttem teljes szívvel járnak! **15** Ki megtartottad a te szolgádnak, az én atyámnak, Dávidnak, a mit szólottál néki; mert te magad szólottál, és kezeiddel beteljesítéd, a mint e mai napon megtetszik. **16** Most azért, oh Uram, Izráelnek Istene, tartsd meg, a mit a te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak igértek, mondván: Nem fogy el előttem a te magodból való fériú, a ki az Izráelnek királyiszékiben üljön; csakhogy a te fiaid őrizzék meg az ő útjokat, hogy az én törvényemben járanak, mint te én előttem jártál. **17** Most azért, oh Uram, Izráelnek Istene, bizonyosodjék meg a te beszéded, melyet szólottál volt a te szolgádnak, Dávidnak! **18**

(Avagy lakozhatnék-é valósággal az Isten e földön az emberek között? Ím az egek és az egeknek egei téged be nem foghatnak, mennyivel kevésbbé e ház, a melyet én építettem.) **19** És tekints a te szolgád könyörgésére és imádságára, oh én Uram Istennem, meghallgatván kiáltását és könyörgését, a melylyel könyörög a te szolgád előttem! **20** Hogy a te szemeid éjjel és nappal figyelmezzenek e házra, e helyre, a melyről azt mondottad, hogy nevedet abba helyezénd, meghallgatván könyörgését a te szolgádnak, a mikor e helyen könyörögne. **21** Hallgasd meg azért a te szolgádnak és a te népednek Izráelnek könyörgését, a mikor könyörögni fognak e helyen; hallgasd meg a te mennyei lakhelyedből, és meghallgatván őket, légy kegyelmes! **22** Mikor valaki vétkezéndik felebarátja ellen, és esküre köteleztetik, hogy megesküdjék, és ő ide jó, megesküszik oltárod előtt ebben a házban, **23** Te hallgasd meg a mennyből és vidd véghez, és tégy igaz ítéletet a te szolgád között, az istentelent megbüntetvén, fejére fordítván az ő újtát; és az igazat megigazítván, megfizetvén néki az ő igazsága szerint. **24** Mikor pedig megveretetik a te néped, az Izráel az ő elleniségeitől, mivel te ellened vétkeztek; és hozzád visszatérve vallást tesznek a te nevedről, könyörögnek és imádkoznak te előttem e házban: **25** Te hallgasd meg a mennyből, és bocsásd meg a te népednek, az Izráelnek búnét, és hozzá vissza őket arra a földre, a melyet adtál nékik és az ő atyáknak. **26** Mikor az ég berekesztetik és nem lészen eső, mivel vétkeztek te ellened; és imádkozni fognak e helyen és vallást tesznek a te nevedről és megtérnek bűneikből, mert te sanyargatod őket: **27** Te hallgasd meg a mennyből, és légy kegyelmes a te szolgádnak és a te népednek, az Izráelnek; minekutána őket megtanítandó az igaz útra, a melyen járanak; és adj esőt a te földedre, a melyet adtál a te népednek örökségül. **28** Éhség ha lesz a földön, ha döghalál, aszály, ragya, sáska, cserebogár; ha az ő ellenisége szorongatja az ő birodalmának földében; ha bármiféle csapás és nyomorúság jövend reájok: **29** A ki akkor könyörög és imádkozik, legyen az bárki; vagy a te néped, az Izráel, ha elismeri kiki az ő csapását és fájdalmát, és kezeit a házban kiterjeszténdi: **30** Te hallgasd meg a mennyből, a te lakhelyedből és légy kegyelmes, és kinek-kinek fizess az ő útai szerint, a mint megismered az ő szívét, mert egyedül csak te ismered az emberek fiainak szívét; **31** Hogy féljenek téged, járván a te útaidon, míg élnek e föld színén, a melyet adtál volt a mi atyáinknak. **32** Sőt még az idegent is, a ki nem a te néped, az Izráel közül való, ha eljövend messze földről a te nagy nevedért és a te hatalmas kezedért és a te kiterjesztett karodért, mikor ide jutván, könyörögnek e házban: **33** Te hallgasd meg a mennyből, a te lakóhelyedből, és add meg az idegenek mindazt, a miért könyörög hozzád, hogy megismerjék a földnek minden népei a te nevedet, és tisztelejnek téged úgy, mint a te néped, az Izráel, és ismerjék meg, hogy a te nevedről nevezették e ház, a melyet én építettem. **34** Ha a te néped hadba megy ki az ő ellenisége ellen az úton, a melyen elbocsátod őket; ha könyörögnek, hozzád fordulván e város felé, a melyet választottál magadnak, és e ház felé, a melyet a te nevednek építettem: **35** Te hallgasd meg az égből az ő könyörgésöket és imádságukat, és szerezz nékik igazságot. **36** Ha vétkeznek ellened (mert nincsen ember, a ki

nem vételeknek) és reájok meharagudván, az ellenség kezébe adányod és őket fogásba viendik azok, a kiktől megfogattak, messze földre vagy közelre, 37 És ha az idegen földön, ahol fogva tartatnak, magokba szállnak, és megtérvén, az ő fogásuk helyén könnyörögnek hozzád, és ezt mondand ják: Vételekünk, hamisan és gonoszul cselekedtünk; 38 És megtérendenek te hozzád teljes szívökből és teljes lelkökből az ő fogásuk földében, ahol őket fogva tartják, és könnyörögnek hozzád, az ő földjüknek útja felé fordulva, a melyet adtál volt az ő atyáknak, és e város felé, a melyet választottál magadnak, és e ház felé, a melyet a te nevednek építettem: 39 Hallgasd meg akkor az ő könnyörögésöket és imádságukat a mennyből, a te lakhelyedről, és szerezz nékik igazságot, és bocsásd meg a te népednek, hogy ellened vételekett. 40 Most azért, oh én Istenem, legyenek a te szemeid nyitva és fülei legyenek figyelmesek a könnyörögésre ezen a helyen. 41 És most kelj fel, oh Úr Isten, a te nyugodalmadba, te és a te hatalmasságodnak látád! A te papjaid, oh Úr Isten, öltöztesse nek fel üdvösséggel, és a te szenteid örvendezzenek a jöbön. 42 Oh Úr Isten, ne utáld meg a te felkenetett királyod orczáját; emlékezzel meg Dávidhoz, a te szolgádhoz való nagy irgalmasságádról!

7 És mikor Salamon elvégezte a könnyörést, tűz szálla le az égből, és megemészti az egészen égőáldozatot és a véres áldozatot, és az Úr dicsősége betölte a házat, 2 Annyira, hogy még a papok sem mehettek be az Úr házába; mert az Úr dicsősége betölte az Úr házát. 3 És az Izráel fiai mindenjában látták, a mikor alászálla a tűz és az Úr dicsősége a házra, és arczzal leborulának a föld felé a padlózatra, s imádák és tisztelek az Urat, hogy jó és az ő kegyelme mindenrőkké való! 4 A király pedig és az egész nép áldoznak vala áldozatokat az Úr előtt. 5 Áldózék Salamon király áldozatot huszonkétezer ökörrrel és százhúszezer juhval; és ekképen szentelék fel az Úr házát a király és az egész nép. 6 A papok pedig foglalatosok valának az ő tisztőkben; a Léviták is az Úrnak minden zengő szerszámaival, a melyeket Dávid király készítetett, hogy az Urat dícsérível mely kezükbe adatott; a papok pedig trombitálának velük szemben, míg az egész Izráel ott áll. 7 És felszentelé Salamon a középső pitvar, a mely az Úrnak háza előtt vala; mert ott szerze égőáldozatokat és hálaadóáldozatok kövéreit; mert a rézoltárra, a melyet Salamon készítette, nem fér vala az égőáldozat, az ételáldozat és a hálaadóáldozat kövére. 8 És Salamon ünnepet szerze ebben az időben hétfájánig, és vele együtt az egész Izráel, nagy gyülekezet, mely összegyűlik Hámáttól fogva az Egyiptomi patakig. 9 A nyolcadik napon pedig gyülekezést tartanak, mert az oltár felszentelését hétfáján át végzik és az ünnepet is hétfáján. 10 A hetedik hónapnak huszonharmadik napján elbocsátá a népet sátoraiikba, vigan és megelégedve mindama jók felett, a melyeket cselekedett az Úr Dáviddal, Salamonnal és az ő népével Izráellel. 11 És Salamon bevégezé az Úr házát és a királyi palotát, s minden, a mit magában elhatározott Salamon, hogy megcsinál az Úr házában és a maga házában; szerencsén bevégezé. 12 Megjelenék pedig az Úr Salamonnak azon éjjel, s monda néki: Meghallgattam a te könnyörögésedet, és e helyet magamnak áldozat házául

választottam. 13 Íme, a mikor az eget bezárandom, hogy ne legyen eső; és a mikor parancsolok a sáskának, hogy a földet megemészsze; vagy a mikor döghalált bocsátandok az én népemre: 14 És megalázza magát az én népem, a mely nevemről neveztetik, s könnyörög és keresi az én arcomat, és felhagy az ő bűnös életmódjával: én is meghallgatom őket a mennyből, megbocsátom bűneket, és megszabadítom földjüköt. 15 Most már az én szemeim nyitva lesznek, és füleim figyelmesek lesznek e helyen a könnyörögésre. 16 Most választottam és megszenteltem e házat, hogy az én nevem abban legyen mindenrőkké, és ott lesznek az én szemeim és az én szívem mindenkor. 17 És ha te előttem járándasz, a mint járt Dávid, a te atyád, úgy cselekedvén mindenekben, a mint neked megparancsoltam, s az én rendelésimet és ítéletimet megtartandod: 18 Megerősítöm a te birodalma trónját, a mint megigértem volt Dávidnak, a te atyádnak, mondva: Nem vétetik el a te nemzetiségedből való feríti az Izráel királyiszékiből. 19 De hogyha ti elszakadtok, s rendelésimet és parancsaimat, a melyeket előtökbe addam, elhagyjátok, s elmenvén, idegen isteneknek szolgálandotok és azok előtt meghajoltok: 20 Kiszaggatom őket az én földemből, a melyet adtam volt nékik: és ezt a házat, a melyet az én nevemnek szenteltem, orczám elől elvetem; tanulságul és példabeszédül adom őket minden nemzetiségnak. 21 És ezen a házon, a mely felséges vala, minden elmenő álmlélik fog, és azt mondja: Miért cselekedett így az Úr ezzel az országgal és ezzel a házzal? 22 És azt felelik: Azért, mert elhagyták az Urat, atyáik Istenét, a ki őket kihozta volt Egyiptom földéből, és idegen istenekhez hajlottak, azokat imádták és azoknak szolgáltak; azért hozta reájok minden veszedelmet.

8 Lón pedig húsz esztendő mulva, a mi alatt Salamon megépíté az Úr házát és a maga palotáját: 2 Azokat a városokat, a melyeket Hirám adott Salamonnak, megépíté Salamon, és Izráel fiait telepíté oda. 3 Azután elméne Salamon Hámát-Sobába és azt hatalmába keríté. 4 És megépíté Tádmort a pusztában, és minden kincstartó városokat, a melyeket Hámában épített. 5 Annakfelette minden felső, minden alsó Bethoront megépíté s megerősíté városokká tette köfalakkal, kapukkal és zárokkal. 6 És Baalátot, s a tárházk minden városait, a melyek Salamonéi valának, a szekereknek és a lovagoknak minden városait; és minden, a mihez Salamonnak kedve volt, megépíté Jeruzsálemben, a Libánuson és az ő egész birodalmának földén. 7 Mindazt a népet, a mely megmaradt a Hitteusok közül, az Emoreusok, Perizeusok, Hirveusok és a Jebuseusok közül, a kik nem az Izráel közül valók; 8 Hanem azoknak fiai közül, a kik azon a földön ő utánok maradtak volt, a kiket az Izráel fiai ki nem irthattak, azokat Salamon adófizetőkké tevé mind e mai napig. 9 De az Izráel fiai közül Salamon senkit nem tett szolgává az ő külső dolgaiban; mert ezek hadakozó ferífiak voltak, és az ő hadnagynak vezérei, s szekereinek és lovagjainak vezérei. 10 Azok, a Salamon király seregeinek vezérei, kétszázötvenen valának, a kik uralkodnak vala a népen. 11 És felvité Salamon a Faraó leányát a Dávid városából a házba, a melyet néki épített vala; mert ezt mondá: Nem lakhatik

az én feleségem az Izráel királyának, Dávidnak házában; mert szentséges hely az, mivel az Úr ládája abba vitetett. **12** Akkor égőaldozatokat áldozék Salamon az Úrnak az Úr oltárán, a melyet raktatott vala a tornácz előtt; **13** Naponként áldozának azon, Mózes parancsolata szerint, szombatonakon, a hónapok első napjain, és évenként a főünnepeken háromszor; tudniliuk a kovásztalan kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén és a sátorok ünnepén. **14** És elrendelé az ő atyának, Dávidnak rendelése szerint a papok tisztét az ő szolgálatjokban, a Lévitákat is az ő tisztök szerint, hogy dicsérnék az Istenet és szolgálhának a papok mellett naponként; az ajtónállókat is, az ő csoportjaik szerint minden kapuhoz, mert így volt az Isten emberének, Dávidnak parancsolata. **15** És nem tértek el a király parancsolatjától, a melyet parancsolt vala a papoknak és Lévitáknak minden dolog és a kincsek felől. **16** Ilyen módon bevégződött Salamonnak minden munkája azon naptól, a mikor az Úr házának alapját letették, annak befejezéséig, a mikor immár az Úr háza elkészült. **17** Azután elméne Salamon Esiongáberre és Elótba, a mely a tenger partján, Edom földén volt. **18** És küldte Hirám az ő szolgái által néki hajókat és szolgákat, a kik a tengeren jártasok valának, a kik menének a Salamon szolgáival együtt Ofirba, honnan négysszázötven tálentom aranyat hozának és vivék Salamon királynak.

9 A Séba királynéasszonya pedig hallván Salamon hírért, eljöve, hogy megkísérte Salamont nehéz kérdésekkel, Jeruzsálemben, igen nagy sereggel és tevékkel, a melyek hoznak vala fűszereket, igen sok aranyat és drágaköveket; és Salamonhoz méne, és beszélt vele mindenkről, a melyek szívén voltak. **2** És Salamon megfelelt minden beszédeire, mert semmi sem volt Salamon elői elrejtve, a melyet meg nem mondhatott volna néki. **3** És mikor látta Séba királynéasszonya Salamon bölcseségét és a házat, a melyet épített vala; **4** És az ő asztalának étkeit, szolgáinak lakását és hivatalnokainak állását és öltözékeit, pohárnokait s azoknak öltözékeit, és az ő áldozatát, a melyivel az Úrnak házában áldozott: a lelekzete is elállott. **5** És monda a királynak: Mind igaz volt, a mit hallottam volt az én lakóföldemben a te dolgaidról és bölcseségedről; **6** De hinni sem akartam azoknak beszédeit, míg én magam el nem jöttem és szememmel nem láttam. És íme nékem a felét sem beszélték el a te bölcseséged nagyságának; felülmúltad a hírt, a melyet hallottam. **7** Boldogok a te embereid és boldogok ezek a te szolgáid, a kik szüntelen udvarlanak néked, hogy hallhatják a te bölcseségedet! **8** Legyen az Úr, a te Istened áldott, a ki téged annyira szerettet, hogy az ő székébe helyezett, hogy lennél az Úrnak, a te Istenednek királya; mivel a te Istened szerette Izráelt, hogy megerősítse őt mindenrőkkel, azért tett téged királytá felettes, hogy szolgáltass itéletet és igazságot. **9** És ada a királynak százhúszt tálentom aranyat és felette sok fűszerszámot és drágaköveket. Nem is volt több olyan fűszerszám, mint a milyet Séba királynéasszonya ada Salamon királynak. **10** És Hirám szolgái is és Salamon szolgái is, a kik hoztak vala aranyat Ofirból; hoztak ébenfát és drágaköveket is. **11** És csinálna a király az ébenfából lépcsőket az Úr házába és a király házába, s cziterákat és lantokat az éneklőknek. Ezekhez

hasonlókat nem láttak azelőtt Júda országában. **12** Salamon király pedig ada a Séba királynéasszonyának minden, a mit csak kívánt és kért tőle, azonkvül, a mit ő a királynak hozott. Azután megtére és méne az ő földébe mind ő, mind az ő szolgái. **13** Vala pedig mértéke az aranynak, a mely esztendőnként bejő vala Salamonnak, hatszázhatvanhat tálentom arany, **14** Azonkvül, a mit hoznak vala a kalmárok és kereskedők; de még Arábia minden királyai és annak a földnek fejedelmei és hoznak vala aranyat és ezüstöt Salamonnak. **15** És csináltatta Salamon király kétszáz paizst vert aranyból, mindenik paizsra hatszáz vert arany siklus ment fel. **16** Háromszáz kerek paizst is vert aranyból; mindenik paizsra háromszáz arany siklus megy vala, a melyeket a király helyeztette a Libánon erdejének házába. **17** És csináltattat a király egy nagy királyiszéket elefántcsontból, és beborítta azt finom aranynyal. **18** Hat lépcsője volt a széknek, és arany zsámolya a székhez erősítve, és támaszai valának mindenkét felől az ülés mellett, és két oroszlán állott a karok mellett. **19** És tizenkét oroszlán áll vala ott a hat lépcson mindenkét felől. Senki soha olyant nem csinált egyetlen országban sem. **20** És Salamon királynak összes ivóedényei aranyból valának; a Libánon erdő házának is összes edényei tiszta aranyból valának; nem vala az ezüstnek semmi becse a Salamon idejében; **21** Mert hajói voltak a királynak, a melyek Társisba jártak a Hirám szolgával együtt. minden három esztendőben egyszer menének a hajók Társisba, honnan aranyat, ezüstöt, elefántcsontot, majmokat és pávákat hoznak vala. **22** És felülmúlt Salamon király e földnek minden királyait gazdagságban és bölcseségen. **23** És e földnek minden királyai kivánnak vala szembe lenni Salamonnal, hogy hallhatnák az ő bölcseségét, a melyet Isten adott vala az ő szívébe. **24** És azok mindenjában ajándékot visznak vala néki, arany és ezüst edényeket, ruhákat, fegyvert, fűszerszámoskat, lovakat és öszvéretet esztendőnként. **25** És Salamonnak négyezer lóistállói, szekerei és tizenkétezer lovagjai valának, a kiket helyeztette a szekerek városaiba és a király mellé Jeruzsálemben. **26** És uralkodó vala minden király felett az Eufrátes folyóvíztől a Filiszteusok földéig és az Egyiptom határáig. **27** És a király Jeruzsálemben olyanná tev az ezüstöt, mint a köveket, és a cédrusfákat úgy elszaporítá, mint a vad fugékafat, a melyek nevednek a mezőségen bőséggel. **28** Hordnak vala pedig Salamonnak lovakat Egyiptomból és minden országból. **29** Salamonnak egyéb dolgai, úgy az elsők, mint az utolsók, vagy nem írattak-é meg a Nátián próféta könyvében, és a Silóbeli Ahija prófécijában, és Jehdó prófétának Jeroboám ellen, a Nébát fia ellen írt látásaiban? **30** És uralkodék Salamon Jeruzsálemben az egész Izráel felett negyven esztendeig. **31** És elaluvék Salamon az ő atyáival egyetemben, és eltemeték őt az ő atyának, Dávidnak városában, és uralkodék helyette az ő fia, Roboám.

10 Elméne Roboám Síkembe; mert Síkembe gyűlt vala az egész Izráel, hogy őt királytá választanák. **2** Lőn pedig, mikor ezt meghallotta Jeroboám, a Nébát fia, aki akkor Egyiptomban vala; mert oda futott volt Salamon király elől, visszatérre Jeroboám Egyiptomból. **3** És hozzáküldvén, elhivaták őt. Eljöve azért Jeroboám és az egész Izráel, és szólának

Roboámnak, mondván: 4 A te atyád igen megnehezítette a mi igánkat, de te most könnyebbítsd meg atyádnak kemény szolgálatait és az Ő nehéz igáját, a melyet reánk vetett, és szolgálunk néked. 5 És monda nékik: Harmadnapig gondolkodom róla, azután jöjjetek hozzáim. Elméne azért a nép. 6 És tanácskozak Roboám király a vén emberekkel, a kik Salamon előtt az Ő atyja előtt állottak vala életében, mondván: Mit tanácsoltok, mit válaszoljak e népnek? 7 És azok ekképen szólának: Ha javára leendesz ennek a népnek, s kedvezel nékik és jó szóval beszélsz hozzájok; akkor te szolgáid lesznek mindenkor. 8 De Ő megvetette a vének tanácsát, a melyet néki tanácsoltak, és tanácsot tarta az ifjakkal, a kik Ő vele nevekedtek volt fel és néki udvaroltak. 9 És monda azoknak: Ti micsoda tanácsot adtok, hogy választ adjunk e népnek, a kik nékem így szólának: Könnyebbítsd meg az igát, a melyet a te atyád reánk vetett. 10 Akkor felelénk az ifjak, a kik Ő vele együtt nevekedtek vala, mondván: Így szólj a népnek, a mely szölván néked, azt mondja: A te atyád megnehezítette a mi igánkat, te pedig könnyebbítsd meg nékünk; így szólj nékik: Az én legkisebb ujjam erősebb atyám derekánál; 11 Most azért, ha az én atyám nehéz igát vetett reátkat, én még nehezebbé teszem igátokat; ha az én atyám ostorral vert titeket, én skorpiókkal. 12 És elméne Jeroboám és az egész nép Roboámhöz harmadnap, a mint a király meghagyta, ezt mondván: Jöjjetek hozzáim harmadnapon. 13 És a király kemény választ adott nékik, megvetve Roboám király a vének tanácsát. 14 És az ifjak tanácsa szerint szóla nékik, mondván: Ha az én atyám megnehezítette a ti igátokat, én még nehezebbé teszem azt; ha az én atyám ostorral vert titeket, én skorpiókkal. 15 És a király nem hallgatá meg a népet; mert ezt az Úr fordította ekként, hogy megerősítene az Úr az Ő beszédét, a melyet szólott vala a Silóbeli Ahija által Jeroboámnak, a Nébát fiának. 16 Mikor pedig az egész Izráel láta, hogy nem hallgatá meg őket a király, felel a nép a királynak, mondván: Micsoda részünk van nékünk Dávidban! Nincsen nékünk örökségünk az Isai fiában! Menj el a te hajlékidba, oh Izráel! Ám viseld gondját a te házadnak, oh Dávid! Elméne azért hajlékiba az egész Izráel; 17 Úgy, hogy Roboám csak azokon az Izráel fiain uralkodék, a kik Júda városaiban laktak. 18 És mikor elküldé Roboám Adorámot, az adószedőt, megkövezék Őt Izráel fiai, és meghala; Roboám király pedig siete szekerébe ülni, hogy Jeruzsálembe szaladjon. 19 Így szakada el az Izráel népe a Dávid házától, mind e mai napig.

11 Méne azért Roboám Jeruzsálembe, és összegyűjté a Júda és Benjámin házát, száznyolczvanezer válogatott hadviselőket, hogy hadakoznának Izráel ellen, és visszanyernék az országot Roboámnak. 2 Szóla pedig az Úr Semájának, az Isten emberének, mondván: 3 Mondd meg Roboámnak, Salamon fiának, Júda királyának és az egész Izráelnek Júdában és Benjáminban, így szólvan: 4 Ezt mondja az Úr: Ne menjetek fel és ne hadakozzatok atyátkfai ellen; térjetek meg ki-ki a maga házába, mert én tölem lett e dolog. És engedének az Úr szavának, és megtérének a helyett, hogy Jeroboám ellen mennének. 5 Lakozék azért Roboám Jeruzsálemben, és megerősíté a városokat Júdában. 6 Így megépíté Bethlehemet, Etámot és Tékoát, 7 Bethsúrt, Sókót és Adullámot, 8 Gátot,

Marésát és Zifet, 9 Adoráimot, Lákist és Azekát, 10 Sorát, Ajalont és Hebront, melyek erős városok valának Júdában és Benjáminban. 11 És mikor megerősítette ez erősségeket, helyezett azokba előljárókat és szerze tárházakat eleségnak és bornak és olajnak. 12 És mindenik városban szerze paizsokat és kopjákat, és rendkívül megerősíté azokat. És az övé lón Júda és Benjámin. 13 Továbbá a papok és a Léviták, a kik az egész Izráelben valának, Ő hozzá csatlakozának minden őt határukhoz; 14 Mert a Léviták elhagyta az Ő faluikat és jóságukat, és Júdába és Jeruzsálembe menének, mert kiúzte vala őket Jeroboám és az Ő fiai, hogy az Úrnak ne szolgálnának. 15 És rendele magának papokat a magaslatokhoz, a bakokhoz és a borjúkhoz, a melyeket csináltatott vala. 16 És utánuk Izráel minden nemzetisége közül azok, a kik szívük szerint keresték az Urat, Izráelnek Istenét, menének Jeruzsálembe, hogy áldoznának az Úrnak, az Ő atyáik Istenének. 17 És megerősíték Júda országát, és megerősíték Roboámot, a Salamon fiát három esztendeig; mert három esztendeig járanak Dávidnak és Salamonnak útján. 18 És feleségül vevé Roboám Mahalátát, Jérímotnak, a Dávid fiának leányát és Abihait, Eliábnak, az Isai fiának leányát, 19 A ki szüle néki fiakat: Jeust, Semáriát és Zahámot, 20 És Ő utána vevé Maakát, az Absolon leányát, a ki szülé néki Abiját, Attait, Zizát és Selómítot. 21 Legjobban szereté pedig Roboám Maakát, az Absolon leányát minden feleségei és ágyasai között; mert tizenennyolc felesége és hatvan ágyasa volt. És nemze huszonnyolc fiút és hatvan leányt. 22 És Roboám Abiját, a Maaka fiát tette testvérei között vezérré és előljáróvá, mert Ő akará királytára tenni. 23 És okosan gondolkodván, szétszóta fiait mind Júda és Benjámin földén a megerősített városokba, a kiknek bőségesen adott eleséget és sok feleséget szerzett számukra.

12 Lón pedig, mikor Roboám az Ő királyságát megszilárdította és abban megerősödött: elhagya az Úr törvényét, és vele együtt az egész Izráel. 2 Azért a Roboám királyságának ötödik esztendjeiben feljöve Sésák, az egyiptomi király Jeruzsálem ellen, (mert az Úr ellen vétkezének). 3 Ezerkétszáz fegyveres szekérrel és hatvanezer lovaggal, és megszámlálhatlan vala a nép, a mely vele Égyiptomból feljött, a Libiabeliekkel, Sukkeusokkal és Szerecsenekkel; 4 És elfoglalá Júdának erős városait, azután méne Jeruzsálem alá. 5 Akkor Semája próféta méne Roboámhöz és a Júda fejedelemhez, a kik Jeruzsálembe gyűlik össze Sésáktól való féltőkben, és monda nékik: Ezt mondja az Úr: Mivel ti engem elhagytatok, én is a Sésák kezébe bocsátlok titeket. 6 Akkor megalázák magokat az Izráel fejedelei és a király, s mondának: Az Úr igaz! 7 És mikor az Úr lássa, hogy megalázták magokat, ekképen szóla az Úr Semája prófétának: Megalázták magokat, nem vesztem el őket, hanem némi szabadulást szerzek nékik, és nem ontom ki az én haragomat Jeruzsálem ellen Sésák által; 8 Mindazáltal szolgái lesznek néki, hogy megtudják a különbséget az én szolgálatom és más országok királyságainak szolgálatai között. 9 Feljöve azért Sésák, az egyiptomi király Jeruzsálem ellen, és elvívé az Úr házának kincsét, s a király házának kincsét; mindeneket elvívé; az arany paizsokat is elvívé, a melyeket Salamon csináltatott

vala. 10 Ezek helyett Roboám király rézpaizsokat csináltata, és bízásokat a gyalogosok fejedelmek kezére, a kikőrök a király házának ajtaját. 11 És mikor a király felmegy az Úrházába, mennek a gyalogosok is, és felviszik azokat, s azután visszahozzák a gyalogosok szobájába. 12 Mikor azért megalázta magát Roboám, eltávozék az Úr haragja Őről, hogy meg ne semmisülne mindenestől, mert Júdában is volt még jó dolog. 13 Megerősödék azért Roboám király Jeruzsálemben és uralkodék; mert negyvenegy esztendős vala Roboám, mikor uralkodni kezdett volt, és tizenhét esztendeig uralkodék Jeruzsálemben, a városban, a melyet az Úr választott vala az Izráel minden nemzetiségei közül, hogy ott helyhezesse az Ő nevét; és az Ő anyjának neve vala Naáma, a ki Ammonita volt. 14 Cselekedék pedig gonoszt, mert az Urat szíve szerint keresni nem akará. 15 Roboámnak pedig első és utolsó dolgai avagy nincsenek-é megírva a Semája próféta könyvében, és Iddónak, a látnoknak könyvében, a nemzetiségi lajstromban? És hadakozás volt Roboám és Jeroboám között egész éltökben. 16 És elaluvék Roboám az Ő atyáival, és eltemették a Dávid városában; és uralkodék az Ő fia, Abija, helyette.

13 Jeroboám királynak tizenyolcadván esztendejében kezde uralkodni Abija Júdában. 2 Háróm esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. Az Ő anyjának neve Mikája vala, a ki a Gibeából való Uriel leánya. És Abija és Jeroboám között háború vala. 3 Azért felkészülte Abija a háborúra négyszázezer válogatott harcosból álló sereggel; és Jeroboám vele szembeszállott nyolcszázezer válogatott harcosból álló sereggel. 4 Akkor felállta Abija a Semáraim hegycsúcsának tetején, a mely az Efraim hegységében vala, és mondta: Hallgassátok meg szómat, Jeroboám és az egész Izráel! 5 Avagy nem kellene-é néktek meggyondolnatom, hogy az Úr, az Izráel Istene Dávidnak adta volt a királyságot Izráel felett örökre; néki és fiainak, sónak szövetsége által? 6 Mindazáltal felkelle Jeroboám, a Nébát fia, Salamonnak, a Dávid fiának szolgájára, és támada az Ő uralma ellen; 7 Azután gyűlnek Ő hozzá a haszonlóságban emberek, Beliál fiai, a kik ellene szürgöltek Roboámnak, a Salamon fiának, mikor Roboám gyermek és férénk szívű volt, és azok ellen magát nem oltalmazhatta. 8 És most azt gondoljátok, hogy ti ellene állhattok az Úr királyságának, a mely a Dávid fiainak kezében van, mivel sokan vagytok, s veletek vannak az aranyborjúk is, a melyeket Jeroboám öntöttetett néktek isteneik gyanánt. 9 Avagy nem ti ūztek-é el az Úrnak papjait, az Áron fiait és a Lévitákat? És nem ti szerzettetek-é magatoknak papokat, mint egyéb országoknak nemzetiségei, akárkit, a ki az Ő szolgálatjának felszentelésére egy gyermeked tulokkal és hétkossal előtt, és lett a bálványok papja, a melyek nem istenek. 10 Mi mellettünk van pedig az Úr, a mi Istenünk, a kit mi el nem hagytunk; a papok pedig, a kik az Úrnak szolgálnak, az Áron fiai, és vannak Léviták, a kik forgolódnak az Ő tisztekben. 11 És áldoznak az Úrnak őrölődözött minden reggel és minden estve, és füstölődözött, és a kenyérnek a tiszta asztalra való tételére és az arany gyertyatartóra, szövétnekeivel egybe gondot viselnek, megyűjtiván azokat minden estve; mert mi megtartjuk az Úrnak, a mi Istenünknek rendelését; ti pedig elhagytatok őt. 12 Azért

íme mi velünk van az Isten vezér gyanánt, és az Ő papjai a riadó körtökkel, hogy ti ellenetek körtöljenek. Izráel fiai! Ne harcoljatok az Úr ellen, a ti atyáitok Istene ellen, mert nem lesztek szerencsések! 13 Jeroboám pedig lest vetett ellenök, hogy hárük mögé kerüljön, s ilyen módon Júda előtt is Ő legyenek, hárük mögött is a les. 14 Látván pedig Júda, hogy íme mind elől, mind hátról megtámadtatának: kiáltanak az Úrhoz, a papok pedig trombitálnak vala a trombitákkal. 15 És kiáltanak Júda férifai; és mikor kiáltanak a Júda férifai, az Isten megveré Jeroboámot és az egész Izráelt, Abija és Júda előtt. 16 És az Izráel fiai menekülnek Júda elől, de az Isten kezükbe adá őket; 17 Mert megveré őket Abija és az Ő népe nagy csapással, úgyannyira, hogy az Izráeliták közül seb miatt ötszáz ezer válogatott férfi esett el. 18 És ilyen módon aláztatának meg az Izráel fiai abban az időben; Júda fiai pedig megerősödnek, mert ők az Úrra, az Ő atyáik Istenére támaszkodtak volt. 19 És üldözé Abija Jeroboámot, és elfoglala Ő tőle egynéhány várost, Béthelt és annak faluit, Jésanát és annak faluit, s Efravint és annak faluit. 20 És nem jutott többé erőhöz Jeroboám Abija idejében, hanem megveré őt az Úr, és meghala. 21 Abija pedig hatalmassá lón, és vett vala magának tizennégy feleséget, a kiktől nemze huszonkét fiút és tizenhat leányt. 22 Abijának pedig több dolgai, útai és beszédei megírattak az Iddó próféta könyvében.

14 Elaluvék pedig Abija az Ő atyáival, és eltemették őt a Dávid városában, s uralkodék helyette az Ő fia, Asa, a kinek idejében tíz esztendeig volt békesség a földön. 2 És Asa minden cselekedé, a mi jó és igaz vala az Úr előtt, az Ő Istene előtt; 3 Elrontá az idegen istenek oltárait és a magaslatokat; a bálványokat eltöröté, és az Aserákat kivágatá; 4 És megparancsolá Júdának, hogy az Urat, az Ő atyáik Istenét keressék, és cselekedjék az Isten törvényét és parancsolatját. 5 Kipusztítá Júda minden városaiból a magaslatokat és a naposzlopokat, és az ország csendes lón alatta. 6 És építettet megerősített városokat Júdában, mivelhogy nyugodalomban volt a föld, és senki sem folytatott ellene háborút azokban az esztendőkben, mert az Úr nyugodalmat adott vala néki. 7 Mert ezt mondja vala Júdának: Építsük meg a városokat és vegyük körül kerítéssel, tornyokkal, kapukkal, zárokkal, míg a föld birodalmunkban van; mert megkerestük az Urat, a mi Istenünket, megkerestük és nyugodalmat adott nékünk minden felől. Azért építének és lón jó előmenetelök. 8 Vala pedig az Asa serege, a mely paizst és kopját visel vala, Júdából háromszázezer; és Benjáminból paizst viselők és kézivesek kétszáznyolc vanezeren valának; mindezek erős vitézek. 9 És kijöve Ő ellenök a szerecsen Zéráh, ezerszer ezer emberrel és háromszáz szekérrel, és méne Marésáig. 10 Kiméne Asa is Ő ellene, és viadalhoz készülének a Sefáta völgyben, Marésa mellett. 11 Akkor kiáltta Asa az Úrhoz, az Ő Istenéhez, és mondta: Oh Uram, nincs különbég előtted a sok között és az erő nélküli való között, hogy megsegítsed! Segélj meg minket, oh mi Uram Istenünk, mert benned bízunk, és a te nevedben jöttünk e sokaság ellen! oh Uram, te vagy a mi Istenünk, ne vegyen ember te rajtad erőt. 12 Megveré azért az Úr a szerecseneket Asa és Júda előtt, és elfutának a szerecsenek. 13 És üldözé

őket Asa az ő seregével Gerárig, és elhullának a szerecsenek közül sokan, hogy közülök senki sem marada életben, mert leverettek az Úr előtt és az ő serege előtt; és hozának nagy zsákmányt. 14 És Gérár környékén elpusztítának minden várost, mert az Úrtól való rettegés szállotta meg őket. És a városokat mind feldúlták, mivelhogy sok ragadomány vala azokban. 15 A barmok tanyát is lerombolták, és sok juhot és tevét elhajtának, s úgy térték vissza Jeruzsálemben.

15 És Azáriást, az Obed fiát felindítá az Isten lelke: 2 A ki Asa előlépett, és mondta: Hallgassatok meg engem, Asa s egész Júda és Benjámin! Az Úr van veletek, ha ti is ő vele lesztek; ha őt keresénditek, megtaláljátok; de ha őt elhagyádjátok, ő is elhagy titeket. 3 Sok ideje, hogy Izráel az igaz Isten nélküli, tanító pap nélküli, és törvény nélküli van. 4 Ha megtért volna az ő nyomorúságában az Úrhoz, Izráel Istenéhez: megtalálták volna azok, a kik őt keresik. 5 De ezekben az időkben nincs békessége sem a kimenőnek, sem a hazajövőnek, mivelhogy nagy a nyomorúsága mindazoknak, a kik e földön laknak; 6 Annyira, hogy egy nemzetseg a másik nemzetsegét és egyik város a másik várost elpusztítja; mert az Isten gyötéri őket minden sanyarúsággal. 7 Ti azért bátorságosok legyetek, kezeiteket le ne ereszszétek, mert a ti munkátoknak jutalma van. 8 Mikor pedig Asa meghallotta e beszédeket és az Obed prófétának prófécziáját, megbátorodék, és elpusztítta a Júda és Benjámin földéről mindenestől a bálványokat, a városokból is, a melyeket elfoglalt az Efraim hegységén, és megújítá az Úr oltárát is, a mely az Úr tornáca előtt volt. 9 És összegyűjté az egész Júda és Benjámin nemzetsegét és azokat, a kik jövevények valának köztök az Efraim, Manasse és Simeon nemzetsegéből; mert az Izráel nemzetsegéből sokan csatlakozának ő hozzá, látván, hogy az Úr, az ő Isten, ő vele volt. 10 Összegyűlénak azért Jeruzsálemben a harmadik hónapban, Asa királyságának tizenötödik esztendjejében. 11 És áldozának az Úrnak azon a napon a nyert zsákmányból hétszáz ökörrel és hétezer juhval; 12 És fogadást tettek, hogy ezután az Urat, az ő atyáik Istenét teljes szívvel és teljes lélekkel fogják keresni. 13 És ha valaki nem keresné az Urat, az Izráel Istenét, megölettek kicsintytől fogva nagyig, úgy a férfi, mint az asszony. 14 És megesküvének az Úrnak felszóval, kiáltással, trombita- és kürtszókkal. 15 És örvendezett az egész Júda az eskű felett; mert teljes szívökből esküdték, és egyenlő akarattal keresték az Urat; és megtaláltaték általuk, és az Úr nyugodalmat szerzé nékik minden felől. 16 De még Maakát, Asa király anyját is megfosztta a királynésgártól, mivel egy izsónyú bálványt emelt vala Aserának, és Asa elrontá és összetörte annak izsónyú bálványát, és a Kedron patakjánál megégetté. 17 Jóllehet Izráelből a magaslatokat nem irtották ki, mindazáltal Asának tiszta szíve vala egész életében. 18 És bevíve az Isten házába, a mit atya és ő megszentelének, ezüstöt, aranyat és edényeket. 19 És nem volt háború Asa királyságának harminczötödik esztendjejéig.

16 Asa király uralkodásának harminczhatodik esztendjejében feljöve Baása, az Izráel királya Júda ellen, és megépíté Rámát, hogy ne engedjen senkit se kimenni, se bemenni Asához

a Júda királyához. 2 De Asa az Úrnak és a királynak tárházából hoza ki ezüstöt, aranyat, és küldé azt Benhadádnak, a Siriabeli királynak, a ki lakik vala Damaskusban, mondván: 3 Szövetség van köztem és te közötted, a mint az én atyám és a te atyád között is volt azelőtt. Íme küldök néked ezüstöt és aranyat. Menj el, bontsd fel a te szövetségedet Baásával, az Izráel királyával, hogy távozzék el tőlem. 4 És engedvén Benhadád Asa királynak, elküldé az ő seregének vezéreit Izráel városai ellen, és bevezéve Ijont, Dánt, Abelmáimat és Nafthali minden kincses városait. 5 A mit mikor meghallott Baásá, abbanhangya Ráma építését és megszünteté munkáját. 6 Akkor Asa király felvezé az egész Júda népéét, és Rámából a köveket és a fákat mind elhordák, a melyekkel Baása a várost épít vala, és azokból Gébát és Mispát építé. 7 Az időben méne Hanáni próféta Asához, a Júda királyához, és mondta néki: Mivel a Siriabeli királyban volt bizodalma, és nem az Úrban, a te Istenedben bízál: ezért szabadult meg a Siriabeli király hada a te kezedből. 8 Avagy nem vala-é a Szerecseneknek és a Libiabelieknek nagy seregök, felette sok szekereik és lovagjaik? Mindazáltal, mivel az Úrban volt bizodalma, kezedbe adá azokat; 9 Mert az Úr szemei forognak az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, a kik ő hozzá teljes szível ragaszkodnak; bolondul cselekedél ebben; azért mostantól kezdve háborúk lesznek te ellened. 10 Akkor megharaguvek Asa a prófétára, és veté őt a tömlöczházba, mert igen megharagudott vala e szóért reá; és ugyanakkor Asa a nép közül is sokat megnyomorítá. 11 De íme Asának mind első, mind utolsó dolgai meg vannak írva a Júda és az Izráel királyainak könyvében. 12 És megbetegedék Asa, királyságának harmincziklenczedik esztendjejében lábaira, annyira, hogy igen súlyos volt az ő betegsége; mindazáltal betegségében is nem az Urat keresé, hanem az orvosokat. 13 És elaluvék Asa az ő atyáival, és meghal a ő királyságának negyvenegyedik esztendjejében. 14 És eltemeték őt az ő sírjába, a melyet magának vágatott vala a Dávid városában; és helyezék őt az ágyba, a melyet megtöltének drága fűszerekkel, s kenőcscsé feldolgozott jó illatokkal, és érette felette nagy égést rendezének.

17 Uralkodék pedig ő helyette az ő fia, Jósafát, és megerősíté magát Izráel ellen. 2 És sereget helyezett Júda minden erős városaiba, és őrségeket helyezett Júda országába és Efraim városaiba, a melyeket az ő atya, Asa meghódított vala. 3 És az Úr Jósafáttal vala, mivel az ő atyának Dávidnak előbbi útán jára, és nem kere segítséget a bálványoktól, 4 Hanem az ő atyának Istenét kereste, és az ő parancsolatiban járt vala, és nem Izráelnek cselekedetei szerint. 5 Azért az Úr megerősíté a királyságot az ő kezében, és az egész Júda ada Jósafátnak ajándékot, s gazdagsága és dicsősége igen nagy volt. 6 És az ő szíve felemelkedett az Úr útjain, és még jobban kiürt Júdából a magaslatokat és az Aserákat. 7 Királyságának harmadik esztendjejében elküldé az ő vezérei közül Benhailát, Obádiást, Zakariást, Nétanéelt és Mikáját, hogy tanítsanak a Júda városaiban, 8 És velük Lévitákat: Semája, Nétiána, Zebádia, Asáel, Semirámót, Jónatán, Adónia, Tóbias és Tóbadónia Lévitákat, és velük Elisáma és Jórám papokat. 9 Tanítának azért Júdában, és az Úr törvényének

könyve velök vala, mikor jártak vala Júda városaiban, tanítván a népet. 10 Ezért az Úr igen megrettenttő a földnek minden országait, a melyek Júda körül valának, annyira, hogy nem merének Jósafát ellen hadakozni. 11 A Filiszteusoktól is hoznak vala Jósafátnak ajándékot és adópénzt; az Árabiabeliek is hoznak néki nyájakat, hétezerhétszáz kost és hétezerhétszáz bakot. 12 És Jósafát mindig nagyobb és hatalmasabb lón, és építé Júdában kastélyokat és tárházakat. 13 És sok munkája vala néki Júda városaiban, és erős hadakozó fériabkból álló serege volt Jeruzsálemben. 14 Ez pedig azoknak száma nemzetiségeik szerint: Júdában az ezredesek: Adna, a fővezér, és vele háromszázezer harcos. 15 Mellette Johanán volt a vezér, és vele kétszáznelyelcenzere ember. 16 Mellette Amásia, a Zikri fia, a ki magát szabadakaratjából az Úrnak kötelezte vala; és ő vele kétszázezer harcos. 17 A Benjámin nemzetégből vitéz harcos vala Eljada, és vele a kézivesek és paizsosok kétszázezeren. 18 Mellette Jóbzabád, és vele száznyolcenzere harczra felszerelve. 19 Ezek szolgálnak vala a királynak azokon kívül, a kiket a király egész Júdában a megerősített városokba helyezett.

18 Jósafátnak nagy gaudzsága és dicsősége vala. Ő súgorságot szerze Akhábbal. 2 Néhány esztendő mulva aláméne Akhábhoz Samariába, és levágatott Akháb az ő és a vele való nép számára sok juhot és ökröt, és rávette őt, hogy felmenjen vele Rámóth Gileádba. 3 Mert ezt mondá Akháb, az Izráel királya Jósafátnak, a Júda királyának: Feljösz-é velem Rámóth Gileádba? Felele néki, és monda: Úgy én, mint te; úgy az én népem, mint a te néped együtt lesz a harcban. 4 Azután monda Jósafát az Izráel királyának: Kérdezősködjél még ma az Úr beszéde után. 5 És összegyűjté az Izráel királya a prófétákat, mintegy négyszáz férfiút, és mondá nékik: Elmenjünk-é Rámóth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? Felelének: Menj el, és az Isten a király kezébe adj. 6 És monda Jósafát: Nincsen-é itt több prófétája az Úrnak, hogy attól is tudakozódhatnánk? 7 És monda az Izráel királya Jósafátnak: Van még egy férfiút, a ki által az Urat megkérdezhetjük, de én gyűlööm őt, mert soha nem jövendöl nékem jót, hanem minden csak rossztat; ez Mikeás, a Jimla fia. És monda Jósafát: Ne beszéljen így a király! 8 Szólíta azért az Izráel királya egyet az ő szolgái közül, és monda: Hívd ide hamar Mikeást, a Jimla fiát. 9 És az Izráel királya és Jósafát, a Júda királya ott ülnek vala, kiki az ő királyiszékében, királyi ruhákba öltözött; ott ülnek vala Samaria kapuja előtt, a térségen; és a próféták minden prófétának vala ő előttök. 10 Csináltatott vala pedig magának Sédékiás, a Kénaána fia vasszavarakat, és monda: Ezt mondja az Úr: Ezekkel ökleled a Sirabelieket, mígnem megemészedtők! 11 A többi próféták is mind ekképen jövendöltek, mondván: Menj fel Rámóth Gileád ellen, szerencsés leszel; mert azt az Úr a király kezébe adj. 12 A követ pedig, a ki elment volt, hogy elhívná Mikeást, szóla néki, mondván: Íme a próféták egyenlő akarattal jót jövendölnek a királynak; szólj, kérlek, te is úgy, mint azok közül egy, és jövendölj jót. 13 Akkor monda Mikeás: Él az Úr, hogy csak azt fogom mondani, a mit az én Istenem nékem mondand! 14 Mikor azért a király elé

jutott, akkor monda a király néki: Mikeás! elmenjünk-é Rámóth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? És monda: Menjetek el, és jó szerencsétek leszen, kezeteikbe adattattanak azok. 15 És monda a király néki: Hányszor esküdtessélek meg téged, hogy az igaznál egyebet ne mondj nékem az Úr nevében? 16 Akkor monda: Látám az egész Izráelt elszélevede a hegyeken, mint a juhokat, melyeknek pásztoruk nincsen. És azt mondá az Úr: Nincsen ezeknek urok. Térjen meg kiki az ő házahoz békességen. 17 És monda az Izráel királya Jósafátnak: Nemde nem megmondottam-é, hogy nem fog nékem jót jövendölni, hanem rossztat? 18 Ismét monda: Halljátok meg azért az Úr szavát. Látám az Urat ülni az ő királyiszékében, és az egész mennyei sereget jobb és balkeze felől mellette állani. 19 És monda az Úr: Kicsoda csalja meg Akhábot, az Izráel királyát, hogy felmenjen és elveszzen Rámóth Gileádban? És ki egyet, ki mászt szóla. 20 Akkor eljöve egy lélek, aki megállítva az Úr előtt, monda: Én akarom megcsalni őt. Az Úr pedig monda néki: Mimódon? 21 És felele: Kimegyek és leszek hazug lélek az ő összes prófétáit szájában. Monda azért: Csald meg és győzd meg, menj ki és cselekedjél úgy. 22 Íme azért most az Úr adta a hazugságnak lelkét ezen te prófétáid szájába, és az Úr szólott veszedelmes dolgot ellened. 23 Akkor oda lépett Sédékiás, a Kénaána fia, s arcuzl csapá Mikeást, és monda: Melyik úton távozott el az Úrnak lelke tőlem, hogy csak néked szólana? 24 Felele Mikeás: Íme megláttod magad azon a napon, a mikor egyik kamarából a másik kamarába mégy, hogy elrejtőzhessél. 25 Akkor monda az Izráel királya: Fogjátok meg Mikeást, és vigyétek Amonhoz, a város fejedelméhez, és Joáshoz, a király fiához. 26 És mondjátok: Ezt mondja a király: Vessétek őt a tömlöczbe, s tápláljátok őt a nyomorúság kenyérével és a nyomorúság vizével, míg békességgel megjövök. 27 És monda Mikeás: Ha békével térsz vissza, akkor nem az Úr szólott én általam. Ismét monda: Halljátok meg minden népek! 28 És felvonult az Izráel királya és Jósafát a Júda királya Rámóth Gileád ellen. 29 És monda az Izráel királya Jósafátnak: Ruhámat megváltoztatom, és úgy megyek a viadalra; te pedig öltözök fel ruhádba. És megváltoztatás az Izráel királya az ő ruháját, és menének viadalra. 30 Síria királya pedig meghagyta vala az ő szekerei fejedelmeinek, mondván: Ne harczojatok se kicsiny, se nagy ellen, hanem csak az Izráel királya ellen. 31 És a mikor meglátták a szekerek fejedelmei Jósafátot, mondának: Ez az Izráel király! És körülfigták őt, hogy legyőzzék. Akkor felkálta Jósafát, és az Úr megsegéllé őt, és az Isten azokat elfordítá tőle; 32 Mert mikor látták a szekerek fejedelmei, hogy nem az Izráel királya, ott hagyták. 33 Egy férfi pedig kifeszíté kézivét csak úgy találomra, és találá az Izráel királyát a pánczél és a kapocs között. És ő monda az ő kocsisának: Fordulj meg, és vígy ki engem a táborból, mert megsebesülttem. 34 És az ütközet minden erősebb lett azon a napon, és az Izráel királya az ő szekerében állott a Sirabeliek ellen estvéig, és naplementekor meghala.

19 Megtére pedig Jósafát, a Júda királya az ő házahoz Jeruzsálembé békével. 2 És eleibe méne Jéhu próféta, a Hanáni fia, és monda Jósafát királynak: Avagy az istentelennek kellett-é segítségül lenned, és az Úrnak gyűlölöйт szeretned? Ezért nagy az Úrnak haragja ellened. 3 Mindazáltal némi jó

dolog találtatott benned, hogy e földről kivágattad az Aserákat és az Istennek keresésére adtad magadat. **4** És Jósafát egy ideig Jeruzsálemben tartózkodék, azután pedig kiméne a nép közé, Beersebától fogva minden az Efraim hegységéig, és megtéríté őket az Úrhoz, az ő atyáknak Istenéhez; **5** És rendelete bírákat azon a földön, Júdának minden erős városaiba, városonként. **6** És monda a bíráknak: Jól meglássátok, a mit cselekesztek; mert nem ember nevében ítéltetek, hanem az Úrnak nevében, aki az ítéletben veletek lesz. **7** Azért az Úr félelme legyen rajtak, vigyázzatok arra, a mit tesztek; mert az Úrnál, a mi Istenünknel nincsen hamisság, sem személyválogatás, sem ajándékvétel. **8** Sőt Jeruzsálemben is beállítá nemelyeket Jósafát a Léviták, papok és az Izráel nemzetiségeiből való fejedelmek közül az Úr ítéletére és a perlekédésekre. És ők Jeruzsálembe visszatérének. **9** És meghagyá nézik, mondván: Iggy cselekedjetek az Úrnak felelémében hűséggel és tökéletes szível. **10** Ha valamely pert előtörökbe hoznak a ti atyátokfiai, a kik lakoznak az ő városaikban, emberhalál, törvény és parancsolat, a rendtartások és ítéletek miatt: intstelek őket, hogy ne vétkezzenek az Úr ellen, és ne szálljon reátko és a ti atyátokfiaira az Úr haragja. Iggy cselekedjetek és ne vétkezzetek.

11 És íme Amária pap lesz a fő ti köztetek az Úrnak minden dolgaiban; és Zebádia, az Ismáel fia lesz a Júda házának vezére a király minden dolgában; a Léviták is előláróitok lesznek. Legyetek azért erősek a ti tisztetekben és az Úr mellette lesz az igaznak.

20 És lón ezek után, eljövénék a Moáb fiai és Ammon fiai, és velük mások is az Ammoniták közül, Jósafát ellen, hogy hadakozzanak vele. **2** Eljövénék pedig a hírmondók, és megmondák Jósafátnak, mondván: A tenger túlsó részéről nagy sokaság jön ellened Siriából, és már Haséson-Tamárban vannak; ez az Engedi. **3** Megfelemlék azért Jósafát, és az Urat kezdt keresni és hirdete az egész Júda országában bőjtöt. **4** Azért felgyűlének a Júdabeliek, hogy az Úr segedelmét keressék, Júdának minden városaiból is jövénék, hogy az Urat megkeressék. **5** És megállá Jósafát Júda és Jeruzsálem gyülekezetiben, az Úr házában az új pitvar előtt; **6** És monda: Oh Uram, mi atyáink Istene! nem te vagy-é egyedül Isten a mennyben, aki uralkodol a pogányoknak minden országain? A te kezdenben van az erő és hatalom, és senki nincsen, aki ellened megállhatna. **7** Oh mi Istenünk! nem te úzéd-é ki e földnek lakóit a te néped az Izráel előtt, és nem te adád-é azt Ábrahámnak, a te barátod magvának mindörökké? **8** És lakának azon, és építettek azon a te nevednek szentséges hajléket, mondván: **9** A mikor veszedelem jövend mi reánk, háború, ítélet, dőghalál vagy éhség, megállunk e házban előttd (mert a te neved e házban van) és a mikor kiáltunk hozzád a mi nyomorúságainkban: hallgass meg és szabadíts meg minket. **10** És most íme az Ammoniták, a Moabiták és a Seir hegynél lakozók, a kiknek földjén nem akarán, hogy általmenjenek az Izráel fiai, mikor Égyptom földéből kijöttek, hanem mellettük menének el és nem pusztíták el őket; **11** Íme ezért azzal fizetnek nékünk, hogy ellenünk jönnek, hogy kiúzzenek a te örökségedből, melyet örökségül adtál nékünk. **12** Oh mi Istenünk, nem ítéled-é meg őket? Mert nincsen mi bennünk erő

e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak te réad néznek a mi szemeink. **13** És a Júdabeliek mindenjában állanak vala az Úr előtt, gyermekekkel, feleségeikkel és fiaikkal egyetemben. **14** Akkor Jaházielre, a Zakariás fiára (ki Benája fia, ki Jéhiel fia, ki Mattániás fia vala, és az Asáf fia közül való Lévita vala) az Úrnak lelke szálla, a gyülekezet közepe, **15** És monda: Mindnyájan, a kik Júdában és Jeruzsálemben lakoztok, és te Jósafát király, halljátok meg szómat! Iggy szól az Úr nétek: Ne féljetek és ne rettegjetek e nagy sokaság miatt; mert nem ti harcadtok velök, hanem az Isten. **16** Holnap száljatok szembe velök! Íme ők a Czicza hágóján fognak felmenni, és rájok találtok a völgynek szélénél, a Jeruel pusztájával szemben. **17** Nem kell nétek harcolnotok, hanem csak álljatok vesztes, és lássátok az Úrnak szabadítását rajtak. Júda és Jeruzsálem, ne féljetek és ne rettegjetek! Holnap menjetek ellenök, mert az Úr veletek lesz. **18** Akkor Jósafát meghajtja fejét a föld felé, s Júda és Jeruzsálem lakói leborulának az Úr előtt és imádák az Urat. **19** A Kéhátiták fiai közül és a Kóriták fiai közül való Léviták pedig felállanak, hogy az Urat, Izráel Istenét nagy felszóval dicsérjék. **20** És reggel felkészülvén, kimenének a Tékoa pusztájára; és mikor kiindulnának onnan, megállá Jósafát, és monda: Halljátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bízzatok az Úrban a ti Istenekben, és megerősítetek; bízzatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek! **21** Tanácsot tartván pedig a néppel, előállítá az Úr énekeit, hogy dicsérjék a szentség ékességét, a sereg előtt menvén, és mondják: Tiszteljétek az Urat, mert örökkévaló az ő irgalmassága; **22** És a mint elkezdték az éneklest és a dicséretet: az Úr elleniséget szerze az Ammon fiai és a Moabiták és a Seir hegynél lakozók ellen, a kik Júdára jövénék, és megverettetének. **23** Mert az Ammon és a Moáb fiai a Seir hegynél lakozók ellen támadának, hogy őket levágnak és elvesztenék; és mikor mind elvesztették a Seir hegynél lakozókat, azután egymás elpusztítását segítették elő. **24** A Júda népe pedig méne Mispába a pusztta felé, és mikor a sokaság felé fordulának: íme csak elesett holttestek valának a földön, és senki sem menekült meg. **25** Akkor elménye Jósafát és az ő népe, hogy azoknak jóságait megszámányleják, és találának nálok temérdek gazdagságot és a holttesteken drága szép ruhákat, melyeket lefosztának rólok, oly sokat, hogy alig vihetnek el, és harmadnapig kapdosták a zsákmányt, mert felettes sok vala. **26** Negyednáprá pedig gyűlnek a hálaadásnak völgyébe, mivel az Úrnak ott adának hálákat; azért azt a helyet hálaadás völgyének nevezék mind e mai napig. **27** Megtére azért Júdának és Jeruzsálemenek egész népe Jósafáttal, az ő fejedelmökkel egybe, hogy visszamenjen Jeruzsálemben nagy örömmel; mert az Úr megvigasztalta vala őket az ő elleniségeik felett. **28** És bemenének Jeruzsálemben, lantokkal, cziterákkal és trombitákkal, az Úr házához. **29** És lón az Istennek félelme az országok minden királyságain, mikor meghallották, hogy az Úr hadakozott vala az Izráel elleniségei ellen. **30** Megnyugovék azért a Jósafát országa, és békességet ada néki az ő Istene minden felől. **31** És uralkodék Jósafát Júda felett. Harminczöt esztendős vala, mikor uralkodni kezde, és uralkodék Jeruzsálemben huszonöt esztendeig; és az ő

anyjának neve Azuba vala, a Silhi leánya. 32 És jára Asának, az ő atyjának útján, el sem távozék attól, cselekedvén azt, a mi az Úr szeme előtt kedves doleg vala. 33 Csakhogy még a magaslatok nem rontattak le, és a nép nem készítette az ő szívét az ő atyáj Istenéhez. 34 Jósafátnak pedig első és utolsó dolgai ímé meg vannak írva Jéhunak, a Hanáni fiának könyvében, a ki azokat beírta az Izráel királyainak könyvébe. 35 Azután Jósafát, a Júda királya megbarátkozék Akháziával, az Izráel királyával, a ki goroszul cselekedett vala; 36 Mindazáltal vele megbarátkozék, hogy hajókat készítenének, melyeken Társiba mennének; és a hajókat Esióngáberben készíték. 37 Jövendôle azért Eliézer, a Maresából való Dódava fia Jósafát ellen, mondván: Minthogy megbarátkozál Akháziával, az Úr megsemmisíti a te munkádat. És a hajók mind összetörének, és nem mehetnék Társiba.

21 És meghala Jósafát az ő atyáival egyetemben, és eltemették az ő atyáival a Dávid városában; és uralkodék helyette az ő fia, Jórám. 2 És az ő testvérei, a Jósafát fiai ezek valának: Azária, Jéhiel, Zakariás, Azáriás, Mikáel és Sefátja. Ezek mind Jósafátnak, az Izráel királyának fiai voltak. 3 És adott nézik az ő atyjok sok ajándékot ezüstben, aranyban és drágaságokban, Júdabeli megerősített városokkal; de a királyságot Jórámnak adá, mivel ő vala elsőszülöttje. 4 Kezde azért Jórám az ő atyának királyságában uralkodni, és mikor immár abban megerősödött, az ő testvéreit mind megölé fegyverrel; sőt Izráel fejedelmei közül is némelyeket. 5 Harminczként esztendős korában kezdett vala uralkodni Jórám, és nyolcz esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. 6 És jára az Izráel királyainak útján, a mint cselekszik vala az Akháb háznépe; mert az Akháb leányát vette vala magának feleségül; és az Úr szemei előtt gonosz dolgot cselekedék. 7 Nem akará mindazáltal az Úr a Dávid házát elveszteni a szövetségért, a melyet Dáviddal kötött, és mivel igéretet tett vala, hogy szövétneket ad néki és az ő fiainak minden időben. 8 Az ő idejében szakada el Edom Júda keze alól, és királyt választanak magoknak. 9 Elméne ugyan Jórám az ő vezéreivel és a szekerek minden ő vele, és felkelvén éjjel, megver az Edomitákat, a kik őt körülvették vala, és szekereiknek fejedelmeit; 10 Mindazáltal Edom elszakada Júdnak keze alól mind e mai napig. Ugyanakkor elszakada Libna is az ő keze alól, mivel elhagyta az Urat, atyái Istenét. 11 ő is csináltatott magaslatokat Júda hegyein, és azt művelé, hogy a Jeruzsálembiek parázsnálkodának, sőt Júdát is felbittatja erre. 12 Juta pedig azonkörben az Illés próféta írása hozzá, mondván: Ezt mondja az Úr, a te atyádnak, Dávidnak Istene: Mivel nem járál a te atyádnak, Jósafátnak útján, sem a Júda királyának, Asának útján; 13 Hanem járál az Izráel királyainak útján, és azt műveléd, hogy Júda és Jeruzsálem lakói parázsnálkodjanak, a mint az Akháb háza is parázsnálkodik; annakafelette testvéreidet, atyádnak házát megöléd, a kik jobbak voltak nálad: 14 Ímé az Úr nagy csapást bocsát a te népedre, fiaidra, feleségeidre és minden jószágodra. 15 Te pedig súlyos betegsége, bélbajba esel, mindaddig, míg a te bled naponként kimegy a betegség miatt. 16 Felindítá azért az Úr Jórám ellen a Filiszteusok és az Árabiabeliek elméjét, a kik a szerecsenekkel határosok valának.

17 És feljövénék Júda ellen és megtámadván őt, zsákmányul vivék mindenzt a vagyont, a mi a király házában található volt, sőt fiait és feleségeit is, és nem maradt néki más fia, csak Joákház, a legkisebbük. 18 És mindezek után megveré őt az Úr felettese nagy bélbajjal, mely gyógyítatlan vala. 19 És ez így volt napról-napra, egészen a második év végéig, midőn belei kifolytak a betegség miatt, és meghala nagy kinokban: és népe nem égette néki drága illatú fűszereket, mint az ő atyáinak égették vala. 20 Harminczként esztendős vala, mikor uralkodni kezde, és nyolcz esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. És mikor minden részvét nélkül kimula, eltemeték őt a Dávid városában; de nem a királyok sírjába.

22 És királytáv tevér Jeruzsálem lakosai helyette az ő legkisebb fiát Akháziát; mert az idősebbeket mind megöltek azok, a kik az Árabiabeliekkel jöttek vala a táborba. Uralkodék azért Akházia, Jórámnak a Júda királyának fia. 2 Akházia negyvenkét esztendős volt, mikor királytáv lett, és egy esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. Anyjának neve Athália volt, a ki az Omri leánya vala. 3 ő is az Akháb házának útjain jára; mert az ő anyja vala néki tanácsadója az istentelen cselekedetre. 4 És goroszul cselekedék az Úr szemei előtt, miképen az Akháb háznépe, mert azok voltak tanácsadói atyja halála után, az ő veszedelmére. 5 Sőt azoknak tanácsa után indulva, hadba méne Jórámmal az Akháb fiával az Izráel királyával Hazáel ellen a Siriabeli király ellen, Rámóth Gileádbá; de a Siriabeliek Jórámot megverék. 6 Visszatért azért Jórám, hogy meggyógyítassa magát Jezréel városában; mert sebek valának rajta, melyekkel megsebesítettet Rámában, mikor Hazáel ellen, Siria királya ellen harcadt. Akházia pedig, Jórámnak a Júda királyának fia, alámené, hogy meglátogatná Jórámot, az Akháb fiát Jezréelben, mert beteg vala. 7 Hogy Akházia Jórámhöz méne, Isten akaratából, az ő romlása vala, mert odaérkezvén, elméne Jórámmal Jéhu ellen, a ki a Nimsi fia volt, a kit az Úr felkenetett, hogy kiírtaná az Akháb háznépét. 8 Lőn azért, mikor Jéhu az Akháb házán bosszút álla, rátált a Júda fejedelmeire és az Akházia testvéreinek fiaira, a kik Akháziának szolgálnak vala, és megölé őket. 9 Akháziát is keresé és megfogák őt, (ki Samariában rejtőzött vala el) és vivék őt Jéhuhoz, a ki megölött őt. De eltemették, mert ezt mondják róla: Mégis a Jósafát fia volt, a ki teljes szívvel keresé az Urat. És nem vala immár senki az Akházia háznépe közül a ki képes lett volna a királyságra. 10 És Athália az Akházia anyja, látván, hogy az ő fia meghalt: felkele és megölé a Júda háznépének minden királyi sarját. 11 De Jósabát a király leánya vevé Joást az Akházia fiát, és kivívé őt titkon a király fiai közül, a kik megöltek, és elrejté őt és az ő dajkjáját az ágyasházban. És elrejté őt Jósabát, a Jórám király leánya, a ki a Jójada pap felesége volt, (mert Akháziának huga vala) Athália elől, hogy őt meg ne ölüesse. 12 És náluk vala az Úr házában elrejtve hat esztendeig. Athália pedig uralkodék az ország felett.

23 A hetedik esztendőben pedig felbátorodván Jójada, szövetséget kötött a századosokkal, Azáriával a Jéhohám fiával, Ismáellel a Jóhanán fiával, Azáriával az Obed fiával, Maaséjával az Adája fiával, és Elisafáttal a Zikri fiával; 2 A

kik Júda országát körüljárván, összegyűjték Júdának minden városaiból a Lévitákat és az Izráel családfőit, és jövénnek Jeruzsálembe. 3 Szövetséget tőn pedig mind az egész gyülekezet a királylal az Isten házában, minekutána Jójada ekképen szólott nékik: Ímé a király fia fog uralkodni, a mint az Úr szólott volt a Dávid fiairól; 4 Azért ez az a dolog, amit cselekednetek kell: Harmadrész közületek, a kik a szombatra szoktatók feljönni a papok és a Léviták közül, ajtónálló legyen; 5 Harmadrész a király házánál, és harmadrész a főkapunál álljon; az egész nép pedig legyen az Úr házának pitvariban; 6 Senki ne menjen be az Úr házába, hanem csak a papok és a kik szolgálnak a Léviták közül, csak ők menjenek be, mert szent dologra rendeltettek; az egész nép tartsa magát az Úr parancsolatjához. 7 És a Léviták vegyék körül a királyt, fegyvere mindenkinet kezében legyen, és ha valaki bemenne a házba, ott megöllettessék; és a király mellett legyetek, mikor bemegy és mikor kijön. 8 És mind a szerint cselekednének a Léviták és az egész Júda, a mint Jójada pap megparancsolá, és kiki maga mellé vevé az ő embereit, mindeneket, a kik felmennek vala a szombatra, minden a kik kijőnek vala szombaton; mert Jójada pap nem ereszt el a csapatokat. 9 És Jójada pap a századosoknak azokat a dárdákat, paizsokat és páncélokat adá, a melyek Dávid királyéi voltak, a melyek az Isten házában valának. 10 És állítá az egész népet, mindenkinet fegyvere kezében lévén, a ház jobb oldalától fogva a ház bal oldaláig, az oltár mellett és a ház mellett a király körül. 11 Akkor kihozák a király fiát, és reá tevék a koronát és a bizonyágtételt, és királylányá tevék őt, és megkenék őt Jójada és az ő fiai, mondván: Eljén a király! 12 Mikor pedig meghallotta Athália a futkos nép szavát, a kik a király dicsériek vala; akkor ő is felnéne a nép közé az Úr házába. 13 És mikor lássa, hogy a király az ő oszlopánál áll a bejáratnál, s a fejedelmek és a trombitások a király mellett vannak, és hogy az egész föld népe örül, trombitál, s az énekesek a zengő szerszámokkal énekelnek, a kik tudósok valának az isteni dícséretben: megszaggatá Athália az ő ruháit, és monda: Árulás, árulás! 14 És kiküldé Jójada pap a századosokat, a sereg előljárói, mondván nékik: Vezessétek ki a rendek között; és ha valaki utána menne, fegyverrel ölettessekk meg. Mert ezt mondja vala a pap: Ne ölijétek meg őt az Úr házában. 15 Helyet adának azért néki, hogy kimehessen, és mikor jutott volna a király háza felé a lovak kapujáig, ott megöltek őt. 16 Szövetséget tőn pedig Jójada ő maga között, az egész nép között és a király között, hogy ők az Úr népei legyenek. 17 És beméne az egész sokaság a Baál házába, és azt elrontá, és annak mind oltárait, minden bálványait összetöré; Mattánt pedig, a Baál papját az oltárok előtt ölék meg. 18 És gondviselőket állítja Jójada az Úr házába, a lévitai papok által, a kiket Dávid csoportokba osztott az Úr házában, hogy áldoznának őröldözöttekkel az Úrnak, a mint a Mózes törvényében megíratott, nagy vígassággal és énekszóval, a Dávid rendelése szerint. 19 És állítá az ajtónállókat az Úr házának kapuihoz, hogy be ne mehessen, a ki tisztában bármely dolog által. 20 Azután maga mellé vevé a századosokat és a főembereket és a kik a nép felett uralkodnak, s az egész ország népét, és kivezetvén a királyt az Úr házából, bemenének a király házának felső kapuján, és ülteték a királyt a

királyiszékbe. 21 És örvendezett a föld minden népe, és a város is megnyugovék; minekutána Atháliát megölék fegyverrel.

24 Hét esztendős vala Joás, mikor uralkodni kezde, és uralkodék Jeruzsálemben negyven esztendeig; az ő anyjának neve Sibia vala, Beersebából. 2 És cselekedék Joás az Úr előtt kedves dolgot, Jójada papnak teljes életében. 3 Vett pedig néki Jójada két feleséget, és nemze fiakat és leányokat. 4 Ezek után elvégezé magában Joás, hogy megújítja az Úrnak házát. 5 És összehivatá a papokat és a Lévitákat, és monda nékik: Menjetek el a Júda városaiba, és szedjetek az Izráel népértől fejenként pénzt, hogy a ti Istentek háza esztendőnként kijavítassék. Ti pedig siessetek et dologgal; de a Léviták nem sietének. 6 Akkor hivatá a király Jójadát a papfejedelmet, és monda néki: Miért nem gondoltál a Lévitáakra, hogy behozzák Júdából és Jeruzsálemből az ajándékot, a melyet rendelt Mózes az Úr szolgája és az Izráel gyülekezete, a gyülekezet sátorához? 7 Mert az istentelen Athália és az ő fiai elpusztították az Isten házát, és mindenzt, a mi az Úr házának vala szentelve, a bálványokra költötték. 8 És mikor parancsolt a király, csinálának egy látót, melyet az Úr házának kapuja előtt helyezének el, kívül. 9 És kihirdeték Júdában és Jeruzsálemben, hogy hozzák el az Úrnak az ajándékot, a melyet az Isten szolgája Mózes parancsolt a pusztában Izráelnek. 10 Akkor a vezérek mindenjában és az egész nép örömmel vivék az ő ajándékaikat és veték a látába, míg megtelék. 11 És időnként a Léviták által elvittek a látád a király gondviselőjéhez, és mikor látták, hogy sok pénz van benne, eljövén a király íródeákja és a főpap választott embere, kiüríték a látót, s azután ismét visszavitték helyére. Ezt művelék időnként, és nagy összeg pénzt gyűjtének. 12 És adá azt a király és Jójada az Úr háza körül való munka felügyelőjének; és fogadának favágókat és ácsokat az Úr házának újítására, vas- és rézműveseket is az Úr házának megerősítésére. 13 Munkálkodának azért a művesek, és az ő kezök által a kijavítás előrehaladt, s az Úrnak házát előbbi állapotába helyezék, és megerősíték azt. 14 Mikor pedig elvégezték, a megmaradt pénzt vivék a királynak és Jójadának, melyből csinálának az Úr háza számára edényeket, az isteni tisztelet és áldozat számára kanalakat, s arany és ezüst edényeket. És áldozának vala őröldözötökkel szüntelen az Úrnak házában, Jójadának, teljes életében. 15 Megvénhedék pedig Jójada, és megelégedvén életével, meghala. Százharmincz esztendős korában hala meg. 16 És eltemeték őt a Dávid városában a királyok között, mivel kedves dolgot cselekedett vala Izráelben mind Istennel s minden ő házával. 17 Minekutána pedig meghala Jójada, eljövéné a Júda fejedelmei, és meghajták magokat a király előtt; a király pedig hallgatott reájuk. 18 És elhagyák az Úrnak, atyáik Istenének házát, és szolgálának az Aseráknak és bálványoknak; mely vétkők miatt lón az Úrnak haragja Júda és Jeruzsálem ellen. 19 És küldé hozzájuk prófétákat, hogy visszatérítenék őket az Úrhoz, a kik bizonyágot tevénk ellenük, de nem hallgattak reájuk. 20 Az Isten lelke pedig felindítá Zakariást, a Jójada pap fiát, a ki felálla a nép között, és monda nékik: Ezt mondja az Isten: Miért szegítétek meg az Úrnak parancsolatait? – mert az nem használ néktek. Ha elhagytátok az Urat, ő is

elhagy titeket. 21 Amazok pedig reá támadván, ott az Úr háza pitvarában megkövezék őt a király parancsolatjából. 22 És nem emlékezék meg Joás király a jótéteményről, a melylel annak atya, Jójada vala ő hozzá éltében, hanem megöleté a fiát. Mikor pedig meghalna, ezt mondá: Látja az Úr és bosszút áll! 23 És már az esztendő elmúltával feljöve ellene Síria királynak serege, és méne Jídára és Jeruzsálemre, és kiirtották a népnek minden vezéreit a nép közül, és minden zsákmányukat küldék Damaskusba a királynak; 24 Mert noha kevés emberrel jött vala rájok a Siriabeli had, mindazáltal az Úr kezükbe adá Júdának nagy seregét, mivel az Urat, atyáknak Istenét elhangták; és Joáson is bosszút állának. 25 És mikor tőle elmentek (súlyos betegségben hagyták hátra): pártot útének ellene az ő szolgái, a Jójada pap fiának haláláért, és megölék őt ágyában, és meghala. És eltemeték őt a Dávid városában, de nem temeték őt a királyok sírjába. 26 Ezek ütöttek ellene pártot: Zabád, az Ammonbeli Simeát asszony fia, és Jóbzabád, a Moábbeli Simrith fia. 27 Az ő fiai, és alatta az adónak megszaporodása, s az Isten házának kijavítása, ímé meg vannak írva a királyok könyvének magyarázatában. Uralkodék helyette az ő fia, Amásia.

25 Huszonöt esztendős korában kezdett Amásia uralkodni, és huszonkilenc esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jéhoaddán vala, Jeruzsálemből való. 2 És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt; de nem tisztta szívóból. 3 Lón pedig azután, hogy országában megerősödék, megölé az ő szolgáit, a kik a királyt, az ő atyát megöltek vala. 4 De azoknak fiait nem öleté meg, hanem a szerint cselekedék, a mint a törvényben, a Mózes könyvében megritatott, a melyben az Úr parancsolt volt, mondván: Meg ne ölettessének az atyák a fiakért és a fiak se ölettessének meg az atyákért, hanem kiki az ő saját bűnéért ölettessék meg. 5 Összegyűjtött annak felette Amásia a Júda népéét, és választa közülök a nemzetiségek szerint egész Júdában és Benjáminban ezredeseket és századosokat; és megszámlálta őket a húsz esztendősöktől fogva és a kik feljebb valának, és talála azok közül válogatott fegyverfoghatókat, kopjásokat és paizsosokat, háromszázezeret. 6 Annakfelette az Izráeliták közül százezer erőt vitézt fogadott fel, száz talentom ezüstön. 7 Eljöve pedig az Isten embere ő hozzá, mondván: Oh király! ne menjen el te veled Izráel serege, mert az Úr nem lesz Izráellel, Efraim minden fiaival. 8 Ha nem hiszed, ám menj el, készülj a viadalhoz; de megver az Isten téged az ellenség előtt; mert az Isten hatalmában van mind a segítség, mind a megveretés. 9 Akkor monda Amásia az Isten emberének: De mit tegyünk a száz talentom ezüsttel, a melyet Izráel seregének adtam? És felele az Isten embere: Az Úr néked annál sokkal többet adhat. 10 Kiválasztá azért Amásia azt a sereget, a mely Efraimból jött vala ő hozzá, hogy mennének helyükre; mely dologról igen megharagvának a Júda népére, és felgerjedt haraggal térték vissza helyeikre. 11 Amásia pedig felbátorodván, elindítá népét, és méne a sós völgybe; és megvere a Seir fiai közül tízezeret. 12 És Júda fiai tízezeret elve fogtak el, a kiket egy magas kőszikla tetejére vivének, és letaszították őket a magas kőszikláról, és mindenjában összeroncsoltattak. 13 Annak a seregnek fiai pedig, a kiket visszaküldte Amásia,

hogy ne menjenek ő vele hadba: Júdának városaira útneki Samariától fogva mind Bethórónig; és levágván hárómezeret azok közül, nagy zsákmányt vivének el. 14 Lón azután, hogy Amásia megtére az Edomiták megveréséből, a Seir fiainak isteneit elhozás és Isten gyanánt tisztele azokat, a kik előtt magát meghajtja vala, és nézik jóillatot gerjeszte. 15 Ezért megharaguék az Úr Amásiára, és prófétát külde hozzá, aki monda néki: Miért imádod annak a népnek isteneit, a kik nem szabadíthatták meg az ő népöket a te kezedből? 16 Lón pedig, mikor ekképen szólott volna néki, monda néki a király: Vajon te tanácsosa vagy-é a királynak? Hallgass, mert rosszul jársz. Megszünök azért a próféta, minekutána ezt mondotta volna: Látom, hogy az Isten el akar téged veszteni, mivel ezt műveléd, és tanácsomat nem fogadás meg. 17 Amásia pedig, a Júda királya, tanácsot tartván, követet külde Joáshoz, a Joákház fiahoz, aki Jéhunak fia vala, az Izráel királyához, mondván: Nosza, szálljunk szembe egymással! 18 Akkor Joás, az Izráel királya ilyen választ ada Amásiának, a Júda királynak: A Libánus hegycsúcsán való tövis külde a Libánuson való czédrusfához, mondván: Add a te leányodat az én fiamnak feleségül; eközben azonban arra mervén egy fenevad, a mely a Libánuson lakik vala, eltapodá azt a tövist. 19 Te magadban így gondolkodtál: Megveréd az Edomitákat, azért fuvalkodtál fel magadban, hogy dicsekedjél. Kérlek, maradj otthon, miért szereznél magadnak veszedelmet, hogy te és Júda elveszzen általam. 20 De Amásia nem nyugodhatott, mert Isten elvégzte vala, hogy az ellenség kezébe adjá őket, mivel az Edomiták isteneit keresték. 21 Felindula azért Joás, az Izráel királya, és szembeszállanak egymással ő és Amásia, a Júda királya Béth-Semesnél, a mely Júdában van. 22 És Júda megverették Izráel által, és elmenekülének mindenjában sátorait. 23 Amásiát pedig, a Júda királyát, a Joás fiait, aki Joákház fia volt, Joás, az Izráel királya elfogtá Béth-Semesben, és vivé őt Jeruzsálemben, és Jeruzsálemben kőfalat lerontott az Efraim kaputól fogva mind a szeglet kapujáig negyszáz singnyire. 24 És az aranyat, az ezüstöt és mindenféle edényeket, a melyek az Isten hálájában, az Obed-Edom birtokában találtatának, és a király hálának kincseit, s a kezesek fiait mind Samariába vivé. 25 Amásia, a Joás fia, a Júda királya, minekutána meghala Joás, a Joákház fia, az Izráel királya, még tizenöt esztendeig éle. 26 Amásiának pedig többi dolgai, az elsők és utolsók, avagy nincsenek-é megírva a Júda és az Izráel királyainak könyvében? 27 Azon időről fogva pedig, hogy Amásia az Úrtól elszakadt, összeesküést szőttek ellene Jeruzsálemben; és elmeneküle Lákisba, de utána küldötték Lákisba, és megöltek ott őt. 28 És elhozák onnét lovakon, és eltemeték őt az ő atyáival, Júdának városában.

26 Akkor előhozván az egész Júda nemzetisége Uzziást (ki tizenhat esztendős vala), királyllyá tevük őt az ő atya Amásia helyett. 2 Ő építé meg Elótot, és csatolta ismét Júdához, minekutána Amásia király meghalt az ő atyáival egybe. 3 Tizenhat esztendős korában kezdett vala uralkodni Uzziás, és ötvenkét esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jékólia vala, Jeruzsálemből való. 4 És az Úr előtt kedves dolgot cselekedék, a mint az ő atya, Amásia is cselekedett

vala. 5 És keresi vala az Isten Zakariás próféta idejében, a ki az isteni látásokban értelmes vala; és minden daddig, míg az Urat keresé, jó előmenetelt adott néki Isten; 6 Mert kimenvén, hadakozék a Filiszteusok ellen; és a Gáth kerítését, a Jabné kerítését és az Asdód kerítését letöré, és építé városokat Asdóban és a Filiszteusok tartományában. 7 És megsegíllé őt az Isten a Filiszteusok ellen és az Arábiabeliek ellen, a kik lakoznak vala Gúr-Baalban, és Meunimban. 8 És adának az Ammoniták Uzziásnak ajándékot, és elterjede az ő híre Égyiptomig; mert felette igen megnevekedett az ő hatalma; 9 És építé Uzziás tornyokat Jeruzsálemben a szeglet kapuja felett, a völgy kapuja felett és a szegletek felett, és igen megerősítette azokat. 10 A pusztában is tornyokat épített, és sok kutat ásatott; mert sok nyája vala mind a völgyekben, mind a lapályon, és szántóvétő szolgái, vinczellérei a hegyeken és Kármelben, mert a földművelést kedvelte. 11 Uzziásnak hadakozó serege is vala, a mely harcza lehetett csapatonként, a mint megszámláltatott Jéhie íródeák és Maaséja elől járó által Hanáriás vezetése alatt, a ki a király vezérei közül való. 12 A családfők egész száma a hadakozó vitézek között kétezerhatszáz vala. 13 És az ő kezök alatt levő hadakozó sereg háromszázhezéröttszáz harcosból állott, a kik képesek valának megsegíteni a királyt ellenségei ellen. 14 És készítette Uzziás nékik, az egész sereg számára paizsokat, kopjákat, sisakokat, páncélokat, íveket és parityába való köveket. 15 Készítette annakfelette Jeruzsálemben értelmes mesteremberek által gépezeteket a tornyok tetején és a kőfal szegletein, nyilaknak és nagy köveknek kihajigálására. És az ő híre messzire elterjede; mert csudálatosan megsegítettek, míglen megerősödék. 16 Mikor pedig ilyen módon megerősödött volna, felfuvalkodék, hogy megfertőztetné magát és vételek az Úr ellen, az ő Istene ellen. Beméne az Úr templomába, hogy a füstölő oltáron füstölne. 17 És beméne ő utána Azáriás pap, és vele az Úr papjai nyolczvanan, igen erősek. 18 És ellene állanak Uzziás királynak, és mondának néki: Uzziás! nem a te dolgod az Úrnak füstölni, hanem az Áron pap fiaié, a kik felszenteltetnék, hogy füstöljenek. Menj ki e szent helyből; mert igen vétkéztél és dicsőségedre nem leend az Úr Istenől. 19 És megharaguék Uzziás, a kinek kezében vala a füstölő szerszám, hogy füstölne; és mikor haragudnák a papokra, belpoklosság támadá a homlokán ott a papok előtt, az Úr házában, a füstölő oltár előtt. 20 És mikor tekintett volna ő reá Azáriás főpap, és vele mind a többi papok, látáti a belpoklosságot az ő homlokán; és előzék őt onnét, sőt maga is siett kiemenni, mert az Úr megverte vala őt. 21 És lón Uzziás király halála napjáig bélpoklos; és lakik vala egy elkülönített házban bélpoklossen, mert az Úr házból kivettetett vala. És Jótám, az ő fia vala a király házában, a ki ítélezék az ország népe felett. 22 Uzziásnak pedig első és utolsó dolgait megírta Ésaiás próféta, az Ámos fia. 23 És meghala Uzziás az ő atyáival egybe, és eltemeté őt az ő atyáival a temetőbe, a mely a királyoké vala, mert ezt mondják felőle: bélpoklos volt. És uralkodék helyette Jótám, az ő fia.

27 Huszonöt esztendős vala Jótám, mikor uralkodni kezde, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jérusa vala, a Sádók leánya. 2 És kedves dolgot

cselekedék az Úr előtt, mint az ő atya, Uzziás is cselekedett vala, csakhogy nem méne az Úr templomába; a nép azonban tovább is vétekék. 3 Ő építé meg az Úr házának felső kapuját; a vár kőfalán is sokat építé. 4 Annakfelette a Júda hegyes földén városokat építé, és a ligetekben palotákat és tornyokat építé. 5 Ő is hadakozott az Ammon fiaiak királyai ellen, a kiket megvere; és adának néki az Ammon fiai azon esztendőben száz tálentom ezüstöt s tízezer véka búzát és tízezer véka árpát. Ezt fizették néki az Ammon fiai a második és harmadik esztendőben is. 6 És hatalmassá lón Jótám, mert útjában az Úr előtt, az ő Istene előtt járt. 7 Jótámnak pedig több dolgait, minden hadakozásait és útjait, íme megírta az Izráel és a Júda királyainak könyvében. 8 Huszonöt esztendős korában kezdett uralkodni, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. 9 És elaluvék Jótám az ő atyával, és eltemeték őt a Dávid városában; és uralkodék Akház, az ő fia helyette.

28 Húszt esztendős volt Akház, mikor uralkodni kezdet, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben, és nem cselekedék kedves dolgot az Úr előtt, mint Dávid, az ő atya; 2 Hanem az Izráel királyainak útján járt, és öttölt bálványokat is csináltattak a Baál tiszteletére. 3 Annakfelette tömjéneze a Hinnom fiának völgyében; fiait is megégett tűzben, a pogányok útálatosségi szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai elői kiűzött volt. 4 Áldozék és tömjéneze a magaslatokon is, a halmokon is és minden zöld fa alatt. 5 Ezért az Úr az ő Istene adá őt a Siríbeli király kezébe, és őt igen megverék, és sok foglyot hurcolának el ő tőle, a kiket Damaskusba vivének. Sőt még az Izráel király kezébe is adaték, és az is igen megveré őt. 6 Mert Pékah, a Rémália fia, Júdában egy nap levága százhúszezer embert, minden vitézetet; mivel elhagyták az Urat, atyáik Istenét. 7 Annakfelette az Efraimbeli vitéz Zikri megölé Maásiát, a király fiait, Azrikámot, az ő házának gondviselőjét, és Elkánát, a ki a király után második vala. 8 És elvívének az Izráel fiai az ő atyjokfiai közül kétszázezer asszonyt, fiút, leányt, és nagy vagyont rablának el tőlük, és azzal a zsákmánynyal mennek vala Samariába. 9 Vala pedig ott az Úrnak egy prófétája, a kinek neve Odéd, a ki eleibe mervén a hadnak, a mely Samariába megvala, monda nézik: Íme, mivel az Úrnak, atyáitok Istenének haragja Júda ellen felgerjedett, őket kezeteikbe adta, és ti sokat megölétek közülök haragotokban, a mely szintén az égig felhatott; 10 És immár arra gondoltok, hogy Júdának és Jeruzsálemnek fiait megalázzatok, hogy néktek szolgáitok és szolgálóleányitok legyenek: avagy ezáltal nem teszitek-é magatokat bűnössöké az Úrnál, a ti Isteneteknél? 11 Azért halljátok meg szómat: Vigyétek vissza a ti atyáitokfai közül való foglyokat, a kiket ide hoztatok; különben az Úrnak nagy haragja lészen rajtatok. 12 Akkor felkelének némelyek az Efraimból való vezérek közül: Azáriás, a Jóhanán fia; Berékiás, a Mesillemót fia; Ezékiás, a Sallum fia, és Amása a Hadlai fia, azok ellen, a kik a viadalból jönek vala. 13 És mondának nézik: Ne hozzátok ide be a foglyokat, mert felette igen nagy bűn lesz az, a mit akartok művelni, és ezzel a mi bűneinket és vétkeinket megosakítatjátok; mert e nélküli is sok bűnünk van, és felgerjedt a harag Izráel ellen. 14 Ott hagyá azért a sereg a foglyokat és a zsákmányt a vezérek és az egész gyülekezet előtt. 15 És felállának a

névszerint megnevezett férfiak, s felvezék a foglyokat, és a kik mezítelenek valának közülök, felöltözötték a zsákmányból; felöltözötték azokat, sarukat is adának lábaikra; ételt és italt is adának nékik; sőt meg is kenék őket, és a gyengelkedőket szamarakra helyezék, és vivék őket a pálmafák városába, Jérikóba, az ő atyokfiahoz; azután megtérének Samariába. **16** Az időben küldte Akház király az Assiriabeli királyhoz, hogy megsegítené őt. **17** Mert még az Edomiták is eljöttek vala, és a Júdabeliek közül sokat levágának, vagy rabságba hurcolának. **18** A Filiszeusok is mind ellepék a lapályon való városokat és Júdának dél felől való részét, és elfoglalák Béth-Semest, Ajalon, Gederót, Sókot és annak faluit; Timnát és annak faluit; Gimzót és annak faluit, és ott laknak vala; **19** Mert az Úr megalázta Júdát Akházért, az Izráel királyáért; mert arra indítja Júdát, hogy vétkezzék az Úr ellen. **20** Eljöve azért ő ellene Tiglát-Pilésér, Assiria királya, aki sanyargatja őt, és nem segítette meg. **21** Mert Akház kifosztá az Úr házát, a királyt, a fejedelmeket, és az Assiriabeli királynak adá, de azért nem lón néki segítségére. **22** Sőt még a szorongattatás idejében is tovább vétkezék az Úr ellen; ilyen vala Akház király. **23** Mert áldozék Damaskus isteneinek, a kik őt megverték vala, ezt mondva: Mivel Siria királyainak istenei megsegítik őket, azért én is azoknak áldozom, hogy segéljenek engem is, holott minden néki, minden aegész Izráelnek azok okoztak romlását. **24** És összehordá Akház az Isten házának edényeit, és összetöré az Isten házának edényeit, és az Úr házának ajtait bezárá, és csinálta a maga számára oltárokat Jeruzsálemnek minden szegletén; **25** Júdának minden városában is magaslatokat építé, hogy az idegen isteneinek tömjénezzent, és haragra ingerlé az Urat, atyái Istenét. **26** Az ő több dolgai pedig és útjai, úgy az elsők, mint utolsók, íme meg vannak írva a Júda és az Izráel királyainak könyvében. **27** Meghala pedig Akház az ő atyával, és eltemeték őt Jeruzsálem városában; mert nem vivék őt az Izráel királyainak sírjába. És uralkodék az ő fia, Ezékiás, ő helyette.

29 Ezékiás huszonöt esztendős korában kezdett uralkodni, és uralkodék huszonkilenc esztendeig Jeruzsálemben; az ő anyjának neve vala Abija, a Zakariás leánya. **2** És kedves dolgot cselekedék az Úr előtt, minden szerint, mint Dávid, az ő atya is cselekedett vala. **3** És az ő királyságának első esztendejében, az első hónapban kinyitja az Úr házának ajtait, és azokat megújítatta. **4** És egybehitvá a papokat és a Lévitákat, és összegyűjté őket a napkelet felől való utcában; **5** És monda nékik: Hallgassatok meg engem Léviták! Most szenteljétek meg magatokat, az Úrnak, atyáitok Istenének házát is szenteljétek meg, és hordjatok ki minden tiszttálanságot a szent helyről; **6** Mert vétkeztek a mi atyáink, és az Úr előtt, a mi Istenünk előtt gonoszul cselekedének, és elhagyták őt, az Úr sátorától elfordították arcukat, hátat fordítván annak. **7** A tornácz ajtait is bezárták, a szövénekeket eloltották, és füstölőszert nem füstölőtettek és egőáldozatot nem áldoztak az Izráel Istenének a szent helyen. **8** És ezért volt az Úrnak haragja Júdán és Jeruzsálemen, és adta volt őket rabságra és pusztulásra és kigunyoltatásra, a mint ti magatok is látjátok. **9** És íme a mi atyáink fegyver által hullottak el, fiaink, leányaink és feleségeink fogásába vittek e dolog miatt. **10** Most azért elvégeztem magamban, hogy

az Úrral, Izráel Istenével szövetséget szerzek, hogy haragját tőlünk elfordítsa. **11** Fiaim, most ne tévelyegjetek; mert az Úr választott titket, hogy ő előtte állván, néki szolgáljatok; hogy szolgái legyetek néki és jóillatot szerezzenek. **12** Felkelének azért a Léviták: Máhat az Amásai fia, Jóel az Azária fia, a kik Kéhítátk valának; a Mérári fiai közül pedig Kis az Abdi fia, és Azária a Jéhalélel fia, és a Gersoniták közül Joah a Zimma fia, és Éden a Joah fia; **13** Az Elisáfán fiai közül Simri és Jéhiel; az Asáf fiai közül Zakariás és Mattánia; **14** A Hemán fiai közül Jéhiel és Sime; a Jédetun fiai közül Semája és Uzziel. **15** Összegyűjték az ő atyokfiait, és megszentelék magokat, és bemenének a király parancsolatjából az Úrnak beszédei szerint, az Úr házának megtisztítására. **16** És bemenének a papok az Úr házának belső részébe, hogy azt megtisztítsák; kihordának belőle minden tiszttálanságot, a melyet az Úr templomában találának, az Úr házának pitvarába; és a Léviták felszedék, hogy onnan kihordják a Kidron patakába. **17** Elkezdked pedig a megszentelést az első hónap első napián, és a hónap nyolcadik napján bemenének az Úr házának tornáczába, és megszentelék az Úr házát nyolc napon át, úgy hogy az első hónap tizenhatodik napján végezzék be. **18** És akkor bemenének Ezékiás királyhoz, és mondának: Megtisztított mindenestől az Úr házát, az egőáldozat oltárát is, minden hozzá tartozó edényekkel egybe, a szent asztalt is, minden szerszámaival; **19** minden egyéb eszközöt is, a melyeket Akház király az ő királysága alatt megszentségtelenített, mikor Isten ellen vétkezett vala, helyreállítottunk és megszenteltünk, és íme minden az Úr oltára előtt vannak. **20** Reggel azért felkele Ezékiás király, és összegyűjté a város fejedelmeit, és felméne az Úr házába. **21** És vivének fel hétfüleköt és hétkost, hétkárt és hétkakot bűnért való áldozatra az országért, a szent hajlékért és Júdáért, és megparancsolá az Áron fiainak, a papoknak, hogy megáldozzák az Úr oltárán. **22** Megölék azért a tulokkat, és a papok azoknak vörököt vévén, elhínték az oltára; hasonlatosképen megölvén a kosokat, elhínték azoknak vöröket az oltárra; a báránnyokat is megölvén, azoknak vérét az oltárra hinték. **23** Azután előhözük a bűnért való bakokat a király és a gyülekezet előtt, és kezükön rájok tevék. **24** Minekután a papok azokat megöltek, bűnért való áldozást végeztek a vörökkel az oltáron, az egész Izráel megtisztulására; mert az egész Izráelről parancsolta vala a király az egőáldozatot és a bűnért való áldozatot. **25** És beállítá a Lévitákat az Úr házába czimbalmokkal, lantokkal és czipérákkal Dávidnak és Gádnak a király prófétájának, és Nátán prófétának parancsolata szerint; mert az Úrtól volt a parancs az ő prófétái által. **26** Előállának azért a Léviták a Dávid zengő szerszámaival; a papok is a trombitákkal. **27** És megparancsolá Ezékiás, hogy egészen egőáldozatot áldozzanak az oltáron. És mikor megkezdődött az áldozás ugyanakkor megkezdődött az Úrnak éneke is és a trombiták harsonája Dávidnak az Izráel királyának szerszámaival. **28** És az egész gyülekezet leborula, az énekesek énekelének, és a trombitások trombitálának mindaddig, míg az egészen egőáldozatnak vége lön. **29** És a mikor elvégezték az áldozatokat, a király és mindenjában a vele valók leborulván arczzal, imádkozának. **30** És megparancsolá Ezékiás király és a fejedelmek a Lévitáknak, hogy az Urat dícsérjék a Dávid

és az Asáf próféta dicséreteivel; a kik, mikor nagy örömmel dícsérték az Urat, meghajoltak és leborulának. 31 Azután szóla és monda Ezékiás: Most már felavattatók magatokat az Úrnak, azért jöjjetek, és hozzatok áldozatokat és dícsérő áldozatokat az Úr házában. És az egész gyülekezet hoza áldozatokat és dícsérő áldozatokat, és mindenkit a szíve indított, egészen égőáldozatot. 32 És az égőáldozatra való barmok száma, a melyeket a gyülekezet hozott vala, ez volt: hetven tulok, száz kos, kétszáz bárány. Mindezek egészen égőáldozatul valának az Úrnak. 33 Azonkívül szenteltek az Úrnak hatszáz tulkot és háromezer juhot. 34 De mivel a papok kevesen valának, és nem győzték az áldozatokat mind megnyúzni, ezért az ő atyokfiai, a Léviták segítségükre valának nézik mindaddig, míg azt a munkát elvégezék, és miig a többi papok magokat megszentelék; mert a Léviták igazabb szívűek valának a magok megszentelésében, mint a papok. 35 Az egészen égőáldozat is igen sok volt a hálaáldozatok kövérivel és az egészen égőáldozatokhoz való italáldozatokkal; és ekképen helyreállítottat az Úr házának szolgálata. 36 Örvendeze azért Ezékiás és ő vele az egész gyülekezet, hogy az Isten erre hajlandóvá tette a népet; mert hirtelen történt ez a dolog.

30 És küldte Ezékiás az egész Izráelhez és Júdához, sőt Efraimnak és Manassénak is íra leveleket, hogy jönnének el az Úr házához Jeruzsálemben, hogy megtartanák a páskhát az Úrnak, Izráel Istenének. 2 És tanácsot tarta a király és fejedelmei s az egész gyülekezet Jeruzsálemben, hogy a második hónapban tartsák meg a páskhát. 3 Mert azt akkor nem tarthatták meg, mert a papok nem szentelhették meg magokat kellő számban, s a nép sem gyűlt vala össze Jeruzsálemben. 4 És e dolog igen tetszék mind a királynak, mind az egész gyülekezetnek. 5 Elhatározták tehát, hogy kihirdetik egész Izráelben Beersebától fogva Dánig, hogy jöjjönek Jeruzsálemben páskhát szentelni az Úrnak, Izráel Istenének, mert már régebben nem tartották meg úgy, mint megijrott. 6 Elmenének azért a híradók a király levelével és a fejedelmével az egész Izráelhez és Júdához, és a király parancsolatjából ezt mondják vala: Izráel fiai! térdjetek meg az Úrhoz, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnak Istenéhez s ő is megtér a maradékhoz, mely megmaradt még köztetek az Assiriabeli királyok kezétől. 7 És ne legyetek olyanok, mint a ti atyáitok és atyátokfiai, a kik vétkeztek volt az Úr ellen, atyáik Istene ellen és elpusztította őket, a mint ti magatok látjátok. 8 Most azért meg ne keményítsétek nyakatokat, mint a ti atyáitok; adjatok kezet az Úrnak, és bemenvén az ő szent helyébe, a melyet megszentelt örökké, szolgáljatok az Úrnak, a ti Istanteknek, és elfordul rólatok haragja. 9 Mert hogy ha ti megtéréndetek az Úrhoz, a ti atyátokfiai és fiaitok kegyelmet találnak azoknál a kik őket fogásgba vitték, és megtérnek erre a földre, mert irgalmas és kegyelmes az Úr, a ti Istantek, és nem fordítja el orczáját tőletek, ha ő hozzá megtéréndetek. 10 Mikor pedig a híradók városról-városra menének az Efraim és a Manasse földén, mind Zebuloniig, nevetik és csúfolják vala őket; 11 Mindazáltal némelyek az Áser, Manasse és a Zebulon nemzetsegéből megalázák magokat, és eljövénék Jeruzsálemben. 12 Júdában is ezt cselekedé az Istennek keze, adván beléjök egy akaratot,

hogy engednének a király parancsolatjának és a fejedelmekének az Úr beszéde szerint. 13 Sok nép gyülekezet azért Jeruzsálemben, hogy a kovásztalan kenyerek ünnepét megtartsák a második hónapban; igen nagy gyülekezet vala. 14 És felkelének, és elronták az oltárokat, a melyek Jeruzsálemben valának, és a füstölő oltárokat is minden elronták, és a Kidron patakába hánnyák. 15 És megjölik a páskhabárányt a második hónap tizenegyedik napján; s a papok és Léviták megszégyenlék és megszentelék magokat, és égőáldozatokat vittek az Úr házába; 16 És kiki áll a ő helyére az ő szokások szerint és Mózesnek az Isten emberének törvénye szerint, és a papok hintik vala a vért a Léviták kezéből. 17 Minthogy pedig igen sokan valának a gyülekezetben, a kik magokat meg nem szentelték vala, ezért a Léviták a páskhabárány megölésével foglalkozanak azokért, a kik tisztálaton voltak, hogy megszenteljék az Úrnak; 18 Mert a népnek nagy része, sokan az Efraim, Manasse, Izsakhár és Zebulon nemzetsegéből, nem szentelték meg magokat, minden által megevék a páskhabárányt, nem úgy, mint megijrott; de könyörge Ezékiás érettök, mondván: A kegyes Úr tiszítása meg azt; 19 mindenkit, aki szívét elkészítette, hogy keresse az Istant, az Urat, az ő atyáit Istenét, ha nem a szentségek tisztasága szerint is. 20 És meghallgatá az Úr Ezékiást, és a népnek megkegyelmeze. 21 Megtartották tehát az Izráel fiai, a kik Jeruzsálemben találtatának, a kovásztalan kenyerek ünnepét hétnapn át nagy örömmel, és dícsérík vala az Urat minden nap a Léviták és a papok, az Úr erejét éneklő szerszámokkal. 22 És kegyesen beszéle Ezékiás minden Lévitával, a kik értelmesek és jóindultattal valának az Úr iránt. És ünnepi lakomát tartottak hétnapon át, áldozván hálaadó-áldozatokkal, és dícsérén az Urat, atyáik Istenét. 23 Tanácsot tarta pedig az egész gyülekezet, hogy még hét napig szentelne ünnepet; és így még hét napot töltötték el vígasságban; 24 Mert Ezékiás, a Júda királya adta a gyülekezetnek ezer tulkot és hétezer juhot, a fejedelmek is adának a gyülekezetnek ezer tulkot és tízezer juhot; és megszentelik magokat a papok elegen. 25 Nagy örömben vala azért az egész Júda gyülekezete, a kik Izráelből oda mentek vala; mind az idegenek, a kik az Izráel földjéről jöttek vala, mind a Júdában lakozók. 26 És volt nagy vígasság Jeruzsálemben; mert Salamonnak, az Izráel királyának, Dávid fiának idejétől fogva nem volt ehez hasonló ünnep Jeruzsálemben. 27 Ezek után felállának a papok és a Léviták, és megáldák a gyülekezetet; és meghallgatásra talált az ő szavok, és felhata az ő könyörgésök mennybe az Isten szentséges lakhelyébe.

31 A mint mindeneknek vége lón: kiméne az egész Izráel, a kik Júdának városaiban találtatának, s a bálványokat széttörték, az Aserákat kivagdalák, s leronták a magaslatokat és oltárokat egész Júdában, Benjáminban, Efraimban és Manasseban, míg nem befejezték; azután visszatérnek az Izráel fiai minden, kiki az ő örökségebe és városaiba. 2 És helyreállítá Ezékiás a papok és Léviták osztályait csoportjaik szerint, kit-kit az ő szolgálata szerint, a papokat és a Lévitákat az égőáldozatokra és a hálaadó-áldozatokra, a szolgálatra, hálaadásra és dícséretre az Úr táborinak kapuiban. 3 És

rendelé a király az ō jövedelmének egy részét az égőáldozatok számára, a reggeli és estvéli égőáldozatok, a szombatnapok, az újhold és az ünnepek égőáldozatai számára, a mint megrírott az Úr törvényében. 4 Meghagyá a népnek is, Jeruzsálem lakosinak, hogy megadják a papok és a Léviták járandóságát, hogy az Úr törvényéhez annál inkább ragaszkodjanak. 5 A mint ez intézkedés híre elterjedt: az Izráel fiai a bázának, a bornak és olajnak, a méznek és minden mezei termésnek zsengéjét bőséggel megadák; és mindenből a tizedet bőséggel meghozák. 6 És az Izráel és Júda fiai, a kik lakoznak vala a Júda városaiban, ők is elhozzák a barmokból és juhokból a tizedet, és annak tizedét, a mi az Úrnak, az ō Istenöknek szenteltetett, és rakásoknál felhalmozák. 7 A harmadik hónapban kezdék a rakásokat rakni, és a hetedik hónapban végezék el. 8 Oda menvén pedig Ezékiás és a fejedelmek, és látván a rakásokat: áldák az Urat és az ō népet, Izráelt. 9 Megkérde pedig Ezékiás a papokat és a Lévitákat a rakások felől. 10 Kinek felelven Azáriás, a fópap, a Sádók nemzettségből való, monda: Mióta az Úr házába kezdék az ajándékokat hozni: eleget ettünk és sok meg is maradt belőle, mert az Úr megáldotta az ō népet; és ez a rakás, a mi megmaradt. 11 És monda Ezékiás, hogy az Úr házában csináljanak tárházakat, és megcsinálák. 12 Behordák azért az ajándékokat, a tizedeket, és a mi megszenteltetett, nagy hűséggel, és ezeknek főgondviselője Konánia Lévita vala, a második pedig ennek atyjafia, Simei. 13 Jéhiel pedig és Azáriás, Náhát, Asáel, Jérímot, Józabád, Eliel, Ismákia, Máhát és Benája, gondviselők valának, Konániának és atyjafiának Simeinek keze alatt, Ezékiás királynak és Azáriásnak az Isten háza előljárójának parancsolatából. 14 Kóró Lévita pedig, a Jemna fia, a ki ajtónáló vala napkelet felől, az Isten számára tett önkéntes adományok gondviselője volt, hogy kiadja az Úrnak és a szentek szentjének áldozatát. 15 Keze alatt valának: Eden, Minjámin, Jézua, Semája, Amária és Sekánia a papok városaiban, hogy hűségesen osztogassák a csapatok szerint az ō atyokfainak, úgy a nagynak, mint a kicsinynek, 16 (Az ō nemzetsegék férfiaiin kívül, a három esztendős fiútól fogva feljebb) mindenkinél, a kinek bejárása vala az Úr házába a maga napiján, a naponként való szolgálatra, rendtartásuk és csapatjaik szerint; 17 A papok nemzettségének családjaik szerint; a Lévitáknak is, a kik húsz esztendősök és feljebb valók volnának, az ō rendtartások és csapatjaik szerint. 18 És azok családjának minden kisdeddel, feleségeikkel, fiaikkal, leányaikkal, s az egész gyülekezetnek; mert az ō hitök szerint szentelték vala magokat a szentségre; 19 Az Áron fiainak is, a papoknak, az ō városaikhoz tartozó vidék környékén, minden városban valának névszerint megnevezett emberek, hogy kiadják a részét minden férfinak a papok közül, és minden nemzetsegnek a Léviták között. 20 És így cselekedéket Ezékiás egész Júdában. A mi jó, igaz és helyes vala az Úr előtt, az ō Istene előtt, azt művelé. 21 És minden munkában, a melyet elkezdtet az Isten házának szolgálatában, a törvényben és parancsolatban, keresvén az ō Istenét, teljes szívvel jár vala el, és ezért szerencsés vala.

32 Ezen dolgok és igazságos cselekedetek után eljöve Sénakhérib, az Assiriabeli király, és Júdába menvén,

megszállá a megerősített városokat, azt mondán, hogy elfoglalja azokat magának. 2 Mikor tehát Ezékiás láta, hogy Sénakhérib eljöve, és Jeruzsálemet meg akarná szállani: 3 Tanácsot tarta vezéreivel és vítezeivel, hogy a városon kívül való forrásokat betöltsék; és azok segítsége lönök néki; 4 Mert ósszegyűlvén a sokaság, bedugának minden forrást és az ország közepén folyó patakot, mondán: Miért találjanak az asszirai királyok elegendő vizet, ha eljönök?! 5 És felbátorodván, megépíté a város leromlott kerítését, felemelvén a tornyokig, és kívül másik kőfalat is emelt, s Millót a Dávid városában megerősíté; ennekfelette szerze sok fegyvert és paizst. 6 És a nép fölé seregvézreket tett, és maga köré gyűjtvé őket a város kapujának utcájára, szóla az ō szívök szerint ekképen: 7 Erősek legyetek és bátrak, semmit se féljetek, meg se rettenjetek az asszirai királytól és a vele való egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, hogynem ō vele. 8 Ő vele testi erő van, velünk pedig az Úr a mi Istenünk, hogy megsegíjelen minket és érettünk hadakozzék. És megbátorodék a nép, ezt hallván Ezékiástól, a Júda királyától. 9 Ezek után elküldé szolgáit Sénakhérib, az asszirai király Jeruzsálemben (ő pedig Lákit mellett volt egész seregével) Ezékiáshoz a Júda királyához, és az egész Júdához, mely Jeruzsálemben vala, mondán: 10 Ezt mondja Sénakhérib, az asszirai király: Kiben bíztok, hogy Jeruzsálemben maradtok a megszállás idején? 11 Avagy nem Ezékiás áltatott-e el titeket, hogy éhséggel és szomjúsággal ölné meg titeket, mondán: Az Úr, a mi Istenünk megszabadít minket az Assiriabeli király kezéből! 12 Avagy nem Ezékiás pusztította el az ō magaslatait és oltárait, mikor így szólott Júdához és Jeruzsálemehez, mondán: Csak egy oltár előtt imádkozzatok, és csak azon tömjénezetek?! 13 Avagy nem tudjátok-é, mit műveltem én és az én atyáim e föld minden népeivel? Vajon e föld nemzetiségeinek istenei megszabadíthatták-é az én kezemből az ō földöket? 14 És kicsoda e nemzetsegék istenei közül az, a melyeket az én atyáim elveszettek, a ki az én kezemből az ō népét megszabadíthattha volna, hogy ti Istenetek is az én kezemből titeket megszabadíthatna? 15 Most azért Ezékiás titeket el ne ámítson és meg ne csaljon ily módon; ne higyjétek néki, mert ha egy népnek és országnak istene sem szabadíthatta meg az ō népét kezemből és az én atyáim kezéből: mennyivel kevésbé szabadíthat meg titeket a ti Istenetek az én kezemből! 16 Sót ezenkívül az ō szolgái még sokat szólának az Úr Isten ellen, és az ō szolgája Ezékiás ellen. 17 Levelet is íra, az Urat, Izráel Istenét káromlással illetvén, és szólvan ellene ilyen módon: A mint e földön lakozó népek istenei meg nem szabadíthatták az ō népöket az én kezemből: ekképen az Ezékiás Istene sem szabadíthatja meg az ō népét kezemből. 18 És kiáltnak nagy felszóval zsidó nyelven Jeruzsálem népe ellen, mely a kerítésen vala, hogy őket megettentenék és megháborítanák, abban a reményben, hogy így a várost elfoglalhatják. 19 És úgy szólának a Jeruzsálem Istenéről, mint a föld népeinek istenei felől, melyek emberi kézzel csináltattak. 20 Akkor Ezékiás király könyörge, és ō vele Ésaiás próféta az Ámos fia e káromlásért, és felkiáltának az égre. 21 És elbocsátá az Úr az ō angyalát, a ki megöle minden erős vitézt, előljárót és vezért az asszirai király táboraiban, és

nagy szégyennel megtére az ő földébe. Bemervén pedig az ő istenének házába, ott az ő saját fiai fegyverrel ölék meg őt. 22 Megszabadítá azért az Úr Ezékiást és a Jeruzsálem népét Sénakhérből az asszíriai királytól, és minden másuktól, és védelmezé őket mindenfelől. 23 És sokan ajándékot hoznak vala Jeruzsálemben az Úrnak, Ezékiásnak is a Júda királyának drágaságokat, és ő felfelmagasztaltatott minden pogányok szemei előtt azután. 24 Az időben Ezékiás halász betegségbe esék; de könyörgött az Úrhoz, a ki szóla hozzá és csudajelt adott néki. 25 De nem cselekedék Ezékiás az ő hozzá való jótétemény szerint, mert magában felfuvalkodék, azért Istennek haragja lőn rajta, Júdán és Jeruzsálemen. 26 Azonban megalázta magát Ezékiás az ő felfuvalkodottságában, Jeruzsálem lakosaival egybe; ezért nem szálla többé reájok az Úrnak haragja Ezékiás életében. 27 És igen nagy gazdagsága és dicsősége vala Ezékiásnak. És csináltatott magának kincsesházat az ezüst, arany, drágakövek és drága fűszerszámok, paizsok és mindenféle drága szerszámok számára; 28 És tárházakat jövedelmének a gabonának, bornak, olajnak számára, és mindenféle barom számára istállókat, a nyájaknak pedig aklokat. 29 Városokat is építé magának, és szerze igen sok juhot és barmot, mert az Isten nagy gazdagságot adott néki. 30 És Ezékiás volt az, aki betömé a Gihon vizeinek felső forrását, és Dávid városának napnyugat felől való részén vezeté lefelé. És minden dolgában igen szerencs vala Ezékiás; 31 De mivel a Babilóniabeli fejedelmek követeivel megbarátkozék, a kik ő hozzá küldettek, hogy megtudakoznák a csudajelt, mely a földön lön; elhagyá őt az Isten, hogy megkísérítené őt és meglátná, mi volna az ő szívében. 32 Ezékiásnak pedig többi dolgai és jótéteményei ímé meg vannak írva az Ésaiás prófétának, az Ámos fiának látásában, és a Júda és Izráel királyainak könyvében. 33 Meghala pedig Ezékiás az ő atyáival, és eltemeték őt a Dávid fiainak sírjaihoz vivő feljárón, és mind az egész Júda és Jeruzsálem nagy tisztességet tettek néki az ő halálának idején. És uralkodék Manasse, az ő fia helyette.

33 Tizenkét esztendős vala Manasse, mikor uralkodni kezdett volt, és ötvenöt esztendőig uralkodott Jeruzsálemben. 2 És gonoszul cselekedék az Ur szemei előtt a pogányok útátalosságai szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai elől kiűzött vala. 3 Mert a magaslatokat ismét megépíté, a melyeket Ezékiás az ő atya azelőtt elrontott vala, és oltárokat emele Baálnak, Aserákat is plántála, és tisztelé az ég minden seregeit, és szolgála azoknak. 4 Sőt az Úr házában is építé oltárokat, a melyről az Úr azt mondotta volt: Jeruzsálemben léşzen az én nevem örökké. 5 És építé oltárokat az ég minden seregeinek, az Úr házának mindenkit pitvariban. 6 És fiait átvitte a tűzön a Hinnom fiának völgyében; és az időnek forgására ügyelt, jövendőmondásokat, varázslásokat és szemfényvesztéseket ūzött, ördöngösököt és jövendőmondókat szerzett, és sok gonoszságot cselekedett az Úr szemei előtt, hogy őt haragra indítaná. 7 A faragott bálványt, a melyet csináltatott vala, az Úr házában állítá fel, a melyről azt mondá az Isten Dávidnak, és az ő fiának, Salamonnak: E házban és Jeruzsálemben, a melyet választottam az Izráel minden nemzetégei közül,

helyheztem az én nevemet mindörökké; 8 És nem ūzöm ki az Izráelt e földről, melyet adtam volt a ti atyáitoknak; de csak úgy, ha ők is mind megtartandják, a melyeket nézik Mózes által parancsoltam, minden törvénnyt, rendeléseteket és ítéleteket; 9 De Manasse elcsabítá Júdát és Jeruzsálem lakót, hogy még gonoszabbul cselekedjenek, mint a pogányok, a kiket az Úr kigyonlált volt az Izráel fiai elől. 10 És noha megszólította az Úr Manassét és az ő népét; de nem figyelmezének reá. 11 Reájok hozá azért az Úr az Assiriabeli király seregének vezéreit, a kik Manassét megfogták és vasba vervén megkötzök őt két lánczal, és Babilóniába vivék. 12 Mikor pedig nagy nyomorúságban volna, fohászkodék az Úrhoz az ő Istenéhez, és teljesen megalázta magát az ő atyáinak Istene előtt. 13 És könyörgygén hozzá megkegyelmezé néki, és meghallgatván könyörgését, visszahozá őt Jeruzsálemben, az ő országába. Akkor ismeré meg Manasse, hogy az Úr az igaz Isten. 14 Ezek után a Dávid városának külső kőfalát felépíté Ghinholt napnyugat felé a völgyben, a halkapu bemeneteléig; Ofelt is körülvétét magas kerítéssel, és Júdának minden megerősített városaiba seregvézereket helyeze. 15 És eltávolítá az idegen isteneket és a bálványt az Úr házából, és minden oltárt, a melyet az Úr házának hegyén és Jeruzsálemben emeltetett, kihányatá azokat a városon kívül. 16 És megépíté az Úr oltárat, és áldozék rajta háláadó és dicsőítő áldozatokkal, és megparancsolá Júdának, hogy szolgáljanak az Úrnak, Izráel Istenének. 17 Mindazáltal még akkor a nép áldozik vala a magaslatokon; de csak az Úrnak, az ő Istenének. 18 Manassénak pedig többi dolgai, Istenéhez való könyörgése, a próféták intése, a kik az Úrnak, Izráel Istenének nevében szólának néki, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak dolgai között. 19 Az ő könyörgése pedig, és hogy az Isten mint kegyelmezett volt meg néki, s az ő minden bűne és vétke; és a helyek, a melyeken magaslatokat épített volt, s Aserákat és bálványokat állított fel, minekkelőtte megalázta volna magát: ímé meg vannak írva a Hózai beszédei között. 20 És meghala Manasse az ő atyáival, és eltemeték őt az ő házában; és uralkodék Amon, az ő fia helyette. 21 Huszonkét esztendős vala Amon, mikor uralkodni kezdett, és két esztendőig uralkodék Jeruzsálemben. 22 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miként az ő atya Manasse cselekedett volt, mert áldozék Amon minden bálványoknak, a melyeket az ő atya Manasse csináltatott, és azoknak szolgál vala. 23 Meg sem alázá magát az Úr előtt, mint az ő atya Manasse megalázta magát; hanem még sokasítá Amon a bűnt. 24 Pártot ütének pedig az ő szolgái ő ellene, és őt saját házában megölék. 25 A föld népe pedig levágá mindeneket, a kik Amon király ellen pártot ütének, és királylyá tevé a föld népe Jósiazt az ő fiát helyette.

34 Nyolcz esztendős vala Jósia, mikor uralkodni kezdett volt, és uralkodott harminczegy esztendőig Jeruzsálemben. 2 És jó dolgot cselekedék az Úr előtt, és jára az ő atyának Dávidnak útjain, és nem hajolt el sem jobbra, sem balra; 3 Mert az ő királyságának nyolczadik esztendejében, mikor még gyermek volna, kezdé keresni az ő atyának Dávidnak Istenét; tizenkettédik esztendejében pedig Júdát és Jeruzsálemet kezdé

megtisztítani a magaslatoktól, Aseráktól, bálványoktól és öntött képektől. 4 Leronták ő előtte a Baálok oltárait és az azokon levő szobrokat lehányatá; az Aseráket is a bálványokkal és öntött képekkel egyetembe széttrombolás és apróra törétek, és elhínteté azoknak temetőhelyén, a kik azoknak áldoztak vala. 5 A papok csontjait megégeté azoknak oltárain, és megtisztítá Júdát és Jeruzsálemet. 6 Így cselekedék Manassénak, Efraimnak és Simeonnak városaiban is, mind Naftaliig, azoknak pusztában köröskörül. 7 Lehányatá azért az oltárokat; az Aserákat és a bálványokat összetördelé minden porrá, és minden naposzlopot elpusztított Izráel egész földén; azután megtére Jeruzsálemben. 8 Királyságának tizenyolcadvad esztendjeiben pedig, minekutána a földet és a házat megtisztítá, elküldé Sáfánt az Asália fiát, és Maaséját a város előljáróját, és Joát a Joákház fiát, az emlékírót, hogy kijavíttnák az Úrnak, az ő Istenének házát. 9 És menének Hilkiás főpaphoz, és áadták néki az Isten házába begyült pénzit, a melyet a Léviták, az ajtónállók gyűjtötték Manasséstől, Efraimtól és az egész Izráel maradékaiból, és egész Júdától és Benjámintól, és Jeruzsálem lakóitól. 10 És adák a munkavezetőknek, a kik felvagyáztak az Úr házában, hogy adják azt a munkásoknak, a kik dolgoztak az Úr házában, hogy kijavítsák és helyreállitsák a házat. 11 És adának pénzit az ácsoknak és a kőműveseknek, hogy vegyenek faragott köveket, és fákat a kapcsolásokra, és a házak gerendázására, a melyeket elrontottak a Júda királyai. 12 És az emberek hűségesen végzik vala a munkát; a kikre felügyelének Jáhát és Obádia Léviták, a Mérári fiai közül valók; és Zakariás, Mésullám, a Kéhátiták fiai közül valók, a kik szorgalmazzák vala őket. E Léviták pedig mindenjáran mesterek valának az éneklőszerszámokban. 13 A teherhordókat pedig (mert voltak felügyelők a munkások felett mindenféle dologban) szorgalmazák a Léviták közül való íródeákok, igazgatók és ajtónállók. 14 Mikor pedig kihozák azok a pénzit, a mely az Úr házában gyűlt össze: megtalálá Hilkia pap az Úr törvénykönyvét, a melyet Mózes által adott volt. 15 Szóla pedig Hilkia, és monda Sáfánnak, az íródeáknak: A törvénykönyvet megtalálám az Úr házában. És adá Hilkia a könyvet Sáfánnak. 16 És vivé Sáfán a könyvet a királyhoz, és elbeszél néki a dolgot, mondván: Valamit bíztál a te szolgáidra, abban híven eljárnak; 17 Mert az Úr házában talált pénzt összeszedvén, adák a felügyelőknek és munkásoknak kezébe. 18 Továbbá jelenté Sáfán íródeák a királynak, mondván: Hilkia pap nékem egy könyvet ada; és olvasott abból Sáfán a király előtt. 19 Mikor pedig a király hallotta a törvény beszédít, ruhát megszagatá. 20 És parancsola a király Hilkia papnak és Ahikámnak a Sáfán fiának, Abdonnak a Mika fiának, és az íródeáknak Sáfánnak, és Asájának a király szolgájának, mondván: 21 Menjetek el, és keressétek meg az Urat én érettem, s az Izráel és Júda maradékaiból, a könyv beszédei felől, a mely megtaláltatott, mert nagy az Úr haragja, a mely mi reánk szállott azért, hogy a mi atyáink nem tartották meg az Úrnak beszédét, hogy mind a szerint cselekedtek volna, a mint e könyvben megíratott. 22 Elméne azért Hilkia és a király embere Húlda prófétaasszonyhoz, a Sallum feleségéhez, a ki Thókéhát fia vala, a ki Hasrának, a ruhák gondviselőjének fia vala (ő pedig Jeruzsálemben, a második utcában lakik vala)

és a szerint szólának néki. 23 Ki monda nékik: Így szól az Úr, Izráel Istene: Mondjátok meg a férfinak, a ki titeket hozzá küldött; 24 Ezt mondja az Úr: Íme én veszedelmet hozok e helyre és ennek lakosira, mindeneket az átkokat, a melyek meg vannak írva a könyvben, a melyet felolvastak a Júda királya előtt; 25 Mivel elhagyta engem, és idegen isteneknek tömjéneztek, hogy engem haragra gerjeszzenek az ő kezeiknek minden cselekedetei által. Felgerjedt az én haragom e hely ellen, és el sem oltatik. 26 A Júda királyának pedig, a ki titeket küldött, hogy az Urat megkérdjétek, így szóljatok: Így szól az Úr, Izráel Istene: A mi a beszédeket illeti, a melyeket hallottál: 27 Mivel a te szíved meglagyult, és magadat megaláztad az Isten előtt, mikor hallád az ő beszédeit e hely ellen és az ő lakosai ellen; mivel magadat megaláztad előttem, és ruhádat megszaghattad és sírtál előttem: én is meghallgattalak, ezt mondja az Úr. 28 Íme én téged a te atyáid közé takarítlak, és tételet a te sírodban békességen, és nem látták a te szemeid azt a veszedelmet, a melyet én hozok e helyre és ennek lakóira. És e szerint beszélték el ezt a királynak. 29 Akkor a király elküldé, és összegyűjtött Júdának és Jeruzsáleme minden véneit. 30 És felméne a király az Úr házába, és ő vele Júdának minden férfi, és Jeruzsálem lakosai, a papok, a Léviták és az egész nép kicsinytő fogva nagyig, és elolvásá fülök hallására a szövetség könyvének minden beszédeit, a melyet találtak vala az Úr házában. 31 Azután felállván a király az ő helyén, fogadást tőn az Úr előtt, hogy ő az Urat követendi, és hogy parancsolatait, bizonyágtételeit és rendeléseit teljes szívűből és teljes lelkéből megőrzendi, cselekedvén a szövetség beszédeit, a melyek megirattak abban a könyvben. 32 És felfogadtatá e dolgot mindenekkel, a kik Jeruzsálemből és Benjáminból valók. És Jeruzsálem lakói az Istennek, az ő atyáik Istenének szövetsége szerint cselekednének. 33 Akkor elpusztított Jósiás minden útálatos bálványt Izráel fiainak egész földjéről, és kényszeríté mindenkit, valaki találhatik vala Izráelben, hogy szolgáljon az Úrnak, az ő Istenöknek; és az ő egész életében nem szakadának el az Úrtól, atyáik Istenétől.

35 És megtartá Jósiás Jeruzsálemben a húsvétünnepet az Úrnak; és megjölé a páskhabarányt az első hónap tizenegyedik napján. 2 És állítá a papokat az órállásukra, és buzdítá őket az Úr házának szolgálatára. 3 És monda a Lévitáknak, a kik az egész Izráelt oktatják, és magokat az Úrnak szentelék: Helyhezteszétek a szent látát a házba, a melyet készített volt Salamon a Dávid fia, az Izráel királya; nem kell most vállatokon hordoznotok; hanem szolgáljatok az Úrnak, a ti Istenteknek, és az ő népének az Izráelnek. 4 És készítétek el magatokat a ti családjaitok és csoportjaitok szerint, a mint Dávid az Izráel királya elrendelte volt, és megírta az ő fia Salamon. 5 És állítatok a szent helyen, a nép közül való testvéreteik családjainak csoportjai és a Léviták családjának egy-egy csoportja szerint. 6 Azután öljétek meg a páskhabárányt, és szenteljétek meg magatokat, és készítétek el azt a ti atyátokfiainak, hogy az Úrnak Mózes által tett beszéde szerint cselekedjetek. 7 És ada Jósiás a nép fiai számára juhokat, bárányokat és gödölyéket, mindezeket a húsvéti

áldozatokra; mindenkinet, valaki ott találtatik vala, szám szerint harminczezer, és háromezer tulkit; ezek mind a királyéból valának. 8 Az Ő fejedelmei is szabad akaratjokból a községnek, a papoknak és a Lévitáknak adakozának; Hilkia, Zakariás és Jéhiel, az Isten házának fejedelmei, adának a papoknak a húsvét áldozatira kétezerhatszáz juhot és háromszáz tulkit. 9 Konánia pedig és Semája és Nétanél az Ő atyajai, Hasábia, Jéhiel és Józabád, a Léviták fejedelmei, adának a Lévitáknak a húsvét áldozatira ötözer juhot és ötszáz tulkit. 10 Készen levén a szolgálat, a papok helyeikre állanak, a Léviták is csapatjaik szerint, a mint a király parancsolta. 11 Megölök azért a páskhabárányt, és a papok hintik vala kezüköből a vért, a Léviták pedig a bárányok bőrét húzzák le. 12 És külön választák az egészen égőáldozatra valókat, hogy adhnák azokat a nép közül való családok csoportjainak, hogy áldoznának az Úrnak, a mint a Mózes könyvében megiratott; azonképen a tulkokból is elválaszták. 13 És megsüték a páskhabárányt szokás szerint a tűznél; a megszentelgett állatokat pedig megfőzik fazekakban, vasfazekakban és üstökben: és nagy hamarsággal adák az egész községeknek. 14 Ezek után magoknak és a papoknak is elkészíték a páskhabárányt, mert a papok, az Áron fiai az égőáldozatoknak és a kövérségeknek megáldozásával el valának foglalva késő éjszakáig, azért a Léviták készíték el mind magoknak, mind a papoknak, az Áron fiainak. 15 Az éneklők is, az Asáf fiai, szolgálatukban valának, Dávidnak, Asáfnak, Hémánnak és Jéduitannak, a király prófétájának parancsolata szerint; az ajtónállok is mindenkorán az ajtónál valának; nem távozhatának szolgálatukból, hanem az Ő atyajokfiai, a Léviták készíték vala el nékik. 16 És elkészüle az Úrnak minden szolgálata azon a napon, hogy megtartanák a páskhát, egészen égőáldozatokkal áldozván az Úr oltárán, a Jósiás király parancsolata szerint. 17 Megtartották tehát az Izráel fiai, a kik jelen lehetének, a páskhát abban az időben, és a kovász nélküli való kenyerek ünnepét héten napon át. 18 Ehez hasonló páskhát nem tartottak Izráelben a Sámuel próféta idejétől fogva; Izráel királyai közül is senki sem tartott olyan páskhát, a milyet Jósiás tartott és a papok, a Léviták, egész Júda, és a kik Izráelből jelen voltak, és Jeruzsálem lakosai. 19 Jósiás királyságának tizennyolczadik évében tartattott ez a páskha. 20 Mindezek után, hogy az Isten házát Jósiás helyreállítá, feljöve Nékó, Égyptom királya, hogy az Eufrátes mellett való Kárkemis városát elfoglalná; és Jósiás ellene ment. 21 És noha követeket küldé Ő hozzá Nékó, ezt mondván: Mi közöm te hozzád nékem, Júda királya? Mert én most nem ellened meggyek, hanem az én országom ellensége ellen, és Isten parancsolta, hogy siessek; ne tusakodjál az Isten ellen, a ki én velem van, hogy el ne veszessen téged; 22 Mindazáltal Jósiás nem tére ki Ő előle, hanem, hogy megütköznek vele, öltözött megváltoztatá, és nem hallgatott Nékó beszédeire, a melyek az Isten szájából származtak vala. Elméne azért, hogy megütközék vele Megiddó mezején. 23 Akkor a kékívesek nyilakat lövének Jósiás királyra, és monda a király az Ő szolgáinak: Vigyetek ki engem innét; mert nagyon megsebesütem. 24 Levéén azért Ő az Ő szolgái a szekérből, másik szekerére helyezék, és vivék Jeruzsálemben: És meghala, és eltemetteték az Ő atyáinak sírjába; s egész

Júda és Jeruzsálem siránkozék Jósiás felett. 25 Jerémiás is siratá Jósiást, és siralmas énekekkel siratják vala Ő az éneklő férfiak és asszonyok mindenkorán minden napig, a melyek szokásossá lettek Izráelben, s íme azok meg vannak írva a Jerémiás siralmaiban. 26 Jósiásnak pedig többi dolgai, és a szerint való jó tettei, a mint az Úrnak törvényében meg van írva; 27 És az Ő első és utolsó dolgai, íme meg vannak írva az Izráel és Júda királyainak könyvében.

36 És előhöz a föld népe Joákházt a Jósiás fiát, és királylyá tette Ő atyja helyett Jeruzsálemben. 2 Huszonhárom esztendős vala Joákház, mikor uralkodni kezde, és három hónapig uralkodék Jeruzsálemben. 3 És letevé Ő Égyptom királya Jeruzsálemben, és a földre adót vetett, száz talentom ezüstöt és egy talentom aranyat. 4 És Égyptom királya Eliákimot, az Ő testvérét tette királylyá Júda és Jeruzsálem felett, megváltoztatván nevét Joákimra; Joákházt pedig az Ő testvérét fogá és elvívé Nékó Égyptomba. 5 Huszonöt esztendős vala Joákim, mikor uralkodni kezdtet, és tizenegy esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; de gonoszul cselekedék az Úr előtt, az Ő Isten előtt. 6 És feljöve ellene Nabukodonozor a babilóniai király, és kettős béköt vete lábaira, hogy Babilóniába vinné Őt. 7 Az Úr házában való edények egy részét is elvívé Nabukodonozor Babilóniába, és helyezteté azokat az Ő templomába, Babilóniában. 8 Joákimnak pedig többi dolgai és az Ő útálatosságai, a melyeket cselekedett, s a melyek találtattak Ő benne, íme meg vannak írva az Izráel és Júda királyainak könyvében; és uralkodék helyette Joákin, az Ő fia. 9 Nyolc esztendős korában kezdtet uralkodni Joákin, és három hónapig és tíz napig uralkodék Jeruzsálemben; de Ő is gonoszul cselekedék az Úr előtt. 10 Az esztendő fordultával pedig elküldte Nabukodonozor király, és elviteté Ő Babilóniába, az Úr házának drága edényeivel együtt, és királylyá tevé az Ő testvérét Sédékiást Júda és Jeruzsálem felett. 11 Huszonegy esztendős korában kezdtet uralkodni Sédékiás, és uralkodék tizenegy esztendeig Jeruzsálemben. 12 És gonoszul cselekedék az Úr előtt, az Ő Isten előtt, és nem alázta meg magát Jeremiás próféta előtt, aki az Úr képében szól vala néki. 13 Sőt még Nabukodonozor király ellen is pártot ütött, aki Ő az Isten nevére megesküdtette vala, s makacsas és önfeljűvű lett, a helyett, hogy megtért volna az Úrhoz, Izráel Istenéhez. 14 Sőt még a papok fejedelmei és a nép is, mindenkorán szaporították a bűnt a pogányok minden undokságai szerint, és megfertőztették az Úr házát, a melyet megszentelt vala Jeruzsálemben. 15 És az Úr, az Ő atyáinak Istene elküldé hozzájok követeté jö idején, mert kedvez vala az Ő népének és az Ő lakhelyének. 16 De Ők az Isten követéit kigúnyolták, az Ő beszédeit megvetették, és prófétáival gúnyt üztek; míglé az Úrnak haragja felgerjede az Ő népe ellen, s többé nem vala segítség. 17 És reájok hozzá a Káldusok királyát, aki fegyverrel ölé meg ifjaiat az Ő szent hajlékukban, s nem kedveze sem az ifjaknak és szűzeknek, sem a vén és elaggott embereknek, mindenkorán kezébe adá. 18 És az Isten házának mindenféle edényeit, nagyokat, kicsinyeket, és az Úr házának kincseit, s a királynak és az Ő vezéreinek kincseit, mindenkorán Babilóniába viteté. 19 Az Isten házát meggyűjtik, Jeruzsálem kőfalait lerontották, palotáit

mind elégeték tűzzel, és minden drágaságait elpusztították.
20 És a kik a fegyver elől megmenekültek, azokat elhurczolta Babilóniába, és néki és fiainak szolgálívá lettek minden daddig, míg a persiai birodalom fel nem támadt; **21** Hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, míg lerőjja a föld az Ő szombatjait, mert az elpusztulás egész ideje alatt nyugovék, hogy betelnének a hetven esztendők. **22** És Czírus persa király első esztendejében, hogy beteljesednék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, az Úr felindítá Czírus persa király lelkét, és Ő kihirdetteté az Ő egész birodalmában, előszóval és írásban is, mondván: **23** Így szól Czírus, a persa király: Az Úr, a mennynék Istene e föld minden országait nékem adta, és Ő parancsolta meg nékem, hogy építsek néki házat Jeruzsálemben, a mely Júdában van; valaki azért ti köztetek az Ő népe közül való, legyen vele az Úr, az Ő Istene, és menjen fel.

Ezsdrás

1 Czírus persa király első esztendejében, hogy beteljesednék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, felindítta az Úr Czírus persa király lelkét, és ő kihirdette az ő egész birodalmában, előszóval és írásban is, mondván: **2** Így szól Czírus, a persa király: Az Úr, a mennynek Istene e föld minden országait nékem adta, és ő parancsolta meg nékem, hogy építsek néki házat Jeruzsálemben, mely Júdában van; **3** Valaki azért ti közletek az ő népé közül való, legyen vele az ő Istene, és menjen fel Jeruzsálemben, mely Júdában van, és építse az Úrnak Izráel Istenének házát, ő az Isten, ki Jeruzsálemben lakozik. **4** És mindenkit, aki még megmaradt, minden helyről, ahol lakik, segítsék azon helynek férffai ezüsttel, aranynyal, jószággal és barommal, azzal együtt, a mit önkényesen adnak az Isten házának, mely Jeruzsálemben van. **5** Fölkelének azért Júda és Benjámin családfői és a papok és a Léviták, és mindenjában, a kiknek felindítá az Isten lelköket, hogy felmenjenek az Úr házának építésére, mely Jeruzsálemben van. **6** És minden körültök lakók segíték őket ezüst edényekkel, aranynyal, jószággal, barommal, drágaságokkal, mindenazon kívül, a mit önkényesen adának. **7** Czírus király pedig előhozatá az Úr házának edényeit, melyeket Nabukodonozor hozatott vala el Jeruzsálemből, s az ő isteneinek házába helyezett vala; **8** Előhozatá ezeket Czírus, a persák királya, Mithredáthes kincstartó kezeihez, aki is átszámolá azokat Sesbassárnak, Júda fejedelmének. **9** És számok ez vala: harmincz arany medencze, ezer ezüst medencze, huszonkilenc kés, **10** Harmincz arany pohár, négyszázítz másrendbeli ezüst pohár, és ezer más edény. **11** minden arany és ezüst edényeknek száma ötezernégyszáz. Mindez magával vivé Sesbassár, mikor a foglyok kijövénék Babilóniából Jeruzsálemben.

2 Ezek pedig a tartománynak fiai, kik feljöttek vala a rabság foglyai közül, a kitet Nabukodonozor, Babilónia királya, fogva vitetett Babilóniába, s most visszajövénék Jeruzsálemben és Júdába, kiki az ő városába. **2** Kik jövénék Zorobábellel, Jésuával, Nehémiassel, Serájával, Rélájával, Mordokhaival, Bilsánnal, Miszpárral, Bigvaival, Rehummal, Baanával. Izráel népe férffainak száma ez: **3** Paros fiai kétezerszázhétvenkettő; **4** Sefátja fiai háromszázhétvenkettő; **5** Árah fiai hétszázhétvenöt; **6** Pahath-Moáb fiai, Jéssua és Joáb fiaitól, kétezernyolc százítzenkettő; **7** Élám fiai ezerkétszázhétvennagy; **8** Zattu fiai kilencszáznegyvenöt; **9** Zakkai fiai hétszázhétvan; **10** Báni fiai hatszáznegyvenkettő; **11** Bébai fiai hatszázhuszonzárom; **12** Azgád fiai ezerkétszázhuszonzárom; **13** Adónikám fiai hatszázhétvanhat; **14** Bigvai fiai kétezerötvenhat; **15** Ádin fiai négyszázötvennagy; **16** Áter fiai, Ezékiástól, kilencvennyolc; **17** Bésai fiai háromszázhuszonzárom; **18** Jórá fiai százítzenkettő; **19** Hásüm fiai kétszázhuszonzárom; **20** Gibbár fiai kilencvenöt; **21** Bethlehem fiai százhuszonzárom; **22** Netófah férffai ötvenhat; **23** Anathóth férffai százhuszonnnyolc; **24** Azmáveth fiai negyvenkettő; **25** Kirjáth-Árim, Kefira és Beéróth fiai hétszáznegyvenhárom; **26** Ráma és Géba fiai hatszázhuszzonegy;

27 Mikmás férffai százhuszonzárom; **28** Béthel és Ái férffai kétszázhuszonzárom; **29** Nebó fiai ötvenkettő; **30** Magbis fiai százötvenhat; **31** A másik Élám fiai ezerkétszázhétvennagy; **32** Hárím fiai háromszázhúsz; **33** Lód, Hádíd és Ónó fiai hétszázhuszonzárom; **34** Jérikó fiai háromszáznegyvenöt; **35** Szenáa fiai háromezerhatszázharmincz; **36** A papok: Jedája fiai, Jéssua családjából, kilencszázhetvenhárom; **37** Immér fiai ezerötvenkettő; **38** Pashur fiai ezerkétszáznegyvenhét; **39** Hárím fiai ezertizenhét; **40** A Léviták: Jésuának és Kadmiélnek fiai, Hodávia fiaitól, hetvennégy. **41** Az énekesek: Asáf fiai százhuszonnnyolc; **42** A kapunállók fiai: Sallum fiai, Ater fiai, Talmón fiai, Akkub fiai, Hatita fiai, Sóbai fiai, összesen százharminczkilencz. **43** A Léviták szolgái: Siha fiai, Hasufa fiai, Tabbaóth fiai; **44** Kérősz fiai, Sziaha fiai, Pádón fiai, **45** Lebána fiai, Hagába fiai, Akkub fiai, **46** Hágáb fiai, Salmai fiai, Hanán fiai, **47** Giddél fiai, Gahar fiai, Reája fiai, **48** Resin fiai, Nekóda fiai, Gazzám fiai, **49** Uzza fiai, Pászéah fiai, Bészai fiai, **50** Aszna fiai, Meunim fiai, Nefiszm fiai. **51** Bakbuk fiai, Hakufa fiai, Harhur fiai, **52** Basluth fiai, Mehida fiai, Harsa fiai, **53** Barkósz fiai, Sziszera fiai, Temah fiai, **54** Nesiah fiai, Hatifa fiai; **55** Salamon szolgáinak fiai: Szótai fiai, Haszszófereth fiai, Peruda fiai, **56** Jaalá fiai, Darkón fiai, Giddél fiai, **57** Sefátia fiai, Hattil fiai, Pókhereth-Hássebaim fiai, Ámi fiai. **58** Összesen a Léviták szolgái és a Salamon szolgáinak fiai háromszázkilenczvenkettő. **59** És ezek, a kik feljövénék Tél-Melabóból, Tél-Harsából, Kerub-Addán-Immérból, de nem mondhatták meg családjukat és eredetüket, hogy Izráel közül valók-é: **60** Delája fiai, Tóbiás fiai, Nekóda fiai hatszázhétvenkettő. **61** És a papok fiai közül: Habája fiai, Hakkós fiai, Barzillai fiai, ki a Gileádbeli Barzillai leányai közül vett magának feleséget, és ezek nevéről nevezteték; **62** Ezek keresték írásukat, tudniillik a nemzetiségek könyvét, de nem találák, miért is kirekesztétek a papságból; **63** És megmondá nézik a király helytartójára, hogy ne egyenek a szentséges áldozatból, míg nem pap ítélt az Urimmal és Tummimmal. **64** Mind az egész gyülekezet együtt negyvenkétezerháromszázhétvan. **65** Szolgáikon és szolgálóiikon kívül – ezek száma hétezerháromszázharminczhét – valának nézik énekes férffaiak és asszonyaiak készázan. **66** Lovaik hétszázharminczhat, öszvérek hétszáznegyvenöt; **67** Tevéik négyszázharminczt, hatezerhétszázhúsz szamárral. **68** A családfők közül pedig, mikor megérkeznek az Úr házához, mely Jeruzsálemben van, némelyek önkényesen adakozának az Isten házára, hogy fölépítenék azt az ő helyén; **69** Tehetségek szerint adának az építés költségére aranyban hatvanegyezer dárkot, s ezüstben ötezer mánét, és száz papi ruhát. **70** És lakozának minden papok, minden a Léviták, minden a nép fiai, minden az énekesek, minden a kapunállók, minden a Léviták szolgái városaikban, s így az egész Izráel a maga városaiban vala.

3 Mikor pedig eljöve a hetedik hónap, és Izráel fiai az ő városaikban lakozának, felgyűle a nép egyenlőképen Jeruzsálemben. **2** És fölkele Jéssua, Jósádák fia, s az ő atyafiai, a papok, és Zorobábel, Sealtiél fia s az ő atyafiai, és megépíték Izráel Istenének oltárát, hogy áldozzanak rajta égőaldozatokat, a mint írva van Mózesnek, az Isten emberének törvényében. **3**

És erős fundamentomra állíták fel az oltárt, mert félnek vala a földnek népéétől, és áldozának rajta égőáldozatokat az Úrnak, reggeli és estveli égőáldozatokat. **4** És megülék a sátoros ünnepeit, a mint írva van, s áldozának égőáldozatot napról-napra szám és szokás szerint minden napit az ő napján. **5** És azután áldozák az állandó napi, továbbá a hónapok első napjain s az Úr minden szent ünnep napjain viendő égőáldozatot, és minden napként valót, a kik önkényesen ajándékozának az Úrnak. **6** Tehát a hetedik hónap első napjától fogva kezdének égőáldozatot áldozni az Úrnak, a mikor az Úr templomának alapköve még nem tétetett le. **7** És adának pénzt a kő- és favágóknak s a mestereknek, és ételt és italt és olajat a Sidonbelieknek és Tírusbelieknek, hogy hozzanak czédrusfákat a Libánonról a joppéi tenger felé, Czírus, persa király nézik adott engedelme szerint. **8** Második esztendőben azután, hogy fölmenének az Isten házához Jeruzsálembe, a második hónapban megkezdték az építést Zorobábel, a Sealtiél fia és Jésua, a Jósádák fia és a többi atyafiaik, a papok és Léviták és mindenjában, a kik a fogasgból visszajöttek vala Jeruzsálembe, és rendelék a Lévitákat, a kik húsz esztendősök vagy azon felül valának, az Úr háza építésének vezetésére. **9** És előlálla Jésua, az ő fiai és atyafiai, Kadmiél és fiai, a Júda fiai, egyenlőképen, hogy vezérei legyenek az Isten házát építő munkásoknak, továbbá Hénádád fiai, fiaik és testvéreik, – mind Léviták. **10** S midőn az építők letették az Úr templomának alapkötétét, Jésua és Zorobábel oda álltak a papokat öltözöttükben kürtökkel, s a Lévitákat, Ásáf fiait cimbalmokkal, hogy dícsérjék az Urat, Izráel királynak, Dávidnak rendelete szerint. **11** És énekelének, dícsérén az Urat és hálát adván néki, mert jó, mert mindenrőkkel van az ő igalmassága Izráelen! És mind az egész nép nagy felszóval kiált vala, dícsérén az Urat, hogy az Úr házának alapköve immáron letetetett! **12** Nagy sokan pedig a papok és a Léviták és a családfők közül, a vének, a kik látták vala az első házat, mikor alapot vettek vala most e háznak az ő szemök előtt, nagy felszóval sírnak vala, sokan pedig örömkben nagy felszóval kiáltanak vala; **13** Úgy hogy a nép nem tudja vala megkülönböztetni az örömben való kiáltást a nép siralmának szavától, mert a nép kiált vala nagy felszóval, és ez a szó messze földre meghallatott.

4 Mikor pedig meghallák Júda és Benjámin ellenségei, hogy a kik a fogasgból visszatértek, templomot építenek az Úrnak, Izráel Istenének: **2** Menének Zorobábelhez és a családfőkhöz, s mondának nézik: Hadd építsünk együtt veletek, mert miképen ti, úgy mi is a ti Isteneteket keressük s néki áldozunk Esárhaddon, Assíria királyának idejéől fogva, a ki ide hozott fel minket! **3** És monda nézik Zorobábel és Jésua és Izráel családaiak többi fői: Nem veletek együtt kell nékünk házat építeni a mi Istenünknek, hanem mi magunk fogunk építeni az Úrnak, Izráel Istenének, a miképen megparancsolta nékünk a király, Czírus, Persia királya. **4** És igyekezék e tartomány népe megkötni Júda népének kezeit és elrémiteni azt az építéstől. **5** És felbérneli ellene tanácsosokat, hogy semmivé tegyék szándékát Czírusnak, Persia királyának egész idejében, Dárius persa király uralkodásáig. **6** És Ahaszvérus uralkodásakor, uralkodásának kezdetén, vádolást írnak Júda

és Jeruzsálem lakói ellen. **7** Artaxerxes napjaiban pedig Bislám, Mithredathes és Tábeél s ennek többi társai írtak vala Artaxerxeshez a persiai királyhoz, s e levelet arám betűkkel írták, mely azután arám nyelvre fordítattatt át. **8** Rehum, a helytartó és Simsai, a kanczellár, írának egy levelet Jeruzsálem ellen Artaxerxes királyhoz ekképen. **9** Írának pedig ekkor Rehum, a helytartó és Simsai, a kanczellár és ezeknek többi társaik: a Dineusok, Afársatakeusok, Tarpeleusok, Afárseusok, Arkeveusok, Babilóniabeliek, Susánkeusok, Dehaveusok és a Hélameusok. **10** És a többi népek, a kiket a nagy és dicsőséges Asznapár vitt el és tett lakosokká Samária városában és a többi városokban, melyek a folyóvizen túl vannak és a többi. **11** Ez mássa a levélnek, melyet hozzá, Artaxerxes királyhoz küldének: „A te szolgáid, a folyóvizen túl lévő férfiak, és a többi. **12** Tudtára légyen a királynak, hogy a zsidók, a kik feljöttek tőled, megérkezének hozzánk Jeruzsálembe; a visszavonó és gonosz várost építik, a kőfalakat készítik s a fundamentomokat javítgatják. **13** Mostan tudtára légyen a királynak, hogy ha ez a város megépítettki s a kőfalak elkészülnek, adót, rovást és úti vámot nem fognak fizetni, s a királyok jövedelmét megkárosítják. **14** Mostan, mivel a palota savával sózunk s épen ezért a király kárát nem illik elnéznünk, ez okért küldjük e levelet és tudatjuk a királytal, **15** Hogy nézzen utána valaki atyáid történeteinek könyvében, és meg fogod találni a történetek könyvében, és megtudod, hogy e város visszavonó és királyokat és tartományokat megkárosító város volt, s hogy eleitől fogva lázadások történtek abban, ezért pusztítottatott is el e város. **16** Tudatjuk mi a királytal, hogy ha ez a város megépülend és a kőfalak elkészülnek: ennek miatta birtokod a folyóvizen túl nem lészen.” **17** A király választ küldött Rehumnak, a helytartónak és Simsainak, a kanczellárnak és többi társaiknak, a kik Samariában laknak vala, és minden folyóvizen túl lakozóknak: „Békesség és a többi. **18** A levél, melyet hozzánk küldetek, világosan felolvastatott előttem; **19** És megparancsolám, hogy nézzenek utána, és úgy találák, hogy ez a város eleitől fogva királyok ellen támádó volt, és hogy pártút és lázadás történt vala benne; **20** És hogy hatalmas királyok voltak Jeruzsálemben és uralkodtak minden a folyóvizen túl lakónkon, és adó, rovás és úti vám fizetették nézik. **21** Mostan azért parancsoljátok meg, hogy akadályozzák meg a férfiakat, s e város ne építessék addig, míg tölem parancsolat nem jövend; **22** És meglássátok, hogy ne vekekedjék a veszedelem a királyok megkárosítására!” **23** Mihelyt Artaxerxes király levelének mássa felolvastaték Rehum és Simsai, a kanczellár és társaik előtt, menének nagy hamarsággal Jeruzsálembe a zsidókhoz, és megakadályozák őket erővel és hatalommal. **24** Akkor megszűnék az Úr házának építése, mely Jeruzsálemben van, és szünetelt Dárius, Persia királya uralkodásának második esztendejéig.

5 És prófétálának a próféták, Aggeus, a próféta és Zakariás az Iddó fia a zsidóknak, a kik valának Júdában és Jeruzsálemben, szólvan nézik az Izráel Istenének nevében. **2** Akkor fölkelének Zorobábel, Sealtiél fia és Jésua, a Jósádák fia, és hozzá kezdének Isten háza építéséhez, mely Jeruzsálemben

van, s velök valának Isten prófétái, támogatván őket. 3 Abban az időben jöve hozzájok Tattenai folyóvizen túli helytartó, és Sethar-bóznaí és társai, és így szólának nékik: Ki adott nétek szabadságot, hogy e házat építétek s e kőfalat készítsétek? 4 Ekkor megmondánk nékik ily módon, hogy kik ama férfiak névszerint, kik ez épületet építik. 5 És az Ő Istenök szeme vala a zsidók vénein, hogy nem akadályozzák meg őket az építésben, míg az ügy Dárius elébe jutand, a mikor is levélben fognak felelni e dologra nézve. 6 Mássa a levélnek, melyet küldött Tattenai folyóvizen túli helytartó, és Sethar-bóznaí és az Ő társai, az Afarsakeusok, a kik a folyóvizen túl lakának, Dárius királyhoz. 7 Tudósítást küldének ugyanis hozzá, ekként levén az írva: „Dárius királynak minden békesség! 8 Tudtára legyen a királynak, hogy elmentünk Júda tartományába, a nagy Istennek házához, és az építettik nagy kövekből, és fa rakatik a falakra, és e munka szorgalmatosan folyik, és jó szerencsés leszen az Ő kezük által. 9 Ekkor megkérdenk azokat a véneket, ily módon szölván hozzájok: Ki adott nétek szabadságot, hogy e házat építétek, s hogy e kőfalat készítsétek? 10 Sőt még neveket is megkérdeztük tőlük, hogy tudassuk veled, hogy megírhassuk azon férfiak nevét, kik fejeik. 11 És ekképen felelénének nékünk, mondván: Mi az Ő, a menny és föld Istenének szolgái vagyunk, és építjük e házat, mely ennekkelőtte sok esztendőön át meg vala építve, és Izráelnek egy nagy királya építé és végezé be azt. 12 De minekutána haragra ingerelték volt atyáink a mennynek Istenét, adá őket a Babilóniabeli Káldeus királynak, Nabukodonozornak kezébe, aki e házat lerontotta, és a népet Babilóniába rabságra vitte. 13 Azonban Czírusnak, Babilónia királynak első esztendejében Czírus király szabadságot adott, hogy Istennek ezt a házát megépítenék. 14 Sőt az Isten házához való arany és ezüst edényeket is, a melyeket Nabukodonozor hozott vala e jeruzsálemi templomból s bevitte volt azokat a babilóniai templomba, kihozatá Czírus király a babilóniai templomból s adatá azokat annak a Sesbassár nevűnek, a kit helytartóul rendelt; 15 És monda néki: Vedd ez edényeket, menj és helyezd el azokat a jeruzsálemi templomba, és az Isten háza építések meg előbbi helyén. 16 Ekkor ez a Sesbassár eljött, letévé az Isten házához alapkővet, mely Jeruzsálemben van, és attól fogva mindeggig építetik, és még sem végződött be. 17 Mostan azért, ha tetszik a királynak, nézzen utána valaki a király kincstartó házában, ott Babilóniában, ha úgy van-é, hogy Czírus király szabadságot adott az Isten házához megépítésére, mely Jeruzsálemben van, s a király akaratját erre nézve küldje hozzánk.”

6 Ekkor Dárius király megparancsolá, hogy nézzenek utána a könyvek tárházában, hol a kincseket tartják vala Babiloniában. **2** És találtaték Akhméta várában, a mely Média tartományában van, egy tekercs, melyre emlékezetül ez vala írva: 3 „Czírus király első esztendejében, Czírus király parancsolatot adott Isten házára nézve, mely Jeruzsálemben van, hogy e ház építések meg, oly helyül, hol áldozatokat áldoznak; s alapzati felemeltetvén, magassága hatvan sing, szélessége is hatvan sing legyen. 4 A nagy kövek rétege három s a fa rétege legyen egy, a költség pedig a király házból adassék. 5 Sőt az Isten

házának arany és ezüst edényeit is, a melyeket Nabukodonozor hozott vala e jeruzsálemi templomból s vitt vala Babilóniába, adják vissza, hogy jussanak el azok a jeruzsálemi templomba, helyükre, s te helyezd el azokat az Isten házába.” **6** Mostan azért Tattenai folyóvizen túli helytartó, Sethar-bóznaí és társai, és az Afarsakeusok, a kik a folyóvizen túl laknak, távol legyetek onnan! **7** Hagyátok, hadd épüljön meg Istennek ama háza! A zsidók helytartója és a zsidók véni építések meg Isten ama templomát a maga helyén! **8** És megparancsolom azt is, hogy mit cselekedjetek a zsidók ama véneivel, hogy megépítsek Isten ama házát; tudnillik a király folyóvizen túl való adójának kincseiből pontosan költség adassék ama férfiaknak, és pedig félbeszakítás nélkül, **9** És a mik szükségesek, tulkok, kosok, bárányok, égoálodzatra a menny Istenének, búza, só, bor, és olaj, a jeruzsálemi papok szava szerint adassanak nékik naponként és pedig mulasztás nélkül, **10** Hogy vihessenek jó illatú áldozatot a menny Istenének, és könyörögjenek a királynak és fiainak életéért. **11** És megparancsolom azt is, hogy valaki e rendelést megszegi, annak házból szakítassék ki egy gerenda s felállítáván szegeztessék reá, háza pedig szemétdombbá tétessek e miatt. **12** Az Isten pedig, a ki nevének ott szerze lakást, megrontson minden király és népet, a ki felemelendi kezét, hogy megszegje e rendelést, hogy elpusztítsa Istennek ama házát, mely Jeruzsálemben van. Én, Dárius parancsoltam, pontosan megtörténjék. **13** Akkor Tattenai folyóvizen túli helytartó, Sethar-bóznaí és társai, miután Dárius ily rendelést küldött, ahoz képest cselekedének pontosan. **14** És a zsidók véni építének és jó szerencsések valának Aggeus próféta és Zakariás, Iddő fia prófétálása folytán, és megépítétek és elvezeték Izráel Istenének akaratjából, és Czírus, Dárius és Artaxerxes, persiai királyok parancsolatjából. **15** Bevégezteték pedig e ház az Adár hó harmadik napjáig, mely Dárius király országlásának hatodik esztendejében vala. **16** És megtarták Izráel fiai, a papok, a Léviták és a fogságból visszajött többiek Isten házának felszentelését örömmel. **17** Vivének pedig Isten házának felszentelésénél áldozatul száz bikát, kétszáz kost, négyszáz bárányt és tizenkét kecskebakot búnert való áldozatra egész Izráelről, Izráel nemzetiségeinek száma szerint. **18** És rendelék a papokat az ő osztályaiak és a Lévitákat az ő rendjeik szerint Istennek szolgálatára Jeruzsálemben, Mózes könyvének rendelése szerint, **19** És megtarták a rabságból visszajöttök a pászkát az első hó tizenegyedik napján; **20** Mert megtisztultak vala a papok és Léviták: egyetemben mindenjában tiszták valának, és megölék a húsvéti bárányt mindazokért, a kik a rabságból megyöttek, és atyjokfiaiért a papokért és önmagokért; **21** És megevék azt Izráel fiai, a kik a rabságból visszajöttök vala, és mindenek, a kik elkülnöítétek vala magokat a föld népeinek tiszttátlanságától s hozzájok állottak vala, hogy keressék az Urat, Izráel Istenét. **22** És azután megtarták a kovásztalan kenyerek ünnepét hétfébruár 15-én örömmel, mert megvidámította vala őket az Úr, hozzájok hajtván az Assiriabeli király szívét, hogy erősítse kezöket az Istennek, Izráel Istenének háza építésében.

7 És ezek után Artaxerxes persa király uralkodásakor Ezsdrás, a Serája fia, ki Azariás fia, ki Hilkiás fia, **2** Ki Sallum fia,

ki Sádók fia, ki Ahitub fia, 3 Ki Amária fia, ki Azariás fia, ki Mérájóth fia, 4 Ki Zerahja fia, ki Uzzi fia, ki Bukki fia, 5 Ki Abisua fia, ki Fineás fia, ki Eleázár fia, ki pedig Áronnak, a főpapnak fia volt. 6 Ez az Ezsdrás feljöve Babilóniából, (ő, a ki bőlcs írástudó vala a Mózes törvényében, melyet az Úr, Izráel Istené adott vala) és megadá néki a király az Úrnak, az ő Istenének rajta nyugovó kegyelme szerint minden kérését. 7 Feljövénék pedig az Izráel fiai, a papok, a Léviták, az énekesek, a kapunállók és a Léviták szolgái közül többen Jeruzsálembe Artaxerxes király hetedik esztendejében. 8 És Ezsdrás megérkezék velük Jeruzsálembe az ötödik hónapban, a király hetedik esztendejében. 9 Ugyanis az első hónak első napján határoz el a Babilóniából való feljötvet, és az ötödik hó első napján érkezett Jeruzsálembe, az ő Istenének rajta nyugvó jó kegyelme szerint; 10 Mert Ezsdrás erős szível törekedett keresni és cselekedni az Úr törvényét, és tanítani Izráelben a rendeléseket és ítéleteket. 11 És ez mássá a levélnek, melyet adott vala Artaxerxes király Ezsdrásnak, az írástudó papnak, a ki írástudó vala az Úr parancsolatainak beszédben, Izráelnek adott rendeléseiben: 12 „Artaxerxes, a királyok királya Ezsdrás papnak, ki a menny Istenének törvényében bőlcs írástudó és a többi. 13 Szabadságot adok, hogy valaki országomban Izráel népe, papjai és a Léviták közül Jeruzsálembe akar menni, veled elmehet. 14 Minthogy te elbocsáttal a királytól és hét tanácsosától, hogy utána nézz Júdának és Jeruzsálemnek, a te Istened törvénye szerint, mely kezdenben van, 15 És hogy elvigyed az ezüstöt és aranyat, melyet a király és tanácsosai önkényesen ajándékoznak Izráel Istenének, kinek hajléka Jeruzsálemben van, 16 És minden az ezüstöt és aranyat, melyet kapni fogsz Babilónia egész tartományában, együtt a nép és a papok önkényes ajándékával, mit ezek önkényesen ajándékoznak az ő Istenök házábanak, mely Jeruzsálemben van. 17 Annalfogva gondosan végy e pénzen bikákat, kosokat és bárányokat s hozzájok való étel- és italáldozatokat, s áldozd meg azokat Istenetek házának oltárán, mely Jeruzsálemben van: 18 A megmaradt ezüsttel és arannyal pedig, a mit jónak láttok cselekedni te és atyádfiai, Istenetek akaratja szerint, azt cselekedjelek. 19 És az edényekkel, melyek nékéd adattak át a te Istened házának szolgálatára, számolj be Isten előtt Jeruzsálemben. 20 Egyéb szükségét pedig Istened házának, mit csak teljesítened kell, teljesítsd a király kincstartó házából. 21 És én, Artaxerxes, a király, parancsolom minden a folyóvizen túl lakó kincstartómnak, hogy minden, a mit csak kérend töletek Ezsdrás pap, ki a menny Istenének törvényében írástudó, pontosan teljesítessék, 22 És pedig száz tallentom ezüstig, száz kör búzáig, száz báth borig, száz báth olajig és sóban, a mennyi elég. 23 minden, mi a menny Istenének akaratja szerint való, pontosan teljesítessék a menny Istenének házáért, hogy meg ne haragudjék a királynak és fiainak országára. 24 Veletek pedig tudatjuk, hogy sem a papokra, sem a Lévitákra, sem az énekesekre, sem a kapunállókra, sem a Léviták szolgáira, sem Isten e háza szolgáira, adót, rovást és úti vámot senkinek vetni nem szabad. 25 És te Ezsdrás, a te Istened bőlcs törvénye szerint, a mely kezdenben van, rendelj ítéloket és birákat, a kik törvényt tegyenek minden a folyóvizen túl lakó nép között,

mindazok között, a kik tudják Istenednek törvényeit, és a kik nem tudják, azokat tanítások! 26 Valaki pedig nem fogja cselekedni a te Istenednek törvényét és a király törvényét, ítelet hozassék felette pontosan, vagy halára, vagy számkivetésre, vagy jószágvesztésre, vagy fogására.” 27 Áldott az Úr, atyáink Istene, a ki erre indítá a király szívét, hogy megékesítse az Úr házát, mely Jeruzsálemben van. 28 És a ki hozzá fordítá irgalmaságát a király előtt és tanácsosai előtt és a király minden hatalmas fejedelme előtt! És én megerősödvén az Úrnak az én Istenemnek rajtam nyugovó kegyelme által, családfőket gyűjtök össze Izráelből, hogy feljönnének velem.

8 Ezek pedig családtők és nemzetiségi eredetök azoknak, a kik feljövénék velem Artaxerxes uralmodásakor Babilóniából: 2 Fineás fiai közül: Gersóm; Ithamár fiai közül: Dávid; 3 A Sekánia fiai közül, Parós fiai közül: Zakariás s vele egy nemzetében másfélszáz férfi; 4 Pahath-Moáb fiai közül: Eljónai, Zerahia fia s vele kétszáz férfi; 5 Sekánia fiai közül a Jaháziel fia s ő vele háromszáz férfi; 6 Ádin fiai közül: Ebed, Jónathán fia és vele ötven férfi; 7 Élám fiai közül: Ésaiás, Athália fia és vele hetven férfi; 8 Sefátia fiai közül: Zebádia, Mikháel fia és ő vele nyolczvan férfi; 9 Joáb fiai közül: Obádia, Jéhiel fia és vele kétszáztizenyolc férfi; 10 Selómith fiai közül a Jószifia fia és vele százhatvan férfi; 11 Bébai fiai közül: Zakariás, Bébai fia és vele huszonnyolc férfi; 12 Azgád fiai közül: Jóhanán, Hakkátán fia és vele százítz férfi; 13 Adónikám fiai közül az utódok s neveik: Elifélet, Jeiél és Semája és velük hatvan férfi; 14 És Bigvai fiai közül: Uthai és Zabbud és velük hetven férfi. 15 Mikor pedig összegyűjtöm őket az Aháva felé folyó folyóvízhez, hol három napig valánk, megnéztem jól a népet és a papokat, s a Lévi fiai közül nem találtam közöttük senkit. 16 Elküldém annakokáért Eliézert, Arielt, Semáját, Elnáthánt, Járibot, Elnáthánt, Náthánt, Zakariást, Mesullámot, mint családfőket, és Jójárit és Elnáthánt, mint eszes embereket. 17 És rendelém őket Iddóhoz, a ki fő vala a Kászifia nevű helyen, és betanítám őket, hogy mit szóljanak Iddónak és az ő atyafiainak, a Léviták szolgáinak a Kászifia nevű helyen, – hogy hozzanak szolgákat a mi Istenünk házához. 18 És elhözök nékünk, Istenünknek rajtunk nyugvó jó kegyelme szerint, Is-szekhelt, a Mahli fiai közül, a ki Lévi fia, a ki meg Izráel fia vala, és Serébiát, fiaival és tizennyolc testvéreivel együtt. 19 És Hasábiát s vele Ésaiást, a Mériári fiai közül, testvéreivel és húsz fiával együtt; 20 És a Léviták szolgái közül, a kiket Dávid és a fejedelmek adának a Léviták szolgálatába, kétszáhzsaszat; mindenjájok nevei feljegyeztettek. 21 Ekkor bőjtöt hirdeték ott az Aháva folyóvíz mellett, hogy megalázónok magunkat a mi Istenünk előtt, hogy kérnénk tőle szerencsés utat magunknak, családainknak és minden marháinknak. 22 Mert szégyeltem vala a királytól kérni sereget és lovagokat oltalmunkra a mi ellenségeink ellen ez útban, mert ezt mondta volt a királynak, mondván: A mi Istenünk kegyelme van mindenazon, a kik őt keresik, az ő javukra, és az ő hatalma és haraja mindenazon, a kik elhagyják őt. 23 És bőjtölénk és a mi Istenünkhez könyörgénk annakokáért, és meghalligatott minket. 24 Ekkor különválaszték a papi fejedelmek közül tizenkettőt Serébiához és Hasábiához

és hozzájok atyjokfai közül tizet. 25 És átmérém nézik az ezüstöt és aranyat és az edényeket, a mi Istenünk házának ajándékait, a melyeket a király és tanácsosai és fejedelmei és minden Babilóniában élő Izráeliták ajándékozának. 26 Kezüköz mérék pedig hatszázötven tálentom ezüstöt, száz tálentomot érő ezüst edényeket és száz tálentom aranyat. 27 Húsz arany poharat, melyek ezer dárikot érnek vala, és két szép ragyogású rézedényt, melyek olybecsesek, mint az arany. 28 És mondék nézik: Ti az Úrnak szentei vagytok, ez edények is szentek, és ez az ezüst és arany az Úrnak, atyáitok Istenének önkényeseten adott ajándék: 29 Vigyázzatok azért reá és megőrizzétek, míg átméríték a papi fejedelmek, a Léviták és Izráel családainak fejedelmei előtt Jeruzsálemben az Úr házának kamaráiban! 30 És átvevék a papok és a Léviták az ezüstöt, aranyat és az edényeket súly szerint, hogy vigyék Jeruzsálemben Istenünk házához. 31 Elindulánk pedig az Aháva folyóvíz mellől az első hó tizenkettedik napján, hogy Jeruzsálemben menjünk; s a mi Istenünk kegyelme nyugodott rajtunk, megszabadítván minket a ránk leselkedő ellenségnek kezéből ez úton. 32 És megérkezénk Jeruzsálemben, és pihenénk ott három napig. 33 Negyednap pedig átméretett az ezüst, az arany és az edények a mi Istenünk házában, Merémóth papnak Uriás fiának kezéhez, vele lévén Eleázár, a Fineás fia, és velük Józadáb, a Jézus fia és Nónádia, a Binnui fia, Léviták, 34 minden szám és súly szerint, s feljegyeztetett az egész súly abban az időben. 35 A kik pedig megérkeztek a fogásból, a rabságnak fiai, égőáldozatokat vivének Izráel Istenének: tizenkét tulkaot egész Izráelért, kilencvenhat kost, hetvenhét bárányt, tizenkét bakot bűnért való áldozatra, mindez egészen égőáldozatul az Úrnak. 36 És átadák a király parancsolatait a király helytartónak, s a vizen túl lévő helytartóknak, és ezek segíték a népet és az Isten házát.

9 Minekutána ezek elvégeződnek, jövének hozzá a főemberek, mondván: Izráel népe és a papok és a Léviták nem külüöníték el magokat e tartományok népeitől, a miképen pedig azoknak, a Kananeusoknak, Hitteusoknak, Perizeusoknak, Jebuzeusoknak, Ammonitáknak, Moábitáknak, Egyiptomiáknak és Emoreusoknak útálatos vétke szerint el kellett volna, 2 Mert ezek leányai közül vettek vala feleséget magoknak és fiaiknak, és megelegyedett a szent mag e tartományok népeivel; és pedig a fejedelmek és főemberek valának elsők a bűnben. 3 Mihelyt e dolgot meghallottam, megszagatám alsó- és felső ruhámat, s téptem fejem hajszálait és szakállamat, és veszeg ütem. 4 És hozzáam gyűlének mindnyájan, a kik részketve gondoltak Izráel Istenének beszédeire azoknak vétke miatt, a kik a fogásból megijöttek vala; és én veszeg ülök vala mind az estvéri áldozatig. 5 Az estvéri áldozatkor pedig felkeltem sanyargatásomból, megszagatván alsó- és felső ruhámat; és térdimre esvén, kiterjesztím kezeimet az Úrhez, az én Istenemhez. 6 És mondék: Én Istenem, szégyenlem és átallom felemelni, én Istenem, az én orczámat te hozzád, mert a mi álnokságaink felülhaladtak fejünk fölött és a mi vétkeink mind az egig nevekedtek! 7 A mi atyáink napjaitól fogva nagy vétékben vagyunk mi minden e mai napig, és a mi álnokságainkért adattunk vala mi, a mi királyaink és a mi papjaink a földi királyok kezébe, fegyver által rabságra

és ragadományra és orczapirulásra, a mint ez a mai nap is van. 8 És most nem sok ideje, hogy az Úr, a mi Istenünk rajtunk könyörült, hogy hagyjon minékünk maradékot, és hogy adjon nékünk egy széget az ő szent helyén, hogy így megvilágosítsa szemeinket a mi Istenünk, s hogy megelevenítsen bennünket egy kissé a mi szolgáságunkban. 9 Mert szolgák vagyunk mi, de szolgáságunkban nem hagyott el minket a mi Istenünk, hanem hozzánk fordítá igalmasságát Persiának királyai előtt, hogy megelevenítene bennünket, hogy felelhetessük a mi Istenünk házát s megépíthessük annak romjait, és hogy adjon nékünk bátoros lakkád Júdában és Jeruzsálemben. 10 És most mit mondunk, óh mi Istenünk, mindenek után? Azt, hogy mi mégis elhagytuk parancsolataidat, 11 A melyeket parancsoltal szolgáid, a próféták által, mondva: A föld, melyre bementek, hogy bírátok azt, tisztálatlan föld, a tartományok népeinek tisztálansága miatt, útátlossága miatt, melyekkel betöltek azt egyik végétől a másikig tisztálanságukban; 12 Annakokáért leányaitokat ne adjátok az ő fiaiknak és az ő leányaiat ne vegyétek fiaitoknak, és ne keressétek barátságukat, sem javokat soha, hogy megerősödjétek és éljetek e föld javaival, és örökségekben adhassátok azt fiaitoknak mindörökké. 13 Mindazok után pedig, a mik reánk jövénék gonosz cselekedeteinkért és nagy vétkünkért, hiszen te, mi Istenünk, jobban kedveztél nékünk, sem mint bűneink miatt érdemeltünk volna, s adád nékünk e maradékot, 14 Hát megrontjuk-é ismét parancsolataidat s összeházasodunk-é ez útálatos népekkel? Nem fogsz-é haragudni reánk mindaddig, míg megemészünk, hogy sem maradékunk, sem hírmondónk ne legyen? 15 Oh Uram, Izráel Isten! igaz vagy te, mert meghagyált minket, maradék gyanánt, mint e mai nap bizonyítja. Ímé előtted vagyunk vétkünkben, és nem állhatunk meg előtted e miatt!

10 És mikor imádkozék Ezsdrás és vallást tőn, sírva és földre borulva az Isten háza előtt, sereglének ő hozzá Izráelből igen nagy gyülekezetben férfiak és asszonyok és gyermekek, mert síra a nép is sokat és keservesen. 2 És szóla Sekhánia, Jéhielnek fia, az Élám fiai közül, és monda Ezsdrásnak: Mi vétkeztünk a mi Istenünk ellen, hogy idegen feleségeket vettünk magunknak e föld népei közül: mindenből van reménysége Izráelnek, mind e mellett is! 3 Vessünk ugyanis frigyet a mi Istenünkkel, hogy elbocsátjuk minden asszonyokat és a tőlük szülötteteket az én Uramnak és azoknak akaratja szerint, a kik részketve gondolnak a mi Istenünk parancsolatára, és a törvény szerint cselekedjünk! 4 Kelj fel! mert reád néz e dolog, s mi veled leszünk: légy erős és láss hozzá! 5 Fölkele annakokáért Ezsdrás, és megeskété a papoknak, a Lévitáknak és az egész Izráelnek fejedelmeit, hogy e beszéd szerint fognak cselekedni; és megesküvének. 6 És fölkelle Ezsdrás az Isten háza elől, és elméne Jóhánánnak, Eliásib fának szobájához s bemenvén abba, kenyeret nem evék, sem vizet nem ivék, mert gyászol vala a rabságból hazajöttek vétke miatt. 7 És meghirdeték Júdában és Jeruzsálemben mindenoknak, a kik a rabságból hazajöttek, hogy Jeruzsálemben gyűljenek; 8 Valaki pedig el nem jön harmadnapra, a fejedelmek és vénék tanácsa szerint, adassák minden vagyona a templomnak, és ő maga

vettessék ki a rabságból hazajötteknek gyülekezetéből. 9 Összegyűlének azért Júdának és Benjáminnak minden férfiai harmadhapra Jeruzsálembe a kilencszedik hóban, e hó huszadik napján, és leüle az egész nép az Isten házának piaczán, aggódván e doleg és az esőzések miatt. 10 Ekkor fölkele Ezsdrás, a pap, és monda nézik: Ti vétkeztetek, hogy idegen feleségeket vettek magatoknak, hogy ezzel is többítenétek Izráel vétkét; 11 Annakokáért tegyetek vallást az Úr előtt, atyáitoknak Istene előtt, és cselekedjetek az Ő akaratja szerint, elkülönítvén magatokat e föld népeitől és az idegen feleségektől. 12 És felele az egész gyülekezet, és monda felszóval: Ekképen, a te beszéded szerint kell minénkünk cselekednünk! 13 De e nép igen sok és az esős idő miatt kívül nem állhatunk; annak felette ez nem egy, sem nem két napi munka, mert sokan vagyunk, a kik vétkeztünk e dolegben; 14 Hadd álljanak hát elő fejedelmeink, az egész gyülekezeté, és mindenki, a ki idegen feleséget vett magának, városunként jöjjön elő bizonyos időben s velük a városoknak vénei és birái, hogy elfordítsuk magunkról a mi Istenünknek e doleg miatt való búsulásának haragiát! 15 Csak Jónathán, az Asáhel fia és Jahzéja, a Tikva fia állának fel ez ellen és Mésullám és Sabbethai, a Léviták támogaták őket. 16 És cselekedének ekképen azok, a kik a rabságból hazajöttek; és választa magának Ezsdrás, a pap férfiakat, a családfőket, családjuk szerint, s mindenjájok nevei feljegyzették. És összeülnek a tizedik hó első napján, hogy nyomozzák e dolgot; 17 És bevégzik azt mindenazon férfiakra nézve, a kik idegen feleséget vettek vala magoknak, az első hónak első napjáig. 18 Találtatának pedig a papok fiai közül, a kik idegen feleségeket vettek vala magoknak, Jésuának, a Jósádák fiának és az Ő testvéreinek fiai közül: Maaszéja, Eliézer, Járib és Gedálja; 19 És kezöket adák, hogy elbocsátják feleségeiket és egy kos áldozására ítéltetének vétkükért; 20 Immér fiai közül pedig: Hanáni és Zebádja. 21 Hárim fiai közül: Maaszéja, Elija, Semája, Jéhiel és Uzzia, 22 Pashur fiai közül: Eljoénaj, Maaszéja, Ismáel, Nethanéel, Józabád és Elásza; 23 Továbbá a Léviták közül: Józabád, Simei és Kélája. (az a Kelita), Pethahja, Júda és Eliézer; 24 Az énekesek közül pedig: Eliásib, s a kapunállók közül: Sallum, Telem és Uri; 25 Továbbá Izráel népéből: Parós fiai közül: Ramia, Jezija, Malkija, Mijámin, Eleázár, Malkija és Benája; 26 Elám fiai közül: Mattánia, Zakariás, Jéhiel, Abdi, Jerémóth és Élija; 27 Zattu fiai közül: Eljónéna, Eljásib, Mattánia, Jerémóth, Zabád és Aziza; 28 Bébai fiai közül: Jóhanán, Hanánia, Zabbai és Athlai; 29 Báni fiai közül: Mesullám, Mallukh, Adája, Jásub, Seál és Rámóth; 30 Pahath-Moáb fiai közül: Adna, Kelál, Benája, Maaszéja, Mattánia, Besaléel, Binnui és Manasse; 31 A Hárim fiai pedig: Eliézer, Jissija, Malkija, Semája, Simeon; 32 Benjámin, Mallukh, Semarja; 33 Hásüm fiai közül: Mattenai, Mattattá, Zabád, Elifélet, Jerémai, Manasse, Simei, 34 Báni fiai közül: Maádai, Amrám és Uél; 35 Benája, Bédéja, Keluhu; 36 Vanja, Merémóth, Eliásib; 37 Mattánia, Mattenai és Jaaszái; 38 Báni, Binnui, Simei; 39 Selemia, Náthán és Adája; 40 Makhnadbai, Sásai, Sárai; 41 Azareél, Selemia és Semária; 42 Sallum, Amaria, József; 43 A Nebó fiai közül: Jéiel, Mattithja, Zabád, Zebina, Jaddai, Jóel, Benája. 44 Mindezek idegen feleségeket vettek vala magoknak.

És valának e feleségek között olyanok is, a kik már fiakat szültek.

Nehemiás

1 Nehémiásnak, a Hakália fiának beszédei. És lőn a Kislév nevű hóban, a huszadik esztendőben, hogy én Susán várában valék. **2** És jöve hozzáim Hanáni, egy az én atyámfiai közül, és vele együtt férfiak Júdából, és tudakozódtam tőlük a fogszágból megszabadult maradék zsidók felől és Jeruzsálem felől. **3** És mondának nékem: A fogszágból megszabadult maradék zsidók ott abban a tartományban nagy nyomorúságban és gyalázatban vannak; és azonfelül Jeruzsálem kőfala lerontattat, s kapui tűzben égtek meg! **4** Hogy pedig meghallám e beszédeket, leültem és sírtam és keserégetem napokon át, s bőjtölék és imádkozám a mennynek Istene előtt; **5** És mondék: Kérlek Uram, mennynek Istene, nagy és rettenetes Isten! Ki megtartja a szövetséget és irlalmasságot az őt szeretőknek és az ő parancsolatait megtartóknak; **6** Oh, legyen figyelmetes a te füled, és szemeid legyenek nyitva, hogy meghallgassad a te szolgádnak könyörgését, melylyel én könyörgök most előtted nappal és éjjel Izráel fiaiért, szolgáidért, és vallást tések az Izráel fiainak bűneiről, melyekkel vékeztünk te ellened, én is s az én atyámnak háza vékeztünk! **7** Felette igen vékeztünk ellened, és nem tartottuk meg a parancsolatokat, és a rendeléseket és a törvényeket, melyeket parancsoltál volt Mózesnek a te szolgádnak. **8** Oh, emlékezzél meg arról a beszédről, melyet parancsoltál Mózesnek, a te szolgádnak, mondván: Ha ti vékeztetek, én meg elszélezsztelek titokat a népek között; **9** Ha pedig megtérendetek hozzáim és megtartjátok parancsolataimat és cselekeszíték azokat: még ha az égneket utolsó szélén volnának is szétszórt gyermekitek, onnan is összegyűjtiőm őket és beviszem arra a helyre, melyet választottam, hogy lakozzék ott az én nevem! **10** És ők a te szolgáid és a te néped, a kiket megszabadítottál a te nagy erőd által és a te erős kezed által! **11** Kérlek oh Uram, legyen figyelmetes a te füled a te szolgádnak könyörgésére és szolgádnak könyörgésükre, a kik kívánják felnü a te nevedet, és adj, kérlek, jó szerencsét most a te szolgádnak, és engedd, hogy kegyelmet találjon ama férfiú előtt. Én ugyanis a királynak pohárunka voltam.

2 És lőn a Niszán nevű hóban, Artaxerxes királynak huszadik esztendéjében, bor vala ő előtte és én fölvevém a bort, adám a királynak; azelőtt pedig nem voltam szomorú ő előtte. **2** És monda nékem a király: Miért szomorú a te orczád, holot te beteg nem vagy? Nem egyéb ez, hanem szívednek szomorúsága! És felette igen megfélelem. **3** Akkor mondék a királynak: Örökkel éljen a király! Miért nem volna szomorú az én orczám, hiszen a város, az én atyáim sírjainak helye, pusztán hever és kapui megemészítettek tűzben?! **4** És monda nékem a király: Mi az, a mit kívánsz? És könyörgék a menny Istenéhez. **5** És mondék a királynak: Ha tetszik a királynak és ha kedves előtted a te szolgád, azt kérem, hogy bocsáss el engem Júdábába, atyáim sírjainak városába, hogy megépítsem azt! **6** És monda nékem a király (felesége pedig mellette ül vala): Meddig lészen utazásod és mikorra jösz vissza? És tetszik a királynak engem elbocsátani, miután én tudattam vele az időt. **7** És mondék a királynak: Ha tetszik a királynak, adasson nékem leveleket a

folyóvizen túl lakó tisztartókhöz, hogy hagyjanak engem utazni, míg Júdába érek; **8** És adasson egy levelet Ászáfhöz, a király erdeje őréhez, hogy adjon nékem fákat gerendákul a templom várának kapuihoz, és a város kőfalához, és a házhoz, melybe költözni fogok. És megadá nékem a király, az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelme szerint. **9** És megérkezém a folyóvizen túl való tisztartókhöz és átadám nékik a király leveleit. Bocsátott vala pedig velem a király főembereket a seregből és lovagokat. **10** Mikor pedig a Horonból való Szanballat és az Ammonita Tobiás, a szolga, meghallották ezt, nagy bosszúságot okozott nékik, hogy kött valaki, aki Izráel fiainak javokat keresi. **11** Azután elmenék Jeruzsálembe, és ott pihenék három napig. **12** És fölkkelé éjszaka, én és velem néhány férfi, mert nem jelentém meg senkinek, hogy mire indítá az én Istenem az én szívemet, hogy azt Jeruzsálemért megcselekedjem, és barom sem vala velem, csak az, melyen ülöök vala, **13** És kimenék a völgynek kapuján éjjel, és pedig a sárkányok forrása felé, majd a szemét-kapuhoz, és vizsgálgtam Jeruzsálem kőfalaikat, melyek elrontattak vala, és kapuit, melyek tűz által megemészítetnék. **14** Azután átmenék a forrás kapujához és a király tavához, holott nem vala hely a baromnak, hogy velem átmenjen. **15** Azért gyalog menék fel a völgyben éjjel és vizsgálgtam a kőfalat, azután megfordultam és bementem a völgy kapuján, és hazártértem. **16** A főemberek pedig nem tudták vala, hova mentem, és hogy mit akarok cselekedni, és sem a zsidóknak, sem a papoknak, sem az előljáróknak, sem a főembereknek, sem a többi munkásoknak ez ideig nem jelentettem meg. **17** Ekkor mondék nékik: Ti lájtátok a nyomorúságot, a melyben mi vagyunk, hogy Jeruzsálem pusztán hever és kapui tűzben égtek meg; ertek, építsük meg Jeruzsálem kőfalát, és ne legyünk többé gyalázatul! **18** És megjelentém nékik az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelmét, és a király beszédít is, a melyeket nékem szolt, és mondának: Kelünk fel és építsük meg! És megerősíték kezeiket a jára. **19** Mikor meghallák ezt a Horonból való Szanballat és az Ammonita Tobiás, a szolga, és az arab Gesem, gúnyoltak és lenéztek minket, mondván: Micsoda ez, a mit miveltek? Talán bizony a király ellen akartok pártot ütni? **20** Kiknek felelél, és mondék: A mennynek Istene, ő ad jó szerencsét nékünk, és mi mint az ő szolgái kelünk föl és építünk, néktek pedig részletek és jogotok és emlékezetetek nincsen Jeruzsálemben!

3 És fölkele Eliásib, a főpap és atyajai, a papok és építéket a juhok kapuját; ők szentelék meg azt és állíták fel annak ajtait; építék pedig a kőfalat a Meáh toronyig, a melyet megszentelének, s azután Hanánel tornyáig; **2** És ő mellette építének a Jerikobeliek, ezek mellett pedig épített Zakkur az Imri fia; **3** A halaknak kapuját pedig építék a Hasszenáá fiai, ők gerendázák be azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és záráit; **4** Mellettük javítgató a kőfalat Merémóth, Uriásnak, a Hakkós fiának fia, mellette pedig javítgatott Mesullám, Berekiásnak, a Mesézabéel fiának a fia, és ő mellette javítgatott Sádók, Baána fia. **5** Ezek mellett pedig javítgatának a Tékoabeliek, a kiknek előkelői azonban nem hajták nyakukat az ő Urok munkájának jármába. **6** Az ó-város kapuját pedig javítgaták Jójada, a

Pászéah fia és Mesullám, a Beszódia fia; ők gerendázák be azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és záráit; 7 És mellettök javítgatott a Gibeonból való Melátia és a Meronothból való Jádón, Gibeonnak és Mispának lakosai, a folyóvizen túl való helytartónak hivatala helyéig; 8 Mellettök javítgatott Uzziel, Harhájának fia az ötvösökkel, és ő mellette javítgatott Hanánia, a kenet-készítők egyike, és megerősíték Jeruzsálemet mind a széles kőfalig; 9 Mellettök javítgatott Refája, Húr fia, aki a Jeruzsálemhez tartozó tartomány felének fejedelme vala; 10 Mellette javítgatott Jedája, Harumáfia, és pedig a maga háza ellenébe, és mellette javítgatott Hattus, Hasabneja fia. 11 A kőfal másik darabját javítgatá Malkija, Hárim fia és Hassub, a Pahath-Moáb fia, és a kemencéknek tornyát. 12 És mellettök javítgatott Sallum, Hallóhés fia, aki fejedelme vala a Jeruzsálemhez tartozó tartomány másik felének, ő és az ő leányai. 13 A völgy kapuját javítgaták Hánun és Zánoha lakói, ők építék meg azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és záráit; és a kőfalból ezer singet a szemét-kapuig. 14 A szemét-kaput pedig javítgatá Malkija, Rékáb fia, Beth-Hakkerem tartományának fejedelme, ő építé meg azt és állítá fel ajtait, kapcsait és záráit. 15 És a forrásnak kapuját javítgatá Sallum, a Kól-Hóze fia, Mispa tartományának fejedelme, ő építé meg és héjazá be azt és állítá fel ajtait, kapcsait és záráit; és a Selah tó kőfalát a király kertje felé, mind a garádicsokig, melyeken a Dávid városából alájónek. 16 Ő utána javítgata Nehémiás, Azbuk fia, Béth-Sur tartományá felének fejedelme, a Dávid sírjai ellenébe való helyig, és az újonnan készült tóig, és a vitézek házáig. 17 Ő utána javítgatának a Léviták: Rehum, Bání fia, aki mellett javítgata Hasábia, Kélla tartományá felének fejedelme, tartományá lakoasaival; 18 Ő utána javítgatának atyjokfiai: Bavai, a Hénadád fia, Kélla tartománya másik felének fejedelme; 19 Javítgatá pedig ő mellette Ézer, Jésuának fia, Mispa fejedelme, a kőfal egy másik darabját, a szegleten levő fegyveresház felmenetelének ellenébe; 20 Ő utána Bárukh, Zakkai fia javítgatá buzgósággal a kőfal egy másik darabját, a szeglettől fogva Eliásib főpap házának ajtajáig; 21 Ő utána javítgata Merémóth Uriásnak fia, aki Hakkós fia vala, egy másik darabot, Eliásib házának ajtajától Eliásib házának végeig; 22 Ő utána javítgatának a papok, a környék férfiái; 23 Ezek után javítgata Benjámin és Hassub, az ő házok ellenébe, utánok pedig javítgata Azariás, Maaséja fia – aki Ananiás fia vala – az ő háza mellett; 24 Ő utánok javítgata Binnui, a Hénadád fia egy másik darabot, Azariás házájától minden által a kőfalra való feljárásra; 25 Továbbá Palál, az Uzai fia, a szegletnek és a felső toronynak ellenébe, mely a király házából a tömlöcz udvaránál emelkedik ki; utána pedig Pedája, a Parós fia; 26 (A Léviták szolgái pedig laknak vala az Ófelben, a vizek kapujának ellenéig napkelet felé és a kiemelkedő torony ellenéig;) 27 Ő utána javítgatának a Tékoabeliek egy másik darabot a kiemelkedő nagy toronynak ellenétől fogva az Ófel kőfaláig; 28 A lovak kapuján felül javítgatának a papok, kiki az ő házának ellenébe; 29 Utánok javítgata Sádók, Immér fia az ő háza ellenébe; és ő utána javítgata Semája, Sekaniás fia, a napkeleti kapu őrizője; 30 Ő utána javítgata Hananiás, Selemiás fia és Hánun, Sáláfnak hatodik fia egy másik darabot; utánok javítgata Mesullám, Berekiás fia, az ő szobája ellenébe; 31 Utána javítgata Malkija,

az ötvösök egyike, a Léviták szolgáinak és a kereskedőknek házáig, a törvénytevő ház kapujának ellenébe, a szegletnek hágójáig; 32 A szeglet hágója és a juhok kapuja között pedig javítgatának az ötvösök és a kereskedők.

4 Lón pedig, mikor meghallotta Szanballat, hogy mi építjük a kőfalat, haragra gerjede és felette igen bosszankodék, és gúnyolá a zsidókat; 2 És szóla az ő atyajafai és a samárai sereg előtt, és ezt mondá: Mit művelnek és nyomorult zsidók? Vajon megengedik-é ezt nézik? Talán áldozni fognak? Hát bevégezik ma? Avagy megelevenítik a köveket a porhalmazból, holott azok elégtek?! 3 Az Ammonita Tóbíás pedig mellette állván, mondá: Bármít építsenek, ha egy róka lép fel reá, összezúzza köveiknek falát. 4 Halld meg, oh mi istenünk! hogy csúffí lettünk, fordítás gyalázásukat az ő fejükre, és add őket prédrára a rabságnak földében; 5 Ne fedezd el az ő hamisságokat és az ő bűnök a te orczád elől el ne törlőtessék, mert téged bosszantának az építők előtt! 6 És építők a falat annyira, hogy elkészült az egész fal félmagasságban, mert a nép nagy kedvel dolgozott. 7 Mikor pedig meghallotta Szanballat és Tóbíás, továbbá az Arábiabeliek, az Ammoniták és az Asdódeusok, hogy javítgattatnak Jeruzsálem kőfalai, és hogy a törések betömése megkezdődött, felette nagy haragra gerjedének; 8 És összeesküvének mindenjában egyenlő akarattal, hogy eljőnek Jeruzsálemet megostromolni és népét megrémíteni. 9 De mi imádkozánk a mi Istenünkhez, és állítánk ellenök őrséget nappal és éjjel, mivelhogy feltünk tőlük. 10 És mondák a zsidók: Fogytán van ereje a tereh-hordónak, a rom pedig sok, és mi képtelenek vagyunk építeni a kőfalat. 11 A mi ellenségeink pedig ezt mondották: Ingyen se tudják meg, se ne lássák, míg közkibé bemegyünk és őket leöljük, és megszüntetjük a munkát. 12 És lón, hogy eljöttek hozzánk mindenfelől a zsidók, a kik ő mellettök laknak vala és nékünk tízszer is mondották: Térjetek haza! 13 Azért állítám a hely alsó és nyílt részeire a kőfal mögé, odaállítám a népet nemzetiségek szerint, fegyvereikkel, dárdáikkal és kézivekkel. 14 És körültekintén, fölkeltem és így szóltam az előjárókhöz, a főemberekhez és a többi néphez: Ne feljjetek tölök! A nagy és rettenetes Úrra emlékezzetek, és harcoljatok testvéreitekért, fiaitokért, leányaitokért, feleségeitekért és házaitokért! 15 És lón, hogy meghallották a mi ellenségeink, hogy megtudtuk az ő szándékukat, és hogy Isten semmivé tette az ő tanácsokat: megtérénk mi mindenjában a kőfalhoz, kiki az ő munkájához; 16 De azon napról fogva legényeim egyik része munkálkodik vala, a másik része pedig tart vala dárdákat, paizsokat, kéziveket és páncélokat, és a fejedelmek ott állnak az egész Júda háznépe mögött. 17 A kőfalon munkálkodók közül a tehernek hordói egyik kezökkel, a mely a munkát végezé, rakodának, másik kezök pedig a fegyvert tartja vala, 18 A kik pedig építének, azoknak fegyverök derekokra vala felkötve és így építének; a trombitás pedig mellettem állt. 19 És így szóltam az előjárókhöz, a főemberekhez és a többi néphez: A munka felette sok és messzterjedő és mi elszélevdén a kőfalon, egymástól messze esünk; 20 Azért oda gyűjjetek hozzánk, hol a trombita szavát hallandjátok, a mi Istenünk hadakozik érettünk! 21 Ekképen

munkálkodunk vala; és legényeimnek fele dárdákat tart vala hajnalhasadtától fogva mind a csillagoknak feltámadásáig. **22** Ugyanekkor megparancsolám a népnek, hogy minden ember legényével Jeruzsálemben háljon, hogy éjszaka őrködjenek felettünk és nappal dolgozzanak. **23** És sem én, sem az én atyámfiai, sem legényeim, sem az órizők, a kik én utánam valának, nem vetjük vala le ruháinkat; kiki csak mosódáskor teszi vala le fegyverét.

5 Lőn pedig nagy kiáltása a népnek és feleségeiknek az ō atyokfiai, a zsidók ellen. **2** Valának, a kik ezt mondják vala: Fiainkkal és leányainkkal együtt sokadmagunkkal vagyunk, nékünk gabona kell, hogy együnk és éljünk. **3** És valának, a kik ezt mondják vala: Mind mezeinket, mind szőlőinket, mind házainkat zálogba kell adogatnunk, nékünk gabona kell, mert éhezünk. **4** Viszontag valának, a kik ezt mondják vala: Kölcsön vettünk pénzt a király adójáért a mi mezeinkre és szőlőinkre; **5** És íme, bár a mi testünk épen olyan, mint a mi atyánkfiainak testök, s a mi fiaink olyanok, mint az ō fiaik, mi nékünk mégis rabság alá kell adnunk fiainkat és leányainkat, sőt vannak már rabszolga leányaink is, és nincs erőnk arra, hogy ōket megválthatnánk, hisz mezeink és szőlőink másokéi már! **6** Felette nagy haraga gerjedtem azért, mikor kiáltásukat s e dolgokat hallottam; **7** És magamba szálva, gondolkodtam erről, és megfeddém az előljárókat és főembereket, ezt mondván nékik: Ti a ti atyátkfiaival szemben uzsuráskodtok! És szerék ō ellenök nagy gyűlést; **8** És mondám nékik: Mi megváltottuk a mi atyánkfiait, a zsidókat, a kik a pogányoknak eladtattak vala, a mi tehetségünk szerint; és ti is meg akarjátok venni a ti atyátkfiait, s ōk nékünk adják el magokat! És hallgatának és nem tudának felelni semmit. **9** És mondék: Nem jó dolog ez, a mit ti cselekesztek. Hát nem fogtok a mi Istenünk félelmében járni, hogy valahára ne gyalázzanak már minket a pogányok, a mi ellenségeink? **10** Hiszen én, atyámfai és legényeim is pénzt és gabonát kölcsönözünk nékik; engedjük el, kérlek, e tartozást! **11** Adjátok vissza, kérlek, nékik még ma az ō mezeiket, szőlőiket, olajkereteiket és házaikat; ennekfelette, a kölcsönadott pénznek, gabonának, bornak és olajnak századát engedjétek el. **12** És felelénék: Visszaadjuk és tőlik nem veszünk semmit; úgy cselekszünk, a mint te mondod. Ekkor egybehívám a papokat és megeskettetém ōket, hogy e beszéd szerint fognak cselekedni. **13** Ruhámat is megrázám és mondék: Épen így rázzon ki az Isten minden embert az ō házból és vagyonából, és épen így legyen kiráztott és üres, valaki meg nem teljesíti e beszédét. És monda az egész gyülekezet: Ámen. És dicsérék az Urat, és e beszéd szerint cselekedett a nép. **14** Sőt azon napról fogva, melyen Júdának földére helytartójukul rendeltem, Artaxerxes királynak huszadik esztendejétől fogva harminczkedtek esztendejéig, azaz tizenkét esztendeig, sem én, sem az én atyámfiai a helytartónak járó kenyéret nem evénk. **15** Holott az előbbi helytartók, a kik én előttem valának, terhelék a népet és vevének tőlük kenyérért és borért negyven ezüst sikluson felül; sőt még legényeik is zsarnokoskodának a népen. De én nem cselekedém így az Isten felelme miatt. **16** Sőt még e kőfaln is dolgoztam; mezőt sem szereztünk; s minden én legényeim egybegyűltenek ott a munkára. **17** Annakfelette a

zsidók, továbbá a másfélszáz főember és a kik jönek vala mi hozzánk a körültünk lakó pogányok közül, az én asztalomnál esznek vala. **18** A mit minden napra készítenek vala: egy ökröt, hat kövér juhot, és madarakat is készítének nékem, minden tíz napra vala mindenféle bor bőségesen; és mindenellett sem kívántam be a helytartó kenyerét, mert nehéz vala a szolgálat ezen a népen. **19** Emlékezzél meg rólam, én Istenem, javamra, mindarról, a mit én e néppel cselekedtem!

6 És lőn, hogy mikor meghallá Szanballat, Tóbiás, az Arábiabeli Gesem és a mi többi ellenségeink, hogy megépítettem a kőfalat, s hogy nem maradt azon semmi romlás, jölehet még az ideig ajtókat nem állítottam a kapukra: **2** Külde Szanballat és Gesem hozzám ilyen izeettel: Jer és találkozzunk a faluk egyikében, az Onó-völgyében; holott ōk gonoszt gondoltak ellenem. **3** Küldék azért követeket hozzájok ilyen izeettel: Nagy dolgot cselekszem én, azért nem mehetek alá; megszünnék e munka, ha attól eltávozván, hozzátok mennék. **4** És küldének hozzám ilyen módon négy ízben, és én ilyen módon felelek nékik. **5** Küldé továbbá hozzám Szanballat ilyen módon örödször az ō legényét, a kinek kezében egy felnyitott levél vala, **6** Melyben ez vala írva: A szomszéd népek közt ez a hír és Gasmu is mondja, hogy te és a zsidók pártot akartok ütni, annakokáért építet te a kőfalat; és hogy te leszel az ō királyok, e beszédek szerint. **7** Sőt még prófétákat is rendelél, a kik hirdetnék te felőled Jeruzsálemben, ezt mondván: Király van Júdában! És most e dolgoknak híre a királyhoz is elérkezik, annakokáért jer és tanácskozzunk együtt! **8** Én pedig küldék ō hozzá ilyen izeettel: Nem történt semmi olyan, a minõt te mondasz, hanem csak magadtól gondoltad mindazt a te szívedben. **9** Mert mindenek el akarnak vala minket rettenteni, ezt mondván: Leveszik kezöket a munkáról és az félben marad! Azért hát, oh Uram! erősítsd meg az én kezeimet. **10** És én elmentem Semájának, a Delája fiának házába, a ki Mehétabéel fia vala, és ōt bezárkózva találtam, és monda: Menjünk az Isten házába, a templom belséjébe és zárjuk be a templomnak ajtait, mert eljőnek, hogy megöljenek téged, és pedig éjjel jönek el, hogy megöljenek. **11** Én pedig mondék: Avagy ily férfiúnak, mint én vagyok, illik-é futni? Hát ilyen lévén mint én, beléphet-é valaki a templomba, élvén? Nem megylek! **12** És megismerém, hogy nem az Isten küldötte ōt, hanem azt a prófécziát azért mondá nékem, mert Tóbiás és Szanballat felbéréltek ōt. **13** Azért vala pedig felbérelve, hogy én megrettenjek és akképen cselekedvén, vétkezzem, hogy így rossz híremet kölhessék és rágalmazhassanak. **14** Emlékezzél meg én Istenem Tóbiásról és Szanballatról ezen cselekedeteik szerint, és a jövendőmonddó Noádja asszonyról és a többi jövendőmonddóról is, a kik rémítgetének engem. **15** Elvégezteték pedig a kőfal Elul hónap huszonötödik napján, ötvenkét nap alatt. **16** És lőn, hogy midőn meghallák minden mi ellenségeink, megfélemlének minden pogányok, a kik körültünk valának, és igen összeestek a saját szemeikben, és megismerék, hogy a mi Istenünkktől vitetett végbe e munka. **17** E napokban is sok levelet küldének némely zsidó előljárók Tóbiásnak, és viszont Tóbiástól sok jóve hozzájok. **18** Mert sokan Júdában ō hozzá esküdték, mivelhogy ō veje vala Sekániának, az Arah fiának, és Jóhanán, az ō fia, Mesullámnak, a Berékia fiának leányát vette volt el.

19 Sőt még jó szándékait is emlegetik vala előttem, és az én beszédeimet megvívék néki. Leveleket pedig Tóbiás folyton küldött, hogy engem elrettentene.

7 És lón, hogy midőn megépítették a kőfal, felállítám az ajtókat és kirendeltetnék a kapunállók, az énekesek és a Léviták őrizetre; **2** És hadhagyokká tevém Jeruzsálem fölött Hanánit, testvéremet és Hanániást, a vár fejedelmét, mivel hogy ő hűségesebb és istenfélőbb vala sokaknál. **3** És mondék nénik: Meg ne nyittassanak Jeruzsálem kapui minden daddig, míg a nap melegen nem süt, és míg az őrök ott állanak, addig tegyék be az ajtókat és zárjátok be azokat; azután állítsatok őrizőket Jeruzsálem lakosai közül, némelyeket az ő vigyázó helyükre, s másokat az ő házok ellenébe. **4** A város pedig felette igen széles vala és nagy, s a nép kevés lévén benne, házak nem épültek. **5** Felindítá azért az én Istenem szívet, hogy egybegyűjtsem az előjárókat, a főembereket és a népet, hogy felfrattassanak; és megtalálám azok nemzetiségek könyvét, a kik először jöttek vala fel Babilóniából, melyben íly írást találék: **6** Ezek a tartománynak fiai, a kik feljöttek vala a rabság foglyai közül, a kiket fogva vitettet Nabukodonozor, Babilónia királya, s most visszajövénék Jeruzsálemben és Júdába, kiki az ő városába. **7** Kik jövénék Zorobábellel: Jésua, Nehémiás, Azariás, Raámia, Nahamáni, Mordokhai, Bilsán, Miszpereth, Bigvai, Nehum, Baána, Izráel népe férfiainak számok ez: **8** Parós fiai: kétezerszázhétvenkettő; **9** Sefátja fiai: háromszázhétvenkettő; **10** Arah fiai: hatszázötvenkettő; **11** Pahath-Moáb fiai, Jésua és Joáb fiaitól: kétezer nyolcszáz tizenyolc; **12** Elám fiai: ezerkétszázötvennegy; **13** Zattu fiai: nyolcszáz negyvenöt; **14** Zakkai fiai: hétszázhatvan; **15** Binnui fiai: hatszáz negyvennyolc; **16** Bébai fiai: hatszázhuszonnyolc; **17** Azgád fiai: kétezer háromszáz huszonkettő; **18** Adónikám fiai: hatszázhatvanhét; **19** Bigvai fiai: kétezer hatvanhét; **20** Adin fiai: hatszázötvenöt; **21** Áter fiai, Ezékiáštól: kilencvennyolc; **22** Hásüm fiai: háromszáz huszonnyolc; **23** Bésai fiai: háromszáz huszonnegy; **24** Hárif fiai: száz tizenkettő; **25** Gibeon fiai: kilencvenöt; **26** Bethlehem és Netófa férfiai: száznyolc vannyolc; **27** Anáthóth férfiai: százhuszonnyolc; **28** Beth-Azmáveth férfiai: negyvenkettő; **29** Kirjáth-Jeárim, Kefira és Beéróth férfiai: hétszáz negyvenhárom; **30** Ráma és Géba férfiai: hatszázhuszonegy; **31** Mikmás férfiai: százhuszonkettő; **32** Béthel és Ai férfiai: százhuszonhárom; **33** A másik Nébó férfiai: ötvenkettő; **34** A másik Elám fiai: ezerkétszázötvennegy; **35** Hárím fiai: háromszáz húsz; **36** Jerikó fiai: háromszáz negyvenöt; **37** Lód, Hádíd és Ónó fiai: hétszázhuszonegy; **38** Szenája fiai: háromezkerencs száz harminc; **39** A papok: Jedája fiai Jésua családjából: kilencszáz hétvenhárom; **40** Immér fiai: ezerötvenkettő; **41** Pashur fiai: ezerkétszáz negyvenhét; **42** Hárím fiai: ezertizenhét; **43** A Léviták: Jésua és Kadmiel fiai, Hódávia fiaitól: hetvennegy; **44** Az énekesek: Asáf fiai: száz negyvennyolc; **45** A kapunállók: Sallum fiai, Áter fiai, Talmón fiai, Akkub fiai, Hatita fiai, Sóbai fiai: száz harminc nyolc;

46 A Léviták szolgái: Siha fiai, Hasufa fiai, Tabbaóth fiai, **47** Kérósz fiai, Szia fiai, Pádón fiai, **48** Lebána fiai, Hagába fiai, Salmai fiai, **49** Hanán fiai, Giddél fiai, Gahar fiai, **50**

Reája fiai, Resin fiai, Nekóda fiai, **51** Gazzám fiai, Uzza fiai, Pászéah fiai, **52** Bészai fiai, Meunim fiai, Nefiszim fiai, **53** Bakbuk fiai, Hakufa fiai, Harhur fiai, **54** Basluth fiai, Mehida fiai, Harsa fiai, **55** Barkósz fiai, Sziszera fiai, Temah fiai, **56** Nesiah fiai, Hatifa fiai; **57** A Salamon szolgáinak fiai: Szótai fiai, Szófereth fiai, Perida fiai, **58** Jaálá fiai, Darkón fiai, Giddél fiai, **59** Sefátia fiai, Hattil fiai, Pókhether-Hassebaim fiai, Ámon fiai; **60** Összesen a Léviták szolgái és a Salamon szolgáinak fiai, háromszáz kilencvenkettő. **61** És ezek, a kik feljövénék Tel-Melahból, Tel-Harsából, Kerub-Addán-Immérból, de nem mondhatták meg családjukat és eredetüket, hogy Izráelből valójában? **62** Delája fiai, Tóbiás fiai, Nekóda fiai, hatszáz negyvenkettő; **63** És a papok közül: Habája fiai, Hakkós fiai, Barzellai fiai, a ki a Gileádbeli Barzillai leányai közül vett magának feleséget és ezek nevéről nevezették; **64** Ezek keresték írásukat, tudni illik nemzetiségek könyvét, de nem találák, miért is kiresztetnék a papságból; **65** És megmondá nézik a király helytartója, hogy ne egyenek a szentséges áldozatból, míg nem a pap ítélt az Urimmal és Tummimmal; **66** Mind az egész gyülekezet együtt negyvenkétezer háromszáz hétvenhárom. **67** Szolgáikon és szolgálói kivül – ezek valának hétezer háromszáz harminczheten – valának nézik énekes férfiak és asszonyai kétszáz negyvenöt; **68** Lovaiak hétszáz harminczhat, öszvérek kétszáz negyvenöt; **69** Tevéik négy száz harminczöt, szamaraiak hétezer hétszáz húsz. **70** Némelyek pedig a családfők közül adakozának az építésre: a király helytartója ada a kincsekhez aranyban ezer dárkot, ötven medencét, ötszáz harmincz papi ruhát; **71** A többi családfők pedig adának az építés költségére aranyban húszezer dárkot, és ezüstben kétezer két száz mánét; **72** És a mit a többi nép ada, az aranyban húszezer dárk, és ezüstben kétezer máne, és hatvanhét papirusza vala. **73** És lakozának mind a papok, mind a Léviták, mind a kapunállók, mind az énekesek, mind a nép fiai, mind a Léviták szolgái, szóval az egész Izráel a magok városaikban.

8 Mikor pedig eljöve a hetedik hónap, és Izráel fiai az ő városaikban lakozának; felgyűlé az egész nép egyenlőképen a piaczra, mely a vizek kapuja előtt vala, és mondák az írástudó Ezsdrásnak, hogy hozza elő a Mózes törvényének könyvét, melyet parancsolt vala az Úr Izráelnek. **2** Előhozá azért Ezsdrás pap a törvényt a gyülekezet eleibe, melyben együtt valának férfiak és asszonyok és mindenkor, a kik azt értelemmel hallgathatták, a hetedik hónap első napján. **3** És olvasa abból a piaczon, mely a vizek kapuja előtt vala, kora reggeltől fogva mind délig, a férfiak és az asszonyok előtt és mindenkor előtt, a kik azt érthetik vala, mivel az egész nép nagy figyelemmel hallgatja a törvényt. **4** Áll vala pedig az írástudó Ezsdrás egy ezen célról csinált faemelvényen, és mellette állva jobb keze felől Mattithia, Sema, Anája, Uriás, Hilkiás, Maaszéja, balkeze felől pedig: Pedája, Misáel, Malkija, Hásüm, Hasbaddána, Zakariás, Mesullám. **5** És felnyitja Ezsdrás a könyvet az egész nép szemei előtt, mert fölötte vala az egész népnek; és mikor felnyitja, felállva az egész nép. **6** És áldája Ezsdrás az Urat, a nagy Istent, és felele rá az egész nép felemelt kezékel: Ámen! Ámen! És meghajtván magukat, leborulának az Úr előtt arczzal a földre. **7** Jésua, Bánai, Serébia, Jámin, Akkub, Sabbethai,

Hódija, Maaszéja, Kelita, Azáriás, Józabád, Hanán, Pelája Léviták pedig magyarázzák vala a népnek a törvényt, s a nép a maga helyén áll vala. 8 Olvasának pedig a könyvből, Isten törvényéből világosan, s azután magyarázának, és a nép megérté az olvasottakat. 9 Ekkor Nehémiás, a király helytartója és Ezsdrás, a pap, az írástudó és a Léviták, a kik magyaráznak vala a népnek, így szólának az egész néphez: E nap szent az Únak, a ti Isteneteknek, ne keserejeket és ne sírjatok, mert sír vala az egész nép, mikor a törvény beszédeit hallá. 10 És ő mondá nékik: Menjetek, egyetek kövért és igyatok édest és küldjyetek belőle részt annak, a kinek semmi nem készítetett, mert szent e nap a mi Urunknak, és ne bánkódjatok, mert az Únak öröme a ti erősségek. 11 A Léviták is csendesíték vala az egész népet, mondán: Hallgassatok, mert e nap szent és ne bánkódjatok! 12 Elméne azért mind az egész nép enni és inni és részt küldeni és szerezni nagy vígasságot, mert megértették a beszédeket, a melyekre őket tanították vala. 13 Másod napon pedig összegyűlének az egész népnek, a papoknak és Lévitáknak családfői Ezsdráshoz, az írástudóhoz, hogy megértenék a törvénynek beszédít. 14 Találák pedig írva a törvényben, melyet parancsolt vala az Úr Mózes által, hogy Izráel fiainak leveles színekben kell lakozniak az ünnepen, a hetedik hónapban, 15 És hogy nézik tudatniok kell és ki kell hirdettniök minden városaikban és Jeruzsálemben ezt: Menjetek ki a hegyre, és hozzatok lombokat a nemes és vad olajfáról, mirtus és pálmalombokat, szóval akármely sűrű levelű fáról lombokat, hogy csináljatok leveles színeket, a mint meg van írva. 16 Kiméne azért a nép, és hozának lombokat, és csinálának magoknak leveles színeket, kiki a maga háza tetjején és pitvaraikban, továbbá az Isten háza pitvariban, a vizek kapujának piaczán és Efraim kapujának piaczán. 17 Csinálá pedig az egész gyülekezet, mely hazatárt a fogszágból, leveles színeket, és lakának a leveles színeken; mert nem cselekedtek vala így Józsúénak, a Nún fiának idejétől fogva Izráel fiai mind az napiglan, és lón felette igen nagy örömkük. 18 És olvasának az Isten törvényének könyvéből minden napon, az első naptól fogva mind az utolsó napig, és ünneplének hétfáján át; a nyolcadik napon pedig egybegyűlékezés tartatott a törvény szerint.

9 Azután ugyanezen hónak huszonnegyedik napján egybegyűlének Izráel fiai és bőjtölének, gyászba öltözvén és port hintvén fejökre. 2 És elválanak az Izráel magvából valók minden idegenektől, és előállván, vallást tőnek az ő bűneikről és atyák hamisságairól. 3 És megállának helyükön, és olvasának az Únak, az ő Istenüknek törvénye könyvéből a nap negyedrésze alatt, negyedrésze alatt pedig vallást tőnek és leborulának az Úr előtt, az ő Istenük előtt. 4 És feláll a Léviták emelvényére Jésua, Báni, Kadmiel, Sebánia, Bunni, Serébia, Báni és Kenáni és kiáltanak nagy felszóval az Úrhoz, az ő Istenékhöz. 5 És mondának a Léviták, Jésua, Kadmiel, Báni, Hasabnéja, Serébia, Hódija, Sebánia, Petáhia: Nosza áldjátok az Urat, a ti Isteneteket öröktől fogva mindenrőkkel; és áldják a te dicsőséges nevedet, mely magasabb minden áldásnál és dicséretnél! 6 Te vagy egyedül az Úr! Te teremtettek

az egét, az egeknek egeit és minden sereget, a földet és minden, a mi rajta van, a tengereket minden bennök valókkal együtt; és te adsz életet mindenjájoknak, és az égnek serege előtőd borul le. 7 Te vagy az Úr, az Isten, a ki választott Ábrámot és kihozád őt a Káldusoknak Úr nevű városából, és nevezd őt Ábrahámnak. 8 És találad az ő szívét hűnek te előtőd és szerzél vele szövetséget, hogy adod a Kananeusok, Hitteusok, Emoreusok, Perizeusok, Jebuzeusok, Grgázeusok földét, hogy adod az ő magvának; és megteljesíted beszédeidet, mert igaz vagy te! 9 Megtekintéd annakfelette a mi atyáinknak Egyiptomban való nyomorúságát, és az ő kiáltásukat meghallád a Veres tengernél, 10 És tevéj eleket és csodákat a Faraón és minden szolgáin és földének egész népének, mert tudtad, hogy kevélén cselekedtek a te néped ellen; és szerzél magadnak nevet, mint e mai napság is van. 11 És a tengert kétfelé választásd ő előttök és szárazon menének át a tenger közepén; üldözöket pedig mélységbé borítád, mint követ nagy vizekbe. 12 És felhőnek oszlopában vezetéd őket nappal s tűznek oszlopában éjjel, hogy megvilágosítsd nézik az utat, melyen menjenek. 13 És a Sinai hegyre leszállál, s szólál velök az égből, s adál nézik helyes végzéseket, igaz törvényeket, jó rendeléseket és parancsolatokat. 14 A te szent szombatodat is megjelentéd nézik, és parancsolatokat, rendeléseket és törvényt parancsolál nézik szolgád, Mózes által. 15 És kenyeret az égből adál nézik éhségükben, és vizet a kősziklából hozál ki nézik szomjúságokban; és mondád nézik, hogy menjenek be és bírják a földet, melyre nézve fölemelted kezedet, hogy nézik addot. 16 Ók pedig, a mi atyáink, felfuvalkodának, és megkeményíték nyakukat és nem hallatják parancsolataidat; 17 És vonakodának engedelmeskedni, és meg nem emlékezének a te csudatételeidről, a melyeket velök cselekedtél, hanem megkeményíték nyakukat, és arra adák fejöket, hogy visszatérnek rabságukba az ő makacsodásukban; de te búnbocsánatnak Istene vagy, könyörűl és írgalmas, hosszúlóró és nagy kegyelmességű, és el nem hagyad őket. 18 Sőt még bortjuképet is csinálának magoknak, és ezt mondják: Ez a te Istened, a ki kihozott téged Egyiptomból, és nagy bosszúságjal illettek téged; 19 És te nagy írgalmasságodban nem hagyad el őket a pusztában; a felhőnek oszlopa nem távozék el felőlik nappal, hogy vezérlené őket az úton, és a tűznek oszlopa éjjel, hogy világítana nézik az úton, melyen menjenek. 20 És a te jó lelkedet adál nézik, hogy őket oktatná; és mannádat nem vonád meg szájuktól, s vizet adál nézik szomjúságokban. 21 És negyven esztendeig tápláltad őket a pusztában, fogyatkozásuk nem vala, ruháik el nem nyúttenek és lábáik meg nem dagadának. 22 Adál annakfelette nézik országokat és népeket, és elosztás ezeket határok szerint és ők elfoglalák Sihón földét, és Hesbon királyának földét, és Ógnak, Básán királyának földét. 23 Fiaikat pedig megsokasítád, mint az ég csillagait, és bevívéd őket a földre, mely felől megmondásd atyáinknak, hogy bemennek arra, hogy bírják azt. 24 És bemenének a fiak és elfoglalák a földet, és megalázád előttök a földnek lakóit, a Kananeusokat, s kezükbe adál őket, minden királyaikat, minden föld népeit, hogy cselekedjenek velök kedvök szerint. 25 És megvevénék erős városokat és kövér

földet, s elfoglalának minden jóval teljes házakat, kőből vágott kutakat, szőlős és olajfás kerteket és sok gyümölcsfát, s evének és megelégedének és meghízának, s gyönyörködnek a te nagy jóvoltodban. **26** Makacsodának pedig és pártot ütének ellened, és veték törvényedet hárít mólé; prófétáidat is meggyilkolák, a kik bizonyságot tónek ellenök, hogy őket te hozzád téritenék, és nagy bosszúsággal illettek téged. **27** Annakokáért adád őket nyomorgatóik kezébe és megnyomorgaták őket; de nyomorúságok idején hozzád kiáltanak, és te az égből meghallgatád és nagy igalmasságod szerint adál nézik szabadtókat, és megszabadíták őket nyomorgatóik kezéből. **28** És mikor megnyugodtak vala, ismét gonoszt cselekvének előtted, és te átadád őket elleniségeik kezébe, a kik uralkodának rajtok; s midőn ismét hozzád kiáltanak, te az égből meghallgatád és megszabadítád őket igalmasságod szerint sokszor. **29** És bizonyságot tevél ellenök, hogy visszatérítsd őket törvényedhez; de ők felfuvalkodának s nem hallgaták parancsolatidat, és végzéseid ellen vétkezének, melyeket ha valaki megtart, él azok által; és makacsodva hátat fordítanak, s nyakukat megkeményíték és nem engedelmeskednének. **30** És mégis meghosszabbítád felettök kegyelmetet sok esztendőkön át, s bizonyságot tevél ellenök lelkeddel, prófétáid által, de nem figyelmezének; annakokáért adád őket a föld népeinek kezébe. **31** De nagy igalmasságod szerint meg nem emésztéd őket, sem el nem hagyad őket, mert te könyörül és igalmas Isten vagy. **32** Most annakokáért, oh mi Istenünk, nagy, erős és rettenetes Isten, aki megőrized a szövetséget és igalmasságot, ne legyen kicsiny előttd minden a nyomorúság, a mely utolérte minket, királyainkat, fejedelmeinket, papjainkat, prófétáinkat, atyáinkat és egész népedet, Asszíria királyainak napjaitól fogva mind e mai napig. **33** Hiszen te igaz vagy mindenekben, valamelyek reánk jövénék; mert te igazságot műveltél, mi pedig hamisságot cselekvénk! **34** Hiszen a mi királyaink, fejedelmeink, papjaink és atyáink nem cselekedték törvényedet és nem figyelmeztek parancsolataidra és bizonyságtételeidre, melyek által bizonyságot tettél ő ellenök; **35** És ők az ő országokban s a te nagy jóvoltodban, melylyel megáldád őket, s a széles és kövér földön, melyet nézik adál, nem akartak szolgádá lenni; és nem térték meg gonosz cselekedeteikből. **36** És íme mi most szolgák vagyunk azon a földön, melyet a mi atyáinknak adál, hogy ennék annak gyümölcsét és javát, íme mi szolgák vagyunk azon; **37** És termését bőven hozza a királyoknak, a kiket fölbünbük helyezél a mi bűneinkért, s testeinken uralakodnak és barmainkon az ő kedvök szerint; és mi nagy nyomorúságban vagyunk! **38** És mindenellett mi erős kötést szerzénk és azt aláírtuk, melyet megpecsételének a mi fejedelmeink, Lévitáink és papjaink.

10 A megpecsételt kötésekben pedig ott valának: Nehémiás, a király helytartója, a Hakkália fia és Sédékiás; **2** Serája, Azariás, Jeremiás, **3** Pashur, Amaria, Malakiás, **4** Hattus, Sebánia, Malluk, **5** Hárim, Merémóth, Abdiás, **6** Dániel, Ginnethón, Bárukh, **7** Mesullám, Abija, Mijámin, **8** Maazia, Bilgai, Semája; ezek papok voltak. **9** A Léviták pedig ezek: Jésua, Azania fia, Binnui, a Hénadád fiai közül, Kadmiel,

10 Mika, Hódija, Kelita, Pelája, Hanán, **11** Rehób, Hasábia, **12** Zakkur, Serébia, Sebánia, **13** Hódija, Báni, Beninu. **14** A nép fejei pedig ezek: Parós Pahath-Moáb, Elám, Zattu, Báni, **15** Bunni, Azgád, Bébai, **16** Adonija, Bigvai, Adin, **17** Áter, Ezékiás, Azzur, **18** Hódija, Hásüm, Bésai, **19** Hárif, Anathóth, Nébai, **20** Magpiás, Mesullám, Hézir, **21** Meszabel, Sádók, Jaddua, **22** Pelátia, Hanán, Anája, **23** Hóseás, Hanánia, Hásüb, **24** Hallóhes, Pilha, Sóbek, **25** Rehum, Hasabná, Maaszéja, **26** És Ahija, Hanán, Anán, **27** Mallukh, Hárim, Baána. **28** És a nép többi része, a papok, a Léviták, a kapunállók, az énekesek, a Léviták szolgái és mindenki, aki elkülöníté magát a tartományok népeitől, az Isten törvényéhez állván, feleségeik, fiaik, leányai, mindenki, a kinek értelme és okossága vala, **29** Csatlakozának atyjokfiahoz, előljáróikhoz, és átok mellett esküt tevének, hogy az Isten törvényében járnak, a mely Mózes által az Isten szolgája által adatott vala ki; s hogy megőrzik és cselekszik az Úrnak, a mi Urunknak minden parancsolatait, végzéseit és rendeléseit; **30** És hogy nem fogjuk adni leányainkat feleségül a föld népeinek, sem az ő leányaiat nem fogjuk venni a mi fiainknak, **31** És hogy a föld népeitől, akik árúkat és mindenféle gabonát hoznak szombaton eladni, nem fogunk venni tölök szombaton és egyéb szent napon, és hogy nem fogjuk bevetni a földet a hetedik esztendőben, és elengedünk minden tartozást. **32** És megállapítánk magunkra nézve parancsolatokat: hogy vetünk magunkra harmadrész siklust esztendőnként a mi Istenünk házának szolgálatára, **33** A szent kenyerekre, a szüntelen való ételáldozatra és a szüntelen való égőáldozatra, a szombatokon, újholdak napján viendő áldozatokra, az ünnepnapokra, a szent dolgokra, a bűnért való áldozatokra, hogy mindezek megtisztítsák Izráelt; és a mi Istenünk házának minden munkájára; **34** Sorsot veténk továbbá a fa hozása felől a papok, Léviták és a nép között, hogy hordjuk azt a mi Istenünk házába családának szerint bizonyos időkben esztendőnként, hogy egijen az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán, a mint meg van írva a törvényben, **35** És hogy felviszszük földünknek első zsengéjét és minden fa gyümölcsének első zsengéjét esztendőnként az Úr házába; **36** Annakfelettei fiainknak, barmainknak első fiait, a mint meg van írva a törvényben; továbbá, hogy elviszszük szarvasmarháinknak és juhainknak első fajzsait a mi Istenünk házába a papoknak, a kik szolgálnak a mi Istenünk házában. **37** És a mi lisztjeinknek, felemelt áldozatainknak, minden fa gyümölcsének, mustnak és olajnak zsengéjét felviszszük a papoknak, a mi Istenünk házának kamaráiba, földünknek tizedét pedig a Lévitákhöz; mert ők, a Léviták szedik be a tizedet minden földműveléssel foglalatoskodó városainkban. **38** És legyen a pap, Áron fia a Lévitákkal, midőn a Léviták a tizedet beszedik; és a Léviták vigyék fel a tizednek tizedét a mi Istenünk házába, a tárháznak kamaráiba; **39** Mert a kamarákba kell hozniok Izráel fiainak és Lévi fiainak a gabonának, a mustnak és az olajnak ajándékát, holott vannak a szent edények és az Istennek szolgáló papok, a kapunállók és az énekesek; és mi nem hagyjuk el a mi Istenünknek házát.

11 És lakozának a nép fejedelme Jeruzsálemben, a többi nép pedig sorsot vete, hogy minden tíz emberből

vinnének egyet Jeruzsálembe, a szent városba lakoul, a többi kilencz pedig marad a maga városában. 2 És áldá a nép mindenazon férfiakat, a kik önkéntesen vállalkozának arra, hogy Jeruzsálemben lakoznak. 3 Ezek pedig a tartomány fejei, a kik Jeruzsálemben megtelkednének; de Júda városaiban lakozék kiki az ő örökségében, városaikban: az Izráel, a papok, a Léviták, a Léviták szolgái és Salamon szolgáinak fiai. 4 Jeruzsálemben azért megtelkednek a Júda fiai közül és Benjámin fiai közül: Júda fiai közül: Athája, Uzzija fia, ki Zakariás fia, ki Amaria fia, ki Sefátia fia, ki Mahalalél fia vala, a Pérecz fiai közül, 5 És Maaszéja, Báruk fia, ki Kolhóze fia, ki Hazája fia, ki Adája fia, ki Jójárib fia, ki Zakariás fia, ki Hasilóni fia vala. 6 Pérecz fiai összesen, a kik Jeruzsálemben laknak vala, négyszázhatvannyolc erős férfi; 7 Benjámin fiai pedig ezek: Szallu, Mesullám fia, ki Jóed fia, ki Pedája fia, ki Kólája fia, ki Maaszéja fia, ki Ithiel fia, ki Ézsaiás fia vala, 8 És ő utána Gabbai, Szallai, kilencszázhuszonnyolczan; 9 És Jóel, a Zikri fia előjárójok volt ezeknek, Júda pedig, a Hasszenua fia, a város másodrendű előjárója. 10 A papok közül: Jedája, Jójárib fia, Jákhhin, 11 Serája pedig, a Hilkiás fia, ki Mesullám fia, ki Sádók fia, ki Merájóth fia, ki Akhitúb fia volt, az Isten házának fejedelme vala, 12 És atyokfai, a kik a ház munkáját teljesítik vala, nyolczszázhuszonketten; és Adája, a Jeróhám fia, ki Pelália fia, ki Amsi fia, ki Zakariás fia, ki Pashur fia, ki Malkija fia vala, 13 És az ő atyafai, a családfók kétsáznegyvenketten, és Amasszai, Azarél fia, ki Ahzai fia, ki Mesillémóth fia, ki Immér fia vala, 14 És az ő atyokfai, vitéz férfiak, százhuszonnyolczan, előjárójok volt pedig Zabdiel, a Haggedolim fia. 15 A Léviták közül pedig: Semája, Hassub fia, ki Azrikám fia, ki Hasábia fia, ki Bunni fia vala. 16 És Sabbathai és Jóbád, az Isten házának külső munkája felett felügyelők valának a Léviták fejei közül, 17 És Mattánia, – a Mika fia, ki Zabdí fia, ki Asáf fia vala, – a ki vezetője volt a hálaadó éneklésnek, s elkezdé azt az imádság után, és Bakbukia, a ki másodrendű vala atyafai között, és Abda, Sammua fia, ki Gálái fia, ki Jeduthun fia vala; 18 A Léviták összesen a szent városban: kétsáznyolczvannegyen. 19 A kapunállók pedig: Akkub, Talmón és atyokfai, a kapukat őrizők százhetvenketten. 20 A többi Izráelíták pedig, a papok, a Léviták lakozának Júdának minden városaiban, kiki az ő örökségében. 21 A Léviták szolgái pedig lakozának az Ófelben, és Siha és Gipsa valának előjáróik a Léviták szolgáinak. 22 A Léviták előjárója vala Jeruzsálemben, az Isten háza szolgálatjánál, Uzzi, a Báni fia, – ki Hasábia fia, ki Mattánia fia, ki Mika fia volt, – Asáf fiai, az énekesek közül; 23 Mert ők, a Léviták, a király parancsolata szerint, az énekesek pedig kötés szerint végezék naponként való teendőjüket; 24 Petáhja pedig, a Mesézabel fia, Júda fiának, Zerahnak fiai közül, a király oldala mellett vala a nép minden dolgában. 25 A falukban, ezek határaiban pedig Júda fiai közül lakozának Kirjáth-Arbában és mezővárosaiban, Dibonban és mezővárosaiban, Jekabseélben és faluiban. 26 Jésuában, Móládában és Beth-Péletben. 27 Hasár-Suálban, Beér-Sebában és mezővárosaiban, 28 Siklágban, Mekónában és mezővárosaiban, 29 En-Rimmonban, Sorában, Jarmuthban, 30 Zánoában, Adullámban és faluiban, Lákisban és határaiban, Azékában és mezővárosaiban, – ekként laknak vala Beér-

Sebától mind a Hinnom völgyéig. 31 Benjámin fiai pedig laknak vala Gebától fogva Mikmásban, Ajában, Béthelben és mezővárosaiban. 32 Anatótban, Nóbában, Anáníában, 33 Hásóban, Rámában, Gittajimban, 34 Hádídban, Sebóimban, Neballátban, 35 Lódban, Onóban, s a mesteremberek völgyében. 36 A Léviták közül pedig nemely júdai osztályok Benjáminhoz csatlakozának.

12 Ezek pedig a papok és Léviták, a kik feljövénék Zorobábellel, Sealtié flával és Jésuával: Serája, Jeremiás, Ezsdrás. 2 Amária, Mallukh, Hattus, 3 Sekánia, Rehum, Meremóth, 4 Iddó, Ginnethói, Abija, 5 Mijámin, Maádia, Bilga, 6 Semája, Jójárib, Jedája, 7 Szallu, Ámók, Hilkija, Jedája, – ezek valának fejei a papoknak és atyokfainak Jézus napjaiban. 8 A Léviták pedig ezek: Jézua, Birnui, Kadmiel, Serébia, Jehuda, Mattánia, – ki vezetője vala hálaadó éneklésnek, atyokfaiival. 9 És Bakbukia, s Unni, az ő atyokfai velök szemben, tisz tök szerint. 10 És Jézua nemzé Jojákimot, s Jojákim nemzé Eliásibot, s Eliásib nemzé Jójadát, 11 És Jójada nemzé Jónathánt, s Jónathán nemzé Jadduát. 12 Jójákim napjaiban pedig papok, családfók valának: Serája családjában Merája, Jeremiáséban Hanánia, 13 Ezsdráséban Mesullám, Amáriáéban Jóhanán, 14 Melikuéban Jónathán, Sebaniáéban József, 15 Hárímeában Adna, Merájóthéban Helkai, 16 Iddóéban Zakhariás, Ginnethónéban Mesullám, 17 Abijáéban Zikri, Minjáminéban és Módiáéban Pilta, 18 Bilgáéban Sammua, Semájáéban Jónathán, 19 Jójáribéban Mattenai, Jedajáéban Uzzi, 20 Szallaiéban Kallai, Amókéban Éber, 21 Hilkiáéban Hasábia, Jedajáéban Nethanéel. 22 A Léviták közül Eliásib, Jójada, Jóhanán és Jaddua napjaiban felírottak a családfók, a papok pedig mind a persiai Dárius országlásáig. 23 A Léviták családfói felírottattak a krónikák könyvében Jóhanánnak, Eliásib fiának napjaig; 24 A Léviták családfói valának: Hasábia, Serébia, Jézua a Kadmiel fia, és az ő atyokfai velök szemben a dícsérő és hálaadó éneklésre, Dávidnak, az Isten emberének parancsolata szerint, mint egy éneklő sereg együtt a másikkal. 25 Mattánia, Bakbukia, Obádia, Mesullám, Talmón, Akkub pedig kapunállók, őrt állván a kapuk kincses házainál. 26 Ezek valának Jojákim napjaiban, ki Jézua fia, ki Jósadák fia volt, és Nehémiásnak, a helytartónak és Ezsdrásnak, a törvénytudó papnak napjaiban. 27 Jeruzsálem kőfalának felszentelésekor pedig fölkeresék a Lévitákat minden ő helyeiken, hogy behozzák őket Jeruzsálemben, hogy véghezvigék a felszentelést örömmel és hálaadással és éneklessel, czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal. 28 És összegyűlének az énekesek fiai minden Jeruzsálem könyékéről, minden pedig a Netófatiak faluból. 29 Mind Beth-Gilgálból, mind Geba és Azmáveth határaiból, mert falukat építének magoknak az énekesek Jeruzsálem körül. 30 És minekutána megtisztíták magokat a papok és a Léviták, megtisztíták a népet is, s a kapukat és a kőfalat. 31 Azután felvivém Júda fejedelmeit a kőfalhoz és rendelék két nagy hálaadást éneklő sereget és csapatokat; az egyik jobbkéz felé méne a kőfal mellett a szemétkapu felé, 32 És utánon méne Hósája és Júda fejedelmeinek fele, 33 És Azária, Ezsdrás és Mesullám, 34 Júda és Benjámin, Semája és Jeremiás,

35 A papok fiai közül kürtökkel; és Zakariás, a Jónathán fia, ki Semája fia, ki Mattánia fia, ki Mikája fia, ki Zakkur fia, ki Asáf fia vala, 36 És az Ő atyafai: Semája, Azarél, Milalai, Gilalai, Máaj, Nethanéel, Júda és Hanáni, Dávidnak, az Isten emberének éneklőszerszámaival; Ezsdrás pedig, az írástudó előttök meg vala; 37 Méne pedig e sereg a forrás kapuja felé, s egyenesen fölmenének Dávid városának lépcsőin a kőfalhoz vezető lépcsőre, s menének Dávid háza mellett s a vizek kapujáig napkelet felé. 38 A hálaadást éneklő második sereg pedig, mely átellenben megy vala – én pedig és a népnek fele utánok – méne a kőfal mellett, a kemencék tornya mellett, mind a széles kőfalig. 39 És az Efraim kapuja mellett és az Ő város kapuja mellett és a halaknak kapuja mellett és a Hananél tornya és a Meáh torony mellett mind a juhok kapujáig, s megállának a tömlöcz kapujában. 40 És megállá a hálaadást éneklő minden sereg az Isten házánál, és én s a fejedelmekne fele velem, 41 És a papok: Eljákim, Maaséja, Minjámin, Mikája, Eljoénai, Zakariás, Hanáni körtökkel, 42 És Maaséja, Semája, Eleázár, Uzzi, Jóhanán, Malkija, Elám és Ezer; és zengedeznak vala az énekesek, és Jizrahia az előljáró. 43 És áldozának azon napon nagy áldozatokkal, és vigadának, mert az Isten megvidámítा Őket nagy örömmel, sőt az asszonyok és gyermekük is vigadának; és Jeruzsálemnek öröme nagy messze hallattat. 44 És rendeltetének ama napon férfiak a kincseknek, felemelt áldozatoknak, első zsengéknek és a tizedeknek tárházi fölér, hogy összegyűjtés azokba a városok határaiból a törvény szerint való részöket a papoknak és a Lévitáknak, mert örvendeze Júda a papokon és a Lévitákon, a kik ott állnak tisztekben, 45 Mint a kik megőrizik Istenök rendtartását s a tisztaág rendtartását, és az énekesek és a kapunállók is ott állnak tisztekben, Dávidnak és az Ő fiának, Salamonnak parancsolatja szerint; 46 Mert Dávidnak napjaiban Asáf vala régtől fogva az énekesek és az Istennek hálát adó és Ő dicsérő éneklésnek vezetője. 47 És a Zorabélon és Nehémiaš napjaiban megadja vala az egész Izráel az énekeseknek és kapunállóknak az Ő részöket naponként, nevezetesen oda szentelik vala azt a Lévitáknak, a Léviták pedig az Áron fiainak.

13 Azon a napon olvasának a Mózes könyvéből a népnek hallatára és írva találák benne, hogy Ammón és Moáb soha be ne menjen az Isten gyülekezetébe, 2 Mivelhogy nem mentek vala eleikbe Izráel fiainak kenyérrel és vízzel, sőt bérbe fogadták ellenök Bálámot, hogy Őket megátkozná, de a mi Istenünk az átkot áldásra fordítá. 3 És lön, hogy mikor hallották e törvényt, kirekesztének Izráel közül minden elegy-belegy népet. 4 Ennekkelőtte pedig Eliásib, a pap, ki Istenünk házának kamarái fölér rendeltetéket, rokonságba jutott Tóbiással; 5 És átengedett néki egy nagy kamarát, holott abban annakelőtte az ételáldozatot, a tömjént, az edényeket és az olajnak, mustnak és gabonának tizedét, mint a kapunállóknak, énekeseknek és Lévitáknak törvény szerint való részét és a papoknak ajándékát helyeztetik vala el. 6 Mind ennek történtekor én nem valék Jeruzsálemben, mert Artaxerxes babilóniai királynak harminckettedik esztendjeiben visszamentem vala a királyhoz, s napok múltán újra szabadságot kértem a királytól. 7 És visszatérék Jeruzsálemben, és megértém e gonoszt, melyet

Eliásib cselekedett vala Tóbiásért, hogy átengedett néki egy kamarát az Isten házának pitvaraiban. 8 Igen gonosznak tetszék pedig ez nékem s kivettetém Tóbiás házában minden edényeit abból a kamarából; 9 És parancsolatomra megtisztíták a kamarákat, és visszahordatám azokba Isten házának edényeit, az ételáldozatot és a tömjént. 10 Megtudtam azt is, hogy a Léviták részeit nem adták meg; ennek miatta kiki az Ő mezejére szellede el az Isten házában szolgáló Léviták és énekesek közül. 11 És megfeddém a fejedelmeket, és mondék: Miért hagyatott el az Isten háza? És egybegyűjtvén a Lévitákat, helyükre állítám Őket; 12 Az egész Júda pedig meghozá az olajnak, a mustnak és a gabonának tizedét a tárházakba. 13 És felügyelőkké rendelém a tárházak fölé Selemiát, a papot, Sádókot, az írástudót és Pedáját a Léviták közül, és melléjük Hanánt, ki Zakkur fia, ki Mattánia fia vala, mivelhogy híveknek ítéltettek volt és az Ő tisztek vala kiosztani atyjokfiainak részét. 14 Emlékezzél meg én rólam én Istenem ezért, és ne engedd, hogy eltöröltessem az én jótéteményeim, melyeket cselekedtem vala az én Istenem házával és rendtartásaival! 15 Azon napokban láttam Júdában, hogy sajtót taposnak szombaton és gabonát hoznak be, szamarakra rakván, sőt bort, szőlőt és olajat is és mindenféle terhet behoznak Jeruzsálemben szombat napon, és bizonyosát tevék ellenök, a mely napon eleséget árulnak vala. 16 Tírusiak is lakozának a városban, a kik hoznak vala halat és mindenféle árút, melyeket eladtak vala szombat napon Júda fiainak Jeruzsálemben. 17 Annakokáért megfeddém Júda előljáróit, és mondám nékik: Micsoda gonosz dolog ez, a mit ti cselekesztek, hogy megfertőztetitek a szombatnak napját? 18 Avagy nem így cselekedtek-é a ti atyáitok, s a mi Istenünk reánk hozá minden gonoszt és e városra?! És ti mégis növelitek Isten haragját Izráel fölött, megfertőztetvén a szombatot! 19 Lón annakokáért, hogy midőn megáryékosodtak Jeruzsálemben kapui a szombat előtt, parancsolatomra bezáratának az ajtók, s megparancsolám, hogy meg ne nyissák azokat szombat utánig, annakfelette legényeim közül a kapukhoz rendelék, mondván: Nem fog bejöni teher a szombatnak napján! 20 Annakokáért a kereskedők és minden áruk árusai kívül hálának Jeruzsálemben egyszer vagy kétszer; 21 És bizonyosát tevék ellenök, és mondám nékik: Miért háltok ti e kőfal előtt? Ha ezt ismételtek, kezet vetek reátkol! Az időtől fogva nem jöttenek szombaton. 22 És megparancsolám a Lévitáknak, hogy magokat megtisztításuk, s hogy menjenek el és örizzék a kapukat, hogy megszenteljék a szombatot. Ezért is emlékezzél meg rólam én Istenem és kedvez nékem, kegyelmessegednek nagy volta szerint! 23 Ugyanazon napokban meglátogatám azokat a zsidókat, kik asdódi, Ammonita és Moábita asszonyokat vettek feleségül. 24 És fiak felerésze asdódi nyelven beszél vala, és nem tudnak vala beszélni zsidóul, hanem egyik vagy másik nép nyelvén. 25 Annakokáért feddődém velük, és megátkozzám Őket, és megverék közülök néhányat, és megtépem Őket, és megesketem Őket Istenre: Bizony ne adjátok leányaitokat az Ő fiainak, és ne vegyetek leányaiak közül feleséget fiaitoknak és magatoknak. 26 Avagy nem ebben vélkezett-é Salamon Izráel királya? Noha nem volt sok nép között hozzá hasonlatos király, a kit szeret vala az Ő Istene és királylája tette vala Ő Isten

egész Izráel fölött; őt is bűnre vivék az idegen asszonyok: 27
És néktek engedjünk-é, hogy cselekedjétek mindenben nagy
gonoszságot, vétkezzetek Istenünk ellen, idegen asszonyokat
vévén feleségül? 28 Jójadának (ki Eliásib főpapnak fia vala)
fiai közül is egy veje vala a Horonitbeli Szanballatnak, elűzém
azért őt tőlem. 29 Emlékezzél meg ő rólok én Istenem, a
papságnak és a papság szövetségének és a Lévitáknak ilyen
megfertőztetéséért! 30 És megtisztítám őket minden idegenektől
és rendtartást szabék a papoknak és a Lévitáknak, kinek-kinek
az ő dolgában, 31 A fa hozására is bizonyos időkben és az első
zsengékre. Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!

Eszter

1 Ahasvérus idejében történt (ez az Ahasvérus az, aki uralkodott Indiától fogva Szerecsenországig százhuzsonháztartományon), **2** Azokban a napokban, a mikor Ahasvérus király ülé királyi székében, a mely Susán várában volt, **3** Uralkodása harmadik évében lakomát szerze minden fejedelmének és szolgáinak: Persia és Média hatalmasai, főemberei és a tartományok fejedelmei előtte valának, **4** Midón mutogatá országa dicsőségének gazdagságát és az ó méltóságának fényes díszét sok napon át, száznyolczvan napig. **5** És mikor elmultak ezek a napok, tőn a király az egész népnek, mely Susán várában találtaték, kicsinytől nagyig, hét napig tartó lakomát, a király palotája kertjének udvarán. **6** Fehér gyapjú és kék bíbor szőnyegek valának megerősítve a fehér gyapjúból és bíborból való köteleken, ezüst karikákon és fehér márványból való oszlopokon. Aranyból és ezüstből való kerevetek voltak az alabástrombóból, fehér márványból, gyöngykőből és vörös márványból való padozaton. **7** Ittak pedig arany poharakból és különb-különbféle poharakból, és királyi bor bőven vala, királyi módon. **8** És az ivás, rendelet folytán, kényszer nélkül történt; mert így hagya meg a király háza minden gondviselőjének, hogy kinek-kinek akarata szerint cselekedjenek. **9** Vásti királyné is lakomát szerze a nőknek, a királyi házban, mely Ahasvérus királyé vala. **10** Hetedik napon, mikor megvídámult a király szíve a bortól, mondá Méhumánnak, Biztanak, Hárbonának, Bigtanak és Abagtának, Zetárnak és Karkásnak, a hét udvarmesternek, a kik szolgálának Ahasvérus király előtt, **11** Hogy hozzá el Vástit, a királynét a király elé, királyi koronával, hogy megmutassa a népeknek és fejedelmeknek az ó szépségét; mert szép arczú vala. **12** De Vásti királyné nem akara menni a király szavára, mely vala az udvarmesterek által. Erre igen megharagudott a király, és az ó haragja felgerjede benne. **13** És monda a király az időket mérő bőlcseknek, (mert a királynak összes dolgai a jog- és törvénytudók elé tartoznak). **14** Legközelebb valának pedig hozzá: Karséna, Sétár, Admata, Társis, Méres, Marséna, Mémukán, Persiának és Médiának hét fejedelme, a kik látták a király arcát, és elől ülnek az országban): **15** Törvény szerint mit kellene cselekedni Vásti királynéval, mivelhogy nem teljesíté Ahasvérus királynak az udvarmesterek által üzent beszédét? **16** Akkor monda Mémukán a király és a fejedelmek előtt: Nemcsak a király ellen vétkezett Vásti királyné; de valamennyi fejedelem és minden nép ellen, Ahasvérus király minden tartományában; **17** Mert a királyné cselekedetének híre fut minden asszonyhoz, úgy, hogy megvetik férjeiket szemeik előtt, és azt mondják: Ahasvérus király megparancsolá, hogy Vásti királyné hozzá menjen, és nem ment. **18** És e napon ugyanazt fogják mondani Persia és Média fejedelemasszonyai, a kik meghallják a királyné cselekedetét, a király minden fejedelmének, és lesz elég megvetés és harag. **19** Ha azért a királynak tetszik, bocsásson ki királyi parancsot a maga részéről és irattassék a Persa-Méd törvények közé, visszavonhatatlannul, hogy ne jöjjön többé Vásti Ahasvérus király színe elé, és hogy az ó királyságát adjá a király másnak, aki jobb ó nálánál. **20** És hallják meg

a király rendeletét, a melyet teend, egész országában, mert igen nagy az, hogy minden asszony adja meg a tiszteletet az ó férjének, a legnagyobbolt a legkisebbig. **21** És tetszett a szó a királynak és a fejedelmeknek, és a király Mémukán beszéde szerint cselekedék. **22** És leveleket külde a királynak minden tartományába, tartományról tartományra, annak saját írása szerint, és népről-népre, annak nyelve szerint, hogy legyen minden férfi úr az ó házában és beszéljen az ó népének nyelvén.

2 Ezek után, a mint megszünt Ahasvérus király haragja, megemlékezék Vástiról, és arról a mit cselekedett, és arról a mit végeztek felőle. **2** És mondának a király apródai, a kik néki szolgálának: Keressenek a királynak szép ábrázatú szűz leányokat. **3** És rendeljen a király tiszteket országának minden tartományába, a kik gyűjtsenek össze minden szép ábrázatú szűz leányt Susán várába, az asszonyok házába, Hégainak, a király kamarásának, az asszonyok őrzőjének keze alá, és adjanak nékik szépítő szereket. **4** És az a leány, aki tetszik a király szemeinek, uralkodjék Vásti helyett. És tetszett a dolog a királynak, és úgy cselekedék. **5** Vala egy zsidó férfi Susán várában, a kinek neve Márdokeus, Járnak fia, a ki Simei fia, a ki Kis fia, Benjámin nemzetsegéből, **6** A ki Jeruzsálemből fogva vitetett el a száműzött néppel, a mely elvitett Jekóniással, Júda királyával együtt, a kit rabságba vitt el Nabukodonozor, babilóniai király. **7** És ez gondviselője volt Hadassának, azaz Eszternek az ó nagybátyja leányának; mert sem atya, sem anyja nem volt, és a leány szép alakú és szép ábrázatú vala, s mikor meghalt az ó atya és anyja, Márdokeus leánya gyanánt magához fogadá. **8** Lőn pedig, mikor a király parancsa és rendelete kihirdettetett és sok leány gyűjtöttet Susán várába, Hégi keze alá, akkor felvétetett Eszter is a király házába, Hégainak, az asszonyok őrének keze alá. **9** És tetszett a leány az ó szemeinek és kegyébe fogadá, és siete néki szépítő szereket adni, és kiadni az ó részét és hét leányzót, a kit néki a király házból kelle kiszemelni, és vivé őt és az ó szolgálóleányait az asszonyok legjobb házába. **10** Meg nem mondá Eszter az ó nemzetsegét és származását; mert Márdokeus meghagyta néki, hogy meg ne mondja. **11** Márdokeus pedig minden nap járt az asszonyok házának pitvara előtt, hogy tudakozódjék Eszter hogyléte felől, és hogy mi történik vele. **12** Mikor pedig eljött az ideje minden leánynak, hogy bemenne Ahasvérus királyhoz, miután asszonyok törvénye szerint tizenkét hónapig bántak vele (mert ennyi időbe telik az ó szépítésük, hat hónapig mirtusolajjal és hat hónapig illatos szerekkel és asszonyi szépítő szerekkel): **13** Akkor így ment a leány a királyhoz: Mindent, a mit kivánt, megadtak néki, hogy menjen azzal az asszonyok házból a király házáig; **14** Este bement és reggel visszatér az asszonyok második házába, Sahágáznak, a király udvarmesterének, a hálótársak őrzőjének kezei alá; nem jött többé a királyhoz, csak ha kívánta őt a király, és nevén hívták. **15** Mikor azért eljött az ideje Eszternek, a Márdokeus nagybátyja, Abihail leányának, a kit leánya gyanánt fogadott, hogy bemenne a királyhoz, nem kivánt mászt, mint a mit Hégi, a király udvarmestere, az asszonyok őrzője mondott néki, és kedves vala Eszter mindenki

szemei előtt, a ki őt látá. **16** És felviteték Eszter Ahasvérus királyhoz, az ő királyi házába, a tizedik hónapban, ez a Tébet hónapja, országlásának hetedik évében. **17** És a király Esztert minden asszonyánál inkább szereté, és minden leányánál nagyobb kedvet és kegyelmet nyert ő előtte, és tette a királyi koronát az ő fejére, és királynévá tette Vásti helyett. **18** És nagy lakomát adott a király minden ő fejedelmének és szolgáinak, az Eszter lakomáját, és a tartományoknak nyugalmat adott, és ajándékokat osztogata király módjára. **19** És mikor összegyűjték a szűzeket másodszor, Márdokeus üle a király kapujában. **20** És Eszter nem mondá meg sem származását, sem nemzetsegét, miképen megparancsolá néki Márdokeus; mert Márdokeus szavát Eszter úgy fogadá, mint mikor gyámja volt. **21** Azokban a napokban pedig, mikor Márdokeus üle a király kapujában, megharagudott Bigtán és Téres, a király két udvarmestere, a kapu űrei, és azon voltak, hogy rávetítik kezeiket Ahasvérus királyra. **22** Tuttára esett e doleg Márdokeusnak, és megmondá Eszter királynénak, és Eszter elmondá a királynak Márdokeus nevében. **23** És megvizsgálták a dolgot és úgy találták, és mind a kettőt fára akasztották. És megíratták a krónikák könyvébe a király előtt.

3 Ezek után nagy méltóságra emelé Ahasvérus király Hámánt, a Hammedáta fiát, az Agágibeli, és felmagasztaló őt, és feljebb helyezteté székét minden fejedelménél, a kik vele valának. **2** És a király minden szolgái, a kik a király kapujában valának, térdet hajtottak és leborultak Hámán előtt; mert úgy parancsolta meg nékik a király; de Márdokeus nem hajtott térdet és nem borult le. **3** Mondának azért a király szolgái, a kik a király kapujában valának, Márdokeusnak: Miért szeged meg a király parancsát? **4** Lőn pedig, mikor így szólónának néki minden nap és nem hallgata rájok, feljelenték Hámánnak, hogy lássák, megállnak-é Márdokeus dolgai, mert azt jelenté nékik, hogy ő zsidó. **5** És látván Hámán, hogy Márdokeus térdet nem hajt és nem borul le előtte, megtélik Hámán haraggal. **6** De kevés volt előtte, hogy csakis Márdokeusra magára vesse rá kezét, (mert megmondták néki Márdokeus nemzetsegét) azért igyekezett Hámán elveszteni minden zsidót, a ki Ahasvérus egész országában vala, a Márdokeus nemzetét. **7** Az első hónapban, ez Nisán hónapja, Ahasvérus királyságának tizenkettédik évében, Púrt, azaz sorsot vetének Hámán előtt napról-napra és hónapról-hónapra a tizenkettédig, s ez Adár hónapja. **8** És monda Hámán Ahasvérus királynak: Van egy nép, elszórva és elkülönítve a népek között, országod minden tartományában, és az ő törvényei különböznek minden nemzetstől, és a király törvényeit nem teljesíti; a királynak bizony nem illik úgy hagyni őket. **9** Ha a királynak tetszik, írja meg, hogy ők elveszteszenek, és én tízezer tálentom ezüstöt mérek a hivatalnokok kezeibe, hogy a király kincstárába vigyük. **10** Akkor lehúzá a király az ő gyűrűjét a maga kezéről, és adá azt az Agágibeli Hámánnak, Hammedáta fiának, a zsidók ellensegének. **11** És monda a király Hámánnak: Az ezüst tied legyen s a nép is, hogy azt cselekedj vele, a mi néked tetszik. **12** Előhívatának azért a király irnokai az első hónap tizenharmadik napján, és megiraték minden úgy, a miként Hámán parancsolá, a király fejedelmeinek és a kormányzóknak, a kik az

egyes tartományokban valának, és minden egyes nép fejeinek; minden tartománynak annak írása szerint, és minden egyes népnek az ő nyelve szerint, Ahasvérus király nevében iratott és megpecsételtetett a király gyűrűjével. **13** És elküldettek a levelek futárok által a király minden tartományába, hogy kipusztitsák, megöljék és megsemmisítsek minden zsidókat, ifjuktól a vénig, gyermekeket és asszonyokat egy napon, tizenharmadik napján a tizenkettédik hónapnak, (ez Adár hónapja) és hogy javaikat elragadják. **14** Az írásnak mássa, hogy tétekké törvény minden egyes tartományban, meghirdetett minden népnek, hogy legyenek készen azon a napon. **15** A futárok kimenének gyorsan a király parancsával. És a törvény Susán várában is kiadatott; a király pedig és Hámán leültek, hogy igyanak; de Susán városa felháborodott.

4 Márdokeus pedig megtudta mindenzt, a mi történt; és Márdokeus megszagatá ruháit, zsákba és hamuba öltözéket, és a város közepére méne és kiáltta nagy és keserves kiáltással. **2** És eljött a királynak kapuja elé; mert nem volt szabad bemenni a király kapuján zsákruhában. **3** És minden egyes tartományban, azon helyen, a hová a király parancsa és törvénye eljutott, nagy gyásza volt a zsidóknak, bőjt és siraalom és jaigatás; zsák és hamu vala teríte sokak alá. **4** Eljöttek azért Eszternek leányai és udvarmesterei és megmondák néki, és megszomorodék a királyasszony nagyon, és küldje ruhákat, hogy felöltöztetnék Márdokeust, és hogy vesse le a zsákat magáról; de nem fogadá el. **5** Akkor előhívatá Eszter Hatákat, a király udvarmesterei közül a ki az ő szolgálatára volt rendelve, és kiküldé őt Márdokeushoz, hogy megtudja, mi az és miért van az? **6** Kiméne tehát Haták Márdokeushoz a város utcázára, mely a király kapuja előtt vala. **7** És elmondá néki Márdokeus mindenzt, a mi érte őt, és az ezüst összegét, a melyet Hámán mondott, hogy juttat a király kincséhez a zsidókért, hogy elveszteszenek. **8** És az írott rendeletnek mássát is, a melyet Susánban adtak ki eltöröltetősre, átadá néki, hogy mutassa meg Eszternek, és jelentse és hagyja meg néki, hogy menjen a királyhoz, könyörögni néki és eszedezni előtte az ő nemzetsegéért. **9** Elméne azért Haták, és elmondá Eszternek Márdokeus szavait. **10** És monda Eszter Hatáknak, és meghagyá néki, hogy tudassa Márdokeussal: **11** A király minden szolgája és a király tartományainak népe tudja, hogy minden férfinak és asszonynak, a ki bemegy a királyhoz a belső udvarba hivatalnul, egy a törvénye, hogy megölettekessék, kivéven, a kire a király aranypálcázát kinyújtja, az él; én pedig nem hívattam, hogy a királyhoz bemenjek, már harminc napja. **12** És megmondák Márdokeusnak Eszter szavait. **13** És monda Márdokeus visszaüzenet Eszternek: Ne gondold magadban, hogy te a király házában megmenekülhetsz a többi zsidó közül. **14** Mert ha e mostani időben te hallgatsz, másunnan lészen könnyebbsegök és szabadulások a zsidóknak; te pedig és atyád háza elvesztek. És ki tudja, talán e mostani időért jutottál királyságra? **15** És monda Eszter visszaüzenet Márdokeusnak: **16** Menj el és gyűjts egybe minden zsidót, a ki Susánban találtatik, és bőjtöljetek érettem és ne egyetek és ne igyatok hárrom napig se éjjel se nappal, én is és leányaim így bőjtölünk és ekképen megük be a királyhoz, noha törvény ellenére; ha

azután elveszek, hát elveszek. 17 Elméne azért Márdokeus, és úgy cselekedett minden, a mint néki Eszter parancsolá.

5 Történt pedig harmadnapon, hogy Eszter felöltözött királyisan, és megállt a király házának belső udvarában, a király háza ellenében, és a király ülé királyiszékében, a királyi házban, a ház ajtajának átellenében. 2 És lón, a mint meglátta a király Eszter királynét, hogy áll az udvarban, kegyet találta szemei előtt, és kinyújtá a király Eszterre az arany pálczát, a mely kezében vala, akkor oda méne Eszter, és megilleté az arany pálcza végét. 3 És monda néki a király: Mi kell néked Eszter királyné? És mi a kérésed? Ha az ország fele is, megadatik néked. 4 És felele Eszter: Ha a királynak tetszik, jöjjön a király és Hámán ma a lakomára, melyet néki készítettem. 5 És monda a király: Gyorsan elő Hámánt, hogy teljesítse Eszter kívánságát. És elment a király és Hámán a lakomára, a melyet Eszter készített vala. 6 Monda pedig a király Eszternek borivás közben: Mi a te kívánságod? Megadatik néked. És mi a te kérésed? Ha az ország fele is, meglésszen! 7 És felele Eszter, és monda: Az én kívánságom és kérésem ez: 8 Ha kegyet találtam a király szemei előtt, és ha a királynak tetszik megadni kívánságomat és teljesíteni kérésemet: jöjjön el a király és Hámán a lakomára, a melyet készíték nékik, és holnap a király beszéde szerint cselekszem. 9 És kiment Hámán azon a napon vígán és jó kedvvel. De a mint meglátta Hámán Márdokeust a király kapujában, és ez fel nem kelt és nem mozdult meg előtte, megtelék Hámán haraggal Márdokeus ellen. 10 De megtartóztatta magát Hámán, és hazá ment, és elküldvén, magához hivatáit és Zérest, az ű feleségét. 11 És elbeszél nékik Hámán gazdagságának dicsőségét, fainak sokaságát és minden barátjának mindazt, a mi vele történt. És mondának néki az ű bőlcsei és Zéres, az ű felesége: Ha Márdokeus, a ki előtt kezdtél hanyatlani, a zsidók magvából való: nem bírsz vele, hanem bizony elesel előtte. 12 És a míg így beszélnek vele, eljövénük a király udvarmesterei, és siettek Hámánt a lakomára vinni, a melyet készített vala Eszter.

6 Azon éjjel kerülte az álom a királyt, és megparancsolá, hogy hozzák elő a történetek emlékkönyvét, és ezek olvastattak a király előtt. 2 És írva találák, a mint Márdokeus feljelenté Bigtanát és Térest, a király két udvarmesterét, a küszöb őrzőit, a kik azon voltak, hogy rávetik kezököt Ahasvérus királyra. 3 És monda a király: Micsoda tiszességet és méltóságot adtak azért Márdokeusnak? És felelének a király apródjai, az ű szolgái: Semmit sem juttattak néki azért. 4 Akkor monda a király: Ki van az udvarban? (Mert Hámán jöve a királyi ház külső udvarába, hogy megmondja a királynak, hogy akasztassa fel Márdokeust a fára, a melyet készítetted néki.) 5 És felelének néki a király apródjai: Íme Hámán áll az udvarban. És mondja a király: Jöjjön be! 6 És beméne Hámán, és monda néki a király: Mit kell cselekedni azzal a férfiúval, a kinek a király tiszességet kíván?

(Hámán pedig gondolá az ű szívében: Kinek akarna a király nagyobb tiszességet tenni, mint én nékem?) 7 És monda Hámán a királynak: A férfiúnak, a kinek a király tiszességet kíván, 8 Hozzanak királyi ruhát, a melyben a király jár, és lovát, a melyen a király szokott ülni és a melynek fejére királyi koronát szoktak tenni. 9 És adják azt a ruhát és lovát a király egyik legelső fejedelmének a kezébe, és öltözötték fel azt a férfiút, a kinek a király tiszességet kíván, és hordozzák őt a lovon a város utcáin, és kiáltás előtte: így cselekesznek a férfiúval, a kinek a király tiszességet kíván. 10 Akkor monda a király Hámánnak: Siess, hozz elő azt a ruhát és azt a lovát, a mint mondád, és cselekedjél úgy a zsidó Márdokeussal, aki a király kapujában ül, és semmit el ne hagyj mindenből, a mit szóltál. 11 Előhöz ázért Hámán a ruhát és a lovát, és felöltözötté Márdokeust, és lovón hordozzák őt a város utcáján, és kiáltá előtte: így cselekesznek a férfiúval, a kinek a király tiszességet kíván. 12 És Márdokeus megtére a király kapujához. Hámán pedig siete házába, búcsulva és fejt betakarva. 13 És elbeszél Hámán Zéresnek, az ű feleségének és minden barátjának minden, a mi vele történt. És mondának néki az ű bőlcsei és Zéres, az ű felesége: Ha Márdokeus, aki előtt kezdtél hanyatlani, a zsidók magvából való: nem bírsz vele, hanem bizony elesel előtte. 14 És a míg így beszélnek vele, eljövénük a király udvarmesterei, és siettek Hámánt a lakomára vinni, a melyet készített vala Eszter.

7 És elméne a király és Hámán a lakomára, Eszter királynéhoz. 2 És monda a király Eszternek másodnapon is, borivás közben: Mi a te kívánságod Eszter királyné? Megadatik. És micsoda a te kérésed? Ha az országnak fele is, meglésszen. 3 És felele Eszter királyné, és monda: Ha kegyet találtam szemeid előtt, oh király! és ha a királynak tetszik, add meg nékem életemet kívánságomra, és nemzettséget kérésemre. 4 Mert eladtunk, én és az én nemzetünk, hogy kipusztítsanak, megöljenek és megsemmisítsenek minket; ha csak szolgákul, vagy szolgálókul adattunk volna el, akkor hallgatnák, jóllehet az ellenség nem adna kárpoltást a király veszteségéért. 5 És szóla Ahasvérus király, és monda Eszternek, a királynénak: Ki az és hol van az, akit az ű szíve erre vitt, hogy azt cselekedné? 6 És monda Eszter: Az ellenség és gyűlölö, ez a gonosz Hámán! Akkor Hámán megrettene a király és királyné előtt. 7 A király pedig felkele haragjában a borivástól és méne a palotakertbe; Hámán pedig ott maradt, hogy életéért könyörögjön Eszter királynénál; mert lássa, hogy a király részről elvégezettet az ű veszte. 8 És mikor a király visszatér a palota kertjéből a borivás házába, Hámán a kerevetre esék, a melyen Eszter vala. Akkor monda a király: Erőszakot is akar elkövetni a királynén én nálam a házban?! A mint e szó kijött a király szájából, Hámán arcát befedék. 9 És monda Harbona, az udvarmesterek egyike a király előtt: Íme a fa is, a melyet készített Hámán Márdokeusnak, aki a király javára szólott vala, ott áll Hámán házában, ötven könyöknyi magas. És monda a király: Akasszátok őt magát reá! 10 Felakaszták azért Hámánt a fára, a melyet készített Márdokeusnak, és megszünék a király haragja.

8 Azon a napon adá Ahasvérus király Eszter királynének Hámánnak, a zsidók ellenségének házát, és Márdokeus

beméne a király elébe, mert elmondotta Eszter, micsodája ó néki. 2 Lehúzás azért a király az ő gyűrűjét, a melyet Hámántól elvett, és adá azt Márdokeusnak. Eszter pedig Márdokeust tette Hámán házának fejévé. 3 És tovább szóla Eszter a király előtt, és leborult annak lábaihoz és sírt és könyörgött, hogy semmisítse meg az agági Hámán gonoszságát és tervét, a melyet kigondolt a zsidók ellen. 4 És a király kinyújtja Eszterre az arany pálcázát, és Eszter felkelt és megállta a király előtt, 5 És monda: Ha a királynak tetszik, és ha kegyet találtam ő előtte, és ha helyes a dolog a király előtt, és én kedves vagyok szemei előtt: írássék meg, hogy vonassanak vissza az agági Hámánnak, Hammedáta fiának tervéről szóló levelek, a melyeket írt, hogy elveszessék a zsidókat, a kik a király minden tartományában vannak. 6 Mert hogyan tudnám nézni azt a nyomorúságot, mely érné az én nemzetsegemet, és hogyan tudnám nézni az én atyámfainak veszedelmét? 7 Monda pedig Ahasvérus király Eszter királynak és a zsidó Márdokeusnak: Íme Hámán házát Eszternek adtam, és ő felakasztották a fára azért, mert a zsidókra bocsátotta kezét. 8 Ti pedig írjatok a zsidóknak, a mint tetszik néktek a király nevében és pecsételjétek meg a király gyűrűjével; mert az írás, a mely a király nevében van írva és a királynak gyűrűjével van megpecsételve, vissza nem vonható. 9 Hivattatának azért a király irnokai azonnal, a harmadik hónapban (ez a Siván hónap), annak huszonharmadik napján, és megírás úgy, a miként Márdokeus parancsolá a zsidóknak és a fejedelmeknek, a kormányzóknak és a tartományok fejeinek, Indiától fogva Szerecsenorszáig százhuzsonhét tartományba; minden tartománynak annak írása szerint, és minden nemzetsegnek az ő nyelvén, és a zsidóknak az ő írások és az ő nyelvök szerint. 10 És megírá Ahasvérus király nevében, és megpecsételé a király gyűrűjével. És külde leveleket lovas futárok által, a kik lovagolnak a királyi ménes gyors paripáin. 11 Hogy megengedje a király a zsidóknak, a kik bármely városban vannak, hogy egybegyűljenek és keljenek fel életökért, és hogy kipusztítsák, megöljék és megsemmisítsék minden népnek és tartománynak seregét, a mely őket nyomorgatja, kicsinyeket és nőket, és hogy javaikat elragadják. 12 Egy napon, Ahasvérus királynak minden tartományában, tizenharmadik napján a tizenkettédik hónapnak (ez Adár hónapja). 13 Az írásnak mássa, hogy adassék törvény minden egyes tartományban, meghirdetett minden népnek, hogy a zsidók készen legyenek azon a napon, hogy megbosszulják magokat ellenségeiken. 14 A futárok a királyi gyors paripákon kimenének sietve és sürgősen a király parancsolata szerint; és kiadtatták a törvény Susán várában is. 15 Márdokeus pedig kiméne a király elől kék bíbor és fehér királyi ruhában, és nagy arany koronával, és bíborbársny palástban, és Susán városa vígada és örvendeze. 16 A zsidóknak világosság támadta, öröm, vigasság és tiszteśćeg. 17 És minden tartományban és minden városban, a hová a király szava és rendelete eljuta, örôme és vigalom lón a zsidóknak, lakoma és ünnep, és sokan a föld népei közül zsidókkal lettek; mert a zsidóktól való félelem szálta meg őket.

9 A tizenkettédik hónapban azért (ez az Adár hónap), annak tizenharmadik napján, a mikor eljött az ideje a

király szavának és végzésének, hogy akkor teljesítessék, azon a napon, a melyen a zsidók ellenségei reméltek, hogy hatalmat vesznek rajtok, ellenkezőleg fordult; mert magok a zsidók vőnek hatalmat azokon, a kik őket gyűlölik. 2 Egybegyűlének a zsidók városaikban, Ahasvérus király minden tartományában, hogy rávessék kezöket azokra, a kik vesztöket keresték, és senki sem állhatott meg előttük; mert miattok való félelem szállott minden népre. 3 És a tartományok minden feje, fejedelmek, kormányzók és a király hivatalnokai magasztalták a zsidókat; mert a Márdokeustól való félelem szállott rájok. 4 Mert nagy volt Márdokeus a király házában, és híre elment minden tartományba; mert ez a férfiú, Márdokeus, emelkedett és nagyobbodott. 5 És leverték a zsidók minden ellenségeiket fegyverrel, megölvén és megsemmisítvén azokat, és akaratok szerint cselekedének gyűlölőikkal. 6 És Susán várában megölének és megsemmisítének a zsidók ötszáz férfiút. 7 Parsandatát, Dalpont és Aspatát. 8 Poratát, Adáliát és Aridátát. 9 Parmástát, Arisait, Aridait és Vajzátát. 10 Tíz fiát Hámánnak, Hammedáta fiának, a zsidók ellenségének megölték; de zsákmányra nem tették rá kezöket. 11 Azon a napon megtudá a király a Susán várában megöletteknek számát. 12 És monda a király Eszter királynak: Susán várában megöltek a zsidók és megsemmisítettek ötszáz férfiút és Hámán tíz fiát; a király többi tartományaiban mit cselekesznek? Mi a kivánságod? és megadatik néked. És mi még a te kérésed? és meglészen. 13 És monda Eszter: Ha a királynak tetszik, engedje meg holnap is a zsidóknak, a kik Susánban laknak, hogy cselekedjenek a mai parancsolat szerint, és Hámán tíz fiát akaszszák fel a fára. 14 És szóla a király, hogy úgy tegyenek. És kiadták a parancs Susánban, és Hámán tíz fiát felakasztották. 15 És összegyűlik a zsidók, a kik Susánban valának, Adár havának tizenegyedik napján is, és megölének Susánban háromszáz férfiút; de zsákmányra nem tették rá kezöket. 16 És a többi zsidók is, a kik a király tartományaiban voltak, összegyűlnek és feltámadtak életökért, és békében maradtak ellenségeiktől; megölének pedig gyűlölőikből hetvenötzeret; de zsákmányra nem tették rá kezöket. 17 Történt ez az Adár hónapjának tizenharmadik napján, és megnyugovának a tizenegyedik napon, és tették azt vigalom és öröm napjává. 18 De a zsidók, a kik Susánban valának, egybegyűlnek azon hónap tizenharmadik és tizenegyedik napján, és megnyugovának azon hónap tizenötödik napján, és azt tették vigalom és öröm napjává. 19 Azért a vidéki zsidók, a kik kerítéten falvakban laktak, Adár hónapjának tizenegyedik napját tették öröm és vigalom napjává és ünnepé, a melyen ajándékokat küldözgetnek egymásnak. 20 És megírá Márdokeus e dolgokat, és leveleket külde minden zsidónak, aki Ahasvérus király minden tartományában, közel és távol, vala. 21 Meghagyva nézik, hogy tartsák meg az Adár hónapnak tizenegyedik napját és annak tizenötödik napját évről-évre, 22 Mint olyan napokat, a melyeken megnyugovának a zsidók ellenségeiktől, és mint olyan hónapot, a melyben keserűségük örömre és siralmuk ünnepre fordult; hogy tartsák meg azokat vigalom és öröm napjaiul, és küldjenek adjándékot egymásnak és adományokat a szegényeknek. 23 És felfogadák a zsidók, hogy megcselekszik, a mit kezdettek és a mit Márdokeus íra nézik.

24 Mert az agági Hámán, Hammedátának fia, minden zsidónak ellensége, szándékozott a zsidókat elveszteni, és Púrt, azaz sorst vetett, hogy őket megrontsa és megsemmisítse; **25** De mikor a király tudomására jutott, megparancsolá levélben, hogy gonosz szándéka, a melyet gondolt a zsidók ellen, forduljon az ő fejére, és felakaszták őt és fiait a fára. **26** Annakokáért elnevezék e napokat Púrimnak a Púr nevétől. És azért ezen levél minden szava szerint, és a mit láttak erre nézve, és a mi érte őket: **27** Elhatározák és elfogadák a zsidók mind magokra, mind ivadékokra és mindazokra, a kik hozzájok csatlakoznak, örökkére, hogy megtartják e két napot, írásuk és határozatuk szerint, minden esztendőben. **28** És ezen napok emlékezetben lesznek és megülik azokat nemzedékről-nemzedékre, családról-családra, tartományról-tartományra és városról-városra. És ezek a Púrim napjai el nem múlnak a zsidók között, és emlékök ki nem vész ivadékaik közül. **29** Ira pedig Eszter királyné, Abihail leánya és a zsidó Márdokeus egész hatalommal, hogy megerősítésék e második levelet a Púrimról. **30** És külde leveleket minden zsidónak Ahasvérus országának százhuzsonhét tartományába, békességes és igazságos szavakkal; **31** Hogy megerősítessék ezek a Púrim napjai, meghatározott idejükben, a miképen meghagyta nékik a zsidó Márdokeus és Eszter királyné, és a mint elrendelték magokra és ivadékaikra a bőjtölés és jajkiáltás dolgát. **32** És Eszter beszéde megerősíté ezt a Púrim történetét, és könyvbe iraték.

10 És Ahasvérus király adót vettete a földre és a tenger szigeteire. **2** Az ő erejének és hatalmának minden cselekedete pedig és Márdokeus nagy méltóságának története, a mellyel felmagasztalá őt a király, avagy nincsenek-é megírva Média és Persia királyainak évkönyveiben, **3** Mert a zsidó Márdokeus második volt Ahasvérus király után, nagy a zsidók között, és kedves az ő atyafiai sokasága előtt, a ki javát keresé népének, és békességet szerze minden ivadékának.

Jób

1 Vala Úz földén egy ember, a kinek Jób vala a neve. Ez az ember feddhetetlen, igaz, istenfélő vala és bún-gyűlölő. **2** Születék pedig néki hét fia és három leánya. **3** És vala az ó marhája: hétezer juh, háromezer teve és ötszáz igabarom és ötszáz szamár; cselédje igen sok vala, és ez a férfiú nagyobb vala keletnek minden fiánál. **4** Eljártak vala pedig az ó fiai egymáshoz és vendégséget szerzének otthon, kiki a maga napján. Elküldtek és meghívíták vala az ó három hugokat is, hogy együttyenek és igyanak velök. **5** Mikor pedig a vendégség napjai sorra lejártak vala, elkülde értök Jób és megszentelé őket, és jóreggel felserkene és áldozik vala égőáldozattal mindenjáruk száma szerint; mert ezt mondja vala Jób: Háttha vétkeztek az én fiaim és gonoszt gondoltak az Isten ellen az ó szívökben! Így cselekedik vala Jób minden napon. **6** Lón pedig egy napon, hogy eljövénék az Istennék fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt; és eljöve a Sátán is közzöttök. **7** És monda az Úr a Sátánnak: Honnét jösz? És felele a Sátán az Úrnak és monda: Körülkerültem és át meg át jártam a földet. **8** És monda az Úr a Sátánnak: Észrevetted-é az én szolgámat, Jób? Bizony nincs hozzá hasonló a földön: feddhetetlen, igaz, istenfélő, és bűngyűlölő. **9** Felele pedig az Úrnak a Sátán, és monda: Avagy ok nélküli féli-é Jób az Isten? **10** Nem te vettet-é körül őt magát, házát és mindenét, a mije van? Keze munkáját megáldottad, marhája igen elszaporodott e földön. **11** De bocsássad csak rá a te kezedet, verd meg mindazt, a mi az övé, avagy nem átkoz-é meg szemtől-szembe téged?! **12** Az Úr pedig monda a Sátánnak: Ímé, mindazt, a mije van, kezedbe adom; csak ő magára ne nyujtsd ki kezedet. És kiméne a Sátán az Úr elől. **13** Lón pedig egy napon, hogy az ó fiai és leányai esznek és bort isznak vala az ó elsőszülött bátyjoknak házában. **14** És követ jöve Jóbhoz, és monda: Az ökrök szántanak, a szamarak pedig mellettük legelésznek vala. **15** De a Sabeusok rajtok üténék és elhajták azokat, a szolgákat pedig fegyverrel ölék meg. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. **16** Még szól vala ez, mikor jöve egy másik, és monda: Istennék tüze esé le az égből, és megéget a juhokat és a szolgákat, és megemészté őket. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. **17** Még ez is szól vala, mikor jöve egy másik, és monda: A Káldeusok három csapatot alkotának és ráütnének a tevékre, és elhajták azokat; a szolgákat pedig fegyverrel ölék meg, csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. **18** Még ez is szól vala, mikor jöve egy másik, és monda: A te fiaid és leányaid esznek és bort isznak vala az ó elsőszülött bátyjoknak házában; **19** És ímé nagy szél támadta a puszta felől, megrendíté a ház négy szegéletét, és rászakada az a gyermekekre és meghalának. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak néked. **20** Akkor felkele Jób, megszaggatá köntösét, megberetválá a fejét, és a földre esék és leborula. **21** És monda: Mezítelen jöttem ki az én anyámnak méhéből, és mezítelen térek oda, vissza. Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve! **22** Mindezekben nem vétkezék Jób, és Isten ellen semmi illetlent nem cselekedék.

2 Lón pedig, hogy egy napon eljövénék az Istennék fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt. Eljöve a Sátán is közöttök, hogy udvaroljon az Úr előtt. **2** És monda az Úr a Sátánnak: Honnét jösz? És felele a Sátán az Úrnak, és monda: Körülkerültem és át meg ájtártam a földet. **3** Monda pedig az Úr a Sátánnak: Észrevetted-é az én szolgámat, Jób? Bizony nincs a földön olyan, mint ő; feddhetetlen, igaz, istenfélő, bűngyűlölő. Még erősen áll a ő feddhetetlenségében, noha ellene ingereltél, hogy ok nélkül rontsam meg őt. **4** És felele a Sátán az Úrnak, és monda: Bőrt bőrért; de minden a mije van, odaad az ember az életéért. **5** Azért bocsásd ki csak a te kezedet, és verd meg őt csontjában és testében: avagy nem átkoz-é meg szemtől-szembe téged? **6** Monda pedig az Úr a Sátánnak: Ímé kezedbe van ő, csak életét kimeld. **7** És kiméne a Sátán az Úr elől, és megverje Jóböt undok fekélyivel talpától fogva a feje tetejéig. **8** És vőn egy cserepet, hogy azzal vakarja magát, és így ül vala a hamu közepett. **9** Monda pedig ő néki az ő felesége: Erősen állasz-é még mindig a te feddhetetlenségedben? Átkozd meg az Istenet, és halj meg! **10** Ő pedig monda néki: Úgy szólsz, mint szól egy a bolondok közül. Ha már a jót elvettük Istenől, a rosszat nem vennők-é el? Mindezekben sem vétkezék Jób az ó ajkával. **11** Mikor pedig meghallá Jóbnak három barátja minden ezt a nyomorúságot, a mely esett vala rajta: eljöve mindenik az ő lakó helyéből: a témáni Elifáz, a sukhi Bildád és a naamai Czofár; és elvégezék, hogy együtt mennek be, hogy bánkódjának vele és vigasztalják őt. **12** És a mint rávéték szemöket távolról, nem ismerék meg őt, és fenhangon zokognak vala; azután pedig megszaggyatá kiki a maga köntösét, és port hintének fejükre ég felé. **13** És ülnek vele hét napon és hét éjszakán a földön, és nem szóla egyetlen egy szót egyik sem, mert látják vala, hogy igen nagy az ó fájdalma.

3 Ezután megnyitá Jób az ó száját, és megátkozá az ó napját. **2** És szóla Jób, és monda: **3** Veszsen el az a nap, a melyen születtem, és az az éjszaka, a melyen azt mondta: fiú fogantatott. **4** Az a nap legyen sötétség, ne törödjék azzal az Isten onnét felül, és világosság ne fényljék azon. **5** Tartsa azt fogva sötétség és a halál árnyéká; a felhő lakozzék rajta, nappali borulatok tegyék rettentetessé. **6** Az az éjszaka! Sűrű sötétség fogja be azt; ne soroztassék az az esztendőnek napjaihoz, ne számláltassék a hónapokhoz. **7** Az az éjszaka! Legyen az magtalan, ne legyen örvendezés azon. **8** Átkozzá meg azt, a kik a nappali átkozzá, a kik bátrak fellingerelni a levíathánt. **9** Sötétüljenek el az ó estvéjének csillagai; várja a világosságot, de az ne legyen, és ne lássa a hajnalnak pirját! **10** Mert nem zárta be az én anyám méhének ajtait, és nem rejtte el szemeim elől a nyomorúságot. **11** Mért is nem haltam meg fogantatásomkor; mért is ki nem multam, mihelyt megszülettem? **12** Mért vettek fel engem térdre, és mért az emlőkre, hogy szopjam?! **13** Mert most feküdném és nyugodnám, aludnám és akkor nyugton pihenhetném – **14** Királyokkal és az ország tanácsosaival, a kik magoknak kóhalmokat építenek. **15** Vagy fejedelmekkel, a kiknek aranyuk van, a kik ezüsttel töltik meg házaikat. **16** Vagy mért nem lettem olyan, mint az elásott, idéten gyermek, mint a világosságot sem

látott kisdedek? 17 Ott a gonoszok megszünnék a fenyegéstől, és ott megnyugosznak, a kiknek erejük ellankadt. 18 A foglyok ott mind megnyugosznak, nem halják a szorongatónak szavát. 19 Kicsiny és nagy ott egyenlő, és a szolga az ő urától szabad. 20 Mért is ad Isten a nyomorultnak világosságot, és életet a keseredett szívűknek? 21 A kik a halált várják, de nem jön az, és szorgalmasabban keresik mint az elrejtett kincset. 22 A kik nagy örömmel örvendeznek, vigadnak, mikor megtalálják a koporsót. 23 A férfiúnak, a ki útvesztőbe jutott, és a kit az Isten bekerített köröskörül. 24 Mert kenyerem gyanánt van az én fohászkodásom, és sóhajtsaim ömlnek, mint habok. 25 Mert a mitől remegve remegtem, az jöve reám, és a mitől rettegtem, az esék rajtam. 26 Nincs békességem, sem nyugtom, sem pihenésem, mert nyomorúság támadt reám.

4 És felele a témáni Elifáz, és monda: 2 Ha szólni próbálunk hozzád, zokon veszed-é? De hát ki bírná türtőztetni magát a beszédben? 3 Íme sokakat oktattál, és a megfáradott kezeket megerősítted; 4 A tántorgót a te beszédeid festartották, és a reszkető térdet megerősítted; 5 Most, hogy rád jött a sor, zokon veszed; hogy téged ért a baj, elrettensz! 6 Nem bizodalmad-é a te istenfélmed, s nem reménységed-é utaidnak becsületessége? 7 Emlékezzél, kérlek, ki az, aki elveszett ártatlansul, és hol töröltettek el az igazak? 8 A mint én láttam, a kik hamisságot szántanak és goroszságot vetnek, ugyanazt aratnak. 9 Az Istennek lehellettől elvesznek, az ő haragjának szélétől elpusztulnak. 10 Az oroszlán ordítása, a sakál üvöltése, és az oroszlán-kölykök fogai megsemmisülnek. 11 Az agg oroszlán elvész, ha nincs martaléka, a nőstény oroszlán kölykei elszélednek. 12 Szó lopódzék hozzám, s valami nesz üté meg abból fülemet. 13 Éjjeli látásokon való töprengések között, mikor mély álom fogja el az embereket. 14 Félelem szálla rám, és rettegés, s megreszketté minden csontomat. 15 Valami szellem suhant előttem, s testemnek szőre felborzolódék. 16 Megálla, de ábrázatját föl nem ismerém, egy alak vala szemeim előtt, mély csend, és ilyen szót hallék: 17 Vajon a halandó igaz-é Istennél: az ő teremtője előtt tiszta-é az ember? 18 Íme az ő szolgáiban sem bízhatik és az ő angyalaiiban is talál hibát: 19 Mennyivel inkább a sárházak lakosaiban, a kiknek fundamentumok a porban van, és könnyebben szétnyomhatók a molnál?! 20 Reggeltől estig gyötördnek, s a nélküli, hogy észrevennék, elvesznek örökre. 21 Ha kiszakítatik belőlük, sátoruk kötele, nem halnak-é meg, és pedig bölcsesség nélküli?

5 Kiált csak! Van-é, aki felelne néked? A szentek közül melyikhez fordulsz? 2 Mert a bolondot boszúság öli meg, az együgyűt pedig buzgóság veszi el. 3 Láttam, hogy egy bolond gyökerezni kezdett, de nagy hamar megákoztam szép hajlékát. 4 Fiai messze estek a szabadulástól: a kapuban megrontatnak, mert nincs, aki kimentse őket. 5 A mitlearatnak néki, az éhező eszi meg, a töviskerítésből is elviszi azt, kincseket törvetők nyelik el. 6 Mert nem porból támad a veszedelem s nem földből sarjad a nyomorúság! 7 Hanem nyomorúságra születik az ember, a mint felfelé szállnak a parázs szíkrái. 8 Azért én a Mindenhatóhoz folyamodnám, az Istenre bíznám ügyemet. 9 A ki nagy, végére mehetetlen dolgokat művel, és

csudákat, a miknek száma nincsen. 10 A ki esőt ad a földnek színére, és a mezőkre vizet bocsát. 11 Hogy az alázatosokat felmagasztalja, és a gyászsolókat szabadulással vidámsítsa. 12 A ki semmivé teszi a családok gondolatait, hogy szándékukat kezeik véghez ne vihessék. 13 A ki megfogja a bőlcseket az ő csalárdáságukban, és a hamisak tanácsát hiábavalóvá teszi. 14 Nappal sötétségre bukkannak, és délben is tapogatva járnak, mint éjszaka. 15 A ki megszabadítja a fegyvertől, az ő szájuktól, és az erősnak kezéből a szegényt; 16 Hogy legyen reménysége a szegénynek, és a hamisság befogja az ő száját. 17 Íme, boldog ember az, akit Isten megdorgál; azért a mindenhatónak büntetését meg ne utáljad! 18 Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak. 19 Hat bajból megszabadít, és a hetedikben sem illet a veszedelem téged. 20 Az éhínségen megment téged a halálton, és a háborúban a fegyveres kezektől. 21 A nyelvek ostora elől rejtve leszel, és nem kell félned, hogy a pusztulás rád következik. 22 A pusztulást és drágaságot neveted, és a fenevadaktól sem félsz. 23 Mert a mezőn való kövekkel is frigyed lesz, és a mezei vad is békességen lesz veled. 24 Majd megtudod, hogy békességen lesz a te sátorod, s ha megvizsgálod a te hajlékodat, nem találsz benne hiányt. 25 Majd megtudod, hogy a te magod megszaporodik, és a te sarjadékok, mint a mezőn a fű. 26 Érett korban térsz a koporsóbára, a mint a maga idején takarítatik be a learatt gabona. 27 Íme ezt kutattuk mi ki, így van ez. Hallgass erre, jegyezd meg magadnak.

6 Jób pedig felele, és monda: 2 Oh, ha az én bosszankodásomat mérlegre vetnék, és az én nyomorúságomat vele együtt tennék a fontba! 3 Bizony súlyosabb ez a tenger fövenyénél; azért balgatagok az én szavaim. 4 Mert a mindenható nyilai vannak én bennem, a melyeknek mérge emészi az én lelkemet, és az Istennek rettentései ostromolnak engem. 5 Ordít-é a vadszámár a zöld füvön, avagy bőg-é az ökör az ő abrákjá mellett? 6 Vajon ízetter, sótalan étket eszik-é az ember; avagy kellemes íze van-é a tojásfehérnek? 7 Lelkem iszonyodik érinteni is; olyanok azok nékem, mint a megromlott kenyér! 8 Oh, ha az én kérésem teljesülne, és az Isten megadná, amit reménylek; 9 És tetszenék Istennek, hogy összetörjön engem, megoldaná kezét, hogy szétvagdaljon engem! 10 Még akkor lenne valami vigasztalásom; újjoncának a fájdalomban, a mely nem kimél, mert nem tagadtam meg a Szentnek beszédét. 11 Micsoda az én erőm, hogy várakozzam; mi az én végem, hogy türtőzessem magam?! 12 Kövek ereje-é az én erőm, avagy az én testem aczérból van-é? 13 Hát nincsen-é segítség számomra; avagy a szabadulás elfutott-é tőlem?! 14 A szerencsétlen barátjától részvét illeti meg, még ha elhagyja is a mindenhatónak fejelmét. 15 Atyámfiai hűtlénül elhagyta mint a patak, a mint túláradnak medrükön a patakok. 16 A melyek szennyesek a jégtől, a melyekben olvadt hó hómpolyög; 17 Mikor átmelegülnek, elapadnak, a hőség miatt fenékg száradnak. 18 Letérnek útjokról a vándorok; felmennek a sivatagba utánok és elvesznek. 19 Nézegetnek utánok Téma vándorai; Sébának utasai bennök reménykednek. 20 Megszégyenlik, hogy biztak, közel mennek és elpirulnak. 21 Így lettetek ti most semmivé; látjátok a nyomort és féltek. 22 Hát mondtam-é: adjatok nékem valamit, és a ti

jószágotkból ajándékozzatok meg engem? 23 Szabadítsatok ki engem az ellenség kezéből, és a hatalmasok kezéből vegyetek ki engem? 24 Tanítások meg és én elnémulok, s a miben tévedek, értessétek meg velem. 25 Oh, mily hathatókak az igaz beszédek! De mit ostoroz a ti ostorozásotok? 26 Szavak ostorozására készültök-é? Hiszen a széleinél valók a kétségebeesettnek szaval! 27 Még az árvának is néki esnétek, és sírt ásnátok a ti barátoknak is?! 28 Most hát tessék néktek rám tekintenetek, és szemetekbe csak nem hazudom? 29 Kezdjétek újra kérlek, ne legyen hamisság. Kezdjétek újra, az én igazságom még mindig áll. 30 Van-é az én nyelvemen hamisság, avagy az én ínyem nem veheti-é észre a nyomorúságot?

7 Nem rabszolga élete van-é az embernek a földön, és az Ő napjai nem olyanok-é, mint a bérbesnek napjai? 2 A mint a szolga kíványa az árnyékot, és a mint a bérés reményli az Ő bérét: 3 Úgy részesütem én keserves hónapokban, és nyomorúságnak éjszakái jutottak számomra. 4 Ha lefekszem, azt mondomb: mikor kelek föl? de hosszú az estve, és betelek a hánkykolódással reggeli szürkületig. 5 Testem férgekkel van fedve és a pornak piszokjával; bőröm összehúzódik és meggennyed. 6 Napjaim gyorsabbak voltak a vétélénél, és most reménység nélkül tünnék el. 7 Emlékezzél meg, hogy az én életem csak egy lehellel, és az én szemem nem lát többé jót. 8 Nem lát engem szem, a mely rám néz; te rám vetet szemed, de már nem vagyok! 9 A felhő eltűnik és elmegy, így a ki leszáll a sírba, nem jó fel többé. (*Sheol h7585*) 10 Nem tér vissza többé az Ő hajlékába, és az Ő helye nem ismeri Őt többé. 11 Én sem tartóztatom hát meg az én számat; szólok az én lelkemnek fájdalmában, és panaszkodom az én szívemnek keserűségében. 12 Tenger vagyok-é én, avagy czethal, hogy Őt állítasz ellenem? 13 Mikor azt gondolom, megvigasztal engem az én nyoszolyám, megkönyebbítí panaszolkodásomat az én ágyasházam: 14 Akkor álmokkal rettentesz meg engem és látásokkal háborítasz meg engem; 15 Úgy, hogy inkább választja lelkem a megfojtást, inkább a halált, mint csontjaimat. 16 Utálom! Nem akarok örökké élni. Távozzál el tőlem, mert nyomorúság az én életem. 17 Micsoda az ember, hogy Őt ily nagyra becsülök, és hogy figyelmedet fordítod reá? 18 Meglátogatod Őt minden reggel, és minden szempillantásban próbáld Őt. 19 Míglen nem fordítod el tőlem szemedet, nem távozol csak addig is tőlem, a míg nyálamat lenyelem? 20 Vétkeztem! Mit cselekedjem én néked, oh embereknek órizője? Mért tettél ki czéltáblául magadnak? Mért legyek magamnak is terhére. 21 És mért nem bocsátod meg vétkemet és nem törölök el az én bűnömöt? Hiszen immár a porban fekszem, és ha keresel engem, nem leszek.

8 Akkor felele a sukhi Bildád, és monda: 2 Meddig szólasz még efféléket, és lesz a te szádnak beszéde sebes szél? 3 Elforgatja-é Isten az ítéletet, avagy a mindenható elforgatja-é az igazságot? 4 Ha a te fiaid vétkeztek ellene, úgy az Ő gonoszságuk miatt vetette el Őket. 5 De ha te az Isten buzgón keresed, és a mindenhatóhoz bocsánatért könyörögsz; 6 Ha tiszta és becsületes vagy, akkor legott felserken érettetd, és békességesse teszi a te igazságodnak hajlékát. 7 És ha

előbbi állapotod szegényes volt, ez utáni állapotod boldog lesz nagyon. 8 Mert kérdezd meg csak az azelőtti nemzedéket, és készülj csak fel az Ő atyáikról való tudakozódásra! 9 Mert mi csak tegnapiak vagyunk és semmit nem tudunk, mert a mi napjaink csak árnyék e földön. 10 Nem tanítanak-é meg azok téged? Nem mondják-é meg néked, és nem beszélk-é meg szívök szerint néked?! 11 Felnövekedik-é a káka mocsár nélkül, felnyúlik-é a sás víz nélkül? 12 Még gyenge korában, ha fel nem szakaszítják is, minden fúnél előbb elszárad. 13 Ilyenek az ösvények mindazoknak, a kik Istenről elfeledkeznek, és a képmutatónak reménysége is elvész. 14 Mivel szétfoszol bizakodása, és bizodalma olyan lesz, mint a pókháló. 15 Házára támaszkodik, és nem áll meg; kapaszkodik belé, és nem marad meg. 16 Bő nedvességű ez a napfényen is, és ágazata túlnő a kertjén. 17 Gyökerei átfonónak a kőhalmon; átfűrődnak a szikla-rétegen. 18 Ámha kiirtják helyéről, megtagadjá ez Őt: Nem láttalak! 19 Íme ez az Ő pályájának öröme! És más hajt ki a porból. 20 Íme az Isten nem veti meg az ártatlant, de a gonoszknak sem ád előmenetelt. 21 Még betölti szádat nevetéssel, és ajakidat vigassággal. 22 Gyűlölöd szégyenbe öltöznek, és a gonoszok sátora megsemmisül.

9 Felele pedig Jób, és monda: 2 Igaz, jól tudom, hogy így van; hogyan is lehetne igaz a halandon ember Istennél? 3 Ha perelni akarna Ő vele, ezer közül egy sem felelhetne meg néki. 4 Bölc szívű és hatalmas erejű: ki szegülhetne ellene, hogy épsegben maradjon? 5 A ki hegyeket mozdít tova, hogy észre se veszik, és megfordítja Őket harajjában. 6 A ki kirengi helyéből a földet, úgy hogy oszlopai megrepedeznek. 7 A ki szól a napnak és az fel nem kél, és bepecsételi a csillagokat. 8 A ki egymaga feszítette ki az egeket, és a tenger hullámain tapos. 9 A ki teremtette a gönczölszekeret, a kaszás csillagot és a fiastyukot és a délnék titkos tárait. 10 A ki nagy dolgokat cselekszik megfoghatatlanul, és csudákat megszámlálhatatlanul. 11 Íme, elvonul melletttem, de nem látom, átmegy előttem, de nem veszem észre. 12 Íme, ha elragad valamit, ki akadályozza meg; ki mondhatja néki: Mit cselekszel? 13 Ha az Isten el nem fordítja az Ő harajját, alatta meghajolnak Ráháb czinkosai is. 14 Hogyan felelhetnék hát én meg Ő néki, és lelhetnék vele szemben szavakat? 15 A ki, ha szinte igazam volna, sem felelhetnék néki; kegyelemért könyörögnek ítélez birához. 16 Ha segítségül hívnam és felelne is nékem, még sem hinném, hogy szavamat fülébe vevé; 17 A ki forgószélben rohan meg engem, és ok nélkül megsokasítja sebeimet. 18 Nem hagyna még lélekzetet se vennem, hanem keserűséggel lakatna jól. 19 Ha erőre kerülne a dolog? Íme, Ő igen erős; és ha ítéletré? Ki tűzne ki én nékem napot? 20 Ha igaznak mondanám magamat, a szájam károztatna engem; ha ártatlannak: bűnössé tenne engemet. 21 Ártatlan vagyok, nem törődök lelkemmel, útalam az életemet. 22 Mindegy ez! Azért azt mondomb: elveszít Ő ártatlant és gonoszt! 23 Ha ostorával hirtelen megjölt, neveti a bűntelenek megpróbáltatását. 24 A föld a gonosz kezébe adatik, aki az Ő bíráinak arcát elfedezi. Nem így van? Kicsoda hát Ő? 25 Napjaim gyorsabbak valának a kengyelfutónál: elfutának, nem láttak semmi jót. 26 Ellebbentek, mint a gyorsan járó hajók, miként zsákmányára csap a keselyű. 27 Ha azt mondomb: Nosza

elfelejtem panaszomat, felhagyok haragoskodásommal és vidám leszek: 28 Megborzadok az én mindenféle fájdalmamtól; tudom, hogy nem találsz bűntelennek engem. 29 Rossz ember vagyok én! Minek fáraszszam hát magamat hiába? 30 Ha hővízzel mosakodom is meg, ha szappannal mosom is meg kezeimet: 31 Akkor is a posványba mártanál engem és az én ruháim is útálának engem. 32 Mert nem ember ő, mint én, hogy néki megfelelhetnék, és együtt pörbe állanánk. 33 Nincs is közöttünk igazlátó, aki kezét közbe vethesse kettőnk között! 34 Venné csak el rólam az ő veszzejét, és az ő rettentésével ne retteggetne engem: 35 Akkor szólánék és nem felnék tőle: mert nem így vagyok én magammal!

10 Lelkemből útalom az életemet, megeresztem felőle panaszomat; szólok az én lelkem keserűségében. 2 Azt mondomb az Istennek: Ne kárhozzass engem; add tudtomra, miért perlesz velem?! 3 Jó-e az néked, hogy nyomorgatsz, hogy megútálod kezednek munkáját, és a gonoszok tanácsát támogatod? 4 Testi szemeid vannak-é néked, és úgy látsz-é te, a mint halandó lát? 5 Mint a halandonak napjai, olyanok-é a te napjaid, avagy a te éveid, mint az embernek napjai? 6 Hogy az én álnokságomról tudakozol, és az én vétkem után kutatsz. 7 Jól tudod te azt, hogy én nem vagyok gorosz, még sincs, aki kezedből kiszabadítson! 8 Kezeid formáltak engem és készítének engem egészen köröskörül, és mégis megrontasz engem?! 9 Emlékezzél, kérlek, hogy mint valami agyagedényt, úgy készítettél engem, és ismét porrá tennél engem? 10 Nem úgy öntél-é engem, mint a tejet és mint a sajtot, megoltottál engem? 11 Bőrrel és hússal ruházta fel engem, csontokkal és inakkal befedeztél engem. 12 Életet és kegyelmet szerzettél számomra, és a te gondviselésed őrizte az én lelkemet. 13 De ezeket elrejtetted a te szívedben, és tudom, hogy ezt tökélted el magadban: 14 Ha vétkezem, mindjárt észreveszed rajtam, és bűnöm alól nem mentesz fől engem. 15 Ha istentelen vagyok, jáj nékem; ha igaz vagyok, sem emelem fől fejem, eltelve gyalázattal, de tekints nyomorúságomra! 16 Ha pedig felemelkednék az, mint oroszlán kergetnél engem, és ismét csudafájdalmakat bocsátanál reám. 17 Megújítanád a te bizonyoságidat ellenem, megöregbítenéd a te boszúállásodat rajtam; váltakozó és állandó sereg volna ellenem. 18 Miért is hoztál ki engem anyámnak méhből? Vajha meghaltam volna, és szem nem látott volna engem! 19 Lettem volna, mintha nem is voltam volna; anyámnak méhből sírba vittek volna! 20 Hiszen kevés napom van még; szürnjék meg! Forduljon el tőlem, hadd viduljak fel egy kevessé, 21 Mielőtt oda megyek, honnét nem térhettek vissza: a sötétségek és a halál árnyékának földébe; 22 Az éjfélű homálynak földébe, a mely olyan, mint a halál árnyékának sürű setétsége; hol nincs rend, és a világosság olyan, mint a sürű setétség.

11 Felele a Naamából való Czófár, és monda: 2 A sok beszédre ne legyen-é felelet? Avagy a csácsogó embernek legyen-é igaza? 3 Fecsegései elhnémítják az embereket, és csúfolódol is és ne legyen, aki megszégyenítsen?! 4 Azt mondod: Értelmes az én beszédem, tiszta vagyok a te szemeid előtt. 5 De vajha szólalna meg maga az Isten, és nyitná meg

ajkait te ellened! 6 És jelentené meg néked a bölcsességnak titkait, hogy kétszerte többet ér az az okoskodásnál, és tudnád meg, hogy az Isten még el is engedett néked a te bűneidből. 7 Az Isten mélységét elérheted-é, avagy a Mindenhatónak tökéletességrére eljuthatsz-é? 8 Magasabb az égnél: mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágánál; hogy ismerheted meg? (Sheol h7585) 9 Hosszabb annak mértéke a földnél, és szélesebb a tengernél. 10 Ha megtapos, elzár és ítéletet tart: ki akadályozhatja meg? 11 Mert ő jól ismeri a csalárd embereket, látja az álnokságot, még ha nem figyelmez is arra! 12 És értelmessé teheti a bolond embert is, és emberré szülheti a vadszámá csikóját is. 13 Ha te a te szívedet felkészítenéd, és kezedet felé terjesztenéd; 14 Ha a hamisságot, a mely a te kezeden van, távol tartanád magadtól, és nem lakoznák a te hajlékodban goroszság; 15 Akkor a te arcodat fölemelhetnéd szégyen nélkül, erős lennél és nem felnél; 16 Sőt a nyomorúságról is elfelejtkeznél, és mint lefutott vizekről, úgy emlékeznél arról. 17 Ragyogóban kelne időd a déli fénynél, és az éjfélű sötétség is olyan lenne, mint a kora reggel. 18 Akkor bíznál, mert volna reménységed; és ha szétekintenél, biztonságban aludnál. 19 Ha lefeküdnél, senki fől nem rettentene, sőt sokan hizelegnének néked. 20 De a gonoszok szemei elepednek, menedékök eltünik előlök, és reménységiök: a lélek kilehellése!

12 Felele erre Jób, és monda: 2 Bizonyára ti magatok vagytok a nép, és veletek kihal a bölcseség! 3 Nékem is van annyi eszem, mint néktek, és nem vagyok alábbvaló nálatok, és ki ne tudna ilyenféléket? 4 Kikaczagják a saját barátai azt, mint engem, aki Istenhez kiált és meghallgatta őt. Kikaczagják az igazat, az ártatlant! 5 A szerencsétlen megvetni való, gondolja, aki boldog; ez vár azokra, aiknek lábok roska doz. 6 A körölkössérai csendesek és bátorágban vannak, aik ingerlik az Istant, és a ki kezében hordja Istenét. 7 Egyébiránt kérdez meg csak a barmokat, majd megtanítanak, és az égnek madarait, azok megmondják néked. 8 Avagy beszélj a földdel és az megtanít téged, a tengernek halai is elbeszélik néked. 9 Mindezek közül melyik nem tudja, hogy az Úrnak keze cselekszi ezt? 10 A kinek kezében van minden élő állatnak élete, és minden egyes embernek a lelke. 11 Nemde nem a fül próbálja-é meg a szót, és az íny kóstolja meg az életed? 12 A vén emberekben van a bölcseség, és az értelemben a hosszú életben-é? 13 Ő nála van a bölcseség és hatalom, övé a tanács és az értelemben. 14 Íme, a mit leront, nem épül fől az; ha valakire rázára a ajtót, nem nyílik fől az. 15 Íme, ha a vizeket elfogja, kiszáradnak; ha kibocsátja őket, felforgatják a földet. 16 Ő nála van az erő és okosság; övé az eltévelgyedett és a ki tévelygévre visz. 17 A tanácsadókat fogságra viszi, és a birákat megbolondítja. 18 A királyok bilincseit feloldja, és övet köt derekukra. 19 A papokat fogságra viszi, és a hatalmasokat megbuktatja. 20 Az ékesen szólótól eltávolítja a beszédet és a vénektől elveszi a tanácsot. 21 Szégyent zúdít az előkelőkre, és a hatalmasok övet megtágti. 22 Feltárja a sötétségből a mélységes titkokat, és a halálnak árnyékát is világosságra hozza. 23 Nemzeteket növel fel, azután elveszti őket; nemzeteket terjeszt ki messzire, azután elűzi őket. 24 Elveszi eszöket a föld népe vezetőinek, és

úttalan pusztában bujdostatja őket. 25 És világítan setében tapogatóznak, és tántorognak, mint a részeg.

13 ímé, mindezeket láta az én szemem, hallotta az én fülem és megérte. 2 A mint ti tudjátok, úgy tudom én is, és nem vagyok alábbvaló nálatok. 3 Azonban én a Mindenhatóval akarok szólani; Isten előtt kívánom védeni ügyemet. 4 Mert ti hazugságnak mesterei vagytok, és mindenáján haszontalan orvosok. 5 Vajha legalább mélyen hallgatnátok, az még bölcsésétekre lenne. 6 Halljátok meg, kérlek, az én feddőzésemet, és figyeljetek az én számnak pörökedéseire. 7 Az Isten kedvénél szóltok-é hamisságot, és ő érette szóltok-é csalárdását? 8 Az ő személyére néztek-é, ha Isten mellett tusakodtak? 9 Jó lesz-é az, ha egészen kiismer benneteket, avagy megcsalhatjátok-é őt, a mint megcsalható az ember? 10 Keményen megbüntet, ha titkon vagytok is személyválogatók. 11 Az ő fensége nem rettent-é meg titeket, a tőle való felelem nem száll- rátok? 12 A ti emlékezéseitek hamuba írott példabeszédek, a ti menedékvaraitok sárvárok. 13 Hallgassatok, ne bántsatok: hadd szóljak én, akármi essék is rajtam. 14 Miért szaggatnám fogaimmal testemet, és miért szorítanám markomba lelkemet? 15 Ímé, megölg engem! Nem reménylem; hiszen csak utamit akarom védeni előtte! 16 Sőt az lesz nékem segítségül, hogy képmutató nem juthat elébe. 17 Hallgassatok meg figyelmetesen az én beszédemet, vegyétek füleitekbe az én mondásomat. 18 Ímé, előterjeszem ügyemet, tudom, hogy nékem lesz igazam. 19 Ki az, aki perelhetne velem? Ha most hallgatom kellene, úgy kimulnék. 20 Csak kettőt ne cselekedj velem, színed elől akkor nem rejzőzöl el. 21 Vedd le rólam kezedet, és a te rettentésed ne rettentsem engem. 22 Azután szólíts és én felelek, avagy én szólok hozzád és te válaszolj. 23 Mennyi búnöm és vétkem van nékem? Gonoszságomat és vétkemet add tudtomra! 24 Mert rejted el arcodat, és tartasz engemet ellenségedül? 25 A letépett falevelet rettegteted-é, és a száraz pozdorját üldözöd-é? 26 Hogy ily sok keserűséget szabtál reám, és az én ifjúságomnak vétkét örköltetted velem?! 27 Hogy békóba teszed lábaimat, vigyázol minden én utamra, és vizsgálod lábonnak nyomait? 28 Az pedig elsenyved, mint a redves fa, mint ruha, a melyet moly emészti.

14 Az asszonytól született ember rövid életű és háborúságokkal bővelkedő. 2 Mint a virág, kinyílik és elhervad, és eltűnik, mint az árnyék és nem állandó. 3 Még az ilyen ellen is felnyitod-é szemeidet, tennen magaddal törvénybe állítasz-é engem? 4 Ki adhat tiszáltat a tiszáltalanból? Senki. 5 Nincsenek-é meghatározva napjai? Az ő hónapjainak számát te tudod; határt vetettél néki, a melyet nem hághat át. 6 Fordulj el azért tőle, hogy nyugodalma legyen, hogy legyen napjában annyi öröme, mint egy bérésnek. 7 Mert a fának van reménysége; ha levágják, ismét kihajt, és az ő hajtásai el nem fogynak. 8 Még ha megaggodik is a földben a gyökere, és ha elhal is a porban törzsöke: 9 A víznek illatától kifakad, ágakat hajt, mint a csemete. 10 De ha a férfi meghal és elterül; ha az ember kiműlik, hol van ő? 11 Mint a víz kiapad a tóból, a patak elapad, kiszárad: 12 Úgy fekszik le az ember és nem kél fel; az egek elmúlusáig sem ébrednek, nem költetnek föl

az ő álmukból. 13 Vajha engem a holtak országában tartanál; rejtegetnél engemet addig, a míg elmúlik a te haragod; határt vennél nékem, azután megemlékeznél rólam! (Sheol h7585) 14 Ha meghal az ember, vajon feltámad-é? Akkor az én hadakozásom minden idejében reménylenék, míglan elkövetkeznék az én elváltozásom. 15 Szóltánál és én felelnék néked, kívánkoznál a te kezednek alkotása után. 16 De most számlálgatod az én lépéseimet, és nem nézed el az én vétkeimet! 17 Gonoszságom egy csomóba van lepecsételve, és hozzáadod bűneimhez. 18 Még a hegy is szétemlik, ha eldől; a szikla is elmozdul helyéről; 19 A köveket lekopatja a víz, a földet elsodorja annak árja: az ember reménységét is úgy teszed semmivé. 20 Hatalmaskodol rajta szüntelen és ő elmegy; megváltoztatván az arcát, úgy bocsátod el őt. 21 Ha tisztesség éri is fiait, nem tudja; ha megszégyenülnek, nemtörödik velük. 22 Csak őmagáért fáj még a teste, és a lelke is őmagáért kesereg.

15 Majd felele a Témánból való Elifáz és monda: 2 Vajon a bőlcse felelhet-é ilyen széles tudománynal, és megtöltheti a hasát keleti széllel? 3 Vetekedvén oly beszéddel, a mely nem használ, és oly szavakkal, a melyekkel semmit sem segít. 4 Te már semmivé akarod tenni az Isten felelmét is; és megkevesíted az Isten előtt való buzgolkodást is! 5 Mert gonoszságod oktatja a te szádat, és a családok nyelvét választottad. 6 A te szád károhozat téged, nem én, és a te ajakaid bizonyítanak ellened. 7 Te születtél-é az első embernek; előbb formáltattál-é, mint a halmok? 8 Az Isten tanácsában hallgatóztál-é, és a bőlcseséget magadhoz ragadtad-é? 9 Mit tudsz te, a mit mi nem tudunk, és mit értesz olyat, a mi nálunk nem volna meg? 10 Ósz is, agg is van közöttünk, jóval idősebb a te atyádnál. 11 Csekélyiségek-é előtted Istennek vigasztálásai, és a beszéd, a mely szeliden bánt veled? 12 Merre ragadt téged a szíved, és merre pillantottak a te szemeid? 13 Hogy Isten ellen fordítod a te haragodat, és ilyen szavakat eresztesz ki a szádon? 14 Micsoda a halandó, hogy tiszta lehetne, és hogy igaz volna, aki asszonytól születik? 15 Ímé, még az ő szenteiben sem bízok, az egek sem tiszták az ő szemében: 16 Mennyivel kevésbé az útálatos és a megromlott ember, aki úgy nyeli a hamisságot, mint a vizet?! 17 Elmondon néked, hallgass rám, és a mint láttam, úgy beszélem el; 18 A mit a bőlcsek is hirdettek, és nem titkoltak el, mint atyáikról való; 19 A kiknek egyedül adatott vala a föld, és közöttük idegen nem meggy vala. 20 Az istentelen kínözö önmagát egész életében, és az erőszakoskodó előtt is rejte van az ő esztendeinek száma. 21 A felelem hangja cseng az ő füleiben; a békesség idején tör rá a pusztító! 22 Nem hiszi, hogy kijut a sötétségből, mert kard hegycére van ő kiszemelve. 23 Kenyér után futkos, hogy hol volna? Tudja, hogy közel van hozzá a sötétség napja. 24 Háborgatják őt a nyomorúság és rettegés; leverik őt, mint valami háborúra felkészült király. 25 Mert az Isten ellen nyújtotta ki kezét, és erősködött a mindenható ellen; 26 Kinyújtott nyakkal rohant ellene, domború pajzsainak fellége alatt. 27 Mivel befedezte az arcát kővérséggel, és hájat borított temporára; 28 És lakozott elrombolt városokban; lakatlan házakban, a melyek dűlőfélben vannak: 29 Meg nem gazzdagodik, vagyona meg nem marad, jószága nem lepi el a földet. 30 Nem menekül meg a setétségtől, sarjadékát láng

perzseli el, és szájának lehellelőtől pusztul el. 31 Ne higyen a hívságnak, a ki megcsalatott, mert hívság lészen annak jutalma. 32 Nem idejében telik el élete, és az ága ki nem virágzik. 33 Lehullatja, mint a szőlővessző az ő egresét, elhányja, mint az olajfa az ő virágát. 34 Mert a képmutató házanépe meddő, és tű emészt meg az ajándékóból való sátrákat. 35 Nyomorúságot fogan, álnokságot szül, és az ő méhök csalárdáságot érlel.

16 Felele pedig Jób, és monda: 2 Efféle dolgokat sokat hallottam. Nyomorult vigasztalók vagytok ti mindenáján!

3 Vége lesz-é már a széles beszédeknek, avagy mi ingerel téged, hogy így felelsz? 4 Én is szólhatnék úgy mint ti, csak volna a ti lelketed az én lelkem helyén! Szavakat fonhatnák össze ellenetek; csóválhatnám miattatok a fejemet; 5 Erősíthetnélek titéket csak a szájammal és ajakim mozgása kevesbéné fájdalmatokat. 6 Ha szólónk is, nem kevesbednék a keserűségem; ha veszeglek is: micsoda távozik el tőlem? 7 Most pedig már fáraszt engemet. Elpusztítad egész házam népet. 8 Hogy összenyomtál engem, ez bizonyság lett; felkelt ellenem az én ösztövérségem is, szemtől-szembe bizonyít ellenem. 9 Haraja széttépett és üldöz engem. Fogait csikorgatta rám, ellenségémként villogtatja felém tekintetét. 10 Feltártották ellenem szájokat, gyalázatosan arczul csapdostak engem, összecsödültek ellenem. 11 Adott engem az Isten az álnoknak, és a gonoszok kezébe ejte engemet. 12 Csendességen valék, de szétszagata engem; nyakszíren ragadott és szétzúzott engem, céltáblává tűzött ki magának. 13 Körülvettek az ő íjászai; veséimet meghasítja és nem kimél; épímet a földre kiontja. 14 Rést rés után tör rajtam, és rám rohan, mint valami hős. 15 Zsák-ruhát varrék az én fekelyes bőrömre, és a porba fúrtam be az én szarvamat. 16 Orczám a sírástól kivörösödött, szempilláimra a halál árnyéka szállt; 17 Noha erőszakosság nem tapad kezemhez, és az én imádságom tiszta. 18 Oh föld, az én véremet el ne takard, és ne legyen hely az én kiáltásom számára! 19 Még most is íme az égben van az én bizonyságom, és az én tanui a magasságban! 20 Csúfolóm a saját barátaim, azért az Istenhez sír fel az én szemem, 21 Hogy ítélez meg az embernek Istennel, és az ember fiának az ő felebarátjával való dolgát. 22 Mert a kiszabott esztendők letelnek, és én útra kelek és nem térek vissza.

17 Lelkem meghanyatlott, napjaim elfogynak, vár rám a sír. 2 Még mindig csúfot üznek belőlem! Szemem az ő patvarkodásuk között virraszt. 3 Kezest magadnál rendelj, kérlek, nékem; különben ki csap velem kezét? 4 Minthogy az ő szívöket elzártad az értelem elől, azért nem is magasztalhatod fel őket. 5 Aki prézává juttatja barátait, annak fiainak szemei elfogatkoznak. 6 Példabeszéddé tőn engem a népek előtt, és ijesztővé lettem előttök. 7 A bosszúság miatt szemem elhomályosodik, és minden tagom olyan, mint az árnyék. 8 Elálmékolnak ezen a becsületesek, és az ártatlan a képmutató ellen támad. 9 Ám az igaz kitart az ő útján, és a tiszta kezű ember még erősebbé lesz. 10 Nosza hát, téryetek ide mindenáján; jőjjetek, kérlek, úgy sem találok bőlcset köztetek. 11 Napjaim elmulának, szívemnek kincsei: terveim meghiusulának. 12 Az éjszakát nappallá változtatják, és a világosság csakhamar

sötétséggé lesz. 13 Ha reménykedem is, a sír már az én házam, a sötétségen vettem az én ágyamat. (Sheol h7585) 14 A sírnak mondomb: Te vagy az én atyám; a férgeknek pedig: Ti vagyok az én anyám és néném. 15 Hol tehet az én reménységem, ki törődik az én reménységemmel? 16 Leszáll az majd a sír üregébe, velem együtt nyugoszik a porban. (Sheol h7585)

18 Felele pedig a sukhi Bildád, és monda: 2 Mikor akartok a beszédnek véget vetni? Értsétek meg a dolgot, azután szólunk. 3 Miért állíttatunk barmoknak, és miért vagyunk tisztátlanok a ti szeméitekben? 4 Te éretted, aki szaggatja lelkét haragjában, vajon elhagyattatik-é a föld, és felszakaszatik-é a kőszikla helyéről? 5 Sőt inkább a gonoszok világa kialuszik, és nem fénylik az ő tüzöknek szíkrája. 6 A világosság elsötétedik az ő sátorában, szövénke a kialszik felette. 7 Erős léptei aprókká lesznek, saját tanácsa rontja meg őt. 8 Mert lábaival hálóba bonyolódik, és ó-verem felett jár. 9 A sarka tőrbe akad, és kelepce fogja meg őt. 10 Hurok rejtett el a földbe ellene, és zsineg az ő szokott ösvényén. 11 mindenfelől félelemek rettentik őt, és üldözik őt léptennyomon. 12 Éhség emészti fel az ő erejét, és nyomorúság leselkedik oldala mellett. 13 Megemészti testének izmait, megemészti izmait a halál zsengéje. 14 Eltűnik sátorából az ő bátorsága, és a félelemek királyához folyamodik ő. 15 Az lakik sátorában, aki nem az övé, és hajlékára kénkövet szórnak. 16 Alant elszáradnak gyökerei, és felülről levágatik az ága. 17 Emlékezete elvész a földről, még az utcákon sem marad fel a neve. 18 A világosságról a sötétsége tasztítják, a föld kerekségéről elüldözik őt. 19 Sem fia, sem unokája nem lesz az ő népében, és semmi maradéka az ő tanyáján. 20 Az ő pusztulásától megborzadnak, a kik következnek és rettegés fogja el a most élő embereket. 21 Ilyenek az álnok embernek hajlékai, és ilyen annak lakóhelye, aki nem tiszteli Istenet.

19 Felele pedig Jób, és monda: 2 Meddig búsítjátok még a lelkemet, és kínoztok engem beszéddel? 3 Tízszer is meggyaláztatok már engem; nem pirultok, hogy így erősködtök ellenem? 4 Még ha csakugyan tévedtem is, tévedésem énmagamra hárul. 5 Avagy csakugyan pöffeszkedni akartok ellenem, és feddődni az én gyalázatom felett? 6 Tudjátok meg hát, hogy Isten alázott meg engem, és az ő hálójával ő vett engem körül. 7 Íme, kiáltozom az erőszak miatt, de meg nem hallgattatom, segélyért kiáltok, de nincsen igazság. 8 Utamat úgy elgátolta, hogy nem lehetet át rajta, és az én ösvényemre sötétséget vetett. 9 Tisztelességből kivetkőztetett, és fejemnek koronáját elvezé. 10 Megronta köröskörül, hogy elveszszek, és reménységemet, mint a fát, letördeled. 11 Felgerjesztette haragját ellenem, és úgy bánt velem, mint ellenségeivel. 12 Seregei együtt jövénk be és utat csinálnak ellenem, és az én sátorom mellett táboroznak. 13 Atyámfiait távol őzé mellőlem, barátaim egészen elidegedetek tőlem. 14 Rokonaim viaszahúzódtak, ismerőseim pedig elfelejtkeznek rólam. 15 Házam zsellérei és szolgálóim idegennek tartanak engem, jövevény lettem előttök. 16 Ha a szolgámat kiáltom, nem felel, még ha könyörgök is néki. 17 Lehelletem idegenné lett házastársam előtt, s könyörgésem az én ágyékomban magzatai előtt. 18 Még a kisdedek is megvetnek engem, ha fölkelek, ellenem szólnak nékem. 19 Megúlt minden

meghitt emberem; a kiket szerettem, azok is ellenem fordultak. **20** Bőrömhöz és húsomhoz ragadt az én csontom, csak fogam húzával menekülnem meg. **21** Könöörüljetek rajtam, könöörüljetek rajtam, oh ti barátaim, mert az Isten keze érintett engem! **22** Miért üldözöttök engem úgy, mint az Isten, és mért nem elégesztek meg a testemmel? **23** Oh, vajha az én beszédeim leirattanának, oh, vajha könyvbe feljegyeztetnének! **24** Vasvesszővel és ónnal örökre kősziklábá metszethetnék! **25** Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. **26** És miután ezt a bőrömet megrájíjak, testem nélkül látom meg az Isten. **27** A kit magam látok meg magamnak; az én szemeim látták meg, nem más. Az én veséim megemészettek én bennem; **28** Mert ezt mondjátok: Hogyan fogjuk őt üldözni! látna, hogy a dolog gyökere én bennem rejlik. **29** Féleket a fegyvertől, mert a fegyver a bűnök miatt való büntetés, hogy megtudjátok, hogy van ítélet!

20 Felele pedig a Naamából való Czófár, és monda: **2**

Mindamellett az én gondolataim feleletrére kényeszerítenek engem, és e miatt nagy az izgatottság bennem. **3** Hallom gyalázatos dorgáltatásomat, de az én értelmes lelkem megfelel majd értem. **4** Tudod-é azt, hogy eleítől fogva, mióta az embert e földre helyeztette, **5** Az istentelenek vígassága rövid idéig tartó, és a képmutató öröme egy szempillantásig való? **6** Ha szinte az égig érne is az ő magassága, és a fellegeit érné is a fejével: **7** Mint az emésztete, úgy vész el örökre, és a kik látták, azt mondják: Hol van ő? **8** Mint az álom, úgy elrepül és nem találják őt; eltünik, mint az éjjeli látomás. **9** A szem, a mely rá ragyogott, nem látja többé, és az ő helye sem törödik már vele. **10** Fiai a szegények kedvében járnak, és kezei visszaadják az ő rablott vagyonát. **11** Csontjai, ha megtelnek is ifjú erővel, de vele együtt roskad az a porba. **12** Ha édes az ő szájában a gonoszság, és elrejti azt az ő nyelve alá; **13** És kedvez annak és ki nem veti azt, hanem ott tartogatja ínyei között: **14** Az ő étke elváltozik az ő gyomrában, vípera mérgével lesz a belében. **15** Gazdagságot nyelt el, de kihányja azt, az ő hasából kiúzi azt az Isten. **16** A viperának mérgét szopta és a síklónak fulánka öli meg őt, **17** Hogy ne lássa a folyóvizeket, a tejel és mézzel folyó patakotak. **18** A mit másoktól szerzett, vissza kell adnia, nem nyelheti el, ép így az ő cserébe kapott vagyonát is, hogy ne örvendezhessen annak. **19** Mert megrontotta és ott hagyta a szegényeket, házat rabolt, de nem épít meg azt. **20** Mivel gyomra nem tudott betelni, nem is mentheti meg semmi drágaságát. **21** Az ő falánksága elői semmi sem maradt meg, azért nem lesz tartós az ő jóléte. **22** Mikor teljes az ő bősége, akkor is szükséget lát, és mindenféle nyomorúság támad reá. **23** Mikor meg akarja tölteni a hasát, réa bocsátja haragjának tüzét, és azt önti rá étele gyanánt. **24** Mikor vasból csinált fegyver elől fut, aczérból csinált íj veri át. **25** Kihúzza és az kijön a testéből és kivillan az epéjéből; rettegés támad felette. **26** mindenféle titkos sötétség van az ő vagyonán; fúvás nélkül való tűz emészti meg őt; elpusztítatik az is, a mi sátrában megmaradt. **27** Megjelentik álnokságát az egek, és a föld ellenne támad. **28** Házának jövedelme eltünik, szétfoly az az ő haragjának napján. **29** Ez a gonosz ember fizetése Istentől, és az ő beszédének jutalma a Mindenhatótól.

21 Felele pedig Jób, és monda: **2** JÓ hallgassátok meg az én beszédemet, és legyen ez a ti vigasztalálok helyett. **3** Szenvedjetek el engem, a míg szólok, azután gúnyoljátok ki beszédemet. **4** Avagy én embernek panaszolkodom-é? Miért ne volna hát keserű a lelekem? **5** Tekintsetek reám és álmélkodjatok el, és tegyétek kezeteket szátokra. **6** Ha viaszemlélezem, mindenjárt felháborodom, és reszketés fogja el testemet. **7** Mi az oka, hogy a gonoszok elnék, vénséget érnek, sőt még meg is gyarapodnak? **8** Az ő magvak előttök nő fel ő velük, és az ő sarjadékuk szemeik előtt. **9** Házok békességes a felelemtől, és az Isten vesszeje nincsen ő rajtok. **10** Bikája folyat és nem terméketlen, tehene megellik és el nem vetél. **11** Kieresztik, mint nyájat, kisdedeiket, és ugrándoznak az ő magzataik. **12** Dobot és hárfrát ragadnak, és örvendeznek a síp zengésének. **13** Jóllében töltik el napjaiat, és egy pillanat alatt szállnak alá a sírba; (*Sheol h7585*) **14** Noha azt mondják Istennek: Távozzál el tőlünk, mert a te utaidnak tudásában nem gyönyörködünk!

15 Micsoda a Mindenható, hogy tiszteljük őt, és mit nyerünk vele, ha eszedenzünk előtte? **16** Mindazáltal az ő javok nincsen hatalmukban, azért a gonoszok tanácsa távol legyen tőlem! **17** Hányszor aluszik el a gonoszok szövétneke, és jó rájok az ő veszédelmök! Hányszor osztogatja részöket haragjában. **18** Olyanok lesznek, mint a pozdorja a szél előtt, és mint a polyva, a melyet forgószerelék ragad el. **19** Isten az ő fiai számára tartja fenn annak büntetését. Megfizet néki, hogy megérzi majd. **20** Maga látja meg a maga veszedelmét, és a Mindenható haragjából iszik. **21** Mert mi gondja van néki házanépére halálaton, ha az ő hónapjainak száma letelt?! **22** Ki taníthatja Isten bölcsességre, hisz ő itél meg a magasságban levőket is! **23** Ez meghal az ő teljes boldogságában, egészen megelégedetten és nyugodtan; **24** Fejődedényei tejjel vannak tele, csontjainak velője nedvességtől árad. **25** Amaz elkeseredett lélekkel hal meg, mert nem élhetett a jóval. **26** Együtt feküsznek a porban, és férfig lepi őket. **27** Íme, jól tudom a ti gondolaitokat és a hamiságokat, a melyekkel méltatlankodtok ellenem; **28** Mert ezt mondjátok: Hol van ama főembernek háza, hol van a gonoszok lakozásának sátorá? **29** Avagy nem kérdeztek-e meg azokat, a kik sokat utaznak és jeleket nem ismerítéke? **30** Bizony a veszedelemnek napján elrejtetik a gonosz, a haragnak napján kiszabadul. **31** Kicsoda veti szemére az ő útját, és a mit cselekedett, kicsoda fizet meg néki azért? **32** Még ha a sírba vittek is ki, a sírdomb felett is él. **33** Édesek lesznek néki a sírnak hantjai, és maga után vonsz minden embert, a mint számtalanok mentek el előtte. **34** Hogyan vigasztalnákat ház engem hiábalósággal? Feleselésetek igazságtalanság marad.

22 Felele pedig a Témánból való Elifáz, és monda: **2** Az Istennek használ-é az ember? Sőt önmagának használ az okos! **3** Gyönyörűségére van-é az a Mindenhatónak, ha te igaz vagy; avagy nyereség-é, hogy feddhetetlenül jársz? **4** A te isteni félelmedért fedd-é téged, és azért perel-é veled? **5** Avagy nem sok-é a te gonoszságod, és nem véghetetlen-é a te hamiságod? **6** Hiszen zálogot vettél a te atyádfától méltatlanul, és a szegényeket mezítelenké tettek. **7** Az eltitkadtnak vizet

sem adtál inni, és az éhezőtől megtagadtad a kenyерet. 8 A ki hatalmas volt, azé vala az ország, és a ki nagytekintélyű volt, az lakik vala rajta. 9 Az özvegyeket üres kézzel bocsátottad el, és az árváknak karjai eltörettek. 10 Azért vett körül téged a veszedelem, és rettegett téged hirtelen való rettegés; 11 Avagy a settség, hogy ne láthass, és a vizek árja, a mely elborít! 12 Hát nem olyan magas-é Isten, mint az egek? És lásd, a csillagok is ott fent mily igen magasak! 13 És mégis azt mondod: Mit tud az Isten; megítélheti-é, a mi a homály mögött van? 14 Sűrű fehők leplezik el őt és nem lát, és az ég körülönben jár. 15 Az ősvilág ösvényét követed-é, a melyen az álnok emberek jártak; 16 A kik időnél előtt ragadtattak el, és alapjokat elmosta a víz?! 17 A kik azt mondják vala Istennek: Távozzál el tőlünk! És mit cselekedék velük a Mindenható? 18 Ő pedig megtöltötte házaikat jóval. De az istentelenek tanácsa távol legyen tőlem. 19 Látják ezt az igazak és örülnek rajta, az ártatlan pedig csúfolja őket: 20 Valósággal kigyonláltattot a mi ellensegünk, és az ő maradékjokat túl emészti meg! 21 Bízd csak azért magadat ő reá és légy békességen: ezekből jó származik reád. 22 Végy csak oktatást az ő szájából, és véd szívedbe az ő beszédeit! 23 Ha megtérsz a Mindenhatóhoz, megépítettel, és az álnokságot távol úzód a te sátorodtól. 24 Vesd a porba a nemes érczet, és a patakok kavicsába az ofiri aranyat: 25 És akkor a Mindenható lesz a te nemes érczed és a te ragyogó ezüstöd. 26 Bizony akkor a Mindenhatóban gyönyörködöl, és a te arcodat Istenhez emeled. 27 Hozzá könnyörög sz és meghallgat téged, és lefizet fogadásaidat. 28 Miheily valamit elgondolsz, sikerül az néked, és a te utaidon világosság fénylik. 29 Hogya megaláznak, felmagasztalásnak mondod azt, és ő az alázatost megtartja. 30 Megszabadítja a nem ártatlant is, és pedig a te kezeidnek tisztaságáért szabadul meg az.

23 Felele pedig Jób, és monda: 2 Még most is keserű az én beszédem; súlyosabb rajtam a csapás, ha panaszkodom. 3 Oh ha tudnám, hogy megtalálom őt, elmennék szinte az ő székéig. 4 Elébe terjeszteném ügyemet, számat megtölteném mentő erősségekkel. 5 Hadd tudnám meg, mely szavakkal felelne nékem; hadd érteném meg, mit szólana hozzám. 6 Vajjon erejének nagy volta szerint perelne-é velem? Nem; csak figyelmezne reáim! 7 Ott egy igaz perelne ő vele; azért megszabadulhatnék birámtól örökre! 8 Ámde kelet felé meggyek és nincsen ő, nyugot felé és nem veszem őt észre. 9 Bal kéz felől cselekszik, de meg nem foghatom; jobb kéz felől rejtőzködik és nem láthatom. 10 De ő jól tudja az én utamat. Ha megvizsgálna engem, úgy kerülnek ki, mint az arany. 11 Lábam az ő nyomokat követte; utát megőriztem és nem hajoltam el. 12 Az ő ajakinak parancsolatától sem tértém el; szájának beszédeit többre becslém, mint életem táplálékát. 13 Ő azonban megmarad egy mellett. Kicsoda térihetné el őt? És a mit megkíván lelke, azt meg is teszi. 14 Bizony végbe viszi, a mi felőlem elrendeltetett, és ilyen még sok van ő nála. 15 Azért rettegek az ő színe előtt, és ha csak rá gondolok is, félek tőle. 16 Mert Isten felemítette meg az én szívetem, a Mindenható rettentett meg engem. 17 Miért is nem pusztultam el e sötetség előtt, vagy miért nem takarta el előlem a homályt?!

24 Miért is nem titkolja el a Mindenható az ő büntetésének idejét, és miért is nem látják meg az őt ismerők az ő ítéletének napjait? 2 A határok odább tollják, a nyájat elrabolják és legellették. 3 Az árvák szamarát elhajtják, és az özvegyek ökrét zálogba viszik. 4 Lelölik az útról a szegényeket, és a föld nyomorultai együtt lappanganak. 5 Ímé, mint a vad szamarak a sivatagban, úgy mennek ki munkájukra élelmet keresni; a pusztá ad nékik kenyéret fiaik számára. 6 A mezőn a más vetését aratják, és a gorosznak szőlőjét szedik. 7 Mezítelenül hálnak, testi ruha nélkül, még a hidegben sincs takarójuk. 8 A hegyi zápor csurog le róluk, s hajlékuk nem lévén, a sziklát olélék. 9 Elnszakítják az emlőtől az árvát, és a szegényen levőt zálogba viszik. 10 Mezítelenül járnak, ruha nélkül, és éhesen vonszolják a kévét. 11 Az ő kerítéisek között ütik az olajat, és tapossák a kádakat, de szomjuhoznak. 12 A városból halászlók rimánkodnak, a megsebzettek lelke kiált, de Isten nem törődik e méltatlansággal. 13 Ezek pártot ütöttek a világosság ellen, utána nem is ismerik, nem ülnek annak ösvényein. 14 Napkeltekor fölkel a gyilkos, megöli a szegényt és szűkölököt, éjjel pedig olyan, mint a tolvaj. 15 A paráznának szeme pedig az alkonyatot lesi, mondván: Ne nézzen szem reáim, és arczára álarctot teszen. 16 Setében tör be a házakba; nappal elzárkóznak, nem szeretik a világosságot. 17 Sőt inkább a reggel nézik ilyet, mint a halálnak árnyéka, mert megbarátkoztak a halál árnyékának félelmeivel. 18 Könnyen siklik tova a víz színén, birtoka átkozott a földön, nem tér a szőlőkbe vivő útra. 19 Szárazság és hőség nyeli el a hó vizét, a pokol azokat, a kik vétkeznek. (Sheol h7585) 20 Elfelejtje őt az anyaméh, féregnek lesz édességévé, nem emlékeznek róla többé, és összetörök, mint a reves fa, 21 A ki megrontotta a meddőt, a ki nem szül, és az özvegygyel jót nem tett. 22 De megtámagatja erejével a hatalmasokat; felkel az, pedig nem bízott már az élethez. 23 Biztonságot ad néki, hogy támaszkodjék, de szemei vigyának azoknak útjaira. 24 Magasra emelkednek, egy kevés idő és már nincsenek! Alásülylyednek, mint akárki és elenyésznek; és levágattatnak, mint a búzakalász. 25 Avagy nem így van-é? Ki hazudtolhatna meg engem, és tehethné semmiséget?

25 Felele pedig a Sukhból való Bildád, és monda: 2 Hatalom és fenség az övé, a ki békességet szerez az ő magasságában. 3 Van-é száma az ő seregeinek, és kire nem kér fel az ő világossága? 4 Hogy-hogy lehetne igaz a halandó Isten előtt, hogyan lehetne tiszta, a ki asszonytól született? 5 Nézdz a holdat, az sem ragyogó, még a csillagok sem tiszták az ő szemei előtt. 6 Mennyivel kevésbé a halandó, a ki féreg, és az embernek fia, aki hernyó.

26 Jób pedig felele, és monda: 2 Bezzeg jól segítettél a tehetetlennek, meggyámolítottad az erőtlen kart! 3 Bezzeg jó tanácsot adtál a tudatlannak, és sok értelmet tanúsítottál! 4 Kivel beszélgettél, és kinek a lelke jött ki belőled? 5 A halottak is megremegnek tőle; a vizek alatt levők és azok lakói is. 6 Az alvilág mezítelen előtte, és eltakaratalan a holtak országa. (Sheol h7585) 7 Ő terjeszti ki északot az üresség fölén és függeszti föl a földet a semmiség fölé. 8 Ő köti össze felhőibe a vizeket úgy, hogy a felhő alattok meg nem hasad. 9 Ő rejt el királyi székének

színét, felhőjét fölibe terítvén. 10 Ő szab határt a víz színe fölre – a világosságnak és setétségnek elvégződéséig. 11 Az egek oszlopai megrendülnek, és düledeznek fenyegesítőitől. 12 Erejével felriasztja a tengert, és bőlcsesegével megtöri Ráhábot. 13 Lehelletével megékesíti az eget, keze átdöfi a futó kígyót. 14 Íme, ezek az ő útaiak részei, de mily kicsiny rész az, a mit meghallunk abból! Ám az ő hatalmának mennydörgését ki érthetné meg?

27 Jób pedig folytatá az ő beszédét, monda: 2 Él az Isten, a ki az én igazamat elfordította, és a Mindenható, a ki keserűsséggel illette az én lelkemet, 3 Hogy mindaddig, a míg az én lelkek én ben nem van, és az Istennek lehellete van az én orromban; 4 Az én ajakim nem szónak álnokságot, és az én nyelvem nem mond csalárdáságot! 5 Távol legyen tőlem, hogy igazat adjak néktek! A míg lelkemet ki nem lehelem, ártatlanságomból magamat ki nem tagadom. 6 Igazságomhoz ragaszkodom, róla le nem mondok; napjaim miatt nem korhol az én szívem. 7 Ellenségem lesz olyan, mint a gonosz, és a ki ellenem támad, mint az álnok. 8 Mert micsoda reménysége lehet a képmutatónak, hogy telhetetlenkedett, ha az Isten mégis elragadja az ő lelkét? 9 Meghallja-é kiáltását az Isten, ha eljő a nyomorúság reá? 10 Vajon gyönyörködhetik- a mindenhatóban; segítségül hívhatja-é mindenkor az Isten? 11 Megtanítlak benneteket Isten dolgaira; a mik a mindenhatónál vannak, nem titkoltam el. 12 Íme, ti is mindnyájan látjátok: miért van hát, hogy hiábavalósággal hivalkodtok?! 13 Ez a gonosz embernek osztályrészre Istenől, és a kegyetlenek öröksége a mindenhatótól, a melyet elvesznek: 14 Ha megsokasulnak is az ő fiai, a kardnak sokasulnak meg, és az ő magzatai nem lakhatnak jól kenyérrel sem. 15 Az ő maradékai dögvész miatt temettetnek el, és az ő özvegyeik meg sem siratják. 16 Ha mint a port, úgy halmozná is össze az ezüstöt, és úgy szerezné is össze ruháit, mint a sarat: 17 Összeszerezheti ugyan, de az igaz ruházza magára, az ezüstön pedig az ártatlan osztozik. 18 Házát pónk módjára építette föl, és olyanná, mint a csőszcsinálta kunyhó. 19 Gazdag fekszik le, mert nincsen kifosztva; felnyitja szemeit és semmije sincsen. 20 Meglepi őt, mint az árvíz, a felelem, éjjel ragadja el a zivatar. 21 Felkapja őt a keleti szél és elviszi, elragadja őt helyéről. 22 Nyilakat szór reá és nem kiméli; futva kell futnia keze elől. 23 Csapkodják felette kezeiket, és kisüvöltik őt az ő lakkelyéből.

28 Bizony az ezüstnek bányája van, és helye az aranynak, a hol tiszttítják. 2 A vasat a földből hozzák elő, a követ pedig ércszé olvasztják. 3 Határt vet az ember a setétségnek, és átkutatja egészen és végig a homálynak és a halál árnyékának kövét. 4 Aknát tör távol a lakóktól: mintha lábukról is megfejtkeznének, alámerülnek és lebegnek emberekktől messze. 5 Van föld, a melyből kenyér terem, alant pedig fel van forgatva, mintegy tűz által; 6 Köveiben zafir található, göröngyeiben arany van. 7 Van ösvény, a melyet nem ismer a sas, sem a sólyom szeme nem látja azt. 8 Nem tudják azt büszke vadak, az oroszlán sem lépked azon. 9 Rávetti kezét az ember a kovakőre, a hegyeket tövüköből kiforgatja. 10 A sziklákból tárnak hasít, és minden drága dolgot meglát a

szeme. 11 Elköti a folyók szivárgását, az elrejtett dolgot pedig világosságra hozza. 12 De a bőlcsegéhol található, és az értelemek hol van a helye? 13 Halandó a hozzá vivő utat nem ismeri, az élők földén az nem található. 14 A mélység azt mondja: Nincsen az bennem; a tenger azt mondja: én nálam sincsen. 15 Színaranyért meg nem szerezhető, ára ezüsttel meg nem fizethető. 16 Nem mérhető össze Ofir aranyával, nem drága onikszzal, sem zafirral. 17 Nem ér fel vele az arany és gyémánt, aranyedényekért be nem cserélhető. 18 Korall és kristály említni sem való; a bőlcsegé ára drágább a gyöngyöknel. 19 Nem ér fel vele Kúsnak topáza, színaranyval sem mérhető össze. 20 A bőlcsegé honnan jő tehát, és hol van helye az értelemek? 21 Rejtve van az minden elő szemei előtt, az ég madarai elől is fedve van. 22 A pokol és halál azt mondják: Csak hírét hallottuk füleinkkel! (questioned) 23 Isten tudja annak útját, ő ismeri annak helyét. 24 Mert ő ellát a föld határira, ő lát minden az ég alatt. 25 Mikor a szélnek súlyt szerzett, és a vizeket mértékre vette; 26 Mikor az esőnek határt szabott, és mennydörgő villámoknak útát: 27 Akkor láttá és kijelentette azt, megalapította és meg is vizsgálta azt. 28 Az embernek pedig mondá: Íme az Úrnak félelme: az a bőlcsegé, és az értem: a gonosztól való eltávozás.

29 Jób pedig folytatá az ő beszédét, és monda: 2 Oh, vajha olyan volnék, mint a hajdani hónapokban, a mikor Isten őrzött engem! 3 Mikor az ő szövéneke fényelt fejem fölött, s világánál jártam a setétet; 4 A mint java-koron napjaiban valék, a mikor Isten gondossága borult sátoromra! 5 Mikor még a mindenható velem volt, és körültem voltak gyermekim; 6 Mikor lábaimat édes tejben mostam, és mellettem a szikla olajpatakot ottont; 7 Mikor a kapuhoz mentem, fel a városon; a köztéren székemet föllállítám: 8 Ha megláttak az ifjak, félrevonultak, az öregek is fölkeltek és álltak. 9 A fejedelmek abbahagyíták a beszédét, és tenyeröket szájukra tették. 10 A főemberek szava elnémult, és nyelvök az ínyöhöz ragadt. 11 Mert a mely fül hallott, boldognak mondott engem, és a mely szem látott, bizonyoságot tett én felőlem. 12 Mert megmentém a kiáltóz szegényt, és az árvát, a kinek nem volt segítsége. 13 A veszni indultnak áldása szállt reám, az özvegyek szívét megörvendeztettem. 14 Az igazságot magamra öltém és az is magára ölte engem; palást és süveg gyanánt volt az én ítétem. 15 A vaknak én szeme valék, és a sántának lába. 16 A szúkölködöknek én atyjok valék, az ismeretlennek ügyét is jól megháryám-vetém. 17 Az álnoknak zápfogait kitörösöm, és fogai közül a prédát kiütém vala. 18 Azt gondoltam azért: fészkemmel veszek el, és mint a homok, megsokasodnak napjaim. 19 Gyókerem a víznek nyitva lesz, és ágam hál meg a harmat. 20 Dicsőségem megújul velem, és kézivem erősebbé lesz kezemben. 21 Hallgattak és figyeltek reám, és elnémultak az én tanácsomra. 22 Az én szavaim után nem szóltak többet, s harmatként hullt rájok beszédem. 23 Mint az esőre, úgy vártak rám, és szájukat tátották, mint tavaszi záporra. 24 Ha rájok mosolyogtam, nem bizakodtak el, és arcjom derűjét nem sötéíték be. 25 Örömest választottam újokat, mint főember

útem ott; úgy laktam ott, mint király a hadseregben, mint a ki bánkódókat vigasztal.

30 Most pedig nevetnek rajtam, a kik fiatalabbak nálam a kiknek atyjokat az én juhaimnak komondorai közé sem számláltam volna. 2 Mire való lett volna nékem még kezök ereje is? Rájok nézve a vénsgél elveszett! 3 Szükség és éhség miatt összeaszottak, a kik a kopár földet futják, a sötét, sivatag pusztaságot. 4 A kik keserű füvet tépnek a bokor mellett, és rekettyegyökér a kenyérök. 5 Az emberek közül kiúzik őket, úgy hurítják őket, mint a tolvajt. 6 Félelmetes völgyekben kell lakniok, a földnek és szikláknak hasadékaiban. 7 A bokrok között ordítanak, a csalánok alatt gyülekeznek. 8 Esztelek legények, sőt becstelen fiak, a kiket kivertek az országból. 9 És most ezeknek lettem gúnydalává, nélik levék beszédtárgyuk! 10 Útálnak engem, messze távoznak tőlem, és nem átalának pökdönsi előttem. 11 Sőt leoldják kötelököt és bántalmaznak engem, és a zabolát előttem kivetik. 12 Jobb felől ifjak támadnak ellenem, gáncsot vetnek lábaimnak, és ösvényt törnek felém, hogy megrontsanak. 13 Az én útamat elrontják, romlásomat öregbítik, nincsen segítség ellenök. 14 Mint valami széles résen, úgy rontanak elő, pusztulás között hömpölyögnek ide. 15 Rettegések fordultak ellenem, mint vihar űzik el tiszességemet, boldogságom eltünt, mint a felhő. 16 Mostan azért enmagamért ontja ki magát lelkem; nyomorúságának napjai fognak meg engem. 17 Az éjszaka meglyuggatja csontjaimat bennem, és nem nyugosznak az én inaim. 18 A sok erőkötés miatt elváltoztattam az én ruházatom; úgy szorít engem, mint a köntösöm galléra. 19 A sárba vetett engem, hasonlóvá lettem porhoz és hamuhoz. 20 Kiáltok hozzád, de nem felelsz; megállok és csak nézel reám! 21 Kegyetlenne változtál irántam; kezed erejével harczolsz ellenem. 22 Felemelsz, szélnek eresztesz engem, és széttépsz engem a viharban. 23 Hiszen tudtam, hogy visszatérítesz engem a halálba, és a minden élő gyülekező házába; 24 De a roskadóban levő ne nyuftsá-ki kezét? Avagy ha veszendőben van, ne kiáltson-é segítségről? 25 Avagy nem sírtam-é azon, a kinek kemény napja volt; a szűkölködő miatt nem volt-é lelkem szomorú? 26 Bizony jót reméltem és rossz következék, világosságot vártam és homálytől. 27 Az én bensőm forr és nem nyugoszik; megrohantak engem a nyomorúságának napjai. 28 Feketülten járok, de nem a nap hősége miatt; felkelek a gyülekezetben és kiáltozom. 29 Atyjok fiává lettem a sakáloknak, és társokká a strucz madaraknak. 30 Bőröm feketülten hámlík le rólam, és csontom elég a hőség miatt. 31 Hegedűm sírássá változék, sípom pedig jajgatók szavává.

31 Szövetségre léptem szemeimmel, és hajadonra mit sem ügyeltem. 2 És mi volt jutalmam Isten től felülről; vagy örökségem a Mindenhatótól a magasságból? 3 Avagy nem az istentelent illeti-é romlás, és nem a gonosztevőt-é veszedelem? 4 Avagy nem láthatta-é utaimat, és nem számlálhatta-é meg lépésememet? 5 Ha én csalárdággal jártam, vagy az én lábam álnokságra sietett: 6 Az ő igazságának mérlegével mérjen meg engem, és megismeri Isten az én ártatlanságomat! 7 Ha az én lépésem letért az útról és az én lelkem követte szemeimet,

vagy kezeimhez szenny tapadt: 8 Hadd vessek én és más egye meg, és tépjék ki az én maradékaimat gyökerestő! 9 Ha az én szívem asszony után bomlott, és leselkedtem az én telebarátomnak ajtaján: 10 Az én feleségem másnak őröljön, és mások hajoljanak rája. 11 Mert gyalázatosság volna ez, és bírák elé tartozó bűn. 12 Mert tűz volna ez, a mely pokolig emésztené, és minden jövedelmemet tövestől kiirtaná. (questioned) 13 Ha megvettem volna igazát az én szolgámnak és szolgálómának, mikor pert kezdtek ellenem: 14 Mi tevő lennék, ha felkelne az Isten, és ha meglátogatna: mit felelnék néki? 15 Nem az teremtette-é őt is, a ki engem teremtett anyám méhében; nem egyugyanaz formált-é bennünket anyánk ölében? 16 Ha a szegények kivánságát megtagadtam, és az özvegy szemeit epedni engedtem; 17 És ha falatomat egymagam ettem meg, és az árva abból nem evett; 18 Hiszen ifjúságom óta, mint atyánál nevekedett nálam, és anyámnak méhetől kezdve vezettem őt! 19 Ha láttam a ruháltat veszni indulni, és takaró nélkül a szegényt; 20 Hogyha nem áldottak engem az ő ágyéikai, és az én juhaim gyapjából fel nem melegedett; 21 Ha az árva ellen kezemet felemeltem, mert láttam a kapuban az én segítséget; 22 A lapozkájáról essék ki a vállam, és a forgócsontról szakadjon le karom! 23 Hiszen úgy rettegtem Isten csapásától, és fensége előtt tehetetlen valé! 24 Ha reménységet aranynak: Én bizodalma! 25 Ha örütem azon, hogy nagy a gazdagságom, és hogy sokat szerzett az én kezem; 26 Ha néztem a napot, mikor fényesen ragyogott, és a holdat, mikor méltósággal haladt, 27 És az én szívem titkon elcsábult, és szájammal megcsókoltam a kezemet: 28 Ez is bíró elé tartozó bűn volna, mert ámítottam volna az Isten oda fent! 29 Ha örvendeztem az engem gyűlölnének nyomorúságán, és ugráltam örömömben, hogy azt baj érte; 30 (De nem engedtem, hogy szájam vétkezzék azzal, hogy átköt kérjek az ő lelkére!) 31 Ha nem mondta az én sátorom cselédei: Van-é, a ki az ő húsvával jól nem lakott? 32 (A jövénnyé nem hált az utcán, ajtóimat az utas előtt megnyitám.) 33 Ha emberi módon eltitkoltam vétkemet, keblembe rejtev bűnömet: 34 Bizony akkor tarthatnák a nagy tömegtől, retteg nem kellene nemzetiségek megvetésétől; elnémulnék és az ajtón sem lépiék ki! 35 Oh, bárcsak volna valaki, a ki meghallgatna engem! Íme, ez a végszám: a mindenható feleljen meg nékem; és írjon könyvet ellenem az én vádlóm. 36 Bizony én azt a vállamon hordanám, és korona gyanánt a fejemre tenné! 37 Léptemnek számát megmondanám néki, mint egy fejedelem, úgy járulnék hozzá! 38 Ha földem ellenem kiáltott és annak barázdái együtt siránkoztak; 39 Ha annak termését fizetés nélkül ettem, vagy gázdájának lelkét koltottam: 40 Búza helyett tövis teremjen és árpa helyett konkoly! Itt végződnek a Jób beszédei.

32 Miután ez a három ember megszünt vala felelni Jóbnak, mivel ő igaz vala önmaga előtt: 2 Haragra gerjede Elihu, a Barakeél fia, a ki Bízttől való vala, a Rám nemzetsegéből. Jób ellen gerjedt fől haragja, mivel az igazabbnak tartotta magát Istenrel. 3 De felgerjedt haragja az ő három barátja ellen is, mivelhogy nem találják vala el a feleletet, mégis kárhoztatják vala Jóböt. 4 Elihu azonban várakozott a Jóbbal

való beszéddel, mert amazok öregebbek valának ő nála. 5 De mikor láttá Elihu, hogy nincs felelet a három férfiú szájában, akkor gerjede föl az ő haragja. 6 És felele a Búztól való Elihu, Barakeél fia, és monda: Napjaimra nézve én még csekély vagyok, ti pedig élemeddett emberek, azért tartózkodtam és féltem tudatni veletek véleményemet. 7 Gondoltam: Hadd szóljanak a napok; és hadd hirdessen bőlcseget az évek sokasága! 8 Pedig a lélek az az emberben és a Mindenható lehellése, a mi értelmet ad néki! 9 Nem a nagyok a bőlcsek, és nem a vének értik az ítéletet. 10 Azt mondjam azért: Hallgass reám, hadd tudassam én is véleményemet! 11 Ímé, én végig vártam beszédeiteket, figyeltem, a míg okoskodtatók, a míg szavakat keresgéltek. 12 Igen ügyeltem reátk és ímé, Jóböt egyikötő sem czáfolá meg, sem beszédére meg nem felelt. 13 Ne mondjátok azt: Bölcseségre találtunk, Isten győzheti meg őt és nem ember! 14 Mivel én ellenem nem intézett beszédet, nem is a ti beszédeitekkel válaszolok hát néki. 15 Megzavarodának és nem felelik többé; kifogyott belülök a szó. 16 Vártam, de nem szóltak, csak álltak és nem felelik többé. 17 Hadd felejlek hát én is magamért, hadd tudassam én is véleményemet! 18 Mert tele vagyok beszéddel; unszolgat engem a bennem levő lélek. 19 Ímé, bensőm olyan, mint az új bor, a melynek nyílása nincsen; miként az új tömlők, csaknem szétszakad. 20 Szólok tehát, hogy levegőhöz jussak; felnyitom ajkaimat, és felelek. 21 Nem leszek személyválogató senki iránt; nem hizelkedem egy embernek sem; 22 Mert én hizelkedni nem tudok; könnyen elszólíthatna engem a teremtőm!

33 No azért halld meg csak Jób az én szavaimat, és vedd füledbe minden beszédemet! 2 Ímé, megnyitom már az én szájamat, és a beszéd nyelvem alatt van már. 3 Igaz szívűről származnak beszédeim, tiszta tudományt hirdetnek ajkaim. 4 Az Istennek lelke teremtett engem, és a Mindenhatónak lehellete adott nékem életet. 5 Ha tudsz, czáfolj meg; készülj fel ellenem és álj elő! 6 Ímé, én szintúgy Istené vagyok, mint te; sáróból formáltattam én is. 7 Ímé, a tőlem való félelem meg ne háborítson; kezem nem lészen súlyos rajtad. 8 Csak az imént mondadt fülem hallatára, hallottam a beszédnék hangját: 9 Tiszta vagyok, fogyatkozás nélkül: mocsoktalan vagyok, bűn nincsen bennem. 10 Ímé, vádakat talál ki ellenem, ellenségének tart engem! 11 Békóba veti lábaimat, és órzi minden ösvényemet. 12 Ímé, ebben nincsen igazad – azt felelem néked – mert nagyobb az Isten az emberné! 13 Miért perelsz vele? Azért, hogy egyetlen beszédedre sem felejt! 14 Hiszen szól az Isten egyszer vagy kétszer is, de nem ügyelnek rá! 15 Álomban, éjjeli látomásban, mikor mély álom száll az emberre, és mikor ágyasházokban szenderegnék; 16 Akkor nyitja meg az emberek fülét, és megpecsételi megintetésükkel. 17 Hogy eltérítse az embert a rossz cselekedetől, és elrejtse a kevéliséget a férfi elől. 18 Visszatartja lelkét a romlástól, és életét hogy azt fegyver ne járja át. 19 Fájdalommal bínteti az ő ágyasházában, és csontjainak szüntelen háborgásával. 20 Úgy, hogy az ő ínye undorodik az ételétől, és lelke az ő kedves ételétől. 21 Húsa szemlátomást aszik le róla; csontjai, a melyeket látni nem lehetett, kiülnek. 22 És lelke közelget a sírhoz, s élete a halál

angyalaihoz. 23 Ha van mellette magyarázó angyal, egy az ezer közül, hogy az emberrel tudassa kötelességét; 24 És az Isten könyörül rajta, és azt mondja: Szabadits meg őt, hogy ne szálljon a sírba; váltságdíjat találtam! 25 Akkor teste fiatal, erőtől duzzad, újra kezdi ifjúságának napjait. 26 Imádkozik Istenhez és ő kegyelmébe veszi, hogy az ő színét nézhesse nagy örömmel, és az embernek viaszadja az ő igazságát. 27 Az emberek előtt énekel és mondja: Vétkeztem és az igazat elterítettem vala, de nem e szerint fizetett meg nékem; 28 Megváltotta lelkemet a sírba szállástól, és egész valóm a világosságot nézi. 29 Ímé, mindez kétszer, háromszor cselekszi Isten az emberrel, 30 Hogy megmentse lelkét a sírtól, hogy világjalon az élet világosságával. 31 Figyel Jób, és hallgass meg engem; hallgass, hadd szóljak én! 32 Ha van mit mondandod, czáfolj meg; szólj, mert igen szeretném a te igazságodat. 33 Ha pedig nincs, hallgass meg engem, hallgass és megtanítlak téged a bölcseségre!

34 És szóla Elihu, és monda: 2 Halljátok meg bőlcsek az én szavaimat, és ti tudósok hajtsátok hozzámi füleiteket! 3 Mert a fül próblája meg a szót, mint az íny kóstolja meg az éltet. 4 Keressük csak magunk az igazságot, értsük meg magunk között, mi a jó? 5 Mert Jób azt mondá: Igaz vagyok, de Isten megtagadja igazságomat. 6 Igazságom ellenére kell hazugnak lennem; halálos nyíl talált hibám nélküli! 7 Melyik ember olyan, mint Jób, aki iszsza a csúfolást, mint a vizet. 8 És egy társaságban forog a gonosznevőkkel, és az istentelen emberekkel jár! 9 Mert azt mondja: Nem használ az az embernek, ha Istennel békességenben él. 10 Azért, ti tudós emberek, hallgassatok meg engem! Távol legyen Istenről a gonoszság, és a Mindenhatótól az álnokság! 11 Sőt inkább, a mint cselekszik az ember, úgy fizet néki, és kiki az ő útja szerint találja meg, a mit keres. 12 Bizonyára az Isten nem cselekszik gonoszságot, a Mindenható el nem fordít az igazságot! 13 Kicsoda bízta reá a földet és ki rendezte az egész világot? 14 Ha csak ő magára volna gondja, lelkét és lehellsét magához vonná: 15 Elhervadna együtt minden test és az ember visszatérne a porba. 16 Ha tehát van eszed, halld meg ezt, és a te füledet hajtsd az én beszédeimnek szavára! 17 Vajon, aki gyűlöli az igazságot, kormányozhat-é? Avagy az ellenállhatatlan igazat kárhoztathatod-é? 18 Aki azt mondja a királynak: Te semmirévaló! És a főemberknek: Te gonosznevő! 19 A ki nem nézi a fejedelmek személyét és a gazdagot a szegények fölibe nem helyezteti; mert mindenjában az ő kezének munkája. 20 Egy pillanat alatt meghalnak; éjjelkor felriadtak a népek és elenyésznek, a hatalmas is eltűnik kéz nélküli! 21 Mert ő szemmel tartja mindeninek útját, és minden lépését jól látja. 22 Nincs setétség és nincs a halálnak árnyéka, a hova elrejtőzhessék a gonosznevő; 23 Mert nem sokáig kell szemmel tartania az embert, hogy az Isten elő kerüljön ítéletre! 24 Megrontja a hatalmasokat vizsgálat nélkül, és másokat állít helyükbe. 25 Ekképen felismeri cselekedeteiket, és éjjel is ellenőrök fordul és szétmorzsoltatnak. 26 Gonosznevők gyanánt tapodja meg őket olyan helyen, ahol látják. 27 A kik azért távoztak el, és azért nem gondoltak egyetlen útjával sem, 28 Hogy a szegény kiáltását hozzájuk juttatja, és ő a nyomorultak

kiáltását meghallja. 29 Ha ő nyugalmat ád, ki kárhoztatja őt? Ha elrejtí arczát, ki láthatja meg azt? Akár nép elől, akár ember elől egyaránt; 30 Hogy képmutató ember ne uralmodjék, és ne legyen tőre a népnek. 31 Bizony az Istenhez így való szóláni: Elszenvedem, nem leszek rossz többé; 32 A mit át nem látok, arra te taníts meg engemet; ha gonoszságot cselekedtem, többet nem teszem! 33 Avagy te szerinted fizessen-é csak azért, mert ezt megveted, és hogy te szabd meg és nem én? Nos, mit tudsz? Mond! 34 Az okos emberek azt mondják majd nékem, és a bölcs férfiú, a ki reám hallgat: 35 Jób tudatlanul szól, és szavai megfontolás nélkül valók. 36 Óh, bárcsak megpróbáltatnék Jób mind végiglen, a miért úgy felel, mint az álnok emberek! 37 Mert vétkét goroszsággal tetézi, csapod közöttünk, és Isten ellen szószátyárkodik.

35 Tovább is felele Elihu, és monda: 2 Azt gondolod-é igaznak, ha így szólsz: Az én igazságom nagyobb, mint Isten? 3 Hogyha ezt mondod: Mi hasznod belőle? Mivel várhatok többet, mintha vétkezném? 4 Én megadom rá néked a feleletet, és barátaidnak te veled együtt. 5 Tekints az égre és lásd meg; és nézd meg a fellegeket, milyen magasan vannak felettes! 6 Hogyha vétkezel, mit tehetsz ellene; ha megsokasítod bűneidet, mit ártasz néki? 7 Ha igaz vagy, mit adsz néki, avagy mit kap a te kezedből? 8 Az olyan embernek árt a te gonoszságod, mint te vagy, és igazságod az ilyen ember fiának használ. 9 A sok erőszak miatt kiáloznak; jaigathnak a hatalmasok karja miatt; 10 De egy sem mondja: Hol van Isten, az én teremtőm, aki háláénekre indít éjszakát; 11 Aki többre tanít minket a mezei vadaknál, és bölcsébbekké tesz az ég madarainál? 12 Akkor azután kiállthatnak, de ő nem felel a gonoszok kevélysége miatt; 13 Mert a hiáavalóságot Isten meg nem hallgatja, a Mindenható arra nem tekint. 14 Hátha még azt mondod: Te nem látod őt; az ügy előtte van és te reá vársz! 15 Most pedig, mivel nem büntet haragja, és nem figyelmez a nagy álnokságra: 16 Azért tátja fel Jób hívságra a száját, és szaporítja a szót értelem nélkül.

36 És folytatá Elihu, és monda: 2 Váj még egy kevessé, majd felvilágosítlak, mert az Istenérőt még van mit mondanom. 3 Tudásomat messzünneni veszem, és az én teremtőmnek igazat adok. 4 Mert az én beszédem bizonyára nem hazugság; tökéletes tudású ember áll mellette. 5 Íme, az Isten hatalmas, még sem vet meg semmit; hatalmas az ő lelkének ereje. 6 Nem tartja meg a gonosznak életét, de a szegénynek igaz törvényt teszen. 7 Nem veszi le az igazról szemeit, sőt a királyok mellé, a trónba ülteti őket örökre, hogy felmagasztaltassanak. 8 És ha békókba veretnek, és fogva tartatnak a nyomorúság kötelein: 9 Tudokra adja cselekedetőket, és vétkeiket, hogyha elhalatlaztak rajtok. 10 Megnyitja füleket a feddőzésnek és megparancsolja, hogy a vétekből megtérjenek: 11 Ha engednek és szolgálnak néki, napjaikat jóban végzik el, és az ő esztendeiket gyönyörűségekben. 12 Ha pedig nem engednek, fegyverrel veretnek által, és tudatlanságban múlnak ki. 13 De az álnok szívűek haragot táplálnak, nem kiáltanak, mikor megkötiői őket. 14 Azért ifjúságukban hal meg az ő lelkök, és életük a paráznákéhoz hasonló. 15 A nyomorultat megszabadítja az ő

nyomorúságától, és a szorongattatással megnyitja fülöket. 16 Téged is kiszabadítana az ínség torkából tág mezőre, ahol nincs szorultság, és asztalod étké kövérseggel lenne rakva; 17 De ha gonosz ítéletal vagy tele, úgy utolérnek az ítélet és igazság. 18 Csakhogy a harag ne ragadjon téged csúfkodásra, és a nagy váltásodjí se tántorítson el. 19 Ad-é valamit a te gazdagságodra? Sem aranya, sem semmiféle erőfeszítésre! 20 Ne kívánjad az éjszakát, a mely népeket mozdít ki helyökből. 21 Vigyázz! ne párolj a bűnhöz, noha azt a nyomorúságnál jobban szereted. 22 Íme, mily fenséges az Isten az ő erejében; kicsoda az, aki úgy tanítson, mint ő? 23 Kicsoda szabta meg az ő útjait, vagy ki mondhatja azt: Igazságtalanságot cselekedett? 24 Legyen rá gondod, hogy magasztaljad az ő cselekedetét, a melyről énekelnek az emberek! 25 minden ember azt szemléli; a halandó távolról is látja. 26 Íme, az Isten fenséges, mi nem ismerhetjük őt! esztendeinek száma sem nyomozható ki. 27 Hogyha magához szívja a vízcseppekét, kódéből mint eső cseperegnak alá, 28 A melyet a fellegek özönnel öntenek, és hullatnak le temérdek emberre. 29 De sőt érthet-é valaki a felhő szétszólasát, az ő sátorának zúgását? 30 Íme, szétterjeszti magára az ő világosságát, és ráborítja a tengernek gyökereit. 31 Mert ezek által ítéli meg a népeket, ád eledelt bősségen. 32 Kezeit elborítja villámlással, és kirendeli a lázadó ellen. 33 Az ő dörgése ad hírt felőle, mint a barom a közeledő viharról.

37 Ezért remeg az én szívem, és csaknem kiszökik helyéből. 2 Hallájátok meg figyelmesen az ő hangjának dörgését, és a zúgást, a mely az ő szájából kijön! 3 Az egész ég alatt szétereszi azt, és villámát is a földnek széleig. 4 Utána hang zendül, az ő fenségének hangjával mennydörög, s nem tartja vissza azt, ha szava megzendült. 5 Isten az ő szavával csudálatosan mennydörög, és nagy dolgokat cselekszik, úgy hogy nem érthetjük. 6 Mert azt mondja a hónak: Essél le a földre! És a zápor-ésőnek és a zuhogó záponak: Szakadjatok. 7 minden ember kezét lepecsétli, hogy megismerje minden halandó, hogy az ő műve. 8 Akkor a vadállat az ő tanyájára húzódik, és az ő barlangjában marad. 9 Rejtekéből előjön a vihar, és az északi szelektől a fagy. 10 Isten lehellete által támad a jég, és szorul össze a víznek szélessége. 11 Majd nedvességgel öntözi meg a felleget, s áttöri a borulatot az ő villáma. 12 És az köröskörül forog az ő vezetése alatt, hogy mindenzt megtegyék, a mit parancsol nézik, a föld kerekségének színén. 13 Vagy ostromul, ha földjének úgy kell, vagy áldásul juttatja azt. 14 Vedd ezt füledbe Jób, állj meg és gondold meg az Istenek csudáit. 15 Megtudod-é, mikor rendeli azt rájuk az Isten, hogy villanjon az ő felhőjének villáma? 16 Tudod-é, hogy miként lebegnek a felhők, vagy a tökéletes tudásnak csudáit értes-é? 17 Miképen melegülnek át ruháid, mikor nyugton van a föld a déli szélűl? 18 Vele együtt terjesztettek-é ki az egét, a mely szilárd, mint az aczéltükör? 19 Mondod meg nékünk, mit szólunk néki? A setétség miatt semmit sem kezdhettünk. 20 Elbeszélik-é néki, ha szólok? Ha elmondaná valaki: bizony vége volna! 21 Néha nem lábják a napot, bár az égen ragyog; de szél fut át rajta és kiderül. 22 Észak felől félelmetes dicsőség. 23 mindenható! Nem foghatjuk meg őt; nagy az ő hatalma és itélő ereje, és a tiszta

igazságot el nem nyomja. 24 Azért rettegjék őt az emberek; a kevél bőlcsek közül nem lát ő egyet sem.

38 Majd felele az Úr Jóbnak a forgoszálból és monda: 2 Ki az, a ki elhomályosítja az örök rendet tudatlan beszéddel? 3 Nosza övezd fel, mint férfiú derekadat, én majd kérdezlek, te meg taníts engem! 4 Hol voltál, mikor a földnek alapot vetettem? Mond meg, ha tudsz valami okosat! 5 Ki határozta meg mértékeit, ugyan tudod-é; avagy ki húzta el felette a mérő zsinórát? 6 Mire bocsátották le oszlopait, avagy ki vetette fel szegleketkötöt; 7 Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának? 8 És kicsoda zárta el ajtókat a tengert, a mikor előtűnt, az anyaméhből kijött; 9 Mikor ruházatává a felhőt tevém, takarójául pedig a sűrű homályt? 10 Mikor reávontam törvényemet, zárt és ajtókat veték elője: 11 És azt mondám: Eddig jőj és ne tovább; ez itt ellene áll kevél habjaidnak! 12 Parancsoltál-é a reggelnek, a miota mevgagy? Kimitattad-é a hajnalnak a helyét? 13 Hogy belefogózzék a földnek széleibe, és lerázassanak a gonoszok róla. 14 Hogy átváltozzék mint a megpecsételt agyag, és előálljon, mint egy ruhaban. 15 Hogy a gonoszoktól elvétessék világosságuk, és a fölemelt kar összetöréssé? 16 Eljutottál-é a tenger forrásáig, bejárad-é a mélységek fenekét? 17 Megnyíltak-é néked a halálnak kapui; a halál árnyékának kapuit láttad-é? 18 Áttekintetted-é a föld szélességét, mond meg, ha mindez jól tudod? 19 Melyik út visz oda, hol a világosság lakik, és a sötétségnek hol van a helye? 20 Hogy visszavinnéd azt az ő határába, és hogy megismernéd lakása útjait. 21 Tudod te ezt, hiszen már akkor megszülettél; napjaidnak száma nagy! 22 Eljutottál-é a hónak tárházához; vagy a jégesőnek tárházát láttad-é? 23 A mit fentartottam a szükség idejére, a harcz és háború napjára? 24 Melyik út visz oda, ahol széteszik a világosság, és szétrerjed a keleti szél a földön? 25 Ki hasított nyílást a záporesőnek, és a mennyörgő villámnak útát? 26 Hogy aláessék az ember nélkül való földre, a pusztaságra, holott senki sincsen; 27 Hogy megitasson pusztát, sivatagot, és hogy sarjaszson zsenge pázsitot? 28 Van-é atya az esőnek, és ki szülte a harmat cseppeit? 29 Kinek méhéből jött elő a jég, és az ég daráját kicsoda szülte? 30 Miként rejtőznek el a vizek mintegy kő alá, és mint zárol be a mély vizek színe? 31 Összekötheted-é a fiaстыuk szálait; a kaszáccsillag köteleit megoldhatod-é? 32 A hajnalcsillagot előhozhatod-é az ő idejében, avagy a gönczölszekeret forgathatod-é fiával együtt? 33 Ismered-é az ég törvényeit, vagy te határozod-é meg uralmát a földön? 34 Felelemheted-é szavadat a felhőig, hogy a vizeknek bősége beborítson téged? 35 Kibocsáthatod-é a villámokat, hogy elmenjenek, vagy mondják-é néked: Itt vagyunk? 36 Ki helyezett bőlcseget a setét felhőkbe, vagy a tüineményeknek ki adott értelmet? 37 Ki számlálta meg a bárányfelhőket bőlcseggel, és ki üríti ki az égneket tömlőit; 38 Mikor a por híg sárrá változik, és a göröngyök összetapadnak? 39 Vadászol-é prédat a nőstény oroszlánnak, és az oroszlánkölyök éhségét kielégíted-é; 40 Mikor meglapulnak tanyáikon, és a bokrok között lesben veszegelnek? 41 Ki szerez a hollónak eledelet, mikor a fiai Istenhez kiáloznak; kóvályognak, mert nincs mit enniük?

39 Tudod-é a kőszáli zergék ellésének idejét; megvigyáztad-é a szarvasok fajzását? 2 Megszámláltad-é a hónapot, a meddig vemhesek; tudod-é az ellésök idejét? 3 Csak összegörnyednek, elszülik magzataikat, vajudásaitól megszabadulnak. 4 Fiaik meggyarapodnak, a legelőn nagyránónek, elszélednek és nem térnek vissza hozzájok. 5 Ki bocsátotta szabadon a vadszamarat, ki oldozta el e szamárnak kötelét, 6 A melynek házául a pusztát rendelém, és lakóhelyéül a sósföldet? 7 Kineveti a városbeli sokadalmat, nem hallja a hajtsár kiálozását. 8 A hegyeken szedeget, az ő legelőjén mindenféle zöld gázt felkeres. 9 Akar-é szolgálni néked a bölény? Avagy meghál-é a te jázsolodnál? 10 Oda kötheted a bölényt a barázdához kötelénél fogva? Vajjon boronálja-é a völgyeket utánad? 11 Bízhatol-é benne, mivelhogy nagy az ereje, és munkádat hagyhatod-é reá? 12 Hiszed-é róla, hogy vetésetet behordja, és szérűdre betakarítja? 13 Vígan leng a struczmadrás szárnya: vajjon az eszterág szárnya és tollazata-é az? 14 Hiszen a földön hagyja tojásait, és a porral költeti ki! 15 És elfeledi, hogy a láb eltiporhatja, és a mezei vad eltaposablehatja azokat. 16 Fiaival oly keményen bánik, mintha nem is övéi volnának; ha fáradtsága kárba vész, nem bánja; 17 Mert Isten a bőlcseget elfelejtette vele, értelmet pedig nem adott néki. 18 De hogyha néki ereszkedik, kineveti a lovat és lovagját. 19 Te adsz-é erőt a lónak, avagy a nyakát sörénynel te ruházod-é fel? 20 Felugraszthatod-é, mint a sáskát? Tüsszögése dicső, félelmetes! 21 Lábai vermet ásnak, órvend erejének, a fegyver elő rohan. 22 Neveti a félelmet; nem remeg, nem fordul meg a fegyver elől; 23 Csörög rajta a tegez, ragyog a kopja és a dárdá: 24 Tombolva, nyihogva kapálja a földet, és nem áll vesztes, ha trombita zeng. 25 A trombitaszóra nyerítéssel felel; messziről megneszeli az ütközetet, a vezérek lármáját és a csatazajt. 26 A te értelmed miatt van-é, hogy az ölyv repül, és kiterjeszti szárnyait dél felé? 27 A te rendelésedre száll-e fent a sas, és rakja-é fészket a magasban? 28 A kősziklán lakik és tanyázik, a sziklák parkányain és berczetőkön. 29 Onnét kémlel enni való után, messzire ellátnak szemei. 30 Fiai vért szívnak, és a hol dög van, mindenjárt ott terem.

40 Szóla továbbá az Úr Jóbnak, és monda: 2 A ki pert kezd a Mindennával, czáfolja meg, és a ki az Istennel feddődik, feleljen néki! 3 És szóla Jób az Úrnak, és monda: 4 Íme, én parányi vagyok, mit feleljek néked? Kezemet a szájamra teszem. 5 Egyszer szóltam, de már nem szólok, avagy kétszer, de nem teszem többé! 6 Ekkor szóla az Úr Jóbnak a forgoszálból, és monda: 7 Nosza! övezd fel, mint férfi, derekadat; én kérdezlek, te pedig taníts engem! 8 Avagy semmivé teheted-é te az én igazságomat; kárhoztathatsz-é te engem azért, hogy te igaz légy? 9 És van-é ugyanolyan karod, mint az Istenek, mennyörgő hangon szólasz-é, mint ő? 10 Ékesítsd csak fel magadat fénnyel és méltósággal, ruházd fel magadat dicsőséggel és fenséggel! 11 Öntsд ki haragodnak tüzét, és láss meg minden kevélét és alázd meg őket! 12 Láss meg minden kevélét és törd meg őket, és a gonoszokat az ő helyükön tipord le! 13 Rejtsd el őket együvé a porba, orczájukat kósd be mélységes sötéttel: 14 Akkor én is dicsőítlek, hogy megtartott téged a te jobbkézed! 15 Nézd csak a behemót, a

melyet én teremttem, a miként téged is, fűvel él, mint az ökö!

16 Nézd csak az erejét az ő ágyékban, és az ő erősségét hasának izmaiban! **17** Kiegyenesít farkát, mint valami cédrust, lágyékának inai egymásba fonónak. **18** Csontjai érczsövek, lábszárai, mint a vasrudak. **19** Az Isten alkotásainak remeke ez, az ő teremtője adta meg néki fegyverét. **20** Mert füvet teremnek számára a hegyek, és a mező minden vadja ott játszadzik. **21** Lótuszfák alatt heverész, a nádak és mocsarak bűvőhelyein. **22** Befedezi őt a lótuszfák árnyéka, és körülveszik őt a folyami fűzfák. **23** Ha árad is a folyó, nem siet; bizton van, ha szájához a Jordán csapna is. **24** Megfoghatják-é őt szemei láttára, vagy átfúrhatják-é az orrát törökkel?

41 Kihúzhatod-é a leviáthánt horoggal, leszoríthatod-é a nyelvét kötéllel? **2** Húzhatsz-é gúzt az orrába, az állat szigonynal átfurhatod-é? **3** Vajjon járul-é elődbe sok könyörgéssel, avagy szól-é hozzád sima beszédekkel? **4** Vajjon frigyet köt-é veled, hogy fogadd őt örökösl szolgádul? **5** Játszhatol-é vele, miként egy madárral; gyermeked kedvéért megkötözheted-é? **6** Alkudozhatnak-é felette a társak, vagy a kalmárok közt feloszthatják-é azt? **7** Tele rakhatal-é nyársakkal a bőrét, avagy szigonynal a fejét? **8** Vesd rá a kezedet, de megemlékezzél, hogy a harcot nem ismétled. **9** Ímé, az ő reménykedése csalárd; pusztá látása is halára ijeszt! **10** Nincs oly merész, aki őt felverje. Ki hát az, aki velem szálhna szembe? **11** Ki adott nékem előbb, hogy azt visszafizessem? A mi az ég alatt van, mind enyém! **12** Nem hallgathatom el testének részeit, erejének mivoltát, alkotásának szépségét. **13** Ki takarhatja fel ruhája felszínét; két sor fogá közé kicsoda hatol be? **14** Ki nyitotta fel orczájának ajtait? Fogainak sorai körül rémület lakik! **15** Büszkesége a csatornás pajzsok, összetartva mintegy szorító pecséttel. **16** Egyik szorosan a másikhoz lapul, hogy közéje levegő se megy. **17** Egyik a másikhoz tapad, egymást tartják, egymástól elszakadhatatlanok. **18** Tüsszentése fényt sugároz ki, és szemei, mint a hajnal szempillái. **19** A szájából szövénkek jönök ki, és tüzes szíkrák omlanak ki. **20** Orrlyukaiból góz lövel elő, mint a forró fazékból és üstből. **21** Lehellítette meggyűjtjá a holt szenet, és a szájából láng lövel elő. **22** Nyakszirtjén az erő tanyáz, előtte felelem ugrándozi. **23** Testének részei egymáshoz tapadtak; kemény önmagában és nem izeg-mozog. **24** Szíve kemény, mint a kő, oly kemény, mint az alsó malomkő. **25** Hogya felkél, hősök is remegnek; ijedtökben vesztes állnak. **26** Ha éri is a fegyver, nem áll meg benne, legyen bár dárda, kopja vagy kelevéz. **27** Annyiba veszi a vasat, mint a pozdorját, az aczélt, mint a korhadt fát. **28** A nyíl vesszője el nem úzí őt, a parityákóvek pozdorjává változnak rajta. **29** Pozdorjának tartja a buzogányütést is, és kineveti a bárd suhogását. **30** Alatta éles cserepek vannak; mint szeges borona hentereg az iszap felett. **31** Felkavarja a mély vizet, mint a fazekat, a tengert olyanná teszi, mint a festékdedény. **32** Maga után világos ösvényt hagy, azt hinné valaki, a tenger megőszült. **33** Nincs e földön hozzá hasonló, a mely úgy teremtettet, hogy ne rettegen. **34** Lenéz minden nagy állatot, ő a király minden ragadozó felett.

42 Jób pedig felele az Úrnak, és monda: **2** Tudom, hogy te minden megtehetsz, és senki téged el nem fordíthat

attól, a mit elgondoltál. **3** Ki az – mondod – a ki gáncsolja az örk rendet tudatlanul? Megvallom azért, hogy nem értettem; csodadolgok ezek nékem, és fel nem foghatom. **4** Hallgass hát, kérlek, én hadd beszéllek; én kérdezlek, te pedig taníts meg engem! **5** Az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most pedig szemeimmel látlak téged. **6** Ezért hibáztatom magam és bákkódom a porban és hamuban! **7** Miután pedig e szavakat mondotta vala az Úr Jóbnak, szóla a Témánból való Elifáznak: Haragom felgerjedt ellened és két barátod ellen, mert nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám, Jób. **8** Most azért vegyetek magatokhoz hét tulkit és hét kost, és menjetek el az én szolgához Jóbhoz, és áldozzatok magatokért égóáldozatot; Jób pedig, az én szolgám, imádkozz tő érettetek; mert csak az ő személyére tekintek, hogy rettenetesen ne cselekedjem veletek, mivelhogy nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám Jób. **9** Elmenének azért a Témánból való Elifáz, a Sukhból való Bildád és a Naamából való Czofár, és úgy cselekednének, a miképen mondotta vala nékik az Úr, és az Úr tekinte Jóbnak személyére. **10** Azután eltávolítá Isten Jóbrol a csapást, miután imádkozott vala az ő barátaiért, és kétszeresen visszaadá az Úr Jóbnak minden, a mije volt. **11** És beméne hozzá minden fiútestvére és minden leánytestvére és minden előbbi ismerőse, és evének ő vele együtt kenyeres az ő házában; sajnálkozának felette és vigasztalák őt minden nyomorúság miatt, a melyet az Úr reá bocsátott vala, és kiki ada néki egy-egy pénzét, és kiki egy-egy aranyfüggőt. **12** Az Úr pedig jobban megáldá a Jób életének végét, mint kezdetét, mert lón néki tizenegyezer juha, hatezer tevéje, ezer igás ökre és ezer szamara. **13** És lón néki hét fia és három leánya. **14** És az elsőnek neve vala Jérima, a másodiké Kecziha, a harmadiké Kéren-Happuk. **15** És nem találtatnak vala olyan szép leányok, mint a Jób leányai, abban az egész tartományban, és az ő atyjok örökséget is ada nékik az ő fiútestvéreik között. **16** Jób pedig él vala ezután száznegyven esztendeig, és láta vala az ő fiait és unokáit negyedízig. **17** És meghala Jób jó vénségben és betelve az élettel.

Zsoltárok

1 Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székelében nem ül; **2** Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal. **3** És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, a mely idejekorán megadja gyümölcsét, és levele nem hervad el; és minden munkájában jó szerencsés lészen. **4** Nem úgy a gonoszok, hanem, mint a polva, a mit szétszór a szél. **5** Azért nem állhatnak meg a gonoszok az ítéletben; sem a bűnösök az igazak gyülekezetében. **6** Mert tudja az Úr az igazak útját; a gonoszok útja pedig elvész.

2 Miért dühöködnek a pogányok, és gondolnak hiába valóságot a népek? **2** A föld királyai felkerekednek és a fejedelmek együtt tanácskoznak az Úr ellen és az ő felkentje ellen: **3** Szaggassuk le az ő bilincseket, és dobjuk le magunkról kötelekeit! **4** Az egekben lakozó neveti, az Úr megcsúfolja őket. **5** Majd szól nékik haragjában, és megrettenti őket gerjedelmében: **6** Én kentem ám fel az én királyomat a Sionon, az én szent hegyemen! **7** Törvényül hirdetem: Az Úr mondá nékem: Én fiam vagy te; én ma nemzettelek téged. **8** Kérjed tőlem és odaadom néked a pogányokat örökségül, és birtokodul a föld határait. **9** Összetörőd őket vasvesszővel: széjjelzűzid őket, mint cserépedényt. **10** Azért, királyok, legyetek eszesek, és okuljatok földnek bírái! **11** Szolgáljátok az Urat félelemmel, és örüljetek részketéssel. **12** Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudjék és el ne veszszetek az úton, mert hamar felgerjed az ő haragja. Boldogok mindazok, a kik ő benne bíznak!

3 Dávid zsoltára; fia, Absolon elől való futásakor. Uram! mennyire megsokasodtak ellenségeim! sokan vannak a reám támadók! **2** Sokan mondják az én lelkem felől: Nincs számára segítség Istennél. (Szela) **3** De te, oh Uram! paizsom vagy nékem, dicsőségem, az, aki felmagasztalja az én fejemet. **4** Felszóval kiáltak az Úrhoz, és ő meghallgata engemet, az ő szentsége hegyéről. (Szela) **5** Én lefekszem és elalszom; felébredek, mert az Úr támogat engem. **6** Nem felek sok ezernyi néptől sem, a mely köröskörül felállott ellenem. **7** Kelj fel Uram, tarts meg engem Istenem, mert te verted arczul minden ellenséget; a gonoszok fogait összetörted. **8** Az Úré a szabadítás; legyen a te népeden a te áldásod. (Szela)

4 Az éneklőmesternek a neginóthra, Dávid zsoltára. Mikor kiáltok, hallgass meg engem, igazságomnak Isten; szorultságomban tág tért adtál nékem; könnyörül rajtam és halld meg az én imádságomat! **2** Emberek fiai! Meddig lesz gyalázatban az én dicsőségem? Meddig szerettek hiába valóságot, és kerestek hazugságot? (Szela) **3** Tudjátok meg hát, hogy kedvetljevél választott az Úr; meghallja az Úr, ha hozzá kiáltok! **4** Haragudjatok, de ne vétkezzetek: beszéljetek szívetekek a ti ágyasházatokban és csillapodjatok! (Szela) **5** Igazságnak áldozatával áldozzatok, és bízzatok az Úrban. **6** Sokan mondják: Kicsoda láttat velünk jót? Hozd fel reánk arczdohánk világosságát, oh Uram! **7** Nagyobb örömtöt adsz így szívembe, mint a mikor sok az ő búzajok és boruk. **8**

Békességen fekszem le és legott elaluszom; mert te, Uram, egyedül adsz nékem bátorság lakozást.

5 Az éneklőmesternek a nehilőtra, Dávid zsoltára. Uram, figyelmezz szavaimra; értsd meg az én sóhajtásomat! **2** Ügyelj az én kiáltásom szavára, én Királyom és én Istenem; mert én hozzád imádkozom! **3** Uram, jó reggel hallgasd meg az én szómat; jó reggel készülök hozzád és vigyázok. **4** Mert nem olyan Isten vagy te, aki hamisságban gyönyörködnél; nem lakthatik tenálad gonosz. **5** Nem állhatnak meg szemeid előtt a kevelyek, gyűlölsz te minden bűnt cselekedőt. **6** Elveszed, a kik hazugságot szólnak; a vérszopó és álnok embert útálya az Úr. **7** Én pedig a te kegyelmed sokaságából házadba mehetek; leborulok szent templomodban a te félelmedben. **8** Uram, vezess engem a te igazságodban az én ellenségeim miatt; egyengesd előttem a te útadat! **9** Mert nincsen az ő szájokban egyenesség, belsejük csupa romlottság; nyitott sír az ő torkuk, nyelvükkel hizelkednek. **10** Károhtasd őket, oh Isten; essenek el saját tanácsaik által; taszítsd el őket vétekei sokasága miatt, mert fellázadtak ellened. **11** És majd örülnek mindenjáran, a kik bíznak benned; mindenrőkké vígadjanak, és te megoltalmazod őket, és örvendeznek te benned, a kik szeretik a te nevedet. **12** Mert te, Uram, megáldod az igazat, körülveszed a te jóvoltoddal, mint egy paizszsal.

6 Az éneklőmesternek a neginóthra, a seminith szerint; Dávid zsoltára. Uram, ne fedd meg engem haragodban, és ne ostorozz engem búsulásodban. **2** Kónyörül rajtam Uram, mert ellankadtam: gyógyíts meg engem Uram, mert megháborodtak csontjaim! **3** Lelkem is igen megháborodott, és te, oh Uram, míleg? **4** Térj vissza Uram, mentsd ki lelkemet, segíts meg engem kegyelmedért; **5** Mert nincs emlékezés rölad a halálban, a seolban kicsoda dicsőít téged? (Sheol h7585) **6** Elfáradtam sóhajtásomban, egész éjjel áztattam ágyamat, könnyhullatással öntöztem nyoszolyámat. **7** Szemem a bánnattól elbágyadt, megvénedhet minden szorongatóni miatt. **8** Távozzatok tőlem mind, ti bűnt cselekedők, mert meghallgatja az Úr az én siralmam szavát. **9** Meghallgatja az Úr az én könyörgésemet, elfogadja az Úr az én imádságomat. **10** Megszégyenül majd és igen megháborodik minden ellenségem; meghátrálnak és megszégyenülnek hirtelen.

7 Dávid siggajonja, a melyet az Úrhoz énekelt a Benjáminita Kús beszéde miatt. Én Uram Istenem, benned bízom; oltalmazz meg engem minden üldözöttől, és szabadíts meg engem, **2** Hogy szét ne tépje, mint az oroszlán az én lelkemet, szét ne szaggassa, ha nincsen szabadító. **3** Én Uram Istenem, ha cselekedtem ezt, ha hamisság van az én kezeimben. **4** Ha gonoszszal fizettem jó emberemnek, és háborgattam ok nélküli való ellenséget: **5** Akkor ellenség üldözze lelkemet s érje el és tapodja földre az én életemet, és sujtja porba az én dicsőséget. (Szela) **6** Kelj fel, Uram, haragodban, emelkedjél fel ellenségeim dühe ellen; serkenj fel mellettem, te, aki parancsoltál ítéletet! **7** És népek gyülekezete vegyen téged körül, és feleddök tért vissza a magasságba. **8** Az Úr ítéli meg a népeket. Bírálj meg engem Uram, az én igazságom és ártatlanságom szerint! **9** Szünjék meg, kérlek, a gonoszok

rosszasága és erősítsd meg az igazat; mert az igaz Isten vizsgálja meg a szíveket és veséket. **10** Az én paizsom az Istennél van, a ki megszabadítja az igazszívűeket. **11** Isten Igaz bíró; és olyan Isten, aki minden nap haragszik. **12** Ha meg nem tér a gonosz, kardját élesít, kezivét felvonja és felkészít azt. **13** Halálos eszközöket fordít reá, és megtüzesít nyilat. **14** Íme, álnoksággal vajjdík a gonosz, hamisságot fogan és hazugságot szül. **15** Gödröt ás és mélyre vájja azt; de belesik a verembe, a mit csinált. **16** Forduljon vissza fejére az, a mit elkövetett, és szálljon feje tetejére az ó erőszakossága. **17** Dicsérem az Uram az ó igazsága szerint, és éneklek a felséges Úr nevének.

8 Az éneklőmesternek a gittithre; Dávid zsoltára. Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön, aki az egekre helyezted dicsőségedet. **2** A csecsemők és csecsszopók szájával erősítettek meg hatalmadat a te ellenségeid miatt, hogy a gyűlölködőt és boszúállót elnémítsd. **3** Mikor látom egeidet, a te újjaidnak munkáját; a holdat és a csillagokat, a melyeket teremtettél: **4** Micsoda az ember – mondomb – hogy megemlékezel róla? és az embernek fia, hogy gondod van reá? **5** Hiszen kevessel tettetd ót kisebbé az Istennél, és dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad ót! **6** Úrrá tettetd ót kezeid munkáin, minden lábai alá vetettél; **7** Juhokat és mindenféle barmot, és még a mezőnek vadait is; **8** Az ég madarak és a tenger halait, minden, ami a tenger ösvényein jár. **9** Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön!

9 Az éneklőmesternek a műthlabbén szerint; Dávid zsoltára. Dicsérlek Uram teljes szívemmel, hirdetem minden csudattelepedet. **2** Örülök és örvendezek tebenned, zengedezem, oh Magasságos, a te nevedet; **3** Hogy az én ellenségeim meghátráltak, elbuktak és elvesztek a te orczád előtt; **4** Hogy véghezvittet itéletemet és ügyemet: az itélő-székben ültél, mint igaz bíró. **5** Megdorgáltad a pogányokat, elvesztettek a gonoszt: nevököt mindörökre kitörölted. **6** Az ellenség megszünt, elpusztult örökre; és a városoknak, a miket feldúltál még az emlékezetök is elveszett. **7** Az Úr pedig örökké trónol, itéletre készítette el az ó székét. **8** És ó megítéli a világot igazsággal, törvényt tesz a népeknek méltányosan. **9** És lesz az Úr nyomorultak kővára, kővár a szükség idején. **10** Azért te benned bíznak, a kik ismerik a te nevedet; mert nem hagyad el, Uram, a kik keresnek téged. **11** Zengjetek az Úrnak, aki Sionban lakik; hirdessétek a népek között az ó cselekedeteit. **12** Mert számon kéri a kiontott vért, megemlékezik róluk, nem feledkezik el a szegények kiáltásáról. **13** Könöörülj rajtam, Uram! lásd meg az én nyomorúságomat, a mely gyűlölööm miatt van, a ki felemelsz engem a halál kapuiból; **14** Hogy hirdessem minden dicséretedet Sion leányának kapuiban; hadd örvendjek a te szabadításodban. **15** Besülyedtek a pogányok a verembe, a melyet ástak; a hálóban, a melyet elrejtettek, megakadt a lóból. **16** Megismertetett az Úr, itéletet hozott; a gonoszt annak kezemunkájával ejtette el. (Higgajon, Szela) **17** Seolba jutnak a gonoszok, oda minden nép, a mely elfeledekezik Istennől. (Sheol h7585) **18** Mert a szegény nem lesz végképen elfelejtve, a nyomorultak reménye sem vész el örökre. **19** Kelj fel Uram, ne hatalmasodjék el a halandó; ítéltessenek meg a pogányok te

előtted! **20** Rettentsd meg, Uram, őket; tudják meg a pogányok, hogy halandók ők! (Szela)

10 Uram, miért állasz távol? Miért rejtvől el a szükség idején? **2** A gonosznak kevélysége miatt sanyarog a szegény. Essenek foglyul a cseleknék, a miket koholtak. **3** Mert dicsékszik a gonosz az ó lelkének kivánságával, és a fösvény megveti és szidja az Urat. **4** A gonosz az ó haragos kevélységeiben senkit sem tudakoz; nincs Isten, ez minden gondolatja. **5** Szerencsések az ó útai minden időben; messze vannak tőle itéleteid, elfújja minden ellenségét. **6** Azt mondja szívében: Nem rendülök meg soha örökké, mert nem esem bajba. **7** Szája telve átkozódással, csalárdággal és erőszakossággal; nyelve alatt hamisság és álnokság. **8** Az utcák zugaiban lappang, a rejtek helyeken megöli az ártatlant, szemei lesnek az ügyefogyottra. **9** Leselkedik a rejtek helyen, leselkedik, mint az oroszlán az ó barlangjában, hogy elragadjá a szegényt; elragadjá a szegényt, mihely hálójába foghatja azt. **10** Lenyomja, tiporja, és erejétől ilesnek az ügyefogyottak. **11** Azt mondja szívében: Elfelejtkezett Isten, elrejtte arcát: nem is látott soha! **12** Kelj fel Úr-Isten, emeld fel kezedet; ne feledkezzel el a szegényekről! **13** Miért szidja Isten a gonosz? Miért mondja szívében: Nem keresed rajta. **14** Te látod ezt, mert te megnézed a hamisságot és a fájdalmat, hogy rávessed kezed. Te reá hagyja magát az ügyefogyott, az árvának is te vagy segedelme. **15** Törд össze a gonosznak karját; és keress a rosszon az ó gonoszságát, míg már nem találsz. **16** Az Úr király mindenha és mindenökkel; a pogányok kivesznek az ó földjéről. **17** A szegények kivánságát meghallgatod, oh Uram! Megerősít szívöket, füleiddel figyelmezel, **18** Hogy ítéletet tegy az árvának és nyomorodottnak, hogy többé már ne rettentsen a földből való ember.

11 Az éneklőmesternek; Dávidé. Az Úrban bízom; hogy mondhajtások az én lelkemnek: fuss a ti hegyekre, mint a madár?! **2** Mert íme, a gonoszok megvonják az íjat, ráillesztették nyílokat az idegre, hogy a sötétségenben az igazszívűekre lövöldözzenek. **3** Mikor a fundamentomok is elrontattak, mit cselekedett az igaz? **4** Az Úr az ó szent templomában, az Úr trónja az egeken; az ó szemei látják, szemöldökéi megröbáliják az emberek fiait. **5** Az Úr az igazat megpróbálja, a gonoszt pedig, az álnokság kedvelőjét, gyűlöli az ó lelke. **6** Hálókat hullat a gonoszokra; tűz, kénkő és égető szél az ó osztályrészök! **7** Mert az Úr igaz; igazságot szeret, az igazak látják az ó orczáját.

12 Az éneklőmesternek a seminithre; Dávid zsoltára. Segíts Uram, mert elfogyott a kegyes, mert eltüntek a hívek az emberek fiai közül. **2** Hamisságot szól egyik a másiknak; hizelkedő ajakkal kettős szívből szólnak. **3** Vágja ki az Úr minden hizelkedő ajkakat, a nyelvet, a mely nagyokat mond. **4** A kik ezt mondják: Nyelvünkkel felükerekedünk, ajkaink velünk vannak; ki lehetne Úr felettesünk? **5** A szegények elnyomása miatt, a nyomorultak nyögése miatt legott felkelek, azt mondja az Úr; biztoságba helyezem azt, aki arra vágyik. **6** Az Úr beszédei tisztá beszédek, mint földből való kohóban megolvásztott ezüst, hétszer megtisztítva. **7** Te Uram, tartsd meg őket; órizd meg

őket e nemzetiségtől örökké. 8 Köröskörül járnak a gonoszok, mihelyt az alávalóság felmagasztalatik az emberek fiai közt.

13 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. 2 Uram, meddig felejtkezel el rólam végképen? Meddig rejted el orczádat tőlem? 3 Meddig tanakodjam lelkemben, bántódjam szívemen naponként? Meddig hatalmaskodik az én ellenségem rajtam? 4 Nézz ide, felej nékem, Uram Istenem; világosítsd meg szemeimet, hogy el ne aludjam a halálra; 5 Hogy ne mondja ellenségem: meggyőztem őt; háborgatóim ne öürüjenek, hogy tártorgok. 6 Mert én a te kegyelmedben bíztam, öürüjön a szívem a te segítségednek; hadd énekeljek az Úrnak, hogy jót tett velem!

14 Az éneklőmesternek; Dávidé. Azt mondja a balgatag az ō szívében: Nincs Isten. Megromlottak, útálatosságot cselekedtek; nincs, a ki jót cselekedjék. 2 Az Úr letekintett a mennyből az emberek fláira, hogy meglássa, ha van-é értelmes, Isten kereső? 3 Mindnyájan elhaljottak; egyetemben elromlottak, nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem. 4 Nem tudják-e ezt mind a gonosztévők, a kik megeszik az én népemet, mintha kenyeret ennénnek, az Urat pedig segítségül nem hívják? 5 Majd rettegnek rettegéssel, mert Isten az igaz nemzetességgel van! 6 A szegénynek tanácsát kicsúfoljátok, mert az Úr az ō bizodalma. 7 Vajha eljőne Sionból Izráelnek a szabadítás! Mikor az Úr visszahozza népének foglyait, Jákób örül majd és vigad Izráel.

15 Dávid zsoltára. Uram, kicsoda tartózkodhatik sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden? 2 Aki tökéletességen jár, igazságot cselekszik, és igazat szól az ō szívében. 3 Nem rágalmaz nyelvélvet; nem tesz rosszat felebarátjának, és nem szerez gyalázatot ronkainak. 4 A megbélyegzett útálatos az ō szemeiben, de az Urat félőket tiszтели: aki kárára esküszik, és meg nem változtatja. 5 Pénzét nem adja uzsorára, és nem vesz el ajándékot az ártatlan ellen. Aki ezeket cselekszi, nem rendül meg soha örökké.

16 Dávid miktáma. Tarts meg engem Istenem, mert benned bízom. 2 Ezt mondomb az Úrnak: Én Uram vagy te; felettes való jóm nincsen. 3 A szentekben, a kik a földön vannak és a felségesekben, bennök van minden gyönyörűségem. 4 Megsokasodnak fájdalmaik, a kik más isten után sietnek; nem áldozom meg véres italáldozatjukat és nem veszem nevőket ajkaimra. 5 Az Úr az én osztályos részem és poharam; te támogatod az én sorsomat. 6 Az én részem kies helyre esett, nyilván szép örökség jutott nékem. 7 Áldom az Urat, aki tanácsot adott nékem; még éjjel is oktatnak engem az én veséim. 8 Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök. 9 Azért örül az én szívem és örvendez az én lelkem; testem is biztosággal lakozik. 10 Mert nem hagyod lelkemet a Seolban; nem engeded, hogy a te szentet rothatdást lásson. (Sheol h7585) 11 Te tanítász engem az élet ösvényére, teljes örööm van tenálad; a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.

17 Dávid imádsága. Hallgasd meg, Uram, az igazságot, vedd észre könyörgésemet, figyelmezzél imádságomra, mely nem jó csalárd ajakról. 2 A te orczádtól jöjjön ki ítétem, a te szemeid hadd lássanak igazat. 3 Megpróbáltad az én szívemet, meglátogattál éjjel; próbáltál engem, nem találtál semmi rosszat; ha tán gondoltam is, nem jött ki a számon. 4 Az emberek cselekedeteinél a te ajkak igéjével vigyáztam az erőszakosnak ösvényeire. 5 Ragaszkodtak léptem a te ösvényeidhez, nem ingadoztak lábaim. 6 Hívtalak én, mert te felelhetsz nékem, Istenem! Hajtsd hozzáam füledet, hallgasd meg az én beszédemet. 7 Mutasd meg csudálatosan a te kegyelmedet, aki megszabadítód jobboddal a te benned bízókat a támadóktól. 8 Tarts meg engemet, mint szemed fényét; szárnyaid árnyékába rejs el engemet. 9 A gonoszok elől, a kik pusztítanak engem; ellenségeim elől, a kik lelkendezve vesznek körül engem. 10 Megkövéredett szívöket elzárták, szájokkal kevényen szólanak. 11 Körülvettek most minket mentükben; szemeiket ránk szegzik, hogy földre terítsenek. 12 Hasonlók az oroszlánhoz, a mely zsákmányra szomjaz, és a rejtek helyen ülő oroszlánkölykhöz. 13 Kelj fel, oh Uram! Szállj vele szembe, terítsd le őt, szabadítsd meg lelkemet a gonosztól fegyverreddel; 14 Az emberektől, oh Uram, kezeddel, a világ embereitől! Az ō osztályrészük az életben van; megtöltötted hasukat javaiddal, bővölködnek fiakkal, a miők pedig marad, gyermeikekre hagyják. 15 Én igazságban nézem a te orczádat, megelégszem a te ábrázatoddal, midőn felszerkenek.

18 Az éneklőmesternek, az Úr szolgájától, Dávidtól, aki az Úrhoz ez ének szavait azon a napon mondotta, a melyen az Úr megszabadította őt minden ellenségének kezéből, és a Saul kezéből. És monda: Szeretlek Uram, én erősségem! 2 Az Úr az én kőszíklám, váram és szabadítóm; az én Istenem, az én kőszíklám, ő benne bízom: az én paizsom, idvességem szarva, menedékm. 3 Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől. 4 Halál kötelei vettek körül, s az istentelenség árjai rettentettek engem. 5 A Seol kötelei vettek körül; a halál tőrei fogtak meg engem. (Sheol h7585) 6 Szükségenben az Urat hívtam, és az én Istenemhez kiáltottam; szavamat meghallá templomából, és kiáltásom eljutott füleibe. 7 Megindult, megrendült a föld, s a hegyek fundamentomai inogtak; és megindultak, mert haragra gyúlt. 8 Füst szállt felorrából, és szájából emésztő tűz; izzó szén gerjedt belőle. 9 Lehajtotta az eget és leszállt, és homály volt lábai alatt. 10 Kéribon haladt és röpült, és a szélek szárnyain suhant. 11 A sötétséget tette rejtek helyévé; sátor a körülötte a sötét felhők és sűrű fellegek. 12 Az előtte lévő fényességből felhőin jégeső tört át és eleven szén. 13 És dörgött az Úr a mennyekben, és a Magasságos zengett; és jégeső hullt és eleven szén. 14 És kibocsátá nyilait és elszéleszté azokat, villámokat szórt és megháborította azokat. 15 És meglátszottak a vizek medrei s megmutatkoztak a világ fundamentomai; a te feddésedtől, Uram, a te orrod leheletének fuvásától. 16 Lenyült a magasból és felvert engem; kivont engem nagy vízekből. 17 Megszabadított engem az én erős ellenségeimtől, s az én gyűlölöimtől, a kik hatalmasabbak voltak nálamnál. 18 Rám jöttek veszedelmem napján; de az Úr volt az én támaszom. 19 És kivitt engem tágas

helyre; kiragadt engem, mert kedvét leli benuem. 20 Az Úr megfizetett nékem igazságom szerint, kezeimnek tisztasága szerint fizetett meg nékem; 21 Mert megőriztem az Úrnak útait, és gonoszul nem távoztam el az én Istenemtől. 22 Mert minden ítélete előtem, és rendeléseit nem hánymam el magamtól. 23 És tökéletes voltam előtte, órizkedtem az én vétkemtől. 24 És megfizetett nékem az Úr az én igazságom szerint; kezeim tiszta-sága szerint, a mi szemei előtt van. 25 Az irlalmashoz irlamas vagy: a tökéleteshez tökéletes vagy. 26 A tisztával tiszta vagy; s a visszához visszás vagy. 27 Mert te megtartod a nyomorult népet, és a kevél szemeket megalázod; 28 Mert te gyujtod meg az én szövétnekemet; az Úr az én Istenem megvilágosítja az én sötétségemet. 29 Mert általad táboron is átfutok, és az én Istenem által kőfalron is átugrom. 30 Az Istenek útja tökéletes; az Úrnak beszéde tiszta; paizsuk ő mindenazonknak, a kik bíznak benne. 31 Mert kicsoda Isten az Úron kívül? És kicsoda kőszikla a mi Istenünkön kívül? 32 Az Isten, a ki felövez engem erővel, és tökéletessé teszi útamat: 33 Olyanná teszi lábamat, mint a szarvasé, és az én magas helyeimre állít engem. 34 Ő tanítja kezemet a harczra, karjaim meghajlítják az ércziját. 35 És adtam nékem a te idvességednek paizsát, és a te jobbold megszilárdított engem, és a te jóvoltod felmagasztalt engem. 36 Kiszelésítetted lépésemet alattam, és nem tántorogtam lábaim. 37 Üldözöm ellenségeimet és élrem őket, és nem térek vissza, míg meg nem semmisítlek. 38 Összetöröm őket, hogy fel sem kelhetnek; lábaim alá hullanak. 39 Mert te öveztél fel engem erővel a harczra, alám górbeszted az ellenem felkelőket. 40 És megadtad, hogy ellenségeim meghátráltak, és az én gyűlölöimet elpusztítahattam. 41 Kiáltottak, de nem volt szabadító, az Úrhoz és nem felelt nékik. 42 És apróra tötem őket, a milyen a szél elő való por, és megtapadtam őket mint utcza sarát. 43 Megmentettél engem a nép pártoskodásaitól; nemzetek fejévé tettél engem; oly nép szolgál nékem, a melyet nem ismertem. 44 A mint hall a fülös, engedelmeskednek, és idegenek is hizelegnek nékem. 45 Az idegenek elepedtek, és részketve jönek elő zárt helyiekből. 46 Él az Úr és áldott az én kősziklám, magasztállás hár az én idvességemnek Istene! 47 Az Isten, aki bosszút áll értem, és népeket hajít aláim; 48 Aki megment engem ellenségeimtől. Még az ellenem felkelők fölött is felmagasztalsz engem, az erőszakos embertől megszabadítasz engem. 49 Azért dicsérlek téged, Uram, a nemzetek között, és éneket zengek a te nevednek. 50 Nagy segítséget ád az ő királyának és irlalmasságot cselekszik az ő felkentjével, Dáviddal és az ő magvával mindörök.

19 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Az egek beszélnek Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat. 2 Nap napnak mond beszédet; éj ejnek ad jelentést. 3 Nem olyan szó, sem olyan beszéd, a melynek hangja nem hallható: 4 Szózatuk kihat az egész földre, és a világ végére az ő mondásuk. A napnak csinált bennök sátor. 5 Olyan ez, mint egy völgyény, aki az ő ágyasházából jön ki; örvend, mint egy hős, hogy futhatja a pályát. 6 Kijövetele az ég egyik szélétől s forgása a másik széléig; és nincs semmi, a mi elrejtőzhetnék hevétől. 7 Az Úrnak törvénye tökéletes, megelevenítő a lelket; az Úrnak bizonyágtétele biztos, bölcsessé teszi az együgyűt.

8 Az Úrnak rendelései helyesek, megvidámitják a szívet; az Úrnak parancsolata világos, megvilágosítja a szemet. 9 Az Úrnak félelme tiszta, megáll mindenörök; az Úrnak ítéletei változhatatlanok s mindenestől fogva igazságosak. 10 Kivánatosabbak az aranyánál, még a sok színaranyánál is; és édesebbek a méznél, még a színmezénél is. 11 Szolgádat is intik azok; a ki megtartja azokat, nagy jutalma van. 12 Ki veheti észre a tévedésekét? Titkos bűnöktől tisztíts meg engemet. 13 Tartsd távol a te szolgádat a szándékosuktól; ne uralkodjanak rajtam; akkor ártatlán leszek, és tiszta leszek, sok vétektől. 14 Legyenek kedvrevalók szájam mondásai, és az én szívem gondolatai előttem, legyenek, oh Uram, kősziklám és megváltóm.

20 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Hallgasson meg téged az Úr a szükség idején; oltalmazzon meg téged a Jákób Istenének neve. 2 Küldjön néked segítséget a szent helyről; és a Sionból támogasson téged. 3 Emlékezzék meg minden ételáldozatodról, és éggáldozataidat találja kövéröknek. (Szela) 4 Cselekedjék veled szíved szerint, és teljesítse minden szántékokat. 5 Hogy örvendhessünk a te szabadulásodban, és a mi Istenünk nevében zászlót lobogtassunk: teljesítse az Úr minden kéréseidet! 6 Most tudom, hogy az Úr megsegíti felkentjét; meghallgatja őt szent egeiből jobbjának segítő erejével. 7 Ezek szekerekben, amazok lovakban bíznak; mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevéről emlékezünk meg. 8 Azok meghanyatlaknak és elesnek; mi pedig felkelünk és megállunk. 9 Uram, segítsd meg a királyt! Hallgasson meg minket, mikor kiáltunk hozzá.

21 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Uram, a te erősségedben örül a király, és a te segítségedben felette örvendez. 2 Szívénél kivánságát megadtad néki; és ajkainak áldását; szín-arany koronát tettél fejére. 4 Életet kért töled: adtál néki hosszú időt, örökkévalót és végtelenet. 5 Nagy az ő dicsősége a te segítséged által; fényt és méltóságot adtál reája. 6 Sőt áldássá tettek őt örökké, megvidámittad őt színed örömeivel. 7 Bizony a király bízik az Úrban, és nem inog meg, mert vele a Magasságosnak kegyelme. 8 Megtalálja kezed minden ellenségedet; jobbold megtalálja gyűlölöidet. 9 Tüzes kemenczévé tesszed őket megjelenésed idején; az Úr az ő haragjában elnyeli őket és tűz emészti meg őket. 10 Gyümölcsük kiveszted a földről, és magvakat az emberek fiai közül. 11 Mert gonoszságot terveztek ellened, csalárdáságot gondoltak, de nem vihetik ki; 12 Mert meghátráltatod őket, íved húrjait arcuznak feszíted. 13 Emelkedjél fel Uram, a te erőddel, hadd énekeljünk, hadd zengedezzük hatalmadat!

22 Az éneklőmesternek az ajelethassakhar szerint; Dávid zsoltára. Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet? Távol van megtartásomtól jaigatásomnak szava. 2 Én Istenem, kiáltok nappal, de nem hallgatsz meg; éjjel is és nincs nyugodalmam. 3 Pedig te szent vagy, aki Izráel dícséretei között lakozol. 4 Benned bíztak atyáink; bíztak és te megszabadítottad őket. 5 Hozzád kiáltottak és megmenekültek; benned bíztak és nem szégyenültek meg. 6 De én féreg vagyok

s nem férfiú; embereknek csúfja és a nép útálata. 7 A kik engem látnak, mind csúfolkodnak rajtam, félrehúzzák ajkaikat és hajtogatják fejüköt: 8 Az Úrra bízta magát, mentse meg őt; szabadítsa meg őt, hiszen gyönyörködtött benne! 9 Mert te hoztál ki engem az anyám méhéből, és biztattál engem anyámnak emlőin. 10 Születésem óta a te gondod voltam; anyám ménéhétől fogva te voltál Istenem. 11 Ne légy messze tőlem, mert közel a nyomorúság, és nincs, aki segítsen. 12 Tulkok sokasága kerített be engem, körül fogtak engem Básán bikái. 13 Feltártották rám szájokat, mint a ragadózó és ordító oroszlán. 14 Mint a víz, úgy kiöntettem; csontjaim minden széthullottak; szívem olyan lett, mint a viasz, megolvadt belső részeim között. 15 Erőm kiszáradt, mint cserép, nyelvem ínyemhez tapadt, és a halál porába fektetsz engemet. 16 Mert ebek vettek körül engem, a gonoszok serege körül fogott; átlyukasztották kezeimet és lábaimat. 17 Megszámlálhatnám minden csontomat, ők pedig csak néznek s bámulnak rám. 18 Megosztottnak ruháimon, és köntösömre sorsot vetnek. 19 De te, Uram, ne légy messze tőlem; én erősségem, siess segítségemre. 20 Szabadíts meg lelkemet a kardtól, s az én egyetlenemet a kutyák körmeiből. 21 Ments meg engem az oroszlán torkából, és a bivalyok szarvai közül hallgass meg engem. 22 Hadd hirdessem nevedet atyámfainak, és dicsérjelek téged a gyülekezetben. 23 Ti, a kik félitek az Urat, dicsérjetek őt! Jákób minden ivadékai dicsősítétek őt, és féljétek őt Izráel minden magzata! 24 Mert nem veti meg és nem útálja meg a szegény nyomorúságát; és nem rejti el az ő orczáját előle, és mikor kiált hozzá, meghallgatja. 25 Felőled lesz dicséretem a nagy gyülekezetben. Az én fogadásaimat megadom azok előtt, a kik félik őt. 26 Esznek a nyomorultak és megelégesznek, dicsérik az Urat, a kik őt keresik. Éljen szívetek örökké! 27 Megemlékeznek és megtérnek az Úrhoz a föld minden határai, és leborul előtte a pogányok minden nemzetisége. 28 Mert az Úré a királyi hatalom, uralkodik a pogányokon is. 29 Esznek és leborulnak a föld gazdagai minden; ő előtte hajtanak térdet, a kik a porba hullanak, és a ki életben nem tarthatja lelkét. 30 Ő szolgálják a fiak, az Úrról beszélnek az utódknak. 31 Eljőnek s hirdetik az ő igazságát az ő utánok való népeknak, hogy ezt cselekedte!

23 Dávid zsoltára. Az Úr az én pásztorom; nem szükölködök. 2 Fűves legelőkön nyugat engem, és csendes vizekhez terelget engem. 3 Lelkemet megvidálmítja, az igazság ösvényeinek vezet engem az ő nevéért. 4 Még ha a halál árnyékának völgycsereiben járok is, nem felek a gonosztól, mert te velem vagy; a te veszsződ és botod, azok vigasztalnak engem. 5 Asztalt terítész nékem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal; csordultig van a poharam. 6 Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig.

24 Dávid zsoltára. Az Úr a föld s annak teljessége; a föld kereksége s annak lakosai. 2 Mert ő alapította azt a tengereken, és a folyókon megerősítette. 3 Kicsoda meg fel az Úr hegycsere! És kicsoda áll meg az ő szent helyén? 4 Az ártatlanság kezű és tiszta szívű, aki nem adja lelkét hiábavalóságra, és nem esküszik meg csalárdzságra. 5 Áldást nyer az Úrtól, és igazságot

az idvesség Istenétől. 6 Ilyen az ő keresők nemzetisége, a Jákób nemzetisége, a kik a te orczádat keresik. (Szela) 7 Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjetek fel ti örökkévaló ajtók; hadd menjen be a dicsőség királya. 8 Kicsoda ez a dicsőség királya? Az erős és hatalmas Úr, az erős hadakozó Úr. 9 Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjetek fel örökkévaló ajtók, hadd menjen be a dicsőség királya! 10 Kicsoda ez a dicsőség királya? A seregek Ura, ő a dicsőség királya. (Szela)

25 Dávidé. Hozzák emelelm, Uram, lelkemet! 2 Istenem, benned bízom; ne szégyenüljek meg; ne örüljenek rajtam ellenségeim. 3 Senki se szégyenüljön meg, aki téged vár; szégyenüljenek meg, a kik ok nélkül elpártolnak tőled. 4 Utjaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engemet. 5 Vezess engem a te igazságodból és taníts engem, mert te vagy az én szabadító Istenem, minden nap várunk téged. 6 Emlékezzél meg, Uram, írgalmasságodról és kegyelmedről, mert azok öröktől fogva vannak. 7 Ifjúságomnak vétkeiről és bűneimről ne emlékezzél meg; kegyelmed szerint emlékezzél meg rólam, a te jóvoltodért, Uram! 8 Jó és igaz az Úr, azért útba igazítja a vétkezőket. 9 Igazságban járatja az alázatosokat, és az ő útjára tanítja meg az alázatosokat. 10 Az Úrnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, a kik szövetségét és bizonyságait megtartják. 11 A te nevedért, Uram, bocsásd meg bűnömet, mert sok az. 12 Kicsoda az, aki féli az Urat? Megmutatja annak az útat, a melyet válaszszon. 13 Annak lelke megmarad a jöban, és magzata öröklí a földet. 14 Az Úr bizodalmas az ő fölökön, és szövetségével oktatta őket. 15 Szemeim mindenha az Úrra néznek, mert ő húzza ki a tőrből lábat. 16 Tekints reám és könyörülj rajtam, mert árva és szegény vagyok. 17 Eláradtak szívemnek szorongásai, nyomorúságaimból szabadíts meg engemet. 18 Lásd meg szegénységet és gyötrelmemet; bocsásd meg minden bűnömet. 19 Lásd meg ellenségeimet, mert megsokasodtak, és gyilkos gyűlölséggel gyűlölnek engem. 20 Őrizd meg lelkemet és szabadíts meg engem; ne szégyenüljek meg, hogy benned bíztam. 21 Ártatlanság és becsület védelmezzenek meg engemet, mert téged várunk. 22 Mentsd ki, Isten, Izráelt minden bajából.

26 Dávidé. Ítélij meg engem, Uram! mert én ártatlanságban éltem és az Úrban bíztam ingadozás nélkül. 2 Próbálj meg, Uram, és kísérts meg, és vizsgáld meg veséimet és szíemet. 3 Mert kegyelmed szemem előtt van, és hűségedben járok kelekre. 4 Nem ütem együtt hivalkodókkal, és alattomosokkal nem barátkoztam. 5 Gyűlööm a rosszak társaságát, és a gonoszokkal együtt nem ülöök. 6 Ártatlanságban mosom kezemet, és oltárodat gyakorlom Uram! 7 Hogy hallatós szóval dicsérjelek téged, és elbeszéljem minden csodatekkedet. 8 Uram, szeretem a te házadban való lakozást, és a te dicsőséged hajlékának helyét. 9 Ne sorozd a bűnösökkal együtt lelkemet, sem életemet a vérszopókkal együtt, 10 A kiknek kezében vétek van, és jobbjuk telve vesztegettéssel. 11 Én pedig ártatlanságban élek; ments meg és könyörülj rajtam. 12 Lábam megáll igazsággal; áldom az Urat a gyülekezetekben.

27 Dávidé. Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől féljek? Az Úr az én életemnek erőssége: kitől remegjek? 2 Ha goroszok jónék ellenem, hogy testemet egyék: szorongatóim és elleneim – ők botlanak meg és hullanak el. 3 Ha tábor fog körül, nem fél szívem; habár had támad reám, mégis ő benne bízom én. 4 Egyet kerek az Úrtól, azért esedezem: hogy lakkassam az Úr házában életemnek minden idejében; hogy nézhessem az Úrnak szépségét és gyönyörködhessem az ő templomában. 5 Bizony elrejt engem az ő hajlékába a veszedelem napján; eltakar engem sátrának rejtekében, sziklára emel fel engem. 6 Most is felül emeli fejemet elleniségeimen, a kik körültem vannak, és én az ő sátorában örömáldozatokkal áldozom, énekelek és zengedekek az Úrnak. 7 Halld meg, Uram, hangomat – hívlak! Irgalmazz nékem és hallgass meg engem! 8 Helyeted mondja a szívem: Az én orczámat keressétek! A te orczádat keresem, oh Uram! 9 Ne rejtsd el orczádat előlem; ne utasítsd el szolgádat haraggal; te voltál segítőm, ne taszíts el és ne hagy el engem, üdvösségemnek Istene! 10 Ha atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához vesz engem. 11 Taníts meg engem a te útadra, oh Uram! Vezérelj engem egyenes ösvényen, az én üldözőim miatt. 12 Ne adj át engem szorongatóim kivánságának, mert hamis tanúk támadnak ellenem, és erőszakot lihegnek. 13 Bizony hiszem, hogy meglátom az Úr jóságát az élőknek földén! 14 Várjad az Urat, légy erős; bátorodjék szíved és várjad az Urat.

28 Dávidé. Hozzád kiáltok, Uram, én szirtem; ne fordul el szótlanul tőlem, hogy ne legyek, ha néma maradnál, a sírba szállókhöz hasonló. 2 Halld meg esedezésemnek szavát, mikor kiáltok hozzád, és mikor felemelem kezeimet a te szentséged lakhelye felé. 3 Ne számlálj engem a hitetlenek és gonosztévők közé, a kik békességgel szólnak felebarátaikhoz, pedig gonoszság van szívükben. 4 Fizess meg nékik az ő cselekedeteik és igyekezetök rosszasága szerint; kezök munkája szerint fizess meg nékik; add meg nékik jutalmukat! 5 Minthogy nem figyelnek az Úr cselekedeteire és kezének munkáira, lerontja őket és föl nem építi őket. 6 Áldott az Úr, hogy meghallgatta esedezésemnek szavát. 7 Az Úr az én erőm és paizsom, ő benne bízott szívem és megsegítettem; örvend szívem és énekemmel dicsérem őt. 8 Az Úr az ő népének ereje, és az ő fölkentjének megtartó erőssége. 9 Tartsd meg a te népedet és álld meg a te örökségedet, legeltesd és magasztald fel őket mindörökké!

29 Dávid zsoltára. Adjatok az Úrnak, ti fejedelmeknek fiai, adjatok az Úrnak tiszteletet és dicséretet! 2 Adjátok az Úrnak neve tiszteletét, imádjátok az Urat szent ékességen. 3 Az Úr szava zeng a vizek fölött, a dicsőség Istene mennydörög, az Úr ott van a nagy vizek felett. 4 Az Úr szava erős; az Úr szava fenséges. 5 Az Úr szava czédrusokat tördel, összetőri az Úr a Libánon czédrusait is. 6 És ugrádoztatja azokat, mint a borjút, a Libánont és a Szírjánt, mint a bivalyfát. 7 Az Úr szava tűzlángokat szór. 8 Az Úr szava megrengeti a pusztát, megrengeti az Úr Kádesnek pusztáját. 9 Az Úr szava megborjaztatja a nóstény szarvasokat, lehántja az erdőket, és az ő hajlékában minden azt mondja: dicső! 10 Az Úr trónolt az

özönvíz felett; így trónol az Úr, mint király, mindörökké. 11 Az Úr ad erőt népének, az Úr megáldja népét békességgel.

30 Dávid zsoltára. Templomszentelési ének. Magasztallak Uram, hogy felemtél engem, és nem engedted, hogy elleniségeim öürüjnek rajtam. 2 Uram, Istenem, hozzád kiáltottam, és te meggyógyítottál engem! 3 Uram, felhoztad a Seolból az én lelkemet, fölélesztettél a sírbaszállók közül. (Sheol h7585) 4 Zengedezzetek az Úrnak, ti hívei! Dicsőítsétek szent emlékezetet. 5 Mert csak pillanatig tart haragja, de élethezsigligan jóakarata; este bánat száll be hozzánnak, reggelre örömk. 6 Azt mondtam azért én jó állapotomban: Nem rendülhetek meg soha. 7 Uram, jökedvedből erősséget állítottál fől hegymere; de elrejtéd orczádat, és megroksadtam. 8 Hozzád kiáltok, Uram! Az én Uramnak irgalmáért könyörgök! 9 Mit használ vérem, ha sírba szállok? Dicsér-e téged a por; hirdeti-é igazságodat? 10 Hallgass meg, Uram, könöryülj rajtam! Uram, légy segítségem! 11 Síralmamat vígságra fordítottad, leoldoztad gyászruhámat, körlövézettel örömmel. 12 Hogy zenjen néked és el ne hallgasson felőled a dicséret: Uram, én Istenem, örökké dicsőítlek téged.

31 Az énekőmesternek, Dávid zsoltára. Te benned bíztam, Uram! Ne szégyenüljek meg soha; igazságoddal szabadíts meg engem. 2 Hajtsd hozzádm fületed, hamar szabadíts meg; légy nékem erős kőszálam, erődített házam, hogy megtarts engem. 3 Mert kősziklám és védőváram vagy te; vezess hát engem a te nevedért és vezérelj engemet. 4 Ments ki engem a hálóból, a melyet titkon vetettek nékem; hiszen te vagy az én erősségem. 5 Kezdre bízom lelkemet, te váltasz meg engemet, oh Uram, hűséges Isten. 6 Gyűlölmön a hazug hiúságok híveit, és az Úrban bízom én. 7 Hadd vigadjak és öürüjek a te kegyelmednek, a miért meglátod nyomorúságomat és megismered a háborúságokban lelkemet; 8 És nem rekesztesz be engem ellenség kezébe, sőt tágas tére állatod lábaimat. 9 Könöryülj rajtam, Uram, mert szorongattatom; ellenyed a búbánat miatt szemem, lelkem, testem. 10 Mert bánatban enyészik életem, és sóhajtásban műlnak éveim; bűnöm miatt roskadóz erőm, és kiasznak csontjaim. 11 Termérek üldözöm miatt csúfsággá lettem, kívált szomszédaimé, és ismerőseimnek felelmévé; a kik az utcán látnak, elfutnak tőlem. 12 Törültettem, akár a halott, az emlékezetből; olyanná lettem, mint az elroshadt edény. 13 Mert hallottam sokak rágalmát, iszonnyatosságot mindenfelől, a mint együtt tanácskoztak ellenem, és terveztek, hogy elrabolják lelkemet. 14 De én benned bízom, Uram! Azt mondomb: Te vagy Istenem. 15 Életem ideje kezdenben van: szabadíts meg elleniségeim kezéből és üldözöimtől. 16 Világosítsd meg orczádat a te szolgádon, tarts meg engem jóvoltadból. 17 Uram, ne szégyenüljek meg, mivelhogy hívlak téged; a goroszok szégyenüljenek meg és pusztuljanak a Seolba. (Sheol h7585) 18 A hazug ajkak némuljanak el, a melyek vakmerően szólnak az igaz ellen, kevéliséggel és megvetéssel. 19 Mily bőséges a te jóságod, a melyet fentartasz a téged félőknek, és megbizonyítasz a te benned bízókon az emberek fiai előtt. 20 Elrejted őket a te orczádnak rejtekében az emberek zendülései elől; sátorban őrződ őket a perpatvarkodó

nyelvektől. 21 Áldott az Úr, hogy csodálatossá tette kegyelmét rajtam, mint egy megerősített városon! 22 Én ugyan azt gondoltam ijedtemben: Elvettettem szemeid elől; de mégis, meghallgattad esedézéseimnek szavát, mikor kiáltottam hozzád. 23 Szeressétek az Urat mind ti ő kedveltjei; a híveket megőrizi az Úr és bőven megfizet a kevényen cselekvőknek! 24 Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek mindenjában, a kik várjátok az Urat!

32 Dávid tanítása. Boldog az, a kinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. 2 Boldog ember az, a kinek az Úr bűnt nem tulajdonít, és lelkében csalárdáság nincsen. 3 Míg elhallgatám, megavultak csontjaim a napestig való jaigatás miatt. 4 Míg éjjel-nappal rám nehezedék kezed, életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében. (Szela) 5 Vétkemet bevállám néked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam: Bevallom hamisságomat az Úrnak – és te elvettek rólam bűneimnek terhét. (Szela) 6 Azért hozzád fohászkodjék minden kegyes, alkalmas időben. Bár a nagy vízek áradnának, nem juthatnak azok el ő hozzá. 7 Te vagy oltalmam, te mentesz meg veszedelemtől; végy körül engem a szabadulás örömével! (Szela) 8 Bölcscsé teszlek és megtanítlak téged az útra, a melyen járr; szemeiről tanácsollik téged. 9 Ne legyetek oktalanok, mint a ló, mint az öszvér, a melyeknek kantárral és zabolával kell szorítani az állat, mert nem közelít hozzád. 10 Sok bánata van a gonosznak, de a ki bízik az Úrban, kegyelemmel veszi azt körül. 11 Örüljetek az Úrban, vigadozzatok ti igazak! Örvendezzetek mindenjában ti egyeneslelkűek!

33 Örvendezzetek ti igazak, az Úrban; a hívekhez illik a dicséret. 2 Dicsérjétek az Urat cziterával; tízhúrú hárffával zengjétek néki. 3 Énekeljetek néki új éneket, lantoljatok lelkesen, harsogón. 4 Mert az Úr szava igaz, és minden cselekedete hűséges. 5 Szereti az igazságot és törvényt; az Úr kegyelmével telve a föld. 6 Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregök. 7 Összegyűjti a tenger vizeit, mintegy tömlőbe; tárházakba rakja a hullámokat. 8 Féljen az Úrtól mind az egész föld, rettegjen tőle minden földi lakó. 9 Mert ő szolt és meglett, ő parancsol és előállott. 10 Az Úr elforgatja a nemzetek tanácsát, meghiúsítja a népek gondolatait. 11 Az Úr tanácsa megáll mindenből, szívénél gondolatai nemzedékről-nemzedékre. 12 Boldog nép az, a melynek Istene az Úr, az a nép, a melyet örökségül választott magának. 13 Az égből letekint az Úr, látja az emberek minden fiát. 14 Székhelyéről lenéz a föld minden lakosára. 15 Ő alkotta mindenjájok szívét, és jól tudja minden tettőket. 16 Nem szabadul meg a király nagy sereggel; a hős sem menekül meg nagy erejével; 17 Megcsal a ló a szabadításban, nagy erejével sem ment meg. 18 Ámde az Úr szemmel tartja az ő féleket, az ő kegyelmében bízókat, 19 Hogy kimentse lelköket a halálból, és az éhségben is eltartsa őket. 20 Lelkünk az Urat várja, segítségünk és paizsunk ő. 21 Csak ő benne vigad a mi szívünk, csak az ő szent nevében bízunk! 22 Legyen, Uram, a te kegyelmed rajtunk, a miképen bíztunk te benned.

34 Dávidé, mikor elváltotta értelmét Abimélek előtt, és mikor ez elűzte őt és elment. Áldom az Urat minden időben, dicsérete minden ajkamon van! 2 Dicsekedik lelkem az Úrban; s hallják ezt a szegények és örlünek. 3 Dicsősítétek velem az Urat, és magasztaljuk együtt az ő nevét! 4 Megkerestem az Urat és meghallgattot engem, és minden félelmemből kimentett engem. 5 A kik ő reá néznek, azok felvidulnak, és arcuk meg nem pirul. 6 Ez a szegény kiáltott, és az Úr meghallgatta, és minden bajából kimentette őt. 7 Az Úr angyala tábort jár az ő féleők körül és kiszabadítja őket. 8 Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki ő benne bízik. 9 Félfélék az Urat, ti szentjei! Mert a kik ő félik, nincs fogyatkozásuk. 10 Az oroszlánok szűkölködnek, éheznek; de a kik az Urat keresik, semmi jót sem nélkülöznek. 11 Jöjjetek fiaim, hallgassatok rám, megtanítlak titkemet az Úr felelmére! 12 Ki az az ember, a kinek tetszik az élet, és szeret napokat, hogy jót láthasson? 13 Tartóztasd meg nyelvedet a gonosztól, és ajkadal a csalárd beszédtől. 14 Kerüld a rosszat és cselekedj jót; keresd a békességet és kövesd azt. 15 Az Úr szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak kiáltásán; 16 Az Úr orczája pedig a gonoszvőkön van, hogy kiirtsa, emlékezetet a földről. 17 Ha igazak kiáltnak, az Úr meghallgatja, és minden bajuktól kimenti őket. 18 Közel van az Úr a megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket. 19 Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimenti az Úr. 20 Megőrzi minden csontját, egy sem töretik meg azokból. 21 A gonoszt gonoszság öli meg, és meglakolnak, a kik gyűlőlik az igazat. 22 Az Úr kimenti az ő szolgái lelkét, és senki meg nem lakol, aki ő benne bízik.

35 Dávidé. Perelj Uram a velem perlőkkel; harczolj a velem harcزوikkal. 2 Ragadj paizst és vérét, és kelj föl segítségemre. 3 Szegezz dárdát és rekeszd el üldözöm útját, mond a lelkemnek: Én vagyok segítséged. 4 Szégyen, gyalázat érje azokat, a kik lelkemet keresik; vettessenek hátra és piruljanak, a kik vesztemet koholják. 5 Legyenek olyanok, mint a polyva a szél előtt; az Úrnak angyala verdesse őket. 6 Legyen útjok sötét, csuszamlós, s az Úrnak angyala kergesse őket. 7 Mert ok nélkül vetették elém titkon vont hálójukat, és ok nélkül ástak vermet az én lelkemnek. 8 Erje őt romlás várhatlanul, fogja meg hálója, a melyet kivetett, essék belé a veszedelembe. 9 Az én lelkem pedig vigad majd az Úrban, örvendezve szabadításában. 10 minden tettemet ezt mondja majd: Kicsoda olyan, mint te, Uram?! A ki megszabadítod a nyomorultat a nála erősebbtől, a szegényt és szűkölködtől az ő megraboljótól. 11 Erőszakos tanúk állnak elő; azt kérdezik tőlem, a miről nem tudok. 12 Jóért rosszal fizetnek meg nékem, megrabolják lelkemet. 13 Pedig én az ő betegségöken gyászba töltöztem, bőjtöl gyötörtetem lelkemet, imádságom kebelemre vissza-vissza szálta. 14 Mintha barátom, testvérem volna, úgy jártam-keltem érte; mintha anyámát siratnám, úgy jártam bútól meghajolva: 15 Ők pedig örültek az én bukásomon és összegyűltek; összegyűltek ellenem a rágalmazók, tudom nélkül gyaláztak és nem nyugodtak. 16 Ingyenélők léha csúfkodásai közt fogaiat vicsorgatva rám. 17 Oh Uram, meddig nézed? Szabadítsd meg lelkemet tombolásaitól, az oroszlánkölyköktől

az én egyetlenemet. **18** Dicsérlek a nagy gyülekezetben, az erős nép között magasztallak téged. **19** Ne örüljenek rajtam az én hazug ellenségeim, méltatlan gyűlölööm se hunyorgassanak rám. **20** Mert nem beszélnek békességet, hanem a kik békességesek e földön, azok ellen álnok dolgokat koholnak. **21** Föltáttották rám szájokat, azt mondták: Haha! Haha! Látta a szemünk. **22** Láttad, oh Uram – ne hallgass, oh Uram; ne légy távol tőlem! **23** Serkenj fől, ébredj ítétemre, oh Uram, Istenem, az én ügyemért. **24** Ítélj meg engem a te igazságod szerint, oh Uram, Istenem, hogy ne örüljenek rajtam! **25** Ne mondhatták szívükben: Örül mi lelkünk! Ne mondhatták: Elnyeltük őt! **26** Szégyenüljenek meg, piruljanak együttesen, a kik bajomnak örülnek; szégyen és gyalázat borítja be őket, a kik felfuvalkodtak ellenem. **27** Vigadjanak és örüljenek, a kik kivánják az én igazságomat, hadd mondják mindenkor: Nagy az Úr, aki kívánja az ő szolgájának békességét. **28** Az én nyelvem pedig hirdetni fogja a te igazságodat, a te dicsőségedet minden napon.

36 Az éneklőmesternek; az Úr szolgájáé, Dávidé. A gonosznak hamissága felől így gondolkozom szívemben: nincs ő előtte isten-félelem; **2** Mert hízeleg néki önmagának, ha bűnét elkövetheti, ha gyűlölködhetik. **3** Szájának beszéde hiábavalóság és hamiság; megszünt bölcs lenni és jót cselekedni. **4** Hiábavalóságot gondol ágyában; nem a jó útra áll, és nem veti meg a rosszat. **5** Uram, az egig ér a te kegyelmességed; a te húséged a felhőkig! **6** Igazságod, mint Isten hegyei; ítéleteid, mint a nagy mélységek; az embert és barmot te tartod meg, Uram! **7** Oh Isten, milyen drága a te kegyelmességed; az embernek fiai a te szárnyaidnak árnyékába menekülnek. **8** Dúslakodnak házadnak bőséges javaiban; megitatod őket gyönyörűségeid folyóvízéből. **9** Mert nálad van az életnek forrása; a te világosságod által látunk világosságot. **10** Terjeszd ki kegyelmességedet a te ismerőidre, és igazságodat az igaz szívűekre. **11** Ne támadjon engem a kevelynek lába, és ne üldözzen engem a gonosznak keze. **12** Hullnak már a gonoszterők; eltasztattanak és nem állhatnak fel!

37 Dávidé. Ne bosszankodjál az elveteműtekre, ne irigykedjél a gonoszterőkre. **2** Mert hirtelen levágattathak, mint a fű, s mint a gyöngé nővény elfonnyadnák. **3** Bízzál az Úrban és jót cselekedjél; e földön lakozzál és hűséggel élj. **4** Gyönyörködjél az Úrban, és megadjá néked szíved kéréseit. **5** Hagyjad az Úrra a te údat, és bízzál benne, majd ő teljesít. **6** Felhozza a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet. **7** Csillapodjál le az Úrban és várjad őt; ne bosszankodjál arra, a kinek útja szerencsés, se arra, aki álnok tanácsokat követ. **8** Szunj meg a haragtól, hagyd el heveskedésedet; ne bosszankodjál, csak rosszra vinne! **9** Mert az elveteműtek kivágattathak; de a kik az Urat várják, örökölik a földet. **10** Egy kevés idő még és nincs gonosz; nézed a helyét és nincsen ott. **11** A szelidek pedig örökölik a földet, és gyönyörködnek nagy békességen. **12** Fondorkodik a gonosz az igaz ellen, és fogait csikorgatja rá: **13** Az Úr neveti őt, mert látja, hogy eljő az ő napja. **14** Fegyvert vonnak a gonoszok; felvonják ívőket, hogy a szegényt és nyomorultat elejtésük, és leöljék az igazán élőket; **15** De fegyverök saját szívökbe hat, és ívők eltörök. **16** Jobb a kevés

az igaznak, mint a sok gonosznak az ó gazdagsága. **17** Mert a gonoszok karja eltörök, de az igazakat támogatja az Úr. **18** Jól tudja az Úr a feddhetetleneknek napjait, és hogy örökségök mindörökké meglesz. **19** Nem szégyenülnek meg a veszedelmes időben, és jóllaknak az éhség napijában. **20** De a gonoszok elvesznek, és az Úrnak ellensége, mint a liget ékessége, elmúlik, füstöként múlik el. **21** Kölcsön kér a gonosz és meg nem fizet, de az igaz irgalmas és adakozó. **22** Mert a kiket ő megáld, örökölik a földet, és a kiket ő megátkoz, kivágattattanak azok. **23** Az Úr szilárdítja meg az igaz ember léptéit, és útját kedveli. **24** Ha elesik, nem terül el, mert az Úr támogatja kezével. **25** Gyermek voltam, meg is vénhadtam, de nem láttam, hogy elhagyottá lett volna az igaz, a magzatja pedig kenyérkéregetővé. **26** Mindennapon irgalmatoskodik és kölcsön ad, és az ő magzatja áldott. **27** Kerüld a rosszat és jót cselekedjél, és megmaradsz mindörökké. **28** Mert az Úr szereti az ítéletet, és el nem hagyja az ő kegyeseit; megőrizi őket mindörökké, a gonoszok magvát pedig kiirja. **29** Az igazak örökölik a földet, és mindenügy rajta lakoznak. **30** Bölcseiséget beszél az igaznak szája, és a nyelve ítéletet szól. **31** Istenének törvénye van szívében, lépései nem ingadoznak. **32** Leselkedik a gonosz az igazra, és halára keresi azt; **33** De az Úr nem hagyja azt annak kezében, sem nem kárhoztatja, mikor megítélteik. **34** Várjad az Urat, őrizd meg az ő útját; és fölmagasztal téged, hogy örököld a földet; és meglátod, a mikor kiiratnak a gonoszok. **35** Láttam elhatalmasodni a gonoszt és szetterjeszkedett az, mint egy gazdag lombozatú vadfa; **36** De elmulult és íme nincsen! kerestem, de nem található. **37** Ügyel a feddhetetlenre, nézd a becsületest, mert a jövendő a béke emberéé. **38** De a bűnösök mind elvesznek; a gonosznak vége pusztulás. **39** Az igazak segedelme pedig az Úrtól van; ő az ő erősségek a háborúság idején. **40** Megvédi őket az Úr és megszabadítja őket; megszabadítja őket a gonoszoktól és megsegíti őket, mert ő benne bíznak.

38 Dávid zsoltára emlékeztetőül. Uram, haragodban ne fenyíts meg engem; felgergedésedben ne ostorozz meg engem! **2** Mert nyilaid belém akadtak, és kezed rám nehezült. **3** Nincs épség testemben a te haragodtól; nincs békesség csontjaimból vétkeim miatt. **4** Mert bűneim elborítják fejemet; súlyos teherként, erőm felett. **5** Megsenyedtek, meghűzhöndtek sebeim oktalanságom miatt. **6** Lehorgadtam, meggörbedtem nagyon; naponta szomorúan járok. **7** Mert derekam megtelt gyulladással, és testemben semmi ép sincsen. **8** Erőtlén és összetört vagyok nagyon, s szímem keserűsége miatt jájgatok. **9** Uram, előttem van minden kívánságom, és nincs előled elrejtve az én nyögésem! **10** Szímem dobogva ver, elhágy erőm, s szemem világa – az sincs már velem. **11** Szeretteim és barátaim félreállanak csapásomban; rokonaim pedig messze állanak. **12** De tőrt vetnek, a kik életemre törnek, és a kik bajomra törnek; hitványágokat beszélnek, és csalárdáságot koholnak minden nap. **13** De én, mint a siket, nem hallok, és olyan vagyok, mint a néma, aki nem nyitja föl száját. **14** És olyanná lettem, mint az, aki nem hall, és szájában nincsen ellenmondás. **15** Mert téged vártalak Uram, te hallgass meg Uram, Istenem! **16** Mert azt gondolom: csak ne örülnének rajtam; mikor lábam

ingott, hatalmaskodtak ellenem! 17 És bizony közel vagyok az eleséshöz, és bánatom mindig előttem van. 18 Sőt bevallom bűneimet, bánkódom vétkem miatt. 19 De ellenségeim elnék, erősödnek; megsokasodtak hazug gyűlölööm, 20 És a kik jóért rosszal fizetnek; ellenem törnek, a miért én jóra törekszem. 21 Ne hagy el Uram Istenem, ne távolodjál el tőlem! 22 Siess segítségemre, oh Uram, én szabadítóm!

39 Az éneklőmesternek Jeduthunnak, Dávid zsoltára.

Mondám: nosza vigyázok útaimra, hogy ne vétkezzem nyelvemmel; megzabolázom szájamat, a míg előttem van a hitetlen. 2 Elnémultam, veszegléssel hallgattam a jóról, de fájdalmam felzaklatódott. 3 Fölhevült bennem az én szívem, gondolatomban tűz gerjede fel, így szólék azért az én nyelvemmel: 4 Jelentsd meg Uram az én végemet és napjaimat mértékét, mennyi az? Hadd tudjam, hogy milyen műländó vagyok. 5 Ímé tenyérnyivé tettek napjaimat, és az én életem te előttem, mint a semmi. Bizony merő hiábavalóság minden ember, akárhogyan áll is! (Szela) 6 Bizony árnyékként jár az ember; bizony csak hiába szorgalmatosodik; rakásra gyűjt, de nem tudja, ki takarítja be azokat! 7 Most azért, mit reméljek, oh Uram?! Te benned van bizodalmam. 8 Ments ki engem minden álnokságomból; ne tégy engem bolondok csúfjává! 9 Megnémultam, nem nyitom fel szájamat, mert te cselekedted. 10 Vedd le rólam a te ostorodat; kezed fenyítéke miatt elenyészem én. 11 Mikor a bún miatt büntetéssel fenyítesz valakit, elemészted, mint moly, az ő szépségét. Bizony merő hiábavalóság minden ember. (Szela) 12 Halld meg Uram az én könyörgésemet, figyelmezz kiáltásomra, könyhullatásomra ne veszegelj; mert én jövevény vagyok te nálad, zsellér, mint minden én ösöm. 13 Ne nézz reám, hadd enyhüljek meg, mielőtt elmegyek és nem leszek többé!

40 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Várván vártam az

Urat, és hozzám hajolt, és meghallgatta kiáltásomat. 2 És kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábam, megerősítvén léptemet. 3 És új éneket adott szájamba, a mi Istenünknek dicséretét; sokan látták és megfélemtettek, és bíztak az Úrban. 4 Boldog ember az, aki az Úrba vetette bizodalmát, és nem fordul a kevelyekhez és a hazugságra vetemedetekhez! 5 Sokat cselekedtél te, Uram Istenem, a te csodáiddal és terveiddel mi érettünk; semmi sem hasonlítható hozzád; hirdetném és elbeszélném, de többek, semhogys elszámlálhatnám. 6 Véres áldozatot és ételáldozatot nem kedveltél; füleimet fölnyitottad; égoáldozatot és bűnért való áldozatot sem kívántál. 7 Akkor azt mondtam: Ímé jövök; a könyvtékercsben írva van felőlem, 8 Hogy teljesítem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van. 9 Vígan hirdetem az igazságosságot a nagy gyülekezetben; ímé, nem tartom vissza ajkamat, te tudod, oh Uram! 10 Igazságosságodat nem rejtem el szívemben, elmondom a te hűségedet és segítségedet; nem titkolom el kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezetben. 11 Te, Uram, ne tartsd vissza tőlem irgalmadat; kegyelmed és igazságod minden megóvnak engem. 12 Mert bajok vettek engem körül, a melyeknek számuk sincsen; utolértek bűneim, a melyeket végig

sem nézhetek; számosabbak a fejem hajszálainál, és a szívem is elhagyott engem. 13 Tessék Uram néked, hogy megments engemet; siess Uram segítségemre! 14 Szégyenüljenek meg és piruljanak minden, a kik életemre törnek, hogy elragadják azt; riadjanak vissza, gyalázat érje, a kik bajomat kívánják. 15 Pusztuljanak el az ő gyalázatosságuk miatt, a kik azt mondják nékem: Hehé, hehé! 16 Örülnek és örvendeznek majd mindazok, a kik téged keresnek; azt mondják mindenha: Magasztaltassék fel az Úr, a kik szeretik a te szabadításodat. 17 Rólam is, noha én szegény és nyomorult vagyok, az én Uram visel gondot. Te vagy segítséged, szabadítóm, oh Istenem, ne késsél!

41 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Boldog, a ki a

nyomorultra gondol; a veszedelem napján megmenti azt az Úr. 2 Az Úr megörzi azt és élíti azt; boldog lesz e földön, és nem adhatod oda ellenségei kivánságának. 3 Az Úr megerősíti őt az ő betegagyán; bármilyen az ágya, megkönyíted betegségeben. 4 Én azt mondtam: Uram kegyelmez nékem, gyógyítsd meg lelkemet, mert vétkeztem ellened! 5 Ellenségeim rosszat mondanak felőlem: Mikor hal meg és vész ki a neve? 6 Ha látogatni jön be valaki, hiábavalóságot beszél; szíve álnokságot gyűjt össze magának, kimegy az utcára és beszél. 7 minden gyűlölööm együtt suttog reám, gonoszat koholnak ellenem: 8 Istennek átka szállott ő reá, s mivelhogy benne fekszik, nem kér fel többé! 9 Még az én jókaróm is, a kiben bíztam, aki kenyereset ette, fölemelte sarkát ellenem. 10 De te Uram, könyörül rajtam és emelj föl engemet, hadd fizessek meg nékik! 11 Abból tudom meg, hogy kedvelsz engemet, ha ellenségem nem ujjong felettesettem; 12 Engem pedig feddhetetlenségmenten támogatsz, és színed elé állatsz mindenha. 13 Áldott az Úr, Izráelnek Istene öröktől fogva mindenrőkkel. Ámen, ámen!

42 Az éneklőmesternek; Kóráh fiainak tanítása. Mint a

szarvas kivánkozik a folyóvizekre, úgy kivánkozik az én lelkem hozzád, oh Isten! 2 Szomjuhozik lelkem Istenhez, az élő Istenhez; mikor mehetek el és jelenhetek meg Isten előtt? 3 Könyhullatásom volt kenyereset éjjel és nappal, mikor minden nap azt mondta nékem: „Hol van a te Istened?” 4 Mikor ezekről emlékezem, megkeseredem lelkembeni; mert nagy csoportban vonultam ezelőtt és ujjongó örömmel és hálaadással vezettem őket, az ünneplő sokaságot, az Isten házáig. 5 Miért csügedsz el lelkem és nyughatatlanodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki az ő orczájának szabadításáért. 6 Istenem! Elcsüggéd bennem az én lelkem; azért emlékezem reá a Jordán és Hermon földjéről, a Miczár hegycsúcsról. 7 Örvény örvényt hív elő zuhatagjaid hangjára; minden vízáradásod és hullámod összecsap fölöttet! 8 Nappal kiküldte kegyelmét az Úr, éjjel éneke volt velem, imádság az én életem Istenéhez. 9 Hadd mondjam Istennek, az én kőszálamnak: Miért felejtkeztek el rólam? Miért kell gyászban járnom ellenség háborgatására miatt? 10 Mintha zúzódás volna csontjaimban, mikor gyaláznak engem az én szorongatóim, naponként ezt mondának nékem: Hol van a te Istened? 11 Miért csüggéd el lelkem, és miért nyughatatlanodol bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadítómaknak és Istenemnek.

43 Ítéj meg engem oh Isten! és oltalmazd meg ügyemet az igalmatlan nemzetseg ellen; az álnok és hamis embertől szabadíts meg engem. 2 Hiszen te vagy oltalmam Isten, miért vetettél hát meg engemet? Miért kell gyászban járnom ellenség háborgatása miatt? 3 Küld el világosságot és igazságot, azok vezessenek engem; vigyenek el a te szent hegyedre és hajlékaidba. 4 Hadd menjek be Isten oltárahoz, vígasságos öröömnek Istenéhez, és hadd dicsérjelek téged cziterával, Isten, én Istenem! 5 Miért csüggedsz el lelkem, miért nyughatatlankodol benнем? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én szabadítómnak és Istenemnek.

44 Az éneklőmesternek; a Kóráh fiainak tanítása. Oh Isten! füleinkkel hallottuk, atyáink beszéltek el nékünk a dolgot, a melyet napjaikban, a hajdankor napjaiban cselekedtél. 2 Nemzeteket íztél te ki saját kezdeddel, őket pedig beplántáltad; népeket törtél össze, őket pedig kiterjesztettek. 3 Mert nem az ő fegyverökkel szereztek földet, és nem az ő karjok segítették nékik; hanem a te jobbold, a te karod és a te orczád világossága, mert kedvelteid őket. 4 Te magad vagy az én királyom oh Isten! Rendelj segítséget Jákóbnak! 5 Általad verjük le szorongatóinkat; a te neveddel tapodjuk le támadóinkat. 6 Mert nem az ívember bízom, és kardom sem védelmez meg engem; 7 Hanem te szabadítasz meg minket szorongatóinktól, és gyűlölni kívánunk te szégyeníted meg. 8 Dicsérjük Isten minden nap, és minden nap több magasztaljuk nevedet. (Szela) 9 Mégis megvetettél, meggyaláztál minket, és nem vonulsz ki seregeinkkel. 10 Megfutamítottál minket szorongatóink előtt, és a kik gyűlölnék minket, fosztogattak magoknak. 11 Oda dobtál minket vágó-juhok gyanánt, és szétszórtál minket a nemzetek között. 12 Eladtad a te népedet nagy olcsón, és nem becsléted az árat magasra. 13 Csúfságul vetettél oda minket szomszédainknak, gúnya és nevetségre a körültünk levőknek. 14 Példabeszédül vetettél oda a pogányoknak, fejcsőválsára a népeknek. 15 Gyalázatom naponta előttelem van, és orczám szégyene elborít engem. 16 A csúfolók és káromlók szaváért, az ellenség és a bosszúálló miatt. 17 Mindez utolért minket, mégsem feleddünk el téged, és nem szegyük meg a te frigyetet. 18 Nem pártolt el tőled a mi szívünk, sem lépésekünk nem tért le a te ösvényedről: 19 Noha kiúztál minket a sakálok helyére, és reánk borítottad a halál árnyékát. 20 Ha elfeleddük volna Istenünk nevét, és kiterjesztettük volna kezünket idegen istenhez: 21 Nemde kifürkészte volna ezt Isten? Mert ő jól ismeri a szívnek titkait. 22 Bizony te érettet gyilkoltak minket minden napon; tekintettek bennünket, mint vágó-juhokat. 23 Serkenj fel! Miért alszol Uram?! Kelj fel, ne vess el minket örökké! 24 Miért rejted el orczádat, és felejted el nyomorúságunkat és háborúságunkat? 25 Bizony porba hanyatlak lelkünk, a földhöz tapad testünk. 26 Kelj fel a mi segítségünkre, ments meg minket a te kegyelmedért!

45 Az éneklőmesternek a sosannimra, Kóráh fiainak tanítása; ének a szerelmesről. Fölbuzog szívem szép beszédre. Mondom: művem a királynak szól. Nyelvem gyors írónak tolla. 2 Szebb, szebb vagy az ember fiainál, kedvesség ömöledez ajakidon, azért áldott meg az Isten örökké. 3 Kösd

derekdra kardodat vitéz! Dicsőségedet és ékességedet. 4 És ékességedben haladj diadallal az igazságért, a szelidségért és jogért, és rettenetesre tanítson meg téged a te jobb kezed. 5 Nyilaid élesek; népek hullanak alád; a király elleniségeinek szívében. 6 Trónod oh Isten örökkévaló; igazságnak pálcajá a te királyságodnak pálcajá. 7 Szereted az igazságot, gyűlölök a goroszságot, azért kent fel Isten, a te Istened örööm olajával társaid fölé. 8 Mirra, áloe, kácziaillatú minden öltözeted; elefántcsont palotából zeneszóval vidámítanak téged. 9 Királyok leányai a te ékességeid; jobb kezed felől királyné áll ofiri aranyban. 10 Halld csak leány, nézd csak; hajtsd ide füledet! Feledd el népedet és az atyád házát. 11 Szépségedet a király kívánja; hiszen urad ő, hódolj hát néki! 12 Tyrus leánya is, a nép dúsai, ajándékkal hizelegnek néked. 13 Csupa ékesség a király leánya bent, vont aranyból van a ruhája. 14 Hímes öltözetben viszik a királyhoz, szűzek vonulnak utána, az ő társnői; néked hozzák őket. 15 Bevezetik őket örömmel, vígsággal; bemennék a király palotájába. 16 Atyáid helyett fiiad lesznek, megteszed őket fejedelmekké mind az egész földön. 17 Hadd hirdessem a te nevedet nemzedékről nemzedékre; örökkön örökké dicsérnek majd téged a népek!

46 Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak éneke, a halamothra. Isten a mi oltalmunk és erősségeink! igen bizonyos segítség a nyomorúságban. 2 Azért nem félünk, ha elváltoznék is a föld, ha hegyek omlanának is a tenger közepébe: 3 Zúghatnak, tajtékohzatnak hullámai; hegyek rendülhetnek meg háborgásától. (Szela) 4 Forrásainak árja megörvendeztetni Isten városát, a Felségesnek szent hajlékeit. 5 Az Isten ő közepette van, nem rendül meg; megsegít Isten virradatkor. 6 Nemzetek zajongnak, országok mozognak; kieresztő hangját, megszeppen a föld. 7 A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela) 8 Jöjjetek, lássátok az Úr tetteit, a ki pusztaságokat szerez a földön; 9 Hadakat némít el a föld szélig; ívet tör, kopját ront, hadi szekereket éget el tűzben. 10 Csendesedjetek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön. 11 A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk! (Szela)

47 Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak zsoltára. Ti népek mind tapsoljatok, harsogjatok Istennek vígságos szóval. 2 Mert az Úr felséges, rettenetes; nagy király az egész földön. 3 Alánk veti a népeket, a nemzeteket lábaink alá. 4 Kiválasztja nékünk örökségünket, Jákób dicsőségét, a kit szeret. (Szela) 5 Felvonul Isten harsona-szónál, kürzengés közt az Úr. 6 Énekeljetek Istennek, énekeljetek; énekeljetek királyunknak, énekeljetek! 7 Mert az egész föld királya az Isten: énekeljetek bőlcsességgel. 8 Isten uralmodik a nemzetek fölött; Isten ott ül az ő szentségeinek trónján. 9 Népek fejedelmei gyülekeztek össze, mint Ábrahám Istenének népe, mert Istené a földnek pajzsai; magasságos ő igen!

48 A Kóráh fiainak zsoltáréneke. Nagy az Úr és igen dicséretes a mi Istenünknek városában, az ő szentséges hegynél. 2 Szépen emelkedik az egész föld öröme, a Sion hegye, a szélső észak felé, a nagy királynak városa. 3 Isten van az ő palotáiban, ismeretes ott, mint menedék. 4 Mert ímé, a

királyok összegyűltek, de továtüntek együttesen. 5 Meglátták ők, legott elcsodálkoztak; megijedtek, elriadtak. 6 Rémület fogta el ott őket, fájdalom, a milyen a szülőasszonyé; 7 A keleti széllel összezúzod Tarsis hajóját. 8 A miként hallottuk, akként láttuk a Seregek Urának városában, a mi Istenünk városában; örökre megerősítette azt az Isten! (Szela) 9 A te kegyelmedről elmélkedünk oh Isten a te templomodnak belsejében. 10 A milyen a neved oh Isten, olyan a te dicséreted a föld határáig; igazsággal teljes a te jobbold. 11 Örül Sion hegye, ujjonganak Júda leányai a te ítéleteidért. 12 Vegyétek körül a Siont, kerüljétek meg azt, számláljátok meg tornyait. 13 Jól nézzétek meg sánczait, járjátok be palotáit, hogy elmondhassátok a jövendő nemzedéknek: 14 Bizony ez az Isten a mi Istenünk mindörökke, ő vezet minket mindenhalálig!

49 Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak zsoltára. Halljátok meg ezt mind ti népek, figyeljetek minden ti, e világ lakói! 2 Akár közemberek fiai, akár főemberek fiai, együtt a gazdag és szegény. 3 Az én szájam bölcsességet beszél, szívemnek elmélkedése tudomány. 4 Példabeszédre hajtom fülemet, hárfaszóval nyitom meg mesémet. 5 Miért féljek a gonoszság napjain, mikor nyomorgatóim bűne vesz körül, 6 A kik gazdagságukban bíznak, és nagy vagyunkkal dicsekesznek? 7 Senki sem válthatja meg atyafiát, nem adhat érte váltásáigdát Istennek. 8 Minthogy lelköknek váltása drága, abba kell hagynia örökre; 9 Még ha örökké elné is és nem látná meg a sírgödört. 10 De meglánya! A bőlcsek is meghalnak; együtt vész el bolond és ostoba, és gazdagságukat másoknak hagyják. 11 Gondolatjok ez: az ő házok örökkévaló, lakóhelyei nemzedékről-nemzedékre szállnak, nevőket hangoztatják a földön. 12 Pedig az ember, még ha tisztességen van, sem marad meg; hasonlít a barmokhoz, a melyeket leválnak. 13 Ez az ő sorsuk bolondság nézik; de azért gyönyörködnek szavokban az ő követőik. (Szela) 14 Mint juhok, a Seolra vettetnek, a halál legelteti őket, és az igazak uralkodnak rajtuk reggel; alakjokat elemészi a Seol, távol az ő lakásuktól. (Sheol h7585) 15 Csak Isten válthatja ki lelkemet a Seol kezéből, mikor az megragad engem. (Szela) (Sheol h7585) 16 Ne féj, ha valaki meggazdagszik, ha megőregbül házáának dicsősége; 17 Mert semmit sem vihet el magával, ha meghal; dicsősége nem száll le utána. 18 Ha életében áldottak valija is magát, s ha dicsérnek is téged, hogy jól tettél magaddal: 19 Mégis az ő atyának nemzettségehez jut, a kik soha sem látnak világosságot. 20 Az ember, még ha tisztességen van is, de nincs okossága: hasonlít a barmokhoz, a melyeket leválnak.

50 Asáf zsoltára. Az Istenek Istene, az Úr szól, és hívja a földet a nap keltétől lenyugtág. 2 A Sionról, a melynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten. 3 Eljön a mi Istenünk és nem hallgat; emésztő tűz van előtte, s körülte erős forgószél. 4 Hívja az egeket onnan felül, és a földet, hogy megítélje népét: 5 Gyűjtsétek elém kegyeseimet, a kik áldozattal erősítik szövetségemet! 6 És az egek kijelentik az ő igazságát, mert az Isten biró. (Szela) 7 Hallgass én népem, hadd szóljak! Te Izráel, hadd tegyek bizonyásogat rólaid; Isten vagyok én, a te Istened. 8 Nem feddelek én téged áldozataidért, és hogy égoálzataid szüntelen előtem vannak. 9 De nem fogadhatsz el tulkot a te

házadból, vagy bakokat a te aklaidból; 10 Mert enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken. 11 Ismerem a hegyeknek minden szárnyasát, és a mező állatai tudva vannak nálam. 12 Ha megéhezném, nem mondanám meg néked, mert enyém e világ és ennek minden. 13 Avagy eszem-é én a bikák húsát, és a bakoknak vérét iszom-é? 14 Hálával áldozzál az Istennek, és teljesítsd a felségesnek fogadásidat! 15 És hívj segítséggel engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem. 16 A gonosznak pedig ezt mondja Isten: Miért beszélsz te rendelésemről, és veszed szádra az én szövetségemet? 17 Hiszen te gyűlöölök a fenyítést, és hátrad mögé veted rendelésimet! 18 Ha lopót látsz, mellé addod magad, és ha paráznákat, társalkodol velük. 19 A szádat gonoszságra tátod, és a nyelved csalárdásogat sző. 20 Leülsz és felebarátodra beszélsz, anyád fiát is megszidalmazod. 21 Ezeket teszed és én hallgassak? Azt gondolod, olyan vagyok, mint te? Megfeddelek téged, és elédbe sorozom azokat. 22 Értsétek meg ezt, ti Isten fejezők, hogy el ne ragadjalak menthetetlenül: 23 A ki hálával áldozik, az dicsőít engem, és a ki az útra vigyáz, annak mutatom meg Istenek szabadítását.

51 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára; Mikor ő hozzá ment Nátán, a próféta, minekutána Bethsával vétkezett. Könyörül rajtam én Istenem a te kegyelmességed szerint; irgalmaságodnak sokasága szerint törlő el az én bűneimet! 2 Egészen moss ki engemet az én álnokságomból, és az én vétkeimből tisztíts ki engemet; 3 Mert ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen előtem forog. 4 Egyedül te ellened vétkeztem, és cselekedtem azt, a mi gonosz a te szemeid előtt; hogy igaz légy beszédedben, és tiszta ítéletedben. 5 Íme én vétkeben fogantattam, és bűnben melenetet engem az anyám. 6 Íme te az igazságban gyönyörködök, a mely a vesékben van, és bensőmben bölcseségre tanítasz engem. 7 Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál. 8 Hallass örömet és vígasságot velem, hogy örvendezzenek csontjaim, a melyeket összetörtél. 9 Rejtsd el orczádat az én vétkeimtől, és törlő el minden álnokságomat. 10 Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelkej újtsd meg bennem. 11 Ne vess el engem a te orczád elől, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem. 12 Add vissza nékem a te szabadításodnak öröömét, és engedelmesség lelkével támogass engem. 13 Hadd tanítsam a bűnösöket a te útadra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád. 14 Szabadítás meg engemet a vérontástól, oh Isten, szabadításomnak Istene! hogy harsogja nyelvem a te igazságodat. 15 Uram, nyisd meg az én ajakimat, hogy hirdesse szájam a te dicséretedet. 16 Mert nem kívánzs te véresáldozatot, hogy adnék azt, égoálzatban sem gyönyörködök. 17 Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet oh Isten nem veted te meg! 18 Tégy jól a te kegyelmedről a Sionnal; és építsd meg Jeruzsálem kőfalait. 19 Akkor kedvesek lesznek előtted az igazságnak áldozatai; az égó és egész áldozat: akkor a te oltáron áldoznak néked tulkokkal.

52 Az éneklőmesternek; Dávid tanítása; Mikor az Idumeus Dóeg eljött és hírt vitt Saulnak, és ezt mondá néki: Dávid

az Akhimélek házába ment be. Mit dicsekedel gonoszságban, oh te magabíró? Az Istennek kegyelme szüntelen való! 2 Nyelved ártalmakon elmélkedik, s olyan mint az éles olló, te álnokságnak mestere! 3 Szereted a goroszt inkább, hogy nem a jót, és a hazugságot inkább, mint igazságot szólni. (Szela) 4 Szeretsz minden ártalmat beszédet, és az álnok nyelvet. 5 Meg is ront az Isten téged, teljesen eltakarít, kigomlái téged a te hajlékodból, és kiszaggat téged az élők földéről. (Szela) 6 És látják ezt az igazak, és felnek, és nevetnek rajta: 7 Ímé az a férfiú, aki nem Isten fogadta erősségevé, hanem az ő gazdagságának sokaságában bízott, és ereje az ő goroszságában volt! 8 Én pedig mint zöldelő olajfa Isten házában, bízom Isten kegyelmében minden örökkön örökké. 9 Áldlak téged örökké, hogy így cselekedtél; nevedben remélek, mert jóságos vagy, a te híveid előtt.

53 Az éneklőmesternek a mahalathra, Dávid tanítása.

Ezt mondta a balgatag az ő szívében: Nincs Isten. Megromlottak és útálatos hamisságot cselekedtek, nincs a ki jót cselekedjék. 2 Isten letekint a mennyből az emberek fiaira, hogy meglássa, ha van-e értelmes, Isten kereső? 3 Mindnyájan elhajlottak, és valamennyien megromlottak, nincsen a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. 4 Avagy nincs érteleм a hamisságnak cselekvőiben, a kik az én népemet megeszik, mintha kenyeret ennénnek, a kik az Isten segítségül nem hívják? 5 Ott felnök nagy felelemmel, ahol nincsen felelem; mert az Isten elszéleszti azoknak tetemeit, a kik táborot járnak ellened; megszégyeníted azokat, mert az Isten megveti őket. 6 Oh, vajha eljönne Sionból Izráelnek a szabadítás! Mikor az Úr visszahozza az ő népének foglyait, örül majd Jákób és vigad Izráel!

54 Az éneklőmesternek, hangszerrel; Dávid tanítása; Mikor

a Zifeusok eljöttek, és azt mondák Saulnak: Nem mi nálunk lappang-e Dávid? Isten, a te neveddel szabadítás meg engemet, és a te hatalmasságoddal állj bosszút értem! 2 Isten, hallgasd meg az én imádságomat, figyelmezz az én szájam beszédeire. 3 Mert idegenek támadtak ellenem, és kegyetlenek keresik lelkemet, a kik nem is gondolnak Istenre. (Szela) 4 Ímé, Isten segítőm nékem, az Úr az én lelkemnek támogatója. 5 Bosszút áll az utánam leselkedőkön; a te igazságod által rontsd meg őket. 6 Kész szívvel áldozom néked: áldom a te nevedet, Uram, mert jó. 7 Mert minden nyomorúságból megszabadított engem, s megphihentette szemeimet ellenségeimben.

55 Az éneklőmesternek, hangszerrel; Dávid tanítása.

Hallgasd meg, Isten, az én imádságomat, és ne rejtsd el magadat az én könyörgésem elől; 2 Figyelmezz én reám és hallgasd meg engemet; mert keseregve bolyongok és jaigatok! 3 Az ellenségek szaváért és a hitetlenek nyomorgatásáért: mert hazugságot hárítanak reám, és nagy dühösséggel ellenkeznek velem. 4 Az én szívem reszkét bennem, és a halál félelmei körülvettek engem. 5 Félelem és rettegés esett én reám, és borzadály vett körül engem. 6 Mondám: Vajha szárnyam volna, mint a galambnak! Elrepülnék és nyugodnám. 7 Ímé, messze elmennék és a pusztában lakoznám. (Szela) 8 Sietnék kiszabadulni e sebes szélből, e forgószélből. 9 Rontsd meg

Uram, és oszlasd meg az ő nyelvöket; mert erőszakot és háborgást látok a városban. 10 Nappal és éjjel körüljárják azt annak kőfalaival, bent hamiság és ártalom van abban. 11 Veszedelem van bensejében; s nem távozik annak teréről a zsarnokság és csalárdzság. 12 Mert nem ellenség szidalmazott engem, hisz azt elszenvendné; nem gyűlööm emelte fel magát ellenem, hiszen elrejtettem volna magamat az elől: 13 Hanem te, hozzá hasonló halandó, én barátom és ismerősöm, 14 A kik együtt édes bizalomban élünk; az Isten házába jártunk a tömegben. 15 A halál vegye őket körül, elevenen szálljanak a Seolba; mert goroszság van lakásukban, kebelőkben. (Sheol h7585) 16 Én az Istenhez kiáltok, és az Úr megszabadít engem. 17 Estve, reggel és délután panaszodom és sóhajtozom, és ő meghallja az én szómat. 18 Megszabadítja lelkemet békességre a rám támádó hadtól, mert sokan vannak ellenem. 19 Meghallja Isten és megfelel nézik, (mivelhogy ő eleitől fogva trónol), (Szela) a kik nem akarnak megváltozni és nem félik az Istenet. 20 Kezeit felemelte a vele békességen lévőkre; megszegte az ő szövetségét. 21 A vajnál simább az ő szája, pedig szívében hárborúság van; lágyabbak beszédei az olajnál, pedig éles szabályak azok. 22 Vessed az Úrra a te terhedet, ő gondot visel rólaid, és nem engedi, hogy valamikor ingadozzék az igaz. 23 Te, Isten, a veszedelem vermébe tasztód őket; a vérszopó és álnok emberek életüknek felét sem élik meg; én pedig te benned bízom.

56 Az éneklőmesternek a Jónathelem rehokimra; Dávidnak miktáma; mikor megragadták őt a filiszteusok Gáthban.

Könyörül rajtam Istenem, mert halandó tátog ellenem és minden nap hadakozván, nyomorgat engem! 2 Ellenségeim minden napon tátognak reám: bizony sokan hadakoznak ellenem, oh magasságos Isten! 3 Mikor félhem kellene is, én bízom te benned. 4 Isten által dicsekedem az ő igéjével; az Istenben bízom, nem félek; ember mit árthatna nékem? 5 minden nap elforgatják beszédeimet; minden gondolatjuk ellenem van, ártalomra. 6 Egybegyűlnék, elrejtőznek, sarkaimat lesik, mert kívánják az én lelkemet. 7 Gonoszsággal menekedhetnének? Haraggal rontsd meg, oh Isten, a népeket! 8 Bujdosásomnak számát jól tudod: szedd tömlődbe könnyeimet! Avagy nem tudod-e azoknak számát? 9 Meghátrálnak majd ellenségeim, mikor kiáltok; így tudom meg, hogy velem van az Isten. 10 Dicsérem Istenet, az ő igéretéért, dicsérem az Urat az ő igéretéért. 11 Istenben bízom, nem félek; ember mit árthatna nékem? 12 Tartozom, oh Isten, az én néked tett fogadásaimmal; megadom néked a hálaáldozatokat; 13 Mert megszabadítottad lelkemet a halálról, bizony az én lábaimat az eleséstől; hogy járjak Isten előtt az életnek világosságában.

57 Az éneklőmesternek az altashétre; Dávid miktáma; mikor

Saul elől a barlangba menekült. Könyörül rajtam, oh Isten könyörül rajtam, mert benned bízik az én lelkem; és szárnyaid árnyékába menekülök, a míg elvonulnak a veszedelmek. 2 A magasságos Istenhez kiáltok; Istenhez, aki jót végez felőlem. 3 Elküld a mennyből és megtart engem: meggyalázza az engem elnyelőt. (Szela) Elküldi Isten az ő kegyelmét és hűségét. 4 Az én lelkem oroszlánok között van, tűzokádók között fekszem;

emberek között, a kiknek foguk dárda és nyilak, nyelvök pedig éles szablya. 5 Magasztaltassál fel az egek felett, oh Isten! Mind az egész földön legyen a te dicsőséged! 6 Hálót készítettek lábamnak, lelkem meggörnyedett; vermet ástak én előttem, de ők estek abba. (Szela) 7 Kész az én szívem, oh Isten, kész az én szívem; hadd énekeljék és zengedezze! 8 Serkenj fel én dicsőségem, serkenj fel te lant és hárfa, hadd költsem fel a hajnal! 9 Hálát adok néked, én Uram, a népek között, és zengedezek néked a nemzetek között. 10 Mert nagy az egekig a te kegyelmed, és a felhőkig a te hűséged. 11 Magasztaltassál fel az egek felett, oh Isten! Mind az egész földön legyen a te dicsőséged!

58 Az éneklőmesternek az altashétre; Dávid miktámja. Avagy valóban a néma igazságot szólaltatjátok-é meg? Avagy igazán ítétek-é ti embernek fiai? 2 Sőt inkább hamisságot forgattok a ti szívetekben! a ti kezeiteknek hamisságát méritek e földön. 3 Eltertek a goroszok fogantatásuk óta; tévelygenek a hazugok anyjok méhétől kezdve. 4 Mérgök olyan, mint a kígyónak mérge; mint a siker áspisé, a mely füleit bedugja. 5 A mely nem hallja a bűbájosoknak szavát, sem a bűvölőt, a ki bűbájakban jártas. 6 Isten, rontsd meg az ő fogaiat az ő szájokban; az oroszlánoknak zápfogait törд össze, Uram! 7 Olvadjanak el, folyjanak széssel, mint a víz; ha felteszi nyílait, legyenek tomboltak azok. 8 Legyenek mint a csiga, a mely szétfolyván, elmúlik; mint az aszszonyak idétnél szülötte, a mely nem látha a napot. 9 Mielőtt megéreznék fazekaitok a tövist, mind nyersen, mind égőn elragadja azt a forgószél. 10 Örül az igaz, mikor látja a bosszúállást; lábait mossa a gorosznak vérében. 11 És azt mondja az ember: Bizonyára van jutalma az igaznak; bizony van ítélez Isten e földön!

59 Az éneklőmesternek az altashétre. Dávid miktámja; midőn embereket küldé Saul, és őrizék az ő házát, hogy megjöljék őt. Szabadít meg engemet az én ellenségeimtől, Istenem; a reám támadóktól ments meg engemet! 2 Szabadít meg engemet a goroszvőktől, és a vérontó emberek ellen tart meg engemet; 3 Mert íme lelkem után leselkednek, egybegyűltek ellenem az erősek; a nélküli, hogy hibás vagy vétkez volnék, Uram! 4 Bűnöm nélkül egybegyűlnek és készülnek ellenem: serkenj fel előmbé és lásd meg ezeket! 5 Te, oh Uram, Seregek Istene, Izráel Istene, serkenj fel! Büntesd meg minden pogányokat, ne könöörülj senkin, aki hamisságot cselekszik. (Szela) 6 Estenden megjelennek, ordítnak, mint az eb; körüljárják a várost. 7 Ímé, szájokkal csácsognak, ajkaikon szablyák vannak: hisz, úgy mond, kicsoda hallja meg? 8 Te pedig, Uram, neveted őket, és megcsúfolod minden pogány népet. 9 Hatalmával szemben te reád vigyázok; mert Isten az én váram. 10 Előmbé jön az én kegyelmes Istennem; látnom engedi Isten az én ellenségeim romlását. 11 Ne öld meg őket, hogy népem meg ne felejtkezzék; bujdosókká tess a te hatalmaddal, és alázd meg őket Uram, mi paizsunk! 12 Szájuknak vétke az ő ajkaiknak beszéde, fogattassanak meg kevélsegükben; mert csak átköt és hazugságot szólnak. 13 Veszítsd el őket búslásodban, veszítsd el őket, hogy ne legyenek; és tudják meg, hogy Isten uralkodik a Jákób fölött, mind a földnek határáig. (Szela) 14

Estenden megjelennek, ordítnak, mint az eb, körüljárják a várost. 15 Étel után barangolnak, és ha nem laknak jól, virrasztanak. 16 Én pedig éneklem a te hatalmadat, és reggelenkint zengem a te kegyelmességet; mert váram voltál és menedékem az én nyomorúságom napján. 17 Én erősségem! Te néked éneklek, mert Isten az én váram: ő az én kegyelmes Istennem!

60 Az éneklőmesternek a susanheduthra, Dávidnak tanító miktámja; Mikor harczolt a mesopotámiai szirusokkal és a czóbai szirusokkal; és visszafordult Joáb és megverte az Edomitákat a Sóvölgyben, tizenkétezeret. Isten, elvetettél minket, elszélesztettél minket; megharagadtál, hozz vissza minket! 2 Megrendítetted ez országot, ketté szakaszottad; építsd meg romlásait, mert megindult. 3 A te népeddel nehéz dolgokat láttattál: bódító borral itattál minket. 4 Adtál a téged félőknek zászlót, melyet felemeljenek az igazságért. (Szela) 5 Hogy megszabaduljanak a te kedvelteid: segíts jobboddal és hallgas meg minket! 6 Az ő szent helyén mondotta Isten: Örvendezek, kiosztom Sikemet és kimérem a Szukkót völgyét: 7 Enyim Gileád és enyim Manasse, Efraim az én fejemnek oltalma: Júda az én törvény-rendelőm. 8 Moáb az én mosdómedencém, Edomra vetem az én sarumat; te Filisztea nékem örülj! 9 Kicsoda vezet engem az erős városba? Kicsoda kisért el Edomig engem? 10 Nem te-é, oh Isten, a ki megvetettél minket, s nem vonultál ki, oh Isten, a mi seregeinkkel? 11 Segíts ki minket a nyomorúságból, mert emberi segítség hiábavaló. 12 Istennel győzedelmet nyerünk, s ő tapodja el ellenségeinket.

61 Az éneklőmesternek hangszerre: Dávidé. Hallgasd meg, oh Isten, az én kiáltásomat; figyelmezzél az én könyörgésemre. 2 E föld széléről kiáltok te hozzád; mert szívem elepedt: Vigy el engem innen a sziklára, a hova én nem jutok. 3 Mert te vagy az én menedékem, s erős tornyon az ellenség ellen. 4 Hadd lakozzam a te sátorodban mindörökké; hadd meneküljek a te szárnyaид arányéka alá! (Szela) 5 Mert te, oh Isten, meghallgattad az én fogadásaimat; a te neved tisztelőinek örökségét megadtad nékem. 6 Adj napokat a király napjaihoz, esztendeit nemzedékről nemzedékre nyujtsd. 7 Isten előtt lakozzák örököt; kegyelmedet és hűséget rendeld ki, hogy örizzék meg őt. 8 Így éneklem majd a te nevedet szüntelen, hogy beteljesítsem az én fogadásaimat minden napon.

62 Az éneklőmesternek, Jedutun szerint; Dávid zsoltára. Csaik Istenden nyugoszik meg lelkem; tőle van az én szabadulásom. 2 Csak ő az én kősziklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg felettesebb. 3 Meddig támadtok még egy ember ellen; meddig törik ellene valamennyien, mint meghanyatlott fal és dűlő kerítés ellen? 4 Csaik arról tanácskoznak, mimódon vessék őt le méltóságából; szeretik a hazugságot; szájukkal áldanak, szívükben átkoznak. (Szela) 5 Csaik Istenden nyugodjál meg lelkem, mert tőle van reménységem. 6 Csak ő az én kősziklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök meg. 7 Istennél van szabadulásom és dicsőségem; az én erős kősziklám, az én menedékem Istenden van. 8 Bízzatok ő benne mindenkor, ti népek; öntsétek ki előtte szíveteket; Isten a mi menedékünk.

(Szela) 9 Bizony hiába voltak a közembernek fiai és hazugok a főembernek fiai; ha mérőserpenyőbe vettetnek, minden alábbvalók a semminél. 10 Ne bizzatok zsarolt javakban, és rablott jószággal ne kevélykedjetek; a vagyonban, ha nő, ne bizakodjatok; 11 Egyszer szólott az Isten, kétszer hallottam ugyanazt, hogy a hatalom az Istené. 12 Tiéd Uram a kegyelem is. Bizony te fizetsz meg mindenkinél az ő cselekedete szerint!

63 Dávid zsoltára, mikor a Júda pusztájában volt. Isten! én Isten vagy te, jó reggel kereslek téged; téged szomjúhoz lelkem, téged sóvárog testem a kiaszott, elepedt földön, a melynek nincs vize; 2 Hogy láthassalak téged a szent helyen, szemlélén a te hatalmadat és dicsőségedet. 3 Hiszen a te kegyelmed jobb az életnél: az én ajakim hadd dicsérjenek téged. 4 Áldanálak ezért életedet fogytág; a te nevedben emelném fel kezeimet. 5 Mintha zsírral és kövérsgéggel telnék meg lelkem, mikor víg ajakkal dicsérhet téged az én szájam! 6 Ha reád gondolok ágyamban: örváltásról örváltásra rölad elmélkedem; 7 Mert segítségem voltál, és a te szárnyaidnak árnyékában örvendeztem. 8 Ragaszkodik hozzád az én lelkem; a te jobbold megtámagot engem. 9 Azok pedig, a kik veszedelemben keressék lelkemet, a föld mélységeibe jutnak. 10 Szablya martalékaival esnek el, és a rókáknak lesznek eledelei. 11 A király pedig örvendezni fog Istenben; dicséri őt mindaz, aki ő reá esküszik; mert bedugatik a hazugok szája.

64 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Hallgasd meg, Isten, az én szomat, mikor panaszkodom; az ellenségtől való félelemről mentsd meg életemet. 2 Rejts el engem a rosszakoróknak tanácsa elől, a gonoszterőknek gyülekezetétől. 3 A kik megélesítik nyelvöket, mint a szablját; irányozzák nyilokat, keserű beszédöket. 4 Hogy lövöldözék titkon az ártatlant; nagy hirtelenséggel lövöldözök azt, és nem félnek. 5 Megátalkodottak gonosz szándékukban; megegyeztek, hogy tört vethetek titkon, mondják: ki látja őket? 6 Álnokságokat koholnak; a kikoholt tervet végrehajták; mindenük keble és szíve kikutathatatlan. 7 De meglövi őket az Isten; hirtelen nyíl út rajtok sebet. 8 És megejtik őket, a nyelvök lesz ellenök; izsonyodik mindenki, aki őket látja. 9 Akkor megfélemlenek mind az emberek; hirdetni fogják Istennek dolgát, és megérítik cselekedetét. 10 Örvendeni fog az igaz Istenben, és hozzá menekül; és dicsekedni fognak minden egyenesszívűek.

65 Az éneklőmesternek; zsoltár; Dávid éneke. Tied a hódolat, a dicséret, oh Isten, a Sionon; és néked teljesítik ott a fogadást. 2 Oh könyörgést meghallgató, hozzád folyamodik minden test. 3 Bűneim erőt vettek rajtam; vétkeinket te bocsásd meg. 4 Boldog az, akit te kiválasztasz és magadhoz fogadsz, hogy lakozzák a te tornáczaidban; hadd teljesedjünk meg a te házadnak javávala, a te templomodnak szentségével! 5 Csodálatos dolgokat szólasz néküink a te igazságodban, idvességünknek Istene; a föld minden szélenek és a messze tengernek bizodalma; 6 A ki hegyeket épít erejével, körül van övezte hatalommal; 7 A ki lecsillapítja a tengerek zúgását, habjaik zúgását, és a népek háborgását. 8 Félnék is jeleitől a szélek lakói; a napkelet és nyugot határait megörvendezteted. 9

Meglátogatod a földet és elárasztod; nagyon meggazdagítod azt. Istennek folyója tele van vizekkel; gabonát szeresz nézik, mert úgy rendelted azt. 10 Megitatoit barázda, göröngyeit meglapítod; záporesővel meglágyítod azt, termését megáldod. 11 Megkoronázod az esztendőt jóvoltoddal, és a te nyomdokaidon kövérseg fakad; 12 Cseppegnek a pusztai legelői és a halmokat vígság övezi. 13 A legelők megtelnek juhokkal, és a völgyeket gabona borítja; örvendeznek és énekelnek.

66 Az éneklőmesternek; zsoltár, ének. Örvendez Istennek, oh te egész föld. 2 Énekeljétek az ő nevének dicsőségét; dicsőítsétek az ő dicséretét! 3 Mondjátok Istennek: Mily csudálatosak a te műveid: a te hatalmad nagy volta miatt hízelegnek néked ellenségeid. 4 Az egész föld leborul előtt; énekel néked, énekl a te nevedet. (Szela) 5 Jójjetek és lássátok az Isten dolgait; csudálatosak az ő cselekedetei az emberek finán. 6 A tengert száraztá változtatta, a folyamon gyalog mentek át: ott örvendeztünk ő benne. 7 A ki uralkodik az ő hatalmával örökké, szemmel tartja a pogányokat, hogy az engedetlenek fel ne fuvalkodjanak magukban. (Szela) 8 Áldjátok népek a mi Istenünket, és hallássátok az ő dicséretének szavát. 9 A ki megelevenítí lelkünket, s nem engedi, hogy lábaink megtátorodjanak. 10 Mert megpróbáltál minket, oh Isten, megtisztítottál, a mint tiszítják az ezüstöt. 11 Hálóbá vittél be minket, megszorítottad derekainkat. 12 Embert ültettél fejünkre, tűzbe-vízbe jutottunk: de kihoztál bennünket bőségre. 13 Elmegyek házadba égőaldozatokkal, lefizetem néked fogadásaimat, 14 A melyeket ajakim igértek és szájam mondott nyomorúságomban. 15 Hízlalt juhokat áldozom néked égőaldozatul, kosok jóillatú áldozatával; ökröket bakokkal együtt áldozom néked. (Szela) 16 Jójjetek el és halljátok meg, hadd beszélem el minden istenfélőnek: miket cselekedett az én lelkem! 17 Hozzá kiálték az én szájammal, és magasztalás volt nyelvem alatt. 18 Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem hallgatott volna az én Uram. 19 Ámde meghallgatott Isten, figyelmeztet könyörgésem szavára. 20 Áldott az Isten, aki nem vetette meg könyörgésemet, és kegyelmét nem vonta meg tőlem.

67 Az éneklőmesternek, hangszerekkel; zsoltár; ének. Az Isten könyörüljön rajtunk és áldjon meg minket; világosítsa meg az ő orczáját rajtunk. (Szela) 2 Hogy megismerjék e földön a te útadat, minden nép közt a te szabadtádosat. 3 Dicsérnek téged a népek, oh Isten, dicsérnek téged a népek mindenjában. 4 Örvendnek és vígadjak a nemzetek, mert igazsággal ítéled a népeket, és a nemzeteket e földön te igazgatod. (Szela) 5 Dicsérnek téged a népek, oh Isten, dicsérnek téged a népek mindenjában. 6 A föld megadta az ő gyümölcsét: megáld minket az Isten, a mi Istenünk; 7 Megáld minket az Isten, és feli őt a földnek minden határa!

68 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára, éneke. Felkél az Isten, elszélednek elleniségei; és elfutnak előle az ő gyűlölöi. 2 A mint a füst elszéled, úgy széleszted el őket; a mint elolvad a viasz a tűz előtt, úgy vesznek el a gonoszok Isten elől; 3 Az igazak pedig örvendeznek és vígadjak az Isten előtt, és

ujjongnak örömmel. **4** Énekeljetek Istennek, zengedezzetek az Ő nevének; csináljatok útat annak, a ki jön a pusztákon át, a kinek Jah a neve, és örüljetek előtte. **5** Árváknak atya, özvegyeknek bírája az Isten az Ő szentséges hajlékában. **6** Isten hozza vissza a száműzötteket, kihozza boldogságra a foglyokat; csak az engedetlenek lakoznak sivatag helyen. **7** Oh Isten, mikor kivonultál a te néped előtt, mikor a pusztába beléptél: (Szela) **8** A föld reng vala, az egek is cseppegnek vala Isten előtt, ez a Sinai hegy is az Isten előtt, az Izrael Istene előtt. **9** Bő záport hintesz vala, oh Isten, a te örökségedre, s a lankadót megújítod vala. **10** Benne tanyázott a te gyülekezeted: te szerzed jóvoltadból a szegényeket, oh Isten! **11** Az Úr ad vala szólniok az örömhírt vivő asszonyok nagy csapatának. **12** A seregek királyai futnak, futnak: s a házi asszony zsákmányt osztogat. **13** Ha cserények között hevertek is: olyanok lesztek, mint a galambnak szárnyai, a melyeket ezüst borít, vagy mint vitorla-tollai, a melyek színáran fényűek. **14** Mikor a Mindenhatalt szétszórta benne a királyokat, mintha hó esett volna a Salmonon. **15** Isten hegye a Básán hegye; sok halmú hegy a Básán hegye; **16** Mit kevélkedtek ti sok halmú hegyek? Ezt a hegyet választotta Isten lakóhelyéül; bizony ezen lakozik az Úr mindenrőkkel! **17** Az Isten szekere húszezer, ezer meg ezer; az Úr közöttük van, mint a Sinai hegyen az Ő szent hajlékában. **18** Felmentél a magasságba, foglyokat vezettél, adományokat fogadtál emberekben: még a pártutők is ide jönnék lakni, oh Uram Isten! **19** Áldott legyen az Úr! Napról-napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene! (Szela) **20** Ez a mi Istenünk a szabadításnak Istene, és az Úr Isten az, aki megszabadít a haláltól. **21** Csak Isten ronthatja meg az Ő ellenségeinek fejét, a bűneiben járónak üstökös koponyáját. **22** Azt mondta vala az Úr: Básánból visszahozlak, a tenger mélységből is kihozlak, **23** Hogy lábadat veresre fessed a vérben, ebeidnek nyelve az ellenségből lakomázzék. **24** Látták a te bevonulásodat, oh Isten! Az én Istenem, királyom bevonulását a szentélybe. **25** Elői mennek vala az éneklők, utánok a húrpengetők, középen a doboló leányok. **26** A gyülekezetekben áldjátok az Istenet, az Urat áldjátok, ti Izrael magvából valók! **27** Ott a kis Benjámin, a ki uraldkodik rajtok, a Júda fejedelmei és az Ő gyülekezetök; a Zebulon fejedelmei és a Naftali fejedelmei. **28** Istened rendelte el a te hatalmadat: erősítsd meg, oh Isten, azt, a mit számunkra készítettél! **29** A te Jeruzsálem felett álló hajlékodból királyok hoznak majd néked ajándékokat. **30** Fenítsd meg a nádasnak vadját, a bikák csordáját a népek tulkaival egybe, a kik ezüst-rudakkal terpeszkednek; szórd szét a népeket, a kik a háborúban gyönyörködnek. **31** Eljőnek majd a főemberek Egyiptomból; Szerecsenország hamar kinyújtja kezeit Istenhez. **32** E földnek országai mind énekeljetek Istennek: zengjetek dicséretet az Úrnak! (Szela) **33** A ki kezdettől fogva az egek egein ül; ímé, onnét szól nagy kemény szóval. **34** Tegyetek tisztességet Istennek, a kinek dicsősége az Izráelen és az Ő hatalma a felhőkben van. **35** Rettenetes vagy, oh Isten, a te szent hajlékodból; az Izraelnek Istene ád erőt és hatalmat a népnek. Áldott legyen az Isten!

69 Az éneklőmesternek a sósannimra; Dávidé. Szabadíts meg engemet, oh Isten, mert a vizek lelkemig hatottak. **2**

Mély sárba estem be, hol meg nem állhatok; fenecketlen örvénybe jutottam, és az áradat elborít engem. **3** Elfáradtam a kiáltásban, kiszáradt a torkom; szemeim elbágyadtak, várán Istennemet. **4** Többen vannak fejem hajszálainál, a kik ok nélküli gyűlölnek engem; hatalmasok a vesztemre török, a kik ellenségeim alap nélküli; a mit nem ragadtam el, azt kell megfizetem! **5** Oh Isten, te tudod az én balgatagságomat, és az én bűneim nyilván vannak te előtted: **6** Ne szégyenüljenek meg miattam, a kik te benned remélnek, Uram, Seregeknek Ura! Ne pironkodjanak miattam, a kik téged keresnek, oh Izraelnek Istene! **7** Mert te érettet viselek gyalázatot, és borítja pironság az én orczámat. **8** Atyámfiai előtt idegenné lettem, és anyám fiai előtt jövevénytá. **9** Mivel a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem, a te gyalázódnak gyalázásai hullanak reám. **10** Ha sírok és bőjtöléssel gyötröm lelkemet, az is gyalázatomra válik. **11** Ha gyászruhába öltözöm, akkor példabeszédül vagyok nézik. **12** A kapuban ülök rólam szolanak, és a borozók rólam énekelnek. **13** Én pedig néked könyörgök, oh Uram; jókedvednek idején, oh Isten, a te kegyelmed sokaságához képest hallgass meg engem a te megszabadító hűségeddel. **14** Ments ki engem az iszapból, hogy el ne sülyedjek; hadd szabaduljak meg gyűlöliomtól és a fenecketlen vizetből; **15** Hogy el ne borítson a vizek árja, és el ne nyeljen az örvény, és a veremnek szája be ne záruljon felettem! **16** Hallgass meg engem, Uram, mert jó a te kegyelmességed! A te irgalmaságodnak sokasága szerint tekints én reám; **17** És ne rejtsd el orczádat a te szolgádtól; mert szorongattatom nagyon: siess, hallgass meg engem! **18** Légy közel az én lelkekhez és váltsd meg azt; az én ellenségeimért szabadíts meg engem. **19** Te tudod az én gyalázatomat, szégyenemet és pirulásomat; jól ismered minden szorongatómat. **20** A gyalázat megtörte szívemet és beteggé lettem; várok vala részvétre, de hiába; vigasztaolkra, de nem találék. **21** Sőt ételemben mérgét adnak vala, és szomjúságomban ecettel itatnak vala engem. **22** Legyen az Ő asztalok előttük tőrré, és a bátorságosoknak hálóvá. **23** Setétüljenek meg az Ő szemeik, hogy ne lássanak; és az Ő derekukat tedd mindenkorra roskataggá. **24** Önts ki a te haragodat reájok, és a te haragodnak búsulása érje utó őket. **25** Legyen az Ő palotájok pusztá, és az Ő hajlékukban ne legyen lakos; **26** Mert a kit te megvertél, azt üldözök, és a töled sujtottak fájdalmát szólják meg. **27** Szedd össze álnokságaikat, és a te igazságodra ne jussanak el. **28** Töröltessenek ki az élők könyéből, és az igazak közé ne irattassanak. **29** Engem pedig, a ki nyomorult és szenvédő vagyok, emeljen fel, oh Isten, a te segedelmed! **30** Dicsérem az Istennek nevét énekkel, és magasztalom hálaadással. **31** És kedvesebb lesz az Úr előtt az ökörnél, a szarvas és hasadt körmű tuloknál. **32** Látják ezt majd a szenvédők és örlőnek; ti Isten keresők, elevenedjék a ti szívetek! **33** Mert meghallgatja az Úr a szegényeket, és az Ő foglyait nem veti meg. **34** Dicsérjék őt az egek és a föld; a tengerek és a mi csak mozog azokban! **35** Mert megtartja Isten a Siont, és megépítí Júdának városait; és ott lakoznak majd és bírni fogják azt. **36** És az Ő szolgáinak maradékai öröklik azt, és abban laknak majd, a kik szeretik az Ő nevét.

70 Az éneklőmesternek, Dávidtól, emlékeztetésre. Isten, az én szabadításomra, Uram, az én segítségemre siess!

2 Szégyenüljenek meg és piruljanak, a kik életemre törnek; riadjanak vissza és gyalázat érje őket, a kik bajomat kivánják.
3 Háráljanak meg gyalázatosságuk miatt, a kik azt mondják nékem: Hehé, hehé! **4** Örülnek és örvendeznek majd benned mindenek, a kik keresnek tégedet, és ezt mondják majd szüntelen, a kik szeretik a te szabadításodat: Magasztaltassék fel az Isten! **5** Én pedig szegény és nyomorult vagyok: siess hozzá, oh Isten; segedelmem és szabadítóm vagy te Uram: ne késsél!

71 Te benned bízom, Uram! Ne szégyenüljek meg soha. **2** A te igazságod szerint ments meg és szabadíts meg engem; hajtsd hozzáam füledet és tarts meg engem. **3** Légy sziklaváram, a hova menekülhessek szüntelen; rendelkezzel megtartásom felől, mert kőszálam és erősségem vagy te. **4** Én Istenem, szabadíts meg engem a gonosznak kezéből; a hamisnak és kegyetlennek markából! **5** Mert te vagy az én reménységem, oh Uram, Istenem, én bizodalmaam gyermekségmtől fogva! **6** Reád támaszkodom születésem óta; anyámnak méhéből te vontál ki engem; rólad szól az én dicséretem szüntelen. **7** Mintegy csudává lettem sokaknak; de te vagy az én erős bizodalmaam. **8** Megtelik szájam dicséreteddel, minden napon a te dicsőségeddel. **9** Ne vess el engem az én vénségemnek idején; mikor elfogy az én erőm, ne hagy el engem! **10** Mert felőlem szólanak elleneim, és a kik életemre törnek, együtt tanácskoznak, **11** Mondván: Az Isten elhagyta őt! Kergessétek és fogjátok meg, mert nincs, a ki megszabadítса. **12** Oh Isten, ne távozzál el tőlem! Én Istenem, siess segítségemre! **13** Szégyenüljenek meg és enyészszenek el életemnek ellenségei; borítsa szégyen és gyalázat azokat, a kik vesztemre törnek! **14** Én pedig szüntelen reménylek, és szaporítom minden te dicséretedet. **15** Szájam beszéli a te igazságodat, minden nap a te szabadításodat, mert számát sem tudom. **16** Az Úr Istenek nagy tetteivel járok; csak a te igazságodról emlékezem! **17** Oh Isten, gyermekségmtől tanítottál engem; és mind mostanig hirdetem a te csudadolgaiddat. **18** Vénségemig és megőszülésemig se hagy el engem, oh Isten, hogy hirdessem a te karodat e nemzetének, és minden következőnek a te nagy tetteidet. **19** Hísz a te igazságod, oh Isten, felhat az égig, mert nagyságos dolgokat cselekedtél; kicsoda hasonló te hozzád, oh Isten?! **20** A ki sok bajt és nyomorúságot érezettél velünk, de ismét megelevenítesz, és a föld mélységből ismét felhözöl minket. **21** Megsokasítod az én nagyságomat; hozzáam fordulsz és megvigasztalsz engem. **22** Én is tisztelek téged lanttal a te hűségedről, én Istenem! Éneklek néked hárfával, oh Izráelnek szentje! **23** Örvendeznek az én ajakim, hogy énekelhetek néked, és lelkem is, a melyet megváltottál. **24** Nyelvem is minden napon hirdeti a te igazságodat, mert megszégyenültek és gyalázattal illettettek, a kik vesztemre törnek.

72 Salamoné. Isten, a te ítéletidet add a királynak, és a te igazságodat a király fiának. **2** Hadd ítélez népedet igazsággal, és a te szegényeidet méltányossággal. **3** Teremjenek a hegyek békességet a népnek, és a halmok igazságot. **4** Legyen birája a nép szegényinek, segítsen a szűkölködőnek

fiain, és törje össze az erőszakoskodót. **5** Féljenek téged, a míg a nap áll és a meddig a hold fénylik, nemzedékről nemzedékre. **6** Szálljon alá, mint eső a rétre, mint zápor, a mely megöntözi a földet. **7** Virágozzék az ő idejében az igaz és a béke teljessége, a míg nem lesz a hold. **8** És uralkodjék egyik tengertől a másik tengerig, és a nagy folyamtól a föld határáig. **9** Boruljanak le előtte a pusztalakók, és nyalják elleniségei a port. **10** Tarsis és a szigetek királyai hozzanak ajándékot; Seba és Szeba királyai adománnyal járuljanak elő. **11** Hajoljanak meg előtte minden a királyok, és minden nemzet szolgáljon néki. **12** Mert megszabadítja a kiáltó szűkölködőt; a nyomorultat, a kinek nincs segítője. **13** Könöörül a szegényen és szűkölködőn, s a szűkölködők lelkét megszabadítja; **14** Az elnyomástól és erőszaktól megmenti lelköket, és vérök drága az ő szemében. **15** És eljön ő és adjanak néki Seba aranyából; imádkozzának érte szüntelen, és áldják őt minden napon. **16** Bő gabona legyen az országban a hegyek tetején is; rengjen gyümölcs, mint a Libanon, s viruljon a városok népe, mint a földnek füve. **17** Tartson neve mindenrőkké; viruljon neve, míg a nap lesz; vele áldják magokat mind a nemzetek, és magasztalják őt. **18** Áldott az Úr Isten, Izráelnek Istene, a ki csudadolgokat cselekszik egyedül! **19** Áldott legyen az ő dicsőséges neve mindenrőkké, és teljéből be dicsőségevel az egész föld. Ámen! Ámen! **20** Itt végződnek Dávidnak, az Isai fiának könyörgései.

73 Aszáf zsoltára. Bizony jó Izráelhez az Isten, azokhoz, a kik tiszta szívűek. **2** De én?! Már-már meghanyatlottak lábaim; és kis híjá, hogy léptem el nem iszamodtak. **3** Mert irigyükedtem a kevélyekre, látván a gonoszok jó szerencséjét. **4** Mert halálukig nincsenek kínjaik, és az ő erejük állandó. **5** A halandók nyomorúságában nincs részük, és az emberekkel nem ostoroztatnak. **6** Ezért nyakuknak ékessége kevélsg, ruha gyanánt erőszak borítja őket. **7** A kövérsg miatt kinn ülnek az ő szemeik, elméjük gondolatai csaponganak. **8** Gúnyolódnak és gonoszágott szólnak; elnyomásról beszélnek fennhígájással. **9** Az egre tátogatják szájukat, és nyelvük eljárja a földet. **10** Azért fordul az ő népe ide, hogy tele pohár vizet szürcsölnek; **11** És mondják: Mint tudhatná ezt az Isten, s van-é a Magasságosban értelem? **12** Ímé, ezek gonoszok, és örök biztonságban vagyont gyűjtenek! **13** Bizony hiába tartottam én tisztán szívemet, és mostam ártatlanságban kezeimet; **14** Mert nyomorgattatom minden napon, és ostoroztam minden reggel! **15** Ha azt mondomb: Ilyen módon szólok: Ímé, a te faid nemzedékét árulom el. **16** Gondolkodom, hogy ezt megérthessem; de nehéz dolog ez szemeimbén. **17** Míg nem bemenék az Isten szent helyébe: megértém azoknak sorsát. **18** Bizony síkos földön helyezted el őket; pusztaságokra vetted ki őket. **19** Mind elpusztulnak egy szempillantásban! Elvesznek, elenyésznek a rettegéstől. **20** Mint álmot, ha felserkenünk: te Uram, ha felserkész, úgy veted meg képöket. **21** Hogya keseregne szívem, és háborognának veséim: **22** Akkor balgatag és tudatlan volnék én, oktalan állat volnék te irántad. **23** De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet. **24** Tanácsoddal igazgat sz engem, és azután dicsősége fogadsz be engem. **25** Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön! **26** Ha elfogyatkozik is testem és szímem: szívemnek kösziklája és

az én örökségem te vagy, oh Isten, mindenörökkel! 27 Mert ímé, a kik eltávoznak tőled, elvesznek; mind kiirtod azokat, a kik elhajolnak tőled. 28 De én? Isten közeisége oly igen jó nékem. Az Úr Istenben vetem reménységemet, hogy hirdessem minden te cselekedetedet.

74 Aszáf tanítása. Miért vetettél el, oh Isten, teljesen? Miért füstölög haragod a te legelődnek juhai ellen? 2 Emlékezzél meg a te gyülekezetedről, a melyet régen szerzettél és a melyet megváltottál: a te örökségednek részéről, a Sion hegyéről, a melyen lakozol! 3 Lépi fel a teljes pusztaságba; minden tönkre tett az ellenség a szent helyen! 4 Támadód a te gyülekezeted hajlékában ordítanak: jeleket tüzték fel jelekké! 5 Úgy tünnék fel, mint mikor valaki fejszéjét emelgeti az erőnek sűrű fáira. 6 Faragványait már minden összetördelték: fejszékkel és pörölyökkel. 7 Szent helyedet lángba borították; neved hajlékát földig megfertőztették. 8 Ezt mondották szívökben: Dúljuk fel őket mindenestől! Felgyűjtöttük Istennek minden hajlékát az országban. 9 Jeleinket nem látjuk, próféta nincs többé, és nincs közöttünk, aki tudná: meddig tart ez? 10 Meddig szidalmaz, oh Isten, a sanyargató? Örökkel gyalázza-é az ellenség a te nevedet? 11 Miért húzod vissza kezedet, jobbodat? Vond ki kebeledből: végezz! 12 Pedig Isten az én királyom eleitől fogva, a ki szabadításokat mível e föld közepette. 13 Te hasítottad ketté a tengert erőddel; te törted össze a czechalak fejeit a vizekben. 14 Te rontottad meg a leviáthánnak fejét, s adtad azt edelől a pusztai népnek. 15 Te fakaszottad fel a forrást és patakot, te száraztottad meg az örkö folyókat. 16 Tiéd a nappal, az éjszaka is tiéd; te formáltad a világosságot és a napot. 17 Te szabtad meg a földnek minden határát: a nyarat és a telet te formáltad. 18 Emlékezzél meg erről: ellenség szidalmazta az Urat, s bolond nép káromolta a te nevedet. 19 Ne adjad a fenevadnak a te gerliczédnek lelkét; szegényeidnek gyülekezetéről ne feledezzél meg végképen! 20 Tekints a szövetségre; mert telve vannak a földnek rejtekheyei zsaroló tanyákkal. 21 A megrontott ne téren szégyenvallással vissza; a nyomorult és szükölködő dicsérje a te nevedet. 22 Kelj fel, oh Isten, és védd a te ügyedet; emlékezzél meg a te gyalázatásodról, a melylyel naponként illet téged a bolond! 23 Ne felejtkezzél el ellenségeidnek szaváról, és az ellened támadók háborgatásáról, a mely szüntelen nevekedik!

75 Az éneklőmesternek, az altashétre, Aszáf zsoltára, ének. Tisztelünk téged, oh Isten, tisztelünk; neved közel van, hídetik csodateitteid. 2 Ha megszabom a határidőt, én méltányosan ítélek. 3 A föld és annak minden lakosa elcsürged; én erősítem meg annak oszlopait. (Szela) 4 A kérkedőknek azt mondom: Ne kérkedjetek; és a gonoszoknak: Ne emeljetek szarvat! 5 Ne emeljétek magasra szarvokat, ne szóljatok megkéményedett nyakkal; 6 Mert nem napkelettől, sem napnyugattól, s nem is a pusztai felől támad a felmagasztalás; 7 Hanem Isten a biró, aki egyet megaláz, mászt felmagasztal! 8 Mert pohár van az Úr kezében, bortól pezseg, nedvvel tele; ha tölt belőle, még seprejét is izsza és szopja a föld minden gonosztevője. 9 Én pedig hirdetem ezt mindenörökkel, és éneket

mondok a Jákób Istenének. 10 És a gonoszoknak szarvait minden letördelem; az igaznak szarvai pedig felmagasztaltatnak.

76 Az éneklőmesternek hangszerekkel; Aszáf zsoltára, ének. Ismeretes az Isten Júdában, nagy az ő neve Izráelben. 2 Mert hajléka van Sálemben, és lakhető Sionban. 3 Ott törte össze a készív villámait, paizst, szablyát és a hadat. (Szela) 4 Ragyogó vagy te, felségesebb, mint a zsákmányadó hegyek. 5 Kifosztattak a bátor szívűek, álmukat aluszszák, és minden hős kezének ereje veszett. 6 A te dorgálásodtól, oh Jákób Istene, megszibbadt minden székér, minden ló. 7 Te, te rettenetes vagy, és ki állhat meg orczád előtt, mikor haragszol? 8 Az egekből jelentetted ki ítéletedet; a föld megrettent és elcsendesedett, 9 Mikor felkelt Isten az ítéletré, hogy megszabadítsa a föld minden nyomorultját! (Szela) 10 Mert az emberek haragja megdicsőít téged, miután felövezed végső haragodat. 11 Tegyetek fogadást és adjátok meg azokat az Úrnak, a ti Isteneknek; mindenjában, a kik ő körülte laknak, hozzanak ajándékot a Retteneteknek. 12 Mert a fejedelmek gógiét megtörí, rettenetes a föld királyaihoz.

77 Az éneklőmesternek, Jedutunnak; Aszáfé, zsoltár. Szavamat Istenhez emelem és kiáltok; szavamat Istenhez emelem, hogy figyelmezen reám. 2 Nyomorúságom idején az Urat keresem; kezem feltartom éjjel szünetlenül; lelkem nem akar vigasztalást bevenni. 3 Istenről emlékezem és sóhajtok; róla gondolkodom, de elepedt az én lelkiem. (Szela) 4 Szemeimet ébren tartod; hánykolódom, de nem szólhatok. 5 Elmélkedem a régi napokról, a hajdankor éveiről. 6 Megemlékezem éjjel az én énekeimről; szívemben elgondolkodom és azt kutatja lelkiem: 7 Avagy mindenörökkel elvet-é az Úr? és nem lesz-é többé jóakaró? 8 Avagy végképen elfogyott-é az ő kegyelme? vagy megszűnik-é igéretem nemzedékről nemzedékre? 9 Avagy elfelejtkezett-é könyörülni Isten? avagy elzártá-é harajában az ő irgalmát? (Szela) 10 És mondám: Ez az én betegségem, hogy a Fölségesnek jobbjá megváltozott. 11 Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről, sőt megemlékezem hajdani csodáiról; 12 És elmélkedem minden cselekedetedről, és tetteidről gondolkozom. 13 Oh Isten, a te utad szentséges; kicsoda olyan nagy Isten, mint az Isten? 14 Te vagy az Isten, aki csodát mívelsz; meghutatad a népek között a te hatalmadat. 15 Megváltottad népedet karoddal a Jákób és a József fiait. (Szela) 16 Láttak téged a vizek, oh Isten, láttak téged a vizek és megfélemlének; a mélységek is megrázkodának. 17 A felhők vizet ömlésztének; meggzendülének a fellegek, és a te nyílaid szélyteljes futkostanak. 18 Mennydörgésed zúgott a forgószélben; villámlásaid megvilágosították a mindeniséget; megrázkodott és megindult a föld. 19 Utad a tengeren volt és ösvényed a nagy vizeken; és nyomaid nem látszottak meg. 20 Vezetted mint nyájat, a te népedet, Mózesnek és Áronnak kezével.

78 Aszáf tanítása. Figyel én népem az én tanításomra; hajtsátok füleiteket számnak beszédeire. 2 Megnyitom az én számat példabeszédre; rejttet dolgokat szólok a régi időből. 3 A miket halottunk és tudunk; és a miket atyánk beszéltek nékünk, 4 Nem titkoljuk el azokat az ő fiaiktól; a jövő nemzedéknak is elbeszéljük az Úr dicséretét, hatalmát és csodáit, a melyeket cselekedett. 5 Mert bizonyoságot állított Jákóbban, és törvényt

rendelt Izráelben; a melyek felől megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat; 6 Hogy megtudja azokat a jövő nemzedék, a fiak, a kik születnek; és felkeljenek és hirdessék azokat fiaiknak; 7 Hogy Istenbe vessék reménységüket és el ne felejtkezzenek Isten dolgairól, hanem az ő parancsolatait megtartsák. 8 Hogy ne legyenek olyanok, mint apáik: szilaj és makacs nemzedék, olyan nemzedék, a melynek szíve nem volt szilárd, és lelke sem volt hű Isten iránt. 9 Efraim fiai, a fegyveres íjászok hátat fordítottak az ütközét napján; 10 Nem őrizték meg az Isten szövetségét, és nem akartak járni az ő törvényében; 11 Sőt elfelejtkeztek az ő tetteiről, csodáiról, a melyeket mutatott nékik. 12 Apáik előtt csodát művelt Égyptom földjén, a Czoán mezején. 13 Ketté választotta a tengert s átvitte őket; és felállította a vizeket fal gyanánt. 14 Vezette őket nappal felhőben, és egész éjén át tűznek világosságában. 15 Sziklákat hasított meg a pusztában, és inniok adott bőségesen, akárcsak a mélyeséges vizekből. 16 Patakokat fakasztott a kősziklából, és folyamok módjára vizeket ömlésztett: 17 Mégis folyvást vétkeztek ellene, és haragították a Felségest a pusztában; 18 És megkísérték Istent az ő szívökben, enni valót kérvén az ő kivánságuk szerint. 19 És szólának Isten ellen, mondván: Avagy tudna-é Isten asztalt teríteni a pusztában? 20 Íme, megcsapta a kősziklát és víz ömlött és patakok özönlöttek; de vajon tud-é kenyeret is adni? avagy készíthet-é húst az ő népének? 21 Meghallotha az Úr és megharagudott ezért, és tűz gyulladt fel Jákób ellen, és harag gerjedt fel Izráel ellen; 22 Mert nem hittek Istenben, és nem bíztak az ő segedelmében, 23 És ráparancsolt a felhőkre ott fenn, és az egek ajtait megnyitotta. 24 És hullatott reájuk mannát eledelül, és mennyei gabonát adott nékik. 25 Angyalok kenyérét ette az ember, bőséggel vetett nékik eleséget, 26 Megindítá a keleti szelet az egekben, és elhozá erejével a déli szelet; 27 És hullata rájuk annyi húst, mint a por, és annyi madarat, mint a tenger fővénye. 28 És leszállítá azokat az ő táboruk közepére, az ő sátoraihoz köröskörül. 29 Evének azért és igen megelégedének, és a mit kívántak, azt hozá nézik. 30 Még fel sem hagyta a kivánságukkal; az étel még a szájukban vala: 31 Mikor az Isten haragja felgerjede ellenök, és főbbjeik közül sokakat megöl, és Izráelnak ifjait levágá; 32 Mindamellett is újra vétkezének, és nem hivének az ő csodadolgaiban. 33 Azért hiábalóságban töltette el napjaikat, éveiket pedig rettegésben. 34 Ha olte őket, hozzá fordultak, megírték és Isten keresék. 35 És eszükbe vevék, hogy Isten az ő sziklájok, és a felséges Isten az ő megváltójuk; 36 És hízelkedének néki szájokkal, nyelvükkel pedig hazudozának néki. 37 De szívök nem volt tökéletes iránta, és nem voltak hűségesek az ő szövetségehez; 38 Ő azonban irgalmas és bűnbocsátó, nem semmisít meg, sőt sokszor elfordítja haragját, és nem önti ki teljes búslását. 39 Azért eszébe vevé, hogy test ők, és olyanok, mint az ellebőnnő szél, a mely nem tér vissza. 40 Hányszor keserítették őt a pusztában, hányszor illették fájdalommal a kietlenben?! 41 És újra kísérték az Isten, és ingerítélt Izráel szentjét. 42 Nem emlékeztek meg az ő kezéről, sem a napról, a melyen megváltotta őket a nyomorgatótól; 43 Midőn kitűzte jeleit Égyptomban, és csodáit a Czoán mezején. 44 És vérré változtatta folyóikat, hogy nem ihatták patakjaikat.

45 Legyeket bocsáta reájok, a melyek emészték őket, és békát, a mely pusztítá őket. 46 Odaadta termésöket a szöcskénék, s munkájuk gyümölcsét a sáskának. 47 Jégesővel pusztítá el szőlőjüket, s figefáikat kőesővel. 48 Odaveté barmaikat a jégesőnek, marháikat pedig a mennyköveknek. 49 Rájok bocsátá haragiának tüzet, mérge, búslását és a szorongatást: a gonosz angyalok seregett. 50 Utat tört haragiának, s nem tartotta meg a haláltól lelköket, és életőket döghalálnak veté. 51 És megöle minden elsőszülöttet Égyptomban, az erő zsengéjét Khám sátraiban. 52 Elindítá mint juhokat, az ő népét, s vezeté őket, mint nyájat a pusztában. 53 És vezeté őket biztonságban, és nem félének, elleniségeket pedig elborítá a tenger. 54 És bevívé őket az ő szent határába, arra a hegyre, a melyet szerzett az ő jobbkezével. 55 És kiúzé előük a pogányokat, és elosztá nézik az örökséget sorsvetéssel; és letelepíté azok sátraiban az Izráel törzszeit. 56 De megkísérték és megharagíták a magasságos Istant, és nem őrizék meg bizonyoságait; 57 Elfordulának ugyanis és hűtlenek levének, mint apáik; visszafel fordulának, mint a csalfa kéziv. 58 Haragra ingerítélt őt magaslatáikkal, és bosszantották faragott bálványaiakkal. 59 Meghallá ezt Isten és felgerjede; és az Izráelt felette megútlálá. 60 És elveté magától Silói hajlékát, a sátorot, a melyben lakott vala az emberek között; 61 Sőt fogásba viteté erejét, dicsőségét pedig ellenség kezébe. 62 És fegyver alá rekeszté az ő népét; és az ő öröksége ellen felgerjede. 63 Fjait tűz emészté meg, és szüzei nem énekeltek meg. 64 Papjai fegyver miatt hullottak el, és övezgeyi nem végezheték a siratást. 65 Akkor felserkene az Úr, mintegy álomból; mint hős, aki bortól vigadoz; 66 És visszaveré ellenségeit; s örk gyalázatot vete reájok. 67 Azután megútlálá a József sátorát, és nem választá Efraim törzsét; 68 Hanem a Júda törzsét választá; a Sion hegycsúcsát, a melyet szeret. 69 És megépíté szent helyét, mint egy magas várat; mint a földet, a melyet örök időre fundált. 70 És kiválasztá Dávidot, az ő szolgáját, és elhozá őt a juhok aklaióból. 71 A szoptatók juhok mellől hozá el őt, hogy legeltesse Jákóbot, az ő népét, és Izráelt, az ő örökségét. 72 És legelteté őket szívének tókéletessége szerint, és vezeté őket bölcs kezeivel.

79 Aszfázszoltára. Oh Isten, pogányok jöttek be örökségedbe, megfertőztették szent templomodat, Jeruzsálemet kóhalommá tették. 2 Szolgáid holttestét az ég madarainak adták eledelül, szenteid húsát a föld vadajainak. 3 Ontották vöröket, mint a vizet Jeruzsálem körül, s nem volt, aki eltemette volna őket. 4 Gyalázattá lettünk szomszédaink előtt, csúfságul és nevetségül a körültünk lakóknak. 5 Meddig haragszol Uram, szüntelen? meddig gerjede feltű szerelmed, mint a tűz? 6 Ontsd ki haragodat a pogányokra, a kik nem ismernek téged, és az országokra, a melyek nem hívják segítségül a te nevedet; 7 Mert megemészették Jákóbot, és hajlékát elpusztították. 8 Ne emlékezzél meg rovásunkra elődeink vétkéről; siess elénk irgalmasságoddal, mert megnyomorodunk nagyon. 9 Segíts meg bennünket, szabadító Istenünk, a te nevednek dicsőségéért; ments meg minket és bocsásd meg vétkeinket a te nevedért. 10 Minek mondanák a pogányok: Hol az ő Istenök? Legyen nyilvánvaló a pogányokon szemeink láttára a te szolgád kiontott véréért való bosszúállásod. 11 Jusson előde a

foglyok könyörgése; karod hatalmával tartsd meg a halálnak eme fiait; 12 És fizess meg szomszédaink keblébe hétszeresen a gyalázatért, a melylyel illettek téged, oh Uram! 13 Mi pedig, a te néped és a te legelőd nyája, hálát adunk néked mindörökki, s nemzedékről-nemzedékre hirdetjük a te dicséretedet!

80 Az éneklőmesternek a sosannim-éduthra; Aszáf zsoltára.

Oh Izráelnek pásztora, hallgass meg, a ki vezérled Jázsefet, mint juhnyájat; a ki Kérubokon ülsz, jelenj meg fényeddel! 2 Efraim, Benjámin és Manasse előtt támaszd fel a te hatalmadat, és jöjj el, hogy szabadítis meg minket! 3 Oh Isten, állíts helyre minket, és világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk. 4 Seregeknek Ura, Istene: meddig haragszol a te népednek könyörgésére? 5 Könyhullatásnak kenyérével éteted őket, s könyhullatások árjával itatod meg őket. 6 Perpatvárrá tevél minket szomszédaink között, és a mi ellenségeink csúfkodnak rajtunk! 7 Seregek Istene, állíts helyre minket; világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk! 8 Egyiptomból szőlőt hozál ki, kiűzéd a pogányokat és azt elületted. 9 Helyet egyengettél előtte, és gyökeret ereszttet, és ellep a földet. 10 Hegyeket fogott el az árnyéka, és a vesszei olyanok lettek, mint az Isten czédrusfái. 11 Sarjait a tengerig ereszté, és hajtásait a folyamig. 12 Miért rontottad el annak gyepűit, hogy szaggathassa minden járókelő? 13 Pusztítja azt a vaddisznó, és legeli a mezei vad. 14 Oh Seregek Istene! kérlek, térij vissza, tekints alá az egekből és lásd és tekints meg e szőlőtő! 15 És a csemét, a mit jobbold últetted, a sarjat, melyet felneveült! 16 Elégejt a tűzben, levágatott; arcod haragjától elvesznek. 17 Legyen a te kezed a te jobboldnak férián, és az embernek fián, a kit megerősítettél magadnak, 18 Hogy el ne térijünk tőled. Eleveníts meg minket és imádjuk a te nevedet. 19 Seregek Ura, Istene! állíts helyre minket; világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk!

81 Az éneklőmesternek, a gittithre. Aszáfé. Örvendezzetek

Istennek, a mi erősségünknek; ujjongjatok a Jákób Istenének! 2 Dalt zengjetek és dobot pergessetek, gyönyörű hárfát cziterával együtt. 3 Fújatok kúrtót új holdra, holdtöltek, a mi ünnepünk napján; 4 Mert végzett dolog ez Izráelnél, a Jákób Istenének rendelése. 5 Bizonyságul tette ő a József nemzetsegében, a mikor kijött Égyptom fölle ellen. Nyelvet hallék ott, a mit nem tudtam. 6 Megszabadítottam a tehertől az ő vállát, kezei megmenekültek a kosáról. 7 A nyomorúságban segítséggel hívtál és én megszabadítottalak téged; meghallgattalak téged a mennydörgésnek rejtekében; megpróbáltalak téged a versengések vizénél. (Szela) 8 Hallgass én népem, hadd tegyek bizonyságot ellened! Oh Izráel, ha te meghallgatnál engem! 9 Ne legyen te nálad idegen isten, és az idegen isten előtt meg ne hajolj! 10 Én, az Úr vagyok a te Istened, a ki kihoztalak téged Égyptom földéről: nyisd szét a te szájad és betölöm azt. 11 De nem hallgatott népem az én szómra, és Izráel nem engedelmeskedett nékem. 12 Ott hagytam azért őt szívöknek keménységében, hogy járjanak a magok tanácsa szerint. 13 Oh, ha az én népem hallgatna reám, s Izráel az én utaimon járna! 14 Legott megalázánám elleniségeit, s szorongatói ellen fordítanám kezem. 15 Az Úrnak

gyűlölöi hízelegnének néki, és örökkévaló volna az ő idejök. 16 És ő megelégítené őt java búzával, és sziklából folyó mézzel töltének be téged!

82 Aszáf zsoltára. Isten áll az Istennek gyülekezetében, ítélez az istenek között. 2 Meddig ítélek még hamisan, és emeltek a gonoszok személyét? (Szela) 3 Ítéjtek a szegénynek és árvának; a nyomorultnak és elnyomottnak adjatok igazságot! 4

Mentsétek meg a szegényt és szűkölködőt; a gonoszok kezéből szabadítások ki. 5 Nem tudnak, nem értenek, setétségen járnak; a földnek minden fundamentoma inog. 6 Én mondottam: Istenek vagytok ti és a Felszégesnek fiai ti mindenjában: 7 Mindamellett meghaltok, mint a kőzember, és elhullotok, mint akármely főember. 8 Kelj fel, oh Isten, ítéld meg a földet, mert néked jutnak örökségül minden népek.

83 Ének; Aszáf zsoltára. Isten, ne vesztegel, ne hallgass és ne nyugodjál, Isten! 2 Mert ímé, háborognak ellenségeid,

s gyűlölöi fejöket emelik. 3 Néped ellen álnok tanácsot gondolnak s védenczeid ellen tervezet szőnek. 4 Ezt mondjak: Jertek, veszessük el őket, hogy ne legyenek nemzet, hogy ne emlegették többé Izráel nevét! 5 Mert tanácskoztak együtt, egy szívvel; szövetséget kötöttek ellened: 6 Az Edomiták és Ismáelíták sátrai, a Moábiták és Hagarénusok; 7 A Gebaliták, Ammoniták és Amálekiták, a Filiszteusok Tyrus lakosaival együtt. 8 Az asszír is szövetkezett velök, segítójévé lettek a Lót fiainak. (Szela) 9 Úgy bánj velök, mint Midjánnal, mint Siserával, mint Jábinnal a Kison patakjánál! 10 A kik elvesztek vala Endornál, és a föld szemetjévé lönök. 11 Tedd őket, fejedelmöket olyanokká, mint Orebet s mint Zeébet, Zebahot és Szalmunát, minden felkentjökkel. 12 A kik ezt mondta: Foglaljuk el magunknak az Isten hajlékeit! 13 Én Istenem! Tedd őket olyanokká, a milyen a porfelhő, és a milyen a polyva a szél előtt; 14 Olyanokká, mint a tűz, a mely meggyűjtja az erdőt, és mint a láng, a mely elégeti a hegyeket. 15 Így kergesd őket a te szélvészettel, és forgószeleddel így rettentsd őket! 16 Töltsel el orczájukat gyalázattal, hogy keressék Uram a te nevedet! 17 Szégyenüljenek meg és rémüjenek el örökké, és piruljanak és pusztuljanak, 18 Hogy megtudják, hogy te, a kinek neve Jehova, egymagad vagy felséges Isten az egész földön.

84 Az éneklőmesternek, a gittitre; Kóráh fiainak zsoltára.

Mily szerelmesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura! 2 Kivánkozik, sőt emésztődik lelkem az Úrnak tornáczai után; szívem és testem ujjongnak az elő Isten felé. 3 A veréb is talál házat, és a fecske is fészket magának, a hová fiait helyezhesse, – a te oltáraidnál, oh Seregeknek Ura, én Királyom és én Istenem! 4 Boldogok, a kik lakoznak a te házadban, dicsérhetnek téged szüntelen! (Szela) 5 Boldog ember az, a kinek te vagy erőssége, s a te ösvényeid vannak szívében. 6 Átmenvén a Síralom völgyén, forrássá teszik azt; bizony áldással borítja el korai eső. 7 Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon. 8 Uram, Seregeknek Istene! hallgasd meg az én könyörgésemet; hallgasd meg Jákóbnak Istene! (Szela) 9 Mi paizsunk! Tekints alá, oh Isten, és lásd meg a te felkented orczáját! 10 Mert jobb egy nap a te tornáczaidban, hogysem

ezer másutt; inkább akarné az én Istenem házának küszöbén ülni, hogysem lakni a gorosznak sátorában! **11** Mert nap és paizs az Úr Isten; kegyelmet és dicsőséget ád az Úr, nem vonja meg a jót azoktól, a kik ártatlanul élnek. **12** Seregeknek Ura! Boldog ember az, aki bízik benned.

85 Az éneklőmesternek, Kóráh fiainak zsoltára. Jóakarattal voltál Uram a te földedhez. Visszahoztad a Jákób nemzetsegéből való foglyokat. **2** Elengedted népednek álnokságát, elfedezted minden bűnükét. (Szela) **3** Elhárítottad róluk minden bűsülásod, elfordítottad haragod gerjedezsét. **4** Hozz vissza bennünket szabadításunk Istene, és szüntesset meg ellenünk való bosszankodásodat! **5** Avagy mindörökké haragszol-é ránk? Nemzedékről nemzedékre tartod-é haragod? **6** Avagy nem elevenítesz-é meg minket ismét, hogy néped örvendezzen benned? **7** Mutasd meg nékünk Uram a te kegyelmedet, és a te szabadításodat adjad mi nékünk! **8** Hadd halljam meg: mit szól az Úr Isten! Kétségnélküli békességet szól az ó népének és kegyeltjéinek, hogy viaszza ne térenjen a bolondságra. **9** Bizonyára közel van az ó szabadítása az ót félőkhöz, hogy dicsőség lakozzék a mi földünkön. **10** Irgalmasság és hűség összetálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást. **11** Hűség sarjad a földből, és igazság tekint alá az égből. **12** Az Úr is megadja a jót, és földünk is megtermi gyümölcsét. **13** Igazság jár előtte és követi őt az ó lépéseinek útján.

86 Dávid imádsága. Hajtsd hozzá Uram füledet, hallgass meg engem, mert nyomorult és szegény vagyok én! **2** Tartsd meg életemet, mert kegyes vagyok én; mentsd meg én Istenem a te szolgádat, aki bízik benned. **3** Környörül én rajtam Uram, mert hozzád kiáltok minden napon! **4** Vidámitsd meg a te szolgádnak lelkét, mert hozzád emelem fel Uram lelkemet. **5** Mert te Uram jó vagy és kegyelmes, és nagy irgalmaságú mindenkorhoz, a kik hozzád kiáltanak. **6** Figyelmezzél Uram az én imádságomra, és hallgasd meg az én könyögésemnek szavát! **7** Nyomorúságomnak idején hozzád kiáltok, mert te meghallgatsz engem. **8** Nincsen Uram hozzád hasonló az istenek között, és nincsenek hasonlók a te munkáidhoz! **9** Eljőnek a népek mind, a melyeket alkottál, és leborulnak előtted Uram, és dicsőítik a te nevedet. **10** Mert nagy vagy te és csodadolgozat mívelsz; csak te vagy Isten egyedül! **11** Mutasd meg nékem a te útadat, hogy járhassak a te igazságodban, és teljes szívvel féljem nevedet. **12** Dicsérlek téged Uram, Istenem, teljes szívemből, és dicsőítem a te nevedet örökké! **13** Mert nagy én rajtam a te kegyelmed, és kiszabadítottad lelkemet a mélységes pokolból. (Sheol h7585) **14** Isten! Kevélyek támadtak fel ellenem, és kegyetlenek serege keresi lelkemet, a kik meg sem gondolnak téged. **15** De te Uram, könyörül és irgalmas Isten vagy, késedelmes a haragra, nagy kegyelmű és igazságú! **16** Tekints reám és könyörül rajtam! Add a te erődet a te szolgádnak, és szabadítsd meg a te szolgálóleányodnak fiát! **17** Adj jelt nékem javamra, hogy lássák az én gyűlölöim és szégyenüljenek meg, a mikor te Uram megsegítesz és megvígaszta engem.

87 Ének. A Kóráh fiainak zsoltára. A szent hegyeken vetette meg az ó fundamentomát. **2** Szereti az Úr Sionnak kapuit, jobban mint Jákóbnak minden haljtékát. **3** Dicsőséges dolgokat beszélnek felőled, te Istennek városa! (Szela) **4** Előszámlálom Egyiptomot és Bábelt, mint ismerőimet. Ímé Filiszea és Tyrus Kússal együtt: ez ott született. **5** És ezt mondják a Sion felől: Mind ez, mind amaz ott született, és ő, a Felséges, erősítíti azt. **6** Az Úr beírván, feljegyzi a népet: ez ott született! (Szela) **7** És tánczolva énekelik: minden forrásaim te benned vannak.

88 Ének. A Kóráh fiainak zsoltára. Az éneklőmesternek a Mahalath-lehannóthra. Az Ezrahita Hémán tanítása. Uram, szabadításomnak Istene! Nappal kiáltok, éjjelente előtted vagyok: **2** Jusson elődbe imádságom, hajtsad füled az én kiáltozásomra! **3** Mert betelt a lelkem nyomorúságokkal, és életem a Seolig jutott. (Sheol h7585) **4** Hasonlatossá lettem a sírba szállókhöz; olyan vagyok, mint az erejevesztett ember. **5** A holtak között van az én helyem, mint a megölteknek, a kik koporsóján feküsznek, a kikről többé nem emlékezel, mert elszakasztaak a te kezdettől. **6** Mély sírba vetettél be engem, sötétségbe, örvények közé. **7** A te haragod reámba nehezedett, és minden haboddal nyomtál engem. (Szela) **8** Elszakaszottad ismerőseimet tőlem, útállattá tettél előttök engem; berekesztettem és ki nem jöhettek. **9** Szemem megsenyedett a nyomorúság miatt; kiáltalak téged Uram minden napon, hozzád terjengetem kezeimet. **10** Avagy a holtakkal teszel-é csodát? Felkelnek-e vajon az árnyak, hogy dicsérjenek téged? (Szela) **11** Beszélík-e a koporsóban a te kegyelmedet, hűségedet a pusztulás helyén? **12** Megtudhatják-é a sötétségben a te csodáidat, és igazságodat a feledékenység földén? **13** De én hozzád rimánkodom, Uram, és jó reggel elődbe jut az én imádságom: **14** Miért vetsz el hát Uram engem, és rejted el orczádat én tőlem? **15** Nyomorult és holtevenen vagyok ifjúságomtól kezdve; viselem a te rettentéseidet, roskadózom. **16** Általmentek rajtam a te búsulásaid; a te szorongatásaid elemészettek engem. **17** Körülvettek engem, mint a vizek egész napon; együttesen körülöveztek engem. **18** Elszakaszottál tőlem barátot és rokont; ismerőseim a - setéség.

89 Az Ezrahita Ethán tanítása. Az Úrnak kegyelmességét hadd énekeljem örökké! Nemzetégről nemzetésre hirdetem a te hűséges voltodat az én számmal! **2** Mert azt mondomb: Örökké megáll a te kegyelmességed, és megerősíted a te hűséges voltodat az egekben, mondván: **3** Szövetséget kötöttem az én választottammal, megesküdtem Dávidnak, az én szolgámnak: **4** Mindörökké megerősíttem a te magodat, és nemzetégről nemzetésre megépíttem a te királyi székedet. (Szela) **5** És az egek dicsérlik a te csodadolgodat Uram; a te hűséges voltodat is a szentek gyülekezetében. **6** Mert a felhőkben kicsoda hasonlatos az Úrhoz, s ki olyan, mint az Úr, az istenek fiai között? **7** Igen rettenetes Isten ő a szentek gyűlésében, és félelmetes mindenkor, a kik körülte vannak. **8** Uram, Seregeknek Istene! Kicsoda olyan erős, mint te vagy Uram? És a te hűséges voltod körülvesz téged. **9** Te uralkodol a tengernek kevéllységen; mikor az ó habjai felemelkednek, te csendesíted le azokat. **10** Te rontád meg Egyiptomot mintegy

átdöföttet; erős karoddal elszélesztettek ellenségeidet. 11 Tieid az egek, a föld is a tied: e világot minden benne valóval te fundáltad. 12 Az északot és a dél te teremtettek, a Thábor és a Hermon a te nevednek örvendeznek. 13 A te karod hatalommal teljes, a te kezed erős, a te jobbold méltóságos. 14 Igazság és jogosság a te királyi székednek alapja; kegyelem és hűség jár a te orczád előtt. 15 Boldog nép az, a mely megérti a kúrt szavát; a te orczádnak világosságánál jár ez, oh Uram! 16 A te nevedben örvendeznek egész nap; és a te igazságodban felmagasztaltatnak. 17 Mert az ő erejöknek ékessége te vagy; a te jóakaratoddal emeled fel a mi szarvunkat is. 18 Mert az Úr a mi paizsunk, és Izráelnek Szentje a mi királyunk. 19 Akkor látásban szóltál a te kegyelteknek, és mondád: Segítséget adtam a vitéznek, felmagasztaltam a népből választottat; 20 Megtaláltam Dávidot, az én szolgámat; szent olajommal kentem fel őt, 21 A kivel állandóan vele lesz az én kezem, sőt az én karom erősítí meg őt. 22 Nem nyomhatja őt el az ellenség, és a gonosz ember sem nyomorgatja meg őt; 23 Mert ő előtte rontom meg az ő szorongatóit, és verem meg az ő gyűlölöit. 24 És vele lesz az én hűségem és kegyelmem, és az én nevemmel magasztaltatik fel az ő szarva. 25 És rávetem az ő kezét a tengerre, és az ő jobbját a folyóvizekre. 26 Ő így szólít engem: Atyám vagy te; én Istenem és szabadításom kösziklája! 27 Én meg elsőszülöttemmé teszem őt és felebbvalóvá a föld királynainál. 28 Örökké megtartom néki az én kegyelmemet, és az én szövetségem bizonyos marad ő vele. 29 És az ő magvát örökkévalóvá teszem, és az ő királyi székét, mint az egeknek napjait. 30 Ha az ő fiai elhagyják az én törvényemet, és nem járnak az én végzéseim szerint; 31 Ha az én rendeléseimet megtörök, és meg nem tartják az én parancsolatimat. 32 Akkor vesszővel látogatom meg az ő bűnöket, és vereségekkel az ő álnokságukat; 33 De az én kegyelmemet nem vonom meg tőle, és az én hűséges voltomban nem hazudom. 34 Nem töröm meg az én szövetségemet, és a mi kijött az én számból, el nem változtatom. 35 Megesküdtem egyszer az én szentségemre: vajon megcsalhatnám-é Dávidot? 36 Az ő magva örökké megmarad, és az ő királyi széke olyan előttem, mint a nap. 37 Megáll örökké, mint a hold, és bizonyos, mint a felhőben lévő bizonysság. (Szela) 38 De te mégis elvetetted és megúltad őt, és megharagudtál a te felkentedre. 39 Felbontottad a te szolgáddal kötött szövetséget, földre tiportadt az ő koronáját. 40 Lerontottad az ő kófalait mind; romokká tettek erősségeit. 41 Zsákmányolták őt mind az úton járók; gyalázattá lőn az ő szomszédai előtt. 42 Felmagasztaltad az ő szorongatóinak jobbját, és megvidámitottad minden ellenséget. 43 Még fegyverének élét is elvettek, és nem segítettek őt a harcban. 44 Eltöröltetted az ő fényességét, és az ő királyi székét a földre vetettek. 45 Az ő ifjúságának napjait megrövidítetted, gyalázatot borítottál reá. (Szela) 46 Meddig rejtegeted még magad, oh Uram, szüntelen, és ég a te haragod, mint a tűz? 47 Emlékezzél meg rólam: mily rövid az élet! Mily semmire teremtettek te mind az embernek fiait! 48 Kicsoda oly erős, hogy éljen és ne lásson halált s megszabadítsa magát a Seolnak kezéből? (Szela) (Sheol h7585) 49 Hol van a te előbbi kegyelmességed, Uram? Megesküdtél

Dávidnak a te hűséges voltodra! 50 Emlékezzél meg Uram a te szolgádnak gyalázatjokról! hogy sok népnek gyalázatját hordozom keblemben, 51 A melyekkel gyalázta a te ellenségeid Uram, a melyekkel gyalázta a te felkentednek lépéseit. 52 Áldott legyen az Úr mindenrőkké! Ámen és Ámen.

90 Mózesnek, az Isten emberének imádsága. Uram, te voltál nékünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre! 2 Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindenrőkké te vagy Isten. 3 Te visszatéríted a halandot a porba, és ezt mondod: Térjetek vissza embernek fiai! 4 Mert ezer esztendő annyi előtt, mint a tegnap nap, a mely elmúlt, és mint egy órjárási idő éjjel. 5 Elragadod őket; olyanokká lesznek, mint az álom; mint a fű, a mely reggel sarjad; 6 Reggel virágzik és sarjad, és estvére elhervad és megszárad. 7 Bizony megemészterünk a te haragod által, és a te búslásod miatt megrömlünk! 8 Elédbe vetettet a mi álnokságainkat; titkos bűneinket a te orczádnak világa elé. 9 Bizony elmúlik minden mi napunk a te bosszúállásod miatt; megemészük a mi esztendeinket, mint a beszédet. 10 A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb, nyolczvan esztendő, és nagyobb részük nyomorúság és fáradtság, a mely gyorsan továbbtűnik, mintha repülhénk. 11 Ki tudhatja a te haragodnak erejét, és a te félelmetességed szerint való bosszúállásodat? 12 Tanítás minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk. 13 Térj vissza Uram! meddig késel? és könyörülj a te szolgáidon. 14 Jó reggel előgíts meg minket a te kegyelmeddel, hogy örvendezzünk és vígadjunk minden mi időnkben. 15 Vidámitás meg minket a mi nyomorúságunk napjaihoz képest, az esztendőkhöz képest, a melyekben gonoszt láttunk. 16 Láttassék meg a te műved a te szolgádon, és a te dicsőséged azoknak fiain. 17 És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mi rajtunk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nékünk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá!

91 Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a mindenhatónak árnyékában nyugoszik az. 2 Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem ő benne bízom! 3 Mert ő szabadít meg téged a madárasznak töréből, a veszedelmes dögvesztől. 4 Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt lészen oltalmad; paizs és páncél az ő hűsége. 5 Nem félhetsz az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyílt nappal; 6 A dögvesztől, a mely a homályban jár; a döghaláltól, a mely déliben pusztít. 7 Elesnek mellőled ezeren, és jobb kezed felől tízezeren; és hozzád nem is közelít. 8 Bizony szemeiddel nézed és meglátod a gonoszoknak megbüntetését! 9 Mert azt mondadt te: Az Úr az én oltalmam; a Felségeset választottad a te hajlékoddá: 10 Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz; 11 Mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden útadban. 12 Kézen hordoznak téged, hogy meg ne üssed lábat a kőbe. 13 Oroszlánon és áspiskigyón jársz, megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt. 14 Mivelhogy ragaszkodik hozzá, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet! 15 Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt; vele vagyok háborúságában: megmentem

és megdicsőítem őt. **16** Hosszú élettel elégítem meg őt, és megmutatom néki az én szabadításomat.

92 Zsoltár, ének szombat napra. Jó doleg dicsérni az Urat, és éneket mondani a te nevednek, oh Felséges! **2** Hirdethi jó reggel a te kegyelmedet, és éjjelente a te hűséges voltodat. **3** Tíz húrú hegedűvel és lanttal, hárfrán való zengedezőssel. **4** Mert megvidámitottál engem Uram a te cselekedeteddel, a te kezednek műveiben örvendezem. **5** Mely nagyok Uram a te műveid, igen mélységesek a te gondolataid! **6** A balgatag ember nem tudja, a bolond pedig nem érti meg ezt: **7** Hogy mikor felsarjaznak a gonoszok, mint a fű, és virágognak minden a hamisság cselekedők, mindenörökkel elveszzenek ők; **8** Te pedig Uram, magasságos vagy örökké! **9** Mert ímé, a te ellenségeid elvesznek, és elszélednek minden a hamisság cselekedők! **10** De magasra növeszted az én szarvamat, mint az egyszarvút; elárasztatom csillagog olajjal. **11** És legeltetem szemetet az én ellenségeimen, és az ellenem támadó gonoszterőkön mulat majd a fülem. **12** Az igaz virágzik, mint a pálmifa, növekedik, mint a czédrus a Libánonon. **13** Plánták ők az Úrnak házában; a mi Istenünknek tornáczában virágzanak. **14** Még a vén korban is gyümölcsöznek; kövérek és zöldellők lesznek; **15** Hogy hirdessék, hogy igazságos az Úr, az én kősziklám, és hogy nincsen hamisság benne!

93 Uriakodik az Úr, méltóságot öltözött fel; felöltözött az Úr: hatalmat övezett magára; megerősítette a földet is, hogy meg ne induljon. **2** Állandó a te királyi széked eleitől kezdve; öröktől fogva vagy te! **3** A folyóvizek Uram, a folyóvizek zúgnak, a folyóvizek hullámokat hánynak; **4** A nagy vizek zúgásainál, a tengernek felséges morajlášánál felségesebb az Úr a magasságban. **5** A te bizonyiséaid igen bizonyosak, a te házadat illeti Uram szentség, napok hosszáig!

94 Uram, bosszúállásnak Istene! Bosszúállásnak Istene, jelenj meg! **2** Emelkedjél fel te, földnek bírája, fizess meg a kevélyeknek! **3** A hitetlenek, Uram, meddig még, meddig örvendeznek még a hitetlenek? **4** Piszkolódnak, keményen szólnak, kérkednek mindenjában a hamisság cselekedői. **5** A te népedet Uram tapossák, és nyomorgatják a te örökségedet. **6** Az özvegyet és jövevényt megölik, az árvákat is fojtogatják. **7** És ezt mondják: Nem látja az Úr, és nem veszi észre a Jákób Istene! **8** Eszméljetek ti bolondok a nép között! És ti balgatagok, mikor térték eszeteikre? **9** A ki a fület plántálta, avagy nem hall-e? És a ki a szemet formálta, avagy nem lát-e? **10** A ki megfeddi a népeket, avagy nem fenyt-e meg? Ő, a ki az embert tudományra tanítja: **11** Az Úr tudja az embernek gondolatjait, hogy azok hiábaivalók. **12** Boldog ember az, a kit te megfeddesz Uram, és a kit megtanítasz a te törvényedre; **13** Hogy nyugalmat adj annak a veszedelem napján, míg megásták a vermet a hitetlennek! **14** Bizony nem veti el az Úr az ő népéét, és el nem hagyja az ő örökségét! **15** Mert igazságra fordul vissza az ítélet, és utána mennek minden az igazságúk. **16** Kicsoda támad fel én mellettetem a gonoszok ellen? Kicsoda áll mellém a hamisság cselekedők ellen? **17** Ha az Úr nem lett volna segítségül nékem: már-már ott lakoznék lelkem a csendességen. **18** Mikor azt mondtam: Az én lábam elíszamodott: a te kegyelmed, Uram,

megtámogatott engem. **19** Mikor megsokasodtak bennem az én aggódásaim: a te vígasztalásaid megvidámitották az én lelkemet. **20** Van-é köze te hozzád a hamisság székének, a mely nyomorúságot szerez törvény színe alatt? **21** Egybegyülekeznek az igaznak lelke ellen, és elkárhoztatják az ártatlannak vérét. **22** De kóváram lón én nékem az Úr, és az én Istenem az én oltalmannak kősziklája; **23** És visszafordítja reájok az ő álnokságukat, és az ő gonoszságukkal veszti el őket; elveszti őket az Úr, a mi Istenünk.

95 Jójjetek el, örvendezzünk az Úrnak; vígadozzunk a mi szabadításunk kősziklának! **2** Menjünk elébe hálaadással; vígadozzunk néki zengedezősekkel. **3** Mert nagy Isten az Úr, és nagy király minden istenen felül. **4** A kinek kezében vannak a földnek mélységei, és a hegyeknek magassága is az övéi. **5** A kié a tenger, és ő alkotta is azt, és a szárazföldet is az ő kezei formálták. **6** Jójjetek, hajolunk meg, borulunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt! **7** Mert ő a mi Istenünk, mi pedig az ő legelőjének népei és az ő kezének juhai vagyunk; vajha ma hallanátok az ő szavát. **8** Ne keményítsétek meg a ti szíveteket, mint Meribáhnál, mint Maszszáh napján a pusztában: **9** A hol megkísértettek engem a ti atyáitok; próbára tettek engem, jóllehet látták az én cselekedetemet. **10** Negyven esztendeig bosszankodtam e nemzetesen, és mondám: Tévelygő szívű nép ők, és nem tudják ők az én útamat! **11** A kiknek megesküdtet haragomban: Nem mennek be az én nyugalmam helyére.

96 Énekeljetek az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld! **2** Énekeljetek az Úrnak, áldjátok az ő nevét; hirdessétek napról-napra az ő szabadítását. **3** Beszeljétek a népek között az ő dicsőségét, minden nemzet között az ő csodadolgait; **4** Mert nagy az Úr és igen dicséretes, rettenetes minden isten felett. **5** Mert a nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig egeket alkottott. **6** Ékesség és fenség van előtte; tiszteść és méltóság az ő szent helyén. **7** Adjatok az Úrnak népeknak nemzetései: adjatok az Úrnak dicsőséget és tiszteśćet! **8** Adjátok az Úrnak neve dicsőséget; hozzatok ajándékot és jójjetek be az ő tornáczába! **9** Hajoljatok meg az Úr előtt szent ékességen; rettegen előtte az egész föld! **10** Mondjátok a népek között: Az Úr uralkodik; megerősítette a földet, hogy meg ne induljon; ő itéli meg a népeket igazsággal. **11** Örüljenek az egek és örvendezzen a föld; harsogjon a tenger és minden benne való! **12** Viduljon a mező és minden, a mi rajta van; örvend akkor az erdő minden fája is, **13** Az Úrnak orczája előtt, mert eljön, mert eljön, hogy megítélje e földet. Megítéli majd a világot igazsággal, és a népeket az ő hűségével.

97 Az Úr uralkodik, örüljön a föld; örvendezzenek a temérdek szigetek. **2** Felhő és homályosság van körülte; igazság és jogosság az ő székének erőssége. **3** Tűz jár előtte, és köröskörül elégeti az ő szorongatóit. **4** Megvilágosítják az ő villámai a világot; látja és megretteg a föld. **5** A hegyek, mint a viasz megolvadtak az Úr előtt, az egész földnek Ura előtt. **6** Az egek hirdetik az ő igazságát, és minden nép látja az ő dicsőségét. **7** Megszégyenülnek minden a faragott képek szolgái,

a kik bálványokkal dicsekednek; meghajolnak előtte minden az istenek. 8 Hallotta és örvendeze Sion, és örülének Júdának leányai a te ítéleteidnek Uram! 9 Mert te felséges vagy Uram az egész földön, és igen felmagasztaltattál minden isten felett! 10 A kik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszt! Megőrzi ő az ó kegyeltjeinek lelkét; a gonoszok kezéből megszabadítja őket. 11 Világosság támad fel az igazra, és az egyenesszívűkre örömk. 12 Örüljetek igazak az Úrban, és tiszteljétek az ő szentséges emlékezetét!

98 Zsoltár. Énekeljetek az Úrnak új éneket, mert csodadolgokat cselekedett; megsegítette őt az ő jobbkeze és az ő szentséges karja. 2 Tudtul adta az Úr az ő szabadítását; a népek előtt megjelentette az ő igazságát. 3 Megemlékezett az ő kegyelméről és Izráel házához való hűségéről; látták a föld határai minden a mi Istenünknek szabadítását. 4 Vígan énekelj az Úrnak te egész föld; harsanatok fel, örvendezetek és zengedezzetek! 5 Zengedezzetek az Úrnak hárfával, hárfával és hangos éneklekkel; 6 Trombitákkal és körtengéssel vágadozzatok a király, az Úr előtt! 7 Harsogjon a tenger és minden benne való, a világ és a kik lakoznak benne. 8 A folyóvizek tapsoljanak, a hegyek együttesen örvendezzenek 9 Az Úr előtt, mert eljön megítélni a földet; megítéli a világot igazsággal és a népeket méltányossággal.

99 Az Úr uralkodik, reszkessenek a népek; Kérubokon ül, remejen a föld! 2 Nagy az Úr a Sionon, és magasságos ő minden nép felett. 3 Tiszteljék a te nagy és rettentetes nevedet, – szent az! 4 És tisztelességi a királynak, aki szereti a jogosságot! Te megerősítettek az egyenességet; jogosságot és igazságot szereztél Jákóban. 5 Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az ő lábainak zsámolya elé; szent ő! 6 Mózes és Áron az ő papjaival, és Sámuvel az ő nevét segítségül hívókkal egybe, segítségül hívják vala az Urat, és meghallgatókat. 7 Felhő-oszlophan szólt vala hozzájok; megőrizték az ő bizonyágtételét és rendeletét, a melyet adott vala nékik. 8 Uram, mi Istenünk! Te meghallgattad őket, kegyelmes Isten voltál hozzájok; de bosszúálló az ő hiábavalósága miatt. 9 Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le az ő szent hegyen; mert szent az Úr, a mi Istenünk!

100 Háládó zsoltár. Vígan énekelj az Úrnak te egész föld! 2 Szolgájátok az Úrnak örvendezéssel; menjetek elője végassággal. 3 Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; ő alkotott mindenkit és nem magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhai vagyunk. 4 Menjetek be az ő kapui háládadással, tornácsaiba dicséretekkel; adjatok hálákat néki, áldjátok az ő nevét! 5 Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége!

101 Dávid zsoltára. Kegyelmet és igazságot énekelek; te néked zengek éneket, Uram! 2 Gondom van a tökéletes útra: mikor jösszel hozzám? Szívemnek tökéletessége szerint járok én az én házamban. 3 Nem vetem a szemem hiábavaló dologra; a pártoskodók cselekedetét gyűlööm: nincs köze hozzám. 4 A csalárd szív távol van én tőlem, gonoszt nem ismerek. 5 A ki titkon rágalmazza az ő felebarátját, elvesztem

azt; a nagyralátót és a kevélyszívűt, azt el nem szenvedem. 6 Szemmel tartom a föld hűségesait, hogy mellettem lakozzanak; a tökéletesség útjában járó, az szolgál engem. 7 Nem lakozik az én házamban, aki csalárdsgát mível; a ki hazugságot szól, nem állhat meg szemeim előtt. 8 Reggelenként elvesztem e földnek latrait, hogy kigyomláljak az Úrnak városából minden gonosznevűt.

102 A nyomorultnak imádsága, a mikor eleped és kiönti panaszát az Úr elé. Uram, hallgasd meg az én imádságomat, és kiáltásom jusson te hozzád! 2 Ne rejtsd el a te orczádat tőlem; mikor szorongatnak engem, hajtsd hozzá a te füledet; mikor kiáltok, hamar hallgass meg engem! 3 Mert elenyésznek az én napjaim, mint a füst, és csontaim, mint a valami tűzhely, üszköök. 4 Letaroltatott és megszáradt, mint a fű az én szívem; még kenyeres megevéséről is elfelejtkezem. 5 Nyögésemnek szavától csontom a húsomhoz ragadt. 6 Hasonló vagyok a pusztai pelikánhoz; olyanná lettem, mint a bagoly a romokon. 7 Virraszok és olyan vagyok, mint a magános madár a háztetőn. 8 minden napon gyalázna engem ellenségeim, csúfolóm esküsznek én reám. 9 Bizony a port eszem kenyér gyanánt, és italomat könyekkel vegyítem, 10 A te felindulásod és búsalásod miatt; mert felemeltél engem és földhöz vertél engem. 11 Napjaim olyanok, mint a megnyúlt árnyék; magam pedig, mint a fű, megszáradtam. 12 De te Uram örökké megmaradsz, és a te emlékezeted nemzetesgről nemzetiségre áll. 13 Te kelj fel, könyörülj a Sionon! Mert ideje, hogy könyörülj rajta, mert előtt a megszabott idő. 14 Mert kedvelik a te szolgád annak köveit, és a porát is kímélik. 15 És félik a népek az Úrnak nevét, és a földnek minden királya a te dicsőségedet; 16 Mivelhogy az Úr megépítette a Siont, megláttatta magát az ő dicsőségeiben. 17 Oda fordult a gyámtalanok imádsága felé, és azoknak imádságát meg nem últált. 18 Irattassék meg ez a következő nemzedéknek, és a teremtendő nép dicsérni fogja az Urat. 19 Mert alátekintett az ő szentségenek magaslatáról; a mennyekből a földre nézett le az Úr. 20 Hogy meghallja a fogolyak nyögését, és hogy feloldozza a halálnak fiait. 21 Hogy hirdessék a Sionon az Úrnak nevét, és az ő dicséretét Jeruzsálemben. 22 Mikor egybegyűlnek a népek mindenjában, és az országok, hogy szolgáljanak az Úrnak. 23 Magsanyargatta az én erőmet ez útban, megrövidítette napjaimat. 24 Ezt mondám: Én Istenem! Ne vígy el engem az én napjaimnak felén; a te esztendeid nemzedékek nemzedékéig tartanak. 25 Régente fundáltad a földet, s az egek is a te kezednek munkája. 26 Azok elvesznek, de te megmaradsz; mindenkor elavulnak, mint a ruha; mint az öltözötet, elváltoztatod azokat, és elváltoznak. 27 De te ugyanaz vagy, és a te esztendeid el nem fogynak. 28 A te szolgádának fiai megmaradnak, és az ő magvok erősen megáll előtted.

103 A Dávid. Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. 2 Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledezzél semmi jótéteményéről. 3 A ki megbocsátja minden bűnöt, megygyógyítja minden betegséget. 4 A ki megváltja életedet a koporsótól; kegyelemmel és írgalmassággal koronáz meg téged. 5 A ki jóval tölti be a te ékességet, és

megújul a te ifjúságod, mint a sasé. 6 Igazságot cselekszik az Úr, és ítéletet minden elnyomottal. 7 Megismertette az ő útait Mózessel; Izráel fiaival az ő cselekedeteit. 8 Könöörül és iringmas az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. 9 Nem feddődik minduntalan, és nem tartja meg haragját örökké. 10 Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nékünk a mi álnokságaink szerint. 11 Mert a milyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az őt félők iránt. 12 A milyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket. 13 A milyen könöörül az atya a fiakhoz, olyan könöörül az Úr az őt félők iránt. 14 Mert ő tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik róla, hogy por vagyunk. 15 Az embernek napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mezőnek virága. 16 Hogyha általmegy rajta a szél, nincsen többé, és az ő helye sem ismeri azt többé. 17 De az Úr kegyelme öröktől fogva való és örökkévaló az őt félőkön, és az ő igazsága a fiaknak fiain; 18 Azokon, a kik megtartják az ő szövetségét és megemlékeznek az ő parancsolatjairól, hogy azokat megcselekedjék. 19 Az Úr a mennyekbe helyhezette az ő székét és az ő uralkodása mindenre kihat. 20 Áldjátok az Urat ő angyalai, ti hatalmas erejűek, a kik teljesítik az ő rendeletét, hallgatván az ő rendeletének szavára. 21 Áldjátok az Urat minden ő serege: ő szolgái, akaratának teljesítői! 22 Áldjátok az Urat minden ő teremtményei, az ő uralkodásának minden helyén! Áldjad én lelkem az Urat!

104 Áldjad én lelkem az Urat! Uram én Istenem, nagy vagy te igen, ékességet és fenséget öltözöttel magadra! 2 A ki körülvette magát világossággal, mint egy öltözettel, és kiterjesztette az egeket, mint egy kárpitot; 3 A ki vizeken építi fel az ő palotáját, a felhőket rendeli az ő szekerévé, jár a szeleknek szárnyain; 4 A ki a szeleket teszi követéivé, a lángoló tüzet szolgáival. 5 Ő fundálta a földet az ő oszlopain, nem mozdul az meg soha örökké. 6 Vízárادattal, mint egy ruhával borítottad be azt, a hegyek felett is vizek állottak vala. 7 Egy kiáltásodtól eloszlának, és mennyörgésednek szavától szétriadának. 8 Helyek emelkedének fel és völgyek szállának alá arra a helyre, a melyet fundált nékik. 9 Határt vetettél, a melyet át nem hágnak, nem térnak vissza a földnek elborítására. 10 A ki elbocsátja a forrásokat a völgyekbe, hogy folydogáljanak a hegyek között; 11 Megitassák a mezőnek minden állatát; a vadszamarak is megoltsák szomjúságukat. 12 Mellettük lakoznak az égnek madarai, az ágak közül hangicsálnak. 13 A ki megöntözi a hegyeket az ő palotájából; a te munkáidnak gyümölcséből megelégítették a föld. 14 A ki füvet sarjaszt a barmoknak és növényeket az embereknek hasznára, hogy elededt vegyenek a földből. 15 És bort, a mely megvidámítja a halandónak szívét, fényesebbé teszi az orczát az olajnál; és kenyeret, a mely megerősít a halandónak szívét. 16 Megelégítetnek az Úrnak fái, a Libánonnak czédrusai, a melyeket plántált; 17 A melyeken madarak fészkelnek: az eszterág, a melynek a cziprusok a háza. 18 A magas hegyek a vadkecskéknek, a sziklák hörcögöknek menedéke. 19 Teremtett holdat ünnepéknak mutatására; a napot, a mely lenyugovását tudja. 20 Szerzett setétséget, hogy éjszaka legyen, a melyben széjtájának a mezőnek összes

vadai; 21 Az oroszlánkölyökök, a melyek ordítanak a prézáért, sürgetvén Istentől edelölöt. 22 Ha felkél a nap, elrejtőznek és hajlékaikban heverésznek; 23 Az ember munkájára megy ki, és az ő dolgára mind estvéig. 24 Mily számtalanok a te műveid, Uram! Mindazokat bölcsen alkottad meg, és betelt a föld a te gazdagságoddal. 25 Ez a nagy és széles tenger! Itt vannak benne a megszámlálhatatlan csúszók; apró állatok nagyokkal együtt. 26 Amott gályák járnak s czethal, a melyet azért formáltál, hogy játszadozzék benne. 27 Mindazok te réad néznek, hogy megadjad edelölüket alkalmas időben. 28 Adsz nézik és ők takarnak; megnyitod kezedet, és megtelepelnak a te jóvoltoddal. 29 Elfordítód orczádat, megháborodnak; elveszed a lelköket, kimulnak és porrá lesznek újra. 30 Kibocsátod a te lelkedet, megújulnak, és újjá teszed a földnek színét. 31 Legyen az Úrnak dicsőség örökké; örvendezzen az Úr az ő teremtményeiben; 32 A ki, ha rátekint e földre, megrendül az; megilleti a hegyeket, és füstölgönök azok. 33 Éneklek az Úrnak egész életében; zengedezelek az én Istenemnek, a míg vagyok! 34 Legyen kedves néki az én rebegésem; örvendezem én az Úrban; 35 Veszszenek el a bűnösök a földről, és a hitlenek ne legyenek többé! Áldjad én lelkem az Urat; dicsérjelek az Urat!

105 Magasztaljátok az Urat, hívjátok segítségül az ő nevét, hirdessétek a népek között az ő cselekedeteit! 2 Énekeljetek néki, zengedezzetek néki, beszéljetek el minden ő csodatétélét. 3 Dicsekedjetek az ő szent nevével; örvendezzen azoknak a szívök, a kik keresik az Urat. 4 Kivánjátok az Urat és az ő erejét; keressétek az ő orczáját szüntelen. 5 Emlékezzetek meg az ő csodáiról, a melyeket cselekedett; jeleiről és az ő szájának ítéleteiről. 6 Oh Ábrahámnak, az ő szolgájának magva; oh Jákóbnak, az ő választottának fiai! 7 Ő, az Úr a mi Istenünk, az egész földre kihat az ő ítélete. 8 Megemlékezik az ő szövetségéről mindenrőkké; az ő rendeletéről, a melyet megszabott ezer nemzetsegiglen; 9 A melyet kötött Ábrahámmal, és az ő Izsáknak tett esküvéséről. 10 És odaállatta azt Jákóbnak szabályul, Izráelnek örök szövetségül, 11 Mondván: Néked adom Kanaán földét, sors szerint való örökségetekül. 12 Mikor még csekély számmal valának, igen kevesen és mintegy zsellérek abban, 13 És egyik nemzettől a másikhoz bujdósának, egyik országból a másik néphez: 14 Nem engedé, hogy valaki nyomorgassa őket, sőt királyokat is megfenyített miattok, mondván: 15 Meg ne illessétek az én felkentemet, és az én prófétáimnak ne ártsatok! 16 Mikor éhséget idezé elő a földön; és a kenyérnek minden botját eltöré, 17 Elküldött előttük egy fériút, Jázsefet, aki rabul adatott vala el; 18 A lábait békóba szorították, ő maga vasban járt vala, 19 Mindazideig, a míg szava beteljesedett. Az Úr beszéde megpróbálta őt. 20 Elküldött a király és feloldotta őt, a népeken uralmodó, és szabaddá tette őt; 21 Ürrá tevő őt az ő házán, és uralmodóvá minden jóságán; 22 Hogy főembereit tetszése szerint kötözheteté, és véneit is bőlcsességre taníthatá. 23 És beméne Izráel Egyiptomba, s Jákób a Khám földén zssellérkedék. 24 És igen megszaporítá az ő népét, és erősebbé tevő elnyomónál. 25 Elváltoztatja azoknak szívét, hogy gyűlöljék az ő népét, és álnokul cselekedjenek az ő szolgáival. 26 Elküldte Mózest, az ő szolgáját, és Áront, a kit választott vala. 27 Elvégezék azok között az ő jeleit, és a

csodákat a Khám földén. 28 Sötétséget bocsátott és elsötétítette azt, és azok nem engedetlenkedtek az ő rendeleteinek. 29 Vizeket vérré változtatá, és megölé az ő halaikat. 30 Földjük békáktól hemzsege, még a királyuk termeiben is. 31 Szolt, és támadának legyek és szúnyogok minden ő határunkon. 32 Adott nékik eső gyanánt jégesőt, és lángoló tüzet a földjökre. 33 És elvezé szőlőjüket és fügefajokat, és széttördelel határuknak elő fáit. 34 Szolt és támadás sáska, és megszámlálhatatlan cserebogár. 35 És megemészte minden nővényt az ő földjökön, és az ő szántóföldjöknek gyümölcsét megemészte. 36 És megölé minden elsőszülött földjökön, minden erejöknek zsengéjét. 37 És kihozá őket ezüsttel és arannyal, és nemzetiségeikben nem volt beteges. 38 Örült Egyiptom, mikor kijövének, mert a tőlök való félelem megszálta őket. 39 Felhőt terjeszti ki, hogy befedezze őket, és tüzet, hogy világítson éjjel. 40 Könörgött és fürjeket hoza, és mennyei kenyérrel elégítette meg őket. 41 Megnyitotta a kősziklát és víz zúdula ki, folyókent futott a sivatagon. 42 Mert megemlékezett az ő szentséges igéretéről, a melyet tőn Ábrahámnak, az ő szolgájának. 43 Kihozá azért az ő népét örömmel, és az ő választottai vígassággal. 44 És nékik adá a pogányok földét, és öröklék a népek fáradtságos szerzeményét. 45 Azért, hogy megtartsák az ő rendeleteit, és törvényeit megőrizzék. Dicsérjétek az Urat!

106 Dicsérjétek az Urat. Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme. 2 Ki beszélhetné el az Úr nagy tetteit? és jelenthetné ki minden dicsőségeit? 3 Boldog, aki megtartja a törvényt, és igazán cselekszik minden időben. 4 Emlékezzel reám, Uram, népedhez való jóságodért; jöjj el hozzáam szabadításodal, 5 Hogy láthatassam választottaidhoz való jóvoltadat, és örvendezhessek néped örömeiben; hogy dicsekedjem a te örökségeddel! 6 Vétketünk atyáinkkal együtt; bűnösök, gonoszok valánk. 7 Atyáink nem értették meg Egyiptomban csodádat, nem emlegették meg kegyelmed nagyságát, hanem daczoskodtak a tengernél, a veres tengernél. 8 De ő megsegíté őket az ő nevéért, hogy megismertesse a maga erejét. 9 Rákiált a veres tengerre és kiszáradt, s úgy vivé őket a mélységeken, mint egy síkon. 10 És kisegíté őket a gyűlöл kezéből; kimentette őket ellenség kezéből. 11 Szorongatókat víz borította el, egy sem maradt meg belőlük. 12 És hittek az ő beszédeinek, és énekeltek az ő dicséretét. 13 Hirtelen elfeledék cselekedeteit; nem várák az ő tanácsát! 14 Epekedés epeszté őket a pusztában, és próbára tevék Istenet a sivatagon. 15 És megadá nékik, a mit kívántak; és ösztövérséget bocsáta lelkükbe. 16 És irigységre indulának Mózes ellen a táborban, az Úr szentje, Áron ellen. 17 Megnyilt a föld és elnyelé Dátánt, és beborítá Abirám seregét. 18 És tűz gyulladt fel azok seregében, láng éget el a gonoszokat. 19 Borjút csináltak a Hóreb alatt, és hajlongtak az öntött bálvány előtt. 20 Felcséréltek az ő dicsőségeket: ökörnek képével, a mely füvet eszik. 21 Elfedekezének Istenről, szabadítójokról, aki nagy dolgokat művelt Egyiptomban, 22 Csodákat a Khám országában, félelmetes dolgokat a veres tenger mellett. 23 Gondolta, hogy kipusztítja őket; de Mózes, az ő választottja, elébe állott a résre, hogy elfordítsa haragját,

hogy el ne veszítse őket. 24 És becsméreltek a kívánatos földet, nem hittek az ő igéretének. 25 És morgolódtak sátiraikban, és nem hallgattak az Úr szavára. 26 De ő felelemel kezét reájok, hogy lesújtsa őket a pusztában; 27 S hogy a pogányok közé dobja magyaikat, és szétszórja őket a tartományokban. 28 Majd hozzácsapódtak a Baál-Peorhoz, és ették a holtak áldozatait. 29 És felingerelték cselekedeteikkel, és zúdult reájok a csapás. 30 Ekkor felállott Fineás és ítélt; és a csapásnak vége lőn. 31 És igazságul tulajdonították néki firól-fira mindörökké. 32 Megharagíták a Meribáh vizeinél is, és baja támadt Mózesnek miattok, 33 Mert megkeseríté az ő szívét, és gondatlanul szólt ajkaival. 34 Nem irtották ki a népeket sem, a mint utasította őket az Úr. 35 Sőt összeegyedtek a pogányokkal, és eltanulták cselekedeteiket. 36 És tisztelték azoknak bálványait, és tőrré levének azok reájok. 37 És felaldozák fiaikat és leányaikat az ördögöknek, 38 És ártatlan vért ontának: fiaiak és leányaik vérét, a kiket Kanaán bálványainak áldoztak, és megferőzteték a föld öldökléssel. 39 És tisztálatonká lőnek cselekedeteikben, és paráznaikká tetteikben. 40 De felgyúlt az Úr haragja népe ellen, és megúltála az ő örökségét. 41 És odaadá őket pogányok kezébe, és gyűlöлőik uralkodtak rajtuk. 42 És sanyargatták őket ellenségeik, és görnyedtek azoknak hatalma alatt! 43 Számtalanstor megmentette őket, de ők felháboríták szándékaikkal, és mélyebben merültek bűneikbe. 44 De reájok tekintett a nyomorúság napján, mikor meghallgatá rimánkodásukat; 45 És megemlékezett velük kötött szövetségéről, és nagy kegyelmessége szerint megengeszteleződék. 46 És könyörüléteségre indítá irántok mindazokat, aki őket fogva elvívék. 47 Segíts meg minket, Urunk Istenünk, és gyűjts össze minket a pogányok közül, hogy dicsőítsük a te szent nevedet, és dicsekedjünk a te dicséreteddrel. 48 Áldott legyen az Úr, Izráel Istene örökkön örökké, és minden nép mondja: Ámen. Dicsérjétek az Urat.

107 Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ő kegyelme. 2 Ezt mondják az Úrnak megváltottai, a kiket megváltott a szorongatónak kezéből; 3 És a kiket összegyűjtött a különböző földekről: napkelet és napnyugat felől, északról és a tenger felől. 4 Budostak a pusztában, a sivatagban; lakó-város felé utat nem találtak vala. 5 Éhesek és szomjasok valának; lelkük is elepedt bennők. 6 De az Úrhoz kiáltanák szorultságukban: sanyarúságukból megmenté őket. 7 És vezeté őket egyenes útra, hogy lakó-városhoz juthassanak. 8 Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaláért, 9 Hogy megelégíté a szomjúhozó lelkei, és az éhező lelkei betölté jóval! 10 A kik setétségen és a halálnak árnyékában ülnek, megköözöttetvén nyomorúsággal és vassal; 11 Mert ellensegüliket és Isten beszédének, és a Felségesnek tanácsát megúlták; 12 Azért megálláza az ő szívöket nyomorúsággal: elestek és nem volt segítségük. 13 De az Úrhoz kiáltanák szorultságukban, sanyarúságukból kiszabadítá őket. 14 Kihozá őket a setétségből és a halálnak árnyékából, köteleket pedig elszaggatá. 15 Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaláért, 16 Hogy összetöré az ércz-kapukat, és a vas-

zárakat letörde! 17 A balgatagok az ő gonoszságuknak útjáért, és az ő hamisságukért nyomorgattattak. 18 minden étket útálva az ő lelkök, és a halál kapujához közelgetének. 19 De az Úrhoz kiáltának szorultságukban: sanyarúságukból kiszabadította őket. 20 Kibocsát az ő szavát és meggyógyítja őket, és kimente őket az ő vermeikből. 21 Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért, 22 És áldozzanak hálaadásnak áldozataival, és hirdessék az ő cselekedeteit örvendezéssel! 23 A kik hajójon tengerre szállnak, és a nagy vizeken kalmárodnak, 24 Azok láttaik az Úrnak dolgait, és az ő csodáit a mélységen. 25 Szólott ugyanis és szélvészt támasztja, a mely felduzzasztja a habokat. 26 Az égig emelkedének, a fenékgel sűlyedének; lelkök elolvada az inségben. 27 Szédülének és tántorgának, mint a részeg, és minden bölcsességüknek esze vész vala. 28 De az Úrhoz kiáltanak az ő szorultságukban, és sanyarúságukból kivezetnék őket. 29 Megállítja a szélvészt, hogy csillapodjék, és megcsendesedek a habok. 30 És örölkének, hogy lecilliapodtak vala, és vezérelték az ő kívánságuknak partijára. 31 Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért! 32 És magasztalják fel őt a népnek gyülekezetében, és dicsérjék őt a vének ülésében! 33 Folyóvizeket tett vala pusztává, és vízforrásokat szárazzá; 34 Gyümölcstermő földet meddő földdé, a rajta lakó népnek gonoszsága miatt. 35 Pusztaságot tett vala álló tavakká, és kiaszott földet vízforrásokká. 36 És telepített oda éhezőket, hogy lakó-városokat építsekn. 37 És mezőket vetének be és szőlőket plántálának, hogy hasznos gyümölcsöt szerezzenek. 38 És megáldá őket és igen megszaporodának, és barmaikat sem kevesbitte meg. 39 De megkevesedtek és meggörnyedtek vala ínség, nyomorúság és keserűség miatt. 40 Gyalázatot zúdított a fejedelmekre, és bujdostatta őket út nélkül való kietlenben. 41 De felemelé a nyomorultat az ínségből, és hasonlóvá tette a nemzetiségeket a juhnyájhoz. 42 Látják az igazak és örvendeznek, és minden gonoszság megtartóztatja az ő száját. 43 A bölcs, az eszébe veszi ezeket, és meggondolják az Úrnak kegyelmességeit!

108 Ének. Dávid zsoltára. Kész az én szívem, oh Isten, hadd énekeljek és zengedezzék; az én dicsőségem is kész. 2 Serken fel te lant és harfa, hadd keltsem fel a hajnalt! 3 Hálát adok néked a népek között Uram, és zengedezek néked a nemzetek között! 4 Mert nagy, egek felett való a te kegyelmed, és a felhőkig ér a te hűséges voltod! 5 Magasztaltassá fel, oh Isten, az egek felett, és dicsőséged legyen az egész földön! 6 Hogy megszabaduljanak a te szeretteid, segíts a te jobb kezdeddel és hallgass meg engem! 7 Az ő szentélyében szólott az Isten: Örvendezek, hogy eloszthatom Síkhemet, és felférhetem Sukkothnak völgyét. 8 Enyém Gileád, enyém Manassé; Efraim az én fejemnek védelme, Júda az én törvényrendelőm. 9 Moáb az én mosdómedencém, Edomra az én sarumát vetem, Filistea felett kaczagok. 10 Kicsoda visz el engem a kerített városba? kicsoda vezérel engem Edomig? 11 Nem te vagy-é, oh Isten, a ki megvetettél minket, hogy ki ne menj, oh Isten, a mi seregeinkkel? 12 Adj szabadulást nékünk az ellenségtől,

mert hiábavaló az emberi segítség! 13 Istennel hatalmasan cselekszünk, és ő megtapodja ellenségeinket.

109 Az éneklőmesternek, Dávid; zsoltár. Én dicséremetnek Istene, ne hallgass! 2 Mert a gonosznak szája és az álnokságnak szája felnült ellenem, hazug nyelvel beszélnek én velem. 3 És körülvesznek engem gyűlölséges beszédekkel, és ostromolnak engem ok nélkül. 4 Szeretetemért ellenkeznek velem, én pedig imádkozom. 5 Roszsal fizetnek nékem a jóért, és gyűlölséggel az én szeretetemért. 6 Állíts fölire gonoszt, és vadló álljon az ő jobb keze felől. 7 Mikor törvénykezik, mint gonosz jöjjön ki; még az imádsága is bűnné legyen. 8 Életének napjai kevesek legyenek, és a hivatalát más foglalja el. 9 Fiai legyenek árvákká, a felesége pedig özvegygyé. 10 És bujdossanak az ő fiai és kolduljanak, és elpusztult helyiktől távol keresssenek eledeit. 11 Foglalja le minden jószágát az uzorás, és idegenek ragadozzák el szerzeményét. 12 Ne legyen néki, a ki kegyelmet mutasson iránta, és ne legyen, a ki könyörüljön az ő árváin! 13 Veszszen ki az ő maradéka; a második nemzedékben töröltessék el a nevök! 14 Atyáinak álnoksága emlékezetben legyen az Úr előtt, és anyjának bűne el ne töröltessék! 15 mindenkor az Úr előtt legyenek, és emlékezetük is veszszen ki e földről. 16 A miatt, hogy nem gondolt arra, hogy kegyelmet gyakoroljon és üldözte a szegény és nyomorult embert, és a megkeseredett szívűt, hogy megölje. 17 Mivelhogy szerette az átkot, azért érte el őt; és mivel nem volt kedve az áldáshoz, azért távozik az el ő tőle. 18 Úgy öltözte fel az átkot, mint a ruháját, azért ment beléje, mint a víz, és az ő csontjaiba, mint az olaj. 19 Legyen az néki palástul, a melybe beburkolódzik, és övül, a melylyel mindenkor övezze magát. 20 Ez legyen jutalmok az Úrtól az én vadlóíomnak, és a kik rosszat beszélnek az én lelkemre. 21 De te, én Uram, Istenem, bánj velem a te nevedért; mivelhogy jó a te kegyelmed, szabadítás meg engem! 22 Mert szegény és nyomorult vagyok én, még a szívem is megsebesítettem én bennem. 23 Úgy hanyatlom el, mint az ámyék az ő megnyúlásakor; ide s tova hánymattatom, mint a sáska. 24 Térdeim tántorognak az éhségtől, és testem megfogyatkozott a kövérsegűtől. 25 Sőt gyalázatossá lettem előtök; ha látnak engem, fejöket csóválják. 26 Segíts meg engem, Uram Isten; szabadítás meg engem a te kegyelmed szerint! 27 Hadd tudják meg, hogy a te kezed munkája ez, hogy te cselekedted ezt, Uram! 28 Átkozzanak ők, de te áldj meg! Feltámadnak, de szégyenüljenek meg és örvendezzen a te szolgád. 29 Öltözzenek az én vadlóim gyalázatba, és burkolózzanak szégyenökbe, mint egy köpenybe! 30 Hálát adok az Úrnak felettesből az én számmal, és dicsérem őt a sokaság közepettel! 31 Mert jobb keze felől áll a szegénynek, hogy megszabaditsa azoktól, a kik elítélik annak lelkét.

110 Dávid; zsoltár. Monda az Úr az én uramnak: Ülj az én jobbomon, a míg ellenségeidet zsámolyul vetem a te lábaid alá. 2 A te hatalmad pálczáját kinyújtja az Úr Sionból, mondva: Uralkodjál ellenségeid között! 3 A te néped készsgéggel siet a te sereggylétről napján, szentséges öltözeteiben; Hajnalpár méhéből leszen ifjaidnak harmatja. 4 Megeküdt az Úr és meg nem másítja: Pap vagy te örökké Melkhisedek rendje

szerint. 5 Az Úr a te jobbold felől; megrontja az ő haragua napján a királyokat; 6 ítéletet tart a nemzetek között; telve lesz holttestekkel; összezúz messze földön minden fót. 7 Az út mellett való patakban iszik; ezért emeli fel az ő fejét.

111 Dicsérjétek az Urat. Dicsérem az Urat teljes szívből: 1 az igazak környezetében és a gyülekezetben. 2 Nagyok az Úrnak cselekedetei; kivánatosak mindenazonknak, a kik gyönyörködnek azokban. 3 Dicsőség és méltóság az ő cselekedete, és igazsága megmarad mindvégig. 4 Emlékezetet szerzett az ő csudálatos dolgainak; kegyelmes és irlamas az Úr. 5 Eledelt ad az őt félőknek; megemlékezik az ő szövetségéről örökkel. 6 Cselekedeteinek erejét tudtul adta az ő népének, nézik adván a pogányok örökségét. 7 Kezeinek cselekedetei hűség és igazság; minden ő végzése tökéletes. 8 Megingathatlannak örökkel és mindvégig; hívségből és egyenességből származottak. 9 Válságot küldött az ő népének, elrendelte szövetségét örökre; szent és rettenetes az ő neve. 10 A bölcsesség kezdete az Úrnak félalma; jó belátása van mindenkinél, aki ezt gyakorolja; annak dicsérete megmarad mindvégig.

112 Dicsérjétek az Urat. Boldog az ember, aki fél az Urat, és az ő parancsolataiban igen gyönyörködik. 2 Hős lesz annak magva a földön; a hívek nemzedéke megáldatik. 3 Gazdagság és bőség lesz annak házában, s igazsága mindvégig megmarad. 4 Az igazakra világosság fénylik a sötéten: attól a ki irlamas, kegyelmes és igaz. 5 Jó annak az embernek, aki könyörül és kölcson ad; dolgait pedig igazán végezi. 6 Mivelhogy soha sem ingadoz: örök emlékezetben lesz az igaz. 7 Semmi rossz hírtől nem fél; szíve erős, az Úrban bizakodó. 8 Rendületlen az ő szíve; nem fél, mígnen ellenségeire lenéz. 9 Osztogat, adakozik a szegényeknek; igazsága megmarad mindvégig; az ő szarva felemelték dicsőséggel. 10 Látja ezt a gonosz és dühhög; fogait csikorgatja és eleped; a gonoszok kívánsága semmivé lesz.

113 Dicsérjétek az Urat. Dicsérjétek az Úrnak szolgái! dicsérjétek az Úrnak nevét, 2 Áldott legyen az Úr neve mostantól fogva és örökkel! 3 Napkelettől fogva napnyugotig dicsértessék az Úr neve! 4 Felmagasztaltatott az Úr minden pogány nép felett; dicsősége túl van az egéken. 5 Kicsoda hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhez, a ki a magasságban lakozik? 6 A ki magát megalázva, tekint szét mennyen és földön; 7 A ki felemeli az alacsonyt a porból, és a szűkölködőt kivonszsa a sáróból, 8 Hogy odaüttesse őket a föemberek közé, az ő népének föemberei közé; 9 A ki beülteti a meddőt a házba, mint magzatoknak anyját, nagy örömré. Dicsérjétek az Urat!

114 Mikor Izráel népe kijöve Egyiptomból, Jákóbnak házánépe az idegen nép közül: 2 Júda lón az ő szentséges népe és Izráel az ő királysága. 3 A tenger láta őt és elfutamodék; a Jordán hátrafordula. 4 A hegyek szöknek vala, mint a kosok, s a halmok, mint a juhoknak bárányai. 5 Mi a bajod, te tenger, hogy megfutamodál, és te Jordán, hogy hátrafordulál? 6 Hegyek, hogy szöktök vala, mint a kosok? Ti halmok, mint a juhoknak bárányai? 7 Indulj meg te föld az Úr

orczája előtt, a Jákób Istene előtt, 8 A ki átváltoztatja a kősziklát álló tóvá, és a szertet vizek forrásává.

115 Nem nékünk Uram, nem nékünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget, a te kegyelmedért és hívségedért! 2 Miért mondanák a pogányok: Hol van hát az ő Istenök? 3 Pedig a mi Istenünk az égben van, és a mit akar, azt mind megcselekszi. 4 Azoknak bálványa ezüst és arany, emberi kezek munkája. 5 Szájok van, de nem szólanak; szemeik vannak, de nem látnak; 6 Füleik vannak, de nem hallanak; orruk van, de nem szagolnak; 7 Kezeik vannak, de nem tapintanak, lábaik vannak, de nem járnak, nem szólanak az ő torkukkal. 8 Hasonlók legyenek azokhoz készítőik, és mindenek, a kik bíznak bennök! 9 Izráel! te az Úrban bízzál; az ilyenek segítsége és paizsa ő. 10 Áronnak háza! az Úrban bízzál; az ilyenek segítsége és paizsa ő. 11 A kik félitek az Urat, az Úrban bízzatok; az ilyenek segítsége és paizsa ő. 12 Az Úr megemlékezik mi rólunk és megáld minket; megáldja Izráel házát, megáldja Áronnak házát. 13 Megáldja azokat, a kik félik az Urat, a kicsinyeket és a nagyokat. 14 Szaporítson titeket az Úr, titeket és a ti fiaitokat. 15 Áldottai vagytok ti az Úrnak, aki teremtette a mennyet és a földet. 16 Az egek az Úrnak egei, de a földet az ember fiainak adta. 17 Nem a meghaltak dicsérík az Urat, sem nem azok, a kik alászállanak a csendességbé. 18 De mi áldjuk az Urat mostantól fogva mindörökkel. Dicsérjétek az Urat!

116 Szeretem az Urat, mert meghallgatja esedezőseim szavát. 2 Mert az ő fulét felén fordítja, azért segítségül hívom őt egész életemben. 3 Körülvettek engem a halál kötelei, és a pokol szorongattatásai támadtak meg engem; nyomorúságba és ínségebe jutottam. (Sheol h7585) 4 És az Úrnak nevét segítségül hívám: Kérlek Uram, szabadítsd meg az én lelkemet! 5 Az Úr kegyelmes és igaz, és a mi Istenünk irlamas. 6 Az Úr megőrzi az alázatosokat; én ügyefogyott voltam és megszabadított engem. 7 Térj meg én lelkem a te nyugodalmadba, mert az Úr jól tett teveled. 8 Minthogy megszabadítottad lelkemet a haláltól, szemeimet a kónyhullatástól és lábamat az eséstől: 9 Az Úr orczája előtt fogok járni az őlknek földén. 10 Hittem, azért szóltam; noha igen megalázta valék. 11 Csüggdedézésben ezt mondtam én: minden ember hazug. 12 Mivel fizessek az Úrnak minden hozzával jó téteményéért? 13 A szabadulásért való poharat felemelem, és az Úrnak nevét hívom segítségül. 14 Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt. 15 Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála. 16 Uram! én bizonyára a te szolgád vagyok; szolgád vagyok én, a te szolgáló leányodnak fia, te oldoztad ki az én köteleimet. 17 Néked áldozom hálaadásnak áldozatával, és az Úr nevét hívom segítségül. 18 Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt, 19 Az Úr házának tornácaiban, te benned, oh Jeruzsálem! Dicsérjétek az Urat!

117 Dicsérjétek az Urat mind, ti pogányok; magasztalják őt minden népek! 2 Mert nagy az ő kegyelmessége mi hozzánk, és az Úrnak igazsága megmarad örökkel. Dicsérjétek az Urat!

118 Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az ō kegyelme! 2 Mondja hát Izráel, hogy örökkévaló az ō kegyelme! 3 Mondja hát az Áron háza, hogy örökkévaló az ō kegyelme! 4 Mondják hát, a kik félik az Urat, hogy örökkévaló az ō kegyelme! 5 Szükségben segítségül hívám az Urat, meghallgatott és tágas térré tett engem az Úr. 6 Velem van az Úr, nem felek; mit árthat nékem ember? 7 Velem van az Úr az én segítőim között, és nézni fogok az én gyűlölőimre. 8 Jobb az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni. 9 Jobb az Úrban bízni, mint főemberekben reménykedni. 10 Körülvettek engem minden a pogányok, de az Úr nevében elvesztém őket. 11 Körülvettek, bizony körülvettek engem, de az Úr nevében elvesztém őket. 12 Körülvettek engem, mint méhek; eloltattak, mint tövis-tűz, mert az Úr nevében elvesztém őket. 13 Igen tasztítottál engem, hogy elessem; de az Úr megsegített engem. 14 Erősségem és énekiem az Úr, és ō lőn nékem szabadulásul. 15 Vígasságnak és szabadulásnak szava van az igazak sátorában: Az Úrnak jobbkeze hatalmasan cselekedett! 16 Az Úrnak jobbkeze felmagasztaltott; az Úrnak jobbkeze hatalmasan cselekedett! 17 Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úrnak cselekedeteit! 18 Keményen megostorozott engem az Úr; de nem adott át engem a halálnak. 19 Nyissátok meg nékem az igazságnak kapuit, hogy bemenjek azokon és dicsérjém az Urat! 20 Ez az Úrnak kapuja; igazak mennek be azon. 21 Magasztallak téged, hogy meghallgattál, és szabadításomul lettél! 22 A kő a melyet az építők megvetettek, szegedeitől lett! 23 Az Úrtól lett ez, csodálatos ez a mi szemeink előtt! 24 Ez a nap az, a melyet az Úr rendelt; örvendezünk és vígadjunk ezen! 25 Oh Uram, segíts most; oh Uram, adj most jó előmenetét! 26 Áldott, aki jó az Úrnak nevében; áldunk titeket, a kik az Úr házából valók vagytok! 27 Isten az Úr és ō világosított meg minket. Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvához. 28 Istenem vagy te, azért hálát adok néked! Én Istenem, magasztallak téged. 29 Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ō kegyelme!

119 Boldogok, a kiknek útjuk fedhetetlen, a kik az Úr törvényében járnak. 2 Boldogok, a kik megőrizik az ō bizonyásait, és teljes szívből keresik őt. 3 És nem cselekesznek hamisságot; az ō útaiiban járnak. 4 Te parancsoltad Uram, hogy határozataidat jól megőrzük. 5 Vajha igazgattatnának az én útaim a te rendeléseid megőrzésére! 6 Akkor nem szégyenülnek meg, ha figyelnék minden parancsolatodra! 7 Hálát adok néked tiszta szívből, hogy megtanítottál engem a te igazságod ítéleteire. 8 A te rendeléseidet megörzöm; soha ne hagy el engem! 9 Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ō útát, ha nem a te beszédednek megtartása által? 10 Teljes szívből kerestelek téged: ne engedj eltévedeznem a te parancsolataidtól! 11 Szívembe rejtem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened. 12 Áldott vagy te, Uram! Tanítás meg engem a te rendeléseidre. 13 Ajkaimmal hirdetem a te szádnak minden ítéletét. 14 Inkább gyönyörködök a te bizonyásaidnak útjában, mint minden gazdagságban. 15 A te határozataidról gondolkodom, és a te ősvényeidre nézek. 16 Gyönyörködök a te rendeléseidben; a te beszédedről nem feledkezem el. 17 Tégy jól

a te szolgáddal, hogy éljek és megtartsam a te beszédetet. 18 Nyisd meg az én szemeimet, hogy szemléljem a te törvényednek csodálatos voltát. 19 Jövevény vagyok a földön, ne rejtsd el tőlem a te parancsolataidat. 20 Elfogyatkozik az én lelkem, a te ítéleteid után való szüntelen vágyódás miatt. 21 Megdorgálod a kevéléket; átkozottak, a kik elhajolnak parancsolataidtól. 22 Fordíts el rólam a szidalmat és gyalázatot, mert megőriztem a te bizonyásaidat! 23 Még ha fejedelmek összeülnek, ellenem beszélnek is; a te szolgád a te rendeléseidről gondolkodik. 24 A te bizonyáságaid én gyönyörűségem, és én tanácsadóm. 25 Lelkem a porhoz tapad; eleveníts meg engem a te igéreted szerint. 26 Útaimat elbeszéltem előtted és te meghallgattál engem; taníts meg a te rendeléseidre! 27 Add értenem a te határozataidnak útát, hogy gondolkodjam a te csodálatos dolgaidról! 28 Sír a lelkem a keserűség miatt; vigaszalj meg a te igéd szerint! 29 A hamisságnak útját távoztasd el tőlem, és a te törvényeddel ajándékozz meg engem! 30 Az igazság útját választottam; a te ítéleteid forognak előttem. 31 Ragaszkodom a te bizonyásaidhoz; Uram, ne hagyj megszégyenülni! 32 A te parancsolataidnak útján járok, ha megvigaszalod az én szímet! 33 Taníts meg Uram a te rendeléseidnek útjára, hogy megőrizzem azt mindenig. 34 Oktass, hogy megőrizzem a te törvényedet, és megtartsam azt teljes szívemből. 35 Vezérelj a te parancsolataidnak útján, mert gyönyörködök abban. 36 Hajtsd szívet a te bizonyásaidhoz, és ne a telhetetlenségre. 37 Fordíts el az én szemeimet, hogy ne lássanak hiábavalóságot; a te útadon élless engemet. 38 Teljesítsd igéretedet a te szolgádnak, aki fél téged. 39 Fordítsd el tőlem a gyalázatot, a mitől felek; hiszen jók a te ítéleteid. 40 Ímé, kivánkozom a te határozataid után; élless engem a te igazságod által. 41 És szálljon reám, Uram, a te kegyelmed, a te szabadításod, a mint megigérted. 42 Hogy megfelelhessek az engem gyalázónak, hiszen bizodalmaim van a te igédben! 43 És az igazságnak beszédeit se vedd el soha az én számtól, mert várom a te ítéleteidet! 44 És megtartom a te törvényedet mindenkor és mindenrőlké. 45 És tágas téren járok, mert a te határozataidat keresem. 46 És a királyok előtt szólok a te bizonyásaidról, és nem szégyenülök meg. 47 És gyönyörködök a te parancsolataidban, a melyeket szeretek. 48 És felemelem kezemet a te parancsolataidra, a melyeket szeretek, és gondolkodom a te rendeléseidről. 49 Emlékezzél meg a te szolgádnak adott igédről, a melyhez nékem reményiséget adtál! 50 Ez vigasztálásom nyomorúságomban, mert a te beszéded megelevenít engem. 51 A kevélyek szerfelett gúnyoltak engem; nem hajlottam el a te törvényedtől. 52 Megemlékezem a te öröktől fogva való ítéleteidről Uram, és vigasztálodom. 53 Harag vett rajtam erőt az istentelenek miatt, a kik elhagyták a te törvényedet. 54 Ének volt rám nézve minden parancsolatod bujdósomnak hajlékában. 55 Uram! a te nevedről emlékezem éjjel, és megtartom a te törvényedet. 56 Ez jutott nékem, hogy a te határozataidat megőriztem. 57 Azt mondám Uram, hogy az én részem a te beszédeidnek megtartása. 58 Teljes szívből könyörgök a te színed előtt: könyörül rajtam a te igéreted szerint! 59 Meggondoltam az én útaimat, és lábaimat a te bizonyásaidhoz fordítom. 60 Sietek és nem mulasztom el, hogy

megtartsam a te parancsolataidat. **61** Az istentelenek kötelei körülkerítettek engem; de a te törvényedről el nem feledkezem. **62** Éjfélkor felkelek, hogy hálát adjak néked, igazságod ítéleteiért. **63** Társok vagyok mindenazonknak, a kik férnek téged, és a kik határozataidat megtartják. **64** A te kegyelmeddel, oh Uram, teljes e föld: taníts meg engem rendeléseidre! **65** Jót cselekedtél a te szolgáddal, Uram, a te igéd szerint. **66** Az okosságnak és tudománynak drága voltára taníts meg engem, mert hiszek a te parancsolataidnak. **67** Minekelőtte megalázta, tévelyegtem vala; most pedig vigyázok a te szódra. **68** Jó vagy te és jóltevő, taníts meg engem a te rendeléseidre. **69** A kevélyek hazugságot költöttek reám, de én teljes szívből megtartom a te parancsolataidat. **70** Körvér az ő szívök, mint a háj; de én a te törvényedben gyönyörködöm. **71** Jó nékem, hogy megalázta, azért, hogy megtanuljam a te rendeléseidet. **72** A te szádnak törvénye jobb nékem, mint sok ezer arany és ezüst. **73** A te kezeid teremtettek és erősítettek meg engem; oktass, hogy megtanuljam parancsolataidat. **74** A kik téged férnek, látnak engem és örvendeznek, mivel a te igédben van az én reménységem. **75** Tudom Uram, hogy a te ítéleteid igazak, és igazságosan aláztál meg engem. **76** Legyen velem a te kegyelmed, hogy megvígaszalódjam a te szolgádnak tett igéreted szerint. **77** Szálljon reám a te irgalmasságod, hogy éljek, mert a te törvényedben gyönyörködöm. **78** Szégyenüljenek meg a kevélyek, a kik csalárdul elnyomtak engem, holott én a te határozataidról gondolkodom. **79** Forduljanak hozzám, a kik téged férnek, és ismerik a te bizonyásaidat! **80** Legyen az én szívem feddhetetlen a te rendeléseidben, hogy meg ne szégyenüljek. **81** Elfogyatkozik az én lelkem a te szabadításod kívánása miatt; a te igédben van az én reménységem. **82** A te beszéded kivánása miatt elfogyatkoznak az én szemeim, mondván: mikor vágasztaisz meg engem? **83** Noha olyanná lettem, mint a füstön levő tömlő; a te rendeléseidről el nem feledkezem. **84** Mennyi a te szolgádnak napja, és mikor tartasz ítéletet az én üldözőim felett? **85** Vermet ástak nékem a kevélyek, a kik nem a te törvényed szerint élnek. **86** minden parancsolatot igaz; csalárdul üldöznek engem; segíts meg engem! **87** Csaknem semmivé tettek engem e földön, de én nem hagytam el a te határozataidat. **88** A te kegyelmed szerint eleveníts meg engem, hogy megőrizhessem a te szádnak bizonyásait. **89** Uram! örökké megmarad a te igéd a mennyben. **90** Nemzedékől nemzedékre van a te igazságod, te erősítettek meg a földet és áll az. **91** A te ítéleteid szerint áll minden ma is; mert minden, a mi van, te néked szolgál. **92** Ha nem a te törvényed lett volna az én gyönyörűségem, akkor elvesztem volna az én nyomorúságomban. **93** Soha sem feledkezem el a te határozataidról, mert azok által elevenítettél meg engem. **94** Tied vagyok, tarts meg engem, mert a te határozataidat keresem. **95** Vártak rám a gonoszok, hogy elveszzenek, de én a te bizonyásádra figyelek. **96** Látom, minden tökéletes dolognak vége van, de a te parancsolatodnak nincs határa. **97** Mely igen szeretem a te törvényedet, egész napestig arról gondolkodom! **98** Az én ellenségeimnél bölcsébbé teszel engem a te parancsolataiddal, mert mindenkor velem vannak azok. **99** minden tanítómánál értelmesebb lettem, mert a te

bizonyásaid az én gondolataim. **100** Előrelátóbb vagyok, mint az öreg emberek, mert vigyázok a te határozataidra. **101** minden gonosz ösvénytől visszatartóztattam lábaimat, hogy megtartsam a te beszédedet. **102** Nem távoztam el a te ítéleteidről, mert te oktattál engem. **103** Mily édes az én ínyemnek a te beszéded; méznél édesbb az az én számnak! **104** A te határozataidból leszek értelmes, gyűlööm azért a hamisságnak minden ösvényét. **105** Az én lábamnak szövéténe a te igéd, és ösvényemnek világossága. **106** Megesküdtem és megállom, hogy megtartom a te igazságodnak ítéleteit. **107** Felette nagy nyomorúságban vagyok; Uram, eleveníts meg a te igéd szerint. **108** Szájamnak önkéntes áldozatai legyenek kedvesek előtted Uram! és taníts meg a te ítéleteidre. **109** Lelekem mindig veszedelemben van, mindenáltal a te törvényedről el nem feledkezem. **110** Tört vetettek ellenem az istentelenek, de a te határozataidról el nem tévelyedtem. **111** A te bizonyásaid az én örökségem mindenha, mert szívemnek örömei azok. **112** Az én szívem hajlik a te rendeléseid teljesítésére mindenha és mindenig. **113** Az állhatatlankat gyűlööm, de a te törvényedet szeretem. **114** Menedékek és paizsom vagy te; igédben van az én reménységem. **115** Távozzatok tőlem gonoszok, hogy megőrizzem az én Istenemnek parancsolatait. **116** Támogass engem a te beszéded szerint, hogy éljek, és ne engedd, hogy megszegyenüljek reménységbemen. **117** Segélj, hogy megmaradjak, és gyönyörködjem a te rendeléseidben szüntelen. **118** Megtapodod mindenokat, a kik rendeléseidről elhajolnak, mert az ő álnokságuk hazugság. **119** Mint salakot mind elveted e földnek istenteleneit, azért szeretem a te bizonyásaidat. **120** Borzad testem a tőled való félelem miatt, és félek a te ítéleteidről. **121** Méltányosságot és igazságot cselekedtem; ne adj át nyomorgatóimnak! **122** Légy kezes a te szolgádért az ő javára, hogy a kevélyek el ne nyomjanak engem. **123** Szemeim epekednek a te szabadításod és a te igazságod beszéde után. **124** Cselekedjél a te szolgáddal a te kegyelmességed szerint, és a te rendeléseidre taníts meg engem! **125** Szolgád vagyok, oktass, hogy megismerjem a te bizonyásaidat! **126** Ideje, hogy az Úr cselekedjék; megrontották a te törvényedet. **127** Inkább szeretem azért a te parancsolataidat, mint az aranyat, mint a legtisztább aranyat. **128** Igaznak tartom azért minden határozatodat, és a hamisságnak minden ösvényét gyűlööm. **129** Csodálatosak a te bizonyásaid, azért az én lelkem megőri azokat. **130** A te beszéded megnylatkozása világosságot ad, és oktatja az együgyűeket. **131** Szájamát feltáton és lihegek, mert kivánom a te parancsolataidat. **132** Tekints reám és könyörül rajtam, a miképen szoktál a te nevednek kedvelőin. **133** Vézereid útamat a te igéd szerint, és ne engedd, hogy valami hamisság uralkodjék rajtam! **134** Oltalmazz meg az emberek erőszakosságától, hogy megőrizzem a te határozataidat! **135** A te orczádat világosítsd meg a te szolgádon, és taníts meg a te rendeléseidre! **136** Víznek folyásai erednek az én szemeimből azok miatt, a kik nem tartják meg a te törvényedet. **137** Igaz vagy Uram, és a te ítéleted igazságos. **138** A te bizonyásádat igazságban és hűségen jelentettek meg, és mindenek felett való egyenességen. **139** Bugzóságom megemész engem, mert elfeledkeztek a te beszéderől az

én ellenségeim. 140 Felelhetőbb tiszta a te beszéded, és a te szolgád szereti azt. 141 Kicsiny vagyok én és megvetett, de a te határozataidról el nem feledekezem. 142 A te igazságod igazság örökké, és a te törvényed igaz. 143 Nyomorúság és keserűség ért engem, de a te parancsolataid gyönyörűségeim nékem. 144 A te bizonyásaidnak igazsága örökkévaló; oktass, hogy éljek! 145 Teljes szívomból kiáltok hozzád, hallgass meg, Uram! megtartom a te rendeléseidet. 146 Segítségül hívlek: tart meg engem, és megőrzöm a te bizonyáságaidat. 147 Hajnal előtt felkelek, kiáltok hozzád; a te beszédedben van reménységem. 148 Szemeim megelőzik az éjjeli őrséget, hogy a te beszédedről gondolkodjam. 149 Hallgasd meg az én szómat a te kegyelmességed szerint, Uram! Eleveníts meg a te jóvoltad szerint! 150 Közelgetnek hozzáam az én gonosz háborgatóim, a kik a te törvényedtől messze távoztak. 151 Közel vagy te, Uram! és minden te parancsolatod igazság. 152 Régtől fogva tudom a te bizonyáságaid felől, hogy azokat örökké állandókká tettek. 153 Lásd meg az én nyomorúságomat és szabadít meg engem; mert a te törvényedről nem felejtkezem el! 154 Te perelj pereben és ments meg; a te beszéded szerint eleveníts meg engem! 155 Távol van a gonoszoktól a szabadítás, mert nem töröknek a te rendeléseiddel. 156 Nagy a te igalmasságod, Uram! A te ítéletid szerint eleveníts meg engem. 157 Sokan vannak az én háborgatóim és üldözőim, de nem térek el a te bizonyáságaitól. 158 Láttam a hűteleneket és megundorodtam, hogy a te mondásodat meg nem tartják. 159 Lásd meg Uram, hogy a te határozataidat szeretem; a te kegyelmességed szerint eleveníts meg engem! 160 A te igédnél summája igazság, és a te igazságod ítélete minden örökkévaló. 161 A fejedelmek ok nélküli üldöztek engem; de a te igédtől fél az én szívem. 162 Gyönyörködöm a te beszédedben, mint a ki nagy nyereséget talált. 163 A hamisságot gyűlölm és útalam; a te törvényedet szeretem. 164 Naponként hétszer dicsérlek téged, a te igazságodnak ítéleteiért. 165 A te törvényed kedvelőinek nagy békességek van, és nincs bántódásuk. 166 Várom a te szabadításodat, oh Uram! és a te parancsolataidat cselekszem. 167 Az én lelkem megtartja a te bizonyáságaidat, és azokat igen szeretem. 168 Megtartom a te határozataidat és bizonyáságaidat, mert minden útam nyilván van előttem. 169 Oh Uram! hadd szálljon az én könyörgésem a te színéd elé; tégy bölcsessé engem a te igéd szerint. 170 Jusson elődbe az én imádságom; a te beszéded szerint szabadít meg engem! 171 Ajkaim dicséretet zengjenek, mert megtanítasz a te rendeléseidre. 172 Nyelvem a te beszédedről énekel, mert minden parancsolatod igaz. 173 Legyen segítségemre a te kezed, mert a te határozataidat választottam! 174 Uram! vagyódom a te szabadításod után, és a te törvényed nékem gyönyörűségem. 175 Élen az én lelkem, hogy dicsérjen téged, és a te ítéleteid segítsenek rajtam! 176 Tévelygek, mint valami elveszett juh: keresd meg a te szolgádat; mert a te parancsolataidat nem felejtettem el!

120 Grádicsok éneke. Nyomorúságomban az Úrhoz kiálték, és meghallgata engem. 2 Mentsd meg, Uram, lelkemet a hazug ajaktól és a csalárd nyelvtől! 3 Mit adjanak néked, vagy mit nyújtsanak néked, te csalárd nyelv?! 4 Vitéznek hegyes nyilait fenyőfa parázsával. 5 Jaj nékem, hogy Mésekben

bujdosom és a Kédár sátrai között lakom! 6 Sok ideje lakozik az én lelkem a békességnak gyűlölöivel! 7 Magam vagyok a békesség, de mi helyt megszólalok, ők viadalra készek.

121 Grádicsok éneke. Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. 2 Az én segítségem az Úrtól van, a ki teremtte az egét és földet. 3 Nem engedi, hogy lábad inogjon; nem szunnyad el a te őriződ. 4 Ímé, nem szunnyad és nem alszik az Izráelnek őrizője! 5 Az Úr a te őriződ, az Úr a te árnyékod a te jobbkezed felől. 6 Nappal a nap meg nem szűr téged, sem éjjel a hold. 7 Az Úr megőriz téged minden gonosztól, megőrzi a te lelkedet. 8 Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteledet, mostantól fogva minden örökké!

122 Grádicsok éneke, Dávidtól. Örvendezek, mikor mondják nékem: Menjünk el az Úr házába! 2 Ott álltak a mi lábaink a te kapuidban, oh Jeruzsálem! 3 Jeruzsálem, te szépen épült, mint a jól egybeszerkesztett város! 4 A hová feljárnak a nemzetek, az Úrnak nemzetesei, bizonyásul Izráelnek, az Úr nevének tiszteletére. 5 Mert ott ülnek az itélőszékek, Dávid házának székei. 6 Könöörögjetek Jeruzsálem békességeért; legyenek boldogok a téged szeretők! 7 Békesség legyen a te vár falai között, csendesség a te palotáidban. 8 Atyámfiaiért és barátaimért hadd mondhattam: béke veled! 9 Az Úrnak, a mi Istenünknek házáért hadd kivánhassak jót tenéked!

123 Grádicsok éneke. Hozzád emelem szemeimet, oh te egekben lakozó! 2 Ímé, mint a szolgák szemei uroknak kezére, mint a szolgálány szemei asszonya kezére: úgy néznek szemeink az Úrra, a mi Istenünkre, mígnem megkönyörül rajtunk! 3 Könöörül rajtunk, Uram, könöörül rajtunk! Mert igen elteltünk gyalázattal. 4 Lelkünk igen eltelt a gazdagok csúfolkodásával, és a kevélék gyalázodásával.

124 Grádicsok éneke, Dávidtól. Ha nem az Úr az, a ki velünk volt, így szóljon Izráel, 2 Ha nem az Úr az, a ki velünk volt, mikor ránk támadtak az emberek: 3 Akkor elevenen nyeltek volna el minket, a mint felgerjedt haragjok ellenünk; 4 Akkor elborítottak volna minket a vízek, patak futott volna át felettünk; 5 Akkor átfutottak volna rajtunk a felbőszült vizek. 6 Áldott az Úr, a ki nem adott minket fogaiak prédájául! 7 Lelkünk megszabadt, mint a madár, a madarásznak tőréből. A tőr elszakadt, mi pedig megszabadtunk. 8 A mi segítségünk az Úr nevében van, a ki teremtte az egét és földet.

125 Grádicsok éneke. A kik bíznak az Úrban, olyanok, mint a Sion hegye, a mely meg nem inog, örökké megáll. 2 Jeruzsálemet hegyek veszik körül, az Úr pedig körülveszi az ő népét mostantól fogva minden örökké. 3 Mert nem pihen meg a gonoszság pálczája az igazak részén, hogy rosszra ne nyújtsák ki kezeiket az igazak. 4 Tégy jól, Uram, a jókkal, és a szívök szerint igazakkal! 5 A görbe utakra tévedezőket pedig ragadtassa el az Úr, együtt a gonosztévőkkel; békesség legyen Izráelen!

126 Grádicsok éneke. Mikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait, olyanok voltunk, mint az álmodók. 2 Akkor

megtelt a szánk nevetéssel, nyelvünk pedig vágadozással. Akkor így szóltak a pogányok: Hatalmasan cselekedett ezekkel az Úr! 3 Hatalmasan cselekedett velünk az Úr, azért örvendezünk. 4 Hozd vissza, Uram, a mi foglyainkat, mint patakot a déli földön! 5 A kik könyhullatással vetnek, vágadozással aratnak majd. 6 A ki vetőmagját sírva emelve megy tova, vágadozással jó elő, kévit emelve.

127 Grádicsok éneke Salamontól. Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őriző. 2 Hiába nétek korán felkelnetek, későn feküdnötök, fáradtsággal szerzett kenyereset ennetek! Szerelmesénék álmában ád eleget. 3 Ímé, az Úrnak öröksége, a fiak; az anyaméh gyümölcse: jutalom. 4 Mint a nyilak a hősnek kezében, olyanok a serdülő fiak. 5 Boldog ember, aki ilyenekkel tölti meg tegzét; nem szégyenülnek meg, ha ellenséggel szólnak a kapuban.

128 Grádicsok éneke. Mind boldog az, aki féli az Urat; aki az ő útaiiban jár! 2 Bizony, kezed munkáját eszed! Boldog vagy és jól van dolgod. 3 Feleséged, mint a termő szőlő házad belsejében; fiaid, mint az olajfacsemeték asztalod körül. 4 Ímé, így áldatik meg a férfiú, aki féli az Urat! 5 Megáld téged az Úr a Sionról, hogy boldognak lássad Jeruszálemet életednek minden idejében; 6 És meglássad fiaidnak fiait; békesség legyen Izráelen!

129 Grádicsok éneke. Sokat szorongattak engem ifjúságom óta mondja most Izráel. 2 Sokat szorongattak engem ifjúságom óta, még sem bírtak velem. 3 Szántók szántottak hármaton, hosszúra nyujtották barázdáikat. 4 Igaz az Úr! Elszaggatta a gonoszok kötelét. 5 Megszégyenülnek és hátraszorulnak mindenek, a kik gyűlölik a Siont. 6 Olyanok lesznek, mint a háztetőn a fű, a mely kiszárad, mielőtt letépnék. 7 A melyet sem arató nem szed markába, sem kévekötő az ölébe. 8 Az átutazók se mondják: Az Úr áldása rátok! Áldunk benneteket az Úrnak nevében!

130 Grádicsok éneke. A mélységből kiáltok hozzád, Uram! 2 Uram, hallgasd meg az én szómat; legyenek füleid figyelmetesek könyörgő szavamra. 3 Ha a bűnököt számon tartod, Uram: Uram, kicsoda maradhat meg?! 4 Hiszen te nálad van a bocsánat, hogy féljenek téged! 5 Várom az Urat, várja az én lelkem, és bízom az ő igéretében. 6 Várja lelkem az Urat, jobban, mint az őrök a reggelt, az őrök a reggelt. 7 Bízzál Izráel az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás! 8 Meg is szabadítja ő Izráelt minden ő bűnból.

131 Grádicsok éneke; Dávidtól. Uram, nem fuvalkodott fel az én szívem, szemeim sem láttak magasra, és nem jártam nagy dolgok után, erőmet haladó csodadolgozó után; 2 Sőt lecsendesítém és elnémitám lelkemet. A milyen az elválasztott gyermek az anyjánál; mint az elválasztott gyermek, olyan bennem az én lelkem. 3 Bízzál Izráel az Úrban mostantól fogva mindörökkel!

132 Grádicsok éneke. Emlékezzél meg, Uram, Dávid minden nyomorúságáról; 2 A ki megesküdt az Úrnak,

fogadást tőn a Jákób Istenének: 3 Nem meyek be sátoros házamba, nem hágok fel háló-nyoszolyámba; 4 Nem bocsátok álmot szemeimre s pilláimra szenderit; 5 Míg helyet nem találok az Úrnak, Jákób Istenének hajlékot! 6 Ímé, hallottunk róla Efratában; rátaláltunk Jaar térségein: 7 Hadd menjünk be az ő hajlékaiba, borulunk le lábainak zsámolyához! 8 Indulj Uram, a te nyugvóhelyedre: te és a te hatalmadnak látája! 9 Papjaid öltözködjenek igazságba, kegyeltjeid pedig örvendezzenek! 10 Dávidért, a te szolgádért, ne fordulj el felkented színétől! 11 Hűséget esküdtök az Úr Dávidnak, nem tér el attól: Ágyékd gyümölcsét ültetem székedbe; 12 Ha megtartják fiaid szövetségemet és bizonyságomat, a melyekre megtanítom őket, fiaik is mindenkoruk székedben ülnek. 13 Mert a Sion választotta ki az Úr, azt szerette meg magának lakhelyül: 14 Ez lesz nyugvóhelyem örökre; itt lakozom, mert ezt szeretem; 15 Eleséggel megáldom gazdagom, szegényeit jótartom kenyérrel; 16 Papjait meg felruházom szabadítással, és vigan örvendeznek kegyeltjei. 17 Megnöveszem ott Dávidnak hatalmát, szövétneket szerzek az én felkentemnek. 18 Ellenségeire szégyent borítok, rajta pedig koronája ragyog.

133 Grádicsok éneke Dávidtól. Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, a mikor együtt lakoznak az atyafiak! 2 Mint a drága olaj a fejen, a mely aláfoly a szakállon, az Áron szakállán; a mely lefoly köntöse prémjére; 3 Mint a Hermon harmatja, a mely leszáll Sion hegyeire. Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké!

134 Grádicsok éneke. Nosza, áldjátok az Urat mind, ti szolgái az Úrnak, a kik az Úr házában álltok éjjelente! 2 Emeljétek fel kezeiteket a szenthelyen, és áldjátok az Urat! 3 Áldjon meg téged az Úr a Sionról, aki teremtette az eget és a földet!

135 Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek az Úrnak nevét, dicsérjétek szolgái az Úrnak! 2 A kik álltok az Úrnak házában, Istenünk házának pitvaraiban. 3 Dicsérjétek az Urat, mert jó az Úr; zengjétek nevét, mert gyönyörűséges! 4 Mert kiválasztá magának az Úr Jákóböt, Izráelt a saját örökségéül. 5 Én bizony tudom, hogy nagy az Úr, és a mi Urunk minden istennél különb. 6 Mind megeszi az Úr, a mit akar: az egekben és a földön, a vizekben és minden mélységben. 7 Felemeli a felhőket a földnek széléről; villámlást készít, hogy eső legyen, s szelet hoz elő tárházaiból. 8 A ki megverte Égyptom elsőszülöttet, az emberétől a baroméig. 9 Jeleket és csodákat küldött rád, oh Égyptom, Faraóra és összes szolgáira. 10 A ki megvert sok népet, és megolt erős királyokat: 11 Szíhont, az Emoreusok királyát, meg Ógot, a Básán királyát, és Kanaánnak minden királyát. 12 És odaadt a földüköt örökségül; örökségül saját népének, Izráelnek. 13 Uram! Örökkel való a te neved; nemzedékről nemzedékre emlegetnek téged. 14 Mert birája az Úr az ő népének, és könyörületes az ő szolgái iránt. 15 A pogányok bálványai ezüst és arany, emberi kezek alkotásai. 16 Szájok van, de nem beszélnek, szemeik vannak, de nem látnak; 17 Fülei vannak, de nem hallanak, és lehellel sincsen szájokban! 18 Hasonlók lesznek hozzájuk alkotóik is, és

mindazok, a kik bíznak bennök. **19** Izráel háznépe: áldjátok az Urat! Áronnak háznépe: áldjátok az Urat! **20** Lévinek háznépe: áldjátok az Urat! Kik félik az Urat: áldjátok az Urat! **21** Áldott az Úr a Sionon, a ki Jeruzsálemben lakozik! Dicsérjétek az Urat!

136 Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az ō kegyelme. **2** Magasztaljátok az istenek Istenét; mert örökkévaló az ō kegyelme. **3** Magasztaljátok az uraknak Urát; mert örökkévaló az ō kegyelme. **4** A ki nagy csodákat művel egyedül; mert örökkévaló az ō kegyelme. **5** A ki teremtette az egeket bölcseséggel; mert örökkévaló az ō kegyelme. **6** A ki kiterjesztte a földet a vizek fölé; mert örökkévaló az ō kegyelme. **7** A ki teremtette a nagy világító testeket; mert örökkévaló az ō kegyelme. **8** A napot, hogy uralkodjék nappal; mert örökkévaló az ō kegyelme. **9** A holdat és csillagokat, hogy uralkodjanak éjszaka; mert örökkévaló az ō kegyelme. **10** A ki megverte az égyptomiakat elsőszülötteikben; mert örökkévaló az ō kegyelme. **11** A ki kihozta Izráelt azok közül; mert örökkévaló az ō kegyelme. **12** Hatalmas kézzel és kifeszített karral; mert örökkévaló az ō kegyelme. **13** A ki kétfelé választotta a veres tengert; mert örökkévaló az ō kegyelme. **14** És átvitte Izráelt annak középen; mert örökkévaló az ō kegyelme. **15** Faraót pedig és seregét a veres tengerbe meríté; mert örökkévaló az ō kegyelme. **16** A ki vezérlette népét a pusztában; mert örökkévaló az ō kegyelme. **17** A ki nagy királyokat vert le; mert örökkévaló az ō kegyelme. **18** És megvert hatalmas királyokat; mert örökkévaló az ō kegyelme. **19** Szíhont, az Emoreusok királyát; mert örökkévaló az ō kegyelme. **20** Meg Ógot, a Básán királyát; mert örökkévaló az ō kegyelme. **21** És örökségül adta az ō földjüket; mert örökkévaló az ō kegyelme. **22** Örökségül szolgájának, az Izráelnek; mert örökkévaló az ō kegyelme. **23** A ki megemlékezett rólunk alacsonyságunkban; mert örökkévaló az ō kegyelme. **24** És megszabadított minket elleneinktől; mert örökkévaló az ō kegyelme. **25** A ki eledelt ad minden testnek; mert örökkévaló az ō kegyelme. **26** Magasztaljátok az egek Istenét; mert örökkévaló az ō kegyelme!

137 Babilon folyóvizeinél, ott ültünk és sírtunk, mikor a Sionról megemlékezénk. **2** A fűzfákra, közepette, oda függesztettük hárdfáinkat, **3** Mert énekeszóra nögattak ott elfogóink, kínzóink pedig víg dalra, mondván: Énekeljetek nékünk a Sion énekei között! **4** Hogyan énekelhők az Úrnak énekét idegen földön?! **5** Ha elfejtkezem rólad, Jeruzsálem felejtkezzék el rólam az én jobbkezem! **6** Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha meg nem emlékezem rólaid; ha nem Jeruzsálemet tekintem az én vágasságom fejének! **7** Emlékezzél meg, Uram, az Edom fiairól, a kik azt mondták Jeruzsálem napján: Rontsátok le, rontsátok le fenékit! **8** Babilon leánya, te pusztulóra vált! Áldott legyen a ki megfizet néked gonoszságodért, a melylyel te fizettél nékünk! **9** Áldott legyen, a ki megragadjá és szíklához paskolja kisdedeidet!

138 Dávidé. Magasztallak téged teljes szívemből; énekkel áldlak az istenek előtt. **2** Szent templomod felé hajolok, s magasztalom nevedet kegyelmedért és igazságodért; mert minden neveden felül felmagasztál a te beszédedet. **3**

Mikor kiáltottam, meghallgattál engem, felbátorítottál engem, lelkemben erő támadt. **4** Magasztal téged, Uram, e földnek minden királya, mikor meghallják szádnak beszédeit, **5** És énekelnek az Úrnak útairól, mert nagy az Úr dicsősége! **6** Noha felséges az Úr, mégis meglátja az alázatost, a kevélét pedig távolról ismeri. **7** Ha nyomorúságban vergődőm, megelevenítesz; elleniségeim haragja ellen kinyújtod kezedet, és a te jobbkezed megment engemet. **8** Elvégzi értem az Úr. Uram, a te kegyelmed örökkévaló: ne hagy el a te kezeidnek alkotásait!

139 Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. Uram, megvizsgáltál engem, és ismersz. **2** Te ismered ülésemet és felkelésemet, messziről érte gondolatomat. **3** Járásomra és fekvésemre ügyelsz, minden úamat jól tudod. **4** Mikor még nyelvemen sincs a szó, immár egészen érte azt Uram! **5** Elői és hátul körülzártál engem, és fölöttek tartod kezedet. **6** Csdálatos előttem a tudás, magasságos, nem érthetem azt. **7** Hová menjek a te lelked elől és a te orczád elől hova fussak? **8** Ha a mennybe hágok fel, ott vagy; ha a Seolba vetek ágyat, ott is jelen vagy. (*Sheol h7585*) **9** Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó szélére szállanék: **10** Ott is a te kezed vezérelne engem, és a te jobbkezed fogna engem. **11** Ha azt mondomb: A sötétség bizonyosan elborít engem és a világosság körülöttem éjszaka lesz, **12** A sötétség sem borít el előled, és fénylik az éjszaka, mint a nappal; a sötétség olyan, mint a világosság. **13** Bizony te alkottad veséimet, te takargattál engem anyám méhében. **14** Magasztallak, hogy csodálatosan megkülböztetél. Csodálatosak a te cselekedeteid! és jól tudja ezt az én lelkem. **15** Nem volt elrejtve előttem az én csontom, mikor titokban formáltattam és idomittattam, mintegy a föld mélyében. **16** Látták szemeid az én alakaltalan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, a melyeken formáltatni fognak; holott egy sem volt még meg közülök. **17** És nékem milyen kedvesek a te gondolataid, oh Isten! Mily nagy azoknak summája! **18** Számlálgatom őket: többek a fövénynél; felserkenek s mégis veled vagyok. **19** Vajha elvesztené Isten a gonoroszt! Vérszopó emberek, fussatok el tőlem! **20** A kik gonorosz szónak felőled, és nevedet hiába veszik fel, a te elleniségeid. **21** Ne gyűlöljem-é, Uram, a téged gyűlölöket! Az ellened lázadókat ne útáljam-é? **22** Teljes gyűlölettel gyűlölölm őket, elleniségeimmé lettek! **23** Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szíemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! **24** És lásd meg, ha van-e nálam a gonoroszának valamilyen útja? és vezérelj engem az örökkévalóság útján!

140 Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. Szabadíts meg engem, Uram, a gonorosz embertől; a zsarnok férfitől védj meg engemet! **2** A kik gonorosz gondolnak szívökben, és minden nap háborút kezdenek. **3** Nyelvöket élesítik, mint a kígyó; áspiskígyó mérge van ajkaiak alatt. (*Szela*) **4** Ments meg, oh Uram, a gonorosz kezétől; a zsarnok férfitől védj meg engemet! A kik megejtene szándékozna lépéseimet. **5** Tört hánytak elém titkon a kevelyek és köteleket; hálót terítettek ösvényem szélére, hurkokat vetettek elém! (*Szela*) **6** Mondám az Únak: Istenem vagy te! Hallgasd meg Uram könyörgésem szavát! **7** Én Uram, Istenem, szabadításom ereje: fedezd be

fejemet a háború napján! **8** Ne add meg Uram, a mit a gonosz kíván; rossz szándékát ne segítsd elő, mert felfuvalkodik! (Szela) **9** A körültem olálkodóknak fejét borítsa be ajkalknak átká. **10** Eleven szenek hulljanak reájok; tűzbe vesse őket, örvényekbe, fel ne keljenek! **11** A nyelves ember meg ne maradjon e földön; a zsarnok embert úzzé a veszedelem, míg nyaka szakad. **12** Tudom, hogy felfogja az Úr a szegények ügyét, a nyomorultaknak jogát. **13** Csak az igazak magasztalják a te nevedet, s orczád előtt lakoznak az igazságosak.

141 Dávid zsoltára. Uram! hívlek téged: siess én hozzáim; figyelmezz szavamra, mikor hívlek téged. **2** Mint jöllatú füst jusszon elődbe imádságom, s kezem felemelése estvéli áldozat legyen. **3** Tégy Uram závárt az én szájamra; őriztessed az én ajkaim nyilását! **4** Ne engedd szívemet rosszra hajlani, hogy istentelenül ne cselekedjem a gonosztevő emberekkel egybe; és ne egym azoknak kedvelt ételébő! **5** Ha igaz fedd engem: jól van az; ha dorgál engem: mintha fejem kenné. Nem vonakodik fejem, sőt még imádkozom is értök nyavalýájokban. **6** Ha sziklához paskoltatnak az ő bíráik, akkor hallgatják az én beszédeimet, mert gyönyörűségesek. **7** Mint a ki a földet vágja és hánya, úgy szóratnak szétszontják a Seol torkában. (Sheol h7585) **8** De az én szemeim, Uram Isten, rajtad csüggencs; hozzád folyamodom: ne olts el életemet! **9** Örizz meg a törtől, a mit elém hánytak, és a gonosztevőknek hálóítót! **10** Essenek az álnokok saját tőrekbe; míg én egyben általmegyek!

142 Dávid tanítása; imádság a barlangban létek. Fenszóval hívom az Urat, fenszóval könyörgök az Úrhoz. **2** Kiötöm előtte panaszomat, kitárom előtte nyomorúságomat, **3** Mikor elcsüggéd bennem a lelkem. Te pedig tudod az én ösvényemet, hogy az úton, a melyen járok, tört hánytak elém. **4** Tekints jobbra és lásd meg, hogy senki sincsen, a ki ismerne; nincsen számonra menedék; senki sem tudakozódik felőlem. **5** Hívlek téged, oh Uram; s ezt mondomb: Te vagy oltalmam és örökségem az előknek földén; **6** Figyelmezz esedezésemre, mert igen nyomorult vagyok! Szabadít meg engem üldözötímől, mert hatalmasabbak nálamnál! **7** Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy magasztaljam a te nevedet! Az igazak vegyenek engem körül, mikor jól teszel majd velem.

143 Dávid zsoltára. Uram, hallgasd meg könyörgésemet, figyelmezzel imádságomra; hűséged és igazságod szerint hallgasd meg engemet. **2** Ne szállj perbe a te szolgáddal, mert egy élő sem igaz előttem! **3** Ímé, ellenség üldözi lelkemet, a földhöz paskolja életemet; betaszít engem a sötétségbé a milyen rágás megholtaké! **4** Elcsüggéd bennem a lelkem, felháborodik bennem a szívem! **5** Megemlékezem a régi időkről, elgondolom minden te dolgodat; kezed munkáiról elmélkedem. **6** Feléd terjesztgetem kezeimet; lelkem, mint szomjú föld, úgy edep utánad. (Szela) **7** Siess, hallgasd meg engem Uram! Elfogyatkozik az én lelkem. Ne rejtsd el orczádat előlem, hogy ne legyek hasonló a sírba szállókhöz. **8** Korán hallasd velem kegyelmedet, mert bízom benned! Mutasd meg nékem az útat, melyen jájak, mert hozzád emelem lelkemet! **9** Szabadít meg engem ellenségeimtől, Uram; hozzád menekülök! **10** Tanítás meg

engem a te akaratodat teljesítenem, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen engem az egyenes földön. **11** Eleveníts meg engem, Uram, a te nevedért; vidd ki lelkemet a nyomorúságból a te igazságodért! **12** És kegyelmedből rontsd meg ellenségeimet, és veszítsd el mindazokat, a kik szorongatják lelkemet; mert szolgád vagyok.

144 Dávidé. Áldott az Úr, az én kóváram, a ki hadakozásra tanítja kezemet, s viadalra az én ujjaimat. **2** Jóltevőm és megoltalmazóm, mentőváram és szabadítóm nékem; paizsom, és az, a kiben én bízom: ő veti alám népemet. **3** Uram! Micsoda az ember, hogy tudsz felőle, és az embernek fia, hogy gondod van reá? **4** Olyan az ember, mint a lehellet; napjai, mint az átfutó árnyék. **5** Uram, hajlítsd meg egeidet és szállja alá; illesd meg a hegyeket, hogy füstölögjenek! **6** Lövelj villámot és hányd szerte őket; bocsásd ki nyilaidat és vedd el eszöket. **7** Nyújtsd le kezeidet a magasból; ragadj ki és ments meg engem a nagy vizekből, az idegen-fiak kezéből; **8** A kiknek szájok hazugságot beszél, s jobb kezök a hamisság jobb keze. **9** Isten! Új éneket éneklek néked; tizhúrú hangszerrel zengedezlek téged; **10** Ki segítséget ád a királyoknak, s megmenti Dávidot, az ő szolgáját a gonosz szabálytól. **11** Ragadj ki és ments meg engem az idegen-fiak kezéből, a kiknek szájok hazugságot beszél, s jobbkezők a hamisság jobbkeze. **12** Hogy fiaink olyanok legyenek, mint a plánták, nagyokká nőve ifjú korukban; leányaink, mint a templom minttájára kifarángott oszlopok. **13** Legyenek telve tárházaink, eledelet eledeletre szolgáltassanak; juhaink százszorosodjanak, ezerszeresedjenek a mi legelőinken. **14** Ökreink megrakodva legyenek; sem betörés, sem kirohanás, sem kiáltózás ne legyen a mi utcáinkon. **15** Boldog nép az, a melynek így van dolga; boldog nép az, a melynek az Úr az ő Istene.

145 Dávid dicsérő éneke. Magasztallak téged, Istenem, királyom, és áldom nevedet örökkön örökké! **2** minden napon áldalak téged, és dicsérem neved örökkön örökké! **3** Nagy az Úr és igen dicséretes, és az ő nagysága megfoghatatlan. **4** Nemzedék nemzedéknek dícséri műveidet, s jelentgeti a te hatalmasságodat. **5** A te méltóságod dicső fényéről, és csodálatos dolgaidról elmélkedem. **6** Rettenetes voltod hatalmát beszélík, és én a te nagyságos dolgaidat hirdetem. **7** A te nagy jóságod emlékeiről áradoznak, és a te igazságodnak örvendeznek. **8** Irgalmas és könyörületes az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. **9** Jó az Úr mindenki iránt, és könyörületes minden teremtményéhez. **10** Dicsér téged, Uram minden teremtményed és áldanak téged a te kegyeltjeid. **11** Országodnak dicsőségeiről szólnak, és a te hatalmadat beszélík. **12** Hogy tudtul adják az ember fiainak az ő hatalmát, és az ő országának fényes dicsőségét. **13** A te országod örökre fennálló ország, és a te uralkodásod nemzedékről nemzedékre. **14** Az Úr megtámagat minden elesendőt, és felegyenesít minden meggörnyedtet. **15** mindenki szemei te reád vigyáznak, és te idejében megadod elededőket. **16** Megnyitod a te kezedet, és megelégitész minden előt ingyen. **17** Igaz az Úr minden ő útjában, és minden dolgában kegyelmes. **18** Közel van az Úr minden őt hívóhoz; mindenkihez, a ki hűséggel hívja őt. **19**

Beteljesíti az őt félőknek kivánságát; kiáltásukat meghallgatja és megsegíti őket. 20 Megőrzi az Úr mindenakat, a kik őt szeretik; de a gonoszokat minden megsemmisít. 21 Az Úr dicséretét beszélje ajkam, és az ő szent nevét áldja minden test örökkön örökkel!

146 Dicsérjétek az Urat! Dicsérd én lelkem az Urat! 2 Dicsérem az Urat, a miig élek; éneklek az én Istenemnek,

a miig vagyok. 3 Ne bízzatok a fejedelmekben, emberek fiában, a ki meg nem menthet! 4 Kimegyen a lelke; viaszatér földébe, és aznapon elvesznek az ő tervei. 5 Boldog, a kinek segítsége a Jákób Istene, és reménysége van az Úrban, az ő Istenében; 6 A ki teremtte az egét és földet, a tengert és minden, a mi bennük van. A ki megtartja a hűségét örökkel; 7 Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak, eledelt ád az éhezőknek. Az Úr megszabadítja az elfogottakat. 8 Az Úr megnyitja a vakok szemeit, az Úr felegyenesítja a meggyörnyedteket; szereti az Úr az igazakat. 9 Megoltalmazza az Úr a jövevényeket; árvát és özvegyet megtart, és a gonoszok útját elfordítja. 10 Uriakodni fog az Úr örökkel, a te Istened, oh Sion, nemzedékről nemzedékrel! Dicsérjétek az Urat!

147 Dicsérjétek az Urat! Hiszen Istenünkrol énekelni jó;

hiszen ő dicsérni gyönyörűséges és illendő dolog! 2 Az Úr építi Jeruzsáemet, összegyűjti Izráelnek elűzöttet; 3 Meggyögyítja a megtört szívüket, és bekötözi sebeiket. 4 Elrendeli a csillagok számát, és mindenjáratot nevéről nevezi. 5 Nagy a mi Urunk és igen hatalmas, s bölcseségének nincsen határa. 6 Megtartja az Úr a nyomorultakat; a gonoszokat földig megalázza. 7 Énekeljtek az Úrnak hálaadással, pengessetek hárát a mi Istenünknek! 8 A ki beborítja az egét felhővel, esőt készít a föld számára, és füvet sarjaszt a hegyeken; 9 A ki megadjá táplálékát a baromnak, a holló-fiaknak, a melyek kárognak. 10 Nem paripák erejében telik kedve, nem is a férfi lábszáraiban gyönyörködik; 11 Az őt fölökben gyönyörködik az Úr, a kik kegyelmében reménykednek. 12 Dicsőits Jeruzsálem az Urat! Dicsérd, oh Sion, a te Istenedet! 13 Mert erősekkel teszi kapuid zárat, s megálja benned a te fiaidat. 14 Békességet ád határaidnak, megelégit téged a legjobb búzával. 15 Leküldi parancsolatát a földre, nagy hirtelen lefut az ő rendelete! 16 Olyan havat ád, mint a gyapjú, és szórja a deret, mint a port. 17 Darabokban szórja le jegét: ki állhatna meg az ő fagya előtt? 18 Kibocsátja szavát s szétolvastja őket; megindítja szelét s vizek folydogálnak. 19 Közli igéit Jákóbbal, törvényeit s végzéseit Izráellel. 20 Nem tesz így egyetlen néppel sem; végzéseit sem tudatja velők. Dicsérjétek az Urat!

148 Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek az Urat az égből;

dicsérjétek őt a magas helyeken! 2 Dicsérjétek őt angyalai mind; dicsérjétek őt minden ő serege! 3 Dicsérjétek őt: nap és hold; dicsérjétek őt minden: fényes csillagai! 4 Dicsérjétek őt egeknek egei, és ti vizek, a melyek az ég felett vagytok! 5 Dicsérjék ők az Úrnak nevét, mert parancsolt és előállottak ők. 6 Örök időre állította fel őket; törvényt szabott és nem tér el attól. 7 Dicsérjétek az Urat a földről: viziszönyek és mély vizek ti mind! 8 Tűz és jégeső, hó és köd, szélvihar, a melyek az ő rendelését cselekszik; 9 Ti hegyek és halmok mindenjájan,

minden gyümölcsfa s minden ti czédrusok; 10 Vadak és minden barmok, férgek és szárnyas állatok; 11 Földi királyok és minden nemzet, fejedelmek és minden földi bírák! 12 Ifjak és szűzek, vének gyermekekkel: 13 Dicsérjék az Úrnak nevét, mert az ő neve dicső egyedül; az ő dicsősége égre-földre kihat! 14 És felemele az ő népének szarvát. Dicsőítse minden ő kegyeltje: Izráel fiai, a hozzá közel való nép. Dicsérjétek az Urat!

149 Dicsérjétek az Urat! Énekeljetek az Úrnak új éneket;

dicsérje őt a kegyesek gyülekezete! 2 Örvendezzen Izráel az ő teremtőjében: Sionnak fiai örüljenek az ő királyukban!

3 Dicsérjék az ő nevét táncszal; dobbal és hárffával zengjenek néki. 4 Mert kedveli az Úr az ő népét, a szenvendőket szabadulással dicsőíti meg. 5 Vígadozzanak a kegyesek tisztelességen; ujjongjanak nyugvó helyükön. 6 Isten-dicsőítés legyen torkukban, kétélfű fegyver kezeikben; 7 Hogy bosszút álljanak a pogányokon, és megfenyítsék a nemzeteket! 8 Hogy láncra fűzzék királyaiat, főembereket pedig vas-bilincsekbe. 9 Hogy végre hajtsák rajtuk a megírott ítéletet. Dicsőség ez az ő minden kegyeltjére! Dicsérjétek az Urat!

150 Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek Istant az ő szent helyén;

dicsérjétek őt az ő hatalmának boltozatán! 2 Dicsérjétek őt hősi tetteiért, dicsérjétek őt nagyságának gazdagsága szerint!

3 Dicsérjétek őt kört-zengéssel; dicsérjétek őt hárán és cziterán; 4 Dicsérjétek őt dobbal és táncszal, dicsérjétek őt hegedűkkel és fuvolával; 5 Dicsérjétek őt hangos czimbalommal, dicsérjétek őt harsogó czimbalommal. 6 minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!

Példabeszédek

1 Salamonnak, Dávid fiának, Izráel királyának példabeszédei, 2 Bölcseség és erkölcsnek tanulására, értelmes beszédek megértésére; 3 Okos fenyítéknak, igazságnak és ítéletnek és becsületesességnak megnyerésére; 4 Együgyűeknek eszesség, gyermeknek tudomány és meggondolás adására. 5 Hallja a bölcs és öregbítse az ő tanulságát, és az értelmes szerezzen érett tanácsokat. 6 Példabeszédnak és példázatnak, bölcsék beszédeinek és találós meséinek megértésére. 7 Az Úrnak féleme feje a bölcseségnak; a bölcseséget és erkölcsi tanítást a bolondok megútlaják. 8 Hallgasd, fiam, a te atyádnak erkölcsi tanítását, és a te anyádnak oktatását el ne hagyd. 9 Mert kedves ékesség lesz a te fejednek, és aranylánc a te nyakadra. 10 Fiam, ha a búnösök el akarnak csábítani téged: ne fogadd beszédöket. 11 Ha azt mondják: jere mi velünk, leselkedjünk vér után, rejtezzünk el az ártatlan ellen ok nélküli; 12 Nyeljük el azokat, mint a sír elevenen, és egészen, mint a kik mélyésgébe szállottak; (*Sheol h7585*) 13 minden drága marhát nyerünk, megtöltsük a mi házainkat zsákmánnyal; 14 Sorsodat vedd közénk; egy erszényünk legyen mindenjáunknak: 15 Fiam, ne járj egy úton ezekkel, tartóztasd meg lábaidat ösvényüktől; 16 Mert lábaik a gonoszra futnak, és sietnek a vérnek ontására. 17 Mert hiába vetik ki a hálót minden szárnyas állat szemei előtt: 18 Ezek mégis vérök árán is ólakodnak, lelkök árán is leselkednek; 19 Ilyen az útja minden kapzsi embernek: gazdájának életét veszi el. 20 A bölcseség künн szerül-szerte kiált; az utcákon zengedeztet az ő szavát. 21 Lármás utczafököön kiált a kapuk bemenetelin, a városban szólja az ő beszédit. 22 Míglen szeretitek, oh ti együgyűek az együgyűséget, és gyönyörködnek a csúfolók csúfolásban, és gyűlölik a balgatagok a tudományt?! 23 Térjetek az én dorgálásomhoz; íme közlöm veletek az én lelkemet, tudtotokra adom az én beszédimet nétek. 24 Mivelhogy hívtalak titeket, és vonakodtatok, kiterjesztém az én kezemet, és senki eszébe nem vette; 25 És elhagyátok minden én tanácsomat, és az én feddéseimmel nem gondoltatok: 26 Én is a ti nyomorúságokon nevetek, megcsúfolak, mikor eljő az, a mitől féltek. 27 Mikor eljő, mint a vihar, az, a mitől féltek, és a ti nyomorúságok, mint a forgószél elközelget: mikor eljő ti reátk a nyomorgatás és a szorongatás. 28 Akkor segítségül hívnak engem, de nem hallgatom meg: keresnek engem, de meg nem találnak. 29 Azért hogy gyűlölték a bölcseséget, és az Úrnak félelmét nem választották. 30 Nem engedtek az én tanácsomnak; megvetették minden én feddésemet. 31 Esznek azért az ő útjoknak gyümölcséből, és az ő tanácsokból megelégednek. 32 Mert az együgyűeknek pártossága megöli őket, és a balgatagoknak szerencséje elveszti őket. 33 A ki pedig hallgat engem, lakozik bátorságosan, és csendes lesz a gonosznak félelmétől.

2 Fiam! ha beveszed az én beszédimet, és az én parancsolatimat elrejted magadról, 2 Ha figyelmezettéven a bölcsességre a te füleidet, hajtod a te elmédet az értelemben, 3 Igen, ha a bölcseségért kiáltasz, és az értelemben a te szódat felemeled, 4 Ha keresed azt, mint az ezüstöt, és mint a kincseket

kutatod azt: 5 Akkor megérted az Úrnak félelmét, és az Istennek ismeretére jutsz. 6 Mert az Úr ád bölcseséget, az ő szájából tudomány és értelem származik. 7 Az igazaknak valóságos jó rejteget, paizst a tökéletesen járóknak, 8 Hogy megőrizze az igazságnak útait, és kegyeseinek útját megtartja. 9 Akkor megérted az igazságot, és törvényt és becsületesességet, és minden jó útát. 10 Mert bölcseség meg a te elmédben, és a tudomány a te lelkedben gyönyörűséges lesz. 11 Meggondolás örködik feleleted, értelem öriz téged, 12 Hogy megszabadítson téged a gonosznak útától, és a gonoszságzó ferítiút; 13 A kik elhagyják az igazságnak útát, hogy járjanak a setétségek útai. 14 A kik örülnek gonoszt cselekedvén, vágadnak a gonosz álnokságokon. 15 A kiknek ösvényeik görbék, és a kik az ő útaiban gonoszok. 16 Hogy megszabadítson téged a nem hozzá tartozó asszonytól, az idegentől, aki az ő beszédével hizelkedik, 17 A ki elhagyja az ő ifjúságának férjét, és az ő Istenének szövetségéről elfelejtkezik; 18 Mert a halára hanyatlak az ő háza, és az ő ösvényei az élet nélkül valókhoz. 19 Valakik mennek ahoz, nem térnek meg, sem meg nem nyerhetik az életnek útait. 20 Hogy járj a jóknak útjokon, és az igazaknak ösvényeit kövess. 21 Mert az igazak lakják a földet, és a tökéletesek maradnak meg rajta. 22 A gonoszok pedig a földről kivágattatnak, és a hitetlenül cselekedők kiszaggattatnak abból.

3 Fiam! az én tanításomról el ne felejtkezzél, és az én parancsolatimat megőrizze a te elméd; 2 Mert napoknak hosszú voltát, és sok esztendős életet, és békességet hoznak néked bőven. 3 Az irgalmasság és igazság ne hagyjanak el téged: kösd azokat a te nyakadra, írd be azokat a te szívednek táblájára; 4 Így nyersz kedvességet és jó értelmet Istennek és embernek szemei előtt. 5 Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. 6 minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat. 7 Ne légy bölcs a te magad ítélete szerint; féld az Urat, és távozzál el a gonosztól. 8 Egészesség lesz ez a te testednek, és megújulás a te csontaidnak. 9 Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jóvedelmed zsengéjéből. 10 Eképen megtelnek a te csűreid elégséggel, és musttal áradnak el sajtód váluí. 11 Az Úrnak fenytését fiam, ne útáld meg, se meg ne únd az ő dorgálását. 12 Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, és pedig mint az atya az ő fiát, a kit kedvel. 13 Boldog ember, a ki megnyerte a bölcseséget, és az ember, aki értelmet szerez. 14 Mert jobb ennek megszerése az ezüstnek megszerzésénél, és a kiásott aranyánál ennek jövedelme. 15 Drágább a fényes kárbunkulosoknál, és minden te gyönyörűségeid nem hasonlíthatók hozzá. 16 Napoknak hosszúsága van jobbjában, baljában gazdagság és tisztesség. 17 Az ő útai gyönyörűséges útak, és minden ösvényei: békesség. 18 Életnek fája ez azoknak, a kik megragadják, és a kik megtartják boldogok! 19 Az Úr bölcseséggel fundálta a földet, erősítette az eget értelemmel. 20 Az ő tudománya által fakadtak ki a mélyégből a vizek, és a felhők csepegnek harmatot, 21 Fiam, ne távozzanak el a te szemeidől, őrizd meg az igaz bölcseséget, és a meggondolást! 22 És lesznek ezek élet a te lelkednek, és kedvesség a te nyakadnak. 23 Akkor bátorssággal

járod a te útadat, és a te lábat meg nem ütőd. 24 Mikor lefekszel, nem rettegsz; hanem lefekszel és gyönyörűséges lesz a te álmod. 25 Ne félj a hirtelen való félelemről, és a gonoszok pusztításától, ha eljő; 26 Mert az Úr lesz a te bizodalmaid és megőrzi a te lábat a fogásától. 27 Ne fogd meg a jótéteményt azoktól, a kiket illet, ha hatalmadban van annak megcselekedése. 28 Ne mondja a te felebarátodnak: menj el, azután térd meg, és holnap adok; holott nálad van, a mit kér. 29 Ne forralj a te felebarátod ellen gonoszt, holott ő együtt ül báitorságosan te veled. 30 Ne háborogj egy emberrel is ok nélkül, ha nem illettet gonoroszsal téged. 31 Ne irigykedjél az erőszakos emberre, és néki semmi útát ne válaszd. 32 Mert útálja az Úr az engedetlent; és az igazakkal van az ő titka. 33 Az Úrnak átka van a gonosznak házán; de az igazaknak lakhelyét megáldja. 34 Ha kik csúfolók, ő megcsúfolja azokat; a széldeknek pedig ád kedvességet. 35 A bölcsék tiszességet örökölnek; a bolondok pedig gyalázatot aratnak.

4 Halljátok meg, fiaim, atyák! erkölcsi tanítását, és figyelmezzetek az értelemek megtudására. 2 Mert jó tanulságot adok nétek; az én tudományomat el ne hagyjátok. 3 Mert én atyámnak fia voltam, gyenge és egyetlenegy az én anyám előtt. 4 Tehát tanított engem, és mondá nékem: tartsa meg az én beszédemet a te elméd, hogy megtartván az én parancsolatimat, élj; 5 Szerezz bölcseséget, szerezz eszességet; ne felejtkezzél el, se el ne hajolj az én számnak beszédítől. 6 Ne hagyd el azt, és megtart téged; szeresd azt, és megőriz téged. 7 A bölcseség kezdete ez: szerezz bölcseséget, és minden kereményedből szerezz értelmet. 8 Magasztald fel azt, és felmagasztal téged; tiszteletal tesz téged, ha hozzád öleled azt. 9 Ád a te fejednek kedvességek koszorúját; igen szép ékes koronát ád néked. 10 Hallgasd, fiam, és vedd be az én beszédimet; így sokasulnak meg néked a te életednek esztendei. 11 Bölcsegének útára tanítottalak téged, vezettelek téged az igazságnak ösvényin. 12 Mikor jársz, semmi nem szorítja meg a te járásodat; és ha futsz, nem ütközöl meg. 13 Ragaszodjál az erkölcsi tanításhoz, ne hagyd el; órizd meg azt, mert az a te életed. 14 A hitetleneknek útjára ne menj, se ne járj a gonoszok ösvényén. 15 Hagyd el, át ne menj rajta; térd el tőle, és menj tovább. 16 Mert nem alhatnak azok, ha gonoszt nem cseleksznek: és kimegy szemükön az álom, ha mást romlára nem juttattak. 17 Mert az istentelenségek ékték eszik, és az erőszaktételnek borát iszszák. 18 Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig. 19 Az istentelenek útja pedig olyan, mint a homály, nem tudják miben ütköznek meg. 20 Fiam, az én szavaimra figyelmezz, az én beszédimre hajtsad füledet. 21 Ne távozzanak el a te szemeidtől, tartsd meg ezeket a te elméden. 22 Mert életök ezek azoknak, a kik megnyerik, és egész testöknek egészség. 23 minden feltét dolognál jobban órizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet. 24 Vesd el tőled a száj hamisságát, és az ajak álnokságát távoztasd el magadtól. 25 A te szemeid előre nézzenek, és szemöldökid egyenest magad elé irányuljanak. 26 Egyengesd el

lábad ösvényit, s minden te útaid állhatatosak legyenek. 27 Ne térd jobbra, se balra, fordítsd el a te lábat a gonosztól.

5 Fiam! az én bölcseségemre figyelmezz, az én értelmet hajtsd a te füledet, 2 Hogy megtartsd a megmondolást, és a tudományt a te ajakid megőrizzék. 3 Mert színmétet cseppeg az idegen asszony ajka, és símabb az olajnál az ő ínye. 4 De annak vége keserű, mint az üröm, éles, mint a kételű tőr. 5 Az ő lábai a halálra mennek, az ő léptei a sírba törekzenek. (Sheol h7585) 6 Az életnek útát hogy ne követhesse, ösvényei változókká lettek, a nélküli, hogy ő eszébe venné. 7 Most azért, fiaim, hallgassatok engem, és ne távozzatok el számnak beszédítől! 8 Távoztasd el attól útadat, és ne közelgess házának ajtajához, 9 Hogy másoknak ne add a te ékességet, és esztendeidet a kegyetlennek; 10 Hogy ne az idegenek teljenek be a te marháiddal, és a te kereményed más házába ne jusson. 11 Hogy nyögöd kelljen életed végén, a mikor megemésztesz a te húsod és a te tested, 12 És azt keljen mondani: miképen gyűlöltet az erkölcsi tanítást, és a fenyítéket útalta az én elmém, 13 És nem hallgattam az én vezetőim szavát, és az én tanítóimhoz nem hajtottam fülemet! 14 Kevés híja volt, hogy minden gonoszságba nem merültem a gyülekezetnek és községeknek közepette! 15 Igyál vizet a te kútadból, és a te forrásod közepiből folyóvizet. 16 Kifolyjanak-e a te forráid, az utcákra a te vized folyásai? 17 Egyedül tied legyenek, és nem az idegenekéi veled. 18 Legyen a te forrásod áldott, és örvendezz a te ifjúságod feleségének. 19 A szerelmes szarvas, és kedves zerge; az ő emlői elégítsenek meg téged minden időben, az ő szerelmében gyönyörködjél szüntelen. 20 És miért bujdosnál, fiam, az idegen után, és öleinéd keblét az idegenek? 21 Mert az Úrnak szemei előtt vannak mindenkinél útai, és minden ösvényeitől rendeli. 22 A maga álnokságai fogják meg az istentelent, és a saját bűnnek köteleivel kötözötték meg. 23 Ő meghal fenyíték híján, és bolondságának sokasága miatt támolyog.

6 Fiam! ha kezes lettél a te barátodért, és kezedet adván, kötelezted magadat másért: 2 Szádnak beszédei által estél törbe, megfogattál a te szádnak beszédivel. 3 Ezt miveldest azért fiam, és mentsd ki magadat, mert a te felebarátodnak kezébe jutottál; eredj, alázd meg magadat, és kényszerítsd felebarátodat. 4 Még álmot se engedj szemeidnek, se szunnyadást szemöldökidnek, 5 Szabadítsd ki magadat, mint a zerge a vadász kezéből, és mint a madár a madárásznak kezéből. 6 Eredj a hangyához, te rest, nézd meg az ő útait, és légy bölcs! 7 A kinek nincs vezére, igazgatója, vagy ura, 8 Nyárban szerzi meg az ő kenyerét, aratáskor gyűjti eledelét. 9 Oh te rest, meddig fekszel? mikor kelsz fel a te álmodból? 10 Még egy kis álom, még egy kis szunnyadás, még egy kis kéz-összefonás, hogy pihenjek; 11 Iggyő el, mint az útonjáró, a te szegénységed, és a te szűkölködésed, mint a paizsos férfiú! 12 Haszontalan ember, hamis férfiú, aki álnok szájjal jár, 13 A ki hunyorgat szemeivel; lábaival is szól, és ujjaival jelt ád. 14 Álnokság van az ő szívében, gonoszt forral minden időben, háborúságot indít. 15 Annakokáért hirtelen eljő az ő nyomorúsága, gyorsan megrontatik, s nem lesz gyögyulása. 16

E hat dolgot gyűlöli az Úr, és hét dolog útát az ő lelkének: 17 A kevél szemetek, a hazug nyelv, és az ártatlan vért ontó kezek, 18 Az álnok gondolatokat forraló elme, a gonoszra sietséggel futó lábak, 19 A hazugságlehelő hamis tanú, és a ki szerez háborúságokat az atyafiak között! 20 Órizd meg, fiam, atyád parancsolatját, és anyád tanítását el ne hagyd. 21 Kíasd azokat szívedre mindenkor, fűzd a nyakadba. 22 Valahová mégysz, vezérrel téged, mikor aluszol, óriz téged, mikor felserkensz, beszélget te veled. 23 Mert szövétnek a parancsolat, és a tudomány világosság, és életnek úta a tanító-feddések. 24 Hogy a gonosz asszonytól téged megőrizzenek, az idegen asszony nyelvénék hizelkedésétől. 25 Ne kivánd az ő szépségét szivedben, és meg ne fogjon téged szemöldökeivel; 26 Mert a parázna asszony miatt jut az ember egy darab kenyérre, és más férfi felesége drága életet vadász! 27 Vehet-é valaki tüzet az ő kebelébe, hogy ruhái meg ne égnének? 28 Vagy járhat-é valaki elevenszénen, hogy lábai meg ne égnének? 29 Így van, valaki bemegy felebarátiának feleségéhez, nem marad buntetlen, valaki illeti azt! 30 Nem útáják meg a lopót, ha lop az ő kivánságának betöltésére, mikor éhezik; 31 És ha rajta kapatik, hétannyit kell adnia, az ő házának minden marháját érette adhatja; 32 Aki pedig asszonynal paráználkodik, bolond; aki magát el akarja veszteni, az cselekszi ezt! 33 Vereséget és gyalázatot nyer, és az ő gyalázata el nem törölhetik. 34 Mert a féltékenység a férfi haragja, és nem cselekszik kegyelmességgel a bosszúállásnak napján. 35 Nem gondol semmi váltsággal, nem nyugszik meg rajta, még ha nagy sok ajándékot adsz is néki.

7 Fiam, tartsd meg az én beszédeimet, és az én parancsolataimat rejtsd el magadról. 2 Az én parancsolatimat tartsd meg, és élsz; és az én tanításomat mint a szemed fényét. 3 Kíasd azokat ujjádra, írd fel azokat szíved táblájára. 4 Mond ezt a bölcseségnek: Én néném vagy te; és az eszességet ismerősdnek nevezd, 5 Hogy megőrizzen téged a nem hozzá tartozó asszonytól, és az ő beszédelvel hizelkedő idegentől. 6 Mert házam ablakán, a rács mögül néztem, 7 És láték a bolondok között, eszembe vevék a fiak között egy bolond ifjat, 8 Aki az utcán jár, annak szeglete mellett, a házához menő úton lépeget, 9 Alkonyatkor, nap estjén, és setét éjjelben. 10 És ímé, egy asszony eleibe jó, paráznának öltözetében, álnok az ő elméjében. 11 Mely csélcspás és vakmerő, a kinek házában nem maradhathatnak meg az ő lábai. 12 Néha az utcán, néha a tereken van, és minden szegletnél leselkedik. 13 És megragadá őt és megcsókolá őt, és szemtelenségre vetemedvén, monda néki: 14 Háláldozattal tartoztam, ma adtam meg fogadásimat. 15 Azért jövök ki elődbe, szorgalmatosan keresni a te orczádat, és ráad találtam! 16 Paplanokkal megvettem nyoszolyámat, égyiptomi szővész szőnyegekkel. 17 Beillatoztam ágyamat mirhával, áloessel és fahéjal. 18 No foglaljuk magunkat bőségesen mind virradig a szeretetben; vígadjunk szerelmeskedésekkel. 19 Mert nincs otthon a férjem, elment messze útra. 20 Egy erszény pénzt vőn kezéhez; holdtöltére jó haza. 21 És elhiteté őt az ő mesterkedéseinek sokaságával, ajkainak hizelkedésével elragadá őt. 22 Utána megy; mint az ökör a vágóhídra, és mint a bolond, egyszer csak fenyítő békóba; 23 Mígnem átjárja a nyíl-

az ő maját. Miképen siet a madár a tőre, és nem tudja, hogy az az ő élete ellen van. 24 Annakokáért most, fiaim, hallgassatok engem, és figyelmezzetek az én számnanak beszédeire. 25 Ne hajoljon annak útaira a te elméd, és ne tévelyegj annak ösvényin. 26 Mert sok sebesületet elejtett, és sokan vannak, aik attól megöllettek. 27 Sírba vívó út az ő háza, a mely levísz a halálnak hajlékába. (*Sheol h7585*)

8 Avagy a bölcsesség nem kiált-e, és az értelem nem bocsátja-é ki az ő szavát? 2 A magas helyeknek tetein az úton, sok ösvény összetálikozásánál áll meg. 3 A kapuk mellett a városnak bemenetelin, az ajtók bemenetelin zeng. 4 Tinétek kiáltok, férfiak; és az én szóma az emberek fiaihoz van! 5 Értsétek meg ti együgyűek az eszességet, és ti balgatagok vegyétek eszétekbe az értelmet. 6 Halljátok meg; mert jeles dolgokat szólok és az én számnanak felnyitása igazság. 7 Mert igazságot mond ki az én ínyem, és útátlat az én ajkaimnak a gonoszság. 8 Igaz én számnanak minden beszéde, semmi sincs ezekben hamis, vagy elfordult dolog. 9 Mind egyenesek az értelmesnek, és igazak azoknak, kik megnyerték a tudományt. 10 Vegyétek az én tanításomat, és nem a pénzt; és a tudomány inkább, mint a választott aranyat. 11 Mert jobb a bölcseség a drágagyöngöknel; és semmi gyönyörűségek ehhez egyenlő nem lehetnek. 12 Én bölcsesség lakozom az eszességen, és a megfontolás tudományát megnyerem. 13 Az Úrnak felelme a gonosznak gyűlölése; a kevéliséget és felfuvalkodást és a gonosz utat, és az álnok szájat gyűlööm. 14 Enyém a tanács és a valóság, én vagyok az eszesség, enyém az erő. 15 Én általam uralkodnak a királyok, és az uralkodók végeznek igazságot. 16 Én általam viselnek a fejedelmek fejedelemiséget, és a nemesek, a földnek minden birái. 17 Én az engem szeretőket szeretem, és a kik engem szorgalmasan keresnek, megtálnak. 18 Gazzdaság és tisztelesség van nálam, megmaradandó jó és igazság. 19 Jobb az én gyümölcsöm a tiszta aranyánál és színaranyánál, és az én hasznom a válogatott ezüstnél. 20 Az igazságnak után járok, és az igazság ösvényének közepén. 21 Hogy az engem szeretőknek valami valóságot adjak örökségül, és erszényeket megtöltsen. 22 Az Úr az ő útanak kezdetétől szerzett engem; az ő munkái előtt régen. 23 Örök időktől fogva felkennettem, kezdtetől, a föld kezdetétől fogva. 24 Még mikor semmi mélységek nem voltak, születtem vala; még mikor semmi források, vízzel teljesek nem voltak. 25 Minekkelőtte a hegyek leülepítettek volna, a halmoknak előtte születtem. 26 Mikor még nem csinálta vala a földet és a mezőket, és a világ porának kezdetét. 27 Mikor készíté az eget, ott valék; mikor felveté a mélységek színén a kerekséget; 28 Mikor megerősíté a felhőket ott fenn, mikor erősekkel lónek a mélységeknek forrásai; 29 Mikor felveté a tengernek határit, hogy a vizek át ne hájíjak az ő parancsolatját, mikor megállapítá a földnek fundamentomait: 30 Mellette valék mint kézmíves, és gyönyörűsége valék minden nap, játszva ő előtte minden időben. 31 Játszva az ő földének kerekségén, és gyönyörűségemet lelke az emberek fiaiban. 32 És most fiaim, hallgassatok engemet, és boldogok, a kik az én útaimat megtartják. 33 Hallgassatók a tudományt és legyeketek bölcsék, és magatokat el ne vonjátok! 34

Boldog ember, a ki hallgat engem, az én ajtóm előtt virrasztván minden nap, az én ajtóm félfáit őrizvén. 35 Mert a ki megnyer engem, nyert életet, és szerzett az Úrtól jóakaratot. 36 De a ki vétkézik ellenem, erőszakot cselekszik az ő lelkén; minden, valaki engem gyűlöl, szereti a halált!

9 Bölcseség megépítette az ő házát, annak hét oszlopát kivágván. 2 Megölte vágóivalót, kitöltötte borát, asztalát is elkészítette. 3 Elbocsátá az ő leányit, hivogat a város magas helyeinek tetein. 4 Ki tudatlan? téren ide; az értelem nélküli valónak ezt mondja: 5 Jójüket, éljetek az én étkemmel, és igyatok a borból, melyet töltöttem. 6 Hagyjátok el a bolondokat, hogy éljetek, járjatok az eszességnék útán. 7 A ki tanítja a csúfolót, nyer magának szidalmat: és a ki feddi a latrot, szégyenére lesz. 8 Ne fedd meg a csúfolót, hogy ne gyűlöljön téged; fedd meg a bőlcset, és szeret téged. 9 Adj a bőlcseknek, és még bőlcsebb lesz; tanítsd az igazat, és öregbíti a tanulságot. 10 A bölcseségnek kezdte az Úrnak felelme; és a Szentnek ismeret az eszessége. 11 Mert én általam sokasulnak meg a te napjaid, és meghosszabbítják néked életednek esztendeit. 12 Ha bőlc vagy, bőlc vagy te magadnak; ha pedig csúfol vagy, magad vallod kárát. 13 Balgaság asszony fecsegő, bolond és semmit nem tud. 14 És leült az ő házának ajtajába, székre a városnak magas helyein, 15 Hogy hívja az útonjárókat, a kik egyenesen mennek útjukon. 16 Ki egységű? téren ide, és valaki esztelen, annak ezt mondja: 17 A lopott víz édes, és a titkon való étel gyönyörűséges! 18 És az nem tudja, hogy ott élet nélküli valók vannak; és a pokol mélyébe esnek az ő hivatalosai! (Sheol h7585)

10 Salamon bőlc mondásai. A bőlc fiú örvendezte az ő atyát; a bolond fiú pedig szomorúsága az ő anyjának. 2 Nem használnak a gonoszság kincsei; az igazság pedig megszabadít a halálból. 3 Az Úr nem hagyja éhezni az igaznak lelkét; az istenteleneknek kivánságát pedig elveti. 4 Szegénynyé lesz, aki cselekszik rest kézzel; a gyors munkások keze pedig meggazdagít. 5 Gyűjt nyárban az eszes fiú; álomba merül az aratás idején a megszégyenítő fiú. 6 Áldások vannak az igaznak fején; az istentelenek szája pedig erőszaktélt fed be. 7 Az igaznak emlékezete áldott; a hamisaknak neve pedig megrothat. 8 A bőlc elméjű beveszi a parancsolatokat; a bolond ajkú pedig elveszti magát. 9 A ki tökéleteségen jár, bátorssággal jár; a ki pedig elterdít az ő útát, kiismereti. 10 A ki szemmel hunyorgat, bántást szerez; és a bolond ajkú elesik. 11 Életnek kútfeje az igaznak szája; az istenteleneknek szája pedig erőszaktélt fedez el. 12 A gyűlölés szerez versengést; minden vétkez pedig elfedez a szeretet. 13 Az eszesek ajkain bölcseség találtatik; a vessző pedig a bolond hátának való. 14 A bőlcsek tudományt rejtgetnek; a bolondnak szája pedig közeli romlás. 15 A gazdagnak marhája az ő megerősített városa; szűkölködöknek romlása az ő szegénységük. 16 Az igaznak keresménye életre, az istentelenek jövedelme bűnre van. 17 A bölcseség megőrzőnek útja életre van; a fenyítéket elhagyó pedig tévelyeg. 18 A ki elfedezi a gyűlölésget, hazug ajkú az; és a ki szól gyalázatot, bolond az. 19 A sok beszédben elmaradhatatlan a vétkez; a ki pedig megtartóztatja ajkait, az

értelmes. 20 Választott ezüst az igaznak nyelve; a gonoszok elméje kevés érő. 21 Az igaznak ajkai sokakat legeltetnek; a bolondok pedig esztélességekben halnak meg. 22 Az Úrnak áldása, az gazdagít meg, és azzal semmi nem szerez bántást. 23 Miképen játék a bolondnak bűnt cselekedni, azonképen az eszes ferfíúnak bőlcse cselekedni. 24 A mitől retteg az istentelen, az esik ő rajta; a mit pedig kivánnak az igazak, meg lesz. 25 A mint a forgószerű rafuvall, már oda van az istentelen; az igaznak pedig örökké való fundamentoma van. 26 Minémű az eczet a fogaknak és a füst a szemeknek, olyan a rest azoknak, a kik azt elküldötték. 27 Az Úrnak felelme hosszabbítja meg a napokat; az istentelenek pedig esztendeik megrövidülnek. 28 Az igazaknak reménysége öröm; az istentelenek várakozása pedig elvész. 29 Erősség a tökéletesnek az Úrnak úta: de romlás a hamisság cselekedőinek. 30 Az igaz soha meg nem mozdul; de az istentelenek nem lakják a földet. 31 Az igaznak szája bőségesen szól bőlcsességet; a gonoszság nyelve pedig kivágatik. 32 Az igaznak ajkai azt tudják, a mi kedves; az istenteleneknek szája pedig a gonoszságot.

11 Az álnok font útálatos az Úrnál; az igaz mérték pedig kedves néki. 2 Kevélyseg jő: gyalázat jő; az alázatosoknál pedig bölcseség van. 3 Az igazakat tökéletesességek vezeti; de a hitetleneket gonoszságuk elpusztítja. 4 Nem használ a vagyon a haragnak idején; az igazság pedig kiragad a halálból. 5 A tökéletesnek igazsága igazgatja az ő útát; de önnön istentelenségeben esik el az istentelen. 6 Az igazaknak igazságok megszabadítja őket; de az ő kivánságokban fogatnak meg a hitetlenek. 7 Mikor meghal az istentelen ember, elvész az ő reménysége; a bűnösök várakozása is elvész. 8 Az igaz a nyomorúságból megszabadul; az istentelen ő helyette beesik abba. 9 Szájával rontja meg a képmutató felebarátját; de az igazak a tudomány által megszabadulnak. 10 Az igazak javán örül a város; és mikor elvesznek az istentelenek, örvendezés van. 11 Az igazaknak áldása által emelkedik a város; az istentelenek szája által pedig megromol. 12 Megútálja felebarátját a bolond; az eszes ferfi pedig hallgat. 13 A rágalmazó megjelenti a titkot; de a hűséges lelkű elfedez a dolgot. 14 A hol nincs vezetés, elvész a nép; a megszabadulás pedig a sok tanácsos által van. 15 Teljességgel megrontatik, aki kezes lesz idegenéről; a ki pedig gyűlöli a kezességet, bátorsság lesz. 16 A kedves asszony megtartja a tiszteletet, a hatalmaskodók pedig megtartják a gázdagságot. 17 Ő magával tesz jól a kegyes ferfiú; a kegyetlen pedig öntestének okoz fájdalmat. 18 Az istentelen munkái álnok keresményt; az igazságsszerzőnek pedig jutalma valóságos. 19 A ki őszinte az igazságban, az életére -, a ki pedig a gonosz követi, az vesztére mivel azt. 20 Útátlosatos az Úrnál az álnok szívűek; kedvesek pedig ő nála, a kik az ő útjukban tökéletesek. 21 Kézadással erősítem, hogy nem marad büntetlen a gonosz; az igaznak pedig magva megszabadul. 22 Mint a disznó orrában az aranyperec, olyan a szép asszony, a kinek nincs okossága. 23 Az igazaknak kivánsága csak jó, az istentelenek várakozása pedig harag. 24 Van olyan, aki bőven adakozik, és annál inkább gazdagodik; és a ki megtártóztatja a járandóságot, de ugyan szűkölködik. 25 A másossal jóltevő ember megkövéredik;

és a ki mást felüdít, maga is üdül. **26** A ki búzaját visszatartja, átkozza azt a nép; annak fején pedig, a ki eladja, áldás van. **27** A ki jára igyekezik, jókaratot szerez: a ki pedig gonoszt keres, ő magára jó az. **28** A ki bízik az ő gazdagságában, elesik; de mint a fa ága, az igazak kivirágznak. **29** A ki megháborítja az ő házát, annak öröksége szél lesz; és a bolond szolgája a bölcs elméjűnek. **30** Az igaznak gyümölcséje életnek fája; és lelkeket nyer meg a bölcs. **31** Ímé, az igaz e földön megnyeri jutalmát; mennyivel inkább az istentelen és a bűnös!

12 A ki szereti a dorgálást, szereti a tudományt; a ki pedig gyűlöli a fenyítéket, oktalan az. **2** A jó ember jóakaratot nyer az Úrtól; de a gonosz embert kárhoztatja ő. **3** Nem erősül meg ember az istentelenséggel; az igazaknak pedig gyökerök ki nem mozdul. **4** A derék asszony koronája az ő férjének; de mint az ő csontjaiban való rothatás, olyan a megszegyenítő. **5** Az igazaknak gondolatjaik igazak; az istentelenek tanácsa csalás. **6** Az istenteleneknek beszédei leselkednek a vér után; az igazaknak pedig szája megszabadítja azokat. **7** Leomlanak az istentelenek, és oda lesznek; az igazak háza pedig megáll. **8** Az ő értelme szerint dicsértetik a férfiú; de az elfordult elméjű útálatos lesz. **9** Jobb, a kit kevésre tartanak, és szolgája van, mint a ki magát felmagasztalja, és szük kenyérű. **10** Az igaz az ő barmának érzését is ismeri, az istentelenek szíve pedig kegyetlen. **11** A ki mivel az ő földét, megelégedik eledellel; a ki pedig követ hiábavalókat, bolond az. **12** Kívánja az istentelen a gonoszok prédjáját; de az igaznak gyökere ád gyümölcsöt. **13** Az ajkaknak vétkében gonosz tőr van, de kimenekedik a nyomorúságból az igaz. **14** Az ő szájának gyümölcséből elégdedik meg a férfi jóval; és az ő cselekedetének fizetését veszi az ember önmagának. **15** A bolondnak úta helyes az ő szeme előtt, de a ki tanáccsal el, bölcs az. **16** A bolondnak haragja azon napon megismertetik; elfedezi pedig a szidalmat az eszes ember. **17** A ki igazán szól, megjelenti az igazságot, a hamis bizonyás pedig az álnokságot. **18** Van olyan, a ki beszél hasonlókat a tőrszűrásokhoz; de a bölcséknak nyelve orvosság. **19** Az igazmondó ajak megáll minden örökké; a hazugságnak pedig nyelve egy szemmillantásig. **20** Álnokság van a gonosz gondolóknak szívében; a békességnak tanácsosiban pedig vígasság. **21** Nem vettetik az igaz semmi bántásba; az istentelenek pedig teljesek nyavalýával. **22** Útálatosok az Úrnál a csalárd beszédek; a kik pedig cselekesznek hűségesen, kedvesek ő nála. **23** Az eszes ember elfedezi a tudományt; a bolondok elméje pedig kikiáltja a bolondságot. **24** A gyorsaknak keze uralmodik; a rest pedig adófizető lesz. **25** A férfiúnak elméjében való gyötrelem megalázza azt; a jó szó pedig megvidámítja azt. **26** Útba igazítja az ő felebarátját az igaz; de az istentelenek útja eltévelvítő őket. **27** Nem süti meg a rest, a mit vadászásával fogott; de drága marhája az embernek serényisége. **28** Az igazságnak útjában van élet; és az ő ösvényének úta halhatatlanság.

13 A bölcs fiú enged atya intésénék; de a csúfoló semmi dorgálásnak helyt nem ád. **2** A férfi az ő szájának gyümölcséből el jóval; a hitetlenek lelke pedig bosszúságétellel. **3** A ki megőrzi az ő száját, megtartja önmagát; a ki felnyitja

száját, romlása az annak. **4** Kivánsággal felindul, de hiába, a restnek lelke; a gyorsak lelke pedig megkövéredik. **5** A hamis dolgot gyűlöli az igaz; az istentelen pedig gyűlölgésgessé tesz és megszegyenít. **6** Az igazság megőrzi azt, a ki útjában tökéletes; az istentelenség pedig elveszíti a bűnöst. **7** Van, a ki hánya gazdagságát, holott semmije sincsen; viszont tettei magát szegénynek, holott sok marhája van. **8** Az ember életének váltsága lehet az ő gazdagsága; a szegény pedig nem hallja a fenyégetést. **9** Az igazak világossága vígassággal ég; de az istenteleneknek szövétneke kialszik. **10** Csak háborúság lesz a kevélységből: azoknál pedig, a kik a tanácsot beveszik, bölcseség van. **11** A hiábavalóságból keresett marha megkisebbül; a ki pedig kezével gyűjt, megőregítői azt. **12** A halogatott reménység beteggé teszi a szívet; de a megadatott kívánság életnek fája. **13** Az igének megútlójára megrontatik; a ki pedig féli a parancsolatot, jutalmát veszi. **14** A bölcsnek tanítása életnek kútfje, a halál törének eltávoztatására. **15** Jó érteleм ád kedvességet; a hitetleneknek pedig útja kemény. **16** minden eszes cselekszik bölcseséggel; a bolond pedig kijelenti az ő bolondságát. **17** Az istentelen követ bajba esik; a hívséges követ pedig gyógyulás. **18** Szegénység és gyalázat lesz azon, aki a fenyítéktől magát elvonja; a ki pedig megfogadja a dorgálást, tiszteletet. **19** A megnyert kivánság gyönyörűséges a léleknek, és útálatossság a bolondoknak eltávozniak a gonosztól. **20** A ki jár a bölcsékkel, bölcs lesz; a ki pedig magát társul adja a bolondokhoz, megromol. **21** A bűnösököt követi a gonosz; az igazaknak pedig jóval fizet Isten. **22** A jó örökséget hágy unokáinak; a bűnösnek marhái pedig eltétetnek az igaz számára. **23** Bő étele lesz a szegényeknek az új törésen; de van olyan, aki igazságtalansága által vész el. **24** A ki megtartóztatja az ő vesszejét, gyűlöli az ő fiát; a ki pedig szereti azt, megkeresi őt fenyítékkel. **25** Az igaz eszik az ő kivánságának megelégedéséig; az istentelenek hasa pedig szűkölködik.

14 A bölcs asszony épít a maga házát; a bolond pedig önélezével rontja el azt. **2** A ki igazán jár, féli az Urat; a ki pedig elfordult az ő útaihoz, megútlája őt. **3** A bolondnak szájában van kevélységnak pálcázája; a bölcséknak pedig beszéde megtartja őket. **4** Mikor nincsenek ökrök: tisztá a jászol; a gabonának bőssége pedig az ökörnek erejéől van. **5** A hűséges tanú nem hazud; a hamis tanú pedig hazugságot bocsát szájából. **6** A csúfoló keresi a bölcseséget, és nincs; a tudomány pedig az eszesnek könnyű. **7** Menj el a bolond férfiú elől; és nem ismerted meg a tudománynak beszédét. **8** Az eszesnek bölcsesége az ő útanak megértése; a bolondoknak pedig bolondsága csalás. **9** A bolondokat megcsúfolja a bűnért való áldozat; az igazak között pedig jókarat van. **10** A szív tudja az ő lelke keserűségét; és az ő örömhében az idegen nem részes. **11** Az istenteleneknek háza elvész; de az igazaknak sátorá megvirágzik. **12** Van olyan út, mely helyesen látszik az ember előtt, és vége a halára menő út. **13** Nevetés közben is fáj a szív; és végre az örmő fordul szomorúságra. **14** Az ő útából elégszik meg az elfordult elméjű; önmagából pedig a jó férfiú. **15** Az együgyű hisz minden dolognak; az eszes pedig a maga járására vigyáz. **16** A bölcs félvén, eltávozik

a gonosztól; a bolond pedig dühöngő és elbizakodott. 17 A hirtelen haragú bolondságot cselekszik, és a cselszövő férfi gyűlölséges lesz. 18 Bírják az esztelenek a bolondságot örökség szerint; az eszesek pedig fonják a tudománynak koszorúját. 19 Meghajtják magokat a gonoszok a jót előtt, és a hamisak az igaznak kapujánál. 20 Még az ő felebarátjánál is útálatos a szegény; a gazdagnak pedig sok a barátja. 21 Aki megútálja az ő felebarátját, vétkezik; aki pedig a szegényekkel kegyelmességet cselekszik, boldog az! 22 Nemde tévelyegnek, a kik gonoszt szereznek? kegyelmesség pedig és igazság a jó szerzőknek. 23 minden munkából nyereség lesz; de az ajkaknak beszédéből csak szűkölök. 24 A bölcséknek ékességek az ő gazdagságuk; a tudatlanok bolondsága pedig csak bolondság. 25 Lelkek szabadít meg az igaz bizonyság; hazugságokat szól pedig az álnok. 26 Az Úrnak félelmében erős a bizalom, és az ő finának lesz menedéke. 27 Az Úrnak félelme az életnek kútfeje, a halál törének eltávoztatására. 28 A nép sokasága a király dicsősége; a nép elfogyása pedig az uralkodó romlása. 29 A haragra késedelmes bővelkedik értelemmel; aki pedig elméjében hirtelenkedő, bolondságot szerez az. 30 A szelíd szív a testnek élete; az irigység pedig a csontoknak rothadása. 31 Aki elnyomja a szegényt, gyalázattal illeti annak teremtőjét; az pedig tiszta, aki könyörül a szűkölökön. 32 Az ő nyavalójába ejti magát az istentelen; az igaznak pedig halál idején is reménysége van. 33 Az eszesnek elméjében nyugszik a bölcsesség; a mi pedig a tudatlanokban van, magát hamar megismerheti. 34 Az igazság felmagasztalja a nemzetet; a bún pedig gyalázatára van a népeknek. 35 A királynak jókaratja van az eszes szolgához; haragja pedig a megszégyenítőhöz.

15 Az engedelmes felelet elfordítja a harag felgerjedését; a megbántó beszéd pedig támaszt haragot. 2 A bölcsék nyelve beszél jó tudományt: a tudatlanoknak száján pedig bolondság buzog ki. 3 minden helyeken vannak az Úrnak szemei, nézvén a jókat és gonoszokat. 4 A nyelv szelídisége életnek fája; az abban való hamisság pedig a léleknek gyötrelme. 5 A bolond megútálja az ő atyjának tanítását; aki pedig megbecsüli a dorgálást, igen eszes. 6 Az igaznak házában nagy kincs van; az istentelenek jövedelmében pedig háborúság. 7 A bölcséknek ajkaik hintegetnek tudományt; a bolondoknak pedig elméje nem helyes. 8 Az istentelenek áldozatja gyűlölséges az Úrnak; az igazak könyörgése pedig kedves néki. 9 Utálat az Úrnál az istentelenek úta; azt pedig, aki követi az igazságot, szereti. 10 Gonosz dorgálás jó arra, aki útját elhagyja; aki gyűlöli a fenyítéket, meghal. 11 A sír és a pokol az Úr előtt vannak; mennyivel inkább az emberek szíve. (Sheol h7585) 12 Nem szereti a csúfoló a feddést, és a bölcsékhez nem megy. 13 A vidám elme megvidámitja az orczát; de a színek bánatja miatt a lélek megszomorodik. 14 Az eszesnek elmeje keresi a tudományt; a tudatlanok szája pedig legel bolondságot. 15 minden napjai a szegénynek nyomorúságosak; a vidám elméljűnek pedig szüntelen lakodalma van. 16 Jobb a kevés az Úrnak félelmével, mint a temérdek kincs, ahol háborúság van. 17 Jobb a paréjnak étele, ahol szeretet van, mint a hízlált ökör, ahol van gyűlölség. 18 A haragos férfiú szerez háborúságot; a hosszútűrő pedig lecsendesít a háborgást. 19 A restnek útja olyan, mint a tövisek

sővény; az igazaknak pedig útja megegyengetett. 20 A bölcs fiú örvendezeti az atyját; a bolond ember pedig megútálja az anyját. 21 A bolondság öröme az esztelennek; de az értelmes férfiu igazán jár. 22 Hiábaivalók lesznek a gondolatok, mikor nincs tanács; de a tanácsosok sokaságában előmennek. 23 Öröme van az embernek szája feleletében; és az idejében mondott beszéd, oh mely igen jó! 24 Az életnek úta felfelé van az értelmes ember számára, hogy eltávozzék a pokoltól, mely aláfelé van. (Sheol h7585) 25 A kevéllyeknek házát kisszakgatja az Úr; megerősítő pedig az özvegynek határát. 26 Útálatosak az Úrnak a gonosz gondolatok; de kedvesek a tiszta beszédek. 27 Megháborítja az ő házát, aki követi a telhetetlenséget; aki pedig gyűlöli az ajándékokat, él az. 28 Az igaznak elmeje meggondolja, mit szóljon; az istentelenek pedig szája ontja a gonoszt. 29 Messze van az Úr az istentelenektől; az igazaknak pedig könyörgését meghallgatja. 30 A szemek világa megvidámitja a szívet; a jót hír megerősíti a csontokat. 31 A mely fül hallgatja az életnek dorgálását, a bölcsék között lakik. 32 Aki elvonja magát az erkölcsi tanítástól, megútálja az ő lelkét; aki pedig hallgatja a feddést, értelmet szerez. 33 Az Úrnak félelme a bölcsességnak tudománya, és a tisztelességnak előtte jár az alázatosság.

16 Az embernél vannak az elme gondolatai; de az Útról van a nyelv felelete. 2 minden útai tiszta az embernek a maga szemei előtt; de aki a lelkeket vizsgálja, az Úr az! 3 Bízzad az Úrra a te dolgaidat; és a te gondolatid véghez mennek. 4 Mindent teremtett az Úr az ő maga céljára; az istentelenet is a büntetésnek napjára. 5 Útálatos az Úrnak minden, aki elméjében felfuvalkodott, kezemet adom rá, hogy nem marad büntetetten. 6 Könyörületestéggel és igazsággal töröltek el a bűn; és az Úrnak félelme által távozhatunk el a gonosztól. 7 Mikor jókarattal van az Úr valakinak útaihoz, még annak ellenségeit is jókaróívás teszi. 8 Jobb a kevés igazsággal, mint a gazdag jövedelem hamissággal. 9 Az embernek elmeje gondolja meg az ő útát; de az Úr igazgatja annak járását. 10 Jósige van a király ajkain; az ítéletben ne szóljon hamisságot az ő szája. 11 Az Úré az igaz mérték és mérőserpenyő, az ő műve minden mérőkő. 12 Útálatos legyen a királyoknál istentelenséget cselekedni; mert igazsággal erősítetik meg a királyiszék. 13 Kedvesek a királyoknak az igaz beszédek; és az igazmondót szereti a király. 14 A királynak felgerjedt haragja olyan, mint a halál követe; de a bölcs férfiú leszállítja azt. 15 A királynak vidám orczájában élet van; jókaratja olyan, mint a tavaszi eső fellege. 16 Szerzeni bölcseséget, oh menynyivel jobb az aranyánál; és szerzeni eszességet, kivánatos az ezüstnél! 17 Az igazak országútja eltávozás a gonosztól; megtartja magát az, aki megőrzi az ő útát. 18 A megromlás előtt kevéllység jár, és az eset előtt felfuvalkodottság. 19 Jobb alázatos lélekkel lenni a szelídekkel, mint zsákmányon osztozni a kevéllyekkel. 20 Aki figyelmez az igére, jót nyer; és aki bízik az Úrban, oh mely boldog az! 21 Aki elméjében bölcs, hívatik értelmesnek; a beszédknek pedig édessége neveli a tudományt. 22 Életnek kútfeje az értelem annak, aki bírja azt; de a bolondok fenyítéke bolondságuk. 23 A bölcsnek elmeje értelmesen igazgatja az ő száját, és az ő ajkain öregbít a tudományt. 24 Lépesmész a gyönyörűséges beszédek; édesek a léleknek, és meggyógyítói

a tetemeknek. 25 Van oly út, mely igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak úta. 26 A munkálkodó lelke magának munkálkodik; mert az Ő szája kényszeríti őt. 27 A haszontalan ember goroszt ás ki, és az Ő ajkain mintegy égő tűz van; 28 A gorosz ember versengést szerez, és a susárló elválasztja a jó barátokat. 29 Az erőszakos ember elhiteti az Ő felebarátját, és nem jó úton viszi őt. 30 A ki behúnya szemeit, azért teszi, hogy álnokságot gondoljon; a ki összeszorítja ajkait, már véghez vitte a goroszságot. 31 Igen szép ékes korona a vénség, az igazságnak útjában találtatik. 32 Jobb a hosszútúró az erősnél; és a ki uralkodik a maga indulatján, annál, aki várost vesz meg. 33 Az ember kebelében vetnek sorsot; de az Úrtól van annak minden ítélete.

17 Jobb a száraz falat, melylyel van csendesség; mint a levágott barmokkal teljes ház, melyben háborúság van. 2 Az értelmes szolga uralkodik a gyalázatos fiún, és az atyafiak között az örökségnek részét veszi. 3 Az olvasztótéglével az ezüst számára van, és a kemencze az aranyéra; a szívek vizsgálójá pedig az Úr. 4 A goroszterő hallgat az alnok beszédekre, a csalárd hallgat a gorosz nyelvre. 5 A ki megcscsúfolja a szegényt, gyalázattal illeti annak Teremtőjét; a ki gyönyörködik másnak nyomorúságában, büntetlen nem lézzen! 6 A véneknél ékessége az unokák, és a fiaknak ékessége az atyák. 7 Nem illik a bolondnak az ékes beszéd; még kevésbbé a tiszességesnek a hazug beszéd. 8 Drága kő az ajándék elfogadójának szemei előtt; mindenütt, a hova csak fordul, okosan cselekszik. 9 Elfedezi a vétket, a ki keresi a szeretetet; a ki pedig ismétlen előhoz egy dolgot, elszakasztja egymástól a barátságosokat is. 10 Foganatosból a dorgálás az eszesnél, mint ha megvernéd a bolondot százszor is. 11 Csak ellenkezést keres a gorosz, végre kegyetlen követ bocsáttatik ellenére. 12 Találjon valakire a fiától megfosztott medve, csak ne a bolond az Ő bolondságában. 13 A ki fizet goroszt a jóért, nem távozik el a gorosz annak házától. 14 Mint a ki árvizet szabadít el, olyan a háborúság kezdete; azért minekelőtte kihatna, hagyd el a versengést. 15 A ki igaznak mondja a búnöst, és kárhoztatja az igazat, útálatos az Úrnak egyaránt mind a kettő. 16 Miért van a vétel ára a bolondnak kezében a bőlcsegség megszerzésére, holott nincsen néki elméje? 17 minden időben szeret, a ki igaz barát, és testvérül születik a nyomorúság idejére. 18 Értelmetlen ember az, aki kezét adjá, fogadván kezességet barátja előtt. 19 Szereti a goroszt, a ki szereti a háborúságot; a ki magasbólja kapuját, romlást keres. 20 Az elfordult szívű ember nem nyerhet jót, és a ki az Ő nyelvével gorosz, esik nyomorúságba. 21 A ki szül bolondot, szüli Ő magának bánatra; és nem örvendez a bolondnak atya. 22 A vidám elme jó orvosságul szolgál; a szomorú lélek pedig megszáradta a csontokat. 23 A kebelből kivett ajándékot az istentelen elveszi, a törvény útának elfordítására. 24 Az eszesnek orczájából kitetszik a bőlcsegség; a bolondnak pedig szemei országolnak a földnek végéig. 25 Búsalása az Ő atyának a bolond fiú, és az Ő szülőjének keserűsége. 26 Még megbirosolni is az igazat nem jó, a tiszességet megverni igazságáért. 27 A ki megtartoztatja beszédét, az tudós ember, és a ki higgadt lelkű, az értelmes

férfiú. 28 Még a bolond is, amikor hallgat, bőlcsenek ítéltetik; mikor ajkait bezárja, eszesnek.

18 A maga kivánsága után megy az agyas ember, minden igaz bőlcsegség ellen dühösködik. 2 Nem gyönyörködik a bolond az értelemben, hanem abban, hogy az Ő elméje nyilvánvalóvá legyen. 3 Mikor eljő az istentelen, eljő a megútlás; és a szidalommal a gyalázat. 4 Mély víz az ember szájának beszéde, buzogó patak a bőlcsegségnak kútfeje. 5 A gorosz személyének kedvezni nem jó, elfordítani az igazat az ítéletben. 6 A bolondnak beszédei szereznék versengést, és az Ő szája ütésekről kiált. 7 A bolondnak szája az Ő romlása, és az Ő beszédei az Ő életének tőre. 8 A susárlónak beszédei hizelkedők; és azok a szív belsejét áthatják. 9 A ki lágyan viseli magát az Ő dologában, testvére annak, aki tönkre tesz. 10 Erős torony az Úrnak neve, aholhoz folyamodik az igaz, és bátoros lészen. 11 A gazdagnak vagyona az Ő erős városa, és mint a magas kőfal, az Ő gondolatja szerint. 12 A megromlás előtt felülvalkodik az ember elméje; a tiszesség előtt pedig alázatosság van. 13 A ki felel valamit, még meg nem hallja, ez bolondság és gyalázatos rá nézve. 14 A férfi lelke elviseli a maga erőtlenségét; de a megtört lelke ki viseli el? 15 Az eszesnek elméje tudományt szerez, és a bőlcseknek füle tudományt keres. 16 Az embernek ajándéka szabad útat szerez néki, és a nagyoknak orczája elé viszi őt. 17 Igaza van annak, a ki első a perben; míg nem eljő az Ő peresfele, és megvizsgálja őt. 18 A versengéseket megszünteti a sorsvetés, és az erőseket elválasztja. 19 A felingerelt atyafiú erősből az erős városnál, és az ilyen versengések olyanok, mint a vár zárja. 20 A férfi szájának hasznával elégdedik meg az Ő belseje; az Ő beszédének jövedelmével lakik jól. 21 Mind a halál, mind az élet a nyelv hatalmában van, és a miképen kiki szeret azzal élni, úgy eszi annak gyümölcsét. 22 Megnyerte a jót, aki talált feleséget, és vett jókaratot az Úrtól! 23 Alázatos kérést szól a szegény; a gazdag pedig keményen felel. 24 Az ember, a kinek sok barátja van, széttörökik; de van barát, aki ragaszkodóból a testvérmel.

19 Jobb a tökéletesen járó szegény a gorosz nyelvűnél, a ki bolond. 2 A lélek sem jó tudomány nélkül; és a ki csak a lábával siet, hibázik. 3 Az embernek bolondsága fordítja el az Ő útát, és az Úr ellen haragszik az Ő szíve. 4 A gazdagság szaporítja a sok barátot; a szegénytől pedig az Ő barátja elválik. 5 A hamis tanú büntetetlen nem marad, és a hazugságoknak szólója meg nem szabadul. 6 Sokan hizelegnek a nemeslekű embernek, és minden barát az adakozó. 7 A szegényt minden atyafia gyűlöli, még barátai is eltávolodnak tőle; unszolja szavakkal, de ők eltünnek. 8 A ki értelmet szerez, szereti az életét, aki megőrzi az értelmetlenséget, jót nyer. 9 A hamis bizonyás nem marad büntetlen, és a ki hazugságokat beszél, elvész. 10 Nem illik a bolondhoz a gyönyörködés; sokkal inkább nem illik a szolgának uralkodni a fejedelmeken. 11 Az embernek értelme hosszútűrővé teszi őt; és ékességeire van néki elhallgatni a vétket. 12 Mint az ifjú oroszlánnak ordítása, olyan a királynak haraja; mint a harmat pedig a füvön, az Ő jókaratja. 13 Romlása az Ő atyának a bolond fiú, és mint a szüntelen cseppegés, az asszonyak zsémbelődése. 14 A ház

és marha atyától való örökség; az Úrtól van pedig az értelmes feleség. 15 A restség álomba merít, és a lomha lélek megéhezik. 16 A ki megtartja a parancsolatot, megtartja ő magát; a ki nem vigyáz útaira, meghal. 17 Kölcsön ád az Úrnak, aki kegyelmes a szegényhez; és az ő jótéteményét megfizeti néki. 18 Fenyítsd meg a te fiadat, mert még van remény felőle; de annyira, hogy őt megöld, ne vigyen haragod. 19 A nagy haragú ember büntetést szenvedjen, mert ha menteni akarod, még növeled harajját. 20 Engedj a tanácsnak, és vedd be az erkölcsi oktatást; hogy bölcs légy végre. 21 Sok gondolat van az ember elméjében; de csak az Úrnak tanácsa áll meg. 22 A mit leginkább kell embernek kivánni, az igalmasság az, és jobb a szegény a hazug férfiúnál. 23 Az Úrnak felelme életre visz; és az ilyen megelégedve tölti az éjet, goroszzal nem illettetik. 24 Bemártja a rest az ő kezét a tálba, de már a szájához nem viszi vissza. 25 Ha a csúfolót megvered, az együgyű lesz okosabb; és ha megdorgálod az eszest, megérti a tudományt. 26 A ki atyával erőszakoskodik, anyját előzi: gyalázatos és megszégyenítő fiú az. 27 Szünjél meg, fiam, hallgatni az olyan tanítást, mely téged arra visz, hogy a bölcsességek igéjétől eltévedj. 28 A semmirevaló bizonyás csúfolja a törvényt; az istentelenek szája elnyeli a goroszságot. 29 A csúfolónak készítettek a büntetések, és az ütések a bolondok hánának.

20 A bor csúfoló, a részegítő ital háborgó, és valaki abba beletéved, nem bölcs! 2 Mint a fiatal oroszlán ordítása, olyan a királynak rettentése; aki azt haragra ingerli, vétkezik a maga élete ellen. 3 Tisztelesség az embernek elmaradni a versengéstől; valaki pedig bolond, patvarkodik. 4 A hideg miatt nem szánt a rest; aratni akar majd, de nincs mit. 5 Mély víz a férfiúnak elméjében a tanács; mindenáltal a bölcs ember kimeríti azt. 6 A legtöbb ember talál valakit, aki jó hozzá; de hű embert, azt ki találhat? 7 A ki az ő tökéletességeiben jár, igaz ember; boldogok az ő fiai ő utána! 8 A király, ha az ő ítélezésekbenül, tekintetével minden goroszt eltávoztat. 9 Ki mondhatná azt: megtisztítottam szívemet, tiszta vagyok az én bűnömtől! 10 A kétféle font és a kétféle mérték, útálatos az Úrnál egyaránt mind a kettő. 11 Az ő cselekedetiből ismerteti meg magát még a gyermek is, ha tiszta-é, és ha igaz-é az ő cselekedete. 12 A halló fület és a látó szemet, az Úr teremtette egyaránt mindenkitől. 13 Ne szeresz az álmot, hogy ne légy szegény; nyisd fel a te szemeidet, és megelégszel kenyérrel. 14 Hitvány, hitvány, azt mondja a vevő; de mikor elmegy, akkor dicsekedik. 15 Van arany és drágagyöngök sokasága; de drága szer a tudománynal teljes ajak. 16 Vedd el ruháját, mert kezes lett másért, és az idegenért vedd el zálogát. 17 Gyönyörűséges az embernek az álnokságnak kenyere; de annakutána betelik az ő szája kavicsokkal. 18 A gondolatok tanácskozással erősek; és bölcs vezetéssel folytass hadakozást. 19 Megjelenti a titkok, aki rágalmazó; tehát aki fecsög szájú, azzal ne barátkozzál. 20 A ki az ő atyját vagy anyját megátkozza, annak kialszik szövétnéke a legnagyobb setétségen. 21 A mely örökséget először siettetnek, annak vége meg nem áldatik. 22 Ne mond: bosszút állok rajtal! Várjad az Urat, és megszabadít téged! 23 Útálatos az Úrnál a kétféle súly; és a hamis fontok nem jó

dolgok. 24 Az Úrtól vannak a férfi lépései; az ember pedig mit ért az ő utában? 25 Tőr az embernek meggondolatlanul mondani: szent, és a fogadástétel után megfontolni. 26 Szétszórja a goroszokat a bölcs király, és fordít reájok kereket. 27 Az Úrtól való szövétnek az embernek lelke, aki megvizsgálja a szívnek minden rejtekét. 28 A kegyelmesség és az igazság megőrizik a királyt, megerősítő igalmasság által az ő székét. 29 Az ifjaknak ékessége az ő erejük; és a véneknek dísze az ősz haj. 30 A kékek és a sebek távoztatják el a goroszt, és a belső részekig ható csapások.

21 Mint a vizeknek folysai, olyan a királynak szíve az Únak kezében, valahová akarja, oda hajtja azt! 2 Az embernek minden úta igaz a maga szemei előtt; de a szívek vizsgálója az Úr. 3 Az igazságnak és igaz ítéletnek gyakorlását inkább szereti az Úr az áldozatnál. 4 A szemnek fenhéjáása és az elmének kevélyisége: az istentelenek szántása, bűn. 5 A szorgalmatossnak igyekezete csak gyarapodásra van; valaki pedig hirtelenkedik, csak szükségre jut. 6 A hamisságnak nyelvvel gyűjtött kincs elveszett hiábaivalósága azoknak, a kik a halált keresik. 7 Az istentelenek pusztítása magával ragadja őket; mert nem akartak igazságot cselekedni. 8 Tekervényes a bűnös embernek úta; a tisztának cselekedete pedig igaz. 9 Jobb a tető ormán lakni, mint háborgó asszonyal, és közös házban. 10 Az istentelennek lelke kíván goroszt; és az ő szeme előtt nem talál könyörületre az ő felebarátja. 11 Mikor a csúfolót büntetik, az együgyű lesz bölcs; mikor pedig a bölcsset oktatják, ő veszi eszébe a tudományt. 12 Nézi az igaz az istentelenek házát, hogy milyen veszedelembe jutottak az istentelenek. 13 A ki bedugja fülét a szegény kiáltására; ő is kiált, de meg nem hallgattatik. 14 A titkon adott ajándék elfordítja a haragot; és a kebelben való ajándék a kemény búsulást. 15 Vígasság az igaznak igazat cselekedni; de ijedelem a hamisság cselekedőinek. 16 Az ember, aki eltevélyedik az értelemek útáról, az élet nélküli valók gyülekezetiben nyugszik. 17 Szűkölködő ember lesz, aki szereti az örömet; aki szereti a bort és az olajat, nem lesz gazdag! 18 Az igazért váltásádjí az istentelen, és az igazak helyett a hitetlen büntetették meg. 19 Jobb lakozni a pusztának földén, mint a feddőd és haragos asszonyal. 20 Kivánatos kincs és kenet van a bölcsnek házában; a bolond ember pedig eltékozolja azt. 21 A ki követi az igazságot és az igalmasságot, nyer éleletet, igazságot és tisztességet. 22 A hősök városába felmegy a bölcs, és lerontja az ő bizodalomknak erejét. 23 A ki megőrzi száját és nyelvét, megtartja életét a nyomorúságtól. 24 A kevél dölyfösnak csúfoló a neve, aki harajában kevélyéget cselekszik. 25 A restnek kivánsága megemészti őt; mert az ő kezei nem akarnak dolgozni. 26 Egész nap kivánságtól gyötretik; az igaz pedig ád, és nem tartóztatja meg adományát. 27 Az istentelenek áldozatja útálatos; kivált mikor gorosz tettért viszi. 28 A hazug bizonyás elvész; aki pedig jól figyelmez, örökké szól. 29 Megkeményíti az istentelen ember az ő orczáját; az igaz pedig jól rendeli az ő utát. 30 Nincs bölcseség, és nincs értelem, és nincs tanács az Úr ellen. 31 Készen áll a ló az ütközétek napjára; de az Úré a megtartás!

22 Kívánatosb a jó hírnév nagy gazdagságnál; ezüstnél és aranynál a kedvesség jobb. **2** A gazdag és szegény összetalálkoznak, mindenkitől pedig az Úr szerzi. **3** Az eszes meglátja a bajt és elrejtíti magát; a bolondok pedig neki mennek és kárát vallják. **4** Az alázatosságnak béré az Úr félelme, gazdagság és tisztesség és élet. **5** Tövisek és török vannak a gonosznak útjában; a ki megőrzi a maga lelkét, távol jár azoktól. **6** Tanítsa a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhetik is, el nem távozik attól. **7** A gazdag a szegényeken uralkodik, és szolgája a kölcsönvevőt a kölcsönadónak. **8** Aki vett álnokságot, arat nyomorúságot; és az ő haragjának vesszeje megtörtérik. **9** Az igralmas szemű ember megáldatik, mert adott az ő kenyéréből a szegénynek. **10** Üzd el a csúfolót, és elmegy a háborgás is, és megszünik a patvarkodás és a szidalmazás. **11** Aki szereti a szívnek tisztaaságát, beszéde kedvesség: annak barátja a király. **12** Az Úrnak szemei megőrzik a tudományt; a hitetlennek beszédét pedig felforgatja. **13** A rest azt mondja: oroszlán van ottkin, az utczák közepén megöllettetném. **14** Mély verem az idegen asszonyoknak szája; a kire haragszik az Úr, oda esik. **15** A gyermek elmegéjéhez kötöttetett a bolondság; de a fenyítés vesszeje messze elüzi őtőle azt. **16** Aki elnyomja a szegényt, hogy szaporítsa az ő marháját; aki ád a gazdagnak: végre szűkölködésre jut. **17** Hajtsd füledet, és hallgasd a bölcséknak beszédeit; és a te elmédet figyelmeztesd az én tudományomra. **18** Mert gyönyörűséges lesz, ha megtartod azokat szívedben; legyenek együtt állandók a te ajkaidon! **19** Hogy az Úrban legyen a te bizodalma, arra tanítottalak ma téged, igen, téged. **20** Nem írtam-e néked drága szép tanulságokat, tanácsokban és tudományban? **21** Hogy tudnodra adjam néked az igazság beszédiinek bizonyos voltát: hogy igaz beszédet vígy válaszul elküldődök. **22** Ne rabold ki a szegényt, mert szegény ő; és meg ne rontsd a nyomorultat a kapuban; **23** Mert az Úr forgatja azoknak ügyét, és az ő kirablói életét elragadja. **24** Ne tarts barátságot a haragossal, és a dühösködővel ne menj; **25** Hogy el ne tanuld az ő útait, és tört ne keress tenneni magadhak. **26** Ne légy azok közül, a kik kézbe csapnak, a kik adósságért kezeskednek. **27** Ha nincs néked miből megadnod; miért vegye el a te ágyadat te alólaid? **28** Ne bontsd el a régi határt, melyet csináltak a te eleid. **29** Láttál-e az ő dolgában szorgalmatos embert? A királyok előtt álland, nem marad meg az alsó rendűek között.

23 Mikor leülsz enni az uralkodóval, szorgalmasan reá vigyázz, ki van előtted. **2** És kést tégy a torkodra, ha mértékletlen vagy. **3** Ne kivánd az ő csemegéit; mert ezek hazug étkek. **4** Ne fáraszsd magadat ebben, hogy meggazdagulj; ez ilyen testi eszességedtől szünjél meg. **5** Avagy a te szemeid veted-é arra? holott az semmi, mert olyan szárnyakat szerez magának nagy hamar, mint a saskeselyű, és az ég felé elrepül! **6** Ne egýel az irigy szeműnek étkéből, és ne kivánd az ő csemegéit; **7** Mert mint a ki számítgatja a falatot magában, olyan ő: egýel és igyál, azt mondja te néked; de azért nem jó akarattal van tehozzád. **8** A te falatodat, a melyet megettél, kihányod; és a te ékes beszédidet csak hiába vesztegeted. **9** A bolondnak hallására ne szólj; mert megútlája a te beszédidnek

bölcsességeit. **10** Ne mozdítsd meg a régi határt, és az árváknak mezeibe ne kapj; **11** Mert az ő megváltójuk erős, az forgatja az ő ügyöket ellenen! **12** Add a te elmédet az erkölcsi tanításra, és a te füleidet a bölcs beszédekre. **13** Ne vond el a gyermektől a fenyítéket; ha megvered őt vesszővel, meg nem hal. **14** Te vesszővel vered meg őt: és az ő lelkét a pokolból ragadod ki. (*Sheol h7585*) **15** Szerelmes fiam, ha bölcs lesz a te elméd, örvendez a lelkem nékem is. **16** És vígadoznak az én veséim, a te ajkaidnak igazmondásán. **17** Ne irigyükedjék a te szíved a bűnösökre; hanem az Úr félelmében légy egész napon; **18** Mert ennek bizonyos vége van; a te várakozásod meg nem csalatkozik. **19** Hallgas te, fiám, engem, hogy légy bölcs, és jártasd ez úton szívedet. **20** Ne légy azok közül való, a kik borral dőzsölnek; azok közül, a kik hússal dobzódnak. **21** Mert a részeges és dobzódó szegény lesz, és rongyokba öltözött az aluvás. **22** Hallgasd a te atyádat, a ki nemzett téged; és meg ne útáld a te anyádat, mikor megvénhetik. **23** Szerezz igazságot, és el ne adj; bölcseséget és erkölcsöt és eszességet. **24** Igen örökl az igaznak atya, és a bölcsnek szülője annak vígadoz. **25** Vígadjon a te atyád és a te anyád, és örvendezzen a te szülőd. **26** Adjadj, fiám, a te szívedet nékem, és a te szemeid az én útaimat megőrizzék. **27** Mert mély verem a tisztálatan asszony, és szoros kút az idegen asszony. **28** És az, mint a tolvaj leselkedik, és az emberek közt a hitetleneket szaporítja. **29** Kinek jaj? kinek oh jaj? kinek versengések? kinek panasz? kinek ok nélkül való sebek? kinek szemeknek veressége? **30** A bornál mulatóknak, a kik mennek a jó bor kutatására. **31** Ne nézd a bort, mily veres színt játszik, mint mutatja a pohárban az ő csillagását; könnyen alá csuszamlik, **32** Végre, mint a kígyó, megmar, és mint a mérgek kígyó, megcsíp. **33** A te szemeid nézik az idegen asszonyt, és a te elménél gondol gonoszságot. **34** És olyan leszel, mint a ki fekszik a tenger közepiben, és a ki fekszik az árbócfának tetején. **35** Ütöttek engem, nékem nem fájt; vertek, nem éreztem! Mikor ébredek fel? Akkor folytatatom, ismét megkeresem azt.

24 Ne irigyükedjél a gonosznevőkre, se ne kivánj azokkal lenni. **2** Mert pusztítást gondol az ő szívők, és bajt szólnak az ő ajkaiak. **3** Bölcseség által építették a ház, és értelemmel erősítették meg. **4** És tudomány által telnek meg a kamarák minden drága és gyönyörűséges marhával. **5** A bölcs férfiú erős, és a tudós ember nagy erejű. **6** Mert az eszes tanácsokkal viselhetsz hadat hasznodra; és a megmaradás a tanácsosok sokasága által van. **7** Magas a bolondnak a bölcseség; a kapuban nem nyitja meg az ő száját. **8** Aki azon gondolkodik, hogy gonoszt cselekedjék, azt cselszövőnek hívják. **9** A balgatag dolognak gondolása bún; és a rágalmazó az ember előtt útalatos. **10** Ha lágyan viselted magadat a nyomorúságnak idején: szűk a te erőd. **11** Szabadítsd meg azokat, a kik a halálra vitetnek, és a kik a megöléletre tántorognak, tartóztasd meg! **12** Ha azt mondanád: ímé, nem tudtuk ezt; nemde, a ki vizsgálja az elméket, ő éri, és a ki örzi a te lelkedet, ő tudja! és kinek-kinek az ő cselekedetei szerint fizet. **13** Egyél, fiám, mézet, mert jó; és a színmezé édes a te ínyednek. **14** Ilyennek ismert a bölcseséget a te lelkedre nézve: ha azt megtalálod, akkor lesz

jó véged, és a te reménységed el nem vész! **15** Ne leskedjél, oh te istentelen, az igaznak háza ellen, ne pusztítsd el az ő ágyasházát! **16** Mert ha hétszer elesik is az igaz, ugyan felkél azért; az istentelenek pedig csak egy nyavalýával is elvesznek. **17** Mikor elesik a te ellenséged: ne öürülj; és mikor megütközök: ne vígadjon a te szíved, **18** Hogy az Úr meg ne lássa és gonosz ne legyen szemeiben, és el ne fordítsa arról az ő haragját te reád. **19** Ne gerjed haragra a gonosztevők ellen, ne irigykedjél az istentelenekre; **20** Mert a gonosznak nem lesz jó vége, az istentelenek szövétnéke kialszik. **21** Féld az Urat, fiam, és a királyt; a pártutók közé ne elegendjél. **22** Mert hirtelenséggel feltámad az ő nyomorúságok, és e két rendbeliek buntetését ki tudja? **23** Ezek is a bőlcsek szavai. Személyt válogatni az ítéletben nem jó. **24** A ki azt mondja az istentelenek: igaz vagy, ezt megátkozzák a népek, megútláljak a nemzetek. **25** A kik pedig megfeddik a bűnöst, azoknak gyönyörűségükre lesz, és jó áldás száll reájok! **26** Ajkakat csókolgat az, aki igaz beszédeket felel. **27** Szerezz el kívül a te dolgodat, és készíts elő a te meződben; annakutána építsd a házadat. **28** Ne légy bizonyság ok nélküli a te felebarátod ellen; avagy ámitánál-é valakit a te ajkaidal? **29** Ne mond ezt: a miképen cselekedett én velem, úgy cselekszem ő vele; megfizetek az embernek az ő cselekedete szerint. **30** A rest embernek mezéjénél elmenék, és az esztelennek szőleje mellett. **31** És íme, mindenütt felverte a tövis, és színét elfedte a gyom; és kőgyepüje elromlott vala. **32** Melyet én látván gondolkodám, és nézvén, ezt a tanulságot vevém abból: **33** Egy kis álom, egy kis szunyniadás, egy kis kézösszetevés az alvásra, **34** És így jő el, mint az útonjáró, a te szegénységed, és a te szükséged, mint a paizsos férfiú.

25 Még ezek is Salamon példabeszédei, melyeket összeszedegtek Ezékiásnak, a Júda királyának emberei. **2** Az Istennek tiszességére van a dolgot elítélik; a királyoknak pedig tiszességére van a dolgot kikutatni. **3** Az ég magasságra, a föld mélységre, és a királyoknak szíve kikutathatatlan. **4** Távolítsd el az ezüstből a salakot, és abból edény lesz az ötvösnek: **5** Távolítsd el a bűnöst a király elől, és megerősítetik igazsággal az ő széke. **6** Ne dicsekedjél a király előtt, és a nagyok helyére ne állj; **7** Mert jobb, ha azt mondják néked: jer ide fel; hogynem mint levettetned néked a tiszességes előtt, a kit láttak a te szemeid. **8** Ne indulj fel a versengésre hirtelen, hogy azt ne kelljen kérdened, mit cselekedjél az után, mikor gyalázattal illet téged a te felebarátod. **9** A te ügyedet végezd el felebarátoddal; de másnak titkát meg ne jelentsd; **10** Hogy ne gyalázzon téged, a ki hallja; és a te gyalázatod el ne távozzék. **11** Mint az arany alma ezüst tányeron: olyan a helyén mondott ige! **12** Mint az arany függő és színarany ékesség: olyan a bőlcs intő a szófogadó fünlé. **13** Mint a havas hideg az aratásnak idején: olyan a hív követ azoknak, a kik őt elbocsátják; mert az ő urainak lelkét megvidámfítja. **14** Mint a felhő és szél, melyekben nincs eső: olyan a férfiú, aki kérkedik hamis ajándékkal. **15** Tűrs által engeszteltek meg a fejedelem, és a szelíd beszéd megtöri a csontot. **16** Ha mézet találsz, egyél a mennyi elég néked; de sokat ne egyél, hogy ki ne hánysz azt. **17** Ritkán tessék lábadat a te felebarátodnak házába; hogy be ne teljesedjék te veled, és meg ne gyűlöljön téged. **18** Pöröly és kard és éles

nyíl az olyan ember, aki hamis bizonyásot szól felebarátja ellen. **19** Mint a romlott fog és kimaradt láb: olyan a hitetlennek bizodalma a nyomorúság idején. **20** Mint a ki levei ruháját a hidegnék idején, mint az ecset a sziksón: olyan, aki éneket mond a báánatos szívű ember előtt. **21** Ha éhezik, aki téged gyűlől: adj enni néki kenyeret; és ha szomjúhozik: adj néki inni vizet; **22** Mert elevenszenet gyűjtész az ő fejére, és az Úr megfizeti néked. **23** Az északi szél esőt szül; és haragos ábrázatot a suttogó nyelv. **24** Jobb lakni a tetőnek ormán, mint a háborgó asszonynal, és közös házban. **25** Mint a hideg víz a megfáradt embernek, olyan a messze földről való jó hírhallás. **26** Mint a megháborított forrás és megromlott kútató, olyan az igaz, aki a gonosz előtt ingadozik. **27** Igen sok mézet enni nem jó; hát a magunk dicsőségét keresni dicsőség? **28** Mint a megromlott és kerítés nélkül való város, olyan a férfi, a kinek nincsen birodalma az ő lelkén!

26 Mint a hó a nyárhoz és az eső az aratáshoz, úgy nem illik a bolondhoz a tiszesség. **2** Miképen a madár elmegy és a fecske elrepül, azonképen az ok nélküli való átok nem száll az emberre. **3** Ostor a lónak, fék a szamárnak; és vessző a bolondok hátának. **4** Ne felelj meg a bolondnak az ő bolondsága szerint, hogy ne légy te is ő hozzá hasonlatos; **5** Felelj meg a bolondnak az ő bolondsága szerint, hogy ne legyen bölcs a maga szemei előtt. **6** A ki bolond által izen valamit, lábait vagdalja el magának, és bosszúságot szenveld. **7** Mint a sántának lábai lógnak, úgy a bőlcsmondás a bolondoknak szájában. **8** Mint a ki követ köt a parityába, úgy cselekszik, a ki a bolondnak tiszességet tesz. **9** Mint a részeg ember kezébe akad a tövis, úgy akad az eszes mondás a bolondoknak szájába. **10** Mint a lövöldöző, a ki minden megsebez, olyan az, aki bolondot fogad fel, és a ki csavargókat fogad fel. **11** Mint az eb megtér a maga okádására, úgy a bolond megkettőzeti az ő bolondságát. **12** Láttál-e oly embert, aki a maga szemei előtt bölcs? A bolond felől jobb reménységed legyen, hogynem mint a felől! **13** Azt mondja a rest: ordító oroszlán van az úton! oroszlán van az utcákon! **14** Mint az ajtó forog az ő sarkán, úgy a rest az ő ágyában. **15** Ha a rest az ő kezét a tálba nyújtotta, resteli azt csak szájához is vinni. **16** Bőlcsebb a rest a maga szemei előtt, mint hét olyan, aki okos feleletet ad. **17** Kóbor ebet ragad fulón, a ki felháborodik a perpatvaron, a mely őt nem illeti. **18** Mint a balga, a ki tüzet, nyilakat és halásos szerszámokat lövöldöz, **19** Olyan az, aki megcsalja az ő felebarátját, és azt mondja: csak tréfáltam! **20** Ha a fa elfogy, kialuszik a tűz; ha nincs súsárló, megszűnik a háborgás. **21** Mint az elevenszenre a holtszén, és a fa a tűzre, olyan a háborúságszerző ember a patvarkodásnak felgyűjtésára. **22** A fendorlónak beszédei hízelkedők, és azok áthatják a szív belséjét. **23** Mint a meg nem tisztított ezüst, melylyel valami agyagedényt beborítottak, olyanok a gyulásztó ajkak a gonosz szív mellett. **24** Az ő beszédeivel másnak tettei magát a gyűlőlő, holott az ő szívében gondol álnokságot. **25** Mikor kedvesen szól, ne bízzál ő hozzá; mert hét iszonyatosság van szívében. **26** Elfedeztetik a gyűlőlős csalással; de nyilvánvaló lesz az ő gonoszsága a gyülekezetben. **27** A ki vermet ás másnak, abba belé esik; és a ki felhengeríti a követ,

arra gurul vissza. 28 A hazug nyelv gyűlöli az általa megrontott embert, és a hízelkedő száj romlást szerez.

27 Ne dicsekedjél a holnapi nappal; mert nem tudod, mit hoz a nap tereád. 2 Dicsérjen meg téged más, és ne a te szájad; az idegen, és ne a te ajkaid. 3 Nehézség van a kőben, és teher a fövényben; de a bolondnak haragja nehezebb minden kettőnél. 4 A búsulásban kegyetlenség van, és a haragban áradás; de ki állhatna meg az irigység előtt? 5 Jobb a nyilvánvaló dorgálás a titkos szeretetnél. 6 Jószándékóból valók a barátságos embertől vett sebek; és temértek a gyűlölnök csókja. 7 A jöllakott ember még a lépesményt is megtapodja; de az éhes embernek minden keserű édes. 8 Mint a madárka, ki elbujdosott fészktől, olyan az ember, aki elbujdosott az ó lakóhelyétől. 9 Mint a kenet és jó illat megvidámítja a szívet: úgy az ó barátjának édes szavai is, melyek lelke tanácsából valók. 10 A te barátodat, és a te atyádnak barátját el ne hagyd, és a te atyádfiának házába be ne menj nyomorúságodnak idején. Jobb a közel való szomszéd a messze való atyafinál. 11 Légy bölcs fiam, és vídálmítsd meg az én szíemet; hogy megfelelhessek annak, aki engem ócsárol. 12 Az eszes meglátja a bajt, elrejtíti magát; az esztelenek neki mennek, kárát vallják. 13 Vedd el a ruháját, mert kezes lett másért, és az idegenért zálogold meg. 14 A ki nagy hangon áldja az ó barátját, reggel jó idején felkelvén; átokul tulajdonítatták néki. 15 A sebes záporeső idején való szüntelen csepegek, és a morgó asszonyember hasonlók. 16 Valaki el akarja azt rejteni, szelet rejt el, és az ó jobbjára olajjal találkozik. 17 Miképen egyik vassal a másikat élesítik, a képen az ember élesíti az ó barátjának orczáját. 18 Mint a ki őrzi a fügét, eszik annak gyümölcséből, úgy aki az ó urára vigyáz, tiszteltetik. 19 Mint a vízben egyik orcza a másikat megmutatja, úgy egyik embernek szíve a másikat. 20 Mint a sír és a pokol meg nem elégednek, úgy az embernek szemei meg nem elégednek. (*Sheol h7585*) 21 Mint az ezüst a tégelyben, és az arany a kemencében próbáltatik meg, úgy az ember az ó híre-neve szerint. 22 Ha megtörnéd is a bolondot mozsárban mozsártörővel a megtört gabona között, nem távoznék el ó tőle az ó bolondsága. 23 Szorgalmasan megismерd a te juhaid külsejét, gondolj a nyájakra. 24 Mert nem örökkévaló a gazdagság, és vajon a korona nemzetiségről nemzetiségre lesz-é? 25 Mikor levágatott a szénafű, és megtetszett a sarjú, és begyűjtettek a hegyekről a fűvek: 26 Vannak juhaid a te ruházatodra, és kecskebakok mezőnek árául, 27 És elég kecsketej a te ételedre, a te házadnépének ételére, és szolgálóleányaidnak ételül.

28 Minden istentelen fut, ha senki nem üldözi is; az igazak pedig, mint az ifjú oroszlán, bátrak. 2 Az ország bűne miatt sok annak a fejedelme; az eszes és tudós ember által pedig hosszabbodik fennállása. 3 A szegény emberből támadott elnyomója a szegényeknek hasonló a pusztító esőhöz, mely nem hagy kenyéret. 4 A kik elhagyják a törvényt, dicsérlik a latrokat; de a kik megtartják a törvényt, harcolnak azokkal. 5 A gonoszságban élő emberek nem értik meg az igazságot; a kik pedig keresik az Urat, minden megértenek. 6 Jobb a szegény, aki jár tökéletesen, mint a kétfelé sántáló istentelen, aki gazdag. 7 A ki megőrzi a törvényt, eszes fiú az; a ki

pedig társalkodik a dobzódókkal, gyalázattal illeti atyját. 8 A ki öregbíti az ó marháját kamattal és uzsorával, annak gyűjt, aki könyörül a szegényeken. 9 Valaki elfordítja az ó tülét a törvénynek hallásától, annak könyörgése is útálatos. 10 A ki elcsábítja az igazakat gonosz útra, vermébe maga esik bele; a tókéletesek pedig örökség szerint bírják a jót. 11 Boldcs az ó maga szemei előtt a gazdag ember; de az eszes szegény megvizsgálja őt. 12 Mikor örvendeznek az igazak, nagy ékesség az; mikor pedig az istentelenek feltámadnak, keresni kell az embert. 13 A ki elfedezi az ó vétkeit, nem lesz jó dolga; a ki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer. 14 Boldog ember, aki szüntelen retteg; a ki pedig megkeményíti az ó szívét, bajba esik. 15 Mint az ordító oroszlán és éhező medve, olyan a szegény népen uralkodó istentelen. 16 Az értelemben szűkölködő fejedelem nagy elnyomó is; de a ki gyűlöli a hamis nyereséget, meghosszabbítja napjait. 17 Az ember, akit ember-vér terhel, a sírig fut; senki ne támogassa őt. 18 A ki jár tökéletesen, megtartatik; a ki pedig álnokul két úton jár, egyszerre elesik. 19 A ki munkálja az ó földét, megelégedik étellel; a ki pedig hiábavalóságok után futkos, megelégedik szegénységgel. 20 A hívő ember bővelkedik áldásokkal; de a ki hirtelen akar gázdagulni, büntetlen nem marad. 21 Személyt válogatni nem jó; mert még egy falat kenyérét is vétkézhetik az ember. 22 Siet a marhakeresésre a gonosz szemű ember; és nem veszi észre, hogy szükség jó reá. 23 A ki megfeddi az embert, végre is inkább kedvességet talál, mint a sima nyelvű. 24 A ki megrabolja az atyját, és anyját és azt mondja: nem vétek! társa a romboló embernek. 25 A telhetetlen lélek háborúságot szerez; a ki pedig bízik az Úrban, megerősödik. 26 A ki bízik magában, bolond az; a ki pedig jár bölcsen, megszabadul. 27 A ki ád a szegénynek, nem lesz néki szüksége; a ki pedig elrejtíti a szemét, megsokasulnak rajta az átok. 28 Mikor felelmettetnek az istentelenek, elrejtíti magát az ember; de mikor azok elvesznek, öregbülnek az igazak.

29 A ki a feddesekre is nyakas marad, egyszer csak összetörök, gyógyíthatatlanul. 2 Mikor öregbülnek az igazak, örül a nép; mikor pedig uralkodik az istentelen, sőhajt a nép. 3 A bölcseség-szerető ember megvidámítja az ó atyját; a ki pedig a paráznákhoz adja magát, elveszti a vagyont. 4 A király igazsággal erősít meg az országot; a ki pedig ajándékot vesz, elrontja azt. 5 A férfiú, aki hizelkedik barátjának, hálót vet annak lábai elé. 6 A gonosz ember vétkében tőr van; az igaz pedig énekel és vígad. 7 Megérti az igaz a szegényeknek ügyét; az istentelen pedig nem tudja megérteni. 8 A csúfoló férfiak fellobbantják a várost; de a bölcsék elfordítják a haragot. 9 Az eszes ember, ha vetekedik a bolonddal, akár felháborodik, akár nevet, nincs nyugodalom. 10 A vérszemjásak gyűlölik a tökéletes embert; az igazak pedig oltalmazzák annak életét. 11 Az ó egész indulatját előmutatja a bolond; de a bölcs végre megcsendesítí azt. 12 A mely uralkodó a hamiságnak beszédire hallgat, annak minden szolgái latrok. 13 A szegény és az uzsorás ember összetállkoznak; minden kettőnek pedig szemeit az Úr világosítja meg. 14 A mely király hűségesen ítéli a szegényeket, annak széke mindenrőkkel megáll. 15 A vessző és dorgálás bölcseséget ád; de a szabadjára hagyott gyermek

megszégyenít az ő anyját. **16** Mikor nevekednek az istentelenek, nevekedik a vétek; az igazak pedig azoknak esetét megérik. **17** Fenyítsd meg a te fiadat, és nyugodalmat hoz néked, és szerez gyönyörűséget a te lelkednek. **18** Mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul; ha pedig megtartja a törvényt, oh mely igen boldog! **19** Csak beszéddel nem tanul meg a szolga, mert tudna, de még sem felel meg. **20** Láttál-é beszédeiben hirtelenkedő embert? a bolond felől több reménység van, hogynem a felől! **21** Aki lágyan neveli gyermeksgéjtől fogva az ő szolgáját, végre az lesz a fiú. **22** A haragos háborgást szerez; és a dühösködőnek sok a vétke. **23** Az embernek kevélisége megalázza őt; az alázatos pedig tiszességet nyer. **24** Aki osztozik a lopóval, gyűlöli az magát; hallja az esküt, de nem vall. **25** Az emberek től való félelem tört vet; de aki bízik az Úrban, kiemeltek. **26** Sokan keresik a fejedelemnek orczáját; de az Úrtól van kinek kinek ítélete. **27** Iszonyat az igazaknak a hamis ember; és iszonyat az istentelenek az igaz úton járó.

30 Agurnak, a Jáké fiának beszédei, próféczia, melyet mondott a férfiú Itielnék, Itielnék és Ukálnak. **2** minden embernél tudatlanabb vagyok én, és nincs emberi értelem én bennem. **3** És nem tanultam a bőlcsességet, hogy a Szentnek ismeretét tudnám. **4** Kicsoda ment fel az égbé, hogy onnan leszállott volna? Kicsoda fogta össze a szelet az ő markába? Kicsoda kötötte a vizet az ő köntösébe? Ki állapította meg a földnek minden határát? Kicsoda ennek neve? Avagy kicsoda ennek fiának neve, ha tudod? **5** Az Istennek teljes beszéde igen tisztta, és paizs az ahhoz folyamodóknak. **6** Ne tégy az ő beszédéhez; hogy meg ne feddjen téged, és hazug ne légy. **7** Kettőt kérek tőled; ne tartsd meg én tőlem, mielőtt meghalnék. **8** A hiábavalóságot és a hazugságot messze távoztasd tőlem; szegénységet vagy gazdagságot ne adj nékem; táplálj engem hozzá illendő eledellel. **9** Hogy megelégedvén, meg ne tagadjalak, és azt ne mondjam: kicsoda az Úr? Se pedig megszegényedvén, ne lopjak, és gonoszul ne éljek az én Istenem nevével! **10** Ne rágalmazd a szolgát az ő uránál, hogy meg ne átkozzon téged, és bűnhődnöd ne keljen. **11** Van oly nemzetseg, aki az ő atyját átkozza, és az ő anyját nem áldja. **12** Van nemzetseg, aki a maga szemei előtt tisztta, pedig az ő rútságából ki nem tisztítottat. **13** Van kevél szemű nemzetseg, és a kinek szemöldökei igen fellátnak! **14** Van olyan nemzetseg, a kinek fogai fegyverek, és a kinek zápfogai késék; hogy a szegényeket kiemészszék e földről, és az emberek közül a szűkölködőket. **15** A nadálynak két leánya van: addszá, addszá! E három nem elégszik meg; négyen nem mondják: elég; **16** A sír és a meddő asszony, a föld meg nem elégszik a vízzel, és a tűz nem mondja: elég! (*Sheol h7585*) **17** A szemet, mely megcsúfolja atyját, vagy megútálja az anyja iránt való engedelmességet, kivágják a völgynek hollói, vagy megeszik a sasfiak. **18** E három megfoghatatlan előttem, és e négy dolgot nem tudom: **19** A keselyűnek útát az égben, a kígyónak útát a kősziklán, a hajónak nyomát a mély tengerben, és a férfiúnak útát a leányzóval. **20** Ilyen a paráználkodó asszonynak úta; eszik, azután megtöri száját és azt mondja: nem cselekedtem semmi gonoszt. **21** Három dolog alatt indul meg a föld, és négyet

nem szenvedhet el. **22** A szolga alatt, mikor uralkodik, és a bolond alatt, mikor elég kenyere van, **23** A gyűlölt asszony alatt, ha mégis férjhez megy; és a szolgáló alatt, ha örököse lesz az ő asszonyának. **24** E négy apró állata van a földnek, a melyek bőlcsek, elmések: **25** A hangyák erőtlen nép, mégis megkeresik nyárban a magok eledelét; **26** A marmoták nem hatalmas nép, mégis kősziklán csinálják az ő házokat; **27** Királyuk nincs a sásáknak, mindazáltal mindenjában szép renddel mennek ki; **28** A pókot kézzel megfoghatod, mégis ott van a királyok palotáiban. **29** Három állat van, a mely szépen jár, sőt négy, a mely jól jár. **30** Az oroszlán, a hős a vadak között, mely el nem fut senki elől; **31** A harcra felékesített ló, vagy a kecskebak, és a király, a kinek senki nem mer ellene állani. **32** Ha bolond voltál felfuvalkodásban, vagy ha meggondoltad: kezedet szájadra vased. **33** Mert miképen a ki tejet köpül, vajat csinál; és a ki keményen fújja ki az ő orrát, vér hoz ki: úgy a ki a haragot ingerli, háborúságot szerez.

31 Lemuel király beszédei, próféczia, melylyel tanította vala őt az anyja. **2** Mit szóljak, fiam? mit, én méhem gyermeke? **3** Ne add asszonyoknak a te erődet, és a te útaidat a királyok előtlőinek. **4** Távol legyen a királyuktól, oh Lemuel, távol legyen a királyuktól a bornak itala; és az uralkodóktól a részegítő ital keresése. **5** Hogy mikor iszik, el ne felejtkezzék a törvényről, és el ne fordítsa valamely nyomorultnak igazságát. **6** Adjátok a részegítő italt az elveszendőnek, és a bort a keseredett szívűeknek. **7** Igyék, hogy felejtkezzék az ő szegénységéről, és az ő nyavalyájáról ne emlékezzék meg többé. **8** Nyisd meg a te szádat a mellett, a ki néma, és azoknak dolgában, a kik adattak veszedelemre. **9** Nyisd meg a te szádat, ítély igazságot; forgasd ügyét a szegények és a szűkölködőnek! **10** Derék asszonyt kicsoda találhat? Mert ennek ára sokkal felülhaladja az igazgyöngöket. **11** Bízik ahhoz az ő férjének lelke, és annak marhája el nem fogy. **12** Jóval illeti őt és nem gonossza, az ő életének minden napjaiban. **13** Keres gyapjat vagy lent, és megkészíti azokat kezeivel kedvel. **14** Hasonló a kereskedő hajókhoz, nagy messziről behozza az ő eledelét. **15** Felkel még éjjel, eledelt ád az ő házának, és rendel éltet az ő szolgálóleányinak. **16** Gondolkodik mező felől, és megveszi azt; az ő kezeinek munkájából szőlőt plántál. **17** Az ő derekát felövezi erővel, és megerősítí karjait. **18** Látja, hogy hasznos az ő munkálkodása: éjjel sem alszik el az ő világa. **19** Kezeit veti a fonókerékre, és kezeivel fogja az orsót. **20** Markát megnyitja a szegények, és kezei nyújtja a szűkölködőnek. **21** Nem felti az ő házánépét a hótól; mert egész házánépe karmazsinba öltözött. **22** Szőnyegeket csinál magának; patyolat és bíbor az ő öltözete. **23** Ismerik az ő férjét a kapukban, mikor ül a tartománynak véneivel. **24** Gyolcsot sző, és eladja; és övet, melyet ád a kereskedőnek. **25** Erő és ékesség az ő ruhája; és nevet a következő napnak. **26** Az ő száját bőlcsen nyitja meg, és kedves tanítás van nyelvén. **27** Vigyáz a házánépe dolgára, és restségnek étkét nem eszi. **28** Felkelnek az ő fiai, és boldognak mondják őt; az ő férje, és dicséri őt: **29** Sok leány munkálkodott serénységgel; de te meghaladod mindeneket! **30** Csalárd a kedvesség, és hiábavaló a szépség; a mely asszony

féli az Urat, az szerez dicséretet magának! 31 Adjatok ennek az
ő keze munkájának gyümölcséből, és dicsérjék őt a kapukban
az Ő cselekedetei!

Prédikátor

1 A prédikátnak, Dávid fiának, Jeruzsálem királyának beszédei. **2** Felette nagy hiábaivalóság, azt mondja a prédikátor; felette nagy hiábaivalóság! minden hiábaivalóság! **3** Micsoda haszna van az embernek minden ő munkájában, melylyel munkálkodik a nap alatt? **4** Egyik nemzetseg elmegy, és a másik eljő; a föld pedig mindenrőkké megmarad. **5** És a nap feltámad, és elnyugszik a nap; és az ő helyére siet, ahol ő ismét feltámad. **6** Siet délré, és átmeleg észak felé; körbe-körbe siet a szél, és a maga keringéséhez visszatér a szél. **7** minden folyóvíz siet a tengerbe; mindenáltal a tenger mégsem meg nem telik: akármicsoda helyre a folyóvizek siessenek, ugyanazon helyre térek vissza. **8** minden dolgok mint fáradoznak, senki ki nem mondhatja; nem elégendnék meg a szem látván, sem be nem teljesednék hallásával a fül. **9** A mi volt, ugyanaz, a mi ezután is lesz, és a mi történt, ugyanaz, a mi ezután is történik; és semmi nincs új dolog a nap alatt. **10** Van valami, a miről mondjak: nézd ezt, új ez; régen volt már száz esztendőkön át, melyek mi előtünk voltak. **11** Nincs emlékezet az előbbiekről; azonképen az utolsó dolgokról is, melyek jövendők, nem lesz emlékezet azoknál, a kik azután lesznek. **12** Én prédikátor, királya voltam Izráelnek Jeruzsálemben. **13** És adám az én elémét mindenek vizsgálására és bölcsen való tudokozására, melyek lesznek az ég alatt. Ez gonosz hiábaivaló foglalatosság, melyet adott Isten az emberek fiainak, hogy gyötörjenek vele. **14** Láttam minden dolgokat, melyek lesznek a nap alatt, és íme minden csak hiábaivalóság, és a léleknek gyötrelme! **15** Az egyenetlen meg nem egyenesíthető, és a fogyatkozás meg nem számlálható. **16** Szóltam az én elmemmel, mondván: íme, én nagygyá lettem, és gyűjtöttem bölcseséget mindenek felett, a kik fők voltak én előttem Jeruzsálemben, és az én elmem bőven látott bölcseséget és tudományt! **17** Adtam annakfelette az én elémét a bölcseségnak tudására, és az esztelenségnak és bolondságának megtudására. Megtudtam, hogy ez is a lélek gyötrelme. **18** Mert a bölcsességnak sokaságában sok búslás van, és valaki öregbítia a tudományt, öregbítia a gyötrelmet.

2 Mondék az én szívemben: no, megpróbállak téged a vigan való lakásban, hogy lásd meg, mi a jó! És íme, az is hiábaivalóság! **2** A nevetészről azt mondomb: bolondság! a vigaágról pedig: mit használ az? **3** Elvégezém az én szívemben, hogy boritalra adom magamat, (pedig szívem a bölcseséget követé) és előveszem ezt a bolondságot, mígnem meglátom, hogy az emberek fiainak mi volna jó, a mit cselekedjenek az ég alatt, az életük napjainak száma szerint. **4** Felette nagy dolgokat cselekedtem; építék magamnak házakat; ülteték magamnak szőlőket. **5** Csinálék magamnak kerteket és ékkességre való kerteket, és ülteték beléjük mindenféle gyümölcstermő fákat. **6** Csinálék magamnak víztartó tavakat, hogy azokból öntözzen a fáknak sarjadó erdejét. **7** Szerék szolgákat és szolgálókat, házamnál nevekedett szolgáim is voltak nékem; öreg és apró barmoknak nyájaival is többel bírtam mindeneknél, a kik voltak én előttem Jeruzsálemben. **8** Gyűjték magamnak ezüstöt és aranyat is, és királyok drágáságait és

tartományokat; szerék magamnak éneklo fériaiakat és éneklo asszonyokat, és az emberek fiainak gyönyörűségit, asszonyt és asszonyokat. **9** És nagygyá levék és megnevekedém mindenek felett, a kik előttem voltak Jeruzsálemben; az én bölcseségem is helyén volt. **10** Valamit kivánnak vala az én szemeim: meg nem fogtam azoktól, meg sem tartóztattam az én szíemet semmi vigaágról, hanem az én szíem örvendezett minden én munkámmal gyűjtött jónban; mivelhogy ez volt az én részem minden én munkáimból. **11** És tekinték minden dolgaimra, melyeket cselekedtek vala az én kezeim, és az én munkámra, mit fáradsággal végeztem vala; és íme, az mind hiábaivalóság és a léleknek gyötrelme, és nincsen annak semmi haszna a nap alatt! **12** Azért fordulék én, hogy lássak bölcseséget és bolondságot és esztelenséget, az az hogy mit cselekesznek az emberek, a kik a király után következnek: azt, a mit régen cselekedtek. **13** És láttam, hogy hasznos a bölcseség a bolondságnál, miképen hasznos a világosság a setésgnél. **14** A bölcsnek szemei vannak a fejében; a bolond pedig setében jár; de ugyan én megismerém, hogy ugyanazon egy végök lesz mindeneknek. **15** Annakokáért mondám az én elmemben: bolondnak állapotja szerint lesz az én állapotom is, miért valék tehát én is bölcs? és mondék az én elmemben: ez is hiábaivalóság! **16** Mert nem lesz emlékezete sem a bölcsnek, sem a bolondnak mindenrőkké; mivelhogy a következendő időben már minden elfelejtetnek: és miképen meghal a bölcs, azonképen meghal a bolond is. **17** Azért gyűlöltem az életet; mert gonosznak látszék nékem a dolog, a mi történik a nap alatt; mert minden hiábaivalóság, és a léleknek gyötrelme! **18** Gyűlöltem én minden munkámat is, melyet munkálkodom a nap alatt; mivelhogy el kell hagynom azt oly embernek, aki én utánam lesz. **19** És ki tudja, ha bölcs lesz-e vagy bolond? és mégis uralkodik minden munkámon, a mit cselekedtem és bölcsen szerzettem a nap alatt! Ez is hiábaivalóság! **20** Annakokáért elfordulék én, megfogván reménysegtől az én szíemet minden munkám felől, melylyel munkálódtam a nap alatt. **21** Mert van oly ember, a kinek munkája elvégezettet bölcsességgel, tudományjal és jó kimenetellel; és oly embernek adj azzt örökségül, aki abban semmit sem munkálkodott. Ez is hiábaivalóság és nagy gonosz! **22** Mert micsoda marad meg az embernek minden ő munkájából és eléméjének nyughatatlan fáradozásából, melylyel ő munkálódott a nap alatt? **23** Holott minden napja bánat, és búslás az ő foglalatosságára, még éjjel is nem nyugodott az ő elméje. Ez is hiábaivalóság! **24** Nincsen csak e jó is az embernek hatalmában, hogy egyék, ilyék, és azt cselekedje, hogy az ő szíve lakozzék gyönyörűséggel az ő munkájából; ezt is láttam én, hogy az istennek kezében van. **25** Mert kicsoda ethetné és élhetne gyönyörűségére rajtam kívül? **26** Mert az embernek, aki jó az ő szemei előtt, adott Isten bölcseséget és tudományt és öröömöt; a búnósnek pedig adott foglalatosságot az egybegyűjtésre és az egybehordásra, hogy adja annak, aki jó az Isten előtt. Ez is hiábaivalóság és az elmenék gyötrelme!

3 Mindennék rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak. **2** Ideje van a születésnek és ideje a meghalásnak;

ideje az ültetésnek, ideje annak kiszaggatásának, a mi ültetettet. **3** Ideje van a megölésnek és ideje a meggyógyításnak; ideje a rontásnak és ideje az építésnek. **4** Ideje van a sírásnak és ideje a nevetésnek; ideje a jaigatásnak és ideje a szökdélnak. **5** Ideje van a kövek elhányásának és ideje a kövek egybegyűjtésének; ideje az ölelgetésnek és ideje az ölelgetéstől való eltávozásnak. **6** Ideje van a keresésnek és ideje a vesztésnek; ideje a megőrzésnek és ideje az eldobásnak. **7** Ideje van a szakgatásnak és ideje a megvárnásnak; ideje a hallgatásnak és ideje a szólásnak. **8** Ideje van a szeretésnek és ideje a gyűlölnésnek; ideje a hadakozásnak és ideje a békességnek. **9** Micsoda haszna van a munkásnak abban, a miben ő munkálkodik? **10** Láttam a foglalatosságot, melyet adott Isten az emberek fiainak, hogy fáradozzanak benne. **11** Mindent szépen csinált az ő idejében, e világot is adta az emberek elméjébe, csakhogy úgy, hogy az ember meg nem foghatja mindazt a dolgot, a mit az Isten cselekszik kezdettől fogva mindvégig. **12** Megismertem, hogy nem lehetnek jobbat, mint hogy örvendezzen kiki, és hogy a maga javát cselekedje az ő életében. **13** De még az is, hogy az ember eszik és iszik, és jól él az ő egész munkájából, az Istennek ajándéka. **14** Tudom, hogy valamit Isten cselekszik, az lesz örökké, ahhoz nincs mit adni és abból nincs mit elvenni; és az Isten ezt a végre műveli, hogy az ő orczáját rettegjék. **15** A mi most történik, régen megvan, és a mi következik, immár megvolt, és az Isten visszahozza, a mi elmulat. **16** Láttam annakfelette a nap alatt, hogy az ítéletnek helyén hamisság, és az igazságnak helyén latorság van. **17** És mondék magamban: az igazat és a hamisat megítéli az Isten; mert minden ember akaratjának ideje van, és minden dolognak ő nála. **18** Így szólék azért magamban: az emberek fiai miatt van ez így, hogy kíválogassa őket az Isten, és hogy meglássák, hogy ők magokban véve az oktalan állatokhoz hasonlók. **19** Az emberek fiainak vége hasonló az oktalan állatnak végéhez, és egyenlő végük van azoknak; a mint meghal egyik, úgy meghal a másik is, és ugyanazon egy lélek van mindenikben; és az embernek nagyobb méltósága nincs az oktalan állatoknál, mert minden hiábavalóság. **20** mindenik ugyanazon egy helyre megy; mindenik a porból való, és mindenik porrá lesz. **21** Vajon kicsoda vette eszébe az ember lelkét, hogy felfmegy-é; és az oktalan állat lelkét, hogy a föld alá megy-é? **22** Azért úgy láttam, hogy semmi sincs jobb, mint hogy az ember örvendezzen az ő dolgaiban, mivelhogy ez az ő része a világban: mert ki hozhatja őt vissza, hogy lássa, mi lesz ő utána?

4 Viszont látám én minden nyomorgatásokat, a melyek a nap alatt történnek, és ímé, nyilván van azoknak, a kik nyomorgattatnak, könnyhullatások, és vígasztalójuk nincs nézik; és az őket nyomorgatóknak kezékből erőszaktélt szenevnednek, és vígasztalójuk nincs nézik. **2** És dicsérém én a megholtakat, a kik már meghaltak vala, az előik felett, a kik még élnek; **3** De minden kettőnél boldogabbnak azt, aki még nem lett, aki nem láitta azt a gonosz dolgot, a mely a nap alatt történik. **4** És látám én, hogy minden dolgát és minden ügyes cselekedetét az ember az ő felebarátja iránt való írigségből rendeli; annakokáért ez is hiábavalóság és lélek-fájdalom! **5** A bolond egybekapcsolja

a kezeit, és megemészti a maga testét. **6** Jobb egy teljes marok nyugalommal, mint minden a két maroknak teljessége nagy munkával és lelke gyötrelemmel. **7** Viszont láték a nap alatt más hiábavalóságot. **8** Van oly ember, aki egymaga van és nincs vele másik, sem fia, sem atyafia nincs; minden által nincs vége minden ő fáradtságának, és az ő szeme is meg nem elégzik gazdagsággal, hogy azt mondáná: vajon kinek munkálkodom, hogy az én lelkemet minden jótól megfosztom? Ez is hiábavalóság és gonosz foglalatosság! **9** Sokkal jobban van dolga a kettőnek, hogynem az egynek; mert azoknak jó jutalmok vala az ő munkájokból. **10** Mert ha elesnek is, az egyik felemeli a társát. Jaj pedig az egyedülvonalnak, ha elesik, és nincsen, aki őt felemelje. **11** Hogya együtt feküsznek is ketten, megmelegszenek; az egyedülválló pedig mimódron melegedhetik meg? **12** Ha az egyiket megtámadja is valaki, ketten ellene állhatnak annak; és a hármas kötlél nem hamar szakad el. **13** Jobb a szűkölködő, de bölcs gyermek a vén és bolond királynál, aki nem szennyezi el az intést többé. **14** Mert az a fogásból is uralkodásra megy, holott ennek országában szegénységen született. **15** Láttam a nap alatt járó minden előket a második gyermek mellett; aki amannak helyére lépendő vala. **16** És hogy az egész sokaságnak nincs vége, minden által, a kiknek ő élén volt; minden által az utánok valók már semmit nem örvendeztek ő benne. Mert ez is hiábavalóság és lelke gyötrelem!

5 Őrizd meg lábaidat, mikor az Istennek házához megy, mert halhatás végett közeledned jobb, hogynem a bolondok módra szerint áldozatot adni; mert ezek nem tudják, hogy gonoszt cseleksznek. **2** Ne gyorsalkodjál a te száddal, és a te elméd ne siessen valamit szólni Isten előtt; mert az Isten mennyben van, te pedig a földön, azért a te beszéded kevés legyen; **3** Mert álon szokott következni a sok foglalatosságból; és a sok beszédből bolond beszéd. **4** Mikor Istennek fogadást téssz, ne halogasd annak megadását; mert nem gyönyörködik a bolondokban. A mit fogadsz, megteljesítsd! **5** Jobb hogy ne fogadj, hogynem mint fogadj és ne teljesítsd be. **6** Ne engedd a te szádnak, hogy bűnre kötelezze testedet, és ne mondd az angyal előtt, hogy tévedésből esett ez; hogy az Isten a te beszéded miatt fel ne háborodjék, és el ne veszesse a te kezeidnek munkáját. **7** Mert a sok álomban a hiábavalóság is és a beszéd is sok; hanem az Isten féljed. **8** Ha a szegényeknek nyomorúttatását, és a törvényeknek és igazságnak elfordítatását látod a tartományban: ne csudálkozzál e dolgon; mert egyik felsőrendű vigyáz a másik felsőrendűre, és ezek felett még felsőbbrendűek vannak. **9** Az ország haszna pedig mindenekfelett a földmívelést kedvelő király. **10** Aki szereti a pénzt, nem telik be pénzzel, és aki szereti a sokaságot nem telik be jövedelemmel. Ez is hiábavalóság. **11** Mikor megszaporodik a jószág, megszaporodnak annak megemésztsői is; mi hasznva azért benne urának, hanem hogy csak reá néz szemeivel? **12** Édes az álon a munkásnak, akár sokat, akár keveset egyékké; a gazdagnak pedig bővöködése nem hagyja őt aludni. **13** Van gonosz nyavalnya, a melyet láttam a nap alatt: az ő urának veszedelmére tartott gazdagság; **14** Ugyanis az a gazdagság elvész valami szerencsétlen eset miatt, és ha fia született néki, annak kezében nem lesz semmi. **15** A mint kijött az ő anyjának méhéből, mezítelen meg ismét el, a

mint jött vala: és semmit nem vesz el munkájáért, a mit kezében elvinne. **16** Annakokáért ez is gonosz nyavalva, hogy a mint jött, a képen megy el. Mi haszna van néki abban, hogy a szélnek munkálkodott? **17** És hogy az ő teljes életében a setétfen evett, sokszori haraggal, keserűséggel és búsulással? **18** Ez azért a jó, a melyet én láttam, hogy szép dolog enni és inni, és jól élni minden ő munkájából, a melylyel fárasztotta magát a nap alatt, az ő élete napjainak száma szerint, a melyeket adott néki az Isten; mert ez az ő része. **19** És a mely embernek adott Isten gazdagságát és kincseket, és a kinek megengedte, hogy egyékkor abból és az ő részét elvegye, és örvendezzen az ő munkájának: ez az Istennek ajándéka! **20** Mert nem sokat emlékezik meg az ilyen az ő élete napjainak számáról, mivelhogy az ő szívénél örömét az Isten kedveli.

6 Van egy gonosz, a melyet láttam a nap alatt, és nagy baj az emberen; **2** Mikor valakinek az Isten ád gazdagságot és kincseket és tiszességet, és semmi nélküli nem szűkölködik, valamit kivánhat lelkének, és az Isten nem engedi néki, hogy éljen azzal, hanem más ember él azzal: ez hiábaivalóság és gonosz nyavalva! **3** Ha száz gyermeket szül is valaki, és sok esztendeig él, úgy hogy az ő esztendeinek napja sok, de az ő lelke a jóval meg nem elégszik, és nem lesz temetése néki: azt mondomb, hogy jobb annál az idétfen gyermekek, **4** Mert hiábaivalóságra jött, setétségen meggyel, és setétséggel fedeztetik be neve, **5** A napot sem láttá és nem ismerte; túrhetőbb ennek állapotja, hogynem amannak. **6** Hogyha kétezer esztendőt élt volna is, és a jóval nem élt: avagy nem ugyanazon egy helyre megy-e minden? **7** Az embernek minden munkája szájáért van; mindazáltal az ő kívánsága be nem telik. **8** Mert miben különbözik a bőlcs a bolondtól, és miben a szegény, a ki az elők előtt járni tud? **9** Jobb, a mit ember szemmel lát, hogynem a lélek kívánsága; ez is hiábaivalóság és a léleknek gyötrelme! **10** Valami van, régen ráadatott nevezete, és bizonyos dolog, hogy mi lesz az ember, és nem perlekedhetik azzal, aki hatalmasból nálánál. **11** Mert van sok beszéd, a mely a hiábaivalóságot szaporítja; és mi haszna van az embernek abban? **12** Mert kicsoda tudhatja, mi legyen az embernek jöve világban, az ő hiábaivaló élete napjainak száma szerint, a melyeket mintegy árnyékot tölthet el? Kicsoda az, aki megmondhatná az embernek, mi következik ő után a nap alatt?

7 Jobb a jó hír a drága kenetről; és a halálnak napja jobb az ő születésének napjánál. **2** Jobb a siralmás házhoz menni, hogynem a lakodalomnak házához menni; mivelhogy minden embernek ez a vége, és az élő ember megemlékezik arról. **3** Jobb a szomorúság a nevetésnél; mert az orczának szomorúsága által jobbá lesz a szív. **4** A bőlcseknek elméje a siralmás házban van, a bolondoknak pedig elméje a vígasságnak házában. **5** Jobb a bőlcsnek dorgálását hallani, hogynem valaki hallja a bolondoknak éneklését. **6** Mert olyan a bolondnak nevetése, mint a tövisnek ropogása a fazék alatt; ez is hiábaivalóság! **7** Mert a zsarolás megbolondítja a bőlcs embert is, és az elmét elveszti az ajándék. **8** Jobb akármiből dolognak vége annak kezdetinél; jobb a tűrő, hogynem a kevél. **9** Ne légy hirtelen a lelkedben a haragra; mert a harag a bolondok kebelében nyugszik. **10** Ne mondd ezt:

mi az oka, hogy a régi napok jobbak voltak ezeknél? mert nem bőlcsesgéből származik az ilyen kérdés. **11** Jó a bőlcseges az örökséggel, és előmenetelőre van az embereknek, a kik a napot látják. **12** Mert a bőlcsegesnek árnyéka alatt, és a gazdagságnak árnyéka alatt egyformán nyugszik az ember! de a tudomány hasznosból, mivelhogy a bőlcseges életet ád az ő urainak. **13** Tekints meg az Istenek cselekedetit; mert kicsoda teheti egyenessé, a mit ő görbévé tett? **14** A jó szerencsének idején elj a jóval; a gonosz szerencsének idején pedig jusson eszedbe, hogy ezt is, épen úgy, mint azt, Isten szerzette, a végre, hogy az ember semmit abból eszébe ne vegyen, a mi reá következik. **15** Mindent láttam az én hiábaivalóságomnak napjain: van oly igaz, aki az ő igazságában elvész; és van gonosz ember, aki az ő életének napjait meghosszabbítja az ő gonoszságában. **16** Ne légy felettesebb igaz, és felettesebb ne bőlcselfeldjel; miért keresnl magadnak veszedelmet? **17** Ne légy felettesebb gonosz, és ne légy balgatag; miért halnál meg időd előtt? **18** Jobb, hogy ezt megfogd, és amattól is a te kezedet meg ne vond; mert a ki az Isten felüli, mind ezektől megszabadul! **19** A bőlcseges megerősít a bőlcset inkább, mint tíz hatalmas, a kik a városban vannak. **20** Mert nincs egy igaz ember is a földön, aki jót cselekedné és nem vétkezné. **21** Ne figyelmezz minden beszédre, melyet mondanak, hogy meg ne halld szolgádat, hogy átkoz téged. **22** Mert sok esetben tudja a te lelked is, hogy te is gonoszt mondottál egyebeknek. **23** Mind ezeket megpróbáltam az én bőlcsegem által. Mikor azt gondolám, hogy bőlcs vagyok, én tőlem a bőlcseges távol vala. **24** Felette igen messze van, a mi van, és felette mélységes; kicsoda tudhatja meg azt? **25** Fordítám én magamat és az én szímet a bőlcsegesnek és az okoskodásnak tudására, kutatására és keresésére; azonképen hogy megtudjam a bolondságnak gonoszságát, és a tévélygésnek balgatagságát. **26** És találtam egy dolgot, mely keservesb a halálháború; tudniillik az olyan asszonyt, a kinek a szíve olyan, mint a tőr és a háló, kezei pedig olyanok, mint a kötelek. A ki Isten előtt kedves, megszabadul attól; a bűnös pedig megfogattatik attól. **27** Lásd, ezt találtam, azt mondja a prédikátor; mikor gyakorta nagy szorgalmassággal keresém a megfejtést, **28** A mit az én lelkem folyton keresett, és nem találtam. Ezer közül egy embert találtam; de asszonyt mind ezekben nem találtam. **29** Hanem lásd, ezt találtam, hogy az Isten teremtette az embert igaznak; ők pedig kerestek sok kigondolást.

8 Kicsoda hasonló a bőlcshöz, és ki tudja a dolgok magyarázatát? Az embernek bőlcsessége megvilágosítja az ő orczáját; és az ő ábrázatjának erőssége megváltozik. **2** Én mondomb, hogy a királynak parancsolatját meg kell őrizni, és pedig az Istenre való esküvés miatt. **3** Ne siess elmenni az ő orczája elől, ne állj rá a gonosz dologra; mert valamit akar, megcselekszi. **4** Mivelhogy a király szava hatalmas; és kicsoda merné néki ezt mondani: mit mívelsz? **5** A ki megtartja a parancsolatot, nem ismer nyomorúságot, és a bőlcsek elméje megért mind időt, mind ítéletet; **6** Mert minden akaratnak van ideje és ítélete; mert az embernek nyomorúsága sok ő rajta; **7** Mert nem tudja azt, a mi következik; mert ki mondja meg néki, mimóndon lesz az? **8** Egy ember sem uralkodhatik a szélen,

hogy feltartsa a szelet; és semmi hatalmasság nincs a halálnak napja felett, és az ütközetben senkit el nem bocsátanak; és a gonoszság nem szabadítja meg azt, aki azzal él. 9 Mindezt láttam, és megfigyeltem minden dolgot, a mely történik a nap alatt, oly időben, a melyben uralkodik az ember az emberen maga kárára. 10 És azután láttam, hogy a gonoszok eltemettettek és nyugalomra mentek; viszont a szent helyről kimentek, és elfelejtették a városban olyanok, a kik becsületesen cselekedtek. Ez is hiábavalóság! 11 Mivelhogy hamar a szentenczia nem végeztetik el a gonoszságnak cselekedőjén, egészen arra van az emberek fiainak szíve ő bennök, hogy gonoszt cselekedjenek. 12 Bár meghosszabbítja életét a bűnös, aki százszor is vétkezik; mégis tudom én, hogy az istenfélőknek lészen jól dolgok, a kik az ő orczáját félik; 13 A hitetlennek pedig nem lesz jó dolga, és nem hosszabbítja meg az ő életét, olyan lesz, mint az árnyék, mert nem rettegi az Istennek orczáját. 14 Van hiábavalóság, a mely e földön történik; az, hogy vannak oly igazak, a kiknek dolga a gonoszoknak cselekedetei szerint lesz; és vannak gonoszok, a kiknek dolga az igazaknak cselekedetei szerint lesz; mondám, hogy ez is hiábavalóság. 15 Annakokáért dicsérem vala én a vígasságot, hogy nincsen embernek jobb e világban, hanem hogy egyék, igyék és vágadjon; és ez kisérje őt munkájában az ő életének napjaiban, a melyeket ád néki Isten a nap alatt. 16 Mikor adám az én szívemet a bölcseségnek megtudására, és hogy megvizsgáljak minden fáradtságot, a mely e földön történik, (mert sem éjjel, sem nappal az emberek szeme álmat nem lát): 17 Akkor eszembe vevém az Istennek minden dolgát, hogy az ember nem mehet végére a dolognak, a mely a nap alatt történik; mert fáradozik az ember, hogy annak végére menjen, de nem mehet végére: sót ha azt mondja is a bölcs ember, hogy tudja, nem mehet végére.

9 Mert mindezt szívemre vettetem, és pedig azért, hogy megvizsgáljam mindezt: hogy az igazak és bölcsék és azoknak minden cselekedetei Isten kezében vannak; szeretet is, gyűlölet is, nem tudják az emberek, mind ez előttük van. 2 minden olyan, hogy mindenkit érhet, egyazon szerencséje van az igaznak és gonosznak, jónak vagy tisztának és tisztálannak, minden annak, aki áldozik, minden aki nem áldozik, úgy a jónak, mint a bűnösnek, az esküvőnek úgy, mint aki féli az esküvést. 3 Mind az ég alatt való dolgokban a gonosz van, hogy mindeneknek egyenlő szerencsék van; és az emberek fiainak szíve is teljes gonoszsággal, és elméjükben minden bolondság van, a míg élnek, azután pedig a halottak közé mennek. 4 Mert akárkinek, valaki minden elők közé csatlakozik, van reménysége; mert jobb az elő eb, hogynem a megholt oroszlán. 5 Mert az elők tudják, hogy meghalnak; de a halottak semmit nem tudnak, és azoknak semmi jutalmuk nincs többé; mivelhogy emlékezetük elfelejtették. 6 Mind szeretetük, minden gyűlöletük, minden gerjedezésük immár elveszett; és többé semmi részük nincs semmi dologban, a mely a nap alatt történik. 7 No azért egyed vígassággal a te kenyeredet, és igyad jó szívvel a te borodat; mert immár kedvesek Istennek a te cselekedeted! 8 A te ruháid mindenkor legyenek fejérek, és az olaj a te fejedről el ne fogyatkozzék. 9 Éld életedet a te feleségeddel, a kit szeretsz, a te hiábavaló

életednek minden napjaiban, a melyeket Isten adott néked a nap alatt, a te hiábavalóságodnak minden napjaiban; mert ez a te részed a te életedben és a te munkádban, melyivel munkálódol a nap alatt. 10 Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedj; mert semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcseség nincs a Seolban, a hová menendő vagy. (**Sheol h7585**) 11 Fordítván magamat látám a nap alatt, hogy nem a gyorsaké a futás, és nem az erőseké a viadal, és nem a bölcséké a kenyér, és nem az okosoké a gazdagság, és nem a tudósoké a kedvesség; hanem idő szerint és történetből lesznek mindenek. 12 Mert nem is tudja az ember az ő idejét; mint a halak, melyek megfogatnak a gonosz hálóban, és mint a madarak, melyek megfogatnak a törben, miképen ezek, azonképen megfogatnak az emberek fiai a gonosznak idején, mikor az eljő reájok hirtelenséggel. 13 Ezt is bölcseségek láttam a nap alatt, és ez én előttem nagy volt. 14 Tudniillik, hogy egy kicsiny város volt, és abban kevés ember volt, és eljött az ellen hatalmas király, és azt körülvette, és az ellen nagy erősségeket épített. 15 És találtatott abban egy szegény ember, aki bölcs volt, és az ő bölcseségével a várost megszabadította; de senki meg nem emlékezett arról a szegény emberről. 16 Akkor én azt mondám: jobb a bölcseség az erősségnél; de a szegénynek bölcsesége útálatos, és az ő beszédt nem hallgatják meg. 17 A bölcsnek nyugodt beszédét inkább meghallgatják, mint a bolondok között uralkodónak kiáltását. 18 Jobb a bölcsesség a hadakozó szerszámoknál; és egy bűnös sok jót veszt el.

10 A megholt legyelek a patikáriusnak kenetit megbüdösítik, megerjeszti; azonképen hathatósabb a bölcseségnél, tisztelességnél egy kicsiny balgatagság. 2 A bölcs embernek szíve az ő jobbkezénél van; a bolondnak pedig szíve balkezénél. 3 A bolond, mikor az úton jár is, az ő elmeje hiányos, és mindenek hirdeti, hogy ő bolond. 4 Mikor a fejedelemek haragja felgerjed te ellened, a te helyedet el ne hagyjad; mert a szelídseg nagy bűnöket lecsendesít. 5 Van egy gonosz, a melyet láttam a nap alatt, mintha tévedés volna, a mely a fejedelemről származik. 6 Hogy a bolondság nagy méltóságra helyeztetett, a gazdagok pedig alacsony sorsban ülnek. 7 Láttam, hogy a szolgák lovakon ültek; a fejedelemek pedig gyalog mentek a földön, mint a szolgák. 8 Aki vermet ás, abba beesik; és aki a gyepűt elhánya, megmarja azt a kígyó. 9 Aki a köveket helyőkből kihányja, fájdalmat szenned azok miatt; a ki hasogatja a fát, veszedelemben forog a miatt. 10 Ha a vas megtompul, és annak élít meg nem köszörüli az ember, akkor erejét kell megfeszíteni; a bölcseség pedig minden dolognak eligazítására nagy előmenetel. 11 Ha megharap a kígyó, a míg meg nem varázsolhatott, azután semmi haszná nincsen a varázslónak. 12 A bölcs ember szájának beszédei kedvesek; a bolondnak pedig ajkai elhelylik őt. 13 Az ő szája beszédeinek kezdete bolondság, és az ő szája beszédeinek vége gonosz balgatagság. 14 És a bolond szaporítja a szót, pedig nem tudja az ember, a mi következik, és a mi utána lesz, kicsoda mondja meg azt néki? 15 A bolondnak munkája elfárasztja őt, mert a városba sem tud menni. 16 Jaj néked ország, kinek a te királyod gyermek; és a te fejedelmid reggel esznek. 17 Boldog vagy te ország, kinek a te királyod nemes ember, és a te fejedelmid idejében

esznek a testnek erejéért és nem az italért. **18** A restség miatt elhanyatlít a házfedél, és a kezek restsége miatt csepegtet a ház. **19** Vígasságnak okáért szereznek lakodalmat, és a bor vídámítja meg az előket: és a pénz szerzi meg mindeket. **20** Még a te gondolatodban is a királyt ne átkozd, és a te ágyasházadban is gonoszt a gazdagnak ne mondj: mert az égi madár is elvíszi a szót, és a szárnyas állat is bevádolná a te beszédetet.

11 Vesd a te kenyeredet a víz színére, mert sok nap mulva megtalálod azt. **2** Adj részt hétnek vagy nyolcnak is; mert nem tudod, micsoda veszedelem következik a földre. **3** Mikor a sűrű fellegek megtelnek, esőt adnak a földre; és ha leesik a fa délré vagy északra, a mely helyre leesik a fa, ott marad. **4** Aki a szelet nézi, nem vet az; és a ki sűrű fellegre néz, nem arat. **5** Miképen hogy nem tudod, melyik a szélnek útja, és miképen vannak a csontok a terhes asszony méhében; azonképen nem tudod az Istennek dolgát, aki mindeneket cselekszik. **6** Reggel vesd el a te magodat, és este se pihentesd kezedet; mert nem tudod, melyik jobb, ez-é vagy amaz, vagy ha mind a kettő jó lesz egyszersmind. **7** Valóban, édes a világosság és jó a mi szemeinkkel néznünk a napot. **8** Mert ha sok esztendeig él is az ember, mindenkorban örvendezzen; és megemlékezzék a setétségnak napjairól, mert az sok lesz. Valami előjövendő, minden hiába valóság. **9** Örvendez a te ifjúságodban, és vídámítson meg téged a te szíved a te ifjúságodnak idejében, és járj a te szívednek útaiiban, és szemeidnek látásiban; de megtudd, hogy mindenekért az Isten tégedet ítétre von! **10** Vesd el a haragot a te szívekből, és vesd el a gonoszt a te testedből; mert az ifjúság és a hajnal hiába valóság.

12 És emlékezzél meg a te Teremtődről a te ifjúságodnak idejében, míg a veszedelemnek napjai el nem jönek, és míg el nem jönek az esztendők, melyekről azt mondod: nem szeretem ezeket! **2** A míg a nap meg nem setétedik, a világossággal, a holdtal és csillagokkal egybe; és a sűrű felhők ismét visszatérnek az eső után. **3** Az időben, mikor megremegnek a háznak őrizői, és megrogynak az erős férfiak, és megállanak az őrlő leányok, mert megkevesbedtek, és meghomályosodnak az ablakon kinézők. **4** És az ajtók kívül bezáratnak, a mikor is a malom zúgása halkabbá lesz; és felkelnek a madár szóra, és halkabbakká lesznek minden éneklő leányok. **5** minden halmocskától is félnek, és mindenféle ijedelmek vannak az úton, és a mandolafa megvirágzik, és a sáska nehezen vonszolja magát, és kipattan a kapor; mert elmegy az ember az ő örökök házába, és az utcán körül járnak a sírók. **6** Minekélőtte elszakadna az ezüst kötél és megromolna az arany palaczkocska, és a veder eltörnék a forrásnál, és beletörnék a kerék a kútba, **7** És a por földdél lenne, mint azelőtt volt; a lélek pedig megtérne Istenhez, aki adta volt azt. **8** Felette nagy hiába valóságok, azt mondja a prédikátor, mindenek hiába valóságok! **9** És azonfelül, hogy a prédikátor bölcs volt, még a népet is tudományra tanította, és fontolgatott, és tudakozott, és írt sok bölcs mondást. **10** És igyekezett a prédikátor megtudni sok kivánságos beszédeket, igaz írást és igaz beszédeket. **11** A bőlcseknek beszédei hasonlatosak az ösztökéhez, és mint a szegek, erősen le vannak verve a

gyülekezetek tanítóinak szavai; melyek egy pástortól adattak. **12** Mindezekből, fiam, intessél meg: a sok könyvek írásának nincs vége, és a sok tanulás fáradtságára van a testnek. **13** A dolognak summája, mindeneket hallván, ez: az Istent féljed, és az ő parancsolatit megtartsad; mert ez az embernek fódolga! **14** Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.

Énekek Éneke

1 Énekek éneke, mely Salamoné. **2** Csókoljon meg engem az ó szájának csókjaival; mert a te szerelmeid jobbak a bornál. **3** A te drága kenetid jók illatozásra; a te neved kiöntött drága kene; azért szeretnek téged a leányok. **4** Vonj engemet te utánad, hadd füssünk! Bevitt engem a király az ó ágyasházába; örvendezünk és vígadunk te benned, előszámláljuk a te szerelmeidet, melyek jobbak a bornál, méltán szeretnek téged. **5** Fekete vagyok, de szép, Jeruzsálem leányai; mint Kédár sátrai és Salamon szőnyegei. **6** Ne nézzetek engem, hogy én fekete vagyok, hogy a nap lesütött engem; az én anyámnak fiai ellenem megharagudtak, a szőlőknek őrizőjévé tettek engem, – a magam szőlőjét nem őriztem. **7** Mond meg nékem, te, a kit az én lelkem szeret, hol legeltetsz, hol deleltetsz déliben; mert miért legyek én olyan, mint a ki elfátyolzza magát, társaid nyájainál? **8** Mivelhogy nem tudod, oh asszonyok között legszebb! jőj ki a nyájnak nyomodkain, és őrizd a te kecskéidet a pásztoroknak sátorai körül. **9** A Faraó szekereiben való paripákhoz hasonlítak téged, én mátkám. **10** Szépek a te orzád a halántéka valóláncokban, a te nyakad a gyöngysorokban. **11** Arany láncokat csinálunk néked, ezüstből csinált gyöngyökkel. **12** Mikor a király az ó asztalanról ül, nárdusnak jóillata származik én tölem. **13** Olyanaz én szerelmesem nékem, mint egy kötés mirha, mely az én kebeleim között hál. **14** Mint az Engedi szőlőben a cziprusfűrt, olyannékem az én szerelmesem. **15** Ímé, szép vagy én mátkám, ímé, szép vagy, a te szemeid olyanok, mint a galambok. **16** Ímé, te is szép vagy én szerelmesem, gyönyörűséges, és a mi nyoszolyánk zöldellő. **17** A mi házainknak gerendái czédrusfák, és a mi mennyezetünk cziprusfa.

2 Én Sáronnak rózsája vagyok, és a völgylek lilioma. **2** Mint a liliom a tövisek között, olyan az én mátkám a leányok között. **3** Mint az almafa az erdőnek fái között, olyan az én szerelmesem az ifjak között. Az ó árnyékában felette igen kivánok ülni; és az ó gyümölcsse gyönyörűséges az én ínyemnek. **4** Bevisz engem a borozó házba, és zászló feletteset a szerelme. **5** Erősítsetek engem szőlővel, úditsetek fel engem almákkal; mert betege vagyok a szerelemnek. **6** Az ó bal keze az én fejem alatt van, és jobb kezével megölél engem. **7** Kényszerítek titeket, Jeruzsálemnek leányai, a vadkecskékre és a mezőnek szarvasira: fel ne költsétek és fel ne serkentsétek a szerelmet addig, a míg akarja. **8** Az én szerelmesemnek szavát hallom, ímé, ó jő, ugrálva a hegyeken, szökellve a halmokon! **9** Hasonlatos az én szerelmesem az ózhöz, vagy a szarvasoknak fiához. Ímé, ott áll a mi falunkon túl, néz az ablakon keresztül, tekintget a rostélyokon keresztül, **10** Szóla az én szerelmesem nékem, és monda: kelj fel én mátkám, én szépem, és jöszte. **11** Mert ímé a tél elmult, az eső elmult, elment. **12** Virágok láttatnak a földön, az éneklésnek ideje eljött, és a gerliczének szava hallatik a mi földünkön. **13** A fügefa érleli első gyümölcsét, és a szőlők virágzásban vannak, jólliatot adnak; kelj fel én mátkám, én szépem, és jőj hozzá! **14** Én galambom, a kőszíklának hasadékiban, a magas kőszálnak rejtekében, mutasd meg

némek a te orczádat, hadd halljam a te szódat; mert a te szód gyönyörűséges, és a te tekinteted ékes! **15** Fogjátok meg nékünk a rókákat, a rókaflakat, a kik a szőlőket elpusztítják; mert a mi szőlőink virágban vannak. **16** Az én szerelmesem enyém, és én az övé, a ki a liliomok közt legeltek. **17** Miglen meghűsül a nap és az árnyékok elmúlnak: téj meg és légy hasonló, én szerelmesem, az ózhöz, vagy a szarvasoknak fiához a Béther hegyein.

3 Az én ágyasházamba éjjeleken keresém azt, a kit szeret az én lelkem, keresém őt, és meg nem találtam. **2** Immár felkelek és eljárom a várost, a tereket és az utcákat, keresem azt, a kit szeret az én lelkem; keresém őt, és nem találám. **3** Megtalálának engem az őrizők, a kik a várost kerülik. Mondék nékik: Láttatók-é azt, a kit az én lelkem szeret? **4** Alig menten vala el azoktól, mikor megtaláltam azt, a kit az én lelkem szeret. Megragadám őt, el sem bocsátám, mignem bevívém őt anyám házába, és az én szülőmnek ágyasházába. **5** Kényszerítek titeket, Jeruzsálemnek leányai, a vadkecskékre, és a mezőnek szarvasira, fel ne költsétek és fel ne serkentsétek a szerelmet, valamíg ő akarja. **6** Kicsoda az, aki feljő a pusztából, mint a füstnek oszlopa? Mirhától és tömjéntől illatos, a patikáriusnak minden jó illatú porától. **7** Ímé, ez a Salamon gyaloghintaja, hatvan erős ferfi van körülötte, Izráelnek erősei közül! **8** Mindnyájan fegyverfogók, hadakozásban bőlcsek, kinek-kinek oldalán fegyvere, az éjszakának félelme ellen. **9** Hálóágyat csinált magának Salamon király a Libánus faiból. **10** Oszlopait ezüstből csinálta, oldalát aranyból, ágyát bíborból, belső része ki van rakva szeretettel, a Jeruzsálemnek leányi által. **11** Jöjjetek ki, és nézzétek, Sionnak leányai, Salamon királyt a koronában, melylyel megkoronázta őt az anyja, az ó eljegyzésének napjára, és az ó szíve vígasságának napjára!

4 Ímé szép vagy, én mátkám, ímé szép vagy, a te szemeid galambok a te fátyolod mögött; a te hajad hasonló a kecskéknek nyájához, melyek a Gileád hegycsúcsának alá. **2** A te fogaid hasonlók a megnyírt juhoknyájához, melyek a földből feljönök, melyek mind kettősköt ellenek, és nincsenek között meddő. **3** Mint a karmazsin színére, a te ajkaid, és a te beszéded kedves, mint a pomagránátnak darabja, olyan a te vakszemed a te fátyolod alatt. **4** Hasonló a te nyakad a Dávid tornyához, a mely építettet fegyveres hánznak, a melyben ezer paizs függesztetett fel, mind az erős vitézek paizsai. **5** A te két emlőd olyan, mint két vadkecske, egy zergének kettő fia, a melyek a liliomok közt legelnek. **6** Míg meghűsül a nap, és elmulnák az árnyékok, elmegyek a mirhának hegyére, és a tömjének halmára. **7** mindenestől szép vagy, én mátkám, és semmi széplő nincs benned! **8** Én velem a Libánusról, én jegyesem, én velem a Libánusról eljőj; nézz az Amanának hegycsúcsán, a Sénirnek és Hermonnak tetejéről, az oroszlánoknak barlangjuktól, a párduczoknak hegyeiről. **9** Megsebesítettek az én szívemet, én húgom, jegyesem, megsebesítettek az én szívemet a te szemeidnek egy tekintésével, a te nyakodon való egy aranyláncszal! **10** Mely igen szépek a te szerelmeid, én húgom, jegyesem! mely igen jók a te szerelmeid! jobbak a bornál, és a te keneteidnek illatja minden fűszerszámnál!

11 Színmézet csepegnék a te ajkaid, én jegyesem, méz és tej van a te nyelved alatt, és a te ruhádnak illatja, mint a Libánusnak illatja. **12** Olyan, mint a berekesztett kert az én húgom, jegyesem! mint a befoglaltatott forrás, bepecsételt kútffő! **13** A te csemetéid gránátalmás kert, édes gyümölcökkel egybe, ciprusok nárdusokkal egybe. **14** Nárdus és safrány, jóillatú nád és fahéj, mindenféle temjéntermő fákkal, mirha és áloes, minden drága fűszerszámoskal. **15** Kerteknek forrása, elő vízeknek kútfeje, melyek folynak a Libánusról. **16** Serken fel északi szél, és jöjj el déli szél, fűjj az én kertemre, folyjanak annak drága illatú szerszámai, jöjjön el az én szerelmesem az ő kertébe, és egye annak drágálatos gyümölcset.

5 Bementem az én kertembe, én húgom, jegyesem, szedem az én mirhámat, az én balzsamommal, eszem az én lépesményemet az én mézettel, iszom az én boromat az én tejjemmel. Egyetek barátim, igyatok, és részegedjetek meg, szerelmesem! **2** Én elaludtam, de lelkemben vigyázok vala, és íme az én szerelmesemnek szava, a ki zörget, mondván: Nyisd meg nékem, én húgom, én mátkám, én galambom, én tókéletesem; mert az én fejem megrakodott harmattal, az én hajam az éjszakának harmatjával! **3** Felelék én: Levettem ruhámat, hogy-hogy öltözhetném fel? Megmostam lábaimat, mi módon keverném azokat a porba? **4** Az én szerelmesem kezét benyújtja az ajtónak hasadékán, és az én belső részeim megindulának ő rajta. **5** Felkelék én, hogy az én szerelmesemnek megnyissam, és az én kezeimről mirha csepeg vala, és az én ujjaimról folyó mirha a závár kilincsére. **6** Megnyitám az én szerelmesemnek; de az én szerelmesem elfordult, elment; az én lelkem megindult az ő beszédén: keresém őt, de nem találám, kiálttam őt, de nem felele nékem! **7** Megtalálának engem az őrizők, a kik a várost kerülik, megvernének engem, megsebesítének engem, elvevék az én felöltömet tőlem a kőfalnak őrizői. **8** Kényiszerítelek titeket, Jeruzsálemnek leányai, ha megtaláljátok az én szerelmesemet, mit mondootok néki? hogy én a szerelem betege vagyok! **9** Micsoda a te szerelmesed egyéb szerelmesek felett, oh asszonyoknak szépe? Micsoda a te szerelmesed egyéb szerelmesek felett, hogy minket ilyen igen kényszerítesz? **10** Az én szerelmesem fejér és piros, tízezer közül is kitetszik. **11** Az ő feje, mint a választott drága megtisztított arany; fodor haja fekete, mint a hollónak. **12** Az ő szemei mint a vízfolyás mellett való galambok, melyek tejben fürödnek, szépteljesen helyhezettek. **13** Az ő orczája hasonlatos a drága füveknek táblájához, a melyek illatos plántákat nevelnek; az ő ajkai liliomok, melyekről csepeggő mirha foly. **14** Az ő kezei aranyhengerek; melyek befoglaltattak topázba; az ő teste elefántcsontból való mű, zafirokkal megrakva. **15** Az ő szárai márványoszlopok; melyek tiszta arany talpakra fundáltattak; az ő tekinteti, mint a Libánus; tetszetes mint a czédrusfa. **16** Az ő ínye édességek, és ő mindenestől fogva kívánatos! Ez az én szerelmesem, és ez az én barátom, oh Jeruzsálemnek leányai!

6 Hová ment a te szerelmesed, oh asszonyoknak szépe? hogya fordult a te szerelmesed, hogy keressük őt veled együtt? **2** Az én szerelmesem, elment az ő kertébe, a drága füveknek táblái közé, hogy lakozzék a kertekben, és liliomokat szedjen.

Énekek Éneke

3 Én az én szerelmesem vagyok, és az én szerelmesem enyim, a ki a liliomok között legeltet. **4** Szép vagy én mátkám, mint Tirsa városa, kedves, mint Jeruzsálem, rettenetes, mint a zászlós tábor. **5** Fordítsd el a te szemeidet én tőlem, mert azok megzavarnak engem. A te hajad olyan, mint a kecskéknek nyája, melyek a Gileádról szállanak alá. **6** A te fogaid hasonlók a juhok nyájához, melyek feljőnek a földőből, melyek mind kettősök ellenek, és meddő azok között nincsen. **7** Mint a pomagránát darabja a te vakszemed, a te fátyolod alatt. **8** Hatvanan vannak a királynék, és nyolcvanan az ágyasok és számtalan a leányzó. **9** És az én galambom, az én tókéletesem, az ő anyjának egyetlenegye, az ő szülőjének választottja. Látiák a leányok, és boldognak mondják őt, a királynéasszonyok és az ágyasok, és dicsérik őt. **10** Kicsoda az, aki úgy láttatik mintegy hajnal, szép, mint a hold, tiszta, mint a nap, rettenetes, mint a zászlós tábor? **11** A diófás kertekbe mentem vala alá, hogy a völgynek zöld fűveit lássam; hogy megnézzem, ha fakad-é a szőlő, és a pomagránátfák virágzanak-é? **12** Nem tudtam, hogy az én elmém ültete engem az én nemes népemnek díszhintajába. **13** Térj meg, oh Sulamit! térij meg, térij meg, hogy nézzünk téged! Mit néztek Sulamiton? mintegy Machanaimbeli körtáncot!

7 Oh mely szépek a te lépéseid a sarukban, oh fejedelem leány! A te csípőd hajlásai olyanok, mint a kösöntűk, mesteri kezeknek míve. **2** A te köldökök, mint a kerekded csésze, nem szűkölködik nedvesség nélkül; a te hasad mint a gabonaasztag, liliomokkal körül kerítve. **3** A te két emlőd, mintkét őzike, a vadkecskének kettős fiai. **4** A te nyakad, mint az elefánttetemből csinált torony; a te szemeid, mint a Hesbonbeli halastók, a sok népű kapunál; a te orrod hasonló a Libánus tornyához, mely néz Damaskus felé. **5** A te fejed hasonló rajtad a Kármelhez, és a te fejeden Hajadnak fonatéjká a bibrorhoz, a király is megkötöttnek furteid által! **6** Mely igen szép vagy és mely kedves, oh szerelem, a gyönyörűségek közül! **7** Ez a te termeted hasonló a pálmafához, és a te emlőid a szőlőgerézdekhez. **8** Azt mondám: felhágok a pálmafára, megfogom annak ágait: és lesznek a te emlőid, mint a szőlőnek gerézdei, és a te orrodnak illatja, mint az almának. **9** És a te ínyed, mint a legjobb bor, melyet szerelmesem kedvére szürcsöl, mely szóra nyitja az alvók ajkait. **10** Én az én szerelmesem vagyok, és engem kíván ő! **11** No, én szerelmesem, menjünk ki a mezőre, hálunk a falukban. **12** Felkelvén menjünk a szőlőkbe, lássuk meg, ha fakad-é a szőlő, ha kinyílott-é virágja, ha virágzanak-é a gránátalmafák: ott közelöm az én szerelmi mitem veled. **13** A mandragórák illatoznak, és a mi ajtójunk előtt vannak minden drágálatos gyümölcsök, ók és újak, melyeket ohén szerelmesem, néked megtartottam!

8 Vajha lennél nékem én atyámfia, ki az én anyámnak emlőjét szopta, hogy téged kívül találván megcsókolnálak; még sem útlanának meg engem. **2** Elvinnélek, bevinnélek anyámnak házába, te oktatgathál engem, én meg borral itatnálak, fűszerrel, gránátalma borral. **3** Az ő balkeze az én fejem alatt, és jobbkezével megölel engem. **4** Kényiszerítelek titeket, Jeruzsálemnek leányai, miért költenétek és miért serkentétek

fel a szerelmet, míg nem ő akarja? 5 Kicsoda ez a ki feljő a pusztából, a ki az ő szerelmeséhez támaszkodik? Az almafa alatt költöttelek fel téged, ott szült téged a te anyád, ott szült téged a te szülőd! 6 Tégy engem mintegy pecsétet a te szívedre, mintegy pecsétet a te karodra; mert erős a szeretet, mint a halál, kemény, mint a sír a buzgó szerelem; lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai. (Sheol h7585) 7 Sok vizek el nem olthatnák e szeretetet: a folyóvizek sem boríthatnák azt el: ha az ember minden házabeli marháját adná is e szeretetért, mégismegvetnék azt. 8 Kicsiny húgunk van nékünk, a kinek nincsen még emlője; mit cselekedjünk a mi húgunk felől, a napon, melyen arról szót tesznek? 9 Ha ő kőfal, építünk azon ezüstből palotát; ha pedig ajtó ő, elrekesztjük őt czédrus-deszkával. 10 Mikor én olyan leszek, minta kőfal, és az én emlőim, mint a tornyok; akkor olyan leszek ő előtte, mint a ki békességet nyer. 11 Szőlője volt Salamonnak Baálhamonban, adta az ő szőlejét a pásztoroknak, kiki annak gyümölcséért hoz ezer-ezer ezüst siklust. 12 Az én szőlőmre, mely én reám néz, nékem gondom lesz: az ezer siklus, Salamon, tiéd legyen, a kétszáz annak gyümölcsének őrizője. 13 Oh te, aki lakol a kertekben! A te társaid a te szódra figyelmeznek; hadd halljam én is. 14 Fuss én szerelmesem, és légy hasonló a vadkecskéhez, vagy a szarvasnak fiához, a drága füveknek hegyein!

Ézsaiás

1 Ésaiásnak, Ámos fiának látása, melyet látott Júda és Jeruzsálem felől, Uzziásnak, Jóthámnak, Akháznak és Ezékiásnak, a Júda királyainak napjaiban. **2** Halljátok egek, és vedd füleidbe föld! mert az Úr szó: Fiakat neveltem, s méltóságra emeltem, és ők elpártolának tőlem. **3** Az ökör ismeri gazdáját, és a szamár az ő urának játszlát; Izráel nem ismeri, az én népem nem figyel reá! **4** Oh gonosz nemzetseg, hamissággal megerheltetett nép, gonosz mag, nemtelen fiak! elhagyták az Urat, megúlták az Izráel Szentjét, és elfordultak tőle. **5** Miért ostorozzalak tovább, holott a bűnt növelitek? minden fej beteg, és minden szív erőtelen. **6** Tetőtől talpig nincs e testben épseg, csupa seb és dagadás és kelevény, a melyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak. **7** Országok pusztaság, városaitokat tűz perzsélföl, földeteket szemetek láttára idegenek emésztik, és pusztaság az, mint a hol idegenek dültak; **8** És úgy maradt a Sion leánya, mint kunyhó a szőlőben, mint kaliba az ugorkaföldön, mint megostromlott város. **9** Ha a seregeknek Ura valami keveset meg nem hagyott volna bennünk, úgy jártunk volna mint Sodoma, és Gomorához volnánk hasonlók. **10** Halljátok az Úrnak beszédét, Sodoma fejedelmei, és vedd füleidbe Istenünk tanítását, Gomora népe! **11** Mire való nékem véres áldozataitoknak sokasága? ezt mondja az Úr; megelégeitem a kosok egészen égőáldozatait és a hízlalt barmok kövérét; s a tulkok, bárányok és bakok vérében nem gyönyörködöm; **12** Ha eljöttök, hogy színem előtt megjelenjetek, ki kivánja azt tőletek, hogy pitvarimat tapossátok? **13** Ne hozzatok többé hazug ételáldozatot, a jó illattétel útálat előttem; újhold, szombat s ünnepre-felhívás: bűnt és ünneplést el nem szenvedhetek. **14** Újholdaitok és ünnepeiteket gyűlöli lelkem; terhemre vannak, elfáradtam viselni. **15** És ha kiterjeszték kezeiteket, elrejtem szemeimet előletek; sőt ha megsokasítjátok is az imádságot, én meg nem hallatom: vérrel rakkák kezeitek. **16** Mosódjatok, tisztlujatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát, szünjetek meg gonoszt cselekedni; **17** Tanuljatok jót tenni; törekedjetek igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét. **18** No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! ha bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú. **19** Ha engedelemmel hallgatandotok, e föld javaival éltek; **20** És ha vonakodtok, sőt pártot ütök, fegyver emészti meg; mert az Úr szája szólt! **21** Mint lett paráznává a hív város! teljes vala jogossággal, igazság lakozott benne, és most gyilkosok! **22** Ezüstöt salakká lett, tiszta borod vízzel elegyítve: **23** Fejedelmid megáttalkodottak és lopóknak társai; mind szereti az ajándékot és vesztegetést hajhász, árvát nem pártolnak, és az özvegy ügye nem kerül előjük. **24** Ezért azt mondja az Úr, a seregeknek Ura, Izráel erős Istene: Jaj! mert vágaszatlást veszek háborgatóimon, és bosszút állók ellensegímen! **25** És kezemet ellen fordítom, és kiolvastom mintegy lúggal salakodat, és eltávolítom minden ólmodat; **26** És adok néked oly birákat, mint régen, és oly tanácsosokat, mint kezdetben, s ekkor azt mondjak te néked: ez

igaz város, ez hív város. **27** Sion jogosság által váltatik meg, és megtérői igazság által; **28** De elvesznek a bűnösök és gonoszok egyetemben, s megemésztenek, a kik az Urat elhagyták. **29** Mert szégyen éri őket a cserfák, a melyekben gyönyörködtek, és pirulni fogtok a kertek miatt, a melyeket kedveltek; **30** És hasonlatosok lesztek az elhullott levelű terpentinfához, és a víz nélküli való kerthez: **31** És csepüvé lesz az erős, és munkája szikrává: mindenketé égni fognak, és oltójuk nem lézsen.

2 Ésaiásnak, Ámos fiának beszéde, a melyet látott Júda és Jeruzsálem felől. **2** Lésszen az utolsó időkben, hogy erősen fog állani az Úr házának hegye, hegyeknek felette, és magasabb lésszen a halmoknál, és özönleni fognak hozzá minden pogányok; **3** És eljönnek sok népek, mondva: Jertek menjünk fel az Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az Ó útaira, és mi járunk az Ó ösvényein, mert tanítás Sionból jó, és Jeruzsálemből az Úrnak beszéde; **4** Ki ítéletet tesz a pogányok között, és bíráskodik sok nép felett; és csinálnak fegyvereikből kapákat, és dárdáikból metszőkések, és nép népre kardot nem emel, és hadakozást többé nem tanul. **5** Jákóbnak háza! jertek járunk az Úrnak világosságában! **6** Mert elhagyad, Uram, a Te népedet, Jákób házát; mivel telvék napkeleti erkölcsökkel, és szemfényveszők, mint a Filiszteusok, és idegenek fiaival kötnek szövetséget; **7** És betelt földje ezüsttel és aranynal, és nincs szere-száma kincseinek; betelt földje lovakkal, és nincs szere-száma szekereinek; **8** És betelt földje bálványokkal, és kezeik csinálmányának hajolnak meg, mit ujjaik csináltak. **9** Ezért porba hajtatók a közember, és megaláztatik a főember, és meg nem bocsász nézik. **10** Menj be a kőszíklába, és rejtszél el a porba az Úr félelme elől, és az Ó nagyságának dicsősége előtt. **11** A kevél szemű közember megaláztatik, és a főemberek magassága porba hajtatók, és csak az Úr magasztaltatik fel ama napon. **12** Mert a seregek Urának napja előj minden kevél és magas ellen, és minden felemelkedett ellen, és az megaláztatik. **13** És Libánon minden cédrusai ellen, a melyek magasak és felemelkedettek, s Básánnak minden tölgyfái ellen; **14** minden magas hegyek ellen, és minden felemelkedett halmok ellen; **15** minden magas torony ellen, és minden erős kőfal ellen; **16** És Társisnak minden hajói ellen, és minden gyönyörűséges drágaságok ellen. **17** És porba hajtatók a közember kevélisége, és megaláztatik a főemberek magassága, és egyedül az Úr magasztaltatik fel ama napon. **18** És a bálványokat teljességgel elveszti. **19** És bemennek a sziklák barlangjaiba és a föld hasadékiba, az Úr félelme elől és nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet. **20** Ama napon odadobja az ember ezüst bálványait és arany bálványait, miket magának csinált, hogy azok előtt meghajoljon, a vakondoknak és denévéreknek, **21** Hogy elmenjen a sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékiba, az Úr félelme elől és az Ó nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet. **22** Oh szünjetek meg hát az emberben bízni, a kinek egy lehellet van orrában, mert hát ugyan mire becsülhető ő?

3 Mert ímé az Úr, a seregeknek Ura elveszi Jeruzsálemből és Júdából a támaszt és a táplálót, a kenyérnek minden

erejét és a víznek minden erejét; **2** Az erőst és hadakozót, bírót és prófétát, jóst és öreget; **3** Az ötvenedes hadnagyat, a tisztes embert, a tanácsost, az ügyes mestert és a varázsláshoz értőt; **4** És adok nékik gyerkőczöket fejedelmekül, és gyermekek uralkodnak rajtok. **5** És nyomorba jut a nép; egyik a másik ellen, ki-ki az ő társa ellen támad, a gyermek az öreg ellen, becstelen a tisztes ellen; **6** És ha valaki megragadja atyja nemzetiségből való rokonát, mondván: Néked ruhád van, légy fejedelmünk és e romlás kezed alatt legyen: **7** Ez ama napon így fog felkiáltani: Nem leszek sebkötöző, házamba is nincsen kenyér és nincs ruha; ne tegyetek engem e nép fejedelmévé! **8** Mert megromlott Jeruzsálem, és Júda elesett, mert nyelvök és cselekedeteik az Úr ellen vannak, hogy az Ő dicsőséges szemeit ingereljék. **9** Arczuk tekintete tesz ellenök bizonyságot, bűneikkel Sodoma módjára kérkednek, nemhogy eltitkolnák; jaj lelköknek! mert magok szereztek magoknak gonoszt. **10** Mondjátok az igaznak, hogy jól lészen dolga, mert cselekedeteik gyümölcsével élnek. **11** Jaj a gonosznak, gonoszul lesz dolga, mert kezeinek cselekedete szerint fizetnek néki. **12** Népem nyomorgatói gyermekek, és asszonyok uralkodnak rajta; népem! a te vezéreid hitetők, és ösvényidnek útját elrejtik előled. **13** Előálla perelni az Úr, és itt áll ítélni népeket. **14** Az Úr törvénybe megé népe véneivel és fejedelmivel: Hiszen ti lelegeltétek a szőlőt, szegénytől rablott marha van házaitokban: **15** Mi dolog, hogy népemet összejözzük, és a szegények orczáját összetörök? ezt mondja az Úr, a seregeknek Ura. **16** És szól az Úr: Mivel Sion leányai felfuvalkodtak, és felemelt nyakkal járnak, szemeikkel pillognak, és aprókat lépve járnak, és lábokkal nagy zengést bongást szereznek: **17** Megkopasztítja az Úr Sion leányainak fejétőjét, és az ő szemérőmöt megmezteleñi. **18** Ama napon eltávolítja az Úr az ő lábaik zengő ékességét, a napocskákat és holdacskákat, **19** A fülfüggőket, a karpareczeket és a fátyolokat, **20** A pártákat, a láblánczokat, az öveket, a jóllattartókat és az ereklyéket, **21** A gyűrűket és az orrpereczeket, **22** Az ünnepelő ruhákat, a palástokat, a nagy kendőket és az erszényeket, **23** A tükröket, a gyolcsingeket, a főkötőket és a keczeléket: **24** És lesz a balzsamillat helyén büdösségek, az őr helyén kötél, és a felfordozott haj helyén kopaszág, a szép köpenyek helyén zsákruba, és a szépség helyén homlokra sütött békelyeg. **25** Férfiaid fegyver által hullnak el, és vitézeid harczban: **26** És sírnak és gyászolnak kapui, és ő elpusztítáván, a földön ül;

4 És megragad hétszövök egy férfit ama napon, mondván: A magunk kenyérét eszszük és a mi ruhánkba öltözökünk, csak hadd nevezessünk a te nevedről, és vedd le rólunk gyalázatunkat! **2** És ama napon az Úrnak csemetéje ékes és dicsőséges lészen, és a földnek gyümölcsé nagyságos és díszes Izráel maradékának. **3** És lészen, hogy a ki Sionban meghagyatik, és Jeruzsálemben megmarad, szentnek mondatik, minden, valaki Jeruzsálemben az elők közé beirattott. **4** Ha elmosta az Úr Sion leányainak undokságát, és Jeruzsálemben vérét elítisztítá belőle az ítélet lelkével, a megégetés lelkével: **5** Akkor teremteni fog az Úr Sion hegyének minden helye fölé és gyülekezetei fölén nappal felhőt és ködöt, s lángoló tűznek fényességet éjjel; mert ez egész dicsőségen oltalom lészen; **6**

És sátor lészen árnyékul nappal a hőség ellen, s oltalom és rejték szélvész és eső elől.

5 Hadd énekelek kedvesemről, szerelmesemnek énekét az Ő szőlőjéről! Kedvesemnek szőlője van nagyon kövér hegyen; **2** Felásta és megtisztítá kövektől, nemes vesszőt plántált belé, és középére tornyot építettet, sőt benne már sajtót is vágatott; és várta, hogy majd jó szőlőt terem, és az vadszőlőt termett! **3** Mostan azért, Jeruzsálem lakosi és Juda férffai: ítéljetek köztem és szőlőm között! **4** Mit kellett volna még tennem szőlőmmel; mit meg nem tettem vele? Miért vártam, hogy jó szőlőt terem, holott vadat termettet! **5** Azért most tudatom veletek, hogy mit teszek szőlőmmel; elvonszom kerítését, hogy lelegeltessék, elrontom kőfalát, hogy eltapodtassék; **6** És parlaggá teszem; nem metszetik és nem kapátlatik meg, tövis és gaz veri föl, és parancsolok a fellegeknek, hogy rá esőt ne adjanak! **7** A seregek Urának szőlője pedig Izráel háza, és Juda férffai az Ő gyönyörűséges ültetése; és várt jogorrzésre, s ím lón jogorzsás; és irgalomra, s ím lón siralom! **8** Jaj azoknak, a kik a házhoz házat ragasztanak, és mezőt foglalnak a mezőkhöz, míg egy helyecske sem marad, és csak ti magatok laktok itt a földön! **9** Hallásomra megesküdt a seregeknek Ura, hogy sok házak pusztaságággá lesznek, a nagyok és szépek lakos nélkül, **10** Mert tíz hold szőlő egy báth bort eresz, és egy hómer mag egy efát terem. **11** Jaj azoknak, a kik jó reggelen részegítő ital után futkosnak, és mulatnak estig, és bor hevíti őket: **12** És czitera, lant, dob, síp és bor van lakodalomban, de az Úrnak dolgát nem tekintik meg, és nem látták kezeinek cselekedetét. **13** Ezért fogásba megé népem, mivelhogy tudomány nélkül való, és főemberei éhen halnak, és sokasága szomjú miatt edep meg; **14** Azért a sír kiszélesítő torkát és feltáta száját szertelen, és leszállnak abba népem főemberei, és zajongó sokasága, és minden örvendezői; (*Sheol h7585*) **15** És porba hajtak a közember, és megaláztatik a főember, és a nagyok szemei megaláztatnak. **16** És felmagasztaltatik a seregeknek Ura az ítéletben, s a szent Isten megszenteli magát igazságban. **17** És bárányok legelnek ott, mint legelőjükön, s a gazdagoknak romjain idegenek élnek! **18** Jaj azoknak, a kik a vétket hazugságnak kötelein vonszák, és a bűnt mint szekeret köteleken; **19** A kik ezt mondják: siessen és tegye hamar munkáját, hogy lássuk, s közelítsen és jöjjön el Izráel Szentjének tanácsa, hogy tudjuk meg. **20** Jaj azoknak, a kik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; a kik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik, és teszik a keserű édessé, s az édest keserűvét! **21** Jaj azoknak, a kik magoknak bőlcseknek látszanak, és eszesek önnön magok előtt! **22** Jaj azoknak, a kik hősök borívásban és híresek részegítő ital vegyítésében; **23** A kik a gonoszt ajándékért igaznak mondják, és az igazak igazságát elfordítják tőlük: **24** Ezért, mint a polyvát megemészti a tűznek nyelve, és az egő széna összeomlik: gyökerök megrothad, virágjok mint a por elszáll, mert a seregek Urának törvényét megvetették, és Izráel szentjének beszédét megúltálták. **25** Ezért gerjed fel az Úrnak haragja népe ellen, és felemel rá kezét, és megveri, hogy a hegyek megrendülnek, és holttestök szeméktént fekszik az utcán. Mindezekkel haragja

el nem mult, és keze még felemelvén van. **26** És zászlót emel a távoli népeknek, és süvölt a föld határán lakozóknak, és íme hamarsággal könnyen eljőnek. **27** Nem lesz köztük egy is elfáradott, sem tántorgó; nem szunnyad, és nem aluszik; derekának öve sem oldódik meg, és nem szakad el saruja szíja sem; **28** Nyilai élesek, és minden ő kézével felvonvák, lovai körme, miként a kova, és kerekei mint a forgószél; **29** Ordítása, mint az oroszláné, és ordít, mint az oroszlán-kölykök, és morogs prédát ragad s elviszi, és nincs, a ki elvegye tőle; **30** És rámordul ama napon, mint tenger mormolása; és ő a földre néz, de íme ott sűrű sötétség; és a nap meghomályosodik a ráborult homályban!

6 A mely esztendőben meghala Uzziás király, látám az Urat ülni magas és felemeltetett székben, és palástja betölthet a templomot; **2** Szeráfok állanak vala felette: mindeniknek hat-hat szárnya vala: kettővel orczáját fedé be, kettővel lábat fedé be, és kettővel lebegett; **3** És kiált vala egy a másiknak, és mondá: Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével! **4** És megrendülének az ajtó küszöbei a kiáltónak szavától, és a ház betelt füsttel. **5** Akkor mondék: Jaj nékem, elveztem, mivel tisztálatan ajkú vagyok és tisztálatan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a seregeknek Urát láták szemeim! **6** És hozzárm repült egy a szeráfok közül, és kezében eleven szén vala, a melyet fogoval vett volt az oltárról; **7** És illeté számat azzal, és mondá: Íme ez illeté ajkaidat, és hamisságod eltávozott, és bűnökelfedeztetett. **8** És hallám az Úrnak szavát, aki ezt mondja vala: Kit küldjek el és ki megyen el nékünk? Én pedig mondék: Ímhol vagyok én, küldj el engemet! **9** És monda: Menj, és mondd ezt a népnek: Hallván halljatok és ne értsetek, s látván lássatok és ne ismerjetek; **10** Kövérítsd meg a nép szívét, és füleit dugg be, és szemeit kend be: ne lásson szemeivel, ne halljon füleivel, ne értsen szívével, hogy meg ne térian, és meg ne gyógyuljon. **11** És én mondék: Meddig lészen ez Uram?! És monda: Míg a városok pusztán állanak lakos nélkül, és a házak emberek nélkül, s a föld is pusztá lészen; **12** És az Úr az embert messze elveti, s nagy pusztaság lészen a földön; **13** És ha megmarad még rajta egy tizedrész, ismétlen elpusztul ez is; de mint a terpentinfának és cserfának törzsük marad kivágatás után: az ő törzsük szent mag lészen!

7 És lőn a Júda királyának, Akháznak, az Uzziás fiának, Jóthám fiának napjaiban, eljöve Reczin, Sziríának királya, és Remaljának fia, Pékah, Izráelnek királya Jeruzsálem ellen, hogy azt megostromolja; de nem veheté meg azt. **2** És hírül vivék a Dávid házának, mondván: Sziria Efraimmal egyesült! és megindula szíve s népének szíve, a mint megindulnak az erdő fái a szél miatt. **3** És mondá az Úr Ésaiásnak: Menj ki, kérlek, Akház eleibe te és Seár-Jászub fiad, a felső tó csatornájának végéhez, a ruhafestők mezéjének útján; **4** És mondd néki: Vigyázz és légy nyugodt; ne félj! és meg ne lágyuljon szíved e két füstölgő üszögdarab miatt, Reczinnek és Sziríának, és Remalja fiának felgergedett haragja miatt! **5** Mivelhogy gorosztanácsot tartott ellenen Sziria, Efraim és Remalja fia, mondván: **6** Menjünk el Júda ellen, s reszketessük meg, és kapcsoljuk magunkhoz, és tegyük királytá benne Tábeal fiát, **7** így szól az

Úr Isten: Nem áll meg és nem lészen ez! **8** Mert Sziria feje Damaskus, és Damaskusnak feje Reczin, és még hatvanöt esztendő, s megromol Efraim és nép nem lészen. **9** Efraim feje pedig Samaria, és Samaria feje a Remalja fia: ha nem hisztek, bizony meg nem maradtok! **10** És szóla ismét az Úr Akházhoz, mondván: **11** Kérj jelt magadnak az Úrtól, a te Istenedtől, kérj a mélységen vagy fent a magasban! (**Sheol h7585**) **12** És mikor szóla Akház: Nem kérek s nem kísértem az Urat! **13** Akkor monda a próféta: Halld meg hát, Dávid háza! hát nem elég embereket bosszantantonok, hogy még az én Istenemet is bosszantjátok? **14** Ezért ád jelt néktek az Úr maga: Íme, a szűz fogan méhében, és szül fiat, s nevezi azt Immánuelt, **15** Ki vajat és mézet eszik, míg megtanulja a goroszt megvetni, és a jót választani; **16** Mert mielőtt e gyermeke megtanulna megvetni a goroszt, és a jót választani, elpusztul a föld, melynek két királyától te reszketsz. **17** És honzú fog az Úr reád és népedre és atyád házára oly napokat, milyenek még nem jöttek, mióta Efraim elszakadt Júdától: Asszíria királyát. **18** És lesz ama napon: süvölt az Úr az Egyiptom folyóvize mellett való legyekeknek, s Asszíria földje méheinek, **19** S mind eljönnek, és letelepszenek a meredek völgyekben és sziklákat hasadékaiban, minden töviseken és minden legelőkön. **20** Ama napon leberetválja az Úr a folyón túl bérlett beretvával, Asszíria királya által a főt s a lábak szőrét, a mely a szakált is leveszi; **21** És lesz ama napon, hogy kiki egy fejőstehenet tart és két juhot, **22** És lészen, hogy a tej bősége miatt vajat eszik; mert vajat és mézet eszik, valaki csak megmaradt a földön. **23** S lészen ama napon, hogy minden helyet, ahol ezer szőlőtőr ezer sikkust erő vala, tövis és gaz ver fel. **24** Nyilakkal és kézivel mehet oda az ember, mivel tövis és gaz verte fel mind az egész földet; **25** Sőt a hegyekre, a melyeket kapával kapáltanak, sem fogsz felmenni, felvén a tövistől és gaztól; hanem barmok legelőjévé lesznek és juhok járásává.

8 És monda nékem az Úr: Végy magadnak egy nagy táblát, és írd fel reá közönséges betűkkel: siess zsákmányra és gyorsan prédára; **2** És én hív tanúkul választom magamnak Üriást, a papot és Zakariást, Jeberekiás fiát. **3** És bementem a prófétaasszonyhoz, aki fogant, és szül fiat; és mondá az Úr nékem: Nevezd nevét: siess zsákmányra és gyorsan prédára. **4** Mert mielőtt e gyermeke ezt ki tudja mondani: apám és anyám, Damaskus gazdagsgát és Samaria prédáját Asszíria királyának szolgája elviszi. **5** Ismét szólott az Úr hozzárm, mondván: **6** Mivel megúltála e nép Siloahnak lassan folyó vizét, és Reczinben és Remalja fiában gyönyörködik: **7** Azért ímé rájok hozza az Úr a folyónak erős és sok vizét, Asszíria királyát és minden ő hatalmát, és feljő minden medre fölé, és foly minden partjai felett, **8** És becsap Júdába, és megáradván átmegy rajta, s torkig ér, és elterjeszett szárnyai ellepik földednek szélességét, oh Immánuel! **9** Fenekedjetek csak népek és romlajatok meg; figyeljetek, valakik messze laktok; készüljetek és megrontattok; készüljetek és megrontattok. **10** Tanácskozzatok, de haszontalan lesz, beszéljetek beszédet, de nem áll meg, mert Isten van mi velünk! **11** Mert így szólott hozzárm az Úr, rajtam lévén erős keze, hogy tanítson engem, hogy e népnek útján ne járjak,

mondván: **12** Ti ne mondjátok összeesküvésnek, valamit e nép összeesküvésnek mond, és félelme szerint ne féljetek és ne rettegjetek; **13** A seregek Urát: Őt szenteljétek meg, Őt féljétek, és Őt rettegjétek! **14** És Ő néktek szenthely lészen; de megütközés köve és botránkozás sziklája Izráel két házának, s tőr és háló Jeruzsálem lakosainak. **15** És megütköznek köztük sokan, s elesnek és összetöretnek; tőrbe esnek és megfogatnak! **16** Kösd be e bizonyoságtételt, és pecsételd be e tanítást tanítványaimban! **17** Én pedig várom az Urat, aki elrejtélye orczáját Jákób házától, és benne bízom. **18** Ímhol vagyok én és a fiak, kiket adott nékem az Úr jelekül és csodákul Izráelben: a Sion hegyén lakozó seregeknek Urától vagyunk mi!

19 És ha ezt mondják tinétek: Tudakozzatok a halottidézőktől és a jövendőmondóktól, a kik sipognak és suttognak: hát nem Istenéről tudakozik-é a nép? az előkért a holtaktól kell-é tudakozni? **20** A tanításra és bizonyoságtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, a kiknek nincs hajnaluk: **21** Úgy bolyongani fognak a földön, szorongva és éhezve; és lészen, hogyha megéhezik, felgerjed és megátkozza királyát és Istenét, s néz fölfelé, **22** És azután a földre tekint, és ímé mindenütt nyomor és sötétség, és szorongatásnak éjszakája, ő pedig a sűrű sötéten elhagyatva!

9 De nem lesz mindig sötét ott, ahol most szorongatás van; először megalázta Zebulon és Naftali földjét, de azután megdicsőíti a tenger útját, a Jordán túlsós partját és a pogányok határát. **2** A nép, a mely sötétségben jár vala, lát nagy világosságot; a kik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttök! **3** Te megsokasítod e népet, nagy öröömöt szeresz néki, és örvendeznek előtted az aratók örömével, és vágadoznak, mint mikoron zsákmányt osztanak. **4** Mert terhes igijárt és háta vesszejét, az őt nyomorgatónak botját összetörök, mint a Midián napján; **5** Mert a vitézek harczi saruja és a vérbe fertőzöttet öltözet megégett, és tűznek eledele lészen; **6** Mert egy gyermek születik nékünk, fiú adatik nékünk, és az uralom az ő vállán lészen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyának, békesség fejedelmének! **7** Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemlje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól minden örökké. A seregek Urának buzgó szerelme mívelendeli ezt! **8** Beszédet küldött az Úr Jákóbnak, és leesett Izráelben, **9** Hogy megértsé az egész nép: Efraim és Samaria lakosa, a kik ezt mondják kevélyen és felfuvalkodva: **10** Téglák omlokkal le, és mi faragott kőből építünk; fügefák vágattak ki, és mi czédrusokat ültetünk helyükre! **11** De az Úr ellenök hozza Reczin szorongatóit, és ellenségeket rájok uszítja; **12** A Sziríabeliek elől, és a Filiszteusok hátról, s falják Izráel feltárt torokkal. Mindezekkel azonban haragja el nem múlt, és keze még felemelvén van. **13** Hiszen e nép nem tért meg az őt verő Istenhez, és a seregeknek Urát nem keresték; **14** Ezért kivágja az Úr Izráelből a főt és farkat, a pálmaágat és a kákát egy napon. **15** A fő: a vén és a főember, a fark pedig a próféta, aki hazugságot szól. **16** Mert e nép vezérei hitetőké lettek, és a kiket vezetének, elvesztek. **17** Ezért ifjáiban sem gyönyörködik az Úr, s árván és özvegyein sem könnyörül;

mert mindenjában istentelenek és gonosztevők, és minden száj bolondságot beszél. Mindezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelvén van. **18** Mert a gonoszság felgerjedt, mint a tűz, s tővist és gázat emészti, és meggyűjtja a sűrű erdőt, és felgomolyog az füst oszlopában. **19** A seregek Urának haragja miatt kiégett a föld, és a nép a tűznek eledele lón: Senki atyafián nem könnyörül, **20** Jobbkézre vág és megéhezik, eszik balkézre és nem elégzik meg; mindenjában karjoknak húsát eszik, **21** Manassé Efraimot és Efraim Manassét; s mindenkit Júda ellen kelnek. Mindezekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelvén van.

10 Jaj a hamis határozatok határozónak, és a jegyzőknek, a kik gonoszt jegyeznak, **2** Hogy elriaszták a gyöngéket a törvénykezéstől, s elrabolják népem szegényeinek igazságát, hogy legyenek az özvegyek az ő prédájok, és az árvákban zsákmányt vessenek. **3** S vajon mit míveltek a meglátogatásnak és a messzünneni rátok jövő pusztulásnak napján? Kihez futtok segítségről, és hol hagyjátok dicsőségeteket? **4** Bizony csak: a foglyok alá hanyatlannak és a megölletek alá hullanak; mindenekkel haragja el nem múlt, és keze még felemelvén van. **5** Jaj Assíriának, haragom botjának, mert pálcza az ő kezében az én búslásom! **6** Istentelen nemzetseg ellen küldtem őt, és haragom népe ellen rendelém, hogy prédáljon és zsákmányt vessen, és eltapodja azt, mint az utcák sarát. **7** De ő nem így vélekedik, és szíve nem így gondolkozik, mert ő pusztítani akar, és kigyonlálni sok népeket. **8** Mert így szól: Vajon vezéreim nem mind királyok-é? **9** Nem úgy megvettem-é Kalnót, mint Kárkemist? És Hamáhot, mint Arphádot? És Samariát, mint Damaskust? **10** Miképen megtalálta volt kezem a bálványok országait, holott pedig több faragott képük volt, mint Jeruzsálemnek és Samariának, **11** Avagy a mint cselekedtem Samariával és az ő bálványáival; nem úgy cselekedhetem-é Jeruzsálemmel és bálványképeivel? **12** Ezért ha majd elvégezi az Úr minden dolgát Sion hegyén és Jeruzsálemben, meglátogatom az Assíriabeli király nagyakaró szíve gyümölcsét és nagyraító szeme kevélyiségeit. **13** Mert ezt mondá: Kezem erejével míveltem ezt és bölcseségemmel, mivel okos vagyok; elvettemettem sok népeknek határit, és kincsekben zsákmányt vettem, és leszállítám, mint erős, a magasan ülőket; **14** És kezem úgy találta minthey fészket a népek gazdagságát; és a mily könynen elszedik az elhagyott tojásokat, azonképen foglaltam én el az egész földet; és nem volt senki, aki szárnyát mozdította, vagy száját megnyitotta, vagy csak sipogott volna is! **15** Avagy dicsekszik-é a fejsze azzal szemben, aki vele vág? vagy a fűrész felemeli-é magát az ellen, aki vonza azt? Mintha a bot forgatná azt, aki őt felemelé, és a pálcza felemelné azt, a mi nem fa! **16** Ezért az Úr, a seregek Ura kövéreire ösztövérset bocsát, és az ő dicsősége alatt égés ég, miként a tűz égése; **17** És lészen Izráel világossága tűz gyanánt, és annak Szentje láng gyanánt, és ég és megemészti gazzát és tövisét egy napon; **18** Az ő erdejének és kertjének ékességét pedig lelkétől minden testéig megemészti, és lesorvad, mint a sorvadózó; **19** Erdője fának maradéka kicsiny lészen, és azokat egy gyermek is felírhatja! **20** És lészen ama napon, hogy többé

nem támaszkodik Izráel maradéka és a ki megmaradt Jákób házából, az ő nyomorgatóhoz, hanem támaszkodik az Úrhoz, Izráel Szentjéhez hűségesen; **21** A maradék megtér, a Jákób maradéka az erős Istenhez. **22** Mert ha néped Izráel számszerint annyi lenne is, mint a tenger fövenye, csak maradéka tér meg; az elvégzett pusztulás előrad igazsággal! **23** Mert elvégezett pusztítást cselekszik az Úr, a seregek Ura, mind az egész földön. **24** Azért így szól az Úr, a seregeknek Ura: Ne félj népem, Sionnak lakosa, az Assiriabeli királytól! bár botjával megver tégedet és pálcázját felemeli rád, miként Egyiptom egykoron; **25** Mert még csak egy kevés idő van: és elfogy búsalásom, és haragom az ő megemészésre lészen! **26** És a seregeknek Ura ostort emel ő ellenök, miként a Midián levágatása idején az Oreb kőszikláján, és pálcázját a tenger fölött emeli, mint Egyiptomban egykoron. **27** És lesz ama napon: eltávozik az ő terhe válladról és igája nyakadról, és megromol az iga a kövérsegnek miatta. **28** Ajjátha jó, Migrónba átsiet, Mikhmásnál rakja le hadakozó szerszámait; **29** Átmennek a szoroson, Gébában lesz hálóhelyünk; megrémül Ráma, Gibeá, Saulnak városa elfut. **30** Kiálts Gallim leányá, és vedd füleidbe Laisa, és szegény Anathóth! **31** Madméná megindul, Gébim lakosai mentik övéket; **32** Még Nóbba megyen ma, hogy ott megálljon, és emeli már kezét Sion leányának hegye és Jeruzálemnek halma ellen! **33** De íme az Úr, a seregeknek Ura: levagdalja az ágakat rémitő hatalommal, és a magas termetűek kivágattatnak, és a magasságosak megaláztatnak; **34** Az erdő sűrű ágait levágja vassal, és megdől a Libánon egy hatalmas által.

11 És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, s gyökereiből egy virágzál nevekedik. **2** A kin az Úrnak lelke megnyugoszik: bölcseségnek és értelemnek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és felelmények lelke. **3** És gyönyörködik az Úrnak felelmében, és nem szemeinek látása szerint ítélt, és nem füleinek hallása szerint bíráskodik: **4** Igazságban ítéli a gyöngéket, és tökéletességen bíráskodik a föld szegényei felett; megveri a földet szájának vesszejével, és ajkai lehével megöli a hitetlen. **5** Derekának övezdője az igazság lészen, és veséinek övezdője a hűség. **6** És lakoziak a farkas a báránnyal, és a párducz a kecskefúval fekszik, a borjú és az oroszlán-kölyök és a kövér barom együtt lesznek, és egy kis gyermek órizi azokat; **7** A tehén és medve legelnek, és együtt feküsznek fiaik, az oroszlán, mint az ökör, szalmát eszik; **8** És gyönyörködik a csecsszpó a viperák lyukánál, és a csecstől elválasztott bazilikus lyuka felett terjengeti kezét: **9** Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén, mert teljes lészen a föld az Úr ismeretével, mint a vizek a tengert beborítják. **10** És lesz ama napon, hogy Isai gyökeréhez, aki a népek zászlója lészen, eljőnek a pogányok, és az ő nyugodalma dicsőség lészen. **11** És lesz ama napon: az Úr másodszor nyújtja ki kezét, hogy népe maradékát megvegye, a mely megmaradt Assiriától, Egyiptomtól, Pathrosztól, Szerecsenországtól, Elámtól, Sinártól, Hamáthtól és a tenger szigeteitől. **12** És zászlót emel a pogányok előtt, és összegyűjti Izráel elszéledd fiait, és Júdának szétszórt leányait egybegyűjti a földnek négy szárnyairól. **13** Megszünik Efraimnak

irigysége, és Júdából a gyűlölködők kivágattatnak; Efraim nem iránykodik Júdára, és Júda sem támad többé Efraimra. **14** És repülnek a Filiszteusoknak hátára napnyugot felé, és kelet fiaiban együtt vetnek zsákmányt, és kezet vetnek Edomra és Moábra, és az Ammoniták engednek nézik. **15** És az Úr megátkozza Egyiptom tengerének nyelvét, és kezét felemeli az Eufráth fölér erős száraztó szélben, és hét patakra csapja azt, és népét sarus lábbal vezeti át, **16** És csinált út lészen népe maradékának, a mely megmaradt Assiriától, a mint volt Izráelnek, mikor kijött Egyiptomnak földéből.

12 És így szólsz ama napon: Hálákat adok néked, oh Uram! mert jóllehet haragudtál reám, de elfordult haragod, és megvígaszált engemet! **2** Íme, az Isten az én szabadítóm! bízom és nem felek; mert erősségem és énekekem az Úr, az Úr, és lón nékem szabadítóm! **3** S örömmel merítetek vizet a szabadító kútfejből, **4** És így szólótok ama napon: Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az Ő nevét, hirdessétek a népek között nagyságos dolgat, mondjátok, hogy nagy az Ő neve. **5** Mondjatok éneket az Úrnak, mert nagy dolgot cselekedett; adjátok tudtára ezt az egész földnek! **6** Kiálts és örvendj, Sionnak lakosa, mert nagy közöttem Izráelnek Szentje!

13 Jövendölés Babilonia ellen, a melyet látott Ézsaiás, Ámos fia. **2** Emeljetek zászlót kopasz hegyen, kiáltsatok nézik, kézzel intsetek, hogy bevonuljanak a fejedelmek kapui! **3** Én parancsoltam felszentelt vitézeimnek, és elhívtam erősimet haragomnak véghezvitelére, a kik én bennem büszkén örvendenek. **4** Hah! zsbongás a hegyeken, mint nagy néptömeg; hah! összegyűlt népek országainak zúgása; a seregek Ura harczi sereget számlál. **5** Jönik messze földről, az égnek végéről, az Úr, és harajjának eszközei, elpusztítani minden az egész földet. **6** Jajgassatok, mert közel van az Úrnak napja, mint pusztító hatalom jő a mindenhatótól. **7** Ezért megerőtlenülnek minden kezek, és elolvad minden embernek szíve; **8** És megrémülnek, kínok és fájdalmak fogják el őket, és szenvednek, mint a szülőasszony; egyik a másikon csodálkozik, és arcuk lángba borul. **9** Íme az Úrnak napja jő kegyetlen búsalással és felgerjedt haraggal, hogy a földet pusztasággá tegye, és annak bűnöseit elveszesse arról. **10** Mert az ég csillagai és csillagzatai nem ragyogtatják fényüket, sötét lesz a nap támadásakor, és a hold fényét nem tündököltei. **11** És meglátogatom a földön a bűnt, és a gonoszokon vétküköt, és megszüntetem az istentelenek kevéliséget, és az erőszakoskodóknak góggjét megalázom. **12** Drágábbá teszem az embert a színaranyánál, és a férfit Ofir kincsaranyánál. **13** Ezért az egeket megrendítem, és megindul helyéről a föld is, a seregek Urának búsalása miatt, és felgerjedett harajjának napján, **14** És mint az űzött zerge, és mint a pásztor nélkül való nyáj, kiki népéhez tér meg, és kiki az ő földére fut; **15** Valaki ott találtatik, átveretik, és valaki megfogatik, fegyver miatt hull el, **16** Kisdedeiket szemök előtt zúzzák szét, házaikat elszákmányolják, és feleségeiket megszepelősítik. **17** Íme, én feltámasztom ellenök a Médiabelieket, a kik ezüsttel nem gondolnak, és aranyban nem gyönyörködnek; **18** Kéziveik széztúznak ifjakat, és nem könyörülnek a méh gyümölcsén,

a fiaknak nem irgalmaz szemök: **19** És olyan lesz Babilon, a királyságok ékessége, a Khaldeusok dicsekésének díszse, mint a hogyan elpusztítá Isten Sodomát és Gomorát; **20** Nem üllik meg soha, és nem lakják nemzetiségről nemzetésre, nem von sártott ott az arábiai, és pásztorok sem tanyáznak ott; **21** Hanem vadak tanyáznak ott, és baglyok töltik be házaikat, és struczok laknak ott, és bakok szöködnek ott; **22** És vad ebek üvöltenek palotáikban, és mulató házaikban sakálok; és ideje nem sokára eljő, és napjai nem késnek.

14 Mert könyörül az Úr Jákóbon, és ismét elválasztja Izráelt, és megnyugtja őket földjükön; és a jövevény hozzájok adja magát, és a Jákób házához csatlakoznak; **2** És felveszik őket a népek, és elviszik őket lakhelyükre, és Izráel háza bírni fogja őket az Úr földén, szolgák és szolgálók gyanánt; és foglyait lesznek foglyul vivőik, és uralkodnak nyomorgatóikon. **3** És majd ama napon, a melyen nyugalmat ád néked az Úr fáradtságodtól és nyomorúságodtól és ama kemény szolgálattól, a melylyel szolgálnod kellett, **4** E gúnydalt mondod Babilon királya felett, és szólsz: Miként lón vége a nyomorgatónak, a szolgáság házának vége lón! **5** Eltörte az Úr a gonoszok pálcázját, az uralkodóknak vesszejét. **6** A ki népeket vert dühében szüntelen való veréssel, leigázott népségeket haraggal, kergettetik feltartózhatlanul. **7** Nyugszik, csöndes az egész föld. Ujjongva énekelnek. **8** Még a ciprusok is örvendenek rajtad: a Libánon czédrusai ezt mondják: Mióta te megdőltél, nem jó favágó ellenünk. **9** Alant a sír megindul te miattad megérkezések, miattad felriasztja árnyait, a föld minden hatalmasít, felkölti székeikről a népek minden királyait; (**Sheol h7585**) **10** Mind megszólalnak, és ezt mondják néked: Erőtlenné lettél te is, miként mi; hozzáink hasonlatos levél! **11** Kevélysegéd és lantjaid zengése a sírba szállt; fekvő ágyad férgek, és takaró lepled pondrók! (**Sheol h7585**) **12** Miként estél alá az égről fényes csillag, hajnal fia!? Levágattál a földre, a ki népeken tapostál! **13** Holott te ezt mondás szívedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze északon. **14** Felibök hágok a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz. **15** Pedig a sírba szállsz alá, sírgödör mélyiségébe! (**Sheol h7585**) **16** A kik látnak, rád tekintenek, és elgondolják: Ez-é a föld ama háborgatója, a ki királyságokat rendített meg? **17** A ki a föld kerekségét pusztasággá tette, városait lerontá, és foglyait nem bocsátá hazá! **18** A népeknak minden királyai dicsőségen nyugosznak, kiki az ő sírjában, **19** Te pedig messze vettetel sírodtól, mint valami hitvány gall, takarva megölettekkel, fegyverrel átverettekkel, sziklasírba leszállókkal, mint valami eltapodott holttest! **20** Nem egyesülsz velök a sírban, mert elpusztítá földedet, megolted népedet: nem él sokáig a gonoszok magva sem! **21** Készítsetek öldöklést az ő fiainak atyáik vétkéért, hogy fel ne keljenek, és örökségül bírják e földet, és városokkal töltések be e földnek színét! **22** És felkelnek ő ellenök, szóla a seregeknek Ura, és kivágom Babilon nevét és maradékát, fiait és unokáit, szól az Úr; **23** És a sündiszónák örökségévé és álló vizek tavává teszem azt, és elsőprőm azt a pusztítás seprőjével, szól a seregeknek Ura. **24** Megesküdött a seregeknek Ura, mondván: Úgy lészen, mint

elgondolám, úgy megy véghez, mint elvégezém: **25** Megrontom Assiriát földemen, és megtapodom hegyeimen, és eltávozik róluk igája, és terhe válláról eltávozik. **26** Ez az elvégzett tanács az egész föld felől, és ez ama felemelt kéz minden népek fölött. **27** Mert a seregek Ura végezte, és ki teszi azt erőtelenné? Az ő keze fel van emelve; ki fordítja el azt? **28** A mely esztendőben meghalt Akház király, akkor lón e jövendőlés. **29** Ne örvendj oly nagyon Filisztea, hogy eltört a téged verőnek vesszeje, mert a kígyó magvából baziliskus jő ki, a melytől szárnyas sárkány származik. **30** És legelnek a szegényeknek elsőszülöttei, és a szűkölökő bátorsággal nyugosznak; és én kiveszem gyökeredet éhséggel, és maradékodat megölik. **31** Jagass kapu, kiáltás város! remeg egész Filisztea, mivel füst jő észak felől; és nem marad el seregeiből egy sem! **32** És mit felelnék a népek követei? Azt, hogy az Úr veté meg a Sion alapját, és abban bíznak népe szegényei.

15 Jövendőlés Moáb ellen. Igen, a pusztulás éjjelén megsemmisült Ar-Moáb; igen, a pusztulás éjjelén megsemmisült Kir-Moáb! **2** Felmennék a templomba, és Dibon a magaslatokra megy sírni, Nebón és Médebán jaigat Moáb, minden fejen kopaszás, minden szakál lenyírva! **3** Utcáin gyászruhába öltöznek, házfedelein és piaczain jaigat minden, és könyekben olvad el! **4** És kiált Hesbon és Eleálé, szavok Jákázig hallatik; ezért ordítanak Moáb vitézei, és lelke reszket. **5** Szívem kiált Moábért, a melynek végvárai Zoárig, a három éves üszőig nyúltanak; mert Luhith hágóján sírással mennek fel, és mert Horonaim útján romlásuknak kiáltását hallatják. **6** Mert Nimrim vizei pusztasággá lesznek, mert elszáradt a pázsit, elfogyott a fű, és semmi zöld nem léşzen. **7** Ezért a mit megmenthettek és jószágukat a fűzfáknak patakja mellé hordják. **8** Mert kiáltás zengé körül Moáb határár, jaigatása Eglaimig, és Beér-Élimig hallatik jaigatása! **9** Mert Dimon vizei megteltek vérrel, mert új romlást hozok Dimonra: Moáb menekültjeire oroszlánt, és a földnek maradékira.

16 Küldjétek a föld Urának bárányát Szelából a pusztán át Sion leányának hegyére. **2** Mert mint a bujdosó madár szétszórt fészek körül, olyanok lónék Moáb leányai az Arnon gázlóin: **3** Adj tanácsot, tarts ítéletet; tegyed árnyékodat délen olyanná, mint az éjszaka, rejtsd el a kiúzötöket, és a bujdosót ne add ki! **4** Lakozzanak benned menekültjeim, és Moábnak te légy otalom a pusztító ellen! Mert vége a nyomorgatónak, megszűnt a pusztítás, és elfogytak a földről a tapodók. **5** És Isten kegyelme megerősített egy ülőszéket, és ül azon igazsággal Dávid sátorában egy bíró, jogosság keresője, igazság ismerője. **6** Hallottuk volt Moáb kevélysegét, a felettesebb kevélyét, gógiét, kevélysegét, dühét, és üres kérkédését. **7** Ezért jaigatni fog Moáb Moábért, minden jaigatni fog, és nyögött Kir-Háresethnek romjain egészen megtörve. **8** Mert Hesbon földei elhervadának, és Sibma szőlőjének drága visszööt a népek fejedelmei levágták. Jáézerig értek azok, a pusztát bejárták, kacsai széttérjedtek, és a tengeren túlyúltak. **9** Ezért siratom Jáézer siralmával Sibma szőlőjét, megnedvesíték könyeimmel Hesbon és Eleálé, mert szüretedről és aratásdről a víg éneklés elmaradt. **10** Elvétetett a végsgág és öröm a kertből, és a szőlőkben nem vígadnak és

nem kiáltanak, bort sajtókban nem nyom a bornyomó, véget vettem a víg éneklésnek. 11 Ezért bensőm Moábért, mint a czíterá sír, és szívem Kir-Heresért! 12 És lesz, hogy meg fog tetszeni, hogy Moáb a magaslaton elfáradt, és hogy templomába megy imádkozni, de nem lehet! 13 Ez a beszéd, a melyet szólott az Úr Moáb felől már régen. 14 És most szól az Úr, mondván: Három esztendő alatt, melyek, mint napszámos esztendői, megaláztatik Moáb dicsősége egész nagy népével együtt, és maradéka kicsiny, kevés és erőtelén lészen.

17 Jövendölés Damaskus ellen. Ímé Damaskus városa elpusztítatik, és romok halmává lesz; 2 Aróer városai elhagyatnak, és barmokéi lesznek, a melyek ott fognak nyugodni háborítatlanul. 3 És vége lesz Efraim erősségenek, és Damaskus királyságának; Síria maradéka úgy jár, mint az Izráeliták dicsősége, ezt mondja a seregeknek Ura. 4 És lesz ama napon: megvékonyul a Jákób dicsősége, és húsa kővérsege megösztövéredik. 5 És lészen, mint mikor az arató összefogja a gabonát és a kalászokat kezével learatja, és lészen, mint mikor valaki kalászokat szed össze a Refaim völgyében; 6 És csak mezgérils marad belőlük, mint az olajfa megrázásakor két-három bogyó az ágak hegyén, négy-öt a gyümölcsfának lombjai közt, így szól az Úr, Izráel Istone. 7 Ama napon Teremtőjére tekint az ember, és szemei Izráel Szentjére néznek; 8 És nem tekint az oltárokra, kezeinek alkotmányára, és a miket ujjai csináltak, nem nézi azokat, a berkeket és a nap-oszlopokat. 9 Erős városai olyanok lesznek ama napon, mint elhagyott erdő és hegytető, a melyeket elhagyta volt Izráel fiai előtt, és pusztasággá lesznek. 10 Mert elfelejtkeztél megszabadító Istenedről, és nem emlékeztél meg erős kőszáladról, ez okért ültetél gyönyörűséges ültetéseket, és idegen vesszőt plántáltál beléjök; 11 A mely napon elültetted, körül sövényezd és reggelre magodat felvirágosztád: de nem lészen aratás sebeidnek és nagy fájdalmadnak napján! 12 Jaj a sok nép zúgásának, a kik úgy zúgnak, mint a tenger zúgása, és a népések háborgásának, a kik háborognak, mint erős vizek! 13 A népések, mint sok vizek háborgása, úgy háborognak, de megdorgálja azt és elfut messzire, és elragadtatik, mint a hegyek polvája szél előtt és mint pozdorja a forgószél előtt; 14 Estvének idején rémülés száll reájok és minekelőtte megvirrad, nem lesznek: ez jutalmok pusztítóinknak és sorsok rablóinknak!

18 Jaj a szárnysuhogás országának, a mely Szerecsenország fölyón túl van; 2 A mely követeket küld a tengeren gyékényből csinált tutajokon, vizek színén. Menjetek el gyors hírnökök, a magas és derék néphez, a néphez, a mely rettenetes mióta van és ezután is; a hatalmas és hódító néphez, a melynek földét folyók hasítják át. 3 Föld kerekessége minden lakói és földnek lakosai meglássátok, mikor a hegyeken zászló emelkedik, és hallgassatok, ha kürt szól! 4 Mert ezt mondá az Úr nékem: Nyugodtan nézem sátoromból verőfényes melegnél, harmatozó felhőnél aratás hévségében. 5 Mert aratás előtt, ha a virágzás véget ér, és a virág éró fürtt lészen, levágja a visszüket metszőkésekkel, és a kacsokat eltávolítja és lemetszi. 6 Mind ott hagyatnak a hegyek madarainak és a föld állatainak, és a madarak rajtok nyaralnak, és a föld minden állatai rajtok

telelnek. 7 Abban az időben ajándékot viszen a seregek Urának a magas és derék nép; a nép, a mely rettenetes, mióta van és ezután is, a hatalmas és hódító nép, a melynek földét folyók hasítják át; a seregek Ura nevének helyére, Sion hegycére.

19 Jövendölés Égyptom ellen. Ímé az Úr könnyű felhőre ül, és bemegy Égyptomba, és megháborodnak előtte Égyptomnak bálványai, és az égyptomiak szíve megolvad ő bennök. 2 És összeveszít az égyptomiakat az égyptomiakkal, és egyik hadakozik a másik ellen, kiki felebarátja ellen, város város ellen, és ország ország ellen. 3 És elfogyatkozik az égyptomiak lelke ő bennök, és az ő tanacsát elnyelem, és tudakoznak a bálványoktól, szemfényesztőktől, halottidézőktől és jövendőmondóktól. 4 És adom az égyptomiakat kemény úrnak kezébe, és kegyetlen király uralkodik rajtuk, szól az Úr, a seregeknek Ura. 5 És elfogyatkoznak a tenger vizei, és a folyam kiszárad és elapad. 6 És büdösséget árasztanak a folyamok, elfogynak és kiszáradnak Égyptomnak patakjai; nád és sás ellankadnak. 7 A pázsit a folyó mellett, a folyónak partján, és a folyónak minden veteménye megszárad, elporlik és nem lészen. 8 És keseregnek a halászok, és gyászolnak mind, a kik a folyóba horgot vetni szoktak, és a kik a vizek színén hálót vetnek ki, búsnak. 9 És megszégyenülnek a fésült len készítői és a gyalcs szövői. 10 Hatalmasaik megtörténetek, és minden napszámosaik bájkódnak lelkükben. 11 Bizony bolondok Zoán fejedelmei, a Faraó bőlc tanácsosai egy eszét veszített tanács; mimódron mondjátok a Faraónak: bőlcsek fia vagyok, régi királyoknak fia? 12 Ugyan hol vannak bőlcsei? hogy megjelentsék néked és tudják, hogy mit végzett a seregeknek Ura Égyptom felől? 13 Megbolondultak Zoán fejedelmei, és csalódtak Nő fejedelmei, és elámiták az Égyptomiakat törzsek szegletekői. 14 Az Úr belje önté a szédelgés lelkét, hogy Égyptomot elhitessék minden dolgaiban; miként a részeg tántorog az ő okádása felett. 15 És nem lesz Égyptomnak semmi munkája, a melyet cselekednék a fő és fark, a pálmaág és a káka. 16 Ama napon olyan lesz Égyptom, mint az asszonyok, retteg és fél a seregek Ura kezének felemelésétől, a melyet fölelem ellene. 17 És Júda föerde félelmére lesz Égyptomnak, valaki csak említi azt előtte, már fél, a seregek Urának tanácsáért, a melyet ő végzett felőle. 18 Ama napon lesz őt város Égyptomnak földén, a melyek Kanaán nyelvén szólanak, és esküsznek a seregeknek Urára; az egyik „pusztulás városának” nevezetik. 19 Ama napon oltára lesz az Úrnak Égyptom földének közepette és határán egy oszlop az Úrnak; 20 És lesz jegyül és bizonyosául a seregek Urának Égyptom földén, hogy ha kiáltanak az Úrhoz a nyomorgatók előtt, hogy küldjön nékik megtartót és fejedelmet, és őket megszabadítssa. 21 És megismerteti magát az Úr Égyptommal, és megismeri Égyptom az Urat ama napon, és szolgálják véres áldozattal és ételáldozattal, és fogadnak fogadást az Úrnak, és teljesítik. 22 De ha megveri az Úr Égyptomot, megvervén, meggyógyítja, és megtérnek az Úrhoz, és ő meghallgatja és meggyógyítja őket. 23 Ama napon út lesz Égyptomból Assiriába, és Assiria meggy Égyptomba, Égyptom meg Assiriába, és Égyptom Assiriával az Urat tisztelei. 24 Ama napon Izráel harmadik lesz Égyptom és Assiria mellett; áldás

a földnek közepepte; 25 Melyet megáld a seregeknek Ura, mondván: Áldott népem, Égyptom! és kezem munkája, Asszira! és örökségem Izráel!

20 Amely esztendőben Asdódba ment a Tartán, Szargon Asszíria királya küldvén őt, és vívá Asdót és azt elfoglalá:

2 Ez időben szólott az Úr Ésaiás, Ámos fia által, mondván: Menj és oldd le a gyászruhát derekadról, és sarudat vond le lábadról! És úgy cselekedett, járván ruha és saru nélkül. 3 És mondá az Úr: A mint szolgám Ésaiás ruha és saru nélkül jár három esztendeig jegyül és jelenségül Égyptomra és Szerecsenországra nézve: 4 Úgy viszi el Asszíria királya Égyptom foglyait és Szerecsenország rabjait, ifjakat és véneket, ruha és saru nélkül és mezítelen alfellel, Égyptomnak gyalázatára; 5 S megreddenek és megszégyenülnek Szerecsenország miatt, a melyben reménykedtek, és Égyptom miatt, a melyben dicsekedtek. 6 És szól e partvidék lakosa ama napon: Íme így járt reménységünk, hova segítségért futottunk, hogy Asszíria királyától megszabadulunk; hát mi miként menekülhetnékn meg?

21 Jövendölés a tenger pusztasága ellen. Mint szélvészek, délen tombolók, úgy jó a pusztából, rettenetes földről. 2 Kemény látás jelentett meg nékem: a csalárd csal, a pusztító pusztít. Jőjj fel Élám, szálld meg Madai, minden ő foħászkodásának véget vetek. 3 Ezért ágyékim telvék fájdalommal, és kínok fogtak el, mint a szűlő asszony kínjai; gyötrődök hallása miatt, és megrémütem látása miatt. 4 Reszket szívem, iszonyúság rettent, a kedves éjszakát remegéssé tevé nékem. 5 Teríts asztalt, vigyázzon a vigyázó, egyetek, igyatok; föl fejedelmek, kenjétek a paizst! 6 Mert így szólott hozzáim az Úr: Menj és állass őrällőt, a mit lát, mondja meg. 7 És látott lovas csapatot, páros lovagokat, szamaras csapatot, tevés csapatot, és nagy figyelmesen hallgatott. 8 És kiálta, mint oroszlán: Uram, az örtoronyban állók szüntelen napestig, és őrhelyemen állók egész éjszakákon. 9 És íme, lovas csapat jött, páros lovagok, és szólott és mondá: Elesett, elesett Babilon, s isteneinek minden faragott képeit a földre zúzták le. 10 Oh én cséplésem és szérűmnek fia, a mit hallottam a seregek Urától, Izráel Istenétől, azt jelentém meg néktek! 11 Jövendölés Dúma ellen: Seirből így kiáltnak hozzáim: Vigyázó! meddig még az éjszaka, meddig még ez éj? 12 Szól a vigyázó: Eljött a reggel, az éjszaka is; ha kérdeni akartok, kérdjetek, forduljatok vissza és jertek el! 13 Jövendölés Arábia ellen: Az erdőben háltock Arábiában, Dédán utazó seregei. 14 A szomjazó elé hozzatok vizet! Téma földének lakosi kenyerökkel jönnek a bujdosó elébe. 15 Mert az ellenség fegyvere előtt bujdosnak, a kivont fegyver előtt és a felvont kézivek előtt és a nehéz harcz előtt. 16 Mert így szólott hozzáim az Úr: Még egy esztendő, mely mint a béresnek esztendeje, és elvész Kédárnak minden dicsősége; 17 És Kédár vitéz fiainak kézive számának maradéka megkevesedik; mert az Úr, Izráel Istene mondá.

22 Jövendölés a látás völgye ellen. Mi lelt most, hogy mindenestől felmenél a házak tetejére? 2 Te lármával teljes, zajos város, örvendező város, megöletteid nem fegyverrel

ölettek meg, és nem harczon hullottak el! 3 Hadnagyaid minden szaladtak a kéziv előtt, de megköztettek; a kik benned találtattak, mind megköztettek, midőn futni akartak messzire. 4 Ezért mondomb: Ne nézzetek reám, hadd keseressem magamat sírással; ne siessetek vágyszaltni engem, népem leánya romlása felett. 5 Mert rémülsnek és eltapodtatásnak és zavarnak napja jő Istenről, a seregeknek Urától a látás völgyére, a mely ledönti a kófálat, és a hegyeken kiáltás hallatik. 6 És Élám fölvette a tegezt, és jő szekerén emberekkel és lovagokkal, és Kir paizst meztenít. 7 És lészen, hogy szép völgyeid betelnek szekerekkel, és a lovagok nyomulnak a kapu felé. 8 És fölfedi Júdának fátolyát, és tekintesz ama napon az erdő házának fegyverzetére, 9 És meglájtátok, hogy Dávid városán sok repedés van, és összegyűjtitek az alsó tó vizét. 10 És megszámláljátok Jeruzsálem házait, és nemely házat lerontotok, hogy a kófálat megerősítessétek; 11 És árkot csináltok a két kőfal között a régi tó vizének; és nem tekintetek arra, a ki ezt cselekvé, és a ki régen elvégzé ezt, Ót nem látjátok! 12 És fölhív az Úr, a seregek Ura ama napon sírásra és gyászolásra, ti magatok megkopaszítására és gyászruháoltásra, 13 És íme öröm és vígasság; barnok ölése, juhok levágása, húseyés és borivás; együnk, igyunk, mert holnap meghalunk! 14 És megjelenté magát fülemben a seregek Ura: Meg nem bocsáttatik e bűn tinétek, még meg nem haltok; szól az Úr, a seregek Ura. 15 Így szól az Úr, a seregek Ura: No, menj el a kormányzóhoz, Sébnához, a királyi ház főemberéhez, és mondd meg néki: 16 Mi dolgod itt, és ki lesz itten tied, hogy sírt vágatsz itten magadnak? mint a ki sírját magas helyen vágatja, és sziklába véset hajlékot magának! 17 Íme az Úr elhajít téged erős hajtással, és megragadva megragad. 18 Hempeleygetén hempeleyget, mint gombolyagot, mint labdát, nagy messze földre, ott halsz meg, oda mennek dicsőséged szekerei, te, urad házának gyalázata! 19 És kivetlek állásodból és lerántlak helyedről. 20 És lesz ama napon, hogy elhívom szolgámat, Eliákitom, a Hilkiás fiát, 21 S felöltöztem őt öltözetedbe, és övdellet megerősíttem, és uralmadat kezébe adom, és ő lesz atyjok Jeruzsálem lakosainak és a Júda házának; 22 S az ő vállára adom a Dávid házának kulcsát, és a mit megnyit, senki be nem zárja, és a mit bezár, nem nyitja meg senki; 23 S beverem őt, mint szeget erős helyre, és lészen dicsőséges székül az ő atya házának; 24 S reá függeszti atya házának minden dicsőséget: fiakat és unokákat, minden kicsiny edényt, a csészevényektől a tömlöknek minden edényeig. 25 Ama napon, azt mondja a seregeknek Ura, kiesik a szeg, mely erős helyre veretett, és levágatik és leesik és összetörök a teher, mely rajta volt, mert az Úr mondá.

23 Jövendölés Tírus ellen. Jajgassatok Tarsis hajói, mert elpusztítottatott, úgy hogy nincs benne ház és abba bemenet! A Kitteusok földéről jelentetett meg nékik. 2 Némuljatok meg lakosi e partvidéknek, a melyet Sidon kalmárai, a kik tengeren járnak, töltötték be egykor. 3 Melynek sok vizeken át a Sihór vetevénye és a Nilus aratása vala jövedelme, úgy hogy népek vására volt! 4 Pirulj Sidon, mert szól a tenger és a tenger erőssége, mondván: Nem vajudtam, nem is szültem, és nem

tápláltam ifjakat, és nem neveltem szűzeket. 5 Mihelyt e hír Égyiptomba eljut, Tírus e híre miatt szenvendnek ott is. 6 Menjetek át Tarsisba, és jaigassatok ti partvidék lakói! 7 Ez-é a ti örvendező várostok? melynek erede ősidőkből való; és most lábai viszik őt, bujdosni messzire! 8 Ki végezé ezt a koronás Tírus felől? melynek kereskedői fejedelmek, és kalmárai a földnek tiszteletesei. 9 A seregeknek Ura végezé ezt, hogy meggyalázza minden dicsőségnek kevélységét, és hogy megalázza a föld minden tiszteleteseit. 10 Terülj el földeden, mint a folyóvíz, Tarsis leánya, nincs többé megszorító öv! 11 Kezét kinyújtá a tenger fölé, országokat rettentett meg, az Úr parancsolt Kanaán felől, hogy elpusztítsák erősségeit; 12 És szólt: Nem fogsz többé örvendezni, te megszépített szűz, Sidon leánya; kelj és menj át Kittimbe, de ott sem lészen nyugodalmad! 13 Ímé, a Káldeusok fölle; a nép, mely eddig nem vala; Assiria adá azt a pusztá lakosainak; felállítá őrtornyait, lerombolja Tírus palotáit, rommá tév azt. 14 Jaigassatok Tarsis hajói, mert erősségek elpusztítottat! 15 És lesz ama napon, hogy Tírus elfelejtetik hetven esztendeig egy király napjai szerint; hetven esztendő multán Tírus sorsa a parázna nő éneke szerint lészen: 16 Végy cziterát, járd be a várost, elfeleddet parázna nő; penges szépen, dalolj sokat, hogy így emlékezetet jöjj! 17 És lesz hetven esztendő moltán, meglátogatja az Úr Tírust, és az ismét megkapja a maga keresetét, és parázna a föld minden országaival a földnek színén! 18 S lészen az ő nyeresége és keresete szent az Úrnak, mely nem halmoztatik fel, sem el nem rejtetik, mert az Úr előtt lakozók lészen az ő nyeresége, hogy egyenek eleget, és szép ruházatuk legyen.

24 Ímé az Úr megüresíti a földet és elpusztítja azt, és elfordítja színét és elszéleszti lakói! 2 S olyan lesz a nép, mint a pap; a szolga, mint az ő ura; a szolgáló, mint asszonya; a vevő, mint az eladó; a kölcsönadó, mint a kölcsönkérő; a hitelező, mint az, a kinek hitelez; 3 Megüresítetté megüresítették a föld, és elpusztítottával elpusztítatik; mert az Úr szólá e beszédét. 4 Gyászol és megromol a föld, elhervad és megromol a földnek kereksege, elhervadnak a föld népének nagyjai. 5 A föld megfertőztetett lakosai alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegtek, megtörték az öök szövetséget. 6 Ezért átok emészti meg a földet, és lakolnak a rajta lakók; ezért megégnak a földnek lakói, és kevés ember marad meg. 7 Gyászol a must, elhervad a szőlő, és sóhajnak minden vidám szívük. 8 Megszünt a dobok vidámsága, elcsöndesült az örvendők zajgása, a cziterának vízámsága megszünt. 9 Énekléssel nem isznak bort; keserű a részegítő ital az ívónak; 10 Rommá lón az álnokság városa, bezároltatt minden ház, senki be nem lehet! 11 Az utcákon panaszokdás hallik a bor miatt; minden ööm alkonyra szállt, a föld vígassága elköltözött. 12 A városban csak pusztaság maradt és rommá zúzattak a kapu. 13 Mert így lesz a föld közepette, a népek között, mint az olajfa megrázásakor, mint mezgérleškor, midőn a szüret elmult. 14 Ók felemelik szavokat, ujjongnak, az Úr nagyságáért rivalgnak a tenger felől. 15 Ezért dícsérétek az Urat keleten, a tenger szigetein az Úrnak, Izrael Istenének nevét. 16 A föld széléről énekeket hallánk: dicsőség az igaznak! S én mondék: végem

van, végem van, jáj nékem! A hitetlenek hitetlenül cselekesznek és hitetlenséggel a hitetlenek hitetlenséget cselekesznek. 17 Rettegés, verem és tőr vár rád földnek lakójá! 18 És lesz, hogy a ki fut a rettegésnek szavától, verembe esik, és a ki kijő a veremből, megfogatik a törben, mert az egek csatornái megnyílnak, és megrendülnek a föld oszlopai. 19 Romlással megromol a föld, töréssel összetörök a föld, rengéssel megrendül a föld; 20 Inogva meging a föld, miként a részeg, és meglódul, mint a kaliba, és reá nehezedik bűne és elesik; és nem kél fel többé! 21 És lesz ama napon: meglátogatja az Úr a magasság sereget a magasságban, és a föld királyait a földön: 22 És összegyűjtve összegyűjtetnek gödörbe, mint a foglyok, és bezáratnak tömlöczbe, és sok napot után meglátogattanak. 23 És elpirul a hold, és megszégyenül a nap, mikor a seregek Ura uralmodik Sion hegyén és Jeruzsálemben: s veinei előtt dicsőség lészen.

25 Uram, te vagy Istenem, magasztallak, dícsérem nevedet! Mivel csodát cselekvél, öröök tanácsaid hűség és igazság. 2 Mert a városból kőrakást csináltál, az erős városból romot, az idegenek palotáját olyanná tettek, hogy nincs többé város; soha örökké meg nem épül. 3 Ezért dicsőítek téged erős népek, erőszakos pogányok városai félnek téged! 4 Mert erőssége voltál a gyöngének, erőssége a szegénynek szorongásában; a szélvész ellen oltalom, árnyék a hévsgél ellen, mikor az erőszakosok haragja olyan volt, mint kőfalrontó szélvész. 5 Mint hévsgét száraz földön, megalázod az idegeneknek háborgását, mint a hévsgél sűrű felleg miatt, megszünt a pogányoknak éneke. 6 És szerez a seregek Ura minden népeknak e hegynen lakodalmat kövér eledelekből, lakodalmat erős borból; velős, kövér eledelekből, megtisztult erős borból; 7 S elveszi e hegynen a fátyolt, mely beborítja minden népeket, és a takarót, mely befödött vala minden népséget; 8 Elveszti a halált örökre, és letörli az Úr Isten a könyhullatást minden orczáról: és népe gyalázatát eltávolítja az egész földről; mert az Úr szólott. 9 És szólunk ami napon: Ímé Istenünk, a kit mi vártunk és a ki megtart minket; ez az Úr, a kit mi vártunk, örölkünk és örvendezünk szabadításában! 10 Mert az Úr keze nyugszik e hegynen, és eltapostatik Moáb az ő földében, mint eltapostatik a szalma a ganaj levében. 11 És kiterjeszti kezeit abban, mint kiterjeszti az úszó, hogy úszék; de az Úr megalázza kevélységét és kezei csalárdzságát; 12 És magas falaid erősségeit lerontja, megalázza, a földre, porba dobja.

26 Ama napon ez éneket énekelik Júda földén: Erős városunk van nékünk, szabadítását adta kőfal és bástya gyanánt! 2 Nyissátok fel a kapukat, hogy bevonuljon az igaz nép, a hűség megőrzője. 3 Kinek szíve reád támaszkodik, megőrződ azt teljes békében, mivel Te benned bízik; 4 Bízzatok az Úrban örökké, mert az Úrban, Jehovában, öröök kőszálunk van. 5 Mert meghorgasztá a magasban lakozókat: a magas várost, megalázá azt, megalázá azt a földig, és a porba dobta azt; 6 Láb tapodja azt, a szegény lábai, a gyöngék talpái! 7 Az igaznak ösvénye egyenes, egyenesen készíté az igaznak útját. 8 Mi is vártunk Téged, ítéleted ösvényén, oh Uram! neved és emlékezeted után vágyott a lélek! 9 Szívem utánad vágyott éjszaka, az

én lelkek is bensőmben Téged keresett, mivel ha ítéleteid megjelennek a földön, igazságot tanulnak a földnek lakosai.

10 Ha kegyelmet nyer a gorosz, nem tanul igazságot, az igaz földön is hamisságot cselekszik, és nem nézi az Úr méltóságát.

11 Uram! magas a Te kezed, de nem látják! De látni fogják, és megszegyénülnek, néped iránt való buzgó szerelmedet; és tűz emészti meg ellenségeidet. **12** Uram! Te adsz nékünk békességet, hisz minden dolgainkat megcselekedted értünk.

13 Uram! mi Istenünk! urak parancsoltak nékünk kívüled; de általad dicsőítjük neved! **14** A meghaltak nem élnek, az árnyak nem kelnek föl: ezért látogatád meg és vesztéd el őket, és eltörli emlékezetöket. **15** Megszaporítád e népet, Uram! megszaporítád e népet, magadat megdicsítéd, kiterjeszteted a földnek minden határait. **16** Oh Uram! a szorongásban kerestek Téged, és halk imádságot mondtanak, mikor rajtuk volt ostrom.

17 Miként a terhes asszony, aki közel a szűléshez, vajudik, felkiált fájdalmiban, előttem olyanok voltunk, Uram! **18** Mint terhesek vajadtunk, de csak szelet szűltünk: szabadulása nem lőn a földnek, és nem hulltak el a föld kerekségek lakói. **19** Megelevenednek halottaid és holttesteim fölkelnek: serkenjetek föl és énekeljetek, a kik a porban lakoztok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadj a föld az árnyakat! **20** Menj be népem, menj be szobádbá, és zárd be ajtóidat utánad, és rejtsd el magad rövid szempillantásig, míg elmulík a bús harag! **21** Mert íme az Úr kijő helyéről, hogy meglátogassa a föld lakóinak álnokságát, s felmutatja a föld a vért, és el nem fedi megőletteit többé!

27 Ama napon meglátogatja az Úr kemény, nagy és erős kardjával Leviatánt, a futó kígyót, Leviatánt, a keringő kígyót, és megöli a sárkányt, mely a tengerben van. **2** Ama napon a színború szőlőről énekeljetek: **3** Én, az Úr, őrizem azt, minden szempillantásban öntözöm, hogy senki meg ne látogassa, éjjel-nappal megőrzöm azt; **4** Nincsen haragom, de ha tövis és gaz jő elém, csatára megnyerem, és meggyűjtem azt mind együt; **5** Avagy fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem! **6** Jövendőben Jákób meggyökerezik, virágzik és virul Izráel, és betöltenek a földnek színét gyümölccsel. **7** Avagy az ő verőnek verése szerint verte őt? vagy ellenségei megőletteinek megölése szerint öletett-e meg? **8** Mértek szerint ítéledt őt, midőn elvetették! Reájok fútt kemény lehelletével a keleti szél napján. **9** Ezért így tisztítatik el a Jákób hamisága, és épen ez a gyümölcse bűne elvételének, hogy olyanná teszi az oltárnak minden kövét, minők a széttört mészkövek: nem kelnek fel többé a berkek és naposzlopok! **10** Mert az erős város magánosan álland, üres és elhagyott hely, miként a pusztta, ott legel a borjú és ott hever, és megemészti annak ágait. **11** És ha megszárának galljai, összetörtetnek, az asszonyok előjövén, megégetik azokat; mert értelem nélkül való e nép, ezért nem könyörül meg rajta Teremtője, és nem kegyelmez néki alkotója. **12** És lesz ama napon: cséplést tart az Úr az Eufrátes folyóvítől Egyiptom patakjáig, és ti egyenként összeszedetek, Izráel fiai. **13** És lesz ama napon: megfúják a nagy kürtöt, és eljönök, a kik elvesztek Asszíria földében és a kik kiúzettek

Égyiptom földébe, és leborulnak az Úr előtt a szent hegyen, Jeruzsálemben.

28 Jaj Efraim részei kevél koronájának és dicsőséges ékessége hervadó virágának, mely a bortól megverettek kövér völgye fején van. **2** Ímé, egy erős és hatalmas jő az Úrtól, mint jégfergeteg, veszedelmes szélvész, mint özönlő erős vizeknek áradása: földhöz veri kezével azt! **3** Lábbal tapodtatik meg Efraim részeinek kevél koronája, **4** És úgy jár dicsőséges ékességének hervadó virága, a mely a kövér völgynek fején van, mint a korai füge a gyümölcsszedés előtt, a melyet miheilyet valaki meglát, alig veszi kezébe, lenyeli. **5** Ama napon a seregek Ura lesz ékes koronája és dicsőséges koszorúja népe maradékának; **6** És ítéletnek lelke annak, aki itélőszékben ül, és erősség azoknak, a kik visszanyomják a kapuig az ellenséget. **7** De ezek is tántorognak a bor miatt, és szédülnek a részegítő italtól: pap és prófáta tántorog részegítő ital miatt, a bor elnyelte őket, szédülnek a részegítő ital miatt, tántorognak a jövendőlátásban, és inognak az ítélemondásban; **8** Mert minden asztal telve undok okádással, úgy hogy hely sincs a nélküli. **9** Kit tanít tudományra? A tanítást kivel érte meg? A tejtől elszakaszottakkal-é és a csecstől elválasztottakkal-é? **10** Mivel parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kicsi, ott egy kicsi. **11** Ezért dadogó ajakkal és idegen nyelven fog szólni e néphez, **12** Ő, aki ezt mondá nézik: Ez a nyugalom, hogy nyugtassatók meg a megfáradtak, és ez a pihenés! És nem akarták hallani! **13** És lőn nézik az Úr beszéde parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kicsi, ott egy kicsi; hogy járjanak és hátra essenek és összetöressenek és törbe jussanak és megfogassanak! **14** Ezért halljátok az Úrnak beszédét, csúfolódó férfiak, a kik uralkodtak e népen, a mely Jeruzsálemben lakik. **15** Mert így szóltok: Frigyet kötöttünk a halállal, a sírral meg szövetséget csináltunk; az ostromoz áradat ha jó, nem ér el minket; mert a hazugságot választók oltalmunkul, és csalásba rejtézénk el! (*Sheol h7585*) **16** Ezért így szól az Úr Isten: Ímé, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal, aki benne hisz, az nem fut! **17** És a jogosságot mérőkötéllé tevém, és az igazságot színlelővé, és jég sörpi el a hazugság oltalmát, és vizek ragadják el a rejteket. **18** És eltöröltetik a halállal való frigyetek, és a sírral való szövetségek meg nem áll; az ostromoz áradat ha eljő, eltapod titeket, (*Sheol h7585*) **19** S a hányszor eljő, elragad titeket; mert minden reggel eljő, nappal és éjszaka; borzalom megéretteti e tanítást; **20** Mert rövid lesz az ágy, hogy benne kinyújtózhassék, és a takaró szűk lesz az elrejtőzéskor. **21** Mert mint a Perázim hegyén, felkel az Úr, és mint Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, a mely szokatlan lesz, és hogy cselekedje dolgát a mely hallatlan lesz. **22** És most ne csúfolódjatok, hogy köteleitek szorosabbak ne legyenek; mert elvégzett pusztítást hallottam az Úrtól, a seregek Urától, az egész föld felett. **23** Vegyétek füleitekbe és halljátok szavam, figyeljetek és hallgassátok beszédem! **24** Hát mindig szánt-é a szántó, hogy vessen, és barázsdálja és boronálja-é földét? **25** Nemde, mikor elegyengette színét, hint fekete köményt, és szór

illatos köményt, s vet sorban búzát és árpát a kijelölt földebe, és tönkölyt a szélre? 26 Így szoktatá ót rendre és tanítá Istene. 27 Mert nem cseplő szánkával csépelik a fekete köményt, és nem szekér kerekével tapodják az illatos köményt; a fekete köményt bittal verik ki, és az illatost pálcával; 28 A búzát csépelik; de nem örökre csépli azt, és bár hajtja rajta szekere kerekét és lovait, de szét nem töreti. 29 Ez is a seregek Urától származott: Ő ád csodás tanácsot és nagyságos bölcseséget!

29 Jaj Árielnek, Árielnek, a városnak, ahol Dávid lakott! Esztendőt esztendőhöz adjatok, és forogjanak az ünnepek! 2 És én megszorítom Árielt, és lesz fájdalom és síralom, és lesz nékem, mint Áriel. 3 Körülveszlek táborral, és bezárlak tornyokkal, és erősségeket állatok ellened. 4 És megalázatván, a földből szólsz és porból morog beszéded, szavad olyan lesz, mint halottidéző, a földből, és porból sipog beszéded. 5 Ellenségidnek sokasága olyan lesz, mint az apró por, és mint a repülő polyva az erőszakosok sokasága, és lesz hamar és hirtelen. 6 A seregek Urától látogattatik meg, mennydörgéssel, földindulással, nagy zúgással, forgószéllel, viharral és emésztő tűzi lánggal; 7 Mint éjjeli álonlátás, olyan lesz minden pogányoknak sokasága, a kik hadakoznak Áriel ellen, s a kik hadakoznak ellene és vára ellen, és őt megszorítják. 8 És lesz, mint mikor álmodik az éhező, és íme eszik, és midőn fölserken, üres a hasa, és mint mikor álmodik a szomjazó, és íme iszik, és midőn fölserken, íme szomjas és lelke edep: így lesz minden pogányoknak sokasága, a kik hadakoznak Sion hegye ellen. 9 Ámulhatok és bámulhatok, vakítások magatokat és megvakultok! részegek, de nem bortól, tántorognak, de nem részegítő italtól. 10 Mert rátok önté az Úr a mély álonnak lelkét, és bezárta szemeiteket, a prófétákat, és fejeiteket, a nézőket befedezte; 11 És lesz mind e látás néktek, mintegy bepecsételtetett írás beszédei, a melyet oda adnak egy írástudónak, mondván: Olvasd, kérlek, és ő szól: Nem tudom, mert bepecsételteztettem. 12 És ha e levelet annak adják, aki nem tud írást, mondván: Olvasd el, kérlek! ő így szól: Nem tudok írást. 13 És szólt az Úr: Mivel e nép szájjal közelget hozzáám, és csak ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy hogy irántam való félelmök betanított emberi parancsolat lőn: 14 Ezért én is csodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon csodálatosan, és bölcsinek bölcsesége elvész, és értelmeseinek értelme eltűnik. 15 Jaj azoknak, a kik az Úrtól mélyesen elrejtik tanácsukat, és a kik a sötétségben szoktak cselekedni, mondván: Ki lát minket és ki ismer minket? 16 Mily együgyűek vagytok! Avagy a fazekas olyan, mint az agyag, hogy így szóljon a csinálmány csinálójának: Nem csinált engem! és az alkotmány ezt mondja alkotójának: Értelmetlen! 17 Nemde kevés idő multán a Libánon termőföldé lesz, és a termőföld erdőnek tartatik? 18 És meghallják ama napon a sikeket az írás beszédeit, és a homályból és sötétből a vakoknak szemei látni fognak. 19 És nagy örómkük lesz a szenvédőknek az Úrban, és a szegény emberek vígadnak Izráel Szentjében. 20 Mert a kegyetlen elveszett, és a csúfoló elpusztult, és kivágattak a hamisságnak minden őrei, 21 Kik az embert elítélik egy szóért, és tört vetnek annak, aki őket a kapuban megfeddi, és elejtik csalárdul az igazat. 22 Ezért így szól az Úr Jákób házáról, ő,

a ki megváltá Ábrahámöt: Nem szégyenül meg többé Jákób, és nem sáppad meg többé az ő orczája. 23 Ha látni fogják gyermeket kezeim munkáját közöttük, megszentelik nevemet, megszentelik Jákób Szentjét, és félik Izráel Istenét. 24 És megismerik a tévelygő lelkük az értelmet, és a kik zúgolódnak, tanulságot tanulnak.

30 Jaj a páratos fiaknak, így szól az Úr, a kik tervet visznak véghez nélkülem, és szövetséget kötnek, de nem lelkel által, hogy bűnre bűnt halmozzanak! 2 A kik Égyptomba szállanak alá, és számat nem kérdezik meg, hogy meneküjlenek a Faraónak oltalmába, és Égyptom árnyékába rejtőzködjenek. 3 És lesz néktek a Faraó oltalma szégyentekre, és az elrejtőzködés Égyptom árnyékában gyalázatotakra. 4 Mert már Zoában voltak fejedelmei, és követei Hánésig érkezének. 5 Megszégyenülnek mind a nép miatt, a mely nem használ nézik, a mely nem segít és nem használ, sőt szégyenökre és gyalázatukra lesz! 6 Jövendölés dél barma ellen: A nyomor és szorongatás földén keresztül, a honnan nóstény és hím oroszlán és viperák és szárnyas sárkányok jönek ki; viszik szamárcsíkok hátán gazdagságukat, és a tevéknek púpján kincsöket a népnek, a mely pedig nem használ. 7 Hitvány és üres Égyptom segítsége, ezért nevezem őt nagyszájúnak, aki veszegül, 8 Most menj, írd ezt táblára nálok, és jegyezd föl könyvbé ezt, hogy megmaradjon az utolsó napra bizonyáságul örökre. 9 Mert pártutó nép ez, apát megtagadó fiak, fiak, kik nem akarják hallani az Úr törvényét; 10 Kik ezt mondják a látóknak: Ne lássatok; és a prófétáknak: Ne prófétáljatok nékünk igazat, beszéljetek kedvünk szerint valókat, prófétáljatok csalárdáságokat! 11 Hagyjátok el az útat, térjétek le már ez ösvényről, vigyétek el előlünk Izráelnek Szentjét! 12 Azért így szól Izráel Szentje: Mivel megúltátkod e beszédet, és bíztok a nyomorgatásban és a hamisságban, és ezekre támaszkodtok: 13 Azért e bűn olyan lesz tinéktek, mint a leesendő falhasadék, a mely már kiáll a magas kőfalron, a melynek aztán nagy hirtelen jő el romlása; 14 És romlása olyan lesz, mint a fazekasok edényének romlása, a mely kimélés nélkül eltöri, és nem találni töredéki között oly cserepet, a melyen túzhelyről tüzet lehetne vinni, avagy vizet meríteni a tócsából. 15 Mert így szól az Úr Isten, Izráelnek Szentje: Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csöndességen és reménységen erősségek lett volna; de ti nem akarátok; 16 Hanem ezt mondátok: Nem, sőt lóra ülvén, futunk, ezért futnotok kell; és gyors paripán elvágatunk; ezért gyorsak lesznek üldözőitek. 17 Ezer fut egynek riasztására, ötnek riasztására minden elfutott, míg nem úgy maradtok, mint egy szál fenyő a hegytetőn, mint egy zászló a halmon. 18 Azért vár az Úr, hogy könyörüljön rajtak, és azért felséges ő, hogy megkegyelmezzen néktek, mert az ítélet Istene az Úr; boldogok mindenek, a kik őt szolgálják. 19 Mert te nép, mely Sionon Jeruzsálemben lakol, nem fogsz te sírni többé, bizton könyörül rajtad ő kiáltásod szavára, mihelyt meghallja, megfelel néked; 20 És ad néktek az Úr kenyeret a keserűségen, és a nyomorban vizet, és nem kell többé elrejtőzködniök tanítóidnak, hanem szemeid tanítóidra néznek! 21 És fülei meghalják a kiáltó szót mögötted: ez az út, ezen járjatok; ha jobbra és ha balra elhajlottok. 22 És megúltátkod

megezüstözött bálványaitokat és megaranyozott képeiteket; kiszórod őket, mint az undokságot: ki innen! szólsz nézik. 23 És ad esőt a magra, a melylyel a földet beveted, és a kenyér, a föld termése, bő és tápláló lesz, és széles mezőn legelnek nyájaid ama napon. 24 A barmok és a szamarak, a melyek a földet szántják, sózott abrakkal élnek, a melyet megszórtak lapáttal és villával. 25 És lesznek minden magas hegyen és emelkedettebb halmon patakok, folyamok a nagy öldökös napján, mikor a tornyok leomlanak. 26 És a holdnak fénye olyan lesz, mint a napnak fénye, és a napnak fénye hétszer nagyobb lesz, olyan, mint hét napnak napfénye; ama napon, a melyen az Úr beköti népe romlását, és vereségének sebét meggyógyítja! 27 Ímé, az Úr neve jő messziiről, haragja ég és sötét gomolygó füstje; ajkai rakkák haraggal, és nyelve, mint emésztő tűz! 28 Lehellete, mint megáradott patak, a mely torkig ér, hogy megrostálja a népeket pusztulás rostájában, és tévelygés zabláját vesse a népségek szájába. 29 És fölzendül énekektek, mint a szent ünnepnek éjszakáján, és örvendez szívetek, mint azé, aki sípolva megy az Úr hegyére, Izráel kőszálához. 30 És megzendíti az Úr dicsőséges szavát, karjának lesujtását megmutatja megbústult haragiában és emésztő tűz lángjában, vízáradással, zivatarral és jégeső kövével. 31 Mert az Úrnak szavától megretten Assiria, veri azt akkor vesszővel; 32 És a büntető vessző minden sújtását, a melyet az Úr mérend reá, dobokkal és czipérákkal fogják kísérni, és Ő kezét fel-felemelvén, harczol ellene. 33 Mert készen van a szörnyű tűzhely régen, készen áll az már a királynak is, mélyen és szélesen csinálta azt, máglyájában tűz és fa bőven; az Úr fuvallata gyűjtja meg azt, mint kénköves patak.

31 Jaj nézik, a kik Égyptomba mennek segítségért, lovakra támashodnak, és a szekerek sokaságában bíznak, és a nagyon erős lovagokban; és nem néznek Izráelnek Szentjére, és az Urat nem keresik. 2 De Ő is bölcs, és hoz veszedelmet, és beszédeit nem változtatja meg; hanem fölkel a gonoszoknak háza ellen és a bűnt cselekvők segítsége ellen. 3 Hiszen Égyptom ember és nem Isten, és lovai hús és nem lélek, és ha az Úr kinyújtja kezét, megtátorodik a segítő, és elesik a megsegített, és együtt mind elvesznek. 4 Mert így szólott az Úr hozzám: A mint mormol az oroszlán és az oroszlánkölyök zsákmánya mellett, a mely ellen összehívatnak a pásztorok sereggel, és szavaktól Ő meg nem retten, és meg nem ijed sokaságuktól: így száll alá a seregek Ura, hogy hadakozzék a Sion hegyén és halmán! 5 Mint repeső madarak, úgy oltalmazzák a seregek Ura Jeruzsálemet, oltalmazván megszabadítják, kimélvén megmenti. 6 Térjetek vissza hát hozzá, a kitől olyan nagyon elpároltak, Izráelnek fiai! 7 Mivel ama napon megveti mindenki ezüst bálványait és arany bálványait, a melyeket kezeitek csináltak néktek bűnre. 8 És elesik Assiria, nem férfiú kardjától, és nem ember kardja emészti meg azt; és fut egy kard előtt, és ifjai adófizetők lesznek; 9 És kőszála félelem miatt menekül, és a zászlótól fejedelmei elfutnak, szól az Úr, a kinek tüze Sionban van, és kemencéje Jeruzsálemben.

32 Ímé, igazság szerint uralkodik a király, és a fejedelmek fők lesznek az ítéletalben; 2 Olyan lesz mindegyik, mint a

rejtek szél ellen, mint oltalom zivatar ellen, mint patakok szárazvidéken, mint nagy kőszál árnyéka a szomjúhoz földön. 3 És nem lesznek zárva többé a látóknak szemei, és a hallók fülei figyelmeznek; 4 A hebehurgyák szíve ismerni tanul, és a dadogóknak nyelve gyorsan és világosan szól. 5 Nem nevezik a bolondot többé nemesnek, és a családot sem hívják nagylelkűnek. 6 Mert a bolond csak bolondot beszél, és az ő szíve hamisságot forral, hogy istentelenséget cselekedjék, és szóljon az Úr ellen tévelygést, hogy az éhező lelkét éhen hagyja, és a szomjázó italát elvegye. 7 A családnak eszközei családok, ő alónakot tervel, hogy elveszesse az alázatosokat hazug beszéddel, ha a szegény igazat szólha is. 8 De a nemes nemes dolgokat tervel, és a nemes dolgokban meg is marad. 9 Ti gondtalan asszonyok, keljetek fel, halljátok szavam, és ti elbizakodott leányzók, vegyétek füleitekbe beszédem! 10 Kevés idő multán megháborodtok ti elbizakodottak, mert elvész a szüret, és gyümölcsszedés sem lesz. 11 Reszkessetek, ti gondtalanok, rettenjetek meg, ti elbizakodottak; vetkezzetek mezítelenre és övezzétek fel ágyékaitokat gyászruhával. 12 Gyászolják az emlőket, a szép mezőket, a termő szőlőtőket. 13 Népemnek földét tüske, tövis verte fel, és az örvendő városnak minden örööm-házait; 14 A paloták elhagyvatáv, a város zaja elnémult, torony és bástya barlangokká lettek örökre, hol a vadszámár kedvére él, a nyájak meg legelnek. 15 Míglen kiöntetik reánk a lélek a magasból, és lészen a pusztta termőföldé, és a termőföld erdőnek tartatik; 16 És lakozik a pusztában jogosság, és igazság fog ülni a termőföldön; 17 És lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindenrőkkel. 18 Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban. 19 De jégeső hull és megdől az erdő, és a város elsüllyedve elsüllyed! 20 Oh boldogok ti, a kik minden vizek mellett vettek, és szabadon ereszíték a barmok és szamarak lábait!

33 Jaj néked pusztító és el nem pusztított, te csalárd, akit még meg nem csaltak! Ha bevégzed a pusztítást, el fogysz pusztítatni; ha készen leszel csalárdsgáddal, téged fognak megcsalni. 2 Uram, könyörül rajtunk! Téged váunk; légy karjuk reggelenként, és szabadítónak a szorongatásnak idején! 3 Egy zendülő szózattól elfutnak a népek; ha te felemelkedel, elszélednek a népségek. 4 És elpusztítják zsákmánytakat sáska pusztításával, szöcske-ugrással ugrálnak rá. 5 Felmagasztaltatott az Úr, mert magasságban lakozik, betölté Siont ítélettel és igazsággal. 6 És békés lesz a te időd, gazdag boldogságban, bölcseségben és tudományban; az Úr fejéme lesz kincse. 7 Ímé, erősek ott künny kiáltanak, a békesség követei keservesen sírnak. 8 Puszták az ösvények, megszűnt az úton járó; megszegte a frigyet, lenézte a városokat, nem gondolt az emberrel! 9 Sírt, meghurvadt a föld, a Libánon megszégyenült, ellankadt; olyan lett Sáron, mint egy pusztta, és lombtalan Básán és Karmel. 10 Most fölkelék, így szól az Úr, most föltámadok, most fölemlkedem! 11 Fogantok szalmát, szültök poliyát, dühötök tűz, megemész titkot. 12 A népek égettett mészszé lesznek, levágott tövisükkel; tűzben hamvadtak el. 13 Halljátok meg távol valók, a mit cselekedtem, és tudjátok

meg közel valók az én hatalmamat! 14 Megrettentek a bűnösök Sionban, felelem fogja el a gazokat: ki lakkhatik közülünk megemésző tűzzel, ki lakkhatik közülünk örök hőséggel? 15 A ki igazságban jár és egyenesen beszél, a ki megveti a zsarolt nyereséget, a ki kezeit rázván, nem vesz ajándékot, a ki fülét bedugja, hogy véres tervet ne halljon, és szemeit befogja, hogy gonoszt ne lásson: 16 Az magasságban lakozik, kőszálak csúcsa a bástyája, kenyérét megkapja, vize el nem fogy. 17 A királyt ékességében látják szemeid; látnak széles országot. 18 Szíved elgondolja a mult félelmét: hol az író, hol a mérlegelő, hol a tornyok összeíróa? 19 A gőgös népet nem látod, a homályos, érthetetlen ajkú népet, dadogó nyelve meg nem érthető. 20 Lássad Siont, ünnepeinknek városát, szemeid nézzék Jeruzsálemet, mint nyugalom hajlékát, mint sárt, mely nem vándorol, melynek szegi soha ki nem húzatnak, s kötelei soha el nem szakadnak; 21 Sőt az Úr, a dicsőséges lesz ott nékünk folyók és széles vizek gyanánt, a melyekbe nem jó evezős hajó, és nehéz gálya rajtok át nem megy. 22 Mert az Úr a mi bíránk, az Úr a mi vezérünk, az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket! 23 Megtárgultak köteleid, árbóczfájok alapját nem tartják erősen, vitorlát nem feszítenek: akkor sok rablott prédát osztanak, még a sánták is zsákmányt vetnek. 24 És nem mondja a lakos: beteg vagyok! a nép, a mely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer.

34 Jöjjetek népek és halljátok, nemzetégek figyeljetek, hallja a föld és teljessége, e föld kereksége és minden szülöttéi. 2 Mert haragszik az Úr minden népre, és megbúst minden ő seregökre; megátkozá, halára adta őket. 3 Megölteik temetetlen maradnak, hullák bűze felszáll, és hegyek olvadnak meg vérük miatt. 4 Elporhad az ég minden serege, és az ég mint írás egybehajtak, és minden serege lehull, miként lehull a szóló levele és a fügefáról a hervadó lomb. 5 Mert megrészegült fegyverem az égben, és imé leszáll Edomra, átkom népére, ítéetre. 6 Az Úr fegyvere telve vérrel, megrakva kövérrel, bárányoknak és bakoknak vérével, a kosoknak vesekövével; mert áldozata lesz az Úrnak Boczában, és nagy öldököt Edom földén. 7 Elhullnak a bivalyok is velük, és a tulkok a bikákkal, és megrészegedik földük vértől, és poruk borítva lesz kövérrel. 8 Mert bosszúállás napja ez az Úrnak, a megfizetés esztendeje Sionnak ügyéért. 9 És változnak patakai szurokká, és pora kénkővé, és lészen fölle égő szurokká. 10 Éjjel és nappal el nem alszik, örökre fölgomolyog füstje, nemzetégről nemzetégre pusztán marad, soha örökkel senki át nem megy rajta; 11 És örökségül bírándja azt ökörbika, sündiszno; és gém és holló lakja azt, és fölönjár rá a pusztaság mérőkötelét és a semmiségek köveit. 12 Nemesei nem választanak többé királyt, és minden fejedelme semmivé lesznek. 13 És fölveri palotáit tövis, csalán és bogács a bástyáit, és lesz sakálok hajléka és struczok udvara. 14 És találkozik vadmacska a vadébbel, és a kisérlet társára talál, csak ott nyugszik meg az éji boszorkány és ott lel nyughelyet magának. 15 Oda rak fészket a bagoly és tojik és ül tojásom és költ árnyékában, csak ott gyűlnék együvé a sasok! 16 Keressétek meg majd az Úr könyvében, és olvassátok: ezeknek egy hijok sem lesz, egyik a másiktól el nem marad; mert az Ő szája parancsolta, és az Ő

lelke gyűjté össze őket! 17 Ő vetett sorsot köztök, és keze osztá ki azt nézik mérőköteléssel; örökre bírni fogják azt, nemzetiségről nemzetére lakoznak abban.

35 Örvend a pusztaság és a kietlen hely, örül a pusztaság és virul mint őszike. 2 Virulva virul és örvend ujjongva, a Libánon dicsősége adatott néki, Karmel és Sáron ékessége; meglátják ők az Úrnak dicsőségét, Istenünk ékességét. 3 Erősítések a lankadt kezeket, és szilárdítások a tántorgó térdetek. 4 Mondjátok a remegő szívűeknek: legyetek erősek, ne féljetek! Íme, Istenetek bosszúra jő, az Isten, a ki megfizet, Ő jő, és megszabadít titeket! 5 Akkor a vakok szemei megnyílnak, és a süketek fülei megnyittatnak, 6 Akkor ugrádoz, mint szarvas a sánta, és ujjong a néma nyelve, mert a pusztában víz fakad, és patakok a kietlenben. 7 És tóvá lesz a délibáb, és a szomjú föld vizek forrásivá; a sakálok lakhelyén, ahol feküsznek, fű, nád és káka terem. 8 És lesz ott ősvény és út, és szentség útának hívatik: tisztában nem megy át rajta; hisz csak az óvék az; a ki ez úton jár, még a bolond se téved el; 9 Nem lesz ott oroszlán, és a kegyetlen vad nem jő fel reá, nem is található ott, hanem a megváltottak járnak rajta! 10 Hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek; és örök örööm fejükön, vígasságot és öröömöt találnak; és eltűnik fájdalom és súhaj.

36 És lón Ezékiás király tizenegyedik esztendejében, feljöve Szanhérib asszír király Júdának minden erős városai ellen, és azokat meghev vé. 2 És elküldé Assiria királya Rabsakét Lákitóból Jeruzsálembe, Ezékiás királyhoz nagy sereggel, ki is megállt a felső tó folyásánál, a ruhamosók mezejének útján. 3 És kijöve hozzá Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák Asáfnak fia az emlékíró. 4 És mondá nézik Rabsaké: Mondjátok meg kérlek Ezékiásnak, így szól a nagy király, Assiria királya: Micsoda bizodalom ez, melyre támashkolod? 5 Azt mondóm, hogy csak szóbeszéd az, hogy ész és erő van nálatok a háborúhoz; no hát kiben bízol, hogy ellenem feltámadál? 6 Íme te e megtört nádszálban bízol, Egyiptomban, melyre a ki támashzkodik, tenyerébe megy és átfúrja azt; ilyen a Faraó, Egyiptomnak királya, minden benne bízóknak. 7 És ha azt mondod nékem: az Úrban, a mi Istenünkben bízunk: vajon nem Ő-é az, a kinek magaslatait és oltárait elrontotta Ezékiás, és ezt mondá Júdának és Jeruzsálemelek: Ez előtt az oltár előtt hajoljatok meg. 8 Most azért harczi meg, kérlek, az én urammal, az asszír királytal, és adok néked két ezer lovat, ha ugyan tudsz lovagokat ültetni reájok. 9 Miképen állasz ellene egyetlen helytartónak is, a ki legkisebb az uram szolgái között? De hisz Egyiptomban van bizalmad, a szekerekét és lovagokért. 10 És most talán az Úr nélküli jöttem én e földre, hogy elpusztítsam azt? Az Úr mondá nékem: Menj a földre, és pusztítsd el azt! 11 És mondá Eljákim és Sebna és Jóák Rabsakénak: Szólj, kérünk, szolgáidhoz arám nyelven, mert értjük azt, és ne zsidóul szólj hozzáink, e kőfalon levő nép füle hallatára. 12 És mondá Rabsaké: Avagy a te uradhoz, vagy te hozzá küldött engem az én uram, hogy ezeket elmondjam? és nem az emberekhez-é, a kik ülnek a kőfalnak, hogy egyék ganéjokat és ígyák vizeletöket veletek együtt?! 13 És odaálla Rabsaké, és kiáltja felszóval

zsidóul, és mondá: Halljátok a nagy királynak, Assiria királyának beszédít! **14** Ezt mondja a király: Meg ne csaljon benneteket Ezékiás, mert nem szabadíthat meg titéket. **15** És ne biztasson titéket Ezékiás az Úrral, mondván: Kétségtelen megszabadít az Úr minket, nem adatik e város az asszírak király kezébe! **16** Ezékiásra ne hallgassatok, mert azt mondja Assíria királya: Tegyetek velem szövetséget és jójjetek ki hozzáam, és akkor kiki ehettik szőlőjéből és az ő olajfájáról, és ihatja kújtának vizét. **17** Míg eljövök és elviszlek titéket oly földre, minő a ti földetek, gabona és must földére, kenyér és szőlő földére. **18** Rá ne szedjen titéket Ezékiás, mondván: Az Úr megszabadít minket! Avagy megszabadították-e a népek istenei, kiki az ő földét Assíria királyának kezéből? **19** Hol vannak Hamáth és Arphádnak istenei? hol Sefarvaimnak istenei? talán bizonys megmentették Samariát kezemből? **20** Kicsoda e földek minden istenei között, a ki megszabadította volna földét kezemből, hogy az Úr megszabadítsa Jeruzsálemet az én kezemből? **21** Ők pedig hallgatának, és egy szót sem feleltek, mert a király parancsolá így, mondván: Ne feleljetek néki! **22** Akkor elmenének Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák Asáf fia az emlékirő, Ezékiáshoz meghasogatott ruhákban, és hírül adák néki a Rabsaké beszédeit.

37 És lön, hogy meghallá Ezékiás, a király, meghasogatáruháit, gyászba öltözött, és bement az Úr házába. **2** És elküldé Eljákimot az udvarnagyot, és Sebnát az íródeákat, és a papoknak gyászruhába öltözött véneit Ésaiáshoz, Ámos fiához, a prófétához. **3** Kik mondának néki: Így szól Ezékiás: nyomornak, büntetésnek és káromlásnak napja e nap, mert szülesig jutottak a fiak, és erő nincs a szüléshez! **4** Taláni meghallja az Úr, a te Istened, a Rabsaké beszédeit, a kit elküldött az ő ura, az asszírak király, hogy káromolja az előtő Istent, és szidalmazza azon beszédekkel, a melyeket hallott az Úr, a te Istened; és te könyörögj a maradékért, a mely megvan! **5** Így menének el Ezékiás király szolgái Ésaiáshoz. **6** És monda nézik Ésaiás: Így szóljatok uratoknak: ezt mondja az Úr: Ne félj a beszédektől, a melyeket hallottál, a melyekkel szidalmaztak engem az asszírak király szolgái. **7** Ímé, én oly lelkelet adok beléje, hogy hírt hallván, téren vissza földére, és elejtem őt fegyver által az ő földében! **8** Rabsaké pedig visszatérvén, találá az asszírak királyt Libna ellen harcolni, mivel hallotta volt, hogy Lákistől elindult. **9** És meghallván Tirháka, Kús királya felől e hírt: eljött, hogy ellened harcoljon; ezt meghallván, követeket küldé Ezékiáshoz, mondván: **10** Így szóljatok Ezékiáshoz, Júda királyához: Meg ne csaljon Istened, a kiben bízol, mondván: nem adatik Jeruzsálemet az asszírak király kezébe! **11** Hiszen te hallottad, mit műveltek Assíria királyai minden országokkal, eltörölvén azokat, és te megszabadulnál? **12** Hát megszabadíták-e azokat a népek istenei, a melyeket eleim elpusztítának? Gózánt, Háránt, Resefet és Telassárban Edén fiait? **13** Hol van Hamáth királya és Arphádnak király, Sefarvaim városának királya, Héna és Ivva? **14** És elvev Ezékiás a levelet a követek kezéből, és olvasá azt, és felmervén az Úr házába, kiterjeszté Ezékiás azt az Úr előtt. **15** És könyörög Ezékiás az Úrhoz, mondván: **16** Seregeknek Ura, Izráel Istene, ki a Kerubokon ülsz! Te, csak Te vagy a

föld minden országainak Istene, Te teremted a mennyet és a földet. **17** Hajtsd ide Uram föledet és halljad, nyisd meg Uram szemeidet és lássad! Halld meg Szanhéribnek minden beszédít, a melyeket izent az előtő Istent káromlására! **18** Bizony, Uram, Assíria királyai elpusztítottak minden országokat és azoknak földjét, **19** És isteneiket tűzbe veték, mert nem istenek voltak, hanem emberi kéznek csinálma, fa és kő, így vesztheték el azokat. **20** És most Uram, mi Istenünk! szabadít meg minket az ő kezéből, hogy megtudják a föld minden országai, hogy Te vagy, Uram, Isten egyedül. **21** És külde Ésaiás, Ámos fia Ezékiáshoz, mondván: Így szól az Úr, Izráel Istene: mivel hozzám könyörögötől Szanhérib miatt, Assíria királya miatt: **22** Ez a beszéd, a melyet az Úr felőle szól: Megúlt téged, gúnyt úz belőled Sionnak szűz leánya, fejét rázza utánad Jeruzsálemt leánya; **23** Kit káromoltál és szidalmazál, és ki ellen emeltél szót, hogy oly magasra látsz? Izráel Szentje ellen! **24** Szolgáid által megkáromlás az Urat, és ezt mondás: Temérdek szekeremmel fölmentem e hegyek magaslatára, a Libánon csúcsára, és kivágom magas czédrusait, válogatott ciprusait, és behatolok végső magaslatába és kertjének erdejébe! **25** Én ástam és vizes ittam, és kiszáraztam lábam talpával Égyiptom minden folyójt. **26** Hát nem hallottad-é, hogy régtől fogva én tevérm ezt, az óskor napjaiban elvégzém ezt, és most előhozám, hogy pusztta kőrakassá tégy erős városokat?! **27** És lakóik elájultak és megrendültek és megszégyenültek, és lőnek mint a mező füve és gyöngé zöldség, és mint a virág a háztetőn, mint szárba nem indult vetés! **28** Ülésedet, kimentedet, bejöttödet tudom, és ellenem való haragodat. **29** Ellenem való haragodért, és mert kevélsged fülemben jutott, vetem orrodba horgomat és szádba zabolámat, és visszaviszlek az úton, a melyen jövél! **30** S ez legyen jelül néked: ez évben ugartermést esztek és a másik évben sarjut, és a harmadik évben vesseket, arassatok és szőlőtől ültessetek, és egyétek gyümölcsét. **31** Júda házának maradványá pedig, a mely megszabadult, ismét gyökeret ver alul, és gyümölcsöt terem felül. **32** Mert Jeruzsálemből meggy ki a maradék és a maradvány Sion hegyéről; a seregek Urának buzgó szerelme művelendő ezt! **33** Azért így szól az Úr Assíria királyáról: Nem jő be a városba, nyílat sem lő reá, és nem szállja meg paizssal azt, és töltést sem készít ellene. **34** Az úton, a melyen jött, visszatér, de e városba be nem jő, azt mondja az Úr. **35** És megoltalmazom e várost, hogy megtartsam azt én magamért és szolgámért, Dávidért! **36** Akkor kijött az Úrnak angyala, és levágott az asszír táboron száznyolczervenötzeret, és midőn reggel az emberek felköltek, ímé azok mindenjában holt hullák valának! **37** Elindula azért és ment és visszatérít Szanhérib, az asszírak király, és lakozék Nínivében. **38** És lön, hogy mikor imádkozék, Nisróknak, az ő istenének templomában, fiai: Adramélek és Saréser levágák őt karddal; és ezek Ararát földre menekülvén, fia, Esárhaddon uralkodék helyette.

38 Azon napokban halálos betegségbe esék Ezékiás, és eljött hozzá Ésaiás Ámos fia, a próféta, és mondá néki: Ezt mondja az Úr: rendeld el házadat, mert meghalsz és meg nem gyógyulsz! **2** És Ezékiás arczzal a falnak fordulván, könyörög az Úrnak, **3** És monda: Oh Uram, emlékezzél meg arról, hogy

én előtted jártam, igazságban és egész szívvel, és hogy a mi jó előttem, azt műveltem! és sírt Ezékiás keservesen. 4 És lőn az Úr beszéde Ésaiáshoz, mondván: 5 Menj el, és mond Ezékiásnak: így szól az Úr, Dávidnak, atyádnak Istene: Hallottam imádságodat, láttam könyeidet, ímé, még napjaidhoz tizenöt esztendőt adok. 6 És az asszírai király kezéből megszabadíták téged és e várost; megoltalmazom e várost! 7 Ez legyen jel néked az Úrtól, hogy teljesíti azt az Úr, a mit mondott: 8 Ímé, visszatérítem az árnyékot, azokon a fokokon, a melyeken az Akház napóráján a nap már átvonult, tíz fokkal; és visszatér az árnyék tíz fokkal azokon a fokokon, a melyeken már átvonult. 9 Ezékiásnak, Júda királyának följegyzése, mikor megbetegedett, és betegségből fölgogyóult. 10 Én azt mondám: hát napjaimmak nyugalmában kell alászállnom a sír kapuihoz, megfoszva többi éveimtől! (Sheol h7585) 11 Mondám: nem látom az Urat, az Urat az elők földében, nem szemlélek embert többé a nyugalom lakói közül. 12 Porsátorom lerontatik, és elmegy tölem, mint a pásztor hajléka! Összejártam, mint a takács, életemet; hiszen levágott a fonatról engem; reggeltől estig végzesz velem! 13 Reggelig nyugton vártam; mint oroszlán, úgy töre össze minden csontjamat; reggeltől estig végzesz velem! 14 Mint a fecske és a daru, sipogtam, nyögtem mint a galamb, szemeim a magasságba meredtek: Uram! erőszak rajtam, szabadítás meg! 15 Mit mondjak? hogy szóltott nékem és Ő azt meg is cselekedé! Nyugton élém le éveimet lelkem keserűsége után! 16 Oh Uram! ezek által él minden! és ezekben van teljességgel lelkem élete. Te meggyőgyítasz és éltetsz engemet! 17 Ímé, áldásul volt nékem a nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből, mert hátrad mögé vetette minden bűneimet! 18 Mert nem a sír dicsőít Téged, és nem a halál magasztal Téged, hűségedre nem a sírverembe szállók várnak! (Sheol h7585) 19 Ki él, ki él, csak az dicsőít Téged, mint ma én! Az atya a fiaknak hirdeti hűségedet! 20 Az Úr szabadított meg engemet; azért énekeljük énekemet előünk minden napjaiban az Úrnak házában! 21 Akkor mondá Ésaiás, hogy vegyenek egy fügekalacsot, és dörzsöljék rá a fekelyre, hogy meggyőgyüljen. 22 És mondá Ezékiás: Mi lesz a jele, hogy fölmegyek az Úr házába?

39 Abban az időben levelet és ajándékot küldött a babilóniai király, Meródák Baladán, Baladán fia, Ezékiás királyhoz, mert hallotta, hogy beteg volt és meggyőgyult. 2 És örvende rajtok Ezékiás, és megmutatá nékik tárházát, az ezüstöt, az aranyat, a fűszereket, a drága kincset, s egész fegyvertárat; és minden, a mi kincsei közé található volt. Semmi nem volt, a mit meg nem mutatott volna nékik Ezékiás házában és egész birodalmában. 3 És eljött Ésaiás, a próféta, Ezékiás királyhoz, és monda néki: Mit szólának ez emberek, és honnan jöttek te hozzád? És monda Ezékiás: Messze földről jöttek hozzám, Bábelpből. 4 És monda: Mit látának házadban? És monda Ezékiás: Mindent láttak, a mi csak házamban van, semmi nincs, a mit meg nem mutattam volna nékik kincseim közül. 5 És monda Ésaiás Ezékiásnak: Halld a seregek Urának beszédét: 6 Ímé napok jönek, és elvittek, valami házadban van, és a mit csak e mai napig gyűjtöttet eleid, Bábelpben; nem marad

semmi meg, ezt mondja az Úr! 7 És fiaid közül, a kik tőled származnak, a kiket te nemzesz, el fognak hurczolni, és lesznek komornyikok Bábel királyának palotájában. 8 Akkor monda Ezékiás Ésaiásnak: Jóságos az Úrnak beszéde, a melyet te szóltál! és monda: Csak napjaimbán legyen béke és állandóság! **40** Vígásztaljátok, vígásztaljátok népemet, így szól Istenetek! 2 Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek néki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsáttattat; hiszen készeresen sujtotta őt az Úr keze minden bűneiért. 3 Egy szó kiált: A pusztában készítétek az Úrnak útát, ösvényt egyengesettek a kietlenben a mi Istenünknek! 4 minden fölgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon, és legyen az egyenetlen egyenessé és a bérczek rónává. 5 És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt; mert az Úr szája szót. 6 Szózat szól: Kiáls! és monda: Mit kiálsak? minden test fű, és minden szépsége, mint a mező virága! 7 Megszáradt a fű, elhullt a virág, ha az Úrnak széle fuvallt reá; bizony fű a nép. 8 Megszáradt a fű, elhullt a virág; de Istenünk beszéde mindenre megmarad! 9 Magas hegyre menj fel, örömmondó Sion! emeld föl szódat magasan, örömmondó Jeruzsálem! emeld föl, ne féj! mondjad Júda városinak: Ímhol Istenetek! 10 Ímé, az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralmodik! Ímé, jutalma vele jó, és megfizetése Ő előtte. 11 Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és öleiben hordozza, a szoptatósokat szelíden vezeti. 12 Ki mérete meg markával a vizeket, és ki mértéké az egeket arasszal, a föld porát ki foglalá mérczébe, és a hegyeket ki tette körtefontra, és a halmokat a mérlegserpenyőbe? 13 Kicsoda igazgatta az Úr lelkét, és ki oktatta őt, mint tanácsosa? 14 Kivel tanácskozott, hogy felvilágosítsa őt, és tanítsa őt igazság ösvényére, és tanítsa ismeretre, és oktassa őt az értelem útjára? 15 Ím a népek, mint egy csöpp a vederben, és mint egy porszem a mérlegserpenyőben, olyanoknak tekintetnek; ímé a szigeteket mint kis port emeli föl! 16 És a Libánon nem elég a tűzre, és vada sem elég az áldozatra. 17 minden népek semmikől előtte, a semmiségnél és ürességnél alábbvalóknak tartja. 18 És kihez hasonlíthatok az Isten, és minők képet készítetek őről? 19 A bálványt a mester megönti, és az ötvös megaranyozza azt, és olvaszt ezüst láncot reá; 20 A ki szegény ily áldozatra, oly fát választ, a mely meg nem rothat; okos mestert keres, hogy oly bálványt állítson, a mely nem ingadoz. 21 Hát nem tudjátok és nem hallottatok-é, hát nem hirdettetett néktek eleitől fogva, hát nem értették-é meg a föld fundamentomait? 22 Ki ül a föld kereksége fölött, a melynek lakói mint sáskák előtte, ki az egeket kiterjeszti mint egy kárpiton, és kifeszítí, mint a sátor, lakásra; 23 Ki a fejedelmeket semmivé teszi, és a föld bíráit hiábatolókká változtatja; 24 Még alig plántáltattak, még alig vettetnék el, alig vert gyökeret a földben törzsük, és ő csak rájuk fuval, és kiszáradnak és őket, mint polvat, forgószél ragadja el: 25 Kihez hasonlíthatok hátról engem, hogy hasonló volnék? szól a Szent. 26 Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremt azokat? ő, aki kihozza seregöket szám szerint, mindenjáját nevén szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen hijok sincsen. 27 Miért mondod Jákób és szólsz ekként Izráel: Elrejtetted az én útam az Úrtól, és ügyemmel

nem gondol Istenem?! **28** Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr, a ki teremté a föld határait? nem fárad és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsesége! **29** Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlen erejét megsokasítja. **30** Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbök is; **31** De a kik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnya kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!

41 Hallgassatok reám, ti szigetek, és a népek vegyenek új erőt, közölgjenek, majd szóljanak, együtt hadd szálíjunk perbe! **2** Ki támasztá fel azt keletről, a kit igazságban hív az ó lábához? A népeket kezébe adjja és királyok felett uralkodóvá teszi, kardjával mint port szóra szét, mint repülő polvát kézive által! **3** Kergeti őket, békességgel vonul az úton, a melyen lábaival nem járt. **4** Ki tette és vitte végbe ezt? Aki elhívja eleitől fogva a nemzetiségeket: én, az Úr, az első és utolsókkal is az vagyok én! **5** Látták a szigetek és megrémülének, a földnek végei reszkettek, közelegtek és egybegyűlik. **6** Kiki társát segíti, és barátjának ezt mondja: Légy erős! **7** És bátorítja a mester az ötvöst, és a kalapáccsal simító azt, aki az ülö veri; így szól a forrasztásról: jó az, és megerősítí szegekkel, hogy meg ne mozduljon. **8** De te Izráel, én szolgám, Jákób, a kit én elválasztottam, Ábrahámnak, az én barátomnak magva; **9** Te, a kit én a föld utolsó részéről hoztalak és véghatárainál elhívtalak, és ezt mondám néked: Szolgám vagy te, elválasztottalak és meg nem útállak; **10** Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggeld, mert én vagyok Istened; megerősítlek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbjával támogatnak. **11** Ímé, megszégyenülnek és meggyaláztatnak, a kik fölgerednek ellened, semmivé lesznek és elvesznek, a kik veled perlekednek. **12** Keresed őket és meg nem találad a veled versengőket; megsemmisülnek teljesen, a kik téged háborgatnak. **13** Mivel én vagyok Urad, Istened, a ki jobbkezedet fogom, és a ki ezt mondom néked: Ne félj, én megsegíteltek! **14** Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel, én megsegítlek, szól az Úr, a te megváltód, Izráelnek Szentje! **15** Ímé, én teszlek éles, új cséplőhengerré, a melynek két éle van; hegyeket csépelj és zúzz össze, és a halmokat pozdorjává tegyed. **16** Te szórd, és a szél vigye el őket, és elszélezsze őket a forgószél, és te örülsz az Úrban, és dicsekedel Izráelnek Szentjében. **17** A nyomorultak és szegények keresnek vizet, de nincs, nyelvök a szomjúságban elepedt: én, az Úr meghallgatom őket, én, Izráel Istene, nem hagyom el őket. **18** Kopasz hegyeken folyókat nyitok és a rónák közepén forrásokat; a pusztát vizek tavává teszem és az aszú földet vizeknek forrásivá. **19** A pusztában czédrust, akáczot nevelek és mirtust és olajfát, plántálok a kietlenben cziprust, platánt, sudarczédrussal együtt, **20** Hogy lássák, megtudják, eszökbe vegyék és megértsék mindenjáran, hogy az Úrnak keze mivelte ezt, és Izráel Szentje teremtte ezt! **21** Hozzátok ide ügyeteket, szól az Úr, adjátok elő erősségeiteket, így szól Jákób királya. **22** Adják elő és jelentsék meg nékünk, a mik történni fognak; a mik először lesznek, jelentsétek meg, hogy eszünkbe vegyük és megtudjuk végüköt, vagy a jövendőket tudassákok velünk! **23** Jelentsétek meg, mik lesznek ezután, hogy megtudjuk, hogy ti Istenek vagytok; vagy hát míveljetek jót vagy gonoszt, hogy mérkőzzünk

és majd lássuk együtt! **24** Ímé, ti semmiből valók vagytok, és dolgotok is semmiből való; útátlat az, aki titeket szeret. **25** Feltámasztám északról, és eljött napkelet felől; hirdeti nevemet, és tapodja a fejedelmeket, mint az agyagot, és mint a fazekas a sarat tapossa. **26** Ki jelenté meg ezt eleitől fogva, hogy megtudnók? vagy régen, hogy ezt mondánok: Igaz? De nem jelenté meg, de nem tudat senki, nem hallá szavatokat senki sem! **27** Sionnak először én hirdetém, ímé itt vannak a tanúk, és örömmondót adtam Jeruzsálemnek. **28** És néztem és nem volt senki, ezek közül nem volt tanácsadó, hogy megkérdezzem őket és feleljenek nékem. **29** Ímé, mindenjáran semmik ők, semmiség cselekedetük, szél és hiábavalóság képeik.

42 Ímé az én szolgám, a kit gyámolítok, az én választottam, a kit szívem kedvel, lelkemet adtam ő belé, törvényt beszél a népeknél. **2** Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. **3** Megrepedt nádat nem töri el, a pislogó gyertya belet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg. **4** Nem pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít, és a szigetek várnak tanítására. **5** Így szól az Úr Isten, aki az egeket teremté és kifeszíté, és kiterjeszté termésivel a földet, aki lelke ád a rajta lakó népének, és lehetetet a rajta járóknak: **6** Én, az Úr, hívatalak el igazságban, és fogom kezdetet, és megőrizlek és népnek szövetségévé teszlek, pogányoknak világosságává. **7** Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlöczből kihozzad, és a fogházból a sötétkben ülöket. **8** Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak. **9** A régiek ímé beteltek, és most újakat hirdetek, mielőtt meglennének, tudatom veletek. **10** Énekeljetek az Úrnak új éneket, és dicséretét a földnek hatáiról, ti, a tenger hajósai és teljessége, a szigetek és azoknak lakói. **11** Emeljék fel szavokat a pusztá és annak városai, a faluk, a melyekben Kédár lakik, ujjongjanak a kősziklák lakói, a hegyeknek tetejéről kiáltsanak. **12** Adják az Úrnak a dicsőséget, és dicséretét hirdessék a szigetekben. **13** Az Úr, mint egy hős kijő, és mint hadakozó felkölti haragját, kiált, sőt rivalg és elleniségein erőt vesz. **14** Régtől fogva hallgattam, néma voltam, magamat megtartóztatám: most mint a szülő nő nyögök, lihegek és fúvok! **15** Elpusztítok hegyeket és halmokat, és megszáraztam minden fűvet, szigetekké teszek folyamokat, és tavakat kiszáraztok. **16** A vakokat oly úton vezetem, a melyet nem ismernek, járatom őket oly ösvényeken, a melyeket nem tudnak; előtök a sötétséget világossággá teszem, és az egyenetlen földet egyenessé; ezeket cselekszem velük, és őket el nem hagyom. **17** Meghátrálnak és mélyen megszégyenülnek, a kik a bálványban bíznak, a kik ezt mondják az öntött képnek: Ti vagytok a mi isteneink! **18** Oh, ti süketek, hallatok, és ti vakok, lássatok! **19** Kicsoda vak, ha nem az én szolgám? és olyan süket, mint az én követem, a kit elbocsátok? Ki olyan vak, mint a békességgel megajándékozott, és olyan vak, mint az Úr szolgája? **20** Sokat láttál, de nem vettet eszedbe; fülei nyitvák, de nem hall. **21** Az Úr igazságáért azt akarta, hogy a törvényt nagygyá teszi és dicsőségesse. **22** De e nép kirabolattat és eltapodtatott, bilincsbe verve tömlőczben mindenjáran, és fogházakban rejttek el, prédává lettek és nincs szabadító;

ragadománynya lettek és nincsen, a ki mondaná: add vissza! 23 Ki veszi ezt közületek fülébe? a ki figyelne és hallgatna ezután! 24 Ki adta ragadományul Jákóbot és Izráelt a prédálóknak? Avagy nem az Úr-é, a ki ellen vétkezénk, és nem akarták járni útai és nem hallgattak az Ő törvényére? 25 Ezért ontá ki reá búsulásának haragját és a had erejét; körülte lángolt az, de ő nem értett; és égett benne, de nem tért eszére!

43 És most, oh Jákób, így szól az Úr, a te Teremtőd, és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! 2 Mikor vizen mégy át, én veled vagyok, és ha folyónkon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzel téged. 3 Mert én vagyok az Úr, a te Istened, Izráelnek Szentje, a te megtartód, adtam váltásodba Egyiptomot, Kúst és Sebát helyetted. 4 Mivel kedves vagy az én szemeimben, bescs vagy és én szeretlek: embereket adok helyetted, és népeket a te életedéről: 5 Ne félj, mert én veled vagyok, napkeletről meghozom magodat, és napnyugatról egybegyűjtök. 6 Mondom északnak: add meg; és délnék: ne tartsd vissza, hozd meg az én fiaimat messzünnenn, és leányimat a földnek végéről, 7 Mindent, a ki csak az én nememről neveztetik, a kit dicsősgémem teremtettek, a kit alkottam és készítettem! 8 Hozd ki a vak népet, a melynek szemei vannak, és a süketeket, a kiknek fülei vannak! 9 minden népek gyűljenek egybe, és seregeljenek össze a népségek: ki hirdethet közülök ilyet? Vagy a régieket tudassák velünk, állitsák elő tanuikat, hogy igazuk legyen, hogy ezek hallván, ezt mondjak: Igaz. 10 Ti vagyok az én tanuim, így szól az Úr; és szolgám, a kit elválasztottam, hogy megtudjátok és higyjetek nékem és megértsétek, hogy én vagyok az, előttem Isten nem alkottatott, és utánam nem lesz! 11 Én, én vagyok az Úr, és rajtam kívül nincsen szabadító! 12 Én hirdettem, és megtartottam, és megjelentettem, és nem volt idegen isten köztetek, és ti vagyok az én tanuim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok. 13 Mostantól fogva is én az leszek, és nincs, a ki az én kezemből kimentenek; cselekszem, és ki változtatja azt meg? 14 Így szól az Úr, a ti megváltótok, Izráel Szentje. Ti értetek küldöttem el Bából, és leszállítom mindenjákokat, mint menekülőket a Káldeusokkal együtt vídámságuk hajójiba. 15 Én az Úr vagyok, szent Isteneket, Izráelnek teremtője, királyokat. 16 Így szól az Úr, a ki a tengeren utat csinál, és a hatalmas vizeken ösvényt, 17 A ki kihozott szekeret és lovát, sereget és vézett; együtt hevernek ottan, nem kelnek föl, kialudtak, mint gyertyabél elhamvadának! 18 Ne emlékezzetek a régiékről, és az előbbiekéről ne gondolkodjatok! 19 Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizeket. 20 Dicsőítni fog engem a mező vada, a sakálok és struczok, hogy vizet szereztem a pusztában; a kietlenben folyóvizeket, hogy választott népmennek inni adjak. 21 A nép, a melyet magamnak alkoték, hirdesse dicséretemet! 22 És még sem engem hívtá segítségről Jákób, hanem megfáradtál én ben nem Izráel! 23 Nem adtam nékem égoálaldozatul bárányaidat, és áldozataiddal nem dicsőítettél engem; nem terheltelek ételáldozattal, és tömjénnel nem fárasztottalak. 24 Nem vettél pénzen nékem

jóillatú nádat, és áldozataid kövérével jól nem tartottál, csak bűneiddel terhelél, vétkéiddel fárasztál engemet. 25 Én, én vagyok, a ki előtööm álnokságaidat enmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg! 26 Juttasd eszembe, no pereljünk együtt, beszél el, hogy igaznak találtassá! 27 Az első atyád vétkezett, és tanítóid elpártoltak tőlem! 28 Ezért én is megfertőztettem a szent fejedelmeket, és veszedelemre adám Jákóbot, és gyalázatra Izráelt!

44 És most hallgass Jákób, én szolgám, és Izráel, a kit én elválasztottam. 2 Így szól az Úr, teremtőd és alkotód anyád méhétől fogva, a ki megsegít: Ne félj, én szolgám Jákób, és te igaz nép, a kit elválasztottam! 3 Mert vizet öntök a szomjúhozóra, és folyóvizeket a szárazra; kiöntök lelkemet a te magodra, és áldásomat a te csemetéidre. 4 És nevekednek mint fű között, és mint a fűzfák vizek folyásinál. 5 Ez azt mondja: én az Úr vagyok, amaz Jákób nevét emlegeti, és a másik önélezével írja: az Úr vagyok, és hízelegye Izráel nevét említi. 6 Így szól az Úr, Izráelnek királya és megváltója, a seregeknek Ura: Én vagyok az első, én az utolsó, és rajtam kívül nincsen Isten. 7 És ki hirdetett hozzá hasonlóan? jelentse meg és hozza azt elém, mióta a világ néptet teremtém; és jelentsék meg a közeléi és távoli jövőt. 8 Ne féljetek és ne rettegejetek! Hát nem mondtam-e meg és nem jelentém előre? Ti vagyok tanuim! Hát van-e rajtam kívül Isten? Nincs kőszál, nem tudok! 9 A bálványok csinálói mind hiábaivalók, és kedvenczeik mit sem használnak, és tanuik nem látnak és nem tudnak, hogy megszégyenüljönek. 10 Ki alkotott istent, és bálványt ki öntött? a mely semmit sem használ! 11 Ímé, minden barátaik megszégyenülnek, és a mesterek magok is emberek; gyűljenek össze minden és álljanak elő; féljenek, szégyenüljenek meg együtt! 12 A kovács fejszét készít, és munkálkodik a szénnél, és alakítja azt pörölylyel, és munkálja azt erős karjával, és megéhezik és ereje nincsen, és vizet sem iszik és elfárad. 13 Az ács mérőzsínort von, és lefesti azt íróvesszővel, és meggyalulja azt, a czirkalommal alakítja, és csinálja azt férfiú formájára, ember ékességére, hogy házában lakjék. 14 Czédrusfát vág magának, tölgy- és cserfát hoz, és válogat az erdő fáiban, fenyőt plántál, a melyet az eső fölnevel. 15 Azokból az ember tüzet gerjeszt, vesz belőlük és melegszik, meggyűjti és kenyeres süt; sőt istent is csinál abból és imádja, bálványt készít és előtte leborul; 16 Felét tűzben megégeti, felénél húst eszik: pecsenyét süt és megelégszik, és aztán melengeti magát és szól: Bezzeg melegem van, túznl valé! 17 Maradékából istent készít, bálványát; leborulva imádja azt és könyörög hozzá, és így szól: Szabadíts meg, mert te vagy istenem! 18 Nem tudnak és nem értenek, mert bekenvék szemeik és nem látnak, és szívük nem eszmél. 19 És nem veszi eszébe, nincs ismerete és értelme, hogy mondaná: Felét tűzben megégetem és kenyeres sütöttem annak szenénél, sütöttem húst és megettem; és maradékából útátlatosságot csináljak-é, és leboruljak a fa-galy előtt? 20 Ki hamurban gyönyörködik, megcsalt szíve vezette félre azt, hogy meg ne szabadítsa lelkét és ezt mondja: Hát nem hazugság van-é jobbkézben? 21 Oh emlékezzél meg Jákób ezekről és Izráel, mert az én szolgám vagy te, én alkottalak téged, én szolgám vagy, Izráel! nem feledlek el. 22 Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget,

és mint felhőt bűneidet; téj én hozzám, mert megváltottalak. **23** Örüljetek egek, mert az Úr végbe vitte, kiáltsatok földnek mélyiségei, ujjongva énekeljetek hegyek, erdő és benne minden fa; mert megváltás az Úr Jákóbot, és Izráelben megdicsőíti magát. **24** Így szól az Úr, megváltód és alkotód anyád méhétől fogva: Én vagyok az Úr, aki minden cselekszem, aki az egeket egyedül kifeszítem, és kiszélesítem a földet magamtól; **25** Ki a hazugok jeleit megrontja, és a varázslókat megbolondítja, a bölcséket megszégyeníti, és tudományukat bolondsággyá teszi. **26** Aki szolgája beszédét beteljesíti, és véghez viszi követei tanácsát, aki így szól Jeruzsálemnek: Lakjanak bennel! és Júda városainak: Megépítessenek! és romjait felállatom! **27** Ki ezt mondja a mélyéseknek: Száradj ki! és kiapaszom folyóvideidet! **28** Ki Czírusnak ezt mondja: Pásztorom! ki véghez viszi minden akaratomat, és ezt mondja Jeruzsálemnek: Megépítessék! és a templomnak: Alapja vettessék!

45 Így szól az Úr felkentjéhez, Czírushoz, kinek jobbkezét megfogám, hogy meghódoltassak előtte népeket, és a királyok derekának övét megoldjam, ő előtte megnyíssam az ajtókat, és a kapuk be ne zároltassanak; **2** Én menénde előttem, és az egyenetleneket megegyenesítem, az érczajtót összetöröm, és leütöm a vaszárat. **3** Néked adom a sötétségek kincseit és a rejtek helyek gazdagságait, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr, aki téged neveden hívtalak, Izráel Istene. **4** Az én szolgámért, Jákóbért, és elválasztott Izráelemben neveden hívtalak el, szeretettel szólítálak, noha nem ismerél. **5** Én vagyok az Úr és több nincs, rajtam kívül nincs Isten! felöveztelek téged, bár nem ismerél. **6** Hogy megtudják napkelettől és napnyugattól fogva, hogy nincsen több rajtam kívül; én vagyok az Úr és több nincsen! **7** Ki a világosságot alkotom és a sötétséget teremtem, ki békességet szerzek és goroszt teremtek; én vagyok az Úr, aki mindezt cselekszem! **8** Egek harmatizzatok onnan felül, és a felhők folyjanak igazsággal, nyilék meg a föld és viruljon fel a szabadulás, és igazság sarjadjon fel vele együtt; én az Úr teremtem azt! **9** Jaj annak, aki alkotójával perbe száll, holott cserép a föld többi cserepeivel! Vajon mondja-é az agyag alkotójának: Mit csinálsz? és csinálmányod ezt: Nincsenek kezei? **10** Jaj annak, aki atyjának mondja: Miért nemzesz? és az asszonyak: Miért szülsz? **11** Így szól az Úr, Izráelnek Szentje és Teremtője: Kérdezzétek meg a jövendőt tőlem, fiaimat és kezeim munkáját csak bízzátok reám! **12** Én alkotám a földet, és az embert rajta én teremtem, én terjesztem ki kezeimmel az egeket, és minden seregöt én állatám elő. **13** Én támasztottam őt fel igazságban, és minden útait egyengetem, ő épít meg városomat, és foglyaimat elbocsátja, nem pénzért, sem ajándékért, szóla a seregek Ura! **14** Így szól az Úr: Égyiptomi gyűjtött kincse és Kús nyeresége és a nagy termetű Szabeusok hozzád mennek és tieid lesznek, téged követnek, békőkban járnak, előttem leborulnak és hozzád könnyörögnek: Csak közted van az Isten és nincsen több Isten! **15** Bizony Te elrejtőzködő Isten vagy, Izráelnek Istene, szabadító! **16** Szégyent vallanak és gyalázatot mind, egyetemben gyalázatban járnak a bálványok faragói; **17** És Izráel megszabadul az Úr által örök szabadulással, nem vallottok szégyent és gyalázatot

soha örökké; **18** Mert így szól az Úr, aki az egeket teremté; Ó az Isten, aki alkotá a földet és teremté azt és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá: Én vagyok az Úr és több nincsen! **19** Nem titkon szóltam, a sötétség földének helyén; nem mondtam Jákób magvának: hiába keressetek engem! én, az Úr, igazságot szólok, és megjelentem, a mik igazak. **20** Gyűljetek egybe és jőjjetek elő, közelegjetek mind, a kik a népek közül megszabadultatok; nem tudnak semmit, a kik bálványuk fáját hordják, és könnyörögnek oly istenhez, aki meg nem tart! **21** Jelentsétek meg és hozzátok elő, sőt egyetemben tanácskozzanak: ki mondta meg ezt régtől fogva és jelenté meg előre? Vajon nem én, az Úr? És nincs több Isten nálam, igaz Isten és megtartó nincs kívülem. **22** Térjetek én hozzá, hogy megtartassatok földnek minden határai, mert én vagyok az Isten, és nincsen több! **23** Magamra esküdtem és igazság jött ki számból, egy szó, mely vissza nem tér: hogy minden térd nékem hajol meg, rám esküszik minden nyelv! **24** Csak az Úrban van, így szólnak felőlem, minden igazság és erő, Ó hozzá mennek, és megszégyenülnek mindenkor, a kik reá haragusznak. **25** Az Úrban igazul meg és dicsekszik Izráelnek egész magva!

46 Ledől Bél, elesik Nebó, oktalan barmokra kerülnek szobraik, és miket ti hordoztatok, felrakatnak, terhéül a megfáradt állatnak; **2** Elesnek, összerogynak együtt, nem menthetik meg a terhet; és ők magok fogásigba mennek. **3** Hallgassatok rám, Jákób háza és Izráel házának minden maradéka, a kiket magamra raktam anyátok méhétől fogva, és hordozatalak születésetek óta; **4** Vénségtetig én vagyok az, és megőszüléstetig én visellek; én teremtem és én hordozom, én viselem és megszabadítom. **5** Kihez hasonlíttok engem, és kivel tesztek egyenlővé? És kivel vettek egybe, hogy hasonlók volnának? **6** Kitöltök az aranyat az erszényből, és ezüstöt mérnek a mértékkel, és ötvöst fogadnak, hogy abból istent csináljön; meghajolnak, leborulnak előtte. **7** Vállukra veszik azt és hordozzák, majd állványára helyezik és vesztesetet, helyéről meg nem mozdul, ha kiáltasz is hozzá, nem felel, nyomorúságodból nem szabadít meg. **8** Emlékezzetek meg erről, és legyetek erősek, vegyétek eszemetekbe, pártutők! **9** Emlékezzetek meg a messze régi dolgoról, hogy én vagyok Isten és nincsen több; Isten vagyok, és nincs hozzá hasonlatos. **10** Ki megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, a mik még meg nem történtek, mondva: tanácsom megáll, és véghez viszem minden akaratomat; **11** Ki elhívom napkeletről a sast, meszsze földről tanácsom ferfiát; nem csak szóltam, ki is viszem, elvégezem, meg is cselekszem! **12** Hallgassatok reám, kemény szívűek, a kik távol vagytok az igazságtól. **13** Elhoztam igazságomat, nincs messze, és az én szabadításom nem késik, Sionban lesz szabadításom, és Izráelen dicsőségem.

47 Szállj le és ülj a porba, Babilon szűz leánya, ülj a földre királyi szék nélkül, te a Káldeusok leánya, mert nem hívnak többé téged gyöngének és elkényeztetettnek! **2** Vedd a malmot és őrölj lisztet, föld fel fatyolodat, emeld föl a hosszú ruhát, föld fel czombodat és menj át a folyókon. **3** Földözéssékhöz fél meztelenséged és láttassék meg szemérmed; bosszút állok és embert nem kímélek! **4** Így szól a mi Megváltónk, seregeknek

Ura az Ő neve, Izráel Szentje! 5 Ülj némán és menj a sötétre, te a Káldeusok leánya, mert nem hívnak többé téged országok úrnőjének! 6 Fölgeredtem volt népem ellen; megfertőztettem örökséget és kezedbe adtam azt: te nem cselekedtél velük igalmasságot, az öregre nehéz igát vetettél! 7 És ezt mondád: Örökre úrnő leszek! úgy hogy ezekre nem is gondolál, és nem emlékeztél meg annak végéről. 8 És most halld meg ezt, bujálkodó, aki bátorságban ülsz, aki ezt mondja szívében: Én vagyok és nincs senki több, nem ülöök özvegységen, és a gyermektelenséget nem ismerem! 9 És mind e kettő előj reád nagy hamar egy napon: gyermektelenség és özvegység, teljességükben jóinek el reád, noha gazdag vagy a varázslásban, és sok nagyon igéző szózatod. 10 Gonoszságodból bíztál, és ezt mondád: Nem lát senki engem! Bölcseged és tudományod csalt meg téged, és ezt mondád szívedben: Én vagyok és nincs senki több. 11 Azért jó te reád a gonosz, a melynek keletkezését nem tudod, és romlás sújt le rád, a melyet meg nem engesz telhetsz, és hirtelen jó pusztulás reád, nem is tudod! 12 No állj elő hát igéző szózatiddal és varázslásodnak sokaságával, a melyekkel ifjúságodtól fogva vesződtél, talán segíthetsz valamit, talán visszariaszthatod a veszedelmet. 13 Tanácsaid sokaságában megfáradtál; no álljanak elő és tartsanak meg az égnék vizsgálói, a kik a csillagokat nézik, a kik megjelentik az újholdak napján, hogy mi jövend reád. 14 Ímé, olyanok lettek, mint a polyva, tűz emészté meőket, nem mentik meg életöket a lángból, még szén sem marad belőlük melegülésre, sem körülülhető parázst! 15 Így járnak azok, a kikkel vesződtél; és a kik keresték túrsaid voltak ifjúságodtól fogva, futnak, kiki a maga útján; senki nem segít néked!

48 Halljátok ezt Jákób háza, a kik Izráel nevéről neveztettek, és Júda forrásából származának, a kik az Úr nevére esküsznek, és Izráel Istenét emlegetik; de nem híven és nem igazán. 2 Mert a szent várostól nevezik magokat, és Izráel Istenéhez támaszkodnak, a kinek neve seregeknek Ura! 3 Mik eddig történtek, előre megjelentém, szám hirdeté és tudatá azokat, gyorsan véghez vivém, és bekövetkezének, 4 Mert tudtam, hogy te kemény vagy, és vasinakból van nyakad és homlokod ércz: 5 Tehát előre megjelentém néked, mielőtt bekövetkezett, tudtadra adtam, hogy ezt ne mond: Faragott képem mivelé ezeket, bálványom és öntött képem parancsolá ezeket. 6 Hallottad volt, és most lásd mindez; avagy ti nem tesztek-é erről bizonyágot? Mostantól fogva újakat tudatok veled: titkoltakat, a melyeket nem tudtál; 7 Mostan rendeltettek el és nem régen, és ezelőtt nem hallottál felőlök, hogy ezt ne mond: Ímé, tudtam én azokat. 8 Nem is hallottad, nem is tudtad, füled sem vala nyitva régen, mivel tudtam, hogy nagyon hűtelen vagy, és pártútőnek hívatal anyád méhétől fogva. 9 Ne vemért elhalásztom haragomat, és dicséretemről fékezem magamat veled szemben, hogy ki ne vágjalak. 10 Ímé, megtisztítottalak, de nem úgy, mint ezüstöt, megpróbáltalak a nyomor kemenczéjében. 11 Enmagamért, enmagamért cselekszem; mert hogyan szentségteleníttnék meg nemem?! És dicsőséget másnak nem adom. 12 Hallgass rám Jákób és Izráel, én elhívottam, én vagyok az első és én az utolsó. 13 Hiszen kezem veté e föld alapját, és jobbom terjeszté ki

az egeket, ha én szólítom őket, mind itt állnak. 14 Gyűjjetek egybe minden, és halljátok meg: ki jelenté meg közülök ezeket? az, kit az Úr szeret, elvégzi akaratját Bábelen, és karja léşen a Káldeusokon. 15 Én, én szóltam, és őt el is hívtam, elhoztam őt, és szerencsés lesz útja. 16 Közelgjettek hozzáim, halljátok ezt, nem szóltam eleitől fogva titkon! mióta ez történik, ott vagyok! És most az Úr Isten engem küldött, és az ő lelkét. 17 Iggy szól az Úr, Megváltód, Izráelnek Szentje: Én vagyok az Úr, Istened, ki tanítlak hasznosra, és vezetlek oly úton, a melyen járnod kell. 18 Vajha figyelmeztél volna parancsolataimra! olyan volna békességed, mint a folyóvíz, és igazságod, mint a tenger habjai; 19 És olyan volna magod, mint a tenernek fövénye, és méhednek gyümölcsei, mint annak kövecskéi; nem vágatnék ki és nem pusztulna el neve orczám elől. 20 Menjetek ki Bábelből, fussatok el Káldeából ujjongásnak szavával! jelentsétek meg, tudassátok ezt, terjesszétek a föld végesső határáig; mondjátok: Megváltotta az Úr szolgáját, Jákóböt. 21 Nem szomjaznak, bárha pusztaságon vezeti is őket: kősziklából vizet fakaszt nézik, és meghasítja a sziklát és víz ömöl belőle. 22 Nincs békesség, így szól az Úr, az istenteleneknek!

49 Hallgassatok reám, ti szigetek, és figyeljetek távol való népeket: anyám méhétől hívott el az Ur, anyámnak szíve alatt már emlékezett nevemről. 2 Hasonlóvá tev számat az éles kardhoz, keze árnyékában rejttet el engem, és fényes nyíllá tett engemet, és tegzébe zárt be engem. 3 És mondá nékem: Szolgám vagy te, Izráel, a kiben én megdicsőülök. 4 És én mondám: Hiába fáradoztam, semmiré és haszontalan költöttem el erőmet; de az Úrnál van ítétem, és jutalmam Istenemnél. 5 És most így szól az Úr, aki engem anyám méhétől szolgájává alkotott, hogy Jákóböt Ó hozzá megtérítsem és hogy Izráel hozzá gyűjtessék; hiszen tiszttel vagyok az Úr szemeiben és erősségem az én Istenem! 6 Így szól: Kevés az, hogy nékem szolgám légy, a Jákób nemzetének megépítésére és Izráel megszabadultjainak visszahozására: sőt a népeknek is világossággal adtala, hogy üdvöm a föld végéig terjedjen! 7 Így szól az Úr, Izráel megváltója, Szentje, a megvetett lelkűhöz, a nép undorához, a zsarnokok szolgájához: Látjátok királyok! és majd fölkelnek, fejedelmek, és leborulnak az Úrért, aki hű, Izráel Szentjéért, aki téged elválasztott. 8 Így szól az Úr: Jókedvem idején én meghallgattalak, és a szabadulás napján segítettelek; megtartlak és nép szövetségévé teszlek, hogy megépítsd a földet, és kioszsd az elpusztult örökségeket; 9 Így szólván a foglyoknak: Jójíteket ki! és azoknak, a kik sötétben ülnek: Lépjek elő! Az utakon legelnek, és minden halmokon legelőjük lesz: 10 Nem éheznek, nem szomjúhoznak, nem bántja őket délibáb és a nap; mert a ki rajtok könyörült, vezeti őket, és őket vizek forrásaihoz viszi. 11 És teszem minden hegymet úttá, és ösvényeim magasak lesznek. 12 Ímé, ezek messziről jönnek ímé, amazok észak és a tenger felől, és amazok Sinnek földéről! 13 Ujjongjatok egek, és föld örvendezz, ujjongva énekeljetek hegyek; mert megvígaszta a népet az Úr, és könyörül szegényein! 14 És szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeleddkezett az Úr! 15 Hát elfeleddkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhé fián? És ha

elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem feledkezem. **16** Ímé, az én markaimba metszettelek fel téged, kőfalaid előttem vannak szüntelen. **17** Elősietnek fiaid, rombolói és pusztítói előtávoznak belőled. **18** Emeld fel köröskörül szemeidet, és lássad, minden áján egybegyűlnek, hozzád jönnek. Élek én, így szól az Úr, hogy főlrakod minden jájokat, mint ékszer, és felkötök, mint menyasszony. **19** Mert romjaid és pusztaságaid és elpusztult földed, minden szűk lesz most a lakosságnak, és messze távoznak elpusztítói. **20** Gyermektelenségednek fiai még ezt mondják majd füled hallatára: Szoros e hely nékem, menj el, hogy itt lakhassam! **21** És te így szólsz szívedben: Ki szülte nékem ezeket? hisz én gyermektelen és terméketlen voltam, fogoly és számkivetett; és ezeket ki nevelte fől? Ímé, én egyedül maradtam meg; ezek hol voltak? **22** Így szól az Úr Isten: Ímé, fölemelem kezemet a népekhez, és előttök zászlómat felállatom, és elhuzzák fiaidat ölkben, és leányaid vállukon hordoztatnak. **23** És királyok lesznek dajkálói, fejedelmi asszonyai dajkái, arczzal a földre borulnak előttem és lábaid porát nyalják; és megtudod, hogy én vagyok az Úr, kit a kik várnak, meg nem szégyenülnek. **24** Elvétethetik-é a préda az erőstől, és megszabadulhatnak-é az igazak foglyai? **25** Igen, így szól az Úr, az erőstől elvétetnek a foglyok is, és megszabadul a kegyetlen zsákmánya, és háborgatóitának én háborítom meg, és én tartom meg fiaidat. **26** És etetem nyomorgatóiddal az önnön húsokat, és mint a mustól, vérőktől megrészegednek, és megtudja minden test, hogy én vagyok az Úr; megtartód és megváltód, Jákobnak erős Istene!

50 Így szól az Úr: Hol van anyátok elváló levele, a melylyel őt elbocsátám? vagy hol van egy kölcsonadóim közül, a kinek titeket eladtak? Ímé, a ti vétkeitekért adattatok el, és bűneitekért bocsáttatott el anyátok! **2** Miért jöttem, holott nem volt ott senki? hívtam és nem felelt senki sem! vagy olyan rövid már a kezem, hogy meg nem válthat? vagy nincs benne megszabadításra való erő? Ímé, én dorgálásommal kiszáraztam a tengert, a folyókat pusztává teszem, megbűzhőnek halaik, hogy nincsen víz, és szomjúságtól meghalnak. **3** Felítőztetem az egéket sötétsége, és gyászruhával földöm be azokat. **4** Az Úr Isten bölcs nyelvet adott én nékem, hogy tudjam erősítni a megfáradtat beszélő, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fülemet, hogy hallgassak, miként a tanítványok. **5** Az Úr Isten megnyitotta fülemet, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam. **6** Hátamat odaadám a verőknek, és orczámat a szaggatóknak, képemet nem födöztem be a gyalázás és köpdösés előtt. **7** És az Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg, ezért olyanná tettek képemet, mint a kova, és tudtam, hogy szégyent nem vallok. **8** Közel van, a ki engem megigazít, ki perel én velem? Állunk együtt elő! Kicsoda peresem? közelegjen hozzá! **9** Ímé, az Úr Isten megsegít engem, kicsoda kárhoztatna engem? Ímé, minden áján, mint a ruha megavulnak, moly emészti meg őket! **10** Ki féli közületek az Urat? és ki hallgat az ő szolgája szavára? ő, a ki sötétségen jár és nincs fényesség néki, bízzék az Úr nevében, és támaszkodjék Istenhez! **11** Ímé, ti mind, a kik tüzet gyújtotok, felövezvén magatokat tüzes nyilakkal, vettessetek tüzeteknek

lángjába és a tüzes nyilakba, a melyeket meggyűjtöttetek! Kezemből jó ez rátok; fájdalomban fogtok feküdni!

51 Hallgassatok reám, kik az igazságot követitek, kik az Urat keresitek; tekintsetek a kőszára, a melyből kivágattattatok, és a kútő nyílására, a melyből kiásattatok! **2** Tekintsetek Ábrahámról, atyátkora, és Sárára, a ki titeket szűlt, hogy egymagát hívtam el őt, és megáldám és megszaporítám őt. **3** Mert megvígasztalja az Úr Siont, megvígasztalja minden romjait, és pusztáját olyanná teszi, mint az Éden, és kietlenjét olyanná, mint az Úrnak kertje, öröm és vígasság találhatik abban, háláadás és dicséret szava! **4** Figyeljetek reám, én népem, és reám hallgassatok, én nemzetem! mert tanítás megyle ki tőlem, és törvényemet a népek megvilágosítására megalapítom. **5** Közel igazságom, kijő szabadításom, és karjaim népeket ítélnék: engem várnak a szigetek, és karomba vetik reménységüket. **6** Emeljétek az égre szemeiteket, és nézzetek a földre ide alá, mert az egek mint a füst elfogynak, és a föld, mint a ruha megavul, és lacosai hasonlókép elvesznek; de szabadításom örökre megmarad, és igazságom meg nem romol. **7** Hallgassatok rám, kik tudjátok az igazságot, te nép, kinek szívében van törvényem! ne feljeted az emberek gyalázatától, és szidalmak miatt kétségbé ne esetek! **8** Mert mint a ruhát, moly emészti meg őket, és mint a gyapjat, féreg eszi meg őket, és igazságom örökre megmarad, és szabadításom nemzetiségről nemzetisére! **9** Kelj fől, kelj fől, öltöz fel az erőt, oh Úrnak karja! kelj fől, mint a régi időben, a messze hajdanban! Avagy nem te vagy-é, a ki Ráháböt kivágta, és a sárkányt átdőlte? **10** Nem te vagy-é, a ki a tengert megszáraztotta, a nagy mélység vizeit; a ki a tenger fenekét úttá változtatta, hogy átmenjenek a megváltottak?! **11** Így térnek meg az Úrnak megváltottai, és ujjongás között Sionba jönek, és örökök öröm fejökön; vígasságot és öröömöt találnak, eltünik a fájdalom és sóhaj! **12** Én, én vagyok megvígasztatók! Ki vagy te, hogy félss halandó embertől? ember fiától, a ki olyan lesz, mint a fű?! **13** Hogy elfeledkeztél az Ürről, Teremtődről, a ki az eget kiterjeszté és a földet megalapítá, és hogy félss szüntelen minden napon nyomorgatódnak harajjától, a ki igyekezik elveszteni? De hol van a nyomorgató haraja? **14** Hirtelen megszabadul a fogoly, és nem hal meg a veremben, kenyere sem fogy el: **15** Hiszen én vagyok az Úr, a te Istened, a ki megreszkettetem a tengert és zúgnak habjai; seregeknek Ura az Én nemev? **16** És adtam beszédemet a te szádba, és kezem árnyékával födöztelek be, hogy újonnan plántáljam az egéket, és megalapításam a földet, és ezt mondjam Sionnak: Én népem vagy te! **17** Serkenj fől, serkenj fől, kelj fől Jeruzsálem, ki megitadt az Úr kezéből harajja poharár; a tántorgás öblös kelyhét megitadt, kiüríté! **18** Nem vala vezetője minden fiai közül, a kiket szűlt, nem fogta senki őt kézen minden fiai közül, a kiket fölnevelt. **19** É kettő esett rajtad! Kicsoda szánt meg téged? A pusztulás, a romlás, az éhség és a fegyver; miként vígasztaljalak téged? **20** Fiaid elájultan ott feküdték minden utcazáknak fejeinél, mint a hálóba esett zerge, megrészegedve az Úr harajjától, Istenednek feddésétől! **21** Ezért halld meg ezt, szentvedő, ki részeg vagy, de nem bortól! **22** Így szól Urad, az Úr, és Istened, a ki népéért bosszút áll: Ímé,

kiveszem kezedből a tántorgás poharát, haragom öblös kelyhét, nem iszod többé azt meg! 23 És adom azt nyomorgatóid kezébe, a kik azt mondották lelkednek: Hajolj meg, hogy átmenjünk te rajtad, és a te hárdat olyanná tetted, mint a föld, és mint a minő az utcza a járóknak!

52 Serkenj föl, serkenj föl, öltöz fel erősségedet, Sion, öltözzél fel ékességed ruháiba, Jeruzsálem, szent város, mert nem lép te beléd többé körülmetéletlen, tisztálatan! 2 Rázd ki magad a porból, kelj fel, ülj fel Jeruzsálem, oldd ki magadat nyakad bilincseiből, Sion fogoly leányal! 3 Mert így szól az Úr Isten: Ingyn adattatok el, és nem pénzen váltattok meg! 4 Mert így szól az Úr Isten: Égyptomba ment alá népem először, hogy ott bujdossék, és azután Assiria nyomorgatá őt ok nélkül. 5 És most mit tegyek itt? szól az Úr, hiszen népem elvitették ok nélkül, és a rajta uralkodók ujjonganak, szól az Úr, és nevem szüntelen minden nap gúnyoltatik. 6 Ezért hadd ismerje meg népem az én nevemet, ezért ama napon! Hogy én vagyok, a ki mondóm: Ímé, itt vagyok! 7 Mily szépek a hegyeken az örömmondónak lábai, a ki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, a ki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened! 8 Halld órállói dat felemelik szavokat, ujjonganak egyetemben, mert szemtől-szembe látják, hogy mint hozza vissza Siont az Úr! 9 Ujjongva énekeljetek mindenjában, Jeruzsálem romjai, mert megvígásztalá az Úr népéét, megváltja Jeruzsálemet. 10 Feltűrte az Úr szent karját minden népeknak szemei előtt, hogy lássák a föld minden határai Istenünk szabadítását! 11 Távozzatok, távozzatok, jertek ki, onnan, tisztálant ne illessetek, jertek ki közülök, tisztításokat meg magatokat, a kik az Úr edényeit hordozzátok. 12 Mert ne sietséggel jertek ki, és ne futással menjetek; mert előttek meg az Úr, és követni fog Izráel Istene! 13 Ímé, jó szerencsés lesz szolgám, magasságos, felséges és dicső lesz nagyon. 14 Miképen eliszonyodtak tőled sarkan, oly rút, nem emberi volt ábrázatja, és alakja sem ember fiaié volt: 15 Akképen ejt ámulatba sok népeket; fölötte a királyok befogják szájukat, mert a mit nézik nem beszéltek volt, azt látják, és mit nem hallottak volt, arra figyelnek.

53 Ki hitt a mi tanításunknak, és az Úr karja kinék jelentettet meg? 2 Felnőtt, mint egy vesszőszál ő előtte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt néki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem vala ábrázata kivánatos! 3 Utált és az emberekktől elhagyott volt, fájdalmak férfia és betegség ismerője! mint a ki elői orczánkat elrejtjük, útált volt; és nem gondoltunk vele. 4 Pedig betegséginet ő viselte, és fájdalmainkat hordozá, és mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettetik és kínoztatik Istantől! 5 És ő megsebesítettet bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg. 6 Mindnyájan, mint juhok eltévelgyedtünk, kiki az ő útara tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét ő reá veté. 7 Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mészárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémül az őt nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg! 8 A fogasából és ítéletből ragadtatott el, és kortársainál ki gondolt arra, hogy kivágatott az élők földéből, hogy népem bűnéért lőn rajta vereség?! 9 És a gonoszok között adtak sírt

néki, és a gazdagok mellé jutott kínos halál után: pedig nem cselekedett hamisságot, és álnokság sem találtatott szájában. 10 És az Úr akarta őt megrontani betegség által; hogya önelkelést áldozatul adjja, magot lát, és napjait meghosszabbítja, és az Úr akarata az ő keze által jó szerencsés lesz. 11 Mert lelke szenvendése folytán látni fog, és megelégszik, ismeretével igaz szolgám sokakat megigazít, és vétkeket ő viseli. 12 Azért részt osztok néki a nagyokkal, és zsákmányt a hatalmasokkal oszt, mivelhogy életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott; pedig ő sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott!

54 Ujjongj te meddő, ki nem szűtél, ujjongva énekelj és kiáltás, ki nem vajadtál, mert többek az elhagyottak fiai a férjnél való fiainál, azt mondja az Úr. 2 Szélesítsd ki a sátorod helyét, és hajlékidnak kárpijait terjeszszék ki; ne tiltsd meg; nyújtsd meg köteleidet, és erősítsd meg szegeidet. 3 Mert mind jobb-, mind balkévre kiterjedsz, és magod népeket vesz örökségbé, és pusztá városokat megnépesítnek. 4 Ne felj, mert meg nem szégenülsz, és ne pirulj, mert meg nem gyálaztatol, mert ifjúságod szégenyéről elfeledekezel, és özvegységednek gyálaztatáról többé meg nem emlékezel. 5 Mert férjed a te Teremtőd, seregeknek Ura az Ő neve, és megváltód Izráelnek Szentje, az egész föld Istenenek hívattatik. 6 Mert mint elhagyott és fájó lelkű asszonyt hív téged az Úr, és mint megvetett ifjú asszonyt; ezt mondja Istened: 7 Egy rövid szempillantásig elhagytalak, és nagy irgalmassággal egybegyűjtlek; 8 Búslásom felbuzdultában elrejtém orczámat egy pillantásig előled, és örökl irgalmassággal könöörülök rajtad; ezt mondja megváltó Urad. 9 Mert úgy lesz ez nékem, mint a Noé özörvize; miként megesküvém, hogy nem megy át többé Noé özörvize e földön, úgy esküszöm meg, hogy rád többé nem haragszom, és téged meg nem feddelek. 10 Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad. 11 Oh te szegény, szélvésztről hányt, vígásztalás nélkül való! Ímé, ólomporba rakom köveidet, és zafirokra alapítalak. 12 Rubinból csinálom falad parkányzatát, és kapuidat gránatkövekből, és egész határodat drágakövekből; 13 És minden fiaid az Úr tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége. 14 Igazság által leszel erős, ne gondolj a nyomorral, mert nincsen mit félned, és a rettegéssel, mert nem közelg hozzád. 15 És ha összegyűlvén összegyűlnek, ez nem én tőlem lesz! A ki ellened összegyűl, elesik általad. 16 Ímé, én teremtem a kovácsot, a ki a parazsat éleszti és fegyvert készít mestersége szerint: és én teremtém a pusztítót is a vesztésre! 17 Egy ellened készült fegyver sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, mely ellened perbe száll, károztatás: ez az Úr szolgáinak öröksége, és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.

55 Oh mindenjában, kik szomjúhoztok, jertek a vizekre, ti is, kiknek nincs pénzletek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet. 2 Miért adtok pénzt azért, a mi nem kenyér, és gyűjtött kincseteket azért, a mi meg nem elégíthet? Hallgassatok, hallgassatok reámk, hogy jót egyetek, és gyönyörködjék lelketek kövérségen. 3

Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzáam; hallgassatok, hogy éljen lelketek, és szerzek veletek örökk szövetséget, Dávid iránt való változhatlan kegyelmessegem szerint. 4 Ímé, bizonyáságul adtam őt a népeknak, fejedelmül és parancsoloul népeknak. 5 Ímé, nem ismert népet hívsz elő, és a nép, a mely téged nem ismert, hozzád siet az Úrért, Istenedért és Izráel Szentjéért, hogy téged megdicsőített. 6 Keressétek az Urat, a míg megtalálható, hívjátok őt segítségül, a míg közel van. 7 Hagyja el a gonor az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhoz, mert bővelkedik a megbocsásban. 8 Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr! 9 Mert a mint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaioknál, és gondolataim gondolataitoknál! 10 Mert mint leszáll az eső és a hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözövé teszi azt, és magot ád a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek: 11 Így lesz az én beszédem, a mely számból kimegy, nem tér hozzáam üresen, hanem megcselekszi, a mit akarok, és szerencsés lesz ott, a hová küldöttem. 12 Mert örömmel jöttök ki, és békességen vezéreltettek; a hegyek és halmok ujjongva énekelnek ti előttetek, és a mező minden fái tapsolnak. 13 A tövis helyén ciprus nevekedik, és bogács helyett mirtus nevekedik, és lesz ez az Úrnak dicsőségül és örök jegyül, a mely el nem töröltetik.

56 Így szól az Úr: Órizzétek meg a jogosságot, és cselekedjetek igazságot, mert közel van szabadításom, hogy eljőjön, és igazságom, hogy megjelenék: 2 Boldog ember, a ki ezt cselekszi, és az ember fia, a ki ahoz ragaszkodik! a ki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőzesse azt, és megőrzi kezét, hogy semmi gonoszt ne tegyen. 3 És ne mondja ezt az idegen, a ki az Úrhoz adá magát: Bizony elszakasz az Úr engem az Ő népéktől! ne mondja a herélt sem: Ímé, én megszáradt fa vagyok! 4 Mert így szól az Úr a heréteknek: A kik megőrzik szombatimat és szeretik azt, a miben gyönyörködöm, és ragaszkodnak az én szövetségemhez: 5 Adok nékik házamba és falaimon belül helyet, és oly nevet, a mely jobb, mint a fiakban és lányokban élő név; örök nevet adok nékik, a mely soha el nem vész; 6 És az idegeneket, a kik az Úrhoz adák magukat, hogy néki szolgáljanak és hogy szeressék az Úr nevét, hogy Ő néki szolgái legyenek; mindenkit, a ki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőzesse azt, és a szövetségemhez ragaszkodókat: 7 Szent hegyemre viszem föl ezeket, és megvídámítom őket imádságom házában; egészen égő és véres áldozataik kedvesek lesznek oltáromon; mert házam imádság házának hivatik minden népek számára! 8 Így szól az Úr Isten, a ki összegyűjti Izráel elszéledt fiait: Még gyűjtök ő hozzá, az ő egybegyűjtőtőihez! 9 Mezőnek minden vadai jertek el enni, erdőnek minden vadai! 10 Órálli vakok mindenjában, mitsem tudnak, mindenjában néma ebek, nem tudnak ugatni; álmódók, heverők, szunnyadni szeretők! 11 És ez ebek telhetetlenek, nem tudnak megelégedni, pásztorok ők, a kik nem tudnak vigyázni; mindenjában a magok útára térték, kiki nyeresége után, mind együtt! 12 Jertek, hadd hozzak bort,

és igunk részegítő italt! és legyen a holnap olyan, mint a ma, nagy és dicső felettesebb!

57 Az igaz elvész és nem veszi eszébe senki, és az irgalmasságtevők elragadtatnak és senki nem gondolja fel, hogy a veszedelem elől ragadtatik el az igaz; 2 Bemegy békessége, nyugosznak ágyain, a kik egyenes útaiokon járnak. 3 És ti közeljtek ide, szemfényvesztő fiai, paráznának magva, a ki paráználkodol. 4 Ki felett örvendeztek? Ki ellen tátjátok fel szátokat és öltök ki nyelveteket? nem ti vagytok-é a bún gyermekel, a hazugsának magva? 5 A kik lángoltok a bálványokért minden zöld fa alatt, megöltök gyermeket a völgyekben, a hegyek hasadékai alatt. 6 A folyónak sima köveiben van örökséged; azok, azok a te részed, töltöttél nékik italáldozatot is, vivél ételáldozatot és én jó néven vegyem-é ezeket? 7 Magas és felemelkedett hegyen helyeztél ágyadat, fel is menél oda áldozni áldozatot. 8 Az ajtó és ajtóból mögé tettek bálványjeleidet, és tőlem eltávozván, fölfeldédt ágyadat, fölmentél rá, és megszélesítéd, és szövetséget szerzél velök, szeretted ágyukat, a merre csak láttad. 9 És menél a királyhoz olajjal, és megsokasítád keneteidet, és elküldéd követeidet messze földre, és megalázadt magadat a sírig. (*Sheol h7585*) 10 Nagy útadon megfáradál, és még sem mondád: mind hasztalan! erőd megújulását érezd, így nem levél beteg! 11 Kitől félítél és rettegtél, hogy hazudtál és rólam meg nem emlékezél, szívedre sem vevéd? vagy azért nem félsz engem, hogy hallgatok már régtől fogva? 12 Én jelentem meg igazságodat, és csinálmaňaid nem használnak néked. 13 Ha kiáltasz: szabadítson meg téged bálványid raja: mindenjárokat szél viszi el, lehelet kapja fel, és a ki bennem bízik, örökségül bírja a földet, és örökli szent hegyemet. 14 És szól egy szó: Töltsétek, töltések, készítések az útat, vegyetek el minden botránkozást népem útáról. 15 Mert így szól a magasságos és felséges, a ki örökké lakozik, és a kinek neve szent: Magasságban és szentségen lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörtek szívét. 16 Mert nem örökké perlek, és nem mindenha haragszom, mert a lélek előttem megepedne, és a leheletek, a kiket én teremtettem. 17 Mert a telhetetlenségnak vétkeárt haragudtam meg, és megvertem őt, elrejtém magamat és megharagudtam; és ő elfordulva, szíve útjában járt. 18 Útait láttam, és meggyógyítom őt; vezetem őt, és vígasztalást nyújtok néki és gyászolónak, 19 Megteremtem ajkaikon a hálának gyümölcsét. Békesség, békesség a messze és közel valóknak, így szól az Úr; én meggyógyítom őt! 20 És a hitetlenek olyanok, mint egy háborgó tenger, a mely nem nyughatik, és a melynek vize iszapot és sárt hányp ki. 21 Nincs békesség, szól Istenem, a hitetleneknek!

58 Kiáltás teljes torokkal, ne kimeld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneket, és Jákób házának vétkeit. 2 Holott ők engem minden nap keresnek, és tudni kívánják útaimat, mint oly nép, a mely igazságot cselekedett és Istene törvényét el nem hagyta; kérlek tőlem az igazságnak ítéleteit, és Istennelk közelgését kívánják. 3 Mert bőjtölünk és Te nem nézed, gyötörök lelkünket és Te nem tudod? Ímé, bőjtöléstek napján kedvtelésteit úzitek, és minden

robotosaitokat szorongatjátok. 4 Ímé perrel és versengéssel bőjtöltök, és sújtotok a gázságnak öklével; nem úgy bőjtöltök mostan, hogy meghallassék szavatok a magasságban. 5 Hát ilyen a bőjt, a melyet én kedvelek, és olyan a nap, a melyen az ember lelkét gyöti? Avagy ha mint káka lehajtja fejét, és zsákat és hamvat terít maga alá: ezt nevezed-é bőjtnek és az Úr előtt kedves napnak? 6 Hát nem ez-é a bőjt, a mit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden igát széttépjetek? 7 Nem az-é, hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtsd magadat? 8 Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggýgyulásod gyorsan kivírázik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ. 9 Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jaigatsz, és ő azt mondja: Ímé, itt vagyok. Ha elvetended közüled az igát, és megszünsz ujjal mutogatni és hamisságot beszélne; 10 Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőnek, és az elepedt lelkút megelégíted: feltámad a setétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél. 11 És vezérél téged az Úr szüntelen, megelégití lelkedet nagy szárazságban is, és csontjaidat megerősíti, és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint vízforrás, a melynek vize el nem fogy. 12 És megépítik fiaid a régi romokat, az emberörök alapzatait felrakod, és nevezetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. 13 Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem úzód kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólvan: 14 Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr szája szolt!

59 Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle, hogy meg nem hallgathatna; 2 Hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték el orczáját ti előttetek, hogy meg nem hallgatott. 3 Mert kezeitek bemocskolvák vérrel, és ujjaitok vétekkel, ajkaitok hazugságot szólnak, nyelvetek gonoszt suttog. 4 Nincsen, a ki az igazság mellett szólna, és nincsen, aki igazságosan perelne, haszontalanban bíznak és hazugságot beszélnek, gonoszt fogadnak és vétket szűlnek. 5 Vipera tojásait költik ki, és pókhálót szőnek; a ki tojásaikból eszik, meghal, és ha egyre rátapodsz, viperák kél ki. 6 Pókhálójukból nem lesz ruha, csinálmányok nem felvehető; cselekedeteik hamisságnak cselekedetei, és erőszak tette van kezeikben. 7 Lábaik a gonoszra futnak; és sietnek, hogy ártatlan vért ontsanak; gondolataik hamisságnak gondolatai, pusztítás és romlás ösvényeiken. 8 A békesség útját nem ismerik, és nincsen jogosság kerékvágásukban, ösvényeiket elgörbülik, a ki azon jár, nem ismeri a békességet. 9 Ezért van távol tőlünk az ítélet, és nem ér el minket az igazság, várunk világosságra, és ímé, sötétség, és fényességre, és ímé, homályban járunk! 10 Tapogatjuk, mint vakok a falat, és tapogatunk, mint a kiknek

szemök nincs, megüközünk délben, mint alkonyatkor, és olyanok vagyunk, mint a halottak az egészségesek között. 11 Morgunk, mint a medvék mindenjában, és nyögén nyögünk, mint a galambok, várjuk az ítéletet és nem jó, a szabadulást és távol van tőlünk. 12 Mert sokak előttem gonoszságaink, és bűneink bizonyságot tesznek mi ellenünk, mert gonoszságaink velünk vannak, és vétkeinket ismerjük: 13 Elpártoltunk és megtagadtuk az Urat, és eltávozánk a mi Istenünkől, szólunk nyomorgatásról és elszakadásról, gondoltunk és szólunk szívünkől hazug beszédeket. 14 És eltávozott a jogosság, és az igazság messze áll, mivel elesett a húség az utcán, és az egyenesség nem juthat be. 15 És a húség hiányzik, és a ki a gonoszt kerüli, prézává lesz. És lássa ezt az Úr és nem tetszék szemeinek, hogy jogosság nincsen. 16 És látá, hogy nincsen senki, és álmelkodott, hogy nincsen közbenjáró; ezért karja segít néki, és igazsága gyámolítja őt. 17 És felült az igazságot, mint páncélt, és a szabadítás sisakja van fején; felült a bosszúállás ruháit, mint köpenyt, és búsalással vevé magát körül, mint egy paláttal. 18 A cselekedetek szerint fog megfizetni: haranggal ellenségeinek, büntetéssel szorongatóinak, büntetéssel fizet a szigeteknek. 19 És félik napnyugott fogva az Úrnak nevét, és naptámadattól az ő dicsőséget, mikor eljő, mint egy sebes folyóvíz, a melyet az Úr szelle hajt. 20 És előj Sionnak a megváltó, és azoknak, a kik Jákóban megtérnek hamisságokból, szól az Úr. 21 És én ő velük ily szövetséget szerzek, szól az Úr: lelkem, a mely rajtad nyugoszik, és beszédeim, a melyeket szádba adtam, el nem távoznak szádból, és magodnak szájából, és magod magvának szájából, így szól az Úr, mostantól minden örökké!

60 Kelj fel, világosodjál, mert előtt világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. 2 Mert ímé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. 3 És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességez. 4 Emeld fel köröskörül szemeidet és lásd meg: mindenjában egybegyűlnek, hozzád jönnek, fiaid messzirol jönnek, és leányaid ölbén hozatnak el. 5 Akkor meglátod és ragyogsz örömtől, és remeg és kiterjed szíved, mivel hozzád fordul a tenger kincsözöne, és hozzád jó a népeknek gazdagsága. 6 A tevék sokasága elborít, Midján és Éfa tevecsikói, mind Sebából jönnek, aranyat és tömjént hoznak, és az Úr dicséreteit hirdetik. 7 Kédár minden juhai hozzád gyűlnek, Nebajóth kosai néked szolgálnak, felnemnek kedvem szerint oltáromra, és dicsőségem házat megdicsőítem. 8 Kik ezek, kik repülnek, mint a felleg, s mint a galambok dúczaikhoz? 9 Igen, engem várnak a szigetek; és előj jönnek Társis hajói, hogy elhozzák fiaidat messzirol, és ezüstjöket és aranyokat azokkal együtt, a te Urad és Istened nevének és Izráel Szentjének, hogy téged megdicsőítet. 10 Az idegenek megépítik kőfalaidat, és királyaiak szolgálnak néked; mivel haragomban megvertelek, és kegyelmemben megkönyörültem rajtad. 11 És nyitva lesznek kapuid szüntelen, éjjel és nappal be nem zároltanak, hogy behozzák hozzád a népek gazdagságát, és királyaiak is bevitetnek. 12 Mert a nép és az ország, a mely néked nem szolgálland, elvész, és a népek mindenestől elpusztulnak. 13 A Libánon ékessége hozzád jő,

cziprus, platán, sudar czédrus, mind együtt szenthelyemnek megékesítésére, hogy lábaim helyét megdicsőísem. **14** És meghajolva hozzád mennek a téged nyomorgatók fiai, és leborulnak lábad talpainál minden megútlódí, és neveznek téged az Úr városának, Izrael Szentje Sionának. **15** A helyett, hogy elhagyott és gyűlött valál és senki rajtad át nem ment, örökkévaló ékességgé teszlek, és gyönyörűséggé nemzetiségről nemzettségre. **16** És szopod a népek tejét, és a királyok emlőjét szopod, és megtudod, hogy én vagyok az Úr, megtartód és megváltód, Jákóbnak erős Istene. **17** Réz helyett aranyat hozok, vas helyett ezüstöt hozok, és a fák helyett rezet, és a kövek helyett vasat, és teszem fejedelmeiddé a békességet, és előljáróiddá az igazságot. **18** Nem hallatik többé erőszaktétel földeden, pusztítás és romlás határaidban, és a szabadulást hívod kőfalaiddnak, és kapuidnak a dicsőséget. **19** Nem a nap lesz néked többé nappali világosságod, és fényességül nem a hold világol néked, hanem az Úr lesz néked örök világosságod, és Istened lesz ékességed, **20** Napod nem megy többé alá, és holdad sem fogy el, mert az Úr lesz néked örök világosságod, és gyászod napjainak vége szakad. **21** És néped mind igaz lesz, és a földet mindenrőkkel bírják, plántálásom vesszőszála ōk, kezeim munkája dicsőségemre. **22** A legkisebb ezerre nő, és a legkevesebb hatalmas néppé. Én az Úr, idején, hamar megteszem ezt.

61 Az Úr Isten lelke van én rajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömt mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megköztölözteknek megoldást; **2** Hogy hirdessem az Úr jökedvének esztendejét, és Istenünk bosszúállása napját; megvígasztaljak minden gyászolót; **3** Hogy tegyek Sion gyászolóira, adjak nékik ékességet a hamu helyett, örömnök kenetét a gyász helyett, dicsőségek palástját a csüggéd lélek helyett, hogy igazság fáinak neveztessenek, az Úr plántáinak, az Ő dicsősége! **4** És megépítik a régi romokat, az ősi pusztaságokat helyreállítják, és a pusztá városokat megújítják, és a régi nemzetiségek pusztaságait. **5** És ott állnak az idegenek, és legeletetik juhaitokat, és a jövénnyek szántóitok és vinczelléreitek lesznek. **6** Ti pedig az Úr papjainak hívtattok, Istenünk szolgáinak neveztettek; a népek gazdagságát eszíték, és azok dicsőségével dicsekedtek. **7** Gyalázatotokért kettős jutalmat vesztek, és a szidalom helyett örvendenek öröksükben; ekként két részt öröklének földükben, örököslök örömkü lesz. **8** Mert én, az Úr, a jogosságot szeretem, gyűlööm a gázsgággal szerzett ragadományt; és megadom híven jutalmukat, és öröök szövetséget szerzek velök. **9** És ismeretes lesz magvok a népek között, és ivadékaik a népések között, valakik látják őket, megismerik őket, hogy ők az Úrtól megáldott magok. **10** Örvendezvén örvendezek az Úrban, örljön lelkem az én Istenemben; mert az üdvnek ruháival öltözöttet fel engem, az igazság palástjával vett engemet körül, mint völgyen, a ki pap módon ékíti fel magát, és mint menyasszony, a ki felrakja ékességeit. **11** Mert mint a föld megtérmi csemetéjét, és mint a kert kisarjasztja veteményeit, akként sarjasztja ki az Úr Isten az igazságot s a dicsőséget minden nép előtt.

62 Sionért nem hallatok és Jeruzsálemért nem nyugszom, még földerül, mint fényesség az Ő igazsága, és szabadulása, mint a fáklya tündököl. **2** És meglátják a népek igazságodat, és minden királyok dicsőségedet, és új nevet adnak néked, a melyet az Úr szája határoz meg. **3** És leszel dicsőség koronája az Úr kezében, és királyi fejdísz Istened kezében. **4** Nem neveznek többé elhagyattnak, és földedet sem nevezik többé pusztának, hanem így hívnak: én gyönyörűségem, és földedet így: férjhez addott; mert az Úr gyönyörködik benned, és földed férjhez adatik. **5** Mert mint elveszi a legény a szűzet, akként vesznek feleségül téged fiaid, és a mint örül a völgyen a menyasszonyak, akként fog néked Istened örölni. **6** Kőfalaiddra, Jeruzsálem, őrizőket állattam, egész nap és egész éjjel szüntelen nem hallatnak; ti, kik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok! **7** És ne hagyjatok nyugtot néki, még megújítja és dicsőségesse teszi Jeruzsálemet e földön. **8** Megesküdt az Úr jobbjára s erőssége karjára: nem adom többé gabonádat eleségül ellenségeidnek, s idegenek nem iszszák mustodat, a melyért munkálódtál, **9** Hanem a betakarók egyék azt meg, és dicsérjék az Urat, s a beszűrők igyák meg azt szentségem pitvaraiban. **10** Menjetek át, menjetek át a kapukon, készítétek a népnek útát, töltétek, töltétek az ösvényt, hányjátok el a köveket, emeljetek zászlót a népek fölé. **11** Ímé, az Úr hirdette mind a föld határáig: Mondjátok meg Sion leányának, ímé, eljött szabadulásod, ímé, jutalma vele jó, és megfizetése ő előtte! **12** És hívják őket szent népmek, az Úr megváltottaik, és téged hívnak: keresett és nem elhagyott városnak.

63 Ki ez, ki jó Edomból, veres ruhákban Boczrából, a ki ékes öltözetedben, ereje sokaságában büszke? Én, a ki igazságban szólok, elégséges vagyok a megtartásra. **2** Miért veres öltözeted, és ruháid, mint a bornyomó ruhái? **3** A sajtót egyedül tapostam, és a népek közül nem volt velem senki, és megtapadtam őket búslásomban, és széttapostam őket haragomban: így fecscsent vérök ruháimra, és egész öltözemet bekervertem. **4** Mert bosszúállás napja volt szívember, és megváltottaim esztendeje eljött. **5** Körültekinték és nem vala segítő, s álmélkodám és nem vala gyámolító, és segítést nékem karom, és haragom gyámolított engem! **6** És megtapadtam népeket búslásomban, és megrészegtem őket haragomban, és ontám a földre véröket! **7** Az Úrnak kegyelmességeiről emlékezem, az Úr dicséreteiről mind a szerint, a mit az Úr velünk cselekedett; az Izrael házához való sok jóságáról, a melyet velük cselekedett írgalma és kegyelmének sokasága szerint. **8** És ő mondá: Bizony az én népem ők, fiak, a kik nem hazudnak; és lón nélik megtartójuk. **9** minden szervendésőket ő is szenvede, és orczájának angyala megszabadítja őket, szerelmében és kegyelmében változza ő meg őket, fölvette és hordozza őket a régi idők minden napjában. **10** ők pedig engedetlenek voltak és megszoríták szentségeinek lelkét, és ő ellensegülké lón, hadakozott ellenök. **11** S megemlékezék népe a Mózes régi napjairól: hol van, a ki őket kihozá a tengerből nyájának pásztorával? hol van, a ki belé adá az ő szentséges lelkét? **12** Ki Mózes jobbján járatá dicsőségének karját, a ki a vizeket ketté választá előttök, hogy magának örök nevet szerezzen?

13 Ki járatá őket mélységekben, mint a lovat a síkon, és meg nem botlottanak! **14** Mint a barmot, a mely völgybe száll alá, nyugodalomba vitte őket az Úr lelke: így vezérletted népedet, hogy magadnak dicső nevet szerez! **15** Tekints alá az égből, és nézz le szentséged és dicsőséged hajlékából! Hol van buzgó szerelmed és hatalmad? Szívednek dobogása és irgalmad megtartóztatják magokat én tőlem! **16** Hiszen Te vagy Atyánk, hiszen Ábrahám nem tud minket, és Izráel nem ismer minket, Te, Uram, vagy a mi Atyánk, megváltónk, ez neved öröktől fogva. **17** Miért engedél eltévelyedni minket útaidról, oh Uram! miért keményítéd meg szívünket, hogy ne féljünk tégedet? Térj meg szolgádért, örökséged nemzetiségeiről! **18** Kevés ideig bírta szentségednek népe földét, ellensegík megtapodták szent helyedet. **19** Olyanok lettünk, mint a kiken eleitől fogva nem uralkodtál, a kik felett nem neveztetett neved.

64 Oh, vajha megszakasztanád az egeket és leszállnál, előtted a hegyek elolvadnának; **2** mint a tűz meggyűjtja a rőzsét, a vizet a tűz felforrai; hogy nevedet ellensegídjnek megjelentsd, hogy előtted reszkessenek a népek; **3** Hogy cselekednél rettenetes dolgokat, a miket nem vártunk; leszállnál és előtted a hegyek elolvadnának. **4** Hiszen öröktől fogva nem hallottak és fülöök sem jutott, szem nem látott más Istenet te kívüled, a ki így cselekszik azzal, a ki Őt várja. **5** Elébe még annak, a ki örvend és igazságot cselekszik, a kik útaidban rólad emlékeznek! Ímé, Te felgerjedtél, és mi vétkezénk; régóta így vagyunk; megtartatunk-e? **6** És mi mindenjában olyanok voltunk, mint a tisztában, és mint megfertéztetett ruha minden mi igazságaink, és elhervadánk, mint a falomb mindenjában, és álnokságaink, mint a szél, hordának el bennünket! **7** S nem volt, a ki segítségül hívta volna nevedet, a ki felserkenne és beléd fogóznék, mert orczádat elrejtédtőlünk, és álnokságainkban minket megolvastál. **8** Most pedig, Uram, Atyánk vagy Te, mi sár vagyunk és Te a mi alkotónk, és kezed munkája vagyunk mi mindenjában. **9** Oh ne haragudjál Uram felettesebb, és ne mindörökké emlékezzél meg álnokságinkról; ímé lásd, kérünk, mindenjában a Te néped vagyunk. **10** Szentségednek városai pusztává lettenek, Sion pusztává lón, Jeruzsálem kietlenné. **11** Szentségünk és ékességünk házát, hol téged atyáink dicsértenek, tűz perzséle föl, és minden a miben gyönyörködénk, elpusztult. **12** Hát megtartóztatod-é magad minden mellett is, Uram; hallgatsz-é és gyötörsz minket felettesebb?

65 Megkeresni hagytam magamat azoktól, a kik nem is kérdeztenek; megtaláltattam magamat azokkal, a kik nem is kerestenek. Ezt mondám: Ímhol vagyok, Ímhol vagyok, a népnek, a mely nem nevemről neveztetett. **2** Kiterjesztém kezeimet egész napon a pártos nép után, a mely nem jó úton járt gondolatainak nyomán; **3** A nép után, mely ingerel engem szemtől szembe, szünetlenül, kertekben áldozik, és téglákon szerez jóíllatot, **4** Mely a sírokhoz ül, és a barlangokban hál, a disznóhúst eszi, és fertelmes leveles van tálaiban, **5** Mely ezt mondja: Maradj otthon, ne jőjj hozzáim, mert szent vagyok néked; e nép füst az orromban és szüntelen égő tűz. **6** Ímé, felirattat előttem: nem hallatok, csak ha előbb megfizetek, megfizetek keblökben: **7** Vétkitekért és atyáitok vétkeiért mind

együtt, szól az Úr, a kik hegyeken tettek jóíllatot és halmokon csúfoltak engemet meg, és visszamérem először jutalmokat keblökre. **8** Így szól az Úr: Mint a mikor mustot lennek a fürtben, ezt mondják: ne veszesd el, mert áldás van benne, ekként cselekszem szolgáimért, és nem vesztek minden el! **9** És nevelek Jákóból magot, és Júdából, a ki hegyeimnek örököse legyen, és bírák azt választottaim, és szolgáim lakjanak ott! **10** És lesz Sáron nyájak legelőjévé, és Ákhor völgye barmok fekvőhelyévé népem számára, a mely engem keresett. **11** Ti pedig, a kik az Urat elhagyátok, a kik szent hegyemről elfeledekezétek, ti, kik Gádnak asztalt készítetek, és Meninek italáldozatot töltöttök, **12** Titeket én a kard alá számlállak, és mindenjában leborultok megölésre: mert hívtalak és nem feleltetek, szóltam és nem hallottatok: a gonoszt cselekedtétek szemeim előtt, és a mit nem szerettem, azt választottatok. **13** Azért így szól az Úr Isten: Ímé, szolgáim esznek, ti pedig éheztek, ímé, szolgáim isznak, ti pedig szomjúhoztok, ímé, szolgáim örvendnek, de ti megszégyenültök! **14** Ímé, szolgáim vágadnak szívök boldogságában, és ti kiáltani fogtok szívetek fájdalmában, és megtört lélekkel jagatni fogtok; **15** És átok gyanánt hagyjátok itt neveteket az én választottaimnak, és megöl titeket az Úr Isten, és szolgáit más névvel nevezi, **16** Hogy a ki magát áldja a földön, áldja magát az igaz Istenben, és a ki esküszik a földön, esküdjék az igaz Istenre, mert elfeledevék a régi nyomorúságok, és mert elrejtévék szemeim elői. **17** Mert ímé, új egeket és új földet teremtek, és a régiek ingyen sem említetnek, még csak észbe sem juthak; **18** Hanem öröliket és örvendjetek azoknak mindenrőkké, a melyeket én teremtek; mert ímé, Jeruzsálemet vígassággá teremtem, és az ő népéit örömmé. **19** És vágadok Jeruzsálem fölött, és örvendek népem fölött, és nem hallatik többé abban siraalomnak és kiáltásnak szava! **20** Nem lesz ott többé csupán néhány napot ért gyermek, sem vér ember, a ki napjait be nem töltötte volna, mert az ifjú száz esztendős korában hal meg és a bűnös száz esztendős korában átkoztatik meg. **21** Házakat építnek és bennük lakoznak, és szőlőket plántálnak és eszik azok gyümölcsét. **22** Nem úgy építnek, hogy más lakjék benne; nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt, mert mint a fáké, oly hosszú lesz népem élete, és kezeik munkáját elhasználják választottaim. **23** Nem fáradnak hiába, nem nemzenek a korai halálnak, mivel az Úr áldottainak magva ők, és ivadékaik velük megmaradnak. **24** És mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnék, és én már meghallgattam. **25** A farkas és bárány együtt legelnek, az oroszlán, mint az ökör, szalmát eszik, és a kígyónak por lesz az ő kenyere. Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegynél; így szól az Úr.

66 Így szól az Úr: Az egek nékem ülőszékm, és a föld lábaimnak zsámolva: minő ház az, a melyet nékem építeni akartok, és minő az én nyugalmamnak helye? **2** Hiszen mindezeket kezem csinálta, így álltak elő mindenek; így szól az Úr. Hanem erre tekintek én, a ki szegény és megtörött lelkű, és a ki beszédemet rettegi. **3** A ki bikát ől, embert út agyon; a ki juhal áldozik, az ebet ől; a ki ételáldozattal jő, disznóvér hoz élüm; a ki tömjént gyűjt, bálványt imád! Miként ők így

választák útaikat, és lelkük útátalosságaikban gyönyörködött: 4 Akképen választom én is az Ő megszülésüköt, és rájok hozom, a mitől félnek; mivel hívtam és senki nem felelt, szóltam és nem hallották, és a gonoszt cselekedték szemeim előtt, s a mit nem szerettem, azt választák. 5 Halljátok az Úrnak beszédét, a kik rettegtek az Ő beszédére: így szólnak testvéreitek, a kik titeket gyűlölnek, nemémért eltasztanak: Jelenjék meg az Úrnak dicsősége, hogy lássuk örömtöket; de ők megszégyenülnek. 6 Halld! zúgás a város felől, hah! a templom felől, hah! az Úr, a ki megfizet ellenségeinek. 7 Mielőtt vajudott volna, szült, mielőtt fájdalom jött rá, fiút hozott világra. 8 Ki hallott olyat, mint ez, ki látott hasonló dolgokat? Hát egy ország egy nap jön-é világra, és egy nép egyszerre születik-é? mert vajudott és meg is szülé Sion az Ő fiait! 9 Hát én csak megindítsam és ne vigyem véghez a szűlést? szól az Úr, vagy én, a ki születek, bezárjam-é a méhet? így szól Istened. 10 Örüljetek Jeruzsálemmel, és örvendjetek fölötté minden, a kik őt szeretitek; vígadjatok vele örvendezéssel mindenjában, a kik gyászoltatok miatta! 11 Hogy szopjatok és megelégedjetek megvígaszattaltásának emlőjén, hogy igyatok és örvendjetek dicsőségének bőségén. 12 Mivel így szól az Úr: Ímé kiterjesztem rá a békességet, mint egy folyóvizet, és mint kiáradott patakot a népek dicsőségét, hogy szopjátok; ölbén fognak hordozni, és téerdeken czirógnak titeket. 13 Mint férfit, a kit anyja vágasztal, akként vágastallak titeket én, és Jeruzsálemben vesztek vágastalást! 14 Meglátjátok és örül szívetek, csontjaitok, mint a zöld fű, virágosnak, és megösmerik az Úr kezét az Ő szolgáin, és haragját ellenségei fölött. 15 Mert ímé, az Úr eljő tűzben, s mint forgószél az Ő szekerei, hogy megfizesse búsalásában az Ő haragját, és megfeddését sebesen égő lánggal. 16 Mert az Úr tűzzel ítéli és kardjával minden testet, és sokan lesznek az Úrtól megöltek. 17 A kik magokat megszentelik és mossák a bálvány kertekért, egy pap megett, a középen; a kik disznóhúst esznek és férget és egeret, együtt pusztulnak el minden, mondja az Úr. 18 És én cselekedeteiteket és gondolataitokat megbüntetem! Eljő az idő, hogy minden népeket és nyelvetek egybegyűjtsek, hogy eljövén, meglássák az én dicsőségemet. 19 És teszek köztök jelt, és küldök közülök megszabadultakat a népekhez, Tarsisba, Pulba és Ludba, az ijjászokhoz, Tubálhoz és Jávánhoz; a messze szigetekbe, a melyek rólam nem hallottak, és nem látták dicsőségemet, és hirdetik dicsőségemet a népek között. 20 És elhozzák minden testvéreiteket minden népek közül ajándékul az Úrnak, lovakon, szekereken, hintókban, ösvréreken és tevéken szentségemnek hegyére Jeruzsálemben, így szól az Úr, a mint hozzák Izráelnek fiai az ajándékot tiszta edényben az Úrnak házába. 21 És ezek közül is választok a papok közé, a Léviták közé, így szól az Úr. 22 Mert mint az új egek és az új föld, a melyeket én teremtek, megállnak én előttem, szól az Úr, azonképen megáll a ti magvatok és nevetek; 23 És lesz, hogy hónapról-hónapra és szombatról-szombatra eljő minden test engem imádni, szól az Úr. 24 És kimenvén, látni fogják azoknak holttesteit, a kik ellenem vétkeztek, mert az Ő férgök meg nem hal és tüzök el nem aluszik, és minden test előtt borzadásul lesznek.

Jeremiás

1 Jeremiásnak, Hilkiás fiának beszédei, a ki az Anatóban, Benjámin földén lakó papok közül vala; **2** A kihet szóla az Úr Jósíásnak, az Ammon fiának, Júda királyának napjaiban, az ő uralkodásának tizenharmadik esztendjejében; **3** Továbbá Jójakimnak, a Jósíás fiának, Júda királyának napjaiban, Sedékiásnak, a Jósíás fiának, Júda királyának egészen tizenegyedik esztendjejig, Jeruzsálem fogyságba viteléig, a mi az ötödik hónában vala; **4** Szóla pedig az Úr nékem, mondván: **5** Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijövél, megszenteltelek; prófétának rendeltelek a népek közé. **6** És mondék: Ah, ah Uram Isten! Íme, én nem tudok beszálni; hiszen ifjú vagyok én! **7** Az Úr pedig monda nékem: Ne mond ezt: Ifjú vagyok én; hanem menj mind azokhoz, a kikhez küldelek téged, és beszéld mindazt, a mit parancsolok néked. **8** Ne fejí tölök, mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged! mond az Úr. **9** És kinyújtá az Úr az ő kezét, és megilleté számát, és monda nékem az Úr: Íme, az én igéimet adom a te szádba! **10** Lásd, én e mai napon népek fölé és országok fölé rendellek téged, hogy gyomlálj, irts, pusztits, rombolj, építs és plántálj! **11** Szóla továbbá nékem az Úr, mondván: Mit látsz te, Jeremiás? És mondék: Mandulavessző látok én. **12** És monda nékem az Úr: Jól láttál, mert gondom van az én igére, hogy beteljesítsem azt. **13** És másodszor is szóla hozzá az Úr, mondván: Mit látsz te? És felelék: Forró fazekat látok én, és pedig a szája észak felől van. **14** És monda nékem az Úr: Észak felől támad a veszedelem e földnek minden lakosára. **15** Mert íme, előhívom én az északi országok minden nemzettségét, mondja az Úr, és eljönök, és kiki felállítja az ő királyi székét Jeruzsálem kapui előtt, és köröskörül minden kerítése ellen, és Júdának minden városa ellen. **16** És kimondom ítéleteimet felettesök az ő mindenféle gonoszságukért, minthogy elszakadtak tőlem, és idegen isteneknek áldoztak, és tulajdon kezeik munkáit imádták. **17** Te azért övezd fel derekadat, és kelj fel, és mondd meg nézik mindazt, a mit én parancsolok néked; meg ne riadj tölök, különben én riasztalak el téged előlök! **18** Mert íme én erősített várossá, vasoszloppá és érczbástyává teszlek ma téged mind ez egész földön, Júda királyai, fejedelmei és papjai ellen és a föld népe ellen. **19** Viaskodni fognak ugyan ellened, de nem győznek meg téged, mert én veled vagyok, azt mondja az Úr, hogy megszabadítsalak téged.

2 Majd szóla az Úr nékem, mondván: **2** Menj el, és kiáltás Jeruzsálem füleiibe, mondván: Ezt mondja az Úr: Emlékezem réad gyermekkorod ragaszkodására, mátkaságod szeretetére, a mikor követtél engem a pusztában, a még be nem vetett földön. **3** Szent volt Izráel az Úrnak, az ő termésének zsengéje; a kik emésztik vala őt, mind véteznek vala, veszedelem támadá rájok, azt mondja az Úr. **4** Halljátok meg az Úr szavát, Jákób háza és Izráel házának minden nemzetisége. **5** Így szól az Úr: Micsoda hamisságot találtak bennem a ti atyáitok, hogy elidegenedtek tőlem, és hiábavalóság után jártak, és hiábavalókká lettek? **6** Még csak azt sem mondta: Hol van az Úr, aki felhözött minket Égyiptom földéről, aki vezérelt minket a pusztában, a kietlen és

járatlan földön, a szomjúságnak és a halál árnyékának földén, a melyen nem vonult át ember, és a hol halandó nem lakott? **7** És bevittelek titket a bőség földébe, hogy annak gyümölcseivel és javaival éljetek; és bementetek, és megfertőztették az én földemet, és az én örökséget útalaatossá tevétek. **8** A papok nem mondta: Hol van az Úr? A törvény magyarázói nem ismertek engem, és a pásztorok hűtelenké lettek hozzáma, a próféták pedig a Baál által prófétáltak, és azok után jártak, a kik tehetetlenek. **9** Azért még perbe szállok veletek, mondja az Úr, és perelni fogok a ti fiaitok fiaival is! **10** Menjetek csak át a Kittim szigeteire, és lássátok meg; és küldjetek Kédárba is és szorgalmasan vizsgálódjatok, és lássátok meg, ha volt-é ott ehhez hasonló? **11** Ha cserélt-é valamely nemzet isteneit? noha azok nem istenek. Az én népem pedig felcserélte az ő dicsőségét tehetetlenséggel! **12** Álmélkodjatok ezen, oh egek, és borzadjatok és rémüljetek meg igen! azt mondja az Úr. **13** Mert kettős goroszságot követett el az én népem: Elhagyta engem, az elő vizek forrását, hogy kútakat ássanak magoknak; és repedezett kútakat ástak, a melyek nem tartják a vizet. **14** Szolga-é Izráel, a vagy otthon szülött-é ő? Miért lett prédává? **15** Oroszlánok ordítanak réá, megeresztik hangjokat, és sivataggá teszik földjét; városai szétromboltatnak, lakaatlannak. **16** NÓF és Tahpan fiai is betörik koponyádat. **17** Vajon nem te szerezted-é ezt magadnak? Elhagyta az Urat, a te Isteneted, a mikor vezérelt téged az úton! **18** Most is mi dolgod van néked Égyiptom útjával? Hogy Nilus-vizet igyál? Vagy mi dolgod van néked Assúr útjával? Hogy a folyam vizét igyad? **19** A magad gonoszsága fenyít meg téged, és a te elpártolásod büntet meg téged. Tudd meg hát és lásd meg: mily gonosz és keserves dolog, hogy elhagyta az Urat, a te Isteneted, és hogy nem félsz engemet, ezt mondja az Úr, a Seregeknek Ura. **20** Bizony régóta széttörtém a te igádat, és letéptem köteleidet, és azt mondta: Nem leszek rabszolgá; mindenellett minden magas halmon és minden lombos fa alatt bujkálsz vala te, mint egy parázna. **21** Pedig én úgy plántállak vala el téged, mint nemes szőlővesszőt, mindenestől hűséges magot: mimódon változtál hát nékem idegen szőlőtőnek fattyú hajtásává? **22** Még ha lúgban mosakodnál is, vagy szappanodat megsokasítanád is, feljegyezve marad a te álnokságod előttém, mondja az Úr Isten. **23** Mimódon mondhatnád: Nem undokíttattam meg, nem jártam a Baálok után?! Lásd meg a te útadat a völgyben, ismerd meg csak: mit cselekedtél! Gyorslábú kancia-teve, a mely ide-oda futkos útán. **24** Pusztához szokott nőstény vadszamár, a mely érzékeségenének kívánságában levegő után kapcod. Gerjedelmét kicsoda csillapíttha le? Senki ne fáraszsa magát, aki ezt keresi, megtalálja ezt a maga hónapjában. **25** Tartóztasd meg lábadat a mezítelenségtől, és torkodat a szomjúságtól! És te azt mondod: Hiába, nem lehet! mert idegeneket szeretek, és utánok járok. **26** A miképen megszégyenül a tolvaj, ha rajtakapják, akkápen szégyenül meg Izráel háza: ő maga, az ő királyai, fejedelmei, papjai és prófétái, **27** A kik azt mondják a fának: Te vagy az én atyám! A kóneknak pedig: Te szűltél engem! Bizony háttal fordulnak felém és nem arczzal, de nyomorúságuk idején azt mondják majd: Kelj föl és szabadíts meg minket! **28** De hol vannak a te isteneid, a melyeket magadnak készítél?

Keljenek fel, ha megszabadíthatnak téged a te nyomorúságod idején; hiszen annyi istened volt, oh Júda, a hánypárosod! **29** Miért perlekedtek velem? Mindnyájan hűtelenneké lettettek hozzám, mondja az Úr. **30** Hiába ostromtam fiaitokat, a fenytés nem fogott rajtok; fegyveretek úgy emészttette prófétáitokat, mint pusztító oroszlán. **31** Oh te nemzetseg! Lásd meg az Úr dolgát! A pusztá voltam-é én Izráelnek, avagy a setétség földje? Miért mondotta az én népem: Szabadok vagyunk, nem megyünk többé hozzád! **32** Vajon elfelejtkezik-e a lány az ő ékszeréről; a menyasszony az ő nyaklánczairól? Az én népem pedig számtalan napokon elfelejtett engem! **33** Mit szépít a te útadat, hogy te szeretetet keresel; holott még a gonoszokat is tanítod a te útadra! **34** Még ruháid szélén is található szegény, ártatlan emberek vére, nem azért, hogy betörésen kaptad őket, hanem mindamazokért! **35** És azt mondod: Bizonyára ártatlan vagyok, hiszen elfordult tőlem az ő haragja! Ímé, én törvénybe szállok veled, mivelhogy azt mondod: Nem vétkezem! **36** Mit futkosol oly igen, változtatván útadat? Égyptomi miatt is megszégyenülsz, a mint megszégyenültél Assúr miatt. **37** Még ettől is elszakadsz s kezeidet fejedre kulcsolod, mert útálja az Úr a te bizodalmasaidat, és nem leszel velük szerencsés.

3 Nos hár! Ha elbocsátja valaki az ő feleséget, és ez eltávozik tőle és más férfiué lesz: vajon visszamehet-e még a férfi ő hozzá? Nem lenne-é az a föld fertelmesen megfertőztetve? Te pedig sok szeretővel paráznlákdoltál, és visszajönnél hozzá? mondja az Úr. **2** Emeld fel szemeidet a magaslatokra, és lásd meg: hol nem szeplősítettek meg téged? Az útakon vártál reájok, mint az arab a pusztában, és megfertőztetted a földet paráznáságaiddal és gonoszságoddal. **3** Noha megvonattak a korai záporok, és késői eső sem volt: mégis parázna asszony homlokúvá lettél, szégyenkezni nem akartál. **4** Nemde mostantól így kiáltasz nékem: Atyám! Ifjúságomnak te vagy vezére. **5** Mindörökké haragszik-é, mindvégig bosszankodik-é! Ímé, ezt mondod, de cselekszed a gonoszszágokat, a mint tőled telik. **6** És monda az Úr nékem Jósiás király napijában: Láttad-é, a mit az elpártolt Izráel cselekedett? Elment ő minden magas hegyre és minden zöldelő fa alá, és ott paráznlákdott. **7** És mondám, miután mindez megcselekedte: Térj vissza hozzá! de nem tért vissza. És láttá ezt az ő hitszegő húga, a Júda. **8** És láttam, hogy mindamellett is, hogy elbocsátottam az elpártolt parázna Izráelt, és adtam néki elválaszról való levelet: nem felt a hitszegő Júda, az ő húga, hanem elment, és ő is paráznlákdott. **9** És lón, hogy az ő paráznáságának hírével megfertőztette a földet; mert kövel és fával paráznlákdott. **10** És minden után sem tért vissza hozzá az ő hitszegő húga, a Júda, az ő szíve teljességevel, hanem csak képmutatással, azt mondja az Úr. **11** És monda nékem az Úr: Igazabb lelkű az elpártolt Izráel, mint a hitszegő Júda. **12** Menj el, és kiáltsd e szókat észak felé, és mondjad: Térj vissza, elpártolt Izráel, ezt mondja az Úr, és nem bocsátom reátkor haragomat, mert kegyelmes vagyok én, ezt mondja az Úr, nem haragszom mindörökké. **13** Csakhogy ismerd el a te hamisságodat, hogy hűtelenneké lettél az Úrhoz, a te Istenedhez, és szertefutottál útaidon az idegenekhez mindenféle zöldelő fa alá, és az én szómra nem hallgattatok, ezt mondja az Úr. **14** Térjetek meg, szófogadatlan fiak, azt

mondja az Úr, mert én férjetekké lettem néktek, és magamhoz veszlek titkokat, egyet egy városból, kettőt egy nemzetsegiből, és beviszlek titkokat Sionba. **15** És adok néktek szívem szerint való pásztorokat, és legeltetnek tudományommal és értelemmel. **16** És ha majd megsokasodtok és megszaporodtok a földön azokban a napokban, azt mondja az Úr, nem mondjak többé: Az Úr szövetségének lánca! Szívére se veszi senki, rá se gondolnak, meg sem látogatják, és nem készítik meg újra. **17** Abban az időben Jeruzsálemet hívják majd az Úr királyiszékének, és minden nemzet oda gyülekezik az Úr nevéért Jeruzsálemben, és nem követik többé gonosz szívöknek makacsságát. **18** Azokban a napokban a Júda háza Izráel házával fog járni, és együtt mennek be az északi földről abba a földebe, a melyet örökségül adtam a ti atyáitoknak. **19** Azt mondám ugyanis magamban: Miképen tegyelek téged a fiak közé, és adjam néked a kivánatos földet, a pogányok seregének drága örökségét? És azt végezém: Hívj engem atyámnak, és ne pártolj el tőlem! **20** Mindamellett a mint hitszegővé lesz az asszony az ő társa iránt: úgy lettekék hitszegőkké irántam, Izráel háza, azt mondja az Úr. **21** Szó hallatszik a magaslatokon, Izráel fiainak esedékő sírása, mert elfordították útjukat, elfelejtkeztek az Úrról, az ő Istenőkről. **22** Térjetek vissza, szófogadatlan fiak, és meggyógyítom a ti elpártolástokat! Ímé, mi hozzád járulunk, mert te vagy az Úr, a mi Istenünk! **23** Bizony hiábavaló a halmokról, a hegyekről való zajongás; bizony az Úrban, a mi Istenünkben van Izráel megmaradása! **24** És ez a gyalázatosság emészette a mi atyáink szerzeményét gyermekszégeink óta: juhaikat, szarvasmarháikat, fiaikat és leányaikat! **25** Gyalázatunkban heverünk, és elborít minket a mi szégyenünk; mert vétkeztünk az Úr ellen, a mi Istenünk ellen: mi és a mi atyáink gyermekszégeink óta minden napig, és nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára.

4 Ha visszatérsz, Izráel, ezt mondja az Úr, hozzá térd vissza, és ha eltávolítod a te útálataosságaidat előlem és nem ingadozol; **2** És így esküszöl: Él az Úr! hűségen, egyenességen és igazságban: akkor ő benne áldják majd magokat a nemzetek, és benne dicsekesznek. **3** Mert ezt mondja az Úr Júda és Jeruzsálem férfiainak: Szántsatok magatoknak új ugart, és ne vessetek tövisek közé! **4** Metéljetek magatokat körül az Úrnak, és távolítsátok el szívetek előbőreit, Júda férfiái és Jeruzsálem lakosai, hogy fel ne gyűladjon az én haragom, mint a tűz, és olthatatlanul ne égjen a ti cselekedeteitek gonoszsága miatt. **5** Adjátok hírűl Júdában, és hallássátok Jeruzsálemben és mondájtok, és küröltétek az országban; kiáltások teljes erővel, és mondájtok: Gyűlöletek össze és menjünk be az erősített városokba! **6** Emeljetek zászlót a Sion felé; fussatok, meg ne álljatok, mert veszedelmet hozok észak felől és nagy romlást! **7** Felkelt az oroszlán az ő tanyájából, és a népek pusztítója elindult; kijött helyéből, hogy elpusztítsa a te földedet; városaid lerontatnak, lakatlanokká lesznek. **8** Öltözzelek azért gyászba, sírjatok és jággassatok, mert az Úr haragjának tüze nem távozott el rólkunk! **9** Azon a napon pedig, ezt mondja az Úr, elvész a király bátorsága és a főemberek bátorsága, és a papok elálmékodnak, és a próféták elcsodálkoznak. **10** Én pedig ezt mondom: Oh Uram Isten! Bizony igen megcsaltad ezt

a népet, és Jeruzsálemet, ezt mondván: Békességek lesz! holott a szablya lelkünkig hatott. **11** Abban az időben azt mondják e népnek és Jeruzsálemmek: Száraztó szél jő a magas helyekről a pusztában, az én népem leányának útján; nem szórászhoz és nem tisztításhoz való! **12** Erős szél jő onnan reám is; azért hát ítéletet mondok ellenök. **13** Íme! úgy jő fel, mint a felleg, és szekerei olyanok, mint a szélvész, lovai gyorsabbak a saskeselyűknél. Jaj nékünk, mert elvesztünk! **14** Jeruzsálem, tisztítsd meg szívedet a gonoszságtól, hogy megtartassál! Meddig maradnak még te benned a te bűnös gondolataid? **15** Mert hírmondó szava hangzik Dán felől, és Efraim hegyről vészhiertő. **16** Mondjátok meg a nemzeteknek; nosza, hirdessétek Jeruzsálem ellen: Örizők jönnék messze földről, és kiáloznak Júda városai ellen. **17** Mint a mezőnek őrizői, úgy lesznek ellene köröskörül, mert daczoskodott velem! mondja az Úr. **18** A te magad viselete és a te cselekedeteid szerezték ezeket néked; ez a gonoszságod bizony keserű, bizony egész a szívedig hatott! **19** Oh én belsőm, oh én belsőm! Aléldozom, oh én szívemnek rekeszei! Háborog a szívem, nem hallgathatok! Hiszen hallottad én lelkem a kürt szavát, a harczi riadót! **20** Vészre vészt jelentenek; bizony elpusztul az egész föld, nagy hamarsággal elpusztulnak az én sátraim, kárpitaim egy pillantás alatt! **21** Meddig látok még hadi zászlót, és hallom a kürt szavát? **22** Bizony bolond az én népem: engem nem ismernek, balgatag fiak ők, és nem értelmesek! Bölcsek ők a gonoszra, jót cselekedni pedig tudatlanok! **23** Nézek a földre, de ímé kietlen és puszta; és az égre, de nincsen világosság! **24** Nézek a hegyekre is, ímé reszketnek; és a halmokra, de mind ingadoznak! **25** Nézek és ímé egy ember sincsen; és az ég madarai is mind elmenekültek. **26** Nézek, és ímé a bő termő föld pusztává lón; és minden városa összeomlott az Úr előtt, az ő haragjának tüze előtt! **27** Bizony ezt mondja az Úr: Pusztasággá lesz az egész ország, de nem vetem végét! **28** Azért gyászol a föld, és homályosodik el oda fenn az ég, mert szólattam, határoztam, és meg nem bánom és el nem térek attól. **29** A lovasoknak és a kéziveseknek kiálozása elől elfut minden város, elrejtőznek a sűrűségekbe, és felsmásznak a szikláakra: minden város elhagyottá lett, és egyetlen ember sem lakik azokban. **30** És te, elpusztult, mit cselekszel akkor? Ha bíborba öltözöl, ha arany kösöntűkkel ékesíted magadat, és ha festékkel mázolod is ki szemeidet: hiába szépítged magadat! Megvetnek téged a szeretőid, életedre törnek. **31** Mert mintha vajudó asszony szavát hallanám, mintha az először szűlőnek sikoltozását: olyan Sion leányának hangja; nyög, csapcodja kezeit: Jaj nékem! mert roskadózik lelkem a gyilkosok előtt.

5 Járjátok el Jeruzsálem utcáit, és nézzétek csak és tudjátok meg és tudakozzátok meg annak piaczain, ha találtok-e egy embert; ha van-e valaki, aki igazán cselekszik, hűségre törekzik, és én megbocsátok néki! **2** Még ha azt mondják is: Él az Úr! bizony hamisan esküsznek! **3** Uram! a te szemeid avagy nem a hűségre néznek-é? Megvertek őket, de nem bántódtak; tönkre tettek őket, de nem akarják felvenni a dorgálást; orczáik keményebbekké lettek a kősziklánál; nem akartak megtérni. **4** Én pedig ezt mondjam vala: Bizony szerencsétlenek ezek; bolondok, mert nem ismerik az Úrnak útját, Istenöknek ítélettel!

5 Elmegyek azért a főemberekhez, és beszélek velük; hiszen ők ismerik az Úrnak útját, Istenöknek ítéletét! Ámde ők törték össze egyetemlegesen az igát, és tépték le a köteleket! **6** Azért széttépi őket az oroszlán az erdőből, elpusztítja őket a puszták farkasa, párducz olákkodik az ő városaik körül; a ki kijön azokból, mind szétszagaggattatik; mert megsokasodtak az ő bűneik, és elhalatalmasodtak az ő hitszegései. **7** Oh, miért bocsátanék meg néked? Fiaid elhagyta engem, és azokra esküsznek, a kik nem istenek; noha jól tartottam őket, mégis paráználkodtak és tolontak a parázna házába. **8** Mint a hiszlalt lovak, viczkándozókká lettek; kiki az ő felebarátjának feleségére nyerít. **9** Avagy ne büntessem-é meg az ilyeneket, mondja az Úr, és az e féle népen, mint ez, ne álljon-é bosszút az én lelkem? **10** Menjetek fel az ő kerítéseire és rontsátok, de ne tegyétek semmivé egészen! Távolítsátok el az ágait, mert nem az Úréi azok! **11** Mert igen hűtelenné lett hozzá az Izrael háza és a Júda háza, azt mondja az Úr! **12** Megttagadták az Urat, és azt mondta: Nincsen ő, és nem jöhét reánk veszedelem: sem fegyvert, sem éhséget nem látunk! **13** A próféták is széllé lesznek, és nem lesz, aki beszéljen bennök: így esik az ő dolguk! **14** Azért ezt mondja az Úr, a Seregeknek Istene: Miután ti ilyen szóval szólítatok: íme tűzzé teszem az én igémet a te szádban, ezt a népet pedig fákká, hogy megemészszé őket! **15** Íme, én hozok reátkor messzünné való nemzetet, oh Izrael háza! ezt mondja az Úr. Kemény nemzet ez, ő is időből való nemzet ez; nemzet, a melynek nyelvét nem tudod, és nem érted, mit beszél! **16** Tegze olyan, mint a nyitott sír; mindenjáran vítezék. **17** És megemészti aratásodat és kenyeredet; megemészti fiaidat és leányaidat; megemészti juhaidat és ökreidet; megemészti szőlödet és fügédet; erősített városaidat, a melyekben te bizakodol, fegyverrel rontja le. **18** De még ezekben a napokban sem teszlek benneteket egészen semmivé, azt mondja az Úr. **19** Ha pedig az lenne, hogy kérdeznétek: Miért cselekedte mindezt velünk az Úr, a mi Istenünk? akkor azt mondja nékik: A miképen elhagytatok engem és idegen isteneknek szolgáltatok a ti földetekben: azonképen idegeneknek fogtok szolgálni olyan földön, a mely nem a tiétek. **20** Hirdessétek ezt a Jákób házában, és hallassátok Júdában, mondván: **21** Halljátok csak, te bolond és esztelen nép, a kiknek szemeik vannak, de nem látnak; füleik vannak, de nem hallanak! **22** Nem féltek-é engem? ezt mondja az Úr. Az én orczám előtt nem remegtek-é? Hiszen én rendeltem a főványt a tenger határának öröök korlátul, a melyet át nem hághat, és ha megrázkódtajá is habjai, de nem bírnak vele, és ha megháborodnak, sem hághatnak át rajta. **23** De ennek a népnek szilaj és daczos szíve van; elhajlottak és elmentek; **24** És még szívökben sem mondják: Oh, csak felnők az Urat, a mi Istenünket, aki esőt, korai és késői záport ad annak idejében; az aratásnak rendelt heteit megőrzi számunkra! **25** A ti búneitek fordították el ezeket tóletek, és a ti vétkeitek fosztottak meg titeket e jótól! **26** Mert istentelenek vannak az én népem között; guggolva fülelnek, mint a madárszok; tört hánynak, embereket fogdosnak. **27** Mint a madárral teli kalitka, úgy vannak teli az ő házaik álnoksággal; ezért lettek nagyokká és gazdagokká! **28** Meghíztak, megfényesedtek; eláradtak a gonosz beszédben; az árvának ügyét nem ítélik igaz ítéettel,

hogy boldoguljanak; sem a szegényeknek nem szolgáltatnak igazságot. 29 Hát ezeket ne büntessem-é meg, ezt mondja az Úr; az ilyen nemzetben, mint ez, avagy ne álljon-é bosszút az én lelkem? 30 Borzadalmas és rettenetes dolgok történnek e földön: 31 A próféták hamisan prófétnak, és a papok tetszsök szerint hatalmaskodnak, és az én népem így szereti! De mit cseleksznek majd utoljára?!

6 Benjámin fiai, fussatok ki Jeruzsálemből, és fújjatok kürtöt

Thekoában, és tűzzetek ki zászlót Beth-Hakkeremben; mert veszedelem fenyeget észak felől és nagy romlás! 2 A szép és elkényeztetett asszonyhoz tettem hasonlóvá Sion leányát. 3 Pásztorok jönek el hozzá nyájaikkal együtt; felvonják mellette a sátrat köröskörül; kiki legeleteti, a mi keze ügyébe esik. 4 Készüljetek hadba ellené; keljetek fel, és menjünk fel délbén! Jaj nékünk, mert hanyatlak már a nap, mert hosszabbodnak az esteli árnyékok! 5 Keljetek fel és menjünk fel éjjel, és rontsuk le az ő palotáit! 6 Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: Vágatok fákat és hánynatokat töltést Jeruzsálem ellen; a büntetés városa ez, csupa nyomorgatás van benne! 7 Mint a kút hidegen tartja meg a vizét, úgy tartja meg az ő gonoszságát: erőszakosság és önkény hallatszik benne, és betegség és vereség van előttem szüntelen. 8 Térj eszedre, oh Jeruzsálem, hogy el ne szakadjon tőled a lelekem; hogy pusztává ne tegyelek téged, lakkhatatlan földde! 9 Ezt mondja a Seregek Ura: Teljesen megszedik Izráel maradékát, mint a szőlőt. Forditsd kezedet reájok, mint a szőlőszedő a kosarakra! 10 Kinek szóljak és kiket kérjek, hogy hallják? Ímé, az ő fülök körülmetéletlen és nem figyelhetnek! Ímé, az Úr szava útálatosággá lett előtök; nem gyönyörködnek abban: 11 Azért telve vagyok az Úr haragjával, elfáradtam azt visszatartani! Öntsд ki a gyermekekre az utcán, és az ifjak gyülekezetére is egyszersmind; sőt még a férj a feleséggel, az öreg az aggastyánnal szintén fogtattassanak el; 12 És házaik idegenekre szálljanak, mezőik és feleségeik is egyszersmind; mert kinyújtom kezemet e föld lakosaira, azt mondja az Úr. 13 Mert kicsinyeiktől fogva nagyjaikig mindenjában telhetetlenségnak adták magokat; a prófétától fogva a papig mindenjában csalárdáságot üznek. 14 És hazugsággal gyógyítatják az én népem leányának romlását, mondván: Békesség, békesség, és nincs békesség! 15 Szégyenkezniök kellene, hogy útálatoságot cselekedtek, de szégyenkezni nem szégyenkeznek, még pirulni sem tudnak; ezért elesnek majd az elesendőkkel; az ő megfenyíttetésök idején elhallanak, azt mondja az Úr. 16 Így szólt az Úr: Álljatok az utakra, és nézzetek szét, és kérdezősködjetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járatok, hogy nyugodalmat találjatok a ti lelketeknek! És azt mondta: Nem megünk! 17 Órállókat is rendeltem föléjök, mondván: Figyeljetek a kürtnek szavára! És azt mondta: Nem figyelünk! 18 Azért halljátok meg, ti nemzetek, és tudd meg, te gyülekezet azzal, a mi következik reájok. 19 Halld meg, oh föld! Ímé, én veszedelmet hozok erre a népre: az ő gondolatainak gyümölcsét; mert nem figyeltek az én beszédeimre, és az én törvényemet megvetették. 20 Minek nékem ez a tömjén, a mi Sébából kerül, és a messze földről való jóillatú fahéj? A ti egőaldozataitok nincsenek kedvemre,

sem a ti véres áldozataitok nem tetszenek nékem. 21 Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én akadályokat szerzek e népnek, és megbotlanak bennök az atyák és fiak együttesen, a szomszéd és az ő barátja elvesznek. 22 Így szól az Úr: Ímé, nép jön el az északi földről, és nagy nemzet serken fel a földnek végéről! 23 Kézivét és kopját ragad, kegyetlen az és nem könyörül; szavok zúg, mint a tenger, és lovakon nyargalnak, fejenként viadala készen te ellened, oh Sion leánya! 24 Halljuk a híret: kezeink elesnek; szorongás vesz erőt rajtunk, részkötés, mint a vajudó asszonyon. 25 Ki ne menjetek a mezőre, és az úton se járjatok; mert ellenség fegyvere, rémület fenyeget köröskörül. 26 Népem leánya! Ölts gyászt, és heverj a porban, sírj, mint az egyszülöttet siratják, zokogj keservesen; mert reánk tör a pusztító hamar! 27 Próbálóvá tettelek téged az én népem között; órállóvá, hogy megismerd és megpróbáld az ő útjokat. 28 Mindnyájan igen vakmerők, rágalmazva járnak, réz és vas; mindenjában elveteműlik ők. 29 Megégett a fúvó a tűzről, elfogyott az ón, hiába olvaszt az olvasztó, mert goroszok, meg nem tiszíthatók. 30 Megvetett ezüstnek hívjátok őket, mert az Úr megvetette őket!

7 Az a beszéd, a melyet az Úr szóla Jeremiásnak, mondván:

2 Állj az Úr házának ajtajába, és kiáltsd ott e beszédet, és mondjad: Halljátok az Úr beszédét mind, ti Júdabeliek, a kik bementek ezeken az ajtókon, hogy imádjátok az Urat! 3 Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Jobbítások meg a ti útaitokat és cselekedeteiteket, és veletek lakozom e helyen! 4 Ne bízzatok hazug beszédekben, mondván: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez! 5 Mert csak ha valóban megjobbítások a ti útaitokat és cselekedeteiteket; ha igazán itéltek az ember között és felebarátja között; 6 Ha jövevényt, árvát és özvegyet meg nem nyomorgattok, és ezen a helyen ártatlan vért ki nem ontotok, és idegen istenen után sem jártok a magatok veszedelmére: 7 Akkor lakozom veletek ezen a helyen, a földön, a melyet a ti atyáitoknak adtam, öröktől fogva mindenrőkkel. 8 Íme, ti hisztek a hazug beszédeknek, haszon nélküli! 9 Nemde loptok, öltök és paráználkodtok, hamisan esküsztök, a Baálnak áldoztok és idegen istenen után jártok, a kiket nem ismertek: 10 És eljőtök, és megállótok előttem e házban, a mely az én nevemről neveztetik, és ezt mondjátok: Megszabadultunk; hogy ugyanazokat az útálatoságotokat cselekedhessétek! 11 Vajon látrok barlangjává lett-é ez a ház ti előttetek, a mely az én nevemről neveztetik? Ímé, én is látok, azt mondja az Úr. 12 Mert menjetek csak el az én helyemre, a mely Silóban van, ahol először lakoztam az én nevemmel, és lássátok meg, hogy mit cselekedtem azzal az én népemnek, Izráelnek gonoszságáért! 13 Most pedig, mivelhogy mindezeket a cselekedeteimet megcselekszítek, azt mondja az Úr, és mivelhogy szüntelen szóltam, és szóltam ti nétek, de nem hallottatok, és kiáltottam nétek, de nem feleltetek: 14 Azért úgy cselekszem e házzal, a mely az én nevemről neveztetik, a melyben ti bizakodtok, és e hellyel, a melyet nétek és a ti atyáitoknak adtam, a mint Silóval cselekedtem. 15 És elvetlek titkot szírem elől, a mint elvetettem mind a ti atyáitokfiait, Efraimnak minden magvát. 16 És te

ne imádkozzák e népért, se jajszót, se könyörgést ne emelj érettök, és nálam közben ne járj; mert én meg nem hallgatnak téged! 17 Nem látod-é te: mit cselekesznek ők Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin? 18 A fiak fát szedegetnek, az atyák gyűjtik a tüzet, az asszonyok pedig dagasztanak, hogy az ég királynójének béléseket készítsenek, és az idegen isteneknek italáldozatokkal áldoznak, hogy engem felingereljenek. 19 Avagy engem ingerelnek-é ők, azt mondja az Úr, és nem magokat-é, hogy gyalázat borítja arcukat? 20 Azért ezt mondja az Úr Isten: Ímé az én haragom és búsulásom kiömlik e helyre, az emberekre és a barmokra, a mezőnek fáira és a földnek gyümölcsére, és égni fog, és el nem aluszik. 21 Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Égoáldozataitokat rakjátok a ti véres áldozataitokhoz, és egyetek húst! 22 Mert nem szóltam a ti atyáitokkal, és nem rendelkeztem velök, a mikor kihoztam őket Égyiptom földéről, az égoáldozat és véres áldozat felől; 23 Hanem ezekkel a szavakkal utasítottam őket, mondván: Hallgassatok az én szóma, és én Istenetekké leszek, ti pedig az én népemmé lesztek, és mind csak azon az úton járjatok, a melyre utasítottak titéket, hogy jól legyen dolgotok! 24 De nem hallgattak, és fülöket sem hajtották felém, hanem az ő gonosz szívök fálsultságában a magok tanácsa szerint jártak, és háttal valának felém, és nem arccsal. 25 Attól a naptól fogva, a melyen kijöttek a ti atyáitok Égyiptom földéből e mai napig küldtem hozzátok minden én szolgámat, a prófétákat napról-napra, szüntelen küldöttem; 26 De nem hallgattak reám, és fülöket sem hajtották felém; hanem megkeményítették nyakukat, és gonoszabbul cselekedtek, mint az ő atyáik! 27 Ha elmondod nékik minden szavakat, és nem hallgatnak ráed, ha kiáltasz nékik, és nem felelnek néked: 28 Akkor ezt mond nékik: Az a nép ez, a mely nem hallgat az Úrnak, az ő Istenének szavára, sem fenyítését fel nem veszi; elveszett a hűség; kiszaggattatott az ő szájokból. 29 Nyírd le hajadat és vesd el, és kezdi a hegyeken gyászneket, mert útálja az Úr és elhagyja a nemzetiséget, a melyre haragszik. 30 Mert gonoszt műveltek előttem Júdának fiai, azt mondja az Úr; útálatoságaikat bevitték abba a házba, a mely az én nemvéről nevezettük, hogy megfertőzzessék azt. 31 És felépítették a Tófet magaslatait, a mely a Ben-Hinnom völgyében van, hogy megégessek fiaikat és leányait kútzenben, a mit nem parancsoltam, és a mi gondolatomban sem volt. 32 Azért íme eljőnek a napok, azt mondja az Úr, a mikor nem beszélnek többé a Tófetről, sem a Ben-Hinnom völgyéről, hanem az öldöklés völgyéről; és temetkezni fognak Tófetben, és hely sem lesz elég. 33 És e nép hol teste az ég madarainak és a mezei barmoknak lesz eledelőkké, és nem lesz, aki elriassza azokat! 34 És megszüntetem Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin az örömök szavát és a vígásságok szavát, a vőlegény szavát és a menyasszony szavát; mert elpusztul a föld!

8 Abban az időben, azt mondja az Úr, kihányják majd Júda királyainak csontjait és az ő fejedelmeinek csontjait, a papok csontjait és a próféták csontjait és Jeruzsálem lakosainak csontjait az ő sírjaikból; 2 És kiterítik azokat a napra és a holdra és az égneket minden serege elő, amelyeket szerettek, és a melyeknek szolgáltak, és a melyek után jártak, és a melyeket

kerestek, és a melyek előtt leborultak; nem szedetnek össze, el sem temettetnek, ganéjjá lesznek a föld színén! 3 És inkább választja a halált, mint az életet az egész maradék, mindenkor a helyeken; ahol megmaradtak a gonosz nemzetégből, mindenkor a helyeken; ahol megmaradtak, a hová kiúztak őket; azt mondja a Seregek Ura! 4 Ezt is mondjad nékik: Így szól az Úr: Úgy esnek-é el, hogy fel nem kelhetnek? Ha elfordulnak, nem fordulhatnak-é vissza? 5 Miért fordult el ez a nép, Jeruzsálem népe, örökkelfordulással? A csalárdásnak adták magokat, visszafordulni nem akarnak. 6 Figyeltem és hallottam: nem igazán beszélnek, senki sincs, aki megbánja az ő gonoszságát, ezt mondván: Mit cselekedtem? Mindnyájan az ő futó-pályájokra térek, mint a harczra rohanó ló. 7 Még az eszterág is tudja a maga rendelt idejét az égben, és a gerlicze, a fecske és daru is megtartják, hogy mikor kell elmenniök, de az én népem nem tudja az Úr ítéletét! 8 Hogyan mondhatjátok: Bölcsek vagyunk, és az Úr törvénye nálunk van? Bizony íme hazugságra munkál az írástudók hazug tolla! 9 Megszégyenülnek a bölcsek, megrémülnek és megfogattatnak! Íme, megvetették az Úr szavát; micsoda bölcsességgék van tehát nékik? 10 Azért az ő feleségeiket idegeneknek adom, mezőket hódítóknak; mert kicsinytől fogva nagyig mindenjára nyereség után nyargalnak; a prófétától fogva a papig mindenjára hamisságot úznek. 11 És hazugsággal gyógyítatják az én népem leányának romlását, mondván: Békesség, békesség, és nincs békesség! 12 Szégyenkezniök kellene, hogy útátlosságot cselekedtek; de szégyenkezni nem szégyenkeznek, még pirulni sem tudnak: ezért elesnek majd az elesendőkkel; az ő megfenyíttetésük idején elhullanak, azt mondja az Úr. 13 Végeképen véget vetek nékik, azt mondja az Úr! Nincs gerezd a szőlőtökén, nincs füge a fügefán, a levele is elhervadt; azt teszem azért, hogy tovavigyék őket. 14 Miért ülünk még? Gyűljetek össze, és menjünk be az erősített városokba, és hallgassunk ott; mert az Úr, a mi Istenünk hallgatásra juttatott minket, és mérges vizet adott innunk; mert vétkenzünk az Úr ellen! 15 Miért békességre vární, holott nincs semmi jó; gyógyító időre, holott íme itt van az ijelelem. 16 Dántól fogva hallatszik az ő lovainak tüsszögése; méneinek nyerítő hangjától reng az egész föld; és eljönök és megemésztik e földet és mindenét, a mije van, a várost és annak lakóit. 17 Mert íme, én vípera-kígyókat bocsátok reátok, a melyek ellen nincsen varázslás, és megmarnak titéket, azt mondja az Úr! 18 Megnyugodhatom-é a nyomorúság felett? Szívem eleped én bennem! 19 Íme, az én népem leányának kiáltó szava a messze földről: Nincsen-é ott az Úr a Sionon? Nincsen-é azon az ő királya? Miért ingereltek fel engem az ő faragott bálványaiakkal, az idegen semmiségekkel? 20 Elmult az aratás, elvégződött a nyár, és mi nem szabadultunk meg! 21 Az én népem leányának romlása miatt megromlottam, szomorkodom, iszonyat fogott el engem! 22 Nincsen-é balzsamolaj Gileádban? Nincsen-é ott orvos? Miért nem gyógyítattot meg az én népem leánya?

9 Bárcsak a fejem vízzé változnék, a szemem pedig könyhullatásnak kútfejévé, hogy éjjel-nappal sirathatnám az én népem leányának megöljet! 2 Bárcsak pusztába vinne engem valaki, utasok szállóhelyére, hogy elhagyhatnám az én népemet, és eltávozhatnám tőlök; mert mindenjára parázsnák,

hitszegők gyülekezete! 3 Felvonták nyelvöket, mint kézivöket, hazugsággal és nem igazsággal hatalmasok e földön; mert gonoszságából gonoszságba futnak, engem pedig nem ismernek, azt mondja az Úr. 4 mindenkiőrizkedjék a barátjától, és egyetlen atyátokfiának se higyjetek, mert minden atyafi cselbe csal, és minden barát rágalmazva jár. 5 Egyik a másik ellen csúfossodik, és nem szólnak igazat; nyelvöket hazug beszédre tanítják, elfáradtak a gonosztévesben. 6 A te lakásod az álnokság közepében van; az álnokság miatt nem akarnak tudni felőlem, ezt mondja az Úr. 7 Azért ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én megolvastam őket, és megpróbálom őket, mert mit cselekedtem egyebet az én népem leánya miatt? 8 Sebző nyíl a nyelvök, álnokságot beszél; szájával békességesen szól barátjához, a szívében pedig lest hány. 9 Avagy ne fenyítsem-é meg őket ezekért? azt mondja az Úr; vajon az efféle nemzetsegéne ne álljon-é bosszút a lelkem? 10 A hegyeken sírást és zokogást támasztok, és a pusztai ligetekben gyászneket; mert kiégnek úgy, hogy senki se megy keresztül rajtok, és nem hallják a nyájak bégétését; az ég madaraitól fogva a barmokig minden elköltözök és elmenekül. 11 Jeruzsálemet pedig kőhalommá teszem, sakálok tanyájává, és Júda városait sivataggá változtatom, hogy lakatlan legyen. 12 Kicsoda olyan bölcs férfiú, hogy értse ezeket, és a kihez az Úr szája szólt, hogy hirdesse azt, hogy miért vész el a föld, és ég ki, mint a puszta, a melyen senki se menjen keresztlük? 13 Monda továbbá az Úr: Mivelhogy elhagyták az én törvényemet, a melyet előjök adtam, és nem hallgattak az én szómrá, és nem jártak a szerint; 14 Hanem jártak az ő kevél szívök után és a Baálok után, a mikre atyáik tanították őket: 15 Azért, ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé, én megétem őket, ezt a népet, ürőmmel, és megítatom őket mérges vízzel. 16 És szétszöröm őket a nemzetek között, a melyeket nem ismertek sem ők, sem atyáik, és utánok küldöm a fegyvert, a míg megsemmisítem őket. 17 Ezt mondja a Seregek Ura: Figyelmezzetek reá, és hívjátok a sirató asszonyokat, hogy jöjjenek el, és a bölcs asszonyokhoz is küldjétek, hogy jöjjenek el, 18 És siessenek és fogjanak síráshoz miattunk, és a mi szemeink is hullasanak könyeket, és szempilláink vizet ömlésszenek! 19 Mert a Sionról síralomnak szava hallatszik: Oh, hogy elpusztultunk! Igen megszégyenültünk, mert elhagyjuk e földet, mert széthányták lakhelyeinket! 20 Bizony halljátok meg, ti asszonyok, az Úrnak szavát, és vegye be a ti fületek az ő szájának beszédét, és tanításokat meg leányaitokat a sírásra, és egyik asszony a másikat a jaigatásra; 21 Mert feljött a halál a mi ablakainkra, bejött a mi palotainkba, hogy kipusztítsa a gyermekemet az útakról, az ifjakat az utcákról. 22 Szólj! ezt mondja az Úr, és az emberek holtteste hever, mint a ganéj a mezőn, és mint a kéve az arató után, és nincs, aki összegyűjtse. 23 Ezt mondja az Úr: Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcseségével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gázdaságával; 24 Hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr. 25 Ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és megfenyíték minden körülmetékelkedettet a körülmetéletlenekkel együtt: 26

Égyptomot és Júdát, Edomit és az Ammon fiait, Moábot és mindazokat, a kik nyírott üstökűek és a pusztában laknak; mert minden a nemzet körülmetéletlen, és Izráelnek egész háza is körülmetéletlen szívű.

10 Halljátok meg a szót, a mit az Úr szóval néktek, Izráel háza!

2 Ezt mondja az Úr: A pogányok úját el ne tanuljátok, és az égi jelektől ne feljettek, mert a pogányok félnek azoktól! 3 Mert a népek bálványai csupa hiáavalóság, hiszen az erdő fájából vágják azt; ács-mester kezei készítik bárddal. 4 Ezüsttel és aranyval megékesítő azt, szegekkel és pörölyökkel megerősítik, hogy le ne essék. 5 Olyanok, mint az egyenes pálmafa, és nem beszélnek; viszik-hordják őket, mert mozdulni nem tudnak. Ne feljettek tölök, mert nem lehetnek rosszat; de jót tenni se képesek! 6 Nincs hozzád hasonló, Uram! Nagy vágy és nagy a te neved a te hatalmadért! 7 Ki ne félne tőled, nemzetek királya? Bizony tiéd a tisztelet, mert a nemzetek minden bőlcse között és azok minden országában sincs hozzád hasonló! 8 Mind egyig balgatagok és bolondok; hiáavalóságokra tanít; fa az. 9 Társisból hozott lapított ezüst és Ofirból való arany; az ácsnak és az ötvös kezének munkája; öltözték kék és piros bíbor; mesterek munkája valahány. 10 De az Úr igaz Isten, elő Isten ő, és örökkévaló király; az ő haragja előtt reszket a föld, és a nemzetek nem szenvetethetik el az ő felindulását. 11 (Mondjátok meg hát nékik: Az istenek, a kik az egét és földet nem alkották, el fognak veszni e földről és az ég alól!) 12 Ó teremtette a földet az ő erejével, ő alkotta a világot az ő bölcseségével, és ő terjesztette ki az egéket az ő értelmével. 13 Szavára víz-zúgás támad az égben, és felhők emelkednek fel a föld határainról; villámlásokat készít az esőnek, és kihozza a szelet az ő rejtek helyéről. 14 minden ember bolondtállal lett, tudomány nélkül, minden ötvös megszégyenül az ő öntött képével, mert hazugság az ő öntése, és nincsen azokban lélek. 15 Hiáavalók azok, nevetségre való munka, elvesznek az ő megfenyítettséök idején! 16 Nem ilyen a Jákób része, mint ezek; mert a mindenség alkotójá ő, és Izráel az ő örökségének pálcázája; Seregek Ura az ő neve! 17 Gyűjtsd össze a földről a te áruidat, aki erősített városban lakozol! 18 Mert ezt mondja az Úr: Ímé, én elvetem ezúttal e föld lakosait, és megsanyargatom őket, hogy megtaláljanak. 19 Jaj nékem az én romlásom miatt, gyögyíthatatlan az én sebem! De azt mondomb mégis: Bizony ilyen az én vereségem, és szenvetem azt! 20 Sátorom elpusztítatott, köteleim minden elszakadoztak, fiaim elszakadtak tőlem és oda vannak ők; nincs többé, aki kifeszítse sátoromat, és felvonja kárpitjaimat! 21 Mert oktalanok voltak a pásztorok, és nem keresték az Urat; ezért nem lettek szerencsések, és minden nyájuk szétszórattott. 22 A hír hangja Ímé megjött, és nagy zúgás kél észak fölide felől, hogy pusztává tegyék Júdának városait, és sakálok tanyájává. 23 Tudom Uram, hogy az embernek nincs hatalmában az ő útja, és egyetlen járókelő sem teheti, hogy irányozza a maga lépését! 24 Fenyíts meg engem, Uram, de mértékkel, nem haragodban, hogy szét ne morzsolj engem! 25 Önts ki haragodat ama nemzetekre, a melyek nem ismernek téged, és ama nemzetégekre, a melyek nem

hívják segítségül a te nevedet; mert megették Jákóbot, bizony megették őt, és elemészették őt, és lakóhelyét elpusztították!

11 Az a beszéd, a melyet az Úr beszélt Jeremiásnak, mondván: **2** Halljátok meg e szövetség igéit, és beszéljetek el Júda férfiainak és Jeruzsálem lakosainak! **3** Ezt mondjad azért nékik: Így szól az Úr, Izráelnek Istene: Átkozott mindenki, a ki meg nem hallja e szövetségnek igéit, **4** A melyet akkor parancsoltam a ti atyáitoknak, a mikor kihoztam őket Égyptom földéről, a vaskemenczből, mondván: Halljátok meg az én szómat, és cselekedjétek mindeneket, a mikel én parancsoltam néktek, és népemmi lesztek, én pedig Istenetekké leszek néktek; **5** Hogy beteljesítsem az esküvést, a melylyel megesküdtetem a ti atyáitoknak, hogy nékik adom a téjel és mézzel folyó földet, a mint most van ez! És felelék, és mondám: Ámen, Uram! **6** És monda az Úr nékem: Kiáltsd mindez igéket Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin, mondván: Halljátok e szövetség igéit, és cselekedjétek azokat! **7** Mert kérve kértem a ti atyáitokat, a mikor felhoztam őket Égyptom földéről, mind e napig, szünetlenül kérvén és mondván: Halljátok meg az én szómat! **8** De nem hallották, még fülököt sem hajtották arra, hanem ment kiki az ő gonosz szívénék hamissága után, és rájok szabtam e szövetségnek minden igéjét, a melyeket azért parancsoltam, hogy megcselekedjék, de nem cselekedték. **9** És monda az Úr nékem: Pártútás van a Júda férfiai és Jeruzsálem lakosai között. **10** Visszatértek az ő atyáiknak előbbi bűneire, a kik nem akarták hallani az én igéimet, és ők magok is idegen istenek után járnak, hogy azoknak szolgáljanak. Izráel háza és Júda háza megszegte az én szövetségemet, a melyet az ő atyáikkal kötöttem. **11** Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én veszedelmet hozok reájok, a melyből ki nem menekülhetnek, és kiáltanak majd én hozzá, de nem hallatom meg őket. **12** És elmennek Júda városai és Jeruzsálem lakosai, és kiáltanak az istenekhez, a kiknek ők áldozni szoktak, de azok nem oltalmazzák meg őket az ő nyomorúságuk idején. **13** Mert városaidnak száma szerint voltak néked isteneid, oh Júda, és Jeruzsálem utcáinak száma szerint készítették a gyalázatnak oltárait, az oltárokat, hogy áldozzatok a Baálnak! **14** Te azért ne esdekelj e népért, és egy kiáltó és esdeklő szót se ejts érettök, mert én meg nem hallatom őket, mikor kiáltanak majd hozzá az ő nyomorúságuk miatt. **15** Mi köze az én kedveltemnek az én házamhoz? Temérdek istentelenséget cselekedtél; a szent húst abbahagyadt; mikor gonoszságban vagy, akkor örvendezel. **16** Lombos, szép formás gyümölcsű olajfa nevet adott néked az Úr. Nagy vihar morajánál tüzet gyűjtja rajta, és leromlottak az ágai. **17** A Seregek Ura, a ki plántált téged, rosszat végzett felőled Izráel házának és Júda házának rosszasága miatt, a mit elkövettek magokban, hogy engemet haragra ingereljenek, áldozzának a Baálnak. **18** Az Úr tudtul adta nékem, és én tudtam; te láttattad meg velem az ő cselekedeteiket is! **19** Én pedig olyan valék, mint a mészárszékre hurczolt szelíd bárány, és nem tudtam, hogy tervezet szóttek ellenem, mondván: Pusztításuk el e fát gyümölcsével együt; irtsuk ki ezt az élők földéből, hogy még a nevét se emlegessék többé! **20** És oh Seregek Ura, igaz biró, veséknak és szívnek vizsgálója: hadd lássam a

te bosszúállásodat rajtok, mert néked jelentettem meg az én ügyemet! **21** Azért ezt mondja az Úr az Anatóthbeli embereknek, a kik életedre törek és ezt mondják: Ne prófétálj az Úr nevében, hogy meg ne halj a mi kezünk által! **22** Azért ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én megfenyítem őket; az ifjak fegyver által halnak meg, fiaik és leányaik pedig meghalnak éhen. **23** És senki sem marad meg közülök, hogya veszedelmet hozok az Anatóthbeli emberekre, az ő büntetésök esztendjejét.

12 Igaz vagy Uram, hogya perlek is veled; éppen azért hadd beszéllessek veled peres kérdésekről! Miért szerencsés az istentelenek útja? Miért vannak békességen mindenjában a hűtlenkedők? **2** Beplántálod őket, meg is gyökereznek; felnevezéknél, gyümölcsöt is teremnek; közel vagy te az ő szájokhoz, de távol vagy az ő szívőktől! **3** Engem pedig ismersz te, Uram! látsz engem, és megvizsgáltad irántad való érzémet: szakitsd külön őket, mint a mészárszékre való juhokat, és készítsd őket a megölésnek napjára! **4** Meddig gyászoljon a föld, és meddig száradjon el minden fű a mezőn? A benne lakók gonoszsága miatt pusztul el barom és madár; mert azt mondják: Nem látna meg a mi végünket! **5** Hogyha gyalogokkal futsz, és elfárasztanak téged: mimódron versenyezhetnél a lovakkal? És ha csak békességes földön vagy bátoráságban: ugyan mit cselekednél a Jordán hullámai között? **6** Bizony még a te atyádfiai és a te atyádnak háznépe is: ők is hűtlenül bántak veled; ők is tele torokkal kiabáltak utánad! Ne higj nékik, még ha szépen beszélgetnek is veled! **7** Elhagytam házamat; ellőktem örökségemet, ellenségének kezébe adtam azt, a kit lelkem szeret. **8** Az én örökségem olyanná lett hozzáim, mint az oroszlán az erdőben; ordítva támadt ellenem; ezért gyűlööm őt. **9** Tarka madár-é az én örökségem nékem? Nem gyűlnék-é ellene madarak mindenfelől? Jőjjetek, seregeljetek össze minden mezei vadak; siressetek az evésre! **10** Sok pásztor pusztította az én szőlőmet, taposta az én osztályrészemet; az én drága örökségemet sivatag pusztává tették! **11** Pusztává tették, felém sír, mint pusztá! Elpusztítattak az egész föld, mert nincs senki, aki eszére téren. **12** A pusztában levő minden magaslatra pusztítónak érkeznek, mert az Úr fegyvere emészt a föld egyik szélétől a föld másik széléig; senkinek sem lesz békessége. **13** Búzát vetettek és törött aratnak; fáradnak, de nem boldogulnak, és szégyent vallottak a ti jövedelmetekkel az Úr haragjának búsulása miatt. **14** Ezt mondja az Úr minden én gonosz szomszédom felől, a kik hozzájárulnak az én örökségemhez, a melyet örökségül adtam az én népemnek, Izráelnek: Ímé, én kigyomlálom őket az ő földüköből, és Júda házát is kigyomlálom közülök! **15** És azután, ha majd kigyomlálom őket, ismét könyörülök rajtok, és visszahozom őket, kit-kit az ő örökségebe, és kit-kit az ő földére. **16** És ha megtanulják az én népemnek utait, és az én nevemre esküsznek ilyen módon: Él az Úr! a mint megtanították népemet megesküdni a Baárra: akkor felépülnek majd népem között. **17** Ha pedig nem hallatnak meg, akkor bizony kigyomlálom azt a népet, és elveszem, azt mondja az Úr.

13 Ezt mondá az Úr nékem: Menj el, és vásárolj magadnak lenövet, és illeszd azt a derekadra, de vízbe ne vidd be azt! **2** És megvásároltam az övet, a mint az Úr rendelte

vala, és derekamra illesztém. 3 És másodszor szól vala az Úr hozzám, mondván: 4 Vedd az övet, a melyet vásároltál, a mely a derekadon van, és kelj fel, és menj az Eufrateshez, és rejtsd el azt ott a kőszikla hasadékában. 5 És elmenék, és elrejtjék azt az Eufratesnél, a mint megparancsolta nékem az Úr. 6 Sok nap mulva pedig újra monda nékem az Úr: Kelj fel, menj az Eufrateshez, és vedd el onnan az övet, a mely felől parancsoltam, hogy ott rejtsd el. 7 És elmenék az Eufrateshez, és kiásám, és kivevém arról a helyről az övet, a hová elrejttem azt, és íme, az öv rothatd vala, egészen hasznavezetetlen. 8 És szóla az Úr nékem, mondván: 9 Ezt mondja az Úr: Így rothasztom meg a Júda kevélységét, és a nagy Jeruzsálem kevélységét. 10 Ez a gorosz nép, a mely nem akar hallgatni az én beszédeimre, a mely a maga szívének hamisságában jár, és jár idegen istenek után, hogy azoknak szolgáljon, és azokat imádják: olyanná lesz majd, mint ez az öv, a mely egészen hasznavezetetlen. 11 Mert a miként derekára kapcsolja a férfi az övet; akként kapcsoltam magamhoz Izráelnek egész házát és Júdának egész házát, azt mondja az Úr, hogy legyenek az én népemmi, az én nevemre, dicséretemre és tisztelességemre, de nem engedelmeskedtek. 12 Ilyen szókkal szólj azért nékik: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istené: minden tömlőt meg kell tölteni borral! És azt mondják néked: Avagy nem tudjuk-é jól, hogy minden tömlőt borral kell megtölteni? 13 Te pedig azt mondja nékik: Ezt mondja az Úr: Íme betöltöm e földnek minden lakosát, és a királyokat, a kik Dávid trónján ülnek, és a papokat, a prófétákat, és Jeruzsálemnek minden lakosát részegséggel; 14 És összeütöm őket, egyiket a másikhoz, az atyákat és a fiakat együtt, azt mondja az Úr; nem kegyelmezek meg, és nem kedvezek, és nem leszek igalmas, hogy el ne veszítsem őket! 15 Hallgassatok és figyelmezzetek; ne fuvalkodjatok fel, mert az Úr szólott! 16 Dicsősítétek az Urat, a ti Isteneket, mielőtt setétséget szerezne, és mielőtt megütnétek lábaitokat a setét hegyekben; mert világosságot várunk, és halál árnyékává változtatja azt, és sűrű homályával fordítja! 17 Ha pedig nem hallgatjátok ezt: sírni fog az én lelkem a rejtekelyeken a ti kevélységeket miatt, és zokogva zokog; a szemem pedig könyeket hullat, mert az Úr népe fogásába vitetik. 18 Mond meg a királynak és a királynéasszonynak: Alázzátok meg magatokat, és öljjetek vesztek, mert leesik fejetekről a ti dicsőségek koronájá! 19 A dél felől való városok bezáróltatnak, és nem lesz, a ki megnyissa azokat; fogásra vitetik Júda egészen, fogásra vitetik mindenestűl! 20 Emeljétek fel szemeiteket, és nézzétek azokat, a kik északról jönök! Hol van a nyáj, a mely néked adatott, a te dicsőségednek juhnyája? 21 Mit mondasz, hogy ha megfenyít téged? Hiszen te oktattad őket magad ellen, fejedelmekké tettek fejeden! A fájdalmak nem környezének-é még téged, mint a szülőasszony? 22 És ha azt mondod a te szívedben: Miért következnék ezek reám? A te hamisságod sokaságáért takartatik fel a te ruhád, és lesznek mezítelenekké a te sarkaid. 23 Elváltoztathatja-é bőrét a szerecsen, és a párducz az ő föltosságát? Úgy ti is cselekedhettek jót, a kik megszoktatók a goroszt. 24 Azért szétszórunk őket, a mint hánlya-veti a pozdorját a pusztának szele. 25 Ez a te sorsod, a te kimért részed én tőlem, ezt mondja

az Úr, a ki elfelejtkeztél én rólam, és hittél a hazuggásnak. 26 Azért én is arczodra borítom fel a te ruhádat, hogy látható legyen a te gyalázatod! 27 A te paráznaságaidat és nyihogásaidat, bujálkodásodnak undokságát: a halmokon, a mezőn láttam a te útátlatosságaidat. Jaj néked Jeruzsálem! Nem leszel tiszta ezután se? Meddig még?

14 Az Úrnak szava, a mit Jeremiásnak szólott a szárazság felől: 2 Gyászol Júda, és kapui roskadoznak; szomorkodnak a földön, és Jeruzsálem kiáltása felszáll. 3 Fejedelmek is kiküldik gyermekelket vizért: elmennek a kútakig, nem találnak vizet; visszatérnek üres edényekkel; szégyenkeznek és pironkodnak, és befedik fejüköt. 4 A föld miatt, a mely retteg, mert nem esett eső a földön, szégyenkeznek a szántóvétők, és befedik fejüköt. 5 Még a szarvas-úsző is megellik a mezőn, és ott hagyja fiát, mert nincsen fű. 6 A vadszamarak pedig a sziklához állanak, levegő után kapkodnak, mint a tengeri szörnyek, szemeik eltikkadnak, mert nincs fű. 7 Ha bűneink ellenünk tanúskodnak: cselekedjél Uram a te nevedért, mert temérdek a mi törvényszegésünk; vétkeztünk ellen! 8 Izráel reménysége, megszabadítója a nyomorúság idején! Miért vagy e földön úgy, mint valami jövevény és mint valami utas, aki éjjeli szállásra tér be? 9 Miért vagy olyan, mint a megriasztott férfi; mint a vitéz, aki nem tud segíteni? Hiszen te közöttünk vagy, Uram, és mi a te nevedről neveztetünk; ne hagy el minket! 10 Ezt mondja az Úr a népnek: Úgy szerettek ide-oda futkározni, lábaitak meg nem tartóztatták! Azért az Úr nem kedvelte őket. Most megemlékezik az ő bűnökről, és vétkezik megfenyíti őket. 11 És mondá nékem az Úr: Ne könyörögj a népért, az ő javára. 12 Mikor bőjtölnek, én meg nem hallgatom kiáltozásukat, és ha égoáldozatot vagy ételáldozatot készítenek, nem lesznek kedvesek előttem; sőt fegyverrel, éhséggel és döghalállal írtom ki őket. 13 És mondék: Ah, Uram Isten! Hiszen a próféták mondják vala nékik: Fegyvert nem láttok, éhség sem lesz rajtak, sőt állandó békességet adok néktek ezen a helyen. 14 És monda az Úr nékem: Hazugságot prófétáinak a próféták az én nevemben; nem küldtem őket, nem parancsoltam nékik, nem is beszéltem velük; hazug látomást, varázslást, hiábavalóságot és szívbeli csalárdásgot jövendőlnek néktek. 15 Azért ezt mondja az Úr a próféták felől, a kik az én nevemben prófétálnak, holott én nem küldtem őket és mégis azt mondják: fegyver és éhség nem lesz e földön: Fegyver és éhség miatt vesznek el azok a próféták! 16 A nép pedig, a melynek ők prófétálnak, ott hever majd Jeruzsálem utcáin az éhség és a fegyver miatt, és nem lesz, a ki eltemesse őket, őket és feleségeiket, fiaikat és leányaiat; így zúdítom rájok goroszságukat! 17 Azért e szavakat mondjad nékik: Szemeim könyeket hullatnak éjjel és nappal, és nem szünnek meg; mert rontással rontatott meg a szűz, az én népemnek leánya, igen fájdalmas vereséggel. 18 Ha kimegyek a mezőt, hát íme fegyver által levágottak; ha bemegyek a városba, hát íme éhség miatt elepedtek vannak ott! Bizony próféta is, pap is olyan földre költöznek, a melyet nem ismernek! 19 Egészen elvetetted-é Jódát, avagy a Siont útjára-é lelkeid? miért vertél úgy meg, hogy semmi orvosságunk se legyen? Békességet várunk, de nincs

semmi jó; és gyógyulásnak idejét, de ímé, itt van a rettegés! 20 Ismerjük Uram a mi gonoszságainkat, atyáink bűnét; bizony vétkéztünk ellenen! 21 Ne vesd meg a te nevedért; ne gyalázd meg a te dicsőségednek székét! Emlékezzel; ne rontsd meg a te velünk való szövetségedet! 22 Vannak-é a pogányok bálványai között, a kik esőt adhatnak? És ad-é záporokat az ég? Avagy nem te vagy-é a mi Urunk Istenünk, és nem benned kell-é bíznunk, hiszen te cselekedted mindezt!

15 És monda az Úr nékem: Ha Mózes és Sámuel állandának is előtem, nem hajolna lelkem e néphez; küld ki az orczám elől, hadd menjene! 2 Ha pedig ezt mondjak néked: Hová menjünk? ezt mondjad nékik: Így szól az Úr: A ki halára való, halára; a ki fegyverre való, fegyverre; a ki éhségre való, éhségre, és a ki fogságra való, fogságra. 3 Mert négyfélvel támadok rájok, ezt mondja az Úr: Fegyverrel, hogy gyilkoljon, kutyákkal, hogy tépjenek, az ég madaraival és a mezei vadakkal, hogy egyenek és pusztítanak. 4 Bújdosókká teszem őket e földnek minden országában Manasséért, Ezékiásnak, Júda királyának fiáért, azok miatt, a miket ő Jeruzsálemben cselekedett. 5 Mert ki könyörül meg rajtag Jeruzsálem, és ki vígásztal meg téged, és ki mozdul meg, hogy kérdezze: jól vagy-é? 6 Te elhagytál engem, azt mondja az Úr, másfelé jártál; azért kinyújtom kezemet ellened, és elvesztelek téged; belefáradtam a szánakozásba! 7 Elszírom őket szórólapáttal e földnek kapuiban; gyermektelenne teszem, elveszem az én népemet; nem tértek vissza útaikról. 8 Özvegyei számosabbak lesznek a tenger fővénynél; pusztítót viszek rájok, az ifjúság anyjára délben; bocsátok reája nagy hirtelen észvesztést és rettentéseket. 9 Elsenyed, a ki hét fiút szűl; kileheli lelkét; lehanyatlak az ő napja, mikor még nappal volna; megszégyenül és pironkodik; a maradékaikat pedig fegyverre vetem az ő ellenségeik előtt, azt mondja az Úr! 10 Jaj nékem, anyám, mert versengés férfiává és az egész föld ellen perlekedő férfiúvá szültél engemet! Nem adtam kölcsönt és nékem sem adtak kölcsönt: mégis mindenjában szidalmaznak engem! 11 Monda az Úr: Avagy nem jára tartalak-e meg téged? Avagy nem azt teszem-é, hogy ellenséged a baj idején és nyomorúság idején kérni fog téged? 12 Vajon eltöri-é a vas az északi vasat és rezet? 13 Vagyonodat és kincseidet rablónak adom, nem pénzért, hanem a te mindenféle vétkedért, minden határodban. 14 És elvittek ellenségeiddel olyan földre, a melyet nem ismersz, mert haragomnak tüze felgerjedt, lángra gyúlt ellenetek! 15 Te tudod, Uram! Emlékezzel meg rólam és tekints reám, és állj bosszút értem üldözözőim; a te haragodnak halogatásával ne ejts el engem; tud meg, hogy érettet szenevedek gyalázatot! 16 Ha szavaidat hallattad, én élveztem azokat; a te szavaid öröömre váltak nékem és szívemnek vígasságára; mert a te nevedről neveztem oh Uram, Seregeknek Istene! 17 Nem ütem a nevetgélők gyülekezetében, és nem ujjongtam velök; a te hatalmad miatt egyedül ütem, mert bosszúsággal töltöttél el engem. 18 Miért lett szünetlenné az én fájdalmam, és halálossá, gyógyíthatatlanná az én sebem? Olyanná lettél nékem, mint a bizonytalan vizű, csalóka patak! 19 Azért ezt mondja az Úr: Ha megtérsz, én is visszatérítlek téged, előttem állasz; és ha elválasztod a jót a hitványtól, olyanná leszel, mint az én szájam. Ők térenek

meg te hozzád, de te ne térd ő hozzájok! 20 És e nép ellen erős érczbástyává teszlek téged, és viaskodnak ellened, de nem győzhetnek meg téged, mert én veled vagyok, hogy megvédelek és megszabadítsalak téged, azt mondja az Úr! 21 És megszabadíták téged a gonoszok kezeiből, és kimentelek téged a hatalmaskodók markából.

16 Majd szóla az Úr nékem, mondván: 2 Ne végy magadnak feleséget, és ne legyenek néked fiaid és leányaid ezen a helyen! 3 Mert ezt mondja az Úr a fiak felől és leányok felől, a kik ezen a helyen születnek, és anyjaik felől, a kik szülik őket, és atyaik felől, a kik nemzették őket e földön: 4 Keserves halállal halnak meg, nem sirattatnak el és el sem temettetnek; ganéjjá lesznek a föld színén, s fegyver és éhség miatt pusztulnak el, és az ő holttestök az ég madarainak és a mezei vadaknak lesznek eledelül. 5 Mert ezt mondja az Úr: Ne menj be gyászoló házba, se sírni se menj, se ne vígasztald őket; mert megvontam e néptől az én békességemet, azt mondja az Úr: az irgalmasságot és kegyelmet. 6 És meghalnak nagyok és kicsinyek e földön; el sem temetik, meg sem siratják őket, sem össze nem metélük magokat, sem hajokat ki nem térik ő érettök. 7 Kenyeret sem törnek nékik a gyászoláskor, hogy vígasztalják őket a meghaltért; a vígasztalás poharával sem itatják őket az ő atyjokért és anyjokért. 8 A lakodalmas házba se menj be, hogy leülj velök enni és inni. 9 Mert azt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene: Ímé, én megszüntetem e helyen, a ti szemeitek előtt, a ti napjaitokban a vigasságnak szavát és az örömknek szavát, a vőlegénynek szavát és a menyasszonyak szavát. 10 És hogyan tudtára adod e népnek mind e határozatokat, és ezt mondjak néked: Miért határozta az Úr ellenünk mindezt a nagy gonoszt; és micsoda a mi bűnünk és micsoda a mi vétkünk, a melylyel vétkéztünk az Úr ellen, a mi Istentünk ellen? 11 Akkor ezt mondd nékik: Azért, mert elhagytak engem a ti atyáitok, azt mondja az Úr, és idegen istenek után jártak, és azoknak szolgáltak és azokat imádták, engem pedig elhagytak, és az én törvényemet meg nem tartották. 12 És ti gonoszabbul cselekedtek, mint atyáitok; mert ímé, ti mindenjában a ti gonosz szívetek hamisságát követtek, nem hallgatva reám. 13 Azért kivetlek titkokat e földből arra a földre, a melyet sem ti nem ismertek, sem a ti atyáitok, és ott szolgáltok majd idegen isteneknek nappal és éjjel; mivelhogy nem könyörülök rajtakat. 14 Azért ímé, eljönök a napok, ezt mondja az Úr, a mikor nem mondják többé: Él az Úr, a ki felhozta Izráel fiait Egyiptom földéről; 15 Hanem ezt: Él az Úr, a ki felhozta Izráel fiait északnak földéről és minden földékről, a melyekbe elszórta őket! Mert visszavizsem őket az ő földjükre, a melyet az ő atyáinak adtam. 16 Ímé én sok halász után küldök, ezt mondja az Úr, hogy halászszák ki őket; azután pedig elküldök sok vadász után, hogy vadászszák ki őket minden hegyből, minden halomból és a sziklák hasadékaiból is. 17 Mert szemmel tartom minden újokat; nem rejtőzhettek el orczám elől, és nincsen elfedve az ő bűnök szemeim elől. 18 Előbb azonban megfizetek nékik az ő bűneikért és vétkeikért kétszeresen, mert megszentségtelenítétek az én földemet az ő útálatosságaiknak holttestével, és betölötték az én örökséget az ő fertelmességeikkel. 19 Oh Uram, én

erősségem, én bástyám és én menedékem a nyomorúság idején! Hozzád jónek majd a nemzetek a föld hatáiról, és ezt mondják: Bizony hamis isteneket bírtak a mi atyáink és hiábavalókat, mert nincs köztük segíteni tudó. 20 Csinálhat-e az ember magának isteneket? Hiszen azok nem istenek! 21 Azért ímé, megismertetem velök ez úttal, megismertetem velök az én kezemet és hatalmát, és megtudják, hogy az Úr az én nevem.

17 A Júda vétke vas tollal, gyémánt hegygyel van felírva; fel van véve szívök táblájára és oltárai szarvaira, 2 Mivelhogy megemlékeznek fiak az ő oltáraikról, Aséra bálványaikról a zöld fák mellett és a magas halmokon. 3 Oh én hegy a síkon! Vagyonodat, minden kincsetet prédiává teszem a te magaslataidért, minden határodban való vétkeidért. 4 És elszakítattol, és pedig magad által, a te örökségedtől, a melyet én adtam néked, és szolgáltatni fogom veled a te ellenségeidet olyan földön, a melyet nem ismersz; mert tűzre lobbantották haragomat, örökké égni fog. 5 Ezt mondja az Úr: Átkozott az a férfi, aki emberben bízik és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozott az ő szíve! 6 Mert olyanná lesz, mint a hangafa a pusztában, és nem látna, hogy jó következik, hanem szárazságban lakik a sivatagban, a sovány és lakhatatlan földön. 7 Áldott az a férfi, aki az Úrban bízik, és a kinek bizodalma az Úr; 8 Mert olyanná lesz, mint a víz mellé ültetett fa, a mely a folyó felé bocsátja gyökereit, és nem fél, ha hőség következik, és a levele zöld marad; és a száraz esztendőben nem retteg, sem a gyümölcsözéstől meg nem szűnik. 9 Csalárdabb a szív mindenél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt? 10 Én, az Úr vagyok az, aki a szívet fűrkészem és a veséket vizsgálom, hogy megfizessek kinek-kinek az őtai szerint és cselekedeteinek gyümölcsze szerint. 11 Mint a fogoly madár, mely fiakat gyűjt, melyeket nem ő költött, olyan, aki gazdagságot gyűjt, de nem igazán; az ő napjainak felén elhagyja azt, a halálkor pedig bolonddá lesz. 12 Oh dicsőség trónja, kezdtől fogva magasságos, szentségünknek helye. 13 Izráelnek reménysége, oh Uram! A kik elhagynak téged, mind megszégyenülnek! A kik elpártolnak tőlem, a porba iratnak be, mert elhagyták az elő vizeknek kútfejét, az Urat! 14 Gyógyíts meg engem Uram, hogy meggyógyuljak, szabadíts meg engem, hogy megszabaduljak, mert te vagy az én dicsekédésem! 15 Ímé, ők azt mondják nékem: Hol van az Úr százata? Most jöjjön el! 16 De én nem siettem elhagyni a te útaidnak követését, sem gonosz napot nem kívántam, te tudod; a mi ajkaimon jött ki, nyilvánvaló volt előttem. 17 Ne légy nékem rettentésemre: reménységem vagy te a háborúság napján! 18 Szégyenüljenek meg, a kik üldöznek engem, de ne én szégyenüljek meg; ők rettegjenek és ne én rettegjek; hozz reájok háborúság napját, és kétszeres zúzászal zúzd össze őket! 19 Ezt mondá nékem az Úr: Menj és állj meg a nép fiainak kapujában, a melyen bemennek és a melyen kijönnek Júdának királyai, és Jeruzsálemnek is minden kapujában! 20 És ezt mondd nékik: Halljátok meg az Úrnak szavát Júdának királyai és egész Júda és Jeruzsálemnek minden lakosa, a kik bejárják a kapukon! 21 Ezt mondja az Úr: Vigyázzatok a ti lelketekre, és ne hordjatok terhet szombaton, se Jeruzsálem kapuin be ne vigyetek! 22 Házaitokból

se vigyetek ki terhet szombat-napon, és semmi munkát ne végezzetek, hanem szenteljétek meg a szombat-napot, úgy a mint atyáitoknak megparancsoljam! 23 De ők nem hallgattak, és fülöket sem hajtották rá, hanem megkeményítették nyakokat, hogy ne halljanak, és az oktatást be ne vehessék. 24 Pedig ha szívesen hallgattok reám, ezt mondja az Úr, és nem visztek be terhet e város kapuin szombat-napon, és megszentelítek a szombat-napot, úgy hogy semmi dolgot nem végeztek azon: 25 Akkor e város kapuin királyok és fejedelemek fognak bevonulni, a kik a Dávid székén ülnek, szekereken és lovakon járnak, mind magok, mind fejedelmeik, Júdának férffái és Jeruzsálemnek lakosai, és e városban lakni fognak mindenrőlké. 26 És bejönék Júda városaiból, Jeruzsálem környékéről. Benjámin földéről, a lapályról, a hegyről és dél felől, hozván égoáldozatot, véres aldozatot, ételaldozatot és temjént, és hozván hálaaldozatot az Úrnak házába. 27 Ha pedig nem hallgattok reám, hogy megszenteljétek a szombat-napot, és hogy ne hordjatok terhet és ne jöjjetek be Jeruzsálem kapuin szombat-napon: tüzet gerjesztek az ő kapuiban, és megemészti Jeruzsálem palotáit, és nem lesz eloltható.

18 Az a beszéd, a melyet az Úr beszélt Jeremiásnak, mondván: 2 Kelj fel és menj le a fazekasnak házába, és ott közlöm veled az én beszédeimet! 3 Lemenék azért a fazekas házába, és ímé ő edényt készít vala a korongon. 4 És elromla az edényt, a melyet ő készít vala és a mely mint agyag volt a fazekas kezében, és azonnal más edényt készít belőle, a mint a fazekas jobbnak láttá megkészíteni. 5 És szóla az Úr nékem, mondván: 6 Vajjon nem cselekedtem-é veletek úgy, mint ez a fazekas, oh Izráel háza? ezt mondja az Úr. Ímé, mint az agyag a fazekas kezében, olyanok vagytok ti az én kezemben, oh Izráel háza! 7 Hogyha szólok egy nép ellen és ország ellen, hogy kigynomlám, megrontom és elveszem: 8 De megtér az a nép az ő gonoszságából, a mely ellen szólottam: én is megbánom a gonoszt, a melyet rajta véghezvinni gondoltam. 9 És hogyha szólok a nép felől és ország felől, hogy felépítem, beültetem; 10 De a gonoszt cselekszi előttem, és nem hallgat az én szóroma: akkor megbánom a jót, a melylyel vele jót tenni akartam. 11 Most azért beszélj csak a Júda férffiaival és Jeruzsálem lakosaival, mondván: Ezt mondja az Úr: Ímé, én veszedelmet készíték ellenetek és tervet tervezek ellenetek! Nosza, térijetek meg, kiki a maga gonosz útáról, és jobbítások meg útaitokat és cselekedeteiteket! 12 Ők pedig azt mondják: Hagyd el! Mert mi a magunk gondolatai után megyünk, és mindenjában a mi gonosz szívünk hamisságát cselekeszszük. 13 Azért ezt mondja az Úr: Kérdezzelek csak meg a népeket: kicsoda hallott vala ilyeneket? Igen útálatosan cselekedett Izráel leánya! 14 Elhagyja-é a mezőség szíkláját a Libanon hava? Vajjon kiszáráthatók-é a felfakadó, csörgedező, hullámzó vizek? 15 Ám az én népem elfeledkezett rólam; a hiábavalónak aldoszik; elcsábították őket az ő útaikról, az ősrégi nyomról, hogy ösvényeken, járatlan úton járjanak; 16 Hogy pusztasággá tegyék földjüket, örököls csúfsággá, hogy a ki átmegy rajta, elálmékodjék és fejét csóválja. 17 Mint keleti szél szórom szét őket az ellenség előtt, háttal és nem arczzal nézék reájok

az ő pusztulásuk napján. **18** Ők pedig mondák: Jertek és tervezünk terveket Jeremiás ellen, mert nem vesz el a törvény a papítól, sem a tanács a bőlcstől, sem az ige a prófétától! Jertek el és verjük meg őt nyelvvel, és ne hallgassunk egy szavára sem! **19** Figyelmezz reám Uram, és az én pereseimnek szavát is halld meg! **20** Hát rosszal fizetnek-e a jóért, hogy ők vermet ásnak nékem? Emlékezzel! Előtted álltam, hogy javokra beszéljek, hogy elfordítsam rólok haragodat. **21** Azért juttasd fiaikat éhségre és hányd őket fegyver hegyére, hogy legyenek az ő asszonyaiak magtalanokká és özvegyekké; férjeik pedig legyenek halál martalékává, ifjaiat fegyver verje le a harcon. **22** Kiáltás hallattassék házaikból, mikor sereggel törsz reájok hirtelen, mert vermet ástak, hogy elfogjanak engem, és tört vetettek lábaimnak. **23** Te pedig Uram, tudod minden ellenem való gyilkos szándékutat; ne kegyelmezz meg bűneik miatt, és ne töröld ki vétkeimet orczád elől, hanem veszni valók legyenek előtted; a te haragod idején bánj el velő!

19 Ezt mondja az Úr: Menj el és végy egy cserépkorsót a fazekastól, és némelyekkel a nép vénei közül és a papok vénei közül. **2** Menj el a Ben-Hinnom völgyébe, a mely a fazekasok kapujának bejárátánál van, és kiáltsd ott azokat a szavakat, a melyeket én szólok néked; **3** És ezt mondjad: Halljátok meg az Úr szavát Júda királyai és Jeruzsálem lakosai: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé, én veszedelmet hozok e helyre, úgy hogy a ki csak hallja, megcsendül bele a füle. **4** Azért, mert elhagyta engem, és idegenné tették e helyet, és idegen isteneknek áldoztak benne, a kiket sem ők nem ismertek, sem atyáik, sem Júda királyai, és eltöltötték e helyet ártatlan vérrel; **5** És magaslatokat építének a Baálnak, hogy megégessek fiaikat a tűzben, égoálzotat a Baálnak, a mit én nem parancsoltam, sem nem rendeltem, és a mire nem is gondoltam. **6** Azért ímé eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és e hely nem neveztetik többé Tófetnek, sem Ben-Hinnom völgyének, hanem öldököt völgyének. **7** És eszét vesztem e helyen Júdának és Jeruzsálemnek, és fegyverrel ejtem el őket ellenségeik előtt, és az életökre töröknek kezével; holttesteket pedig az ég madarainak és a mezei vadaknak adom eledelül. **8** És e várost csudává teszem és nevetséggé, a ki csak átmegy rajta, álmélküdik és szörnyűködik az ő nagy romlásán. **9** És megétem velök az ő fiaik húsát és leányai húsát és megeszí kiki az ő barátjának húsát, a megszállás alatt és a veszedelemben alatt, a melylyel megszorongatják őket ellenségeik és a kik keresik az ő lelköket. **10** Azután törд el e korsót azok szeme láttára, a kik elmennek veled. **11** És ezt mondd nékik: Ezt mondja a Seregek Ura: Így töröm össze e népet és e várost, a mint összetörhető e cserépedény, a mely többé meg sem építhető; és Tófetben temetetnek el, mert nem lesz más hely a temetkezésre. **12** Így cselekszem e helyivel és ennek lakosaival, azt mondja az Úr, és olyanná teszem e várost, a milyen Tófet. **13** És Jeruzsálem házai és Júda királyainak házai undokkák lesznek, mint a Tófet helye; mindazok a házak, a melyeknek tetején az ég egész seregénék áldoztak és italáldozatot vittek az idegen isteneknek. **14** Azután hazajöve Jeremiás Tófetből, a hová az Úr küldte vala őt prófétálni; megálla

az Úr házának pitvarában, és szóla az egész népnek: **15** Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé én ráhuzom e városra és ennek minden városára mindenára veszedelmet, a melyről szóltam ő ellene; mert megkeményítették nyakukat, hogy ne hallják az én beszédeimet.

20 És hallá Passúr a pap, az Immár fia (ő pedig fejedelem vala az Úr házában), Jeremiást, a mint e szókat prófétálja vala: **2** És megcsapdosá Passúr Jeremiást a prófétát, és beveté őt a tömlöcze, a mely a Benjámin felső kapujában vala, az Úr háza mellett. **3** És lón másnap, hogy kivevé Passúr Jeremiást a tömlöczből, és monda néki Jeremiás: Nem Passúrnak nevezett téged az Úr, hanem Mágör Missábibnak; **4** Mert ezt mondja az Úr: Ímé, én félelembé ejtelek téged és minden barátodat, és elhullanak az ő ellenségeik fegyvere által a szemeid láttára; az egész Júdát pedig odaadom a babiloni király kezébe, és elviszi őket Babilonba, és fegyverrel vágja le őket: **5** És odaadom e városnak minden vagyonát és minden keresményét, és minden drágaságát, és Júda királyainak minden kincsét odaadom az ő ellenségeik kezébe, és elrabolják, elhurcolják és Babilonba viszik azokat. **6** Te pedig Passúr és a te házadnak minden lakosa, rabságba mentek, és Babilonba jutsz és ott halsz meg és ott temettel el, te és minden barátod, a kiknek hamisan prófétáltál. **7** Rávettél Uram engem és rávettettem, megragadtál engem és legyőztél! Nevertségesse lettem minden időre, mindenki csúfol engemet; **8** Mert a hányszor csak szólok, kiáltozom; így kiáltok: erőszak és romlás! Mert az Úr szava mindenkor gyalázatomra és csúfságomra lett nékem. **9** Azért azt mondomb: Nem emlékezem róla, sem az ő nevében többé nem szólok; de mintha égő tűz volna szívemben, az én csontjaimba rekesztem, és erőködöm, hogy elviseljem azt, de nem tehetem. **10** Mert hallom sokak rágalmazását, a mindenfelől való fenyegetést: Jelentsétek fel és ezt mi is feljelentjük: mindazok is, a kik barátaim, az én tántorodásomra figyelmeznek, mondva: Talán megbottlik és megfoghatjuk őt, és bosszút állhatunk rajta; **11** De az Úr velem van, mint hatalmas hős, azért elesnek az én kergetőim és nem bírnak velem, igen megszégyenülnek, mert nem okosan cselekesznék: örökkévaló gyalázat lesz rajtok és felejthetetlen. **12** Azért, oh Seregeknek Ura, a ki megpróbálod az igazat, látod a veséket és a szíveket, hadd lássam a te büntetésedet ő rajtok: mert néked jelentettem meg az én ügyemet! **13** Énekeljetek az Úrnak, dicsérjelek az Urat, mert a szegények lelkét megszabadítja a gonoszok kezéből. **14** Átkozott az a nap, a melyen születtem; az a nap, a melyen anyám szűlt engem, ne legyen áldott! **15** Átkozott ember az, aki örömhírt vitt az én atyámnak, mondva: Fiúmagzatod született néked, igen megörvendeztetvén őt. **16** És legyen az az ember olyan, mint azok a városok, a melyeket elveszett az Úr és meg nem bánta; és halljon reggel kiáltozást, és harci riadót délnél. **17** Hogy nem ölt meg engem az én anyám méhében, hogy az én anyám nékem koporsóm lett volna, és méhe soha sem szűlt volna! **18** Miért is jöttem ki az én anyámnak méhéből, hogy nyomorúságot lássak és bánatot, és hogy napjaim gyalázatban végződjenek?

21 Ez a beszéd, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, mikor elküldé hozzá Sedékiás király Passúrt Melkiásnak fiát, és Sofóniást a Maásiás pap fiát, mondván: **2** Kérdezd meg most érettünk az Urat, mert Nabukodonozor, a babiloni király viaskodik ellenünk, ha cselekszik-é az Úr velünk minden ő csodái szerint, hogy elhagyjon minket? **3** És monda nékik Jeremiás: Ezt mondjátok Sedékiásnak. **4** Így szól az Úr, Izráel Istene: Ímé, én elfordítok minden hadi szerszámot, a melyek a ti kezeitekben vannak, a melyekkel ti a babiloni király ellen és a Kaldeusok ellen viaskodtak, a kik kívül a kőfalon ostromolnak titeket, és begyűjtöm őket e városnak közepébe; **5** És én kinyujtott kézzel vívok ellenetek és nagy erős karral és haraggal, búsalással és nagy felindulással. **6** És megverem a városnak lakosait, mind az embert, mind a barmot; nagy döghalállal halnak meg. **7** És azután, azt mondja az Úr, Sedékiást a Júda királyát, és az ő szolgáit, és a népet, és a kik megmaradnak a városban a döghaláltól, a fegyvertől és az éhségtől: odaadom Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe és az ő ellenségeiknek kezébe és azoknak kezébe, a kik keresik az ő lelköket, és megöli őket éles fegyverrel: nem kedvez nékik, nem enged és nem könnyörül rajtuk. **8** Azután ezt mondjad e népnek: Ezt mondja az Úr: Ímé, én előtökbe adom néktek az élet útját és a halál útját. **9** A ki e városban lakik, fegyver, éhség és döghalál miatt kell meghalnia; a ki pedig kimegy belőle és a Kaldeusokhoz megy, a kik megostromolnak titeket, él, és az ő lelkét zsákmányul nyeri; **10** Mert orczámat e város veszedelmére fordítottam és nem megszabadulására, azt mondja az Úr: A babiloni király kezébe adatik, és tűzzel égeti meg azt! **11** Júda királya házának mond meg: Halljátok meg az Úr szavát! **12** Dávidnak háza, ezt mondja az Úr: Hamarsággal tegyetek igaz ítéletet, a nyomorultat mentsétek meg a nyomorgatóknak kezéből, különben az én haragom kitör, mint a tűz és felgerjed, és nem lesz, a ki megholthassa, az ő cselekedeteinek gonoszságára miatt. **13** Ímé, én reátok megyelek, te völgy lakójá és síkságnak szirtje; azt mondja az Úr, a kik azt mondjátok: Kicsoda jön le mi ellenünk, és kicsoda jön be a mi házainkba? **14** És a ti cselekedeteiteknek gyümölcse szerint fenyítek meg titeket, azt mondja az Úr, és tüzet gyűjtok az ő erdejében, és köröskörül az minden megemészti!

22 Ezt mondja az Úr: Menj alá a Júda királyának házába, és beszél el ezeket: **2** És ezt mond meg: Halld meg az Úr szavát, Júda királya, a ki a Dávid királyi székében ülsz, te és a te szolgáid, és a te néped, a kik bejártok e kapukon! **3** Ezt mondja az Úr: Tegyetek ítéletet és igazságot, és mentsétek meg a nyomorultat a nyomorgatót kezéből! A jövevényt, árvát és özvegyet pedig ne nyomorgassátok és rajta ne erőszakoskodjatok, és ártatlan vért e helyen ki ne ontsatok. **4** Mert ha ezt cselekszitek, akkor királyok mennek be e háznak kapui, a kik a Dávid székébe ülnek, szekereken és lovakon menjén ő, az ő szolgái és az ő népe. **5** Ha pedig nem hallgattok e szóra, én magamra esküszöm, azt mondja az Úr, hogy elpusztul e ház. **6** Mert így szól az Úr a Júda királyának házához: Ha Gileád volnál nékem és a Libánon feje: mégis elpusztítlak téged, mint a városokat, a melyekben nem laktak. **7**

És felkészíttem ellened a rablókat, mindenkit az ő fegyverével, és kivágják a te válogatott czédrusaidat, és a tűzre vetik. **8** És sok nép megy át e városon, és ezt mondják egymásnak: Miért mivelte az Úr ezt e nagy várossal? **9** És ezt mondják: Azért, mert elhagyták az Úrnak, az ő Istenőnek frigyet, és idegen istenek előtt borultak le e azoknak szolgáltak. **10** Ne sirassátok a halottat és ne bántkodjatok érte, hanem azt sirassátok, aki elment, mert nem jó vissza többé, és az ő szülőföldjét nem látja meg. **11** Mert ezt mondja az Úr Sallum felől, Jósiásnak, a Júda királyának fia felől, aki uralkodik az ő atya, Jósiás helyett: A ki kimegy e helyből, nem tér többé ide vissza. **12** Hanem a helyen, a hová rabságra vitték, ott hal meg, és e földet nem látja többé. **13** Jaj annak, aki hamisan épít házát, felházait pedig álnak; a ki az ő telebarátjával ingyen szolgáltat, és munkájának bérét néki meg nem adja. **14** A ki ezt mondja: Nagy házat építék magamnak és tágas felházakat, és ablakait kiszélesítí és czédrusfával béléli meg és megfesti czinóberrrel. **15** Király vagy-é azért, hogy czédrus után kivánkozol? A te atyád nem evett és ivott-é? De igazságot és méltányosságot cselekedett, azért jó dolga volt. **16** Igazságosan ítélte a szegényt és a nyomorultat, azért jó volt dolga. Nem ez-é az igaz ismeret felőlem? azt mondja az Úr! **17** De a te szemeid és szíved csak a te nyereségedre vágynak, és az ártatlan vérére, és ragadozásra és erőszak elkövetésére. **18** Azért ezt mondja az Úr Joákimnak, Jósiás, Júda királya fiának: Nem siratják őt: Jaj atyám! Jaj húgom! nem siratják őt: Jaj uram! Jaj az ő dicsőségének. **19** Úgy temetik el, mint a szamarat, kivonják és elvetik Jeruzsálem kapuin kívül! **20** Menj fel a Libánonra és kiálts, és a Básánon emeld fel szótát és kiálts az Abarimról, mert szeretőid minden tönkre jutottak. **21** Szóltam néked, mikor jó volt dolgod, de ezt mondottad: Nem hallom. Ifjúságodtól fogva ez a te szokásod, hogy nem hallgattad az én szóimat! **22** minden pásztorodat szél emészi meg, és a szeretőid rabságra mennek; akkor szégyent vallasz majd és pironkolod minden gonoszságodért. **23** Te, aki a Libánonon lakozol, a czédrusfákon fészkelsz: hogy fogysz majd nyögni, mikor fájdalmak lepnek meg, a gyermekszülő vajudása? **24** Élek én, azt mondja az Úr, hogy ha Kóniás; Joákimnak, a Júda királyának fia pecsétyűrű volna is az én jobbkezemben: mindenállat onnan lerántanákkal. **25** És odaadlak téged és a te lelked keresőinek kezébe, és azoknak kezébe, a kiknek tekintetétől félsz, és Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe és a Káldeusoknak kezébe. **26** És elvetlik téged és a te anyádat, a ki szűlt téged, idegen földre, a melyben nem születtek, és ott haltok meg. **27** És nem jönök vissza arra a földre, a melyre az ő lelkök visszajöni kívánkozik. **28** Avagy útálatos és elromlott edény-é ez a férfiút, ez a Kóniás, avagy oly edény-é, amelyben semmi gyönyörűség nincsen? Miért lökték el őt és az ő magvát, és dobták olyan földre, a melyet ők nem ismernek? **29** Föld, föld, föld! halld meg az Úrnak szavát! **30** Ezt mondja az Úr: Irjátok fel ezt a férfiút, mint gyermeketlen, mint olyan embert, a kinek nem lesz jó előmenetele az ő idejében; mert senkinek, aki az ő magvából a Dávid székében ül, nem lesz jó állapotja, és nem uralkodik többé Júdában.

23 Jaj a pásztoroknak, a kik elveszítik és elszélesztik az én mezőmnek juhait, azt mondja az Úr. **2** Azért ezt mondja az

Úr, Izráel Istene a pásztoroknak, a kik legeltetik az én népemet: Ti szélesztették el az én juhaimat és űztétek el őket; és nem néztek utánok; ímé, én megbüntetem a ti cselekedeteiteknek gonoszságát, azt mondja az Úr. 3 Juhaimnak maradékát pedig összegyűjtöm minden földről, a melyekre előztem őket, és visszahozom őket az ő legelőikre, és szaporodnak és megsokasodnak. 4 És pásztorokat rendelek melléjük, hogy legelezzenek őket, és többé nem félnek és nem rettegnék, sem meg nem fogyatkoznak, azt mondja az Úr. 5 Ímé, eljönök a napok, azt mondja az Úr, és támasztok Dávidnak igaz magvat, és uralkodik mint király, és bölcsen cselekszik és méltányosságot és igazságot cselekszik e földön. 6 Az ő idejében megszabadul Júda, és Izráel bátorságosan lakozik, és ez lesz az ő neve, a melyhez nevezik őt: Az Úr a mi igazságunk! 7 Azért ímé elközelgetnek a napok, azt mondja az Úr, a melyekben nem mondják többé: Él az Úr, a ki kihozta Izráel fiait Egyiptom földéből. 8 Hanem inkább ezt mondják: Él az Úr, aki kihozta és aki haza vezérlette Izráel házának magvát az északi földről és minden földek ről, a melyekre kiűztem vala őket, és lakoznak az ő földjükön. 9 A próféták miatt megkeseredett az én szívem én beninem, minden csontom reszkét; olyan vagyok, mint a részeg férfi és mint a bortól elázott ember, az Úrért és az ő szent igéjéért. 10 Mert betelt a föld paráznákkal, mert a hamis esküvés miatt gyászol a föld, a pusztának legelője kiszáradt, és az ő futásuk gonosz, és az ő hatalmasságuk hamis. 11 Mert mind a próféta, mind a pap istentelenek, még házamban is megtaláltam az ő gonoszságukat, azt mondja az Úr. 12 Azért az ő útjok olyan lesz, mint a sikamlós útak a setében, megbotlanak és elesnek: mert veszedelmet hozok rájuk, az ő büntetésüknek esztendéjét, azt mondja az Úr. 13 A Samariabeli prófétákban is bolondságot láttam: a Baál nevében prófétáltak, és elcsalták az én népemet, az Izráelit. 14 De a jeruzálemi prófétákban is rútságot láttam: paráználkodnak és hazugságban járnak; sőt pártját fogják a gonoszoknak, annyira, hogy senki sem tér meg az ő gonoszságából; olyanok előttem mindnyájan, mint Sodoma, és a benne lakók, mint Gomora. 15 Azért ezt mondja a Seregek Ura a próféták felől: Ímé, én ürmöt adok enniök és mérget adok inniök, mert a jeruzálemi prófétától ment ki az istentelenség minden földre. 16 Ezt mondja a Seregek Ura: Ne hallgassátok azoknak a prófétáknak szavait, a kik néktek prófétálnak, elbolondítanak titeket: az ő szívöknek látását szólják, nem az Úr szájából valót. 17 Szüntelen ezt mondják azoknak, a kik megvetnek engem: Azt mondta az Úr: Békességeket lesz néktek és mindenkinak, aki az ő szívénak keményisége szerint jár; ezt mondák: Nem jöti reátek veszedeleml! 18 Mert ki állott az Úr tanácsában, és ki láitta és hallotta az ő igéjét? Ki figyelmezett az ő igéjére és hallotta azt? 19 Ímé, az Úrnak szélvésze nagy haraggal kitör, és a hitetlenek fejére forgószél zúdul. 20 Nem szűnik meg az Úrnak haragja, míg meg nem valósítja és míg be nem teljesíti szívénak gondolatait; az utolsó napokban értitek meg e dolog értelmét. 21 Nem küldöttetem a prófétákat, de ők futottak, nem szólottam nékik, mégis prófétáltak. 22 Ha tanácsomban állottak volna, akkor az én igéimet hirdették volna az én népemnek, és eltérítették volna őket az ő gonosz útaikról, és az ő cselekedetöknek

gonoszságától. 23 Csak a közelben vagyok-é én Isten? azt mondja az Úr, és nem vagyok-é Isten a messzeségben is? 24 Vajon elrejtőzhetik-é valaki a rejtek helyeken, hogy én ne lássam őt? azt mondja az Úr, vajon nem töltöm-é én be a mennyet és a földet? azt mondja az Úr. 25 Hallottam, a mit a próféták mondanak, a kik hazugságot prófétálnak az én nevemben, mondván: Álmot láttam, álmot láttam. 26 Meddig lesz ez a hazugságot prófétáló próféták szívében, a kik az ő szívök csalárdúságát prófétálják? 27 A kik el akarják az én népemmel felejtetni az én nevemet az ő álmaikkal, a melyeket egymásnak beszélnek, miképen az ő atyáik elfeledkeztek az én nevemről a Baálért? 28 A próféta, aki álomlátó, beszéljen álmat; a kinél pedig az én igém van, beszélje az én igémet igazán. Mi köze van a polyvának a búzával? azt mondja az Úr. 29 Nem olyan-é az én igém, mint a tűz? azt mondja az Úr, mint a sziklazúzó pöröly? 30 Azért ímé én a prófétákra támadok, azt mondja az Úr, a kik az én beszédeimet ellenpályáz egyik a másikról. 31 Ímé, én a prófétákra támadok, azt mondja az Úr, a kik felemelik nyelvöket és azt mondják: az Úr mondja! 32 Ímé, én a prófétákra támadok, a kik hazug álmodat prófétálnak, azt mondja az Úr, és beszélök azokat, és megcsalják az én népemet az ő hazugságaikkal és hízelkedéseikkel, holott én nem küldtem őket, sem nem parancsoltam nékik, és használni sem használtak e népknek, azt mondja az Úr. 33 Mikor pedig megkérdez téged e nép, vagy a próféta, vagy a pap, mondván: Micsoda az Úrnak terhe? akkor mondd meg nékik azt: mi a teher? Az, hogy elvettek titeket, azt mondja az Úr. 34 A mely próféta vagy pap, vagy község azt mondja: Ez az Úrnak terhe, meglátogatom azt az embert és annak házát. 35 Kiki ezt mondja az ő barátjának és kiki az ő atyafiának: Mit felel az Úr? és mit szólt az Úr? 36 És az Úrnak terhét ne emlegessétek többé, mert mindenkinél terhes lesz az ő szava, ha elforgatjátok az élő Istennek, a Seregek Urának, a mi Istenünknek, beszédét. 37 Ezt mondjad a prófétának: Mit felelt néked az Úr és mit szólt az Úr? 38 Hogyha az Úrnak terhét említték, tehát ezt mondja az Úr: Mivel hogy ti e szót mondottatok: ez az Úrnak terhe, jöllehet küldéki ti hozzátok, a kik ezt mondják: Ne mondjátok: ez az Úrnak terhe; 39 Ezért ímé én elfeledlek titeket, és kigyonlállok titeket, és a várost, a melyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, elvetem az én orczám elől. 40 És örökkévaló szégyent és örökkévaló gyalázatot hozok ti reátok, a mely felejthetetlen.

24 Látomást mutata nékem az Úr, és ímé, két kosár füge volt letéve az Úr temploma előtt, miután Nabukodonozor babilonai király Jékoniást, Joákimnak, a Júda királyának fiát és Júdának fejedelmeit és az ácsokat és kovácsokat fogságra hurcolá Jeruzsálemből, és elvívé őket Babilonba. 2 Az egyik kosárban igen jó fügék valának, a milyenek az először őrő fügék; a másik kosárban pedig igen rossz fügék valának, sőt ehetszenek a rosszaság miatt. 3 És monda az Úr nékem: Mit látsz te Jeremiás? És mondék: Fügék! A jó fügék igen jók, de a rosszak igen rosszak, sőt rosszaságok miatt ehetszenek. 4 És szóla az Úr nékem, mondván: 5 Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Mint ezeket a jó fügék, úgy megkülönböztetem a Júda foglyait, a kiket e helyről a Kaldeusok földjére vittem,

az ó javokra. 6 És őket szemmel tartom az ó javokra, és visszahozom e földre, és megépítem és el nem rontom, és beplántálom és ki nem szaggatom. 7 És szívet adok nékik, hogy megismerjenek engemet, hogy én vagyok az Úr, és ők én népemmi lesznek, én pedig Istenőkké leszek, mert teljes szívökből megtérnek hozzáim. 8 És a milyenek a rossz fügék, a melyek ehetetlenek a rosszaság miatt, azt mondja az Úr, olyanná teszem Sedékiást, a Júda királyát, és az ó maradékát, és az ó fejedelmeit, és Jeruzsálem maradékát, a kik itt maradnak e földön, és azokat, a kik Egyiptom földén laknak. 9 És kiteszem őket rettegésnek, veszedelemnek a föld minden országában; gyalázatnak, példabeszédnek, gúnynak és szidalomnak minden helyen, a hová kiűzöm őket. 10 És fegyvert, éhséget és döghalált bocsátok reájok mindaddig, a míg elfogynak a földről, a melyet nékik adtam és az ó atyáiknak.

25 Az a beszéd, a mely lőn Jeremiáshoz az egész Júda népe felől, Joákim negyedik esztendejében; a ki fia vala Jósiásnak, a Júda királynak, az első esztendejében Nabukodonozornak a babiloni királynak; 2 A melyet szóla Jeremiás próféta az egész Júda népéhez és Jeruzsálem minden lakosához, mondván: 3 Jósiásnak tizenharmadik esztendejétől fogva, a ki fia vala Amonnak, a Júda királynak, e napig (vagyis huszonhárom esztendő óta) szóla az Úr nékem, és szólottam én néktek, jó reggel szóltam, de nem hallgattatók. 4 És elküldte az Úr ti hozzátok minden ó szolgáját, a prófétákat, jó reggel elküldte, de nem hallgattatók, és fületeket sem hajtottatók a hallásra. 5 Ezt mondta: Térjek meg már mindenjában a ti gonosz útaitokról és a ti gonosz cselekedeteitekből, hogy lakkassatok a földön, a melyet az Úr adott néktek és a ti atyáitoknak öröktől fogva örökkel. 6 És ne járjatok idegen istenen után, hogy szolgájatok nékik és imádjátok őket, és ne ingereljetek fel engem a ti kezeitek munkájával, hogy veszedelmet ne hozzák rátok. 7 De nem hallgattatók réám, azt mondja az Úr, hogy felingereljetek engem a ti kezeitek munkájával a ti veszedelmetekre. 8 Azért ezt mondja a Seregeknek Ura: Mivelhogy nem hallgattatók az én beszédemre: 9 Ímé, kiküldök én és felveszem északnak minden nemzetsegét, azt mondja az Úr, és Nabukodonozort, a babiloni királyt, az én szolgámat, és behozom őket e földre és ennek lakóira és minden körül való nemzetekre, és elveszem őket és csudává és szörnyűséggé teszem őket és örökkévaló pusztasággá. 10 És elveszem tőlük az örömm szavát, a vígasság szavát, a vőlegény szavát és a menyasszony szavát, a malmok zörgését és a szövétnek világosságát. 11 És ez egész föld pusztasággá és csudává lészen, és e nemzetek a babiloni királynak szolgálnak hetven esztendeig. 12 És mikor eltelik a hetven esztendő, meglátogatom a babiloni királyon és az ó népének az ó álnokságukat, azt mondja az Úr, és a káldeai földön, és örökkévaló pusztasággá teszem azt. 13 És végbeviszem azon a földön mindeneket, a mikel szólítam felőle, mindeneket, a mi megvan írva e könyvben, a melyet prófétált Jeremiás az összes nemzetek felől. 14 Mert ó rajtok is uralkodnak majd sok nemzetek és nagy királyok, és megfizetek nékik az ó cselekedeteik szerint és az ó kezeiknek munkája szerint. 15 Mert ezt mondotta az Úr, Izráelnek Istene nékem: Vedd el

kezemből e harag borának poharat, és itasd meg vele minden nemzeteket, a kikhez én küldelek téged. 16 Hogy igyanak, részegüljenek meg és bolondoskodjanak a fegyver miatt, a melyet én közéjük bocsátok. 17 És elvevém a pohárt az Úr kezéből, és megitatám minden nemzeteket, a kikhez küldem engem az Úr: 18 Jeruzsálemet és Júda városait, az ó királyait és fejedelmeit, hogy pusztasággá, csudává, szörnyűséggé és átokká tegyem őket, a mint e mai napon van: 19 A Faraót, Egyiptom királyát, az ó szolgáit és fejedelmeit és minden ó népét, 20 És minden egyveleg népet, és az Úz földének minden királyát, és a Filiszteusok földének minden királyát, és Askalont, Gázát, Akkaront és Azotusnak maradékait, 21 Edomit, Moábot és az Ammon fiait, 22 És Tírusnak minden királyát és Szidonnak minden királyát és a szigeteknek minden királyát, a kik túl vannak a tengeren, 23 Dedánt és Témánt és Búzt és mindeneket, a kik lenyírott üstökűek, 24 És Arábiának minden királyát és az egyveleg nép minden királyát, a kik a pusztában laknak, 25 És Zimrinek minden királyát és Elámnak minden királyát és a Médusok minden királyát, 26 És északnak minden királyát, mind a közelvalókat, mind a távolvalókat, egyiket a másikra, és a földnek minden országát, a melyek e föld színén vannak; Sésák királya pedig ezek után iszik. 27 Azért ezt mondta nékik: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene: Igyatok és részegüljetek meg, okádjatok és hulljatok el, és fel ne keljetek a fegyver előtt, a melyet én küldök közétek. 28 És ha majd a te kezedből nem akarják elvenni a pohárt, hogy igyanak belőle: ezt mondta nékik: Így szól a Seregek Ura: Meg kell innoton. 29 Mert ímé, a város ellen, a mely az én nevemről nevezettetik, az ellen veszedelmet indítok, ti pedig egészen megmenekültök-e? Nem menekeszték, mert én fegyvert hozok e földnek minden lakosára, azt mondja a Seregek Ura, 30 Te pedig prófétáld meg nékik minden szókat, és ezt mondta nékik: Az Úr a magasságóból harsog, és az ó szent lakhelyéből dörög, harsanya harsog az ó házára, riogatva kiált, mint a szőlőtaposók, e föld minden lakosa ellen. 31 Elhat és harsogás a földnek végére, mert pere van az Úrnak a pogányokkal, ó minden testnek itélő bírája, a hitetleneket fegyverre veti, azt mondja az Úr. 32 Így szól a Seregek Ura: Ímé, veszedelem indul egyik nemzettől a másik nemzetre, és nagy szélvész támad a föld szélein. 33 És azon a napon az Úrtól levágatnak a föld egyik végétől fogva a föld másik végéig; nem sirattatnak meg, és össze sem hordatnak, és el sem temettetnek, olyanok lesznek a földnek színén, mint a ganéj. 34 Jagassatok pázsitorok, és kiáltsatok, és heverjetek a porban, ti vezérei a nyájnak, mert eljön a ti megöletéseteknek és szétszóratásknak ideje, és elhullottok, noha drága edények vagytok. 35 És nincs hová futniuk a pázsitoroknak, és menekülniök a nyáj vezéreinek. 36 Hallatszik a pázsitorok kiáltozása és a nyáj vezéreinek jagatása, mert elpusztította az Úr az ó legeltető helyeket. 37 Elpusztultak a békességes legeltető helyek az Úr felgerjedt haragja miatt. 38 Elhagyta azokat, mint az oroszlán az ó barlangját, mert pusztasággá lett az ó földjük a zsarnoknak dühe miatt és az ó felgerjedt haragja miatt.

26 A Joákim uralkodásának kezdetén, a ki fia vala Jósiásnak, a Júda királynak, e szót szólá az Úr, mondván: 2 Ezt

mondja az Úr: Állj az Úr házának pitvarába, és mondд el Júdának minden városából azoknak, a kik imádkozni jőnek az Úr házába, mindeneket az igéket, a melyeket parancsoltam néked, hogy mondд el nékik. Egy szót se hagyд el! 3 Hátha szót fogadnak, és mindenki megtér az ó gorosz újtától, akkor megbánom a veszedelmet, a melyet nékik okozni gondoltam az ó cselekedeteik gonoszságá miatt. 4 És mondд meg nékik: Így szól az Úr: Ha nem hallgattok reám, hogy az én törvényeim szerint járjatok, a melyet előtökbe adtam, 5 Hogy hallgassatok a prófétáknak, az én szolgáimnak beszédére, a kiket én küldék hozzátek, és pedig jó reggel küldém, de nem hallgattatok rájok: 6 Akkor e házat hasonlóvá teszem Silóhoz, e várost pedig a föld minden nemzetének átkává. 7 Hallák pedig a papok és próféták és az egész község Jeremiást, a mint ez igéket szólá az Úr házában. 8 És lőn, mikor elvégéz Jeremiás a beszédet, a melyet az Úr parancsolt vala mind az egész néphez szólania, megragadák őt a papok és a próféták és az egész nép, mondván: Halálra kell lakolnod! 9 Miért prófétáltál az Úr nevében, mondván: Olyan lesz e ház, mint Siló, és e város elpusztul, lakatlanná lesz? És összegyűle az egész nép Jeremiás ellen az Úrnak házában. 10 De meghallák ezeket a Júda fejedelmei, és felmenének a király házból az Úrnak házába, és leülének az Úr új kapujának ajtajában. 11 És szólának a papok és a próféták a fejedelmeknek és az egész népnek, mondván: Halálra méltó ez az ember, mert e város ellen prófétált, a mint füleitekkel hallottatok. 12 És szóla Jeremiás mindeneknak a fejedelmeknek és az egész népnek, mondván: Az Úr küldött engem, hogy prófétáljak a ház ellen és e város ellen minden szókkal, a melyeket hallottatok. 13 Most azért jobbítások meg a ti útaitokat és cselekedeteiteket, és hallgassatok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára, és az Úr megbánja a veszedelmet, a melylyel fenyegetett titeket. 14 Én magam pedig ímé kezetekben vagyok, cselekedjetek velem, a mint jónák és a mint helyesnek tetszik néktek. 15 De jól tudjátok meg, hogy ha megöltök engem, ártatlan vér száll ti reátköt és e városra és ennek lakosaira, mert bizony az Úr küldött el engem hozzátek, hogy a ti füleitekbe mondjam minden szókat. 16 És mondák azok a fejedelmek és az egész község a papoknak és prófétáknak: Nem méltó ez az ember a halálra: mert az Úrnak, a mi Istenünknek nevében szólt nékünk! 17 Felkelének az ország vénei közül is némely férfiak, és szólának az egész összegyűlt népnek, mondván: 18 A móreseti Mikeás prófétált Ezékiásnak, a Júda királyának idejében, és szóla az egész Júda népének, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: A Siont megszántják, mint szántóföldet, és Jeruzsálem elpusztul, és e háznak hegyét erdő növi be; 19 Megölte-é azért ő Ezékiás, Júdának királya és az egész Júda? Nem felté-é az Urat? Nem könyörgött-é az Úrnak? És nem megbántha-é az Úr a veszedelmet, a melylyel fenyegette őket? És mi olyan nagy veszedelmet vonnánk a mi lelkünkre? 20 Volt egy másik ember is, a ki az Úr nevében prófétált, Uriás, Semájának fia, Kirját-Jeárimból, és prófétált e város ellen és a föld ellen, egészen a Jeremiás beszéde szerint. 21 És meghallá Jojákim király és minden vitéze és minden fejedelme az ó beszédeit, és halálra kerestette őt a király; de meghallá Uriás és megijedt, és elfutott és átment Égyptomba.

22 És Jojákim király embereket küldött Égyptomba, Elnátánt, az Akbor fiát, és más férfiakat vele együtt Égyptomba. 23 És kihozák Uriást Égyptomból és vivék Jojákim király ele, a ki megöléte őt fegyverrel, holttestét pedig a köznép temetőjébe vetteté. 24 De Ahikámnak, a Sáfán fiának keze Jeremiással lőn, hogy ne adják őt a nép kezébe halálra.

27 A Jojákim uralkodásának kezdetén, a ki fia vala Jósiásnak, a Júda királyának, ilyen szavakat szóla az Úr Jeremiáshoz, mondván: 2 Így szól az Úr nékem: Csinálj magadnak köteleket, és jármót és vedd azokat a nyakadba. 3 És küld azokat Edom királyához és Moáb királyához, az Ammon fiainak királyához, Tírus királyához és Sidon királyához a követek által, a kik előjönk Jeruzsálemben Sedékiáshoz, Júdának királyához, 4 És parancsolt meg nékik, hogy mondják meg az ő uraltnak: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene, ezt mondjátok a ti uraitoknak: 5 Én teremttem a földet, az embert és a barmot, a melyek e föld színén vannak, az én nagy erőmmel és az én kinyuttatott karommal, és annak adom azt, a ki kedves az én szemeim előtt: 6 És most én odaadom minden földeköt Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az én szolgáimnak kezébe; sőt a mezei állatokat is néki adom, hogy néki szolgáljanak. 7 És néki és az ő fiának és unokájának szolgál minden nemzet mindaddig, míg el nem jő az ő földének is ideje, és szolgálnak néki sok nemzetek és nagy királyok. 8 Azt a nemzetet és azt az országot pedig, a mely nem szolgál néki, Nabukodonozornak, a babiloni királynak, és a ki nem teszi nyakát a babiloni király jármába: fegyverrel és éhséggel és döghalállal verem meg azt a nemzetet, azt mondja az Úr, míglen kiírtam őket az ő kezével. 9 Ti azért ne hallgassatok a ti prófétáitokra, se jövendőmondóitokra, se álommagyarázóitokra, se varázslóitokra, se szemfényveszítőitokra, a kik ezt mondják néktek: Ne szolgáljatok a babiloni királynak. 10 Mert ők hazugságot prófétálnak néktek, hogy messze vigyelek titeket a ti földetekből és kiúzzelek titeket, és elveszszetek! 11 Azt a nemzetet pedig, a mely nyakára veszi a babiloni király jármát és szolgál néki, az ő földében hagyom, azt mondja az Úr, és mivel azt és lakozik benne. 12 Sőt Sedékiásnak, a Júda királyának is minden beszédek szerint szólottam, mondván: Vegyétek nyakatokra a babiloni királynak jármát, és szolgáljatok néki és az ő népének, és éltek! 13 Miért halsz meg te és a te néped fegyver miatt, éhség és döghaláti miatt, a mint szólott az Úr az olyan népről, a mely nem szolgál a babiloni királynak? 14 Ne hallgassatok hát a próféták szavaira, a kik így szólnak néktek: Ne szolgáljatok a babiloni királynak; mert ők hazugságot prófétálnak néktek. 15 Mert nem küldöttetem őket, azt mondja az Úr, hanem ők az én nevemben hazugságot prófétálnak, hogy kiúzzelek titeket, és elvesszetek ti és a próféták, a kik prófétálnak néktek. 16 A papoknak és ez egész népnek is így szóltam: Ezt mondja az Úr: Ne hallgassatok a ti prófétáitok szavaira, a kik prófétálnak néktek, mondván: Íme, az Úr házának edényei visszahozatnak Babilomból most mindenjárt, mert hazugságot prófétálnak ők néktek: 17 Ne hallgassatok rájok; szolgáljatok a babiloni királynak, és éltek; miért legyen e város pusztasággá? 18 Ha ők próféták és ha nálok van az Úrnak igéje: imádkozzának

most a Seregek Urának, hogy az edények, a melyek még az Úr házában és a Júda királyának házában és Jeruzsálemben maradtak, ne jussanak Babilonba; **19** Mert ezt mondja a Seregek Ura az oszlopok felől, a tenger felől, az állványok felől és az edények maradéka felől, a melyek még e városban maradtak, **20** A melyeket el nem vitt Nabukodonozor, a babiloni király, mikor fogásiga vivé Jékóniást, Jojákminkat, a Júda királyának fiát Jeruzsálemből Babilonba, és Júdának és Jeruzsálemnek minden fő népet; **21** Bizony ezt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene az edények felől, a melyek megmaradtak az Úrnak házában és a Júda királyának házában és Jeruzsálemben: **22** Babilonba vitetnek, és ott lesznek mindama napig, a melyen meglátogatom őket, azt mondja az Úr; és felhözöm azokat, és visszahozom azokat a helyre.

28 És abban az esztendőben, Sedékiás, Júda királya uralkodásának kezdetén, a negyedik esztendőben, az ötödik hónapban monda nékem Hanániás (Azúrnak fia, a próféta, a ki Gibeonból való vala) az Úrnak házában, a papok és az egész nép szemei előtt, mondván: **2** Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene, mondván: Eltöröm a babiloni királynak jármát. **3** Teljes két esztendő mulva visszahozom e helyre az Úr házának mindamaz edényeit, a melyeket elvitt innen Nabukodonozor, a babiloni király, és bevitt Babilonba. **4** És Jékóniást, Jojákminkat, a Júda királyának fiát és mindama júdabeli foglyokat, a kik elvittek Babilonba, visszahozom én e helyre, azt mondja az Úr; mert eltöröm a babiloni király jármát. **5** Akkor monda Jeremiás próféta Hanániás prófétának a papok és az egész nép szemei előtt, a mely ott áll vala az Úrnak házában; **6** Mondá pedig Jeremiás próféta: Úgy legyen, úgy cselekedjék az Úr: teljesítse az Úr a te beszédeidet, a melyekkel prófétálád, hogy az Úr házának edényei és a foglyok is mind visszahozatnak Babilonból e helyre, **7** Mindazáltal halld csak e beszédet, a melyet én szólok néked és az egész népnek: **8** A próféták, a kik előttem és előttem elejtő fogva voltak, sok ország ellen és nagy királyságok ellen, hadról, veszedelemről és döghaláról prófétáltak. **9** A mely próféta a békességről prófétál, mikor beteljesedik a próféta beszéde, akkor ismerteti meg a próféta, ha az Úr küldötte-e azt valóban? **10** És vevé Hanániás próféta a jármot a Jeremiás próféta nyakáról, és széttöré azt. **11** És szóla Hanániás az egész nép előtt, mondván: Ezt mondja az Úr: Így töröm le Nabukodonozornak, a babiloni királynak jármát két esztendei idő mulva minden nemzet nyakáról: és elméne Jeremiás próféta a maga útjára. **12** És szóla az Úr Jeremiásnak, miután letöré Hanániás próféta a Jeremiás próféta nyakáról a jármot, mondván: **13** Menj el, és beszél Hanániással, mondván: Ezeket mondja az Úr: A fajármot eltörted, de csináltál helyébe vasjármokat. **14** Mert ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Vasjármot vetettem mind e nemzetek nyakára, hogy szolgáljanak Nabukodonozornak, a babiloni királynak, és szolgálnak néki, sőt a mezei állatokat is néki adom. **15** És monda Jeremiás próféta Hanániás prófétának: Halld csak, Hanániás! nem az Úr küldött téged, és te hazugsággal biztatod e népet. **16** Azért így szól az Úr: Ímé, én elküldelek téged a föld színéről, meghalsz ez

esztendőben: mert pártütőleg szóltál az Úr ellen. **17** És meghala Hanániás próféta abban az esztendőben, a hetedik hónapban.

29 Ezek ama levél szavai, a melyet Jeremiás próféta külde Jeruzsálemből a fogásban való vének maradékainak, és a papoknak és a prófétáknak, és az egész népnek, a melyet fogva vitt vala el Nabukodonozor Jeruzsálemből Babilonba. **2** (Miután Jékóniás király és a királyné és az udvari szolgák, Júda és Jeruzsálem fejedelmei és az ács és a kovácsmester kijövének Jeruzsálemből.) **3** Elasának a Sáfán fiának, és Gamariának a Hilkiás fiának keze által, a kiket Sedékiás, Júda királya küldött Nabukodonozorhoz, a babiloni királyhoz Babilonba, mondván: **4** Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene mindama foglyoknak, a kiket Jeruzsálemből Babilonba vittem: **5** Építsetek házakat és lakjatok azokban, plántáljatok kerteket és egyétek azoknak gyümölcszeit. **6** Vegyetek magatoknak feleségeket és szűlyjetek fiakat és leányokat, és a fiaitokat is házasítását meg, a leányaitokat pedig adjátok férjhez, és szűlyjenek fiakat és leányokat, és szaporodjatok meg ott, és meg ne kevesedjetek. **7** És igyekezzetek a városnak jólététen, a melybe fogásra küldöttelek titeket, és könyörögjek érette az Úrnak; mert annak jóléte lesz a ti jólététek. **8** Mert ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Ne hittesenek el titeket a ti prófétáitok, a kik közöttetek vannak, se a ti jövendőmondóitok, és ne figyelmezzetek a ti álmaitakra, a melyeket álmodoztok. **9** Mert ők hamisan prófétálnak nétek az én nevemben: Nem küldöttem őket, azt mondja az Úr. **10** Mert ezt mondja az Úr: Mihelyt eltelik Babilonban a hetven esztendő, meglátogatlak titeket és betöltöm rajtakat az én jó szómat, hogy visszahozzalak titeket e helyre. **11** Mert én tudom az én gondolatimat, a melyeket én felőletek gondolok, azt mondja az Úr; békességnak és nem háborúságnak gondolata, hogy kivánatos véget adjak nétek. **12** Akkor segítségre hívok engem, és elmentek és imádtok engem, és meghallgatlak titeket. **13** És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem. **14** És megtaláltok engem, azt mondja az Úr, és visszahozlak a fogásból, és összegyűjtök titeket minden nemzet közül és mindama helyekről, a hová kiúztelek titeket, azt mondja az Úr, és visszahozlak e helyre, a honnan számkivetettek titeket. **15** Mert ezt mondjátok: Támasztott nékünk az Úr prófétákat Babilonban is. **16** Mert ezt mondja az Úr a királynak, a ki Dávid székében ül, és az egész népnek, a mely e városban lakik, tudniillik a ti atyátok finainak, a kik nem mentek el veletek a fogásra: **17** Ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én reájok küldöm a fegyvert, az éhséget és a döghalált, és olyanokká teszem őket, a milyenek a keserű fügék, a melyek a rosszaság miatt ehetetlenek. **18** És üldözöm őket fegyverrel, éhséggel és döghalállal, és rettenetessé teszem őket a föld minden országára, átokká és csudává és szörnyűséggé és mindama nemzetnek góunjává, a melyek közé kivettem őket. **19** Azért mert nem hallgattak az én beszédeimre, azt mondja az Úr, a melyeket én üzemtent nékik az én szolgáim, a próféták által, jó reggel elküldvén, de nem hallgattatók, azt mondja az Úr. **20** Ti azért, ti foglyok, halljátok meg az Úrnak szavát mindenjában, a kiket Jeruzsálemből Babilonba küldtem. **21** Ezt mondja

a Seregek Ura, az Izráel Istene Akhábra a Kolája fiára, és Sedékiásra a Mahásiás fiára, a kik hamisan prófétálnak nétek az én nevemben: Ímé, én odaadom őket Nabukodonozornak, Babilon királyának kezébe, és szemeitek láttára megölí őket. 22 És mind azokról vesznek átokformát a Júdából való foglyok, a kik Babilonban vannak, mondván: Tegyen téged az Úr olyanná, mint Sedékiást és mint Akhábot, a kiket tűzzel égették meg a babiloni király. 23 Mert istentelenséget cselekedtek Izráelben, és paráználkodtak az ő felebarátaija feleségével, és az én nevemben hazugságot szóltak, a mit nem parancsoltam nékik. Én pedig tudom azt, és bizonyos vagyok, azt mondja az Úr! 24 A nehelámiti Semágának is szólj, ezt mondván: 25 Így szól a Seregek Ura, az Izráel Istene, mondván: Mivelhogy te levelet küldöttél a magad nevével az egész néphez, a mely Jeruzsálemben van, és Sofóniás paphoz, a Mahásiás fiához; és az összes papokhoz, mondván: 26 Az Úr tett téged pappá Jojáda pap helyébe, hogy felügyelők legyenek az Úr házában minden bolond férfiún, és prófétálni akarón, hogy visszaezt a tömlöczbe és a kalodába. 27 Most azért, miért nem dorgáltad meg az Anatóthbeli Jeremiást, a ki nétek prófétált? 28 Sőt még hozzánk küldött Babilonba, ezt mondván: Hosszú lesz az! Építsetek házakat és lakhatok bennök, plántájatok kerteket és éljetek azoknak gyümölcsivel. 29 És elolvásá Sofóniás pap e levelet a Jeremiás próféta hallására. 30 És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: 31 Küldj el minden foglyokhoz, mondván: Ezt mondja az Úr a nehelámiti Semája felől: Mivelhogy prófétált nétek Semája, holott én nem küldtem őt, és hazugsággal biztatott titkeket; 32 Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én megfenyítem a nehelámiti Semágát és az ő magvát; nem lesz néki embere, a ki lakjék e nép között, és nem látja a jót, melyet én az én népemmel cselekszem, azt mondja az Úr; mert az Úr ellen való szót szólt.

30 Az a szó, a melyet szólt az Úr Jeremiásnak, mondván: 2 Ezt mondja az Úr, Izráel Istene, mondván: Mindama szókat, a melyeket mondottam néked, írd meg magadnak könyiben; 3 Mert ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és visszahozom az én népemet, az Izráelt és Júdát, azt mondja az Úr, és visszahozom őket arra a földre, a melyet az ő atyáiknak adtam, és bírni fogják azt. 4 Ezek pedig azok a szók, a melyeket az Úr Izráel és Júda felől szólt. 5 Ezt mondta ugyanis az Úr: A félelemnek, rettentésnek szavát halhattuk, és nincs békesség. 6 Kérdjétek meg csak és lássátok, ha szül-é a férfi? Miért látom minden férfi kezét az ágyékán, mintegy gyermekszülőöt, és miért változtak orczáik fakósárgává? 7 Jaj! mert nagy az a nap annyira, hogy nincs hozzá hasonló; és háborúság ideje az Jákóbón; de megszabadul abból! 8 És azon a napon, azt mondja a Seregek Ura, letöröm majd az ő igáját a te nyakadról, köteleidet leszaggatom, és nem szolgálnak többé idegeneknek. 9 Hanem szolgálnak az Úrnak az ő Istenöknek, és Dávidnak az ő királyoknak, a kit feltámasztok nézik. 10 Te azért ne félj, oh én szolgám Jákób, azt mondja az Úr, se ne rettegj Izráel; mert ímhol vagyok én, a ki megszabadítlak téged a messze földről, és a te magodat az ő fogságának földéből; és visszatér Jákób és megnyugoszik, és bátorságban lesz, és nem lesz, a ki megháborítja.

11 Mert veled vagyok én,

azt mondja az Úr, hogy megtartsalak téged: mert véget vetek minden nemzetnek, a kik közé kiüztelek téged, csak néked nem vetek véget, hanem megfenyítelék téged ítéettel, mert nem hagylak egészen büntetés nélkül. 12 Mert ezt mondja az Úr: Veszedelmes a te sebed, gyógyíthatatlan a te sérülésed. 13 Senki sincsen, aki megítélje a te ügyedet, hogy bekósse sebedet, orvosságok és balzsam nincsenek számodra. 14 Elfeledekezz rólaid minden szeretőd, és nem keres téged: mert megvertelek ellenséges veréssel, kegyetlen ostorozással, a te bűnödnek sokaságáért, és hogy eláradtak a te vétkeid. 15 Miért kiáltoloz a te sebed miatt? veszedelmes a te sérülésed? a te bűnöd sokaságáért és vétkeidnek eláradságáért cselekedtem ezeket veled. 16 Azért mindazok, a kik benyelnek téged, elnyeltek, és valamennyi ellenséged mind fogásra jut: és a te fosztogatóidat kifosztottakká, és minden te zsákmányolódat zsákmánynyá teszem. 17 Mert orvosságot adok néked, és kigyógyítak a te sérülésedből, azt mondja az Úr. Mert számkivetettetnek hívtak téged, Sion; nincs, aki tudakozódik felőle. 18 Ezt mondja az Úr: Ímé, visszahozom Jákób sátorának foglyait, és könyörülök az ő hajlékain, és a város felépítették az ő magas helyén, és a palota a maga helyén marad. 19 És hálaadás és örööm szava jő ki belőlük, és megsokasítom őket és meg nem keyvesednek, megöregbítem őket és meg nem kisebbednek. 20 És az ő fiai olyanok lesznek, mint eleinteint, és az ő gyülekezete erősen megáll az én orczám előtt, de megbüntetem mindazokat, a kik nyomorgatták őt. 21 És az ő fejedelme ő belőle támad, és az ő uralkodója belőle jő ki, és magamhoz bocsátom őt, hogy közeledjük hozzá: mert kicsoda az, aki szívét arra hajtaná, hogy hozzám jöjjön, azt mondja az Úr. 22 És népemmé lesztek, én pedig a ti Istenetek lesztek. 23 Ímé, az Úrnak szélvésze, haragja tör elő, és a rohanó szélvész a hitetlenek fejére zúdul. 24 Nem szűnik meg az Úr felgerjedt haragja, míg végbe nem viszi, és még meg nem valósítja az ő szívénék gondolatait. Az utolsó napokban értitek meg e dolgot.

31 Az időben, monda az Úr, Izráel minden nemzetének Istene lesztek, és ők az én népemmé lesznek. 2 Ezt mondja az Úr: Kegyelmet talált a pusztában a fegyvertől megmenekedett nép, az Isten ő előtte menvén, hogy megnyugtassa őt, az Izráelt. 3 Messzünné is megjelent nékem az Úr, mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat. 4 Újra felépítlek téged, és felépülsz, oh Izráel leánya. Újra felékesíted magadat, dobokkal és vágadók seregében jösz ki. 5 Még szőlőket plántálász Samariának hegyein; a kik plántálják a plántákat, elnelek is azok gyümölcsével. 6 Mert léşzen egy nap, mikor a pásztorok kiáltanak az Efraim hegyén: Keljetek fel, és menjünk fel Sionba az Úrhol, a mi Istenünkhez. 7 Mert ezt mondja az Úr: Énekeljetek Jákóbnak vígassággal, és ujjongjatok a nemzetek fejének. Hirdessétek dicséretét, és mondjátok: Tartsd meg Uram a te népedet, az Izráel maradékát. 8 Ímé, én elhözöm őket észak földéből, és összegyűjtöm őket a földnek széleiről, közöttük lesz vak, sánta, viselős és gyermek-szűlő is lesz velük, mint nagy sereg jönek ide vissza. 9 Siralommal jönek és imádkozva hozom őket, vezetem őket a vizek folyásai mellett egyenes úton, hol el nem esnek, mert atyja lesztek az Izráelnek, és az Efraim nékem

elsőszülöttem. **10** Halljátok meg az Úrnak szavát, ti pogányok, és hirdessétek a messzevaló szigeteknek, és ezt mondjátok: A ki elszórta az Izraelt, az gyűjtő ō össze, és megőrzi, mint a pásztor a maga nyáját. **11** Mert megváltotta az Úr Jákóbot, és kimentette a nálánál erősebbnek kezéből. **12** És eljőnek és énekelnek a Sion ormán, és futnak az Úrnak jahához, búza, bor, olaj, juhok és barmok nyája felé, és az ō lelkök olyan lesz, mint a megöntözött kert, és nem bántakodni többé. **13** Akkor vágadoz a szúz a seregben, és az ifjak és a vének együttesen, és az ō siralmokat örökre fordítom, és megvígásztalom és felvidámítom őket az ō bánatukból. **14** És a papok lelkét megelégítem kövérseggyel, és az én népem eltelik javaimmal, azt mondja az Úr. **15** Ezt mondja az Úr: Szó hallatszott Rámában, sírás és keservesajagatás; Rákhel siratta az ō fiait, nem akart megvígásztaltatni az ō fiai felől, mert nincsenek. **16** Ezt mondja az Úr: Tartsd vissza szótad a sírástól és szemeidet a könyhullatástól, mert meglesz a te cselekedetednek jutalma, azt mondja az Úr, hiszen az ellenség földéből térek vissza. **17** Jövendőnek is jó reménysége lészen, azt mondja az Úr, mert fiaid visszajónek az ō határaikra. **18** Jól hallottam, hogy panaszolkodott Efraim: Megvertél engem és megverettetém, mint a tanulatlan tulok; térits meg engem és megtérek, mert te vagy az Úr, az én Istenem. **19** Mert azután, hogy megtérítettél engem, megbántam bűnömet, és miután megismertem magamat, czombomat vertem; szégyenkezem és pirulok, mert viselem az én ifjúságomnak gyalázatát. **20** Avagy nem kedves fiam-é nékem Efraim? Avagy nem kényeztetett gyermek-é? Hiszen valahányszor ellene szóltam, újra megemlékeztem ō róla, azért az én belső részeim megindultak ō rajta, bizony könörlök rajta, azt mondja az Úr! **21** Rendelj magadnak útjelzőket, rakj útmutató oszlopokat, vigyázz az ösvényre, az útra, a melyen mentél, jójj vissza Izráelnek leánya, jőjj vissza ide a te városodba! **22** Meddig bűjdosol, oh szófogadatlan leány? Mert az Úr új rendet teremt e földön. Asszony környékezi a férfit. **23** Ezt mondja a Seregék Ura, Izráel Istene: Újra és szókat mondják majd a Júda földén és az ō városaiban, mikor visszahozom az ō fogyaikat: Áldjon meg téged az Úr, oh igazságnak háza, oh szent hegyl! **24** És ott lakoznak majd Júda és minden ō városa, a szántóterűk és baromtartók együttesen. **25** Mert megitatom a szomjú lelket, és minden éhező lelket megelégíték. **26** Ezért vagyok ébren és vigyázok, és az én álmom édes nékem. **27** Ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és bevetem az Izráel házát és a Júda házát embernek magvával és baromnak magvával. **28** És a miképen gondom volt arra, hogy kigyomlájam és elrontsam, letörjem és pusztitsam és veszedelemben sodorjam őket, azonképen vigyázok arra, hogy megépítsem és beplántáljam őket, azt mondja az Úr! **29** Ama napokban nem mondják többé: Az atyák ették meg az egest, és a fiak fogva vásolt el bele. **30** Sőt inkább kiki a maga gonoszságáért hal meg; minden embernek, ki megeszi az egest, tulajdon fogva vásik el bele. **31** Ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr; és új szövetséget kötök az Izráel házával és a Júda házával. **32** Nem ama szövetség szerint, a melyet az ō atyáikkal kötöttem az napon, a melyen kézen fogtam őket, hogy kihozzam őket Égyptom földéből, de a kik megrontották az én szövetségemet, noha én férjök

maradtam, azt mondja az Úr. **33** Hanem ez lesz a szövetség, a melyet e napok után az Izráel házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ō belsőjébe helyezem, és az ō szívököbe írom be, és Istenökké leszek, ők pedig népemmi lesznek. **34** És nem tanítja többé senki az ō felebarátját, és senki az ō atyafiát, mondván: Ismerjétek meg az Urat, mert ők mindenjában megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig, azt mondja az Úr, mert megbocsátom az ō bűneket, és vétkekről többé meg nem emlékezem. **35** Ezt mondja az Úr, a ki adta a napot, hogy világítson nappal, aki törvényt szabott a holdnak és a csillagoknak, hogy világítsonak éjjel, aki felháborítja a tengert és annak habjai zúgnak, Seregek Ura az ō neve: **36** Ha eltünnek és törvények előlem, azt mondja az Úr, az Izráelnek magva is megszakad, hogy soha én előttem nép ne legyen. **37** Ezt mondja az Úr: Ha megmérhetik az egeket ott fenn, és itt alant kifürkészhetik a föld fundamentomait: én is megútalam Izráelnek minden magvát, minden szemét, a miket cselekedtek, azt mondja az Úr! **38** Ímé eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és felépítetik a város az Úrnak a Hanáiel tornyától fogva a szeglet kapujáig. **39** És kijebb meggyék a mérőkötél azzal átellenben a Garéb hegycsúcsa, és lefordul Góhat felé. **40** És a holttesteknek és a hamunak egész völgye, és az egész mező a Kidron patakáig, a lovak kapujának szegleteig kelet felé az Úr szent helye lesz, nem rontatik el, sem el nem pusztítattak soha örökké.

32 Az a szó, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, Sedékiásnak, a Júda királyának tizedik esztendejében: Ez az esztendő a Nabukodonozor tizennyolcadik esztendeje. **2** És akkor megszállotta vala a babiloni király serege Jeruzsálemet, és Jeremiás próféta elzárva vala a tömlöcznek pitvarában, a mely a Júda királyának házában vala. **3** Mert Sedékiás, a Júda királya zártatta be ōt, mondván: Miért prófétálsz te, ezt mondván: Ezt mondta az Úr: Ímé, én e várost a babiloni király kezébe adom és beveszi azt? **4** És Sedékiás, a Júda királya, meg nem menekzik a Káldeusok kezéből, hanem a babiloni király kezébe adatik, és ennek szája szól amannak szájával, és ennek szemei látták amannak szemeit. **5** És Babilonba viszi Sedékiást és ott lesz mindaddig, míg meg nem látogatom ōt, azt mondja az Úr, hogyha hadakoztok a Káldeusok ellen, nem lesz jó dolgotok. **6** És monda Jeremiás: Szólott az Úr nékem, ezt mondván: **7** Ímé, Hanameél, Sallumnak, a te nagybátyádnak fia hozzád meg, mondván: Vedd meg az én mezőmet, a mely Anatótban van, mert téged illet vér szerint, hogy megvegyed. **8** Eljöve azért hozzám Hanameél, az én nagybátyámnak fia, az Úr beszéde szerint a tömlöcz pitvarához, és monda nékem: Kérlek, vedd meg az én mezőmet, a mely Anatótban, a Benjámin földén van, mert téged illet, mint örököst, és te reád néz vér szerint is, vedd meg hát magadnak. Akkor észrevélem, hogy az Úr szava ez. **9** Azért megvevém Hanameéltől, az én nagybátyámnak fiától a mezőt, a mely Anatótban van, és kifizettem néki a pénzt, tizenhét ezüst siklust. **10** És beírám levélebe és megpecsétlem, és tanúkat is állítunk, és megmérém a pénzt mérlegen. **11** Ezután kezembe vevém a vétel felől való levelet, a mely meg vala pecsételve a parancsolat és törvények szerint, és a közönséges levelet is. **12** És a vétel felől való levelet odaadám Báruknak, a Néria fiának, aki Mahásiás fia vala, Hanameélnek, az én nagybátyám fiának

szemei előtt, és a tanúk szemei előtt, a kik be valának írva a vétel felől való levélbe, minden júdaik szemei előtt, a kik ülnek vala a tömlöcz pitvarában. 13 És parancsolék Báruknak azok szemei előtt, mondván: 14 Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Vedd fel e leveleket, ezt a vételei levelet, mind a bepecsételtetett, mind a közönséges levelet, és tudd azokat cserépedénybe, hogy sok ideig elálljanak. 15 Mert ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene: Még házakat, mezőket és szőlőket fognak venni e földön. 16 És könyörgék az Úrnak, miután odaadás a vétel felől való levelet Báruknak, a Néria fiának, mondván: 17 Ah, ah, Uram Isten! Ímé te teremtettek a mennyeit és földet a te nagy hatalmaddal és a te kiterjesztett karoddal, és semmi sincs lehetetlen előtte! 18 A ki igalmasságot cselekszel ezeríziglen, és a ki az atyák bűnéért az ő fiaik keblében fizetsz meg ő utánok, te nagy Isten, te hatalmas, a kinek neve Seregek Ura! 19 Nagy tanácsú és hatalmas cselekedetű, a kinek szemei jól látták az emberek fiainak minden útait, hogy kinek-kinek megfizess az ő útai szerint, és az ő cselekedeteinek gyümölcsére szerint; 20 A ki jeleket és csudákat tettél Égyiptom földén és minden napiglan minden Izráel földén, minden az embereken, és nevet szerzettél magadnak, mint ez mai nap is megvan. 21 És kihoztad a te népedet, az Izráelt Égyiptom földéből jelekkel és csudákkal, és hatalmas kézzel, és kinyújtott karral, és nagy rettegettéssel. 22 És nézik adtad és földet, a mely felől megesküdítél az ő atyáinknak, hogy adsz nézik tejjel és mézzel folyó földet. 23 És bementek és birtokolták azt, minden által nem hallgattak a te szódra, és nem jártak a te törvényeiben, a miket parancsoltál nézik, hogy megcselekedjék, azokból semmit sem cselekedtek, azért minden e gonoszt rájok borítottad. 24 Ímé, a sáncok a városhoz érnek, hogy bevegyék azt, és a város odaadatik a Káldaeusok kezébe, a kik megostromolják ezt fegyverrel, éhséggel és döghalállal. És a mit szólottál, meglett, íme látod is. 25 És mégis azt mondottad, Uram Isten, nékem: Végy magadnak mezőt pénzen, és legyenek tanúid felőle, holott a város a Káldaeusok kezébe adatik. 26 És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: 27 Ímé, én az Úr, Istene vagyok minden testnek, vajon van-e valami lehetetlen nékem? 28 Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én odaadom e várost a Káldaeusok kezébe, és Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe, hogy bevegye azt. 29 És bementek a Káldaeusok, a kik ostromolják e várost, és e várost felgyűjtják tűzzel és felégetik azt, és a házakat is, a melyeknek tetején füstöltek a Baálnak és áldoztak idegen isteneknek, hogy engem haragra ingereljenek. 30 Mert Izráel fiai és Júda fiai ifjúságuktól fogva csak azt cselekedték, a mi gonosz az én szemeim előtt, és az Izráel fiai csak haragra gerjesztettek engem az ő kezeik cselekedeteivel, azt mondja az Úr. 31 Mert csak bosszúságomra és búslásomra volt e város, attól a naptól fogva, a melyen építették azt, mind ez ideig, úgy hogy el kell azt törlenem az én színem elől. 32 Az Izráel fiainak és a Júda fiainak minden bűnéért, a melyet cselekedtek, hogy felháborítanak engem, ők magok, az ő királyai, fejedelemek, papaik és prófétaik és Júda vitézei és Jeruzsálem polgárai. 33 És háttal fordultak felém és nem arczszal, és tanítottam őket jó reggel, és noha tanítottam őket, nem voltak készek az intés befogadására. 34 Sőt az ő útátálosságaikat behelyezték a házba, a mely az én nevemről

neveztetik, hogy megfertőzzessék azt. 35 És magaslatokat emeltek a Baálnak, a Ben-Hinnom völgyében, hogy megáldozzák fiaikat és leányaiat a Moloknak, a mit nem parancsoltam nézik, és még csak nem is gondoltam, hogy ez útátálosságot megcselekedjék, hogy Júdát vétekre vigyék. 36 És most azért azt mondja az Úr, Izráel Istene a városnak, a mely felől ti mondjátok: Odaadatik a babiloni király kezébe, fegyver, éhség és döghalál miatt: 37 Íme én összegyűjtöm őket minden a földek ről, a melyekre kiüztem őket haragomban, felgergedésemben és nagy bosszankodásomban, és visszahozom őket e helyre, és lakni hagyom őket bátorságban. 38 És népemmi lesznek nékem, én pedig nézik Istenök lesznek. 39 És adok nézik egy szívet és egy útat, hogy mindenkor engem feljenek, hogy jól legyen dolguk, nézik és az ő fiaiknak ő utánok. 40 És örökkévaló szövetséget kötök velük, hogy nem fordulok el tőlük és a velük való jótéteménytől, és az én félelmemet adom az ő szívökbe, hogy el ne távozzanak tőlem. 41 És örvendezek bennök, ha jót cselekedhetem velük és biztosan beplántálhatom őket a földbe, teljes szívvel és teljes lélekkel. 42 Mert ezt mondja az Úr: A miképen ráhoztam e népre minden nagy veszedelmet, azonképen hozom rájok minden azt a jót, a miket én ő felőlök mondok. 43 És vesznek még mezőt e földön, a mely felől ti ezt mondjátok: Pusztaság ez emberek nélkül, barmok nélkül, és odaadatik a Káldaeusok kezébe. 44 Pénzen vesznek mezőket, és beírják a levélbe, és megpecsétlik, és tanukat állítanak a Benjámin földén, Jeruzsálem környékén és Júda városaiban, a hegyi városokban és a síkföldi városokban és a déli felé való városokban, mert visszahozom az ő foglyaikat, azt mondja az Úr.

33 Másodsor is szóla az Úr Jeremiásnak, mikor ő még fogva vala a tömlöcz pitvarában, mondván: 2 Ezt mondja az Úr, aki megtesz azt, az Úr, aki megvalósítja azt, hogy megerősítse azt, Úr az ő neve. 3 Kiált hozzá és megfelelek, és nagy dolgokat mondok néked, és megfoghatatlanokat, a melyeket nem tudsz. 4 Mert ezt mondja az Úr, az Izráel Istene, e városnak házai és a Júda királyának házai felől, a melyek lerontattak kosokkal és fegyverrel. 5 Mikor elmentek, hogy vívjanak a Káldaeusokkal, és hogy megtöltsék azokat emberek holttesteivel, a kiket én haragomban és bosszúállásomban megöltem, mivelhogy elrejtettem az én orczámat a várostól az ő sok gonoszságukért: 6 Íme, én hozok néki kötést és orvosságot, és meggyógyítom őket, és megmutatom nézik a békesség és hűség kincseit. 7 És visszahozom Júdát és Izráelt a fogságból, és felépítem őket, mint azelőtt. 8 És megtisztítom őket minden bűneiktől, a melyekkel vétkeztek ellenem, és a melyekkel gonoszul cselekedtek ellenem. 9 És ez a város lészen nékem híremre, nevemre, öröömre, tisztességre és dicséretemre e földnek minden nemzetére előtt, a kik hallják minden jót, a melyet én cselekszem velük, és férni és rettegni fognak minden jótére és minden békességről, a melyet én szerzek nézik! 10 Ezt mondja az Úr: Hallatszani fog még e helyen (a mely felől ti ezt mondjátok: Pusztaság ez, emberek nélkül és barom nélkül való), a Júda városaiban és Jeruzsálem utcáiban, a melyek elpusztítottak és ember nélkül és lakó nélkül és

oktalan állat nélkül vannak, 11 Örömnek szava és vígasság szava, vőlegény szava és menyasszony szava, és azoknak szava, kik ezt mondják: Dícsérétek a Seregek Urát, mert jó az Úr, mert örökkévaló az ő kegyelme; a kik háláldozatot hoznak az Úr házába, mert visszahozom e föld népét a fogságból, mint annakelőtte, azt mondja az Úr. 12 Ezt mondja a Seregek Ura: E pusztá helyen, a melyen nincs ember és barom, és ennek minden városában pásztorok fognak még lakozni, a kik az ő juhaikat terelgetik. 13 A hegyi városokban, a síkföldi városokban, a dél felől való városokban, a Benjámin földén, Jeruzsálem környékén és Júda városaiban még juhnyájak fognak átmenni a számlálónak keze alatt, azt mondja az Úr. 14 Íme, eljönek a napok, azt mondja az Úr, és megbizonyítom az én jó szómat, a melyet az Izráel házának és a Júda házának szoltam. 15 Azokban a napokban és abban az időben sarjaszok Dávidnak igaz sarjadékot, és jogot és igazságot szerez e földön. 16 Azokban a napokban megszabadul a Júda, és bátorságban lakozik Jeruzsálem, és így hívják majd őt: Az Úr a mi igazságunk. 17 Mert ezt mondja az Úr: Nem vész ki a Dávid férfi sarjadéka, aki az Izráel házának székkébe üljön. 18 És a lévita papok férfi sarjadéka sem vész ki előlem, aki őrgeálódzatot áldozzon, és ételáldozatot égessen, és véres áldozatot készítsen mindenkor. 19 És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: 20 Ezt mondja az Úr: Ha felbonthatjátok az én szövetségemet a nappal, és az én szövetségemet az éjszakával, hogy se nap, se éjszaka ne legyen az ő idejében: 21 Az én szolgámmal, Dáviddal való szövetségem is felbomlik, hogy ne legyen fia, aki uralkodjék az ő székkében, és a lévita papokkal, az én szolgáimmal. 22 Mint az ég serege meg nem számlálható, és a tenger fövenye meg nem méhető, úgy megsokásítom az én szolgámnak, Dávidnak magvát, és a Lévitákat, a kik nékem szolgálnak. 23 És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: 24 Nem vettet észre, mit szóla e nép? mondván: A két nemzetet, a melyet az Úr kiválasztott vala, elveté, és az én népemet megúltálták úgy, hogy többé ő előttök nem nemzet az. 25 Ezt mondja az Úr: Ha szövetségem nem lesz a nappal és az éjszakával, és ha nem szabtam törvényeket az égnek és a földnek, 26 Jákóbnak és az én szolgámnak, Dávidnak magvát is elvetem, úgy hogy az ő magvából senkit fel ne vegyenek, aki uralkodjék Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak magván: mert visszahozom őket a fogságból, és megkegyelmezek nékik.

34 Az a beszéd, a melyet szólott az Úr Jeremiásnak, (mikor Nabukodonozor a babiloni király és az egész serege és a föld minden országa, a melyek az ő hatalma alatt valának, és a népek mind vívták vala Jeruzsálemet és minden városát) mondván: 2 Ezt mondja az Úr, az Izráel Istene: Menj el, és mondd meg Sedékiásnak, a Júda királynak, és így szólj néki: Ezt mondja az Úr: Íme, én odaadom e várost a babiloni király kezébe, és felgyűjta ezt tűzzel. 3 És te el nem szaladsz az ő kezéből, hanem bizonynal megfognak és kezébe adnak, és a te szemeid meglájták a babiloni királynak szemeit, és az ő szája a te száddal szól, és bemegy Babilonba. 4 Mindazáltal halld meg az Úrnak szavát Sedékiás, Júda királya; ezt mondja az Úr te felőled: Nem halsz meg fegyver által. 5 Békességen

halsz meg, és a mint füstöltek a te atyáidnak, az előbbi királyoknak, a kik te előtől voltak, úgy füstölnek néked is, és így siratnak téged: Jaj uram! Mert én szoltam e szót, azt mondja az Úr. 6 És megmondá Jeremiás próféta Sedékiásnak, a Júda királynak, mind e szavakat Jeruzsálemben. 7 A babiloni király serege pedig vívia vala Jeruzsálemet és Júdának minden városát, a melyek megmaradtak vala, tudniliik Lákist és Azekát, mert a Júda városai közül csak ezek maradtak vala meg, mint erősített városok. 8 Ez a beszéd, melyet szóla az Úr Jeremiásnak, minekutána Sedékiás király szövetséget köte az egész Jeruzsálembeli néppel, szabadságot hirdetvén köztük. 9 Hogy kiki bocsássa szabadon szolgáját és kiki az ő szolgálóleányát a héber férfit és a héber leányt, hogy senki ne szolgáltasson közöttük az ő Júdabeli atyafiával. 10 És engedelmeskedtek mindenjában a fejedelmek és az egész nép, a kik szövetséget kötötték, hogy kiki szabadon bocsássá az ő szolgáját és kiki az ő szolgálóleányát, hogy senki azokkal ne szolgáltasson többé; és engedelmeskedtek és elbocsáták azokat. 11 De azután elváltozának, és visszahozák a szolgákat és szolgálóleányokat, a kiket szabadon bocsátottak vala, és őket szolgákká és szolgálóleányokká tevék. 12 És lón az Úrnak szava Jeremiáshoz az Úrtól, mondván: 13 Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Én szövetséget kötöttem a ti atyáitokkal azon a napon, a melyen kihoztam őket Egyiptom földéről, a szolgálatnak házából, mondván: 14 Mikor a héti esztendő etelik, kiki bocsássá el az ő héber atyafiát, aki néked eladtatt vala és hat esztendeig szolgált téged; bocsássad őt magadtól szabadon. De nem hallgatának a ti atyáitok engemet, és fülöket sem hajtották erre. 15 És ti ma megtértetek vala, és igazat cselekedtetek vala én előttem, kiki szabadságot hirdetvén az ő atyafiának, és én előttem szövetséget kötöttetek abban a házban, a mely az én nevemről nevezettet. 16 De elváltoztatok, és beszennyeztetek az én nevemet, és kiki visszahozta az ő szolgáját és kiki az ő szolgálóleányát, kiket egészen szabadon bocsátottatok vala, és igába vetettétek őket, hogy néktek szolgáitok és szolgáló leányaitok legyenek. 17 Azért ezt mondja az Úr: Ti nem hallgattatok reám, hogy kiki szabadságot hirdessen az ő atyafiának és kiki az ő felebarátjának. Íme, én hirdetek néktek szabadságot, azt mondja az Úr, a fegyverre, a döghalára és az éhségre, és odaadlak titkokat e föld minden országainak útátáratra. 18 És odaadom a fériakat, a kik megszegtek az én szövetséget, a kik nem teljesítették a szövetség pontjait, a melyet előttem kötötték vala tulokkal, a melyet kettő vágának és átmenének annak részei között, 19 Júdának fejedelmeit és Jeruzsálem fejedelmeit, az udvari szolgákat és a papokat és a földnek minden népét, a kik átmentek a tulok részei között: 20 Odaadom őket az ő ellenségeik kezébe, és az ő lelköket keresők kezébe, és az ő holttestök ez égi madaraknak és a föld vadainak lesznek elledelévé. 21 Sedékiást, a Júda királyát és az ő fejedelmeit is odaadom az ő ellenségeiknek kezébe, és az ő lelköket keresők kezébe, és a babiloni király seregének kezébe, a mely eltávozik tőletek. 22 Íme, én parancsolok, azt mondja az Úr, és visszahozom őket e városra, és vívjak azt, és beveszik és felgyűjti a tűzzel, és pusztasággá teszem Júda városait, lakhatatlannokká.

35 Az a beszéd, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak, Jojákimnak, Jósíás, Júda királya fiának idejében, mondván:

2 Menj el a Rékabíták házához, és szólj velök, és vidd be őket az Úr házába, a kamarák egyikébe, és adj nékik bort inni.
3 És mellém vevém Jaazániát, Jeremiásnak fiát, ki fa vala Habasánának, és az ő rokonait és minden fiait és a Rékabíták egész hánznépéét. 4 És bevivém őket az Úr házába, a Hanán fiainak a kamarájába, ki Igdaliásnak, az Isten emberének fia vala, a mely a fejedelmek kamarája mellett vala, Mahásiásnak, Sallum fiának kamaráján felül, aki az ajtónak őrizője vala. 5 És a Rékabíták háza népének fiai előről telt kancsókat és poharakat tevék, és ezt mondám nékik: Igyatok bort! 6 És felelének: Nem iszunk bort, mert Jónadáb, Rékábnak fia, a mi atyánk parancsolta nékünk, mondván: Ne igyatok ti bort soha, se a ti fiaiok. 7 Se házat ne építsetek, se vetést ne vessetek, se szőlőt ne ültessetek, se ne tartsonak; hanem sátorokban lakjatok teljes életetekben, hogy sok ideig éljetek e földnek színén, a melyben ti jövevények vagytok. 8 És hallgattunk Jónadábnak a Rékáb fiának, a mi atyánknak szavára mindenből, a miket parancsolt nékünk, hogy teljes életünkben bort ne igunk mi, a mi feleségeink, a mi fiaink és a mi leányaink. 9 Se házakat ne építsünk, hogy azokban lakjunk, se szőlőnk, se mezőnk, se vettésünk ne legyen nékünk. 10 Hanem lakozunk sátorokban. Hallgattunk azért, és a szerint cselekedtünk, a mint nékünk Jónadáb, a mi atyánk megparancsolta vala. 11 Mikor pedig feljöve Nabukodonozor, a babiloni király a földre, akkor ezt mondánk: Jertek el, menjünk be Jeruzsálemben a káldeai sereg előtt és a Siriabeli sereg előtt; és Jeruzsálemben lakoztunk. 12 És szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: 13 Így szól a Seregek Ura, az Izráel Istene: Menj el, mondd meg a Júda férfiainak és Jeruzsálem lakosainak: Nem veszíték-e fel az intést, hogy hallgassatok az én beszédeimre? azt mondja az Úr. 14 Jónadábnak, a Rékáb fiának intéseit teljesedték, a melyekkel megparancsolta az ő fiainak, hogy bort ne igyanak, és minden ideig sem ittak bort; mert hallgattak az ő atyjok parancsolatjára; én is szóltam néktek; szóltam pedig jó reggel, de nem engedték nékem. 15 És elküldtem hozzátok minden én szolgámat, a prófétákat, és pedig jó reggel küldém, mondván: Kérlek, kiki térijen meg az ő gonosz útjáról, jobbítások meg cselekedeteiteket, és idegen istenek után ne járjatok, hogy nékik szolgáljatok, és lakoztok a földön, a melyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, de fületeket sem hajtatók reá, és nem hallgattatok reá. 16 Mivelhogy Jónadábnak, a Rékáb fiának fiai teljesítik az ő atyjoknak parancsolatját, melyet parancsolt vala nékik, e nép pedig nem hallgata reá; 17 Azért ezt mondja az Úr, a Seregek Istene, az Izráel Istene: Ímé, én rábocsátom Júdára és Jeruzsálemnek minden lakóira mindenáma veszedelmet, a melyről szóltam nékik; azért mert szóltam nékik, de nem hallották, kiáltottam nékik, de nem feleltek. 18 A Rékabíták házának pedig monda Jeremiás: Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Mivelhogy hallgattatok Jónadábnak, a ti atyáitoknak parancsolatjára, és megtartottatok minden parancsolatját, és úgy cselekedtettek, a mint meghagyta volt néktek: 19 Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Nem fogyatkozik

el Jónadábnak, a Rékáb fiának maradéka, aki előttem álljon mindenkor.

36 És Jojákimnak, a Jósíás fiának, Júda királyának negyedik esztendejében is szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: 2 Végy elő egy könyvet, és mind írd belé a szókat, a miket én szóltam néked az Izráel és a Júda ellen és minden nemzet ellen, a naptól fogva, a melyen szóltam néked a Jósíás ideje óta mind e napig. 3 Hárha meghallja a Júda háza mindenakat a veszedelmeket, a melyeket én néki szerezni szándékozom, hogy kiki megtérjen az ő gonosz útáról, és megbocsássam az ő bűnököt és vétköket. 4 És előhívá Jeremiás Bárukat, a Néria fiát, és megírá Báruk a Jeremiás szája után a könyvbé mindenáma szókat, a melyeket az Úr szólott vala néki. 5 És parancsolja Jeremiás Báruknak, mondván: Én fogoly vagyok, nem lehetetek be az Úr házába. 6 Azért te menj be, és a könyvből, a melyet az én számból írtál, olvasd el az Úrnak szavait a népnek hallatára az Úrnak házában bőjtí napon, és az egész Júdának hallatára, a kik felgyűlnek az ő városaikból, olvasd el nékik. 7 Hárha az Úr elé száll könyörgésük, és mindenki megtér az ő gonosz útáról, mert nagy az Úr haragja és felháborodása, a melylyel szólt az Úr e nép ellen! 8 Báruk pedig, a Néria fia, mind a szerint cselekedék, a mint néki Jeremiás próféta megparancsolta vala, elolvásán a könyvből az Úrnak szavát, az Úrnak házában. 9 És Jojákimnak a Jósíás fiának, Júda királyának ötödik esztendejében, a kilencszedik hónapban bőjtére hívták fel az Úr elő az egész Jeruzsálemben népet és az egész népet, a mely Júda városaiból jött vala fel Jeruzsálemben. 10 És elolvásá Bárunk a könyvből Jeremiás beszédeit az Úr házában Gamáriának, az írástudó Sáfán fiának szobájában a felső pitvarban, az Úr háza új kapujának nyílásában az egész nép hallatára. 11 És hallá Mikeás, Gamáriának, a Sáfán fiának fia az Úrnak minden beszédet a könyvből. 12 És lemené a király házába az írástudó szobájába, és íme, ott ülnek vala minden főember, Elisáma, az írástudó, és Dalajás, Semájának fia, és Elnátán, Akbórnak fia, és Gamária, Sáfánnak fia, és Sedékiás, Hanániásnak fia, és a többi főember is. 13 És elbeszél nékik Mikeás mindenáma, a melyeket hallott vala a könyvből, mikor olvasá Bárunk a nép hallatára, vedd kezdebe, és jövel. És kezébe vevé Bárunk, a Néria fia a könyvet, és elmené hozzájok. 15 És mondának néki: Ülj le csak és olvasd azt a mi fülünk hallatára, és elolvásá Bárunk fülök hallatára. 16 És mikor meghallák minden szókat, megrettentve tekintettek egymásra, és mondának Bárunknak: Bizony megjelentjük minden szókat a királynak. 17 Bárunk pedig kérdezék, mondván: Jelentsd meg csak nékünk, mimódron ártad minden szókat az ő szájából? 18 És monda nékik Bárunk: Szájával mondotta nékem minden szókat, én pedig beírtam a könyvbé tintával. 19 És mondának minden főember Bárunknak: Menj el, rejtőzzél el te és Jeremiás, és ne tudja senki, hol vagytok. 20 És elmenének a királyhoz a pitvara (és letévek a könyvet az írástudó Elisámanak szobájában) és elmondák minden szókat a király hallatára. 21 És elküldé a király

Jéhudit, hogy hozza el a könyvet; azért elhozás azt az írástudó Elisámának szobájából, és elolvasá azt Jéhudi a király hallatára és minden főember hallatára, a kik a király előtt állnak vala. **22** A király pedig a téli házban ül vala a kilencszedik hónapban, és a tűz ég vala előtte. **23** És mikor Jéhudi hárrom vagy négy levelet elolvasott vala, elmetlé azt az írástudónak késével, és a tűzbe hajítá, a mely a tűzhelyen vala, mígnem az egész könyv megége a tűzben, a mely a tűzhelyen vala. **24** Nem rettentek meg, sem ruhájokat nem szaggatták meg a király és valamennyi szolgája, a kik hallják vala mind e szókat. **25** Sőt még Elnátán is és Delája és Gamária kérék a királyt, hogy a könyvet ne égesse meg, de nem hallgata rájok. **26** Hanem meghagyá a király Jerákmeélnék, a Hammélek fiának, és Sérajának, az Azriel fiának, és Selémianak, az Abdéel fiának, hogy fogják el Bárukot, az írástudót, és Jeremiás prófétát, de az Úr elrejté őket. **27** Szóla pedig az Úr Jeremiásnak, miután a király megégetté vala a könyvet és a beszédeket, a melyeket Báruk a Jeremiás szájából írt vala, mondván: **28** Térí vissza, végy magadnak más könyvet, és írd bele mind az előbbi szókat, a melyek az előbbi könyvben valának, a melyet Jojákim, a Júda királya megégettett. **29** És Jojákmennak, a Júda királyának mond meg: Ezt mondja az Úr: Te égették meg a könyvet, mondván: Miért írtál ilyen szókat bele: Bizonyosan eljő a babiloni király, és elveszti e földet, és kipusztít belőle embert és állatot? **30** Azért ezt mondja az Úr Jojákim felől, a Júda király felől: Nem lesz néki, a ki a Dávid székebe üljön, és az ő holtteste elvettek nappal a hévre, éjszaka pedig a dérre. **31** És megbüntetem őt, és az ő magvát, és az ő szolgáit az ő bűnökért, és rájok bocsátom és a Jeruzsálembeli polgárokra és Júdának férifaira mind azt a veszedelmet, a melyről szólottam nékik, de nem hallgattak meg. **32** Azért más könyvet vőn Jeremiás, és adá azt Bárunknak, az írástudó Néria fiának, és beírá abba a Jeremiásnak szájából minden szavát annak a könyvnek, a melyet Jojákim, a Júda királya megégett vala a tűzben. És több dolgot is írának bele, hasonlókat az előbbiekhöz.

37 Uralkodott pedig Sedékiás király, Jósiásnak fia, Kónia helyett, a ki Jojákmennak fia vala, kit Nabukodonozor, a babiloni király királylá tett vala Júdának földében. **2** De nem hallgatás sem ő, sem az ő szolgái, sem a föld népe az Úrnak szavát, a melyet szólott vala Jeremiás próféta által. **3** És elküldé Sedékiás király Júkált, Selémianak fiát, és Sofóniást, Mahásiás papnak fiát Jeremiás prófétához, mondván: Kérlek, könyörögi mi érettünk az Úrnak, a mi Istenünknek. **4** Jeremiás pedig be- és kimegy vala a nép között, mert még nem vetették vala őt be a tömlöcze. **5** A Faraó serege pedig kijött Égyptomból, és a Káldeusok, a kik megszállották Jeruzsálemet, meghallották e hírt ő felőlök, és elhagyták Jeruzsálemet. **6** És szóla az Úr Jeremiás prófétának, mondván: **7** Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Ezt mondjátok a Júda királyának, a ki elküldött titket én hozzáim, hogy megkérdezhetek engem: Ímé, a Faraó serege, a mely kijött a ti segítségetekre, visszamegy Égyptom földébe. **8** És visszatérnek a Káldeusok, és ostromolják e várost, és beveszik azt, és megégettik tűzzel. **9** Ezt mondja az Úr: Ne csaljátok meg magatokat, mondván: Bizonyoson elmennek mi rólunk a

Káldeusok; mert nem mennek el. **10** Mert ha a Káldeusoknak egész sereget megveritek is, a kik ostromolnak titket, és közülök csak néhány megsebesült marad is: valamennyi felkel az ő sátorából, és megégettik e várost tűzzel. **11** És mikor a Káldeusok serege elvonula Jeruzsálem alól a Faraó serege miatt, **12** Jeremiás is kiindula Jeruzsálemből, mervén a Benjámin földére, hogy osztályrész kapjon onnan a nép között. **13** Mikor pedig ő a Benjámin kapujához ére és ott vala egy őr, a kinek neve Jériás vala, Selémiasnak fia, a ki Hanániásnak fia vala, megfogá az Jeremiás prófétát, és monda: Te a Káldeusokhoz szököl! **14** És monda Jeremiás: Hazugság! Nem szököm a Káldeusokhoz; de nem hallgata rá. És Jériás megfogá Jeremiást, és vivé őt a fejedelmekhez. **15** És a fejedelmek megharaguvanak Jeremiásra, és megvereték őt, és veték a fogházba az írástudó Jónatan házába: mert azt rendelték vala fogháznak. **16** Mikor Jeremiás a tömlöczbe és a börtönbe juta, és sok napig vala ott Jeremiás; **17** Akkor elkülde Sedékiás király és előhozatá őt, és megkérdezé a király a maga házánál titkon, és monda: Van-é kijelentésed az Úrtól? Akkor monda Jeremiás: Van! És azt is mondá: A babiloni király kezébe adatol. **18** Azután monda Jeremiás Sedékiás királynak: Mit vétettem ellened és a te szolgáid ellen és e nép ellen, hogy a fogházba vetettetek engem? **19** És hol vannak a ti prófétáitok, a kik próffétáltak nétek, mondván: Nem jő el a babiloni király ti ellenetek és e föld ellen? **20** Most halld csak, uram király, és halgasd meg az én könyörgésemet, és ne küldj engem vissza az írástudó Jónatan házába, hogy ott ne haljak meg. **21** Parancsolta azért Sedékiás király, hogy vessék Jeremiást a tömlöcz pitvarába, és adjanak néki naponként egy-egy darab kenyéret a sütők utcájából, a míg minden kenyér elfogy a városból. És ott maradta Jeremiás a tömlöcz pitvarában.

38 De meghallá Safátiás Mattánnak fia, és Gedáliás Passúrnak fia, és Jukál a Selémias fia, és Passúr a Melékiás fia a szókat, a melyeket szólott vala Jeremiás az egész népnek, mondván: **2** Ezt mondja az Úr: A ki megmarad e városban, meghal fegyver miatt, éhség miatt és döghalál miatt, a ki pedig kimegy a Káldeusokhoz, él, és az ő élete nyereség lesz néki és él. **3** Ezt mondja az Úr: Bizonytal a babiloni király seregének kezébe adatik e város, és beveszi azt. **4** És mondának a fejedelmek a királynak: Kérünk, ölettesd meg ezt az embert, mert megerőteníti a vitézek kezeit, a kik megmaradtak a városban, és az egész nép kezeit, hogy efféle szókat szól nékik, mert ez az ember nem a nép megmaradására igyekezik, hanem veszedelmére. **5** És monda Sedékiás király: Ám a ti kezeteiben van, mert a király semmit sem tehet ellenetekre. **6** Azért elvívék Jeremiást, hogy bevessek Melkiásnak, a Hammélek fiának vermébe, a mely a tömlöcz pitvarában vala; és lebocsáták Jeremiást köteleken; a veremen pedig nem víz vala, hanem sár, és beesék Jeremiás a sárba. **7** És meghallotta Ebed-Melek, a szerecsen, a ki udvari szolga vala (ő pedig a király házában vala), hogy Jeremiást a verembe vetették, a király pedig a Benjámin-kapuban ül vala. **8** Kiméne azért Ebed-Melek a király házából, és szóla a királynak, mondván: **9** Uram, király! gonoszul cselekedtek azok az emberek mindazzal, a mit

Jeremiás prófétával cselekedtek, a kik őt a verembe vetették; mert meghal ott éhen, mert nem lesz ezután semmi kenyér e városban. 10 Parancsolta azért a király Ebed-Meleknek, a szerecsennek, mondván: Végy magadhoz innét harminc embert, és vedd fel Jeremiás prófétát a veremből, mielőtt meghalna. 11 Vón azért Ebed-Melek magához harminc embert, és beméne a király házába, a kincstártól ház alá, és hoza onnét régi ruhadarabokat és elszakadózott posztókat, és alábocsátá azokat Jeremiásnak köteleken a verembe. 12 És monda Ebed-Melek, a szerecsen, Jeremiásnak: Tedd a régi és elszakadózott ruhadarabokat hónod alá, a kötelek alá; és úgy cselekedék Jeremiás. 13 Kivonták azért Jeremiást köteleken és kihozák őt a veremből, és lakék Jeremiás a tömlöcz pitvarában. 14 Elkülde pedig Sedékiás király, és magához hozzatá Jeremiás prófétát a harmadik ajtóig, mely vala az Úrnak házában, és monda a király Jeremiásnak: Téged valamiről kérdelek, semmi tagadást benne ne tégy! 15 Monda pedig Jeremiás Sedékiásnak: Ha megjelentem néked, avagy nem bizonyosan megölsz-é engem? és ha tanácsot adok, nem hallgatsz rám. 16 És megesküvék Sedékiás király Jeremiásnak titkon, mondván: Él az Úr, a ki teremtte nékünk e lelket, hogy nem ölek meg és nem adlak azoknak az embereknek kezébe, a kik keresik a te lelkedet! 17 Akkor monda Jeremiás Sedékiásnak: Ezt mondja az Úr, a Seregek Istené, az Izráel Istené: Ha kimégy a babiloni király fejedelmeihez, él a te lelked, és e város nem égettetik meg tűzzel, hanem élsz te és a te házad népe. 18 Ha pedig nem mégy ki a babiloni király fejedelmeihez, akkor e város a Káldeusok kezébe adatik, felégetik ezt tűzzel, te sem szaladsz el kezökből. 19 Monda Sedékiás király Jeremiásnak: Félek én a Júdabeliekötől, a kik átszóktak a Káldeusokhoz, hátha azok kezébe adnak engem, és csúfoskodnak rajtam! 20 És monda Jeremiás: Nem adnak; kérlek, halld meg az Úrnak szavát, a melyet én mondok néked, és jó dolgod lesz, és él a te lelked. 21 Ha pedig te kímmeni nem akarsz: ez a szó, a melyet megjelentett nékem az Úr: 22 Ímé, minden asszony, a ki megmaradt vala a Júda királyának házában, kivitetik a babiloni király fejedelmeihez; és ezt mondják azok, hogy megcsaltak téged és erőt vettek rajtad a te jóakaró embereid, a te lábaid most beragadtak a sárba, ők pedig visszafordultak. 23 Azért minden feleségedet és gyermekeitet kiviszik a Káldeusoknak, te sem menekedel meg kezökből, hanem megfogatol a babiloni király kezével, és e várost felégeti tűzzel. 24 Monda pedig Sedékiás Jeremiásnak: Senki se tudjon e szóról, és nem halsz meg! 25 Ha meghallják a fejedelmek, hogy beszéltem veled, és eljönök hozzád és ezt mondják néked: Mond meg csak nékünk, mit beszéltél a királynak, ne tagadj el abból tőlünk és nem ölünk meg téged, és mit monda néked a király? 26 Ezt mond nékik: Alázatosan könyörék a királynak, hogy ne vitessen vissza Jónatán házába, hogy meg ne haljak ott. 27 És a fejedelmek mind elmenének Jeremiáshoz és megkérdeik őt, és egészen úgy felele nékik, a mint a király parancsolta vala: és hallgatással elmenének tőle, mert nem hallották vala a beszédet. 28 És ott marada Jeremiás a tömlöcz pitvarában mind a napig, a melyen bevezék Jeruzsálemet, és ott vala, mikor bevezék Jeruzsálemet.

39 Sedékiásnak, a Júda királyának kilencszedik esztendejében, a tizedik hónapban eljöve Nabukodonozor, a babiloni király és egész serege Jeruzsálem ellen, és megszállák azt. 2 Sedékiás tizenegyedik esztendejében, a negyedik hónapban, a hónap kilencszedikén ledűle a város kőfala. 3 És bemenének a babiloni király fejedelmei minden és leülének a középső kapuban: Nergál-Sarézer, Samegár-Nebó, Sársekim, Rabsáris, Nergál-Sarézer, Rabmág és minden többi fejedelmei a babiloni királynak. 4 És mikor megláttá vala őket Sedékiás, a Júda királya és minden a vitézlő férfiak, elfutamodának és kimenének éjjel a városból a király kertjén át az ajtón, a két kőfal között, és kimenének a pusztába vivő úton. 5 És úzék őket a káldeai seregek, és elfoglák Sedékiást Jerikró pusztájában, és elhozák őt és elvívék Nabukodonozornak, a babiloni királynak Riblába, Hamát földére, és ítéletet monda rájá. 6 És megölé a babiloni király Sedékiásnak fiait szeme láttára Riblában, és Júdának minden nemeseit is megölé a babiloni király. 7 A Sedékiás szemeit pedig kitolatá, és vasba vereték őt, hogy elvigye őt Babilomba. 8 A király házát pedig és a nép házait felgyűjtik a Káldeusok tűzzel, és Jeruzsálem kőfalait leronták. 9 A nép többi részét pedig, a mely a városban maradt vala: és a szökevényeket, a kik hozzá szóktak vala, a nép többi részét, a még megmaradtakat elvívé Nabuzáradán, a poroszlók feje, Babilonba. 10 A nép szegényeit pedig, a kiknek semmijük sem vala, ott hagyá Nabuzáradán, a poroszlók feje, Júda földében, és ada nékik szőlőket és szántóföldeket azon a napon. 11 Jeremiás felől pedig parancsot ada Nabukodonozor, a babiloni király Nabuzáradánnak, a poroszlók fejének, mondván: 12 Vedd őt magadhoz, és viselj gondot reá, és semmi bajt ne okozz néki, hanem azt cselekedd vele, a mit ő akar. 13 És elkülde Nabuzáradán, a poroszlók feje, és Nebusában, Rabsáris és Nergál-Sarézer, Rabmág és a babiloni királynak több főembere. 14 Elküldének, mondomb, és elhozák őt Jeremiást a tömlöcz pitvarából, és rábítzák őt Gedáliásra, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiára, hogy haza vigye őt, és lakozzék a nép között. 15 Az Úr pedig szóla Jeremiáshoz, mikor ő még a tömlöcz pitvarában fogva vala, mondván: 16 Menj el, és szólj Ebed-Melekkel, a szerecsennel, mondván: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istené: Ímé, én beteljesítem e város kárára és nem javára mondott beszédeimet, és azon a napon szemeid előtt lesznek azok. 17 És azon a napon megszabadíták téged, azt mondja az Úr, és nem adatol amaz emberek kezébe, a kiktől félsz. 18 Hanem bizonyára megszabadíták téged, nem esel el fegyver miatt, és a lelkek zsákmányul lesz néked, mert reménységed volt bennem, azt mondja az Úr.

40 Az a szózat, a melyet az Úr szóla Jeremiásnak, miután Nabuzáradán, a poroszlók feje elbocsátá őt Rámából. Mikor elvitte vala őt, ő is láncokkal vala megkötzözve a jeruzsálemi és júdai mindenféle foglyok között, a kik Babilonba vitetnek vala. 2 És a poroszlók feje elvívé Jeremiást, és monda néki: Az Úr, a te Istened rendelte ezt a büntetést e hely ellen. 3 És ráhozta és megcselekedte az Úr, a mint megmondotta vala. Mert vétkeztek az Úr ellen, és nem hallgattak az ő szavára, azért teljesedett be ti rajtatok e dolog. 4 Mostan azért ímé, én téged ma megszabadítalak a láncztól, a mely a te kezeiden

van; ha tetszik néged Babilonba jőnöd, jőjí velem, nékem pedig gondom lesz reád, ha pedig nem tetszik néged, hogy eljőjí velem Babilonba, maradj itt. Ímé, az egész föld előtted van, a hova jobbnak és helyesebbnak látszik menned, menj oda. 5 (De ő még nem tér vala vissza.) Vagy menj vissza Gedáliáshoz, Ahikámnak, Sáfán fiának fiához, a kit a babiloni király tisztartóvá tett Júda városában, és lakjál vele a nép között, vagy akárhová tetszik menned, oda menj. És ada a poroszlók feje néki étket és ajándékot, és elbocsátá őt. 6 És elméne Jeremiás Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához Mispába, és ott lakék vele a nép között, a kik megmaradtak a földön. 7 És mikor meghallotta a seregek minden vezetője, a kik a mezőn valának, ők magok és az ő embereik, hogy a babiloni király Gedáliást, Ahikámnak fiát tette tisztartóvá az országban, és hogy reá bízta a férfiakat és az asszonyokat, a kisdedeket és a föld szegényeit azok közül, a kik Babilonba el nem vitettek vala; 8 Elmenének Gedáliáshoz Mispába, tudniillik Ismáel, Natániának fia, és Jóhanán és Jónatán, Káreának fiai, és Serája, Tankumetnek fia, és a netofáti Efainak fiai, és Jazánia, Maakátnak fia, ők és az ő embereik. 9 És Gedáliás, Ahikámnak, Sáfán fiának fia megesküvék nékik és az ő embereiknek, mondván: Ne féljetek a Káldeusoknak szolgálni, hanem lakozzatok e földön és szolgáljatok a babiloni királynak, és jó dolgotok lesz. 10 És én ímé Mispában lakom, hogy szolgálatukra álljak a Káldeusoknak, a kik eljőnek hozzáink, ti pedig szedjetek össze bort és gyümölcsöt, és olajt is szerezetek edényeitekbe, és lakjatok a ti városaitokban, a melyeket elfoglaltatok. 11 És mindenek a Júdabeliek is, a kik a Moábitáknál, az Ammon fiainál, az Edomitáknál, és a kik akármelyre tartományban valának, meghallák, hogy a babiloni király Júdából maradékot hagyott, és hogy Gedáliást, Ahikámnak, Sáfán fiának fiát tette előttük tisztartóvá. 12 Azért hazা jövénék mindenjában a Júdabeliek mindenünnben, a hova elfutottak vala, és eljővénék a Júda földébe Gedáliáshoz Mispába, és bort és igen sok gyümölcsöt szerének össze. 13 És Jóhanán, Káreának fia, és a seregek minden vezetője, a kik a mezőn valának, szintén elmenének Gedáliáshoz Mispába. 14 És mondának néki: Nem tudod-e, hogy Baálisz, az Ammoniták királya elküldötte Ismáelt, Natániának fiát, hogy téged megöljön? De nem hivé azoknak Gedáliás, Ahikámnak fia. 15 Jóhanán pedig, Káreának fia, titkolózva monda Gedáliásnak Mispában, mondván: Elmegyek és megölöm Ismáelt, Natániának fiát úgy, hogy senki se tudja. Miért oltaná el a te életedet? Hiszen a Júdabeliek, a kik te hozzád gyülekeztek vala, mind eloszlanak, és Júdának maradéká is elvész. 16 És monda Gedáliás, Ahikámnak fia Jóhanánnak, a Kárea fiának: Ne cselekedd e dolgot, mert te hazugságot szólasz Ismáel felől!

41 És a hetedik hónapban csakugyan eljöve Ismáel, Natániának, Elisáma fiának fia, a ki királyi nemből és a király főemberei közül való vala, és tíz férfiú vele Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához Mispába, és együtt étkezének Mispában. 2 És felkele Ismáel, Natániának fia és a tíz férfiú, a kik vele valának, és megölék Gedáliást, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiát szabályával, és megölé ő azt, a kit a babiloni király tisztartóvá tett vala a földön! 3 És mindeneket a Júdabelieket is, a kik Gedáliással

valának Mispában, és a Káldeusokat is, a kik ott találtatának, tudniillik a vitéző embereket, megölé Ismáel. 4 Másnap pedig a Gedáliás megölése után, még mikor senki sem tudta azt: 5 Férfiak jövének Sikemből, Silóból és Samariából: nyolczvan férfiu levágott szakállal, megszagattot ruhában és bevagdalt testtel, kezükben ételáldozat és tömjén, hogy áldozzanak az Úr házában. 6 És kiméne előjök Ismáel, Natániának fia Mispából, menés közben is sírván. És mikor eljők ért vala, monda nékik: Jertek el Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához. 7 És mikor bementek vala a városba, megölé őket Ismáel, Natániának fia, és hányá őket az árokba, ő és a férfiak, a kik vele valának. 8 De tíz ember találtaték ő közzöttük, a kik ezt mondák Ismáelnek: Ne ölj meg minket, mert kincsünk van nékünk a mezőn, búza és árpa, olaj és méz és megtartóztatá magát, és nem ölé meg őket az ő atyjokfiaival. 9 Az árok pedig, a melybe behányá Ismáel mindamaz emberek holttestét, a kiket megöle Gedáliással együtt, az, a melyet Asa király csinált vala Baásá ellen, az Izráel királya ellen. Ismáel, Natániának fia megtölté ezt a megölettekkel. 10 És fogásra vivé el Ismáel a nép egész maradékát, a mely Mispában vala, a király leányait és az egész népet, a mely Mispában hagyatott vala, kiket Nabuzáradán, a poroszlók feje Gedáliásra, Ahikámnak fiára bízott vala; foglyul ejté azért őket Ismáel, Natániának fia, és elindula, hogy az Ammon fiaihoz menjen. 11 És meghallá Jóhanán, Káreának fia és a seregek minden vezetője, a ki ő vele vala, azt az egész gonoszságot, a melyet Ismáel, Natániának fia cselekedett vala. 12 És magokhoz vevék minden az embereket, és elmenének, hogy megvívjanak Ismáellel, Natániának fiával, és elérék őt a nagy víznél, a mely Gibeonnál vala. 13 És mikor megláttá vala az egész nép, a mely Ismáellel vala, Jóhanánt, Káreának fiát és a seregek minden vezetőjét, a kik vele valának, megörüle. 14 És visszatére az egész nép, a melyet Ismáel elvitt vala Mispából, és visszatére és elméne Jóhanához, Káreának fiához. 15 Ismáel pedig, Natániának fia nyolczadmagával szalada el Jóhanán elől, és az Ammon fiaihoz méne. 16 És magához vevén Jóhanán, Káreának fia, és a seregek minden vezetője, a kik ő vele valának, a nép minden maradékát, a melyet visszahoztak vala Ismáeltől, Natániának fiától Mispából, miután ez megölé Gedáliást, Ahikámnak fiát, az erős férfiakat, vitézeket és asszonynépeket és gyermeket és udvari szolgákat, a kiket visszahozott vala Gibeonból: 17 Elindulának és megállapodának Gérut Kimhámnál, a mely közel vala Betlehemez, hogy elmenjenek és bemenjenek Egyiptomba, 18 A Káldeusok miatt, mert félnek vala tőlük, mert Ismáel, Natániának fia megölte vala Gedáliást, Ahikámnak fiát, a kit a babiloni király tisztartóvá tett vala a földön.

42 Eljöve pedig a csapatoknak minden tisztje, és Jóhanán, Káreának fia, és Jazánia, Ozániának fia, és az egész nép kicsinytől fogva nagyig, 2 És mondának Jeremiás prófétnak: Hallgasd meg alázatos kérésünket, és könyörögj érettünk az Úrnak, a te Istenednek mind e maradékert; mert kevesen maradtunk meg a sokaságból, mint a te szemeid jól látnak minket; 3 És jelentse meg nékünk az Úr, a te Istened az útat, a melyen járunk, és a dolgot, a mit cselekedjünk. 4 És monda nékik Jeremiás próféta: Meghallottam. Ímé, én könyörgök az Úrnak, a ti Isteneteknek a ti beszédeitek szerint, és mindazt,

a mit felel az Úr nétek, megjelentem nétek, el nem titkolok semmit tőletek. 5 Ők pedig mondának Jeremiásnak: Az Úr legyen ellenünk tökéletes és igaz tanúbizonyáság, ha nem mind ama beszéd szerint cselekszünk, a melylyel elküld téged mi hozzánk az Úr, a te Istened. 6 Ha jó, ha rossz, hallgatni fogunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára, a melyért mi tégedő hozzá küldünk; hogy jó dolgunk legyen, mert mi hallgatunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára. 7 Lón pedig tiz nap múlva, hogy szóla az Úr Jeremiásnak. 8 És odahívá Jóhanánt, Káreának fiát, és a seregeknek minden tiszttét, a kik vele valának, és az egész népet kicsinytől fogva nagyig. 9 És monda nékik: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene, a kihez küldöttetek engem, hogy megjelentsem előtte a ti könyörgésteket: 10 Ha állandóan megmaradtok e földön, felépítélek titeket és el nem rontlak, és elplántállak titeket és ki nem gyomlállak: mert megbántam a goroszt, a mit cselekedtem veletek. 11 Ne féljetek a babiloni királytól, a kitől most féltek, ne féljetek tőle, azt mondja az Úr; mert veletek vagyok, hogy megtartsalak és megszabadítsalak titeket az ő kezéből. 12 És irgalmaságot cselekszem veletek, hogy irgalmas legyen hozzátek, és lakni hagyjon titeket a ti földeteiken. 13 De ha ti ezt mondátok: Nem lakunk e földön, nem hallgatván az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára, 14 Mondván: Nem! hanem Égyiptom földére megyünk be, ahol nem látunk harcot és nem hallunk trombitaszót, és kenyereset nem éhezünk, és ott lakozunk: 15 Most azért halljátok meg az Úrnak szavát, Júdának maradékai! Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ha ti csak orczáitokat fordítjátok is úgy, hogy bemenjetek Égyiptomba, és bementek, hogy ott tartózkodjatok: 16 Akkor a fegyver, a melytől ti féltek, legott utólról benneteket Égyiptom földén, és az éhség is, a mitől rettegették, körülvesz titeket Égyiptomban, és ott haltok meg. 17 Mert az lesz, hogy mindazok a férfiak, a kik úgy fordítják orczájokat, hogy bemenjenek Égyiptomba, hogy ott tartózkodjanak, meghalnak fegyver, éhség és döghalál miatt, és egy sem marad meg közülök, és nem szabadul meg a veszedelemről, a melyet én bocsátok reájok. 18 Mert ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Miképen kiömlik az én haragom és búsulásom Jeruzsálem lakosaira, azonképen kiöntőm az én haragomat ti reátok, ha bementek Égyiptomba; és lesztek ott átok, csuda, szidalom, gyalázat, és többé nem lájtátok e helyet! 19 Az Úr szólott hozzátek, oh Júdának maradékai! Ne menjetek Égyiptomba; jól tudjátok meg, hogy bizonyáságot tettem ma ellenetek. 20 Mert magatokat csalájátok meg a ti szívetekben: mert ti küldöttetek engem az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mondván: Könöörögj az Úrnak, a mi Istenünknek, és a mint szól az Úr, a mi Istenünk, úgy jelentsd meg nékünk, és akképen cselekszünk. 21 Mikor pedig ma megjelentem nétek, nem hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára és egyáltalán azokra, a melyekért engem ti hozzátek küldött. 22 Most azért tudjátok meg jól, hogy fegyverrel, éhséggel és döghalállal haltok meg a helyen, a hová kivánkoztok menni, hogy ott tartózkodjatok.

43 És a mint Jeremiás teljesen elmondta az egész népnek az Úr, az ő Istenök minden rendelését, melyekért az Úr, az ő Istenök küldötte vala ő hozzájok, mindazokat a rendeléseket, mondon, 2 Akkor monda Azariás, Hosájának fia, Jóhanán, Káreának fia, és valamennyi kevél férfiak, mondván

Jeremiásnak: Hazugságot szólsz te, nem küldött téged az Úr, a mi Istenünk, hogy ezt mondjad: Ne menjetek be Égyiptomba, hogy ott tartózkodjatok. 3 Hanem Báruk, Nériának fia izgat téged mi ellenünk, hogy minket a Káldéusok kezébe adjon, hogy megöljenek minket, és vitessenek Babilonba. 4 És nem hallgata Jóhanán, Káreának fia, sem a seregnak valamennyi tiszte, sem az egész nép az Úr szavára, hogy a Júda földén maradjanak. 5 Hanem elvíve Jóhanán, Káreának fia, és a seregnak minden tiszte Júdának egész maradékát, a kik visszajöttek vala mindama nemzetek közül, a hová kiüzettek vala, hogy lakozzanak Júdának földében. 6 A férfiakat és az asszonyokat, a gyermeket és a király leányait és minden lelket, a melyet Nabuzáradán, a poroszlók feje hagyott vala Gedáliással, Ahikámnanak, Sáfán fiának fiával, és Jeremiás prófétát és Bárukot, Nériának fiát. 7 És elmenének Égyiptomnak földébe, mert nem hallgattak az Úr szavára, és bemenének Táfnésig. 8 És szóla az Úr Jeremiásnak Táfnésben, mondván: 9 Végy a kezdebe nagy köveket, és rejtsd el azokat a sárba, a téglaégetőkemencébe, a mely a Faraó házának ajtajában van Táfnésben, a Júdabeli emberek szeme láttára. 10 És ezt mond nékik: Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Íme, én elküldök és felhözöm Nabukodonozort, a babiloni királyt, az én szolgámat, és az ő székét e kövekre teszem, melyeket elrejtettem, és azokra vonja fel az ő sátorát. 11 És betör, és megveri Égyiptom földét, a ki halálra való, halálra, és a rabságra, rabságra, és a ki fegyverre, fegyverre jut. 12 És tüzet gyűjti Égyiptom isteneinek házaiban, és felégeti azokat, és foglyokká teszi őket, és magára ölti Égyiptom földét, miképen a pásztor magára ölti ruháját, és kimegy onnan békességgel. 13 És Bethsesmesnek, a mely Égyiptom földében van, faragott képeit lerontja: és Égyiptom isteneinek házait tüzzel felégeti.

44 Az a szó, a mely lón Jeremiáshoz, minden Júdabeliek felől, a kik laknak vala Égyiptom földében, a kik laknak vala Migdolban, Táfnésben, Nóbán és Pátrós földében, mondván: 2 Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ti láttátok mindazt a veszedelmet, melyet ráhoztam volt Jeruzsálemre és Júdának minden városaira, és íme, azok most pusztává lettek, és senki sem lakozik bennök. 3 Az ő gonoszságokért, a melyet cselekedtek, hogy felingereljenek engem, elmenvén, hogy áldozatot vigyenek és szolgáljanak az idegen isteneknek, a kiket ők nem ismernek vala, sem ti, sem a ti atyáitok. 4 És elküldöttem hozzátek minden szolgámat, a prófétákat, és pedig jó reggel küldém el, mondván: Kérlek, ne cselekedjétek ez útálatos dolgot, a mit gyűlölok. 5 De nem hallgattak, és a fülöket sem hajtották arra, hogy megtérjenek az ő gonoszságokból, és idegen isteneknek ne áldozzannak. 6 Azért kiömlött az én bosszum és az én haragom, és felgerjedt Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin, és pusztasággá és sivataggá lónék mind e napig. 7 Most azért ezt mondja az Úr, a Seregek Istene, az Izráel Istene: Miért szereztek nagy veszedelmet a ti lelketek ellen, hogy kipusztításokat közületek férfit és asszonyt, gyermeket és csecsemőt Júda kebeléből, hogy magatoknak még csak maradékot se hagyjatok; 8 Ingerelvén engem a ti kezeitek alkotásával, áldozván az idegen isteneknek Égyiptom földén, a

melyre ti tartózkodni jöttetek be, hogy veszedelmet szereztek magatoknak, és hogy átokban és gyaláztan legyetek e földnek minden nemzeténél? 9 Vajon elfejtkezteké a ti atyáitok gonoszságairól és a Júda királyainak gonoszságairól és az ő feleségeiknek gonoszságairól és a ti gonoszságaitokról, a ti feleségeiteknek gonoszságairól, a melyeket Júdának földén cselekedtettek és Jeruzsálemnek utcáin? 10 Nem alázták meg magokat mind e mai napig se, és nem féltek, sem az én törvényem szerint nem jártak, sem az én parancsolataim szerint, a melyeket előtökbe és a ti atyáitok elébe adtam. 11 Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én ellenetek fordítom orczámat veszedelemre, és hogy az egész Júdát kipusztítsam. 12 És felveszem Júdának maradékát, a kik magok elé tűttek, hogy bennnek Egyiptom földére, hogy ott lakozzanak, és mindenjában megemészterek Egyiptom földén, elesnek fegyver miatt, megemészterek éhség miatt, kicsinytől fogva nagyig: fegyver és éhség miatt halnak meg, és átokká, csudává, szidalommá és gyalázattá lesznek. 13 És megfenyítem azokat, a kik Egyiptom földében lakoznak, miképen megfenyítettem a Jeruzsálembelieket fegyverrel, éhséggel és döghalállal. 14 És a Júda maradékai közül, a kik ide jöttek, hogy Egyiptom földében tartózkodjanak, senki sem menekül és szabadul meg, hogy visszatérjen Júdának földébe, a hova lelkük hajtja őket, hogy oda visszatérjenek és ott lakozzanak; mert nem térnek vissza, hanem csak a kik menekülnek. 15 És felelénék Jeremiásnak mindenára férfiak, a kik tudják vala, hogy az ő feleségeik az idegen isteneknek áldozának, és mindenkor az asszonyok, a kik ott állnak vala nagy tömegben, és az egész nép, a mely Egyiptom földén, Pátrósban lakozik vala, mondva: 16 Abban a dologban, a mi végett szóltál nékünk az Úr nevében, nem hallgatunk rád; 17 Hanem csak azt cselekeszszük, a mit mi a mi szánkkal fogadtunk, hogy füstölő áldozatot viszünk az ég királynéjának, és néki italáldozattal áldozunk, miképen cselekedtünk mi és a mi atyáink és a mi királyaink és a mi fejedelmeink Júda városaiban és Jeruzsálemben utcáin, mert akkor beteltünk kenyérrel, és jó dolgunk volt, és semmi rosszat nem láttunk. 18 De a mióta nem áldozunk többé az ég királynéjának füstöléssel, és nem viszünk néki italáldozatot: mindenben szűkölködünk, és fegyver és éhség miatt emészterünk. 19 És hogya mi az ég királynéjának füstölve áldozunk és néki italáldozatot viszünk: vajon a mi férfiaink híre nélkül csinálunk-é néki béléseket, hogy őt tiszteljük, és néki itali áldozatot vigyük? 20 Szóla azért Jeremiás az egész népnek, a férfiaknak és az asszonyoknak és az egész népnek, a kik e szót felelték néki, mondva: 21 Avagy a jó illatról, a melyet Júda városaiban és Jeruzsálem utcáin füstöltetek ti és a ti atyáitok, a ti királyaitok és a ti fejedelmeitek és a föld népe: nem arról emlékezett-é meg az Úr, és nem az jutott-é néki eszébe? 22 És nem szenvedhette tovább az Úr a ti cselekedeteitek gonoszságát, az útátosztások miatt, a melyeket cselekedtettek, és pusztasággá lett a ti földetek és csudává és átokká, annyira, hogy senki sem lakja mind e napig, 23 A miatt, hogy füstölve áldoztatok, és vétkeztetek az Úr ellen, és nem hallgattatok az Úr szavára, és az ő törvénye és az ő parancsolatai és az ő tanúbizonyságai szerint nem

járatok, azért következett ti reátkozás ez a veszedelem mind e napig. 24 Monda továbbá Jeremiás az egész népnek és az összes asszonyoknak: Halljátok meg az Úr szavát mind, ti Júdabeliek, kik Egyiptom földén vagytok. 25 Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene, mondva: Ti és a ti feleségeitek szóltatok a ti szájatokkal, és végbevittétek a ti kezeitekkel, mondva: Bizonyára teljesítük a mi fogadásainkat, a melyeket fogadtunk az ég királynéjának, hogy füstölve áldozzunk, és néki italáldozatot vigyük. Megerősítvén megerősítettétek a ti fogadásaitokat, és megcselekedték megcselekedték a ti fogadásaitokat. 26 Azért halljátok meg az Úr szavát mind, ti Júdabeliek, a kik Egyiptom földében lakoztok: Ímé, én az én nagy nemremre megesküdtem, azt mondja az Úr, hogy egyetlen Júdabeli férfiú szája sem fogja az én nememet kiejeni, mondva: Él az Úr Isten, egész Egyiptom földén! 27 Ímé, én vigyázok reájok az ő kárukra és nem javukra, és megemészterek Júdának minden férfia, a kik Egyiptom földén vannak, fegyver miatt, éhség miatt, míg nem mind elfogynak. 28 De a kik a fegyvertől megszabadulnak, visszatérnek Egyiptom földéről Júdának földére, szám szerint kevesen, és mind megtudják Júdának maradékai, a kik bementek Egyiptom földébe, hogy ott tartózkodjanak: melyik szó teljesedik be, az enyém-é vagy az övén? 29 És ez lesz néktek a jel, azt mondja az Úr, hogy én meglátogatlek titeket ezen a helyen, hogy megtudjátok, hogy bizonyára megállanak az én beszédeim a reátkozás következő veszedelem felől. 30 Ezt mondja az Úr: Ímé, én odaadom Faraó Ofrát, Egyiptom királyát az ő ellenségeinek kezébe és az ő lelk kerések kezébe, miképen odaadtam Sedékiást, a Júda királyát Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az ő ellenségének és az ő lelkét keresőnek kezébe.

45 Az a szó, a melyet Jeremiás próféta szóla Báruknak, Néria fiának, mikor ő könyvbé írásra és szókat Jeremiás szájából, Jójákimnak, Jósiás, Júdabeli király fiának negyedik esztendejében, mondva: 2 Ezt mondja az Úr, Izráel Istene, te néked, Báruk: 3 Ezt mondottad: Jaj mostan nékem, mert az Ú az én báñatomra fájdalmat adott, elfáradtam az én fohászkodásomban, és nyugodalmat nem találtam. 4 Ezt mond néki: Ezt mondja az Úr: Ímé, a kiket én felépítettem, elrontom, és a kiket én beplántáltam, kiszaggatom, és pedig az egész földön. 5 És te kívánsz-é magadnak nagyokat? Ne kívánj: mert íme én veszedelmet bocsátok minden testre, ezt mondja az Úr, és a te lekdedet zsákmányul adom néked, minden helyen, a hová elmegy.

46 Ez a szó, a melyet az Úr szólott Jeremiás prófétának a pogányok felől; 2 Egyiptom felől, a Nékó Faraónak, Egyiptom királynak serege felől, a mely az Eufrátes folyó mellett, Kárkémisben vala, a melyet megvere Nabukodonozor, a babiloni király, Jójákimnak, Jósiás fiának, Júda királynak negyedik esztendejében: 3 Készítsetek vérét és paizst, és induljatok a harcra. 4 Nyergeljétek a lovakat, és üljetek fel ti lovasok, és legyetek sisakokban. Tisztítsátok a kopjákat, öltisétek fel a páncélokat. 5 Mit látok? Ók megiriadva hátrálni kezdenek, vitézeik leveretnek és futásnak erednek, és vissza sem tekintenek! mindenfelől felelem, azt mondja az Úr. 6

Nem futhat el a gyors, és az erős sem menekülhet el; észak felé, az Eufrátes folyó mellett legyőzhetnek és elhullanak. 7 Kicsoda ez, a ki növekedik, mint a folyóvíz, és olyan, mint a megháborodott vizű folyamok? 8 Égyiptom növekedik úgy, mint a folyóvíz és mint a megháborodott vizű folyamok, mert ezt mondja: Felmegyek, ellepem a földet, elveszem a várost és a benne lakókat. 9 Jőjjetek fel lovak, és zörögjetek szekerek, jöjjenek ki a vitézek, a szerecsenek és a Libiabeliek, a kik paizst viselnek, és a Lidiabeliek, a kik kézvétet viselnek! 10 Az a nap pedig az Úrnak, a Seregek Urának büntető napja, hogy bosszút álljon ellenségein. És a fegyver felemészeti és jól lakkik és megrészegül az ő vérökkel, mert áldozatja lesz az Úrnak, a Seregek Urának észak földén, az Eufrátes folyó mellett. 11 Menj föl Gileádba, és végy balzsamat te szűz, Égyiptomnak leánya: hiába sokasítod az orvosságokat, nincs gyógyír számmodra! 12 Hallották a pogányok a te gyalázatodat, és a te kiáltásoddal betelt a föld, mert vitéz vitézbe ütközött, és mind a ketten együtt estek el. 13 Az a szó, a melyet az Úr Jeremiás prófétához szólt, Nabukodonozornak, a babiloni királynak eljövetele felől az Égyiptom földének megverésére: 14 Hirdessétek Égyiptomban és híreszteljétek Migdólban, híreszteljétek Nóbán és Táfnesben, és ezt mondjátok: Állj elő, és készíts fel magadat, mert fegyver emészti meg a te kerületeidet. 15 Miért verettek le a te erőseid? Nem állhattak meg, mert az Úr rettentette el őket. 16 Megsokásította a tántorgót, egyik a másikra hullott, és ezt mondották: Kelj fel, és menjünk vissza a mi népünkhez és a mi szülőföldünkre az erőszakoskodó fegyver elői. 17 Ezt kiáltják akkor: A Faraó, Égyiptom királya, a háborúságnak királya, elhaladta a rendelt időt. 18 Élek én, azt mondja a király, a kinek a neve Seregek Ura, hogy mint a Táborhegy áll a hegyek között, és mint a Kármel a tenger között, úgy jö el. 19 Készíts magadnak elköltözésre való edényeket, Égyiptom leányának lakosa, mert Nőf elpusztul és megég, lakatlanná lesz. 20 Szép üszőtinő Égyiptom, de pusztulás tör reá észak felől. 21 Még zsoldosai is olyanok ő közöttök, mint a hízlalt borjúk, de ők is meghátrálnak, egyetemlegesen elfutnak, meg nem állanak, mert romlásuk napja jön reájuk, az ő megfenyítettsük ideje. 22 Az ő szava mint a csúszó kígyóé, mert nagy sereggel indulnak, és szekercékkel jönek ellene, mint a favágók. 23 Kivágják az ő erdejét, azt mondja az Úr, mert beláthatatlanok, mert többen lesznek mint a sáskák, és megszámlálhatatlanok. 24 Megszégyenül Égyiptom leánya, északi nép kezébe jut. 25 Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én megfenyítem Nő-Ammont és a Faraót és Égyiptomot és az ő isteneit és királyait, mind a Faraót, mind azokat, a kik bíznak benne. 26 Odaadom őket az ő lelkük keresőinek kezébe, és Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe, és az ő szolgáinak kezébe; de azután úgy lakoznak abban, mint azelőtt, azt mondja az Úr. 27 És te ne félj, oh én szolgám Jákób, és ne rettegj Izráel, mert ímé, én megszabadítlak téged messziről, és a te magodat is az ő fogásáig földéről, és visszatér Jákób és megnyugszik és békességen lesz, és nem lesz, aki megijeszsze. 28 Ne félj te, oh én szolgám Jákób, azt mondja az Úr, mert én veled vagyok, mert véget vetek minden nemzetnek, a kik közé kivetettek

téged, néked pedig nem vetek véget, hanem megverlek téged ítéettel, mert nem hagyhatnak teljesen büntetés nélkül.

47 Az a szó, a melyet az Úr szóla Jeremiás prófétának a Filiszteusok felől, mielőtt megverte a Faraó Gázát. 2 Ezt mondja az Úr: Ímé, víz indul meg északról, és olyan lesz, mint a kiáradott folyó, és elárasztja a földet és annak mindenét, a várost és annak lakosait, és kiáltanak az emberek, és a föld minden lakosa ordít. 3 Ménei patáinak csattogó hangjától, szekereinek zörgésétől, kerekeinek zúgásától nem gondolnak az atyák a fiakra erejük ellankadása miatt. 4 És a nap miatt, mely eljött, hogy elpusztítsa egész Filiszteát, kivágja Tírust és Szidont és segítségének minden megmaradt töredékét, mert az Úr elrontja Filiszteát, a Kátor szigetének maradékát. 5 Kopaszág lepte meg Gázát, Askalon elnéhült, maradéka az ő völgyüknek: meddig vagdalod magadat? 6 Oh szablyája az Úrnak, meddig nem nyugszol meg? Rejtsd el magadat a te hüvelyedbe, nyugodjál meg és hallgass! 7 Miképen nyughatik meg, holott az Úr parancsolt néki? Askalonra és a tenger partjára oda rendelte őt.

48 Moáb felől ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ja! Nébónak, mert elpusztítottat; megszégyenült, bevétetett Kirjátaim, Misgáb megszégyenült és elrémült. 2 Nincs már dicsősége Moábnak Hesbonban, gonoszt gondoltak ő ellene, mondván: Jertek el és veszessük el őt, ne legyen nemzetseg! Madmen te is elnéhülös, fegyver jár nyomodban! 3 Nagy kiáltás hallatszik Horonáimból: pusztulás és nagy romlás! 4 Elnyomorodott Moáb, kicsinyei sikoltva kiáltanak. 5 Mert a Luhit hágóján siralmat siralom ér, mert Horonáim lejtőin az ellenség hallatja vészkiáltását. 6 Fussatok, mentsetek meg lelketeimet, és legyetek mint a hangafa a pusztában! 7 Mivelhogy a te bizodalmad marháidban és kincseidben volt, te is bevétel, és Kámós fogására meg papjaival, fejedelmeivel együtt. 8 És rátör a pusztító minden városra, egy város sem menekedik meg, és elvész a völgy, és feldülálat a síkság, a mint megmondta az Úr. 9 Adjatok szárrat Moábnak, hogy repülvén elrepülhessen, mert az ő városai elpusztulnak, és senki sem lakkik azokban. 10 Átkozott, a ki az Úrnak dolgát csalárdul cselekszi, és átkozott, a ki fegyverét kiméli a vértől! 11 Nyugodtan élt Moáb gyermeksgéétől fogva, és pihent az ő sepréjében, és edényből-edénybe nem öntötték és fogására sem ment, azért maradt meg az íze rajta, és nem változott el az ő szaga. 12 De íme eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és rablókat bocsátok reá, a kik megrabolják őt, és megüresítik edényeit, palaczkjait pedig összetörjék. 13 És megszégyenül Moáb Kámós miatt, a mint megszégyenült Izráel háza Béthel miatt, a melyben bizodalma volt. 14 Mimódon mondjátok: Hősök vagyunk és vitéz férfiak a harcra? 15 Elpusztul Moáb, városai fellobbannak, válogatott ifjai pedig mészárszékre jutnak, azt mondja a király, a kinek neve Seregek Ura! 16 Közel van Moáb veszedelme, ihol jó és igen siet az ő veszedelme! 17 Bánkódjatok miatta mindenjában, a kik körülte vagytok, és mindenjában, a kik ismeritek az ő nevét; mondjátok: Hogy eltört az erős vessző, a dicső pálcza! 18 Szálij le a dicsőségből és ülj szomjan Dibonnak megmaradt leánya, mert a Moáb pusztítója feljött ellened, elrontja a te

erősségeidet. 19 Állj meg az úton, és nézz ide-oda Aroér lakosa, kérdezd meg a futót és a menekülőt, és ezt mondja: Mi történt? 20 Megszégyenült Moáb, mert megtört. Ordítások és kiáltások! Hirdessétek Arnonban, hogy elpusztítottat Moáb! 21 Mert rájött az ítélet a sík földre; Hónlona, Jására és Mefátra. 22 És Dibonra, Nébóra és Beth-Diblátaimra. 23 És Kirjáthaimra, Beth-Gámulra és Beth-Meonra. 24 És Kirjátra, Boczára és Moáb földének minden messze és közel való városaira. 25 Letörött a Moáb szarva, és karja levágatott, azt mondja az Úr. 26 Részegítéséte le őt, mert hősködött az Úr ellen, és heverjen Moáb az ő okádásában, és legyen csúfság ő is. 27 Vajjon nem csúfod volt-é néked az Izráel? Avagy a lopók között találattott, hogy mikor szólott felőle, kevélén hánnyad magadat? 28 Hagyátok el a városokat, és lakjatok a kősziklákban, Moáb lakosai, és legyetek mint a galamb, a mely az odu száján belől rak fészket. 29 Hallottuk a Moáb kevéléségét: igen kevél; az ő felfuvalkodását és kevéléségét, kérkedését, és az ő szívének elbizakodottságát. 30 Én ismerem, azt mondja az Úr, az ő szertelenkedését, és az ő fecsegése nem igaz, és nem igaz a cselekedete sem. 31 Azért jaigatok Moábon, és az egész Moábért kiáltok, a Kir-Heres férflaiért nyög az én lelkem. 32 Jobban siratlak téged, mint siratták Jaézert, a ki Sibmának szőlöje! A te hajtásaid túlhatoltak a tengeren, a Jaézer tengeréig értek; a te nyári gyümölcsedre és a te szüretedre pusztító rontott. 33 És eltűnik az örööm és vígasság Kármelből és a Moáb földéről, és a kádakból kifogyasztom a bort, nem sajtolnak örömjajjal; az éneklő nem énekel. 34 Hesbon kiáltása miatt Elealig és Jáhásig felhat az ő szavok; Soártól fogva Horonáig és Eglath-Selisájig, mert a Nimrim vize is elpad. 35 És kifogyasztom Moábból, azt mondja az Úr, a ki a magaslaton áldozik és füstöt gerjeszt az ő isteneinek. 36 Ezért zokog a szívem Moábért, mint a síp, és zokog szívem a Kir-Héres férflaiért, mint a síp, mivelhogy a kincsek elvesztek, a miket gyűjtött. 37 Mert minden fő kopasz, és minden szakál elnyíratott, minden kézen metélések, és minden derékon gyászruha. 38 Moábnak minden házpadján és utcáján mindenütt siraalom, mert összetörtem Moábot, mint az edényt, mely semmirékkő, azt mondja az Úr. 39 Jaigatnak, ezt mondván: Hogy összezúzottat! Hogy fordult háttal Moáb, megszégyenülve! És csúffá lett Moáb, és rettentésére mindazoknak, a kik körülte vannak. 40 Mert ezt mondja az Úr: Ímé, mint a saskeselyű repül reá, és kiterjeszti Moábra szárnyait. 41 Bevételek a városok, és az erősségek elfoglaltattak, és a Moáb vítezeinek szíve olyan volt e napon, mint a vajudó asszonynak szíve. 42 És Moáb elpusztul, úgy hogy nem lesz nép többé, mert az Úr ellen felemelkedett. 43 Félelem, verem és tör jó te ellened, Moáb lakosa, azt mondja az Úr. 44 A ki elfut a félelem elől, a verembe esik, és a ki kijő a veremből, a törben fogatik meg, mert rábocsátom Moábra az ő megfenyítésének esztendéjét, azt mondja az Úr. 45 A Hesbon árnyékában állanak meg a hatalom elől futók; de tűz jő ki Hesbonból és láng Szihonnak közepéből, és elemészti Moábnak üstökét és a háborgó fiaknak koponyáját. 46 Jaj néked Moáb! Elveszett Kámosnak népe, mert fiaid fogásgra vitettek, és leányaid is fogásra. 47 De viaszahozom Moábot a fogásból sok idő mulva, azt mondja az Úr. Eddig van Moáb ítélete.

49 Az Ammon fiai felől ezt mondja az Úr: Nincsenek-é Izráelnek fiai? Nincsen-é örökösé néki? Miért birtokolja Milkom Gádot, és az ő népe miért lakik annak városaiban? 2 Azért íme eljönök a napok, azt mondja az Úr, és harczi riadót hallatok Rabbában az Ammon fiaival, és romhalommá lesz, és leányai tűzzel égettetnek meg, és Izráel birtokolja azokat, a kik most őt birtokolják, azt mondja az Úr. 3 Ordits Hesbon, mert elpusztítottat Há! Kiáltások Rabbáh leányai, öltöztek gyászba, sírjatok és futkossatok a szorosokon, mert Milkom a fogságba megy, papjai és fejedelmei is vele együtt. 4 Mit dicsekdel völgyeddel, völgyed bőségével, engedetten leány, a ki az ő kincseiben bízik és ezt mondja: Kicsoda támad ellenem? 5 Íme én félelmet bocsátok reád, azt mondja az Úr, a Seregek Ura, minden szomszédod felől, és szétrebbentek egymástól, és nem lesz, a ki összegyűjtse az elszéledteket. 6 De azután visszahozom majd a fogásból az Ammon fiait, azt mondja az Úr. 7 Ezt mondja a Seregek Ura Edom felől. Nincs bölcsesség többé Témánban! elveszett-é a tanács az értelmesektől? hiába valóva lett-é az ő bölcsességek? 8 Fussatok, forduljatok, rejtőzzetek el mélyen Dédán lakosai, mert Ézsau veszedelmét hozom ő reá az ő megfenyítetésének idején. 9 Ha szőlőszedők törnek reád, nem hagynak gerezdeket, ha éjjeli tolvajok; pusztítanak, a míg nékik tetszik. 10 Bizony én mezítelenne teszem Ézsaut, titkait kijelentem, és el nem rejtőzhetik, magva elpusztul, és atyafai és szomszéda sem lesznek. 11 Hagyd el a te árvádat, én eltartom özvegyeidet is; bennem vessék reménységüket. 12 Mert azt mondja az Úr: Ímé, a kiknek nem kell vala megijinniak a pohárt, ugyancsak megiszszák; te pedig teljesen büntetlenül maradnál-e? Nem maradsz büntetlenül, mert bizonyára megiszod. 13 Mert én magamra esküdtetem meg, azt mondja az Úr, hogy útláttad és gyalázattad, pusztasággyá és átokká lesz Boczra, és minden városa örökkévaló pusztasággyá lesz. 14 Hírt hallottam az Úrtól, és követ küldetett a nemzetekhez, a ki ezt mondja: Gyűjjetek össze, induljatok ellene, és keljetek fel a harcra, 15 Mert íme, kicsinnyé teszlek téged a nemzetek között, és az emberek között útláthatossá. 16 A te könnyelműséged csalt meg téged és a te szív kevélisége, a ki a sziklák hasadékaiban lakol, és elfoglalta a halmok tetejét. Ha olyan magas helyen rakod is fészkedet, mint a saskeselyű, onnét is lerántalak téged, azt mondja az Úr. 17 És pusztasággyá lesz Edom, a ki csak átmegy rajta elálmékodik, és sziszeget egész veresége felett. 18 A mint Sodomának és Gomorának és az ő szomszédaiknak elsüllyedésekkel volt, azt mondja az Úr, ott sem lakik több ember, és benne emberek fia nem tartózkodik. 19 Íme, mint oroszlán jön fel a Jordán erdőségből az örközöld legelőre, de hamarsággal kiűzöm őt onnan, és a kiválasztottat teszem azon fejedelemré, mert kicsoda hozzám hasonló, és ki szab nékem törvényt, és kicsoda az a pásztor, a ki megállhat ellenem? 20 Halljátok meg azért az Úr tervét, a melyet tervezett Edom felől, és az ő gondolatait, a melyeket gondolt Témán polgárai felől. Bizony elhurcolják őket, a juhnyáj kicsinyeit, bizony szörnyűködik rajtuk a saját legelőjük. 21 Az ő romlásuk zajától megrendült a föld, az ő kiáltásuk szava elhallatszik a veres tengerig. 22 Íme, feljő mint saskeselyű, és repül és szárnyait szétterjeszti Bocznán: és Edom vítezeinek szíve olyan lesz az napon, mint

a vajudó asszony szíve. 23 Damaskus felől: Megszégyenült Emát és Arphád, mert gonosz hírt hallottak, és remegnek, mint a háborgó tenger, a mely nem nyughatik. 24 Megrendült Damaskus, futáshoz készül és részketés fogja el, szorongás és fájdalmak szállják meg őt, mint a szűlő asszonyt. 25 Miért is nem marad ki a dicsőséges város, az én örömmönek városa? 26 De elhullanak az ő ifjai is az ő utcázákon, és minden harczoló ember levágatik azon a napon, azt mondja a Seregek Ura. 27 És tüzet gyújtak Damaskus kőfálan, és megemészti a Ben-Hadád palotáit. 28 Kédárnak és Házornak országai felől, a melyeket megvert Nabukodonozor, a babiloni király, ezt mondja az Úr: Keljetek fel, menjetek fel Kédárra, és pusztítások keletnek fiait. 29 Sátoraikat és nyájokat elveszik, és kárpitjaikat és minden edényökét és tevéket elviszik, és ezt kiáltják feléjük: Rettegés köröskörül! 30 Fussatok el, igen siressetek, rejtőzzetek el mélyen, Házornak lakói, azt mondja az Úr, mert tervet tervezett ellenetek Nabukodonozor, a babiloni király, és ellenetek gondolatot gondolt. 31 Keljetek fel, menjetek a békességes nemzet közé, azok közé, a kik bátorágban lakoznak, azt mondja az Úr, sem kapujok, sem zárok nincsen, egyedül laknak! 32 Tevéik prédává lesznek, és az ő sok barmaik zsákmányá, és elszívom őket, e nyirott üstökűeket minden szél felé, és minden oldal felől veszedelmet hozok reájok, azt mondja az Úr. 33 És Házor sakálok lakhelyévé lesz, örökkévaló pusztaságá, senki nem lakik ott, és embernek fia nem is tartózkodik azon. 34 Az Úr szava, a melyet szóla Jeremiás prófétának Elám felől, Sedékiásnak, a Júda királynak országłása kezdetén, mondván: 35 Ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én eltöröm az Elám kézivét, erejének zsengéjét. 36 És négy szelet hozok Elám ellen, az égnek négy határáról, és elszívom őket mindenik szél felé, és nem lesz nemzet, a kihez nem futnak az Elám szökevényei. 37 És megrettentem Elámot az ő ellenségei előtt és az ő lelköknek keresői előtt, és veszedelmet hozok reájok, az én felgerjedt haragomat, azt mondja az Úr, és utána bocsátom a fegyvert mindaddig, míg meg nem emésztem őket. 38 És az én széketem Elámba helyezem, és kiveszem onnát a királyt és a fejedelmeimet, azt mondja az Úr: 39 De végezetre visszahozom Elámot a fogáságból, azt mondja az Úr.

50 Az a szó, a melyet szóla az Úr Babilon felől és a Kádeusok földje felől, Jeremiás próféta által. 2 Hirdessétek a nemzetek között és hallassátok, emeljétek fel a zászlót: hallassátok és el ne titkoljátok; ezt mondjátok: Bevétetett Babilon, megszégyenült Bél, letöregett Merodák, megszégyenültek az ő faragott képei, letörtekk az ő bálványai. 3 Mert északról nép jön fel ellene, pusztává teszi ez az ő földét, és nem lesz, aki lakozék benne; embertől fogva a baromig elfutnak, elmennek. 4 Azokban a napokban, és abban az időben, azt mondja az Úr, eljőnek az Izráel fiai, ők és a Júda fiai együtt, sírva jönnek és mennek és keressék az Urat, az ő Istenőket. 5 A Sion felől kérdezősködnek, arrafelé fordítják orczájokat. Eljőnek és oda adják magokat az Úrnak örök szövetségre, a mely feleddhetetlen. 6 Elveszett juhnyáj volt az én népem, pásztorai félrevezeték őket, a hegyekben bujdostatták őket, hegyről halomra jártak, elfelejtkeztek az ő tanyájukról. 7 A

ki csak reájok talált, emésztette őket, és az ő elnyomói ezt mondta: Nem vétkeztünk, mert végették az Úr ellen, pedig igazság otthona, atyáknak reménysége volt az Úr. 8 Fussatok ki Babilonból és jöjjetek ki Kádeea földéből, és olyanok legyetek, mint a kecskebakok a nyáj előtt; 9 Mert ímé, én nagy nemzetek gyülekezetét támasztom és hozom fel Babilonra északnak földéről, és sorakoznak ellene, legott bevétetik. Nyilai olyanok, mint a legyőzhetetlen vitézé, aki nem tér vissza sikertelenül. 10 És Kádeea prédává lesz, a kik prédára vetik őt, mind betelnek vele, azt mondja az Úr. 11 Csak örüljetek, csak tomboljatok örökségem elpusztítói: csak ugrádozzatok, mint a nyomtató tinó, és nyerítsetek, mint a ménlovak. 12 Megszégyenül a ti anyátok, a ti szülőtök igen csúffá lesz: Ímé, a nemzetek seprejévé, pusztává, szárazfölddé, sivataggá lesz. 13 Az Úr haragja miatt nem lakoznak rajta, hanem egészen pusztaságá lesz, aki csak átmegy Babilonon, álmékkodik és sziszeget egész veresége felett. 14 Sorakozzatok köröskörül Babilon ellen, mind ti ijjászok, löjjetek reá, ne kiméljétek a nyilat; mert az Úr ellen vétkezett! 15 Kiáltatok reá köröskörül, kezét adta, lehullottak az ő szegletkövei, leromlottak az ő köfalai: bizony az Úr büntetése ez; büntessétek meg őt, és a mint cselekedett, úgy cselekedjetek vele. 16 Vágiátok ki Babilonból a magvetőt és a ki sarlót fog aratás idején; a gyilkos fegyver elől kiki az ő népéhez szalad, kiki az ő fölé felé fut. 17 Elszéledt juhnyáj az Izráel, oroszlánok kergették szét; először benyelte őt Asszíria királya, végé pedig ez a Nabukodonozor, a babiloni király megtörte az ő csontjait. 18 Azért ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én megfenyítem a babiloni királyt és az ő földét, miként megfenyítém az asszírai királyt. 19 És visszavizsem az Izráelt az ő lakhelyére, és Básánban legel és a Kármelen, és az Efraim hegynél és Gileádban megelégszik az ő kelke. 20 Azokban a napokban és abban az időben, azt mondja az Úr, kerestetik az Izráel bűne, de nem lesz; a Júda vétkei, de nem találtatnak: mert kegyelmes leszek azokhoz, a kiket meghagyok. 21 A kétszer pártútők földére menj fel, és a meglátogattatás lakóit irts ki, öljed és irtsad őket, azt mondja az Úr, és minden szerint cselekedjél, a mint parancsoltam néked. 22 Harczi zaj a földön és nagy romlás. 23 Hogy elmúlott és összetört az egész föld pörölye! milyen útátossá lett Babilon a nemzetek között. 24 Törbe ejtettek téged, és meg is fogattál Babilon, de nem tudtad, utól érettél és megragadtattál, mert pörlekedtél az Úrral. 25 Felnyitotta az Úr az ő tárházát, és előhozta az ő haragiának szereit: mert a cselekedet az Úré, a Seregek Uráé Kádeea földén. 26 Törjetek reá a szélekőről, nyissátok fel az ő magtáráit, tapodjátok őt, mint a kévét, és irtsátok ki, hogy ne legyen maradéka. 27 Döfjétek le minden tulkát, le velők a vágóhídra! Oh jaj nézik; mert eljött az ő napjok, az ő megfenyítetésök ideje! 28 A futók és a Babilon földéből menekülők zaja megjelentik majd a Sionon az Úrnak a mi Istenünknek bosszúállását, az ő templomáért való bosszúállását. 29 Gyűjtsetek össze Babilon ellen igen sokat, mindenkit aki kézivét feszít, köröskörül járjatok ellene tábor, hogy senki el ne szaladhasson: fizessetek meg néki az ő cselekedete szerint, a mint ő cselekedett, úgy cselekedjetek vele; mert az Úr ellen kevélkedett, az Izráelnek Szentje ellen! 30 Azért

elhullanak az ő ifjai az ő utcáiban, és minden vitéze elvész azon a napon, azt mondja az Úr. 31 Ímé, én ellened vagyok, te kevély, azt mondja az Úr, a Seregek Ura, mert eljött a te napod, a te megfenyítésed napja. 32 És megbottlik a kevély és elesik, és senki nem lesz, a ki felköltse őt, és tűzet gyújtak az ő városaiban, hogy megemészze azokat, a kik körülte vannak. 33 Ezt mondja a Seregek Ura: Megnyomoríttattak az Izráel fiai és Júda fiai együtt és mindenjában, a kik fogására vitték őket, beléjük ragadnak, nem akarják őket elbocsátani. 34 De az ő megváltójuk erős, Seregek Ura az ő neve, bizonyan felveszi az ő perőket, hogy megnyugtassa e földet, és Babilon lakóit megrettentse. 35 Fegyver lesz a Káldeusokon, azt mondja az Úr, és Babilon lakói és az ő fejedelmein és az ő bőlcsein. 36 Fegyver lesz az ő varázslón, és megbolondulnak; fegyver lesz az ő vitézein, és elijednek. 37 Fegyver lesz az ő lovain és szekerein és az egész egyveleg népen, a mely ő benne van, és hasonlók lesznek az asszonyokhoz. Fegyver lesz az ő kincsein, és elprédáltatnak. 38 Szárazság lesz az ő vizein, és kiszáradnak, mert bálványok fölide az, és faragott képekkel dicsekednek. 39 Azért sakálok lakoznak ott baglyokkal, és struczmádrának fiai lakoznak benne, és soha többé nem lakják azt, és nem lesznek lakosai nemzedékről nemzedékre. 40 A mint felforgatta Isten Sodomát és Gomorát és az ő szomszéd városait, azt mondja az Úr, ép úgy nem lakik ott egy ember sem, és embernek fia sem lakja azt. 41 Ímé, nép jött északról, és nagy nemzet és sok király támad fel a föld határaiból. 42 Ívet és paizst ragadnak, kegyetlenek azok, és semmi igalmasság nem lesz bennök, szavok mint a tenger zúgása, és lovakon jönek, minden viadalra készek te ellened, te Babilon leánya! 43 Hallja a babiloni király az ő híréket, és kezei elesnek, szorongás fogja el őt, fájdalom, mint a gyermekszülőt. 44 Ímé, mint a Jordán erdőségeből való oroszlán, úgy jön fel az örközöld ligetre, de hamar kiűzőm őt arról, és a ki arra választatott, azt teszem azon fejedelemré, mert kicsoda hasonlatos hozzá? és ki szab nékem törvényt, és ki az a pásztor, aki ellenem álljon? 45 Azért halljátok meg az Úr tervét, a melyet Babilon ellen tervezett, és az ő gondolatait, a melyeket Káldea ellen gondolt. Bizony elhajtják őket, a nyáj kicsinyeit, és álmélküdik felettük a legelő. 46 Babilon bevételének zajától megindul a föld, és kiáltása hallatszik a nemzetek között!

51 Ezt mondja az Úr: Ímé, én pusztító szelet támasztok Babilon ellen és azok ellen, a kik az én ellenségem szívében lakoznak. 2 És szórókat küldök Babilon ellen, és felszórják őt, és földét kiürítik, mert mindenfelől ellenne lesznek a veszedelem napján. 3 A kézivesre kézives vonja fel ifját, és arra, a ki páncéljába öltözik. Ne kedvezetek ifjainak, öldössétek le egész sereget: 4 És essenek el megöletve a Káldeusok földén, és átverez az ő utcáin. 5 Mert nem hagyatott el Izráel és Júda az ő Istenéről, a Seregek Uráról, noha az ő földök rakva vétekkel az Izráelnek Szentje ellen. 6 Fussatok ki Babilonból, és kiki mentse meg az ő lelkét, ne veszszetek el az ő gonoszságáért, mert az Úr bosszúállásának ideje ez, megfizet néki érdem szerint. 7 Arany pohár volt Babilon az Úr kezében, a mely megrészegíté ez egész földet; nemzetek ittak az ő borából, azért bolondultak meg a nemzetek. 8 Hamar elesett Babilon és

összeomlott, jajgassatok felette, kössétek be balzsammal az ő sebét, hátha meggyógyul! 9 Gyógyítottuk Babilont, de nem gyógyult meg. Hagyjátok el őt, és menjünk kiki a maga földére, mert az égig hatott az ő ítélete, és felelmetkedett a felhőkig. 10 Kihozta az Úr a mi igazságainkat, jerteik és beszéljük meg Sionban az Úrnak, a mi Istenünknek dolgát. 11 Élesítétek a nyilat, töltétek meg a tegzeket; felindította az Úr a Médiabeli királyok lelkét, mert Babilon ellen van az ő gondolatja, hogy elveszesse azt, mert az Úr bosszúállása ez, az ő templomáért való bosszúállása. 12 Babilonnak kőfalain tüzzétek ki a zászlót, erősítétek meg az őrséget, szerezetek vigyázókat, rendeljétek el a leseket: mert az Úr meggondolta és meg is cselekszi azokat, a miket szólt Babilon lakói ellen. 13 Oh te, a ki lakozol a nagy vizek mellett, a kinek kincsed temérdek, eljött a te véged és a te rablásod határa! 14 Megesküdt a Seregek Ura az ő lelkére, mondván: Bizony betöltelek téged emberekkel, mint sáskákkal, és diadalmas éneket énekelnek felőled. 15 Az, aki teremtette a földet az ő erejével, aki megalapította a világot az ő bőlcsességevel, és kiterjesztette az egeket az ő értelmével. 16 Egy szával vizek zúgását szerez az égben, és felhőket visz fel a föld határainál, villámokat készít az esőhöz, és kihozza a szelet az ő tárházaiból. 17 minden ember bolonddá lett tudomány nélkül, minden ötvös megszegyenül a maga bálványa miatt, mert hazugság az ő öntése és nincs benne lélek. 18 Hiáavalóságok ezek, nevetségre való művek, az ő megfenyítettsök idején elvesznek. 19 Nem ilyen a Jákób osztályrészére mert mindennek teremtője az ő örökségének pálczája, Seregek Ura az ő neve! 20 Pörölyöm vagy te nékem, hadi fegyverem, és nemzeteket zúztam össze veled, és országokat vesztettem el veled. 21 És általad zúztam össze a lovakat és lovagiákat, és általad zúztam össze a szekeret és a benne ülőt. 22 És összezúztam általad férfit és asszonyt, és összezúztam általad a vénét és a gyermeket, és összezúztam általad az ifjat és a szűzét, 23 És összezúztam általad a pásztor és nyáját, és összezúztam általad a szántóteröt és az ő igamarháját, és összezúztam általad a hadnagyokat és a főembereket. 24 És megfizetek Babilonnak és Káldea minden lakosának mindazokért az ő gonoszságaiért, a melyeket Sionban cselekedtek a ti szemeitek láttára, azt mondja az Úr. 25 Ímé, én ellened fordulok, te romlásnak hegye, azt mondja az Úr, aki az egész földet megrontottad, és kinyújtom réad kezemet, és levetlek téged a kőszikláról, és kiégett hegygyé teszlek téged. 26 És belőled nem visznék követ a szegletre és a fundamentomra, mert örökkévaló pusztaság leszel, azt mondja az Úr. 27 Tüzzétek ki a zászlót az országban, füjjátok meg a trombitát a nemzetek között, avassátok fel ellenne a nemzeteket, gyűjtsétek össze ellenne az Ararának, Menninek és Askenáznak országait, válaszszatok ő ellenne hadvezér, hozzátok ki a lovakat mint rettenetes sáskasereget. 28 Avassátok fel ellenne a nemzeteket, Médiának királyait, az ő hadnagyait és minden főemberét, és az ő birodalmának egész földét. 29 És megrendül a föld és rázkódik, mert az Úrnak gondolatai beteljesednek Babilon ellen, hogy Babilon földét pusztasággá, lakatlanná tegye. 30 Babilon vitézei felhagyottak a viadallal, erősségeikben ülnek, elfogyott a vitézségek, asszonyokká lettek, felgyűjtötték lakhelyeit, zárait letörték. 31 Futár futár előtér,

és hírmondó a hírmondó elé, hogy megjelentse a babiloni királynak, hogy bevétetett az ő városa mindenfelülről. **32** És a révhelyek elfoglaltattak, és az álló tavak tűzzel kiszártattak, és a vítezek elrettentek. **33** Mert ezt mondja a seregek Ura, az Izráel Istene: Babilon leánya olyan, mint a szérű, itt van az ő tapostatásának ideje, egy kis híja még, és előj az ő aratásának ideje. **34** Benyelt engem, megemészett engem Nabukodonozor, a babiloni király, üres edénynyé tett engem, benyelt engem mint a sárkány, betöltötte a hasát az én csemegéimmel, és kivetett engemet. **35** Az én rajtam esett erőszak és az én testem Babilonra térjen, azt mondja a Sionnak lakója, és az én vérem Káldeának lakosaira, azt mondja Jeruzsálem! **36** Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én megítélem a te ügyedet, és bosszút állok érettet, és kiszáraztam az ő tengerét, és kiapasztom az ő forrását: **37** És Babilon kőrakassá lesz, sárkányok lakhelyévé, csudává, csúfsággá és lakatlanná lesz. **38** Együtt ordítanak, mint az oroszlánok, harsognak, mint az oroszlánkölyök. **39** Az ő kedvöknek idején készíték nézik lakomát, és megrészegítik őket, hogy vígadjanak, és örökkévaló álmot aludjanak, és felne serkenjenek, azt mondja az Úr. **40** Előhözöm őket, mint a bárányokat a megmetszésre, mint a kosokat a bakokkal egyetemben. **41** Mint bevétetett Sésák, és elfoglaltatott az egész földnek dicséreti! Milyen útláttal lett Babilon a nemzetek között! **42** Feljött Babilonra a tenger, habjainak özönével elborítatott. **43** Városai pusztává, sivataggá és kopár földdel lesznek, a melyen senki sem lakik, sem embernek fia át nem megy rajta. **44** Megfenyítem Bélt is Babilonban, és kivonom szájából, a mit benyelt, és többé nem futnak hozzá a nemzetek, Babilonnak kőfala is ledől. **45** Jöjjetek ki belőle, oh én népem, és kiki szabadítási meg lelkét az Úr haragjának tüzétől. **46** És el ne olvadjon a ti szívetelek és ne feljletek a hírtől, a mely hallatszik e földön, mikor egyik esztendőben hír jő, és a másik esztendőben is a hír, hogy erőszakosság van a földön, uralkodó tör uralkodóra! **47** Azért ímé, eljőnek a napok, és meglátogatom Babilon faragott képeit, és egész földé megszégyenül, és minden ő megöltjei elhullanak ő közötte. **48** És örvendeznek Babilon felett az ég és a föld és minden benne valók, mert észak felől eljőnek reá a pusztítók, azt mondja az Úr. **49** Babilon is elesik, Izráel megölöttjei, a mint Babilonban is elhullottak az egész föld megölöttjei. **50** Menjetek el, a kik megszabadultatnak a fegyvertől, meg ne álljatok; emlékezzetek meg a távolból az Úrról, és jusson esztekbe Jeruzsálem. **51** Megszégyenültünk, mert hallottuk a gyalázodást, orczáinkat szégyen borította, mert idegenek jöttek az Úr házának szentségébe. **52** Azért ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és meglátogatom az ő faragott képeit, és egész földén sebesültek nyögnek. **53** Ha az égbe hág is fel Babilon, és ha megerősít is az ő erős magaslatát, pusztítók törnek reá tőlem, azt mondja az Úr. **54** Kiáltás hallatszik Babilonból, és a Káldeusok földéből nagy romlás. **55** Mert elpusztítja az Úr Babilont, és kiveszít belőle a nagy zajt, és zúgnak az ő habjai, mint a nagy vizek, hallatszik az ő szavok harsogása. **56** Mert pusztító tör reá, Babilonra, és elfogatnak vitézei, eltörök az ő kézivök, mert a megfizetésnek Istene, az Úr, bizonynal megfizet. **57** És megrészegíttem az ő fejedelmeit, bőlcseit, hadnagyait, tisztartóit és vitézeit, és

őrök álmot alusznak, és nem serkennek fel, azt mondja a király, a kinek neve Seregek Ura! **58** Ezt mondja a Seregek Ura: Babilon széles kőfala földig lerontatik, és az ő búsze kapuit tűz égeti meg, és a népek hiába munkálkodnak, és a nemzetek a tűznek, és kifáradnak. **59** Ez a szó, a melylyel Jeremiás próféta utasította Seráját, Néria fiát, a ki a Mahásiás fia volt, mikor ő Babilonba méne Sedékiással, a Júda királyával, királyságának negyedik esztendéjében; Serája pedig szállás mestere vala. **60** És megírá Jeremiás egy könyvben mindenzt a veszedelmet, a mely Babilont fogja érni, mindenket a beszédeket, a melyek megirattak Babilon felől. **61** És monda Jeremiás Serájának: Mikor Babilonba jutsz, és látod és elolvashod mind e szókat, **62** Ezt mondjad: Uram, te szólottál a hely ellen, hogy elveszíted ezt annyira, hogy lakó ne legyen benne embertől baromig, hanem örökkévaló pusztaság legyen. **63** És mikor e könyv olvasását elvégzed, köss reá követ, és hajítsd be az Eufrátes közepébe. **64** És ezt mond: Így merül el Babilon, és meg nem menekedik a veszedelemtől, a melyet én hozok reá, akármint fáradjanak. Eddig vannak a Jeremiás beszédei.

52 Huszonegy esztendő volt Sedékiás, mikor uralkodni kezde, és tizenegy esztendeig uralkodék Jeruzsálemben, és az ő anyjának neve Hammutál vala, a Libnából való Jeremiás leánya. **2** És gonoszt cselekedék az Úr szemei előtt, mint Jojákim cselekedett vala. **3** Mert az Úr haragjáért vala ez Jeruzsálemen és Júdán, míglen elveté őket színe elől. Sedékiás ugyanis engedetlen lón a babiloni királynak. **4** És az ő uralkodásának kilencszedik esztendéjében, a tizedik hónapban, a hónapnak tizedikén eljöve Nabukodonozor, a babiloni király, ő maga és egész serege Jeruzsálembre, és tábort járának ellene, és mindenfelől sáncot vetnék fel ellene. **5** És megszállva lón a város Sedékiásnak tizenegyedik esztendejéig. **6** A negyedik hónapban, a hónapnak kilencszedikén nagy éhség támadta a városban, annyira, hogy a föld népének kenyere sem vala. **7** És bevéteték a város, és a harcosok minden elfutának, és éjszaka kimenének a városból a kapu felé, a két kőfal között, a melyek a király kertjénél valának (a Káldeusok pedig a város mellett valának köröskörül) és menének az úton, a mely sík földre viszen. **8** A Káldeusok serege pedig ūzé a királyt, és utolérlik Sedékiást a jerikói síkon, mert egész serege elfuta mellőle. **9** Megfogák azért a királyt, és vivék őt a babiloni királyhoz Ribilába, a Hamát földére, a ki törvényt monda reá. **10** És leöleté a babiloni király a Sedékiás fiait szemei láttára, és Júda minden fejedelmét is leöleté Ribilában. **11** Sedékiás királynak pedig szemeit tolata ki, és láncra vereté és viteté őt a babiloni király Babilonba, és tömlöczbe veté őt halála napjáig. **12** Az ötödik hónapban pedig, a hónapnak tizedikén (ez az esztendő pedig a tizenkilencszedik esztendeje vala Nabukodonozornak, a babiloni királynak) Nabuzáradán, a vitézek feje, a ki áll vala a babiloni király előtt, eljöve Jeruzsálemben. **13** És felégete az Úr házát és a király házát, és Jeruzsáleme minden házait és minden nagy házat felégete tűzzel. **14** És Jeruzsálem egész kőfalát köröskörül lerontá a Káldeusok mindenféle serege, a kik a vitézek fejével valának. **15** A községek szegényeiből pedig és a többi nép közül, a kik a városban megmaradtak vala, és a szökevények

közül, a kik elszöktek vala a babiloni királyhoz, és a sokaságnak maradékából foglyokat vive Nabuzáradán, a vitézek feje. 16 De a föld szegényei közül ott hagyá Nabuzáradán, a vitézek feje, a szőlőműveseket és szántóvetőket. 17 A rézoszlopokat pedig, a melyek az Úr házában valának és a talpakat és a réztengert, a mely az Úr házában vala, összetörék a Káldeusok, és azoknak minden rezét elvívék Babilonba. 18 A fazekakat is és a lapátokat, a késeket és a medencéket, a tömjénezőket és a rézedényeket, a melyekkel szolgálnak vala, mind elvivék. 19 És a csészéket, a serpenyőket, a medencéket és a fazekakat, a gyertyatartókat, a tömjénezőket és a serlegeket, a mi arany, aranyban, a mi ezüst, ezüstben, mind elvivé a vitézek feje. 20 Két oszlop, egy réztenger és tizenkét rézökről vala, a melyek a talpak alatt valának, a melyeket Salamon király csináltatott vala az Úr házába. Mindezeknek az edényeknek reze megmérhetetlen vala.

21 És az oszlopok közül az egyik oszlopnak tizennyolc sing vala a magassága, és tizenkét sing zsinór éri vala át köröskörül, vastagsága pedig négy ujjnyi, és belől üres vala. 22 Rézgömb vala rajta, és az egyik gömb magassága öt singnyi vala, és a hálók és gránátalmák a gömbön köröskörül mind rézből valának, és ilyen a második oszlop, és ilyenek a gránátalmák is. 23 A gránátalma pedig kilencvenhat vala kifelé, összesen száz gránátalma vala a hálón felül köröskörül. 24 Elvivé a vitézek feje Seráját is, a főpapot, és Sofóniást a második papot, és az ajtónak három őrizőjét. 25 És a városból elvive egy főembert, a ki felügyelőjök vala a harczosoknak, és hetet ama férfiak közül, a kik állanak vala a király előtt, a kik a városban találtatának, és a seregek főirődeákját, a ki a föld népét besorozta vala, és hatvan férfiút a föld népe közül, a kik a városban találtatának. 26 És felvezé ezeket Nabuzáradán, a vitézek feje, és elvivé őket a babiloni királyhoz Riblába. 27 És levágatá őket a babiloni király és megöleté őket Riblában, a Hamát földén, és fogásra viteték Júda az ő földéről. 28 Ennyi az a nép, a melyet fogásra vitete Nabukodonozor a hetedik esztendőben, hárômezer és huszonhárom Júdabeli. 29 A Nabukodonozor tizennyolczadik esztendejében Jeruzsálemből nyolczszáz és harminczkét lélek. 30 Nabukodonozor huszonharmadik esztendejében fogásigba vitete Nabuzáradán, a vitézek feje hétszáznegyvenöt Júdabelit. Összesen négyezer és hatszáz lélek. 31 Lőn pedig Jojákin júdabeli király fogáságának harminczhetedik esztendejében, a tizenkettédik hónapban, a hónak huszonötödikén, felemelé Evil-Merodák, a babiloni király az ő uralkodásának első esztendejében Jojáknak, a Júda királyának fejét, és kivevé őt a tömlöczből. 32 És szépen szóla vele, és királyi székét ama királyoknak széke fölé emelte, a kik vele valának Babilonban. 33 És felcserélé tömlöczbeli ruháit, és mindenkor vele eszik vala éltet, életének minden napjában. 34 És költségére állandó költség adatik vala néki a babiloni királytól minden napra, a halála napjáig, életének minden napjában.

Jeremiás sir

1 Jaj! de árván ül a nagy népű város! Olyanná lón, mint az özvegyasszony! Nagy volt a nemzetek között, a tartományok között fejedelemasszony: robotossá lón! **2** Sírván sír éjjelente, s könny borítja az orczáját! Senki sincs, ki vágasztná, azok közül, kik szerették; mind megcsalták barátai, ellenségeivé lőnek. **3** Számkivetésbe méne Júda a nyomorúság és a szolgálat sokasága miatt! Ott ül ő a pogányok közt; nem talál nyugodalmat; valamennyi üldözöje utolérte a szorultságában. **4** Sionnak útai gyászolnak; nincsen, a ki ünnepnapra járjon; kapuja minden elpusztult; papjai sóhajtoznak, szűzei nyögnek, csak keserűsége van néki. **5** Elnyomói fókké lettek; ellenségei boldogok! Bizony az Úr verte meg őt az Ő sok bűne miatt; gyermekei rabságra mentek az elnyomó előtt. **6** És elhagta Sion leányát minden Ő ékessége; fejedelmei olyanok lettek, mint a szarvasok, a melyek nem találnak eledelt, és erőtelénül futnak az üldöző előtt. **7** Emlékezik Jeruzsálem az Ő nyomorúságának és eltiportatásának napjain minden Ő gyönyörűségéről, a melyek voltak eleitől fogva; mert az Ő népe ellenség kezébe esett és nem volt segítsége. Látták őt az ellenségek; nevetek megsemmisülésén. **8** Vétközvén vétkezett Jeruzsálem, azért lett csúfsággá, minden tisztelejére megvetette, mert látták az Ő mezítelenségét, Ő maga pedig sóhajtoz és elfordul. **9** Szemnye a ruhája szélén; nem gondolt a jövőjére; csudálatosan alásülyedt, nincs vágaszta. Lásd meg Uram, az én nyomorúságomat, mert ellenség vett erőt rajtam! **10** Szorongató nyújtja kezét minden kincse után, sőt lássa, hogy pogányok mentek be az Ő szent helyébe, a kikről azt parancsoladt, hogy be ne menjenek a te közszegedebe. **11** Egész népe sóhajtoz, futkosnak a kenyér után, odaadják drágaságaikat az ételért, hogy megéledjenek. Lásd meg Uram és tekints meg, mily útátalossá lettem! **12** Mindnyájatokat kérlek, ti járókelők: tekintsétek meg és lássátok meg, ha van-é ől bánat, mint az én bánatom, a mely engem ért, a melyivel engem sujtott az Úr az Ő búsult haragiának napján! **13** A magasságóból tüzet bocsátott csontjaimból, és az hatalmaskodik bennök; hálót vetett lábaimnak; hátra vetett, pusztává tett engem; egész napon beteg vagyok. **14** Saját kezével róta össze az én vétkeim igájáról; ráfonódottak nyakamra; megrendítette erőmet; oda adott engem az Úr azok kezébe, a kik előtt meg nem állhatok. **15** Rakásra hánnya az Úr minden vitézemet én beninem; gyűlést hívott össze ellenem, hogy összetörje ifjaimat; sajtóba taposta az Úr Júda szűz leányát. **16** Ezekért sírok én; szememből, szememből víz folyik alá, mert messze távozott tőlem a vágaszta, a ki megélesszen engem: fiaim elvesztek, mert győzött az ellenség. **17** Terjesztfeti kezeit Sion: nincs vágaszta; szorongatókat rendelt az Úr Jákób ellen köröskörül; Jeruzsálem csúfsággá lett közöttük. **18** Igaz ő, az Úr, mert az Ő szava ellen rugódzamt! Halljátok meg kérlek, mind ti népek, és lássátok meg az én bánatomat: szűzeim és ifjaim fogásiga menének! **19** Kiáltottam azoknak, a kik szerettek engem de Ők megcsaltak engem; papjaim és véneim a városban multak ki, a mikor étel után futkostak, hogy megéledjenek. **20** Lásd meg Uram, hogy szorongattatom, belső részeim megháborodtak;

elfordult benuem az én szívem, mert bizony pártot ütöttem; künn fegyver pusztít, benn minden olyan, mint a halál! **21** Hallották, hogy sóhajtozom és nincs vágaszta; minden ellenségem hallotta veszedelmemet; örülték, hogy te ezt cselekedted. Hozd el a napot, a melyet hirdettél, hogy olyanok legyenek, mint én! **22** Jusson elődbe minden gonoszságuk, és úgy bánj velök, a miképen én velem bántál az én minden bűnömért; mert sok az én sóhajtozásom, és beteg a szívem.

2 Jaj; de sűrű felhőt borított haragiában az Úr Sionnak leányára! **1** az egész földre veté Izrael ékességet, és nem emlékezett meg lábainak zsámyoláról az Ő haragi napján. **2** Elnyelte az Úr, nem kimélte Jákóbnak minden hajlékát, letörte haragiában Júda leányának erősségeit, a földre terítette; megfertőzteté az országot és fejedelmeit. **3** Felgerjedt haragiában letörde Izráelnek minden szarvát; hátravoná jobbkezét az ellenség elől, Jákób ellen pedig mint lángoló tűz emészttett köröskörül. **4** Feszítette kézivét, mint valami ellenség, kinyújtá jobbkezét, mint támádó, és megölt minden, a mi a szemnek kivánatos; Sion leányának sátorában, mint a tüzet önté ki búsalását. **5** Olyan volt az Úr, mint valami ellenség; elnyelte Izráel, elnyelte minden palotáját, elrontta erősségeit, és megsokasította Júda leányának a búját, baját. **6** És eltapotta sátorát, mint valami kertet, lerombolta gyülekezése helyét; elfeleddte az Úr a Sionon ünnepet és szombatot, és megúltárt haragia hevében királyt és papot. **7** Megvetette az Úr az Ő oltárát, megúltáta szent helyét; ellenség kezébe adá palotáinak kőfalait; zajt ütötték az Úr házában, mint ünnepnapon. **8** Gondolá az Úr, hogy lerontja Sion leányának kőfalát; kiterjeszté a mérőkötelet, nem vonta vissza kezét a pusztítástól, és siraalomra jutott a bástya és a kőfal, együtt búslakodnak! **9** Kapui besúlyedtek a földebe, elveszíté és összetöré annak zárait; királya és fejedelmei a pogányok közt vannak. Nincsen törvény, sőt prófétái sem nyernek kijelentést az Úrtól. **10** A földön ülnek, elnémetítik Sion leányának vénei, port szórtak a fejükre; zsákba öltöztek, földre csüggeszté fejüköt Jeruzsálemnek szűzei. **11** Elsenyedtek szemeim a könyhullatástól, belső részeim háborognak, májam a földre omlik az én népem leányának romlása miatt, mikor elalélt a kis gyermek és a csecsszpó a város utcáin. **12** Azt mondta anyjoknak: Hol a kenyér, meg a bor? mikor elaléltak, mint a sebesültek a város utcáin, mikor kilehelték lelköket anyjoknak kebelén. **13** Mivel bizonyítsak mellettes, mihez hasonlítsalak, Jeruzsálem leánya, mivel mérjelek össze téged, hogy megvágasztajalak, Sionnak szűz leánya?! Bizony nagy a te romlásod, mint a tenger: kicsoda gyógyít meg téged?! **14** A te prófétáid hazugságot és bolondságot hirdettek néked, és nem fedték fel a te álnokságodat, hogy elfordították volna fogásodat; hanem láttak tenéked hazug és megtévezítő prófétálásokat. **15** Összecsapják feletteset kezöket minden járókelők; süvöltenek és csóválják fejüköt Jeruzsálem leánya felett: Ez-é az a város, a melyről azt mondta: tökéletes szépség, az egész földnek öröme? **16** Feltárták ellenen szájokat minden ellenségeid; süvöltenek és csikorgatják fogukat, mondván: Nyeljük el őt! Bizony ez a nap az, a melyet vártunk; megértük, látjuk! **17** Megcselekedte az Úr, a miket gondolt; beváltotta szavát, a melyet szólt eleitől fogva; rombolt és nem kimélt,

és megvidámította rajtad az ellenséget, felemelte szarvát a te szorongatóidnak. **18** Kiáltott az ő szívök az Úrhol: Oh Sion leányának kőfá! Folyjon alá könyed mint a patak, éjjel és nappal; ne szakadjon félbe, síró szemed meg se pihenjen. **19** Kelj fel, riadj éjjel, az őrjárások kezdetén; önts ki, mint a vizet a te szívedet az Úr színe előtt; emeld fel hozzá kezeidet a te kisdedeidnek életéért, a kik elaléltak az éhség miatt minden utcának szegletén. **20** Lásd meg Uram és tekints meg, kivel cselekedtél így! Avagy megegyék-é az asszonyok az ő méhöknek gyümölcsét, dédelgetett kisdedeiket; avagy megölettek-é az Úrnak szent helyén pap és próféta? **21** Az utcákon a földön fekszik gyermek és vén; szűzeim és ifjaim fegyver miatt hullottak el; öldökötél haragod napján, mészároltál, nem kiméltél. **22** Egybehívta mint valami ünnepnapra az én rettegettőimet mindenfelől, és nem volt az Úr haragjának napján, a ki elmenekült és megszabadult volna. A kiket dédelgettem és felneveltem, ellenségem emészette meg őket!

3 Én vagyok az az ember, aki nyomorúságot látott az ő haragjának vesszeje miatt. **2** Engem vezérlett és járatott sötétségen és nem világosságban. **3** Bizony ellenem fordult, ellenem fordítja kezét minden nap. **4** Megfonnyaszottta testemet és bőrömet, összeroncsolta csontjaimat. **5** Erősséget épített ellenem és körülvett méreggel és fáradtsággal. **6** Sötét helyekre ültetett engem, mint az örökre meghaltakat. **7** Körülkerített, hogy ki ne mehessek, nehézzé tette láncomat. **8** Sőt ha kiáltok és segítségül hívom is, nem hallja meg imádságomat. **9** Elkerítette az én útaimat termeskővel, ösvényeimet elforgatta. **10** Ólalkodó medve ő nékem és lesben álló oroszlán. **11** Útaimat elterelte, és darabokra vagadt és elpusztított engem! **12** Kifeszítette kézvét, és a nyíl elé czélul állított engem! **13** Veséimbe bocsátotta tegzénék fiait. **14** Egész népemnek csúfjává lettem, és gúnydalukká napestig. **15** Eltöltött engem keserűséggel, megrészegített engem ürőmmel. **16** És kova-kővel tördelte ki fogaimat; porba tiprott engem. **17** És kizártad lelkem a békességből; elfeledekeztettem a jóról. **18** És mondám: Elveszett az én erőm és az én reménységem az Úrban. **19** Emlékezzél meg az én nyomorúságomról és eltapodtatásomról, az ürömről és a méregről! **20** Vissza-visszaemlékezik, és megalázódik benuem az én lelkiem. **21** Ezt veszem szívemre, azért bízom. **22** Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk; mivel nem fogyatkozik el az ő igralmassága! **23** minden reggel meg-megújul; nagy a te hűséged! **24** Az Úr az én örökségem, mondja az én lelkiem, azért benne bízom. **25** Jó az Úr azoknak, a kik várják őt; a léleknek, a mely keresi őt. **26** Jó vární és megadással lenni az Úr szabadságáig. **27** Jó a férfiúnak, ha igát visel ifjúságában. **28** Egyedül ül és hallgat, mert felvette magára. **29** Porba teszi száját, mondva: Talán van még reménység? **30** Orczaját tartja az őt verőnek, megelégszik gyalázattal. **31** Mert nem zár ki örökre az Úr. **32** Sőt, ha megszomorít, meg is vágaszt az ő kegyelmességeknek gazdagsága szerint. **33** Mert nem szíve szerint veri és szomorítja meg az embernek fiát. **34** Hogy lábai alá tiporja valaki a föld minden foglyát; **35** Hogy elfordítassák az ember ítélete a Magasságosnak színe előtt; **36** Hogy elnyomassék az ember az ő peres dolgában: ezt az

Úr nem nézi el. **37** Kicsoda az, aki szól és meglesz, ha nem parancsolja az Úr? **38** A Magasságosnak szájából nem jó ki a gonosz és a jó. **39** Mit zúgolódik az élő ember? Ki-ki a maga bűneiről bűnhődik. **40** Tudakozzuk a mi útainkat és vizsgáljuk meg, és tértünk az Úrhol. **41** Emeljük fel szíveinket kezeinkkel egyetemben Istenhez az égben. **42** Mi voltunk gonoszok és pártutők, azért nem bocsátottál meg. **43** Felöltötted a haragot és üldözött minket, öldökötél, nem kiméltél. **44** Felöltötted a felhőt, hogy hozzád ne jusson az imádság. **45** Sepredékké és útláttal tettél minket a népek között. **46** Feltártotta száját ellenünk minden ellensegünk. **47** Rettegés és tör van mi rajtunk, pusztulás és romlás. **48** Víz-patakok folynak alá az én szememből népem leányának romlása miatt. **49** Szemem csörgedező és nem szünik meg, nincs pihenése, **50** Míg ránk nem tekint és meg nem lát az Úr az égből. **51** Szemem bánatba ejtél lelkemet városomnak minden leányáért. **52** Vadászva vadásztak reám, mint valami madárra, elleniségeim ok nélkül. **53** Veremben fojtották meg életemet, és követ hánnytak rám. **54** Felüláradtak a vizek az én fejem felett; mondám: Kivágattam! **55** Segítségül hívtam a te nevedet, oh Uram, a legalsós veremből. **56** Hallottad az én szómat; ne rejtsd el füledet sóhajtásom és kiáltásom elől. **57** Közelegi hozzáim, mikor segítségül hívjak téged; mond: Ne felj! **58** Pereld meg Uram lelkemnek perét; váltsd meg életemet. **59** Láttad, oh Uram, az én bántalmaztatásomat; ítéld meg ügyemet. **60** Láttad minden bosszúállásukat, minden ellenem való gondolatjokat. **61** Hallottad Uram az ő szidalmazásukat, minden ellenem való gondolatjokat; **62** Az ellenem támadóknak ajkait, és ellenem való minden nap szándékukat. **63** Tekints meg leülésöket és felkelésöket; én vagyok az ő gúnydaluk. **64** Fizess meg nézik, Uram, az ő kezeiknek munkája szerint. **65** Adj nézik szívbeli konokságot; átkodul reájok. **66** Üldöz haragdban, és veszesd el őket az Úr ege alól!

4 Jaj! de meghomályosodott az arany, elváltozott a szépsíznarany, kiszórattak a szent hely kövei minden utcza szegletére. **2** Sionnak drága fiait, a kik bocsesebbek valának mint a színarany, cserépedények tekintettel, a fazekas munkájának. **3** Még a sárkányok is oda nyújták emlőiket, szoptatják fiaikat; az én népem leánya pedig kegyetlen, mint a struczmadarak a pusztában. **4** A csecsemő nyelve az ínyéhez tapadt a szomjúság miatt; a kisdedek kenyeret kértek, és nem volt, aki nyújtott volna nézik. **5** Kik pompás ételeket evének, elpusztulának az utcákon; a kik bíborban neveltetének, a szemétdombot ölelgetik. **6** Bizony nagyobb az én népem leányának bűnhődése Sodoma bűnhődésénél, a mely elsülyedt egy pillanat alatt, noha kézzel sem töttek fel. **7** Az ő názireusai tisztábban valának a hónál, fehérebbek a tejnél, testük pirosabb vala, mint a korál, termetök mint a zafir. **8** De most feketébb az ő ábrázatjok a koromnál, nem ismerik meg őket az utcákon; bőrük csontjaikhoz ragadt, elszáradt, mint a fa. **9** Jobban jártak, a kik fegyverrel ölettek meg, mint a kik éhen vesztek el; mert azok átveretve multak ki, ezek pedig a mező termésének hiánya miatt. **10** Irgalmas anyák kezei megfőzték gyermekiket, hogy azok eledeleik legyenek az én népem leányának romlásakor. **11** Megteljesíté az Úr az ő búsulását, kiöntötte az ő felgerjedt haragiát, és tüzet gyújtott a Sionban, és megemészette annak fundamentomait. **12** Nem

hitték a föld királyai, sem a föld kereksgének lakosai, hogy szorongató és ellenség vonuljon be Jeruzsálemnek kapuin. **13** Az Ő prófétáinak bűne, az Ő papjainak vétke miatt van ez, a kik az igazaknak vérét ontották abban. **14** Tántorogtak, mint vakok az utcazon, vérrel bemocskolva, annyira, hogy ruháikat sem érinthették. **15** Távozzatok! tisztában! kiáltották azoknak; távozzatok, távozzatok, ne illessetek! Bizony elfutottak, bujdostak is; a pogányok között ezt mondta: Nem lakhathnak itt sokáig! **16** Az Úr haragja oszlatta el őket; többé nem tekint reájok, mivelhogy a papok orczáját nem tisztelték, a véneken nem könyörültek. **17** Még mikor meg voltunk, elepedve néztek szemeink a hiábaival segedelem után; esengve várakoztunk olyan népre, a mely nem szabadított meg. **18** Vadásztak lépéseinre úgy, hogy nem járhattunk a mi utcáinkon; elközelgetett a mi végünk, beteltek a mi napjaink, bizony eljött a mi végünk! **19** Gyorsabbak valának a mi üldözőink az égnél saskeselyűinél; a hegyeken kergettek minket, a pusztában ólalkodtak utánunk. **20** Orrunk lehellete, az Úr felkentje megfogatták az Ő vermeikben, a kiről azt mondottuk: az Ő árnyékában élünk a pogányok között. **21** Örülj és vágadozz, Edom leánya, aki Uz földjén lakozol, mert még te rád is rád kerül a pohár, megrészegedel és meztelekedel. **22** Eltörültetik a te álnokságod, oh Sion leánya, nem fog téged száműzni többé; meglátogatja a te álnokságodat, Edom leánya fölfedi a te bűneidet.

5 Emlékezzél meg Uram, mi esett meg rajtunk; tekints meg és lásd meg gyalázatunkat! **2** A mi örökségünk idegenekre szállt; házaink a jövevényekéi. **3** Apátlan árvák lettünk; anyáink, mint az özvegyek. **4** Vízünket pénzért iszszuk, tűzifánkat áron kapjuk. **5** Nyakunknál fogva hajtatunk; elfáradtunk, nincsen nyugtunk. **6** Égyptomnak adtunk kezet, az assziroknak, hogy jóllakunk kenyérrel. **7** Apáink vétkeztek; nincsenek; mi hordozzuk vétkeiket. **8** Szolgák uralkodnak rajtunk; nincs aki megszabadítson kezökből. **9** Életünk veszélyeztetésével szerezzük kenyérünket a pusztában levő fegyver miatt. **10** Bőrünk, mint a kemencze, megfeketedett az éhség lázától. **11** Az asszonyokat meggyalázták Sionban, a szűzeket Júda városában. **12** A fejedelmeket kezökkel akasztották fel; a vének orczáit nem becsülik. **13** Az ifjak a kézi malmot hordozzák, és a gyermekek a fahordásban botlanak el. **14** A vének eltüntek a kapuból, megszüntek az ifjak énekelni. **15** Oda van a mi szívünk öröme, gyászra fordult a mi körtáncunk. **16** Elesett a mi fejünknek koronája, jáj most nékünk mert vétkeztünk! **17** Ezért lett beteg a mi szívünk, ezekért homályosodtak meg a mi szemeink; **18** A Sion hegyéért, hogy elpusztult; rókák futkosnak azon! **19** Te Uram örökké megmaradsz; a te királyi széked nemzedékről nemzedékre! **20** Miért feledkezel el örökre mi rólunk? miért hagysz el minket hosszú időre? **21** Téríts vissza Uram magadhoz és visszatérünk; újítsd meg a mi napjainkat, mint régen. **22** Mert bizony-bizony megvetettél minket; megharagadtál ránk felettesebb!

Ezékiel

1 És lőn a harminzadik esztendőben, a negyedik hónapban, a hónap ötödikén, mikor én a foglyok között a Kébár folyó mellett voltam: megnyílkozának az egek, és láték isteni látásokat. **2** A hónap ötödikén (ez az ötödik esztendeje Jojákin király fogásba vitelének). **3** Valójában lőn az Úrnak beszéde Ezékiel paphoz, a Búzi fiához a Káldeusok földén, a Kébár folyó mellett, és lőn ott rajta az Úrnak keze. **4** És látám, és íme forgószél jött északról, nagy felhő egymást éró villámlással, a mely körül fényesség vala, közepéből pedig mintha izzó ércz látszott volna ki, tudniillik a villámlás közepéből. **5** És belőle négy lelkes állat formája tetszék ki, és ez vala ábrázatjok: emberi formájok vala, **6** És mindeniknek négy orczája vala, és négy szárnya mindenikjöknek; **7** És lábaik egyenes lábak, és lábaik talpa mint a borjú lábának talpa, és szikráznak vala, mint a simított ércz színe. **8** Továbbá emberi kezek valának szárnyaik alatt négy oldalukon. Mind a négyőjöknek orczái és szárnyai. **9** Szárnyaik egymás mellé lévén szerkesztle, nem fordultak meg jártukban, mindenik az ő orczája irányában megy vala. **10** És orczájok formája vala emberi orcza, továbbá oroszlán-orcza mind a négynek jobbfelől, és bika-orcza mind a négynek balfelől, és sas-orcza mind a négynek hátul; **11** És ezek az ő orczáik. És szárnyaik felül kiterjesztle valának, mindenknél két szárny összeér vala, kettő pedig fedezé testöket. **12** És mindenik az ő orczája irányában megy vala, a hová a lélek vala menendő, oda mennek vala, meg nem fordulván jártukban. **13** És a lelkes állatok között látszék, mint egy égő üszög, a mely lángolt, mint a fáklyák, ide s tova futkározva a lelkes állatok közt; és a tűznek fényessége vala, és a tűzből villámlás jöve ki. **14** És a lelkes állatok ide s tova mozognak vala, mint a villámlás czikázása. **15** És mikor ránéztem a lelkes állatokra, íme egy-egy kerék vala a földön az állatok mellett mind az ő négy orczájok felől. **16** A kerekek mintha tarsiskőből készültek volna, és mind a négyüknek ugyanazon egy formája vala, és úgy látszának egybeszerkesztle, mintha egyik kerék a másik kerék középében volna; **17** Jártukban négy oldaluk felé mentek vala; meg nem fordulnak vala jártukban; **18** És talpaik magasak valának és félelmesek, és e talpak rakva valának szemekkel köröskörül mind a négnél. **19** És mikor járnak vala a lelkes állatok, járnak vala a kerekek is mellettük, és mikor fölemelkednek vala az állatok a földről, fölemelkednek vala a kerekek is. **20** A hová a lélek vala menendő, mennek vala, a hová tudniillik a lélek vala menendő, és a kerekek fölemelkednek vala mellettük, mert a lelkes állatok lelke vala a kerekekben. **21** Ha azok mentek, ezek is mennek vala, és ha azok álltak, ezek is állnak vala, és ha fölemelkedtek a földről, fölemelkednek vala a kerekek is mellettük, mert a lelkes állatok lelke vala a kerekekben. **22** És vala mintegy mennyezet az állatok feje fölött, olyan mint a csodálatos kristály, kiterjesztle felülfelj felett. **23** És a mennyezet alatt szárnyaik egyenesek valának, egyik a másikkal összeérvén; mindegyiknek kettő vala, a melyek befedik vala innen, és mindegyiknek kettő vala, a melyek befedik vala amonnan az ő testöket. **24** És hallám szárnyaik zúgását, mint

sok vizeknek zúgását, úgy mint a mindenhatónak hangját, mikor járnak vala, zúgás hangját, mint valami tábornak zúgását; mikor állanak, leeresztik vala szárnyaikat. **25** És lőn kiáltás a mennyezeten felül, a mely vala fejük felett, és ők megállván, leeresztik vala szárnyaikat. **26** És a mennyezeten felül, a mely fejük felett vala, látszék mint valami zafirkó, királyi széknek formája, és a királyi széknek formáján látszék mint egy ember formája azon felül; **27** És látám izzó érczként ragyogni, a melyet, mintha tűz vett volna körül derekának alakjától fogva és fölfelé; és derekának alakjától fogva és lefelé látám, mintha tűz volna. És fényesség vala körülötte, **28** Mint a minden a szívárvány, mely a felhőben szokott lenni esős időben, olyan vala a fényesség köröskörül. Ilyen vala az Úr dicsőségének formája, és látám, és orczáma esém, és hallám egy szólónak szavát.

2 És monda nékem: Embernek fia! állj lábaidra, és szólok veled. **2** És lélek jöve én belém, a mint szóla, és állata engem lábaimra, és hallám azt, a ki szól vala nékem. **3** És mondá nékem: Embernek fia! küldelék én téged Izráel fiaihoz, a pártos nemzetsekhez, a kik pártot ötöttek ellenem; ők és atyáik vitékeztek ellenem mind e mai napig. **4** A kemény orczájú fiakhoz és makacs szívűekhez küldelék téged, és ezt mondjad nékik: Igy szól az Úr Isten! **5** ők pedig vagy hallják, vagy nem hallják, mivelhogy pártos ház, hadd tudják meg, hogy próféta volt köztük. **6** Te pedig, embernek fia, ne félj tőlük, és az ő beszédöktől se félj; ha bogácsok és tövisek vannak is veled, és ha skorpiókkal lakol is együtt; beszédöktől ne félj, orczájoktól ne rettegj, mert ők pártos ház. **7** És szóljad az én beszédimet nékik, vagy hallják, vagy nem, mert pártos ház. **8** Te pedig, embernek fia, halld meg a mit én néked szólok. Ne légy pártos mint ez a pártos ház, nyisd föl szádat, és egyed, a mit én adok néked. **9** És látám, és íme egy kéz nyúlt felém, és íme benne egy könyv türetele vala. **10** És kiterjeszté azt előttem, és íme be vala írva elől és hátul, és írva valának reá gyásznékek és nyögések és jajszók.

3 És mondá nékem: Embernek fia! a mi előttem van, edd meg; edd meg ezt a türetet, és menj, szólj az Izráel házában. **2** Felhívjam azért számat, és megégetté velem azt a türetet. **3** És mondá nékem: Embernek fia! hasadat tartsd jól és belsej részeidet töltsd meg ezzel a türeltel, a melyet adok néked. És megevém azt, és lőn az én számban, mint az édes méz. **4** És mondá nékem: Embernek fia! eredj, menj el az Izráel házához, és szólj az én szavaimmal nékik. **5** Mert nem valami homályos ajkú és nehéz nyelvű néphez küldetel te, hanem az Izráel házához. **6** Nem sok népekhez, a kik homályos ajkuk és nehéz nyelvük, kiknek nem érhetnék beszédöket; bizony, ha ő hozzájok küldöttelek volna, ők hallgatnának reád. **7** De az Izráel háza nem akar téged hallgatni, mert nem akarnak engem hallgatni, mert az egész Izráel háza kemény homlokú és megátlakodott szívű. **8** Íme keménynyé tettem orczádat, a milyen az ő orczájok, és keménynyé homlokodat, a milyen az ő homlokuk. **9** Olyanná, mint a gyémánt, a mely keményebb a tűzkőnél, tettem a te homlokodat; ne félj tőlük, és meg ne rettenj tekintetöktől, mert pártos ház. **10** És mondá nékem: Embernek fia! minden beszédimet, a melyeket szólok néked,

vedd szívedbe, és füleiddel halld meg. 11 És eredj, menj el a foglyokhoz, a te néped fiaihoz, és szólj és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten, vagy hallják vagy nem. 12 És fölemele engem a lélek, és hallék mögöttem nagy dörgés szavát: Áldott az Úrnak dicsősége az ő helyéről. 13 És amaz állatok szárnayainak zúgását, a melyek egymást érik vala, és mellettük a kerekék csikorgását, és nagy dörgés szavát. 14 És a lélek fölemele és elragada engem, és elmenék, elkeseredvén haragjában az én lelkem, az Úrnak keze pedig rajtam erős vala. 15 És eljuték Tél-Ábibba a foglyokhoz, a kik lakoznak vala a Kébár folyó mellett, és leülök, ők is ott ülven; és ott ülök hét nap némán ő közöttük. 16 És lón hét nap mulva az Úr szava hozzáim, mondván: 17 Embernek fia! órállóul adtalak én téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz számból, intsd meg őket az én nevemben. 18 Ha ezt mondomb a hitetlennek: Halálnak halálával halsz meg, és te őt meg nem inted és nem szólasz, hogy visszatérítsd a hitetlen az ő gonosz útjáról, hogy éljen: az a gonosztévő az ő vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. 19 De ha te megintetted a hitetlen, és ő meg nem tért hitetlenségből és gonosz útjáról: ő az ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet. 20 És ha elfordul az igaz az ő igazságától, és cselekszik álnokságot, és én vetek elője botránkozást: ő meg fog halni; ha meg nem intettek őt, vétke miatt hal meg és elfelejtjének igazságai, a melyeket cselekedett; de vérét a te kezedből kívánom meg. 21 Ha pedig te megintetted azt az igazat, hogy az igaz ne vétkészé, és ő nem vétkézik többé: elvén él, mert engedett az intésnak, és te a te lelkedet megmentetted. 22 És lón ott az Únak keze rajtam, és monda nékem: Kelj fel, menj ki a völgybe, és ott szólok veled. 23 Fölkélek azért és kimenék a völgybe és ímé ott áll vala az Úrnak dicsősége, hasonlatos ahhoz a dicsőséghöz, a melyet a Kébár folyó mellett láttam, és orczáma esém. 24 És jöve belém a lélek, és állata engem lábaimra, és szóla hozzáim és monda nékem: Menj be és zárd be magadat a te házadban. 25 És te, oh embernek fia, ímé köteleket vetnek reád és azokkal megkötnök téged, és ki nem mehetsz közikbe; 26 Nyelvedet pedig én ragasztom ínyedhez, és néma leszel, hogy ne légy közöttök feddőző férfiú, mert ők pártos ház. 27 Mikor pedig szólok veled, megnyitom a te szádat, és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten; a ki hallja, hallja, a ki nem akarja, nem hallja, mert ők pártos ház.

4 És te, embernek fia, végy magadnak egy téglát, tudd azt elődbe, és véss reá egy várost, Jeruzsálemet, 2 És indíts ellene ostromot, és építs ellene tornyot, töltök ellene sáncot, és indíts ellene táborkat, és állass ellene faltörő kosokat köröskörül. 3 És végy magadnak egy vassserpenyőt, és állasd fel azt vasfal gyanánt te közted és a város között, és irányozd tekintetedet erősen reá, és legyen ostrom alatt, és te ostromold. Jel ez az Izráel házának. 4 Te pedig feküdj baloldaladra és vesd az Izráel háza vétkét arra; a napok száma szerint, a mennyin azon fekszel, viseljed vétköket. 5 Én pedig meghatároztam néked az ő vétkök éveit napok száma szerint, háromszázkilenczen napban; eddig viseljed az Izráel házának vétkét. 6 És ha ezeket kitöltötted, feküdj a jobboldaladra

másodszor, és viseld a Júda házának vétkét negyven napig; egy-egy napot egy-egy esztendől számítottam néked. 7 És Jeruzsálem ostromára irányozd erősen tekintetedet, és karod feltűrve legyen, és prófétálj ő ellene. 8 S íme köteleket vettem reád, hogy meg ne fordulhass egyik oldaladról a másikra, míg betöltd ostromodnak napjait. 9 És végy magadnak bázát és árpát és babot és lencsét és kölest és tönkölyt, és tudd ezeket egy edénybe, és ezekből csinálj magadnak kenyerset; a napok száma szerint, a míg oldalon fekszel, háromszázkilenczen napon egyed azt. 10 A te ételed pedig, a melylyel élsz, legyen súly szerint húsz siklus egy napra; időről-időre egyed azt. 11 És vizet mérték szerint igyál, a hinnek hatodrészét igyad időről-időre. 12 És ételedet árpa-lepény formájában egyed, és emberi ganéj tőzegénél süsse azt szemök láttára. 13 És mondá az Úr: Így eszik az Izráel fiai tisztálatan kenyeröket a pogányok közt, a kik közé őket kiúzom. 14 És mondék: Ah, ah, Uram Isten! íme az én lelkem soha meg nem fertéztetett, és dögöt és vadolt szaggatott nem ettem ifjúságomtól fogva ez ideig, és számon be nem ment tisztálatan hús. 15 És mondá nékem: Nézd, marhaganéjt engedek néked emberi tőzeg helyett, hogy annál süsd meg a te kenyeredet. 16 És mondá nékem: Embernek fia! íme én eltöröm a kenyérnek botját Jeruzsálemben, és eszik kenyeröket mértékkel és rettegéssel, és vizeket mértékkel és ajulással iszszák. 17 Azért, hogy kenyér és víz nélküli szűkölködjenek, és elborzadjanak mindenjában, és megrohadjanak az ő vétkökbén.

5 És te, embernek fia, végy magadnak éles kardot, borbelyök beretvájul vedd azt magadnak, és vond el azt a te fejeden és szakállodon, és végy magadnak mérő serpenyőket, és oszd el szörűket. 2 Harmadrészét tűzben égesd meg a város közepette, midőn betelnek a megszállásnak napjai; azután vedd a harmadrészét, vagdald apróra a karddal a város körül, és harmadrészét szórd oda a szélnek, és én kardot vonszok utánok. 3 És végy ki innen szám szerint keveset, és kösd be azokat a ruhád csúcskébe; 4 És ezekből ismét végy ki, és vesd azokat a tűz közepébe és égesd meg a tűzben; ebből meggyen tűz Izráel egész házára. 5 Így szól az Úr Isten: Ez Jeruzsálem, a pogányok közibe helyheztettem őt, és körülte a tartományokat. 6 De pártos volt törvényeim iránt, gonoszabbul, mint a pogányok, és rendeléseim iránt inkább, mint a tartományok, a melyek körülle vannak, mert törvényeimet megúltálták, és rendeléseimben nem jártak. 7 Azért így szól az Úr Isten: A miért ti pártosabbak valátok, mint a pogányok, a kik körültetek vannak, rendeléseimben nem jártatok és törvényeimet nem cselekedtétek, sőt csak a pogányok törvényei szerint is, a kik körültetek vannak, nem cselekedtettek: 8 Ezokért így szól az Úr Isten: Íme én is ellened leszek, és teszek közötted ítéletet a pogányok szeme láttára; 9 És cselekszem rajtad azt, mit soha nem cselekedtem és minénüt nem cselekszem többé, – minden te útálatoságidért. 10 Azért az apák egyéik meg fiaikat te közötted, és a fiak egyéik meg apáikat, és cselekszem rajtad ítéletet, és szétszórom minden maradékokat a szél minden irányában. 11 Ezért, élek én! szól az Úr Isten, bizonyára, mivelhogy szenthelyemet megfertéztetted minden undokságaiddal és minden útálatoságaiddal, azért én is elfordítom rólad irlalom nélkül szememet, s én sem

könyörülök rajtad. 12 Harmadrészed döghalállal hal meg és éhség miatt pusztul el közötted, és harmadrészed fegyver miatt hull el körülöttek, és harmadrészedet szétszórom a szél minden irányában, és kardot vonszok utánok. 13 És teljessé lesz haragom s nyugtatom rajtok búsulásomat s vágásfalást veszek; és megértik, hogy én, az Úr szóltam buzgó szerelmemben, mikor betöltöm búsulásomat rajtok. 14 És teszlek pusztasággá és gyalázattá a pogányok között, a kik körültek vannak, minden mellettek elmenő szeme láttára. 15 És leszel gyalázat és csúfság, példa és eliszonyodás a pogányoknak, a kik körültek vannak, mikor ítéletet tartok fölötted haraggal és búsulással és búsult feddékkel, én, az Úr mondottam; 16 Mikor bocsátom az éhség gonosz nyilait rájok, hogy pusztítanak, a melyeket a ti pusztítástokra fogok bocsátani; és éhséget halmozok fölétek, és eltöröm köztetek a kenyér botját. 17 És bocsátok reátok éhséget és gonosz vadállatokat, hogy gyermektelenné tegyenek, és döghalál és vérontás megy át rajtad, és fegyvert hozok reád, én, az Úr mondottam.

6 És lön az Úrnak szava én hozzá, mondván: 2 Embernek fia, vesd tekintetedet Izráel hegyeire, és prófétáj ellenök: 3 És mondjad: Izráel hegyei, halljátok meg az Úr Isten beszédét! Ezt mondja az Úr Isten a hegyeknek és a halmoknak, a mélységeknek és a völgyeknek: íme én fegyvert hozok reátok, és elvesztem a ti magaslataitokat. 4 És elpusztulnak oltáraitok, és összetörnek naposzlapaitok, és elhullatom sebesültjeiteket bálványaitok előtt. 5 És vetem az Izráel fiainak holttesteit bálványaiik elé, és szétszórom csontjaitokat oltáraitok körül. 6 minden lakóhelyetken a városok elpusztuljanak, és a magaslatok elveszzenek, hogy elpusztuljanak és rommá legyenek oltáraitok, és törjenek össze és legyenek semmivé bálványaitok, és kivágattassanak naposzlapaitok, és eltöröltesenek csinálmányaitok. 7 És elhulljon a sebesült közöttetek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 8 De maradékot hagyok, hogy legyenek közületek, a kik megmenekedtek a fegyertől a pogányok közt, mikor szétszakadt, és bálványaiikkal paráználkodó szemeiket, és megundorodnak önmagok előtt a gonoszságokért, melyeket cselekedtek minden útátosságuk szerint; 10 És megismerik, hogy én vagyok az Úr: nem hiába mondottam, hogy megcselekszem velök e gonoszt. 11 Így szólt az Úr Isten: Csapj tenyeredbe, toppants lábaddal és mond: Jaj az Izráel háza minden gonosz útátosságáért, mert fegyver, éhség és döghalál miatt hullanak el; 12 A ki messze van, döghalál miatt hal meg, a ki közel van, fegyver miatt esik el, és a ki megmaradt biztonságban, éhség miatt hal meg; és teljessé teszem búsulásomat rajtok. 13 És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor sebesültjeik ott lesznek bálványaiik között az ó oltáraiak körül, minden magas halmon, minden hegyeknek tetein, minden zöld fa alatt és minden lombos terpentinfá alatt, a hol csak kedves illatot adának minden bálványaiknak. 14 Kinyújtom azért kezemet reájok, és teszem a földet kietlen pusztasággá, a

pusztától fogva Dibláig minden lakóhelyükön, hadd tudják meg, hogy én vagyok az Úr!

7 És lön az Úr beszéde hozzá, mondván: 2 És te, embernek fia, így szól az Úr Isten Izráel földjénél: Vége! eljött a vég a föld négy szárnyára! 3 Immár itt a vég rajtad; s bocsátom haragomat reád, és megítélek útaid szerint, és vetem reád minden útátosságodat. 4 És nem kedvez az én szemem néked, sem meg nem szánlak; hanem a te útaidat vetem reád, és útátosságaid közötted lesznek és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 5 Így szól az Úr Isten: Ímé veszedelem, egyetlen veszedelem; ímé eljött. 6 Vég jött, eljött a vég, fölserkent ellen, íme eljött! 7 Eljött a végzet reád, földnek lakosa! eljött az idő, közel a nap, rémüls és nem víg éneklés a hegyeken. 8 Most rövid időn köntöm búsulásomat reád, és teljessé teszem haragomat rajtad, és megítélek útaid szerint, és rád vetem minden útátosságodat. 9 És nem kedvez az én szemem, sem meg nem szánlak; útaid szerint fizetek tenéked, és a te útátosságaid közötted lesznek; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ki ver. 10 Ímé a nap, íme eljött, kisaradjt a végzet, kivirágzott a vessző, kivirult a kevélység. 11 Az erőszakosság a gonoszság veszszejévé nőtt fel, nincs semmi meg belőlök, sem sokaságukból, sem tömegökből, s nincs egy jaj is miattok! 12 Eljött az idő, elközelgett a nap; a vevő ne örüljön, az eladó ne szomorkodjék, mert harag jön minden sokaságára. 13 Mert az eladó eladt jószágához nem térhet vissza többé, még ha élve az elők közt maradna is, mert a jövendölés az ó egész sokasága ellen vissza nem tér, és vétké miatt senki sem lehet hosszú életű. 14 Kürtöljetek a kürttel és készítsetek el minden; ám nincsen, a ki harczra menjen, mert harag minden ó sokasága ellen. 15 A fegyver kívül, a döghalál és éhség belül; a ki a mezőn van, fegyver miatt hal meg, és a ki a városban, azt éhség és döghalál emészi meg. 16 És menekülnek menekültjeik, és lesznek a hegyeken, mint a völgyek galambjai: mindenjában nyögén, kiki vétke miatt. 17 minden kéz elerőtlénül, és minden térd elolvad, mint a víz. 18 Felővezkednek zsákkal, és befedi őket rettegés, és minden orczán szégyen, és mindenjában fején kopaszás. 19 Ezüstjöket az utcákra vetik, és aranyuk szenny lesz előttük; ezüstjök s aranyuk meg nem szabadíthatja őket az Úr búsulásának napján; lelköket azzal jól nem lakatják, s hasokat meg nem töltethet; mert csábítójuk volt az a vétekre. 20 És a belőle készült drága ékességeket kevéllyedésre használják, és útátosságuk képeit, undokságaiat abból csinálták, azért tettem előttök azt szennyisé; 21 És adom azt az idegenek kezébe zsákmányul, és a föld hitetleninek prézául, hadd fertéztessék meg. 22 És elfordítom tőlük arcomat, hadd fertéztessék meg szent helyemet; s betörjenek belé a rontók és megfertéztessék. 23 Készítsd a láncot; mert a föld tele van véres ítéletal, és a város tele van erőszakossággal. 24 És elhozom a pogányok leggonoszabbjait, hadd foglalják el házaikat; s véget vetek a hatálmasok kevélységének, s fertézett lesz templomuk. 25 Rettegés jött el, s keresnek békét és nincs. 26 Egy romlás a másikra jő, és egy hír után más támad, s kérnek látást a prófétától, ám törvény nem lesz a papnál, sem tanács a

véneknél. 27 A király szomorkodik, a fejedelem írtózatba öltözík; s a föld népének kezei megdermednek. Útjok szerint cselekszem velök, ítéletök szerint ítélem meg őket, hadd tudják meg, hogy én vagyok az Úr.

8 És lőn a hatodik esztendőben, a hatodik hónapban, a hónap ötödik napiján: én ülök vala házamban, és Júda véne ülnek vala előttem és esék reám ott az Úr Istennek keze. 2 És látám, és ímé vala mintegy tűznek formája, derekának alakjától fogva lefelé tűz vala, és derekától fogva fölfelé vala mint a fényesség, mint az izzó ércz. 3 És kinyújtja egy kézformát, és megragada engem fejem üstökénél fogva, és fölelmeelve vitt engem a lélek a föld és az ég között, és bevive engem Jeruzsálembe isteni látásokban: a belső kapu bejáratához, a mely északra néz, ahol vala helye a bosszúság bálványának, a mely bosszúságra ingerel vala; 4 És ímé ott vala Izráel Istenének dicsősége, a látás szerint, a melyet láttam a völgyben. 5 És monda nékem: Embernek fia! emeld föl csak szemeidet észak felé. Fölelemér azért szemeimet észak felé: és ímé északra az oltár kapujától áll vala a bosszúság ama bálványa a bejáratnál. 6 És mondá nékem: Embernek fia! látod-e mit cselekesznek? A nagy útátálosságokat, melyeket Izráel háza itt cselekszik, hogy eltávozzam az én szenthelyemtől. De még egyéb nagy útátálosságokat is fogsz látni. 7 És vive engem a pitvar bejáratához, és látám, és ímé egy lyuk vala a falban. 8 És mondá nékem: Embernek fia! ronts csak át a falon! és átronträk a falon, és ímé egy ajtó vala ott. 9 És mondá nékem: Menj be és lásd meg a gonosz útátálosságokat, melyeket ezek ott cselekesznek. 10 Bemenék azért és látám, és ímé az útátalatos csúszó-mászó állatoknak és barmoknak mindenféle képei és Izráel házának minden bálványai vannak bevésve a falon köröskörül. 11 És hetven férfiú Izráel házának vénei közül (ezek közepette Jaazanjáhu, a Sáfán fia) áll vala előttük, mindenik a maga tömjénezőjével kezében, s a füstölszer felhőjének illata száll vala fel. 12 És mondá nékem: Láttad-é, embernek fia, Izráel házának vénei mit cselekesznek a sötétben, kiki az ő képes házában? mert azt mondják: Nem lát minket az Úr, elhagyta az Úr ezt a földet. 13 És mondá nékem: Még egyéb nagy útátálosságokat is fogsz látni, miket ezek cselekesznek. 14 És vive engem az Úr háza kapujának bejáratához, a mely északra van, és ímé ott asszonyok ülnek vala, siratván a Tammúzt. 15 És mondá nékem: Láttad-é, embernek fia? még egyéb, ezeknél nagyobb útátálosságokat is fogsz látni. 16 És bevive engem az Úr házának belső pitvarába, és ímé az Úr templomának bejáratánál, a tornácz és az oltár között vala mintegy huszonöt férfiú, kik hatókkal az Úr templomára és orczájokkal keletre fordultak, s ezek kelet felé leborulva imádták a napot. 17 És mondá nékem: Láttad-é, embernek fia? avagy kevés-é Júda házának ily útátálosságokat cselekedni, a milyeneket itt cselekedtek? hogy még a földet is betölök erőszakossággal, és engem megint haragra ingerelnek, ímé, hogy tartják a venyigét orrukhoz! 18 Én is búsolásom szerint cselekszem, nem fog kedvezni szemem, sem meg nem számon őket; s ha kiáltanak füleimbe nagy felszóval, nem hallgatom meg őket.

9 És kiáltá füleimbe nagy felszóval, mondván: Hozzátok el a városra a meglátogatásokat, kinek-kinek a kezében legyen vesző eszköze. 2 És ímé hat férfi jó vala a felső kapu útjáról, a mely északra néz vala, mindeniknek kezében zúzó eszköze, egy férfi pedig köztük gyolcsba vala öltözve, és íróeszköz vala derekán. És bemenének és állanak az érczoltár mellé. 3 És Izráel Istenének dicsősége elvonula a Kérubról, a mely fölött vala, a ház küszöbéhez, és kiáltja a gyolcsba öltözött férfiúnak, a kinek derekán íróeszköz vala. 4 És monda az Úr néki: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, a kik söhajtanak és nyögnek mindenkorát az útátálosságokért, a melyeket cselekedtek annak közepében. 5 És amazoknak mondá az én hallásomra: Menjetek át a városon ő utána, és vágjátok; ne kedvezzen a ti szemetek, és ne szánakozzatok: 6 Vénet, ifjat, szűzet, gyermetek és asszonyokat oljetelek meg mind egy lábig, de azokhoz a férfiakhoz, a kiken a jegy van, ne közelítsetek, és az én templomomon kezdjétek el. Elkezdék azért a vén férfiakon, a kik a ház előtt valának. 7 És mondá nékik: Fertőztessétek meg a házat, és töltések meg a pitvarokat megölettekkel. Menjetek ki. És kimenének és öldöklének a városban. 8 És lőn, hogy levágák őket, és én megmaradtam és esém az én orczáma és kiálték és mondék: Ah, ah, Uram Isten, avagy ki akarod-é írtani Izráel egész maradékát, mikor kiöntök búsolásodat Jeruzsálemben? 9 És mondá nékem: Izráel és Júda házának vétke felette nagy, mivelhogy tele a föld vérontással, és a város tele van igazságtalansággal, mert azt mondották: Elhagya az Úr ezt a földet, és az Úr nem lát. 10 Azért én is (nem kedvez szemem, sem meg nem számon őket) útjokat fejőkhöz verem! 11 És ímé a gyolcsba öltözött férfi, kinek íróeszköz vala derekán, választ hozott, mondván: Úgy cselekedtem, a mint parancsolád.

10 És látám, és ímé a mennyezeten, a mely a Kérubok feje fölött vala, látszék felettesek, mint valami zafirkő, olyan, mint egy királyi széknek formája. 2 És szóla a gyolcsba öltözött férfiúnak, és mondá: Menj be a forgókerekek közé a Kérubok alá, és töltsd meg tenyereidet egő üszöggel onnét a Kérubok közül, és szórd a városra. És beméne szemem láttára. 3 A Kérubok pedig állandak a háztól jobbra, mikor a férfi beméne, és a felhő betölté a belső pitvar. 4 És eltávozék az Úr dicsősége a Kérubról, a ház küszöbére, és megtelék a ház a felhővel, és a pitvar betelék az Úr dicsőségének fényességével. 5 És a Kérubok szárnyainak csattogása meghallaték a külső pitvarig, mint az erős Isten hangja, mikor beszél. 6 És lőn, mikor parancsolt am a gyolcsba öltözött férfinak, mondván: Végy tüzet a forgókerekek közül, a Kérubok közül, az beméne, és állá a kerék mellé. 7 És kinyújtja egy Kérub a kezét a Kérubok közül a tűzhöz, mely vala a Kérubok között, és vón és tevé a gyolcsba öltözöttnek markába, ki elvezet és kiméne. 8 És látszék a Kérubokon emberi kéznek formája szárnyaik alatt. 9 És látám, és ímé, négy kerék vala a Kérubok mellett, egyik kerék vala az egyik Kérub mellett és a másik kerék a másik Kérub mellett, és olyanok valának a kerekék, mintha tarsiskőből volnának. 10 És mintha volna minden a négyöknek ugyanazon egy formája, mintha egyik kerék a másik kerék közepében volna. 11 Jártokban

mind a négy oldaluk felé mennek vala, meg nem fordulnak vala jártokban, hanem arra, a merre a fő fordult, mennek vala utána, meg nem fordulnak vala mentökben. **12** És egész testök és hátok és kezeik és szárnyaik és a kerekek rakva valának szemekkel köröskörül mind a négy kerekükön. **13** Hallám, hogy a kerekeket forgókerekeknek nevezték fülem hallatára. **14** És négy orczája vala mindeniknek, az első orcza vala Kérub-orcza, és a második orcza ember-orcza, a harmadik oroszlán-orcza és a negyedik sas-orcza. **15** És föлемelkednének a Kérubok. Ez ama lelkes állat, a melyet láttam a Kébár folyó mellett. **16** És mikor járnak vala a Kérubok, járnak vala a kerekek is mellettök, mikor pedig felemelék a Kérubok szárnyaikat, hogy föлемelkedjenek a földről, nem fordulának el a kerekek sem az ő oldaluktól. **17** Ha azok állanak vala, ezek is állanak, és ha azok felemelkednek vala, fölemelkednének ezek is velük, mert a lelkes állat lelke vala bennök. **18** És elvonula az Úrnak dicsősége a ház küszöbétől, és álla a Kérubok fölén. **19** És fölemelék a Kérubok szárnyaikat, és fölemelkednének a földről szemem láttára kimentökben és a kerekek is mellettök; és megállának az Úr háza keleti kapujának bejáratánál, és Izráel Istenének dicsősége vala felül ő rajtok. **20** Ez ama lelkes állat, a melyet láttam az Izráel Istene alatt a Kébár folyó mellett, és megismerém, hogy Kérubok valának. **21** Négy orczája vala mindeniknek és négy szárnya mindeniknek és emberi kezek formája vala szárnyaik alatt. **22** És orczák formája: ugyanazok az orczák valának, a melyeket a Kébár folyó mellett láttam, tudniliuk formájokat és őket magokat. mindenik a maga orczája felé megy vala.

11 És fölemelt engem a lélek, és bevive az Úr házának keleti kapujához, a mely néz keletnek, és ímé, a kapu bejáratánál huszonöt férfi vala, kik között látám Jaazanját, Azzuriát, és Pelatjáhut, Benájáhu fiát, a nép fejedelmeit. **2** És mondá nékem: Embernek fia! ezek a férfiak, a kik gonoszt eszelnek ki és rossz tanácsot adnak ebben a városban, **3** Mondván: Nem egyhamar fogunk házakat építeni; ez a város a fazék, mi pedig a hús. **4** Azért prófétálj ellenök; prófétálj, embernek fia! **5** És esék reám az Úr lelke, és mondá nékem: Mondjad, így szól az Úr: Így szóllattatok, Izráel háza! és a mi lelketekben készül, én tudom. **6** Sokakat öltetek meg ebben a városban, és utcazáit megtöltöttétek megöllettekkel. **7** Ezért, így szól az Úr Isten: Megölleteitek, kiket a város közepére vetettetek, ezek a hús, a város pedig a fazék, és titeket kivisznek belőle. **8** Fegyvertől féltek, fegyvert hozok reátkot, azt mondja az Úr Isten. **9** És kivisztek titeket belőle, és adlak titeket idegenek kezébe, és tartok ítéletet fölöttetek. **10** Fegyver miatt hulljatok el, Izráel határáról ítélek meg titeket, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. **11** E város ne legyen fazekatok, hogy ti benne hús legyetek, Izráel határáról ítélek el titeket. **12** És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mert az én végzéseimben nem jártatok, és rendeléseimet nem cselekedtettek, hanem a pogányok módja szerint cselekedtettek, a kik körültetek vannak. **13** És lőn, mikor prófétáltam, Pelatjáhu, Benájáhu fia meghala, én pedig orczáma esém és kiálték nagy felszóval, és mondék: Ah, ah, Uram Isten, te véget vetsz Izráel maradékának! **14** És lőn az Úrnak szava én hozzá, mondván: **15** Embernek fia!

a te atyádfiai, atyádfiai, a te rokonaid és Izráel egész háza együtt azok, a kikről Jeruzsálem lakói ezt mondják: távozzatok el az Úrtól, nékünk adatott ez a föld örökségül. **16** Ezokáért mondjad: így szól az Úr Isten: Mivelhogy távol vettem őket a pogányok közé, és szétszórtam őket a tartományokba, tehát én leszek nékik templomul rövid időre a tartományokban, a melyekbe mentek. **17** Enneknekáért mondjad: így szól az Úr Isten: Egybegyűjtelek titeket a népek közül és együvé hozlak titeket a tartományokból, a melyekben szétszórtattak, és adom néktek Izráel földjét. **18** És bemennek oda és eltávolítják minden ő fertelmességeit és minden útátosságait ő belőle. **19** És adok nékik egy szívét, és új lelkeket adok belétek, és eltávolítom a kőszívet az ő testökből, és adok nékik hússzívet; **20** Hogy az én végzéseimben járjanak és rendeléseimet megőrizzék és cselekedjék azokat, és legyenek nékem népem és én leszek nékik Istenök. **21** De a kiknek szívük az ő fertelmességeik és útátosságai szíve szerint jár, azoknak újtát fejökönöz verem, mondja az Úr Isten. **22** És fölemelék a Kérubok szárnyaikat s a kerekek mellettök, és Izráel Istenének dicsősége rajtok felül vala. **23** És felszálá az Úrnak dicsősége a város közepéből, és álla a hegyre, mely a várostól keletről van. **24** A lélek pedig felvőn engem, és vive Káldeába a foglyokhoz látásban az Isten lelke által, és felszálá előlem a látás, a melyet láttam. **25** És elbeszélém a foglyoknak az Úrnak minden beszédét, a melyet nékem megjelentetett.

12 És lőn az Úrnak szava énhozzám, mondván: **2** Embernek fia! pártos ház közepette lakol, kiknek szemeik vannak a látásra, de nem látnak, füleik vannak a hallásra, de nem hallanak, mert ők pártos ház. **3** És te, embernek fia, készíts magadnak vándorútra való eszközöket, és vándorolj ki nappal szemeik előtt, és vándorolj ki helyedről más helyre szemök láttára; talán meglájták! mert ők pártos ház. **4** És vidd ki eszközöket, úgy, mint vándorútra való eszközöket, nappal szemök láttára, te pedig menj ki estve szemök láttára, úgy a hogy a vándorok szoktak. **5** Szemök láttára lyukaszd át a falat, és azon át vidd ki. **6** Szemök láttára emeld válladra, a sötétként vidd ki, orczádat fedd be, hogy ne lásd a földet, mert csodajelül rendeltelek az Izráel házának. **7** Úgy cselekedtem azért, a mint parancsolva vala nékem; eszközemet kihordám nappal, mint vándorútra való eszközöket, és este átyukasztám a falat kezemmel; a sötétként kivívém, vállamra emelém szemök láttára. **8** És lőn az Úr beszéde én hozzá reggel, mondván: **9** Embernek fia! Nem mondta-é nékod Izráel háza, ez a pártos ház: mit cselekszel? **10** Mondjad nékik: így szól az Úr Isten: a fejedelemnek szól ez a próféczia, ki Jeruzsálemben van, és Izráel egész házának, a mely ott lakozik. **11** Mondjad: Én csodajeletek vagyok; a mint én cselekedtem, úgy történik velük: fogásba, rabságra mennek. **12** És a fejedelem, ki közöttök van, vállátl megrakván a sötétként, kimegyen; a falat átyukasztják, hogy így vigyék ki őt, orczáit befedi, hogy ne lássa szemeivel épen ő a földet. **13** És kiterjesztem hálómát ellene, és megfogatik varsámban, és elviszem őt Bábelbe a Káldeusok földére, de azt nem fogja látni, és ott fog meghalni. **14** És mindeneket, kik körülle vannak az ő segítségére, és minden seregeit szélnék szórom mindenfelé, és

kardot vonok utánok. **15** És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor eloszlatom őket a pogányok közé, és szétszórom őket a tartományokba. **16** De meghagyok közülök kevés férfiakat a fegyvertől, éhségtől s döghaláltól, hogy elbeszéljék minden útátosságukat a pogányok között, a kik közé mennek, s hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. **17** És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: **18** Embernek fia! kenyeredet rettegéssel egyed, és vizedet reszketéssel és félelemmel igyad. **19** És szólj a föld népének: Ezt mondja az Úr Isten Jeruzsálem lakóról, Izráel földjéről: kenyerökéet félelemmel eszik és vízöket ájalással iszzák, hogy pusztaságra vetkőzzék földje bőségéből minden lakói álnoksága miatt. **20** És a lakott városok elpusztulnak s a föld pusztaság lesz és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. **21** És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: **22** Embernek fia! micsoda közmondástok van néktek Izráel földjén? hogy azt mondják: a napok csak haladnak, ám semmivé lesz minden látás. **23** Ezokért mondд nézik: Ezt mondja az Úr Isten: Megszüntetem e közmondást és nem mondogatják azt többé Izráelben, sőt inkább mondд nézik: elközelgettek a napok, és minden látás teljesül. **24** Mert nem lesz többé semmi hiábavaló látás és hizelgő jövendölgetés Izráel házának közeppette. **25** Mert én szólok, az Úr; s a mely szót szólok, meglészen, nem halad tovább. Mert a ti napjaitokban, pártos ház, szólok egy szót és megcselekszem, ezt mondja az Úr Isten! **26** És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: **27** Embernek fia! íme, Izráel háza ezt mondja: A látás, melyet ez lát, sok napra való, és messze időkre prófétál ō. **28** Ezokért mondд nézik: Így szól az Úr Isten: Nem halad tovább semmi én beszédem; a mit szólok, az a szó meglészen, ezt mondja az Úr Isten.

13 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: **2** Embernek fia! prófétáj Izráel prófétái ellen, a kik prófétálnak, és mondjad azoknak, a kik önnön szívökből próféták: Halljátok meg az Úr beszédét! **3** Így szól az Úr Isten: Jaj a bolond prófétáknak, a kik az önnön lelkük után mennek, mert semmit sem láttak. **4** Mint rókák a romok között, olyanokká lettek prófétáid, oh Izráel! **5** Nem hágtatok fel a törésekhez, nem falaztatok falat Izráel háza körül, hogy megállhassatok a harcban az Úrnak napján. **6** Hívságot láttak s hazug jövendölgetést, kik ezt mondják: Monda az Úr! holott az Úr nem bocsátotta őket, és még várják, hogy betelik beszédök. **7** Avagy nem hiábavaló látást láttatok-é, és nem hazug jövendölgetést szólattatok-é? midőn ezt mondjátok vala: Monda az Úr! holott én nem szóltam! **8** Ennekőáért így szól az Úr Isten: Mivelhogy hívságot szólattatok és hazugságot láttatok, azért íme én ellenetek leszek, ezt mondja az Úr Isten. **9** És lészen kezem a próféták ellen, kik hívságot látnak és hazugságot jövendölgetnek; az én népem gyülekezetében nem lesznek, Izráel házának könyvébe nem irattatnak, és Izráel földjére be nem mennek, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten. **10** Azért, mert eláltatták az én népemet, mondván: békel holott nincsen béke; és ha a nép falat épít, íme ōk bemázolják azt mázzal. **11** Mondjad a mázzal mázolóknak, hogy leomlik; ömlő záporoső lészen, és ti jégeső kövei hulljatok, szélvihar hasitsd! **12** És ímé leomlik a fal. Avagy nem mondják-é majd néktek: hol a mázolás, a melylyel mázolátok? **13** Ezokáért így szól az Úr Isten: És meghasogatom szélviharral búsulásomban,

és ömlő zápor lészen haragomban, és lésznak jégeső kövei búsulásomban annak elrontására. **14** És ledöntöm a falat, melyet mázzal mázoltatok és levetem a földre, és mezten lesz fundamentoma; és leomlik, és ti veszszetek el közeppette, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Úr. **15** És teljessé teszem búsulásomat a falon és azokon, a kik mázolák azt mázzal, és mondom néktek: nincs a fal és nincsenek, a kik azt mázolák, **16** Tudniillik Izráel prófétái, kik prófétálnak Jeruzsálemnek és látnak néki békességnak látását, holott nincsen békesség, ezt mondja az Úr Isten. **17** És te, embernek fia, fordítsd orczádat néped leányaira, a kik önnön szívökből prófétálnak, és prófétálj ellenök. **18** És mondjad: Így szól az Úr Isten: Jaj azoknak, a kik kötéseket varrogatnak minden kézcsuklóra, és takarókat készítenek akármilyen termetűek fejére, hogy lelkeket vadászszanak! Némely lelkeket elvadásztok népemtől, másokat elevenen megtartotok a magatok hasznára. **19** És megszentségtelenítetek engem népem előtt néhány marok árpáért és falat kenyérért, hogy lelkeket öljetek, melyeknek nem kellene meghalniok, és hogy lelkeket elevenen megtartsatok, melyeknek nem kellene elniők, hazudozván népemnek, a mely hazugságra hallgat. **20** Ezokáért így szól az Úr Isten: Íme én kötései ellen leszek, a melyekkel ti a lelkeket vadászszátok, mint madarakat; és leszaggatom azokat karjairokrol, s a lelkeket, melyeket ti vadásztok, szabadon bocsátom, mint madarakat. **21** És elszaggatom takaróitokat, és megszabadítom népemet kezeteimből, és nem lesznek többé zsákmány a ti kezeteiben, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. **22** Mivelhogy megszomorítjátok az igaznak szívét hazugsággal, holott én őt bántani nem akartam, s megerősítétek a hitetlen kezeit, hogy meg ne téren gonosz útjáról, hogy őt életben megtartsam. **23** Ezokáért hívságot nem láttok és jövendőt nem jövendölgették többé, s megszabadítom népemet a ti kezeteimből, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr.

14 És jóvénék hozzáim férfiak Izráel vénei közül, és leülének én előttem. **2** És lőn az Úrnak beszéde hozzáim, mondván: **3** Embernek fia! Ezek a férfiak fölvették bálványaiat szívökbe, és vétkeik botránkozását orczáik elé állították. Vajjon engedjem-é, hogy megkerdezzenek engem? **4** Ezokáért szólj velök, és mondjad nézik: Ezt mondja az Úr Isten: Valaki az Izráel házából bálványait szívebe felveszi, és vétkének botránkozását teszi orczáik elé, és megy a prófétához: én, az Úr felelek meg annak énmagam által bálványainak sokasága miatt; **5** Hogy megragadjam Izráel házát az ō szívökben, a kik elfordultak tőlem bálványaiak miatt mindenhyáján. **6** Ezokáért mondjad Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Térjetek meg, és forduljatok el bálványaitoktól és minden útátosságuktól fordításokat el orczátkat. **7** Mert valaki az Izráel házából és a jövevények között, a kik Izráelben laknak, elhajlik tőlem, és az ő bálványait veszi fől szívébe, és vétkének botránkozását teszi orczája elé, és megyen a prófétához, hogy ez tanácsot kérjen ō néki én tőlem: én, az Úr felelek meg annak énmagam által; **8** És ellene fordítom orczámat annak a fériúnak, és vetem őt jegyül és közbeszédül, és kiirtom népem közül, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr! **9** Ha pedig a próféta megtéveszteni engedi magát, hogy

kijelentést adjon: én, az Úr tévesztettem meg azt a prófétát; és kinyújtom kezemet ellene, és kiveszem őt az én népem, Izráel közül. **10** És viselik vétkőket; a milyen a kérdező vétke, olyan legyen a próféta vétke is. **11** Azért, hogy el ne téveljedjük többé Izráel háza én tőlem, és többé meg ne fertézzék magokat minden ő elszakadásukkal, hanem legyenek az én népem és én legyek Istenök, ezt mondja az Úr Isten. **12** És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: **13** Embernek fia! ha valamely ország vétkeznék ellenem, elpártolván tőlem, és én kinyújtva kezemet ellene, eltörném néki a kenyérnek botját, és bocsátanék reá éhséget, és kiírtanék belőle embert és barmot; **14** És ha volna ez a három férfiú benne: Noé, Dániel és Jób: akkor ők az ő igazságukkal a magok lelkét megszabadítanák, azt mondja az Úr Isten. **15** Ha gonosz vadállatokat bocsátanék át az országon, hogy azt gyermektelennek tegyék, és az pusztává lenne, a melyen senki át nem menne a vadállatok miatt: **16** Benne ama három férfiú (élek én, az Úr Isten mondja) sem fiakat, sem leányokat meg nem szabadítana, csak magokat szabadítanák meg, az ország pedig pusztává lenne. **17** Avagy ha fegyvert hoznék amaz országra, és mondánám: fegyver, menj át ez országon! és kiírtanék belőle embert és barmot, **18** És ama három férfiú benne volna, élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítana meg sem fiakat, sem leányokat, hanem csak magokat szabadítanák meg. **19** Avagy ha döghalált bocsátanék arra az országra, és kiönteném búslásomat reá vérben, hogy kiírtsak belőle embert és barmot, **20** S Noé, Dániel és Jób benne volna: élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítanának meg sem fiat, sem leányt; ők igazságukkal csak a magok lelkét szabadítanák meg. **21** Mert így szól az Úr Isten: Mennyivel inkább, ha e négy nehéz ítéletemet: a fegyvert, éhséget, vadállatot és döghalált bocsátom Jeruzsálemre, hogy kiírtsak belőle embert és barmot! **22** Íme, megmaradnak benne nemely menekültek, a kiket kivezetnek, fiak és leányok; íme ők kimenek hozzájuk, hogy lássátok útjukat és cselekedeteiket, és végasztalást vegyeket a veszedelemből, melyet Jeruzsálemre hoztam, mindenra nézve, a mit hoztam reá. **23** És megvígasztnak titokat, ha lájtatók útjukat és cselekedeteiket megismeríték, hogy nem hiába cselekedtem mindenzt, a mit cselekedtem vele, ezt mondja az Úr Isten.

15 És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: **2** Embernek fia! mire való a szőlőtőke fája egyéb fa között, a venye, mely az erdő fái között van? **3** Avagy vesznek-é abból fát, hogy valami eszközöt csináljanak belőle? avagy vesznek-é belőle szeget, hogy mindenfélle edényt akasztszanak reá? **4** Íme a tűznek adatott, hogy megemészszé; két végét megemészszette már a tűz, és közepe megpörköldött, vajon való-é valami eszközre? **5** Íme, míg ép vala, semmi eszközre nem vala jó; menynyivel kevésbé csinálhatnak belőle valamit most, mikor a tűz megemészetté és megpörköldött! **6** Azért így szól az Úr Isten: A mint a szőlőtőke fáját az erdő fái közül a tűznek adtam megemészésre, úgy adtam oda Jeruzsálem lakói: **7** És ellenök fordítom arcomat. A tűzből jöttek ki és a tűz emészszé meg őket, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor arcomat ellenök fordítom. **8** És teszem a földet pusztaságáig, mivelhogy elpártoltak tőlem, ezt mondja az Úr Isten.

16 És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: **2** Embernek fia! add tudtára Jeruzsálemnek az ő útátosságát, **3** És mondjad: így szól az Úr Isten Jeruzsálemnek: A te származásod és születésed Kanaán földjéről való; atyád az Emoreus és anyád Hitteus asszony. **4** Születésed pedig ilyen volt: a mely napon születtél, el nem metszették a köldököt, és vízzel meg nem mostak, hogy tiszta lennél, sóval sem töröltek meg, sem be nem póláltak. **5** Szem meg nem szánt téged, hogy ezekből valamit veled cselekedett volna, könyörülvén rajtad; hanem kivetettek a nyilt mezőre, mert útáltak, a mely napon születtél. **6** Ekkor elmenék mellettesd és látálatk véredben eltapodva, és mondék néked: A te véredben él! mondék ismét néked: A te véredben él! **7** Sok ezerekre szaporítottak, mint a mezei fűvet, és megszaporodáival és fölnevkedével és jutál nagy szépségre; emlőid duzzadtak a szőrök kinőtt vala, de te mezítelen és befedezeitlen valál. **8** Ekkor elmenék mellettesd, és látálatk, és íme a te korod a szerelem kora vala, és kiterjesztémed fölötted szárnyamat s befödözém mezítelenségedet, és megesküvém néked s frigyre léptem veled; azt mondja az Úr Isten, és lől az enyém. **9** És megmosálak vízzel és elmosám rólad véredet, és megkenélek olajjal. **10** És felőltötötök hímes ruhábá, és felsaraztalak borjúfóka bőrrel, s övezélek fehér gyolcscsal s befedélek selyemmel. **11** És felékesítélek ékeségekkel, s adtam karpereczeket kezeidre és láncot nyakadra. **12** És adtam orpereczet orrodra és függőket füleidre és ékes koronát fejedre. **13** És felékesítéd magadat aranynyal és ezüsttel, és öltözeted vala fehér gyolcs és selyem és hímes ruha; lángliszettel, mézet és olajat ettél, és megszépülél felette igen, s királyságra jutál. **14** És kiméne híred a pogányok közé a te szépségedért; mert tökéletes vala az ékességeim által, a melyeket reád tettem, azt mondja az Úr Isten. **15** De elbízásd magadat szépségedben és paráznává lőn híred szerint, elárasztál paráznáságaiddal minden mellettesd elmenőt: legyen kedve szerint! **16** És vevél a te ruhádból s csinálál magadnak magaslatokat különböző szinnel borítva, s paráználkodál azokon; ilyen még nem volt és nem is lesz. **17** És vevél a te ékességet az én aranyomból és ezüstomból, melyeket néked adtam, és csináltál magadnak férfiú képeket, és azokkal paráználkodál. **18** És vevéd hímes ruhádat és befedezed azokat, és olajomat és füstölőszereket vetéd előjök. **19** És az én eledelemet, melyet néked adtam, – lángliszttel és olajjal és mézzel etettelek vala, – ō előjök rakad kedves illatul; így lőn, ezt mondja az Úr Isten. **20** És vevéd a te fiaidat és leányaidat, kiket nékem szültél vala, és megáldozás őket azoknak eledelüli. Avagy nem volt-é már elég paráznáságodból, **21** Hogy megölted fiaimat is, és oda adád őket, midőn tűzben nézik áldozád? **22** És minden útátosságaidban és paráznáságaiban meg nem emlékeztél a te ifjúságod napjairól mikor mezítelen és befedezeitlen valál, véredben eltapodva voltál. **23** És lőn minden gonoszságod után, (Jaj, jaj néked! azt mondja az Úr Isten,) **24** Építél magadnak tetőt, és csináltál magaslatot minden utcán. **25** És minden keresztlátnál megépítéd magaslatodat, s útátossá tevéd szépségedet, és kétfelé vetéd lábaidat minden mellettesd elmenőnek, és sokasítád paráznáságodat. **26** És paráználkodál Égyiptomi fiaival, szomszédiddal, a nagytestűkkel, és sokasítád paráznáságodat,

hogy engem ingerelj. 27 És ímé kinyújtottam kezemet ellened, s megkisebbítém rendelt részedet, és adálak téged a te gyűlölödnek, a Filiszeusok leányainak csúfolásukra, a kik átállák fajtalan útadat. 28 S Assíria fiaival is paráználkodál, mert meg nem elégedél; paráználkodál velők, és még sem elégedél meg. 29 És sokasítad paráznáságodat a kalmárok földje, Káledea felé, de még ezzel sem elégedél meg. 30 Mily gyenge a szíved, azt mondja az Úr Isten, hogy mindezeket cselekedted, egy rakancaztlan rima cselekedeteit! 31 Hogy állítál magadnak fedelet minden keresztről, és magaslatokat csinálál minden utca, de nem voltál olyan, mint a rima, kicsibe véve a bért. 32 Te házasságtörő asszony! férje helyett idegeneket fogad el! 33 minden rimának bért adnak, te pedig magad adadt ajándékot minden szeretőnek, így megvásárlad őket, hogy bemenjenek hozzá mindenfelől paráznáságidért. 34 És lón különbseg közted és más asszonyok között paráznáságaidban; mert utánad nem jártak a paráznák; te adál bért nékik és bért ők nem adának néked, így lón különbseg. 35 Azért te rima, halld meg az Úr beszédét! 36 Így szól az Úr Isten: A miatt, hogy eláradt gyalázatod és föl van takarva mezítelenséged a te szeretőiddel való paráznáságaidban; és minden útálatos bálványaid miatt és fiaid vére miatt, kiket azoknak adtál: 37 Ezokáért ímé egybegyűjtöm minden szeretődet, kiknek kedves valál, és mindeneket, a kiket szerettél, együtt azokkal, a kiket gyűltél, és egybegyűjtöm őket ellened mindenfelől, és föltakarom mezítelenségedet előttök, hogy lássák minden te mezítelenségedet. 38 És megítéllek téged a házasságtörő és vért ontó asszonyok ítéletével, és véredet kiontam búsulásomban és féltő szerelmemből. 39 És adlak téged kezükbe, és leszakítják tődet és lerontják magaslataidat és lehúzzák rólad ruhádat és elveszik ékességeidet, és hagynak mezítelenül s ruhátlanul. 40 És összehoznak gyűlést ellened, és megköveznek és összevagdalnak fegyvereikkel. 41 És megégetik házaidat tüzzel, és ítéletet cselekesznek rajtad sok asszony szeme láttára, és megszüntetem paráznáságodat, és bért sem adsz többé. 42 És megnyugotom búsulásomat rajtad, hogy eltávozzék félőt szerelmem te tőled, s megnyugszom és többé nem haragszom. 43 Mivelhogy meg nem emlékeztél ifjúságod napjairól, és ingerlettél engem mindezekkel, azért ímé én is fejdélez verem útadat, ezt mondja az Úr Isten, és többé nem cselekszed a fajtalanságot minden útálatoságod mellett. 44 Ímé, valaki közmondással él, rólad veszi azt, mondván: A minémű az anya, olyan a leánya is. 45 Anyád leánya vagy te, a ki megúltalta férjét s fiait, és öcséidnek nénje vagy, a kik megúltálták férjeiket és fiaikat; anyátok Hitteus asszony és atyátok Emoreus. 46 És a te néned Samaria vala, ő és leánya, ki balkezed felől lakik vala; és öcséd, aki jobbkezed felől lakik vala, Sodoma és leánya. 47 És nem az ő útakon jártál, és nem az ő útálatoságaik szerint cselekedtél, de csak kevés ideig; de aztán gonoszabb valál azoknál minden útadban. 48 Élek én! azt mondja az Úr Isten, így nem cselekedett Sodoma, a te öcséd, ő és leánya, a mint cselekedtél te és a te leányaid. 49 Ímé, ez volt a vétke Sodomának, a te öcsédnek: kevélseg, eleled bősége és gondtalan békesség volt nála és leányaínál, de a szűkölöködőnek és szegénynek kezét nem fogta meg. 50 És felfulvalkodának s cselekedének útálatoságot előttet, és

elveszítém őket, mikor ezt megláttam. 51 És Samaria félannyit sem vétkezett, mint te, mert többek a te útálatoságaid, mint az övék; és így nőtestvéreidet nálad igazabbaknak bizonyítad minden útálatoságiddal, a melyeket cselekvél. 52 Te is azért viseld gyalázatodat, a melyre pedig nénédet ítélted; a te bűneid miatt, melyekben nálok útálatosabban cselekvél, igazabbak ők nálad. Szégyenülj meg hát te is s viseld gyalázatodat, hogy nőtestvéreidet nálad igazabbaknak bizonyítad. 53 És visszahozom foglyaikat, Sodomának s leányainak foglyait és Samariának s leányainak foglyait; s visszahozom a te foglyaidat is amazok közepette; 54 Azért, hogy viseljed gyalázatodat és megszégyenülj mindenekért, miket cselekedtél, mikor azoknak vígasztalásukra leszel. 55 És nőtestvéreid, Sodoma és leányai visszatérnek előbbi állapotjukba, és Samaria s leányai visszatérnek előbbi állapotjukba, és te is és leányaid visszatértek előbbi állapototokba. 56 És nem vala-é öcséd, Sodoma, szóbeszéd a te szádban kevélsegédes napján, 57 Minekkelőtte kitudódott volna gonoszságod; a miképen te most gyalázatuk vagy Siria leányainak s minden körülöttem valóknak, a Filiszeusok leányainak, kik útának téged köröskörül? 58 Fajtalanságodat és útálatoságaidat magad viseled, azt mondja az Úr. 59 Mert ezt mondja az Úr Isten: És ha úgy cselekedtem veled, mint te cselekedtél, midőn megvetetted az esküt, hogy megtörд a frigyet: 60 Én megemlékezem frigemről, a melyet veled ifjúságod napjaiban kötöttem, és örök frigyet vetek veled. 61 És te megemlékezel útadrról és megszégyenled magadat, mikor hozzá veszed nőtestvéreidet, a kik nagyobbak nálad, együtt azokkal, a kik kisebbek, s adam őket néked leányaidul, de nem a te frigedből. 62 És én megerősitem frigymet veled, s megismered, hogy én vagyok az Úr. 63 Hogy megemlékezzél és pirulj, és meg ne nyissad többé szádat szégyenleteden, mikor megkegyelmezek néked mindenekben, valamit cselekedtél, azt mondja az Úr Isten.

17 És lón az Úr beszéde hozzám, mondván: 2 Embernek fia, adj találós mesét, és mondj példabeszédet Izráel házának. 3 És mondjad: Így szól az Úr Isten: A nagysárnýu nagy saskeselyű, melynek hosszú csapótollai valának, s mely rakva vala különféle színű tollakkal, jöve a Libanonra, és elfoglalá a czédrusfa tetejét. 4 Gyöngé ágáinak hegyét letépte, és vivé azt a kalmárok földére, az árusok városában tev le. 5 És vőn annak a földnek magvából, és elvetet azt termékeny mezőbe; sok vizek mellé vivé; mint fűzfát ültetet el. 6 És felsarjad, és lón elterülő, alacsony szőlőtőré, hogy vesszőit amahhoz fordítsa s gyökerei amaz alatt legyenek, és szőlőtőré lón, és vesszőket terme, s ágacsákat bocsátá ki. 7 És vala más nagy szárnyú, soktollú nagy saskeselyű, és ímé, ez a szőlőtő feléje terjeszté gyökereit s vesszeit hozzá nyújtá ültetésének ágyaiból, hogy öntözze őt; 8 Pedig jó földbe, sok víz mellé ültették vala el, hogy ágakat hajtson és gyümölcsöt teremjen, hogy legyen jeles szőlőtő. 9 Mondjad: Így szól az Úr Isten: Vajon jó szerencsés lesz-é? Vajon gyökereit nem szaggatja-é ki, és gyümölcsét nem vágja-é le, hogy elszáradjon, hajtásának minden ága elszáradjon, és pedig nem erős karral és sok néppel támad reá, hogy kitörje azt gyökerestől. 10 És ímé elplántáltatott, jó szerencsés lesz-é?

Avagy ha a napkeleti szél illeti őt, nem szárad-é el teljesen, ültetésének ágyában nem szárad-é el? 11 És lón az Úr szava hozzáim, mondván: 12 No, mondjad a pártos háznak: Avagy nem értettétek-é mi ez? Mondjad: Íme, eljött a babiloni király Jeruzsálembe, és fogá királyát és fejedelmeit és elvívő őket magához Babilonba. 13 És vón a királyi magóból, s frigyét szerze vele, s megeskéti őt, de a földnek erőseit elvívé, 14 Hogy alacsony királyság legyen, hogy fel ne emelkedjék, hanem frigyét megőrizze, hogy ez megálljon. 15 De pártot üte ellene, bocsátván követeit Egyiptomba, hogy adjon néki lovakat és sok népet. Vajon jó szerencsés lesz-? Vajon megszabadítja-é magát, a ki ezeket cselekszi? a ki megszegte a szövetséget, megszabadul-é? 16 Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy annak a királynak lakóhelyén, a ki őt királyá tette, a kinek tett esküjét megvetette, s a kivel tett frigyét megszegte, ott nála, Babilonban hal meg. 17 És a Faraó nagy haddal és nagy sokasággal vele semmit nem tesz a háborúban, mikor sáncot töltenek és tornyot építenek sok lélek kiirtására. 18 S ha megvetette az esküt, hogy megszegje a frigyet, pedig ímé, kezet adott rá, s mégis megcselekedte mindezedeket; nem fog megszabadulni! 19 Azért így szól az Úr Isten: Élek én, hogy eskümet, melyet megvetett, és frigymet, melyet megszeggett, fejéhez verem. 20 És kiterjeszem hálómatt ellene, és megfogatik varsámban, és elviszem őt Babilonba s ott törvényezem vele gonoszságáért, melylyel ellenem járt. 21 És minden menekültje minden seregből fegyver miatt hull el, és a megmaradottak szélnek szélednek mindenfelé, és megtudjátok, hogy én, az Úr beszéltem. 22 Így szól az Úr Isten: És veszek én ama magas czédrus tetejéből, és elültetem; felső ágaiból egy gyöngé ágat szegek le, s elplántálom én magas és fölmelet hegyen. 23 Izráel magasságos hegyén plántálom őt, és ágat nevel és gyümölcsöt terem s nagyságos czédrussá nevekedik, hogy lakjanak alatta, mindenféle szárnyas madarak ágainak árnýékában fognak lakozni. 24 És megisméri a mező minden fája, hogy én, az Úr tettem a magas fát alacsonyná, az alacsony fát magassá; megszáraztottam a zöldelő fát, és zölddé tettem az asszú fát. Én, az Úr szólottam és megcselekedtem.

18 És lón az Úr szava hozzáim, mondván: 2 Mi dolog, hogy ezt a közbeszédet szoktatók mondani Izráel földjén, mondván: Az atyák ettek egrest, és a fiak fogva vásott meg bele? 3 Élek én, ezt mondja az Úr Isten, nem lesz többé helye köztetek ennek a közbeszédnak Izráelben. 4 Íme, minden lélek enyém, úgy az atyának lelke, mint a fiúnak lelke enyém; a mely lélek vétkezik, annak kell meghalni! 5 És ha valaki igaz lesz, és törvény szerint igazságot cselekszik; 6 Ha a hegyeken nem eszik, és szemeit föl nem emeli Izráel házának bálványaira, és felebarátja feleségét meg nem fertézteti, és asszonyhoz tisztaülanságában nem közeledik; 7 És senkit nem nyomorgat, az addosnak a zálogot visszaadja, ragadományt nem ragadoz, az éhezőnek kenyerét adja és a mezítelent ruhával befödi; 8 Uzsorára nem ád, kamatot nem vesz, megvonja kezét az álnokságtól, igaz ítéletet tesz a felek között; 9 Az én parancsolatimban jár és törvényemet megőrizi, hogy igazságot cselekedjék; ez az igaz, ő élvén él, ezt mondja az Úr Isten. 10 És ha erőszakos fiat nemz, a ki vért ont, és csak egyet is cselekszik

amazokból; 11 Mindezedek pedig nem cselekedte; hanem a hegyeken evett, és felebarátjának feleségét megfertéztette; 12 A szűkölökődő és szegényt nyomorgatta, ragadományokat ragadozott, zálogot vissza nem adott, és a bálványokra emelte szemeit, útlátosságot cselekedett; 13 Uzsorára adott és kamatot vett: és az ilyen éljen? Nem él! Mindezedek az útlátosságokat cselekedte, halállal haljon meg, az ő vére legyen ő rajta! 14 S ímé, ha fiat nemz, és ez látna atyának minden vétkét, melyeket cselekszik; látna, de nem cselekszik azok szerint: 15 A hegyeken nem eszik, és szemeit nem emeli fel Izráel házának bálványaira, felebarátjának feleségét meg nem fertézteti, 16 És senkit sem nyomorgat, zálogot nem vesz, ragadományt nem ragadoz, kenyerét az éhezőnek adja és a mezítelent ruhával befödi; 17 A szegényre nem veti rá kezét, uzsorát és kamatot nem vesz, törvényeim szerint cselekszik, parancsolataimban jár: az ilyen ne haljon meg atya vétkeért, hanem élvén éljen. 18 Atyja, mert nyomorgatást követett el, ragadományt ragadozott atyafiától, és a mi nem jó, azt cselekedte népe között: íme meghal a maga vétkeért. 19 És ti ezt mondjátok: Miért ne viselje a fiú az apa vétkét? Ám a fiú, törvény szerint és igazságot cselekedett, minden parancsolatimat megtartotta s cselekedte azokat: élvén éljen. 20 A mely lélek vétkezik, annak kell meghalni; a fiú ne viselje az apa vétkét, se az apa ne viselje a fiú vétkét; az igazon legyen az ő igazsága, és a gonoszon az ő gonoszsága. 21 És ha a gonosztevő megtér minden vétkéből, melyeket cselekedett, és megtartja minden parancsolatimat, és törvény szerint és igazságot cselekszik: élvén éljen, és meg ne haljon. 22 Semmi gonoszságáról, melyet cselekedett, emlékezés nem lészen; az ő igazságáért, melyet cselekedett, elni fog. 23 Hát kívánva kívánom én a gonosznak halálát? ezt mondja az Úr Isten! nem inkább azt, hogy megtérjen útjáról és éljen? 24 És ha az igaz elhajol az ő igazságáról, és gonoszságot cselekszik, minden útlátosságot szerint, melyeket a hitetlen cselekedett, cselekszik, nemde éljen-é? Semmi igazságairól, a melyeket cselekedett, emlékezés nem lészen: gonoszságáért, melyet cselekedett, és az ő vétkeért, melylyel vétkezett, ezekért meg kell halnia. 25 És azt mondjátok: Nem igazságos az Úrnak útja! Oh, halljátok meg, Izráel háza: az én útam nem igazságos-é? nem inkább a ti útaitok nem igazságosak-é? 26 Ha elhajol az igaz az ő igazságáról, és gonoszságot cselekszik, és a miatt meghal: gonoszsága miatt hal meg, melyet cselekedett. 27 És ha a gonosztevő megtér az ő gonoszságáról, melyet cselekedett, és törvény szerint és igazságot cselekszik: ez az ő lelkét megtartja életben. 28 Mert belátta és megtért minden gonoszságáról, melyeket cselekedett: élvén éljen, ne haljon meg. 29 És azt mondja az Izráel háza: Nem igazságos az Úrnak útja! Az én útaim nem igazságosak-é, Izráel háza? nem inkább a ti útaitok nem igazságosak-é? 30 Ennekokáért mindeniteket az ő útai szerint ítélem, Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten. Térjetek meg és forduljatok el minden vétkeitektől, hogy romlástokra ne legyen gonoszságoktól. 31 Vessétek el magatoktól minden vétkeiteket, melyekkel vétkeztek, és szerezhetek magatoknak új szívet és új lelket; Miért halnátok meg, oh Izráel háza!? 32 Mert nem gyönyörködöm a meghaló halálában, ezt mondja az Úr Isten. Térjetek meg azért és éljetek!

19 Te pedig kezdj gyászéneket Izráel fejedelmeiről. 2 És mondjad: Mi volt anyád? Nőstény oroszlán; oroszlánok között fekszik vala, fiatal oroszlánok között nevelé fel kölykeit. 3 És fölnevele egyet kölykei közül; fiatal oroszlánná lón, és megtanula ragadományt ragadozni, embereket evett. 4 És meghallák ezt róla a népek; vermökben megfogaték, és elvívék őt horgokon Egyiptom földjére. 5 És mikor láitta, hogy késik, hogy oda veszett reménysége, vőn egyet kölykei közül, ezt tevé fiatal oroszlánná.

6 És ez jár vala az oroszlánok között, fiatal oroszlánná lón, és megtanula ragadományt ragadozni, embereket evett. 7 És ismeré az ő özvegyeiket s városaiat elpusztítá, és megrettene a föld és annak teljessége, ordítása hangjától. 8 És veték ellene a pogányok köröskörül a tartományokból és kiteríték reá hálójukat, vermökben megfogaték; 9 És veték őt ketreczbe horgokon, s elvívék őt Babilon királyához, elvívék őt várakba, hogy többé ne hallassék szava Izráel hegyein. 10 Anyád a te nyugalmadban olyan vala, mint a víz mellé ültetett szőlőtő, gyümölcscsel és vesszővel bővelkedik vala a sok víztől. 11 És lónek néki erős vesszei, uralkodók pálczáinak valók, és nagy vala magassága a sűrűség között és felett, és kitetszék magasságával és vesszeinek sokaságával. 12 De kiszaggatték Isten haragja által, a földre vetteték, és a napkeleti szél elszárasztá gyümölcsét; letörétek és elszáradának erős ágai; tűz emészti meg. 13 És most a pusztában plántáltatott, száraz és szomjú földön. 14 És tűz jött ki ágainak egyik vesszejéből, gyümölcsét megemészté, és nincs többé rajta erős vessző, nincs pálca az uralkodásra! Gyászének ez és gyászének lesz.

20 És lón a hetedik esztendőben, az ötödik hónap tizedikén:

jövénék férfiak Izráel vénei közül megkérdezni az Urat, és leülének előttem. 2 És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: 3 Embernek fia! beszélj Izráel véneivel, és mondjad nékik: Igyszól az Úr Isten: Nemde engem megkérdezni jöttetek-é? Élek én, hogy nem engedem, hogy megkérdezhetek engem, ezt mondja az Úr Isten. 4 Ítélni akarod őket, ítélni akarsz, embernek fia? add tudtokra atyák útálatosságait! 5 És mondjad nékik: Igyszól az Úr Isten: Azon a napon, melyen elválasztám Izráelt, és fölemelém kezemet a Jákób háza magvának, és megismertetem magamat velök Egyiptom földjén, és kezemet fölemelém nékik, mondván: Én vagyok az Úr, a ti Istenek! 6 Azon a napon felemeltem kezemet nékik, hogy kihozzam őket Egyiptom földjéről a földre, a melyet kinéztem vala nékik, a mely téjel és mézzel folyó, ékessége az minden tartománynak; 7 És mondék nékik: Kiki az ő szemei útálatosságait elvesse, és Egyiptom bálványáival meg ne fertéztessétek magatokat; én vagyok az Úr, a ti Istenek! 8 De pártot ütének ellenem, s nem akarának hallgatni reám. Senki az ő szeme útálatosságát el nem veté és Egyiptom bálványait el nem hagyá. Mondám azért, hogy kiöntöm búsulásomat rájok, teljessé teszem haragomat rajtok Egyiptom földjének közepette. 9 De cselekedtem az én nevemért, hogy ez meg ne gyalázassék a pogányok szemei előtt, a kik közt ők valának, a kiknek szemei előtt megismertettem magamat velök, hogy kihozom őket Egyiptom földjéről. 10 És kihozám őket Egyiptom földjéről, s vivém őket a pusztába. 11 És adám nékik parancsolatimat, és törvényeimet kijelentém nékik, melyeket

az ember ha cselekszik, él azok által. 12 És adám nékik szombataimat is, hogy legyenek jegyl köztem és ő közöttök; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjök. 13 De pártot üte ellenem Izráel háza a pusztában, az én parancsolatimban nem jártak és törvényeimet megveték, a melyeket az ember ha cselekszik, él azok által; és az én szombataimat megfertéztették felette igen. Mondám azért, hogy kiöntöm búsulásomat rájok a pusztában, hogy elveszessem őket. 14 De cselekedtem az én nevemért, hogy meg ne gyalázassék a pogányok szemei előtt, a kiknek szeme láttára kihoztam vala őket. 15 És föl is emelém én kezemet nékik a pusztában, hogy be nem viszem őket a földre, melyet adtam nékik, mely téjel és mézzel folyó, ékessége az minden tartománynak; 16 Mivelhogy törvényeimet megvetették és parancsolataimban nem jártak, és szombataimat megfertéztették, mert bálványai után járt vala szívök: 17 Mindazáltal kedvezett szemem nékik, hogy el ne veszessem őket, és nem vetettem nékik véget a pusztában. 18 És mondék fiaiaknak a pusztában: A ti atyáitok parancsolataiban ne járjatok, és az ő törvényeiket meg ne tartsátok, s bálványaiakkal magatokat meg ne fertéztessétek. 19 Én vagyok a ti Uratok, Istenek: az én parancsolatimban járjatok, az én szombatimat megszenteljétek, hogy legyenek jegyl én köztem és tiköztek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenek. 21 De pártot ütének a fiak ellenem, parancsolataimban nem jártak, s törvényeimet meg nem tartották, hogy azokat cselekedjék, a melyeket az ember ha cselekszik, él azok által; szombataimat megfertéztették; mondám azért, hogy kiöntöm búsulásomat rájok, teljessé teszem haragomat rajtok a pusztában. 22 De visszavontam kezemet, s cselekedtem az én nevemért, hogy meg ne gyalázassék a pogányok előtt, a kiknek szeme láttára kihoztam őket. 23 Föl is emelém én kezemet nékik a pusztában, hogy elszéleszem őket a pogányok közé, és szétszóróm őket a tartományokba; 24 Mivelhogy törvényeimet nem cselekedték, s parancsolataimat megvetették, és szombataimat megfertéztették, s atyák bálványai után voltak szemeik. 25 És én is adtam nékik nem jó parancsolatokat, s törvényeket, a melyek által ne éljenek. 26 S megfertéztetem őket ajándékaikkal, mikor tűzön vittek át minden elsőszülöttet, hogy elpusztítsam őket, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 27 Azért szólj az Izráel házának, embernek fia, és mondjad nékik: Igyszól az Úr Isten: Még ebben is gyálaházattal illettek engem a ti atyáitok, hogy hűtlénül elszakadának tőlem: 28 Mikor bevittem őket a földre, a melyért fölemeltem kezemet, hogy azt nékik adom, megtekintének minden magas halmon és minden sűrű ágú fát, és ott áldozzák vala az ő áldozatjaikat, és ott adják vala haragra ingerlő ajándékaikat; és oda teszik vala kedvelt illatjokat, és oda öntik vala italáldozataikat. 29 És mondék nékik: Micsoda e magaslat, a hova ti gyülekeztek? És nevezik nevét magaslatnak mind e mai napig. 30 Ennekéért mondjad Izráel házának: Igyszól az Úr Isten: Nemde a ti atyáitok módjára fertéztetitek-é meg magatokat, és az ő útálatosságai szerint paráználkodtok-é? 31 És ajándékaikat vitelével, mikor átvizsíték fiaitokat a tűzön, fertéztetitek meg magatokat minden bálványaitok előtt mind e mai napig, és én engedjem, hogy megkérdezhetek engem, Izráel

háza? Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem engedem, hogy megkérdezzetek engem! 32 És a mi lelketekben támadt, semmiképpen sem lesz meg, hogy azt mondjátok: Leszünk olyanok, mint a pogányok, mint a tartományok nemzetiségei, szolgálván fának és kőnek. 33 Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy erős kézzel és kinyújtott karral és kiontott búsulással uralkodom rajtakat. 34 És kiviszlek titeket a népek közül, és egybegyűjtelek titeket a tartományokból, melyekbe elszéleddetek, erős kézzel és kinyújtott karral és kiontott búsulással; 35 És vezetlek titeket a népek pusztájára, hol szemtől-szembe törvényezem veletek. 36 A mint törvényeztem a ti atyáitokkal Égyiptom földének pusztájában; úgy törvényezem veletek, ezt mondja az Úr Isten. 37 És átviszlek titeket a vessző alatt, és hozlak titeket a frigynék kötelébe. 38 És kitisztítom közületek a pártosokat, és az ellenem támadókat, és a földről, melyen jövevények voltak, kihozom őket, de Izráel földjére nem fognak bemenni, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr! 39 Ti pedig, Izráel háza, azt mondja az Úr Isten, mindenitek járjon az ő bálványai után és szolgáljon azoknak; de azután bizony, hallgatni fogtok rám, és az én szent nevemet többé meg nem fertéztetitek ajándékitokkal és bálványaitokkal. 40 Mert az én szent hegyemen, Izráelnek magas hegyén, ezt mondja az Úr Isten, ott fog szolgálni nékem Izráel egész háza együtt azon a földön; ott kedvelem őket, ott kívánom meg a ti áldozataitokat és ajándékitoknak első zsengéjét mindenben, mit nékem szenteltek. 41 Kedves illatban kedveltek titeket, mikor kihozlak titeket a népek közül és egybegyűjtelek titeket a tartományokból, melyeken elszéleddetek, és megszenteltem ti bennetek a pogányok szemei előtt. 42 És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor beviszlek titeket Izráel földjére, arra a földre, melyért fölemeltem kezemet, hogy adom azt a ti atyáitoknak. 43 És ott megemlékeztek útaikról, s minden cselekedeteitekről, melyekkel magatokat megfertéztettétek, s megútjátok ti magatokat minden gonoszságokért, melyeket cselekedtetek. 44 És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor cselekszem veletek az én nevemért, és nem a ti gonosz útaik és romlott cselekedeteitek szerint, oh Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten! 45 És lőn az Úrnak beszéde hozzáim, mondván: 46 Embernek fia! fordítsd orczádat délre, és szólj dél felé és prófétálj a déli mező erdeje ellen! 47 És mondjad a dél erdejének: Halld meg az Úr beszédét, így szól az Úr Isten: Ímé, én tüzet gyűjtok benned, hogy megemészzen te benned minden zöldelő és minden aszú fát. Meg nem aluszik a lángoló láng, és mégé a miatt minden orcza déltől északig. 48 És meglátja minden test, hogy én, az Úr gyűjtöttam meg azt, mert meg nem aluszik. 49 És mondék: Ah, ah, Uram Isten! ezek azt mondják nékem: Hát nem példabeszédekben beszél ez?

21 És lőn az Úrnak beszéde hozzáim, mondván: 2 Embernek fia! fordítsd arczodat Jeruzsálem felé, és szólj a szent helyek ellen és prófétálj Izráel földje ellen! 3 És mondjad Izráel földjének: Így szól az Úr: Ímé, én reád megyek, és kivonszom kardomat hüvelyéből, és kivágok belőled igazat és gonoszt. 4 Azért, hogy kivágjak belőled igazat és gonoszt, azért megyen ki kardom hüvelyéből minden test ellen délről északig. 5 És megériti

minden test, hogy én, az Úr vontam ki kardomat hüvelyéből, mert belé többé vissza nem tér. 6 És te, embernek fia, nyögi! Derekad fájdalmában keserűséggel nyögi szemök láttára. 7 És lészen, mikor mondják néked: Miért nyögsz te? ezt mondjad: A hírért, mert beteljesedett: és elolvad minden szív és elérőtlenedik minden kéz és elcsüggend minden lélek és minden térd elolvad mint a víz. Íme beteljesedett és meglett, ezt mondja az Úr Isten. 8 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: 9 Embernek fia! prófétálj és mondjad: Ezt mondta az Úr: Mondjad: fegyver, fegyver! megélesített és meg is fényesített! 10 Hogy öldököljön, megélesített, hogy legyen villámlása, megfényesített. Avagy örüljünk-é? Fiam e veszzeje megvet minden fát! 11 És adta azt megfényesítésre, hogy marokba fogják; megélesített az a kard s megfényesített, hogy adják a megölönek kezébe. 12 Kiálts és jaigass, embernek fia! mert ez az én népemen lészen és Izráel minden fejedelmin: e kardra jutnak népemmel együtt, ezokért üss czombodra. 13 Már megpróbáltatott. De hát ha a vessző maga is vonakodnék? Nem úgy lészen, ezt mondja az Úr Isten! 14 Te pedig, embernek fia, prófétálj, és csapd össze tenyeredet, mert kettős lesz a kard, most harmadszor; öldököl kard az, a nagy öldököl kard körüljárja őket. 15 Hogy elolvadjon a szív és sokan elhulljanak: minden kapujokban rájok vetem a kard villámlását, hisz villámlásra készült, öldöklésre kifényesített! 16 Szedd össze magadat; tarts jobbra, tarts előre, tarts balra, a merre éled irányozva van. 17 Én is összecsapom tenyeremet, és megnyugatom haragomat. Én, az Úr szólottam. 18 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: 19 És te, embernek fia, csinálj magadnak két útat, a melyen jójjön a babiloni király kardja; egy földről jójjön ki mind a kettő: s egy kezet véss föl, a városba vezető út fejénél vésd föl. 20 Útat csinálj, hogy jójjön a kard az Ammon fainak Rabbájára, aztán Júdára, a körülkerített Jeruzsálembre. 21 Mert megáll a babiloni király az útak kezdetén, a két út fejénél, hogy jövendőt láttasson; megrázza a nyilakat, megkérdezi a Teráfimot, megnézi a májat. 22 Jobbjába adta a jövendölés Jeruzsálemet, hogy állasson faltörő kosokat, hogy nyissa száját ordításra, hogy üssön zajt trombitával, hogy állasson faltörő kosokat a kapuk ellen, hogy toltsón sáncot, építse tornyot. 23 De ez nékik hamis jövendölésnek látszik: szent esküük vannak nékik Istenől; ám Ó emlékezetbe hozza vétköket, hogy megfogassanak. 24 Ezokáért ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy emlékezetbe hozzátok vétkeket, midőn nyilvánvalókká lesznek gonoszságaitok, hogy megliattassanak bűneitek minden cselekedeteitekben; mivelhogy eszembe juttok, kézzel megfogattok. 25 És te elvetemedett, te gonoszterő, Izráel fejedelme, a kinek napja eljött az utolsó vétek idején: 26 Így szól az Úr Isten: El a süveggel, le a koronával! Ez nem lészen ez: az alacsony legyen magas, és a magas alacsony! 27 Rommá, rommá, rommá teszem azt; ez sem lesz állandó, míg el nem jő az, akié az uralkodás, és néki adom azt! 28 És te, embernek fia, prófétálj, és mondjad: Ezt mondja az Úr Isten Ammon faiáról és gyálazkodásukról, és mondjad: Fegyver, fegyver, öldöklésre kivont, megfényesített, hogy ragyogjon, azért, hogy villámlék; 29 De mivel felőled hiába valóságot látnak, hazugságot jövendölnek, hogy odatesznek téged a megölt gonoszok nyakára, a kiknek napjok eljött az utolsó vétek idején:

30 Tedd vissza hüvelyébe azt; a helyen, melyen teremtettél, származásod földjén ítélek meg téged. **31** És kíontom reád haragomat, búsulásom tüzét fúvom reád, és adlak goromba férfiak kezébe, kik mesterek, téged elveszteni. **32** A tűz eledele leszel; véredet benyeli a föld; emlékezetbe nem jösz többé, mert én, az Úr szóltam.

22 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: **2** És te, embernek fia, ítélni akarsz? meg akarod-é ítélni a vérontó várost? add tudtára minden útátálosságait, **3** És mondjad: így szólt az Úr Isten: Te város, ki középeiben vért ontott, hogy eljőjön ideje, és bálványokat csinált magának önmaga megfertéztetésére; **4** Véred miatt, melyet ontottál, lettél bűnös, és bálványaidal, melyeket csináltál, fertéztettek meg magadat, s közelebb hoztad napjaidat s eljutottál esztendeidig; azért adlak gyalázatul a pogányoknak, és csúfolásul minden tartománynak. **5** A kik közel s távol vannak tőled, megcsúfolnak téged, te fertézzet nevű, sok háborúságú! **6** Ímé, Izráel fejedelmei, kiki az ó tehetsége szerint azon volt benned, hogy vért ontsanak. **7** Apát és anyát megúltáltak te benned, a jövevényen nyomorgatást cselekedtek te közepettel, árvát és özvegyet sanyargattak benned. **8** A mi nékem szenteltetett, megúltadt, s szombatimat megfertéztettek. **9** Rágalmazók voltak benned, hogy vért ontsanak, s a hegyeken ettek benned, fajtalanságot cselekedtek közepettel. **10** Az atya szemérmét föltakarták benned, a havivér miatt tisztálatot erőszakolták benned. **11** Egyik felebarátjának feleségével cselekedett útátálosságot, a másik meg menyét fertéztette meg fajtalanságban, s volt, aki húgát, atyának leányát erőszakolta benned. **12** Ajándékot vettek fel benned a vérontásra, uzsorát és kamidot szedtél, s nyerekedtél felebarátaidon csalárdággal, s én rólam elfelejtkeztél, ezt mondja az Úr Isten. **13** És ímé, összecsapom tenyeresmet nyereségeden, a melyet csináltál, és a vérontásokon, melyek lőnek te benned. **14** Vajjon megállhat-é szíved, avagy erősek lesznek-é kezeid azokban a napokban, mikor én számolok veled? Én, az Úr, szólottam és meg is cselekszem. **15** És eloszlatalak téged a pogányok közé, és szétszórlak a tartományokba, s véget vetek tisztálatanságodnak. **16** S örökségül bírak téged a pogányok szeme láttára, és megtudod, hogy én vagyok az Úr. **17** És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: **18** Embernek fia! Izráel háza salakká lett nékem; egészen réz és ón és vas és ólom a kemencze közepette; ezüstsalakká lettek: **19** Ennekéért így szól az Úr Isten. Mivelhogy mindenáján salakká lettetek, azért ímé, egybegyűjtelek titeket Jeruzsálem közepébe. **20** A mint egybe szoktak gyűjteni ezüstöt és rezet és vasat és ólomot és ónt a kemencze közepébe, hogy tüzet gerjeszzenek rá a megolvasztásra; így gyűjtelek egybe búsulásomban és haragomban, és bevetlek s megolvasztak titeket. **21** És egybegyűjtelek titeket, és rátok fúvom búsulásom tüzét, hogy benne megolvadjatok. **22** A mint megolvad az ezüst a kemencze középében, úgy olvadtok meg ő benne, és megtudjátok, hogy én, az Úr öntöttem ki haragomat reátok. **23** És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: **24** Embernek fia! mondjad néki: Te vagy a föld, mely meg nem tiszttel; esőt nem kapott a haragnak napján. **25** Pártosok az ó prófétái ő közepette; olyanok, mint az ordító

oroszlán, mely ragadományt ragad: lelkeket ettek, kincset és drágaságot elvesznek, özvegyeit megsokasítják őbenne. **26** Papjai erőszakot tettek törvényemen, s megfertéztették, a mi nékem szenteltetett! különbséget nem tettek a között, a mi szent és a mi köz, s a tisztálatan és tiszta között különbséget nem tanítottak, s szombataimtól elrejtették szemeiket, úgyhogy megszentségtelenítettek engem. **27** Előljárói ő közepette mint a ragadományt ragadózó farkasok: vért ontani, a lelkeket elveszteni, hogy nyerekedhessenek nyereséggel. **28** És prófétái mázolnak nézik mázzal: hiábavalóságot látnak s jövendölnek hazugságot nézik, mondván: így szól az Úr Isten! holott az Úr nem beszélt. **29** A föld népe nyomorgatást cselekszik és ragadományt ragadóz, a szükölködőt és szegényt sanyargatja, s a jövevényt törvénytelen nyomorgatja. **30** És keresék közülök valakit, aki falat falazna, és állana a törésen én előmbe az országért, hogy el ne pusztitsam azt; de senkit nem találék. **31** Ennekéért kíontám haragomat reájok, megemésztem őket búsulásom tüzével, útjokat fejőkhöz verém, azt mondja az Úr Isten.

23 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: **2** Embernek fia! Volt két asszony, egy anyának leányai. **3** És paráználkodának Egyiptomban, ifjúságukban paráználkodtak; ott szorongatták emlőjüket, ott nyomogatták szűzi keblöket. **4** És nevök: Oholá a nagyobbik, és húga Oholibá; és lőnek enyimekké, és szülének fiakat és leányokat. A mi pedig a nevöket illeti: Samaria az Oholá és Jeruzsálem az Oholibá. **5** És paráználkodék Oholá oldalamon, és fölgerjede szeretőihez, a közelí Assiriabeliekhez. **6** Kik kék bíborba öltözötték, helytartók és fejedelmek, kívánatos ifjak mindenáján, lovagok, lovakon ülők. **7** És nézik adá magát paráznáságaiban Assiria válogatott ifjainak; és mindenazonkál, kikhez felgerjede, minden ő bálványáikkal megfertéztet magát. **8** De az Egyiptombeliekől való paráznáságaiból el nem hagyá, mert vele háltaik ifjúságában, s ők nyomogatták szűzi kebelét, és kiöntötték ő reá paráznáságukat. **9** Ennekéért adtam őt szeretőinek kezébe, Assiria fiainak kezébe, kikhez fölgerjedett. **10** Azok feltakarák szemérmét, fiait és leányit elvívék s magát fegyverrel ölik meg, úgy hogy híre-neve lőn az asszonyoknál, s ítéletet cselekednének rajta. **11** És láth húga, Oholibá, és még gonoszabbul folytató bujálkodását amannál, és paráznáságait nényje paráználkodásainál. **12** Assiria fiaihoz fölgerjedt, közelí helytartókhöz s fejedelmekhez, teljes szépségen öltözökhöz, lovagokhoz, lovakon ülőkhöz, kik mindenáján kivánatos ifjak. **13** És látám, hogy megfertéztette magát: egy az útjok kettőjöknek. **14** És még szaporítá paráznáságit, és láta férfiakat bevévese a falon, a Káldusok képeit, bevévese vörös festékkel, **15** Kik övet viseltek derekukon, csomós süvegeket fejükön, olyanok mind, mint a szekéről harcziolók, hasonlók Bábel fiaihoz, kiknek szüülföldje Kálide; **16** És fölgerjedt hozzájok szemei nézésében, s bocsáta követeket hozzájok Káldéába. **17** És eljövénék ő hozzá Bábel fiai a szerelem ágyasházába, s megfertézteték őt paráznáságukkal, úgyhogy tisztálatan lett miattok; s ekkor lelke eltávozik tőlük. **18** És mikor feltakarta paráznáságait és feltakarta szemérmét, eltávozék az én lelkek ő tőle, a mint az ő nénjétől

lelkek eltávozott vala. 19 És megsokasítá paráznáságait, megemlékezvén ifjúságának napjairól, mikor Égyiptom földjén paráználkodott; 20 És fölgerjede azok bujálkodóihoz, kiknek teste olyan, mint a szamarák teste, és folyásuk, mint lovák folyása. 21 És megemlékezél ifjúságod fajtalankodására, mikor ők, az égyiptomiak, nyomogatták kebledet, hogy szorongassák ifjúságod emlőit. 22 Ennekük árát Oholibá, így szól az Úr Isten: Ímé, én feltámasztom a te szeretőidet ellened, kiktől pedig eltávozott lelked, s reád hozom őket mindenfelől. 23 Babilon fiait és minden Káldeabelit, Pekódöt és Soát és Koát, Asszíria minden fiát ő velük, kívánatos ifjakat, helytartókat s fejedelmeimet, mindenjájokat, szekéről harcölököt s előkelőket, és lovakon ülőket, mindenjájokat. 24 És jönek reád szekereknek és kerekeknek tömegével s népek sokaságával, nagy és kis paizssal és sisakkal körülvesznek téged mindenfelől, s adok nékik hatalmat az ítéetre, s megítélnek téged az ő ítéletök szerint. 25 És megmutatom rajtad feltű szerelmemet, s cselekszenek veled kegyetlenül; orrodat s füleidet elmetélik, s maradékod fegyver miatt hull el; ők fiaidat és leányaidat elviszik, s maradékodat tűz emészti meg. 26 S megfosztanak ruhádtól, és elveszik ékességeidet. 27 És véget vetek fajtalanságodnak s Égyiptom földjéről való paráznáságodnak, s nem emeled fől szemeidet rájok, s Égyiptomra nem emlékezel többé. 28 Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én adlak téged azoknak kezébe, a kiket gyűlölsz, azoknak kezébe, a kiktől eltávozott lelked. 29 És gyűlölséggel cselekesznek veled, és minden, mit kerestél, elvesznek tőled, és mezítelen s ruhálatlan hagynak, hogy feltakartassék paráznáságaid szemérme. És fajtalanságod s paráználkodásaid 30 Hozták ezeket reád; mivelhogy paráználkodtál a pogányok után, mert megfertéztetted magad azok bálványaival. 31 Nénéd útján jártál, azért az ő poharát adom kezedbe. 32 Így szól az Úr Isten: Nénéd poharat megiszod, mely mély és széles; leszen nevetségedre s csúfoltatásodra, hogy sok fér bele. 33 Részegséggel és bánattal megtelsz; pusztaság és elpusztulás pohara a te néned, Samaria pohara! 34 Meg kell innod azt s fenékit hajtanod; és cserepein rágódni fogsz, emlőidet megszagtagod azokon, mert én szólottam, ezt mondja az Úr Isten. 35 Ennekük árát ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy elfejejtkeztl én rólam s hatald mögé vetettél engemet, te is hordozd fajtalanságodat és paráznáságaidat. 36 És monda az Úr nékem: Embernek fia! avagy nem ítéled-é Oholát és Oholibát? Hirdest nékik útátálosságaikat. 37 Mert házasságot törték, és vér van kezeiken, és bálványaikkal törtek házasságot, és fiaikat is, kiket szültek vala nékem, tűzben nékik áldozák azok edel déjük. 38 Sőt ezt is cselekedték velem: megfertézték az én szent helyemet azon a napon, és szombatimat megszentségteleníték. 39 És mikor megölték fiaikat az ő bálványaiknak, bemenének az én szenthelyembe azon a napon, hogy megszentségtelenítsék, és ímé, így cselekedtek az én házamban. 40 Sőt elküldötték messzünnön jövő emberekhez, kikhez követség küldetett, és ímé eljövének, a kiknek kedvéért megmosódál, kendőzédt szemeidet, és fölkészítéd magad ékességgel; 41 És ültél pompás kerevetre, s terített asztal vala az előtt, és az én füstölő szeremet és olajomat arra tevéd; 42 És lőn ott örvendező sokaságnak zaja.

És küldötték az emberek sokaságából való férfiakhoz, hozatának ivótársakat a pusztából; és ezek adanak karpareczeket az ő kezeikre és ékes koronát fejükre. 43 És mondék: Még az elaggott is házasságot tör? most már paráznáságod fog paráználkodni, és úgy lón. 44 És bemenének hozzá, mint a hogy a parázna asszonyhoz bemennek; így mentek be Oholához és Oholibához, e fajtalan asszonyokhoz. 45 És igaz férfiak, ezek ítélik meg őket a házasságtrők, és vérontók ítéletével, mert házasságtrők és vér van kezeiken. 46 Mert így szól az Úr Isten: Hozzanak rájok gyülekezetet, és adják őket bántalmazásra és ragadományra. 47 És kövezze meg őket a gyülekezet, és vagdaják össze őket fegyvereikkel; fiaikat és leányaikat öljék meg, és házaikat tűzzel egessék meg. 48 És megszüntetem a fajtalanságot a földről, és tanul minden asszony, és nem cselekesznek a ti fajtalanságotok szerint. 49 És reátok vetik fajtalanságotokat, s bálványaitok vétkeith viselik, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten.

24 És lőn az Úr beszéde hozzá a kilencszedik esztendőben, a tizedik hónapban, a hónapnak tizedikén, mondván: 2 Embernek fia! írd fel magadnak e nap nevét, épen ezen napét: Babilon királya épen ezen a napon jött Jeruzsálemre. 3 És mondj példabeszédet a pártos házra, és mondjad nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Tedd föl a fazekat, tudd föl, és törls vizet is bele. 4 Gyűjtsd össze a bele való darabokat, minden jó darabot, czombot, lapoczkát; válogatott csontokkal töltsd meg. 5 Végy válogatott juhokat, és tégy máglyát a csontoknak is a fazék alá; forrald erősen, még csontjai is föjjenek benne. 6 Ezokáért így szól az Úr Isten: Jaj a vérontó városnak, a fazéknak, a melynek rozsdája benne van, és rozsdája nem ment le róla! Darabrol darabra szedd ki, a mi benne van: nem esett sors reá. 7 Mert vére ott van közepében, kopasz sziklára ontotta, nem a földre öntötte, hogy por fedje be. 8 Hogy haragomat felindítsam és bosszút álljak, kopasz sziklára ontottam vérét, hogy be ne fedeztessék. 9 Azért így szól az Úr Isten: Jaj a vérontó városnak! én is nagy máglyát rakok! 10 Bőven rakd a fát, gyűjtsd meg a tüzet, főzd meg jól a húst, forrald a levet, és a csontok szétfőjjenek. 11 És állítsd üresen az ő szenré, hogy meghevüljön s megtüzesedjék ércze, és megolvadjon benne tisztálansága, megemésztessek rozsdájá. 12 A fáradózásokat kifárasztotta, és nem ment le róla az ő sok rozsdája, tűzbe hát rozsdájával! 13 A te tisztálanságodban fajtalanság van, mivelhogy tisztogattalak, de meg nem tisztultál, azért tisztálanságodból többé meg nem tisztulsz, míg meg nem nyugotom haragomat rajtad. 14 Én, az Úr szólottam; jöni fog és megcselekszem, el nem engedem s nem kedvezek és nem könyörülök: a te útad és cselekedeteid szerint ítélnék meg téged, ezt mondja az Úr Isten. 15 És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: 16 Embernek fia! ímé, én elveszem tőled szemeidnek gyönyörűséget hirtelen halállal, és ne sírj és ne jaigass, se könyed ne hulljon. 17 Fohászkodjál csöndesen, halottakért való sírást ne tégy, fejékkességet kösd fel, és saruidat vedd lábaidra, s ne fedezd be bajuszodat, és az emberek kenyerét ne egyed. 18 És szólék reggel a néphez, és estére meghala feleségem, és úgy cselekedém reggel, s mint meg vala hagyva nékem. 19 És mondá nékem a nép: Avagy nem jelentet-é meg nékünk, mit jelentenek ezek nékünk, hogy te így cselekszel? 20

És mondék nékik: Az Úr beszéde volt én hozzá, mondván: 21 Mond meg az Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én megfertéztetem szenthelyemet, a ti erősségeknek kevélységet, szemeitek gyönyörűségét, lelkeket kívánságát, és fiaitok és leányaitok, kiket hátrahagyatok, fegyver miatt hullnak el. 22 És úgy cseleksztek, a mint én cselekedtem: bajuszotokat be nem fedezitek, s az emberek kenyérét nem eszitek, 23 S fejékességek fejetekben, és saruitok lábaitokon lesznek; nem sírtok s nem jaigattok, hanem megrothadtok vitékeitekben, s nyögve fohászkodtok egymáshoz. 24 És lészen néktek Ezékiel csodajelü: a mint ő cselekedett, egészen úgy cseleksztek ti is, mikor ez eljő; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten. 25 És te, embernek fia, bizonyára azon a napon, mikor elveszem tőlük erősségöket, dicsőségek örökmét, szemeik gyönyörűségét és lelkük kívánságát, fiaikat és leányaiat: 26 Azon a napon, a ki megmenekült, eljő hozzád, hogy hírt mondjon néked. 27 Azon a napon megnyílik szád ott a megmenekült előtt, és szólasz és tovább nem maradsz néma; s leszel nékik csodajelül, és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

25 És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: 2 Embernek fia! vesd tekintetedet Ammon fiaira, és prófétálj ellenök. 3 És mondjad Ammon fiainak: Halljátok az Úr Isten beszédét! így szól az Úr Isten: Mivelhogy ezt mondod: Haha! az én szenthelyemre, hogy megfertéztet; és Izráel földjére, hogy elpusztított; és Júda házára, hogy fogszába mentek: 4 Ezokáért ímé adlak téged Kelet fiainak örökségül, hogy felüssék sátraikat benned, s felállassák benned lakóhelyeiket, ők eszik meg gyümölcsödet, s ők iszszák meg tejedet. 5 És teszem Rabbát tevék legelőjévé, és Ammon fiait nyájak fekvőhelyévé, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr! 6 Mert így szól az Úr Isten: Mivelhogy tapsolsz kezdeddel és tombolsz lábaddal és örlősz teljes megvetéssel lelkedben Izráel földje felett: 7 Ennekokáért ímé kinyújtom kezemet reád, s adlak ragadományul a népeknek, és kivágunk a népések közül, és elvesztlek a tartományok közül, eltöröllek, hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr. 8 Azt mondja az Úr Isten: Mivelhogy Moáb és Seir ezt mondta: Ímé, Júda háza is olyan, mint a többi népek: 9 Ezokáért ímé megnyíjítom Moáb oldalát a városok felől, az ő városai felől mindenfelől, az ország ékességét Beth-Hajesimóthot, Baál-Meont és Kirjátaim felé, 10 Megnyitom Kelet fiainak, Ammon fiaival együtt adom örökségül, hogy emlékezetben se legyenek többé Ammon fiai a népek között; 11 Moáb fölött is ítéletet tartok: hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 12 Így szól az Úr Isten: Mivelhogy Edom kegyetlen bosszúállást cselekedett Júda házán, és vétkezve vétkezett, hogy bosszút állott rajta: 13 Azért, így szól az Úr Isten, kinyújtom az én kezemet Edomra, és kivágok belőle embert és barmot, és teszem őt pusztaságággá Temántól fogva, és Dedánig fegyver miatt hulljanak el. 14 És bosszúmat állom Edomon népemnek, Izráelnek keze által és cselekszenek Edommal az én búsalásom és haragom szerint, s megismerik bosszúállásomat, ezt mondja az Úr Isten. 15 Így szól az Úr Isten: Mivelhogy a Filiszteusok bosszúból cselekedtek s kegyetlen bosszút álltak lelkükben megvetéssel, hogy elveszessék Izráelt örökk gyűlölséggel: 16 Ezokáért ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én kinyújtom kezemet

a Filiszteusokra, és kivágom a Keréteusokat, és elvesztem a tenger partján lakók maradékát; 17 És cselekszem rajtok nagy bosszúállásokat fenytő haragomban, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, ha bosszúmat állom rajtok.

26 És lón a tizenegyedik esztendőben, a hónap elsején,

lón az Úrnak beszéde hozzá, mondván: 2 Embernek fia! mivelhogy ezt mondá Tírus Jeruszálemre: Haha! eltört a népek kapuja, felém fordulva nyíltva van; én megtélek, ha ő elpusztul; 3 Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé én, Tírus, te read megtek, és hozok fel ellened sok nemzetet, miként a tenger fölhozza hullámít. 4 És elhányják Tírus kőfalait és lerontják tornyait, s levonszom még porát is róla, s kopasz szíklává teszem őt. 5 Hálók kivető helye lesz a tenger közepén, mert én szólottam, ezt mondja az Úr Isten, s legyen a nemzetek ragadománya. 6 És leányai, kik a mezőségen vannak, fegyverrel ölettessének meg, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 7 Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én hozom Tírus ellen Nabukodonozort, Babilon királyát északról, a királyok királyát; lovakkal, szekerekkel, lovagokkal, sereggel és sok néppel. 8 Leányaidat ott a mezőségen fegyverrel öli meg, és állat ellened tornyot, és tölt ellened sáncot, és emel ellened paizsfeleket. 9 És faltörő kosával üteti kőfalaidat, s tornyaidat lerontja fegyvereivel. 10 Lovainak sokasága miatt belep téged poruk; a lovagoknak, kereknek és szekereknek robogása miatt megrendülnek kőfalaid, mikor bemegy kapuidon, a mint be szoktak menni a megtörött városba. 11 Lovainak körmeivel tapodja meg minden utcázat, népedet fegyverrel öli meg, s erősséged oszlopai a földre dőlnek. 12 És prédára hánýják gázdagságodat, és elragadozzák áruidat, és letörök kőfalaidat, s gyönyörűséges házaidat lerontják, és köveidet és fáidat, s még porodat is a víz közepére hánýják. 13 És megszüntetem éneklésed hangosságát, és cziteráid zengése nem hallatik többé. 14 És kopasz szíklává teszlek; hálók kivető helye leszel, hogy többé meg ne építsenek; mert én, az Úr szóltam, ezt mondja az Úr Isten. 15 Így szól az Úr Isten Tírusnak: Bizonyára a te romlásod zuhanásától, mikor a sebesültek nyögnek, mikor a te benned valók öltön-ölettetnek, megrendülnek a szigetek! 16 És leszáll királyi székéről a tenger minden fejedelme, és elvetik köntöseiket, s hímes ruhákat levetik: rettegésbe öltöznek, a földön ülnek és rettegnek minden szempillantásban, s elborzadnak miattad. 17 És gyásznéket kezdenek rólaid, és ezt mondják néked: Mimódon veszél el te, a kit laknak a tengerekről, te híres-neves város, mely hatalmas vala a tengeren, ő és lakosai, a kik félelmükre valának minden mellettők lakozóknak! 18 Ímé, rettegnek a szigetek zuhanásod napján, és megfélemlenenek a tengerben való szigetek ilyen véged miatt. 19 Mert azt mondja az Úr Isten: Mikor én téged elpusztult várossá teszlek, mint a mely városokat nem laknak; mikor a mélység áráj felhözöm reád, hogy beborítsonak a sok vizek: 20 Akkor levonszlak téged azokkal, kik sírgödörbe szállanak, a hajdan népéhez; és lakatlak téged a mélységek országában, a hajdan pusztaságaiban, együtt azokkal, a kik sírgödörbe szálltak, hogy többé senki ne lakjék benned. És ha megmutattam dicsőségemet az előknek földén: 21 Rémségesen cselekszem

veled és nem leszel; s keresni fognak, de többé örökké meg nem találnak, ezt mondja az Úr Isten.

27 És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: **2** Te pedig, embernek fia, kezdj gyászneket Tírusról. **3** És mondjad Tírusnak: Ki lakol a tenger révhelyein, ki a népek között kereskedik sok sziget felé, így szól az Úr Isten: Oh Tírus, te ezt mondadt: Én tökéletes szépségen vagyok. **4** A tengerek szívben vannak határaid, építőid tökéletessé tették szépségedet. **5** Senir cziprusaiból építették mindenkit oldaladat, czédrust hoztak a Libánonról, hogy árbócfáit csináljanak néked. **6** Básán cserfáiból csinálták evezőidet; evezőpadjaidat a cziprusiak szigeteiről való sudar czédrusba foglalt elefántcsontból csinálták. **7** Egyiptomi hímes fehér gyolcs vala vitorlád, hogy legyen zászlód; Elisának szigeteiről való kék és piros bíbor volt sátrad borítékja. **8** Sidon és Arvad lakói voltak evezőid; a te bölcsei, oh Tírus, kik benned valának, azok voltak kormányosaid. **9** Gebal vénei és bölcsei voltak benned, kik hasadékaidat javítgatták; a tenger minden hajója és hajósa volt benned, hogy kicséréljék áruidat. **10** Perzsák és lidiaiak és libiaiak voltak seregedben hadakozó férfiak, paizst és sisakot függesztettek fel benned, a mik ékessé tevének. **11** Arvad fiai és sereged voltak kőfalaidon köröskörül, és kemény vitézek voltak tornyaiban; paizsaikat felfüggesztették kőfalaidon köröskörül, mik tökéletessé tették szépségedet. **12** Tarsis volt a te kereskedőtársad, sok különféle gazzdasága miatt: ezüstöt, vasat, ónt és ólmot adtak ők áruidért. **13** Javán, Tubál és Mések, ezek a te kalmáraid; rabszolgákat és rézedényeket adtak cserébe áruidért. **14** Tórgarma házából lovakat és lovagokat és öszvéreket adtak néked árukul. **15** Dedán fiai a te kalmáraid, sok sziget kereskedése van hatalmad alatt, elefántcsont-szarukat és ébenfát hoztak néked adóba. **16** Arám a te kereskedőtársad mesterműeid sokasága miatt; gránátot, bíbort, hímes ruhákat, fehér gyolcsot, korálokat és rubint adtak ők áruidért. **17** Júda és Izráel fölle, ezek a te kalmáraid; búzát Minnithből és édes süteményt és mézet és olajat és balzsamat adtak csereáruidért. **18** Damaskus a te kereskedőtársad mesterműeid sokaságában, sok különféle gazzdaságot miatt, – Helbon borával és hófehér gyapjúval. **19** Vedán és Javán Uzárból adtak áruidért: kovácsolt vasat, kásiát és jó illatú nádat, ezeket csereáruidért. **20** Dedán a te kalmárod, lovagláshoz való nyeregtakarókkal. **21** Arábia és Kédár fejedelmei, ők mindnyájan hatalmad alatt kereskednének; bárányokkal, kosokkal és bakokkal kereskednének veled. **22** Séba és Raema kalmárai a te kalmáraid; mindenféle drága fűszerszámokat és mindenféle drágaköveket és aranyat adtak ők áruidért. **23** Hárán és Kanne és Eden, Seba kalmárai, Asszíria és Kilmad mind a te kereskedőtársad. **24** Ezek a te kalmáraid tökéletes árukkel, bíbor és hímes köntösökkel és drága ruháknak kötelekkel egybekötött és czédrusfából csinált szekrényeivel, a te sokadalmban. **25** Tarsis hajói hordozták áruidat, és megtelél, és felette igen híressé levél a tengerek szívben. **26** Nagy vízekre vivének téged a te evezőid, a keleti szél összetört téged a tengerek szívben. **27** Gazzdaságod és áruid, csereáruid, hajósaid és kormányosaid, hasadékaid javítgatói és csereáruid árusai és minden hadakozó férfiak, a

kik benned vannak, és minden benned való sokaság, beleesnek a tengerek szívébe zuhanásod napján. **28** Kormányosaid kiáltásának hangjára megrendülnek a mezősegék. **29** És kiszállnak hajóikból mindenjában, kik az evezőt fogják, hajósok és a tergernek minden kormányosi a szárazföldre lépnek. **30** És hallatják fölötted hangjokat, s keservesen kiáltanak, s port hintenek fejükre, hamuben fetrengetek. **31** És kopaszra nyiratkoznak miattad, és zsákba övezkednek, és sínak felettes lelkei keserűségen keserves sírással. **32** És kezdenek fölötted fájdalmukban gyászneket, és így énekelnek róladd: Ki volt olyan, mint Tírus? mely most mint temető a tenger közepet! **33** Mikor kimennék vala áruid a tengerekből, sok népet megelégít; gazzdaságod és csereáruid sokaságával meggazdagítád a földnek királyait. **34** Most összeomlott a tengerekkel le a vizek mélysége, csereáruid és egész sokaságod benned elsüllyedt. **35** A szigetek minden lakosai elborzadnak miattad, s királyaik iszonyodva megiszonyodnak, arczaik rángatóznak. **36** A népek közt való kereskedők fütyölnek felettes. Rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel!

28 És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: **2** Embernek fia! mondjad Tírus fejedelmének: Ezt mondja az Úr Isten: Mivelhogy felfuvalkodott szíved és ezt mondadt: Isten vagyok én, Isten székében ülöök a tengerek szívben, holott csak ember vagy és nem Isten, mégis olylá tevéd szíved, minő az Isten szíve, **3** Lám, hát bölcsebb volnál te Dánielh! Semmi elrejtett dolog nem homályos néked! **4** Bölcseségeddel és értelmettel gyűjtöttél magadnak gazzdaságot, s gyűjtöttél aranyat s ezüstöt kincses házaidba. **5** Bölcseségednek nagy voltával kereskedésed közben megsokasítad gazzdaságodat, és felfuvalkodott szíved gazzdaságod miatt. **6** Ezokáért így szól az Úr Isten: Mivel olylá tevéd szíved, minő az Isten szíve: **7** Azért ímé, hozok reád idegeneket, a nemzetek legkegyetlenebbjeit, és kivonszák fegyvereiket bölcseséged szépsége ellen, és megfertéztetik fényességedet. **8** A sírgödörbe szállítanak alá, s meghalsz a megölettek halálával a tengerek szívben. **9** Vajjon mondván mondod-é megőlőd előtt: Isten vagyok én? holott ember vagy és nem Isten a téged átütőnek kezében! **10** Körülmetéletlenek halálával halsz meg, idegeneknek keze által. Mert én szóltam, ezt mondja az Úr Isten. **11** És lőn az Úr beszéde hozzá, mondván: **12** Embernek fia! kezdj gyászneket Tírus királyáról, és mondd néki: Így szól az Úr Isten: Te valál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcseséggel, tökéletes szépségen. **13** Édenben, Isten kertjében voltál; rakva valál mindenféle drágakövekkel: karniollal, topázzal és jáspissal, társsíkkal és onixtal, berillussal, zafírral, gránáttal és smaragddal; és karikáid mesterkézzel és mélyedéseid aranyból készültek ama napon, melyen teremtetél. **14** Valál felkent oltalmazó Kérub; és úgy állattalak téged, hogy Isten szent hegynél valál, tüzes kövek között jártál. **15** Feddhetetlen valál útaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, míg gonoszság nem találhaték benned. **16** Kereskedésed bősége miatt belsőd erőszakossággal telt meg és vétkezél; azért levetélék téged az Isten hegyéről, és elvesztek, te oltalmazó Kérub, a tüzes kövek közül. **17** Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad

bölcseségedet fényességedben; a földre vetettelek királyok előtt, adtalak szemök gyönyörűségére. **18** Vétkéid sokaságával kereskedésed hamisságában megfertézteted szenthelyeidet; azért tüzet hoztam ki belsődből, ez emészttet meg téged; és tevélek hamuvá a földön mindenek láttára, a kik reád néznek. **19** Mindnyájan, a kik ismertek a népek közt, elborzadnak miattad; rémségesse lettél, s többé örökké nem leszel! **20** És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: **21** Embernek fia! vesd tekintetedet Sidonra, és prófétálj ellene. **22** És mondjad: Igy szól az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek, Sidon, és megdicsíttem magamat közepetted, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor ítéleteket cselekszem benne, és megszentelem magamat benne. **23** És bocsátok reá döghalált és vért utcázára, és sebesültek hullanak el benne fegyver miatt, mely reá jő mindenfelől; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. **24** És ne legyen többé Izráel házának szúró tővise és fájdalomserző tűskéje mindenek között, kik körülöttök vannak, kik őket megvetik, és tudják meg, hogy én vagyok az Úr. **25** Igy szól az Úr Isten: Mikor egybegyűjtöm Izráel házát a népek közül, kik közé szétszórattak, akkor megszentelem magamat rajtok a pogányok szeme láttára, és lakanak az ő földjükön, melyet adtam Jákóbnak, az én szolgámnak. **26** És lakanak azon bátorsággal, és házakat építenek s szőlőket plántálnak, és lakanak bátorsággal, mikor ítéleteket cselekedtem mindenek között, kik őket megvetik vala ő körülöttök, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenök.

29 A tizedik esztendőben, a tizedik hónapban, a hónap tizenkettédikén lón az Úr beszéde hozzá, mondván: **2** Embernek fia! vesd tekintetedet a Faraóra, Egyiptom királyára, és prófétálj ellene és egész Egyiptom ellen. **3** Szólj és mondjad: Igy szól az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek, Faraó, Egyiptom királya, te nagy krokodil, a ki fekszik folyói közepette, a ki ezt mondja: Enyém az én folyóm, és én teremttem magamnak. **4** És horgokat vetek szádba, és azt cselekszem, hogy folyóid halai odaragadjanak pikkelyeidhez, és kivonszlak folyóid közepéből, és folyóid minden halait, melyek odaragadjanak pikkelyeidhez. **5** És kivetlek a pusztába téged és folyóid minden halát; a mező színére esel; egybe nem szedetel s nem gyűjtel; a földi vadaknak s az égi madaraknak adlak eledelü. **6** És megtudják mindenek között, hogy én vagyok az Úr. Mivelhogy ők naďszál-bot valának Izráel házának; **7** Melyet ha megfognak kezükkel, összetörsz, s felhasítod egész válokat, és ha reád támaszkodnak, összeroppansz, s megrázod egész derekokat: **8** Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé, hozok ellened fegyvert, és kivágok belőled embert és barmot. **9** És legyen Egyiptom földje pusztasággá és sivataggá, és megtudják, hogy én vagyok az Úr. Mivelhogy azt mondja: A folyó enyém, és én teremttem: **10** Ezokáért ímé, én ellened megyek, és folyóid ellen, és teszem Egyiptom földjét nagy pusztaságok pusztaságává Migdoltól fogva Siénéig, és Szerecsenország határáig. **11** Ne menjen át azon emberi láb, se baromi láb ne menjen át rajta, és ne lakják negyven esztendeig. **12** És adom Egyiptom földjét pusztaságra az elpusztult födek között, s városai lesznek az elpusztult városok közt pusztaságban negyven esztendeig, és eloszlatom az egyptomiakat a nemzetek közé, s szétszórom-

őket a tartományokba. **13** Mert így szól az Úr Isten: Negyven esztendő múlva egybegyűjtöm az egyptomiakat a népek közül, kik közé szétszórattak. **14** És visszahozom Egyiptom foglyait s visszaviszem őket Pathrós földjére, az ő eredetők földjére, és ott lesznek alacsony királyság. **15** A többi királyságokhoz képest alacsony lészen s többé nem emeli magát a nemzetek fölé; és megkevesbítem őket, hogy el ne tapodják a nemzeteket. **16** És nem lesz többé Izráel házának bizodalma, mely vétekre emlékeztessen engem, midőn feléje hajlanak, és megtudják, hogy én vagyok az Úr Isten. **17** És lón a huszonhetedik esztendőben, az első hónapban, a hónap elsején, lón az Úr beszéde hozzá, mondván: **18** Embernek fia! Nabukodonozor Babilon királya nagy fáradssággal fárasztotta seregét Tírus ellen: minden fő megkopaszult és minden váll feltört; de jutalma nem lón néki és seregének Tírusból a fáradsságért, a melylyel miatta fáradott. **19** Enneknekáért így szól az Úr Isten: Ímé, én Nabukodonozornak a babiloni királynak adom Egyiptom földjét, és elviszi gazdagságát, s elragadja ragadományát, s elprédálja prédióját, és ez lesz jutalma seregének. **20** Fizetésül, a melyért fáradott, adom néki Egyiptom földjét, mert értem cselekedtek, ezt mondja az Úr Isten. **21** Azon a napon szarvat sarjasztok Izráel házának, és a te szádat megnyitom közöttök, és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

30 És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: **2** Embernek fia! prófétálj és mond: Igy szól az Úr Isten: Jaigassatok! Jaig annak a napnak! **3** Mert közel egy nap és közel az Úrnak napja, felhőnek napja, a pogányok ideje lesz az. **4** És bemegy a fegyver Egyiptomba, és lesz reszketés Szerecsenországban, mikor hullanak a sebesültek Egyiptomban, és elviszik gazdagságát, s elrontatnak fundamentomai. **5** A szerecsenek s a libiaiak s a lídiaiak és az egész gyülevész és Kúb és a frigy földének fiai velük együtt fegyver miatt hullnak el. **6** Igy szól az Úr: És elessenek, a kik Egyiptomot támogatják, és alászálljon erősségeinek kevélisére: Migdolt fogva Siénéig fegyver miatt hullanak el benne, ezt mondja az Úr Isten. **7** És elpusztulnak elpusztult tartományok között, és városai elpusztult városoknak közepette lesznek. **8** És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor tüzet vetek Egyiptomra, és összetörök minden segítője. **9** Azon a napon követek mennek ki előttem hajókon a bátorságban lakó Szerecsenország elrélmítésére, s léşen rettegés bennök Egyiptom ama napján; mert íme jön! **10** Ezt mondja az Úr Isten: És megszüntetem Egyiptom lármáját Nabukodonozor, babiloni király keze által. **11** Ó és az ő népe ő vele együtt, a nemzetek legkegyetlenebbjei, elhozzatnak a föld elvesztésére, és kivonzák fegyverőket Egyiptom ellen, és betölthik a földet mególettekkel. **12** És a folyóvizeket kiszárasztom, és eladom a földet gonoszok kezébe, és elpusztítom a földet s teljességet idegenek keze által, én, az Úr szólottam. **13** Igy szól az Úr Isten: És elvesztem a bálványokat és megszüntetem a bálványképeket Nóból s a fejedelmet Egyiptom földjéről, nem léşen többé, és bocsátok fejedeletet Egyiptom földjére. **14** És elpusztítom Pathróst, s vetek tüzet Zoánra, és teszek ítéleteket Nóbán. **15** És kiöntöm haragomat Sirre, Egyiptom erősségrére, és kivágom a sokaságot Nóból. **16** És vetek tüzet Egyiptomra, kínok közt

vergődik Sin, és Nő megtörök és Nóbá betörnek fényes nappal. 17 Aven és Fibéseth ifjai fegyver miatt hullanak el, és ők magok fogásra mennek. 18 És Tehafnehesben megsötétedik a nap, mikor ott összetöröm Égyiptom pálcázját, és megszűnik benne erejének kevélysége, őt magát felhő takarja el, és leányai fogásra mennek. 19 És cselekszem ítéleteket Égyiptomban, és megtudják, hogy én vagyok az Úr. 20 És lón a tizenegyedik esztendőben, az első hónapban, a hónap hetedikén, lón az Úr beszéde hozzá, mondván: 21 Embernek fia! A Faraónak, Égyiptom királyának karját eltörtém, és ímé be nem kötötték, hogy megorvosolják, hogy tegyenek körülköést reá, hogy megerősödje fegyverfogásra. 22 Enneknekáért így szól az Úr Isten: Ímé, a Faraó ellen megyek, Égyiptomnak királya ellen, és eltöröm mind a két karját, azt, amely még erős, és azt, amely már eltörött, s elejtetem vele kezéből a fegyvert. 23 És eloszlatom az Égyiptombelieket a nemzetek közé, és szétszóróm őket a tartományokba. 24 És megerősítem Babilon királyának karjait, és adom az én fegyveremet kezébe, és eltöröm a Faraó karjait, és nyögni fog előtte, mint a megsebesülték szoktak. 25 Megerősítem azért Babilon királyának karjait, a Faraó karjai pedig leessenek, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor adom fegyveremet Babilon királyának kezébe, hogy azt kinyújtsa Égyiptomnak földje ellen. 26 És eloszlatom az égyiptomiakat a nemzetek közé, és szétszóróm őket a tartományokba, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr.

31 És lón a tizenegyedik esztendőben, a harmadik hónapban, a hónap elsején, lón az Úr szava hozzá, mondván: 2 Embernek fia! szólj a Faraónak, Égyiptom királyának és az ő sokaságának: Kihez vagy hasonló a te nagyságodban? 3 Ímé, Assúr czédrus vala a Libánonon, szép ágakkal és sűrű galyával árnyéket tartó s magas növésű, melynek felhőkig ért a teteje. 4 Víz nevelte nagygáva, a mélység vizei tették magassá, folyókkal körüljárták ültetése földjét, s csak folyásaiat bocsáták a mező egyéb fához. 5 Enneknekáért lón magasb növése a mező minden fájánál: s megsokasulának ágai, s hosszúra nevekedének galyai a sok vízről, midőn kiterjeszti azokat. 6 Az ő ágain csinál vala fészket minden égi madár, és galyai alatt fiadott a mező minden vada, s árnyékában lakik vala sok mindenféle nép. 7 És széppé lón magasságával, hosszan kiterjedt ágaival, mert gyökere sok víz felé nyúlik vala. 8 A czédrusok nem valának hasonlók ágaihoz, s a platánoknak nem valának olyan galyai, mint néki; Isten kertjében egy fa sem vala hasonló hozzá az ő szépségében. 9 Széppé tőm őt az ő sok ágaival, úgy hogy irigyegett rá Éden minden fája az Isten kertjében. 10 Enneknekáért így szól az Úr Isten: Mivelhogy magasra nevekedtél, és föllemelé tetejét a felhők közé, és szíve felfuvalkodott az ő magasságában: 11 Azért adom őt a nemzetek urának kezébe, bájnék el vele, gonoszságáért kiüztetem őt. 12 És kivágták őt az idegenek, a nemzetek legkegyetlenebbjei, és leterítették. A hegyekre és minden völgyre hullottak ágai, és összetörtek galyai a föld minden mélységében, és leszállt árnyékából a föld minden népe, és ott hagyták őt. 13 Ledőlt törzsükön lakik vala minden égi madár, és ágaihoz gyül vala a mező minden vada; 14 Azért,

hogy magasra ne nevekedjék egy víz mellett való fa se, és föl ne emelje tetejét a felhők közé; hogy ne bízzék önmagában kevélén senki a vízvölgy közül; mert mindenjában halálra adattak a mélység országába az emberek fiai közt azokhoz, a kik sírgödörbe szálltak. 15 Így szól az Úr Isten: Azon a napon, a melyen sírba aláméne, gyászba öltözöttetem miatta a mélység vizeit, és megtartóztatám folyókat, úgy hogy a sok víz elzáraték, s meggyászoltatám őt a Libánonnal, és a mező minden fája elepede miatta. (Sheol h7585) 16 Zuhánásának hangja miatt megreszkettetem a nemzeteket, mikor leszállítám őt a sírba együtt velök, kik sírgödörbe szállnak; és vígasztalást vőn a mélység országában Éden minden fája, a Libánon szépsége és java, minden vízívó. (Sheol h7585) 17 Ezek is alászálltak vele a sírba azokhoz, a kik fegyverrel ölettek meg, s a kik mint segítőtársai árnyékában ülének a nemzetek között. (Sheol h7585) 18 Kihez vagy hát hasonló dicsőségen és nagyságban Éden fái közt! Hiszen le fogsz szállítatni Éden fáival a mélység országába; körülmetteletlenek közt feküszöl együtt a fegyverrel megöltekkel. A Faraó ez és minden sokasága, ezt mondja az Úr Isten.

32 És lón a tizenkettődik esztendőben, a tizenkettődik hónapban, a hónap elsején, lón az Úr beszéde hozzá, mondván: 2 Embernek fia! kezd gyászénetet a Faraóról, Égyiptom királyáról, és mondjad néki: Nemzetek fiatal oroszlánja, elvesztél; hiszen te olyan valál, mint a krokodil a tengerekben, mert kijövöl folyóidon és megháborítás lábaiddal a vizeket és felzavartad folyókat. 3 Így szól az Úr Isten: Ezért kivetem rád hálómat sok nép serege által, és kihúznak téged varsámban. 4 És leterítlek a földre, a mezőség színére vetlek, és reád szállítom az ég minden madarát, s megelégítem belőled az egész föld vadait. 5 S vetem húsodat a hegyekre, és betölöm a völgyleket rothatásoddal. 6 És megítatom áradásod földjét vérekből mind a hegyekig, s a mélységek megtelnek belőled. 7 És mikor eltalálak, beborítom az egét, s csillagait besötétítem, a napot felhőbe borítom, és a hold nem fényeskedik fényével. 8 minden világító testet megsötétíték miattad az égen, és bocsátok sötétséget földedre, ezt mondja az Úr Isten. 9 És megszomorítom sok nép szívét, ha elhíresztem romlásodat a nemzetek között, a földeken, a melyeket nem ismersz. 10 És cselekszem, hogy elborzadjanak miattad a sok népek, s királyaiak rémülegenek el rémülessel miattad, mikor villogtam fegyveremet előttök, s remegni fognak minden szempillantásban, kiki az ő életéért, zuhanásod napján. 11 Mert így szól az Úr Isten: A babiloni király fegyvere jön reád. 12 Vitézeknek fegyvereivel hullatom el sokaságodat, ők a népek legkegyetlenebbjei mindenjában; és elpusztítják Égyiptom kevélységét, és elvész minden sokasága. 13 És elvesztem minden barmát a sok vizek mellől, és nem zavarja fel azokat többé ember lába, sem barmok körme azokat föl nem zavarja. 14 Akkor meghiggasztom vizeket, és folyókat, olajként folyatom, ezt mondja az Úr Isten, 15 Mikor Égyiptom földjét pusztasággá teszem, és kipusztul a föld teljességből, mert megverek minden rajta lakót, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 16 Gyászének ez és sírva énekeljék; a népek leányai énekeljék sírva; Égyiptomról és

minden sokaságáról énekeljék sírva, ezt mondja az Úr Isten. 17 És lőn a tizenkettédik esztendőben, a hónap tizenötökéén, lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: 18 Embernek fia! sírj Égyptom sokaságán, és szállítsd alá őt te és a hatalmas nemzetek leányai a mélységek országába azokhoz, kik sírgödörbe szálltak. 19 Kinél nem voltál volna kedvesebb? Száljal alá, hadd fektessenek a körülmetéletlenek mellé! 20 A fegyverrel megöllettek között essenek el! A fegyver átadatott; hüzzátok lefelé őt és minden sokaságát! 21 Szólni fognak felőle a vitézek hatalmasai a sír közepéből együtt az ő segítőivel: alászálltak, hogy itt feküdjenek a körülmetéletlenek, mint fegyverrel megöltek! (Sheol h7585) 22 Itt van Assúr és egész sokasága, körülte sírjai, mindenjában megöllettek, kik fegyver miatt hulltak el, 23 A kinek sírjai a sírgödör legmélyén vannak és sokasága az ő sírja körül van, mindenjában megöllettek, fegyver miatt elestek, kik félelmére valának az elők földjének. 24 Itt van Elám és egész sokasága az ő sírja körül, mindenjában megöllettek, kik fegyver miatt hulltak el, kik alászálltak körülmetéletlenül a mélységek országába, kik félelmére valának az elők földjének, és viselik gyalázatukat azok mellett, kik sírgödörbe szálltak. 25 A megöllettek között vetettek néki ágyat minden sokaságával, körülte vannak ennek sírjai, mindenjában körülmetéletlenek, fegyverrel megöllettek, mert félelmére valának az elők földjének, és viselik gyalázatukat azok mellett, kik sírgödörbe szálltak; a megöllettek közé vetették őket! 26 Itt van Mések-Tubál és minden sokasága, körülte vannak ennek sírjai, mindenjában körülmetéletlenek, fegyverrel megöllettek, mert félelmére valának az elők földjének. 27 És nem feküsznek együtt az erősekkel, kik elestek a körülmetéletlenek közül, kik hadiszerszámaikkal szálltak alá a sírba s kiknek az ő fegyvereiket fejük alá tették; mert lőn az ő vétkök csontjaikon, mivelhogy félelmére valának a vitézeknek az elők földjén. (Sheol h7585) 28 Te is a körülmetéletlenek között rontatol meg, és fekszel a fegyverrel megöllettek mellett. 29 Itt van Edom királyaval és minden fejedelmével, kik vettettek erősségükben a fegyverrel megöltekhez, ők a körülmetéletlenekkel feküsznek s azokkal, a kik sírgödörbe szálltak. 30 Ott vannak észak uralkodói mindenjában, és minden sidoni, a kik alászálltak a megöllettekkel, rettenetes voltukban, erősségükben megszégyenülve; és feküsznek körülmetéletlenül a fegyverrel megöllettek mellett, és viselik gyalázatukat a sírgödörbe szálltak között. 31 Ezeket látni fogja a Faraó, és megvígaszálódik minden sokasága felől; fegyverrel ölettek meg a Faraó és minden ő serege, ezt mondja az Úr Isten, 32 Mert félelmére adtam őt az elők földjének; ezért ott vetnek ágyat néki a körülmetéletlenek között, a fegyverrel megöllettek mellett, a Faraónak és minden sokaságának, ezt mondja az Úr Isten.

33 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: 2 Embernek fia! szólj néped fiaihoz és mondjad nékik: Mikor hozzádonk fegyvert valamely földre, és a föld népe választ egy férfit ő magok közül, és ő órállójokká teszik: 3 És ő láta jóni a fegyvert a földre, és megfújja a trombitát, és meginti a népet; 4 Ha valaki hallandja a trombitaszót, de nem hajt az intésre, s aztán a fegyver eljő és őt utoléri: az ő vére az ő fején lesz. 5 Hallotta a trombitaszót, de nem hajtott az intésre, tehát az ő vére ő rajta

lesz; és ha hajtott az intésre, megmentette lelkét. 6 Ha pedig az órálló látja a fegyvert jóni, s nem fúja meg a trombitát, és a nép nem kap intést, és eljő a fegyver s utóér közülök valamely lelke, ez a maga vétke miatt érettet utol, de vérét az órálló kezéből kérém elő. 7 És te, embernek fia, órállóul adataiak téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz a számból, megintsd őket az én nevemben. 8 Ha ezt mondomb a hitetlennek: Hitetlen, halálnak halálával halsz meg; és te nem szólándasz, hogy visszatérítsd a hitetlenet az ő útjáról: az a hitetlen vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. 9 De ha te megintettetted a hitetlenet az ő útja felől, hogy téren meg róla, de nem tért meg útjáról, ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet. 10 Te pedig, embernek fia, mondjad Izráel házának: Ezt mondjátok, mondván: Bizony a mi bűneink és vétkeink rajtunk vannak, és bennök mi megrothadunk, mimódon éljünk azért? 11 Mondjad nékik: Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és élen. Térjeted meg, térjeted meg gonosz útaitokról! hiszen miért halhatók meg, oh Izráel háza!? 12 Te pedig, embernek fia, szólj néped fiaihoz: Az igaznak igazsága meg nem menti őt a napon, a melyen vétkezendik, és a hitetlen hitetlensége által el nem esik a napon, melyen megtérírend hitetlenségből, és az igaz nem elhet az ő igazsága által a napon, melyen vétkezendik. 13 Mikor ezt mondomb az igazról: Elvén élen; és ő bízván igazságában, gonoszságot cselekszik: semmi igazsága emlékezetbe nem jó, és gonoszsága miatt, melyet cselekedett, meghal. 14 S ha mondomb a hitetlennek: halállal halsz meg; és ő megtér bűnből és törvény szerint s igazságot cselekszik; 15 Zálogot visszaad a hitetlen, rablottat megtéríti, az életnek parancsolatiban jár, többé nem cselekedvén gonoszságot: elvén él, és meg nem hal. 16 Semmi ő vétke, melylyel vétkezett, emlékezetbe nem jön néki; törvény szerint és igazságot cselekedett, elvén él. 17 És ezt mondják néped fiai: Nem igazságos az Úrnak útja; holott az ő útjok nem igazságos. 18 Mikor az igaz elfordul az ő igazságától s gonoszságot cselekszik, meghal a miatt. 19 És mikor a hitetlen elfordul az ő hitetlenségtől és törvény szerint s igazságot cselekszik, éla a miatt. 20 És azt mondjátok: Nem igazságos az Úrnak útja: mindeniteket az ő útja szerint ítélem meg, Izráel háza. 21 És lőn fogságunknak tizenkettédik esztendejében, a tizedik hónapban, a hónap ötödikén, jöve hozzáim egy menekült Jeruzsálemből, mondván: Megvétettem a város! 22 És az Úrnak keze lőn én rajtam este a menekült előjötte előt, és megnyitja számat, mikorra az hozzáim jöve reggel, és megnyilatkozik szám, s nem valék néma többé. 23 És lőn az Úr beszéde hozzáim, mondván: 24 Embernek fia! azok, kik amaz elpusztított helyeket lakják Izráel földjén, ezt mondják, mondván: Egyetlen egy volt Ábrahám, mikor örökségül kapta a földet, mi pedig sokan vagyunk, nékünk a föld örökségül adatott. 25 Ezokáért mondjad nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Véreset esztek, és szemeiteket bálványaitokra emelitek, és vért ontotok; és a földet örökségül kapnátok? 26 Fegyverekben bíztatok, útálatosságot cselekedtetek, és mindenitek az ő felebarátja feleségét megfertéztette; és a földet örökségül kapnátok? 27 Ezt mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Élek én, hogy a kik az elpusztult helyeken vannak, fegyver miatt hullnak el; és a

ki a mezőnek színén, azt a vadaknak adtam eledelül, és a kik az erősségekben és a barlangokban vannak, döghalállal halnak meg. 28 És teszem a földet pusztaságok pusztaságává, s megszüník erősségének kevélisége, és puszták lesznek Izráel hegyei, mert nem lesz, a ki átmenjen rajtok. 29 És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor a földet pusztaságok pusztaságává teszem mindenféle útálatoságukért, melyeket cselekedtek. 30 És te, embernek fia, néped fiai beszélgetnek felőled a falak mellett s a háznak ajtaiiban; és egyik a másikkal szól, kiki az ő atyafiával, mondván: Jertek, kérlek, és halljátok: micsoda beszéd az, amely az Úrtól jő ki? 31 És eljónek hozzád, a hogy a nép össze szokott jáni, s oda ülnek elődbe, mint az én népem, és hallgatják beszédidet, de nem cselekszik, hanem szeremeskedő énekként veszik azokat ajkakra, szívök pedig nyereség után jár. 32 És ímé, te olyan vagy nézik, mint valamely szeremeskedő ének, szép hangú, s mint valamely jó hegedűs; csak hallják beszédidet, de nem cselekszik azokat. 33 De ha beteljesednek, mert ímé beteljesednek, megtudják, hogy próféta volt közöttök.

34 És lón az Úrnak beszéde hozzám, mondván: 2 Embernek fia! prófétáj Izráel pásztorai felől, prófétáj és mondjad nézik, a pásztoroknak: így szól az Úr Isten: Jaj Izráel pásztorainak, a kik önmagokat legeltették! Avagy nem a nyájat kell-é legeltetni a pásztoroknak? 3 A tejet megettétek, és a gyapjúval ruházkoztatok, a hízottat megöltétek; a nyájat nem legeltettétek. 4 A gyöngéket nem erősítettétek, és a beteget nem gyógyították, s a megtöröttet nem kötözgették, s az elűzöttet vissza nem hoztatók és az elveszettet meg nem kerestétek, hanem keményen és kegyetlenül uralkodtatók rajtok; 5 Szétszóródtak hát pásztor nélkül, és lónek mindenféle mezei vadak eledelévé, és szétszóródtak; 6 Tévelylett nyájam minden hegyen s minden magas halmon, és az egész föld színén szétszóródott az én nyájam, s nem volt, a ki keresné, sem a ki tudakozdnak utána. 7 Annakokáért, ti pásztorok, halljátok meg az Úr beszédét: 8 Élek én, ezt mondja az Úr Isten, mivelhogy az én nyájam ragadománynyá lón, és lón az én nyájam mindenféle mezei vadak eledelévé, pásztor hiányában, és nem keresték az én pásztoraim az én nyájam, hanem legeltették a pásztorok önmagokat, és az én nyájam nem legeltették; 9 Enneknekáért, ti pásztorok, halljátok meg az Úr beszédét: 10 Így szól az Úr Isten: Ímé, megyelek a pásztorok ellen, és előkérém nyájamat az ő kezökből, s megszüntetem őket a nyáj legeltetésétől, és nem legeltetik többé a pásztorok önmagokat, s kiragadom juhaimat szájokból, hogy ne legyenek nézik ételük. 11 Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én magam keresem meg nyájamat, és magam tudakozóm utána. 12 Miképen a pásztor tudakozódik nyája után, a mely napon ott áll elszéledt juhai között; így tudakozóm nyájam után, és kiszabadítom őket minden helyről, a hova szétszóródtak a felhőnek s borúnak napján. 13 És kihozom őket a népek közül s egybegyűjtöm a földkről, és beviszem őket az ő földjökre, és legeltetem őket Izráel hegyein, a mélységekben s a föld minden lakóhelyén. 14 Jó legelőn legeltetem őket, és Izráel magasságos hegyein leszen akluk, ott feküsznek jó akolban,

kövér legelőn legelnek Izráel hegyein. 15 Én magam legeltetem nyájamat, s én nyugosztom meg őket, ezt mondja az Úr Isten; 16 Az elveszettet megkeresem, s az elűzöttet visszahozom, s a megtöröttet kötözgetem, s a beteget erősítem; és a kövéret s erőset elvesztem, és legeltetem őket úgy, mint illik. 17 Ti pedig, én juhaim, így szól az Úr Isten, ímé én ítéletet teszek juh és juh között, a kosok és bakok közt. 18 Avagy kevés-é nétek, hogy a jó legelőt legelíték, hogy még legelőitek maradékát lábaitokkal eltapodjátok? és hogy a víz tisztáját iszszátok, hogy még a maradékát lábaitokkal felzavarjátok? 19 És az én juhaim a ti lábaitok tapodását legelik, s lábaitok zavarását iszszák! 20 Annakokáért így szól az Úr Isten hozzájok: Ímé én, én teszek ítéletet kövér és ösztövér juh között, 21 Mivelhogy oldallal és vállal eltasztottok és szarvaitokkal előkeltek minden erőtelen, míg szétszórván, azokat kiüzíték; 22 És megtartom az én juhaimat, hogy többé ne legyenek zsákmányul, és ítéletet teszek juh és juh között. 23 És állatok föléjük egyetlenegy pásztor, hogy legeltesse őket: az én szolgámat, Dávidot, ő legelteti őket s ő lesz nézik pásztoruk. 24 Én pedig, az Úr, leszek nézik Istenök, és az én szolgám, Dávid, fejedelem közöttök. Én, az Úr mondottam. 25 És szerzek ő velük békességek frigyet, és megszüntetem a gonosz vadakat a földről, hogy bátorságosan lakhassanak a pusztában és alhassanak az erdőkben. 26 És adok reájok és az én magaslatom környékére áldást, és bocsátom az esőt idejében; áldott esők lesznek. 27 A mező fája megadjá gyümölcsét s a föld megadjá termését, és lesznek földjükön bátorságosan, és megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor eltöröm jármok keresztfáit, és kimentem őket azok kezéből, kik őket szolgáltatták. 28 És nem lesznek többé prédaúl a pogányoknak, s a föld vadai nem eszik meg őket; és laknak bátorságosan, s nem lesz, a ki felijeszse őket. 29 És támasztok nézik drága plántaföldet, hogy többé meg ne emésztesse éhség miatt a földön, s ne viseljék többé a pogányok gyalázatát; 30 És megismerik, hogy én, az Úr, az ő Istenök, velük vagyok, és ők népem, Izráel háza, ezt mondja az Úr Isten; 31 Ti pedig az én juhaim, legelőm nyája vagytok, emberek vagytok, én pedig Istenetek, ezt mondja az Úr Isten.

35 És lón az Úr beszéde hozzám, mondván: 2 Embernek fia! vesd tekintetedet Seir hegyére, és prófétáj ellene. 3 És mondjad néki: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én ellened megyelek, Seir hegye, és kinyújtom kezemet reád, s teszlek pusztaságok pusztaságává. 4 Városaidat pusztaságra vetem, és te pusztulásra jutsz, és megtudod, hogy én vagyok az Úr. 5 Mivelhogy örökkévaló gyűlölséget tartasz, és odaadás Izráel fiait a fegyver kezébe veszedelmök idején, az utolsó vétek idején; 6 Enneknekáért élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy vérrel teszlek téged, és vér kergessen téged. Te nem gyűlölted a vérét, a vér kergessen hát téged. 7 És teszem Seir hegyét pusztaságok pusztaságává, és kiirtom belőle az átmenőt és visszatérőt. 8 És betölöm hegyeit megölöttjeivel; halmaid és völgyeid és minden mélységed: fegyverrel megölötték hullanak beléjük. 9 Örök pusztaságággal teszlek, és városaidat ne lakják, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 10 Mivelhogy ezt mondod: Az a két nemzet és az a két föld enyém lesz és örökségül bírjuk, holott az Úr ott volt; 11 Annakokáért élek én, ezt mondja az Úr

Isten, hogy a te haragod és fölgerjedésed szerint cselekszem veled, a melylyel te cselekedtél irántok való gyűlölségedből; és megjelentem magamat közöttök, mikor megítéllek. **12** És megtudod, hogy én, az Úr, meghallottam minden szidalmadat, melyeket Izráel hegyei ellen mondta, mondván: Elpusztultak, nékünk adattak ételü; **13** Igý kérkedtetek ellenem szátkkal, s szórtatók ellenem beszédeiteket: én meghallottam! **14** Igý szól az Úr Isten: Az egész föld örökménye pusztulást hozok rád. **15** A mint te öröltél Izráel háza örökségén azért, hogy elpusztult, úgy cselekszem veled; pusztává légy Seir hegye és mind egészen Edom, és megtudják, hogy én vagyok az Úr!

36 És te, embernek fia, prófétálj Izráel hegyei felől, és mondjad: Izráel hegyei, halljátok meg az Úr beszédét, **2** Igý szól az Úr Isten: Mivelhogy ezt mondja az ellenség reátk: Halah! és: Az ósi magasságok a mi örökségünk lónekn. **3** Ennekökkáért prófétálj, és mondjad: Ezt mondja az Úr Isten: Azért, mert pusztítanak, és kívánnak titeket mindenfelől, hogy legyeket öröksége a pogányok maradékának, és az emberek rágalmazó ajkára-nyelvérére kerültetek; **4** Ezokáért, Izráel hegyei, halljátok meg az Úr Isten beszédét! Igý szól az Úr Isten a hegyeknek és halmoknak, a mélységeknek és völgyeknek, és az elpusztult romoknak és az elhagyott városoknak, melyek ragadományra és csúfolásra lónekn a pogányok maradékának köröskörül. **5** Azért ezt mondja az Úr Isten: Bizony, feltő szerelmem tüzeiben beszéltem a pogányok maradékai és egész Edom ellen, kik magoknak vették az én földemet örökségül teljes szívöknek örömével és lelkük megvetésével, hogy azt néptelenül zsákmányokká tegyék; **6** Ezokáért prófétálj Izráel földjéről, és mondjad a hegyeknek és halmoknak, a mélységeknek és a völgyeknek: Igý szól az Úr Isten: Íme, feltő szerelmemben és búsulásomban beszélek, mivelhogy a pogányok gyalázását viseltétek; **7** Ennekökkáért ezt mondja az Úr Isten: Én fölemelem kezemet! Bizonyára a pogányok, kik körülöttek vannak, ők viseljék gyalázatukat. **8** Ti pedig, Izráel hegyei, neveljétek ágaitokat és hozzátok gyümölcsötököt az én népmemek, Izráelnek, mert közel vannak, hogy hazajöjenek. **9** Mert íme, én hozzátok hajlok és hozzátk fordulok, és megmívelnek és bevethetnek titeket. **10** És megsokasítom rajtakat az embereket, Izráel házát egészen, és lakják a városokat, és a romokat megépítik. **11** És megsokasítom rajtakat az embereket és barmokat, hogy sokasodjanak és szaporodjanak, és lakatom őket rajtakat, mint régi időkben, és több jóval lészek hozzátok, mint első napjaitokban, s megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. **12** És járatok rajtakat embereket, az én népemet, Izráelt, és bírjanak téged, s te légy nékik örökségül, s többé nem teszed őket gyermektelenné. **13** Igý szól az Úr Isten: Mivelhogy mondják nétek: emberevő vagy és gyermektelenné teszed népedet: **14** Ennekökkáért embert nem eszel többé, és népedet gyermektelenné nem teszed többé, ezt mondja az Úr Isten. **15** És többé nem hallatom ellened a pogányok gyalázását, és a népek szidalmát többé nem viseled, és nemzetdetet többé gyermektelenné nem teszed, ezt mondja az Úr Isten. **16** És ión az Úr beszede hozzá, mondván: **17** Embernek fia! mikor Izráel háza a maga földén lakott,

megfertéztette azt életével és cselekedeteivel; mint a havi betegség tisztálansága, olyan vala élete előttem. **18** És kiötém haragomat reájok a vérért, a melyet ontottak a földre, és bálványaiKKal megfertéztették azt. **19** És eloszlataám őket a pogányok közé, és szétszóratának a tartományokba, életök és cselekedeteik szerint ítélem meg őket. **20** És bemenvén a pogányokhoz, a kikhez menének, megfertéztették az én szent nevemet, mikor ezt mondtaik rólok: az Úr népe ezek, és az ő földéről jöttek ki! **21** Ekkor könyörültem szent nevemért, melyet megfertéztettem Izráel háza a pogányok közt, a kikhez menének. **22** Ennekökkáért mondja Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Nem ti érettetek cselekszem, Izráel háza, hanem az én szent nevemért, melyet ti megfertéztettedek a pogányok között, a kik közé menétek. **23** És megszentelem az én nagy nevemet, mely megfertéztettem a pogányok között, melyet ti fertéztettedek meg kötök; és megtudják a pogányok, hogy én vagyok az Úr, ezt mondja az Úr Isten, mikor megszentelem magamat rajtakat az ő szemök láttára. **24** És fölveszlek titeket a pogányok közül, s egybegyűjtök titeket minden tartományból, és beviszlek titeket a ti földetekre. **25** És hintek reátk tiszta vizet, hogy megtisztuljatok, minden tisztálanságotktól és minden bálványaitotktól megtisztítlak titeket. **26** És adok nétek új szívet, és új lelkeket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok nétek hússzívet. **27** És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolatimban járjatok és az én törvényemet megőrizzétek és betöltsétek. **28** És laktok azon a földön, melyet adtam atyáitoknak, és leszek nékem népem s én leszek nétek Isteneket. **29** És megtartalak titeket minden tisztálanságotktól, és előhívom a gabonát és megsokasítom azt, és nem adok reátk éhséget. **30** És megsokasítom a fa gyümölcsét és a mező termését, hogy többé ne viseljétek az éhségnek gyalázatját a pogányok között. **31** És megemlékeztek a ti gonosz útaitokról és cselekedeteitekről, melyek nem voltak jók, és megútáltatok ti magatokat vétkeitek és útátosságaitok miatt. **32** Nem ti érettetek cselekszem, ezt mondja az Úr Isten, tudtotokra legyen! Piruljatok és szégyenüljetek meg útaitok miatt, Izráel háza! **33** Ezt mondja az Úr Isten: Azon a napon, melyen megtisztítlak titeket minden vétkektől, azt cselekszem, hogy lakják a városokat, és a romok megépítetnek. **34** És az elpusztult földet mivelik, a helyett, hogy pusztán hevert minden átmenő szeme láttára; **35** És ezek mondják: Ez a föld, ez az elpusztult, olyanná lett, mint az Éden kertje, és a rommá lett s elpusztult s lerontott városokat megerősítve lakják. **36** És megtudják a pogányok, a kik körülöttek megmaradtak, hogy én, az Úr építettem meg a lerontottakat s plántáltam be a pusztaságot. Én, az Úr mondtam és megcselekedtem. **37** Igý szól az Úr Isten: Még arra nézve is kérni hagyom magamat Izráel házának, hogy cselekedjem ő velük: Megsokasítom őket, mint a nyájat, emberekkel. **38** Mint az áldozatra szentelt juhok, mint a Jeruzsálem juhai az ő ünnepein, így lesznek a rommá lett városok teljesek emberek nyájával; és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

37 Lón én rajtam az Úrnak keze, és kivitt engem az Úr lélek által, és letőn engem a völgynek közepette,

mely csontokkal rakva vala. **2** És átvitt engem azok mellett köröskörül, és ímé, felette sok vala a völgy színén, és ímé, igen megszáradtak vala. **3** És monda nékem: Embernek fia! vajon megélednek-é ezek a temetek? és mondék: Uram Isten, te tudod! **4** És monda nékem: Prófétálj e temetek felől és mondjad nékik: Ti megszáradt temetek, hallátok meg az Úr beszédét! **5** Így szól az Úr Isten ezeknek a temeteknek: Ímé, én bocsátok ti belétek lelket, hogy megélejtek. **6** És adok reátkat inakat, és hozok reátkat húst, és bőrrel beborítlak titeket, és adok belétek lelket, hogy megélejtek, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. **7** És én prófétálék, a mint parancsolva vala nékem. És mikor prófétálnék, lón zúgás és ímé zörgés, és egybemenének a temetek, mindenik temet az ő temetéhez. **8** És látám, és ímé inak valának rajtok, és hús nevekedett, és felül bőr borította be őket; de lélek nem vala még bennök. **9** És monda nékem: Prófétálj a léleknek, prófétálj embernek fia, és mondjad a léleknek: Ezt mondja az Úr Isten: A négy szelek felől jöjj elő lélek, és lehelyezek a megölettekbe, hogy megélejenek! **10** És prófétálék a mint parancsolá. És beléjök méne a lélek s megélednéken, s állanak lábaikra, felette igen nagy sereg. **11** És monda nékem: Embernek fia! ezek a temetek az Izráel egész háza. Ímé, ezt mondják: Elszáradtak a mi csontjaink és elveszett a mi reménységünk; kivágattunk! **12** Annakokáért prófétálj, és mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Ímé, én megnyitom a ti sírjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem! s beviszlek titeket Izráel földjére. **13** És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor megnyitandom sírjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem! **14** És adom az én lelkemet belétek, hogy megélejtek, és leteszlek titeket a ti földetekre, és megtudjátok, hogy én, az Úr, szóltam és megcsellekedtem, ezt mondja az Úr Isten. **15** És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: **16** És te, embernek fia, végy magadnak fát, és írd ezt reá: Júdáé és Izráel fiaié, az ő társaié; és végy egy másik fát, és írd ezt reá: Józsefé, Efraim fája és az egész Izráel házáé, az ő társaié. **17** És tudd együvé azokat, egyiket a másikhoz egy fává, hogy egygyé legyenek kezdenben. **18** És ha mondják néked a te néped fiai, mondván: Avagy nem jelenté-é meg nékünk, mit akarsz ezekkel? **19** Szólj nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én fölveszem a József fáját, mely Efraim kezében van, és Izráel nemzetégeit, az ő társait, és teszem őket ő hozzá, a Júda fájához, és összeteszem őket egy fává, hogy egygyé legyenek az én kezemben. **20** És ha e fák, a melyekre írsz, kezdenben lesznek szemök láttára: **21** Szólj nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én fölveszem Izráel fiait a pogányok közül, a kik közé mentek, és egybegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket az ő földjökre. **22** És egy néppé teszem őket azon a földön, Izráelinek hegyein, és egyetlenegy király lesz mindenjájok királya, és nem lesznek többé két néppé, és ezután nem oszlonak többé két királyságra. **23** És többé meg nem fertézték magokat bálványaiikkal és útálatoságaikkal és minden bűneikkel; és megtartom őket minden oly lakóhelyöktől, a melyekben vélkeztek, és megtisztítom őket, és lesznek nékem népem és én leszek nékik istenök. **24** És az én szolgám, Dávid lesz a király ő rajtok, s egy pásztorra lesz mindenjájoknak; és az én törvényeim szerint járnak, s parancsolataimat megőrzik és cselekszik. **25** És laknak a földön, melyet adtam vala az én

szolgámnak, Jákóbnak, a melyen laktak a ti atyáitok; és laknak azon ők és fiaik és fiaiknak fiai mindörökké, és az én szolgám, Dávid az ő fejedelmök örökké. **26** És szerzek velük békességnak frigyt, örökkévaló frigy lesz ez velük; és elültetem őket és megsokasítom, és helyheztem az én szenthelyemet közéjük örökké. **27** És lesz az én lakhelyem felettes, és leszek nékik Istenök és ők nékem népem. **28** És megtudják a pogányok, hogy én vagyok az Úr, ki megszentelem Izráelt, mikor szenthelyem közöttük lesz mindenrőlök.

38 És lón az Úr beszéde hozzá, mondván: **2** Embernek fia! vesd tekintetedet Góg ellen, és Mágóg földjén, Rós, Mések és Tubál fejedelme ellen, és prófétálj felőle. **3** És mondjad: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek Góg, Rós, Mések és Tubál fejedelme. **4** És elcsalogatlak, és horgokat vetek szádba, és kivezetlek téged és egész seregedet, lovakat és lovagokat, kik mindenjában teljes fegyverzetbe öltözvék, nagy sokaságot, nagy és kis paizssal, fegyvert viselők mindenjában; **5** Perzsák, szerecsenek, libiaiak vannak velük, mindenjában paizssal és sisakkal; **6** Továbbá Gómer és minden serege, Tóarma háza messze északról minden seregével, sok nép van veled. **7** Készül hozzá és készítsd elő magadat te és minden sokaságod, kik te hozzád gyűlik, és légy nekik vezérök. **8** Sok idő mulva kirendeltet: esztendők végével bejösz a földre, mely a fegyvertől már megnyugodott, melynek lakói sok nép közül gyűjítettek egybe Izráel hegyeire, melyek szüntelen való pusztulásban voltak; és e nemzetseg a népek közül hozatott ki, s aztán lakozék bátorságosan mindenjára; **9** És feljösz, bemégy mint a szélvész, és leszel mint a felleg, hogy beborítsd a földet, te és minden sereged s a sok nép veled. **10** Így szól az Úr Isten: És lészen abban az időben, hogy tanácsok támadnak szívedben, és gondolsz gondolatot. **11** És mondasz: Felmegyek a nyilt földre, jövök azokra, kik nyugalomban vannak s bátorságosan laknak; kik laknak mindenjában kőfal-kerítés nélkül, sem zárjok, sem kapujok nincs nékik; **12** Hogy zsákmányt vess és prédát prédájál, hogy fordítsd kezedet a már népes pusztaságok ellen s a nép ellen, a mely a pogányok közül gyűjtetett egybe, mely jószágát és gazdagságát szerez s lakozik a földnek köldökén. **13** Séba és Dedán és Társis kalmárai és minden fiatal oroszlánja ezt mondják néked: Nemde te zsákmányt venni jöttek? Nemde prédát prédálni gyűjtöttet egybe sokaságodat? hogy elvigy ezüstöt és aranyat, magadhoz végy jószágot s gazdagságot, hogy nagy zsákmányt vess. **14** Annakokáért prófétálj, embernek fia, és mond ezt Gógnak: Így szól az Úr Isten: Avagy abban az időben, mikor az én népem, Izráel bátorságosan lakik, nem tudod-é meg? **15** És eljössz helyedről, a messze északról te és sok nép veled, lovón ülök mindenjában, nagy sokaság és hatálmas sereg. **16** És feljössz az én népem, Izráel ellen, mint a felleg, hogy beborítsd a földet, az utolsó időben lészen ez, és hozlak téged az én földemre, hogy a pogányok meglisserjenek engem, mikor megszentelem magamat rajtad az ő szemök láttára, Góg! **17** Így szól az Úr Isten: Te vagy-é hát, a kiről szólottam a régi napokban az én szolgáim, Izráel prófétái által, kik prófétáltak azokban a napokban esztendőkön át, hogy téged őrejök hozlak? **18** És lészen azon a napon, a mely napon Góg

eljő Izráel földje ellen, ezt mondja az Úr Isten, felszáll haragom orromban. 19 És feltű szerelmiben, búsulásom tüzeiben szólok: Bizony azon a napon nagy földindulás lesz Izráel földjén. 20 És megremegnek előttem a tenger halai és az ég madarai és a mező vadai és a földön csúszó-mászó mindenféle állatok és minden ember a föld színén; és leszakadnak a hegyek, és leesnek a meredek kősziklák, és minden fal a földre hull. 21 És eldühívom ellene minden hegyem felől a fegyvert, ezt mondja az Úr Isten; egyiknek fegyvere a másik ellen lészen. 22 És törvénykezem vele döghalállal és vérrel; és ömlő záporesőt, jégeső köveit, tüzet és kénkövet, mint esőt bocsátok reá és seregrére s a sok népre, a mely vele lesz. 23 És nagynak s szentnek mutatom, és megjelentem magamat a pogányok sokasága előtt, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr!

39 És te, embernek fia, prófétálj Góg ellen, és mondjad: Igý szól az Úr Isten: Ímé, én ellened megtek Góg, Rós, Mések és Túbal fejedelme! 2 És elcsalogatlak és vezetgetlek, és felhozlak messze északról, és beviszlek Izráel hegyeire. 3 És kiütöm kézivedet balkezedből, és nyilaidat jobbkezedből kiejtem. 4 Izráel hegyein esel el te és minden sereged és a népek, melyek veled lesznek; a ragadozó madaraknak minden szárnyas állatnak és a mezei vadaknak adtalak eledelü. 5 A mező színén esel el, mert én szóltam, ezt mondja az Úr Isten. 6 És bocsátok tüzet Mágógra és azokra, a kik a szigeteken bátorosaknak laktak, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 7 És az én szent nevemet megismertetem az én népem, Izráel között, s többé nem hagyom megfertéztetni szent nevemet; és megtudják a pogányok, hogy én, az Úr, szent vagyok Izráelben! 8 Ímé, eljött és meglett, ezt mondja az Úr Isten; ez az a nap, a melyről szólottam. 9 És kimennek Izráel városainak lakói, és feltüzelik és felégetik a fegyvereket s a kis és nagy paizsokat, a kézivét és a nyilakat és a kézbeli pálcázat és dárdákat, és tüzelnek velök hét esztendeig. 10 És fát nem hordanak a mezőről, sem az erdőkről nem vágnak, hanem a fegyverekből tüzelnek, és zsákmányt vetnek zsákmányolóikban, s prédlálikat elprédálják, ezt mondja az Úr Isten. 11 És lészen azon a napon, hogy adok Gógnak helyet, hol temetője legyen Izráelben, a vándorok völgyét keltre a tengertől, ez fogja bezájni e vándor népséget; és ott temetik el Gógot és minden gyülevészét, és nevezik Góg gyülevésze völgyének. 12 És eltemeti őket Izráel háza, hogy a földet megtisztítsa, hét álló hónapig. 13 És temetni fog az ország egész népe, s lészen ez nékik dicsőségükre a napon, melyen megdicsőítem magamat, ezt mondja az Úr Isten. 14 És választanak embereket, kik a földet szüntelen bejárják, temetgetvén ama vándor népséget, azokat, kik még a föld színén maradtak, hogy azt megtisztítsák. Hét hónap mulva indulnak keressel. 15 És bejárják e járók a földet, és ha ki embertemetet lát, jelt állít melléje, míg a temetgetők eltemetik azt a Góg gyülevésze völgyében. 16 És egy városnak is Hamóna lesz a neve, és megtisztítják a földet. 17 És te, embernek fia, igý szól az Úr Isten, mondjad a madaraknak, minden szárnyas állatnak és minden mezei vadnak: Gyűljetek egybe és jöjjetek el, seregeljetek egybe mindenfelől az én áldozatomra, mert én nagy áldozatot szerzek néktek Izráel hegyein, és egyetek húst

és igyatok vért! 18 Vitézek húsát egyétek, s a föld fejedelmeinek vérét igyatok, kosok, bárányok és bakok, bikák, Básánban hízottak mindenjában; 19 S egyetek kövérsegét jöllakásig, és igyatok vért megrészegedésig az én áldozatomból, a melyet szerzik nétek; 20 És lakjatok jól az én asztalomnál lovakból és paripákból, vitézekből és minden hadakozó fériakból, ezt mondja az Úr Isten. 21 És megmutatom az én dicsőségemet a pogányok között, és meglátják mindenek a pogányok az én ítéletemet, melyet cselekedtem, és az én kezemet, melyet rájok vetettem. 22 És megtudja Izráel háza, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenök, attól a naptól fogva és azután. 23 És megtudják a pogányok, hogy az ő vétke miatt vitettet fogására Izráel háza, mivelhogy elpártolt tőlem, s én elrejtettem orczámat tőle; azért adtam őt elleniségei kezébe, és hullottak el fegyver miatt mindenjában. 24 Az ő tiszttalanságuk s bűneik szerint cselekedtem velök, és elrejtettem orczámat tőlük. 25 Azért így szól az Úr Isten: Most már haza hozom Jákób foglyait, és megkegyelmezek Izráel egész házának, s feltű szerelemre gyulladok szent nevemért. 26 És elfelejtik gyalázatukat és minden vétköket, melylyel vétkeztek ellenem, mikor laknak földjükön bátorosasan, és őket senki sem rettegetteti. 27 Mikor visszahozom őket a népek közül, és egybegyűjti őket elleniségeik földjeiről, akkor megszentelem magamat bennök sok nép szeme láttára. 28 És megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenök, ki fogására vittem őket a pogányok közé, majd egybegyűjtém őket földjükre, és senkit közülök többé ott nem hagyok. 29 És többé el nem rejtem orczámat tőlük, mivelhogy kiöntöttem lelkemet Izráel házára, ezt mondja az Úr Isten.

40 Huszonötödik esztendéjében fogásunknak, az esztendőnek kezdetén, a hónap tizedikén, a tizenegyedik esztendőben az után, hogy a város megveretett, épén ezen a napon lón az Úr keze én rajtam, és elvitt engemet oda. 2 Isteni látásokban vitt engem Izráel földjére, és letőn engem egy igen magas hegyre, s azon vala mint egy város épülete dél felől. 3 És oda vitt engem, és ímé egy férfiú vala ott, tekintete mint az ércznek tekintete, és len-zsinór vala kezében és mérőpálcza; és a kapuban áll vala. 4 És szóla nékem az a férfiú: Embernek fia! láss szemeiddel és füleiddel hallj, és figyelmes légy mindarra, a mit mutatok néked; mert hogy ezeket megmutassam néked, azért hoztál ide: hirdess mindeneket, a miket látsz, Izráel házának. 5 És ímé, kőfal vala a házon kívül köröskörül; és a férfiú kezében a mérőpálcza vala hat singnyi (a községenben s egy tenyérben); és méré az épület szélességét egy pálcányira s magasságát egy pálcányira. 6 És méne egy kapuhoz, mely napkeletre néz vala, és felménye grádicsain, és méré a kapu küszöbét egy pálcányi szélességre, a másik küszöböt is egy pálcányi szélességre; 7 És az órkamarát egy pálcányi hosszúságra és egy pálcányi szélességre, és az órkamarák közét öt singnyire, és a kapu küszöbét, a kapu tornáczá mellett belől, egy pálcányira. 8 És méré a kapu tornáczát belől egy pálcányira. 9 És méré a kapu tornáczát nyolc singnyire, és gyámoszlopait két singnyire; vala pedig a kapu tornáczá belől. 10 És a napkeleti kapunak mind egyfelől, mind másfelől három-három órkamarája vala, egy mértéke mind a háromnak, és egy

mértékők a gyámoszlopoknak is mind egyfelől, mind másfelől.

11 És méré a kapu nyílásának szélességét tíz singre, és a kapu hosszúságát tizenhárom singre; 12 És az órkamarák előtt való korlátot egy singnyire, és egy singnyire vala e korlát másfelől is; mindenik órkamara pedig hat singnyi vala egyfelől és hat singnyi másfelől. 13 És méré a kaput az egyik órkamara tetejétől a másik tetejéig; huszonöt singnyi szélességre ott, hol ajtó ajtóval vala szemben. 14 És tevé a gyámoszlopokat hatvan singre, és a gyámoszlopokhoz nyúlik vala a pitvar a kapunál körös-körül. 15 És a bejárat kapujának elejétől a belső kapu tornáczának elejéig vala ötven sing. 16 És az órkamarákon szoros ablakok valának, és gyámoszlopaikon is belül a kapuban köröskörül, hasonlóképen a tornáczokon; és valának ablakok köröskörül belől, és a gyámoszlopokon pálmafaragások. 17 És vitt engem a külső pitvarba, és ímé, ott kamarák és kőből rakott pádimentom vala készítve a pitvaron köröskörül; harmincz kamara vala a kőből rakott pádimentomon. 18 És a kőből rakott pádimentom a kapuk mellett vala a kapuk hosszúsága szerint: az alsó kőből rakott pádimentom vala ez. 19 És méré a szélességet az alsó kapu elejétől fogva a belső pitvar külső elejéig száz singnyire, a keleti és északi oldalon. 20 És a kapunak is, mely néz vala északra, a külső pitvaron, megmérés hosszúságát és szélességét; 21 És órkamarái valának: három egyfelől és három másfelől, és gyámoszlopai és tornácsa egy mértékben valának az első kapuval: ötven sing a hosszúsága, és szélessége huszonöt sing. 22 És ablakai és tornácsa és pálmafaragásai annak a kapunak mértéke szerint valának, mely néz napkeletere, és hét grádicson mennek vala fel hozzá; és tornáczai, e grádicsok előtt valának. 23 És a belső pitvárnak kapuja vala az északi és napkeleti kapu ellenében, és méré kaputól kapuig száz singet. 24 És vitt engem a déli útra, és ímé, egy kapu vala ott dél felé, és megmérés gyámoszlopait és tornáczát ugyanama mérték szerint. 25 És ablakai valának és tornáczának is köröskörül, olyanok mint amaz ablakok; hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing. 26 És hét grádicsa vala feljáratának, és tornácsa azok előtt vala; és pálmafaragásai valának egyik egyfelől, a másik másfelől gyámoszlopain. 27 És kapuja vala a belső pitvárnak dél felé, és méré kaputól kapuig dél felé száz singet. 28 És bevitt engemet a déli kapun át a belső pitvarba, és megmérés a déli kaput ugyanama mértékek szerint; 29 És órkamaráit és gyámoszlopait és tornáczát ugyanama mértékek szerint, és ablakai valának és tornáczának is köröskörül, hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing. 30 És tornáczok valának köröskörül, hosszúságuk huszonöt sing, és szélességük öt sing. 31 És tornácsa a külső pitvar felé vala, és pálmafaragások valának gyámoszlopain, és nyolcz grádicsa vala feljáratának. 32 Vitt továbbá engem a belső pitvarba kelet felé, és megmérés a kaput ugyanama mértékek szerint; 33 És órkamaráit és gyámoszlopait és tornáczát ugyanama mértékek szerint, és ablakai valának és tornáczának is köröskörül, hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing. 34 És tornácsa vala a külső pitvar felé, és gyámoszlopain pálmafaragások valának minden egy-, minden másfelől, és nyolcz grádicsa vala feljáratának. 35 És vitt engem az északi kapuhoz, és megmérés ugyanama mértékek

szerint; 36 Órkamaráit, gyámoszlopait és tornáczát, és ablakai valának köröskörül, hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing. 37 És tornácsa a külső pitvar felé vala, és pálmafaragások valának gyámoszlopain minden egyfelől, minden másfelől, és nyolcz grádicsa vala feljáratának. 38 És egy kamara vala, és annak ajtaja a kapuk gyámoszlopainál; ott mossák vala meg az egészen égőáldozatot. 39 És a kapu tornáczában két asztal vala egyfelől, és másfelől is két asztal vala, hogy azokon öljék meg az egészen égőáldozatot és a búnért való áldozatot és a vétekért való áldozatot. 40 És oldalt kívül, északra onnét, hol felmennek a kapu ajtajához, két asztal vala, és a kapu tornáczának másik oldalán is két asztal. 41 Négy asztal egyfelől, és másfelől is négy asztal a kapu oldalán; nyolcz asztal, ezeken ölik vala az áldozatot. 42 És négy asztal vala az égőáldozatra faragott kőből, másfél sing hosszú és másfél sing széles és egy sing magas; ezekre teszik a szerszámokat, melyekkel az égőáldozatot és egyéb áldozatot ölnek. 43 És a szegék valának egy tenyérnyiek, oda erősítve belől köröskörül, s az asztalokra jöve az áldozat húsa. 44 A belső kapun kívül pedig vala két kamara az énekesek számára a belső pitvarban, egyik oldalt az északi kaputól, melynek eleje dél felé vala, s a másik oldalt a déli kaputól, melynek eleje észak felé vala. 45 És szóla nékem: Ez a kamara, mely délré néz, a papoké, kik a házhoz való szolgálatban foglalatosak: 46 Az a kamara pedig, mely északra néz, azok a papoké, kik az oltárhoz való szolgálatban foglalatosak, ezek a Sádók fiai, kik az Úrhoz járulnak a Lévi fiai közül, hogy szolgáljanak néki. 47 És megmérés a pitvat; hosszúsága száz sing és szélessége is száz sing, négyeszög; és az oltár vala a ház előtt. 48 És vitt engem a ház tornáczába, és a tornácz gyámoszlopát megmérés egyfelől is öt singre, másfelől is öt singre; a kapu szélességét pedig három singre egyfelől s másfelől is három singre. 49 A tornácz hosszúsága húsz sing vala és a szélessége tizenegy sing, és tiz grádicson mennek vala föl hozzá; és oszlopok valának a gyámoszlopoknál, egyik egyfelől, másik másfelől.

41 És bevitt engem a templomba, és megmérés a gyámoszlopokat, hat sing széles vala egyfelől és hat sing széles másfelől a gyámoszlopok szélessége. 2 És az ajtó szélessége tíz sing vala, és az ajtó oldalfalai öt sing egyfelől és öt sing másfelől; és megmérés hosszúságát is negyven singre, szélességét pedig húsz singre. 3 És beméne belsejébe, és megmérés az ajtó gyámoszlopait két singre, és az ajtót hat singre, és az ajtó oldalfalait hétfelé singre. 4 És megmérés hosszúságát húsz singre, és szélességét húsz singre a templom felé, és mondád nékem: Ez a szentek szentje. 5 És megmérés a ház falát hat singre, és az oldalépület szélességét négy singre a ház körül mindenfelől. 6 És az oldalkamarák, egyik kamara a másikon, harminczan valának három sorban, és a háznak azon falához nyúlának, mely az oldalkamarák felől vala, köröskörül, hogy azon erősen álljanak, de nem magába a falba valának erősítve. 7 És vala kiszélesedése és megnagyobbodása az oldalkamaráknak a magasságban fölfelé, mivel megnagyobbodása vala a háznak fölfelé a magasságban köröskörül a házon, ezért lón kiszélesedése az épületnek fölfelé.

És az alsó sorról menének föl a felsőhöz és a középsőhöz. 8 És láték a háznál valami magasságot köröskörül, fundamentoma ez az oldalkamaráknak, egy teljes pálczányi, hat singnyire a fal tővének párkányáig. 9 Az oldalkamara külső falának szélessége pedig öt singnyi vala. És a mi üresen maradt a ház oldalkamrái között, 10 És a kamarák között húsz singnyi szélesség vala a ház körül köröskörül. 11 És az oldalépületnek ajtaja az üresen maradt hely felé vala, egyik ajtó északra és a másik ajtó délré, és a szabadon hagyott hely szélessége öt singnyi vala köröskörül. 12 És az épület, mely az elkülönített hely előtt, nyugot felé vala, hetven singnyi széles vala, s az épület fala öt singnyi széles köröskörül, hosszúsága pedig kilenczen sing. 13 És mérő a háznak hosszát száz singre, és az elkülönített helyet s az épületet és falait száz sing hosszúságra; 14 És a ház és az elkülönített hely elejének szélességét kelet felé száz singre. 15 És mérő az épület hosszúságát az elkülönített hely felé, mely ennek háta mögött vala, és ennek folyosót mind egyfelől, mind másfelől száz singre. És magában a templomban és a belső helyen és a külső tornáczban. 16 A küszöbök és a szoros ablakok és a folyosók valának mind hármutk körül, szemben a küszöbbel, simított fadeszkákból köröskörül. A földtől az ablakokig, az ablakok pedig befedve valának. 17 Az ajtónak felső részeig és a belső házig és kifelé és az egész falon köröskörül a belső és külső helyen minden mérték szerint. 18 Készítve valának továbbá Kérubok és pálmafaragások, és mindenik pálmafaragás vala két Kérub között, és mindenik Kérubnak két orczája vala. 19 És emberorcza néz vala a pálmafaragásról egyfelől, és oroszlánorcza a másik pálmára másfelől. Így vala készítve az egész házon köröskörül. 20 A földtől fogva az ajtó felső részeig Kérubok és pálmafaragások valának készítve a falon. 21 A szenthelynek ajtóból a negyszögűek valának, és a szentek szentje előtt vala mint egy oltárnak a formája. 22 Fából, hárrom sing magas és két sing hosszú, szegletei valának és talpa, és falai fából valának. És mondá nékem: Ez az asztal, mely az Úr előtt áll. 23 És kettős ajtó valának a szenthelynek és a szentek szentjének, 24 És kettős ajtóvalának az ajtószárnynaknak, két forgó ajtóik, kettő az egyik ajtószárnynaknak és két ajtó a másikban. 25 És készítve valának rajtok, a szenthely ajtóján, Kérubok és pálmák, mint valának készítve a falakon, és fakuszob vala a tornácz előtt kívül; 26 És szoros ablakok és pálmák valának mind egy- s mind másfelől a tornácz oldalfalain. Így voltak a ház oldalkamarái és a gerendák.

42 És kivitt engem a külső pitvarba az északi úton és vitt engem a kamarák épületéhez, mely az elkülönített hely ellenében és az épület ellenében észak felé vala; 2 A száz sing hosszú oldal előtt az északi oldalra, és vala ötven sing a szélessége. 3 A húsz singnek ellenében, mely a belső pitvarhoz tartozék, és a kőből rakott pádimentom ellenében, mely a külső udvarhoz tartozék, folyosó vala folyosó ellenében hárrom sorban. 4 És a kamarák előtt tiz sing széles út vala befelé, hosszúsága száz sing; és ajtaik észak felé valának. 5 És a felső kamarák rövidebbek valának az épület alsó és középső kamaráinál, mert a folyosók elvettek belőlük. 6 Mivelhogy hárrom sorban valának és nem valának oszlopaik, mint a pitvaroknak; ezért lőn az alsókhöz és a középsőkhöz képest elvéve a helyből.

7 És egy fal, mely kívül vala, párhuzamosan a kamarákkal a külső pitvar felé, a kamarák előtt, ötven sing hosszú vala. 8 Mert a kamarák hosszúsága, melyek a külső pitvar felé valának, ötven sing vala, és ímé, a szenthely ellenében száz sing vala. 9 És e kamarák alatt vala a bejáró hely napkelet felől, ha beléjük a külső pitvarból méne valaki. 10 A pitvar falának szélességében dél felé az elkülönített hely és az épület előtt is kamarák valának. 11 És egy út vala előttük, melyek hasonlatosak valának a kamarákhöz, melyek északra valának, olyan hosszúságúak és olyan szélességűek, mint ezek, és minden kijárásuk és elrendezésük olyan vala, mint ezeké. És valamint amazoknak ajtói, 12 Akképen valának azoknak a kamaráknak ajtói is, melyek dél felé valának: egy ajtó kezdetén az útnak, annak az útnak, mely a megfelelő fal előtt kelet felé vala, ha valaki hozzájok méne. 13 És monda nékem: Az északi és a déli kamarák, melyek az elkülönített hely előtt vannak, azok a szent kamarák, melyekben a papok, kik az Úrhoz közelednek, eszik az igen szentséges áldozatokat, ott rakják le az igen szentséges áldozatokat, az eledeli, a bűnért való és a vétekért való áldozatot; mert szent az a hely. 14 Mikor bemennék oda a papok, ki ne jöjjenek a szent helyről a külső pitvarba, hanem ott rakják le ruháikat, melyekben szolgáltak; mert szentek ezek, és más ruhába öltözzenek, úgy közeledjenek a nép helyéhez. 15 És mikor a belső háznak méréseinél véghezvitte, kivitt engem a napkelet felől való kapu útján, és megmérő azt köröskörül. 16 Mérő a keleti oldalt a mérőpálczával ötszáz singnyire, a mérőpálczával. És megfordula, és 17 Mérő az északi oldalt ötszáz singnyire a mérőpálczával. És megfordula, 18 A déli oldal felé, és mére ötszáz singet a mérőpálczával. 19 Fordula aztán a nyugati oldal felé, és mére ötszáz singet a mérőpálczával. 20 Mind a négy szél irányában mérő azt. Kőfala vala köröskörül, hosszúsága ötszáz, szélessége is ötszáz sing, hogy elválaszsa a szentet a köztől.

43 És vitt engem a kapuhoz, ahhoz a kapuhoz, a mely napkelet felé néz vala. 2 És ímé, Izráel Istenének dicsősége jó vala napkelet felől, és zúgása, mint nagy víz zúgása, és a föld világos vala az ő dicsőségétől. 3 És a jelenség, melyet láttam, olyan vala, mint az a jelenség, melyet akkor láttam, mikor menék a várost elveszteni; és olyan látások valának, mint az a jelenség, melyet a Kébár folyó mellett láttam. És orczáma esém. 4 És az Úr dicsősége beméne a házba a kapunak útján, mely néz napkelekre. 5 És fölemele engem a lélek, és bevitt engem a belső pitvarba, és ímé, az Úr dicsősége betölte a házat. 6 És hallám, hogy valaki beszélget hozzáim a házból, holott ama férfiú mellettem áll vala. 7 És mondá nékem: Embernek fia! ezt az én királyi székemnek helyét és lábaim talpainak helyét, ahol lakom Izráel fiai között örökké, és itt az én szent nememet többé meg ne fertéztesse Izráel háza, ők és királyaik paráznáságukkal és királyaik holttestivel, magaslataikkal, 8 Mikor küszöbüket az én küszöböm mellé és ajtóból a két ajtó felett tettek, és csak a fal vala között és közöttük; és megfertéztették az én szent nememet útálatosságukkal, melyeket cselekedtek, ezokáért elvesztem őket haragomban. 9 Most már eltávoztatják paráznáságukat és

királyaik holttesteit tőlem, és Ő köztök lakozom mindörökké. 10 Te, embernek fia, hirdessed Izráel házának ezt a házat, hogy piruljanak vétekkel miatt. És mérjék utána arányosságát; 11 És ha pirulni fognak minden a miatt, a mit cselekedtek: e ház formáját és berendezését, kijáratait és bejáratait és minden formáit és minden rendeléseit és minden formáit és minden törvényeit jelentsd meg nékik és írd meg szemeik előtt, hogy megtartsák minden formáját és minden rendeléseit, s azokat cselekedjék. 12 Ez a ház törvénye: A hegy tetején egész határa köröskörül igen szentséges. Íme, ez a ház törvénye. 13 És ezek az oltár mértékei singek szerint (egy sing tesz egy közsinget és egy tenyért): talpa vala egy sing magas és egy sing széles, korlátja pedig a szélén köröskörül egy arasnyi. És ez az oltár magassága: 14 A földön való talptól az alsó bekerítésig két sing s szélessége egy sing, és a kisebb bekerítéstől a nagyobb bekerítésig négy sing és szélessége egy sing; 15 És az Istenhegye négy sing, és az Isten-tűzhelyétől fölfelé a szarvak egy sing. 16 És az Isten-tűzhelyének hosszúsága tizenkét sing vala tizenkét sing szélesség mellett, négyesögben négy oldala szerint. 17 És a bekerítés vala tizenegy sing hosszú, tizenegy sing szélesség mellett, négy oldala szerint; és a korlát köröskörül rajta fél sing. És talpa vala egy sing köröskörül. És grádicsai napkeletre néztek. 18 És mondá nékem: Embernek fia, ezt mondja az Úr Isten: Ezek az oltár rendtartásai: Azon a napon, mikor elkészül, hogy égoálzottal áldozzanak rajta és vért hintsenek reá, 19 Adj a papoknak, a Lévitáknak, kik a Sádók magvából valók, a kik járulhatnak én hozzá, ezt mondja az Úr Isten, hogy szolgáljanak nékem, egy fiatal bikát bűnért való áldozatul. 20 És végy véréből, és tudd az oltár négy szarvára és a bekerítés négy szegletére és a korlátra köröskörül, és tisztítsd meg azt, és szenteld meg. 21 És vegyed a bikát, mely a bűnért való áldozat, és éged meg azt a háznak erre rendelt helyén, a szenthelyen kívül. 22 Másodnap pedig vigy egy ép kecskebaktot bűnért való áldozatul, és tisztítás meg vele az oltárt, mint a fiatal bikával megtisztították. 23 Mikor elvégezed az oltár megtisztítását, vigy áldozatul egy ép, fiatal bikát és egy ép kost a nyájból. 24 És áldozzák velök az Úr előtt, és a papok hintsenek sót reájok, és vigyék azokat égoálzotatul az Úrnak. 25 Hét napig minden nap egy-egy bakot hozz bűnért való áldozatul, és egy fiatal bikát és egy kost a nyájból, mint épeket hozzák. 26 Hét napon át szenteljék és tisztítás meg az oltárt és töltsek meg kezét. 27 És betöltsék e napokat; a nyolcadik napon és azután pedig áldozzák a papok az oltáron égoálzataitokat és hálaadó áldozataitokat, és én kegyelmesen fogadlak titeket, ezt mondja az Úr Isten.

44 És visszavitt engem a szenthely külső kapujának útjára, mely keletre néz vala; és az zárva volt. 2 És monda nékem az Úr: Ez a kapu be lesz zárva, meg nem nyílik és senki rajta be nem megy, mert az Úr, az Izráel Istené ment be rajta, azért be lesz zárva. 3 A fejedelem pedig, ő a fejedelem benne ülön, hogy kenyereset egyék az Úr előtt; e kapu tornáczának útján menjen be és ennek útján menjen ki. 4 És bevitt engem az északi kapu útján a ház eleibe, és látám, és íme, az Úr háza betelék az Úr dicsőségével, és orczámra esém. 5 És monda nékem az Úr: Embernek fia, figyelmes légy, és lásd szemeiddel, és füleiddel

halld meg, valamiket én szólok te veled az Úr házának minden rendtartásairól és minden törvényéről, és légy figyelmes a háznaik bejáratára a szenthelynek minden kijáratánál. 6 És mondjad a pártosnak, Izráel házának: így szól az Úr Isten: Elég legyen immár nétek minden útátalosságtok, Izráel háza! 7 Mikor idegeneket, körülmetéletlen szívüket és körülmetéletlen testüket engedtetek bemenni, hogy szenthelyemen legyenek, hogy megfertéztessék azt, az én házamat; mikor áldozatra fölvittétek kenyeremet, a kövérsgépet és vért: ekkor megtörtétek az én frigymet minden útátalosságokon felül; 8 És nem voltatok foglalatosak a szentségeimhez való szolgálatban, hanem azokat tettétek foglalatosakká szolgálatomban az én szenthelyemen, magatok helyett. 9 Így szól az Úr Isten: Senki idegen körülmetéletlen szívű és körülmetéletlen testű be ne menjen az én szenthelyemre, mindenazon idegenek közül, a kik Izráel fiai között vannak. 10 Sőt még a Léviták is, kik eltávoztak én tőlem, mikor Izráel eltévelvédék (a kik eltévelvédtek én tőlem bálványai után), viseljék vétköket; 11 És legyenek szenthelyben szolgák a ház kapuinak őrizetére, és legyenek szolgák a házban: ők öljék le az égoálzodatot és egyéb áldozatot a népknek, és ők álljanak előttük, hogy szolgáljanak nékik; 12 Mivelhogy szolgáltak nékik bálványai előtt, és lőnek Izráel házának vétekre csábítói: ezért emeltem föl kezemet ellenök, ezt mondja az Úr Isten, hogy viseljék vétköket. 13 Ne közeledjenek hozzá, hogy nékem, mint papok szolgáljanak, és hogy minden szentségemhez járuljanak, a szentségek szentségeihez; hanem viseljék gyalázatukat és útátalosságaikat, melyeket cselekedtek. 14 És teszem őket foglalatosakká a házhoz való szolgálatban, annak minden szolgálatánál, és minden nap, a mit abban cselekedni kell. 15 De azok a lévita-papok, a Sádók fiai, a kik a szenthelyemhez való szolgálatomban foglalatosak voltak, mikor Izráel fiai eltévelvédtek tőlem, ők járuljanak én hozzá, hogy szolgáljanak nékem és álljanak én előttem, hogy áldozzank nékem kövérsgéggel és vérel, ezt mondja az Úr Isten. 16 Ők járjanak be az én szenthelyembe, és járuljanak az én asztalomhoz, hogy szolgáljanak nékem, és legyenek foglalatosak az én szolgálatomban. 17 És mikor a belső pitvar kapuihoz be akarnak menni, len-ruhába öltözzenek, és gyapjú ne legyen rajtok, ha a belső pitvar kapuiban és a házban szolgálnak. 18 Len-süveg legyen fejükön, és len alsó-nadrág derekukon; ne övezkedjenek izzadásig. 19 Mikor pedig kimennek a külső pitvarba, a külső udvarba a néphez, vessék le ruháikat, a melyekben szolgáltak, és tegyék le azokat a szent kamarákban, és öltözzenek más ruhákba, hogy meg ne szenteljék a népet ruháikkal. 20 És fejöket kopaszra ne nyírják, de nagy hajat se neveljenek, hanem hajokat megegyengessék. 21 És senki a papok közül bort ne igyék, mikor a belső udvarba bemennek. 22 És özvegyet vagy eltasztottat feleségül magoknak ne vegyenek, hanem szűzéket Izráel házának magvából; de olyan özvegyet, ki papnak özvegye, elvehetnek. 23 És az én népemet tanításá, hogy mi a különbség szent és köz között, és a tiszta és tiszta között való különbséget ismertessék meg velök. 24 És peres ügyben ők álljanak elő ítélni, az én törvényeim szerint ítélik meg azt; és tanításaimat s rendeléseimet megtartsák minden ünnepemben, és az én szombataimat megszenteljék. 25

És holt emberhez be ne menjen, hogy magát megfertéztesse, csak atyájáért és anyjááért és fiááért és leányááért és fiútestvéreááért és leánytestvéreááért, kinek még férje nem volt, fertéztetheti meg magát. 26 És megtisztulása után számláljanak néki hét napot. 27 És a mely napon bemegy a szenthelyre, a belső pitvarba, hogy szolgáljon a szenthelyen, mutassa be búnérét való áldozatát, ezt mondja az Úr Isten. 28 És lészen nézik örökségök: én vagyok az ő örökségek, és birtokot ne adjatok nézik Izráelben: én vagyok az ő birtokuk. 29 Az ételáldozat és a búnérét és vétekért való áldozat, ez legyen élésök, és valami Izráelben Istennek szenteltetik, minden az övék legyen. 30 És minden első termés zsengéje mindenből, és minden, mit áldozatra visztek mindenből, tudniillik minden áldozatotkból, legyen a papoké, és lisztleitek zsengéjét adjátok a papnak, hogy áldás nyugodjék házadon. 31 Semmi döglöttet és vadtól szaggatottat, akár madár, akár egyéb állat legyen, ne egyenek a papok.

45 És mikor a földet sorsvetéssel elosztjátok örökségül, adjatok áldozatot az Úrnak, szent részt a földből; hosszúsága legyen huszonötezer és szélessége tízezer sing, szent legyen az egész határában köröskörül. 2 Ebből legyen a szenthely ötszáz sing, ötszáz singgel mérve egy négyszög minden oldalát, és mellette ötven sing tágasság legyen minden oldalon. 3 És ebből a megmért helyből mérj ki huszonötezer sing hosszúságot és tízezer sing szélességet, és ebben lesz a szenthely, mint igen szent hely. 4 Szent rész ez a földből; legyen a papoké, a szenthely szolgái, a kik ide járulnak szolgálni az Urat; és legyen ez nézik házaik helye, és szent hely a szenthely számára. 5 És huszonötezer sing hosszában és tízezer sing szélén legyen a Lévitáké, a ház szolgái tulajdonukul, húszkamarául, 6 És a város tulajdonául adjatok ötezer sing szélességet és huszonötezer sing hosszúságot a szent áldozat mentén; az egész Izráel házáárt legyen ez. 7 És a fejedelem tulajdonára lészen a szent áldozatnak és a város tulajdonának mind a két oldalán a szent áldozat előtt és a város tulajdonára előtt a napnyugati oldalon nyugatra és a napkeleti oldalon keletre, és hosszúsága olyan lesz, mint a részek közül egy, a napnyugati határtól a napkeleti határig. 8 Földje legyen az néki, tulajdonára Izráelben; és többé ne sanyargassák fejedelmeim az én népemet, hanem adják át a többi földet Izráel házának az ő nemzetiségei szerint. 9 Ezt mondja az Úr Isten: Legyen elég már néktek, Izráel fejedelmei! A törvényletséget és erőszaktétel távoztassátok el, és cselekedjetek törvény szerint és igazságot. Vegyétek le népmérői sarcsolástokat, ezt mondja az Úr Isten. 10 Igaz mérőserpenyőket legyenek és igaz éfátok és igaz báthotok: 11 Az éfa és a báth egy mértékkélegyenek, úgy hogy a hómernek tizedét fogadja be a báth, és a hómernek tizede legyen az éfa, a hómerhez kell mértéköt igazítani. 12 És a sekelnék húsz gérája legyen; húsz sekel, huszonöt sekel, tizenöt sekel legyen a mina nálatok. 13 Ez az áldozat, melyet fel kell vinnetek: egy hómer búzából egy hatodrész éfa, és egy hómer árpából is az éfa hatodrészét adjátok. 14 És az olajból rendelt rész egy báth olajból: a báth tizede a körből, tiz báthból, egy hómerből, mert tiz báth egy hómer. 15 És

egy darab a nyájból, kétszáz darab után Izráel bővíz földjéről ételáldozatra és égőáldozatra és hálaadó áldozatokra, az ő megszentelésükre, ezt mondja az Úr Isten. 16 A földnek egész népe köteles legyen erre az áldozatra a fejedelem részére Izráelben. 17 A fejedelem tiszte pedig lészen, hogy vigyen egészen égőáldozatokat és ételáldozatot és italáldozatot az ünnepeken és az újholdak napján és a szombatokon, Izráel házának minden ünnepein: ő teljesítse a búnérét való áldozatot és az ételáldozatot és az egészen égőáldozatot és a hálaadó áldozatokat, hogy megszentelje Izráel házát. 18 Ezt mondja az Úr Isten: Az első hónapban, a hónap elsején végy egy fiatal, hibátlan bikát és tisztítsd meg a szenthelyet. 19 És vegyen a pap a búnérét való áldozat véréből, és hintse a ház ajtójelfáira és az oltár bekerítésének négy szegletére és a belső pitvar kapufélfáira. 20 És így cselekedjél a hónap hetedik napján a tudatlanságból vétkezőért és a vigyázatlanságért, és így tisztítsátok meg a házat. 21 Az első hónapban, a hónap tizenegyedik napján legyen a ti páskátok; a hétnapos ünnepen kovásztalan kenyeret egyetek. 22 És a fejedelem azon a napon áldozzék ő magáárt és a föld egész népéárt egy bikával, búnérét való áldozatul. 23 És az ünnepl hét napján tegyen egészen égőáldozatot az Úrnak hét bikával és hét kossal, épekkel, naponként hét napon át, és búnérét való áldozatot egy kecskebakkal naponként; 24 És ételáldozatul tegyen egy éfát a bika mellé és egy éfát a kos mellé, és az olajból egy hínt az éfához. 25 A hetedik hónapban, a hónap tizenötödik napján, az ünnepen hasonlóképen cselekedjék hét napon át: a búnérét való áldozattal, az egészen égőáldozattal, az ételáldozattal és az olajjal.

46 Ezt mondja az Úr Isten: A belső pitvar kapuja, mely keletré néz, zárva legyen a dologtevő hat napon, szombatnapon pedig nyissák ki, és újhold napján is nyissák ki. 2 És a fejedelem jöjjön be a kapu tornáczának útján kívülről, és álljon a kapu felfája mellé, és mikor a papok megáldozzák az ő égőáldozatát és hálaadóáldozatait, ő leborulva imádkozzék a kapu küszöbén, azután menjen ki, a kaput pedig ne zárják be estvéig. 3 És leborulva imádkozzék az ország népe ugyanannak a kapunak bejáratánál a szombatokon és az újholdnak napjain az Úr előtt. 4 Az égőáldozat pedig, melyet a fejedelem vigyen az Úrnak szombatnapon, hat ép bárány és egy ép kos legyen; 5 És az ételáldozat: egy éfa a kos mellé; és a bárányok mellé ételáldozatul, a mit keze adhat, s az olajból egy hín az éfához. 6 Az újhold napján pedig egy ép, fiatal bika és hat bárány és egy kos, mind épek legyenek. 7 És a bika mellé egy éfát és a kos mellé egy éfát tegyen ételáldozatul; és a bárányok mellé azt, a mi kezétől telik, s az olajból egy hínt az éfához. 8 És mikor bemegy a fejedelem, a kapu tornáczának útján menjen be, és ezen az úton menjen ki. 9 Mikor pedig a föld népe megjen be az Úr eleibe az ünnepeken, a ki az északi kapu útján ment be, hogy leborulva imádkozzék, a déli kapu útján menjen ki; a ki pedig a déli kapu útján ment be, az az északi kapu útján menjen ki; ne téren vissza azon kapu útjához, a melyen bement, hanem az annak ellenében valón menjen ki. 10 A fejedelem pedig, mikor bemennek, közöttük menjen be, és mikor kimennek, együtt menjen ki velük. 11 És az ünnepeken és

a szent egybegyűléseken legyen az ételáldozat egy éfa egy bika mellé és egy éfa a kos mellé, és a bárányok mellé, a mit keze adhat, s az olajból egy hín az éfához. **12** Továbbá, mikor a fejedelem szabad akaratból tesz égoáldozatot, vagy hálaadó áldozatokat, szabad akaratból az Úrnak, nyissák ki néki a kaput, mely napkeletre néz, és ő vigye égoáldozatát és hálaadó áldozatait, mint a hogy szombat napon szokta tenni, és azután menjen ki, és zárják be a kaput kimenése után. **13** És egy esztendős ép bárányt áldozz égoáldozatul naponként az Úrnak; minden reggel áldozz azzal. **14** És ételáldozatot tégy hozzá minden reggel: egy hatodrész étát, és az olajból a hín harmadrészét a liszt megnedvesítésére, ételáldozatul az Úrnak; örökre állandó rendelések ezek. **15** Hozzátok azért a bárányt és az ételáldozatot és az olajat minden reggel állandó égoáldozatul. **16** Ezt mondja az Úr Isten: Ha a fejedelem ajándékot ad valamelyik fiának a maga örökségéből, az az ő fiai legyen tulajdonul örökséggében. **17** De ha örökségéből valamelyik szolgájának ad ajándékot, az a szabadság esztendjeig lesz azé, azután visszaszáll a fejedelemre; csak az ő öröksége lesz az ő fiaié. **18** És a fejedelem el ne vegyen a nép örökségéből, hogy nyomorgatással kivesse őket tulajdonukból; a maga tulajdonából adjon örökséget fiainak, hogy az én népem közül senki el ne széledjen a maga tulajdonából. **19** És bevitt engem aholhoz a bejárathoz, mely a kapu mellett oldalaslag vala, a kamarákhöz, a papok szenthelyéhez, melyek északra néznek, és ímé, ott egy hely vala leghátról nyugatra. **20** És monda nékem: Ez a hely, ahol a papok főzzék a vétekért és a búnért való áldozatot, és ahol süssék az ételáldozatot, hogy ne kelljen kivinniök a külső pitvarba a nép megszentelésére. **21** És kivitt engem a külső pitvarba, és elhordoza engem a pitvar négy szegletén, és ímé, a pitvar mindenik szegletében egy-egy pitvar vala. **22** A pitvarnak négy szegletében zárt pitvarok valának, negyen sing hosszúságúak és harmincz sing szélesek; egy mértéke vala a négy szegleten való pitvaroknak. **23** És falazások valának bennök köröskörül mind a négy körül, és a falazások alatt konyhák valának csinálva köröskörül. **24** És monda nékem: Ez a főzőház, ahol főzzék a háznak szolgái a nép véres áldozatát.

47 És visszatérít engem a ház ajtajához, és ímé, víz jő vala ki a ház küszöbe alól napkelet felé, mert a ház eleje kelet felé vala, és a víz aláfoly vala a ház jobb oldala alól az oltártól délre. **2** És kivitt engem az északi kapu útján, és elhordoza engem a kívül való úton a külső kapuhoz, mely napkeletre néz, és ímé, a víz ott forr vala ki a jobb oldal alól. **3** Mikor kiméne az a férfiú napkelet felé, mérőszínörral a kezében, mére ezer singet; és átvitt engem a vizen, a víz bokáig ér vala. **4** És mére ismét ezeret, és átvitt engem a vizen, a víz pedig térdig ér vala. És mére ismét ezeret és átvitt engem s a víz deréig ér vala. **5** És mére még ezeret, s vala olyan folyó, hogy át nem leheték rajta, mert magas vala a víz, megúszni való víz, folyó, mely meg nem lábolható. **6** És monda nékem: Láttad-é, embernek fia? És visszavezeti engem a folyó partján. **7** És mikor visszatértem, ímé, a folyó partján igen sok fa vala mindenfelől. **8** És mondá nékem: Ez a víz a keleti tájéka foly ki, és a lapáczra megyen alá, és a tengerbe megyen be, a tengerbe szakad, és meggyógyul a víz. **9** És lészen, hogy minden élő

állat, a mely nyüzsg, valahova e folyam bemegyen, élni fog; és a halaknak nagy bőségük lészen, mert ez a víz bement oda, és azok meggyógyulnak, és él minden, valahova e folyó bement. **10** És lészen, hogy halászok állandak rajta Éngeditől Énégláimig: varsák kivető helye lészen; nemök szerint lesznek benne a halak, mint a nagy tenger halai, nagy bőséggel. **11** Mocsarai és tócsai pedig nem gyógyulnak meg, só helyei lesznek. **12** És a folyó mellett, mind a két partján mindenféle ennivaló gyümölcs fája nevekedik fel; leveleik el nem hervadnak és gyümölcsük el nem fogynak; havonként új meg új gyümölcsöt teremnek, mert vizük onnét a szenthelyből foly ki; és gyümölcsük edelkre és leveleik orvosságra valók. **13** És monda az Úr Isten: Ez a határ, a mely szerint örökségüli osszátok el magatok közt a földet Izráel tizenkét törzsöke szerint, Józsefnek két örökséget. **14** És vegyétek azt örökségüli mindenjában egyenlően, mivelhogy fölemeltem kezemet, hogy atyáitoknak adom azt, tehát essék néktek az a föld örökségül. **15** És ez legyen a föld határa, észak felé a nagy-tengertől, Hetlónon át Sedádnak menve: **16** Hamát, Berótha, Szibraim, mely Damaskus határa és Hamát határa közt van, a középső Hásér, mely Havrán határában van. **17** Így legyen a határ a tengertől Haczar-Énónig Damaskus határában és azontúl északra, és Hamát határában: ez az északi oldal. **18** És a keleti oldalon: Havrán és Damaskus és Gileád között és Izráel földje között a Jordán legyen; ama határtól a keleti tengerig mérjétek: ez a keleti oldal. **19** És a déli oldalon dél felé: Támártól a versengések vizéig Kádesben, azután a folyó felé a nagy-tengerig: ez a déli oldal dél felé. **20** És a nyugati oldal: a nagy-tenger, ama határtól fogva addig, ahol egyenesen Hamába menni: ez a nyugati oldal. **21** És oszszátok el ezt a földet magatok közt Izráel nemzetiségei szerint. **22** És legyen, hogy sorsvetéssel oszszátok el azt magatok közt és a jövevények közt, a kik közöttetek lakoznak, a kik közöttetek fiakat nemzettek, és úgy tartások őket, mint aki ott született az Izráel fiai között: veletek együtt sorsvetéssel legyen örökségek Izráel nemzetiségei között. **23** És úgy legyen, hogy a mely nemzetességgel lakozik a jövevény, ott adjátok ki az ő örökségét. Ezt mondja az Úr Isten.

48 Ezek a nemzetégek nevei: az északi határon a Hetlántól Hamáthig vezető út mentén Haczar-Énónig Damaskus határában, észak felé, Hamát mentén, és pedig legyen az övé a keleti és nyugati oldal: Dán, egy rész; **2** És Dán határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Áser, egy rész; **3** És Áser határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Naftáli, egy rész; **4** És Naftáli határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Manasse, egy rész; **5** És Manasse határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Efraim, egy rész; **6** És Efraim határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Rúben, egy rész; **7** És Rúben határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Júda, egy rész; **8** És Júda határa mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig legyen a szent áldozat, melyet az Úrnak szenteltek: huszonötözer sing széles és olyan hosszú, mint egy-egy rész a keleti oldaltól a nyugati oldalig; és a szentelhet annak közepettkélegyen; **9** A szent áldozat, melyet az Úrnak szenteltek, huszonötözer sing hosszú és tízezer sing széles legyen; **10** És ezeké legyen ez a szent áldozat: a papoké

északra huszonötezer sing és nyugatra tízezer sing szélesség és keletre tízezer sing szélesség és délről huszonötezer sing hosszúság, és az Úr szenthelye annak közepette legyen: 11 A papoké, a kik megszenteltettek a Sádók fiai közül, a kik szolgálatomban foglalatosak voltak, a kik nem tévelyedtek el, mikor Izráel fiai eltéveltek, mint a hogy eltéveltek volt a Léviták. 12 Övék legyen ez, mint egy áldozati rész a föld áldozatából, mint igen szentséges, a Léviták határán. 13 A Lévitáké pedig legyen a papok határa mentén huszonötezer sing hosszúság és tízezer szélesség; az egész hosszúság legyen huszonötezer és a szélesség tízezer. 14 És semmit abból el ne adjanak, se el ne cseréljék, se másra át ne szálljon a földnek e zsengéje, mert az Úrnak szenteltetett. 15 És az ötezer sing, mely a szélességen megmaradt a huszonötezernek mentén, közhely a város számára, mint lakóhely és tágasság, és legyen a város annak a közepében. 16 És ezek legyenek annak méretei: az északi oldalon négyezeröttszáz sing és a déli oldalon négyezeröttszáz és a keleti oldalon négyezeröttszáz és a nyugoti oldalon négyezeröttszáz. 17 És a város alatt legyen tágasság észak felé kétszázötven sing és dél felé kétszázötven és keletre kétszázötven és nyugatra kétszázötven. 18 A mi pedig megmaradt a hosszaságban a szent áldozat mentén, tízezer keletről és tízezer nyugatról, az ott maradjon a szent áldozat mentén, és legyen annak termése a város szántóvőinek eledele. 19 És a ki szántóvő a városban, mivelje azt Izráelnek minden nemzetiségből. 20 Az egész huszonötezer sing szent áldozatot huszonötezer sing négyeszeröttszázban adjátok szent ajándékul a város tulajdonával együtt. 21 A mi pedig megmaradt, a fejedelemé lészen; a szent áldozatnak és a város tulajdonának minden a két oldalán, szemben a huszonötezer sing szent áldozattal a keleti határig és nyugat felé szemben a huszonötezer singgel egészen a nyugati határig lészen, a kiosztott részek mentén, a fejedelemé; és legyen a szent áldozat és a ház szenthelye annak közepette. 22 És a Léviták tulajdonától és a város tulajdonától fogva, mely közepében van annak, a mi a fejedelemé, a Júda határa és Benjámin határa között a fejedelemé legyen. 23 És a többi nemzetiségek: a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Benjámin, egy rész. 24 És Benjámin határára a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Simeon, egy rész. 25 És Simeon határára a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Issakhár, egy rész. 26 És Issakhár határára a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Zebulon, egy rész. 27 És Zebulon határára a keleti oldaltól a nyugati oldalig: Gád, egy rész. 28 És Gád határára a déli oldalon dél felé, legyen a határ Támartól a versengések vizéig Kádesben, a patak felé a nagy-tengerig. 29 Ez a föld, melyet sorsvetéssel öröksgül eloszszatok Izráel nemzetiségei között, és ezek azoknak részei, ezt mondja az Úr Isten. 30 És ezek a város külső részei: Az északi oldalon négyezeröttszáz sing mérték. 31 És a város kapui, Izráel nemzetiségeinek nevei szerint, három kapu északra: Rúben kapuja egy, Júda kapuja egy, Lévi kapuja egy. 32 És a keleti oldalon négyezeröttszáz sing és három kapu: József kapuja egy, Benjámin kapuja egy, Dán kapuja egy. 33 És a déli oldalon is négyezeröttszáz sing mérték és három kapu: Simeon kapuja egy, Issakhár kapuja egy, Zebulon kapuja egy. 34 A nyugati oldalon négyezeröttszáz

sing három kapuval: Gád kapuja egy, Áser kapuja egy, Naftáli kapuja egy: 35 Köröskörül tizennyolczer sing; és a város neve ama naptól fogva: Ott lakik az Úr!

DánIEL

1 Jójakim, Júda királya uralkodásának harmadik esztendejében jöve Nabukodonozor, a babiloni király Jeruzsálemre, és megszáll azt. **2** És kezébe adá az Úr Jójakimot, a Júda királyát, és az Isten háza edényeinek egy részét; és vivé azokat Sineár földére, az ő istenének házába, és az edényeket bevitv az ő istenének kincsesházába. **3** És mondá a király Aspenáznak, az udvarmesterek fejedelmének, hogy hozzon az Izráel fiai közül és királyi magóból való s előkelő származású ifjakat, **4** A kikben semmi fogyatkozás nincsen, hanem a kik ábrázatra nézve szépek, minden bölcseségre eszesek, és ismeretekkel bírnak és értenek a tudományokhoz, és a kik alkalmatosak legyenek arra, hogy áljának a király palotájában; és tanítsák meg azokat a Káldeusok írására és nyelvére. **5** És rendele nézik a király minden napí szükségletü a királyi ételből és a borból, melyből ő iszik vala, hogy így nevelje őket hárrom esztendeig, és azután álljanak a király előtt. **6** Valának pedig ezek között a Júda fiai közül: DánIEL, Ananiás, Misáel és Azariás. **7** És az udvarmesterek fejedelme neveket ada nézik; tudniliuk elnevezé DánIEL Baltazárnak, Ananiást Sidráknak, Misáelt Misáknak, Azariást Abednegónak. **8** De DánIEL eltökél az ő szívében, hogy nem fertőzeti meg magát a király ételével és a borral, a melyből az iszik vala, és kér az udvarmesterek fejedelmét, hogy ne kelljen magát megfertőztetnie. **9** És az Isten kegyelemre és irgalomra méltóvá tevé DánIEL az udvarmesterek fejedelme előtt; **10** És mondá az udvarmesterek fejedelme DánIELnek: Félek én az én uramtól, a királytól, a ki megrendelte a ti ételeteket és italotokat; minek lássa, hogy a ti orczátok hitványabb amaz ifjaknál, a kik egykorúak veletek? és így búnbe kevernétek az én fejemet a királynál. **11** És mondá DánIEL a felügyelőnek, a kire az udvarmesterek fejedelme bízta vala DánIEL, Ananiást, Misáelt és Azariást: **12** Tégy próbát, kérlek, a te szolgáiddal tíz napig, és adjanak nékünk zöldségféléket, hogy azt együnk, és vizet, hogy azt igyunk. **13** Azután mutassák meg néked a mi ábrázatunkat és amaz ifjak ábrázatát, a kik a király ételével élnek, és a szerint cselekedj majd a te szolgáiddal. **14** És engede nézik ebben a dologban, és próbát tőn velük tíz napig. **15** És tíz nap mulva szébbnek látszék az ő ábrázatuk, és testben kövérrebbek valának mindazoknál az ifjaknál, a kik a király ételével élnek vala. **16** Elvezé azért a felügyelő az ő ételöket és az ő italokul rendelt bort, és ad vala nézik zöldségféléket. **17** És ada az Isten ennek a négy gyermeknek tudományt, minden írásban való értelmet és bölcseséget; DánIEL pedig értett mindenféle látomáshoz és álmokhoz is. **18** Miután pedig elmúlt az idő, a mikorra meghagyta vala a király, hogy elője vigyék őket, bevitv őket az udvarmesterek fejedelme Nabukodonozor elő. **19** És szóla velök a király, és mindenjájok között sem találtaték olyan, mint DánIEL, Ananiás, Misáel és Azariás, és állának a király előtt. **20** És minden bölcs és értelmes dologban, a mely felől a király tölök tudakozódék, tízszerre okosabbaknak találá őket mindazoknál az írástudóknál és varázslóknál, a kik egész országában valának. **21** És ott vala DánIEL a Cyrus király első esztendejéig.

2 És Nabukodonozor uralkodásának második esztendejében álmokat láta Nabukodonozor, és nyugtalan lón az ő lelke, és álma félbeszakadt. **2** És mondá a király, hogy hívjanak írástudókat, varázslókat, bűbájosokat és Káldeusokat, hogy fejték meg a királynak az ő álmait; és bemenének azok, és állának a király elő. **3** És monda nézik a király: Álmot láttam, és nyugtalan a lelkem megtudni az álmot. **4** És mondák a Káldeusok a királynak szirai nyelven: Király, örökké élj! mond meg az álmot a te szolgáidnak, és megjelentjük az értelmét. **5** Felele a király, és monda a Káldeusoknak: Az én szavam áll! Ha tehát meg nem mondjátok nékem az álmot és annak értelmét, darabokra tépettek, és a ti házaitok szemétdombokká tétetnek. **6** Ha pedig az álmot és annak értelmét megjelentíték: ajándékokat, jutalmat és nagy tisztességet vesztek tőlem; ezért az álmot és annak értelmét jelentsétek meg nékem. **7** Felelének másodszor, és mondának: A király mondja meg az álmot az ő szolgáinak: és az értelmét megjelentjük. **8** Felele a király, és monda: Bizonytal tudom én, hogy csak időt akartok ti nyerni, mert látjátok, hogy áll az én szavam. **9** Hogy ha az álmot meg nem mondjátok nékem, csak egy ítélet lehet felőletek: hogy hamis és tétevázó beszédet koholtok, hogy azzal tartsatok engem, míg az idő múlik. Mondjátok meg azért nékem az álmot, akkor tudom, hogy az értelmét is megjelenthetitek nékem. **10** Felelének a Káldeusok a királynak, és mondák: Nincs ember a földön, aki a király dolgát megjelenthesse: mivelhogy bármilyen nagy és hatalmas király sem kívánt még egyetlen írástudótól, varázslótól és Káldeustól sem ilyen dolgot. **11** Mert a dolog, a mit a király kíván, igen nehéz, és nincs más, a ki azt megjelenthesse a király előtt, hanemha az istenek, a kik nem lakoznak együtt az emberekkel. **12** E miatt a király megharaguék és igen felgerjede, és meghagyá, hogy a babiloni bölcsék mind veszítessének el. **13** És a parancsolat kiméne, hogy öljék meg a bölcséket; és keresik vala DánIEL és az ő társait, hogy megöllettessenek. **14** Ekkor DánIEL bölcsen és értelmesen felele Arióknak, a királyi testőrség fejének, a ki kiment vala, hogy megöllesse a babiloni bölcséket. **15** Szóla és monda Arióknak, a király főemberének: Miért e kegyetlen parancsolat a királytól? Akkor Ariók elmondá a dolgot DánIELnek. **16** És beméne DánIEL, és kér a királyt, hogy adjon néki időt, hogy megjelenthesse az értelmet a királynak. **17** Ekkor DánIEL haza méne, és elmondá e dolgot Ananiásnak, Misáelnek és Azariásnak, az ő társainak: **18** Hogy kérjenek az egek Istenétől irgalmasságot e titok végett, hogy el ne veszszenek DánIEL és az ő társai a többi babiloni bölcsékkal együtt. **19** Akkor DánIELnek megjelenteték az a titok éjjeli látásban. Áldá akkor DánIEL az egek Istenét. **20** Szóla DánIEL, és monda: Áldott legyen az Istenek neve örökkön örökké: mert övé a bölcseség és az erő. **21** És ő váltóztatja meg az időket és az időknek részeit; dönt királyokat és tesz királyokat; ád bölcseséget a bölcséknak és tudományt az értelmeseknek. **22** Ő jelenti meg a mély és elrejtett dolgokat, tudja mi van a setétségen; és világosság lakozik vele! **23** Néked adok hálát, atyáimnak Istene, és dicsérelék én téged, hogy bölcseséget és erőt adtál nékem, és mostan megjelentetted nékem, a mit kértünk tőled; mert a király dolgát megjelentetted nékünk! **24** Beméne azért DánIEL

Ariókhoz, a kit rendelt vala a király, hogy elveszítse a babiloni bölcséket; elméne azért, és mondá néki: A babiloni bölcséket ne veszítesd el; vígy engem a király elé és a megfejtést tudtára adom a királynak. 25 Akkor Ariók sietve bevíve Dánielt a király elébe, és mondá: Találtam férfiút Júdának fogoly fiai között, a ki a megfejtést megjelenti a királynak. 26 Szóla a király, és monda Dánielnek, a kit Baltázárnak nevezének: Csakugyan képes vagy megjelenteni nékem az álmot, a melyet láttam, és annak értelmét? 27 Felele Dániel a király előtt, és mondá: A titkok, a melyről a király tudakozódék, a bölcsék, varázslók, írástudók, jövendőmondók meg nem jelenthetik a királynak; 28 De van Isten az égben, a ki a titkokat megjelenti; és ő tudtára adta Nabukodonozor királynak: mi lészen az utolsó napokban. A te álmod és a te fejed látása a te ágyadban ez volt: 29 Néked, oh király! gondolataid támadtak a te ágyadban a felől, hogy mik lesznek ez után, és a ki megjelenti a titkokat, megjelentette néked azt, a mi lesz. 30 Nékem pedig ez a titok nem bölcseségből, a mely bennem minden elő felett volna, jelentetett meg, hanem azért, hogy a megfejtés tudtára adassék a királynak és te megértsed a te szívednek gondolatait. 31 Te látad, oh király, és íme egy nagy kép; ez a kép, mely hatalmas vala és kiváló az ö fénysége, előttem áll vala, és az ábrázata rettenetes volt. 32 Annak az állóképnek feje tiszta aranyból, melle és karjai ezüstből, hasa és oldalai rézből, 33 Lábszárai vasból, lábai pedig részint vasból, részint cserépből valának. 34 Nézed vala, a míg egy kő leszakada kéz érintése nélkül, és letöré azt az állóképet vas- és cseréplábairól, és darabokra zúzá azokat. 35 Akkor egygyé zúzódék a vas, cserép, réz, ezüst és arany, és lónek mint a nyári szérűn a polyva, és felkapá azokat a szél, és helyöket sem találák azoknak. Az a kó pedig, a mely leüté az állóképet nagy hegygyé lón, és betölté az egész földet. 36 Ez az álm, és értelmét is megmondjuk a királynak. 37 Te, oh király! királyok királya, kinek az egek Istene birodalmat, hatalmat, erőt és dicsőséget adott; 38 És valahol emberek fiai, mezei állatok és égi madarak lakoznak, a te kezdebe adta azokat, és úrrá tett téged mindezeken: Te vagy az arany-fej. 39 És utánad más birodalom támad, alábbvaló mint te; és egy másik, egy harmadik birodalom, rézből való, a mely az egész földön uralkodik. 40 A negyedik birodalom pedig erős lesz, mint a vas; mert miként a vas széttör és összezúz minden; bizony mint a vas pusztít, mind amazokat szétzúzza és elpusztítja. 41 Hogy pedig lábakat és ujjakat részint cserépből, részint vasból valónak láttál: a birodalom kétfelé oszol, de lesz benne a vasnak erejéből, a mint láttad, hogy a vas elegy volt az agyagcseréppel. 42 És hogy a lába ujjai részint vas, részint cserép: az a birodalom részint erős, részint pedig törékeny lesz. 43 Hogy pedig vasat elegyülve láttál agyagcseréppel: azok emberi mag által vegyülnek össze, de egymással nem egyesülnek, minthogy a vas nem egyesül a cseréppel. 44 És azoknak a királyoknak idejében támaszt az egek Istene birodalmat, mely soha örökké meg nem romol, és ez a birodalom más népre nem száll át hanem szétzúzza és elrontja mindeneket a birodalmakat, maga pedig megáll örökké. 45 Minthogy láttad, hogy a hegyről kő szakad vala le kéz érintése nélkül, és szétzúzá a vasat, rezet, cserepet, ezüstöt és

aranyat: a nagy Isten azt jelentette meg a királynak, a mi majd ezután lészen; és igaz az álom, és bizonyos annak értelme. 46 Akkor Nabukodonozor király arcra borula és imádá Dánielt, és meghagyá, hogy ételáldozattal és jó illallat áldozzanak néki. 47 Szóla a király Dánielnek, és monda: Bizonytal a ti Istenetek, ő az isteneknek Istene, és a királyoknak ura és a titkok megjelentője, hogy te is megjelenthetted ezt a titkot! 48 Akkor a király fölmagasztalá Dánielt, és sok nagy ajándékot ada néki, és hatalmat adott néki Babilonnak egész tartománya felett, és a babiloni összes bölcséknak előljárójává tevé őt. 49 És Dániel kér a királyt, hogy Sidrákot, Misákat és Abednégöt rendelje a babiloni tartomány gondviselésére; Dániel pedig a király udvarában vala.

3 Nabukodonozor király csináltata egy arany állóképet, magassága hatvan sing, szélessége hat sing; felállítatta azt a Dura mezején, Babilon tartományában. 2 És Nabukodonozor király egybegyűjtött a fejedelmeket, helytartókat, kormányzókat, bírákat, kincstartókat, tanácsosokat, törvénytevőket és a tartományok minden igazgatóját, hogy jöjjenek az állóképnek felavatására, a melyet Nabukodonozor király állított vala. 3 Akkor egybegyűlének a fejedelmek, helytartók, kormányzók, bírák, kincstartók, tanácsosok, törvénytevők és a tartományok minden igazgatója az állókép felavatására, a melyet Nabukodonozor király állított, és megállának az állókép előtt, a melyet Nabukodonozor állított. 4 És a hírnök hangosan kiált: Meghagyatik nétek, oh népek, nemzetek és nyelvek! 5 Mihelyt halljátok a kürtek, sípnak, cziterának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát: boruljatok le, és imádjátok az arany állóképet, a melyet Nabukodonozor király állított. 6 Akárki pedig, a ki nem borul le és nem imádja, tüstént bevettek az égő, tüzes kemenczébe. 7 Azért mihelyt hallák mind a népek a kürtek, sípnak, cziterának, hárfának, lantnak és mindenféle hangszernek szavát: leborulnak, mind a népek, nemzetek és nyelvek, és imádák az arany állóképet, a melyet Nabukodonozor király állított. 8 Elmenének azért ebben az időben kádebeli férfiak, és vádat emelének a zsidók ellen; 9 Szólának pedig és mondák Nabukodonozor királynak: Király! örökké elj! 10 Te, oh király! parancsolatot adtál ki, hogy minden ember, mihelyt meghallja a kürtek, sípnak, cziterának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát: boruljon le, és imádja az arany állóképet; 11 A ki pedig nem borul le és nem imádja, vettessék be az égő, tüzes kemenczébe. 12 Vannak zsidó férfiak, a kiket a babiloni tartomány gondviselésére rendeltél, Sidrák, Misák és Abednégó: ezek a férfiak nem becsülnek téged, oh király, a te isteneidet nem tisztelik, és az arany állóképet, a melyet felállítattal, nem imádják. 13 Akkor Nabukodonozor nagy haraggal és felgerjedéssel meghagyá, hogy hozzák elő Sidrákot, Misákat és Abednégöt; erre elhozák a férfiakat a király elő. 14 Szóla Nabukodonozor, és monda nékik: Sidrák, Misák és Abednégó! Szántszándékból nem tiszteltek-é az én istenemet és nem imádjátok-é az arany állóképet, a melyet felállítattam? 15 Ha tehát készek vagytok: mihelyt halljátok a kürtek, sípnak, cziterának, hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát, leboruljatok és imádjátok az állóképet, a melyet én csináltattam. De ha nem imádjátok,

tüstént bevettek az égő, tűzes kemenczébe; és kicsoda az az Isten, aki kiszabadítónak titokat az én kezeimből? 16 Felelének Sidrák, Misák és Abednégó, és mondának a királynak: Oh Nabukodonozor! Nem szükség erre felelnünk néked. 17 Íme, a mi Istenünk, akit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tűzes kemenczéből, és a te kezedből is, oh király, kiszabadít minket. 18 De ha nem tenné is, legyen tudtadra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, a melyet felállíttatál, nem imádjuk. 19 Akkor Nabukodonozor eltelék haraggal, és az ő orczájának színe elváltozik Sidrák, Misák és Abednégó ellen; azért szóla, és meghagyá, hogy fűtsék be a kemencét hétszerre inkább, mint szokták vala befúteni. 20 És meghagyá a legerősebb férfiaknak az ő seregeiben, hogy kötözék meg Sidrákot, Misákot és Abednégót, és vessék őket az égő, tűzes kemenczébe. 21 Erre ezek a férfiak alsó ruhástul, köntösöstül, palástostul és egyéb öltönyöstül megkötötték, és az égő, tűzes kemenczébe vettettek. 22 A miatt azonban, hogy a király parancsolata szigorú volt és a kemencze rendkívül izzó vala: azokat a férfiakat, aik Sidrákot, Misákot és Abednégót felvitték, megölé a tűznek lángja. 23 Az a három férfiú pedig: Sidrák, Misák és Abednégó, az égő, tűzes kemenczébe esék megkötözve. 24 Akkor Nabukodonozor király megijedt és sietve felkele, szóla és monda az ő tanácsosainak: Nem három férfiút veténk-e a tűz közepébe megkötözve? Felelének és mondának a királynak: Bizonyára, oh király! 25 Felele, és monda: Íme, négy férfiú látok szabadon járni a tűz közepében, és semmi sérelem sincs bennök, és a negyediknek ábrázata olyan, mint valami istenek-fiáé. 26 Nabukodonozor ekkor az égő, tűzes kemencze szájához járula, és szóla és monda: Sidrák, Misák és Abednégó, a felséges Istennek szolgái, jertek ki és jójetek ide! Azonnal kijövének Sidrák, Misák és Abednégó a tűz közepéből. 27 És egybegyűlvén a fejedelmek, helytartók és kormányzók és a király tanácsosai, nézik vala ezeket a férfiakat, hogy a tűznek semmi hatalma nem lett az ő testükön, és hogy egy hajszáluk sem égett meg, és az ő alsó ruhák meg nem változtak, és a tűz szaga sem járta át őket. 28 Szóla Nabukodonozor, és monda: Áldott ezeknek Istene, a Sidrák, Misák és Abednégó Istene, aki küldötte az ő angyalát és kiszabadította az ő szolgáit, aik ő benne bíztak; és a király parancsolatát megszegtek és veszedelemre adták az ő testüket és nem szolgáltak és nem imádtak más istent az ő Istenökön kívül. 29 Parancsolom azért, hogy minden nép, nemzetseg és nyelv, a mely káromlásat mond Sidrák, Misák és Abednégó Istene ellen, darabokra tépessék, és annak háza szemétdombba tétessek: mert nincs más Isten, aki így megszabadíthatasson. 30 Akkor a király nagy tisztességre emelé Sidrákot, Misákot és Abednégót Babilon tartományában.

4 Nabukodonozor király minden népnek, nemzetnek és nyelvnek, aik az egész földön lakoznak, mondá: Békességetek bőséges legyen! 2 A jeleket és csudákat, a melyeket cselekedett velem a felséges Isten, illendő dolognak tartom megjelenteni. 3 Mely nagyok az ő jelei és mely hatalmasak az ő csudái! az ő országa örökkévaló ország és az ő uralkodása nemzedékről nemzedékre száll. 4 Én Nabukodonozor békében valék az én házamban, és virágzó

az én palotámban. 5 Álmot láték és megrettente engem, és a gondolatok az én ágyamban, és az én fejemnek látásai megháborítanak engem. 6 És parancsolatot adék, hogy hozzák előm Babilonnak minden bőlcset, hogy az álom jelentését tudassák velem. 7 Akkor bejövénak az írástudók, varázslók, Káleusok és jövendőmondók; és én elbeszélém nékik az álmot, de az értelmét nem jelentették meg nékem. 8 Végezetre bejöve élém Dániel, a kinek neve Baltazár, mint az én istenemnek neve, és a kiben a szent isteneknek lelke van, és elmondám néki az álmot. 9 Baltazár, az írástudók elseje, tudom, hogy a szent isteneknek lelke van benned, és semmi titok sem homályos előtted, az én álmom látásait, a miket láttam, és azoknak jelentését beszéld el. 10 Az én fejem látásai az én ágyamban ezek voltak: Látám, hogy ímé, egy fa áll a föld közepette, és annak magassága rendkívüli volt. 11 Nagy volt a fa és erős, és magassága az éigig ért, és az egész föld széléig volt látható. 12 Levelei szépek és gyümölcök sok, és táplálék vala rajta mindeneknek; alatta árnyékot talála a mező vada, és ágain lakozának az ég madarai, és róla evék minden elő. 13 Látám fejem látásaiban az én ágyamban, és ímé: egy Vigyázó és Szent szálla alá az égből; 14 Erősen kiálta, és így szóla: Vágyátok ki a fát és vaggadaljátok le az ágait, rázzátok le leveleit és hánýjátok szét gyümölcseit, fussanak el a vadak alól, és a madarak az ő ágairól. 15 De gyökerének törzsökét hagyjátok meg a földben, és vas és ércz láncokba verve a mező fűvén; égi harmattal öntöztessek, és a barmokkal legyen része a föld fűvében. 16 Az ő emberi szíve változzék el, és baromnak szíve adassék néki, és hét idő múlik el felette. 17 Vigyázók határozatából van ez a rendelet, és a Szentek parancsolata ez a végzés, hogy megtudják az elők, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és a kinek akarja, annak adjá azt, és az emberek között az alábbvalót emeli fel arra. 18 Ezt az álmot láttam én, Nabukodonozor király, és te, Baltazár, mondd meg annak értelmét; mivelhogy az én országomnak egyetlen bőlcse sem tudta nékem megmondani a jelentését; de te tudod, mert szent isteneknek lelke van benned. 19 Ekkor Dániel, a kinek neve Baltazár, közel egy óraig rémüldözék, és az ő gondolatai háboríták őt. Szóla a király, és monda: Baltazár, az álon és annak jelentése meg ne rettentsemek téged! Felele Baltazár, és monda: Uram, az álon szálljon a te gyűlölödire, a magyarázata pedig a te ellenségeidre! 20 A fa, a melyet láttál, a mely nagy és erős volt, és a melynek magassága az egét érte és ellátszék az egész földre; 21 És levelei szépek, gyümölcse pedig sok, és táplálék rajta mindeneknek; alatta tartózkodék a mező vada, és ágain az égi madarak lakozának: 22 Te vagy az, oh király, aki nagygyá és erőssé lettél, a kinek nagysága megnöveked és fölér az égig, és hatalmad a föld végéig. 23 Hogy pedig láta a király Vigyázót és Szentet leszállani az égből, és azt mondá: Vágyátok le a fát és pusztításokat el azt; de gyökereinek törzsökét a földben hagyjátok, és vas és ércz láncokba verve a mező fűvén, és égi harmattal öntöztessek és a mezei barmokkal legyen része, a míg hét idő múlik el felette; 24 Ez a jelentése, oh király, és a felséges Isten végezése ez, a mely bekövetkezik az én uramra, a királyra, 25 És kivetnek téged az emberek közül, és a mezei barmokkal lesz a te lakozásod,

és füvet adnak enned, mint az ökröknek, és égi harmattal öntöznek téged, és hét idő múlik el felettesed, míg nem megérted, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, a kinek akarja. **26** Hogy pedig mondák, hogy a fa gyökereinek törzsökét hagyják meg: országod megmarad néked, mi helyest megismered, hogy az Ég uralkodik. **27** Azért, oh király, az én tanácsom tessék néked, és vétkeiitől igazság által szabadulj és a te hamisságaitól a szegényekhez való iringalmasság által. Így talán tartós lesz a békességed. **28** Mindez betelék Nabukodonozor királyon. **29** Tizenkét hónap mulva a babiloni királyi palotán sétálá. **30** Szóla a király és mondá: Nem ez-é ama nagy Babilon, a melyet én építettem királyság házának, az én hatalmasságom ereje által és dicsőségem tisztessége? **31** Még a szó a király szájában volt, a mikor szózat szálla le az égből: Néked szól, oh Nabukodonozor király, a birodalom elvétetett tőled. **32** És kivethet téged az emberek közül, és a mezei barmokkal lesz a lakozásod, és füvet adnak enned, mint az ökröknek, és hét idő múlik el felettesed, a míg megesméréd, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak adja azt, a kinek akarja. **33** Abban az órában betelék a beszéd Nabukodonozoron: és az emberek közül kivetteték, és füvet evék mint az ökrök, és égi harmattal öntöztek az Ő teste, míg nem szöre megnöve, mint a saskeselyű tolla, és körmei, mint a madarakéi. **34** És az idő elteltével én, Nabukodonozor, szemeimet az égre emelém, és az én értelmem viaszajöve, és áldám a felséges Istenet, és dicsérém és dicsőítem az örökké előt, kinek hatalma örökkévaló hatalom és országa nemzedékről-nemzedékre áll. **35** És a föld minden lakosa olyan mint a semmi; és az Ő akaratja szerint cselekszik az ég seregeiben és a föld lakosai között, és nincs, a ki az Ő kezét megfoghatná és ezt mondaná néki: Mit cselekedtél? **36** Abban az időben visszatére hozzá az én értelmem, és országom dicsőségére az én ékességem, és méltóságom is visszatére hozzáim, és az én tanácsaim és főemberem fölkeresének engem, és visszahelyeztem az én országomba, és rendkívüli nagyság adatott nékem. **37** Most azért én, Nabukodonozor, dicsérém, magasztalom és dicsőítem a mennyei királyt: mert minden cselekedete igazság, és az Ő utáti ítélet, és azokat, a kik kevélsgében járnak, megalázhatja.

5 Belszázár király nagy lakomát szerze az Ő ezer főemberének, és az ezer előtt bort ivék. **2** Borozás közben mondá Belszázár, hogy hozzák elő az arany és ezüst edényeket, a melyeket elvive Nabukodonozor, az Ő atya a jeruzsálemi templomból, hogy igyanak azokból a király és az Ő főemberei, az Ő feleségei és az Ő ágyasai. **3** Akkor elöhözük az arany edényeket, a melyeket elvívének az Isten házának templomából, mely Jeruzsálemben vala, és ívának azokból a király és az Ő főemberei, az Ő feleségei és az Ő ágyasai. **4** Bort ívának, és dicsérék az arany-, ezüst-, ércz-, vas-, fa- és köisteneket. **5** Abban az órában emberi kéznek ujjai tünnek fel, és írának a gyertyatartóval szemben a király palotájának meszelt falán, és a király nézé a készfejet, a mely ír vala. **6** Ekkor a király ábrázatja megváltozik, és az Ő gondolatai megháboríták őt, és derekának inai megoldódának és az Ő térdei egymáshoz verődnek. **7** Erősen kiáltozék

a király, hogy hozzák elő a varázslókat, a Káldeusokat és jövendölőket. Szóla a király és monda a babiloni bölcséknak: Akárki legyen az az ember, aki elolvassa ezt az írást, és annak értelmét megjelenti nékem, bíborba öltözötték és aranyláncz lesz a nyakában, és mint harmadik parancsol az országban. **8** Akkor bemenének a király bölcséi minden, de nem tudták elolvasnai az írást, sem annak értelmét megfejeni a királynak. **9** Akkor Belszázár király igen megrettentette, és az Ő ábrázatja elváltozék rajta, és az Ő főemberei is megzavarodának. **10** A királyasszony a király és az Ő főemberéinek beszédei miatt beméne a lakoma házába, és szóla a királyasszony, és monda: Király, örökké élj! Ne rettentsemek téged a te gondolataid, és a te ábrázatod ne változzék el! **11** Van egy férfiú a te országodban, a kiben a szent isteneknek lelke van, és a te atyád idejében értelem, tudomány, és az istenek bölcseségéhez hasonló bölcseség találhatók benne, és a kit Nabukodonozor király, a te atyád, az írástudók, varázslók, Káldeusok és jövendölők fejévé tőn; igen, a te atyád, a király: **12** Mivelhogy Dánielben, a kit a király Baltazárnak nevezett, nagyobb lélek, tudomány és értelem, álmoknak magyarázata és titkok megjelentése és rejtelylek megfejtése találtatott. Most azért hivattassék elő Dániel, és Ő megjelenti az értelmet. **13** Erre Dániel a király elé viteték. Szóla a király, és monda Dánielnek: Te vagy-é ama Dániel, a ki a júdabeli foglyok fiai közül való, a kit ide hozott a király, az én atyám, Júdából? **14** És a ki felől hallottam, hogy az isteneknek lelke van benned, és értelem és tudomány és kiváld bőlcse ség találhatott te benned? **15** Csak imént hozatának élém a bőlcsek és varázslók, hogy elolvassák ezt az írást és jelentését tudassák velem; de nem tudják a dolog értelmét megjelenteni. **16** De felőled azt hallottam, hogy te tudod az értelmet megfejeni és a titkokat megoldani; most azért, ha el tudod olvasni ezt az írást és értelmét nékem megmondani, bíborba öltözettel és aranyláncz lesz a nyakodon, és mint harmadik uralkodol az országban. **17** Erre Dániel felele, és monda a királynak: Ajándékaid tiéd legyenek, és adományaidat másnak adjad, mindazáltal az írást elolvassom a királynak, és jelentését megmondom néki. **18** Te, oh király! A felséges Isten birodalmat és méltóságot, dicsőséget és tisztességet ada Nabukodonozornak, a te atyádnak; **19** És a méltóság miatt, a melyet ada néki, a népek, nemzetek és nyelvek minden féltek és rettegtek tőle; megölt, a kit akart; és életben tartott a kit akart; felemelt, a kit akart; és megalázott, a kit akart; **20** De mikor a szíve felfüvalkodott, és a lelke megkeményedett megátalkodottan: levetteték az Ő birodalmának királyi székéből, és dicsőséget elvevék tőle; **21** És az emberek fiai közül kivetteték, és az Ő szíve olyanná lőn, mint a barmoké; és a vadszamarakkal lőn az Ő lakása, és fűvel etették őt, mint az ökröket, és a teste égi harmattal öntözöttet, míg megismeré, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek országán, és azt helyezteti arra, a kit akar. **22** És te, Belszázár, az Ő fia, nem alázadt meg a szívedet, noha mindez tudtad. **23** Sőt felemelkedtél az egek Ura ellen, és az Ő házának edényeit elődbe hozták, és te és a te főembereid, a te feleségeid és a te ágyasaid bort ittak azokból; és az ezüst- és arany-, ércz-, vas-, fa- és köisteneket dicséréd, a kik nem látnak, sem nem hallanak, sem nem értenek; az Istant pedig, a kinek kezében

van a te lelked, és előtte minden te útad, nem dicsőítettek. **24** Azért küldetett ő általa ez a kéz, és jegyeztetett fel ez az írás. **25** És ez az írás, a mely feljegyzetet: Mene, Mene, Tekel, Ufarszin! **26** Ez pedig e szavaknak az értelme: Mene, azaz számba vette Isten a te országlásodat és véget vet annak. **27** Tekel, azaz megmérrettél a mérelegén és híjjával találtattál. **28** Peresz, azaz elosztott a te országod és adatott a médeknak és persáknak. **29** Akkor szóla Belszázár, és öltözötték Dánielt bíborba, és aranyláncot vettének nyakába, és kikiálták felőle, hogy ő parancsol mint harmadik az országban. **30** Ugyanazon az éjszakán megöleték Belszázár, a Káldeusok királya. **31** És a méd Dárius foglal el az országot mintegy hatvankét esztendős korában.

6 Tetszik Dáriusnak, és rendele a birodalom fölét százhúsz tisztartót, hogy az egész birodalomban legyenek; **2** És azok fölé három igazgatót, a kik közül egy vala Dániel, hogy a tisztartók nézik adjanak számot, és a királynak semmi károsodása ne legyen. **3** Akkor ez a Dániel felülvállalá az igazgatókat és a tisztartókat, mivelhogy rendkívüli lélek volt benne, úgy hogy a király őt szándékozék tenni az egész birodalom fölét. **4** Akkor az igazgatók és tisztartók igyekvénék okot találni Dániel ellen a birodalom dolgai miatt; de semmi okot vagy vétket nem találhatának; mert hűséges volt, és semmi fogyatkozás, sem vétek nem találtaték benne. **5** Akkor mondák azok a férfiak: Nem találunk ebben a Dánielben semmi okot, hacsak nem találhatunk ellene valamit az ő Istenének törvényében! **6** Akkor azok az igazgatók és tisztartók berohantak a királyhoz, és így szólának: Dárius király, örökké élj! **7** Tanácsot tartottak az ország összes igazgatói: a helytartók, fejedelmek, tanácsosok és a kormányzók, hogy királyi végzés hozassék, és erős tilalom adassék, hogy ha valaki harminc napig kér valamit valamely istentől vagy embertől, tekívüled, oh király, vettessék az oroszlánok vermébe. **8** Most azért, oh király, erősítsd meg e tilalmat és add ki írásban, hogy meg ne változtassék a médeket és persák vissza nem vonható törvénye szerint. **9** Annakokáért Dárius király adott írást és tilalmat. **10** Dániel pedig, a mint megtudta, hogy megiratott az írás, beméne az ő házába; és az ő felső termének ablakai nyitva valának Jeruzsálem felé; és háromszor napiában térdreire esék, könyörge és dícséretet tőn az ő Istene előtt, a miként azelőtt cselekszik vala. **11** Akkor azok a férfiak berohantak és megtalálák Dánielt, a mint könyörge és esedezők az ő Istene előtt. **12** Ekkor bemenének, és mondák a királynak a király tilalma felől: Nem megírtad-é a tilalmat, hogy ha valaki kér valamit valamely istentől vagy embertől harminc napig, tekívüled oh király, vettessék az oroszlánok vermébe? Felele a király és monda: Áll a szó! a médeket és persák vissza nem vonható törvénye szerint. **13** Erre felelnek, és mondák a királynak: Dániel, aki a júdábeli foglyok fiai közül való, nem becsül téged, oh király, sem a tilalmat, a mit megírtál; hanem háromszor napiában elkönyörgi könyörgését. **14** Akkor a király, a mint hallotta ezt, igen restelkedék a miatt, és szíve szerint azon volt, hogy Dánielt megszabadítsa, és napnyugotig törekedék őt megmenteni. **15** Erre azok a férfiak berohantak a királyhoz, és mondák a királynak: Tud meg, király, hogy ez a médeket és persák törvénye, hogy semmi tilalom vagy

végzés, a melyet a király rendel, meg ne változtassék. **16** Erre szóla a király, és előhozák Dánielt, és veték az oroszlánok vermébe. Szóla a király, és mondá Dánielnek: A te Istened, a kinek te szüntelen szolgálsz, ő szabadítson meg téged! **17** És hozának egy követ, és oda tevék a verem szájára, és megpecsétlik a király az ő gyűrűjével és az ő főembereinek gyűrűivel, hogy semmi meg ne változtassék Dánielre nézve. **18** Erre eltávozik a király az ő palotájába, és étlen tölté az éjszakát, és vigasságtevő szerszámokat sem hozata elője; kerülte őt az álon. **19** Hajnalban a király azonnal felkele még szürkületkor, és sietve az oroszlánok verméhez méne. **20** És mikor közel ére a veremhez, szomorú szóval kiáltja Dánielnek; szóla a király, és mondja Dánielnek: Dániel! az elő Istennek szolgája, a te Istened, a kinek te szüntelen szolgálsz, meg tudott-é szabadítani téged az oroszlánoktól? **21** Akkor Dániel szóla a királynak: Király, örökké élj! **22** Az én Istenem elbocsátá az ő angyalát, és bezárá az oroszlánok száját és nem árthatattak nékem; mert ártatlannak találtattam ő előtte és te előtted sem követtem el, oh király, semmi vétket. **23** Akkor a király igen örvende, és Dánielt kihozatá a veremből. És kivev Dánielt a veremből, és semmi sérelem nem találtaték ő rajta: mert hitt az ő Istenében. **24** És parancsolta a király, és előhozák azokat a férfiakat, a kik Dánielt vádolák, és az oroszlánok vermébe vettetének mind ők, mind fiaik és feleségeik; és még a verem fenekére sem jutának, a mikor rájok rontanak az oroszlánok és minden csontjukat összezúzták. **25** Akkor Dárius király ira minden népnek, nemzetnek és nyelvnek, a kik az egész földön lakozának: Békességek bőséges legyen! **26** Én tőlem adatott ez a végzés, hogy az én birodalmamnak minden országában féljék és rettegjék a Dániel Istent; mert ő az elő Isten, és örökké megmarad, és az ő országa meg nem romol, és uralkodása mind végig megtart; **27** A ki megment és megszabadít, jeleket és csodákat cselekszik mennyen és földön; a ki megszabadította Dánielt az oroszlánok hatalmából. **28** És ennek a Dánielnek jó szerencsés lón dolga a Dárius országában és a persa Czírus országában.

7 Belszázának, a babiloni királynak első esztendjeiben álmot látta Dániel és fejének látásait az ő ágyában. Az álmot akkor följegyzé; a dolog velejét elmondá. **2** Szóla Dániel, és monda: Látám az én látásomban éjszaka, és ímé, az égnek négy széle haborút támaszt a nagy tengeren; **3** És négy nagy állat jöve fel a tengerből, egyik különböző a másiktól. **4** Az első olyan, mint az oroszlán, és sas szárnyai valának. Nézém, miig szárnyai kitépettek, és felemeltek a földről, és mint valami ember, lábra állították és emberi szív adaték néki. **5** És ímé, más állat, a második, hasonló a medvéhez, és kele egyik oldalára, és három oldalborda vala szájában fogai között, és így szólának néki: Kelj fel és egyél sok húst! **6** Ez után látám, és ímé, egy másik, olyan mint a párducz, és négy madárszánya vala a hánaton; és négy feje vala az állatnak, és hatalom adaték néki. **7** Ezek után látám éjszakai látásokban, és ímé, negyedik állat, rettenetes és iszonyú és rendkívül erős; nagy vasfogai valának, falt és zúzott és a maradékot lábaival összetaposta, és ez különbözik mindenektől az állatoktól, a melyek előtte valának, és tíz szarva

vala néki. 8 Mialatt a szarvakat szemlélém, ímé, másik kicsiny szarv növekedék ki azok között, és három az előbbi szarvak közül kiszakaszthaték ő előtte, és ímé, emberszemekhez hasonló szemek valának ebben a szarvban, és nagyokat szóló száj. 9 Nézém, míg királyi székek tétetnék, és az öreg korú leüle, ruhája hőföhér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerei égő tűz; 10 Túzfolyam foly és jó vala ki az ő színe felől; ezerszer ezeren szolgálának néki, és tizezerszer tizezeren állának előtte; itélők ülnek le, és könyvek nyittatnák meg. 11 Nézém akkor a nagyzó beszédek hangja miatt, a melyeket a szarv szóla; nézém, míg megöleték az az állat, és az ő teste elvesz, és tűzbe vetteték megégettésre. 12 A többi állatotktól is elvétettek az ő hatalmok; de ideig-órág tartó élet adaték nézik. 13 Látám éjszakai látásokban, és ímé az égnek felhőiben mint valami emberia jöve; és méne az öreg korúhoz, és eleibe vivék őt. 14 És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgála; az ő hatalma örökkévaló hatalom, a mely el nem műlik, és az ő országa meg nem rontatik. 15 Megrendülék én, Dániel, az én lelkemben ezek miatt, és fejem látásai megháborítanak engem. 16 Oda menék egyhez az ott állók közül, és bizonyosat kérék tőle mindezek felől, és szóla nékem, és e doognak értelmét tudatá velem: 17 Ezek a nagy állatok, mik négyen voltak, négy király, a kik támadnak e földön. 18 De a magasságos egeknek szentei veszik majd az országot, és bírják az országot örökké és örökkön örökké. 19 Akkor bizonyosat kívánék tudni a negyedik állat felől, a mely különbözök mindenazonuktól, és rendkívül rettenetes vala; vasfogai és érczkörmei valának, falt és zúzott, és a maradékot lábaival összetaposta. 20 A tíz szarv felől is, a melyek a fején valának, és a felől, a mely utóbb növekedék és három esék ki előle; és ennek a szarvnak szemei valának és nagyokat szóló szája; termete is nagyobb a társainál. 21 Látám, hogy ez a szarv hadakozék a szentek ellen, és legyőzé őket. 22 Mignem eljöve az öreg korú, és az ítélet adaték a magasságos egek szenteinek; és az idő eljöve, és elvezék az országot a szentek. 23 Így szóla: A negyedik állat negyedik ország lesz e földön, a mely különb lesz minden országnál, és megeszi az egész földet, és eltapodja és szétüzüza azt. 24 A tíz szarv pedig ez: Ebből az országból tíz király támad, és más támad utánok, és az különb lesz mint az előbbiekn, és három király fog megalázni. 25 És sokat szól a Felséges ellen és a magasságos egek szenteit megrontja, és véli, hogy megváltotta az időket és törvényt; és az ő kezébe adatnak ideig, időkig és fél időig. 26 De itélők ülnek és az ő hatalmát elveszik, hogy megrontassék és végleg elveszzen. 27 Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének; az ő országa örökkévaló ország, és minden hatalmasság néki szolgál és engedelmeskedik. 28 Itt vége lön a beszédnek. Engemet, Dánielt pedig az én gondolatim igen megregettének és az én ábrázatom elváltozék rajtam; de e beszédet megtartám szívbenem.

8 Belszázár király uralkodásának harmadik esztendjejében látomás jelenék meg nékem, Dánielnek, annak utánna, a mely először jelent meg nékem. 2 És láték látomásban; és

mikor láték, Susán várában voltam, a mely Elám tartományában van; és láték látomásban, és ímé az Ulai folyam mellett valék. 3 És felemelém szemeimet és látám, és ímé egy kos álla a folyam előtt, és két szarva vala; és az a két szarv magas vala, de egyik a másiknál magasabb, és a magasabb később növekedék. 4 Látám azt a kost szarvaival öklelkezni napnyugot, észak és dél felé; és semmi állat sem állhata meg előtte, és senki sem szabadíthata meg kezéből, és tetszése szerint cselekedék, és nagygyá lön. 5 És míg én szemlélém, ímé, egy kecskebak jöve napnyugot felől az egész föld színére, és nem is illeté a földet; és ennek a baknak tekintélyes szarva vala az ő szemei között. 6 És méne a kétszarvú koshoz, a melyet láték állani a folyam előtt; és feléje futa erejének indulatában. 7 És látám a koshoz érni; és néki dühödött és leüté a kost, és letöré két szarvát, és nem vala erő a kosban megállani előtte, és leüté a földre és megtapodá, és nem vala a kosnak senkije, a ki őt megmentse annak kezéből. 8 A kecskebak pedig igen nagygyá lön; de mikor elhalatalmasodék, eltörék a nagy szarv, és helyébe négy tekintélyes szarv növe az égnek négy szele felé. 9 És azok közül egyből egy kis szarv támadta, és nagyon megnöve délré, napkeletre és a kívánatos föld felé. 10 És megnöve mind az ég seregeig; és a földre vete némelyeket ama seregből és a csillagokból, és azokat megtapodá. 11 És a seregnak fejedelméig növekedék, és elvette tőle a minden nap áldozatot, és elhányattaték az ő szentségének helye. 12 És sereg rendelteitett a minden nap áldozat ellen, a vétek miatt; és földre veti az igazságot, és cselekszik, és jó szerencséje van. 13 És hallék egy szentet szólni; és monda egyik szent annak, aki szól vala: Meddig tart e látomás a minden nap áldozat és a pusztító vétek felől? s a szent hely és a sereg meddig tapostatik? 14 És monda nékem: Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága. 15 És lön, hogy mikor én, Dániel, látám e látomást és keresém az értelmét: ímé előmbé álla egy férfinohoz hasonló alak. 16 És emberi szót hallék az Ulai közén; kiáltva pedig és monda: Gábréel, értesd meg azzal a látást! 17 És oda jöve, ahol én állék, és a mint jöve, megreddenék és orczáma esém, és monda nékem: Értsd meg, emberek fiat! mert az utolsó időre szól ez a látomás. 18 És mikor szóla velem, ájultan esém orczámmal a földre; de megilleté engem és helyemre állítá; 19 És monda: Ímé, én megmondom néked, mi lesz a haragnak végén? Mert a végső időre szól. 20 Az a kétszarvú kos, melyet láttá, Médiának és Persiának királya. 21 A szőrös kecskebak Görögország királya, a nagy szarv pedig, a mely szemei között vala, az az első király. 22 Hogy pedig az letörötteték, és négy álla helyébe: négy ország támad abból a nemzetből, de nem annak erejével. 23 És ezek országaiból után, mikor elfogynak a gonoszok, támad egy kemény orczájú, ravaszágokhoz értő király. 24 És annak nagy ereje lesz, noha nem a maga ereje által, és csudálatosképen pusztít és jó szerencsével halad és cselekszik, és elpusztítja az erőket és a szenteknek népéét. 25 És a maga eszén jár, és szerencsés lesz az álnokság az ő kezében, és szívében felvaukodik és hirtelen elveszt sokat; sőt a fejedelmek fejedelme ellen is feltámad, de kéz nélkül rontatik meg. 26 És az estvéről és reggelről való látomás, a mely megmondatott,

igazság; te azonban pecsételd be a látomást, mert sok napra való. 27 És én, Dániel, elájulék és beteg valék néhány napig, de felkelék és a király dolgát végezém; és álmélkodám ezen a látáson, és senki sem értette.

9 Dáriusnak, az Aszérus fiának első esztendejében, a ki a

Médiabeliek nemzetiségből vala, a ki királylýá tétetett vala a Káldeusok országán; 2 Uralkodásának első esztendejében én, Dániel, megfigyeltem a könyvekben az esztendők számát, a melyről az Úr ígéje lón Isermáriás prófétához, hogy hetven esztendőnek kell eltelni Jeruzsálem omladékain. 3 És orczámat az Úr Istenhez emelém, hogy keressem őt imádsággal, könyörgéssel, bőjtöléssel, zsákban és hamuban. 4 És imádkozám az Úrhoz, az én Istenemhez, és vallást tevél, és mondám: Kérlek, oh Uram, nagy és rettenet Isten, a ki megtartja a szövetséget és a kegyességet azoknak, a kik őt szeretik és teljesítik az ő parancsolatait. 5 Vétkéztünk és gonoszságot műveltünk, hitetlenül cselekedtünk és pártot ütöttünk ellened, és eltávoztunk a te parancsolataidól és ítéleteidől. 6 És nem hallgatánk a te szolgáidra, a prófétákra, a kik a te nevedben szóltak a mi királyainknak, fejedelmeinknek, atyáinknak és az ország egész népének. 7 Tied Uram az igazság, mien pedig orczánk pirulása, a mint ez ma van Júda férfiain, Jeruzsálem lakosain és az egész Izráelen, a közel és távol valókon, mindama földeken, a melyekre kivettedet őket az ő gonoszságuk miatt, a melyelől vétköztek ellened. 8 Miénk, oh Uram, orczánk pirulása, a mi királyainké, fejedelmeinké és atyáinké, a kik vétkéztünk ellened. 9 A mi Urunk Istenünké az irgalmaság és a bocsánat, mert pártot ütöttünk ellen; 10 És nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára, hogy járunk az ő törvényeiben, a melyeket előnkbe adott, az ő szolgái, a próféták által. 11 És az egész Izráel áthágta a te törvényedet, és elhajlottak, hogy ne hallgassanak a te szódra. Ezért reánk szakad az átok és eskü, a mely meg van írva Mózesnek, az Isten szolgájának törvényében; mert vétkéztünk ellen! 12 És teljesíté az ő szavait, a melyeket szóla ellenünk és a mi bíráink ellen, a kik minket ítélik, hogy nagy veszedelmet hoz reánk; mert nem történt olyan az egész ég alatt, a milyen történt Jeruzsálemben. 13 A mint írva van a Mózes törvényében, az a veszedelem mind reánk jöve! És az Úrnak, a mi Istenünknek színe előtt nem esedeztünk, hogy megtértünk volna a mi álnokságainkból, és figyeltünk volna a te igazságodra. 14 Azért készen tartotta az Úr a veszedelmet, és azt reánk hozzá: mert igaz az Úr, a mi Istenünk minden cselekedetében, melyeket cselekszik; mert nem hallgattunk az ő szavára. 15 Most azért, oh mi Urunk, Istenünk! a ki kihoztad a te népedet Égyptom földéből hatalmas kézzel, és nevet szerezte magadrak, mint ma is van: vétkéztünk, gonoszul cselekedtünk! 16 Uram, a te igazságod teljessége szerint forduljon el, kérlek, a te haragod és búsulásod a te városodtól, Jeruzsálemtől, a te szentséges hegyedtől, mert a mi bűneinkért és a mi atyáink hamisságáért gyalázatára van Jeruzsálem és a te néped mindeneknek mi körtültünk. 17 És most hallgasd meg, oh Istenünk, a te szolgádnak könyörgését és esedezeit, és világosítsd meg az Úrért a te orczádat a te szent helyeden, a mely elpusztítatott. 18 Hajtsad, én

Istenem, a te füledet hozzánk és hallgass meg; nyisd meg szemeidet és tekints meg a mi pusztulásunkat és a várost, a mely a te nevedről neveztetik; mert nem a mi igazságunkban, hanem a te nagy irgalmaságodban bízva terjesztjük elődbe a mi esedezeitinket. 19 Uram, hallgass meg! Uram, légy kegyelmes! Uram, légy figyelmes, és cselekedd meg, ne késedelmezzél tenneni magadért, oh én Istenem; mert a te nevedről nevezetik a te városod és a te néped. 20 És még szólék és imádkozám, és vallást tevél az én bűnömről, és az én népemnek, az Izráelnek búnéről; és esedezeit az Úr elő, az én Istenem elő terjesztém az én Istenemnek szent hegyéért. 21 És még az imádságot mondjam vala, mikor ama férfiú, Gábel, a kit előbb a látomásban láttam vala, sebességgel repülvén, megilletve engem az estvéi áldozat idején. 22 És értésemre adá, és szóla nékem és monda: Dániel, most jöttem ki, hogy érteleмre tanítsalak. 23 A te esedezeit kezdetén egy szózat támadt, és én eljöttem, hogy megjelentsem; mert te kedves vagy: vedd eszedbe azért a szózatot, és értsd meg a látomást! 24 Hetven hét szabatott a te népedre és szent városodra, hogy vége szakadjon a gonoszságnak és bepecsételtessék a bűn, és hogy eltöröljessék a hamisság és elhosszák az örökkigazság, és bepecsételtessék a látomás és a próféták, és felkennetessék a Szentek szente. 25 Tud meg azért és vedd eszedbe: A Jeruzsálem újraépítetése felől való szózat keletkezésétől a Messiás-fejedelemig hét hét és hatvankét hét van és újra megépítetnek az utcák és a kerítések, még pedig viszontagságos időben. 26 A hatvankét hét mulva pedig kiirtatik a Messiás és senkije sem lesz. És a várost és a szenthelyet elpusztítja a következő fejedelem népe; és vége lesz mintegy vízözön által, és végig tart a háború, elhatározatott a pusztulás. 27 És egy héten át sokakkal megerősíti a szövetséget, de a hétfelén véget vet a véres áldozatnak és az ételáldozatnak, és útlatosságok szárnyán pusztít, a míg az enyészet és a mi elhatározatott, a pusztítóra szakad.

10 Czírusnak, Persia királyának harmadik esztendejében egy ige jelentétek Dánielnek, a ki Baltázárnak nevezeték; igaz az ige és nagy bajról való; és figye az igére és megérté a látomást. 2 Azokon a napokon én, Dániel, bántódtam három egész héting. 3 Kívánatos étket nem ettem, hús és bor nem ment az én számba, és soha sem kentem meg magamat, míg el nem telék az egész három héten. 4 És az első hónapnak huszonnegyedik napján, íme én a nagy folyóvíznek, azaz a Hiddekelnek partján valék. 5 És felemélém szemeimet, és látám, és íme: egy férfiú, gyolcsba öltözve, és dereka ufázi aranyjal övezve. 6 És teste olyan mint a társiskő, és orczája olyan mint a villám, és szemei olyanok mint az égő szövétnekek, karjai és lábatája mint az izző ércznek színe, és az ő beszédének szava olyan, mint a sokaság zúgása. 7 És egyedül én, Dániel láttam a látomást, a férfiak pedig, a kik velem valának, nem látták a látomást; hanem nagy rettenés szállta reájuk, és elfutának, hogy elrejtőzzenek. 8 És én egyedül hagyattam, és látám ezt a nagy látomást, és semmi erő sem marada bennem, és orczám eltorzula, és oda lón minden erőm. 9 És hallám az ő beszédének szavát; és mikor hallám az ő beszédének szavát, én ájultan orczámmra esém, és pedig orczámmal a földre. 10 És íme, egy

kéz illete engem, és felsegített téreimre és tenyereimre; **11** És monda nékem: Dániel, kedves férfiú! Értsd meg a beszédeket, a melyeket én szólok néked, és állj helyedre, mert most te hozzád küldettem! És mikor e szót szólá velem, felállék reszketve. **12** És monda nékem: Ne félj Dániel: mert az első napról fogva, hogy szívedet adtad megértésre és sanyargatásra a te Istened előtt, meghallgattak a te beszéid, és én a te beszédeid miatt jöttem. **13** De Persiának fejedelme ellenem állott huszonegy napig, és ímé Mihály, egyike az előkelő fejedelmeknek, eljöve segítségemre, és én ott maradék a persa királyoknál; **14** Jöttem pedig, hogy tudnodra adjam, a mi a te népedre az utolsó időkben következik: mert a látomás azokra a napokra szól. **15** És mikor ilyen szavakkal szólá velem, orczámmal a földre esém és megnémülék. **16** És ímé, olyan valaki, mint egy ember-fia, megilleté ajkaimat és megnyitám a számat és szólék és mondám annak, a ki előttem állta: Uram, a látomás miatt reám fordulának az én fájdalmaim, annyira, hogy semmi erőm nincsen. **17** És mi módon szólhat ezzel az én Urammal ennek az én Uramnak szolgája? Hiszen bennem attól fogva nem áll meg az erő, és lélekzet sem marada bennem. **18** És ismét illete engem az emberhez hasonló, és megerősíte engem. **19** És monda: Ne félj, te kedves férfiú; békesség néked, légy erős és bizony erős! És mikor szólá velem, megerősököm, és mondék: Szóljon az én Uram, mert megerősítél engemet. **20** És monda: Tudod-é, miért jöttem hozzád? És most visszatérök, hogy küzdjek a persa fejedelem ellen; és ha én kimegyek, ímé Görögország fejedelme jő elő! **21** De megjelentem néked, a mi fel van jegyezve az igazság írásában; és senki sincsen, aki én velem tartana ezek ellenében, hanem csak Mihály a ti fejedelmetek.

21 En is a méd Dárius első esztendjeiben mellette állék, hogy őt támogassam és segítségére legyek. **2** És most igazságot jelentek néked: Ímé, még három király támad Persiában, és a negyedik meggazdagul nagy gazdagsággal mindenki felett, és mikor hatalomhoz jut az ő gazdagsága által, minden megmozdít Görögország ellen. **3** És támad egy erős király és uralkodik nagy hatalommal és tetszése szerint cselekszik. **4** De alighogy támadt, megrontatik az ő országa és elosztatik az égneknégy tája szerint, de nem száll az ő maradékira, és nem az ő hatalma szerint, a melyivel ő uralkodott, mert szétszaggattatik az ő birodalma, és másoknak adatik ezeken kívül. **5** És elhalatalmasodik a déli király, de az ő vezérei közül is egyik, és ez hatalmat vesz rajta és uralkodik, nagy uralkodás lesz az ő uralkodása. **6** És esztendők mulva szövetkeznek, és a déli király leánya az északi királyhoz megy, hogy békélteszen, de a kar erejét meg nem tarthatja, és ő sem áll meg, sem az ő karja, hanem kiszolgáltatják őt és az ő kisrőit és az ő nemzőjét és azt, aki őt egy ideig gyámlította. **7** De támad helyébe az ő gyökerének csemetéje közül, aki a had ellen jön majd, és tör az északi király erősségeire, és azokat megszállja és beveszi. **8** És azoknak istenei is bálványaikkal és drága arany- és ezüstedeinekkel együtt fogásába viszi Égyiptomba, és néhány esztendeig erősebb lesz, mint az északi király. **9** Ez ugyan bemegy a déli király országába, de visszatér az ő földére. **10** De az ő fiai fegyverkeznek és sok nagy sereget gyűjtenek, és hirtelen jön és beözönlik, és

átmegy és visszatér, és hadakoznak mind az ő erősségéig. **11** És felháborodik a déli király, és kimegy és megütközik vele, az északi királylyal, és az nagy sokaságot állít fel, de ez a sokaság annak a kezébe adatik. **12** És a mint a sokaság elfogatott: felfuvalkodik annak szíve, és sok ezeret letípor; még sem lesz hatalmas. **13** Mert az északi király visszatér, és az előbbinél nagyobb sokaságot állít; néhány esztendő mulva nagy sereggel és nagy készlettel jő bizony. **14** És azokban az időkben sokan támadnak a déli király ellen, a te néped erőszakos fiai is felkelnek, hogy beteljesítsék a látomást, de elhullanak. **15** Mert eljő észak királya, és töltést emel és beveszi az erőssített várost; és dénnek seregei meg nem állnak, sem az ő válogatott népe, és semmi erő nem bír ellene állni. **16** És az, aki reátor, a maga tetszése szerint cselekszik, és senki sem lesz, aki ellene álljon, és megállapodik a dicső földön, és megsemmisül az az ő kezétől. **17** Azután maga elé tűzi, hogy bemegy az ő egész országának erejével, és békés szándékot mutat, és leányasszonyt ad néki feleségül, hogy megrontsa, de az nem áll meg és nem tart vele. **18** És fordítja orczáját a szigetekre, és sokat elfoglal; de az ő gyalázatosságának véget vet egy vezér, a mellett, hogy megfizet néki az ő gyalázatosságáért. **19** És fordítja orczáját a maga országának erősségeire, és meghanyatlak, elesik és nem találtatik meg. **20** Ennek helyébe jön az, aki adószedőt jártat végig az ország dicső földén, de rövid időn megrontatik, noha nem haraggal, sem viadalban. **21** És ennek helyébe egy útálatos áll, a kire nem teszik az ország ékességét; hanem alattomban jő, és hízelkedéssel jut az országhoz. **22** És a beözönlő seregek elárasztatnak az ő orczája előtt és megtörennek; még egy szövetséges fejedelem is. **23** Mert a vele való megharátkozás óta csalárdul cselekszik ellene, és reátor és gyözedelmet vesz rajta kevés néppel. **24** Alattomban még az ország gazdag részeibe is behatol, és azt cselekszi, a mit nem cselekedtek sem az ő atyái, sem az ő atyainak atyái: zsákmányt, prédat és gazdagságot tékozol előlök, és az erősségek ellen is cselekszik, de csak egy ideig. **25** És felindítja az ő erejét és szívét a déli király ellen nagy sereggel, és a déli király is hadra készül nagy sereggel és igen erőssel, de meg nem állhat, mert cselekszik koholtak ellené. **26** És a kik az ő ételét eszik, megrontják őt, és az ő serege elszéled, és sokan elhullanak seb miatt. **27** De ennek a két királynak szíve is gonoszt forral, és egy asztalnál hazugságot szólnak egymásnak; de siker nélküli, mert a vég még bizonyos időre elmarad. **28** Azért visszatér az ő földére nagy gazdagsággal; de az ő szíve a szent szövetség ellen van, és ellene tesz, és újra visszatér az ő földére. **29** Bizonyos időben megijő, és dérére megy: de nem lesz utolszor úgy, mint először volt. **30** Mert kitteus hajók jönök ellene és megijed, és visszatér és dühöng a szent szövetség ellen és cselekszik ellene; visszatér és ügyel azokra, a kik elhagyják a szent szövetséget. **31** És seregek állanak fel az ő részéről, és megfertéztetik a szenthelyet, az erősséget, és megszüntetik a minden nap áldozatot, és felteszik a pusztító útlatosságot. **32** És a kik gonoszul cselekesznek a szövetség ellen, azokat hitszegésre csábítja hazelkedésekkel; ellenben az Istenét ismerő nép felbátorodik és cselekeszik. **33** És a nép értelmesei sokat oktatnak, de hullanak fegyver és tűz miatt, fogás és rablás

miatt napokig. **34** És miközben elhullanak, megsegítetnek kicsiny segítséggel, és sokan csatlakoznak hozzájok képmutató beszédekkel. **35** És elhullanak az értelmesek közül is, hogy megróbáltassanak, megtisztítassanak és megfehérítessének a vég idejéig; mert a rendelt idő még hátra van. **36** És a király a maga tetszése szerint cselekszik és felfuvalkodik és felmagasztalja magát minden isten felett, és az istenek Istene ellen is vakmerőn szól, és szerencsés lesz, mígnem betelik a harag; mert a mi elhatározatott, az végre is hajtatók. **37** Nem gondol atyáinak isteneivel, nem gondol az asszonyok kedvenczével, és egy istennel sem; hanem mindennek fölbe magasztalja magát. **38** De a helyett tisztei az erődök istenét annak helyén; és azt az istent, a kit nem ismertek az ő atyái, tisztei aranyjal, ezüsttel, drágakövekkel és bocses ajándékakkal. **39** És az erődített városokban így teszen az idegen istenek nevében: a ki hódol, annak dicsőségét megsokasítja és sokak felett ad nékik hatalmat; a földet elosztja jutalom gyanánt. **40** De a vég idején összetűz vele a déli király, és mint a forgószél, úgy megy reá az északi király szekerekkel, lovasokkal és sok hajóval, és betör az országokba, előzölni és végigjárja azokat. **41** És bemegy a dicső földre, és sokan elesnek; de ezek megszabadulnak az ő kezéből: Edom, Moáb és az Ammon fiainak színe-java. **42** És kezeit az országokra veti, és Egyiptom fölé meg nem menekedhetik. **43** És ura lesz Egyiptom arany- és ezüst-kincseinek és minden drágalátos javainak; libiabeliek és szerecsenek is lesznek az ő kíséretében. **44** De megriasztják őt napkeletről és északról való hírek, és kivonul nagy haranggal, hogy elveszessen és megöljön sokakat. **45** És felvonja az ő sátor-palotáját a tengerek és a dicső szent hegycsúcs között; és végére jut, és senki sem segít rajta.

12 És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, a ki a te néped fiaiért áll, mert nyomorúságos idő lesz, a milyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindezideig. És abban az időben megszabadul a te néped; a ki csak beírva találtatik a könyvbен. **2** És sokan azok közül, a kik alusznak a föld porában, felserkennék, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló útátosságra. **3** Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és a kik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké. **4** Te pedig, Dániel, zárd be e beszédeket, és pecsételd be a könyvet a végso időig: tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás. **5** És szétekinték én, Dániel, és ímé másik kettő állva ott, egyik a folyóvíz partján innét, a másik túl a folyóvíz partján. **6** És mondá egyik a gyolcsba öltözött férfiúnak, a ki a folyóvíz felett vala: Mikor lesz végük e csudadolgoznak? **7** És hallám a gyolcsba öltözött férfiút, a ki a folyóvíz felett vala, hogy felemelé az ő jobb kezét és bal kezét az ég felé, és megesküvék az örökké előre, hogy ideig, időig és fél időig, és mikor elvégezik a szent nép erejének rontását, mindenek elvégeztetnek. **8** Én pedig hallám ezt, de nem értém, és mondám: Uram, mi lesz ezeknek vége? **9** És monda: Menj el Dániel, mert be vannak zárva és pecsételve e beszédek a vég idejéig. **10** Megtisztulnak, megfehérdenek és megpróbáltatnak sokan, az istentelenek pedig istentelenül cselekesznek, és az istentelenek

közül senki sem érte; de az értelmesek értik, **11** És az időtől fogva, hogy elvétetik a minden nap áldozat, és feltéteket a pusztító útátosság, ezerkétszáz és kilencven nap lesz. **12** Boldog, a ki várja és megéri az ezerháromszáz és harminczöt napot. **13** Te pedig menj el a vég felé; és majd nyugszol, és felkész a te sorsodra a napoknak végén.

Hóseás

1 Az Úr igéje, a mely lőn Hóseáshoz, a Beeri fiához, Uzziás, Jótám, Ákház, Ezékiás, Júdabeli királyok idejében, és Jeroboámnak, a Joás fának, Izráel királyának idejében. **2** A mikor beszélni kezde az Úr Hóseással, monda az Úr Hóseásnak: Menj, végy magadnak parázna feleséget és parázna gyermekeket; mert paráznlákdován paráznlákdik a föld, nem követvén az Urat. **3** Elméne tehát és elvezé Gómert, Diblajim leányát; és az teherbe esék, és fiút szűle néki. **4** És mondá az Úr néki: Nevezd őt Jezréelnek, mert még egy kis idő, és megbüntetem a Jehu házát a Jezréel vére miatt, és eltörlöm Izráel házának királyságát. **5** És azon a napon lészen az, hogy eltöröm az Izráel ívét a Jezréel völgyében. **6** Ismét teherbe esék, és leányt szűle. És mondá néki az Úr: Nevezd őt Ló-Rukhámhnak; mert nem kegyelmezek többé az Izráel házának, hogy akármiképen könyörülnek rajtok. **7** De a Júda házának megkegyelmezek, és megtartom őket az Úr, az ő Istenök által; de nem tartom meg őket ív, vagy kard, vagy háború által, sem lovak és lovasok által. **8** Mikor elválasztá Ló-Rukhámhárt, ismét teherbe esék, és fiút szűle. **9** És mondá az Úr: Nevezd őt Ló-Amminak; mert ti nem vagytok az én népem, s én sem leszek a tiétek. **10** De mégis annyi lesz az Izráel fiainak száma, mint a tenger fövenye, a mely meg nem mérettethetik és meg nem számláltathatik; és lészen, hogy a hol az mondatott nékik: Nem vagytok az én népem, ez mondatik nékik: Elő! Istennek fia! **11** És összegyűlnek Júda fiai és Izráel fiai együvé, és egy fejedelmet választanak, és feljőnek az országból, mert nagy lesz a Jezréel napja!

2 Mondjátok atyátokfainak: Ammi! és a ti húgaitoknak: Rukhámáh! **2** Pereljetek anyátokkal, pereljetek (mert nem feleségem ő, és én sem vagyok néki férje), hogy tüntesse el az ő bujaságát arczárol, és az ő paráznságát emlői közül; **3** Különben meztelenre vetköztetem őt és olyanná teszem, a milyen volt születése napján, és a pusztához teszem hasonlatossá, és olyanná változtatom őt, a milyen a kiaszott föld, és megölöm őt szomjúsággal. **4** Sőt fiain sem könyörülök, mert paráznaságnak fiai ők is. **5** Mert paráznlákdott az ő anyjok; gyalázatba merült, a ki őket szülte; mert ezt mondotta: Elmegyek szeretőim után, a kik megadják kenyemet, vizemet, gyapjumát és lenemet, olajomat és italomat. **6** Azért ímé tövissel rekesztem el útadat, és sövényt fonok eleibe, hogy ne találja meg ösvényeit. **7** És szaladgál majd szeretői után, de nem éri el őket; és mikor keresi őket és nem találja meg azokat, azt mondja majd: Elmegyek hát és visszatérek előbbi férjemhez: mert jobb dolgom volt akkor, hogynem mint mostan: **8** Mert nem vette eszébe, hogy én adtam néki a búzát, a mustot és az olajat, és én sokasítottam meg ezüstjét és az aranyat, a mit ők a Baáral költötték. **9** Azért visszaveszem búzámát a maga idejében és mustomat is az ő divatjában, és elragadom gyapjumát és lenemet, a melyek meztelensége befedésére lettek volna. **10** És most feltárom az ő gyalázatát szeretői előtt, és senki sem szabadítja őt ki az én kezemből. **11** És megszüntetem minden örömét, ünnepét, újholdját, szombatját és

minden ünnepe napját. **12** És elpusztítom szőlejét és fügefáját, a melyekről ezt mondta: Ez az én bérem, a mit az én szeretőim adtak nékem, és erdővé teszem azokat, és a mezei vad emészti meg őket. **13** És megbüntetem őt a Baálok napjaiért, a melyeken füstölve áldozott azoknak, és felrakta gyűrűjét és nyaklánczát, és elment szeretői után, rólam pedig elfeledkezett, ezt mondja az Úr. **14** Azért ímé csalogatom őt, és elviszem őt a pusztába, és szívére beszélek. **15** És onnan adom meg néki az ő szőlőjét és az Akor völgyét a reménység ajtaja gyanánt, és úgy énekel ott, mint ifjúságának idején és mint Egyiptomból lett feljövetelének napján. **16** És azon a napon, ezt mondja az Úr, így fogysz engem híjni: Én férjem, és nem hívsz engem többé így: Baálon. **17** És kiveszítem az ő szájából a Baálok neveit, hogy azoknak neve se említtessék többé. **18** És azon a napon frigyet szerzek nékik a mezei vadakkal, az égi madarakkal és a föld férgevel, és az ívet, kardot és háborút eltörlöm a földről, és bátorságos lakozást adok nékik. **19** És eljegyezlek téged magamnak örökre, és pedig igazsággal és ítéletal, kegyelemmel és irlalommal jegyezlek el. **20** Bizony, hittel jegyezlek el téged magamnak, és megismered az Urat. **21** És azon a napon meghallgatom, azt mondja az Úr, meghallgatom az egeket, azok pedig meghallgatják a földet; **22** A föld pedig meghallgatja a búzát és a mustot és az olajat; azok pedig meghallgatják Jezréelt. **23** És bevetem őt magamnak a földbe, és megkegyelmezek Ló-Rukhámának, és azt mondom Ló-Amminak: Én népem vagy te; ő pedig ezt mondja: Én Istenem!

3 És mondá az Úr nékem: Menj el újra, szeress egy asszonyt, akit szeret az ő társa és mégis házasságtörő; a mint az Úr is szereti Izráel fiait, bár ők idegen istenekhez fordulnak, és szeretik a szőlőskalácsokat. **2** És megszerzém azt magamnak tizenöt ezüstön és egy hómer árpán és egy letek árpán. **3** És mondám néki: Sok ideig ülsz nálam; nem paráznlákdodol és nem leszel férfié; én is így leszek te irántad. **4** Mert az Izráel fiai is sok ideig maradnak király nélkül, fejedelem nélkül, áldozat nélkül, szoborkép nélkül, efód nélkül és theráfok nélkül. **5** Azután megtérnék Izráel fiai és keresik az Urat, az ő Istenöket, és Dávidot, az ő királyukat, és remegye folyamodnak az Úrhoz és az ő jóságához az utolsó időkben.

4 Halljátok meg az Úrnak beszédét Izráel fiai, mert pere van az Úrnak a földnek lakóival, mert nincs igazság és nincsen szeretet és nincsen Istennék ismerete a földön. **2** Hamisan esküsznek és hazudnak és gyilkolnak és lopnak és paráznlákdohnak, betörnek és egyik vér a másikat éri. **3** Azért búsal a föld és elerőtlénül minden, a mi azon lakik, a mező vada és az ég madara egyaránt, bizony a tenger halai is elveszítették. **4** Mindazáltal senki se perlekedjék, és senki se feddőzzék! hiszen a te néped olyan, mint azok, a kik a pappal czivónak. **5** De elesel nappal, és elesik veled a próféta is éjjel; anyádat is elveszítem. **6** Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való. Mivelhogy te megvetted a tudományt, én is megvetlek téged, hogy papom ne légy. És mivelhogy elfeledkezél Istened törvényéről, elfeledkezem én is a te fiaidról. **7** Mennél számosabbak lettek, annál inkább vétkeztek ellenem; de gyalázatra fordítom dicsőségöket! **8**

Népem vétkeből élősködnek ők és bűneik után áhitózik lelkök. 9 De úgy jár a pap is, mint a nép; megbüntetem őket az ő útaikért, és megfizetek néki cselekedeteiről. 10 Esznek majd, de meg nem elégesznek; fajtalankodnak, de nem szaporodnak, mert megszüntek az Úrra vigyázni. 11 Paráznaság, bor és must elveszi az ést! 12 Népem az ő bálványát kérdezi, és az ő pálczája mond néki jövendőt; mert a fajtalanság lelke megtéveszt, és paráználkodnak az ő Istenök megett. 13 A hegyek tetején áldoznak és a halmokon füstölnek: a cserfa, a nyárfa és a tölgyfa alatt, mert kedves annak az árnyéka. Ezért paráználkodnak a ti leányaitok, és házasságtörök a ti menyéitek. 14 Nem büntetem meg leányaitokat, hogy paráználkodnak, menyéiteket sem, hogy házasságtörök, mert ők magok is félremennek a paráznákkal és áldoznak a kurvákkal. De az értelmetlen nép elbukik. 15 Ha te paráználkodol Iszráel, csak a Júda ne vétkezzék! És ne járjatok Gilgálabba, és ne menjetek fel Beth-Avenbel! és ne esküdjettek így: Él az Úr! 16 Mert szilájkodik Iszráel mint a szilaj üsző; most tágas földön legelteti őket az Úr, mint a bárányt. 17 Bálványokkal szövetkezett Efraim; hagyd hát magára! 18 Ivásuk elfajult, untalan paráználkodnak; igen szeretik pajzsai a gyalázatot. 19 Szárnyaihoz köti őt a szélvész, és megszégyenülnek áldozataik miatt.

5 Halljátok meg ezt, ti papok! Figyeljetek, Izráel háza! Hallgassatok ide királynak háza; hiszen reátorok vonatkozik az ítélet, mert tőrré lettetek Miczpának, és kiterített hálóvá a Táboron. 2 Szertelen a hitehagyottak öldöklése, de én mindenjárok fenyeítéke leszek. 3 Jól ismerem én Efraimot, és Iszráel nincs elrejtve előlem; hiszen most is paráználkodol Efraim! megfertőztetett az Iszráel. 4 Nem engedik őket az ő cselekedeteik megtéríni az ő Istenöhöz, mert paráznaság lelke van közöttük, és nem ismerik az Urat. 5 Iszráel ellen az ő büszkesége tesz tanúbizonyságot, Iszráel és Efraim bűneik miatt vesznek el; velük együtt Júda is elvész. 6 Juhaikkal és ökreikkkel mennek keresni az Urat, de nem találják; eltávozott az ő tőlük. 7 Hűtlenül cselekedtek az Úr ellen, mert idegen fiakat nemzettek; most azért megemészti őket az újhold, örökségeikkel egyben. 8 Fújjátok meg a kürtöt Gibeában, a tárogatót Rámában; rivaljatok Beth-Avenben: Utánad Benjámin. 9 Efraim pusztává lesz a büntetés napján; Iszráel törzsei ellen kijelentettem a váltózhatatlan ítéletet. 10 Júda fejedelmei olyanok, mint a határrontók; kiontom rájok az én haragomat, mint a vizet. 11 Efraim el van nyomva, összetörve az ítélettől, mert tetszett néki követni az emberi rendelést! 12 Én pedig olyanná lettem Efraimnak, mint a moly, és a Júda házának, mint a rothatás. 13 Láttá ugyan Efraim a maga betegségét, Júda is a maga sebét, és Efraim Assíriához folyamodott és küldött Járéb királyhoz; de az nem tud titeket meggyógyítani, és nem veszi le rólataik a sebet. 14 Mert olyan leszek Efraimnak, mint az oroszlán, és Júda házának, mint az oroszlán-kölyök. Én, én szaggatom szét; elmegyek, felkárom, és nem lesz, a ki megszabadítás! 15 Elmegyek, visszatérök helyemre, mígnem megismerik, hogy vétkeztek, és keresni fogják az én orczámat. Nyomorúságukban keresnek majd engem!

6 Jertek, térijünk vissza az Úrhoz, mert ő szaggatott meg és ő gyógyít meg minket; megsebesített, de bekötöz minket! 2

Megelevenít minket két nap mulva, a harmadik napon feltámaszt minket, hogy éljünk az ő színe előtt. 3 Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat. Az ő kijövetele bizonyos, mint a hajnal, és eljő hozzánk, mint az eső, mint a késői eső, a mely megáztatja a földet. 4 Mit cselekedjem veled Efraim? Mit cselekedjem veled Júda? Hiszen szeretetetek olyan, mint a reggel felhő és mint a korán múló harmat. 5 Azért vertem meg a próféták által és megölöm őket az én számnak beszédivel. Bizony, a te ítéleteid olyanok, mint a kelő nap. 6 Mert szeretetet kívánok én és nem áldozatot: az Istennek ismeretét inkább, mintsem őgáldozatokat. 7 De ők, mint Ádám, áthágtaik a szövetséget; ott cselekedtek hűtlenül ellenem. 8 Gileád a gonosztevők városa, vérrel van bemocskolva. 9 És miképen tolvajok leselkednek, úgy tesz a papok szövetkezete; gyilkolnak a sikemi úton; bizony, gonosz dolgokat cselekesznek. 10 Rettenetes dolgokat látok Iszráel házában. Ott van Efraim paráználkodása; meg van fertőztetve Iszráel. 11 Júda! a te számodra is készített aratást, mikor fordítok az én népemnek fogságán.

7 A mikor gyógyítani akarnám Iszráelt, akkor tudódik ki Efraim vétké és Samaria gonoszsága; mert csalárdul cselekesznek, tolvaj tör be, és rabló fosztogat az utcán. 2 És eszközbe sem veszik, hogy emlékezem minden gonoszságukra. Most körülvették őket az ő cselekedeteik, a melyek színem előtt vannak. 3 Gonoszságukkal gyönyörködtetik a királyt, és hazugságaikkal a fejedelmeket. 4 Mindnyájan házasságtörök; olyanok, mint a kemencze, a melyet befűt a sütő; szünetel a tüzeléssel, a térszta bekovászolásától annak megkeléséig. 5 Királyunk napján a fejedelmek beteggyé lesznek a bor hevétől; csúfolóknak nyújtja az ő kezét. 6 Mert, mint a kemencze, közelednek álnokságukban az ő szívökkel. Egész éjszaka alszik az ő sütőjük; reggel ég, mint a lángoló tűz. 7 Mindnyájan tüzesek, mint a sütő kemencze, és megemésztik biráikat. Királyai minden hihullottak. Nincs köztük senki, aki hozzájárult a kiáltana. 8 Efraim összekeveredt a népekkal. Olyanná lón az Efraim, mint a meg nem fordított pogácsa. 9 Idegenek emésztik erejét, de ő nem veszi észre. Ősz hajjal is hintve van már, és azt sem veszi észre. 10 Iszráel ellen az ő büszkesége tesz tanúbizonyságot, és még sem térnek vissza az Úrhoz, az ő Istenöhöz, és nem keresik őt mindennek daczára sem. 11 És olyan lett Efraim, mint az együgyű galamb: balgatag! Égyptomhoz kiáltanak, Assíriához folyamodnak. 12 De a mint mindenek, kiterjesztem hálómát ellenök; levonszom őket, mint az ég madarát; megbüntetem őket az ő gyülekezetöknek adott kijelentés szerint. 13 Ja! nézik, mert eltávoztak én tőlem! Pusztulás reájok, mert vétkeztek ellenem. Én ugyan megszabadítanám őket; de ők hazugságot szólnak ellenem! 14 És nem kiáltanak hozzájárulás szívökből, hanem ordítóznak ágyasházaikban; a búza és a must miatt gyűlnék egybe; ellenem fordulnak. 15 Pedig én tanítottam őket, én erősítettem meg karjukat, és ők mégis gonoszt gondolnak ellenem. 16 Megtérnek, de nem a magasságos Istenhez. Olyanok, mint a csalárd kéziv. Fegyvertől hullnak el fejedelmeik, az ő nyelvöknek mérge miatt. Ez lesz gyalázatjuk Égyptom földén.

8 Szádhoz a kürtöt! Mint a sas, úgy jön az Úr házára! Mert megszegtek az én frigyemet, és vétkeztek az én törvényem ellen! **2** Kiáltnak hozzáim: Én Istenem! mi, az Izráel, ismerünk tégedet! **3** Megvetette Izráel a jót, kergesse hát az ellenség. **4** Királyt emeltek ők; de nem én általam; fejedelmet választottak, de tudtomon kívül. Ezüstjökből és aranyuktól bálványokat formáltak; csak azért, hogy semmivé legyen. **5** Megúltálta a te borjúdat, oh Samaria! Haragom felgerjedt ellenök. Meddig nem lehetnek még tiszták? **6** Mert ez is Izráelből való! kézműves csinálta azt, és nem Isten az. Bizony forgácscsá lesz Samaria borjúja! **7** Mert szelet vetnek és vihart aratnak. Nem indul szábra; termése nem ad lisztet; ha adna is, idegenek nyelik be azt. **8** Elnyeletett Izráel! Olyan immár a népek között, mint az edény, a melyen nincs gyönyörűség. **9** Mert ők Assíriához folyamodnak; Efraim magában bolygó vadszámár; szeretőket bérlebek. **10** De ha bérlebek is a pogányok között, most összegyűjtöm őket, és kezdenek majd lefogyni a fejedelmek királyának terhétől. **11** Mivel megszaporította Efraim az oltárokat a bűnre, bűnre vezették őt az oltárok. **12** Ha tízezer törvényt írnék is elébe, idegennek tekintenék azokat. **13** Nékem szánt áldozatképen húst vágnak és esznek; az Úr nem tekint azokra kedvesen. Immár megemlékezik az ő álnokságukról, és megbünteti az ő vétkeket; Égyiptomba fognak ők visszatérni. **14** Most Izráel elfeledkezett az ő alkotójáról és palotákat épített; Júda megerősített városokat szaporított. De én tüzet bocsátok városaira, és az emészti meg az ő erősségeit.

9 Ne örvendezz Izráel oly vigan, mint a pogányok; mert paráznlákkal elszakadt a te Istenedtől, és szeretted a bűnbér minden búzaszérűn. **2** Szérű és sajtó nem tartja el őket; hiányozni fog abból a must. **3** Nem maradnak az Úr földén, hanem Égyiptomba tér vissza Efraim; Assíriában tisztálant esznek. **4** Nem áldoznak az Úrnak borral; és nem lesznek kedvesek előtte. Áldozatai olyanok lesznek, mint a gyásztornak kenyere; mindenjában, a kik abból esznek, megfertéztetnek, mert kenyérök csak étvágyunknak szolgál; nem jut be az Úr házába. **5** Mit cselekesztek majd az ünnepnek napján, az Úr ünnepnapján? **6** Mert íme elbujdosnak a pusztulás miatt; Égyiptom gyűjti be, Mót temeti el őket. Ezüst kincsöket a csalán örökli; tövis lesz sátoraiakban. **7** Elérkeztek a számadásnak napjai; elérkeztek a megtorlásnak napjai; megtudja majd Izráel! Bolond a próféta, őrült a léleknek embere a te vétkeid sokasága miatt és mert akkora a gyűlölség. **8** Efraim szétnéz az én Istenem mellett. A prófétának minden útaira háló vettetett; gyűlölség van Istenének házában. **9** Mélyen elfajultak, mint Gibeai napjaiban; de megemlékezik álnokságaikról, és megbünteti az ő gonoszságokat. **10** Mint szőlőfűrőket a pusztában, úgy találtam Izráelt; mint a fügefa első termésének zsengéjét, úgy néztem a ti atyáitokat; de bementek Baál-Peorhoz és a gyalázatosnak adták magokat, és útátalossá váltak, mint a mit szerettek. **11** Efraim! Elszáll dicsőségök, mint a madár! Nem lesz szülés, sem terhesség, sem fogamzsás! **12** Mert még ha felnevelnék is fiaikat, mégis gyermektelennékké teszem őket; sőt még nézik is jáj, ha elfordulok tőlük. **13** Efraim, a mint néztem, mint Tírus van plántálva a mezőben; de Efraimnak mégis az öldöklőhöz kell kihoznia az ő fiait. **14** Adj nézik oh Uram! Mit adj? Adj nézik

meddő méhet és kiszáradt emlőket. **15** minden gonoszságuk Gilgálban van, mert ott gyűlöltem meg őket. Cselekedeteik gonoszsága miatt kiúzom őket házamból; nem szeretem őket többé; fejedelmeik mindenjában párttűök. **16** Meg van verve Efraim, gyökerök elszáradt! Nem teremnek gyümölcsöt. Még ha nemzenének is, még lőlöm méhöknek szerelmes magzatit. **17** Elveti őket az én Istenem, mert nem hallgattak reá, és bujdósokká lesznek a pogányok között.

10 Buja szőlőtől az Izráel, a mely termi az ő gyümölcseit. Gyümölcsének sokasága szerint sokasította meg oltárait, földének jósága szerint jó sok oszlopot állított fel. **2** Csalárd a szívök; de most meglakolnak! Ő maga töri le oltáraikat; elpusztítja bálványaiat. **3** Bizony mondják most: Nincsen királyunk, mert nem féljük az Urat, és a király mit segíthet rajtunk?! **4** Összevissza beszéltek; hamisan esküdték; szövetséget kötöttek; de mint a bürök a mező barázdáin, úgy sarjadzik ki az ítélet. **5** Beth-Aven borjúi miatt aggódnak Samaria lakói. Bizony megsiratja azt az ő népe, és papjai is remegnek miatta, az ő dicsősége miatt; mert eltávozott az attól. **6** Azt magát is Assíriába vonszolják ajándékul Járeb királynak. Szégyent vall Efraim, és megszégyenül Izráel az ő tanácsa miatt. **7** Elveszett Samaria! Az ő királya, mint forgás a víz színén! **8** És Aven magaslatai, az Izráel vétke, lerontatnak. Tövis és bogácskóró növi be oltáraikat, és mondják majd a hegyeknek: Borítások be minket! a halmoknak pedig: Omoljatok reánk! **9** Gibeai napjaitól fogva vétkezél, oh Izráel! Ott maradtak; nem érte őket Gibeában a harcz a gonoszság fiai ellen. **10** Megfenyítem hát őket kedvemre! Népek gyülekeznek ellenök, a mikor megkötöztek kettős gázságukért. **11** Efraim szoktatott üsző, a mely szeret nyomtatni; de én rámegyek az ő szép nyakára: igába fogom Efraimot; Júda szántani fog, Jákób boronál néki. **12** Vesseltek magatoknak igazságra; arassatok kegyeleм szerint! Szántsatok magatoknak új szántást; mert ideje keresnetek az Urat, mígnem eljő, hogy igazság esőjét adjon nétek. **13** Istentelenséget szántottatok, álnokságot arattatok. Esztek a hazugság gyümölcsét, mert bíztál a te utadban és vitézeidnek sokaságában! **14** Azért zendülés támad a te néped között, és minden te erősséged elpusztítatik, a miképen elpusztította Salman Beth-Arbert a harcnak napján; az anya gyermekeivel együtt földhöz veretik. **15** Így cselekszik veletek Beth-El, a ti nagy gonoszságokért; hajnalra bizony elvész Izráel királya!

11 Mikor még gyermek volt Izráel, megszerettem őt, és Égyiptomból hívtam ki az én fiamat. **2** A mint hívták őket, úgy mentek el előlök: a Baálonak áldoztak és a bálványoknak füstöltek. **3** Pedig én tanítottam járni Efraimot; ő vette őket karjaira, de ők nem ismerték el, hogy én gyógyítottam meg őket. **4** Emberi kötelékekkel vontam őket, szeretetnek köteleivel, és olyan voltam hozzájok, mint a kik leemelik szájukról az igát, és éltet adtam nyájasan eleikbe. **5** Nem tér vissza Égyiptom földére; hanem Assíria lesz az ő királya, mert nem akarnak megtérni. **6** És fegyver száll az ő városaira, és elpusztítja az ő zárait, és felemészti őket az ő szándékaik miatt. **7** Mert az én népem átalkodottan hajlandó elfordulni tőlem. Ha hivogatják is őt a magasságos Istenhez, senki nem indul meg rajta. **8**

Miképen adnálak oda Efraim, szolgáltatnálak ki Izráel!? Miként adnálak oda, mint Admát, tennélek olyanná, a milyen Seboim?! Megesett bennem az én szívem; fellángolt minden szánalmam! **9** Nem végzem el haragomnak hevét; nem fordulok vissza Efraim vesztére; mert Isten vagyok én és nem ember, a Szent te közötted, és nem haraggal jövök én. **10** Az Urat fogják követni. Ordít, mint az oroszlán; ha ő ordít, remegve gyűlnék össze fiák napnyugot felől. **11** Rettegve jönek elő, mint a madár, Égyiptomból, és mint a galamb, Assíriának földéből; és letelepítem őket házaikba, ezt mondja az Úr! **12** Körülvett engem Efraim hazugsággal, az Izráel háza pedig csalárdasággal; de Júda uralkodik még az Istennel és a hűséges Szenttel.

12 Széllel táplálkozik Efraim és fut a keleti szél után. Mindennap szaporítja a hazugságot és a sanyargatást, és frigyet szereznek az Assírussal és Égyiptomba visznek olajat. **2** Pere van az Úrnak a Júdával is, és megbünteti Jákóböt az ő útai szerint. Cselekedetei szerint fizet meg néki. **3** Anyja méhében sarkon fogta bátyját, és mikor erős volt, küzdött az Istennel. **4** Küzdött az angyallal és legyőzte; sírt és könyörgött néki. Béthelben találta meg őt, és ott beszélt velünk. **5** Bizony az Úr, a seregeknek Istene; az Úr az ő neve. **6** Térj hát vissza a te Istenedhez; órizd meg az irgalmasságot és az ítéletet, és bizzál szüntelen a te Istenedben. **7** Kanaánita ő! Hamis mértékek vannak kezében; szeret mást megcsalni. **8** És Efraim ugyan ezt mondja: Bizony meggazdagodtam; vagyont szerzettem magamnak. Semmi szerzeményemben nem találnak rajtam álnokságot, a mely bűn volna! **9** De én vagyok az Úr, a te Istened Égyiptom földétől kezdve. Újra sátorok lakójává teszlek téged, mint az ünneplés napjain. **10** Mert én szólottam a prófétákhoz; én sokasítottam meg a látásokat, és én szólottam hasonlatokban a próféták által. **11** Ha Gileád a gonoszság városa, bizony semmirivé lesznek! Gilgálban ökrökkel áldoznak; de oltáraik is olyanokká lesznek, mint a körökások a mező barázdáin. **12** Jákób Aram földére bujdosott, és egy asszonyért szolgált az Izráel, és egy asszonyért pázsitkodott. **13** És próféta által hozta fel az Úr Izráelét Égyiptomból, és próféta által tartatott meg. **14** Gonoszul ingerelte Efraim az Istent; de rajta szárasztja a sok vér, és gyalázatosságát megfizeti néki az ő Ura.

13 Efraim szólott volt, rettegés: nagygyá lett Izráelben, de vétkezett a Baállal, és meghalt. **2** Most is többítik bűneiket és csinálnak magoknak öntött képeket az ő ezüstjökből, bálványokat az ő eszök szerint. Képfaragók csinálmánya minden! Róluk mondják: Emberek, a kik áldoznak, borjúkat csókolnak! **3** Azért olyanná lesznek, mint a reggeli felhő és mint a harmat, a mely korán eltűnik; mint a szérről elsodort polyva és mint a kéménynek füstje. **4** Pedig én vagyok az Úr, a te Istened Égyiptom földétől fogva. Nem ismerhetsz más Istent kívülem, és rajtam kívül nincs más szabadító! **5** Én ismertelek téged a pusztában, az eltilkadt földön. **6** A mint legeltek: elteltek; elteltek és szívök felfuvalkodék: azért hát elfejtkezének rólam. **7** De olyan is leszek hozzájok, mint az oroszlán; mint a párducz, úgy lesekded az úton. **8** Rájok rohanok, mint a kölykétől megfosztott medve, és széttépem szívök borítóját, és felfalom ott őket, mint egy nőstény oroszlán. A mezei vad szaggatja

szét őket! **9** Romlásodra lett Izráel, hogy ellenem törekedtél, a te segítőd ellen. **10** Hol van hát a te királyod, hol van, hogy megoltalmazzon minden városodban? És birád, a kik felől ezt mondád: Adj nékem királyt és fejedelmeteket! **11** Adtam néked királyt haragomban, és elvettem az én búslásomban! **12** Egybe van kötve Efraim álnoksága; eltéve az ő bűne! **13** A szülőasszony kínjai lepik meg őt; oktalan fiú ő, mert a kellő időben nem jő ki anyjának méhből. **14** Megváltom őket a Seol hatalmából! Megmentem őket a haláltól! Hol van a te veszedelmed oh halál?! Hol van a te romlásod oh Seol?! Megbánás elrejtetett én előlem. (*Sheol h7585*) **15** Mert bár a testvérek között ő a legvirágzóbb: feljő a keleti szél, az Úr szele támad fel a pusztából; kiszárad kútfeje, elapad forrása: az rabolja ki minden drága kincseinek tárházát. **16** Meglakol Samaria, mert dacolt az ő Istenével. Fegyver által hullanak el; csecsemőik földhöz veretnek, és terhes asszonyaik ketté vágatnak.

14 Térj vissza hát Izráel az Úrhoz, a te Istenedhez, mert elbuktál álnokságod miatt! **2** Vigyetek veletek beszédeket, és térijetek vissza az Úrhoz! Mondjátok néki: Végy el minden álnokságot! És fogadd el azt, a mi jó, és ajkaink tulkaival áldozunk néked. **3** Assíria nem segít meg mincket; lóra sem ülünk, és nem mondjuk többé kezeink csinálmányának: Istenünk! Mert nálad talál kegyelmet az árva. **4** Kigyógyítom őket hűlenségökből; szeretem őket ingyen kegyelemből, mert elfordult tölök az én haragom. **5** Olyanná leszek Izráelnek, mint a harmat. Virágzni fog, mint a liliom, és gyökeret ver, mint a Libánon. **6** Kiterjednek az ő ágai, és olyan lesz az ő ékessége, mint az olajfáé, illata pedig, mint a Libánoné. **7** Visszatérnek az ő árnyékában lakók, és felelevenednek, mint a búzamag, és virágznak, mint a szőlőtő; híre olyan lesz, mint Libánon boráé. **8** Efraim így szó: Mi közöm nékem többé a bálványokhoz?! Én meghallgatom és figyelek reá. Olyan vagyok, mint a zöldelő ciprusfa! Tőlem származik a te gyümölcsöd! **9** Kicsoda a bölcs, hogy értse ezeket? Kicsoda az értelmes, hogy eszébe vegye ezeket?! Bizony igazak az Úrnak útai, és az igazak járnak azokon, az istentelenek pedig elesnek rajtok.

Jóel

1 Az Úrnak igéje, a mely lőn Jóelhez, a Petuel fiához. **2** Véneklő halljátok meg ezt, és hallgassátok meg, e földnek minden lakói! Történt-é ilyen a ti időökben, vagy a ti atyáitoknak idejében? **3** Beszéljetek el azt a ti fiaitoknak, és a ti fiaitok az ő fiaiknak, és azoknak fiai a következő nemzettségeknek. **4** A mit a sáska meghagyott, megette a szöcskő; és a mit a szöcskő meghagyott, megette a cserebogár; és a mit a cserebogár meghagyott, megette a hernyó. **5** Serkenjeték fel részegek és sírjatok, és jajgassatok mind, ti borívók a mustért, mert elvétettet az a ti szátoktól! **6** Mert egy nép jött fel az én földemre, erős és megszámlálhatatlan; fogai, mint az oroszlán fogai, és agyaraival, mint a nőstény oroszláné. **7** Pusztává tette szőlőmet; összetörte fügefáimat, mezítelenre hántotta és széjjelhányta; fehérlevenek annak ágai. **8** Keseregj, mint a szűz, aki gyászba öltözik az ő ifjúságára férjéért. **9** Kifogyott az étel- és italáldozat az Úrnak házából; gyászolnak a papok, az Úrnak szolgái. **10** Elpusztítattatt a mező, gyászol a föld; mert elpusztítattatt a gabona; kiszáradt a must; kiapadt az olaj. **11** Szégyenüljetek meg, ti szántóvetők; jajgassatok szőlőművesek: a búzáért és az árpáért; mert elveszett a mező aratása! **12** Elszáradt a szőlőtő; a fügefa elhervadt; a gránátfa, a datolyafa és az almafa, a mezőnek minden gyümölcsfája kiaszott. Bizony kiszáradott az öröm az emberek közül. **13** Öltsetek gyászt és sírjatok, ti papok! Jajgassatok, ti oltár szolgái; jójjiteket és háljatok gyászruhákban, Istenem szolgái; mert megvonattatt az étel- és italáldozat Isteneteknek házától. **14** Szenteljetek bőjtöt, hirdessetek gyűlést; gyűjtsétek egybe a véneket, a földnek minden lakosát az Úrnak, a ti Isteneteknek házába, és kiáltatok az Úrhöz. **15** Jaj ez a nap! Bizony közel van az Úrnak napja, és mint a pusztítás, úgy jön el a mindenhatótól. **16** Hát nem szemünk láttára irtatott-é ki az élelem, az öröm és vígasság Istenünk házából?! **17** Elsenyedtek a magvak barázdaik alatt, elpusztultak a gabonás házak, összedőltek a csűrök; mert kiaszott a gabona. **18** Mint nyög a barom! Megháborodtak a marha-csordák, mert nincs legelőjük; bűnhődnek még a juhnyájak is! **19** Hozzád kiáltok Uram, mert tűz emésztette meg a pusztá virányait, és láng perzselt le a mező minden fáját. **20** A mező vadai is hozzád esengenek, mert kiszáradtak a vizeknek ágyai, és tűz emésztette meg a pusztá virányait.

2 Fújjátok a kürtöt a Sionon, és rivalgjatok az én szent hegyemen! Rémülnyenek meg e föld minden lakói; mert előj az Úrnak napja; mert közel van az. **2** Sötétségnek és homálynak napja; felhőnek és borulatnak napja; mint a hegyekre ráterülő alkonyat! Nagy és hatalmas nép, a milyen nem volt öröktől fogva és nem is lesz utána többé, nemzettségről nemzettségre. **3** Előtte tűz emészt, utána láng lobog; előtte a föld olyan, mint az Éden kertje, utána pedig kietlen pusztaság; meg sem menekülhet tőle semmi. **4** A milyen a lovak alakja, olyan annak alakja, és száguldoznak, mint a lovasok. **5** Rohannak a hegyek tetején, mintha hadi szekerek robognának; mintha tarlót emésztő láng ropogna; a milyen az ütközetre kész hatalmas nép. **6** Elrémülnek tőle a népek; minden arcz elsáppad. **7**

Száguldoznak, mint a hősök, felhágnak a kőfalakra, mint a bajnokok; mindenik a maga útján halad, nem bontják meg soraikat. **8** Egymást nem szorongatják; mindenik a maga útján halad; néki rohannak a fegyvernek, és nem esik seb rajtok. **9** Betörnek a városba, futkároznak a kőfalon, felhágnak a házakra, betörnek az ablakokon, mint a tolvaj. **10** Reszket előttök a föld, és megrendülnek az egek; a nap és hold ellsötétednek, a csillagok is bevonják fényüket. **11** És megzendül az Úrnak szava az ő serege előtt, mert felette nagy az ő tábora; mert hatalmas az ő rendeletének végrehajtója. Bizony nagy az Úrnak napja és igen rettenetes! Ki állhatja ki azt? **12** De még most is így szól az Úr: Térjetek meg hozzáim teljes szívetek szerint; bőjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is. **13** És szíveteket szaggassatok meg, ne ruháitokat, úgy térijetek meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez; mert könyörűlő és irgalmas ő; késedelmes a haragra és nagy kegyelmi, és bánkódik a gonosz miatt. **14** Ki tudja, hátha visszatér és megbánja, és áldást hagy maga után; étel- és italáldozatot az Úrnak, a ti Isteneteknek?! **15** Fújjatok kúrtöt a Sionon; szenteljetek bőjtöt, hirdessetek gyűlést! **16** Gyűjtsétek össze a népet, szenteljetek meg a gyülekezetet; hívjátok egybe a véneket, gyűjtsétek össze a kisdedeket és a csecsszópokat; menjen ki a vőlegény az ő ágyasházából és a menyasszony is az ő szobájából. **17** A tornácz és az oltár között sírjanak a papok, az Úr szolgái, és mondják: Légy kegyelmes, oh Uram, a te népedhez, és ne bocsásd szídalomra a te örökségedet, hogy uralkodójának rajtok a pogányok. Miért mondanák a népek között: Hol az ő Istenök? **18** Erre buzgó lőn az Úrnak szeretete az ő fölide iránt, és kegyelmezett az ő népének. **19** És választ tőn az Úr, és mondá az ő népének: Íme, adok nétek gabonát, bort és olajat, hogy megelégedtek vele, és nem adlak többé titeket szídalomra a pogányok között. **20** Az északi népet is elűzöm töletek, és puszta és sivatag vidékre vetem azt; elejét a keleti tengerbe, hátlját a nyugoti tengerbe, és bűze magasra száll, felszáll büdösége, mert nagy dolgokat cselekedett. **21** Ne félj, te föld! Örülj és vágadozz, mert nagy dolgokat cselekeszik az Úr! **22** Ne féljetek, ti mezei vadak! mert zöldülnek a pusztának virányai; mert a fa megtermi gyümölcset; a füge és szőlő is kitáják gazdagságukat. **23** Ti is, Sionnak fiai! örvendezetek és vágadjatok az Úrban, a ti Istenetekben; mert megadja nétek az esőt igazság szerint, és korai és kései esőt hullat nétek az első hónapban. **24** És megtelnek a csűrök gabonával, és bőven öntik a sajtók a mustot és az olajat. **25** És kipótolom nétek az esztendőket, a melyeket tönkre tett a szöcskő, a cserebogár és a hernyó és a sáska; az én nagy seregem, a melyet reátok küldöttem. **26** És esztek bőven és megelégesztek, és magasztaljátok az Úrnak, a ti Isteneteknek nevét, aki csodálatosan cselekedett veletek, és soha többé nem pironkodik az én népem. **27** És megtudjátok, hogy az Izráel között vagyok én, és hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek és nincs más! És soha többé nem pironkodik az én népem. **28** És lészen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak. **29** Sőt még a szolgákokra és szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban az én lelkemet. **30** És csodajeleket mutatok az égen és a földön; vért,

tüzet és füstoszlopokat. **31** A nap sötétséggé válik, a hold pedig vérére, minekkelőtte eljő az Úrnak nagy és rettenetes napja. **32** De minden, aki az Úrnak nevét hívja segítségül, megmenekül; mert a Sion hegyén és Jeruzsálemben lészen a szabadulás, a mint megigérte az Úr, és a megszabadultak közt lesznek azok, a kiket elhí az Úr!

3 Mert ímé, azokon a napokon és abban az időben, a mikor meghozom Júda és Jeruzsálem fogáságát: **2** Egybegyűjtöm akkor mind a pogányokat, és leveztem őket a Josafát völgyébe, és perbe szállok ott velük, az én népemért és örökségemért, az Izráelért, a melyet szétszórtak a pogányok közé, és megosztottak az én földemen; **3** Népemre pedig sorsot vetettek; a fiút szajháért adták oda, a leányt pedig borít cserélték el, hogy ihassanak. **4** Sőt nétek is mi közöttök velem, Tírus, Sidon és Filiszteának egész környéke?! Vajon bosszút állani jöttök-é reám? Ha bosszút akarnátok rajtam állani, nagy hirtelen fejetekre fordítom vissza bosszútokat! **5** Mivelhogy elraboltatók ezüstötmet és aranyomat, és legszebb kincsemet templomaitokba vittétek; **6** És a Júda fiait és Jeruzsálem fiait eladtatók a Jávánok fiainak, hogy messze vessétek őket határaikról: **7** Ímé, kiindítom őket a helyből, a hova eladtatók őket, és fejetekre fordítom vissza bosszútokat. **8** És adom a ti fiaitokat és leányaitokat a Júda fiainak kezébe; azok pedig eladják őket a Sabeusoknak, a messze lakó népnek; mert ezt végezte az Úr. **9** Hirdessétek ezt a pogányok között; készüljetek harczra; indítsátok fel a hősöket. Járuljanak elé, jőjenek fel mindenjára a hadakozó férfiak! **10** Kovácsoljátok szántóvasaitokat kardokká, kaszáitokat dárdákká; mondja a beteg is: Hős vagyok! **11** Siessetek és jőjjetek el ti népek mindenfelől, és seregeljetek egybe! Ide vezesd Uram a te hőseidet! **12** Serkenjenek fel és jőjenek fel a népek a Josafát völgyébe; mert ott ülöök törvényt, hogy megítéljek minden népeket. **13** Ereszszétek néki a sarlót, mert megérett az aratni való! Jertek el, tapossatok, mert tetézve a kád, ömlenek a sajtók! Mert megsokasult az ő gonoszságuk! **14** Tömegek, tömegek! az ítélet völgyében! Mert közel van az Úrnak napja az ítélet völgyében! **15** A nap és hold elsötétednek; a csillagok bevonják fényüket; **16** Az Úr pedig megharsan a Sionról és megzendül Jeruzsálemből, és megrendülnek az egek és a föld; de az Úr az ő népének oltalma és az Izráel fiainak erőssége! **17** És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Isteneket, aki a Sionon lakozom, az én szent hegyemen. És szentté lészen Jeruzsálem, és idegenek nem vonulnak át többé rajta. **18** És majd azon a napon a hegyek musttal cseppegnek és a halmok tejjal folynak, és a Júda minden medre bő vízzel ömledez, és forrás fakad az Úrnak házából, és megöntözi a Sittimnek völgyét. **19** Égyiptom pusztaságáig lészen, Edom pedig kietlen sivataggá; a Júda fiai való erőszakosságáért, mert ártatlan vért ontottak azoknak földén. **20** De a Júda örökké megmarad; Jeruzsálem is nemzetiségről nemzetiségre. **21** És kitisztítom vérökötől, a melyből még ki nem tisztítottam, és a Sion lesz az Úr lakóhelye!

Ámos

1 Ámos beszédei, a ki a Tékoabeli pásztorok közt volt, azokról, a miket Izráel felől látott Uzziásnak, Júda királyának idejében, és Jeroboámnak, a Jós fiának, Izráel királyának idejében, két esztendővel a földindulás előtt. **2** És mondá: A Sionról megharsan az Úr és Jeruzsálemből megzendül, és elhervadnak a pásztorok legelői, és megszárad a Kármel teteje. **3** Így szól az Úr: Hárrom bűne miatt Damaskusnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert vas-cséplőkkel cséplették meg a Gileádot. **4** Tüzet vetek azért Hazáel házára, és az emészti meg a Ben-Hadad palotáit. **5** És összetöröm Damaskus záráját, és kivágom a lakót Avennek völgyéből és a királyi pálcza tartóját Beth-Édenből, és Aramnak népe Kirbe fogva vitetik, ezt mondja az Úr. **6** Így szól az Úr: Hárrom bűne miatt Gázának, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert az egész népet rabságra vitték, hogy az Edomitáknak adják el őket. **7** Tüzet vetek azért Gáza kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit. **8** Kivágom a lakót Asdórból, és a királyi pálcza tartóját Askelonból, és Akronra is majd rávetem kezemet és a Filiszteusok maradéka elvész, azt mondja az én Uram, az Úr. **9** Így szól az Úr: Hárrom bűne miatt Tírusnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert az egész rabnépet Edomnak adták át, és nem emlékeztek meg a testvéri frigyről. **10** Tüzet vetek azért Tírus kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit. **11** Így szól az Úr: Hárrom bűne miatt Edomnak, sőt négy miatt, nem fordítom el, mert fegyverrel úzte saját atyafiát, és elfojtja szívében az irgalmasságot, és haragja szüntelen tépett, és dühösködését mindvégig fantartotta. **12** Tüzet vetek azért Témánra, és az emészti majd meg Boczra palotáit. **13** Így szól az Úr: Hárrom bűne miatt Ammon fiainak, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert széthasogatták Gileád terhes asszonyait, hogy kiszélesíthessék az ő határokat. **14** Tüzet vetek azért Rabba kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit; harczi kiáltással a hárború napján, pusztító viharral a szélvésznek napján. **15** És számkitettsébe megy az ő királyuk; ő maga és vele fejedelmei is, ezt mondja az Úr!

2 Így szól az Úr: Hárrom bűne miatt a Moábnak, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert mészszé igezte Edom királyának csontjait! **2** Tüzet vetek azért Moábra, és az emészti meg Kerijoth palotáit, és meghal Moáb a zajban, hadi lárma között, a kürt zengése közben. **3** Kivágom a birót közülé, és minden fejedelmet megölöm vele egyetemben, ezt mondja az Úr. **4** Így szól az Úr: Hárrom bűne miatt a Júdának, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert megvetették az Úrnak törvényét és nem tartották meg rendeléseit. Eltévelyítették őket az ő hazugságaik, a melyeket az ő atyák követtek. **5** Tüzet vetek azért Júdára, és az emészti meg Jeruzsálem palotáit. **6** Így szól az Úr: Hárrom bűne miatt az Izráelnek, sőt négy miatt, nem fordítom el; mert pénzért adták el az igazat, a szegényt pedig egy öltő saruért. **7** A kik a föld porát áhitják a szegények fejére, és a nyomorultak útját elfordítják. Fiú és az atya egy leányhoz járnak, hogy megfertőzzessék az én szent nevemet. **8** Zálogos ruhákon nyújtózkodnak minden oltár mellett, és az elítélek borát iszszák az ő istenök házában. **9** Pedig én írtottam ki előük az

Emoreusokat, a kik magasak voltak, mint a cédrusok, erősek, mint a cserfák. Mégis kiirttam gyümölcsét felüli és gyökerét alul. **10** És én hoztala fel Egyiptom földéről, és negyven esztendeig én hordoztak a pusztában titeket, hogy bírjátok az Emoreusok földét. **11** És prófétákat támasztottam a ti fiaitok közül és nazirokat ifjaitok közül. Nem így van-é vajjon, Izráel fiai? ezt mondja az Úr. **12** De a nazirokat borral itattatók, és a prófétákra ráparancsolatok, mondván: Ne prófétáljatok! **13** Ímé, én is lenyomlak titeket, ott a hol vagytok, mint a cséplő szekér lenyomja a kévékkel teli szérűt. **14** Elvész azért a futás a gyorstól, és nem erősít meg az erőst az ő ereje, és a hős sem menekedhetik. **15** Nem állja meg helyét az ijj-hordozó sem, nem menekülhet el még a gyorslábú sem, és a lovón ülő sem menekedhetik. **16** És a bátor szívű is a hősök között meztelenül fut el azon a napon, ezt mondja az Úr.

3 Halljátok meg e beszédet, melyet az Úr szól ti felőletek, Izráel fiai; minden nemzetseg felől, a melyet felhoztam Egyiptom földéről, ezt mondván: **2** Csak titeket választottak magamnak a földnek minden nemzetégi közül; azért büntetlek meg titeket minden gonoszságokért. **3** Vajon járnak-é ketten együtt, ha nem egyeztek meg egymással? **4** Ordít-e az oroszlán az erőben, ha nincs mit ragadozni? Hallatja-é hangját barlangjából a kölyök-oroszlán, ha semmit nem fogott?! **5** Törbe esik-é a madár a földön, ha nincs tőr vevé néki? Felpattan-é a tőr a földről, ha fogni nem fogott? **6** Ha megharsan a kürt a városban, nem riad-é meg a nép? Vajon lehet-é baj a városban, a mit nem az Úr szerezne? **7** Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgáinak, a prófétáknak. **8** Ordít az oroszlán: ki ne rettegne? Az én Uram, az Úr szót: ki ne prófétálna? **9** Adjatok hírt Asdód palotáiban és az Egyiptom földében való palotákban, és így szóljatok: Gyűljetek össze Samariának hegyein, és lássátok meg benne a sok háborgást, és az elnyomottakat az ő keblében. **10** Mert nem tudnak igazán cselekedni, azt mondja az Úr, ők, a kik halomra gyűjítik az erőszakosságot és zsarolást az ő palotákban. **11** Annakokáért ezt mondja az Úr Isten: Ellenség jön és körülveszi e földet; ledönti hatalmadat és feldúlatnak a te palotáid. **12** Ezt mondja az Úr: A mint a pásztor az oroszlán szájából csak a két lábszárt menti meg, vagy a fül hegyét; akképen menekülnek meg Izráel fiai, a kik Samariában pamlag szegletében ülnek és a nyugágynak sejlynén. **13** Halljátok meg és adjátok tudtára a Jákób házának, azt mondja az Úr Isten, a Seregek Istene, **14** Hogy a mely napon megbüntetem Izráelt az ő vétkéért, Béth-El oltáraiért is büntetek, és letörétek az oltár szarvai, és a földre omlanak. **15** És ledöntöm a téli házat a nyári házzal együtt, és elpusztulnak az elefántcsont-házak is, megsemmisülnek a nagy házak, ezt mondja az Úr.

4 Halljátok meg e beszédet Básánnak ünői, a kik Samaria hegén vagyatok; a kik nyomorgatjátok a szegényeket, megrontjátok az ügyefogyottakat, a kik azt mondják az ő urok: Hozd elő, hadd igyunk! **2** Megesküdt az Úr Isten az ő szentségeire, hogy íme napok következnek reátok, a mikor szigonyokkal visznek el titeket, és a ti maradékokat halászó horgokkal. **3** És a réseken mentek ki, mindenikötök egyenest; és

a Hermónba vettettek, ezt mondja az Úr. 4 Menjetek Béth-Elbe és vékezzetek, szaporítások a vétkeket Gilgálban. Vigyétek fel reggelente áldozataitokat, és harmad-naponként tizedeiteket. 5 Kovászsból gyűjtsatok hálaáldozatot; ajánljatok önkéntes áldozatokat, híres teljétek; mert így szeretitek, Izráel fiai, azt mondja az Úr Isten. 6 De én is bocsátottam rátok fogak tisztaságát minden városaitokban és kenyérszükséget minden helyiségeitekben, és még sem tértetek vissza hozzáim, ezt mondja az Úr. 7 De én is megvontam tőletek az esőt, három hónappal az aratás előtt, és esőt adtam egy városra, más városra pedig nem adtam esőt. Az egyik rész esőt kapott, az a rész pedig, a melyre nem esett eső, megszáradott. 8 És két-három város tántorgott egy-egy városba, vizet inni, de meg nem elégítettek; és még sem tértetek vissza hozzáim, ezt mondja az Úr. 9 Megvertelek titokat szárazsággal és ragyával; kerteiteknek, szőlőiteknek, fügefáitoknak és olajfáitoknak nagy részét megette a sáska; és még sem tértetek vissza én hozzáim, ezt mondja az Úr. 10 Döghalált bocsátottam rátok, mint Égyptomra; fegyverrel öltettem ifjaitokat, fogásra vittem lovaitokat; és táborotok bűzét egész orrotokig emeltem, és még sem tértetek vissza hozzáim, ezt mondja az Úr. 11 Felforgattam közületek többeket, a mint felforgatta Isten Sodomát és Gomorát, és olyanokká lettettek, mint a tűzből kikapott üszök; és még sem tértetek vissza hozzáim, ezt mondja az Úr. 12 Azért hát ekképen cselekeszem veled Izráel! Minthogy pedig ekképen cselekeszem veled, készülj Isted elő, oh Izráel! 13 Mert ímé, a ki hegycsúcsokat alkott és a szelét teremtette, és a ki megjelenti az embernek az ő gondolatját, a ki a hajnal sötétséggé változtatja és a föld magaslatain lépdel: az Úr ő, a Seregeknek Istene az ő neve.

5 Halljátok meg e beszédet, a melyet síródákkal szólok ti rólátok, Izráelnek háza! 2 Elesett, nem kel fel többé Izráelnek szüze; végig terült az ő földén, és nincs, aki felemelné. 3 Bizony így szól az Úr Isten: A mely város ezzel indult ki, százzal marad csak meg; a mely pedig százzal indult ki, tízzel marad csak meg Izráel házául. 4 Bizony így szól az Úr az Izráel házához: Engem keressetek, és éltek! 5 És ne keressétek Béth-Elt; Gilgálba se menjetek; Beér-Sebába se menjetek át. Mert Gilgál fogásába megy. Béth-El pedig semmivé lesz. 6 Keressétek az Urat, és éltek, különben reátor, mint a tűz, a József házára és megemészti Béth-Elt, és nem lesz, aki megoltsa. 7 A kik ürömme változtatják az ítéletet és az igazságot földre tiporják. 8 A ki a fiastyúkot és a kaszáscsillagot teremtette; a ki reggellé változtatja a homályt és a nappalt éjszakává sötéti; a ki hívja a tenger vizeit és kiönti azokat a földnek színére: az Úr annak a neve. 9 A ki pusztulással sújtja a hatalmasokat, és pusztulás száll az erősségekre. 10 Gyűlölik azt, aki feddőzik a kapuban, és útjáról azt, aki feddhetetlenül beszél. 11 Annakokáért, mivelhogy tiportatók a szegényt és gabona-ajándékot vesztek tőle: bár faragott kőből építettek házakat, de nem lakoztak azokban, bár gyönyörűséges szőlőket plántáltak, de nem isztok azoknak borából. 12 Mert tudom, hogy sok a ti bűnözők, és nagyon a ti vétkeitek! Igazak nyomorgatói, váltságdíj-szedők vagyok; és elnyomják a szegényeket a kapuban! 13 Azért hallgat az eszes ebben az időben, mert gonosz idő ez. 14 Keressétek a jót és ne a gonoszt, hogy éljetek, és akkor veletek lesz az Úr, a

Seregek Istene, a mint mondjátok. 15 Gyűlööljétek a gonoszt és szeressétek a jót; állítsátok vissza a kapuban az igazságot; talán megkegyelmez az Úr, a Seregek Istene a József maradékának. 16 Azt mondja azért az Úr, a Seregek Istene, az én Uram: minden térségen siraalom lesz és minden utcán ezt mondjak: ja, ja! s a szántótervet is gyászra hívják, s a sírni tudókat siraalomra; 17 És minden szőlőben siraalom lesz, mert átmegyek te közötted, ezt mondja az Úr. 18 Jaj azoknak, aki kívánják az Úrnak napját! Mire való nétek az Úrnak napja? Sötétség az és nem világosság. 19 Mintha valaki oroszlán elől szaladna, és medve bukkanna rá; vagy pedig bemenne a házba és kezét a falhoz támiasztaná, és kígyó marná meg. 20 Nem sötétség lesz-é az Úrnak napja és nem világosság?! Sötétség lesz az, s még hajnalfénye sem lesz. 21 Gyűlöölöm, megvetem a ti ünnepeiteket, és nem gyönyörködöm a ti összejöveteleitekben. 22 Még ha égoáldozatokkal áldoztok is nékem, sőt ételáldozataitokat sem kedvelem; kövér hálááldozataitokra rá se tekintek. 23 Távoztasd el tőlem énekeid zaját, hárfaid pengését sem hallgathatom. 24 Hanem folyjon az ítélet, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak. 25 Járultatok-é hozzáim véres áldozatokkal s ételáldozatokkal a pusztában negyven éven át, oh Izráel háza?! 26 Majd visztek hát Szikkútöt, a ti királyotokat és Kijunt, a ti képeiteket, a ti isteneitek csillagát, a melyet ti csináltatok magatoknak. 27 És Damaskuson túlra száműzlek titokat, azt mondja az Úr, a kinek neve Seregeknek Istene.

6 Jaj azoknak, aki gondtalanul élnek a Sionon, és aki elbizakodnak Samaria hegyén; a ki a népek elejének elei, és a kikhez jő az Izráelnek háza! 2 Menjetek át Kalnéba, és nézzetek szét; onnan pedig menjetek a nagy Hamátba, és szálljatok le a Filiszteusok Gáthjába; vajon jobbak-é azok, mint ezek az országok, és vajon szélesebb-é azoknak határa a ti határatoknál? 3 A kik a veszedelem napját messze gondoljátok, és az erőszaknak széket emeltek; 4 A kik elefántcsont pamlagon hevernek, és az ő nyoszolyáikban elnyújtózkodnak, és a nyáj legjavából és a kihízlalt borjakból lakmároznak; 5 A kik hárfa mellett dalolgatnak, és azt hiszik, hogy hangszerük a Dávidéi; 6 A kik a bort serlegékkel iszszák, és szín-olajjal kengetőznek, és nem búsolnak a József romlásán: 7 Most azért is ők vitetnek el a száműzöttek élén, és vége szakad a nyújtózkodók dáridőzésának. 8 Megesküdt az Úr Isten az ő életére; ezt mondja az Úr, a Seregek Istene: Útálom a Jákób kevélysegét és gyűlöölöm az ő palotáit; azért prédára vetem a várost mindenestől. 9 És ha egy házban tíz ember maradna is meg, még az is meghal; 10 És mikor felemeli őt az ő barátja és megégettője, hogy kivigye a holttestemet a házból, azt mondja annak, aki a ház belsejében lesz: Van-é még valaki veled? az pedig azt mondja: Nincs, és ezt is mondja: Csitt! mert nem szabad említeni az Úrnak nevét! 11 Mert ímé, parancsol az Úr és megveri a nagy házat repedezésekkel, és a kicsiny házat hasadózásokkal. 12 Vajon futhatnak-é a lovak a sziklán? felszánthatja-é azt valaki ökrökön? hogy az ítéletet bürökké tették, az igazság gyümölcset pedig ürömme?! 13 A kik öröltök a hiábaival dolognak, és a kik ezt mondjátok: Nem a magunk erejével szerezünk-é magunknak a szarvakat? 14 Ímé, bizony

népet indítok ellened, oh Izráel háza, azt mondja az Úr, a Seregek Istené, és az sanyargat titeket a hámáti úttól az Arába patakjáig.

7 Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten; ímé, teremte sáskát a sarjúfakadás kezdetén, és íme sarjú vala a királyi kaszlálás után! **2** És lőn, hogy a mint felemészette a földnek füvét, azt mondám: Uram, Isten! légy kegyelmes, kérlek! Hogyan állhasson meg Jákób, hiszen kicsiny?! **3** Megengesztelődék az Úr e dologban: Nem lesz meg! mondá az Úr. **4** Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten: Ímé, tüzet híva elő ítéletre az Úr Isten, és megemészti az a nagy mélységet, és megemészti az országot. **5** De mondám: Uram, Isten! hadgy abba, kérlek! Hogyan állhatna meg Jákób; hiszen kicsiny?! **6** Megengesztelődék az Úr e dologban: Ez sem lészen meg, mondá az Úr Isten! **7** Ily dolgot láttatott velem: Ímé, ott állott az Úr egy függőleges kőfalon, és a kezében mérő-zsinór vala. **8** És monda az Úr nékem: Mit látsz Ámós? Én pedig mondám: Mérőzsínört. És mondá az Úr: Ímé, mérőzsínossal mérek népemnek, az Izráelnek közepepte, és nem bocsátok meg néki többé. **9** Bizony elpusztulnak Izsáknak magaslatai, és romba dőlnek Izráel szent helyei; és fegyverrel támadok a Jeroboám háza ellen. **10** És elkülde Amáziás, Béth-El papja Jeroboámhoz, Izráel királyához, ezt üzenvén: Pártot ütött ellened Ámós az Izráel házában; nem tűrheti az ország az ő mindenféle beszédét. **11** Mert így beszél Ámós: Fegyver által hal meg Jeroboám, az Izráel pedig fogásba vitetik az ő földéről! **12** Ámósnak pedig így szólt Amáziás: Menj el, próféta! Fuss el a Júda földére; ott egyed kenyered és ottan prófétálj! **13** Béth-Elben pedig ne prófétálj többé; mert a király szenthelye és az ország székháza ez! **14** És felele Ámós, és mondá Amáziásnak: Nem vagyok próféta, sem prófétának fia; barom-pásztor vagyok és vad fügét szedek; **15** De elhívott engem az Úr a nyáj mellől, és mondá nékem az Úr: Menj el és prófétálj az én népemnek, az Izráelnek! **16** Most azért halld meg az Úrnak beszédét! Te azt mondod: Ne prófétálj az Izráel ellen, és ne szólj az Izsák háza ellen! **17** Azért így szól az Úr: Feleséged paráznává lesz a városban; fiaid és leányaid fegyver által hullnak el; földedet felosztják kötéllel, és te magad tisztálatlan földön halsz meg; az Izráel pedig fogásba vitetik az ő földéről.

8 Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten: Ímé, egy kosár érett gyümölcs. **2** És mondá: Mit látsz Ámós? És mondám: Egy kosár érett gyümölcsöt. És mondá az Úr nékem: Eljött vége az én népemnek, az Izráelnek; nem bocsátok meg néki többé! **3** Azon a napon jajjá változnak a templomi énekek, így szól az Úr Isten, és temérdek lesz a hulla; szó nélkül hánýák mindenüv. **4** Halljátok meg ezt ti, kik a szegényre törtök, és e föld szegényeinek kipusztítására. **5** Mondván: Mikor műlik el az újhold, hogy gabonát árulhassunk? és a szombat, hogy megnyithassuk a gabonás házat? hogy megkisebbítsük a vékát, és megnagyobbítsuk az árat, és hamis mértékkel csalhassunk?! **6** Hogy megvegyük a szegényeket pénzen, és a szűkölködőt egy öltő saruért, és eladhassuk a gabona hulladékát?! **7** Megesküdt az Úr a Jákób bűszkeségére: Soha el nem felejtem semmi cselekedetöket! **8** Ne rendüljön-é meg e miatt a föld? És ne

búsljon-é annak minden lakosa?! Bizony felindul egészen, mint a folyam, és dagad és apad, mint Égyiptom folyója. **9** És lészen azon a napon, azt mondja az Úr Isten: Lenyugatom a napot délben, és besötétítem a földet fényes nappal. **10** Ünnepeiteket búra változtatom; és minden dalotokat szomorú énekk! Gyászruhát borítok minden derékra, és kopaszságot minden fejre, és olyanná teszem, mint a ki egyetlen fiát siratja; a vége pedig, mint a keserűség napja! **11** Ímé, napok jönek, azt mondja az Úr Isten, és éhséget bocsátok a földre; nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének hallgatása után. **12** És vándorolni fognak tengertől tengerig és északtól fogva napkeletig. Futkosnak, hogy keressék az Úrnak beszédét, de nem találják meg. **13** Azon a napon elepednek a deli szűzek, meg az ifjak is, a szomjúság miatt! **14** A kik Samaria bűnéré esküsznek, és ezt mondják: Él a te istened, oh Dán: és él a te útad, oh Beérseba! Bizony elhullanak és nem kelnek fel többé!

9 Látám az Urat állani az oltáron, és mondá: Üsd meg az oszlop fejét, hadd rendüljenek meg a küszöbök, és dönts azokat mindenjájok fejére. A megmaradókat pedig fegyverrel ölös meg. Nem fog elfutni közülök a futó, és nem menekül meg közülök a menekülő. **2** Ha a Seolba ássák is be magokat, kezem onnan is kiragadjá őket; és ha az égbé hágának is fel, onnan is levonszom őket! (*Sheol h7585*) **3** És ha a Kármel tetején rejtőznének is el, onnan is előkeresem és elhozom őket; és ha szemeim elől a tenger fenekére bújának is, ott is parancsolok a kígyónak és megmarja őket. **4** És ha fogásba mennek is elleniségeik előtt, ott is parancsolok a fegyvernek és megöli őket; és reájok fordítom szemeimet, vesztökre és nem javokra. **5** Mert az Úr, a Seregek Ura az, aki megéríti a földet és elolvad az, és ajagat annak minden lakójá, és feldagad egészen, mint a folyam, meg elapad, minи Égyiptom folyója. **6** A ki fenn az égben építé az ő boltozatát, és annak íveit a földre alapítá; a ki előhívja a tenger vizeit s kiönti azokat a földnek színére: az Úr az ő neve. **7** Nem olyanok vagytok-é ti előttem, oh Izráel fiai, mint a Kusiták fiai?! ezt mondja az Úr. Nem én hoztam-é ki Izráelt Égyiptom földéről, és a Filiszteusokat Kafarból, és a Sirabelieket Kirbyl?! **8** Ímé, az Úr Isten szemmel tartja a bűnös országot, és előlöm azt a földnek színéről. Mindazáltal még sem pusztítom el egészen a Jákóbnak házát, ezt mondja az Úr! **9** Mert ímé, én parancsolok és szétrázom Izráel házát minden népek között, a mint a rostával rázogatnak; de nem esik a földre egy szemecske sem. **10** Fegyver által halnak meg az én népemnek minden bűnsei, a kik azt mondják: Nem ér el minket és nem jó reánk a veszedelem. **11** Azon a napon felelem a Dávid leomlott sátorát, és kijavítom repedezéseit, és felelelem omladékait, és megépítém azt, mint volt hajdanán. **12** Hogy örökségképen bírják az Edom maradékát és mindama népeket, a kik az én nevemről neveztetnek, ezt mondja az Úr, a ki megcselekszi ezt! **13** Ímé, napok jönek, ezt mondja az Úr, és ott éri a szántó az aratót, a szőlőtapsos a magvetőt. És a heggyek musttal cseppegnek, a halmok pedig mind megáradnak. **14** És hazahozom a fogásból az én népemet, az Izráelt, és fölölítik az elpusztult városokat, és lakoznak bennök. Szőlőket

plántálnak és iszszák azok borát, és kerteket csinálnak és eszik azoknak gyümölcsét. **15** És elplántálom őket az ő földjökbe; és nem szaggattatnak ki többé az ő földjökből, a melyet adtam nékik, azt mondja az Úr, a te Istened!

Abdiás

1 Abdiás látása. Így szól az Úr Isten Edomról: Hírt hallottunk az Úrtól! És hírnők küldetett a népekhez: keljetek fel és támadjunk reá haddal! **2** Ímé, kicsinynyé tettelek a népek között; felettesebb útálatos vagy. **3** Szíved kevélisége csalt meg téged, ki szikla-hasadékokban lakozol, kinek lakóhelye magasan van, aki mondja az ő szívében: Ki vonhatna le engem a síkra?! **4** Ha oly magasra szállnál is, mint a sas, és ha a csillagok közé rakanád is fészket: onnan is levonnálak, ezt mondja az Úr. **5** Ha tolvajok törnének reád, avagy éjjeli rablók, (hogy elpusztítattál!), nem annyit lopnának-é, a mennyi elegendő?! Ha szőlőszedők jönnének reád, nem hagynának-é gerezdeket?! **6** Mennyire kifosztogatták Ézsaut; felkutatták rejtegett kincseit! **7** A határig úznek ki összes frigytársaid; megcsalnak, levernek szövetségeseid; kenyeredet tőrül vetik alád. Nincsen benne okosság! **8** Azon a napon, ezt mondja az Úr, nem vesztem-é ki a bőlcseket Edomból, és az értelmet az Ézsau hegyéről?! **9** És megrémülnek a te vitézeid, oh Témán! hogy kiirtassék mindenki az Ézsau hegyéről az öldöklés által. **10** A Jákób öcséd ellen elkövetett erőszakért szégyen borul reád, és kivágatol minden dörököt! **11** A mikor vele szembeálltál; a mikor serege idegenek rabjává lett, és idegenek törtek be kapuján és Jeruzsálemre sorsot vetettek: olyan voltá te is, mint bármelyik közülök. **12** De ne gyönyörködjél öcsédnek napján, az ő szerencsétlenségének napján; és ne örvendj a Júda fiain az ő veszedelmök napján, és ne kérkedjél a szorongattatás napján. **13** Ne törj be népem kapuján nyomorúságuk napján; ne gyönyörködjél te is a baján nyomorúsága napján; és ne nyúlj az ő jószágához nyomorúsága napján; **14** A résre se állj fel menekülőit elveszíteni; és ne áruld el az ő megmaradtait a szorongattatás napján! **15** Mert közel van az Úrnak napja minden népek ellen. A mint cselekedtél, úgy cselekesznek veled; a mit te fizettél, visszaszáll fejedre. **16** Mert a mint ti ittatók szent hegyemen, úgy isznak szüntelen az összes népek; bizony isznak és hörpengetnek, és olyanok lesznek, mintha nem lettek volna. **17** De a Sion hegyén szabadulás lészen, és szentté lészen az, és a Jákób háza birtokba veszi az ő örökségét. **18** És a Jákób háza tűz lészen, és a József háza láng; az Ézsau háza pedig pozdorja; és meggyűjtják és megemésztik őket, és nem marad meg senki Ézsau házából, mert az Úr szóltott. **19** A déliek örökség szerint bírják az Ézsau hegyét, a síkon lakók pedig a Filiszeusokat. És örökség szerint bírják az Efraim mezőit és Samaria mezőit; Benjámin pedig a Gileádot. **20** Izráel fiainak ez a szárműzött serege azokat, a melyek a Kananeusoké, mind Sarfátiq; a jeruzsálemi szárműzöttek pedig, a kik Szefarádban vannak, elfoglalják majd a déli városokat. **21** És a Sion hegyére szabadítók mennek fel, hogy megítélik az Ézsau hegyét; és az Úré lesz a királyság.

Jónás

1 És lőn az Úrnak szava Jónáshoz, az Amittai fiához, mondván: **2** Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és kiáltás ellene, mert gonoszságuk felhaladt elémbe! **3** És felkele Jónás, hogy Tarsisba szaladna az Úr elől. Leméne azért Jáfóba, és találha ott egy hajót, a mely méne Tarsisba, és megadván a hajóbért, beszálába abba, hogy Tarsisba menne velök az Úr színe elől. **4** Az Úr pedig nagy szelet bocsátá a tengerre, és nagy vihar lón a tengeren, és a hajó már-már töredézik vala. **5** Megfélémlének azért a hajósok és kiáltának, kiki az Ő istenéhez, és a hajóban lévő holmit a tengerbe hányák, hogy könnyítse nekik magukon. Jónás pedig leméne a hajó aljába, és lefeküdt és elaludt. **6** De hozzámeréne a kormányos mester, és mondá néki: Mi lelt, te nagy alvó? Kelj fel, kiáltás a te Istenedhez; hát ha gondol velünk az Isten, és nem veszünk ell! **7** Egymásnak pedig ezt mondák: Jertek, vessünk sorsot, hogy megtudhassuk: mi miatt van rajtunk e veszedelem? És sorsot vetnék, és a sors Jónásra esék. **8** Mondák azért néki: Kérünk, beszél el nékünk: mi miatt van rajtunk e veszedelem? Mi a te foglalkozásod és honnan jösz? Melyik a te hazád és miféle népből való vagy te? **9** És monda nékik: Héber vagyon én, és az Urat, az egék Istenét felem én, a ki a tengert és a szárazt teremtte. **10** És megfélémlének az emberek nagy félelemmel, és mondák néki: Mit cselekedetl? Mert megtudták azok az emberek, hogy az Úr színe elől fut, mivelhogy elbeszéle nékik. **11** Mondák azután néki: Mit cselekedjünk veled, hogy a tenger megcsendesedjék ellenünk? Mert a tenger háborgása növekedék. **12** Ő pedig monda nékik: Fogiatok meg és vesseket engem a tengerbe, és megcsendesedik a tenger ellenetek; mert tudom én, hogy miattam van ez a nagy vihar rajtatom. **13** És erőlködtek azok az emberek, hogy visszajussanak a szárazra; de nem tudtak, mert a tenger háborgása növekedék ellenök. **14** Kiáltának azért az Úrhoz, és mondák: Kérünk Uram, kérünk, ne veszszünk el ez ember lelkéért, és ne háríts reánk ártatlan vért; mert te, Uram, úgy cselekedtél, a mint akartad! **15** És felragadák Jónást és beveték őt a tengerbe, és megszűnök a tenger az Ő háborgásától. **16** Azok az emberek pedig nagy félelemmel félék az Urat, és áldozattal áldozának az Úrnak, és fogadásokat fogadának. **17** Az Úr pedig egy nagy halat rendelt, hogy benyelje Jónást. És lőn Jónás a halnak gyomrában három nap és három éjjel.

2 És könyörge Jónás az Úrnak, az Ő Istenének a halnak gyomrából. **2** És mondá: Nyomorúságomban az Úrhoz kiálték és meghallgata engem; a Seol torkából sikolték és meghallád az én szómat. (*Sheol h7585*) **3** Mert mélységre vetettél engem, tenger közepébe, és körfogott engem a víz; örvényeid és habjaid mind átmentek rajtam! **4** És én mondám: Elvettettem a te szemeid elől; vajha láthatnám még szentséged templomát! **5** Körülvettek engem a vizek lelkemig, mély ár kerített be engem, hinár szövödött fejemre. **6** A hegyek alapjáig súlyedtem alá; bezáródtak a föld závárai felettem örökre! Mindazáltal kiemeltek életemet a mulásból, oh Uram, Istenem! **7** Mikor elcsüggédet bennem az én lelkem, megemlékeztem az Úrról, és bejutott az

én könyörgésem te hozzád, a te szentséged templomába. **8** A kik hiú bálványokra ügyelnek, elhagyják boldogságukat; **9** De én háláod szóval áldozom néked; megadom, a mit fogadtam. Az Úr a szabadtás. **10** És szóla az Úr a halnak, és kiveté Jónást a szárazra.

3 És lőn az Úrnak szava Jónáshoz másodszor is, mondván: **2** Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd néki azt a beszédet, a mit én parancsolok néked. **3** És felkele Jónás, és elméne Ninivébe az Úr szava szerint. Ninive pedig nagy városa vala Istennek, három napi járó föld. **4** És kezde Jónás bemenni a városba egy napi járóra, és kiáltás és monda: Még negyven nap, és elpusztul Ninive! **5** A niniveiek pedig hívének Istenben, és bőjtöt hirdetnék, és nagyjaiktól fogva kicsinyeikig zsákba öltözének. **6** És eljuta a beszél Ninive királyához, és felkele királyi székéből, és leveté magáról az Ő királyi ruháját, és zsákba borítkozik, és üle a porba. **7** És kiáltának és szólának Ninivében, a királynak és főembereinek akaratából, mondván: Emberek és barmok, ökrök és juhok: semmit meg ne kóstoljanak, ne legeljenek és vizet se igyanak! **8** Hanem öltözzenek zsákba az emberek és barmok, és kiáltsanak az Istenhez erősen, és térjen meg kiki az Ő gorosz utárol és az erőszakosságból, a mely az Ő kezükben van! **9** Ki tudja? talán visszatér és megengesz telődik az Isten és elfordul haragjának búsulásától, és nem veszünk ell! **10** És látá Isten az Ő cselekedeteiket, hogy megtértek az Ő gorosz útjokról: és megbánia az Isten azt a goroszt, a melyről mondá: végrehajta rajtok, és nem hajtá végre.

4 És igen rossznak látszik ez Jónás előtt, és megharaguév. **2** Könyörge azért az Úrhoz, és mondá: Kérlek, Uram! Avagy nem ez vala-é az én mondáson, mikor még az én hazámban valé? azért siettem, hogy Tarsisba futnék, mert tudtam, hogy te irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és nagy irgalmasságú és a gorosz miatt is bájkódó. **3** Most azért Uram, vedd el, kérlek, az én lelkemet én tölem, mert jobb meghalnom, mintsem élnem! **4** Az Úr pedig mondá: Avagy méltán haragszol-é? **5** Majd kiméne Jónás a városból, és üle a város keleti része felől, és csinálja ott magának hajlékot, és üle az alatt az árnyékban, a míg megláthatná, mi léşen a városból? **6** Az Úr Isten pedig egy tököt rendele, és felnöve az Jónás fölé, hogy árnyékot tartson feje fölött és megoltalmazza őt a hévseg bántásától. És nagy örömmel örvendezék Jónás a tök miatt. **7** De másnapra ferget rendele az Isten hajnal-költek, és megszúrá az a tököt, és elszárada. **8** És lőn napköltek, hogy tikkasztó keleti szelét rendele Isten, és a nap rátűzött a Jónás fejére, és ő elbágyada. Kiváná azért magának a halált, és monda: Jobb halnom, mint élnem! **9** És monda az Isten Jónásnak: Avagy méltán haragszol-é a tök miatt? És monda: Méltán haragszom, mind halálig! **10** Az Úr pedig monda: Te szánod a tököt, a melyért nem fáradtál és a melyet nem neváltél, a mely egy éjjel támadt és más éjjel elveszett: **11** Én pedig ne szánjam Ninivét, a nagy várost, a melyben több van tizenkétszer tízezer embernél, a kik nem tudnak különbséget tenni jobb- és balkezők között, és barom is sok van?!

Mikeás

1 Az Úr igéje, a mely lőn a moreseti Mikeáshoz, Jótárnak Akház és Ezékiásnak, Júda királyainak idejében, a melyet látott Samária és Jeruzsálem felől. 2 Halljátok meg minden népek, figyelmezz föld és annak teljessége. És az Úr Isten legyen bizonyság ellenetek; az Úr az ő szent templomából! 3 Mert ímé, kijő az Úr az ő helyéről, és leszáll és lépdel a földnek magaslatain. 4 És szétmállanak alatta a hegyek, a völgyek pedig szétszakadoznak, mint a viasz a tűz előtt, mint a meredekről leszakadó vizek. 5 A Jákób vétkéért lészen minden, és az Izráel házának bűnei miatt! Micsoda a Jákób vétke? Avagy nem Samária-é? És mik a Júda magaslatai? Avagy nem Jeruzsálem-é? 6 De olyanná teszem Samáriát, mint a mezőben való körakás, szőlő-plánták helyévé; és lezúdítom a völgybe az ő köveit, és még fundamentomit is kimutatom. 7 Faragott képei minden összetöretnek és minden ajándékát tűz égeti meg. minden bálványait semmivé teszem; mert paráznaság béréből gyűjtögette azokat, azért ismét paráznaság bérévé legyenek. 8 E miatt kesergek és jajgatok; ruhátlan és mezítelen járok. Üvöltök, mint a sakálok, és síkongok, mint a struczmadarak. 9 Mert halálosak az ő sebei. Bizony Júdáig ér; népem kapujáig hatol, Jeruzsálemig. 10 Gáthban hírül ne adjátok; sírván ne sírjatok; Beth-le-Afrában porba heveredtem. 11 Kötözzetek el, Safirnak lakója gyalázatos meztelenül! Nem vonult ki Saanán lakosa; Beth-Eselnek siraalma nem enged tartózkodni. 12 Mert beteg lett Marótnak lakosa az ő javai miatt; mert veszedelem szált le az Úrtól Jeruzsálemnek kapujára. 13 Gyors paripához köös a szekeret, Lákisnak lakója! ki a bűnnék kezdője valál a Sion leányánál. Bizony te benned találta tnak Izráel vétkei! 14 Azért adj válo levelet Moreset-Gátnak! Akzib házai megcsalják Izráel királyait. 15 Még hozok én te néked örököst, Marésa lakosa; Adullámig hat el Izráel dicsősége! 16 Nyírd le, kopasztsd meg magadat a te gyönyörűséges fiaidért! Szélesítsd meg kopaszságodat, mint a keselyű; mert rabságra vitettek el tőled!

2 Jaj azoknak, a kik hamisságot gondolnak és a kik ágyasházukban gonoszságot cselekesznek, és végrehajtják azt, mihelyt megvirrad, mert hatalmuk van hozzá. 2 Megkívánják a mezőket és elrabolják, és a házakat és elszedik; és nyomorgatják a gazdát, és az ő házanépét az embert és az ő örökségét! 3 Annakokáért ezt mondja az Úr: Ímé, én is gonoszt gondolok e nemzetseg ellen, melyből ki nem vonhatjátok a ti nyakatokat és nem jártok kevélén, mivel gonosz idő lészen az! 4 Azon a napon példabeszéd támad rólatok, és siraalmat sírnak, mondván: Oda van! elpusztultunk! Népem örökségét felcserélte! Miként rabolja el tőlem; hűtelennek osztja ki mezeinket! 5 Azért nem lesz néked, a ki mérőszínort vessen sors szerint az Úrnak gyülekezetében. 6 Ne prófétáljatok! prófétálnak ők. Ha nem prófétálnak ezeknek, nem műlik el a gyalázat! 7 Oh te, ki Jákób házának mondatot! hát türelmetlen-é az Úrnak lelke, avagy ezek-é az ő cselekedetei? Nem javára válnak-é az én cselekedeteim annak, a ki igazán jár? 8 A minap mint egy ellenség támadt fel az én népem; a köntösől a palástot letépik a gyanúlanul járókról, a háborútól idegenkedőkről. 9 Népem

asszonyait kiűzik boldogságuk házából; kisdedeiktől örökre elveszítik az én dicsőségemet. 10 Keljetek fel és menjetek ki, mert ez nem a nyugalomnak helye; a tisztafalanság miatt, a mely elveszít, és pedig borzasztó veszedelemmel! 11 Ha valamely szélházi és csalárd így hazudoznék: Prédikálok nékébőről és részegítő italról, az volna e népnek prófétája. 12 mindenestől egybegyűjtelek téged, Jákób! Összetakarítom Izráel maradékát. Összegyűjtöm őket, mint a bocrai juhokat, mint a nyájat az ő karámja közé; hemzsegnek majd az ember-sokaság miatt. 13 Előttök megy fel az úttörő; kitörnek és átmennek a kapun és kivonulnak, és előttök megy a királyuk, és élükön az Úr!

3 És mondám én: Halljátok, kérlek, Jákób fejedelmei és Izráel házának vezérei: Nem a ti tisztetek-é tudni az ítéletet?! 2 Ti, kik gyűlölik a jót és kedvelik a gonoszt! A kik levonszatok róluk bőrüköt és csontjaikról az ő húsokat! 3 A kik megeszik az én népemnek húsát, és lenyűzzák róluk bőrüköt, és összetörik csontjaikat, és feldarabolják, akár csak a fazékba, és mint húst a tálba. 4 Kiáltanak majd az Úrhoz, de nem hallatja meg őket; sőt elrejti akkor orczáját előlök, mivelhogy gonoszokká lettek cselekedeteik. 5 Így szól az Úr a próféták ellen, a kik elámitják az én népemet, a kik, ha van mit rágniuk, békességet hirdetnek, az ellen pedig, a ki nem vet valamit szájukba, hadat indítanak. 6 Azért éjszaka száll rátok, hogy ne lássatok, és sötétség jó rátok, hogy ne jövendölhesseket, és a nap lemegy a próféták felett, és elsötétül rajtok a nappal. 7 És megszégyenülnek a látók, és elpirulnak a jövendőmondók, és elfedik szájokat mindenájan, mert nem lészen felelet Istantól. 8 Én ellenben megteljesedem az Úr lelkének erejével, és ítélettel és hatalommal, hogy hirdessem Jákóbnak az ő vékét, és Izráelnek az ő búnét. 9 Halljátok ezt, kérlek, Jákób házának fejei és Izráel házának vezérei! a kik útáljátok az ítéletet, és minden igazságot elcsavartok; 10 A kik vérrel építik a Siont, és Jeruzsálemet hamissággal! 11 Kiknek fejedelmei ajándékért ítélnek, és papijak jutalomról tanítanak, és prófétáik péntért jövendölnek, és mégis az Úrra támaszkodnak, mondván: Avagy nincsen-é közöttünk az Úr?! Nem következik mi reánk veszedelem! 12 Azért ti miattatok mezővé szántatik a Sion, és kóhalommá lesz Jeruzsálem, a templom hegye pedig erdős heggyé.

4 És lészen: az utolsó időben az Úr házának hegye a hegyek fölé helyeztetik, és felületemelkedik az a halmokon, és népek özönlenek reá. 2 Pogányok is sokan mennek, és mondják: Jertek, menjünk fel az Úr hegyére és a Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az ő útaira, és járunk az ő ösvényein! Mert Sionból jő ki a törvény, és az Úr beszéde Jeruzsálemből. 3 És sok népek között ítéletet tészen, és megfedd erős nemzeteket nagy messze földig és fegyvereiket kapákká kovácsolják, dárdákat pedig sarlókká; nép népre fegyvert nem emel, és hadnakozást többé nem tanulnak. 4 És kiki nyugszik az ő szőlője alatt és fügefája alatt, és senki meg nem rettentíti őket, mert a Seregek Urának szája szólt. 5 Mert minden nép a maga istenének nevében jár, és mi is a mi Urunk Istenünk nevében járunk örökkön örökké. 6 Azon a napon, azt mondja az Úr, összegyűjtöm a sántát, és összeszedem az elszéleddeteket,

és a kiket megsanyargattam. 7 És a sántát maradékká teszem, az elszélesztettet pedig erős nemzetté, és az Úr uralkodik rajtok a Sion hegyén mostantól fogva mindenörökkek. 8 És te nyájnak tornya, Sion leányának vára! Eljő tehozzád és elérkezik az előbbi hatalom, a Jeruzsálem leányának birodalma. 9 Miért kiáltasz hát kiáltva? Nincsen-é közötted király? Elveszett-é a te tanácsadód, hogy úgy elfogott a fájdalom, mint a gyermekszülőt?! 10 Győtrőd és kinlódj, Sionnak leánya, mint a gyermekszülő! Mert ímé, kimégy a városból, és a mezőn tanyázol, és egészen Bábelig mégyesz. Ott szabadítattal meg; ott vált ki téged az Úr, ellenségednek kezéből. 11 Mert ímé, sok nemzettség gyűlt össze ellened, a kik ezt mondják: Legyen szentségtelen, és legeltessük szemeinket a Sionon! 12 De ők nem tudják az Úr gondolatait és nem értik az ő szándékát, hogy összegyűti őket, mint a kévét a szérvére. 13 Kelj fel és csépelj, Sionnak leánya! Mert vassá teszem a te szarvaidat, körmeidet pedig aczállá teszem, és széttiporsz sok népeket, és rablott kincseket az Úrnak áldozom, javaikat pedig az egész föld Urának.

5 Seregelj hát egybe, seregek leánya! Ostrommal támadt ellenünk; pálczával verjék arczul Izráel biráját! 2 De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, aki uralkodó az Izraelen; a kinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van. 3 Azért odaadja őket, míg a szűlő szűl, de az ő atyafaiainak maradéka visszatérnek Izráel fiaihoz. 4 És megáll, és legeltet az Úrnak erejével, az Úrnak az ő Istenének fenséges nevével, és bátorsággal lakoznak, mert ímé felmagasztaltatik a földnek határáig. 5 És ő a mi békességünk. Ha az Assírus eljő a mi földünkre és megtapodja palotáinkat: állunk ellene hét pázsott és nyolcz fejedelmi férfiút. 6 És megrontják Assíria földjét fegyverrel Nimród földjét is az ő kapuiban; és megszabadít az Assírustól, ha a mi földünkre eljő és a mi határunkba lép. 7 És a Jákóbnak maradéka olyan lészen a sok nép között, mint az Úrtól való harmat, mint a zápor a fűnek, mely nem emberben reménykedik, és nem bízik embernek fiaiban. 8 És a Jákób maradéka a pogányok között, a sok nép között olyan lészen, mint az oroszlán az erdei vadak között; mint az oroszlán-kölyök a juhoknak nyája között, a mely ha betör, tipor és tép, és nincs, aki tőle megszabadítson. 9 Erőt vészen a te kezed szorongatódon, és minden ellenséged kivágattatnak. 10 És lészen azon a napon, azt mondja az Úr, kivágom lovaidat közüled, és elveszem hadiszekereidet. 11 És kivágom földednek városait, és ledöntöm minden erősségeidet. 12 És kivágom kezedből a bűvsereket, és szemfényesztőid nem lesznek néked. 13 És kivágom faragott képeidet és bálványaidat közüled, és nem imádod többé kezeidnek csinálmányait. 14 És kiszaggatom a te berkeidet közüled és elpusztítom a te városaidat. 15 És haraggal és hévvel állok bosszút a pogányokon, a kik nem engedelmeskedtek.

6 Halljátok csak, a mit mond az Úr! Kelj fel, perej a hegyekkel, és hallják meg szódát a halmok. 2 Halljátok meg hegyek az Úr peres dolgát, és ti, a földnek örök alapjai! Mert pere van az Úrnak az ő népével, és az Izráellel is perbe száll. 3 Én népem! mit véttem te ellened, és mivel fárasztottalak el téged?! Tégy vallást ellenem! 4 Hiszen felhoztalak Égyptom

földjéről, és a szolgák házból megváltottalak, és előttek küldém Mózest, Áront és Máriát! 5 Én népem! Emlékezzél csak: mit koholt Bálák, Moábnak királya, és mit felelt néki Bálám, a Beorfia? Sittimtől fogva Gilgálig, hogy megismerjed az Úr igazságos cselekedeteit. 6 Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-e a magasságos Istennek? Égóaldozatokkal menjek-é eleibe, esztendős borjúkkal?! 7 Kedvét leli-é az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezernyi olaj-patakban? Elsőszülöttemet adjam-é vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?! 8 Megjelentette néked, oh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmaságot, és hogy alázatosan járr a te Isteneddel. 9 Az Úrnak szava kiált a városnak, és a te neved néz bölcseségre. Halljátok meg a vesszőt és ki rendeli azt?! 10 Vannak-é még a gonosznak házában hamissággal gyűjtött kincsek, és ösztövér véka, a mely útálatos? 11 Vajjon jóváhagyom-é a hamis mértéket, és a zsákba rejtett csalárd fontokat? 12 Mert a gazzdagok megtöltöztek köztök ragadománnyal, lakosai pedig hazugságot szólnak, és nyelvök csalárd az ő szájokban. 13 Én is azért megvervén, beteggé teszlek téged; elpusztítalak a te bűneid miatt. 14 Eszel te, de meg nem elégszel, és benned marad a te éhséged; és gyűjtesz, de nem takarítasz, és a mit megtakarítsz is, fegyverre hányom. 15 Vetsz te, de nem aratasz; olajat sajtolsz te, de nem kened magadat olajjal, és mustot is, de bort nem iszol! 16 Mert az Omri parancsolataihoz szabjátok magatokat és az Ákháb házának minden dolgához, és azoknak tanácsán jártok! Hogy pusztasággá tegyelek tégedet, az ő lakosait pedig csúfsággá, és hordozzátok népemnek gyalázatát.

7 Jaj nékem, mert olyanná lettem, mint a letakarított mező, mint a megszedett szőlő: egy enni való gerezd sem maradt; pedig zsengére vágyott a lelkek! 2 Elveszett a földről a kegyes, és igaz sincs az emberek között. Mindnyájan vér után ólakkodnak, kiki hálóval vadássza atyafiát. 3 Gonoszságra készek a kezek, hogy jól vigyék véghez; a fejelelem követelőzik, és a bíró fizetésre vár; a főember is maga mondja el lelke kívánságát, és összeszövik azt. 4 Aki jó közöttök, olyan mint a tüske, az igaz olyan, mint a tövisbokor. A te órállóiának napja, a te megítélésed eljött; most következik el az ő zúrzavaruk. 5 Ne higyjetek a barátnak; ne bízzatok a tanácsadóban; az öletedben ülő előít is zárd be szádnak ajtaját. 6 Mert a fiú bolondnak tartja atyiját, a leány anyja ellen támad, a meny az ő napára; az embernek saját háznépe az ellensége. 7 De én az Úrra nézek, várom az én szabadításom Istenét; meghallgat engem az én Istenem! 8 Ne örülj, én ellenségem! Elestem ugyan, de felkerek, mert ha még a setétségen ülnék is, az Úr az én világosságom! 9 Az Úr haragját hordozom, mert vétkeztem ellene; mindaddig, a míg leperli peremet és meghozza ítéletemet. Kivisz engem a világosságra, meglátom az ő igazságát. 10 De meglájtja ellenségem is és szégyen borítja el, aki ezt mondja nékem: Hol az Úr, a te Istened? Meglátják őt az én szemeim, hogy ímé széttapostatik, mint az utcza-sár. 11 Falaid megépítésének napja! e napon távol lesz a törvény! 12 Azon a napon eljönök hozzád Assíriából és Égyptom városaiból; Égyptomtól a folyamig, tengertől tengerig és hegymőlő hegig. 13

És pusztáv lesz a föld az ő lakói miatt, az ő cselekedeteik gyümölcséért. **14** Legeltesd népedet a te vessződdel, a te örökségednek nyáját, a mely magánosan lakozik az erdőben, a Kármel közepén. Legeljenek Básánban és Gileádban, mint a hajdankor napjain! **15** Mint az Égyptom földéről kijövetelednek idején, láttatok vele csodadolgokat. **16** Látják ezt a pogányok és megszégyenülnek minden erejükkel. Kezöket szájokra teszik, füleik megsiketülnek; **17** Nyalják a port, mint a kígyó, mint a föld férgei; reszketve jőnek rejtekeikből; remegve folyamodnak az Úrhez, a mi Istenünkhez, és félnek tetőled! **18** Kicsoda olyan Isten, mint te, a ki megbocsátja a bűnt és elengedi öröksége maradékának vétkét?! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban! **19** Hozzánk térvén, könyörül rajtunk; eltapodja álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket! **20** Hűséget mutatsz a Jákóbnak, irgalmasságot Ábrahámnak, a mint megesküdtél atyáinknak még az ősidőkben.

Náhum

1 Ninive terhe; az elközi Náhum látásának könyve. **2** Buzgón szerető és bosszúálló Isten az Úr, bosszúálló az Úr, és telve haraggal; bosszút áll az Úr az ő ellenégein, és haragot tartó az ő gyűlölöi ellen. **3** Hosszútúró az Úr és nagyhatalmú, és nem hagy bünzetlenül. Szélvészben és viharban van az Úrnak útja, és lábainak pora a felhő. **4** Megfeddi a tengert és kiapasztja azt, és minden folyamot kiszáraszt. Elfonnyad a Básán és a Kármel, és a Libánon virágá elfonnyad. **5** A hegyek reszketnek előtte, és a halmok szétmállanak. Tekintetétől megrendül a föld, és a világ, és minden, a mi rajta él. **6** Ki állhatna meg haragra előtt, és ki birhatná ki búsulásának tüzét? Heve szétfoly, mint a láng, és a kőszálak is szétporlanak tőle. **7** Jó az Úr, erősség a szorongatás idején, és ő ismeri a benne bízókat. **8** De gáttörő árvízként pusztít annak helyén, és gyűlölöi setétség üldözi. **9** Mit koholtok az Úr ellen? Elpusztít ő, nem leszen kétszer veszedelem. **10** Ha annyira összefonódnak is, mint a tüskékrok, és olyan ázottak is, mint az italuk: megemésztetnek, mint a teljesen megszáradt tarló. **11** Belőled származzott, aki gonoszt koholt az Úr ellen, aki álnokságot tanácsolt. **12** Így szól az Úr: Ha teljes erőben és sokan vannak is, mégis levágatnak és elenyésznek. Megaláztalak téged, de nem foglak többé megalázni. **13** Most már leveszem rólad az ő igáját, és bilincseidet leszaggatom. **14** Felőled pedig azt rendeli az Úr: Nevednek ne támadjon többé magva; isteneid házából kivesztem a faragott és öntött képeket; megásom sírodat, mert becstelen vagy. **15** Íme a hegyeken örömhírözönk lábai! Békességet hirdet. Ünnepeld Júda ünnepeidet, fizesd le fogadásaidat; mert nem vonul át rajtad többé a semmirekellő; mindenestől kiirtattot.

2 Pusztító jön fel ellened; őrizd a várat, nézzed az útat, erősítsd derekadat, keményítsd meg erődet igen. **2** Mert helyreállítja az Úr Jákób búszkeségét, mint Izráel búszkeségét; mert rablók rabolták ki őket, cseméteket pedig kivágták. **3** Vitézeinek pajzsai veres, katonáinak ruházata bíboroszínű, hadiszekere aczéltűzben ragyog fegyverkezése napján, és a dárdákat rengetik. **4** Az utcazákon robognak a szekerek, összeütköznek a piaczokon; tekintetük mint a fáklyák, futkosnak mint a villámok. **5** Emlegeti vitéző hőseit; ingadoznak lépésekben, sietnek a kőfalra, és felállítatik a védősáncz. **6** A folyóvizek kapui megnyílnak, és a palota megrendül. **7** De elvégeztetett: felfedik, elvittek, és szolgálói keseregnek, mint nyögő galambok, mellőket vervén. **8** Pedig Ninive olyan, mint a bővízű tó, eleiteit fogva: mégis futnak ők. Álljatok meg, álljatok meg! De vissza se tekint senki. **9** Raboljatok ezüstöt, raboljatok aranyat; száma sincs a rejtejt kincseknek, gazdag minden drága edényben. **10** Feldúlva, széthányva, kifosztatva! Szíve megolvadt, a térdek reszketnek, fájdalom van egész derekában, és mindenjájok arcza elvesztette pirosságát. **11** Hol van az oroszlánok tanyája, és az oroszlánkölyöknek ama legelője, ahol járt a nőstény- és hímoroszlán, az oroszlánkölyök, és nem volt a ki elriaszza? **12** Az oroszlán torkig valót ragadózott kölykeinek, és főjtogatott nőstényeinek, és megtöltötte barlangjait zsákmányjal, tanyáit pedig prézával. **13** Íme rád török, azt mondja a Seregek Ura, és füstté égetem

szekereit. Oroszlán-kölykeidet kard emészti meg, és kiírtom e földről zsákmányodat, és nem hallatszik többé követeidnek szava.

3 Jaj a vérszopó városnak! mindenestől hazug és erőszakkal telve, és nem szűnik rabolni. **2** Ostor-csattogás, kerék-zörgés zaja; dobogó ló, robogó székér; **3** Törtető lovag, kardok villogása, dárda villanása, sebesült tömegek, holtak sokasága, nincs számok az elesetteknek; megbotanak hulláiban. **4** A szép parázna sok paráznaságáért, a hitettsnek mesternője miatt, aki népeket ejtett meg paráznásával, és nemzetiségeket bűbájaival: **5** Íme, rád török, azt mondja a Seregek Ura, és orczádra fordítom ruhádnak alját, és népeknek mutatom meg meztelenséget, és országoknak gyalázatodat. **6** Rútságot hányatok rád, és gyalázattal illetlek téged, és olyanná teszlek, mint a kit csudálnak. **7** És mind, aki meglát, elmenekül töled, és ezt mondja: Elpusztult Ninive! Ki bánkódik rajta? Hol keressek néked vígasztalókat? **8** Avagy jobb vagy-é Nő-Amonnál, a mely a folyamoknál fekszik, vizek veszik körül; a melynek tenger a sánca, tenger a kőfala? **9** Kús volt erőssége meg Egyiptom, és száma sem volt annak. Puth és Libia is segítőid voltak; **10** De ez is számkivetésbe, fogásba jutott; kisdedeki is falhoz verettek minden utcá sarkán; főembereire sorsot vetettek, és nagyjait mind bilincsekbe verték. **11** Te is megrészegedel, elfeleddtél leszel; te is keresel majd menedéket a gyűlölködő elől. **12** minden erősséged olyan, mint a zsenge gyümölcsű fügefa; ha megrázatnak, az evő szájába hullnak. **13** Íme, a te néped asszonynép te benned, földednek kapui tárva kitárolnak gyűlölödnek, tűz emészti meg záraidat! **14** Meríts magadnak ostromhoz való vizet, javítsd erősségeidet; menj be a sárba, tapasd az agyat, javítsd a téglá-vetőt! **15** Legott tűz emész meg téged, fegyver írt ki téged, megemész, mint a szöcske; szaporodjál bár, mint a szöcske, szaporodjál bár mint a sáska! **16** Többen voltak kalmárid, mint az égnekn csillagai: a szöcske csapong és elrepül! **17** Fejedelmeid mint a sáska, vezéreid mint a tűcsök-raj; hideg időben gyepükben tanyáz, napkeletkor pedig elrepül, és helye sem tudható meg, hol volt. **18** Szunnyadóznak pásztoraid, Assíria királya, feküsznek vitézlö hősei; néped a hegyeken széledez, és nincsen, aki összegyűjtse. **19** Nincs enyhítés a te sebedre, gyógyíthatatlan a te nyavalýád. A kik híredet hallják, mind tapsolnak felettes, mert kire nem hatott volna ki a te gonoszságod soha?

Habakuk

1 A teher, a melyet Habakuk próféta látott. **2** Meddig kiáltok még oh Uram, és nem hallgatsz meg! Kiáltozom hozzád az erőszak miatt, és nem szabadítasz meg! **3** Miért láttatssz velem hamisságot, és szemléltetsz nyomorgatást? Pusztítás és erőszak van előttem, per keletkezik és versengés támad! **4** Azért inog a törvény, és nem érvényesül az igaz ítélet; mert gonosz hálózza be az igazat, azért származik hamis ítélet! **5** Nézzetek szét a népek között, vizsgálodjatok és csodálkozással csodálkozzatok, mert oly dolgot cselekszem a ti napjaitokban, mit el sem hinnétek, ha beszélnek! **6** Mert ímé, feltámasztom a Káldeusokat, a kegyetlen és vakmerő nemzetet, a mely eljárja a földet széltében, hogy hajlékokat foglaljon el, a melyek nem az övéi. **7** Rattenetes és iszonyatos ez, maga szerzi törvényét és hatalmát. **8** És Iovai serényebbek a párduczoknál, és gyorsabbak az estveli farkasoknál, és előtöröttetnek az ő lovasai; és az ő lovasai messziről jönök, repülnek, mint a zsákmányra siető keselyű. **9** Mindnyája ragadományért jön, arcuk előre néz, és annyi foglyot gyűjt, mint a föveny. **10** Kaczag ez a királyokon, és a fejedelmek néki nevetség, minden erősséget csak nevet, töltést emel és megostromolja azt. **11** Majd tovazsáll viharként és elvonul és bűnbe esik; ő kinek istene az ő hatalma. **12** Avagy nem te vagy-é Uram, öröktől fogva az én Istenem, Szentem? Nem veszünk el! Ítéletre rendeltek őt, oh Uram, fenyítőül választottad őt, én erősségem! **13** Tisztábbak szemeid, hogysem nézhetnék a gonoszt, és a nyomorgatást nem szemlélheted: miért szemléled hát a hitszegőket? és hallgatz, mikor a gonosz elnyeli a nálánál igazabba?! **14** Olyanokká teszed az embert, mint a tenger halai, és mint a csúszómászó állatok, a melyeknek nincsen vezérük? **15** Mindnyáját kivonsza horoggal, gyalomjába keríti, és hálójába takarítja be őket; ezért örül és vágad. **16** Ezért áldozik gyalomjának, és füstöl az ő hálójának, mert ezekkel kövér az ő része, és zsiros az ő eledele. **17** Vajjon azért ürítheté gyalmát, és szüntelen ölheti-é a nemzeteket kímélet nélkül!?

2 Őrhelyemre állok, és megállok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám, és mit feleljek én panaszom dolgában. **3** És felele nékem az Úr, és mondá: Írd fel e látomást, és vésd táblákra, hogy könnyen olvasható legyen. **3** Mert e látomás bizonyos időre szól, de vége felé siet és meg nem csal; ha késik is, bízzál benne; mert eljön, el fog jáni, nem marad el! **4** Ímé, belfuvalkodott, nem igaz ő benne az ő lelke; az igaz pedig az ő hite által él. **5** És bizony, a bor is megcsal: felgerjed a férfiú és nincsen nyugalma; ő, aki tátja száját, mint a Seol, és olyan ő, mint a halál: telhetetlen, és magához ragad minden népet és magához csatol minden nemzetet. (*Sheol h7585*) **6** Avagy nem költenek-é ezek mindnyájan példabeszédet róla, és találós mesét reá, mondván: Jaj annak, aki rakásra gyűjti, a mi nem övé! De meddig? És aki adóssággal terheli magát! **7** Avagy nem támadnak-é hirtelen, a kik téged mardossanak, és nem serkennek-é fel, a kik háborgassanak téged? És zsákmányul esel nékik. **8** Mivelhogy kifosztogattál sok nemzetet, kifosztanak téged minden a többi népek az emberek véreért, és az országok, városok és minden bennök lakozók ellen való erőszaktételert.

9 Jaj annak, aki bűnös szerzeményt szerez házának, hogy magasra rakhassa fészkét, hogy megszabadulhasson a gonosz hatalma elől. **10** Házadnak gyalázatára tervezted a sok nép kiirtását, és bűnössé tettek lelkedet. **11** Mert a kő is ellened kiált a falból, és a gerenda a fa-alkotmányból visszhangoz néki. **12** Jaj annak, aki várost épít vérengzéssel, és a ki várát emel álnoksággal. **13** Avagy ímé, nem a Seregek Urától van-é ez, hogy a népek tűznek építenek, és a nemzetek a hiába valóságának fáradoznak? **14** Mert az Úr dicsőségének ismeretével betelik a föld, a miképen a folyamok megtöltik a tengert. **15** Jaj annak, aki megitatja felebarátját, épédet keverve belé, hogy megrészegítsed őt, hogy láthassad az ő szemérmököt! **16** Gyalázattal telsz meg dicsőség helyett; ígyál te is és láttassék szemérméd; reád fordul az Úr jobbjának pohara, és gyalázat borítja el dicsőségedet. **17** Bizony, a libanoni erőszakoskodás gyászba borít téged, és a vadak pusztítása, a mely rettegetté őket, az emberek véreért és az országon, a városon és annak minden lakosán őzött erőszakkosságáért. **18** Mit használ a faragott kép, hogy a faragója kifaragta azt? vagy az öntött kép és a mely hazugságot tanít, hogy a képnek faragója bízik abban, csinálván néma bálványokat? **19** Jaj annak, aki fának mondja: Serkenj fell néma kőnek: Ébredj fell! Taníthat-é ez? ímé, borítva van aranynal és ezüsttel, lélek pedig nincs benne semmi! **20** Ellenkezőleg az Úr az ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld!

3 Habakuk próféta könyörgése a sigjónóth szerint. **2** Uram, hallám, a mit hirdettél, és megrettené! Uram! Évek közepette keltsd életre a te munkádat, évek közepette jelentsd meg azt! Haragban emlékezzél meg kegyelmességről! **3** Isten a Témán felől jön, és a Szent a Páran hegycsúcsán. (Szela) Dicsősége elborítja az egeket, és dícséretével megtelik a föld. **4** Ragyogása, mint a napé, sugarak támadnak mellőle; és ott van az ő hatalmának rejteke. **5** Előtte döghalál jár, és nyomaiban forró láz támad. **6** Megáll és méregeti a földet, pillant és megrendíti a népeket, az örökkévaló hegyek szétporlanak, őslényekkel az örökkévaló halmok; az ő ösvényei örökkévalók! **7** Bomlani látom Khusán sátrait, reszketnek a Midián-föld kárpitjai! **8** A folyók ellen gerjedt-é fel az Úr? Vajon a folyókra haragszol-é, vagy a tengerre bőszültél-é fel, hogy lovaidon és diadal-szekereiden robogysz? **9** Csupasz, mezűlök a te kézived, a törzseknek esküvőssel tett igéret szerint! (Szela) A föld folyókat ömleszt. **10** Látnak téged és megrendülnek a hegyek, gátat tör a víz-ár, harsog a hullám, és magasra emeli karjait. **11** A nap és hold megállnak helyükön czikázó nyilaid fényétől és ragyogó kopjád villanásától. **12** Haragodban eltapsod a földet, bústoldban szétmorzsol a nemzeteket. **13** Kiszaíllsz néped szabadítására, fólkented segítségére; szétzúzod a fót a gonosznak házában; nyakig feltakarod az alapjait. (Szela) **14** Saját dárdájával vered át az ő vezéreinek fejét, a kik berohannak, hogy szétszórjank engem; ujjonganak, hogy rejtekében emészthetik meg a szegényt. **15** Lovaiddal megtapsod a tengert, a nagy vizek hullámait. **16** Hallám és reszket a bensőm, a szózatra remegnek ajkaim; porladni kezdenek csontjaim, reszketnek lábam: hogy nyugton legyek a nyomorúság napján, a mely feljön a népre, mely

megsanyargatja azt. **17** Mert a fügefa nem fog virágözni, a szőlőkben nem lézzen gyümölcs, megcsal az olajfa termése, a szántóföldek sem teremnek eleséget, kivész a juh az akolból, és nem lesz ökör az istállóban. **18** De én örvendezni fogok az Úrban, és vígadok az én szabadító Istenemben. **19** Az Úr Isten az én erősségem, hasonlókká teszi lábaimat a nőstény szarvasokéhoz, és az én magas helyeimen jártat engemet! Az éneklőmesternek, az én hangszerimmel.

Sofoniás

1 Az Úr igéje, a melyet szólt Sofóniásnak, a Kusi fiának, a ki Gedáljás fia, a ki Amariás fia, a ki Ezékiás fia, Jósíásnak az Amon fiának idejében. **2** Elvesztek, minden elvesztek e föld színéről, azt mondja az Úr. **3** Elvesztek embert és barmot; elvesztem az ég madarait, és a tenger halait és a botránkoztatás eszközeit a hitlenekkel együtt; az embert is kiirtom a föld színéről, azt mondja az Úr. **4** És kinyújtom kezemet Júda ellen és Jeruzsálem minden lakójá ellen, és kiirtom a helyről a Baál maradékát, a bálványpapok nevét a papokkal együtt; **5** Azokat is, a kik a házitetőkön az ég seregek hajlonganak; és azokat, a kik hajlonganak, esküdvén az Úrra, de esküsznek az ő Molokjokra is; **6** Azokat is, a kik elfordultak az Úr követésétől, és a kik nem keresik az Urat és nem tudakoznak felőle. **7** Hallgass az Úr Isten orczája előtt, mert közel van az Úrnak napja, mert áldozatot készítettem az Úr, megszentelte az ő hivatalosait. **8** És lészen az Úr áldozatának napján: megfenyítem majd a fejedelmeteket és a királyok fiait és mindenokat, a kik idegen öltözethez öltöztek. **9** És megfenyítem mindenkit, a ki a küszöbön ugrál ama napon, a kik erőszakkal és csalárdásággal töltik meg az ő uroknak házát. **10** És lészen azon a napon, azt mondja az Úr, kiáltó szózat a hal-kaputól fogva, és jaigatás az alsó városból, és nagy recsegés a halmok felől. **11** Jaigassatok, ti, a kik a völgyben laktok, mert elpusztul az egész kalmár nép, kivágatták minden, a ki ezüstöt mér. **12** És lészen az időben, megmotozom majd Jeruzsálemet szörvénnyel, és megfenyítem azokat, a kik saját seprejökön hevernek, a kik ezt mondják szívükben: sem jót, sem rosszat nem cselekszik az Úr. **13** És gazdagságuk préddává lesz, házaik pedig pusztává. Építnek házakat, de nem lakják, és plántálnak szőlőket, de nem iszszák azoknak borát. **14** Közel van az Úrnak nagy napja, közel van és igen siet; az Úr napjának szava keserves, kiáltó azon a hős is. **15** Haragnak napja az a nap, szorongatásnak és nyomorúságnak napja; pusztításnak és pusztulásnak napja; sötétségnek és homálynak napja; felhőnek és borúnak napja. **16** Kürtnek és tárogatóknak napja a megerősített városok ellen és a bűszke tornyok ellen! **17** És megszorongatom az embereket és járnak, mint a vakok, mert véleztek az Úr ellen, és kiontattak vérök, mint a por, és testök, mint szemét. **18** Sem ezüstjök, sem aranyuk nem szabadíthatja meg őket az Úr haragjának napján, és az ő félő szeretetének tüze megemészti az egész földet; mert véget vet, bizony hirtelen vet véget e föld minden lakosának.

2 Térjeted esztekre, s eszmélyeted fel, ti, arcátlan nemzet, **2** Mielőtt szűlné a végzés (mint a polyva száll tova az a nap!), míg rátok nem jön az Úr haragjának tüze, míg rátok nem jön az Úr haragjának napja! **3** Keressétek az Urat mindenjában e föld alázatosai, a kik az ő ítélete szerint cseleksztek; keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmazzattok az Úr haragjának napján! **4** Mert elhagyottá lesz Gáza, Askelon pedig pusztásággá; Asdódot délben úzik el, és Ekon kiirtatik. **5** Jaj a tenger vidékén lakóknak, a Kereteusok nemzetiségek! Az Úr igéje ellened van, te Kanaán, Filiszteusok földje; elpusztítálak téged, lakatlanná leszel. **6** És a tenger vidéke legelőkké,

pásztorok tanyáivá és juhoknak aklaiává lészen. **7** És a vidék a Júda házáinak maradékáé lesz, ők legeltetnek azon; estére Askelon házaiban heverésznek, mert meglátogatja őket az Úr, az ő Istenök, és visszahozza az ő foglyaiat. **8** Hallottam Moáb gyalázkodását és Ammon fainak szidalmait, a melyekkel gyalázta népemet, és felfuvalkodtak az ő határok ellen. **9** Azért élek én, mond a Seregeknek Ura, Izráelnek Istene, hogy Moáb olyanná lészen, mint Sodoma, Ammon fiai pedig, mint Gomora: tővistermő föld, só-telep és pusztaság örökre; népem maradéka prédálja fel őket, és nemzeteségem ivadékai bírják majd őket. **10** Ez esik meg rajtok az ő kevélsegökért, a miért gyalázkodtak és felfuvalkodtak a Seregek Urának népe ellen. **11** Rettenetes lesz az Úr ellenök, mert elfogyatja a földnek minden istenét, és néki hódol majd kiki a maga lakhelyén, a pogányoknak is minden szigete. **12** Ti is, kúsiak! Fegyverem öli meg őket. **13** És kinyújtja kezét észak felé, és elveszti Assiriát, Ninivét pusztásággá teszi, kietlenné, mint egy sivatag. **14** És nyájak heverésznek bensejében, mindenféle állatok serege: pelikán és sundisznó hálának párkányain, az ablakban azoknak szava hangzik, a küszöbön omladék lészen, mert lefosztattott a cédrus! **15** Ímé, a víg város, a bátorosban lakozó, a mely ezt mondja vala szívében: Én vagyok és nincs kívülem más! milyen pusztásággá lőn, vadak tanyájává, a ki átmegy rajta, mind süvöltöz és csapkodja kezét.

3 Jaj az ellenszegülőnek és undoknak, az erőszakos városnak!

2 Nem hallgatott a szóra, nem fogadta a fenytéket, nem bízott az Úrban, Istenéhez nem közelített! **3** Fejedelmei olyanok benne, mint az ordító oroszlánok, birái, mint az estve járó farkasok, nem hagynak reggelre a csonton. **4** Prófétái hivalkodók, hitető férfiak; papjai megfertéztetik a szent helyet, erőszakot tesznek a törvényen. **5** Az Úr igaz ő benne, nem cselekszik hamisságot; reggelről reggelre napfényre hozza ítéletét; nem mulasztja el: de nem ismeri a szégyent a gonosz! **6** Nemzeteket irtottam ki; elpusztultak tornyaik; feldültam falvaikat, nincs, ki átmenjen rajtok; elromboltattak városaik, egy ember sincs bennök, nincsen lakosuk! **7** Mondtam: Csak félij engem, vedd fel a fenytéket (akkor nem iratott volna ki lakhelye; minden, a mit felőle végeztem): mégis mihelyt felvirradtak, rosszra indították minden cselekedetőket. **8** Azért várjatok rám, azt mondja az Úr, míg prédára kelek; mert elvégeztem, hogy egybegyűjtöm a népeket, hogy összeszedem az országokat, hogy kiöntsem rájok búsulásomat, haragomnak egész hevét, mert gerjedezésem tüzében emészterek meg az egész föld! **9** Akkor változtatom majd a népek ajkát tisztává, hogy mind segítségül hívják az Úr nevét, hogy egy akarattal szolgálják őt. **10** Kús folyóivein túlról hozzák imádóm, szétszórt népmenelek leányai ételáldozatomat nékem. **11** Azon a napon nem szégyenülök meg egyetlen cselekedetért sem, a melyekkel véleztek ellenem; mert akkor eltávolítom körödből azokat, a kik kérkedve örvendeznek benned, és nem kevélkedel többé az én szent hegymen. **12** És marasztok közötted nyomorult és szegény népet, a kik bíznak az Úr nevében. **13** Izráel maradéka nem cselekszik hamisságot, nem szól hazugságot, és nem találattatik szájában álnokságnak nyelve, hanem legeléshnek és lenyugosznak és nem lesz a ki felrettentse őket. **14** Énekelj Sionnak leánya, harsogj Izráel, örvendj és

teljes szívvél vígadj Jeruzsálem leányát! **15** Megváltoztatta az Úr a te ítéletedet, elfordította ellenségedet; Izráel királya, az Úr, közötted van, nem látsz többé gonoszt! **16** Azon a napon ezt mondják Jeruzsálemnek: Ne félj! Ne lankadjanak kezeid Sion! **17** Az Úr, a te Istened közötted van; erős Ő, megtart; örül te rajtad örömmel, hallgat az Ő szerelmében, énekléssel örvendez néked. **18** Az ünnep miatt bánkódókat egybegyűjtöm, a kik közüled valók; gyalázat terhe van rajtok. **19** Ímé, én elbánok minden te nyomorgatóddal abban az időben, és megtartom a sántát, és összeszedem a szétszórtakat, és híresekkel és nevesekkel teszem Őket az Ő gyalázatjoknak egész földén. **20** Abban az időben elhozlek titeket, és akkor összeszedlek titeket, mert nevesekkel és híresekkel teszlek titeket a földnek minden népe között, mikor megfordítom a ti fogságotokat a ti szemetek előtt, azt mondja az Úr.

Aggeus

1 Dárius király második esztendejének hatodik hónapjában, a hónapnak első napján szóla az Úr Aggeus próféta által Zorobábelnek, a Sealtiél fiának, Júda fejedelmének, és Jósúának, a Jehosadák fiának, a főpápnak, mondván: **2** Így szól a Seregeknek Ura, mondván: Ezt mondja e nép: Nem jött még el az idő, az Úr háza építésének ideje! **3** Az Úr pedig így szól Aggeus próféta által, mondván: **4** Ideje-é néktek, hogy ti mennyezetek házakban lakozzatok, holott ez a ház romban áll? **5** Most azért ezt mondja a Seregeknek Ura: Gondoljátok meg jól a ti útaitokat! **6** Sokat vetettetek, de keveset takartok; esztek, de meg nem elégesztek; isztok, de meg nem részegesztek; ruházkoztok, de meg nem melezesztek, a bérliő is lyukas zacskóra bérél. **7** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Gondoljátok meg jól a ti útaitokat! **8** Menjetek fel a hegyre, és hordjatok fát, és építétek a házat, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítsessem, azt mondja az Úr. **9** Sokat váratak, de ímé kevés lett; haza is hordtatók, de én ráfuvallok arra! Mi okért? azt mondja a Seregeknek Ura. Az én házamért, a mely ím romban áll, ti pedig siettek, kiki a maga házához. **10** Azért vonták meg töletek az egék a harmatot, vonta meg a föld az ő termését. **11** És pusztulást rendeltem a sík földre és a hegyekre, a búzára és a borra, az olajra és mindenre, a mit a föld terem; sőt az emberre és a baromra és minden kézimunkára is. **12** És meghallá Zorobábel, a Sealtiél fia, és Jósua, a Jehosadák fia, a főpap, és a nép minden többi tagja az Úrnak, az ő Istenöknek szavát és Aggeus próféta beszédeit, a miként elküldte őt az Úr, az ő Istenök, és megfelemlék a nép az Úr előtt. **13** És szóla Aggeus, az Úr követe, az Úr küldetésében, mondván a népnek: Én veletek vagyok, azt mondja az Úr. **14** És felindítá az Úr Zorobábelnek, a Sealtiél fiának, a Júda fejedelmének lelkét, és Jósúának, a Jehosadák fiának, a főpápnak lelkét, és a nép minden többi tagjának lelkét is, és bemenének és munkálkodának a Seregek Urának, az ő Istenöknek házában. **15** A hatodik hónapnak huszonnegyedik napján, Dárius királynak második esztendejében.

2 A hetedik hónap huszonnegyedik napján szóla az Úr Aggeus próféta által, mondván: **2** Szólj csak Zorobábelnek, a Sealtiél fiának, Júda fejedelmének, és Jósúának, a Jehosadák fiának, a főpápnak, és a nép többi tagjainak, mondván: **3** Ki van még életben köztetek, aki láttá ezt a házat az ő első dicsőségében? És milyennek látjátok ti most ezt? Avagy olyan-é ez a ti szemetekben, mintha semmi volna? **4** De most légy bátor, Zorobábel, azt mondja az Úr! Légy bátor te is, Jósua, Jehosadák fia, te főpap, és légy bátor e földnek minden népe, azt mondja az Úr, és cselekedjétek, mert én veletek vagyok, azt mondja a Seregeknek Ura. **5** Az igét, a melylyel szövetségre léptem veletek, mikor kijöttetek Égyiptomból, és az én lelkek köztetek marad. Ne féljetek! **6** Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: Egy kevés idő van még, és én megindítom az egét és a földet, a tengert és a szárazt. **7** És megindítok minden népet, és eljön, akit minden népek óhajtanak, és megtöltöm e házat dicsőséggel, azt mondja a Seregeknek Ura. **8** Enyém az ezüst

és enyém az arany, azt mondja a Seregeknek Ura. **9** Nagyobb lészen e második háznak dicsősége az elsőnél, azt mondja a Seregeknek Ura, és e helyen adok békességet, azt mondja a Seregeknek Ura. **10** A kilencszedik hónap huszonnegyedikén, Dáriusnak második esztendejében szóla az Úr Aggeus próféta által, mondván: **11** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Kérdez meg csak a papokat a törvény felől, mondván: **12** Ha szentelt húst visz valaki az ő köntösének szárnyában, és illeti annak szárnyával a kenyeret vagy a főzelést, vagy a bort, vagy az olajat, vagy bármi más eleséget: vajon szent-e az? És felelének a papok, és mondák: Nem. **13** Aggeus pedig mondá: Ha hulla által fertőzött illeti mindezket, tisztátlanná lesz-é? És felelének a papok, és mondák: Tisztátlannál! **14** Aggeus pedig felele, és mondá: Épp így e nép és épp így e nemzet én előttem, azt mondja az Úr, és épp így kezöknek minden munkája, és a mit ide felhoznak: tisztátlan az. **15** Most azért jól gondoljátok meg e naptól fogva az elmultakat is, mielőtt még követ kőre tettek volna az Úr hajlékában! **16** Az előtt elmentek a huszas garmadához, és tíz lett; elmentek a sajtóhoz, hogy ötven vederrel merítseken, és húsz lett. **17** Megvertelek titeket üszöggel, ragyával, és kezetek minden munkáját kőesővel, és még sem hajoltatok hozzáim, azt mondja az Úr. **18** Jól gondoljátok hát meg e naptól fogva az elmultakat is! A kilencszedik hónap huszonnegyedik napjától, attól a naptól fogva, a melyen letétetett az Úr hajlékának alapja. Jól meggondoljátok! **19** Van-é még mag a csűrben? És bizony, a szőlő, a füge, a gránátalma és az olajfa sem termett! E naptól fogva megáldalak. **20** Másodszor is szóla az Úr Aggeusnak a hónap huszonnegyedik napján, mondván: **21** Mondd meg Zorobábelnek, Júda fejedelmének: Én megindítom az egét és a földet. **22** És felforgatom az országok királyi székét, és elfogyaszom a pogány országok erejét, és felforgatom a szekerét és a benne ülőket, és lehullanak a lovak és a rajtok ülők: kiki az ő atyjafiának fegyvere által. **23** Azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, felvezslek téged Zorobábel, Sealtiélnek fia, én szolgám, azt mondja az Úr, és olyanná teszlek, mint egy pecsétyűrű, mert téged választottalak el, azt mondja a Seregeknek Ura.

Zakariás

1 Dárius második esztendejében, a nyolcadik hónapban szóla az Úr Zakariáshoz, a Berekiás fiához, a ki Iddő próféta fia, mondván: **2** Igen megharagudott az Úr a ti atyáitokra. **3** Mondjad azért nékik: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Térjetek hozzáim, szól a Seregeknek Ura, és hozzátok térek, mond a Seregeknek Ura. **4** Ne legyetek olyanok, mint atyáitok, a kikhez az előbbi próféták kiáltottak, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Térjetek meg kérlek a ti gonosz útaitokról, és a ti gonosz cselekedeteitekből, de nem hallgattak meg, és nem figyelmeztek reám, szól az Úr. **5** Atyáitok! Hol vannak ők? És a próféták örökké elnék-é? **6** De az én beszédeim és végzésem, a melyeket szolgáim, a próféták által hirdettem: nem beteljesedtek-é a ti atyáitokon? És megtértek és azt mondta: A mint elhatározta vala a Seregeknek Ura, hogy a mi útaink és cselekedeteink szerint bánik velünk: úgy bánt velünk. **7** A tizenegyedik hónápnak, azaz a Sebat hónapnak haszonnegyedik napján, Dáriusnak második esztendejében, szóla az Úr Zakariáshoz, a Berekiás fiához, a ki Iddő próféta fia, mondván: **8** Látám éjszaka, hogy ímé, egy férfi veres lovon ül vala, és áll vala a mirtus-fák között, a melyek egy árnyas völgyben valának; háta megett pedig veres, tarka és fehér lovak. **9** És mondám: Mík ezek Uram? És mondá nékem az angyal, a ki beszél vala nékem: Én megmutatom néked: mik ezek. **10** Akkor felele az a férfiú, aki a mirtus-fák között áll vala, és mondá: Azok ezek, a kiket az Úr küldött, hogy járják be e földet; **11** És felelének az Úr angyalának, a ki a mirtus-fák között áll vala, és mondák: Bejártuk a földet, és ímé, az egész föld veszegel és nyugodt. **12** Az Úr angyala pedig felele, és mondá: Seregeknek Ura! Meddig nem könyörülsz még Jeruzsálemen és Júdának városain, a melyekre haragszol immár hetven esztendő óta? **13** És nyájas szavakkal, vágaszatol szókkal felele az Úr az angyalnak, a ki beszél vala velem. **14** És mondá nékem az angyal, a ki beszél vala velem: Kiált, ezt mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: szeretem Jeruzsálemen és a Siont nagy szeretettel! **15** De nagy haraggal haragszom én a hivalkodó népekre, a kikre kevessé haragudtam ugyan, de ők gonoszra törtek. **16** Azt mondja azért az Úr: könyörületességgel fordulok Jeruzsálemenhez; benne építtek meg az én házam, szól a Seregeknek Ura, és mérőszínör nyujtati ki Jeruzsálemen felett. **17** Mégis kiált, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Bővelkedni fognak még városaim a jónban, mert megvígaszatalja még az Úr a Siont, és magáévá fogadja még Jeruzsálemen! **18** Majd felemélém szemeimet, és ímé, négy szarvat láték. **19** És mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem: Mík ezek? És monda nékem: Ezek azok a szarvak, a melyek szétszórták Júdát, Izráelt és Jeruzsálemen. **20** Azután mutata nékem az Úr négy mesterembert. **21** És mondám: Mit jöttek ezek cselekedni? Ó pedig szóla, mondván: Ezek azok a szarvak, a melyek szétszórták Júdát annyira, hogy senki sem emelheti vala fel fejét: de eljöttek ezek, hogy elrettenték őket, hogy letörjék a pogányok szarvait, a kik szarvakkal támadtak vala Júda földe ellen, hogy szétszórják azt.

2 Felemélém ismét szemeimet, és ímé, láték egy férfiút és a kezében mérő-kötelet. **2** És mondám: Hová mégy te? És mondá nékem: Megmérni Jeruzsálemen, hogy lássam: mennyi a széle és mennyi a hossza? **3** És ímé, az angyal, a ki beszél vala velem, kijöve, és más angyal is kijöve elője. **4** És monda annak: Fuss, és szólj e gyermekhez, mondván: Kerítetenül fogják lakni Jeruzsálemenet a benne levő emberek és barmok sokasága miatt. **5** Én pedig, szól az Úr, tűz-fal leszek körülötte és megdicsőítem magamat ő benne! **6** Jaj, jaj! Fussatok ki az északi földről, így szól az Úr, mert az ég négy szele felé szórtalak szét titeket, szól az Úr. **7** Jaj Sion! Szabadítsd ki magadat, ki Babilon leányánál lakozol. **8** Mert így szól a Seregeknek Ura: Dicsőség után küldött engem a pogányokhoz, a kik fosztogatnak titeket, mert a ki titeket bánt, az ő szemefényét bántja. **9** Mert ímé én felemelem kezemet ellenök, és saját szolgáik prédjává lesznek, és megtudjátok, hogy a Seregeknek Ura küldött el engem. **10** Örülj és örvendezz, Sionnak leánya, mert ímé elmegye és közötted lakozom! így szól az Úr. **11** És sok pogány csatlakozik azon a napon az Úrhoz, és népemmé lesznek, és közötted lakozom, és megtudod, hogy a Seregeknek Ura küldött hozzád engem. **12** És birtoka veszi az Úr Júdát, mint az ő osztályrészét a szent földön, és újra magáévá fogadja Jeruzsálemenet. **13** Hallgasson minden test az Úr előtt: mert felkelt az ő szentséges helyéről.

3 Azután megmutatá nékem Jósuát, a főpapot, a ki az Úr angyala előtt állva, és a Sátánt, a ki jobb keze felől állva, hogy vádolja őt. **2** És mondá az Úr a Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, a ki magáévá fogadja Jeruzsálemenet. Avagy nem tűzből kikapott őszög-é ez? **3** Jósa pedig szennyes ruhábá vala öltözettel, és áll vala az angyal előtt. **4** És szóla és monda az előtte állóknak, mondván: Vegyétek le róla a szennyes ruhákat! És monda néki: Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltöztek téged! **5** Azután mondám: Tegyenek fejére tiszta süveget! Feltevék azért fejére a tiszta süveget, és ruhákba öltözöttetek őt, az Úrnak angyala pedig ott áll vala. **6** És bizonyoságöt tőn az Úrnak angyala Jósuának, mondván: **7** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ha az én útaiiban jársz, és ha parancsolataimat magtartod: te is itélője leszel az én házamnak, sőt őrizni fogod az én pitvaraimat, és ki- s bejárást engedek néked ez itt állók között. **8** Halld meg Jósa, te főpap; te és barátaid, a kik előttem ülnek, mert jelképes férfiak ezek: Ímé, bizony előhozom az én szolgámat, Csemétét! **9** Mert ímé e kő az, a melyet Jósa elé helyezek; egy kövön hét szem; ímé, én faragom annak faragványait, így szól a Seregeknek Ura, és eltörlöm e földnek álnokságait egy napon. **10** Azon a napon, így szól a Seregeknek Ura, kiki hívja majd a maga felebarátját a szőlőtől alá és a fügefa alá.

4 Majd visszatére az angyal, a ki beszél vala velem, és felkölte engem, mint mikor valaki álmából költetik fel. **2** És mondá nékem: Mit látsz te? És mondám: Látok ímé egy merő arany gyertyatartót, tetején az olajtartója, rajta pedig annak hét szövétneke, és hét cső a szövétnekekhez, a melyek a tetején vannak; **3** És mellette két olajfa: egyik az olajtartó jobb oldalán, a másik pedig annak bal oldalán. **4** És felelék, és mondám

az angyalnak, a ki beszél vala velem, mondván: Mik ezek, Uram? 5 És felele az angyal, a ki beszél vala velem, és mondá nékem: Hát nem tudod-é, mik ezek? És mondám: Nem, Uram! 6 És felele, és szóla nékem, mondván: Az Úrnak beszéde ez Zorobábelhez, mondván: Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel! azt mondja a Seregeknek Ura. 7 Ki vagy te, te nagy hegy? Lapálylyá leszel Zorobábel előtt, és felviszi a csúcs-követ, és ilyen kiáltás támad: Áldás, áldás reá! 8 És szóla hozzá az Úr, mondván: 9 A Zorobábel kezei veték meg e ház alapját, és az ő kezei végzik el azt, és megtudod, hogy a Seregeknek Ura küldött el engem hozzátok. 10 Mert a kik csúfolták a kicsiny kezdetet, örülni fognak, ha meglátják Zorobábel kezében az ónkövet. Hét van ilyen, az Úrnak szemei ezek, a melyek átpillantják az egész földet. 11 És felelék, és mondám néki: Mi ez a két olajfa a gyertyatartó jobb és bal oldalán? 12 És másodszor is felelék, és mondám néki: Micsoda az olajfának az a két ága, a melyek a két arany cső mellett vannak, és öntik magukból az aranyat? 13 És szóla nékem, mondván: Hát nem tudod-é, mik ezek? És mondám: Nem, Uram! 14 És mondá nékem: Ezek ketten az olajjal felkenettek, a kik az egész föld Ura mellett állnak.

5 Azután ismét felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé, egy könyv repül vala. 2 És monda nékem: Mit látsz te? És én mondám: Látok egy repülő könyvet, húsz sing a hossza és tíz sing a széle. 3 És monda nékem: Ez az átok, a mely kihat az egész föld színére; mert minden, aki lop, ehhez képest fog innen kiirtatni, és minden, aki hamisan esküszik, ehhez képest fog innen kiirtatni. 4 Kibocsátom ezt, szól a Seregeknek Ura, és bemegy a lopónak házába, és annak házába, aki hamisan esküszik az én nemvre, és ott marad annak házában, és megemészti azt, s annak fáit és köveit. 5 Majd kijöve az angyal, a ki beszél vala velem, és monda nékem: Emeld csak fel szemeidet, és lásd meg: micsoda az, a mi kijön? 6 És mondám: Micsoda ez? Ó pedig mondá: Az, a mi kijön, mérőedény. És mondá: Ilyen a formájok az egész földön. 7 És ímé, egy kerek ón-darab repül vala, és ül vala egy asszony a mérő-edény közepében. 8 És mondá: Ez az istentelenség. És veté ezt a mérő-edény közepébe, a darab ónt pedig veté annak szájára. 9 És felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé, két asszony jöve elő, és szél vala szárnyaikban, és szárnyaik olyanok, mint az eszterágnak szárnyai, és felemelék a mérő-edényt a föld és az ég közé. 10 És mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem: Hová viszik ezek a mérő-edényt? 11 És mondá nékem: Hogy házat építsenek annak a Sineár földén, és oda erősíték, és ott hagyák azt a maga helyén.

6 Majd megfordulék és felemelém szemeimet, és látám, hogy ímé négy szekér jön vala ki két hegy közül, és azok a hegyek ércz-hegyek. 2 Az első szekérben veres lovak, a második szekérben fekete lovak; 3 És a harmadik szekérben fehér lovak; a negyedik szekérben pedig tarka lovak, erősek. 4 És megszólalék, és mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem: Mik ezek, Uram? 5 Az angyal felele, és mondá nékem: Ezek az égneknégy széle, jönek az egész föld Ura mellett való szolgálatakból. 6 A melyben a fekete lovak vannak, észak

földére mennek, és a fehérek mennek utánok, a tarkák pedig a dél földére mennek; 7 Az erősek is mennek és kivánják eljárni a földet. És mondá: Menjetek, járátok el a földet; és eljárák a földet. 8 Majd hívja engem, és beszéle velem, mondván: Lásd! Az észak földére menők lecsendesíték lelkemet északnak földén. 9 És szóla az Úr hozzáim, mondván: 10 Végy a számkivetésből valóktól: Heldaitól, Tóbiantól és Jedajától; és menj be azon a napon, menj be Jósiának, a Sefániás fiának házába, a kik Babilonból jöttenek, 11 Végy ugyanis ezüstöt és aranyat, és csinálj koronákat, és tudd Jósuaának, a Jehosadák fiának, a főpapnak fejére! 12 És szólj néki, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura, mondván: Ímé, egy férfiú, a neve Csemete, mert csemete támad belőle, és megépít az Úrnak templomát! 13 Mert ő fogja megépíteni az Úrnak templomát, és nagy lesz az ő dicsősége, és ülni és uralkodni fog az ő székében, és pap is lesz az ő székében, és békesség tanácsa lesz kettőjük között. 14 És a koronák legyenek Hélemnek, Tóbiansnak, Jedajának és Hénnek, a Sefániás fiának emlékei az Úr templomában. 15 És a messzelakók eljönek és építenek az Úr templomában, és megtudjátok, hogy a Seregeknek Ura küldött el engem hozzátok. Így lesz, ha hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára!

7 És lőn a Dárius király negyedik esztendejében, hogy szóla az Úr Zakariáshoz a kilencszedik hónapnak, a Kiszlénnek negyedikén, 2 Mikor elküldék az Isten házába Saréczert és Régem-Méleket és társait, hogy eszedezzenek az Úr színe előtt, 3 És hogy megkérdezzék a papokat, a kik a Seregek Urának házában vannak, és megkérdezzék a prófétákat is: Sírjak-é az ötödik hónapban és bőjtöljék-é, a mint cselekedtem azt néhány esztendő óta? 4 Szóla ekkor a Seregeknek Ura nékem, mondván: 5 Szólj az ország minden népének és a papoknak, mondván: Mikor bőjtöltetek és gyászoltatok az ötödik és hetedik hónapban, és pedig hetven esztendeig: avagy bőjtölvén, nékem bőjtöltetek-é? 6 És mikor ettetek, és mikor ittatók: avagy nem magatoknak ettetek és magatoknak ittatók-é? 7 Avagy nem ezek a beszédek-é azok, a melyeket szólott vala az Úr az előbbi próféták által, mikor még Jeruzsálem népes és gazdag vala a körülte levő városokkal együtt, és minden a déli táj, minden a lapály-föld népes vala? 8 És szóla az Úr Zakariásnak, mondván: 9 Így szólt a Seregeknek Ura, mondván: Igaz ítélettel ítéleztek, és irgalmaságot és könyörületezetességet gyakoroljon kiki az ő felebarátjával! 10 Özvegyet és árvát, jövevényt és szegényt meg ne sarcsoljatok, és egymás ellen még szívetelek se gondoljatok gonoszt. 11 De nem akarák meghallani, sőt vállákat vonogaták, és bedugák füleket, hogy ne halljanak. 12 Szívöket is megkeményíték, hogy ne hallják a törvényt és az igéket, a melyeket a Seregeknek Ura küldött vala az ő lelke által, az előbbi próféták által. És igen felgerjedt vala a Seregeknek Ura. 13 És lőn, hogy a mint én kiáltottam és nem hallották meg: úgy kiáltottak, de nem hallottam meg, azt mondja a Seregeknek Ura; 14 Hanem szétszórtam őket mindenféle nemzetek közé, a kik nem ismerték őket, és pusztá lőn utánok a föld, hogy senki azon sem át nem megy, sem meg nem tér. Így tevék pusztává a kívánatos földet.

8 Majd szóla a Seregeknek Ura, mondván: **2** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Nagy gerjedezőssel gerjedezem a Sionért, és nagy haragra gerjedtem ellene. **3** Ezt mondja az Úr: Megtértem a Sionhoz, és Jeruzsálem közepette lakozom, és Jeruzsálem igazság városának nevezetek, a Seregek Urának hegye pedig szent hegynék. **4** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Agg férfiak és agg nők ülnek majd Jeruzsálem utcáin, és kinek-kinek pálca lesz kezében a napok sokasága miatt. **5** És megtelnek a város utcái fiúkkal és leányokkal, a kik játszodznak annak utcáin. **6** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ha ez csoda lészen e nép maradékának szemei előtt azokban a napokban, vajon az én szemeim előtt is csoda lészené? így szól a Seregeknek Ura. **7** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Imé, én megszabadítom az én népemet a nap keltének földéről és a nap nyugtának földéről. **8** És elhözök őket és Jeruzsálemben lakoznak, és népmemű lesznek, én pedig Istenökké leszek hűséggel és igazsággal. **9** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Erősödjenek meg kezeitek, a kik hallották e napokban e beszédeket a próféták szájából, a kik szóltak, mikor megvetteték a Seregek Ura házának alapja, hogy megépítessék a templom. **10** Mert e napok előtt nem volt az embernek béré, és a baromnak sem volt béré, sem a kimenőnek, sem a bejövőnek nem volt békessége a háborúság miatt, mert minden embert felindítottam: kit-kit az ő felebarátja ellen. **11** De most nem olyan leszek e nép maradékához, mint az előbbi napokban voltam, így szól a Seregeknek Ura. **12** Mert a vetés békességes lészen, a szőlőtő megadjá gyümölcsét, a föld is megadjá termését, az egek is megadják harmatjukat, és örökössé teszem mindezenek e nép maradékát. **13** És lészen, hogy a miképen átok valátok a pogányok között, oh Júda háza és Izráel háza: azonképen megszabadítlak titeket, és áldássá lesztek. Ne féljetek! Erősödjenek meg kezeitek! **14** Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: A miképen elongondoltam vala, hogy veszedelmet hozok reátok, mikor atyáitok megharagítottak vala engem, így szól a Seregeknek Ura, és nem könyörültem: **15** Azonképen megtértem és elongondoltam e napokban, hogy jót teszek Jeruzsálemmel és Júda házával; ne féljetek! **16** Ezek azok a dolgok, a melyeket cselekedjetek: Igazságot szóljon ki-ki az ő felebarátjával: igazságos és békességes ítélettel ítélezek a ti kapuitokban. **17** És senki ne gondoljon az ő szívében gonoszt az ő felebarátja ellen; s a hamis esküvést se szerezzétek, mert ezek azok, a mikel én mind gyűlöök, így szól az Úr. **18** Majd szóla hozzáma a Seregeknek Ura, mondván: **19** Ezt mondja a Seregeknek Ura: A negyedik hónapnak bőjtje, az ötödiknek bőjtje, a hetediknek bőjtje és a tizediknek bőjtje vígálommá, örvendezéssé és kedves ünnepekkel lesznek Júda házában. Csak a hűséget és a békességet szeressétek. **20** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Még lesz idő, a mikor népek jönök el, és sok városoknak lakói. **21** És egyiknek lakói a másikhoz mennek, mondván: Menten menjünk el az Úr orczájának engeszelésére, és a Seregek Urának keresésére; én is elmegyek! **22** És előjönök sok népek és erős nemzetek Jeruzsálemben a Seregek Urának keresésére, és az Úr orczájának engeszelésére. **23** Ezt mondja a Seregeknek Ura: E napokban lesz az, hogy a minden nyelvű pogányok közül tíz ember ragad egy zsidó férfiúba s ragad

annak ruhája szélébe, mondván: Hadd menjünk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!

9 Az Úr igéjének terhe a Kadrák fölle ellen; Damaskus lesz pedig annak nyugvóhelye (mert az Úr szemmel tartja az embereket és Izráelnek minden törzsét); **2** És Hámát is, a mely szomszédos vele; Tírus és Sídon, noha igen okosak! **3** Várat épített magának Tírus, és annyi az ezüstje rakáson, mint a por, és az aranya, mint az utczák sara. **4** Ímé szegénynyé teszi őt az Úr, és megrontja hatalmát a tengeren, magát pedig tűz emészti meg. **5** Meglátja ezt Askalon és megretten; Gáza is és igen bánpódik; Ekron is, mert megszégyenült reménységeiben. Mert kivész a király Gázából, és Askalon lakatlan marad. **6** Asdóban pedig idegenek laknak, és a Filiszteusok kevélységét megtöröm: **7** Kivonszom a vér szájukból és útátosságaikat fogaiak közül, és ő is a mi Istenünké marad; és olyan lesz, mint egy fejedelem Júdában, Ekron pedig, mint a Jebuzeus. **8** És tábor járok házam körül, mint a sereg ellen, az ide-oda kóborlók ellen, és nem meggy át többé rajtak a sarczoló, mert most szemmel tartom őt. **9** Örülj nagyon, Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Imé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő; szegény és szamárháton ülő, azaz nőstényiszamárnak vemhén. **10** És kivesztem a szekeret Efraimból és a lovát Jeruzsálemből, kivesztem a harczi kézivet is, és békességet hirdet a pogányoknak; és uralkodik tengertől tengerig, és a folyamtól a föld határáig. **11** Sőt a veled való szövetségnek véréárt a te foglyaidat is kibocsátom a kútból, a melyben nincs víz. **12** Térjetedek vissza az erősséghez, reménységek foglyai! Ma is azt hirdetem néktek: kétszeresen megfizetek néked! **13** Mert kifeszítem Júdát magamnak mintegy kézivet és megtöltöm Efraimot; és felindítom fliaidat, oh Sion, a te fliaid ellen, oh Javán, és olyanná teszlek, mint a hős fegyvere. **14** És megjelen felettök az Úr, és nyila repül mint a villámlás; az Úr Isten kürtöt fuval, és déli szelekben nyomul elő. **15** A Seregeknek Ura megoltalmazza őket; megemésztik és letapossák a paritya-köveket, és isznak és zajongnak, mint a bortól, és megtelnek, mint a csészék és mint az oltár szegletei. **16** És megsegítő őket az Úr, az ő Istenök ama napon, mint az ő népének nyáját, és mint korona-kövek ragyognak az ő földén. **17** Oh, mily nagy az ő jósága és mily nagy az ő kedvessége! Ifjakat tesz virágzóvá a gabona, és leányokat a must.

10 Kérjetek esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr villámlást szerez, és záporosót ad nékik, és kinek-kinek füvet a mezőn. **2** Mert a bálványok hazugságot szólnak, a varázslók pedig hamisságot látnak és üres álmokat beszélnek, hiábaivalossággal vígasztalnak; azért elszélednek, mint a juhnyáj, a mely sanyarog, mert nincs pásztorá. **3** Haragra gerjedtem a pásztorok ellen, és megfenyítem a bakokat. Bizony megfenyíti a Seregeknek Ura az ő nyáját, a Júda házát, és olyanokká teszi őket, a melyen a harczra felékesített ló. **4** Közülök támad a szegletkő, közülök a szeg, közülök a harczi ív, közülök egyszersmind minden sarczoló. **5** És olyanok lesznek, mint a hősök, a kik az utczák sarát tapodják a harczban, és harccolnak, mert velük van az Úr, és megszégyenítik a lovон ülöket. **6** És megerősítem a Júda házát, és a József házát megsegítem, és

visszahozom őket, mert számon őket, és olyanokká lesznek, mintha el sem vetettem volna őket; mert én vagyok az Úr, az ő Istenök, és meghallatom őket. 7 Efraim is olyan lesz, mint egy hős, és örvendeznek majd minthogy bortól ittasodva, és látták fiak és örvendeznek; örvend az ő szívök az Úrban. 8 Sűvöltök nézik és egybegyűjtöm őket, mert megszabadítom őket, és megsokasulnak, a mint megsokasultak vala. 9 És széhintem őket a népek között, hogy a messze földeken is emlegesszenek engem, és fiakat neveljenek és visszatérjenek. 10 Mert visszatérítem őket, Égyiptom földéről, Assiriából is összegyűjtöm őket, és behozom őket Gileád és Libánó földjére, és elég sem lesz nézik. 11 És átvonulnak a nyomor tengerén, és megveri a tenger hullámait, és kiszáradnak a folyam örvényei, letörökít Assiriának kevélysége, és Égyiptom királyi pálczája elvész. 12 És megerősíttem őket az Úrban, és az ő nevében járnak, így szól az Úr.

11 Nyisd meg kapuidat, oh Libánon, hogy tűz emészszen czédrusaid közti! 2 Jaigass te ciprus, mert esik a czédrus, leomlott, a mi legjava! Jaigassatok ti Básán tölgyei, mert pusztul a rengeteg erdő. 3 Hangzik a pásztorok jajja, mert elpusztult az ő büszkeségök! Hangzik az oroszlán ordítása, mert elpusztult a Jordán kevélysége! 4 Ezt mondja az Úr, az én Istenem: Legeltesd a leölésre szánt juhokat, 5 A melyeket leölnek az ő tulajdonosaik, a nélkül, hogy bűnnek tartanák, eladóik pedig ezt mondják: Áldott az Úr, mert meggazdagodtam! és pásztoraiak sem kimélik őket. 6 Bizony nem kimélem többé a föld lakosait, ezt mondja az Úr; sőt íme odaadok minden embert a felebarátja kezébe és az ő királya kezébe, és megrontják e földet, és nem szabadítom ki kezökből! 7 Legeltetém hát a leölésre szánt juhokat, azaz a megnyomorgatott juhokat, és választék magamnak két pálczát, az egyiket nevezém szépségnak, a másikat nevezém egyességnak; így legeltettem a juhokat. 8 És három pásztor vertem el egy hónap alatt, mert elkeseredék a lelkem miattok, és az ő lelkük is megútala engem. 9 És mondám: Nem őrizlek én titeket, haljon meg a halára való és vágattassék ki a kivágni való, a megmaradtak pedig egyék meg egymásnak húsát. 10 És vevém egyik pálczámat, a szépséget, és eltörém azt, hogy felbontsam az én szövetségemet, a melyet az összes népekkal kötöttem. 11 És felbomla az azon a napon, és így tudták meg az elsanyargatott juhok, a kik ragaszkodnak vala hozzáim, hogy az Úr dolga ez. 12 És mondám nézik: Ha jónak tetszik nétek, adjátok meg az én béremet; ha pedig nem: hagyjátok abba! És harminc ezüst pénzt fizettek bérémül. 13 És monda az Úr nékem: Vesz a fazekas elé! Nagy jutalom, a melyre becsültek engem. Vevém azért a harminc ezüst pénzét, és vetém azt az Úrnak házába, a fazekas elé. 14 Majd eltörém a másik pálczámat is, az egyességet, hogy felbontsam a testvérséget Júda között és Izráel között. 15 És mondá az Úr nékem: Most már szerezz magadnak bolond pásztornak való szerszámot. 16 Mert ímé, én pásztor állítok e földre, aki az elveszetteket meg nem keresi, a gyöngével nem törődik, a megtépettet meg nem gyógyítja, a jó karban levőt nem táplálja, a kövérinek húsát megeszi, és körmeiket széttörde. 17 Jaj a mihaszna pásztornak, aki elhagyja a juhokat! Fegyver a karjára

és jobb szemére. Karja szárazra száradjon és jobb szeme sötétre sötétedjék.

12 Az Úr igéjének terhe Izráel ellen. Így szól az Úr, aki az egeket kiterjesztette, a földet fundálta, és az ember keblébe lelke alkotott: 2 Ímé, én részegítő pohárrá teszem Jeruzsálemet minden körülle való népnek; Júdának is az lesz, mikor ostromolják Jeruzsálemet. 3 És azon a napon lesz, hogy nyomtatkoval teszem Jeruzsálemet minden népnek; aki emelni akarja azt, mind szakadva-szakad meg, noha összegyül ellene a föld minden pogány. 4 Azon a napon, így szól az Úr, megverek minden lovat rettegéssel, a lovagját pedig őrültséggel; de a Júda házát nyitott szemmel nézem, a népeknak pedig minden lovát vaksággal verem meg. 5 És azt mondják szívökben Júda fejedelmei: Az én erősségem Jeruzsálemlnek lakói, az ő Istenökkel, a Seregek Urával. 6 Azon a napon olyanokká teszem Júda fejedelmeit, mint a milyen a tüzes serpenyő a fák között, és a milyen a tüzes fáklya a kévek között: megemésztenek jobb és bal felől minden körülvaló népet; de Jeruzsáleml tovább is a helyén marad Jeruzsálemben! 7 És megoltalmazza az Úr Júdának sátrait, mint azelőtt, hogy ne legyen nagyobb Dávid házának dicsősége és Jeruzsáleml lakosának dicsősége, mint a Júdáé. 8 Azon a napon oltalma léşen az Úr Jeruzsáleml lakosának, és azon a napon olyan lesz köztök a legalábbvaló, mint Dávid, a Dávid háza pedig, mint az Isten, mint az Úrnak angyala ő előttök. 9 És azon a napon lesz, hogy kész leszek elveszteni minden pogányt, a kik Jeruzsálemlre támadnak; 10 A Dávid házára és Jeruzsáleml lakosaira pedig kiöntök a kegyelemnek és könyörületezzégnak lelkét, és reám tekintenek, a kit átszegeztek, és siratják őt, a mint siratják az egyetlen fiút, és keseregnek utána, a mint keseregnek az elsőszüllött után. 11 Azon a napon nagy siraalom lesz Jeruzsálemben, a milyen volt a hadadrimmoni siraalom a Megiddo völgyében. 12 És sír a föld: nemzetsek és nemzetek külön; külön a Dávid házának nemzetisége, feleségeik is külön; külön a Nátán házának nemzetisége, és feleségeik is külön; 13 Külön a Lévi házának nemzetisége, és feleségeik is külön; külön a Sémei nemzetisége, feleségeik is külön. 14 A többi nemzetek mind; nemzetek és nemzetek külön, feleségeik is külön.

13 Azon a napon kútfő fakad a Dávid házának és Jeruzsáleml lakosainak a bűn és tisztálalás ellen. 2 És léşen azon a napon, így szól a Seregeknek Ura: Kivesztem a bálványok neveit a földről, és emlegetni sem fogják többé; sőt a prófétákat és a fertelmes lelkeket is kiszaggatom e földről. 3 És úgy lesz, ha prófétálni fog még valaki, azt mondják annak az ő apja és anyja, az ő szülői: Ne élj, mert hazugságot szóltál az Úr nevében! És általverik őt az ő apja és anyja, az ő szülői, az ő prófétálása közben. 4 És azon a napon megszégyenülnek a próféták, kiki az ő látása miatt az ő prófétálásai közben, és nem öltözködnek szőrös ruhába, hogy hazudjanak. 5 Hanem ezt mondja kiki: Nem vagyok én próféta, szántóvető ember vagyok én, sőt más szolgájává lettem én gyermeksem óta. 6 És ha mondja néki valaki: Micsoda ütések ezek a kezeiden? azt mondja: A miket az én barátaim házában ütöttek rajtam. 7 Fegyver, serken fel az én pásztorom ellen és a férfiú ellen, aki nékem társam! így

szól a Seregeknek Ura. Verd meg a pásztort és elszélednek a juhok, én pedig a kicsinyek ellen fordítom kezemet. 8 És lészen az egész földön, így szól az Úr: a két rész kivágattatik azon és meghal, de a harmadik megmarad rajta. 9 És beviszem a harmadrészt a tűzbe, és megtisztítom őket, a mint tisztítják az ezüstöt és megpróbálom őket, a mint próbálják az aranyat; ő segítségül hívja az én nevemet és én felelni fogok néki; ezt mondomb: Népem ő! Ő pedig ezt mondja: Az Úr az én Istenem!

14 ímé, eljön az Úrnak napja, és a te prézádat felosztják benned. 2 Mert minden népet ütközetre gyűjtök Jeruzsálemhez, és megszállják a várost, és kirabolják a házakat, megszeplősítik az asszonyokat; és a város fele számivetésbe megy, de a nép maradéka nem gyomláltatik ki a városból. 3 Mert eljön az Úr, és harcol azok ellen a népek ellen, a mint harcolt vala ama napon, a harcznak napján. 4 És azon a napon az Olajfák hegycsúcsa veti lábait, a mely szemben van Jeruzsálemmel napkelet felől, és az Olajfák hegycsúcs közepe ketté válik, kelet felé és nyugat felé, igen nagy völgygyé, és a hegynék fele észak felé, fele pedig dél felé szakad. 5 És az én hegym völgyébe futtak, mert a hegyközi völgy Azálig nyúlik, és úgy futtak, a mint futottak a földindulás elől Uzziasnak, Júda királyának napjaiban. Bizony eljő az Úr, az én Istenem, és minden szent vele. 6 És úgy lesz azon a napon: Nem lesz világosság, a ragyogó testek összesugorodnak. 7 De lesz egy nap, a melyet az Úr tud, se nappal, se éjszaka, és világosság lesz az estvének idején. 8 És e napon lesz, hogy elő vizek jönek ki Jeruzsálemből, felerészök a napkeleti tenger felé, felerészök pedig a nyugati tenger felé, és nyárban és télen is úgy lesz. 9 És az Úr lesz az egész földnek királya, e napon egy Úr lészen, és a neve is egy. 10 Az egész föld síksággá változik Gebától kezdve Rimmonig, déli irányban Jeruzsálem felé, és felmagasztaltatik és a maga helyén marad a Benjámin kapujától az első kapu helyéig, a szegletkapuig, és a Hananéel tornyától a király sajtójáig. 11 És lakni fognak benne, és nem éri többé pusztulás, és bátorságban lakoznak Jeruzsálemben. 12 És ez lesz a csapás, a melylyel megcsapod az Úr minden népet, a melyek Jeruzsálem ellen gyülekeznek: Megsenyed a húsok és pedig a míg lábaikon állnak, szemeik is megsemenyednek gödreikben, nyelvük is megsemenyed szájukban. 13 És azon a napon lesz, hogy az Úr nagy háborúságot támaszt közöttök, úgy, hogy kiki a maga társának kezét ragadja meg, és a maga társának keze ellen emeli fel kezét. 14 Sőt még Júda is harcza fog Jeruzsálem ellen, és összegyűjtik a köröskörül lakó népek minden gazdagságát: arany, ezüst és igen sok ruha. 15 És éppen olyan csapás lesz a lovakon, ösvényeken, tevéken, szamarakon és mindenféle barmokon, a melyek e táborban lesznek, a milyen ez a csapás. 16 És lészen, hogy a kik megmaradnak mindama népek közül, a melyek Jeruzsálem ellen jönek: esztendőről esztendőre minden felmennek, hogy hódoljanak a királynak, a Seregek Urának, és megünnepeljék a sátorok ünnepét. 17 És lészen, hogy a ki nem megy fel e föld nemzetesei közül Jeruzsálemben, hogy hódoljon a királynak, a Seregek Urának: nem lészen azokra eső. 18 És ha nem megy fel, vagy nem jön fel az égyptomi nemzetseg, ő rájok sem lészen; de lészen az a csapás, a melylyel megcsapodja az Úr a népeket, a kik

nem mennek fel a sátorok ünnepét megünnepelni. 19 Ez lészen Egyiptomnak büntetése, és minden népek büntetése, a kik nem mennek fel a sátorok ünnepét megünnepelni. 20 Azon a napon a lovak csengettyűin is ez lesz: Az Úrnak szenteltetett. És a fazekak az Úrnak házában olyanokká lesznek, mint az oltár előtt való medencék. 21 És Jeruzsálemben és Júdában minden fazék a Seregek Urának szenteltetik, és eljőnek minden, a kik áldozni akarnak, és választanak közülök és főznek azokban; és nem lészen többé Kananeus a Seregek Urának házában e napon.

Malakiás

1 Az Úr igéjének terhe Izráel ellen, Malakiás által. **2** Szerettelek titeket, azt mondja az Úr, és azt mondjátok: Miben szeretnél minket? Avagy nem atyafia vala-é Ézsau Jákóbnak? azt mondja az Úr: Jákóböt pedig szerettem; **3** Ézsaut ellenben gyűlöletem, és az ő hegyeit pusztítává tetteim, örökségét pedig pusztai sakállokévá. **4** Ha azt mondja Edom: Elpusztultunk; de tértünk meg és építük fel a romladékokat; ezt mondja a Seregeknek Ura: Ők építenek, de én elrontom, és elnevezik őket istentelenség határának és oly népknek, a melyre örökké haragszik az Úr. **5** És látták ezt a ti szemeitek, és magatok is mondjátok: Nagy az Úr az Izráel határa felett. **6** A fiú tisztseli ajtaját, a szolga is az ő urát. És ha én atya vagyok: hol az én tisztelességem? És ha én úr vagyok, hol az én félelmem? azt mondja a Seregeknek Ura néktek, ti papok, a kik útáljátok az én nevemet, és ezt mondjátok: Mivel útáljuk a te nevedet? **7** Megfertéztetett kenyeret hoztok oltáromra, és azt mondjátok: Mivel fertéztünk meg téged? Azzal, mikor azt gondoljátok, hogy az Úrnak asztala megvetni való. **8** Hogyan vakot hoztok áldozatul: Nem bűn-é az? vagy ha sántát hoztok és bénát: nem bűn-é az? Vidd csak azt a te fejedelmednek: vajon kedvvel fogad-é, avagy reád tekint-é? azt mondja a Seregeknek Ura. **9** Most azért engeszteljétek meg az Istennek orczázát, hogy könyörüljön rajtunk. Általatok van ez, elnézheti-é ezt néktek? azt mondja a Seregeknek Ura. **10** Vajha valaki közületek bezárná az ajtót, hiába ne tüzelnétek az én oltáromon! Nem telik kedvem bennetek, azt mondja a Seregeknek Ura; az ételáldozatot sem kedvelem a ti kezetekből! **11** Hiszen napkelettől fogva napnyugotig nagy az én nevem a pogányok között, és minden helyen tömjénnel áldoznak az én nevemnek és tisztá ételáldozattal! Bizony nagy az én nevem a pogányok között! azt mondja a Seregeknek Ura. **12** Ti pedig meggyalázzátok azt, mikor azt mondjátok: Az Úrnak asztala megvetni való, és annak jövedelme, eledele útálatos. **13** És azt mondjátok: Ímé, mily fáradtság! és ráfújtok, azt mondja a Seregeknek Ura; pedig a rablottat hozzájtok, meg a sántát és betegest; ételáldozatot hoztok, de hát kedves-é az a ti kezetekből? azt mondja az Úr. **14** Átkozott pedig az álnok! Van ugyan a nyájában hím, és fogadást is tesz: mégis hitvánnyal áldozik az Úrnak. Pedig nagy király vagyok én, azt mondja a Seregeknek Ura, és félelmetes az én nevem a pogányok között!

2 Most azért néktek szól ez a parancsolat, ti papok! **2** Ha meg nem hallgatjátok és ha nem veszíték szíveteikre, hogy dicsőséget adjatok az én nevemnek, azt mondja a Seregeknek Ura: átköt bocsátok reátok, és elátkozom a ti áldásotokat; bizony elátkozom azt, ha nem veszíték szíveteikre! **3** Ímé, én megrontom a ti vetni való magotokat, és szemetet szórok orczáitokba, a ti ünneplésteknek szemetjét, és ahhoz hordanak ki titeket. **4** És megtudjátok, hogy azért adtam néktek e parancsolatot, hogy szövetségem legyen a Léviel, azt mondja a Seregeknek Ura. **5** Szövetségem volt vele életre és békességre, és felelmül adtam azt néki és felt engemet, és megalázta magát az én nevem előtt. **6** Igazság törvénye volt az ő szájában, és nem találhatott álnokság az ő ajkaiban; békességen és egyenességgel járt

velem, és sokakat megtérített a bűnből. **7** Mert a papnak ajkai őrizik a tudományt, és az ő szájából törvényt várnak, mivel a Seregek Urának követe ő. **8** De ti elhaljoltatok ez útról, sokakat megbotránkoztattatok a törvénnyel, felbontottatok Lévi szövetségét, azt mondja a Seregeknek Ura. **9** Azért én is szidalmasakká tettelek titeket és útálatosakká az egész nép előtt, a miatt, hogy meg nem őrizték az én útamat, hanem személyválogatók voltatok a törvénnyel. **10** Nem egy atyánk van-é mindenjáunknak? Nem egy Isten teremtett-é minket? Miért csalja hát kiki az ő felebarátját, megrontván a mi atyánk szövetségét? **11** Hűtelenné lett Júda, és útátalosság támadt Izráelben és Jeruzsálemben, mert megfertőztette Júda az Úrnak szentségét, a melyet ő szeret, és idegen istennek leányát vette el. **12** Elveszt az Úr mindenkit, a ki ezt cselekszi, a vigyázót és a felelőt, a Jákób sátraiból, még ha áldozatot visz is a Seregek Urának. **13** És ezt is cselekszik: betölíték az Úr oltárát könyhullatással, sírással és kesergéssel, hogy ne tekintsen többé az ételáldozatra, és ne fogadjon el szívességet a ti kezetekből. **14** És azt mondjátok: Miért? Azért, mert az Úr tett bizonyságot közted és a te ifjúságod felesége közt, a kit te megcsaltál, holott társad és szövetséges feleséged! **15** Nem tett ilyet egy sem, a kinek még volt lelke. És mit keresett az az egy? Istenről való magvat. Örizzétek meg azért a ti lelketeimet, és a ti ifjúságot feleséget meg ne csaljátok! **16** Mert gyűlööm az elbocsátást, ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene, és azt, a ki ruhájára kegyetlenséget borít, azt mondja a Seregeknek Ura. Örizzétek meg azért lelketeimet és ne csalárdokodjatok! **17** Elfárasztottátok az Urat beszédeitekkel, és azt mondjátok: Mivel fárasztottuk el? Azzal, hogy azt mondjátok: minden gonoszterő jó az Úr szemeiben, és gyönyörködik ő azokban; vagy: Hol van az ítéletnek Istene?

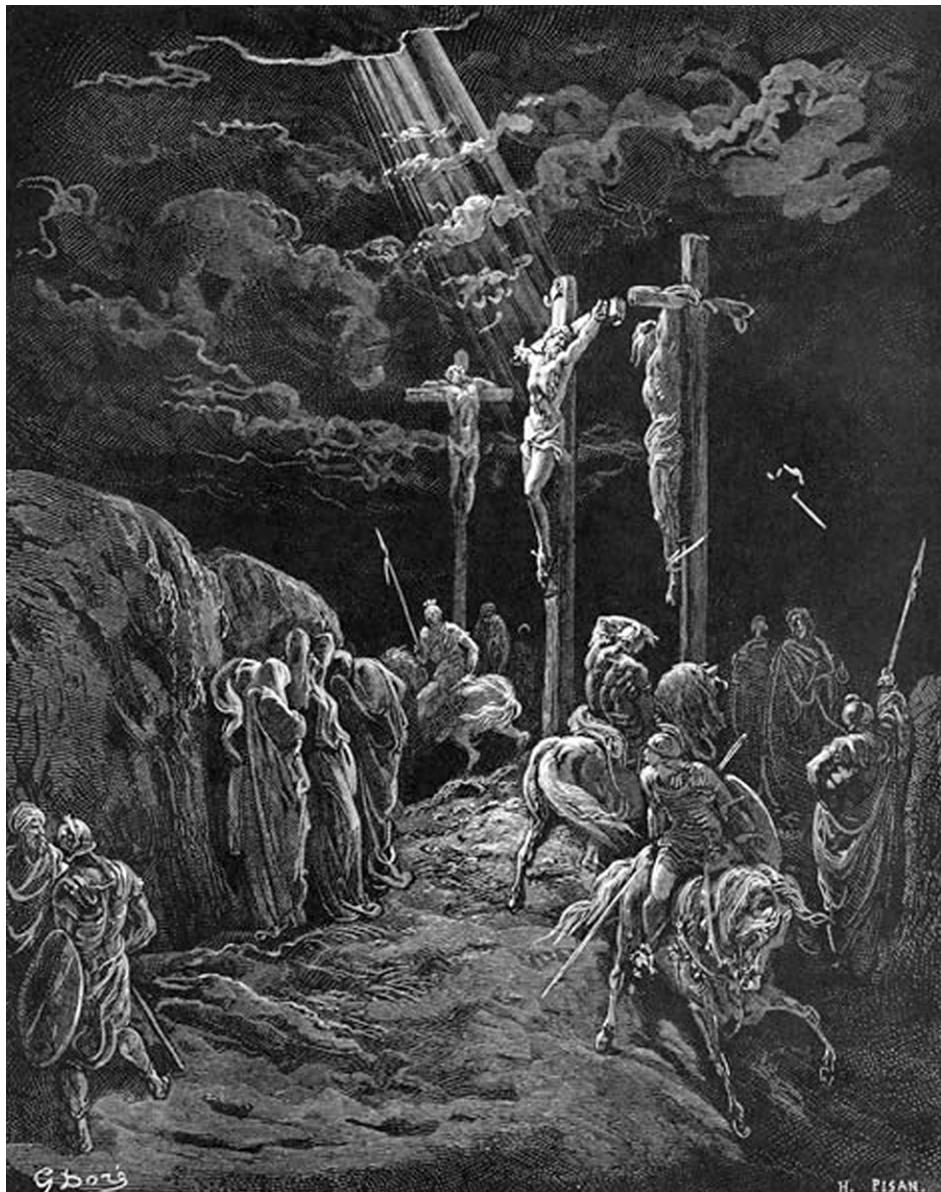
3 Ímé, elküldöm én az én követemet, és megtisztítja előttem az útat, és mindenjárt előjön az ő templomába az Úr, a kit ti kerestek, és a szövetségnak követe, a kit ki kívántok; ímé, előjön, azt mondja a Seregeknek Ura. **2** De kicsoda szenvethet el az ő előjövetlének napiját? És kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hiszen olyan ő, mint az ötvösnek tüze, és a ruhamosóknak lúgia! **3** És ő mint ötvös vagy ezüstszisztagó és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak. **4** És kedves lesz az Úrnak a Júda és Jeruzsálem ételáldozata, mint a régi napokban és előbbi esztendőkben. **5** Mert ítéletre indulok hozzájtok, és gyors tanú leszek a szemfényvesztők ellen, a parázának és hamisan esküvők ellen, és azok ellen, a kik megrövidítik a munkásnak bérét, az özvegyet és árvát, és a kik nyomorgatják az idegent, és nem felnék engem, azt mondja a Seregeknek Ura. **6** Mert én, az Úr, meg nem változom, ti pedig, Jákóbnak fiai, nem emésztettek meg! **7** Atyáitok idejétől fogva eltértek rendeléseimről és nem tartottatok meg azokat. Térjetek hozzáim, és én is hozzájtok térek, azt mondja a Seregeknek Ura. De azt mondjátok: Miben tértünk meg? **8** Avagy az ember csalhatja-é az Istant? ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldozni valóval. **9** Átokkal vagyok elátkozva, mégis csaltok engem: a nép egészben! **10**

Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.

11 És megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszti el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtök meddő a mezőn, azt mondja a Seregeknek Ura. **12** És boldognak mondanak titéket mind a nemzetek; mert kívánatos földde lesztek ti, azt mondja a Seregeknek Ura. **13** Keményen szóltatok ellenem, azt mondja az Úr, és azt mondjátok: Mit szóltunk ellened? **14** Azt mondattatók: Hiábavaló az Isten szolgálata, és mi haszna, hogy megtartjuk törvényeit, és hogy alázatosan járunk a Seregeknek Ura előtt? **15** Sőt inkább magunk hirdetjük boldogoknak a kevélyeket; hiszen gyarapodtak, noha gonoszságot úznek, és megszabadulnak, noha kisértik az Isten! **16** Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelei, az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy emlékkönyv iraték ő előtte azoknak, a kik félik az Urat és becsülök az ő nevét. **17** És azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, a melyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nékik, a mint kiki kedvez a maga fiának, a ki szolgálja őt. **18** És megtértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgája között és a között, a ki nem szolgálja őt.

4 Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a sütő-kemencze, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosznevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, a mely nem hagy rajtok gyökeret, sem ágat. **2** És feltámad néktek, a kik félitek az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt, és kimentek és ugrándoztak, mint a hízlalt tulkok. **3** És széttapodjátok a gonoszokat, és porrá lesznek lábaitok nyomása alatt azon a napon, a melyet én szerzek, azt mondja a Seregeknek Ura. **4** Emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgámnak törvényéről, a melyet rendeltem ő általa a Hóreben, az egész Izráelnek rendelésekül és ítéletekül. **5** Ímé, én elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. **6** És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjek és meg ne verjem e földet átokkal.

ÚJTESTAMENTUM

Jézus pedig monda: Atyám! bocsád meg nékik; mert nem tudják mit cselekesznek.

Elosztván pedig az ő ruháit, vetének reájok sorsot.

Lukács 23:34

Máté

1 Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetsegéről való könyv. **2** Ábrahám nemzé Izsákat; Izsák nemzé Jákóböt; Jákób nemzé Júdát és testvéreteit; **3** Júda nemzé Fárest és Zárat Támastról; Fáres nemzé Esromot; Esrom nemzé Arámot; **4** Arám nemzé Aminádábot; Aminádáb nemzé Naássont; Naásson nemzé Sálmonot; **5** Sálmon nemzé Boázt Ráhabtóból; Boáz nemzé Obedet Ruthtóból; Obed nemzé Isait; **6** Isai nemzé Dávid királyt; Dávid király nemzé Salamont az Uriás feleségétől; **7** Salamon nemzé Roboámot; Roboám nemzé Abiját; Abija nemzé Asát; **8** Asa nemzé Josafátot; Josafát nemzé Jórámot; Jórám nemzé Uzziást; **9** Uzziás nemzé Jóáthámot; Joáthám nemzé Ákház; Ákház nemzé Ezékiást; **10** Ezékiás nemzé Manassét; Manassé nemzé Ámont; Ámon nemzé Jósiaját; **11** Jósiajás nemzé Jekoniást és testvéreit a babilóni fogságra vitelkor. **12** A babilóni fogságravitelt után pedig Jekoniás nemzé Saláthiel; Saláthiel nemzé Zorobábel; **13** Zorobábel nemzé Abiudot; Abiud nemzé Eliákimot; Eliákim nemzé Azort; **14** Azor nemzé Sádokot; Sádok nemzé Akimot; Akim nemzé Eliudot; **15** Eliud nemzé Eleázárt; Eleázár nemzé Matthánt; Matthán nemzé Jákóböt; **16** Jákób nemzé Józsefet, férjét Márianak, a kitől született Jézus, aki Krisztusnak neveztetik. **17** Az összes nemzetseg tehát Ábrahámtól Dávidig tizennégy nemzetseg, és Dávidtól a babilóni fogságraviteltig tizennégy nemzetseg, és a babilóni fogságraviteltől Krisztusig tizennégy nemzetseg. **18** A Jézus Krisztus születése pedig így vala: Mária, az ő anyja, eljegyeztetvén Józsefnek, mielőtt egybekeltek volna, viselősnek találtaték a Szent Lélektől. **19** József pedig, az ő férje, mivelhogy igaz ember vala és nem akará őt gyálatzatba keverni, el akarta őt titkon bocsátani. **20** Mikor pedig ezeket magában elgondolta: íme az Úrnak angyala álomban megjelenék néki, mondván: József, Dávidnak fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a te feleségedet, mert a mi benne fogantatott, a Szent Lélektől van az. **21** Szűl pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből. **22** Mindez pedig azért lön, hogy beteljesedjék, a mit az Úr mondott volt a próféta által, aki így szól: **23** Íme a szűz fogan méhében és szűl fiat, és annak nevét Immanuelnek nevezik, a mi azt jelenti: Velünk az Isten. **24** József pedig az álból felserkentvén, úgy tör, a mint az Úr angyala parancsolta vala néki, és feleségét magához vevé. **25** És nem ismeré őt, míg meg nem szülé az ő elsőszülött fiát; és nevezé annak nevét Jézusnak.

2 A mikor pedig megszületik vala Jézus a judeai Bethlehemben, Heródes király idejében, íme napkeletről bőlcsek jövénék Jeruzsálembe, ezt mondván: **2** Hol van a zsidók királya, a ki megszületett? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és azért jövénk, hogy tisztességet tegyünk néki. **3** Heródes király pedig ezt hallván, megháborodék, és vele együtt az egész Jeruzsálem. **4** És egybegyűjtve minden főpapot és a nép írástudót, tudakozódik vala tőlük, hol kell a Krisztusnak megszületenie? **5** Azok pedig mondának néki: A judeai Bethlehemben; mert így írta vala meg a próféta: **6** És te Bethlehem, Júdának földje, semmiképen sem vagy legkisebb Júda fejedelmi városai

között: mert belőled származik a fejedelem, aki legeltetni fogja az én népemet, az Izráelt. **7** Ekkor Heródes titkon hivatván a bőlcseteket, szorgalmatosan megtudakolá tőlük a csillag megjelenésének idejét. **8** És elküldvén őket Bethlehembe, monda nékik: Elmenvén, szorgalmatosan kérdezősködjetek a gyermek felől, miheily pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek és tisztességet tegyek néki. **9** Ők pedig a király beszédét meghallván, elindulának. És ímé a csillag, a melyet napkeleten láttak, előttük megy vala mind addig, a míg odaérvén, megálla a hely fölött, ahol a gyermek vala. **10** És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének. **11** És bemenvén a házba, ott találák a gyermeket anyjával, Máriával; és leborulván, tisztességet tőnek néki; és kincseiket kitárván, ajándékokat adának néki: aranyat, tőmjént és mirhát. **12** És mivel álomban megintették, hogy Heródeshez vissza ne menjenek, más úton térenek vissza hazájukba. **13** Mikor pedig azok visszatérnek vala, ímé megjelenék az Úrnak angyala Józsefnek álomban, és monda: Kelj fel, vedd a gyermeket és annak anyját, és füss Égyiptomba, és maradj ott, a míg én mondom néked; mert Heródes halára fogja keresni a gyermeket. **14** Ő pedig fölkélvén, vevé a gyermeket és annak anyját éjjel, és Égyiptomba távozik. **15** És ott vala egész a Heródes haláláig, hogy beteljesedjék, a mit az Úr mondott a próféta által, aki így szól: Égyiptomból hívtam ki az én fiamat. **16** Ekkor Heródes látván, hogy a bőlcsek megcsúfolták őt, szerzőlött felháborodék, és kiküldvén, megölte Bethlemben és annak egész környékén minden gyermeket, két esztendőstől és azon alól, az idő szerint, a melyet szorgalmasan tudakolt a bőlcsektől. **17** Ekkor teljesedék be, a mit Jeremiás próféta mondott, a midón így szól: **18** Szó hallatszott Rámában: Sírás-rívás és sok keserves jaigatás. Rákel siratta az ő fiait és nem akart megvigasztaltni, mert nincsenek. **19** Mikor pedig Heródes meghalt, íme az Úrnak angyala megjelenék álomban Józsefnek Égyiptomban. **20** Mondván: Kelj fel, vedd a gyermeket és annak anyját, és eredj az Izráel földére; mert meghaltak, a kik a gyermeket halára keresik vala. **21** Ő pedig felkélvén, magához vevé a gyermeket és annak anyját, és elméne Izráel földére. **22** Mikor pedig hallá, hogy Júdeában Arkhelaus uralkodik, Heródesnek, az ő atyának helyén, nem mert vala oda menni, hanem minthogy álomban meginteték, Galilea vidékeire tére. **23** És oda jutván, lakozék Názáret nevű városban, hogy beteljesedjék, a mit a próféták mondottak, hogy názáretinek fog nevezetni.

3 Azokban a napokban pedig eljöve Keresztelő János, aki prédikál vala Júdea pusztájában. **2** És ezt mondja vala: Térjetek meg, mert elközelített a mennyeleknek országa. **3** Mert ez az, aki róla Ésaiás próféta szólott, ezt mondván: Kiáltó szó a pusztában: Készítétek az Úrnak újtát, és egyengessétek meg az ő ösvényeit. **4** Ennek a Jánosnak a ruhája pedig teveszőrből vala, és bőről vala a dereka körül, elesége pedig sáska és erdei méz. **5** Ekkor kiméne ő hozzá Jeruzsálem és az egész Júdea és a Jordánnak egész környéke. **6** És megkeresztelkednek vala ő általa a Jordán vizében, vallást tevén az ő bűneikről. **7** Mikor pedig látá, hogy a farizeusok és sadduceusok közül

sokan mennek ő hozzá, hogy megkeresztelkedjenek, monda nékik: Mérgez kígyóknak fajzatai! Kicsoda intett meg titkokat, hogy az Istennek elkövetkezendő haragjától megmeneküljék? **8** Teremjetek hát megtéréshez illő gyümölcsöket. **9** És ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondjam néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak. **10** A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, a mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágatták és tűzre vettetik. **11** Én ugyan vízzel keresztelek titkokat megtérésre, de a ki utánam jő, erősebb nálamnál, a kinek saruját hordozni sem vagyok méltó; **12** Szent Lélekkel és tűzzel keresztel majd titkokat. **13** A kinek szóró lapát van az ő kezében, és megtisztítja az ő szérűjét; és az ő gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel. **14** Akkor eljöve Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék ő általa. **15** János azonban visszatartja vala őt, mondva: Nékem kell általad megkeresztelkednem, és te jösz én hozzá! **16** És Jézus pedig felelén, monda néki: Engedj most, mert így illik nékünk minden igazságot betöltenünk. Ekkor engede néki. **17** És Jézus megkeresztelkedvén, azonnal kijöve a vízből; és íme az egek megnyilatkozának néki, és ő látja az Istennek Lelkét alájóni mintegy galambot és ő reá szállani. **18** És íme egy égi hang ezt mondja vala: Ez amaz én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm.

4 Akkor Jézus viteték a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessek az ördögöt. **2** És mikor negyven nap és negyven éjjel bőjtölt vala, végre megéhezék. **3** És hozzámenvén a kisértő, monda néki: Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké. **4** Ő pedig felelén, monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérrrel él az ember, hanem minden igével, a mely Istennek szájából származik. **5** Ekkor vivé őt az ördög a szent városba, és odahelyezé a templom tetejére. **6** És monda néki: Ha Isten fia vagy, vesd alá magadat; mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe. **7** Monda néki Jézus: Viszont meg van írva: Ne kisértsd az Urat, a te Istenedet. **8** Ismét vivé őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatá néki a világ minden országát és azok dicsőségét, **9** És monda néki: Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem. **10** Ekkor monda néki Jézus: Eredj el Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj. **11** Ekkor elhagyá őt az ördög. És íme angyalok jövénék hozzá és szolgálnak vala néki. **12** Mikor pedig meghallotta Jézus, hogy János börtönbe vettetett, visszatérte Galileába; **13** És odahagyva Názáretet, elméne és lakozék a tengerparti Kapernaumban, a Zebulon és Naftali határain; **14** Hogy beteljesedjék, a mit Ésaiás próféta mondott, így szólvan: **15** Zebulonnak földje és Naftalinak földje, a tenger felé, a Jordánon túl, a pogányok Galileája, **16** A nép, a mely sötétségben ül vala, látta nagy világosságot, és a kik a halálnak földében és árnyékában ülnek vala, azoknak világosság támadta. **17** Ettől fogva kezde Jézus prédikálni, és ezt mondani: Térjetek meg, mert elközelgettet a mennyeknek országa. **18** Mikor pedig a galileai tenger mellett jár vala Jézus, látta két testvért, Simont, a kit Péternek neveznek, és Andrászt az ő testvéret, a mint a tengerbe hálót vetnek vala;

mert halászok valának. **19** És monda nékik: Kövessetek engem, és azt mívelem, hogy embereket halásszatok. **20** Azok pedig azonnal otthagytván a hálókat, követék őt. **21** És onnan tovább menve, látta más két testvért, Jakabot a Zebedeus fiát, és Jánost amannak testvérét, a mint a hajóban atyukkal Zebedeussal a hálókat kötözgetik vala; és hívá őket. **22** Azok pedig azonnal otthagytván a hajót és atyukat, követék őt. **23** És bejárta Jézus az egész Galileát, tanítva azok zsinagógáiban, és hirdetve az Isten országának evangéliomát, és gyógyítva a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget. **24** És elterjede az ő híre egész Síriában: és hozzávivék mindeneket, a kik rosszul valának, a különféle betegségekben és kínokban sínlődőket, ördöngöslök, holdkórosokat és gutautítókat; és meggyógyítja vala őket. **25** És nagy sokaság követé őt Galileából és a Tízvárosból és Jeruzsálemből és Júdeából és a Jordánon túlról.

5 Mikor pedig lássa Jézus a sokaságot, felméne a hegyre, és a mint leül vala, hozzámenének az ő tanítványai. **2** És megnyitván száját, tanítja vala őket, mondva: **3** Boldogok a lelkei szégyenek: mert övék a mennyeknek országa. **4** Boldogok, a kik sírnak: mert ők megvígásztaltatnak. **5** Boldogok a szelídék: mert ők örökségül bírják a földet. **6** Boldogok, a kik éhezik és szomjúhözök az igazságot: mert ők megelégtítettek. **7** Boldogok az igalmassok: mert ők igalmasságot nyernek. **8** Boldogok, a kiknek szívük tiszta: mert ők az Istenet meglátják. **9** Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak. **10** Boldogok, a kik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa. **11** Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titkokat és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. **12** Örüljetek és örvendezztek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, a kik előttetek voltak. **13** Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megizletenél, mivel szózzák meg? nem jó azután semmirre, hanem hogy kidobják és eltáposák az emberek. **14** Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthetetik el a hegyen épített város. **15** Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindeneknak, a kik a házban vannak. **16** Úgy fényljék a ti világosságok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. **17** Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsem. **18** Mert bizony mondjam néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem műlik, a míg minden be nem teljesedik. **19** Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lészen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lészen. **20** Mert mondjam néktek, hogy ha a ti igazságok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképen sem mehettek be a mennyeknek országába. **21** Hallottatok, hogy megmondatott a régioknak: Ne ölj, mert a ki ölj, méltó az ítéletre. **22** Én pedig azt mondjam néktek, hogy mindenek, a ki haragszik az ő atyafára ok nélküli, méltó az ítéletre: a ki pedig azt mondja az ő atyafának: Ráka, méltó

a főtörvényszékre: a ki pedig ezt mondja: Bolond, méltó a gyejhenna tüzére. (**Geenna g1067**) 23 Azért, ha a te ajándékat az oltárra viszed és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfának valami panasza van ellened: 24 Hagyd ott az oltár előtt a te ajándékat, és menj el, előbb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándékat. 25 Légy jókarója a te ellenségednek hamar, a míg az úton vagy vele, hogy ellensegéd valamiképen a bíró kezébe ne adjon, és a bíró oda ne adjon a poroszló kezébe, és tömlöcze ne vessen téged. 26 Bizony mondóm néked: ki nem jösz onnét, mígnem megfizetsz az utolsó fillérig. 27 Hallottatók, hogy megmondatott a régieknek: Ne paráználkodj! 28 Én pedig azt mondóm nétek, hogy valaki asszonyra tekint gorosz kivánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az Ő szívében. 29 Ha pedig a te jobb szemed megbotránkoztat téged, vájd ki azt és vesd el magadtól; mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyejhennára vettessék. (**Geenna g1067**) 30 És ha a te jobb kezed botránkoztat meg téged, vágd le azt és vesd el magadtól; mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy egész tested a gyejhennára vettessék. (**Geenna g1067**) 31 Megmondatott továbbá: Valaki elbocsátja feleségét, adjon néki elválsáról való levelet. 32 Én pedig azt mondóm nétek: Valaki elbocsátja feleségét, paráznáság okán kívül, paráznává teszi azt; és a ki elbocsátott asszonyt veszen el, paráználkodik. 33 Ismét hallottatók, hogy megmondatott a régieknek: Hamisan ne esküdjél, hanem teljesítsd az Úrnak tett esküdűt. 34 Én pedig azt mondóm nétek: Teljességgel ne esküdjeted; se az égre, mert az az Istennek királyi széke; 35 Se a földre, mert az az Ő lágainak zsámolya; se Jeruzsálemre, mert a nagy Királynak városa; 36 Se a te fejedre ne esküdjél, mert egyetlen hajszálat sem tehetsz fehérré vagy feketévé; 37 Hanem legyen a ti beszédetek: Úgy úgy; nem nem; a mi pedig ezeken felül vagyon, a gonosztól vagyon. 38 Hallottatók, hogy megmondatott: Szemet szemért és fogat fogért. 39 Én pedig azt mondóm nétek: Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem a ki arczul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orczádat is. 40 És a ki törvénykezni akar veled és elvenni a te alsó ruhádat, engedd oda néki a felsőt is. 41 És a ki téged egy mérföldűtra kényszerít, menj el vele kettőre. 42 A ki tőled kér, adj néki; és a ki tőled kölcson akar kérni, el ne fordulj attól. 43 Hallottatók, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. 44 Én pedig azt mondóm nétek: Szeressétek ellensegéiteket, áldjátok azokat, a kik tittek átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik tittek gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek tittek. 45 Hogy legyetek a ti mennyei Atyákoknak fiai, a ki felhozza az Ő napját minden gonoszakra, minden jókra, és esőt ád minden igazaknak, minden hamisaknak. 46 Mert ha azokat szeretitek, a kik tittek szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekeszik-e? 47 És ha csak a ti atyákokfiait köszöntitek, mit cselekesztek másoknál többet? Nemde a vámszedők is nem azonképen cselekesznek-e? 48 Legyetek azért a ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyákok tökéletes.

6 Vigyázzatok, hogy alamizsnátokat ne osztogassátok az emberek előtt, hogy lássanak tittek; mert különben nem lesz

jutalmatok a ti mennyei Atyátoknál. 2 Azért mikor alamizsnát osztogatsz, ne kürtölless magad előtt, hogy a képmutatók tesznek a zsinagógákban és az utcákon, hogy az emberek től dicséretet nyerjenek. Bizony mondóm nétek: elvették jutalmukat. 3 Te pedig a mikor alamizsnát osztogatsz, ne tudja a te bal kezed, mit cselekszik a te jobb kezed; 4 Hogy a te alamizsnát titkon legyen; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. 5 És mikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, a kik a gyülekezetekben és az utcák szegeletein fenélva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondóm nétek: elvették jutalmukat. 6 Te pedig a mikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódát bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. 7 És mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, a kik azt gondolják, hogy az Ő sok beszédükért hallgattatnak meg. 8 Ne legyetek hát ezekhez hasonlók; mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle. 9 Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved; 10 Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. 11 A mi minden napigenyünket add meg nékünk ma. 12 És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, a kik ellenünk vétkeztek; 13 És ne vígy minket kísértetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiid az ország és a hatalom és a dicsőség minden örökké. Ámen! 14 Mert ha megbocsátjátok az embereknek az Ő vétkeiket, megbocsát nétek is a ti mennyei Atyátok. 15 Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az Ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket. 16 Mikor pedig bőjtölök, ne legyen komor a nézétek, mint a képmutatók, a kik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek, hogy ők bőjtölnek. Bizony mondón nétek, elvették jutalmukat. 17 Te pedig mikor bőjtölök, kend meg a te fejedet, és a te orczádat mosd meg; 18 Hogy ne az emberek lássák bőjtölésedet, hanem a te Atyád, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. 19 Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti, és a hol a tolvajok kiássák és ellopják; 20 Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, a hol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és a hol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. 21 Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is. 22 A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed tiszta, a te egész tested világos lesz. 23 Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz. Ha azért a benned lévő világosság sötétség: mekkora akkor a sötétség?! 24 Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak. 25 Azért azt mondóm nétek: Ne aggodalmaskodjatok a ti étletek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözöködjtek. Avagy nem több-é az élet hogynem az eledel, és a test hogynem az öltözet? 26 Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyákok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagyok-e azoknál? 27 Kicsoda pedig az közületek, a ki aggodalmaskodásával

megnövelheti termetét egy araszsza? 28 Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszeteikbe a mező liliomait, mi módon növekednek: nem munkálkodnak, és nem fonnak; 29 De mondomban nétek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözökötött úgy, mint ezek közül egy. 30 Ha pedig a mezőnek fűvét, a mely ma van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyítüek? 31 Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodunk? 32 Mert mind ezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségeket van. 33 Hanem keressétek először Istennel országát, és az ő igazságát; és ezek minden megadatnak nétek. 34 Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől.

Elég minden napnak a maga baja.

7 Ne ítéleztek, hogy ne ítéltessetek. 2 Mert a minden ítélettel ítélik, olyannal ítéltettek, és a minden mértékkel mértek, olyannal mérnek nétek. 3 Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, a mely a te szemedben van, nem veszed észre? 4 Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből; holott ímé, a te szemedben gerenda van? 5 Képmutató, vesd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondolj arra, hogy kiveszed a szálkát a te atyádfiának szeméből! 6 Ne adjátok azt, a mi szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és nétek fordulván, meg ne szaggassanak titeket. 7 Kérjetek és adatik nétek; keressetek és találtok; zörgessetek és megyintitték nétek. 8 Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megyintitték. 9 Avagy ki az az ember közületek, aki, ha az ő fia kenyeret kér tőle, követ ád néki? 10 És ha halat kér, vajon kígyót ád-e néki? 11 Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ád a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, a kik kérnek tőle?! 12 A mit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindenzt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták. 13 Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, a mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak. 14 Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, a mely az életre visz, és kevesen vannak, a kik megtalálják azt. 15 Órizkedjetek pedig a hamis prófétáktól, a kik juhoknak ruhájában jónék hozzájuk, de belől ragadózó farkasok. 16 Gyümölcsükön ismeritek meg őket. Vajon a tövisről szednek-é szőlőt, vagy a bojtörjáról fügét? 17 Ekképen minden jófa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. 18 Nem teremhet jófa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. 19 minden fa, a mely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vettetik. 20 Azért az ő gyümölcsükön ismeritek meg őket. 21 Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. 22 Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben űztünk-é ördögöket, és nem cselektünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben? 23 És

akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők. 24 Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bőlcse emberhez, aki a kősziklára építette az ő házát: 25 És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütöközték abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kősziklára építettet. 26 És valaki hallja én tőlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez, aki a fövényre építette házát: 27 És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütöközték abba a házba; és összeomlott: és nagy lett annak romlása. 28 És lón, mikor elvégezte Jézus e beszédeket, álmélküdik vala a sokaság az ő tanításán: 29 Mert úgy tanítja vala őket, mint a kinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.

8 Mikor leszállott vala a hegyről, nagy sokaság követé őt. 2

És íme eljövén egy bélpoklos, leborula előtte, mondva: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem. 3 És kinyújtva kezét, megilleté őt Jézus, mondva: Akarom, tisztsülj meg. És azonnal elítisztult annak poklossága. 4 És monda néki Jézus: Meglásd, senkinek se szólj. Hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel az ajándékot, a melyet Mózes rendelt, bizonyságul nézik. 5 Mikor pedig beméne Jézus Kapernaumba, egy százados méne hozzá, kérvén őt, 6 És ezt mondva: Uram, az én szolgám otthon gutaütötten fekszik, és nagy kínokat szenvend. 7 És monda néki Jézus: Elmegyek és meggyógyítom őt. 8 És felelven a százados, monda: Uram, nem vagyok mérítő, hogy az én hajlékomba jöjj; hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám. 9 Mert én is hatalmasság alá vetett ember vagyok, és vannak alattam vitézek; és mondomb egyiknek: Eredj el, és elmegy; és a másiknak: Jöszte, és eljő; és az én szolgámnak: Tedd ezt, és megteszi. 10 Jézus pedig, a mikor ezt hallá, elcsodálkozik, és monda az ő követőinek: Bizony mondomb nétek, még az Izráelben sem találtam ilyen nagy hitet. 11 De mondomb nétek, hogy sokan eljőnek napkeletről és napnyugatról, és letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában: 12 Ez ország fiai pedig kivettetnek a külső sötétségre; holott lészen sírás és fogaknak csikorgatása. 13 És monda Jézus a századosnak: Eredj el, és legyen néked a te hited szerint. És meggyógyult annak szolgája abban az órában. 14 És bemervén Jézus a Péter házába, látá, hogy annak napa fekszik és lázas. 15 És illeté annak kezét, és elhagyta őt a láz; és fölkele, és szolgála nézik. 16 Az est beálltával pedig vivének hozzá sok ördöngőst, és egy szóval kiűzé a tisztálatlan lelkeket, és meggyógyít vala minden beteget; 17 Hogy beteljesedjék, a mit Ésaiás próféta mondott, így szólvan: Ő vette el a mi erőtlenségünket, és ő hordozta a mi betegségünket. 18 Látván pedig Jézus a nagy sokaságot maga körül, parancsolá, hogy menjenek a túlsó partra. 19 És hozzámenvén egy írástudó, monda néki: Mester, követlek téged, akárhova mégy. 20 És monda néki Jézus: A rókáknak vagyon barlangjok és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová fejt lehajtani. 21 Egy másik pedig az ő tanítványai közül monda néki: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámát. 22 Jézus pedig monda

néki: Kövess engem, és hagyd, hogy a halottak temessék el az ő halottaikat. 23 És mikor a hajóra szállt vala, követék őt az ő tanítványai. 24 És íme nagy háborgás lón a tengeren, annyira, hogy a hajót elborítják vala a hullámok; ő pedig aluszik vala. 25 És az ő tanítványai hozzámenvén, felköték őt, mondván: Uram, ments meg minket; mert elveszünk. 26 És monda nékik: Mit féltek, óh kicsinyhitűek? Ekkor fölkelvén, megdorgálá a szeleket és a tengert, és lón nagy csendesség. 27 Az emberek pedig elcsodálkozának, mondván: Kicsoda ez, hogy mind a szelek, mind a tenger engedhet néki. 28 És a mikor eljutott vala a túlsó partra, a Gadareneusok tartományába, két ördöngős ment elője, a sírboltokból kijövén, igen kegyetlenek, annyira, hogy senki sem mer vala elmenni azon az úton. 29 És íme kiáltanak mondván: Mi közünk te veled Jézus, Istennek fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket? 30 Tőlük távol pedig egy nagy disznónyáj legelészik vala. 31 Az ördögök pedig kérík vala őt mondván: Ha kiűzesz minket, engedd meg nékünk, hogy ama disznónyájba mehessünk! 32 És monda nékik: Menjetek. Azok pedig kimenvén, menének a disznónyájba: és íme az egész disznónyáj a meredekről a tengerbe rohana, és oda vesze a vízben. 33 A pásztorok pedig elfutának, és bemenvén a városba hírré adának minden, azokat is, a mik az ördöngősökkel történtek vala. 34 És íme az egész város kiméne Jézus elébe; és mi helyt meglátták, kérék őt, hogy távozzék az ő határukból.

9 És hajóra szállva átkelte, és méne a maga városába. 2 És íme hoznak vala hozzá egy ágyban fekvő gutaütött embert. És látna Jézus azoknak hitét, monda a gutaütöttnek: Bízzál fiam! Megbocsáttattak néked a te bűneid. 3 És íme némelyek az írástudók közül mondának magukban: Ez káromlást szól. 4 És Jézus, látna az ő gondolataikat, monda: Miért gondoltok gonoszt a ti szíveteikben? 5 Mert mi könnyebb, ezt mondani-é: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy ezt mondani: Kelj föl és járj? 6 Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani (ekkor monda a gutaütöttnek): Kelj föl, vedd a te ágyadat, és eredj haza. 7 És az felkelvén, haza méne. 8 A sokaság pedig ezt látván, elálmékodék, és dicsőíté az Istent, hogy ilyen hatalmat adott az embereknek. 9 És mikor Jézus onnét tovább méne, láta egy embert ülni a vámszedő helyen, a kinek Máté volt a neve, és monda néki: Kövess engem! És az felkelvén, követé őt. 10 És lón, a mikor ő letelepedék a házban, íme sok vámszedő és bűnös jött oda és letelepedtek Jézussal és az ő tanítványaival az asztalhoz. 11 És látna ezt a farizeusok, mondának az ő tanítványainak: Miért eszik ez a ti Mesteretek a vámszedőkkel és bűnökökkel együtt? 12 Jézus pedig ezt hallván, monda nékik: Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek. 13 Elmenvén pedig tanuljátok meg, mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Mert nem az igazakat hivogatni jöttem, hanem a bűnöket a megtérésre. 14 Akkor a János tanítványai jövénék hozzá, mondván: Miért hogy mi és a farizeusok sokat bőjtölünk, a te tanítványaaid pedig nem bőjtölnek? 15 És monda nékik Jézus: Vajon szomorkodhatik-é a násznép a míg velük van a vőlegény? de eljönök a napok, a mikor elvétek tőlük a vőlegény, és akkor bőjtölni fognak. 16 Senki sem vet pedig új posztóból foltot az ócska ruhára; mert a

mi azt kitoldaná, még elszakít a ruhából és nagyobb szakadás lesz. 17 Új bort sem töltenek ó tömlőkbe; máskülönben a tömlők szétszakadoznak, és a bor kiömöl, a tömlők is elvesznek; hanem az új bort új tömlőkbe töltik, és mindenkitő megmarad. 18 Mikor ezeket mondá nékik, íme egy főember eljövén leborula előtte, mondván: Az én leányom épen most halt meg; de jer, vesd reá kezedet, és megelevenedik. 19 És felkelvén Jézus követé ő tanítványaival együtt. 20 És íme, egy asszony, a ki tizenkét év óta vérfolyásban szenved vala, hozzájárulván hártról, illeté az ő ruhájának szegélyét. 21 Mert ezt mondja vala magában: Ha csak ruháját illetem is, meggyógyulok. 22 Jézus pedig megfordulván és reá tekintvén, monda: Bízzál leányom; a te hited megtartott téged. És meggyógyult az asszony abban az órában. 23 És Jézus a főember házához érvén, látván a sípolókat és a tolóngó sokaságot, 24 Monda nékik: Menjetek el innen, mert a leányzó nem halt meg, hanem aluszik. És kinevették őt. 25 Mikor pedig a sokaság eltávolították, bemenvén, megfogá annak kezét, és a leányzó felkelt. 26 És elterjede ez a hír abban az egész tartományban. 27 És mikor Jézus tovább ment onnét, két vak követé őt, kiáltozva és ezt mondva: Könöörülj rajtunk, Dávidnak fia! 28 Mikor pedig beméne a házba, oda menének hozzá a vakok, és monda nékik Jézus: Hisztek-é, hogy én azt megcselekedhetem? Mondának néki: Igen, Uram. 29 Akkor illeté az ő szemeiket, mondván: Legyen nétek a ti hitetek szerint. 30 És megnyilatkozának azoknak szemei; és rájok parancsola Jézus, mondván: Meglássátok, senki meg ne tudja! 31 Azok pedig kimenvén, elterjeszték az ő híréit abban az egész tartományban. 32 Mikor pedig azok elmentek vala, íme egy ördöngős néma embert hozának néki. 33 És az ördögöt kiűzvén, megszólalt a néma; és a sokaság csudálkozik vala, mondván: Soha nem láttak ilyet Izráelben! 34 A farizeusok pedig ezt mondják vala: Az ördögök fejedelme által úzi ki az ördögöket. 35 És körüljárja vala Jézus a városokat mind, és a falvakat, tanítván azoknak zsinagógáiban, és hirdetvén az Isten országának evangéliomát, és gyógyítván mindenféle betegséget és mindenféle erőtelenséget a nép között. 36 Mikor pedig látta vala a sokaságot, könyörületességre indula rajtok, mert el voltak gyötörve és szétszóra, mint a pásztor nélkül való juhok. 37 Akkor monda az ő tanítványainak: Az aratni való sok, de a munkás kevés. 38 Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.

10 És először látván tizenkét tanítványát, hatalmat ada nékik a tisztálatban lelkek felettes, hogy kiúzzék azokat, és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtelenséget. 2 A tizenkét apostol nevei pedig ezek: Első Simon, a kit Péternek hívnak, és András, az ő testvére; Jakab, a Zebedeus fia, és János az ő testvére; 3 Filep és Bertalan; Tamás és Máté, a vámszedő; Jakab, az Alfeus fia, és Lebbeus, a kit Taddeusnak hívtak; 4 Simon a kananita, és Judás, az Iskariotes, a ki el is árulta őt. 5 Ezt a tizenkettőt küldé ki Jézus, és megparancsolá nékik, mondván: Pogányok útjára ne menjetek, és Samaritanusok városába ne menjetek be; 6 Hanem menjetek inkább Izráel házáinak előtéveljedett juhahoz. 7 Elmenvén pedig prédiáljatok, mondván: Elközéltett a mennyeknek országa. 8 Betegeket

gyógyítsatok, poklosokat tisztítatok, halottakat támasszatok, ördögöket üzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok. 9 Ne szerezhetek aranyat, se ezüstöt, se réz-pénzt a ti őrszényekbe, 10 Se útitáskát, se két ruhát, se sarut, se pálcázat; mert méltó a munkás az ő táplálékára. 11 A mely városba vagy faluba pedig bementek, tudakozzátok meg, ki abban méltó; és ott maradjatok, a míg tovább mehettek. 12 Ha pedig bementek a házba, köszöntsétek azt. 13 És ha méltó a ház, szálljon a ti békességek reá; ha pedig nem méltó, a ti békességek rátok téren vissza. 14 És ha valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja a ti beszédeteket, mikor kimentek abból a házból, vagy városból, lábaitok porát is verjétek le. 15 Bizony mondomb néktek: Az ítélet napján könnyebb lesz a Sodoma és Gomora földjének dolga, mint annak a városnak. 16 Ímé, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé; legyetek azért okosak mint a kígyók, és szelidek mint a galambok. 17 De óvakodjatok az emberektől; mert törvényezékekre adnak titeket és az ő gyülekezeteikben megostoroznak titeket; 18 És helytartók és királyok elé visznek titeket érettem, bizonyosan ő magoknak és a pogányoknak. 19 De mikor átadnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, mi módon vagy mit szóljatok; mert megadatik néktek abban az órában, mit mondjatok. 20 Mert nem ti vagyok, a kik szóltok, hanem a ti Atyátoknak Lelke az, a ki szól ti benneket. 21 Halára adja pedig testvér testvérét, atya gyermekeit; támadmunkatok szüleik ellen, és megöletik őket. 22 És gyűlöletesek lesztek, mindenki előtt az én nevemért; de a ki mindenről megáll, az megtartatik. 23 Mikor pedig abban a városban üldöznek titeket, szaladjatok a másikba. Mert bizony mondomb néktek: be sem járjátok Izráel városait, míg az embernek Fia eljövend. 24 Nem fölebbvaló a tanítvány a tanítónál, sem a szolga az ő uránál. 25 Elég a tanítványnak, ha olyan mint a mestere, és a szolga mint az ő Ura. Ha a házigazdát Belzebubnak hívák, mennyivel inkább az ő házanépét?! 26 Azért ne féljetek tőlük. Mert nincs oly rejtegett dolog, a mi napfénre ne jöne; és oly titok, a mi ki ne tudódnék. 27 A mit néktek a sötétkben mondok, a világosságban mondjátok; és a mit fulibe súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek. 28 És ne féljetek azoktól, a kik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem öltelik; hanem attól féljetek inkább, a ki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyejhennában. (**Geenna g1067**) 29 Nemde, két verebecskét meg lehet venni egy kis fillérért? És egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélküli! 30 Néktek pedig még a fejtek hajszálai is mind számon vannak. 31 Ne féljetek azért; ti sok verebecskénél drágábbak vagytok. 32 Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt; 33 A ki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt. 34 Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert. 35 Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támaszszak az ember és az ő atya, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt; 36 És hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe. 37 A ki inkább szereti atyát és anyját, hogynem engemet, nem méltó én hozzá; és a ki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó én hozzá. 38 És a ki fől nem veszi az ő

keresztjét és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzá. 39 A ki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és a ki elveszti az ő életet én érettem, megtalálja azt. 40 A ki titeket befogad, engem fogad be; és a ki engem befogad, azt fogadja be, a ki engem küldött. 41 A ki befogadja a prófétát próféta nevében, prófétának jutalmát veszi; és a ki befogadja az igazat igaznak nevében, igaznak jutalmát veszi; 42 És a ki inni ád egynek a kicsinyek közül, csak egy pohár hideg vizet tanítvány nevében, bizony mondomb néktek, el nem vesztheti jutalmát.

11 És lőn, mikor elvégez Jézus a tizenkét tanítványának adott utasítást, elméne onnan, hogy tanítson és prédikáljon azoknak városaiban. 2 János pedig, mikor meghallotta a fogásában a Krisztus cselekedeteit, elküldvén kettőt az ő tanítványai közül, 3 Monda néki: Te vagy-é az, a ki eljövendő, vagy másról várunk? 4 És felelén Jézus, monda nézik: Menjetek el és jelentsétek Jánosnak, a miket hallotok és láttok: 5 A vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangélium hirdetettik; 6 És boldog, a ki én ben nem meg nem botránkozik. 7 Mikor pedig azok elmentek vala, szólni kezde Jézus a sokaságnak Jánosról: Mit látni mentetek ki a pusztába? Nádszalat-é, a mit a szél hajtogat? 8 Hát mit látni mentetek ki? Puha ruhába öltözött embert-é? Ímé a kik puha ruhákat viselnek, a királyok palotáiban vannak. 9 Hát mit látni mentetek ki? Próbát-é? Bizony, mondomb néktek, prófétánál is nagyobbat! 10 Mert ő az, a kiről meg van írva: Ímé én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, a ki megkészít elötted a te útadat. 11 Bizony mondomb néktek: az asszonyoktól szülöttek között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál; de a ki legkisebb a mennyeknek országában, nagyobb nálánál. 12 A Keresztelő János idejétől fogva pedig mind mostanig erőszakoskodnak a mennyek országáért, és az erőszakoskodók ragadják el azt. 13 Mert a próféták mindenjában és a törvény Jánosig prófétáltak vala. 14 És, ha be akarjátok venni, Illés ő, a ki eljövendő vala. 15 A kinek van füle a hallásra, hallja. 16 De kihez hasonlítsam ezt a nemzetiséget? Hasonlatos a gyermekekhez, a kik a piaczon ülnek, és kiáltoznak az ő társaiknak, 17 És ezt mondják: Sípoltunk nétek, és nem táncoltatok; siralmas énekeket énekeltünk nétek, és nem sírtatok. 18 Mert eljött János, a ki sem eszik, sem iszik, és azt mondják: Ördög van benne. 19 Eljött az embernek Fia, a ki eszik és iszik, és ezt mondják: Ímé a nagy étü és részeges ember, a vámszedők és bűnösök barátja! És igazoltaték a bölcsesség az ő fiaitól. 20 Ekkor elkezdé szemökre hányni ama városoknak, a melyekben legtöbb csodáj lónek, hogy nem tétek vala meg: 21 Jaj néked Korazin! Jaj néked Bethsaida! Mert ha Tírusban és Sidonban történnek vala azok a csodák, a melyek bennetek lónek, rég megtértek volna gyászruhában és hamurban. 22 De mondomb nétek: Tírusnak és Sidonnak könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem nétek. 23 Te is Kapernaum, a ki az egig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz megalázatni; mert ha Sodomában történnek vala azok a csodák, a melyek te benned lónek, mind e mai napig megmaradt volna. (**Hades g86**) 24 De mondomb nétek, hogy Sodoma földének könnyebb dolga lesz

az ítélet napján, hogynem néked. **25** Abban az időben szólvan Jézus, monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bőlcsek és az értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. **26** Igen, Atyám, mert így volt kedves te előttem. **27** Mindent nékem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni. **28** Jójjetek én hozzám mindenjában, a kik megfáradtak és megterheltek, és én megnyugosztak titeket. **29** Vegyétek fől magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. **30** Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.

12 Abban az időben a vétéseken át haladt Jézus szombaton; tanítványai pedig megéheztek, és kezdték a kalászokat tépni és enni. **2** Látván pedig ezt a farizeusok, mondának néki: Íme a te tanítványa azt cselekszik, a mit nem szabad szombatnapon cselekedni. **3** Ó pedig monda nékik: Nem olvastatók-é, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett vala ő és a kik vele valának? **4** Hogyan ment be az Isten házába, és ette meg a szentelt kenyereket, a melyeket nem vala szabad megennie néki, sem azoknak, a kik ő vele valának, hanem csak a papoknak? **5** Vagy nem olvastatók-é a törvényben, hogy szombatnapon megtörök a papok a szombatot a templomban és nem vétkeznek? **6** Mondom pedig néktek, hogy a templomnál nagyobb van itt. **7** Ha pedig tudnátok, mi ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot, nem kárhoztattatók volna az ártatlanokat. **8** Mert a szombatnak is Ura az embernek Fia. **9** És távozván onnan, méne az ó zsinagógájukba. **10** És íme, vala ott egy elszáradt kezű ember. És megkérdei őt, mondván: Ha szabad-é szombatnapon gyógyítani? hogy vádolhassák őt. **11** Ó pedig monda nékik: Kicsoda közületek az az ember, a kinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt? **12** Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni. **13** Akkor monda annak az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtja, és olyan éppé lön, mint a másik. **14** A farizeusok pedig kimenvén, tanácsot tartának ellene, hogyan veszíthetnék el őt. **15** Jézus pedig észrevévén ezt, eltávozék onnan. És követé őt nagy sokaság, és ő meggyógyítja vala mindenjájokat; **16** És megfenyegeté őket, hogy őt ismerttő ne tegyék; **17** Hogy beteljesedjék Ésaiás próféta mondása, a ki így szólt: **18** Íme az én szolgám, a kit választottam; az én szerelmesem, a kiben az én lelkem kedvét lelél; lelkemet adom ő belé, és ítéletet hirdet a pogányoknak. **19** Nem verseng, és nem kiált; az utcákon senki nem hallja szavát. **20** A megrepedezett nádat nem törí el, és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, mígnem diadalomra viszi az ítéletet. **21** És az ő nevében reménykednek majd a pogányok. **22** Akkor egy vak és néma ördöngőt hoztak ő előjére; és meggyógyítja azt, annyira, hogy a vak és néma mind beszél, minden lát vala. **23** És elálmékodék az egész sokaság, és monda: Vajon nem ez-é Dávidnak ama Fia? **24** A farizeusok pedig ezt hallván, mondának: Ez nem úzi ki az ördögöket, hanemha Belzebubbal, az ördögök fejedelmével. **25** Jézus pedig, tudva az ő gondolataikat, monda nékik: minden ország, a mely magával

meghasznlik, elpusztul; és egy város vagy háznép sem állhat meg, a mely meghasznlik magával. **26** Ha pedig a Sátán a Sátánt úzi ki, önmagával hasonlott meg; mimódron állhat meg tehát az ő országa? **27** És ha én Belzebub által úzom ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által úzik ki? Azért ők magok lesznek a ti bíráitok. **28** Ha pedig én Istennek Lelke által úzom ki az ördögöket, akkor kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa. **29** Avagy mi módon lehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit, hanemha megkötiö előbb a hatalmast és akkor rabolja ki annak házát? **30** A ki velem nincsen, ellenem van; és a ki velem nem gyűjt, tékozol. **31** Azt mondomb azért néktek: minden bún és káromlás megbocsáttatik az embereknek; de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg az embereknek. **32** Még a ki az ember Fia ellen szól, annak is megbocsáttatik; de a ki a Szent Lélek ellen szól, annak sem ezen, sem a más világban meg nem bocsáttatik. (aión g165) **33** Vagy legyetek jó fák, és teremjetek jó gyümölcsöt, vagy legyetek romlott fák, és teremjetek romlott gyümölcsöt; mert gyümölcsről ismerik meg a fát. **34** Mérgezes kígyóknak fajzatai, mi módon szólhattak jókat, holott gonoszak vagytok? Mert a szívnek teljességeből szól a száj. **35** A jó ember az ő szívénék jó kincseiből hozza elő a jókat; és a gonosz ember az ő szívénék gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat. **36** De mondomb néktek: minden hivalkodó beszédért, a mit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján. **37** Mert a te beszédidőből ismertetel igaznak, és a te beszédidőből ismertetel hamisnak. **38** Ekkor felelénék néki némelyek az írástudók és farizeusok közül, mondván: Mester, jelt akarnák látni te tőled. **39** Ó pedig felelénk, monda nékik: E gonosz és parázna nemzetiségi jelt kíván; és nem adatik jel néki, hanemha Jónás prófétának jele. **40** Mert a miképen Jónás három éjjel és három nap volt a czethal gyomrában, azonképen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában. **41** Ninive férfai az ítéletkor együttermi támadrak majd fel ezzel a nemzetéggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás predikálására; és íme nagyobb van itt Jónásnál. **42** Délnek királyné asszonya felkél majd az ítéletkor a nemzetéggel együtt, és kárhoztatja ezt: mert ő előjött a földnek széléről, hogy hallhassa a Salamon bőlcsesegét; és íme, nagyobb van itt Salamonnál. **43** Mikor pedig a tisztálatan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem talál: **44** Akkor ezt mondja: Visszatérök az én házamba, a honnét kijöttem. És oda menvén, üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt. **45** Akkor elmegy és vesz maga mellé más hétkelket, gonoszabbakat ő magánál, és bemenvén, ott lakoznak; és ennek az embernek utolsó állapotja gonoszabb lesz az elsőnél. Így lesz ezzel a gonosz nemzetéggel is. **46** Mikor pedig még szóla a sokaságnak, íme az ő anyja és az ő testvérei állanak vala odakünn, akarván ő vele szólni. **47** És monda néki valaki: Íme a te anyád és testvéreid odakünn állanak, és szólni akarnak veled. **48** Ó pedig felelénk, monda a hozzá szólónak: Kicsoda az én anyám; és kik az én testvéreim? **49** És kinyujtván kezét az ő tanítványaira, monda: Íme az én anyám és az én testvérem! **50** Mert a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fitestvérem, nőtestvérem és anyám.

13 Azon a napon kimenvén Jézus a házból, leüle a tenger

mellett. 2 És nagy sokaság gyülekezék ő hozzá, annyira, hogy ő a hajóba méne leülni; az egész sokaság pedig a parton áll vala. 3 És sokat beszéle nékik példázatokban, mondván: Ímé kiméne a magvető vetni, 4 És a mikor ő vet vala, nemely mag az útfére esék; és eljövén a madarak, elkapdosák azt. 5 Némely pedig a köves helyre esék, a hol nem sok földje vala; és hamar kikele, mivelhogy nem vala mélyen a földben. 6 De mikor a nap felkelt, ellsüle; és mivelhogy gyökere nem vala, elszáradott. 7 Némely pedig a tövisek közé esék, és a tövisek felnevekedvén, megfojták azt. 8 Némely pedig a jó földbe esék, és gyümölcsöt terme, nemely száz annyit, nemely hatvan annyit, nemely pedig harmincz annyit. 9 A kinek van füle a hallásra, hallja. 10 A tanítványok pedig hozzámenvén, mondának néki: Miért szólasz nékik példázatokban? 11 Ő pedig felelven, monda nékik: Mert nétek megadatott, hogy érthessétek a mennyek országának titkait, ezeknek pedig nem adatott meg. 12 Mert a kinek van, annak adatik, és bővölködik; de a kinek nincs, az is elvétetik tőle, a mije van. 13 Azért szólok velük példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek. 14 És beteljesedék rajtuk Ésaiás jövendölése, a mely ezt mondja: Hallván halljatok, és ne értsetek; és látván lássatok, és ne ismerjetek: 15 Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkal nehezen hallottak, és szemeiket behunyták; hogy valami módon ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, és meg ne térijenek, és meg ne gyógyítsam őket. 16 A ti szemeitek pedig boldogok, hogy látnak; és a ti füleitek, hogy hallanak. 17 Mert bizony mondomb nétek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni, a miket ti láttok, és nem látták; és hallani, a miket ti hallottok, és nem hallották. 18 Ti halljátok meg azért a magvető példázatát. 19 Ha valaki hallja az ígét a mennyeknek országáról és nem érti, eljő a gonosz és elkapja azt, a mi annak szívébe vettetett vala. Ez az, a mely az útfére esett. 20 A mely pedig a köves helyre esett, ez az, a ki hallja az ígét, és minden árnyék fogadja; 21 De nincs gyökere benne, hanem csak ideig való; mihelyt pedig nyomorgatás vagy üldözés támad az íge miatt, azonnal megbotránkozik. 22 A mely pedig a tövisek közé esett, ez az, a ki hallja az ígét, de e világnak gondja és a gazdagságnak csalárdzsága elfojtja az ígét, és gyümölcsöt nem terem. (aión g165) 23 A mely pedig a jó földbe esett, ez az, a ki hallja és érti az ígett; a ki gyümölcsöt is terem, és terem nemely száz annyit, nemely hatvan annyit, nemely pedig harmincz annyit. 24 Más példázatot is adott eljöök, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa az emberhez, a ki az ő földébe jó magot vetett; 25 De mikor az emberek alusznak vala, eljöve az ő ellensége és konkolyt vete a búza közé, és elméne. 26 Mikor pedig felnevekedék a vetés, és gyümölcsöt terme, akkor meglátszék a konkoly is. 27 A gazda szolgái pedig előállván, mondának néki: Uram, avagy nem tiszta magot vettetél-e a te földedbe? honnan van azért benne a konkoly? 28 Ő pedig monda nékik: Valamely ellenség cselekedte azt. A szolgák pedig mondának néki: Akarod-é tehát, hogy elmenvén, összeszedjük azokat? 29 Ő pedig monda: Nem. Mert a mikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalán a búzát is kiszaggatjátok. 30 Hagyátok, hogy együtt nőjön mind

a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondomb majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kevékbe, hogy megégessetek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrőmbe. 31 Más példázatot is adott eljöök, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa a mustármaghoz, a melyet vévén az ember, elvete az ő mezejében; 32 A mely kisebb ugyan minden magnál; de a mikor felnő, nagyobb a veteményeknél, és fává lesz, annyira, hogy reá szállanak az égi madarak, és fészkét rakkák ágain. 33 Más példázatot is mondott nékik: Hasonlatos a mennyeknek országa a kovászhoz, a melyet vévén az asszony, három mérce lisztbe elegyíte, mígnem az egész megkele. 34 Mind ezeket példázatokban mondá Jézus a sokaságnak, és példázat nélkül semmit sem szóla nékik, 35 Hogy beteljék a mit a próféta szólott, mondván: Megnyitom az én számat példázatokra; és kitárom, amik e világ alapítása óta rejte valának. 36 Ekkor elbocsátván a sokaságot, beméne Jézus a házba. És az ő tanítványai hozzámenének, mondván: Magyarázd meg nékünk a szántóföld konkolyáról való példázatot. 37 Ő pedig felelven monda nékik: A ki a jó magot veti, az az embernek Fia; 38 A szántóföld pedig a világ; a jó mag az Isten országának fiai; a konkoly pedig a gonosznak fiai. 39 Az ellenség pedig, a ki a konkolyt vetette, az ördög; az aratás pedig a világ vége; az aratók pedig az angyalok. (aión g165) 40 A miképen azért összegyűjtik a konkolyt és megégetik: akképen lesz a világnak végén. (aión g165) 41 Az embernek Fia elküldi az ő angyalait, és az ő országából összegyűjtik a botránkozásokat mind, és azokat is, a kik gonoszságot cselekesznek, 42 És bevetik őket a tüzes kemencébe: ott lészen sírás és fogcsikorgatás. 43 Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjoknak országában. A kinek van füle a hallásra, hallja. 44 Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, a melyet megtalálván az ember, elrejté azt; és a felett való örömben elmegy és eladván mindenét a mije van, megveszi azt a szántóföldet. 45 Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a kereskedőhöz, a ki igazgyöngyöket keres; 46 A ki találván egy drágagyöngyre, elméne, és mindenét eladván a mije volt, megvev azt. 47 Szintén hasonlatos a mennyeknek országa a tengerbe vettet gyalomhoz, a mely mindenféle fajtát összefogott; 48 Melyet, minekutána megtelt, a partra vontak a halászok, és leülvén, a jókat edényekbe gyűjtötték, a hitványakat pedig kihányták. 49 Így lesz a világ végén is: Eljönök majd az angyalok, és kiválasztják a gonoszokat az igazak közül. (aión g165) 50 És a tüzes kemencébe vetik őket; ott lészen sírás és fogcsikorgatás. 51 Monda nékik Jézus: Megérettétek-é mindezeket? Mondának néki: Megérettük Uram. 52 Ő pedig monda nékik: Annakokáért minden írástudó, a ki a mennyeknek országa felől megtanítottat, hasonlatos az olyan gázdához, a ki ő és újat hoz elő az ő éléstárából. 53 És lón, a mikor elvégzé Jézus ezeket a példázatokat, elméne onnan. 54 És hazájába érve, tanítja vala őket az ő zsinagogájukban, annyira, hogy álmélkodnak és ezt mondják vala: Honnét van ebben ez a bölcseség és az erők? 55 Nem ez-é amaz ácsmesternek fia? Nem az ő anyját hívják-é Máriának, és az ő testvéreit Jakabnak, Józsenak, Simonnak és Júdásnak? 56 És az ő nőtestvérei is nem mind minélunk vannak-é? Honnét vannak tehát ennél

mindezek? 57 És megbotránkoznak vala ő benne. Jézus pedig monda nézik: Nincsen próféta tisztelesség nélkül, hanem csak az ő hazájában és házában. 58 Nem is tőn ott sok csodát, az ő hitetlenségek miatt.

14 Abban az időben hírét hallá Heródes negyedes fejedelem Jézusnak, 2 És monda szolgáinak: Ez ama Keresztelő János; ő támadt fel a halálból, és azért működnek benne az erők. 3 Mert Heródes elfogatta vala Jánost, és megkötöztetvén, tömlöczbe vetette vala Heródiásért, az ő testvérenek, Fülpök feleségeéről. 4 Mert ezt mondja vala néki János: Nem szabad néked ővele élned. 5 De mikor meg akarta óletni, felt a sokaságtól, mert mint egy prófétát úgy tartják vala őt. 6 Hanem mikor a Heródes születése napját ünnepelék, tánczola a Heródiás leánya ő előttük, és megtetszék Heródesnek; 7 Azért esküvessel fogadá, hogy a mit kér, megadja néki. 8 A leány pedig, anyja rábeszélésére, monda: Add ide nékem egy tálban a Keresztelő János fejét. 9 És megszomorodék a király, de esküjeért és a vendégek miatt parancsolá, hogy adják oda. 10 És elküldvén, fejét véteté Jánosnak a tömlöczben. 11 És előhozák az ő fejét egy tálban, és adák a leánynak; az pedig vivé az ő anyjának. 12 És előjövén az ő tanítványai, elvívék a testet, és eltemeték azt; és elmenvén, megjelenték Jézusnak. 13 És mikor ezt meghallotta Jézus, elméne onnét hajón egy puszta helyre egyedül. A sokaság pedig ezt hallva, gyalog követé őt a városokból. 14 És kimenvén Jézus, láta nagy sokaságot, és megszánál őket, és azoknak betegeit megygyógyítá. 15 Mikor pedig estveledék, hozzá menenek az ő tanítványai, mondván: Puszta hely ez, és az idő már elmült; bocsásd el a sokaságot, hogy menjenek el a falvakba és vegyenek magoknak eleséget. 16 Jézus pedig monda nézik: Nem szükség elmenniök; adjatok nézik ti enniök. 17 Azok pedig mondának néki: Nincsen itt, csupán ő kenyérünk és két halunk. 18 Ő pedig monda: Hozzátok azokat ide hozzáim. 19 És mikor megparancsolá a sokaságnak, hogy üljenek le a fűre, vevé az ő kenyeret és két halat, és szemeit az égre emelvén, hálákat ada; és megszegvén a kenyereket, adá a tanítványoknak, a tanítványok pedig a sokaságnak. 20 És mindenjára evnének, és megelégedének; és felszedék a maradék darabokat, tizenkét teli kosárral. 21 A kik pedig ettek vala, mintegy ötezeren valának férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül. 22 És mindenjárt kényszeríté Jézus az ő tanítványait, hogy száljanak a hajóba és menjenek át előre a túlsó partra, míg ő elbocsátja a sokaságot. 23 És a mint elbocsátá a sokaságot, felfméne a hegyre, magánosan imádkozni. Mikor pedig bestveledék, egyedül vala ott. 24 A hajó pedig immár a tenger középen vala, a haboktól háborgattatva; mivelhogy a szél szembe fújt vala. 25 Az éjszaka negyedik részében pedig hozzájuk méne Jézus, a tengeren járván. 26 És mikor látta a tanítványok, hogy ő a tengeren jára, megrémülének, mondván: Ez kísértet; és a félelem miatt kiáltozának. 27 De Jézus azonnal szóla hozzájuk, mondván: Bízzatok; én vagyok, ne féljetek! 28 Péter pedig felelénk néki, monda: Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken. 29 Ő pedig monda: Jövel! És Péter kiszállván a hajóból, jár vala a vizeken, hogy Jézushoz

menjen. 30 De látva a nagy szelet, megrémüle; és a mikor kezd vala merülni, kiálta, mondván: Uram, tarts meg engem! 31 Jézus pedig azonnal kinyújtva kezét, megragadá őt, és monda néki: Kicsinyítű, miért kételkedél? 32 És a mikor beléptek a hajóba, elállt a szél. 33 A hajóban levők pedig hozzámenvén, leborulának előtte, mondván: Bizony, Isten Fia vagy! 34 És által kelvén, eljutának Genezáret földére. 35 És mikor megismerték őt annak a helynek lakosai, szétküldének abba az egész környékbe, és minden beteget hozzá hozának; 36 És kérlik vala őt, hogy csak az ő ruhájának peremét illethessek. És a kik illeték vala, mindenjára megygyógyulának.

15 Akkor írástudók és farizeusok jönek vala Jézushoz, Jeruzsálemből, mondván: 2 Miért hágják át a te tanítványaid a vének rendeléseit? Mert nem mossák meg a kezeiket, mikor enni akarnak. 3 Ő pedig felelénk monda nézik: Ti meg miért hágjátok át az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által? 4 Mert Isten parancsolta ezt, mondván: Tiszteld atyádat és anyádat, és: A ki atyát vagy anyját szidalmazza, halállal lakoljon. 5 Ti pedig ezt mondjátok: A ki atyának vagy anyjának ezt mondja: Templomi ajándék az, a mivel megsegíthetlek, az olyan akár ne is tisztelje az ő atyát vagy anyját. 6 És erőtelenné tették az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által. 7 Képmutatók, igazán prófétált felőletek Ésaiás, mondván: 8 Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem. 9 Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embereknek parancsolatai. 10 És előszörítván a sokaságot, monda nézik: Halljátok és értsétek meg: 11 Nem az fertőzti meg az embert, a mi a szájon bemegy, hanem a mi kijön a szájból, az fertőzti meg az embert. 12 Akkor hozzájárulván az ő tanítványai, mondának néki: Tudod-é, hogy a farizeusok e beszédet hallván, megbotránkoztak? 13 Ő pedig felelénk, monda: minden plánta, a melyet nem az én mennyei Atyám plántált, kitípetik. 14 Hagyátok őket; vakoknak vak vezetői ők: ha pedig vak vezeti a vakt, mind a ketten a verembe esnek. 15 Péter pedig felelénk, monda néki: Magyarázd meg nékünk ezt a példázatot. 16 Jézus pedig monda: Ti is értelem nélkül vagytok-é még? 17 Mégsem értitek-é, hogy minden, a mi a szájon bemegy, a gyomorra jut, és az árnyékszékbe vettetik? 18 A mik pedig a szájból jönek ki, a szívűl származnak, és azok fertőztek meg az embert. 19 Mert a szívűl származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznáságok, lopások, hamis tanubizonyások, káromlások. 20 Ezek fertőztek meg az embert; de a mosdatlan kézzel való evés nem fertőzeti meg az embert. 21 És elmenvén onnét Jézus, Tirus és Sidon vidékeire tére. 22 És íme egy kananeus asszony jövén ki abból a tartományból, kiált vala néki: Uram, Dávidnak fia, könyörülj rajtam! az én leányom az ördögtől gonosz gyötörtetik. 23 Ő pedig egy szót sem felelé néki. És az ő tanítványai hozzá menvén, kérlik vala őt, mondván: Bocsásd el őt, mert utánunk kiált. 24 Ő pedig felelénk, monda: Nem küldettem, csak az Izrael házának elveszett juhaihoz. 25 Az asszony pedig odaérvén, leborula előtte, mondván: Uram, légy segítségül nékem! 26 Ő pedig felelénk, monda: Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és

az ebeknek venni. 27 Az pedig monda: Úgy van, Uram; de hiszen az ebek is esznek a morzsálekokból, a mik az ō uroknak asztaláról aláhullanak. 28 Ekkor felelénk Jézus, monda néki: Óh asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratod szerint. És meggyógyula az ó leánya attól a pillanattól fogva. 29 És onnét távozva, méne Jézus a Galilea tengere mellé; és felmenvén a hegyre, ott leüle. 30 És nagy sokaság megvaló hozzá, vivén magokkal sántákat, vakokat, némákat, csonkákat és sok egyebeket, és odahelyezék őket a Jézus lábai elé; és meggyógyítá őket, 31 Úgy hogy a sokaság álmélkodik vala, látván, hogy a némák beszélnek, a csonkák megépülnek, a sánták járnak, a vakok látnak: és dicsőíték Izráel Istenét. 32 Jézus pedig előszóltiván az ó tanítványait, monda: Szánakozom e sokaságon, mert három napja immár, hogy velem vannak, és nincs mit enniök. Éhen pedig nem akarom őket elbocsátani, hogy valamiképen ki ne dőljenek az úton. 33 És mondának néki az ó tanítványai: Honnét volna e pusztában annyi kenyérünk, hogy megelégítsünk ily nagy sokaságot? 34 És monda nézik Jézus: Hány kenyereket van? Ók pedig mondának: Hét, és néhány halunk. 35 És parancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földön. 36 És vevén a hét kenyeret és a halakat, és hálákat adván, megtöré, és adá az ó tanítványainak, a tanítványok pedig a sokaságnak. 37 És mindenjára evének, és megelégedének; és fölszedék a maradék darabokat hétfői kosárral. 38 A kik pedig ettek vala, négyezeren valának férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül. 39 És elbocsátván a sokaságot, beszálla a hajóba, és elméne Magdala határaiba.

16 És hozzá mervén a farizeusok és sadduceusok, kisértvén, kérék őt, hogy mutasson nézik mennyi jelt. 2 Ő pedig felelénk, monda nézik: Mikor estveledik, azt mondjátok: Szép idő lesz; mert veres az ég. 3 Reggel pedig: Ma zivatar lesz; mert az ég borús és veres. Képmutatók, az ég ábrázatját meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok? 4 E gonosz és parázna nemzetseg jelt kíván; és nem adatik néki jel, hanemha a Jónás prófétának jele. És ott hagyván őket, elméne. 5 És az ó tanítványai a tulso partra mervén, elfelejtettek kenyeret vinni magukkal. 6 Jézus pedig monda nézik: Vigyázzatok és órizkedjetek a farizeusok és sadduceusok kovászától. 7 Ők pedig tanakodnak vala maguk között, mondván: Nem hoztunk kenyeret magunkkal. 8 Jézus pedig megérte ezet, monda nézik: Mit tanakodtok magatok között őh kicsinyítőük, hogy kenyeret nem hoztak magatokkal?! 9 Mégsem érítetek-e, nem is emlékeztek-e az ötezernek őt kenyérére, és hogy hánny kosárt töltöttetek meg? 10 Sem a négyezerek hét kenyérére, és hogy hánny kosárt töltöttetek meg? 11 Hogyan nem érítetek, hogy nem kenyérről mondtam néktek, hogy órizkedjetek a farizeusok és sadduceusok kovászától?! 12 Ekkor értették meg, hogy nem arról szólott, hogy a kenyér kovászától, hanem hogy a farizeusok és sadduceusok tudományától órizkedjenek. 13 Mikor pedig Jézus Czézárea Filippi környékére méne, megkérde tanítványait, mondván: Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek? 14 Ők pedig mondának: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek; némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül. 15 Monda

nézik: Ti pedig kinek mondottok engem? 16 Simon Péter pedig felelénk, monda: Te vagy a Krisztus, az élő Istennel Fia. 17 És felelénk Jézus, monda nézi: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám. 18 De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. (Hadésh g86) 19 És néked adom a mennyek országának kulcsait; és a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lészen; és a mit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lészen. 20 Akkor megparancsolá tanítványainak, hogy senkinek se mondják, hogy ő a Jézus Krisztus. 21 Ettől fogva kezdé Jézus jelenteni az ó tanítványainak, hogy néki Jeruzsálemben kell menni, és sokat szenvendni a vénetől és a főpapoktól és az írástudóktól, és megölelni, és harmadnapon föltámadni. 22 És Péter előfogván őt, kezdé feddeni, mondván: Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled. 23 Ó pedig megfordult, monda Péternek: Távozz tőlem Sátán; bántásomra vagy nékem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgakra. 24 Ekkor monda Jézus az ó tanítványainak: Ha valaki jóni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ó kereszjtét, és kövessen engem. 25 Mert a ki meg akarja tartani az ó életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ó életét én érettem, megtalálja azt. 26 Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ó lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltásot adhat az ember az ó lelkéért? 27 Mert az embernek Fia eljő az ó Atyának dicsőségeiben, az ó angyalaival; és akkor megfizet mindenkinet az ó cselekedete szerint. 28 Bizony mondomb nézik: Azok között, a kik itt állanak, vannak némelyek, a kik nem kóstolják meg a halált, a míg meg nem látták az embernek Fiát eljőni az ó országában.

17 És hat nap mulva magához vevé Jézus Pétert, Jakabot és ennek testvérét Jánost, és felvivé őket magokban egy magas hegyre. 2 És elváltozék előttük, és az ó orczája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig fehér lón, mint a fényesség. 3 És íme megjelenik ő nézik Mózes és Illés, a kik beszélnek vala ő vele. 4 Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Uram, jó nékünk itt lennünk. Ha akarod, építsünk itt három hajléket, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet. 5 Mikor ő még beszél vala, íme, fényes felhő borítja be őket; és íme szózat lón a felhőből, mondván: Ez az én szerelmes Fiam, a kiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok. 6 És a tanítványok a mint ezt hallák, arcra esének és igen megrémülnek. 7 Jézus pedig hozzájok mervén, illeté őket, és monda: Keljetek fel és ne féljetek! 8 Mikor pedig szemeiket fólemelék, senkit sem látnak, hanem csak Jézust egyedül. 9 És mikor a hegyről alájövénk, megparancsol nézik Jézus, mondván: Senkinek se mondjátok el a mit láttatok, míg fel nem támadt az embernek Fia a halálból. 10 És megkérdezék őt az ó tanítványai, mondván: Miért mondják tehát az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönje? 11 Jézus pedig felelénk, monda nézik: Illés bizony eljő előbb, és minden helyreállít; 12 De mondomb nézik, hogy Illés immár eljött, és nem ismerék meg őt, hanem azt mivelék vele, a mit akarának. Ezenképen az ember Fiának is szenvendnie kell majd őtőlük.

13 Ekkor megértették a tanítványok, hogy Keresztső Jánosról szóla nézik. **14** És mikor a sokasághoz értek, egy ember jöve hozzá, térdre esvn ő előtte, **15** És mondván: Uram, könyörül az én fiamon, mert holdkóros és kegyetlenül szenved; mivelhogy gyakorta esik a tűzbe, és gyakorta a vízbe. **16** És elvittem őt a te tanítványaidhoz, és nem tudták őt meggyógyítani. **17** Jézus pedig felelvén, monda: Óh hitetlen és elfajult nemzetseg! vajjon meddig leszek veletek? vajjon meddig szenvedlek titeket? Hozzátok őt ide nékem. **18** És megdorgálta őt Jézus, és kiméne belőle az ördög; és meggyógyula a gyermek azon órától fogva. **19** Ekkor a tanítványok magukban Jézushoz menvén, mondának néki: Mi miért nem tudtuk azt kiúzni? **20** Jézus pedig monda nézik: A ti hitetlenségetek miatt. Mert bizony mondomban nétek: Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondánátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen nétek. **21** Ez a fajzat pedig ki nem megy, hanemha könyörgés és bőjtölés által. **22** Mikor pedig Galileában jártak vala, monda nézik Jézus: Az ember Fia emberek kezébe adatik; **23** És megölik őt, de harmadnapon föltámad. És felettebb megszomorodának. **24** Mikor pedig eljutottak vala Kapernaumba, a kétdrakma-szedők Péterhez mennének és mondának néki: A ti mesteretek nem fizeti-é a kétdrakmát? **25** Monda: Igen. És mikor beméne a házba, megelőzé őt Jézus, mondván: Mit gondolsz Simon? A föld királyai kiktől szednek vámot vagy adót? a fiaiktól-é, vagy az idegenektől? **26** Monda néki Péter: Az idegenektől. Monda néki Jézus: Tehát a fiak szabadok. **27** De hogy őket meg ne botránkoztassuk, menj a tengerre, vesd be a horgot, és vond ki az első halat, a mely rá akad: és felnyitván a száját, egy stártalalás benne: azt kívén, add oda nézik érettem és te érettet.

18 Abban az órában menének a tanítványok Jézushoz, mondván: Vajon ki nagyobb a mennyeknek országában? **2** És előhíván Jézus egy kis gyermeket, közéjük állítja vala azt, **3** És monda: Bizony mondomban nétek, ha meg nem térték és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképen nem mentek be a mennyeknek országába. **4** A ki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában. **5** És a ki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be. **6** A ki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, a kik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék. **7** Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükség, hogy botránkozások essenek; de jaj annak az embernek, a ki által a botránkozás esik. **8** Ha pedig a te kezed vagy a te lábad megbotránkoztat téged, vágy le azokat és vesd el magadtól; jobb néked az életre szántán vagy csonkán bemenned, hogynem két kézzel vagy két lábbal vettetned az örökö tűzre. (*aiōnios g166*) **9** És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vájd ki azt és vesd el magadtól; jobb néked félszemmel bemenned az életre, hogynem két szemmel vettetned a gyehenna tüzére. (*Geenna g1067*) **10** Meglássátok, hogy eme kicsinyek közül egyet is meg ne utáljatok; mert mondomban nétek, hogy az ő angyalai a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám orczáját. **11** Mert az embernek Fia azért jött, hogy

megtartsa, a mi elveszett vala. **12** Mit gondoltok? Ha valamely embernek száz juha van, és egy azok közül eltévelyezid: vajon a kilencvenkilencset nem hagyja-é ott, és a hegyekre menvén, nem keresi-é azt, a melyik eltévelyezett? **13** És ha történetesen megtalálja azt, bizony mondomban nétek, inkább örvend azon, mint a kilencvenkilenczen, a mely el nem tévelyezett. **14** Ekképen a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszzen a kicsinyek közül. **15** Ha pedig a te atyádfia vétkézik ellened, menj el és dorgáld meg őt négy szem között: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiat; **16** Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősítessék minden szó. **17** Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vászedő. **18** Bizony mondomban nétek: A mit megkötök a földön, a mennyben is kötve lászen; és a mit megoldok a földön, a mennyben is oldva lászen. **19** Ismét, mondomban nétek, hogy ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, a mit csak kérnek, megadják nézik az én mennyei Atyám. **20** Mert a hol ketten vagy hároman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük. **21** Ekkor hozzámenvén Péter, monda: Uram, hányszor lehet az én atyámfának ellenem vétkézni, és néki megbocsátanom? még hétszer is? **22** Monda néki Jézus: Nem mondomban néked, hogy még hétszer is, hanem még hetvenhétszer is. **23** Annakokáért hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, a ki számot akar vala vetni az ő szolgáival. **24** Mikor pedig számot kezde vetni, hozának elője egyet, a ki tízezer tálentommal vala adós. **25** Nem tudván pedig fizetni, parancsolá annak ura, hogy adják el azt, és a feleségét és gyermekait, és mindenét, a mije vala, és fizessenek. **26** Leborulván azért a szolga előtte, könyörög vala néki, mondván: Uram, légy türelemmel hozzá, és minden megfizetek néked. **27** Az úr pedig megszáránván azt a szolgát, elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé néki. **28** Kimervén pedig az a szolga, találkozék egygyel az ő szolgatársai közül, a ki száz dénárral vala néki adós; és megragadván azt, fojtogatja vala, mondván: Fizesd meg nékem, a mivel tartozol. **29** Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé, könyörög vala néki, mondván: Légy türelemmel hozzá, és minden megfizetek néked. **30** De ő nem akar; hanem elmenvén, börtönbe veté őt, mígnem megfizeti, a mivel tartozik. **31** Látván pedig az ő szolgatársai, a mik történtek vala, felettebb megszomorodának; és elmenvén, minden megjelentének az ő uroknak, a mik történtek vala. **32** Akkor előhívatván őt az ő ura, monda néki: Gonosz szolga, minden adósságot elengedtem néked, mivelhogy könyörögötél nékem: **33** Nem kellett volna-é néked is könyörülök a te szolgatársodon, a miképen én is könyörültem te rajtad? **34** És megharagudván az ő ura, átadta őt a hőherék kezébe, mígnem megfizeti mind, a mivel tartozik. **35** Ekképen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szivetkből meg nem bocsátjátok, kiki az ő atyafiának, az ő vétkeket.

19 És lón, mikor elvégezte Jézus e beszédeket, elméne Galileából, és mene Júdeának határaiba a Jordánon túl; **2** És követé őt nagy sokaság, és meggyógyította őket. **3** És

hozzá menének a farizeusok, kisértvén őt és mondán: Szabad-é az embernek az ő feleségét akármi okért elbocsátani? 4 Ő pedig felelén, monda: Nem olvastátok-é, hogy a teremtő kezdettől fogva férfiúvá és asszonynyá teremtő őket, 5 És ezt mondá: Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját; és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. 6 Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. A mit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne vászsol. 7 Mondának néki: Miért rendelte tehát Mózes, hogy vágólevelet kell adni, és úgy bocsátani el az asszonyt? 8 Monda nézik: Mózes a ti szívetek keményisége miatt engedte volt meg néktek, hogy feleségeiteket elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt. 9 Mondom pedig néktek, hogy a ki elbocsátja feleségét, hanemha paráznáság miatt, és mászt vesz el, házasságtörő; és a ki elbocsátottat vesz el, az is házasságtörő. 10 Mondának néki tanítványai: Ha így van a férfi dolga az asszonynal, nem jó megházasodni. 11 Ő pedig monda nézik: Nem mindenki veszi be ezt a beszédet, hanem a kinek adatott. 12 Mert vannak heréltek, a kik anyukjuk méhből születtek így; és vannak heréltek, a kiket az emberek heréltek ki; és vannak heréltek, a kik maguk heréltek ki magukat a mennyeknek országáért. A ki bevezeti, vegye be. 13 Ekkor kis gyermeket hozának hozzá, hogy kezeit vesse azokra, és imádkozzék; a tanítványok pedig dorgálják vala azokat. 14 Jézus pedig monda: Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenelek; mert ilyeneké a mennyeknek országa. 15 És kezeit reájuk vetvén, eltávozék onnét. 16 És íme hozzá jövén egy ember, monda néki: Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy örökké életet nyerjek? (aiónios g166) 17 Ő pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat. 18 Monda néki: Melyeket? Jézus pedig monda: Ezeket: Ne ölj; ne paráználjodjál; ne lopj; hamis tanubizonyoságot ne tégy; 19 Tiszted atyádat és anyádat; és: Szeresd felebarátodat, mint temagadat. 20 Monda néki az ifjú: Mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva; mi fogyatkozás van még bennem? 21 Monda néki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; és jer és kövess engem. 22 Az ifjú pedig e beszédet hallván, elméne megszomorodva; mert sok jószága vala. 23 Jézus pedig monda az ő tanítványainak: Bizony mondomban néktek, hogy a gazdag nehezen megy be a mennyeknek országába. 24 Ismét mondomb pedig néktek: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni. 25 A tanítványok pedig ezeket hallván, felettesebb álmélkodnak vala, mondán: Kicsoda üdvözülhet tehát? 26 Jézus pedig rájuk tekintvén, monda nézik: Embereknek ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges. 27 Akkor felelén Péter, monda néki: Íme, mi elhagyunk minden és követtünk téged: mink lesz hát minékünk? 28 Jézus pedig monda nézik: Bizony mondomban néktek, hogy ti, a kik követtetek engem, az újjá születéskor, a mikor az embernek Fia beül az ő dicsőségének királyi székébe, ti is beültök majd tizenkét királyi székbe, és ítélik az Izráel tizenkét nemzettséget. 29 És a ki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermeket, vagy

szántóföldjeit az én nevemért, mindaz száz annyi vészen, és örökség szerint nyer örök életet. (aiónios g166) 30 Sok elsők pedig lesznek utolsók, és sok utolsók elsők.

20 Mert hasonlatos a mennyeknek országa a gazdaemberhez, aki jó reggel kiméne, hogy munkásokat fogadjon az ő szőlejébe. 2 Megszerződven pedig a munkásokkal napi tíz pénzben, elküldé őket az ő szőlejébe. 3 És kimenvén három óra tájban, láta másokat, a kik hivalkodván a piaczon álltak vala. 4 És monda nézik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megadom néktek. 5 Azok pedig elmenének. Hat és kilenc óra tájban ismét kimenvén, ugyanonnan képen cselekedék. 6 Tizenegy óra tájban is kimenvén, találta másokat, a kik hivalkodva álltak vala, és monda nézik: Miért álltok itt egész napot át, hivalkodván? 7 Mondának néki: Mert senki sem fogadott meg minket. Monda nézik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és a mi igazságos, megkapjátok. 8 Mikor pedig beestveledék, monda a szőlőnek ura az ő vinczellérjének: Hív elő a munkásokat, és add ki nézik a bért, az utolsótól kezdve mind az elsőig. 9 És jövén a tizenegyórásak, fejenként tíz-tíz pénzt vőnek. 10 Jövén azután az elsők, azt gondolják vala, hogy ők többet kapnak: de ők is tíz-tíz pénzt vőnek fejenként. 11 A mint pedig fölvevék, zúgolódnak vala a házigazda ellen, 12 Mondának: Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak és egyenlőkké tettek azokat velünk, a kik a napnak terhét és hőségét szenvendtük. 13 Ő pedig felelén, monda azok közül egynek: Barátom, nem cselekszem igazságtalanul veled; avagy nem tíz pénzben szerződtél-é meg velem? 14 Vedd, a mi a tiéd, és menj el. Én pedig ennek az utolsónak is annyi akarok adni, mint néked. 15 Avagy nem szabad-é nékem a magaméval azt tennem, amit akarok? avagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok? 16 Ekképen lesznek az utolsók elsők és az elsők utolsók; mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak. 17 És mikor felmegy vala Jézus Jeruzsálemben, útközben csupán a tizenkét tanítványt vévén magához, monda nézik: 18 Íme, felmegyünk Jeruzsálemben, és az embernek Fia átadatik a főpapoknak és írástudóknak; és halálra károztatják őt, 19 És a pogányok kezébe adják őt, hogy megcsúfolják és megostorozzák és keresztre feszítsek; de harmadnap feltámad. 20 Ekkor hozzá méne a Zebedeus fiainak anyja az ő fiaival együtt, leborulván és kérvén ő tőle valamit. 21 Ő pedig monda néki: Mit akarsz? Monda néki: Mondd, hogy ez az én két fiam ülön a te országodban egyik jobb kezed felől, a másik bal kezed felől. 22 Jézus pedig felelén, monda: Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-é a pohárt, a melyet én megízsem? és megkeresztelethetek-é azzal a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelekedem? Mondának néki: Meg. 23 És monda nézik: Az én poharamat megiszzátok ugyan, és a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelekedem, megkeresztelekedtek; de az én jobb és balkezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, a kiknek az én Atyám elkészítette. 24 És halva ezt a tíz, megboszankodék a két testvérré. 25 Jézus pedig előszólítván őket, monda: Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon, és a nagyok hatalmaskodnak rajtok. 26 De ne így legyen közöttetek; hanem a ki közöttetek

nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok; **27** És a ki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok. **28** Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az Ő életét váltásig sokakért. **29** És mikor Jerikóból távozának, nagy sokaság követé őt. **30** És íme, két vak, a ki az út mellett ül vala, meghallván, hogy Jézus arra megy el, kiált vala, mondván: Uram, Dávidnak Fia, könyörül rajtunk! **31** A sokaság pedig dorgálja vala őket, hogy hallgassanak; de azok annál jobban kiáltnak vala, mondván: Uram, Dávidnak Fia, könyörül rajtunk! **32** És megállván Jézus, megszólította őket és mondta: Mit akartok, hogy cselekedjem veletek? **33** Mondának néki: Azt, Uram, hogy megnyíljának a mi szemeink. **34** Jézus pedig megszánván őket, illeté az Ő szemeiket; és szemeik azonnal megnyíltak; és követék őt.

21 És mikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Bethfagéba, az olajfák hegyéhez jutottak vala, akkor elküldte Jézus két tanítványt, **2** És monda nékik: Menjetek ebbe a faluba, a mely előttek van, és legott találtok egy megköött szamarat és vele együtt az Ő vemhét; oldjátok el és hozzátok ide nékem. **3** És ha valaki valamit szól néktek, mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rájuk: és legott el fogja bocsátani őket. **4** Mindez pedig azért lett, hogy beteljesedjék a próféta mondása, a ki így szólott: **5** Mondjátok meg Sion leányának: Ímhol jó néked a te királyod, alázatosan és számon ülve, és teherhordozó szamárnak vemhén. **6** A tanítványok pedig elmenvén és úgy cselekedvén, a mint Jézus parancsolta vala nékik, **7** Elhozák a szamarat és annak vemhét, és felső ruhákat rájuk teríték, és ráüle azokra. **8** A sokaság legnagyobb része pedig felső ruhát az útra terít; mások pedig a fákról galyakat vagdálnak és hintenek vala az útra. **9** Az előtte és utána menő sokaság pedig kiált vala, mondván: Hozzánnna a Dávid fiának! Áldott, a ki jó az Úrnak nevében! Hozzánnna a magasságban! **10** És a mikor bemegy vala Jeruzsálembe, felháborodék az egész város, mondván: Kicsoda ez? **11** A sokaság pedig monda: Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta. **12** És beméne Jézus az Isten templomába, és kiúz mindeneket, a kik árulnak és vásárolnak vala a templomban; és a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit felforgatá. **13** És monda nékik: Meg van írva: Az én házam imádság házábanak mondatik. Ti pedig azt lattroknak barlangjává tettétek. **14** És menének hozzá vakok és sánták a templomban; és meggyógyítja őket. **15** A főpapok és írástudók pedig, látván a csodákat, a melyeket cselekedett vala, és a gyermekeket, a kik kiáltottak vala a templomban, és ezt mondta vala: Hozzánnna a Dávid fiának; haragra gerjedének, **16** És mondának néki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig monda nékik: Hallom. Sohasem olvastatók-é: A gyermekek és csecsemők szája által szerezté dicsőséget? **17** És ott hagyván őket, kiméne a városból Bethániába, és ott marada éjjel. **18** Reggel pedig, a városba viaszajövet, megéhezék. **19** És meglátva egy fügefát az út mellett, oda méne hozzá, és nem talála azon semmit, hanem csak levelet; és monda annak: Gyümölcs te rajtad ezután soha örökké ne teremjen. És a fügefa azonnal elszárada. (**aión g165**) **20** És látván ezt a tanítványok, elcsodálkozának, mondván: Hogyan száradt el

a fügefa oly hirtelen? **21** Jézus pedig felelvén, monda nékik: Bizony mondomban néktek, ha van hitetek és nem kételkedtek, nemcsak azt cseleksztek, a mi e fügefán esett, hanem ha azt mondjátok e hegynek: Kelj fel és zuhanj a tengerbe, az is meglészen; **22** És a mit könyörögéstekben kértek, mindazt meg is kapjátok, ha hisztek. **23** És mikor bement vala a templomba, hozzámenének a főpapok és a nép vénei, a mint tanít vala, mondván: Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? és ki adta néked ezt a hatalmat? **24** Jézus pedig felelvén, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek, a mire ha megfeleltek nékem, én is megmondomban néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. **25** A János keresztsége honnan vala? Mennyből-é, vagy emberektől? Azok pedig tanakodnak vala magukban, mondván: Ha azt mondjak: mennyből, azt mondja majd nékünk: Miért nem hittetek tehát néki? **26** Ha pedig azt mondjak: emberektől; félünk a sokaságtól; mert Jánost mindenáján prófétának tartják. **27** És felelvén Jézusnak, mondának: Nem tuduk. Monda nékik ő is: Én sem mondomban meg néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. **28** De mit gondoltok ti? Vala egy embernek két fia, és odamenvén az elsőhöz, monda: Eredj fiám, munkálkodj ma az én szőlőmben. **29** Az pedig felelvén, monda: Nem megyek; de azután meggondolván magát, elméne. **30** A másikhoz is odamenvén, hasonlóképen szóla. Az pedig felelvén, monda: Én elmegyek, uram; de nem méne el. **31** E kettő közül melyik teljesítette az atya akaratát? Mondának néki: Az első. Monda nékik Jézus: Bizony mondomban néktek: A vámszedők és a parázna nők megelőznek titket az Isten országában. **32** Mert eljött hozzájuk János, az igazság útján, és nem hittetek néki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek néki; ti pedig, a kik ezt láttatok, azután sem tértetek meg, hogy hittetek volna néki. **33** Más példázatot halljatok: Vala egy házigazda, aki szőlőt plántálta, és azt gyepűvel körülvevő, sajtót ásza le benne, és tornyot építé, és kiadá azt munkásoknak, és elutazék. **34** Mikor pedig a gyümölcs ideje elérkezett vala, elküldé szolgáit a munkásokhoz, hogy vegyék át az Ő gyümölcsét. **35** És a munkások megfogván az Ő szolgáit, az egyiket megverék, a másikat megölék, a harmadikat pedig megkövezék. **36** Ismét külde más szolgákat, többet mint előbb; és azokkal is úgy cselekednének. **37** Utoljára pedig elküldé azokhoz a maga fiát, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsülni. **38** De a munkások, meglátván a fiút, mondának magok közt: Ez az örököös; jertek, öljük meg őt, és foglaljuk el az Ő örökségét. **39** És megfogván őt, kiveték a szőlőn kívül és megölék. **40** Mikor azért megijő a szőlőnek ura, mit cselekszik ezekkel a munkásokkal? **41** Mondának néki: Mint gonoszokat gonoszul elveszti őket; a szőlőt pedig kiadja más munkásoknak, a kik beadják majd néki a gyümölcsöt annak idejében. **42** Monda nékik Jézus: Sohasem olvastatók-é az írásokban: A mely követ az építők megvetettek, az lett a szegletnek feje; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemeink előtt. **43** Annakokáért mondomban néktek, hogy elvétetik tőletek az Istennek országára, és oly népnek adatik, a mely megtérmi annak gyümölcsét. **44** És a ki e kőre esik, szétzúzatik; a kire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt. **45** És a főpapok és farizeusok hallván az Ő példázatait, megértették, hogy róluk szól.

46 És mikor meg akárak őt fogni, megfélémények a sokaságtól, mivelhogy úgy tartják vala őt mint prófétát.

22 És megszólalván Jézus, ismét példázatokban beszél vala nékik, mondván: **2** Hasonlatos a mennyeknek országa a királyhoz, a ki az ő fiának menyegzőt szerze. **3** És elküldé szolgáit, hogy meghívják azokat, a kik a menyegzőre hivatalosak valának; de nem akarnak vala eljöni. **4** Ismét külde más szolgákat, mondván: Mondjátok meg a hivatalosoknak: Ímé, ebédemet elkészítettem, tulkaim és hizlalt állataim levágva vannak, és kész minden; jertek el a menyegzőre. **5** De azok nem törödvén vele, elmenének, az egyik a maga szántóföldjére, a másik a maga kereskedésébe; **6** A többiek pedig megfogván az ő szolgáit, bántalmazák és megölök őket. **7** Meghallván pedig ezt a király, megharaguék, és elküldvén hadait, azokat a gyilkosokat elveszti, és azoknak városait föléget. **8** Akkor monda az ő szolgáinak: A menyegző ugyan készen van, de a hivatalosok nem valának méltók. **9** Menjetek azért a kereszútakra, és a kiket csak találtok, hívjátok be a menyegzőbe. **10** És kimenvén azok a szolgák az útakra, begyűjték mind a kiket csak találtak vala, jókat és gonoszokat egyaránt. És megtelék a menyegző vendégekkel. **11** Bemenvén pedig a király, hogy megtekintse a vendégeket, láta ott egy embert, a kinek nem vala menyegzői ruhája. **12** És monda néki: Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád? Az pedig hallgata. **13** Akkor monda a király a szolgáknak: Kötözzelek meg a lábait és kezeit, és vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre; ott lészen sírás és fogcsikorgatás. **14** Mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak. **15** Ekkor a farizeusok elmenvén, tanácsot tartanak, hogy szóval ejtsék őt törbe. **16** És elküldék hozzá tanítványaikat a Heródes pártiakkal, a kik ezt mondják vala: Mester, tudjuk, hogy igaz vagy és az Isten útját igazán tanítod, és nem törödől senkivel, mert embereknek személyére nem nézel. **17** Mondd meg azért nékünk, mit gondolsz: Szabad-é a császárnak adót fizetnünk, vagy nem? **18** Jézus pedig ismervén az ő álnokságukat, monda: Mit kisérgették engem, képmutatók? **19** Mutassátok nékem az adópénzt. Azok pedig oda vivének néki egy dénárt. **20** És monda nékik: Kié ez a kép, és a felírás? **21** Mondának néki: A császáré. Akkor monda nékik: Adjátok meg azért a mi a császáré a császárnak; és a mi az Istené, az Istenek. **22** És ezt hallván, elcsödálkozának; és ott hagyván őt, elmenének. **23** Ugyanazon a napon menének hozzá a sadduceusok, a kik a feltámadást tagadják, és megkérdezék őt, **24** Mondván: Mester, Mózes azt mondotta: Ha valaki magzatot nélkül hal meg, annak testvére vegye el annak feleségét, és támaszzson magot testvérenek. **25** Vala pedig minálunk hét testvér: és az első feleséget vevén, meghala; és mivelhogy nem vala magzata, feleségét a testvérére hagyá; **26** Hasonlóképen a második is, a harmadik is, mind hetediglen. **27** Legutoljára pedig az asszony is meghala. **28** A feltámadáskor azért a hét közül melyiké lesz az asszony? Mert mindeniké vala. **29** Jézus pedig felelven, monda nékik: Tévelyegtek, mivelhogy nem ismeritek sem az írásokat, sem az Istenek hatalmát. **30** Mert a feltámadáskor sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az Isten angyalai a mennyben. **31**

A halottak feltámadása felől pedig nem olvastátok-é, a mit az Isten mondott néktek, így szólvan: **32** Én vagyok az Ábrahám Isten, és az Izsák Isten, és a Jákób Isten; az Isten nem holtaknak, hanem élőknek Isten. **33** És a sokaság ezt hallván, csodálkozék az ő tudományán. **34** A farizeusok pedig, hallván, hogy a sadduceusokat elnémította vala, egybegyűlnek; **35** És megkérde őt közülök egy törvénytudó, kisértvén őt, és mondván: **36** Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben? **37** Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. **38** Ez az első és nagy parancsolat. **39** A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. **40** E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták. **41** Mikor pedig a farizeusok összegyülekezének, kérdezé őket Jézus, **42** Mondván: Miképen vélekedtek ti a Krisztus felől? kinek a fia? Mondának néki: A Dávidé. **43** Monda nékik: Miképen hívja tehát őt Dávid lélekben Urának, ezt mondván: **44** Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobb kezem felől, míglén vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá zsámolyul. **45** Ha tehát Dávid Urának hívja őt, mi módon fia? **46** És senki egy szót sem felelhet vala néki; sem pedig nem meri vala őt e naptól fogva többé senki megkérdezni.

23 Akkor szóla Jézus a sokaságnak és az ő tanítványainak, **2** Mondván: Az írástudók és a farizeusok a Mózes székeben ülnek: **3** Annakokáért a mit parancsolnak néktek, minden megtartsárok és megcselekedjétek; de az ő cselekedeteik szerint ne cselekedjetek. Mert ők mondják, de nem cselekszik. **4** Mert ők nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe, és az emberek vallára vetik; de ők az ujjokkal sem akarják azokat illetni. **5** minden ő dolgaikat pedig csak azért cselekszik, hogy lássák őket az emberek: mert megszélesítik az ő homlokszíjaiat; és megnagyobbítják az ő köntösei peremét; **6** És szeretik a lakovákon a főhelyet, és a gyülekezetekben az előlülést. **7** És a piaczokon való köszöntéseket, és hogy az emberek így hívják őket: Mester, Mester! **8** Ti pedig ne hivassátok magatokat Mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindenjában testvérek vagytok. **9** Atyátoknak se hívjatok senkit a földön; mert egy a ti Atyátok, a ki a mennyben van. **10** Doktoroknak se hivassátok magatokat, mert egy a ti Doktorok, a Krisztus. **11** Hanem a ki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok. **12** Mert a ki magát felmagasztalja, megalázatik; és a ki magát megalázza, felmagasztaltatik. **13** De jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert a mennyeknek országát bezárjátok az emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be, a kik be akarnának menni, azokat sem bocsátjátok be. **14** Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert felemészítitek az özvegyek házát, és színből hosszan imádkoztok; ezért annál súlyosabb lesz a ti büntetéstek. **15** Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert megkerülitek a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyék; és ha azzá lett, a gvehenna fiává teszíték őt, kétszerre inkább magatoknál. (Geenna g1067) **16** Jaj néktek vak vezérek, a kik ezt mondjátok: Ha valaki a templomra esküszik, semmi az; de ha valaki a templom aranyára esküszik, tartozik az. **17** Bolondok és vakok: mert melyik nagyobb, az arany-é, vagy a templom, a mely szentté teszi az aranyat? **18** És: Ha valaki az oltárra esküszik, semmi

az; de ha valaki a rajta levő ajándékra esküszik, tartozik az. **19** Bolondok és vakok: mert melyik nagyobb, az ajándék-é vagy az oltár, a mely szentté teszi az ajándékot? **20** A ki azért az oltárra esküszik, esküszik arra és mindenekre, a mik azon vannak. **21** És a ki a templomra esküszik, esküszik arra és Arra, a ki abban lakozik. **22** És a ki az égre esküszik, esküszik az Isten királyiségére és arra, ki abban ül. **23** Jaj nétek képmutató írástudók és farizeusok! mert megdézsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok a mik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmasságot és a hívséget: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni. **24** Vak vezérek, a kik megszűritek a szúnyogot, a tevét pedig elnyelíték. **25** Jaj nétek képmutató írástudók és farizeusok! mert megtisztítájtok a pohárnak és tálhak külsejét, belől pedig rakvák azok ragadománynyaival és mértékletlenséggel. **26** Vak farizeus, tisztsítsd meg előbb a pohár és tál belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen. **27** Jaj nétek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak vagyok a meszelt sírokhoz, a melyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák. **28** Épen így ti is, kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belől rakva vagyok képmutatással és törvénytelenséggel. **29** Jaj nétek képmutató írástudók és farizeusok! mert építétek a próféták sírjait és ékesgetitek az igazak síremlékeit. **30** És ezt mondjátok: Ha mi atyaink korában éltünk volna, nem lettünk volna az ő bűntársaik a próféták vérében. **31** Így hát magatok ellen tesztek bizonyásot, hogy fiai vagyok azoknak, a kik megölték a prófétákat. **32** Töltsétek be ti is a ti atyáitoknak mértékét! **33** Kígyók, mérgek kígyóknak fajzatai, miképen kerülik ki a gyehennával büntetését? (*Geenna g1067*) **34** Annakokáért ímé prófétákat, bőlcseket és írástudókat küldök én hozzátok: és azok közül nemelyeket megöltök, és megfeszítetek, másokat azok közül a ti zsinagogáiakban megostoroztok és városról-városra üldözöttök. **35** Hogy reátorok szálijon minden igaz vér, a mely kiömlött a földön, az igaz Ábelnek vérétől Zakariásnak, a Barakiás fiának véréig, a kit a templom és az oltár között megöltetek. **36** Bizony mondom nétek, mindenek reá következnek erre a nemzetiségre. **37** Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, a kik te hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk egybegyűjtí kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad. **38** Ímé, pusztán hagyatik nétek a ti házatok. **39** Mert mondom nétek: Mostantól fogva nem látottok engem mindaddig, míg nem ezt mondjátok: Áldott, a ki jő az Úrnak nevében!

24 És kijővén Jézus a templomból, tovább méne; és hozzámenének az ő tanítványai, hogy mutogassák néki a templom épületeit. **2** Jézus pedig monda nékik: Nem lájtátké mind ezeket? Bizony mondom nétek: Nem marad itt kő kövön, mely le nem rombolhatik. **3** Mikor pedig az olajfák hegyén ül vala, hozzá menének a tanítványok magukban mondván: Mondd meg nékünk, mikor lesznek meg ezek? És micsoda jele lesz a te eljövetelednek, és a világ végének? (*aión g165*) **4** És Jézus felelvéni, monda nékik: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket, **5** Mert sokan jönek majd az én

nevemben, a kik ezt mondják: Én vagyok a Krisztus; és sokakat elhitetnek. **6** Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne reméljetek; mert mindeneknek meg kell lenniök. De még ez nem itt a vég. **7** Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lésznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé. **8** Mind ez pedig a sok nyomorúságnak kezdete. **9** Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnek titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért. **10** És akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölök egymást. **11** És sok hamis próféta támad, a kik sokakat elhitethetnek. **12** És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül. **13** De a ki mindenkorral állhatatos marad, az idvezül. **14** És az Isten országának ez az evangélioma hirdettek majd az egész világon, bizonyával minden népnek; és akkor jó el a vég. **15** Mikor azért lájtájok majd, hogy az a pusztító utálatosság, a melyről Dániel próféta szólott, ott áll a szent helyen (a ki olvassa, értse meg): **16** Akkor, a kik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre; **17** A ház tetején levő ne szálljon alá, hogy házból valamit kivigyen; **18** És a mezőn levő ne térjen vissza, hogy az ő ruháját elvige. **19** Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon. **20** Imádkozzatok pedig, hogy a ti futáskot ne télen legyen, se szombaton: **21** Mert akkor nagy nyomorúság lesz, a milyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha. **22** És ha azok a napok meg nem rövidítettének, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért megrövidítettnek majd azok a napok. **23** Ha valaki ezt mondja akkor nétek: Ímé, itt a Krisztus, vagy amott; ne higyétek. **24** Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is. **25** Ímé eleve megmondottam nétek. **26** Azért ha azt mondják majd nétek: Ímé a pusztában van; ne menjetek ki. Ímé a belső szobában; ne higyétek. **27** Mert a miképen a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugtátig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is. **28** Mert a hol a dög, oda gyűlnek a keselyűk. **29** Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és a csillagok az égről lehullanak, és az egéknak erősségei megrendülnek. **30** És akkor feltetszik az ember Fiának jelét az égen. És akkor sír a föld minden nemzetére, és meglátják az embernek Fiát eljóni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. **31** És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjti az ő választottait a négy szelék felől, az ég egyik végétől a másik végéig. **32** A fügefáról vegyétek pedig a példát: mikor az ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár: **33** Azonképen ti is, mikor mindeneket lájtájok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt. **34** Bizony mondom nétek, el nem műlik ez a nemzetég, míg nem mindenek meglesznek. **35** Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem műlnak. **36** Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül. **37** A miképen pedig a Noé napijaiban vala, akképen lesz az ember Fiának eljövetele is. **38** Mert a miképen az özonvíz előtt való napokban esznek és isznak vala, házasodnak és férjhez mennek vala, mind ama napig, a melyen Noé a bárkába méne. **39** És nem vesznek vala észre semmit,

mígnem eljöve az özönvíz és mindenjáukat elragadá: akképen lesz az ember Fiának eljövetele is. **40** Akkor ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik. **41** Két asszonyőről a malomban; az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik. **42** Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jó el a ti Uratok. **43** Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura, hogy az éjszakának melyik szakában jó el a tolvaj: vigyázna, és nem engedné, hogy házába törjön. **44** Azért legyetek készen ti is; mert a mely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia. **45** Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, a kit az Ő ura gondviselővé tón az Ő házanépében, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelet? **46** Boldog az a szolga, a kit az Ő ura, mikor hazára jő, ily munkában talál. **47** Bizony mondomban néktek, hogy minden jószágá fölött gondviselővé teszi Őt. **48** Ha pedig ama gorosz szolga így szólana az Ő szívben: Halogatja még az én uram a hazajövetet; **49** És az Ő szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni és inni kezdene: **50** Megijő annak a szolgának az ura, a mely napon nem várja és a mely órában nem gondolja, **51** És kettő vágatja őt, és a képmutatók sorsára juttatja; ott lészen sírás és fogcsikorgatás.

25 Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szúzhöz, a kik elővevén az Ő lámpásaiat, kimenének a vőlegény elő. **2** Ót pedig közülök eszes vala, és öt bolond. **3** A kik bolondok valának, mikor lámpásaiat elővevék, nem vivének magukkal olajat; **4** Az eszesek pedig lámpásaiakkal együtt olajat vivének az Ő edényeikben. **5** Késven pedig a vőlegény, mindenannyian elszunnyadának és aluvának. **6** Éjfélkor pedig kiáltás lön: Ímhol jő a vőlegény! Jőjtek előbe! **7** Akkor felkelnének minden azok a szűzek, és elkészíték az Ő lámpásaiat. **8** A bolondok pedig mondának az eszeseknek: Adjatok nékünk a ti olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak. **9** Az eszesek pedig felelénének, mondva: Netalan nem lenne elegendő nékünk és néktek; menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak. **10** Mikor pedig venni járnak vala, megérkezik a vőlegény; és a kik készen valának, bemenének ő vele a menyegzőbe, és bezárátek az ajtó. **11** Később pedig a többi szűzek is megijővének, mondva: Uram! Uram! nyisd meg mi nékünk. **12** Ó pedig felelén, monda: Bizony mondomban néktek, nem ismerlek titket. **13** Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, a melyen az embernek Fia előj. **14** Mert épen úgy van ez, mint az az ember, a ki útra akarván kelni, eléhívatá az Ő szolgáit, és a mije volt, átadá nékik. **15** És ada az egyiknek öt táalentomot, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek az Ő erejéhez képest; és azonnal útra kele. **16** Elmenvén pedig a ki az öt táalentomot kapta vala, kereskedék azokkal, és szerze más öt táalentomot. **17** Azonképen a kié a kettő vala, az is más kettő nyere. **18** A ki pedig az egyet kapta vala, elmenvén, elásá azt a földbe, és elrejté az Ő urának pénzét. **19** Sok idő múlva pedig megijőve ama szolgáknak ura, és számot vete velők. **20** És előjén aki az öt táalentomot kapta vala, hoza más öt táalentomot, mondva: Uram, öt táalentomot adtál vala nékem; íme más öt táalentomot nyertem azokon. **21** Az Ő ura pedig monda néki: Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj

be a te uradnak örömebe. **22** Előjén pedig az is, a ki a két táalentomot kapta vala, monda: Uram, két táalentomot adtál volt nékem; íme más két táalentomot nyertem azokon. **23** Monda néki az Ő ura: Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömebe. **24** Előjén pedig az is, aki az egy táalentomot kapta vala, monda: Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, aki ott is aratasz, a hol nem vetettél, és ott is takarsz, a hol nem vetettél; **25** Azért félvén, elmentem és elástam a te táalentomodat a földbe; íme megvan a mi a tied. **26** Az Ő ura pedig felelén, monda néki: Gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is aratok, a hol nem vetettem, és ott is takarok, a hol nem vetettem; **27** El kellett volna tehát helyezned az én pénzemet a pénzváltóknál; és én, megijővén, nyereséggel kaptam volna meg a magamét. **28** Vegyétek el azért tőle a táalentomot, és adjátok annak, a kinek tíz táalentoma van. **29** Mert mindenkinél, a kinek van, adatik, és megszaporítattak; a kinek pedig nincsen, attól az is elvétetik, a mije van. **30** És a haszontalan szolgát vessétek a külső sötétségre; ott lészen sírás és fogcsikorgatás. **31** Mikor pedig előj az embernek Fia az Ő dicsőségében, és ő vele mind a szent angyalok, akkor beül majd az Ő dicsőségének királyiszékébe. **32** És előbe gyűjti tőnek minden a népek, és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. **33** És a juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja. **34** Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököliketek ez országot, a mely számotokra készítettem a világ megalapítása óta. **35** Mert éheztem, és ennem adtatók; szomjúhoztam, és innom adtatók; jövevény voltam, és befogadtatók engem; **36** Mezítelen voltam, és megruházattok; beteg voltam, és meglátogattatók; fogoly voltam, és eljöttek hozzáim. **37** Akkor felelnek majd néki az igazak, mondva: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna? **38** És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtuk volna? vagy mezítelen voltál, és felruháztunk volna? **39** Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna? **40** És felelén a király, azt mondja majd néki: Bizony mondomban nétek, a mennyiben megcselekedték egygyel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtétek meg. **41** Akkor szól majd az Ő bal keze felől állókhöz is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örökk túzre, a mely az ördögöknek és az Ő angyalainak készítettet. (*aiōnios g166*) **42** Mert éheztem, és nem adtatók ennem; szomjúhoztam, és nem adtatók innom; **43** Jövevény voltam, és nem fogadtatók be engem; mezítelen voltam, és nem ruháztatók meg engem; beteg és fogoly voltam, és nem látogattatók meg engem. **44** Akkor ezek is felelnek majd néki, mondva: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, vagy szomjúhoztál, vagy hogy jövevény, vagy mezítelen, vagy beteg, vagy fogoly voltál, és nem szolgáltunk volna néked? **45** Akkor felel majd néki, mondva: Bizony mondomban nétek, a mennyiben nem cselekedték meg egygyel eme legkisebbek közül, én velem sem cselekedtétek meg. **46** És ezek elmennek majd az örökk gyötrelemre; az igazak pedig az örökk életre. (*aiōnios g166*)

26 És mikor mindeneket a beszédeket elvégezte vala Jézus, monda az Ő tanítványainak: **2** Tudjátok, hogy két nap mulva

a husvétnek ünnepe lészen, és az embernek Fia elárultatik, hogy megfeszítessék. **3** Akkor egybegyűlnek a főpapok, az írástudók és a nép vérei a főpap házába, a kit Kajafásnak hívtak, **4** És tanácsot tartanak, hogy Jézust álnoksággal megfogják és megöljék. **5** De azt mondják vala: Ne az ünnepen: hogy zendülés ne legyen a nép között. **6** És mikor Jézus Bethániában, a poklos Simon házánál vala, **7** Méne ő hozzá egy asszony, a kinél vala drága kenetnek alabástrom szelenczéje, és az ő fejére tölté, a mint az asztalnál ül vala. **8** Látván pedig ezt az ő tanítványai, bosszankodának, mondván: Mire való ez a tékozlás? **9** Mert eladtatták volna ezt a kenetet nagy áron, és adhatták volna a szegényeknek. **10** Mikor pedig ezt eszébe vette Jézus, monda nézik: Miért bántjátok ezt az asszonyt? hiszen jó dolgot cselekedett én velem. **11** Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, de én nem leszek mindenkor veletek. **12** Mert hogy ő ezt a kenetet testemre töltötte, az én temetésemre nézve cselekedte azt. **13** Bizony mondomb nétek: Valahol az egész világban prédkáltatik az evangéliom, a mit ez én velem cselekedék, az is hirdettek az ő emlékezetére. **14** Akkor a tizenkettő közül egy, a kit Iskariótis Júdásnak hívtak, a főpapokhoz menvén, **15** Monda: Mit akartok nékem adni, és én kezeteibe adom őt? Azok pedig rendelének néki harmincz ezüst pénzt. **16** És ettől fogva alkalmat keres vala, hogy elárulja őt. **17** A kovásztalan kenyerek első napján pedig Jézushoz menének a tanítványok, mondván: Hol akarod, hogy megkészítsük néked ételedre a husvéti bárányt? **18** Ő pedig monda: Menjetek el a városba ama bizonyos emberhez, és ezt mondjátok néki: A Mester üzeni: Az én időm közel van; nálad tartom meg a husvétöt tanítványaimmal. **19** És úgy cselekedének a tanítványok, a mint Jézus parancsolta vala nézik; és elkészíték a husvéti bárányt. **20** Mikor pedig bevesteledék, letelepszik vala a tizenkettővel, **21** És a mikor esznek vala, monda: Bizony mondomb nétek, ti közületek egy elárol engem. **22** És felettesebb megszomorodva, kezdék mindennyian mondani néki: Én vagyok-é az, Uram? **23** Ó pedig felelénk, monda: A ki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. **24** Az embernek Fia jóllehet elmegyen, a mint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, a ki az embernek Fiát elárulja; jobb volna annak az embernek, ha nem született volna. **25** Megszólalván Júdás is, a ki elárulja vala őt, monda: Én vagyok-é az, Mester? Monda néki: Te mondád. **26** Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyereset és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. **27** És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindenjában; **28** Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára. **29** Mondomb pedig nétek, hogy: Mostantól fogva nem iszom a szőlőtökének ebből a terméséből mind ama napig, a mikor úján iszom azt veletek az én Atyámnak országában. **30** És dícséretet énekelvén, kimenének az olajfák hegyére. **31** Akkor monda nézik Jézus: Mindenjában ezen az éjszakán megbotránkoztok én bennem. Mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyájnak juhai. **32** De föltámadásom után előttemek megtek majd Galileába. **33** Péter pedig felelénk, monda néki: Ha mindenjában megbotránkoznak is te benned, én soha meg

nem botránkozom. **34** Monda néki Jézus: Bizony mondomb néked, ezen az éjszakán, mielőtt megszólal a kakas, háromszor megtagadzs engem. **35** Monda néki Péter: Ha meg kell is veled halnom, meg nem tagadlak téged. Hasonlóképen szólnak vala a többi tanítványok is. **36** Akkor elmené Jézus velők egy helyre, a melyet Gecsemánénak hívtak, és monda a tanítványoknak: Üljetek le itt, míg elmegyek és amott imádkozom. **37** És maga mellé vénén Pétert és Zebedeusnak két fiát, kezde szomorkodni és gyötrődni. **38** Ekkor monda nézik: Felette igen szomorú az én lelkek mind halálig! maradjatok itt és vigyázzatok én velem. **39** És egy kissé előre menve, arcra borula, könyörögvén és mondván: Atyám! ha lehetséges, muljék el tőlem e pohár; mindenáltal ne úgy legyen a mint én akarom, hanem a mint te. **40** Akkor méne a tanítványokhoz és aluva találá őket, és monda Péternek: Így nem birtatok vigyázni velem egy óráig sem! **41** Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne esetek; mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen. **42** Ismét elmené másodszor is, és könyörge, mondván: Atyám! ha el nem műlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod. **43** És mikor visszatér vala, ismét aluva találá őket; mert megnehezedtek vala az ő szemeik. **44** És ott hagyva őket, ismét elmené és imádkozék harmadszor, ugyanazon beszéddel szólván. **45** Ekkor méne az ő tanítványaihoz, és monda nézik: Aludjatok immár és nyugodjatok. Ímé, elközelgett az óra, és az embernek Fia a bűnösök kezébe adatik. **46** Keljetek fel, menjünk! Ímé elközelgett, a ki engem eláral. **47** És még mikor beszél vala, ímé Júdás, egy a tizenkettő közül, eljöve és vele együtt sok nép fegyverekkel és fustélyokkal, a főpapoktól és a nép véneitől. **48** A ki pedig őt elárulja vala, jelte ada nézik, mondván: A kit én majd megcsókolok, ő az, fogjátok meg őt. **49** És mindenjárt Jézushoz lépvén, monda: Üdvöz légy Mester! és megcsókolá őt. **50** Jézus pedig monda néki: Barátom, miért jöttél? Akkor hozzámenvén, kezeiket Jézusra veték és megfogák őt. **51** És ímé egyik azok közül, a kik a Jézussal valának, kinyújtva kezét, szablyáját kirántá, és a főpap szolgáját megcsapván, levágá annak egyik fülét. **52** Akkor monda néki Jézus: Tedd helyére szablyádat; mert a kik fegyvert fognak, fegyverrel kell veszniük. **53** Avagy azt gondolod-é, hogy nem kérhetném most az én Atyámamat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét sereg angyalnál? **54** De mi módon teljesednének be az írások, hogy így kell lenni? **55** Ugyanekkor monda Jézus a sokaságnak: Mint valami latorra, úgy jöttek fegyverekkel és fustélyokkal, hogy megfogjatok engem? Naponként nálatok ütem, tanítván a templomban, és nem fogtatok meg engem. **56** Mindez pedig azért lön, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Ekkor elhagyák őt a tanítványok mind, és el futtanak. **57** Amazok pedig megfogván Jézust, vívék Kajafáshoz, a főpaphoz, ahol az írástudók és a vének egybegyűltek vala. **58** Péter pedig követi vala őt távolról egész a főpap pitvaráig; és bemenvén, ott ül vala a szolgákkal, hogy lássa a végét. **59** A főpapok pedig és a vének és az egész tanács hamis bizonyáságot keresnek vala Jézus ellen, hogy megölhessék őt; **60** És nem találának. És noha sok hamis tanú jött vala elő, még sem találának. Utoljára pedig előjövén két hamis tanú, **61** Monda: Ez azt monda: Leronthatom az Isten templomát, és három nap alatt

felépíthetem azt. **62** És fölkélvén a főpap, monda néki: Semmit sem felel szé? Micsoda tanúbizonyságot tesznek ezek ellened? **63** Jézus pedig hallgat vala. És felelven a főpap, monda néki: Az élő Istenre kényszerítétek téged, hogy mond meg nékünk, ha te vagy-é a Krisztus, az Istennek Fia? **64** Monda néki Jézus: Te mondád. Sót mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján, és eljöni az égneket felhőiben. **65** Ekkor a főpap megszagatá a maga ruháit, és monda: Káromlást szólott. Mi szükségünk van még bizonyságokra? Ímé most hallottatók az ő káromlását. **66** Mit gondoltok? Azok pedig felelven mondának: Mélto! a halálra. **67** Akkor szemébe köpdősének és arcuz csapdosák őt, némelyek pedig botokkal verék, **68** Mondván: Próbáltad meg nékünk Krisztus, kicsoda az, aki út téged? **69** Péter pedig künne ül vala az udvaron, és hozzá mervén egy szolgálóleány, monda: Te is a Galileabeli Jézussal valál. **70** Ő pedig mindenkinél hallatára megtagadá, mondván: Nem tudom, mit beszélsz. **71** Mikor pedig kiméne a tornázra meglátta őt egy másik szolgálóleány, és monda az ott levőknek: Ez a názáreti Jézussal vala. **72** És ismét megtagadá esküvessel, hogy: Nem is ismerem ezt az embert. **73** Kevés idő múlva pedig az ott áldogálók menének hozzá, és mondának Péternek: Bizony te is közülök való vagy; hiszen a te beszéded is elárul téged. **74** Ekkor átkozdóni és esküdözni kezde, hogy: Nem ismerem ezt az embert. És a kakas azonnal megszólala. **75** És megemlékezék Péter a Jézus beszédről, ki ezt mondotta vala néki: Mielőtt a kakas szólana, háromszor megtagadsz engem; és kimenvén onnan, keservesen síra.

27 Mikor pedig reggel lón, tanácsot tartának mind a főpapok és a nép vérei Jézus ellen, hogy őt megöljék. **2** És megkötvözvén őt, elvívek, és átadták őt Poncius Pilátusnak a helytartónak. **3** Akkor látván Júdás, aki őt elárulá, hogy előítélték őt, megbánta dolgát, és visszavivé a harminc ezüst pénzét a főpapoknak és a véneknek, **4** Mondván: Véleztem, hogy elárultam az ártatlan vért. Azok pedig mondának: Mi közünk hozzá? Te lássad. **5** Ő pedig eldobván az ezüst pénzeket a templomban, eltávozék; és elmenvén felakaszta magát. **6** A főpapok pedig felszedvén az ezüst pénzeket, mondának: Nem szabad ezeket a templom kincsei közé tennünk, mert vérnek ára. **7** Tanácsot ülvén pedig, megvásárlák azon a fazekasnak mezejét idegenek számára való temetőnek. **8** Ezért hívják ezt a mezőt vémezéjének mind e mai napig. **9** Ekkor teljesedék be a Jeremiás próféta mondása, aki így szólott: És vevék a harminc ezüst pénzt, a megbecsültnek árát, akit Izrael fiai részéről megbecsültek, **10** És adák azt a fazekas mezejéért, a mint az Úr rendelte volt nékem. **11** Jézus pedig ott állva a helytartó előtt; és kérdezé őt a helytartó, mondván: Te vagy-é a zsidók királya? Jézus pedig monda néki: Te mondod. **12** És mikor vádolák őt a főpapok és a vének, semmit sem felele. **13** Akkor monda néki Pilátus: Nem hallod-é, mily sok bizonyságot tesznek ellened? **14** És nem felele néki egyetlen szóra sem, úgy hogy a helytartó igen elcsodálkozik. **15** Ünnepenként pedig egy foglyot szokt szabadon bocsátani a helytartó a sokaság kedvéért, a kit akarának. **16** Vala pedig akkor egy nevezetes foglyuk, a kit

Barabbásnak hívtak. **17** Mikor azért egybegyűlekezének, monda néki Pilátus: Melyiket akarjátok hogy elbocsássam néktek: Barabbást-é, vagy Jézust, akit Krisztusnak hívnak? **18** Mert jó tudja vala, hogy irigységből adák őt kézbe. **19** A mint pedig ő az itélőszékben ül vala, küldé ó hozzá a felesége, ezt üzenvén: Ne avatkozzál amaz igaz ember dolgába; mert sokat szenvedtem ma álomban ő miatta. **20** A főpapok és vének pedig reá beszélék a sokaságot, hogy Barabbást kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el. **21** Felelven pedig a helytartó, monda néki: A kettő közül melyiket akarjátok, hogy elbocsássam néktek? Azok pedig mondának: Barabbást. **22** Monda néki Pilátus: Mit cselekedjem hát Jézussal, akit Krisztusnak hívnak? Mindnyájan mondának: Feszítessék meg! **23** A helytartó pedig monda: Mert mi rosszat cselekedet? Azok pedig még inkább kialtoznak vala, mondván: Feszítessék meg! **24** Pilátus pedig látván, hogy semmi sem használ, hanem még nagyobb háborús támad, vizet vévén, megmosá kezeit a sokaság előtt, mondván: Ártatlan vagyok ez igaz embernek vérétől; ti lássátok! **25** És felelven az egész nép, monda: Az ő vére mi rajtunk és a mi magzatainkon. **26** Akkor elbocsátá néki Barabbást; Jézust pedig megostoroztatván, kezükbe adá, hogy megfeszítessék. **27** Akkor a helytartó vitézei elvívek Jézust az őrházba, és oda gyűjték hozzá az egész csapatot. **28** És levetkezettvén őt, bíbor palástot adának reá. **29** És tövisből fonott koronát tőnek a fejére, és nádszalát a jobb kezébe; és térdet hajtva előtte, csúfolják vala őt, mondván: Üdvöz légy zsidóknak király! **30** És mikor megköpdősék őt, elvezék a nádszalat, és a fejéhez verdesik vala. **31** És miután megcsúfolták, levevék róla a palástot és az ő maga ruhába öltöztek; és elvívek, hogy megfeszíték őt. **32** Kifelé menve pedig találkozának egy czírunei emberrel, akit Simonnak hívnak vala; ezt kényszeríték, hogy vigye az ő kereszjtét. **33** És mikor eljutának arra a helyre, a melyet Golgothának, azaz koponya helyének neveznek, **34** Méreggel megelegyített eczetet adának néki inni; és megizlelven, nem akara inni. **35** Minek utána pedig megfeszíték őt, eloszták az ő ruháit, sorsot vetvén; hogy beléjük a próféta mondása: Megosztózának az én ruháimon, és az én köntösökre sorsot vetének. **36** És leülvén, ott őrzik vala őt. **37** És feje föl illeszték az ő kárhoztatásának okát, oda írván: Ez Jézus, a zsidók királya. **38** Akkor megfeszítének vele együtt két latrot, egyiket jobbkéz felől, és a másikat balkéz felől. **39** Az arramenők pedig szidalmazzák vala őt, fejüket hajtoggatván. **40** És ezt mondván: Te, ki lerontod a templomot és harmadnapra fölélpíted, szabadítsd meg magadat; ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről! **41** Hasonlóképen a főpapok is csúfolódván az írástudókkal és a vénekkel egyetemben, ezt mondják vala: **42** Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izrael királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk néki. **43** Bízott az Istenben; mentse meg most őt, ha akarja; mert azt mondta: Isten Fia vagyok. **44** A kiket vele együtt feszítének meg, a latrok is ugyanazt hányják vala szemére. **45** Hat órától kezdve pedig sötétség lón mind az egész földön, kilenc óráig. **46** Kilenc óra körül pedig nagy fenszóval kiáltja Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet? **47** Némelyek pedig az ott állók közül, a mint ezt hallák, mondának: Illést hívja

ez. 48 És egy közülök azonnal oda futamodván, egy szivacsot vőn, és megtöltvén eczettel és egy nádszára tűzvén, inni ád vala néki. 49 A többiek pedig ezt mondják vala: Hagyd el, lássuk eljő-é illés, hogy megszabadítsa őt? 50 Jézus pedig ismét nagy fenszovával kiáltván, kiadá lelkét. 51 És íme a templom kárptja fölöttől aljáig ketté hasada; és a föld megindula, és a kősziklákat megrepedeznének; 52 És a sírok megnyílnak, és sok elhúnt szentnek teste föltámadása. 53 És kijövén a sírkorból, a Jézus föltámadása után bementek a szent városba, és soknak megjelenének. 54 A százados pedig és a kik ő vele őriztétek vala Jézust, látván a földindulást és a mik történtek vala, igen megrémülének, mondván: Bizony, Istennek Fia vala ez! 55 Sok asszony vala pedig ott, a kik távolról szemlélődnek vala, a kik Galileából követtek Jézust, szolgálván néki; 56 Ezek között volt Mária Magdaléna, és Mária a Jakab és Józsé anyja, és a Zebedeus fiainak anyja. 57 Mikor pedig besteledezék, eljöve egy gazdag ember Arimathiából, név szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak; 58 Ez Pilátushoz menvén, kéri vala a Jézus testét. Akkor parancsolá Pilátus, hogy adják át a testet. 59 És magához vévén József a testet, begöngyölé azt tiszta gyolcsba, 60 És elhelyezé azt a maga új sírjába, a melyet a sziklába vágatott: és a sír szájára egy nagy követ hengerítvén, elméne. 61 Ott vala pedig Mária Magdaléna és a másik Mária, a kik a sír átellenében ülnek vala. 62 Másnap pedig, a mely péntek után következik, egybegyűlnek a főpapok és a farizeusok Pilátushoz, 63 Ezt mondván: Uram, emlékezünk, hogy az a hitető még életében azt mondotta volt: Harmadnapra föltámadok. 64 Parancsold meg azért, hogy őrizzék a sírt harmadnapig, ne hogy az ő tanítványai odamennek éjjel, ellopianak őt és azt mondják a népeknél: Feltámadott a halálból; és az utolsó hitetés gonoszabb legyen az elsőnél. 65 Pilátus pedig monda nézik: Van őrségetek; menjetek, őriztessétek, a mint tudjátok. 66 Ók pedig elmenvén, a sírt őrizet alá helyezék, lepecsételvén a követ, az őrséggel.

28 A szombat végén pedig, a hétfő napjára virradólag, kiméne Mária Magdaléna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. 2 És íme nagy földindulás lőn; mert az Úrnak angyala leszállván a mennyből, és oda menvén, elhengeríté a követ a sír szájáról, és reá üle arra. 3 A tekintete pedig olyan volt, mint a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó. 4 Az őrizők pedig tőle való féltőkben megrettenének, és olyanokká lónek mint a holtak. 5 Az angyal pedig megszólalván, monda az asszonyoknak: Ti ne féljetek; mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. 6 Nincsen itt, mert feltámadott, a mint megmondotta volt. Jertek, lássátok a helyet, ahol feküdt vala az Úr. 7 És menjetek gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból; és íme előttetek meg Galileába; ott meglájtátok őt, íme megmondottam nétek. 8 És gyorsan eltávozván a sírtól félelemmel és nagy örömmel, futnak vala, hogy megmondják az ő tanítványainak. 9 Mikor pedig mennek vala, hogy megmondják az ő tanítványainak, íme szembe jöve ő velük Jézus, mondván: Legyetek üdvözölve! Azok pedig hozzá járulván, megragadák az ő lábait, és leborulának előtte. 10 Akkor monda nézik Jézus: Ne féljetek; menjetek el, mondjátok meg az én atyámfiainknak, hogy menjenek Galileába,

és ott meglátnak engem. 11 A mialatt pedig ők mennek vala, íme az őrségből némelyek bemenvén a városba, megjelentének a főpapoknak minden a mi történt. 12 És egybegyűlélékezvén a vénékkel együtt, és tanácsot tartván, sok pénzt adának a vitézeknek, 13 Ezt mondván: Mondjátok, hogy: Az ő tanítványai odajövén éjjel, ellopianak őt, mikor mi aluvánk. 14 És ha ez a helytartó fulébe jut, mi elhitetjük őt, és kimentünk titeket a bajból. 15 Azok pedig fölvezén a pénzről, úgy cselekednének, a mint megtanították őket. És elterjedt ez a hír a zsidók között mind e mai napig. 16 A tizenegy tanítvány pedig elméne Galileába, a hegyre, a hová Jézus rendelte vala őket. 17 És mikor megláták őt, leborulának előtte; némelyek pedig kételkedének. 18 És hozzájuk menvén Jézus, szóla nézik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. 19 Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, 20 Tanítván őket, hogy megtartsák mindenzt, a mit én parancsoltam nétek: és íme én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen! (aión g165)

Márk

1 A Jézus Krisztus, az Isten Fia evangyéliomának kezdete, **2** A mint meg van írva a prófétáknál: Íme én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, a ki megkészíti a te útadtad előtted; **3** Kiáltónak szava a pusztában: Készítétek meg az Úrnak útját, egyengessétek meg az ő ösvényeit: **4** Előáll vala János, keresztelvén a pusztában és prédkálván a megtérésnek keresztségét a bűnöknek bocsánatára. **5** És kiméne hozzá Júdeának egész tartománya és a Jeruzsálembeliek is, és megkereszteleknek mindenjában ó általa a Jordán vizében, bűneikről vallást tévén. **6** János pedig teveszőrruhát és dereka körül bőrövet viselt vala, és sáskát és erdei mézet eszik vala. **7** És prédkálá, mondván: Utánam jő, aki erősebb nálam, a kinek nem vagyok méltó, hogy lehajolván, sarujának szíjját megoldjam. **8** Én vízzel keresztelelek titeket, de ő Szent Lélekkel keresztelelek titeket. **9** És lón azokban a napokban, eljöve Jézus a galileai Názáretből, és megkereszteletek János által a Jordánban. **10** És azonnal feljővén a vízből, látá az egeket megnyilatkozni, és a Lelket mint egy galambot ó reá leszállani; **11** És szózat lón az égből: Te vagy az én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm. **12** És a Lélek azonnal elragadá őt a pusztába. **13** És ott volt a pusztában negyven napig kísértetve a Sátántól, és a vad állatokkal vala együtt; és az angyalok szolgálnak vala néki. **14** Minekutána pedig János tömlöcze vettetett, elméne Jézus Galileába, prédkálván az Isten országának evangyéliomát, **15** És mondván: Béört az idő, és elközelített az Istenek országa; térijetek meg, és higyjetek az evangyéliomban. **16** Mikor pedig Galilea tengere mellett járt, látá Simont és Andrászt, annak testvérét, a mint a tengerbe hálót vetének; mert halászok valának. **17** És monda nézik Jézus: Kövessetek engem, és én azt mivelem, hogy embereket halászszatok. **18** És azonnal elhagyván az ő hálókat, követék őt. **19** És onnan egy kevessé előbb menve, látá Jakabot, a Zebedeus fiát és annak testvérét, Jánost, a mint a hajóban azok is a hálókat kötözgetik vala. **20** És azonnal hívá őket. És ők atyukat, Zebedeust a napszámosokkal a hajóban hagyva, utána menének. **21** És bemenének Kapernaumba; és mindenjárt szombatnapon bemenvén a zsinagógába, tanít vala. **22** És elálmékodának az ő tanításán; mert úgy tanítja vala őket, mint a kinek hatalma van, és nem úgy mint az írástudók. **23** Vala pedig azok zsinagógájában egy ember, a kiben tisztában lélek volt, és felkiálta, **24** És monda: Ah! mi dolgunk van nékünk veled, Názáreti Jézus? Azért jöttél-é, hogy elveszít minket? Tudom, hogy ki vagy te: az Istenek Szentje. **25** És megdorgálá őt Jézus, mondván: Némulj meg, és menj ki belőle. **26** És a tisztában lélek megszagaggatá őt, és fenszovával kiáltva, kiméne belőle. **27** És mindenjában elálmékodának, annyira, hogy egymás között kérdezgeték, mondván: Mi ez? Micsoda új tudomány ez, hogy hatalommal parancsol a tisztában lelkeknek is, és engedelmeskednek néki? **28** És azonnal elméne az ő híre Galilea egész környékére. **29** És a zsinagóból azonnal kimenvén, a Simon és András házához menének Jakábbal és Jánossal együtt. **30** A Simon napa pedig hideglelésben fekszik vala, és

azonnal szólának néki felőle. **31** És ő odamenvén, fölemelé azt, annak kezét fogván; és elhagyá azt a hideglelés azonnal, és szolgál vala nézik. **32** Estefelé pedig, a mikor leszállt a nap, minden ő hozzá vivék a betegeseket és az ördöngőket; **33** És az egész város oda gyűlt vala az ajtó elé. **34** És meggyógyítja sokat, a kik különféle betegségekben sínlődnek vala; és sok ördögöt kiűze, és nem hagyja vala szólni az ördögöket, mivelhogy őt ismerék. **35** Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén, kiméne, és elméne egy pusztá helyre és ott imádkozék. **36** Simon pedig és a vele lévők utána sietnék; **37** És a mikor megtalálák őt, mondának néki: mindenki téged keres. **38** És ő monda nézik: Menjünk a közel való városokba, hogy ott is prédkáljak, mert azért jöttem. **39** És prédkál vala azoknak zsinagágában, egész Galileában, és ördögöket üz vala. **40** És jöve hozzá egy belpoklos, kérvén őt és leborulván előtte és mondván néki: Ha akarod, megtisztíthsz engem. **41** Jézus pedig könnyöröletességre indulván, kezét kinyújtva megérinté őt, és monda néki: Akarom, tisztszúlj meg. **42** És a mint ezt mondja vala, azonnal eltávozik tőle a poklosság és megtisztula. **43** És erősen megfenyegetvén, azonnal elküldé őt, **44** És monda néki: Meglásd, hogy senkinek semmit ne szólj; hanem eredj el, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel a te tisztszulásodért, a mit Mózes parancsolt, bizonyáig nézik. **45** Az pedig kimenvén, kezde sokat beszélni és terjeszteni a dolgot, annyira, hogy nyilvánosan immár be sem lehetett Jézus a városba, hanem künny pusztá helyeken vala, és mennek vala hozzá mindenfelől.

2 Napok mulva pedig ismét beméne Kapernaumba, és meghallák, hogy otthon van. **2** És azonnal sokan összegyülekeznek, annyira, hogy még az ajtó elébe sem fértek; és hirdeté nézik az igét. **3** És jövénék hozzá egy gutaütöttet hozva, a kit négyen emelnek vala. **4** És mivel a sokaság miatt nem férkőzhettek azzal ő hozzá, megbonták ama háznak fedelét, a hol ő vala, és részt törvén, leereszték a nyoszolyát, a melyben a gutaütött feküdt. **5** Jézus pedig azoknak hitét látván, monda a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid. **6** Valának pedig ott némely írástudók, a kik ott ülnek vala, szívükben így okoskodván: **7** Mi dolog, hogy ez ilyen káromlásokat szól? ki bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egyedül az Isten? **8** És Jézus azonnal észrevev az ő lelkével, hogy azok magukban így okoskodnak, és monda nézik: Miért gondoljátok ezeket a ti szívetekben? **9** Mi könnyebb, azt mondanom-é a gutaütöttnek: Megebcsáttattak néked a te bűneid, vagy ezt mondanom: Kejj fel, vidd fel a te nyoszolyádat, és járj? **10** Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani, monda a gutaütöttnek: **11** Mondom néked, kelj föl, vidd fel a te nyoszolyádat, és eredj haza. **12** Az pedig azonnal fölkele és felvénnyen nyoszolyáját, kiméne mindenkinél láttára; úgy hogy mindenki elálmékodék, és dicsőíté az Istent, ezt mondván: Soha sem láttunk ilyet! **13** És ismét kiméne a tenger mellé; és az egész sokaság meg vala ő hozzá, és ő tanítja vala őket. **14** És a mikor tovaméne, meglátá Lévit, az Alfeus fiát, aki a vámszedő helyen ül vala, és monda néki: Kövess engemet. És felkelvén, követi vala őt. **15** És lón, a mikor ő ennek házában asztalhoz ülé, a vámszedők és bűnösök is sokan odaülnek vala Jézussal és az

ő tanítványával; mert sokan valának, és követék őt. **16** És a mikor látták az írástudók és a farizeusok, hogy együtt eszik a vámszedőkkel és bűnösökkel, mondának az ő tanítványainak: Mi dolog, hogy a vámszedőkkel és a bűnösökkel eszik és iszik? **17** És a mikor ezt hallja vala Jézus, monda nézik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek, nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnöket hívjak megtérésre. **18** A János és a farizeusok tanítványai pedig bőjtölnek vala. Odamenének azért és mondának néki: Mi az oka, hogy Jánosnak és a farizeusoknak tanítványai bőjtölnek, a te tanítványaid pedig nem bőjtölnek? **19** Jézus pedig monda nézik: Avagy bőjtölhet-é a vőlegény násznépe, a míg velük van a vőlegény? A meddig a vőlegény velük van, nem bőjtölhetnek. **20** De jőnek majd napok, a mikor elvétetik tőlük a vőlegény, és akkor bőjtölni fognak azokon a napokon. **21** Senki sem varr pedig új posztóból foltot ó ruhára; máskülönben a mi azt kitoldaná, még kiszakít belőle, az új a régiből, és nagyobb szakadás lesz. **22** És senki sem tölt új bort régi tömlőkbe; különben az új bor a tömlőket szétszakítja, a bor is kiömlik, a tömlők is elpusztulnak; hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni. **23** És lön, hogy szombatnapon a vetések között megvala által, és az ő tanítványai mentökben a kalászokat kezdék vala szaggatni. **24** Ekkor a farizeusok mondának néki: Ímé, miért művelik azt szombatnapon, a mit nem szabad? **25** Ő pedig monda nézik: Soha sem olvastatók-é, mit művelt Dávid, mikor megszűkült és megéhezett vala társaival egybe? **26** Mi módon ment be az Isten házába az Abiátár főpap idejében és ette meg a szent kenyereket, a melyeket nem szabad megenni csak a papoknak; és adott a társainak is? **27** És monda nézik: A szombat lön az emberért, nem az ember a szombatért. **28** Annak okáért az embernek Fia a szombatnak is ura.

3 És ismét beméne a zsinagógába, és vala ott egy megszáradt kezű ember. **2** És lesik vala őt, hogy meggyógyítja-é szombatnapon; hogy vándollassák őt. **3** Akkor monda a megszáradt kezű embernek: Állj elő a középre. **4** Azoknak pedig monda: Szabad-é szombatnapon jót vagy rosszat tenni? lelkeket menteni, vagy kioltani? De azok hallgatnak vala. **5** Ő pedig elnézvén őket haraggal, bánkódván szívök keménysége miatt, monda az embernek: Nyújts ki a kezedet. És kinyújtja, és meggyógyult a keze és éppé lön, mint a másik. **6** Akkor a farizeusok kimenvén, a Heródes pártiakkal mindenjárt tanácsot tartanak ellene, hogy elveszítsék őt. **7** Jézus pedig elméne tanítványával a tenger mellé; és nagy sokaság követé őt Galileából és Júdeából, **8** És Jeruzsálemből és Idumeából és a Jordánon túlról; és a Tirus és a Sidon környékiek is, a mikor hallották, hogy miket mível vala, nagy sokasággal jövének ő hozzá. **9** És megmondá tanítványainak, hogy egy kis hajót tartsanak néki készen, a sokaság miatt, hogy ne szorongassák őt. **10** Mert sokakat meggyógyított, úgy hogy a kiknek valami bajuk volt, reá rohanának, hogy illethessék őt. **11** A tisztálatlan lelkek is, mikor meglátták vala őt, leborulának előtte, és kiáltanak, mondván: Te vagy az Istennek a Fia. **12** Ő pedig erősen fenyegeti vala őket, hogy őt ki ne jelentsék. **13** Azután felméne a hegyre, és magához szólítá, a kiket akar

vala; és hozzá menének. **14** És választa tizenkettőt, hogy vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédikálni, **15** És hatalmuk legyen a betegeket gyógyítani és az ördögöket kiüzni: **16** Simont, a kinek Péter nevet ada; **17** És Jakabot a Zebedeus fiát és Jánost a Jakab testvérét; és Boanerges nevet ada nézik, a mely azt teszi: mennyörgés fiai; **18** És Andrást és Filepet, Bertalant és Mátét, Tamást és Jakabot az Alfeus fiát, Taddeust és a kananeai Simont, **19** És Iskáriótes Júdást, aki el is árulta őt. **20** Azután haza térének. És ismét egybegyűle a sokaság, annyira, hogy még nem is ehettének. **21** A mint az övéi ezt meghallák, eljövénék, hogy megfogják őt; mert azt mondják vala, hogy magán kívül van. **22** Az írástudók pedig, a kik Jeruzsálemből jöttek vala le, azt mondák, hogy: Belzebűb van vele, és: Az ördögök fejedelme által üzi ki az ördögöket. **23** Ő pedig magához híván azokat, példázatokban monda nézik: Sátán miként tud Sátánt kiüzni? **24** És ha egy ország önmagában meghasonlik, meg nem maradhat az az ország. **25** És ha egy ház önmagában meghasonlik, meg nem maradhat az a ház. **26** És ha a Sátán önmaga ellen támadt és meghasonlott, nem maradhat meg, hanem vége van. **27** Nem rabolhatja el senki az erősnek kincseit, bemevén annak házába, hanemha előbb az erőset megköti és azután rabolja ki annak házát. **28** Bizony mondomban néktek, hogy minden bűn megbocsáttatik az emberek fiainak, még a káromlások is mind, a melyekkel káromlanak: **29** De a ki a Szent Lélek ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha, hanem örök károhozra mérítő; (aión g165, aiōnios g166) **30** Mivelhogy ezt mondják vala: Tisztálatlan lélek van benne. **31** És megérkezének az ő testvérei és az ő anyja, és kívül megállva, beküldének hozzá, hivatván őt. **32** Körülötte pedig sokaság ül vala; és mondának néki: Ímé a te anyád és a te testvéreid ott künn kerestek téged. **33** Ő pedig felele nézik, mondván: Ki az én anyám vagy kik az én testvéreim? **34** Azután elnézvén köröskörül a körülötte ülökön, monda: Ímé az én anyám és az én testvérem. **35** Mert a ki az Isten akaratát cselekszi, az az én fitestvérem és nőtestvérem és az én anyám.

4 És ismét kezde tanítani a tenger mellett. És nagy sokaság gyűle ő hozzá, úgy hogy ő a hajóba lépén, a tengeren ül vala, az egész sokaság pedig a tenger mellett a földön vala. **2** És sokat tanítja vala őket példázatokban, és ezt mondja vala nézik tanításában: **3** Halljátok: Ímé, a magvető kiméne vetni. **4** És lön vetés közben, hogy nemely az út mellé esék, és eljövénék az égi madarak és megevék azt. **5** Némely pedig a kőves helyre esék, ahol nem sok földje vala, és hamar kikele, mivel nem vala mélyen a földben. **6** Mikor pedig fölkelt a nap, elsüle, és mivelhogy nem volt gyökere, elszárada. **7** Némely pedig a tövisek közé esék, és felnevekednének a tövisek és megfojták azt, és nem ada gyümölcsöt. **8** Némely pedig a jó földbe esék; és ád vala nevezető és bővöködő gyümölcsöt, és nemely hoz vala harmincz annyit, némely hatvan annyit, nemely pedig száz annyit. **9** És monda nézik: A kinek van füle a hallásra, hallja. **10** Mikor pedig egyedül vala, megkérdezék őt a körülötte lévők a tizenkettővel együtt a példázat felől. **11** Ő pedig monda nézik: Nétek adatott, hogy az Isten országának

titkát tudjátok, ama kívül levőknek pedig példázatokban adatnak mindenek. **12** Hogy nézvén nézzenek és ne lássanak; és hallván halljanak és ne értsenek, hogy soha meg ne térenék és bűneik meg ne bocsáttassanak. **13** És monda nézik: Nem értitek ezt a példázatot? Akkor mimódon értitek meg majd a többi példázatot? **14** A magvető az ígét hinti. **15** Az útfélen valók pedig azok, a kiknek hintik az ígét, de mihelyest hallják, azonnal eljő a Sátán és elragadja a szívökbéket vetett ígét. **16** És hasonlóképen a köves helyre vetettek azok, a kik mihelyt hallják az ígét, mindenjárt örömmel fogadják, **17** De nincsen ő bennük gyökere, hanem ideig valók; azután ha nyomorúság vagy háborúság támad az íge miatt, azonnal megbotránkoznak. **18** A tővisek közé vetettek pedig azok, a kik az ígét hallják, **19** De a világi gondok és a gazdagság csalárdzsága és egyéb dolgok kivánsága közbejövén, elfojtják az ígét, és gyümölcsstelen lesz. (**aión g165**) **20** A jó földbe vetettek pedig azok, a kik hallják az ígét és beveszik, és gyümölcsöt teremnek, nemely harminzet annyit, nemely hatvan annyit, nemely száz annyit. **21** És monda nézik: Avagy azért hozzákké elő a gyertyát, hogy véka alá tegyék, vagy az ágy alá? És nem azért-é, hogy a gyertyatartóba tegyék? **22** Mert nincs semmi rejtett dolog, a mi meg ne jelentenék; és semmi sem volt eltitkolva, hanem hogy nyilvánosságra jusson. **23** Ha valakinek van füle a hallásra, hallja. **24** És monda nézik: Megjegyezzétek, a mit hallottok: A milyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek, sőt ráadást adnak néktek, a kik halljátok. **25** Mert a kinek van, annak adatik; és a kinek nincs, attól az is elvétik, a mije van. **26** És monda: Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe. **27** És alszik és fölkél éjjel és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképen. **28** Mert magától terem a föld, először füvet, azután kalászt, azután teljes buzát a kalászban. **29** Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarolt ereszet reá, mert az aratás elérkezett. **30** És monda: Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Avagy milyen példában példázzuk azt? **31** A mustámaghoz, a melyikor a földbe vettetik, minden földi magnál kisebb, **32** És mikor elvettetik, felnő, és minden veteménynél nagyobb lesz és nagy ágakat hajt, úgy hogy árnyéka alatt fészket rakhatsnak az égi madarak. **33** És sok ilyen példázatban hirdeti vala nézik az ígét, úgy a mint megérthatik vala. **34** Példázat nélkül pedig nem szól vala nézik; maguk közt azonban a tanítványoknak minden megmagyaráz vala. **35** Azután monda nézik azon a napon, a mint este lón: Menjünk át a túlsó partra. **36** Elbocsátván azért a sokaságot, elvívek őt, úgy a mint a hajóban vala; de más hajók is valának vele. **37** Akkor nagy szélvihar támadta, a hullámok pedig becsapnak vala a hajóba, annyira, hogy már-már megtelék. **38** Ő pedig a hajó hátról részében a fejálon aluszik vala. És fölkelték őt és mondának nézik: Mester, nem törődök vele, hogy elveszünk? **39** És felkelvén megdorgálá a szelet, és monda a tengernek: Hallgass, némulj el! És elállt a szél, és lón nagy csendesség. **40** És monda nézik: Miért vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincsen hitetek? **41** És megfélemlének nagy félelemmel, és ezt mondják vala egymásnak: Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engednék néki?

5 És menének a tenger túlsó partjára, a Gadarenusok földére.
2 És a mint a hajóból kiméne, azonnal előbe méne egy

ember a sírboltokból, a kiben tisztálatlan lélek volt, **3** A kinek lakása a sírboltokban vala; és már láncokkal sem bírta őt senki sem lekötni. **4** Mert sokszor megkötöztek őt békókkal és láncokkal, de ő a láncokat szétszaghatta, és a békókat összetörte, és senki sem tudta őt megfélezni. **5** És éjjel és nappal mindenig a hegyeken és a sírboltokban volt, kiáltozva és magát kövekkel vagdosva. **6** Mikor pedig Jézust távolról meglátta, oda futamodék, és előbe borula, **7** És fennhangon kiáltva monda: Mi közöm nékem te veled, Jézus, a magasságos Istennek Fia? Az Istenre kényszerítelek, ne kínozz engem. **8** (Mert ezt mondja vala néki: Eredj ki, tisztálatlan lélek, ez emberből.) **9** És kérdez tőle: Mi a neved? És felele, mondván: Légió a nevem, mert sokan vagyunk. **10** És igen kérte őt, hogy ne küldje el őket arról a vidékről. **11** Vala pedig ott a hegynél egy nagy disznónyájá, a mely legel vala. **12** És az ördögök kérlik vala őt mindenjában, mondván: Küldj minket a disznókba, hogy azokba menjünk be. **13** És Jézus azonnal megengedé nézik. A tisztálatlan lelkek pedig kijövén, bemenének a disznókba; és a nyáj a meredekről a tengerbe rohana. Valának pedig mintegy kétezeren; és belefúlának a tengerbe. **14** A kik pedig őrizik vala a disznókat, elfutának, és hírt vivének a városba és a falvakba. És kimenének, hogy lássák, mi az, a mi történt. **15** És menének Jézushoz, és láták, hogy az ördöngős ott ül, fel van öltözököde és eszénél van, az, a kiben a légió volt; és megfélemlének. **16** A kik pedig látták, elbeszélék nézik, hogy mi történt vala az ördöngőssel, és a disznókkal. **17** És kezdék kérni őt, hogy távozzék el az ő határukból. **18** Mikor pedig a hajóba beszállott vala, a volt ördöngős kérte őt, hogy vele lehessen. **19** De Jézus nem engedé meg néki, hanem monda néki: Eredj haza a tiédhez, és jelentsd meg nézik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad. **20** El is méne, és kezdé hirdetni a Tízvárosban, mely nagy dolgot cselekedett vele Jézus; és mindenjában elcsodálkozának. **21** És mikor ismét általment Jézus a hajón a tulso partra, nagy sokaság gyűlé ő hozzá; és vala a tenger mellett. **22** És íme, előjöve a zsinagóga főkégyike, névszerint Jairus, és meglátván őt, lábához esék, **23** És igen kérte őt, mondván: Az én leánykám halálán van; jer, vesd reá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen. **24** El is méne vele, és követé őt nagy sokaság, és összeszorítják vala őt. **25** És egy asszony, a ki tizenkét év óta vérfolyásos vala, **26** És sok orvostól sokat szenvetett, és minden vagyónát magára költötte, és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabb lett, **27** Mikor Jézus felől hallott vala, a sokaságban hárulról kerülve, illeté annak ruháját. **28** Mert ezt mondja vala: Ha csak ruháit illethetem is, meggyógyulok. **29** És vérének forrása azonnal kiszáradta és megérzé testében, hogy kigyógyult bajából. **30** Jézus pedig azonnal észrevéven magán, hogy isteni erő áradott vala ki belőle, megfordult a sokaságban, és monda: Kicsoda illeté az én ruháimat? **31** És mondának néki az ő tanítványai: Látod, hogy a sokaság szorít össze téged, és azt kérdezted: Kicsoda illeté engem? **32** És körülnéze, hogy lássa azt, a ki ezt cselekedte. **33** Az asszony pedig tudva, hogy mi történt vele, félve és remegve megy vala oda és előbe borula, és elmonda néki mindenig igazán. **34** Ó pedig monda néki: Leányom, a te hited megtartott téged. Eredj el békével,

és gyógyul meg a te bajodból. 35 Mikor még beszél vala, odajövénék a zsinagóga fejétől, mondván: Leányod meghalt; mit fárasztott tovább a Mester? 36 Jézus pedig, a mint hallá a beszédet, a mit mondanak vala, azonnal monda a zsinagóga fejének: Ne félj, csak higyj. 37 És senkinek sem engedé, hogy vele menjen, csak Péternek és Jakabnak és Jánosnak, a Jakab testvéreinek. 38 És méne a zsinagóga fejének házához, és látá a zúrzavart, a sok sírántozót és jagatot. 39 És bemenvén, monda nézik: Mit zavarogtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem alszik. 40 És nevetik vala őt. Ó pedig kiküldvén valamennyit, maga mellé vevé a gyermeknek atyát és anyját és a vele levőket, és beméne oda, a hol a gyermek fekszik vala. 41 És megfogván a gyermeknek kezét, monda néki: Talitha, kúmi; a mi megmagyarázva azt teszi: Leányka, néked mondon, kelj föl. 42 És a leányka azonnal fölkelle és jár vala. Mert tizenkét esztendős vala. És nagy csodálkozással csodálkozának. 43 Ó pedig erősen megparancsolá nézik, hogy ezt senki meg ne tudja. És mondá, hogy adjanak annak enni.

6 És kiméne onnét, és méne az ő hazájába, és követéket az ő tanítványai. 2 És a mint eljött vala a szombat, tanítani kezde a zsinagogában; és sokan, a kik őt hallák, elálmékodának vala, mondván: Honnét vannak ennél ezek? És mely bölcsesség az, a mi néki adatott, hogy ily csodadolgok is történnék általa? 3 Avagy nem ez-é az az ácsmester, Máriának a fia, Jakabnak, Józsénak, Júdásnak és Simonnak pedig testvére? És nincsenek-é itt közöttünk az ő nőtestvérei is? És megbotránkoznak vala ő benne. 4 Jézus pedig monda nézik: Nincs próféta tisztesség nélkül csak a maga hazájában, és a rokonai között és a maga házában. 5 Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak nehány beteget gyógyíta meg, rájok vettvén kezeit. 6 És csodálkozik vala azoknak hittelenségen. Aztán köröskörül járja vala a falvakat, tanítván. 7 Majd magához szólítá a tizenkettőt, és kezdé őket kiküldeni kettőnként, és ada nézik hatalmat a tisztálatlan lelkeken. 8 És megparancsolá nézik, hogy az útra semmit ne vigyenek egy pálcán kívül; se táskát, se kenyerset, se pénzt az övükben; 9 Hanem kössenek sarut, de két ruhát ne öltsenek. 10 És monda nézik: A hol valamely házba bementek, ott maradjatok mindaddig, a míg tovább mentek onnét. 11 A kik pedig nem fogadnak titeket, sem nem hallgatnak rátok, onnét kimenvén, verjétek le a port lábaitokról, bizonyoságul ő ellenök. Bizony mondon néktek: Sodomának vagy Gomorának tűrhetőbb lesz a dolga az ítélet napján, mint annak a városnak. 12 Kímenvén azért, prédiálják vala, hogy térenek meg. 13 És sok ördögöt üznek vala ki, és olajjal sok beteget megkennek és meggyógyítanak vala. 14 És meghallá ezeket Heródes király (mert nyilvánvalóvá lón az ő neve) és monda: Keresztsől János támadt fel a halálból és azért működnek benne ez erők. 15 Némelyek azt mondák vala, hogy Illés ő; mások meg azt mondák vala, hogy Próféta, vagy olyan, mint egy a próféták közül. 16 Heródes pedig ezeket hallván, monda: A kinek én fejét vétetém, az a János ez; ő támadt fel a halálból. 17 Mert maga Heródes fogatta el és vettette vala börtönbe Jánost, Heródiás miatt, Fülöpnék, az ő testvéreinek felesége miatt, mivelhogy azt vette vala feleségül. 18 Mert János azt mondá Heródesnek: Nem szabad néked a testvéred

feleségevel élned. 19 Heródiás pedig ólalkodik vala utána, és meg akarja vala őt ölni; de nem teheté. 20 Mert Heródes fél vala Jánostól, igaz és szent embernek ismervén őt, és őtalmazá őt; és ráhallengatván, sok dologban követi, és örömost hallogatja vala őt. 21 De egy alkalmatos nap jöttével, mikor Heródes a maga születése ünnepén nagyjainak, vezéreinek és Galilea előkelő embereinek lakomát ad vala, 22 És ennek a Heródiásnak a leánya beméne és tánczola, és megtetszék Heródesnek és a vendégeknek, monda a király a leálynak: Kérj tőlem, a mit akarsz, és megadom néked. 23 És megesküvék néki, hogy: Bármít kérssz tőlem, megadom néked, még ha országom felét is. 24 Az pedig kimenvén, monda az ő anyjának: Mit kérjek? Ez pedig mondja: A Keresztsől János fejét. 25 És a királyhoz nagy sietve azonnal bemenvén, kérte őt mondván: Akarom, hogy mindenjárt add ide nékem a Keresztsől János fejét egy tálban. 26 A király pedig noha igen megszomorodék, esküje és a vendégek miatt nem akárá őt elutasítani. 27 És azonnal hohért küldvén a király, megparancsolá, hogy hozzák el annak fejét. 28 Ez pedig elmenvén, fejét vevé annak a börtönben, és előhozás a fejét egy tálban és adá a leálynak; a leány pedig az anyjának adá azt. 29 A tanítványai pedig, a mikor ezt meghallották vala, eljövénék, és elvívék a testét, és sírba tevék. 30 És az apostolok összegyűlékezének Jézushoz, és elbeszélének néki minden, azt is, a miket cselekedtek, azt is, a miket tanítottak vala. 31 Ó pedig monda nézik: Jertek el a csupán ti magatok valamely pusztá helyre és pihenjetek meg egy kevessé. Mert sokan valának a járó-kelők, és még evésre sem volt alkalmas idejük. 32 És elmenének hajón egy pusztá helyre csupán ő magok. 33 A sokaság pedig meglátá őket, a mint mennek vala, és sokan megismerék őt; és minden városból egybefutának oda gyalog, és megelőzék őket, és hozzá gyülekezének. 34 És kimenvén Jézus nagy sokaságot láta, és megszánál őket, mert olyanok valának, mint a pásztor nélkül való juhok. És kezdé őket sokra tanítani. 35 Mikor pedig immár nagy idő vala, hozzámenvén az ő tanítványai mondának: Puszta ez a hely, és immár nagy idő van: 36 Bocsásd el őket, hogy elmenvén a körülfekvő majorokba és falvakba, vegyenek magoknak kenyerset; mert nincs mit enniük. 37 Ó pedig felelve, monda nézik: Adjatok nézik ti enniük. És mondának néki: Elmenvén, vegyünk-é kétszáz pénz áru kenyerset, hogy enni adjunk nézik? 38 Ó pedig monda nézik: Hány kenyereket van? Menjetek és nézzétek meg. És megtudván, mondának: Öt, és két halunk. 39 És parancsolá nézik, hogy ülteszenek le mindenkit csoportonként a zöld pázsitra. 40 Letelepedének azért szakaszonként, százával és ötvenével. 41 Ó pedig vette vala az ő kenyerset és a két halat, és az egre tekintvén, hálákat adta; és megszegé a kenyereket és adá tanítványainak, hogy tegyük azok elé; és a két halat is elosztá mindenjájuk között. 42 Evének azért mindenjáján, és megelégedének; 43 És maradékot is szedének fel tizenkét tele kosárral, és a halakból is. 44 A kik pedig a kenyerekből ettek, mintegy ötezeren valának férfiak. 45 És azonnal kényszeríté tanítványait, hogy hajóba szálljanak, és menjenek át előre a túlsó partra Bethsaida felé, a míg ő a sokaságot elbocsátja. 46 Minekutána pedig elbocsátotta őket, fölméne a hegyre imádkozni. 47 És mikor beesteledék, a hajó

a tenger közepén vala, ó pedig egymaga a száron. 48 És látá őket, a mint vesződnek az evezéssel; mert a szél szembe fú vala velök; és az éj negyedik szakában hozzájuk méne a tengeren járva; és el akar vala haladni mellettük. 49 Azok pedig látván őt a tengeren járni, kísértetnek véltek, és felkiáltanak; 50 Mert mindenjában lájták vala őt és megrémülének. De ó azonnal megszólítá őket, és monda nékik: Bízzatok; én vagyok, ne féljetek. 51 Ekkor beméne hozzájuk a hajóba, és elállt a szél; ők pedig magukban szerföltött álmékodnak és csodálkoznak vala. 52 Mert nem okultak a kenyereken, mivelhogy a szívök meg vala keményedve. 53 És átkelve, eljutának a Genezáret földére, és kikötének. 54 De mihelyt kiszálltak a hajóból, azonnal megismerék őt, 55 És azt az egész környéket befutván, kezdék a betegeket a nyoszolyákon ide-oda hordozni, a merre hallják vala, hogy ő ott van. 56 És a hová bemegy vala a falvakba vagy városokba vagy majorokba, a betegeket letevők a piaczokon, és kérík vala őt, hogy legalább a ruhája szegényét illethessék. És valahányan csak illeték, meggyógyulának.

7 És hozzá gyűlnek a farizeusok és némelyek az írástudók közül, a kik Jeruzsálemből jöttek vala. 2 És látván, hogy az ő tanítványai közül némelyek közönséges, azaz mosdatlan kézzel esznek kenyeret, panaszodának. 3 Mert a farizeusok és a zsidók mind, a régiek rendelését követve, nem esznek, hanemha kezöket erősen megmosssák; 4 És piacról jövén sem esznek, ha meg nem mosakodnak; és sok egyéb is van, a minék megtartását átvették, poharaknak, korsóknak, rézedényeknek és nyoszolyáknak megmosását. 5 Azután megkérд őt a farizeusok és az írástudók: Mi az oka, hogy a te tanítványaid nem járnak a régiek rendelése szerint, hanem mosdatlan kézzel esznek kenyeret? 6 Ó pedig felelővén, monda nékik: Igazán jövendölt felőletek, képmutatók felől Ésaiás próféta, a mint meg van írva: Ez a nép ajkával tisztel engem, a szívök pedig távol van tőlem. 7 Pedig hiába tisztelek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embereknek parancsolatai. 8 Mert az Isten parancsolatját elhagyva, az emberek rendelését tartjátok meg, korsóknak és poharaknak mosását; és sok egyéb effélket is cselekesztek. 9 És monda nékik: Az Isten parancsolatját szépen félre teszik, azért, hogy a magatok rendelését tartsátok meg. 10 Mert Mózes azt mondotta: Tiszted atyádat és anyádat. És: A ki atyát vagy anyát szidalmazza, halállal haljon meg. 11 Ti pedig azt mondjátok: Ha valaki ezt mondja atyának vagy anyának: Korbán (azaz: templomi ajándék) az, a mivel megsegíthetnék: 12 Úgy már nem engeditek, hogy az atyával vagy anyával valami jót tegyen, 13 Eltörölvén az Isten beszédét a ti rendelésetekkel, a melyet rendeltetek; és sok effélét is cselekesztek. 14 És előszólítván az egész sokaságot, monda nékik: Hallgassatok reám mindenjában és értsétek meg: 15 Nincs semmi az emberen kívülvaló, a mi bennemén ő belé, megfertőzthetné őt; hanem a mik belőle jönök ki, azok fertőztetik meg az embert. 16 Ha valakinek van füle a hallásra, hallja. 17 És mikor házba ment vala be a sokaság közül, megkérdezék őt tanítványai a példázat felől. 18 És monda nékik: Ti is ennyire tudatlanok vagytok-e? Nem értitek-e, hogy a mi kívülről meg az emberbe, semmi sem fertőztheti meg őt? 19 Mert nem a szívébe megy be, hanem a gyomrába; és az árnyékszékbe kerül, a

mely minden eledelet megtisztít. 20 Monda továbbá: A mi az emberből jó ki, az fertőzeti meg az embert. 21 Mert onnan belőlől, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságörök, paráznaságok, gyilkosságok, 22 Lopások, telhetetlenségek, gonoszságok, álnokság, szeméremetlenség, gonosz szem, káromlás, kevélisésg, bolondság: 23 Mind ezek a gonoszságok belőlől jönök ki, és megfertőztetik az embert. 24 És onnán fólkelyvén, elméne Tírus és Sídon határaiba; és házba menvén, nem akárá, hogy valaki észrevegye, de nem titkolhatá el magát. 25 Mert hallván felőle egy asszony, a kinek leányában tisztálatlan lélek vala, eljőve és lábaihoz borula. 26 Ez az asszony pedig pogány vala síro-feniciai származású. És kéré őt, hogy űzza ki az ő leányából az ördögöt. 27 Jézus pedig monda néki: Engedd, hogy először a fiak elégítsessenek meg. Mert nem jó a fiak kenyérét elvenni, és az ebeknek vetni. 28 Az pedig felele és monda néki: Úgy van Uram; de hiszen az ebek is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsálaiból. 29 Erre monda néki: E beszédért, eredj el; az ördög kiment a te leányodból. 30 És haza menvén, úgy találá, hogy az ördög kiment, a leány pedig az ágyon feküvén. 31 Aztán ismét kimenvén Tírus és Sídon határaiból, a galileai tengerhez méne, a Tízváros határain át. 32 És hozának néki egy nehezen szóló sikeret, és kérík vala őt, hogy vesse reá kezét. 33 Ó pedig, mikor kivitte vala azt a sokaság közül egy magát, az újjait annak fülébe bocsátá, és köpvn illeté annak nyelvét, 34 És föltekintvén az égre, fohászkodék, és monda néki: Effata, azaz: nyilatkozzál meg. 35 És azonnal megnyilatkozának annak fülei: és nyelvénék kötele megoldódék, és helyesen beszél vala. 36 És megparancsolá nékik, hogy senkinek se mondják el; de mennél inkább tiltja vala, annál inkább híresztelék. 37 És szerfelelt álmékodnak vala, ezt mondván: Mindent jól cselekedett; a siketeket is hallókká teszi, a némákat is beszélőkké.

8 Azokban a napokban, mivelhogy fölötté nagy volt a sokaság, és nem volt mit enniök, magához szólította Jézus az ő tanítványait, és monda nékik: 2 Szánakozom e sokaságon, mert immár harmad napja hogy velem vannak, és nincs mit enniök; 3 És ha éhen bocsátom haza őket, kidőlnek az úton; mert némelyek ő közülök messzünne jöttek. 4 Az ő tanítványai pedig felelénék néki: Honnan elégíthetné meg ezeket valaki kenyérrel itt e pusztában? 5 És megkérđ őket: Hány kenyereket van? Azok pedig mondának: Hét. 6 Akkor megparancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre. És vevén a hét kenyeret, és hálákat adván, megszegé, és adá az ő tanítványainak, hogy előjük tegyék. És a sokaság elé tevék. 7 Volt egy kevés haluk is. És hálákat adván mondá, hogy tegyék előjük azokat is. 8 Evének azért, és megelégedének; és fölszedék a maradék darabokat, hétkosárral. 9 Valának pedig a kik ettek mintegy négyezeren; és elbocsátá őket. 10 És azonnal a hajóba szálla tanítványaival, és méne Dalmánuta vidékére. 11 És kijövénak a farizeusok, és kezdék őt faggatni, mennyei jelt kívánván tőle, hogy kísérök őt. 12 Ó pedig lelkében felhohászkodván, monda: Miért kíván jelt ez a nemzet? Bizony mondóm néktek: Nem adatik jel ennek a nemzetének. 13 És ott hagyván őket, ismét hajóba szálla, és a túlsó partra méne. 14 De elfejejtének kenyeret vinni, és egy kenyérnél nem vala velök több a hajóban.

15 És ō inti vala ōket, mondván: Vigyázzatok, ūrizkedjetek a farizeusok kovászától és a Heródes kovászától! **16** Ekkor egymás között tanakodván, mondának: Nincs kenyérünk. **17** Jézus pedig észrevévé ezt, monda nékik: Mit tanakodtok, hogy nincsen kenyereket? Még sem lájták-é be és nem értitek-é? Mégis kemény-é a szívtek? **18** Szemeitek lévén, nem láttok-é? és füleitek lévén, nem hallottok-é? és nem emlékeztek-é? **19** Mikor az ōt kenyeret megszegtem az ötezernek, hány kosarat hoztatók el darabokkal tele? Mondának néki: Tizenkettőt. **20** Mikor pedig a hetet a négyezernek, hány kosarat hoztatók el darabokkal tele? Azok pedig mondának: Hetet. **21** És monda nékik: Hogy nem értitek hát? **22** Azután Bethsaídába méne; és egy vakot vivének hozzá és kérík vala ōt, hogy illesse azt. **23** Ő pedig megfogván a vaknak kezét, kivezeté ōt a falun kívül; és a szemeibe kövpén és kezeit reá tévén, megkérdé ōt, ha lát-é valamit? **24** Az pedig föltékintvén, monda: Látom az embereket, mint valami járkáló fákat. **25** Azután kezeit ismét rávetté annak szemeire, és feltekintete véle. És megépüle, és látá messze és világosan minden. **26** És haza küldé, mondván: Se a faluba be ne menj, se senkinek el ne mondd a faluban. **27** És elméne Jézus és az ō tanítványai Czézárea Filippi falvaiba; és útközben megkérdé az ō tanítványait, mondván nékik: Kinek mondanak engem az emberek? **28** Ők pedig felelénk: Keresztelő Jánosnak; és némelyek Illésnek; némelyek pedig egynek a próféták közül. **29** És ō monda nékik: Ti pedig kinek mondottok engem? Felelvén pedig Péter, monda néki: Te vagy a Krisztus. **30** És rájok parancsola, hogy senkinek se szóljanak felőle. **31** És kezdé ōket tanítani, hogy az ember Fiának sokat kell szenvedni, és megvettetni a vénéktől és a fópapoktól és írástudóktól, és megölelni, és harmadnapra feltámadni. **32** És ezt nyilván mondja vala. Péter pedig magához vonván ōt, kezdé dorgálni. **33** És ō megfordulván és az ō tanítványaira tekintvén, megfeddé Pétert, mondván: Távoz tőlem Sátán, mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra. **34** A sokaságot pedig az ō tanítványaival együtt magához szólítván, monda nékik: Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ō kereszjtét, és kövessen engem. **35** Mert valaki meg akarja tartani az ō életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az ō életét én érettem és az evangéliomért, az megtalálja azt. **36** Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? **37** Avagy mit adhat az ember váltásául az ō lelkéért? **38** Mert valaki szégyel engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzetseg között, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az ō Atya dicsőségeben a szent angyalokkal.

9 Azután monda nékik: Bizony mondomb néktek, hogy vannak némelyek az itt állók között, a kik nem kóstolnak addig halált, a míg meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal. **2** És hat nap múlva magához vevé Jézus Pétert és Jakabot és Jánost, és felvivé ōket csupán magukban egy magas hegyre. És elvátozék előttük; **3** És a ruhája fényes lón, igen fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéríthat. **4** És megjelenék nékik Mózes Illéssel együtt, és beszélnek vala Jézussal. **5** Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Mester, jó nékünk itt lenni: csinálunk azért háróm

hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet. **6** De nem tudja vala mit beszél, mivelhogy megrémülének. **7** És felhő támadta, mely ōket befogá, és a felhőből szózat jöve, mondván: Ez az én szerelmes Fiam; ōt hallgassátok. **8** És mikor nagyhirten körültekintének, senkit sem látanak többé maguk körül, egyedül a Jézust. **9** Mikor pedig a hegyről leszállának, megparancsolá nékik, hogy senkinek se beszéljék el, a mit láttak vala, csak a mikor az embernek Fia a halából feltámad. **10** És ezt a szót megtarták magukban, tudakozván egymás között, mit tesz a halából feltámadni? **11** És megkérdezék ōt, mondván: Miért mondjak az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönje? **12** Ő pedig felelvén, monda nékik: Illés ugyan előbb eljövén helyre állít minden; de hogyan van az embernek Fiáról megírva, hogy sokat kell szenvednie és megvettetnie? **13** De mondomb néktek, hogy Illés is eljött, és azt cselekedték vele, a mit akartak, a mint meg van írva ō felőle. **14** És mikor a tanítványokhoz ment vala, nagy sokaságot láta körülöttök, és írástudókat, a kik azokkal versengenek vala. **15** És az egész sokaság meglátván ōt, azonnal elálmékodék, és hozzásiertén köszönté ōt. **16** Ő pedig megkérdezé az írástudókat: Mit versengetek ezekkel? **17** És felelvén egy a sokaságból, monda: Mester, ide hoztam hozzád az én fiamat, a kiben néma lélek van. **18** És a hol csak előfogja, szaggatja ōt; Ő pedig tajtéket túr, a fogát csikorgatja, és elfonnyad. Mondám hát tanítványaidnak, hogy űzzék ki azt, de nem tudták. **19** Ő pedig felelvén néki, monda: Óh hitetlen nemzetseg, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok ōt hozzá. **20** És hozzá vívék azt; és mihelyt ō megláttá azt, a lélek azonnal szaggatá azt; és leesvén a földre, tajtéket túrván fentreng vala. **21** És megkérdezé az atyát: Mennyi ideje, hogy ez esett rajta? Az pedig monda: Gyermeksége óta. **22** És gyakorta veté ōt tűzbe is, vízbe is, hogy elveszítse ōt; de ha valamit tehetsz, légy segítségül nékünk, könyörülvén rajtunk. **23** Jézus pedig monda néki: Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek. **24** A gyermek atya pedig azonnal kiáltván, könnyhullatással monda: Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek. **25** Jézus pedig mikor láttá vala, hogy a sokaság még inkább összetódul, megdorgálá a tisztaálan lelket, mondván néki: Te néma és siket lélek, én parancsolom néked, menj ki belőle, és többé belé ne menj! **26** És kiáltás és erős szaggatás között kiméne; az pedig olyan lón, mint egy halott, annyira, hogy sokan azt mondják vala, hogy meghalt. **27** Jézus pedig megfogván kezét, fölemelé; és az fölkelle. **28** Mikor pedig bement vala a házba, tanítványai megkérdezék ōt külön: Mi miért nem ūzhetünk ki azt? **29** Ő pedig monda nékik: Ez a faj semmivel sem ūzhető ki, csupán könyörgéssel és böjtöléssel. **30** És onnét kimenvén, Galileán mennek vala át; és nem akár, hogy valaki megtudja. **31** Mert tanítja vala tanítványait, és ezt mondja vala nékik: Az embernek Fia az emberek kezébe adatik, és megölik ōt; de ha megölték, harmadnapra föltámad. **32** De ōk nem értik vala e mondást, és féltek ōt megkérdezni. **33** És elméne Kapernaumba. És odahaza megkérdezé ōket: Mi felett vetekedtetek egymással az úton? **34** De ōk hallgatának, mert egymás között a felett vetekedtek vala az úton, ki a nagyobb? **35** És leülvén, odaszólítá a tizenkettőt, és monda nékik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsó és mindeneknek

szolgája. **36** És előfogván egy gyermeket, közéjük állatá azt; és ölébe vevén azt, monda nézik: **37** A ki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be; és a ki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, a ki engem elbocsátott. **38** János pedig felele néki, mondva: Mester, látánk valakit, a ki a te neveddel ördögöket íz, a ki nem követ minket; és eltiltót őt, mivelhogy nem követ minket. **39** Jézus pedig monda: Ne tiltsátok el őt; mert senki sincs, aki csodát tesz az én nevemben és mindenjárt gonoszul szólhatna felőlem. **40** Mert a ki nincs ellenünk, mellettünk van. **41** Mert a ki innotak ád egy pohár vizet az én nevemben, mivelhogy a Krisztuséi vagytok, bizony mondonak nétek, el nem veszti az ő jutalmát. **42** A ki pedig megbotránkoztat egyet ama kicsinyek közül, a kik én bennem hisznek, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakára, és a tengerbe vetik. **43** És ha megbotránkoztat teged a te kezed, vágyd le azt: jobb néked csonkán bemenned az életre, mint két kézzel mennen a gyejhennára, a megalthatatlan tűzre. (**Geenna g1067**) **44** A hol az ő férgök meg nem hal, és tűzök el nem aluszik. **45** És ha a te lábad botránkoztat meg teged, vágyd le azt: jobb néked sántán bemenned az életre, mint két lábbal vettetned a tűzes gyejhennára, a megalthatatlan tűzre. (**Geenna g1067**) **46** A hol az ő férgök meg nem hal, és tűzök el nem aluszik. **47** És ha a te szemed botránkoztat meg teged, vájd ki azt: jobb néked félszemmel bemenned az Isten országába, mint két szemmel vettetned a tűzes gyejhennára. (**Geenna g1067**) **48** A hol az ő férgök meg nem hal, és tűzök el nem aluszik. **49** Mert mindenki tűzzel sózatik meg, és minden áldozat sóval sózatik meg. **50** Jó a só: de ha a só ízét veszti, mivel adtok ízt néki? Legyen bennetek só, és legyeketék békében egymással.

10 Onnan pedig felkelvén Judea határaiba méne, a Jordánon túl való részen által; és ismét sokaság gyűl vala hozzá; ő pedig szokása szerint ismét tanítja vala őket. **2** És a farizeusok hozzámenvén megkérdezék tőle, ha szabad-é férjnek feleségét elbocsátani, kísértvén őt. **3** Ó pedig felelve, monda nézik: Mit parancsolt nétek Mózes? **4** Ők pedig mondának: Mózes megengedte, hogy válo levelet írunk, és elválunk. **5** És Jézus felelve, monda nézik: A ti szívetelek keményisége miatt írta nétek ezt a parancsolatot; **6** De a teremtés kezdete óta férifuvá és asszonnyá teremté őket az Isten. **7** Annakokáért elhagyja az ember az ő atyát és anyját; és ragaszkodik a feleségéhez, **8** És lesznek ketten egy testtel! Azért többé nem két, hanem egy test. **9** Annakokáért a mit az Isten egybe szerkesztett, ember el ne válaszsa. **10** És odahaza az ő tanítványai ismét megkérdezék őt e dolog felől. **11** Ó pedig monda nézik: A ki elbocsátja feleségét és mászt vesz el, házasságtörést követ el az ellen. **12** Ha pedig a feleség hagyja el a férjét és mással kel egybe, házasságtörést követ el. **13** Ekkor gyermeket hozának hozzá, hogy illesse meg őket; a tanítványok pedig feddik vala azokat, a kik hozák. **14** Jézus pedig ezt látván, haragra gerjede és monda nézik: Engedjétek hozzám jóni a gyermeket és ne tiltsátok el őket; mert ilyenek az Istennek országa. **15** Bizony mondonak nétek: A ki nem úgy fogadjaz az Isten országát, mint gyermek, semmiképen sem meggy be abba. **16** Aztán ölébe vevé azokat, és kezét rájok vetvén, megáldá őket. **17** És mikor útnak indul vala, hozzá futván egy ember és letérdelvén előtte,

kérdezi vala őt: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökeletet elnyerhessem? (**aiōnios g166**) **18** Jézus pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. **19** A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis tanubizonyásot ne tégy, kárt ne tégy; tiszteljed atyádat és anyádat. **20** Az pedig felelve, monda néki: Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva. **21** Jézus pedig rátekintvén, megkedvelve őt, és monda néki: Egy fogyatkozásod van; eredj el, add el minden vagyonodat, és add a szegényeknek, és kincsed lesz mennyben; és jer, kövess engem, felvévén a keresztet. **22** Az pedig elszomorodván e beszéden, elméne búsan; mert sok jószága vala. **23** Jézus pedig körültekintvén, monda tanítványainak: Mily nehezen mennek be az Isten országába, a kiknek gazdagságuk van! **24** A tanítványok pedig álmélkodának az ő beszédén; de Jézus ismét felelve, monda nézik: Gyermekaim, mily nehéz azoknak, a kik a gazdagságban bíznak, az Isten országába bemenni! **25** Könnyebb a tevének a túfokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni. **26** Azok pedig még inkább álmélkodnak vala, mondva magok között: Kicsoda idvezülni tehet? **27** Jézus pedig rájuk tekintvén, monda: Az embereknél lehetetlen, de nem az Istennél; mert az Istennél minden lehetséges. **28** És Péter kezdé mondani néki: Íme, mi elhagyunk minden, és követtünk téged. **29** Jézus pedig felelve, monda: Bizony mondonak nétek, senki sincs, aki elhagyta házát, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyát, vagy anyát, vagy feleségét, vagy gyermeket, vagy szántóföldeit én érettem és az evangéliomért, **30** Aki százannyi ne kapna most ebben az időben, házakat, fitestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; a jövendő világban pedig örök életet. (**aiōn g165, aiōnios g166**) **31** Sok elsők pedig lesznek utolsók, és sok utolsók elsők. **32** Útban valának pedig Jeruzsálemben menve fel; és előttük megys vala Jézus, ők pedig álmélkodának, és követvén őt, félnek vala. És ő a tizenkettőt ismét maga mellé vévén, kezde nézik szólni azokról a dolgokról, a mik majd vele történnék, **33** Mondván: Íme, felmegyünk Jeruzsálemben, és az embernek Fia átadatnak a főpapoknak és az írástudóknak, és halálra károztatják őt, és a pogányok kezébe adják őt; **34** És megcsúfolják őt, és megostorozzák őt, és megköpdösík őt, és megölik őt; de harmadnapon feltámad. **35** És hozzájárulának Jakab és János, a Zebedeus fiai, ezt mondva: Mester, szeretnők, hogy a mire kérünk, tudd meg nékünk. **36** Ó pedig monda nézik: Mit kívántok, hogy tegyek veletek? **37** Azok pedig mondának néki: Add meg nékünk, hogy egyikünk jobb kezed felől, másikunk pedig bal kezed felől ülön a te dicsőségedben. **38** Jézus pedig monda nézik: Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-é a pohárt, a melyet én megiszom; és megkeresztelkedhettek-é azzal a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem? **39** Azok pedig mondának néki: Megtehetjük. Jézus pedig monda nézik: A pohárt ugyan, a melyet én megiszom, megiszszátok, és a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek; **40** De az én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, a kiknek elkészítettem. **41** És hallván ezt a tíz tanítvány, haragudni kezdének Jakabra és Jánosra. **42** Jézus pedig magához szólítván őket, monda nézik:

Tudjátok, hogy azok, a kik a pogányok között fejedelmeknek tartatnak, uralkodnak felettök, és az ő nagyjaik hatalmaskodnak rajtok. **43** De nem így lesz közöttetek; hanem, a ki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok; **44** És a ki közületek első akar lenni, mindenkinék szolgája legyen: **45** Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért. **46** És Jerikóba érkezének: és mikor ő és az ő tanítványai és nagy sokaság Jerikóból kimennek vala, a Timeus fia, a vak Bartimeus, ott üle az úton, koldulván. **47** És a mikor meghallá, hogy ez a Názáreti Jézus, kezde kiáltani, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyörül rajtam! **48** És sokan feddik vala őt, hogy hallgasson; de ő annál jobban kiáltja vala: Dávidnak Fia, könyörül rajtam! **49** Akkor Jézus megállván, mondá, hogy hívják elő. És előhívják vala a vakot, mondván néki: Bízzál; kelj föl, hív tégedet. **50** Az pedig felső ruháját ledobván, és felkelvén, Jézushoz méne. **51** És felelvéni Jézus, monda néki: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig monda néki: Mester, hogy lássak. **52** Jézus pedig monda néki: Eredj el, a te hited megtartott téged. És azonnal megjött a szemevilága, és követi vala Jézust az úton.

11 És mikor Jeruzsálemhez közeledének, Bethfagé és Bethánia felé, az olajfák hegyénél, elküldé kettőt tanítványai közül, **2** És monda nézik: Eredjetek abba a faluba, a mely előttetek van; és a mikor abba bejuttok, azonnal találtok egy megköött vemhet, a melyen ember nem ült még soha; azt oldójátok el és hozzátok ide. **3** És ha valaki azt mondja nétek: Miért teszitek ezt? mondjátok: Az Úrnak van szüksége reá. És azonnal elbocsátja azt ide. **4** Elmenének azért és megtalálák a megköött vemhet, az ajtónál kívül a kettős útnál, és eloldák azt. **5** Az ott állók közül pedig némelyek mondának nézik: Mit miveltek, hogy eloldójátok a vemhet? **6** Ők pedig felelének nézik, úgy, a mint Jézus megparancsolta vala. És elbocsáták őket. **7** És oda vivék a vemhet Jézushoz, és rávéték felső ruhákat; ő pedig felüle reá. **8** Sokan pedig felső ruhákat az útra teríték, mások pedig ágakat szegdelnek vala a fákról és az útra hánýják vala. **9** A kik pedig előtte menének, és a kik követék, kiáltának, mondván: Hozzána! Áldott, a ki jő az Úrnak nevében! **10** Áldott a mi Atyánknak, Dávidnak országa, a mely jő az Úrnak nevében! Hozzána a magasságban! **11** És beméne Jézus Jeruzsálembe, és a templomba; és minden körülhézvén, mivelhogy az idő már késő vala, kiméne Bethániába a tizenkettővel. **12** És másnap, mikor Bethániából kimentek vala, megéhezék. **13** És meglátván messziről egy fügefát, a mely leveles vala, odaméne, ha talán találna valamit rajta: de odaérvén ahhöz, levélnél egyebet semmit sem találta; mert nem vala fügeérésnek ideje. **14** Akkor felelvéni Jézus, monda a fügefának: Soha örökké ne egyék rólad gyümölcsöt senki. És hallák az ő tanítványai. (aión g165) **15** És Jeruzsálembe érkezének. És Jézus bemenvén a templomba, kezdé kiúzni azokat, a kik a templomban árulnak és vásárolnak vala; a pénzváltók asztalait, és a galambárások székeit pedig felforgatá; **16** És nem engedi vala, hogy valaki edényt vigyen a templomon keresztül. **17** És tanít vala, mondván nézik: Nincsené megírva: Az én házam imádság házáának nevezetük minden nép között? Ti pedig rablók barlangjává tettétek azt. **18** És

meghallák az írástudók és a főpapok, és tanakodnak vala, hogy mi módon veszíthetnék el őt. Mert félnek vala tőle, mivelhogy az egész sokaság álmelkodik vala az ő tanításán. **19** És mikor beestveledék, kiméne a városból. **20** Reggel pedig, a mikor mellette menének el, látják vala, hogy a fügefa gyökerestől kiszáradott. **21** És Péter visszaemlékezvén, monda néki: Mester néz, a fügefa, a melyet megátkoztál, kiszáradott. **22** És Jézus felelvéni, monda nézik: Legyen hitetek Istenben. **23** Mert bizony mondom nétek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy a mit mond, megtörténik, meg lesz néki, a mit mondott. **24** Azért mondom nétek: A mit könyörgéstekben kértek, higyjétek, hogy minden megnyeritek, és meglézen nétek. **25** És mikor imádkozva megálltotok, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van; hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa nétek a ti vétkeiteket. **26** Ha pedig ti meg nem bocsátotok, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket. **27** És ismét Jeruzsálembe menének. Mikor pedig ő a templomban körüljára, hozzámennek vala a főpapok és az írástudók és a vének. **28** És mondának néki: Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? és ki adta néked a hatalmat, hogy ezeket cselekedd? **29** Jézus pedig felelvéni, monda nézik: Én is kérdek egy dolgot töletek, és felejjetek meg nékem, akkor megmondom nétek, hogy miféle hatalomnál fogva cselekszem ezeket: **30** A János keresztsége mennyből vala-é, vagy emberekől? felejjetek nékem. **31** Azok pedig tanakodnak vala maguk között, mondván: Ha azt mondjak: Mennyből, azt fogja mondani: Miért nem hittetek tehát néki? **32** Ha pedig azt mondjak: Emberekől, – félnek vala a néptől. Mert mindenki azt tartja vala Jánosról, hogy valóban próféta vala. **33** Felelvéni tehát, mondának Jézusnak: Nem tudjuk. Jézus is felelvéni, monda nézik: Én sem mondom meg nétek, miféle hatalomnál fogva cselekszem ezeket.

12 És kezde nézik példázatokban beszélni: Egy ember szőlőt ültetett, és körülvevő gyepűvel, és sajtót ása, és tornyot építé, és kiadá azt munkásoknak, és elutazék. **2** És a maga idejében szolgát külde a munkásokhoz, hogy kapjon a munkásoktól a szőlő gyümölcséből. **3** Azok pedig megfogván azt, megverék, és üresen küldék vissza. **4** És ismét külde hozzájuk egy másik szolgát; azt pedig kővel dobálván meg, fejét betörék, és gyalázattal illetve, visszaküldék. **5** És ismét másikat külde; ezt pedig megölék: és sok másokat; némelyeket megvervén, némelyeket pedig megölvén. **6** Minthogy pedig még egy egyetlen szerelmes fia is vala, utoljára azt is elküldé hozzájok, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsülni. **7** Azok a munkások azonban ezt mondák magok között: Ez az örökösi; jertek, öljük meg őt, és a miénk lesz az örökség. **8** És megfogván azt, megölék, és a szőlőn kívül veték. **9** Mit cselekszik hát a szőlőnek ura? Eljő és elveszti a munkásokat, és a szőlőt másoknak adjja. **10** Ezt az írást sem olvastatók-é? A mely követ az építők megvetettek, az lett a szeglet fejévé. **11** Az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemeink előtt. **12** És igyekeznek vala őt megfogni, de félték a sokaságtól. Mert tudták, hogy a példázatot ellenük mondotta. Azért elhagyván őt, tovább menének. **13** És küldének hozzá némelyeket a farizeusok és a Heródes pártiak közül, hogy megfogják őt a beszédben. **14** Azok

pedig odamenvén, mondának néki: Mester, tudjuk hogy igaz vagy és nem gondolsz senkivel; mert nem tekintesz emberek személyére, hanem igazság szerint tanítod az Istennek útját. Szabad-é a császárnak adót fizetni vagy nem? Fizessünk-é vagy ne fizessünk? 15 Ő pedig ismervén az ó képmutatásukat, monda nézik: Mit kísértetek engem? Hozzatok nekem egy pénzt, hogy lássam. 16 Azok pedig hozának. És monda néki: Kié ez a kép és a felírás? Azok pedig mondának néki: A Császári. 17 És felelvé Jézus, monda néki: Adjátok meg a mi a Császár, a Császárnak, és a mi az Istené, az Istennek. És elálmélkodanak ő rajta. 18 És jóvénék hozzá Sadduceusok, a kik azt mondják, hogy nincsen feltámadás. És megkérdezék őt, mondán: 19 Mester, Mózes azt írta nékünk, hogy ha valakinek fitestvére meghalt, és feleséget hagyott hátra, gyermekeket pedig nem hagyott, akkor az ő feleségét vegye el az ő fitestvére, és támasszon magot a fitestvérének. 20 Heten valának tehát fitestvérek. És az első feleséget vőn, de meghalván, magot nem hagya. 21 És a második elvezet az asszonyt, de meghala, és magot ő sem hagya: a harmadik is hasonlóképen; 22 És mind a hét elvezet azt, és magot nem hagyának. Legutoljára meghalt az asszony is. 23 A feltámadáskor tehát, mikor feltámadnak, melyiköknek lesz a felesége? Mert mind a hétnak a felesége volt. 24 Jézus pedig felelvé, monda néki: Avagy nem azért tévelegtek-é, mert nem ismeritek az írásokat, sem az Istennek hatalmát? 25 Mert mikor a halálból feltámadnak, sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyeiben. 26 A halottakról pedig, hogy feltámadnak, nem olvastatók-é a Mózes könyvében, a cspíkebokornál, hogy mi módon szöllött néki az Isten, mondán: Én vagyok Ábrahám Istene, és Izsák Istene, és Jákób Istene. 27 Az Isten nem holtaknak, hanem előknek Istene. Ti tehát igen tévelegtek. 28 Akkor hozzá menvén egy az írástudók közül, aki az ő vetekekötöket hallotta vala, és tudván, hogy jól megfelel nézik, megkérdezé tőle: Melyik az első minden parancsolatok között? 29 Jézus pedig felele néki: minden parancsolatok között az első: Halljad Izráel: Az Úr, a mi Istenünk egy Úr. 30 Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívemből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat. 31 A második pedig hasonlatos ehhez: Szeress felebarátodat, mint magadat. Nincs más ezeknél nagyobb parancsolat. 32 Akkor monda néki az írástudó: Jól van, Mester, igazán mondád, hogy egy Isten van, és nincsen kívüle más. 33 És szeretni őt teljes szívemből, teljes elmédből, teljes lélekből és teljes erőből, és szeretni embernek felebarátját, mint önmagát, többet é minden égoaldozatnál és véres áldozatnál. 34 Jézus pedig látván, hogy bölcsen felelt vala, monda néki: Nem messze vagy az Isten országától. És többé senki sem meri vala őt megkérdezni. 35 És felele Jézus és monda, a mint a templomban tanít vala: Mi módon mondják az írástudók, hogy a Krisztus Dávidnak Fia? 36 Hiszen Dávid maga mondotta a Szent Lélek által: Monda az Úr az én uramnak: ülj az én jobb kezem felől, míglen vetem a te ellenségeidet lábaid alá zsámolyul. 37 Tehát maga Dávid nevezi őt Urának, mimódon fia hát néki? És a nagy sokaság örökmest hallgatja vala őt. 38 Ő pedig monda nézik az ő tanításában: Örizkedjetek az írástudóktól, a kik örökmest járnak hosszú

köntösökben és szeretik a piaczokon való köszöntéseket. 39 És a gyülekezetekben az előlülések, és a lakomákon a főhelyeket: 40 A kik az özvegyeknek házát fölemészlik és színből hosszan imádkoznak: ezek súlyosabb ítélet alá esnek. 41 És leülvén Jézus a templomperselynek átellenében, nézi vala, hogy a sokaság miként vet pénzt a perselybe. Sok gazdag pedig sokat vet vala abba. 42 És egy szegény özvegy asszony is odajövén, két fillért, azaz egy negyed pénzt vete bele. 43 Akkor előszörítván tanítványait, monda nézik: Bizony mondomb néktek, hogy ez a szegény özvegy asszony többet vetett, hogynem mind a többi, a kik a perselybe vetettek vala. 44 Mert azok mindenjában az ő fölöslegükből vetnék; ez pedig az ő szegénységből, a mije csak volt, mind bevétel, az ő egész vagyonát.

13 Mikor pedig a templomból kiméne, monda néki egy az ő tanítványai közül: Mester, nézd, milyen kövek és milyen épületek! 2 Jézus pedig felelvé, monda néki: Látod ezeket a nagy épületeket? Nem marad kő kövön, a mely le nem rombolható. 3 Mikor pedig az olajfák hegyén ül vala, a templom átellenében, megkérdezé őt magukban Péter, Jakab, János és András: 4 Mond meg nékünk, mikor történne meg ezek; és mi lesz a jel, a mikor mindezek beteljesednek? 5 Jézus pedig felelvé nézik, kezdé mondani: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket. 6 Mert sokan jönök majd az én nevemben, a kik azt mondják: Én vagyok: és sokakat elhitetnek. 7 Mikor pedig hallani fogtok háborúkról és háborúk híreiről, meg ne rémüliketek, mert meg kell lenniük; de ez még nem a vég. 8 Mert nemzet nemzet ellen, és ország ország ellen támad; és lesznek földindulások mindenfelé, és lesznek éhségek és háborúságok. 9 Nyomorúságoknak kezdetei ezek. Ti pedig vigyázzatok magatokra: mert törvényszékeknek adnak át titeket, és gyűlékezetekben vernek meg titeket, és helytartók és királyok elő állítanak én érettem, bizonyosan ő nézik. 10 De előbb hirdettetnie kell az evangéliomnak minden pogányok között. 11 Mikor pedig fogva visznek, hogy átadjanak titeket, ne aggodalmasodjatok előre, hogy mit szóljatok, és ne gondolkodjatok, hanem a mi adatik néktek abban az órában, azt szóljátok; mert nem ti vagytok, a kik szólótok, hanem a Szent Lélek. 12 Halálra fogja pedig adni testvér testvérét, atya gyermekét; és magzatok támadnak szülők ellen, és megöletik őket. 13 És lesztek gyűlöletesek mindenki előtt az én nevemért; de a ki mindenkor megmarad, az megtartatik. 14 Mikor pedig látjátok a pusztító utálatosságot, a melyről Dániel próféta szöllött, ott állani, ahol nem kellene (a ki olvassa, értse meg), akkor a kik Júdeában lesznek, fussanak a hegycsúcsra; 15 A háztetőn levő pedig le ne szálljon a házba, se be ne menjen, hogy házból valamit kivigyen; 16 És a mezőn levő haza ne térjen, hogy ruháját elvigye. 17 Jaj pedig a terhes és a szoptató asszonyoknak azokban a napokban. 18 Imádkoztatok pedig, hogy a ti futástok ne télen legyen. 19 Mert azok a napok olyan nyomorúságosak lesznek, a melynek a világ kezdete óta, a melyet Isten teremtett, mind ez ideig nem voltak, és nem is lesznek. 20 És ha az Úr meg nem rövidítette volna azokat a napokat, egyetlen test sem menekülne meg; de a választottakért, a kiket kiválasztott, megrövidítette azokat a napokat. 21 Ha pedig akkor ezt mondja néktek valaki: Ímé

itt a Krisztus, vagy: Íme amott, ne higyétek. 22 Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és jeleket és csodákat tesznek, hogy elhitessék, ha lehet, még a választottakat is. 23 Ti pedig vigyázzatok; íme előre megmondottam nétek minden. 24 De azokban a napokban, azután a nyomorúság után, a nap elsőtétedik, és a hold nem fénylik, 25 És az ég csillagai lehullanak, és az egekben levő hatalmasságok megrendülnek. 26 És akkor meglátják az embernek Fiát eljőni felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel. 27 És akkor elküldi az ő angyalait, és egybegyűjti az ő választottait a négy szelek felől, a föld végső határától az ég végső határáig. 28 A fügefáról vegyétek pedig a példát. A mikor ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. 29 Azonképen ti is, mikor lájtátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt. 30 Bizony mondomban nétek, hogy el nem műlik ez a nemzettség, a míg meg nem lesznek mindezek. 31 Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem műlnak. 32 Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya. 33 Figyeljetek, vigyázzatok és imádkozzatok; mert nem tudjátok, mikor jö el az az idő. 34 Úgy mint az az ember, aki messze útra kelve, házát elhagyván, és szolgáit felhatalmazván, és kinek-kinek a maga dolgát megszabván, az ajtónállónak is megparancsolta, hogy vigyázzon. 35 Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a háznak ura, este-é vagy éjjelkor, vagy kakasszókor, vagy reggel? 36 Hogy, ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva. 37 A miket pedig nétek mondok, mindenkinet mondomban: Vigyázzatok!

14 Két nap mulva pedig húsvét vala és a kovásztalan kenyerek ünnepe. És a főpapok és az írástudók tanakodnak vala, hogy csalárdággal mimódron fogják meg és öljék meg őt. 2 Mert azt mondák vala: Ne az ünnepen, hogy a nép fel ne zendüljön. 3 Mikor pedig Bethániában a poklos Simon házánál vala, a mint asztalhoz ülé, egy asszony méne oda, a kinél alabástrom edény vala valódi és igen drága nárdus olajjal; és eltörvén az alabástrom edényt kitölté azt az ő fejére. 4 Némelyek pedig háborognak vala magok között és mondának: Mire való volt az olajnak ez a tékozlása? 5 Mert el lehetett volna azt adni háromszáz pénznél is többért, és odaadni a szegényeknek. És zúgolódnak vala ellene. 6 Jézus pedig monda: Hagyjátok békét néki; miért bántjátok őt? jó dolgot cselekedett én velem. 7 Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, és a mikor csak akarjátok, jót tehettek velök; de én nem leszek mindenkor veletek. 8 Ó a mi tőle telt, azt tevé: előre megkente az én testemet a temetésre. 9 Bizony mondomban nétek: Valahol csak prédikálják ezt az evangéliomot az egész világon, a mit ez az asszony cselekedett, azt is hirdetni fogják az ő emlékezetére. 10 Akkor Júdás, az Iskariotes, egy a tizenkettő közül, elméne a főpapokhoz, hogy őt azoknak elárusítja. 11 Azok pedig, a mint meghallák, örvendeznének, és igérék, hogy pénzt adnak néki. Ő pedig keresi vala, mimódron árulhatná el őt jó alkalmossal. 12 És a kovásztalan kenyerek ünnepének első napján, mikor a húsvéti bárányt vágják vala, mondának néki az ő tanítványai: Hol akarod, hogy elmenvén megkészítsük, hogy megehesd a húsvéti

bárányt? 13 Akkor elküldé kettőt az ő tanítványai közül, és monda nékik: Menjetek el a városba, és egy ember jó előtörökbe, aki egy korsó vizet visz; kövessétek őt, 14 És a hová bemegy, mondjátok a házi gazdának: A Mester kérdei: hol van az a szállás, ahol megeszem az én tanítványaimmal a húsvéti bárányt? 15 És ő mutat nétek egy nagy vacsoráló házat berendezve, készen: ott készítétek el nékünk. 16 Elmenének azért az ő tanítványai, és jutának a városba, és úgy találák, a mint nékik megmondotta, és elkészíték a húsvéti bárányt. 17 Mikor pedig este lön, oda méne a tizenkettővel. 18 És a mikor leülnek és esznek vala monda Jézus: Bizony mondomban nétek, egy közületek eláral engem, aki velem eszik. 19 Ők pedig kezdének szomorkodni és néki egyenként mondani: Csak nem én? A másik is: Csak nem én? 20 Ő pedig felelveni, monda nékik: Egy a tizenkettő közül, aki velem együtt márt a tálba. 21 Az embernek Fia jöllehet elmegy, a mint meg van írva felőle; de jaj annak az embernek, aki az embernek Fiát elárusítja; jobb lenne annak az embernek, ha nem született volna. 22 És mikor ők evének, vévén Jézus a kenyeret, és hálákat adván, megtöré és adá nékik, mondvan: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. 23 És vévén a poharat, és hálákat adván, adá nékik; és ivának abból mindenjában; 24 És monda nékik: Ez az én vérem, az új szövetség vére, a mely sokakért kiontatik. 25 Bizony mondomban nétek, nem iszom többé a szőlőtőnek gyümölcséből mind ama napig, a mikor mint újat íszom azt az Isten országában. 26 És dicséretet énekelve kimenének az olajfák hegyére. 27 És monda nékik Jézus: Ezen az éjszakán mindenjában megbotránkoztok bennem; mert meg van írva: Megverem a pástort, és elszélednek a juhok. 28 De feltámadásom után előttek fogok felmenni Galileába. 29 Péter pedig monda néki: Ha mindenjában megbotránkoznak is, de én nem. 30 És monda néki Jézus: Bizony mondomban néked, hogy ma, ezen az éjszakán, mielőtt a kakas kétszer szólana, háromszor tagadsz meg engem. 31 Ő pedig annál inkább erősítí vala: Ha veled együtt kell is meghalnom, semmiképen meg nem tagadlak téged. Hasonlóképen szólanak vala a többiek is. 32 És menének ami helyre, a melynek Gecsemáné a neve; és monda az ő tanítványainak: Üljetek le itt, a míg imádkozom. 33 És maga mellé vév Pétert és Jakabot és Jánost, és kezde rettegni és gyötrődni; 34 És monda nékik: Szomorú az én lelkem mind halálig; maradjatok itt, és vigyázzatok. 35 És egy kevésbé előre mervén, a földre esék, és imádkozék, hogy, ha lehetséges, műljék el tőle ez az óra; 36 És monda: Abba, Atýám! minden lehetséges néked. Vidd el tőlem ezt a poharat; mindenáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied. 37 Azután visszatéré és aluva találá őket, és monda Péternek: Simon, alszol? Nem bírtál egy óráig vigyázni? 38 Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísérőtbe né jussatok; a lélek ugyan kész, de a test erőtlen. 39 És ismét elmenvén, imádkozék, ugyanazon szavakkal szólván. 40 A mikor pedig visszatéré, ismét aluva találá őket; mert a szemeik megnehezedtek vala, és nem tudták mit feleljenek néki. 41 Harmadszor is jöve, és monda nékik: Aludjatok immár és nyugodjatok. Elég; eljött az óra; íme az embernek Fia a bűnösök kezébe adatik. 42 Keljetek föl, menjünk: íme elközelgett, aki engem elárusítja. 43 És mindenjárt még mikor ő szól vala, eljöve Júdás, egy a tizenkettő közül, és vele

együtt nagy sokaság, fegyverekkel és botokkal, a főpapoktól, az írástudóktól és a vénektől. 44 Az ő elárulója pedig jelte ada nékik, mondván: A kit megcsókolok majd, ő az; fogjátok meg azt, és vigyétek el biztonsággal. 45 És odajutván, azonnal hozzáméne, és monda: Mester! Mester! és megcsókolá át. 46 Azok pedig ráveték kezeiket, és megfogák őt. 47 De egy az ott állók közül az ő szablyáját kivonván, a főpap szolgájához csapa, és levágá annak fülét. 48 Jézus pedig felelvén, monda nékik: Mint egy rablóra, úgy jöttetek-é reám fegyverekkel és botokkal, hogy megfoglatajok engem?! 49 Naponta nálatok valék, a templomban tanítva, és nem fogtatók meg engem; de szükség, hogy az írások beteljesedjenek. 50 Akkor elhagyván őt, mindenjában elfutának. 51 Egy ifjú pedig követé őt, a kinek testét csak egy gyolcs ing takarta; és megfogák őt az ifjak. 52 De ő ott hagyva az ingét, meztelenül elszalada tőlük. 53 És vivék Jézust a főpaphoz. És oda gyűlének mindenjában a főpapok, a vének és az írástudók. 54 Péter pedig távolról követé őt, be egészben a főpap udvaráig: és ott ülé a szolgákkal, és melegszik vala a tűznél. 55 A főpap pedig és az egész tanács bizonyságot keresnek vala Jézus ellen, hogy megölhessék őt; de nem találnak vala. 56 Mert sarkan tesznek vala ugyan hamis tanúbizonyságot ellene, de a bizonyságtételek nem valának megegyezők. 57 És némelyek fölkelének és hamis tanúbizonyságot tőnek ellene, mondván: 58 Mi hallottuk, mikor ezt mondá: Én lerontom ezt a kézzel csinált templomot, és három nap alatt más építék, a mely nem kézzel csináltatott. 59 De még így sem vala egyező az ő bizonyságtételük. 60 Akkor a főpap odaállván a középre, megkérde Jézust, mondván: Semmit sem felelsz-é? Miféle bizonyságot tesznek ezek te ellened? 61 Ő pedig hallgat vala, és semmit sem felele. Ismét megkérdezé őt a főpap, és monda nékik: Te vagy-é a Krisztus, az áldott Isten Fia? 62 Jézus pedig monda: Én vagyok. És meglájtatók majd az embernek Fiát ülni a hatalomnak jobbján, és eljőni az ég felhőivel. 63 A főpap pedig megszagaggatván ruhát, monda: Mi szükségünk van még tanúkra? 64 Hallátok a káromlást. Mi tetszik néktek? Azok pedig halálra méltónak ítélték őt mindenjában. 65 És kezdék őt némelyek köpdösni, és az ő orczáját elfedni, és őt öklözni, és mondanai néki: Próbálj! A szolgák pedig arczul csapdossák vala őt. 66 A mint pedig Péter lenti vala az udvarban, odajöve egy a főpap szolgálói közül; 67 És meglátván Pétert, a mint melegszik vala, rátekintvén, monda: Te is a Názáreti Jézussal valál! 68 Ő pedig megtagadá, mondván: Nem ismerem, s nem is értem, mit mondasz. És kiméne a tornácról; és a kakas megszólala. 69 A szolgál pedig meglátha őt, kezde ismét mondanai az ott állóknak: Ez közülök való. 70 Ő pedig ismét megtagadá. De kevés idő múlva az ott állók ismét mondják vala Péternek: Bizony közülök való vagy; mert Galileabeli is vagy, és a beszédet is hasonló. 71 Ő pedig kezde átkozódni és esküdözni, hogy: Nem ismerem azt az embert, a kiről beszéltek. 72 És másodszor szóla a kakas. És Péternek eszébe juta a beszéd, a melyet néki Jézus mondott vala, hogy mielőtt a kakas kétszer szólana, háromszor megtagadsz engem. És sírva fakada.

15 És mindenjárt reggel tanácsot tartván a főpapok a vénekkel és írástudókkal, és az egész tanács, megköözvén Jézust,

elvivék és átadák Pilátusnak. 2 És megkérde őt Pilátus: Te vagy-é a zsidók királya? ő pedig felelvén, monda nékik: Te mondod. 3 És erősen vadollják vala őt a főpapok. 4 Pilátus pedig ismét megkérde őt, mondván: Semmit sem felelsz-é? Íme, mennyi tanúbizonyságot szólnak ellened! 5 Jézus pedig semmit sem felele, annyira hogy Pilátus elcsudálkozék. 6 Ünnepenként pedig egy foglyot szokott vala elbocsátani nékik, a kit épen óhajtának. 7 Vala pedig egy Barabbás nevű, megköözötve ama lázadókkal együtt, a kik a lázadás alkalmával gyilkosságot követték vala el. 8 És a sokaság kiáltván, kezde kérni Pilátust arra, a mit mindenkor megtesz vala nékik. 9 Pilátus pedig felele nékik, mondván: Akarjátok-é, hogy elbocsássam néktek a zsidók királyát? 10 Mert tudja vala, hogy irigységből adták őt készbe a főpapok. 11 A főpapok azonban felindíták a sokaságot, hogy inkább Barabbást bocsássa el nékik. 12 Pilátus pedig felelvén, ismét monda nékik: Mit akartok tehát, hogy cselekedjem ezzel, a kit a zsidók királyának mondok? 13 És azok ismét kiáltanak: Feszítsd meg őt! 14 Pilátus pedig monda nékik: Mert mi rosszat cselekedett? Azok pedig annál jobban kiáltanak vala: Feszítsd meg őt! 15 Pilátus pedig eleget akarván tenni a sokaságnak, elbocsát nékik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatván, kezöke adá, hogy megfeszítsék. 16 A vitézek pedig elvívék őt az udvar belső részébe, a mi az órház; és összehívák az egész csapatot. 17 És bíborba öltözötteték őt, és tövisből font koszorút tevének a fejére, 18 És elkezdték őt köszönteneti: Üdvöz légy, zsidók király! 19 És verik vala a fejét nádszállal, és köpdösik vala őt, és térdet hajtva tisztelik vala őt. 20 Mikor pedig kicsúfolták őt, leveték róla a bíbor ruhát, és a maga ruháiba öltözötték; és kivívék őt, hogy megfeszítsék. 21 És kényszerítének egy melléttök elmenőt, bizonyos czirénei Simont, aki a mezőről jő vala, Alekszánérnek és Rufusnak az atyát, hogy vigye az ő keresztről. 22 És vivék őt a Golgotha nevű helyre, a mely megmagyarázva annyi, mint: koponya helye. 23 És mirhás bort adnak vala néki inni; de ő nem fogadá el. 24 És megfeszítvén őt, eloszták az ő ruháit, sorsot vettén azokra, ki mit kapjon. 25 Vala pedig három óra, mikor megfeszíték őt. 26 Az ő kárhoztatásának oka pedig így vala fölrébe felírva: A zsidók királya. 27 Két rablót is megfeszítének vele, egyet jobb és egyet bal keze felől. 28 És beteljesedék az írás, a mely azt mondja: És a bűnösök közé számláltaték. 29 Az arra menők pedig szidalmazzák vala őt, fejüket hajtogatván és mondván: Hah! a ki lerontod a templomot, és három nap alatt fölépíted; 30 Szabadítsd meg magadat, és szállj le a keresztről! 31 Hasonlóképen pedig a főpapok is, csúfolodván egymás között, az írástudókkal együtt mondják vala: Másokat megtartott, magát nem bírja megtartani. 32 A Krisztus, az Izrael királya, szálljon le most a keresztről, hogy lássuk és higyjunk. A kiket vele feszítettek meg, azok is szidalmazzák vala őt. 33 Mikor pedig hat óra lón, sötétség támadta az egész földön kilenc óráig. 34 És kilenc órakor fennszóval kiáltta Jézus mondván: Elói, Elói! Lamma Sabaktáni? a mi megmagyarázva annyi, mint: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet? 35 Némelyek pedig meghallván ezt az ott állók közül, mondának: Íme illést hívja. 36 Egy ember pedig odafutamodék és egy szivacsot megtöltvén eczettel és azt nádszárra tűzvén, inni ada néki,

mondván: Hagyátok el, lássuk, ha eljő-é Ihlés, hogy levegye őt. **37** Jézus pedig nagy fennszóval kiáltván kibocsátá lelkét. **38** És a templom kárpítja fölétől aljáig ketté hasada. **39** Látván pedig a százados, a ki vele átellenben áll vala, hogy ekként kiáltva bocsátá ki lelkét, monda: Bizony, ez az ember Isten Fia vala! **40** Valának pedig asszonyok is, a kik távolról nézik vala, a kik között vala Mária Magdaléna, és Mária, a kis Jakabnak és Józsénak anyja, és Salomé. **41** A kik, mikor Galileában vala, akkor is követték vala őt, és szolgálnak vala néki; és sok más asszony, a kik vele mentek vala fel Jeruzsálembe. **42** És mikor immár este lón, mivelhogy péntek vala, azaz szombat előtt való nap, **43** Eljöve az arimathiai József, egy tisztességes tanácsbeli, a ki maga is várja vala az Isten országát; beméne bátran Pilátushoz, és kéré Jézusnak testét. **44** Pilátus pedig csodálkozék, hogy immár meghalt volna; és magához hivatva a századost, megkérde tőle, ha régen halt-é meg? **45** És megtudván a századostól, odaajándékozta a testet Józsefnek. **46** Ő pedig gyolcsot vásárolván, és levévén őt, begöngyölé a gyolcsba, és elhelyezé egy sírboltba, a mely kősziklából vala kivágva; és követ hengeríte a sírbolt szájára. **47** Mária Magdaléna pedig és Mária, a Józsé anyja, nézik vala, hová helyezék.

16 Mikor pedig elmult a szombat, Mária Magdaléna, és Mária a Jakab anyja, és Salomé, drága keneteket vásárlának, hogy elmenvén, megkenjék őt. **2** És korán reggel, a hétnek első napján a sírbolthoz menének napfelköltek. **3** És mondják vala maguk között: Kicsoda hengeríti el nékünk a követ a sírbolt szájáról? **4** És odatekintvén, láták, hogy a kő el van hengerítve; mert felette nagy vala. **5** És bemenvén a sírboltba, látának egy ifjút ülni jobb felől, fehér ruhába öltözve; és megfélemlének. **6** Az pedig monda nézik: Ne féljetek. A Názáreti Jézust keresitek, a ki megfeszítetett; föltámadott, nincsen itt; íme a hely, a hová őt helyezék. **7** De menjetek el, mondjátok meg az ő tanítványainak és Péternek, hogy előtteket megjen Galileába; ott meglájtájtok őt, a mint megmondotta néktek. **8** És nagyhamar kijövén, elfutának a sírbolttól, mert félelem és álmélkodás fogta vala el őket; és senkinek semmit sem szólának, mert félnek vala. **9** (note: The most reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.) Mikor pedig reggel, a hétnek első napján föltámadott vala, megjelenék először Mária Magdalénának, a kiből hétdögöt úzött vala ki. **10** Ez elmenvén, megjelenté azoknak, a kik vele valának és keseregnek és sírnak vala. **11** Azok pedig mikor hallották, hogy él és ő láttá vala, nem hivék. **12** Ezután pedig közülök kettőnek jelenék meg más alakban, útközben, mikor a mezőre mennek vala. **13** Ezek is elmenvén, megjelenték a többieknek; ezeknek sem hivének. **14** Azután, mikor asztalnál ülnek vala megjelenék magának a tizenegynek, és szemükre hányá az ő hitetlenségöket és keményszívűségöket, hogy azoknak, a kik őt feltámadva látták vala, nem hivének, **15** És monda nézik: Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliomot minden teremtsnek. **16** A ki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; a ki pedig nem hiszen, elkárhozik. **17** Azokat pedig, a kik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket úznek; új nyelveken szólnak. **18**

Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nézik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak. **19** Az Úr azért, minekutána szólott vala nézik, felviteték a mennybe, és üle az Istennek jobbjára. **20** Azok pedig kimenvén, prédikálának mindenütt, az Úr együtt munkálván velük, és megerősítvén az igét a jelek által, a melyek követik vala. Ámen!

Lukács

1 Mivelhogy sokan kezdették rendszerint megírni azoknak a dolgoknak az elbeszélését, a melyek minálunk beteljesedtek, **2** A mint nékünk előnkbe adták, a kik kezdettől fogva szemtanú és szolgái voltak az igének: **3** Tetszék énnékem is, ki eleitől fogva mindeneknek szorgalmasan végére jártam, hogy azokról rendszerint írjak néked, jó Theofilus, **4** Hogy megtudhasd azoknak a dolgoknak bizonyosságát, a melyekre tanítottál. **5** Heródesnek, a Júdea királyának idejében vala egy Zakariás nevű pap az Abia rendjéből; az ő felesége pedig az Áron leányai közül való vala, és annak neve Erzsébet. **6** És mind a ketten igazak valának az Isten előtt, kik az Úrnak minden parancsolataiban és rendeléseiben feddhetetlenül jártak. **7** És nem volt nékik gyermekük, mert Erzsébet meddő vala, és mind a ketten immár idős emberek valának. **8** Lón pedig, hogy mikor ő rendjének sorában papi szolgálatot végzett az Isten előtt, **9** A papi tiszt szokása szerint reá jutott a sor, hogy bemervén az Úrnak templomába, jó illatot gerjesszen. **10** És a népnek egész sokasága imádkozék kívül a jó illatozás idején; **11** Neki pedig megjelenék az Úrnak angyala, állván a füstölő oltár jobbjára felől. **12** És láttára megettene Zakariás, és télelem szállá meg őt. **13** Monda pedig az angyal néki: Ne félj Zakariás; mert meghallgattatott a te könyörgésed, és a te feleséged Erzsébet szül néked fiat, és nevezed az ő nevét Jánosnak. **14** És lészen tenéked örömodre és vigasságodra, és sarkan fognak örvendezni az ő születésén; **15** Mert nagy lészen az Úr előtt, és bort és részegítő italt nem iszik; és betelik Szent Lélekkel még az ő anyjának méhétől fogva. **16** És az Izrael fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenüköz. **17** És ez ő előtte fog járni az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a fiakhoz téritse, és az engedetleneket az igazak bölcsességére, hogy készítsen az Úrnak tökéletes népet. **18** És monda Zakariás az angyalnak: Miről tudhatom én ezt meg? mert én vén vagyok, és az én feleségem is igen idős. **19** És felelén az angyal, monda néki: Én Gábriel vagyok, ki az Isten előtt állok; és küldettem, hogy szóljak veled, és ez örvendetes dolgokat jelentsem néked. **20** És ímé megmérül sz és nem szólhatott minden napig, a melyen ezek meglesznek: mivelhogy nem hittél az én beszédimnek, a melyek beteljesednek az ő idejükben. **21** A nép pedig várára vala Zakariást, és csodálkozék, hogy a templomban késik. **22** És kijövén, nem szólhatott nékik; eszükbe vevék azért, hogy látást látott a templomban; mert ő csak intégetett nékik, és néma maradt. **23** És lón, hogy mikor leteltek az ő szolgálatának napjai, elméne hazára. **24** E napok után pedig fogada méhében Erzsébet az ő felesége, és elrejtőzök őt hónapig, mondva: **25** Így cselekedett velem az Úr a napokban, a melyekben reám tekinte, hogy elvegye az én gyalázatomat az emberek között. **26** A hatodik hónapban pedig elküldeték Gábriel angyal Istentől Galileának városába, a melynek neve Názáret, **27** Egy szúzhöz, a ki a Dávid házból való József nevű férfiúnak volt eljegyezve. A szúzneke neve pedig Mária. **28** És bemervén az angyal ő hozzá, monda néki: Örülj, kegyelembé fogadott! Az Úr veled van, áldott vagy te az asszonyok között. **29** Az pedig látván, megdöbbenne

az ő beszédén, és elgondolkodék, hogy micsoda köszöntés ez?! **30** És monda néki az angyal: Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál az Istenél. **31** És ímé fogansz a te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az ő nevét JÉZUSNAK. **32** Ez nagy lészen, és a Magasságos Fiának hivattatik; és néki adj a Úr Isten a Dávidnak, az ő atyának, királyi székét; **33** És uralkodik a Jákób házán mindenörök; és az ő királyságának vége nem lészen! (aión g165) **34** Monda pedig Mária az angyalnak: Mimódon lesz ez, holott én ferfiat nem ismerek? **35** És felelén az angyal, monda néki: A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért a mi születik is szentek hivatik, Isten Fiának. **36** És ímé Erzsébet, a te rokonod, ő is fogant fiat az ő vénségében; és ez már a hatodik hónapja néki, a kit meddőnek hívtak: **37** Mert az Istennél semmi sem lehetetlen. **38** Monda pedig Mária: Imhol az Úrnak szolgálójára; legyen nékem a te beszéded szerint. És elméne ő tőle az angyal. **39** Fölkélvén pedig Mária azokban a napokban, nagy sietséggel méne a hegységbé, Júdának városába; **40** És beméne Zakariásnak házába, és köszönté Erzsébetet. **41** És lón, mikor hallotta Erzsébet Mária köszöntését, a magzat repese az ő méhében; és betelék Erzsébet Szent Lélekkel; **42** És fennszóval kiáltta, mondva: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse. **43** És honnét van ez nékem, hogy az én Uramnak anyja jön én hozzám? **44** Mert ímé, mi helyt a te köszöntésednek szava fülémebe hatolt, a magzat örvendezéssel kezde repesni az én méhében. **45** És boldog az, aki hitt; mert beteljesednek azok, a miket az Úr néki mondott. **46** Akkor monda Mária: Magasztalja az én lelkem az Urat, **47** És örvendez az én lelkem az én megtárt Istenemben. **48** Mert reá tekintett az ő szolgáló leányának alázatos állapotjára; mert ímé mostantól fogva boldognak mondanak engem minden nemzetiségek. **49** Mert nagy dolgokat cselekedék velem a Hatalmas; és szent az ő neve! **50** És az ő irgalmassága nemzetiségről nemzetiségre vagyon azokon, a kik őt félik. **51** Hatalmas dolgot cselekedék karjának ereje által, elszéleszté az ő szívök gondolatában felfuvalkodottakat. **52** Hatalmasokat dönte le a trónjaikról, és alázatosakat magasztalt fel. **53** Éhezőket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el üresen. **54** Felvevő Izráelnek, az ő szolgájának ügyét, hogy megemlékezzék az ő irgalmasságáról. **55** (A miképen szólott volt a mi atyáinknak), Ábrahám iránt és az ő magya iránt mindenörök! (aión g165) **56** Marada pedig Mária Erzsébettel mintegy három hónapig; azután haza tére. **57** Erzsébetnek pedig betelék az ő szülésének ideje, és szüle fiat. **58** És meghallá az ő szomszédi és rokonai, hogy az Úr nagy kegyelmességet cselekedett ő vele; és együtt örülnek vele. **59** És lón nyolczad napon, eljövénékn, hogy körülmetéljék a gyermeket; és az ő atyja nevéről Zakariásnak akarák őt nevezni. **60** És felelén az ő anyja, monda: Nem; hanem Jánosnak neveztessék. **61** És mondának néki: Senki sincs a te rokonságodban, aki ezen a néven neveztetnék. **62** És intének az ő atyának, hogy minék akarja neveztetni? **63** Az pedig táblát kérvén, ezt írá, mondva: János a neve. És elcsodálkozának mindenáján. **64** És feloldódék az ő szája és nyelve azonnal, és szóla, áldván az Isten. **65** És télelem szállott minden ő szomszédaikra; és Júdeának egész hegyes tartományában

elhirdettetének mind e dolgok. **66** És szívökre vevék mindenek, a kik hallák, mondván: Vajon mi lesz e gyermekből? És az Úrnak keze vala ő vele. **67** És Zakariás, az ő atya beteljesedék Szent Lélekkel, és prófétálta mondván: **68** Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét, **69** És felelemelte az üdvösségek szarvát nékünk az ő gyermekének, Dávidnak házában, **70** A mint szólott az ő szent prófétáinak szája által, kik eleitől fogva voltak, (*aión g165*) **71** Hogy a mi ellenségeinktől megszabadít, és mindenazonak kezéből, a kik minket gyűlölnek; **72** Hogy irgalmasságot cselekedjék a mi atyánkkal, és megemlékezzék az ő szent szövetségéről, **73** Az esküvészről, a melylyel megesküdt Ábrahámnan, a mi atyánknak, hogy ő megadja nékünk, **74** Hogy megszabadulván a mi ellenségeink kezéből, felelem nélkül szolgálunk néki. **75** Szentségen és igazságban ő előtte a mi életünknek minden napjaiban. **76** Te pedig kis gyermek, a magasságos Isten prófétájának hivattatol; mert az Úr előtt jársz, hogy az ő útait megkészítsed; **77** És az üdvösségi ismeretére megtanítsad az ő népét, a bűnöknek bocsánatjában. **78** A mi Istenünk nagy irgalmasságáért, a melylyel meglátogatott minket a naptámadat a magasságóból, **79** Hogy megjelenjék azoknak, a kik a sötétségen és a halálnak árnyékában ülnek; hogy igazzassa a mi lábainkat a békességek útjára! **80** A kis gyermek pedig nevekedik és erősödik vala lélekben; és a pusztában vala mind ama napig, a melyen megmutatta magát az Izráelnek.

2 És lón azokban a napokban, Augusztus császártól parancsolat adaték ki, hogy mind az egész föld összejártassék. **2** Ez az összejárás először akkor történt, mikor Síriában Czirénius volt a helytartó. **3** Mennek vala azért mindenek, hogy beirattassanak, kiki a maga városába. **4** Felméne pedig József is Galileából, Názáret városából Júdeába, a Dávid városába, mely Bethlehennek nevezették, mivelhogy a Dávid házából és háznépe közül való volt; **5** Hogy beirattassék Máriaval, a ki néki jegyeztetett feleségül, és várandós vala. **6** És lón, hogy mikor ott valának, betelének az ő születésének napjai. **7** És szülé az ő elsőszülött fiát; és bepólýálva őt, és helyhezteret őt a jászolba, mivelhogy nem vala nékik helyök a vendégfogadó háznál. **8** Valának pedig pásztorok azon a vidéken, a kik kün a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájok mellett. **9** És íme az Úrnak angyala hozzájok jöve, és az Úrnak dicsősége körülvevő őket: és nagy felelemmel megfélémlének. **10** És monda az angyal nékik: Ne féljetek, mert íme hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népknek öröme lészen: **11** Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. **12** Ez pedig nétek a jele: találtok egy kis gyermeket bepólýálva feküdni a jászolban. **13** És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, a kik az Isten dícsérít és ezt mondják vala: **14** Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat! **15** És lón, hogy mikor elmentek az angyalok ő tőlük a mennybe, mondának a pásztoremberek egymásnak: Menjünk el mind Bethlehémig, és lássuk meg e dolgot, a melyet az Úr megjelentett nékünk. **16** Elmenének azért sietséggel, és megtalálák Máriát és Józsefet, és a kis gyermeket,

ki a jászolban fekszik vala. **17** És ezt látván, elhirdeték, a mi nékik a gyermek felől mondattot vala. **18** És mindenek, a kik hallák, elcsodálkozának azokon, a miket a pásztorok nékik mondottak. **19** Mária pedig mind ez ígéket megtartja, és szívében forgatja vala. **20** A pásztorok pedig visszatérének, dicsőírvén és dícsérvén az Istenet mind azok felől, a miket hallottak és látottak, a mint nékik megmondatott. **21** És mikor betölt a nyolcnap, hogy a kis gyermeket körülmetéljék, nevezék az ő nevét Jézusnak, a mint őt az angyal nevezte, mielőtt fogantatott volna anyja méhében. **22** Mikor pedig betöltek Mária tisztsulásának napjai a Mózes törvénye szerint, felvivék őt Jeruzsálemben, hogy bemutassák az Úrnak. **23** (A mint megritatott az Úr törvényében, hogy: minden elsőszülött fiú az Úrnak szenteltessék), **24** És hogy áldozatot adjanak, a szerint a mint megmondatott az Úr törvényében: Egy pár gerliczét, vagy két galambfiat. **25** És íme vala Jeruzsálemben egy ember, a kinek neve Simeon volt, és ez az ember igaz és istenfélő vala, a ki várt az Izráel vigasztalását, és a Szent Lélek vala ő rajta. **26** És kijelentett néki a Szent Lélek által, hogy addig halált nem lát, a míg meg nem látja az Úrnak Krisztusát. **27** És ő a Lélek indításából a templomba méne, és mikor a gyermek Jézust bevívék szülői, hogy ő érette a törvény szokása szerint cselekedjenek, **28** Akkor ő karjaiba vevé őt, és áldá az Istenet, és monda: **29** Mostan bocsátód el, Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békességen: **30** Mert látták az én szemeim a te üdvösségedet, **31** A melyet készített minden népeknek szeme láttára; **32** Világossági a pogányok megvilágosítására, és a te népednek, az Izráelnek dicsőségére. **33** József pedig és az ő anyja csodálkozának azokon, a miket ő felőle mondottak. **34** És megáldá őket Simeon, és monda Márianak, az ő anyjának: Íme ez vettetett sokaknak elestére és feltámadására az Izráelben; és jegyül, a kinek sokan ellene mondának; **35** Sőt a te lelkedet is általhatja az éles tőr; hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek. **36** És vala egy prófétaasszony, Anna, a Fánuel leánya, az Áser nemzetéből (ez sok időt élt, miután az ő szüzességtől fogva hét esztendeig élt férjével, **37** És ez mintegy nyolczvannégy esztendőt özvegy vala), a ki nem távozik el a templomból, hanem bőjtőlésekkel és imádkozásokkal szolgál vala éjjel és nappal. **38** Ez is ugyanazon órában oda állván, hálát adott az Úrnak, és szóla ő felőle mindeneknek, a kik Jeruzsálemben a váltságot várták. **39** És mikor minden elvégztek az Úr törvénye szerint, visszatérének Galileába, az ő városukba, Názáreibe. **40** A kis gyermek pedig növekedék, és erősödék lélekben, teljesedve bölcsességgel; és az Istennek kegyelme vala ő rajta. **41** Az ő szülei pedig évenként feljártak Jeruzsálemben a húsvét ünnepére. **42** És mikor tizenkét esztendő lett, fölmenének Jeruzsálemben az ünnep szokása szerint; **43** És mikor eltelének a napok, mikor ők visszatérének, a gyermek Jézus visszamaradta Jeruzsálemben; és nem vevé észre sem József, sem az ő anyja; **44** Hanem azt gondolván, hogy az úti társaságban van, egy napi járó földet menének, és keresék őt a rokonok és az ismerősök között; **45** És mikor nem találák őt, visszamenének Jeruzsálemben, hogy megkeressék. **46** És lón, hogy harmadhapra megtalálták őt a templomban, a doktorok között ülve, a mint őket hallgatta, és kérdezgette őket. **47** És mindenjában, a kik őt hallgatták, elálmélkodának az ő

értelmén és az ő feleletein. **48** És meglátván őt, elcsodálkozának, és monda néki az ő anyja: Fiam, miért cselekedted ezt velünk? Íme atyád és én nagy bánnal kerestünk téged. **49** Ő pedig monda nézik: Mi dolog, hogy engem kerestetek? Avagy nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatosnak lennem, a melyek az én Atyámnak dolgai? **50** De ők nem érték e beszédet, a mit ő nézik szóla. **51** És aláméne velök, és méne Názáretbe; és engedelmes vala nézik. És az ő anyja szívében tartá mind ezeket a dolgokat. **52** Jézus pedig gyarapodék bölcsességeben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességeben.

3 Tibérius császár uralkodásának tizenötödik esztendejében pedig, mikor Júdeában Poncius Pilátus volt a helytartó, és Galileának negyedes fejedelme Heródes, Iturea és Trakhónitás tartományának pedig negyedes fejedelme az ő testvére Filep, Abiléné negyedes fejedelme meg Lisániás, **2** Annás és Kajafás főpapsága alatt, lón az Úrnak szava Jánoshoz, a Zakariás fiához, a pusztában, **3** És méne a Jordán mellett lévő minden tartományba prédkárván a megtérés keresztségét a bűnöknek bocsánatjára; **4** A mint meg van írva Ésaiás próféta beszédeinek könyvében, ki ezt mondja: Kiáltónak szava a pusztában: Kézsítek meg az Úrnak újtát; egyengessétek az ő ösvényeit. **5** minden völgy betöltenik, minden hegység és halom megalacsonyítatik; és az egyenetlenek egyenesekké, és a görögöös útak símákká lesznak; **6** És meglátha minden test az Istennek szabadítását. **7** Monda azért a sokaságnak, a mely kiméne hozzá, hogy általa megkereszteltessék: Viperák fajzati, kicsoda intett meg titeket, hogy a bekövetkező harag elől meneküljetek? **8** Teremjtek azért megtéréshez méltó gyümölcsököt, és ne mondognassatók magatokban: Ábrahám a mi atyánk! mert mondomb néktek, hogy az Isten ezekből a kövekből is támaszthat fiakat Átyának. **9** Immár pedig a fejsze is rávettehetet a fák gyökerére: minden fa azért, a mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és a tűzre vettetik. **10** És megkérde ő a sokaság, mondáván: Mit cselekedjünk tehát? **11** Ő pedig felelvén, monda nézik: A kinek két köntöse van, egyiket adja annak, a kinek nincs; és a kinek van eledele, hasonlókép cselekedjék. **12** És eljövénék a vámszedők is, hogy megkereszteljenek, és mondának néki: Mester, mit cselekedjünk? **13** Ő pedig monda nézik: Semmi többet ne követeljetek, mint a mi előtökbe rendelletettem. **14** És megkérde ő a vitézek is, mondáván: Hát mi mit cselekedjünk? És monda nézik: Senkit se háborítatok, se ne patvarkodatok; és elégedjetek meg zsoldotokkal. **15** Mikor pedig a nép várta és szívükben minden gondolkoztak János felől, hogy vajon nem ő-e a Krisztus; **16** Felele János mindeneknek, mondáván: Én ugyan keresztelek titeket vízzel; de eljő, aki nálamnál erősebb, a kinek nem vagyok méltó, hogy sarujának kötőjét megoldjam: az majd keresztel titeket Szent Lélekkel és tűzzel: **17** Kinek szórólapjára kezében van, és megtisztítja szérrüjét; és a gabonát az ő csűrébe takarja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel. **18** És még sok egyebekre is intén őket, hirdeté az evangéliomot a népnek. **19** Mikor pedig Heródes, a negyedes fejedelem, megfedorített ő tőle Heródiásért, az ő testvérének, Filepnek feleségeért és

mindama gonoszságokért, a miket Heródes cselekedett, **20** Ez még azzal tetézte mindeket, hogy Jánost tömlöczbe vetteté. **21** Lón pedig, hogy mikor az egész nép megkeresztelkedett, és Jézus is megkeresztelte, és imádkozott, megnyilatkozék az ő, **22** És leszállta ő reá a Szent Lélek testi ábrázatban mint egy galamb, és szózat lón mennyből, ezt mondáván: Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm! **23** Maga Jézus pedig mintegy harminzs esztendős volt, mikor tanítani kezdett, ki, a mint állítják vala, a József fia vala, ez pedig a Hélié, **24** Ez Mattáté, ez Lévié, ez Melkié, ez Jannáé, ez József, **25** Ez Matthatiásé, ez Ámosé, ez Naumé, ez Eslié, ez Naggaié, **26** Ez Maáté, ez Matthatiásé, ez Semeié, ez József, ez Júdáé, **27** Ez Joannáé, ez Rhésié, ez Zorobábelé, ez Saláthielé, ez Nérié, **28** Ez Melkié, ez Addié, ez Hosámé, ez Elmodámé, ez Éré, **29** Ez Jóséé, ez Eliézeré, ez Jórimé, ez Mattáté, ez Lévié, **30** Ez Simeoné, ez Júdáé, ez József, ez Jónáné, ez Eliákimé, **31** Ez Méleáé, ez Maináné, ez Mattáté, ez Nátáné, ez Dávidé, **32** Ez Jesséé, ez Obedé, ez Boázé, ez Sálmoné, ez Naássoné, **33** Ez Aminádábé, ez Arámé, ez Esoné, ez Fáresé, ez Júdáé, **34** Ez Jákóbé, ez Izsáké, ez Ábrahámé, ez Táráé, ez Nákhoré, **35** Ez Sárkhé, ez Ragáváé, ez Fáleké, ez Eberé, ez Saláé, **36** Ez Kajnáné, ez Arfaksadé, ez Semé, ez Noéé, ez Lámkhé, **37** Ez Mathuséláé, ez Énókhé, ez Járedé, ez Mahalaléelé, ez Kajnáné, **38** Ez Énósé, ez Sethé, ez Ádámé, ez pedig az Istené.

4 Jézus pedig Szent Lélekkel telve, visszatére a Jordántól, és viteték a Lélektől a pusztába. **2** Negyen napig, kísértetvén az ördög által. És nem evék semmit azokban a napokban; de mikor azok elmúltak, végre megéhezék. **3** És monda néki az ördög: Ha Isten Fia vagy, mondd e kőnek, hogy változzék kenyérré. **4** Jézus pedig felele néki, mondáván: Meg van írva, hogy nemcsak kenyérrrel él az ember, hanem az Istennek minden igéjével. **5** Majd felvívén ő az ördög egy nagy magas hegyre, megmutatá néki a föld minden országait egy szempillantásban, **6** És monda néki az ördög: Néked adom mindenzt a hatalmat, és ezeknek dicsőségét; mert nékem adatott, és annak adom, a kinek akarom; **7** Azért ha te engem imádsz, minden a tied lesz. **8** Felelvén pedig Jézus, monda néki: Távozz tőlem, Sátán; mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj. **9** Azután Jeruzsálemben vivé őt, és a templom ormára állítván, monda néki: Ha Isten Fia vagy, vesd alá magad innét; **10** Mert meg van írva: Az ő angyalinak parancsol te felőled, hogy megörizzének téged; **11** És: Kezökben hordoznak téged, hogy valamikép meg ne üssed lábadat a kőbe. **12** Felelvén pedig Jézus, monda néki: Megmondatott: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet. **13** És elvégezvén minden kísértést az ördög, eltávozék tőle egy időre. **14** Jézus pedig megtére a Léleknek erejével Galileába: és híre méne néki az egész környéken. **15** És ő tanítja azoknak zsinagogáiban, dicsőítetv mindenektől. **16** És méne Názáretbe, ahol felneveltetett: és beméne, szokása szerint, szombatnapon a zsinagogába, és felálla olvasni. **17** És adák néki az Ésaiás próféta könyvét; és a könyvet feltárván, arra a helyre nyita, ahol ez vala írva: **18** Az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliomot hirdesse, elküldött, hogy a töredelmes szívüket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást

hirdessek és a vakok szemeinek megnyilását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat. **19** Hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendéjét. **20** És behajtván a könyvet, átadá a szolgának, és leüle. És a zsinagogában mindenek szemei ő reá valának függesztre. **21** Ő pedig kezde hozzájuk szólani: Ma teljesedett be ez az írás a ti hallástokra. **22** És mindenjában bizonyoságot tőnek felőle, és elálmékodának kedves beszédein, a melyek szájából származtak, és mondának: Avagy nem a József fia-e ez? **23** És monda nézik: Bizonyára azt a példabeszédet mondjátok nékem: Orvos, gyógyítsd meg magadat! A miket hallottunk, hogy Kapernaumban történtek, itt a te hazádban is cselekedd meg azokat. **24** Monda pedig: Bizony mondomb néktek: Egy próféta sem kedves az ő hazájában. **25** És igazán mondomb néktek, hogy Illés idejében sok özvegy asszony volt Izráelben, mikor az ég három esztendeig és hat hónapig be volt zárva, úgy hogy az egész tartományban nagy éhség volt; **26** Mégis azok közül senkihez nem küldetett Illés, hanem csak Sidonnak Sareptájába az özvegy asszonyhoz. **27** És az Elizeus próféta idejében sok bélpoklos volt Izráelben; de azok közül egy sem tiszttult meg, csak a Siriából való Naámán. **28** És betelenek mindenjában haraggal a zsinagogában, mikor ezeket hallották. **29** És felkélén, kiúzék őt a városon kívül és vivék őt annak a hegyek szélére, a melyen az ő városuk épült, hogy onnan letaszítás. **30** Ő azonban közöttük átmenve, eltávozék. **31** És leménye Kapernaumba, Galllea városába; és tanítja vala azokat szombatnapokon. **32** És csodálkozának az ő tudományán, mert beszéde hatalmas vala. **33** És a zsinagogában vala egy tisztálatan ördögi lélektől megszállt ember, aki fennhangon kiáltja, **34** Mondván: Ah, mi közünk hozzád názáreti Jézus? Jöttél, hogy elveszíts minket? Ismerlek téged ki vagy: az Istennek ama Szentje! **35** És megdorgálá őt Jézus, mondván: Némulj meg és menj ki ez emberből! És az ördög azt a középre vettvéni, kiméne belőle, és nem árta néki semmit. **36** És támada félelem mindenekben, és egymással szólnak és beszélnek vala, mondván: Mi dolog ez, hogy nagy méltósággal és hatalommal parancsol a tisztálaton lelkeknek és kimennek? **37** És elterjede a hír ő felőle a környék minden helyén. **38** Azután a zsinagogából eltávozván, a Simon házába méne. A Simon napa pedig nagy hideglelésben feküdt, és könyörögtek neki érette. **39** És Jézus mellé állván, megdorgálá a hideglelést, és az elhagyá őt; és ő azonnal felkélén, szolgálá nézik. **40** A nap lementével pedig, mindenek, a kiknek különféle betegeik valának, ő hozzá vivék azokat; ő pedig mindegyikükre reávetvén kezeit, meggyógyítja őket. **41** Sokakból pedig ördögök is mentek ki, kiáltozván és mondván: Te vagy ama Krisztus, az Isten Fia! De ő megdorgálván, nem engedé őket szólani, mivelhogy tudták, hogy ő a Krisztus. **42** A nap fölkeltekor pedig kimenvén, pusztá helyre méne; de a sokaság felkeresé őt, és hozzámenének, és tartóztaták őt, hogy ne menjen el tőlük. **43** Ő pedig monda nézik: Egyéb városoknak is hirdetnem kell nékem az Istennek országát; mert azért küldettem. **44** És prédkál vala Galilea zsinagogáiban.

5 És lön, hogy mikor a sokaság hozzá tódult, hogy hallgassa az Isten beszédét, ő a Genezáret tavánál áll vala; **2** És

láta két hajót állani a vizen: a halászok pedig, miután azokból kiszálltak, mossák vala az ő hálóikat. **3** És ő bemervén az egyik hajóba, a mely a Simoné vala, kéré őt, hogy vigye egy kissé beljebb a földtől: és mikor leült, a hajóból tanítá a sokaságot. **4** Mikor pedig megszűnt beszélni, monda Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra. **5** És felelén Simon, monda néki: Mester, jöllehet az egész éjszaka fáradtunk, még sem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsolatodra levetem a hálót. **6** És ezt megtévéni, halaknak nagy sokaság keríté be; szakadoz vala pedig az ő hálójuk. **7** Intének azért társaiknak, a kik a másik hajóban valának, hogy jójenek és segítsenek nézik. És előjén, megtölték mind a két hajót, annyira, hogy csaknem elsüllyednének. **8** Látván pedig ezt Simon Péter, Jézusnak lábai elé esék, mondván: Eredj el én tölem, mert én bűnös ember vagyok, Uram! **9** Mert félelem fogta körül őt és mindeneket, a kik ő vele valának, a halfogás miatt, a melyet fogtak; **10** Hasonlóképen Jakabot és Jánost is, a Zebedeus fiait, a kik Simonnak társai valának. És monda Simonnak Jézus: Ne félj; mostantól fogva embereket fogsz. **11** És a hajókat a szárazra vonván, elhagyák mindenötöt és követék őt. **12** És lön, hogy mikor az egyik városban vala, ímé vala ott egy poklossággal teljes ember: és mikor megláttá Jézust, arcra borulva kéré őt, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem! **13** Jézus pedig kinyújtva kezét, illeté azt, mondván: Akarom, tisztsulj meg. És azonnal eltávozék tőle a belpoklosság. **14** És ő megparancsol néki, hogy azzal senkinek se mondja el; hanem eredj el, úgymond, mutasd meg magad a papnak, és vígy áldozatot a te megtisztulásodért, a mint Mózes parancsolta, bizonyosául ő nézik. **15** A hír azonban annál inkább terjedt ő felőle; és nagy sokaság gyűlé egybe, hogy őt hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak az ő betegségeikből. **16** De ő félrevonula a pusztákba, és imádkozék. **17** És lön egy napon, hogy ő tanít vala: és ott ülének a farizeusok és a törvények tanítói, a kik jöttek Galileának és Júdeának minden faluból és Jeruzsálemből: és az Úrnak hatalma vala ő vele, hogy gyógyítson. **18** És ímé valami ferfiak ágyon egy embert hozának, aki gutaütött vala; és igyekezének azzal bevinni őt az élébe tenni. **19** De nem találván módot, hogy a sokaság miatt milkép vigyék őt be, felhágának a háztetőre, és a cseréphéjazaton át bocsáták őt alá ágyastól Jézus elé a középre. **20** És látván azoknak hitét, monda: Ember, megbocsáttattak néked a te bűneid. **21** Az írástudók pedig és a farizeusok elkezdenek tanakodni, mondván: Kicsoda ez, aki ily káromlást szól? Ki bocsátja meg a bűnt, hanemha egyedül az Isten? **22** Jézus pedig észrevéven az ő tanakodásukat, felelén, monda nézik: Mit tanakodtok a ti szívetekben? **23** Melyik könnyebb, azt mondani: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy azt mondani: Kelj fel és jár! **24** Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön megbocsátani a bűnöket, (monda a gutaütötnek): Néked mondomb, kelj fel, és fölvén nyoszolyádat, eredj haza! **25** És az rögtön felkélén azok szemeláttára, fölvev a min feküdt, és elméne haza, dicsőítvén az Isten. **26** És az álmékodás elfogá mindenjárat, és dicsőíték az Isten, és betelenek félelemmel, mondván: Bizony csodadolgozat láttunk ma! **27** Ezek után pedig kiméne, és láta egy Lévi nevű

vámszedőt, aki a vámnál ül vala, és monda néki: Kövess engem! 28 És az mindeneket elhagyván, felkele és követé őt. 29 És Lévi nagy lakomát készíté néki az ő házáinál; és vala ott nagy sokasága a vámszedőnek és egyebeknek, a kik ő velük letelepedtek volt. 30 És köztük az írástudók és farizeusok zúgolódának az ő tanítványai ellen, mondva: Miért esztek és isztok a vámszedőkkel és a bűnösökkel? 31 És felelén Jézus, monda nézik: Az egészségeseknek nincs szükségük orvosra, hanem a betegeknek. 32 Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre. 33 Azok pedig mondának néki: Mi az oka, hogy a János tanítványai gyakorta bőjtölnek és imádkoznak, valamint a farizeusokéi is; a te tanítványaid pedig esznek és isznak? 34 Ő pedig monda nézik: Avagy mivelhetitek-e azt, hogy a lakodalmasok bőjtöljenek, a míg a vőlegény velük van? 35 De előjön a napok, és mikor a vőlegény elvétetiük ő tőlük, akkor majd bőjtölnek azokban a napokban. 36 És monda nézik példabeszédét is: Senki nem toldja az új posztó foltot az ó posztóhoz; mert különben az újat is megszakaszta és az ó posztóhoz nem illik az újból való folt. 37 És senki sem tölti az új bort ó tömlőkbe; mert különben az új bor megszakaszta a tömlőket, és a bor kiömöl, és a tömlők is elvesznek. 38 Hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni, és mind a kettő megmarad. 39 És senki, aki ó bort iszik, mindenjárt újat nem kíván, mert azt mondja: Jobb az ó.

6 Lón pedig a húsvét szombatját követő második szombaton, hogy a vetések között méne által és az ő tanítványai gabonafejeket szaggatván és azokat kezeikkel kimorzsolván, ettek. 2 Némelyek pedig a farizeusok közül mondának nézik: Miért cselekszik azt, a mit szombatnapokon nem szabad cselekedni? 3 És felelén Jézus, monda nézik: Nem olvastatók-e, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett ő és a kik vele voltak? 4 Mi módon ment be az Úrnak házába és vette el a szent kenyereket és ette meg és adott azoknak is, a kik vele voltak, a melyeket pedig nem szabad megenni, hanem csak a papoknak? 5 És monda nézik: Az embernek Fia ura a szombatnak is. 6 Lón pedig más szombaton is, hogy ő a zsinagogába méne és tanítá, és vala ott egy ember, a kinek a jobb keze száradt volt. 7 Az írástudók és farizeusok pedig leselkednék ő utána, ha vajon gyógyít-e majd szombatnapon, hogy vádat találjanak ellene. 8 Ő pedig tudván azoknak gondolatait, monda a száradt kezű embernek: Kelj fel és állj elő! És felkelvén, előálla. 9 Monda azért nézik Jézus: Valamit kérdek tőletek: Szabad-é szombaton jót tenni, vagy rosszt tenni? az életet megtartani, vagy elveszteni? 10 És körültekintve mindenjájokon, monda az embernek: Nyújts ki a kezedet! Az pedig úgy cselekedék, és keze oly éppé lón, mint a másik. 11 Azok pedig eltélenek esztelenséggel és beszélgetnek vala egymás közt, hogy mit cselekedjenek Jézussal? 12 És lón azokban a napokban, kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el. 13 És mikor megvirrada, előszólkítá az ő tanítványait és kiválaszta azok közül tizenkettőt, a kiket apostoloknak is nevezte: 14 Simont, a kit Péternek is nevezte, és Andrásról, annak testvérről, Jakabot és Jánost, Filepet és Bertalant, 15 Mátét és Tamást, Jakabot, az Alfeus fiát, és Simont, aki Zelotesnek nevezetteték, 16 Júdást, a Jakab fiát

és Iskariotes Júdást, aki árulóvá is lón; 17 És alámenvén ő velük, megállá a síkságon, és az ő tanítványainak serege és a népnek nagy sokasága egész Júdeából és Jeruzsálemből és Tírusnak és Sídonnak tengermelléki határából, a kik jöttek, hogy hallgassák őt és meggyógyítassanak betegségeikből. 18 És a kik tisztálatlan lelkektől gyötrettek, meggyógyulának. 19 És az egész sokaság igyekezik vala őt illetni: mert erő származék belőle, és mindeneket meggyógyítja. 20 Ő pedig felemelvén szemeit az ő tanítványaira, monda: Boldogok vagytok ti szegények: mert tiétek az Isten országára. 21 Boldogok ti, kik most éheztek: mert megelégettettek. Boldogok ti, kik most sírtok: mert nevetni fogtok. 22 Boldogok lesztek, mikor titeket az emberek gyűlölnek, és kirekesztenek, és szidalmaznak titeket, és kivetik a ti neveteket, mint gonoszt, az embernek Fiáért. 23 Örüljetek azon a napon és örvendezzetek; mert íme a ti jutalmatok bőséges a mennyen; hiszen hasonlóképen cselekedtek a prófétákkal az ő atyáik. 24 De jaj néktek, gazdagoknak, mert elvettétek a ti vigasztalástokat. 25 Jaj néktek, kik beteltek; mert éhezni fogtok. Jaj néktek, kik most nevettek; mert sírni és jaagtatni fogtok. 26 Jaj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek; mert épen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik. 27 De néktek mondomb, kik engem hallgattok: Szerezsétek ellenségeiteket, jól tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, 28 Áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, és imádkozzatok azokért, a kik titeket háborgatnak. 29 A ki egyik arcodat megüti, fordítsd néki a másikat is; és attól, a ki felső ruhádat elveszi, ne vond meg alsó ruhádat se. 30 Mindennek pedig, a ki töled kér, adj; és attól, a ki elveszi a tiédet, ne kérd vissza. 31 És a mint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképen cselekedjetek azokkal. 32 Mert ha csak azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, a kik őket szeretik. 33 És ha csak azokkal tesztek jól, a kik veletek jól tesznek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is ugyanazt cselekszik. 34 És ha csak azoknak adtak kölcsönt, a kiktől reménylik, hogy visszakapjátok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza. 35 Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jól tegyetek, és adjatok kölcsönt, semmit érte nem várva; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos Istennek fiai lesztek: mert jó jöltévő a háládatlanokkal és gonoszokkal. 36 Legyetez azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas. 37 Ne ítélezetek és nem ítéltetek; ne kárhoztassatok és nem kárhoztattok; megbocsássatok, néktek is megbocsáttatik; 38 Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomott és megrázottat, színig teltet adnak a ti öletekbe. Mert azzal a mértékkel mérnek néktek, a melylyel ti mértek. 39 Példabeszédét is monda nézik: Vajon a vak vezetheti-é a világtalant? vagy nem mindenketen a verembe esnek-é? 40 Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere. 41 Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, mely a te saját szemedben van, nem veszed észre? 42 Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Atyámfia, hadd vessem ki a szálkát a te szemedből, holott te a te szemedben lévő gerendát nem látod. Te képmutató, vesd ki először a gerendát a te szemedből és azután gondolj arra, hogy kivesd

a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van. **43** Nem jó fa az, a mely romlott gyümölcsöt terem; és nem romlott fa az, a mely jó gyümölcsöt terem. **44** Mert minden fa az Ő tulajdon gyümölcséről ismerték meg; mert a tövisről nem szednek fügét, sem a szederindáról nem szednek szőlőt. **45** A jó ember az Ő szívénél jó kincséből hoz elő jót; és a gonosz ember az Ő szívénél gonosz kincséből hoz elő gonoszt: mert a szívnek teljességeből szól az Ő szája. **46** Miért mondjátok pedig nékem: Uram! Uram! ha nem mívelitek, a miket mondok? **47** Valaki én hozzám jő és hallatja az én beszédemet és azokat megtartja, megmondom néktek, mihez hasonló. **48** Hasonló valamely házépítő emberhez, a ki leássott és mélyre hatolt, és kösziklára vetett fundamentomot: mikor aztán árvíz lett, beleütöközött a folyóvíz abba a házba, de azt meg nem mozdíthatta: mert kösziklán épült. **49** A ki pedig hallatja, de nem tartja meg, hasonló ahhoz az emberhez, aki csak a földön építette házát fundamentom nélküli: a melybe beleütöközvén a folyóvíz, azonnal összeomlott; és nagy lett annak a hánynak romlása.

7 Mikor pedig minden Ő beszédeit a nép hallatára elvégezte, beméne Kapernaumba. **2** Egy századosnak szolgája pedig, a ki annál nagy becsületben volt, igen rosszul lévén, már halófelben vala. **3** Az pedig, mikor hallott Jézus felől, hozzá küldé a zsidók véneit, kérvén Őt, hogy jöjjön el és gyógyítsa meg az Ő szolgáját. **4** Azok pedig Jézushoz menvén, igen kérék Őt, mondván: Méltó, hogy megtedd néki; **5** Mert szereti a mi nemzetünket, és a zsinagógát is Ő építette néünk. **6** Jézus tehát elméne velük. Mikor azonban már nem messze volt a háztól, eléje küldé a százados néhány jó barátját, izenvén néki: Uram, ne fáraszd magad; mert nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj; **7** A miért is magamat sem tartottam érdemesnek arra, hogy hozzád menjek: hanem csak szóval mondd, és meggyógyul az én szolgám. **8** Mert én is hatalom alá vettet ember vagyok, és vitézek vannak alattam; és ha az egyiknek azt mondjam: Eredj el, elmegy; vagy a másiknak: Jövel, eljő; és ha szolgámnak szólók: Tedd ezt, azt teszi. **9** Jézus pedig ezeket hallván, elcsudálkozik Ő rajta; és hátrafordulván monda az Ő követő sokaságának: Mondom néktek, ilyen hitet Izráelben sem találtam! **10** És a küldöttek viaszatérvén a házhoz, a beteg szolgát már egészségen találák. **11** És lőn másnap, hogy méne Nain nevű városba; és az Ő tanítványai sokan menének Ő vele, és nagy sokaság. **12** Mikor pedig a város kapujához közelített, íme egy halottat hoznak vala ki, egyetlen egy fiát az anyjának, és az özvegy asszony vala; és a városból nagy sokaság volt Ő vele. **13** És látván őt az Úr, megkönyörülé rajta, és monda néki: Ne sírj. **14** És oda menvén, illeté a koporsót; a vivők pedig megállának. És monda: Ifjú, néked mondomb, kelj föl! **15** És felüle a megholt, és kezde szólni; és adá őt anyjának. **16** És elfogá mind azokat a felelem, és dicsőíték az Istenet, mondván: Nagy próféta támadt mi köztünk; és: Az Isten megtekintette az Ő népét. **17** És kiméne ő felőle e hír az egész Júdeába, és a körül való minden tartományba. **18** És Jánosnak mind ezeket elmondák a tanítványai. És János az Ő tanítványai közül kettőt előszólítván, **19** Elküldé Jézushoz, mondván: Te vagy-é az, aki eljövendő vala, vagy mást várunk? **20** Mikor azért azok a férfiak hozzámentek, mondának: Keresztelő János küldött

minket te hozzád, mondván: Te vagy-é az, aki eljövendő vala, vagy mást várunk? **21** Azon órában pedig sokakat gyógyít meg betegségekből, csapásokból, tisztálatan lelekktől, és sok vaknak adá meg szeme világát. **22** És felevén Jézus, monda nékik: Elmenvén mondjátok meg Jánosnak, a miket láttatok és hallottatok: hogy a vakok szemeik világát veszik, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek az evangélium prédikáltatik. **23** És boldog, valaki én bennem meg nem botránkozik. **24** Mikor pedig elmentek a János követei, kezdé mondani a sokaságnak János felől: Mit látni mentetek ki a pusztába? szélingatta naádszalat-é? **25** Hát mit látni mentetek ki? puha ruhákba öltözött embert-é? Íme a kik drága öltözetben és gyönyörűségen vannak, a királyok palotáiban vannak. **26** Hát mit látni mentetek ki? Prófétát-é? Bizony mondomb néktek, prófétánál is nagyobbat. **27** Ez az, aki felől meg van írva: Íme én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, ki elkészíti előtted a te útadat. **28** Mert mondomb néktek, hogy azok között, a kik asszonytól születtek, egy sincs nagyobb próféta Keresztelő Jánosnál; de a ki kisebb az Isten országában, nagyobb Ő nála. **29** És mikor ezt hallotta az egész nép és a vámszedők, igazat adának az Istennek, megkeresztelekedvén a János keresztségével; **30** A farizeusok pedig és a törvénytudók az Isten tanácsát megveték Ő magokra nézve, nem keresztelekedvén meg Ő tőle. **31** Monda pedig az Úr: Mihez hasonlítsam azért e nemzettsének embereit? és mihez hasonlók? **32** Hasonlók a piaczon ülő gyermekhez, kik egymásnak kiáltanak, és ezt mondják: Sípolunk néktek, és nem táncoltatok; siralmas énekeket énekeltünk néktek, és nem sírtatok. **33** Mert eljött Keresztelő János, aki kenyereset sem eszik, bort sem iszik, és ezt mondjátok: Ördög van benne. **34** Eljött az embernek Fia, aki eszik és iszik, és ezt mondjátok: Íme a falánk és borívó ember, a vámszedők és bűnösök barátja. **35** És igazoltatja a bölcseség minden Ő fiaitól. **36** Kéré pedig őt egy farizeusok közül, hogy Ő vele egyékké; annakokáért bemervén a farizeus házába, leüle enni. **37** És íme a városban egy asszony aki bűnös vala, mikor megtudta, hogy Ő a farizeus házában leült enni, hoza egy alabástrom szelencze drága kenetet. **38** És megállván hálut az Ő lábainál sírva, könnyeivel kezdő öntözni az Ő lábait, és fejének hajával törlé meg, és csókolgatá az Ő lábait, és megkené drága kenettel. **39** Mikor pedig ezt látha a farizeus, aki Őt meghívta, monda magában: Ez, ha próféta volna, tudná ki és miféle asszony az, aki Őt illeti: hogy bűnös. **40** És felevén Jézus, monda néki: Simon, van valami mondani valóm néked. És az monda: Mester, mondjad. **41** Egy hitelezőnek két adósa vala: az egyik adós vala ötszáz pénzzel, a másik pedig ötvennel. **42** És mikor nem volt nékik miből megadni, mind a kettőnek elengedé. E kettő közül azért, mond meg, melyik szereti Ő jobban? **43** Felevén pedig Simon, monda: Azt gondolom, hogy az, a kinek többet engedett el. És Jézus monda néki: Igazán ítéltél. **44** És az asszonyhoz fordulván, monda Simonnak: Látod-é ez asszonyt? Bejövék a te házadba, az én lábaimnak vizet nem adál: ez pedig könnyeivel öntözé az én lábaimat, és fejének hajával törlé meg. **45** Engem meg nem csókolál!: ez pedig az időtől fogva, hogy bejöttem, nem szünt meg az én lábaimat csókolgatni. **46** Olajjal az én fejemet meg nem kented: ez

pedig drága kenettel kené meg az én lábaimat. **47** Minekokáért mondóm néked: Néki sok bűne bocsáttatott meg; mert igen szeretett; a kinek pedig kevés bocsátatik meg, kevésbé szeret. **48** És monda annak: Megbocsáttattak néked a te bűneid. **49** És a kik együtt ülnek vele az asztalnál, kezdék magukban mondani: Ki ez, hogy a bűnököt is megbocsátja? **50** Monda pedig az asszonyak: A te hited megtartott téged. Eredj el békességgel!

8 És lőn ezután, hogy ő jár vala városunként és falunként, prédiálkíván és hirdetvén az Isten országát, és vele a tizenkettő, **2** És némely asszonyok, a kiket tisztálatlan lelkeltől és betegségekből gyógyított meg, Mária, a ki Magdalénának neveztetik, kiből hét ördög ment ki, **3** És Johanna, Khúzánnak, a Heródes gondviselőjének felesége, és Zsuzsánna, és sok más asszony, kik az ő vagyonuktól szolgálának néki. **4** Mikor pedig nagy sokaság gyűlt egybe, és minden városból mentek vala ő hozzá, monda példázat által: **5** Kiméne a magvető, hogy elvesse az ő magvát: és magvetés közben némely esék az útfére; és eltaposta tétek, és az égi madarak megevék azt. **6** És némely esék a kősziklára; és mikor kikelt, elszárada, mert nem vala nedvessége. **7** Némely esék a tövis közé; és a tövisek vele együtt növekedvén, megfojták azt. **8** Némely pedig esék a jó földre; és mikor kikelt, százannyi hasznot hoza. Ezeket mondván, kiált vala: A kinek van füle a hallásra, hallja. **9** És megkérde őt az ő tanítványai, mondván: Mi lehet a példázat? **10** Ó pedig monda nézik: Nétek adatott, hogy az Isten országának titkait értsétek; egyebeknek példázatokban, hogy látván ne lássanak, és hallván ne értsenek. **11** A példázat pedig ez: A mag az Isten beszéde. **12** Az útfélen valók pedig azok, a kik hallják; aztán eljő az ördög, és kikapja az ígét az ő szívökből, hogy ne higyenek és ne idevezüljenek. **13** És a kősziklán valók azok, a kik, mikor hallják, örömmel veszik az ígett; de ezeknek nincs gyökerük, a kik egy ideig hisznak, a kísértés idején pedig elszakadnak. **14** És a melyik a tövis közé esett, ezek azok, a kik hallották, de elmenvén, az élet gondjaitól, és gazdagságától és gyönyörűségeitől megfojtattak, és gyümölcsöt teremnek békétőréssel. **16** Senki pedig, ha gyertyát gyújt, be nem fedi azt valami edénynel, sem az ágy alá nem rejt; hanem a gyertyatartóba teszi, hogy a kik bemennek, lássák a világot. **17** Mert nincs oly titok, mely nyilvánvalóvá ne lenne; és nincs oly elrejtett dolog, mely ki ne tudónék, és világosságra ne jöne. **18** Meglássátok azért, mimódron hallgatjátok: mert a kinek van, annak adatik; és a kinek nincs, még a mijét gondolja is hogy van, elvételek tőle. **19** Jövénék pedig hozzá az ő anyja és atyáifai, de nem tudtak hozzá jutni a sokaság miatt. **20** És tudtára adák néki, mondván: A te anyád és atyádfai künn állnak, téged akarván látni. **21** Ó pedig felelvén, monda nézik: Az én anyám és az én atyámfiai ezek, a kik az Isten beszédét hallgatják, és megcselekszik azt. **22** Lőn pedig egy napon, hogy beméne a hajóba ő és az ő tanítványai; és monda nézik: Menjünk a tónak túlsó partjára. És elindulának. **23** De hajózásuk közben elszenderedék; és szélvész csapott le a tóra, és megmerülének, és veszedelemben valának. **24** És hozzá menvén, felköték őt

mondván: Mester, Mester, elveszünk! Ő pedig felszerkenvén, megdorgálá a szelet és a víznek habjait; és megszűnének, és lőn csendesség. **25** És monda nézik: Hol van a ti hitetek? És felelemmel csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Ugyan ki ez, hogy a szeleknek is, a víznek is parancsol, és engednek néki? **26** És evezének a Gaderénusok tartományaiba, mely Galileával átellenben van. **27** És mikor ő kiment a földre, jöve előbe a városból egy ember, kiben ördögök voltak sok időtől fogva, sem ruhába nem öltözött, sem házban nem lakott, hanem a sírboltokban. **28** És mikor meglátta Jézust, felkiáltá és lóbai előre esék néki, és fenszóval monda: Mi közöm van nékem te veled, Jézus, felséges Istennel Fia? kérlek téged, ne gyötör engem. **29** Mert azt parancsolá annak a tisztálatan léleknek, hogy menjen ki az emberből. Mert gyakran elragadá őt: annakokáért láncokkal és békókkal megkötözve őrizteték; de a kötelékeket elszaggatván, az ördögtől a pusztákba hajtjaték. **30** Megkérde pedig őt Jézus, mondván: Mi a neved? És ő monda: Légió; mert sok ördög ment vala bele. **31** És kérék őt, hogy ne parancsolja nézik, hogy a mélységebe menjenek. (Abyssos g12) **32** Vala pedig ott egy nagy disznónyáj, legelészve a hegyen; és kérék őt, hogy engedje meg nézik, hogy azokba menjenek. És megengedé nézik. **33** És minekutána kimentek az ördögök az emberből, bemenének a disznónka; és a disznónyáj a meredekről a tóba rohana, és megfullada. **34** A pásztorok pedig látván mi történt, elfutának, és elmenvén, hírré adák a városban és a falukban. **35** Kimenének azért megnézni mi történt; és menének Jézushoz, és ülve találak az embert, kiből az ördögök kimentek, felőltözve és eszénél, a Jézus lábainál; és megfélemlének. **36** Elbeszélék pedig nézik azok is, a kik látták, mimódon szabadult meg az ördöngő. **37** És kéré őt a Gadarénusok körül való tartományok egész sokasága, hogy ő közülök menjen el, mert felette igen félnek vala: ő pedig beülvén a hajóba, visszatére. **38** Kéré pedig őt az az ember, a kiből az ördögök kimentek, hogy ő vele lehessen; de Jézus elbocsátá őt, mondván: **39** Térj vissza házadhoz, és beszél el, mely nagy dolgokat tett az Isten veled. Elméne azért, hirdetvén az egész városban, mely nagy dolgokat cselekedett Jézus ő vele. **40** És lőn, hogy mikor Jézus visszatér, a nép örömmel fogadá őt; mert mindenjában váriják vala őt. **41** És ímé eljöve egy ember, kinek Jairus vala neve, ki a zsinagogának feje volt; és Jézus lóbai előtt leesvén, kér őt, hogy menjen be az ő házába; **42** Mert vala néki egy egyetlen leánya, mintegy tizenkét esztendős, és az halálán volt. Mikor pedig ő méne, a sokaság szorongatá őt. **43** És egy asszony, ki vérfolyásban volt tizenkét esztendőtől fogva, és bár minden vagyonát orvosokra költötte, senki meg nem tudta gyógyítani, **44** Hátulról hozzá járulván, illeté az ő ruhájának peremét; és azonnal elálla vérének folyása. **45** És monda Jézus: Ki az, a ki engem illette? És mikor mindenjában tagadták, monda Péter és a kik ő vele valának: Mester, a sokaság nyom és szorongat téged, és azt mondod: Ki az, a ki engem illette? **46** Jézus pedig monda: Illete engem valaki; mert én észrevettem, hogy erő származék ti tőlem. **47** Mikor pedig látta az asszony; hogy nem maradt titokban, reszketve előjöve és előtte leesvén, megjelenté néki az egész sokaság előtt, miért illette őt, és hogy azonnal meggyógyult. **48** És ő

monda néki: Bízzál leányom, a te hited megtartott téged; eredj el a békességgel! 49 Mikor még a szó szájában vala, eljöve egy ember a zsinagóga fejének házától, mondván néki: Meghalt a leányod; ne fáraszd a Mestert! 50 Jézus pedig mikor ezt hallotta, felelő néki, mondván: Ne félj; csak higy, és megtartatik. 51 Bemenvén pedig a házba, senkit nem bocsáta be, csak Pétert, Jakabot, Jánost és a leányzó atyát és anyját. 52 Sírának pedig mindenjában, és gyászolák azt; ő pedig monda: Ne sírjatok; nem halt meg, hanem aluszik. 53 És kineveték őt, tudván, hogy meghalt. 54 Ó pedig mindenkit kiküldvén, és a leányzó kezét megfogván, kiáltja, mondván: Leányzó, kelj fel! 55 És visszatére annak lelke, és azonnal fölkele; és ő parancsolá, hogy adjanak néki enni. 56 És elálmélkodának annak szülei; ő pedig megparancsolá, hogy senkinek ne mondják, a mi történt.

9 Minekutána pedig összehívta Jézus az ő tizenkét tanítványát, ada nékik erőt és hatalmat minden ördögök ellen, és betegségek gyógyítására. 2 És elküldé őket, hogy prédikálják az Isten országát, és betegeket gyógyítsanak. 3 És monda nékik: Semmit az útra ne vigyetek, se pálcákat, se táskát, se kenyerset, se pénzt; se két-két ruhátok ne legyen. 4 És valamely házba bementek, ott maradjatok, és onnét induljatok tovább. 5 És valakik be nem fogadnak titeket, kímenvén abból a városból, még a port is verjétek le lábaitokról, bizonyságul ő ellenök. 6 Kímenvén annakokáért, bejárak a falukat, hirdetvén az evangéliomot, és gyógyítván mindenütt. 7 Meghallá pedig Heródes a negyedes fejedelem, mindazokat, a mik ő általa történtek: és zavarban volt, mivelhogy némelyek azt mondák, hogy János támadt fel a halálból; 8 Némelyek pedig, hogy Illés jelent meg; mások meg, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik. 9 És monda Heródes: Jánosnak én vettem fejét: kicsoda hát ez, a ki felől én ilyen dolgokat hallok? És igyekezik vala ő látni. 10 Visszatérvén pedig az apostolok, elbeszélénék néki minden, a mit cselekedtek. És azokat maga mellé vévén, elvonula magánosan a Bethsaida nevű városnak pusztá helyére. 11 A sokaság pedig ezt megtudván, követé őt: és ő örömmel fogadván őket, szóla nékik az Isten országáról, és a kiknek gyógyulásra volt szükségük, azokat meggyógyítá. 12 A nap pedig hanyatlani kezdett; és a tizenkettő őt hozzá járulván, monda néki: Bocsásd el a sokaságot, hogy elmenvén a körülválo falvakba és majorokba megszálljanak, és eledeült talájanak, mert itt pusztá helyen vagyunk. 13 Ó pedig monda nékik: Adjatok nékik ti enni. Azok pedig mondának: Nincs nékünk több őt kenyérünknel és két halunknál; hanem ha elmegyünk és mi veszünk eledeült az egész sokaságnak. 14 Mert valának ott mintegy ötezeren féríjak. Monda pedig az ő tanítványainak: Ültessétek le őket csoportokba ötvenével. 15 És a képen cselekednék, és leülteték valamennyit. 16 Minekutána pedig vette az őt kenyerét és a két halat, a mennybe emelvén szemeit, megáldá azokat, és megszegé; és adá a tanítványoknak, hogy a sokaság elő tegyék. 17 Evének azért és megelégedének mindenjában; és felszedék a mi darabok maradtak tőlük, tizenkét kosárral. 18 És lön, mikor ő magában imádkozék, vele valának a tanítványok; és megkérde őket, mondván: Kinek mond engem a sokaság? 19 Ók pedig felelven,

mondának: Keresztelő Jánosnak; némelyek pedig Illésnek; némelyek pedig, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik. 20 És monda nékik: Hát ti kinek mondottok engem? Felelén pedig Péter, monda: Az Isten ama Krisztusának. 21 Ó pedig reájok parancsolván, meghagyá, hogy ezt senkinek ne mondják; 22 Ezt mondván: Szükség az ember Fiának sokat szenvedni és megvettetni a vénektől, a fópapoktól és írástudóktól, és megölhetni, és harmadnapon feltámadni. 23 Mondja vala pedig mindeneknek: Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő kereszjtét minden nap, és kövessen engem. 24 Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, az megtartja azt. 25 Mert mit használ az embernek, ha mind e világot megnyeri is, ő magát pedig elveszti vagy magában kárt vall? 26 Mert valaki szégyel engem és az én beszédemet, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az ő dicsőségével, és az Atyáéval és a szent angyalokéval. 27 Mondom pedig néktek bizonnyal, hogy vannak az itt állók közül némelyek, kik a halált meg nem kóstolják, míg nem meglátták az Istennek országát. 28 És lön e beszédek után mintegy nyolcadnappal, hogy maga mellé vevé Pétert, Jánost és Jakabot, és felménye a hegyre imádkozni. 29 És imádkozása közben az ő orczajának ábrázata elváltozik, és az ő ruhája fehér és fénylő lön. 30 És íme két férfiú beszél vala ő vele, kik valának Mózes és Illés; 31 Kik dicsőségben megjelenvén, beszéllik vala az ő halálát, melyet Jeruzsálemben fog megteljesíteni. 32 Péter pedig és a vele lévőket elnyomá az álom; de mikor felébredtek, láták az ő dicsőségét, és ama két férfiút, kik vele állanak vala. 33 És lön, mikor azok eltávoztak őtől, monda Péter Jézusnak: Mester, jó nékünk itt lennünk: csinálunk azért három hajlékot, egyet néked, Mózesnek is egyet, és egyet Illésnek; nem tudván mit mond. 34 És mikor ő ezeket mondá, felhő támada és azokat beárnyékozás; ők pedig megfelemlének, mikor azok bementek a felhőbe. 35 És szózat lön a felhőből, mondván: Ez amaz én szerelmes Fiam, őt hallgassátok. 36 És mikor a szózat lön, találtaték Jézus csak maga. Ők pedig hallgatának, és semmit abból, a mit láttak, senkinek el nem mondának azokban a napokban. 37 És lön másnap, mikor ők a hegyről leszállottak, sok nép méne élébe. 38 És íme egy a sokaság közül felkíálta, mondván: Mester, kérlek téged, tekints az én fiamra; mert nékem egyetlen egyem: 39 És íme a lélek megragadja őt, és hirtelen kiált; és szaggatja őt, annyira, hogy rajtéket túr, és nehezen meggy el tőle, szaggatván őt. 40 És kírem a te tanítványaidat, hogy üzzék ki azt, de nem tudták. 41 Felelén pedig Jézus, monda: Óh hitetlen és elfajult nemzetseg! meddig leszek köztetek, és meddig türlek titeket? Hozd ide a te fiadat! 42 A míg pedig az odaméne, azon közben az ördög földhöz úté azt, és megrángatá. De Jézus megdorgálá a tisztálatlan lelket, és meggyógyítá a gyermeket, és adá azt az ő atyának. 43 Elálmélkodának pedig mindenjában az Istennek nagyságos erején. Mikor pedig mindenjában csodálkozának mind azokon, a miket Jézus cselekedék, monda az ő tanítványainak: 44 Vegyétek füleitekbe ezeket a beszédeket: Mert az embernek Fia az emberek kezébe fog adatni. 45 De ők nem érték e mondást, és el vala rejte előlük, hogy ne értsék azt; és féltek őt megkérdezni e mondás felől. 46 Támadta pedig bennök az a

gondolat, hogy ki nagyobb közöttük. 47 Jézus pedig látván az ő szívök gondolatát, egy kis gyermeket megfogván, maga mellé állatá azt, 48 És monda nékik: Valaki e kis gyermeket befogadja az én nevemben, engem fogad be; és valaki engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött; mert aki legkisebb mindnyájan ti közöttetek, az lesz nagy. 49 Felelőv pedig János, monda: Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben ördögöket üz; és eltiltotta őt, mivelhogy téged nem követ mi velünk. 50 És monda néki Jézus: Ne tiltsátok el: mert aki nincs ellenünk, mellettünk van. 51 Lón pedig, mikor az idő elközelgete, hogy ő felvittessék, eltörölheti magát, hogy Jeruzsálembe megy, 52 És követeket küldi az ő orczája előtt; és azok elmenvén, bemenének egy samaritánus faluba, hogy néki szállást készítsenek. 53 De nem fogadák be őt, mivelhogy ő Jeruzsálembe megy vala. 54 Mikor pedig ezt látták az ő tanítványai, Jakab és János, mondának: Uram, akarod-e, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és emészsze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett? 55 De Jézus megfordult, megdorgálta őket, mondva: Nem tudjátok minémű lélek van ti bennetek: 56 Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa. Elmenének azért más faluba. 57 Lón pedig, mikor menének, valaki monda néki az úton: Követlek téged Uram, valahová megy! 58 És monda néki Jézus: A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészkük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania. 59 Monda pedig másnak: Kötöss engem. Az pedig monda: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat. 60 Monda pedig néki Jézus: Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat: te pedig elmenvén, hirdesd az Isten országát. 61 Monda pedig más is: Követlek téged Uram; de előbb engedd meg nékem, hogy búcsút vegyek azoktól, aik az én házamban vannak. 62 És monda néki Jézus: Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.

10 Ezek után pedig rendele az Úr másokat is, hetvenet, és elküldé azokat kettőnként az ő orczája előtt, minden városba és helyre, a hová ő menendő vala. 2 Monda azért nékik: Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába. 3 Menjetek el: Íme én elbocsátlak titokat, mint bárányokat a farkasok közé. 4 Ne hordozzatok erszényt, se táskát, se sarut; és az úton senkit ne kószöntsetek. 5 Valamely házba bementek, először ezt mondjátok: Békesség e háznak! 6 És ha lesz ott valaki békességek fia, a ti békességek azon marad; ha nem, ti reátok tér vissza. 7 Ugyanazon házban maradjatok pedig, azt evén és íván, a mit ők adnak: mert méltó a munkás az ő jutalmára. Ne járjatok házról-házra. 8 És valamely városba bementek, és befogadtak titokat, azt egyétek, a mit előzőkbe adnak: 9 És gyógyítások a betegéket, aik ott lesznek, és mondjátok nékik: Elközeliített hozzátek az Isten országa. 10 Valamely városba pedig bementek, és titokat be nem fogadtak, annak utcáira kimenvén, ezt mondjátok: 11 Még a port is, a mely reánk ragadt a ti várostokból, itt köztetek letöröljük; mindenálltal ez legyen tudtotokra, hogy az Isten országa elközelített hozzátek. 12 Mondom pedig néktek, hogy a

Sodomabeliek állapota tűrhetőbb lesz ama napon, hogynem azé a városé. 13 Jaj néked Korazin! Jaj néked Bethsaida! mert ha Tírusban és Sídonban lettek volna azok a csodák, melyek te benned lőnek, régen zsákban és hamaban ülve megtérték volna. 14 Hanem Tírusnak és Sídonnak tűrhetőbb lesz állapota az itéletkor, hogynem néktek. 15 És te Kapernaum, mely minden az égig felmagasztalttával, a pokol fogasz lealázattni. (**Hades g86**) 16 Aki titokat hallgat, engem hallgat, és aki titokat megvet, engem vet meg; és aki engem vet meg, azt veti meg, aki engem elküldött. 17 Visszatére pedig a hetven tanítvány örömmel, mondva: Uram, még az ördögök is engednek nékünk a te neved által! 18 Ö pedig monda nékik: Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből. 19 Íme adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségek minden erején; és semmi nem árthat néktek. 20 De azon ne örljületek, hogy a lelkek néktek engednek; hanem inkább azon örljületek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben. 21 Azon órában örvendeze Jézus lelkében, és monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtettek ezeket a bőlcsek és értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előttem. 22 Mindent nékem addot az én Atyám: és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya; és kicsoda az Atya, hanem csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjeleneni. 23 És a tanítványokhoz fordulván, monda ő magoknak: Boldog szemek, a melyek látták azokat, a melyeket ti láttok. 24 Mert mondóm néktek, hogy sok próféta és király kívánta látni, aik miket ti láttok, de nem látták; és hallani, aik miket hallottak, de nem hallották. 25 És íme egy törvénytudó felkele, kísértvén őt, és mondva: Mester, mit cselekedjem, hogy az örökké életet vehessem? (**aionios g166**) 26 Ö pedig monda annak: A törvényben mi van megírva? mint olvasod? 27 Az pedig felelővén, monda: Szeresz az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat. 28 Monda pedig annak: Jól felelél; ezt cselekedd, és élsz. 29 Az pedig igazolni akarván magát, monda Jézusnak: De ki az én felebarátom? 30 Jézus pedig felelővén, monda: Egy ember meg vala alá Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esék, aik azt kifosztván és megsebesítvén, elmenének, és ott hagyák félholtan. 31 Történet szerint pedig meg vala alá azon az úton egy pap, aki azt látván, elkerülé. 32 Hasonlóképen egy Lévita is, mikor arra a helyre ment, és azt láttá, elkerülé. 33 Egy samaritánus pedig az úton menvén, odaért, a hol az vala: és mikor azt láttá, könyörületességre indula. 34 És hozzájárulván, bekötözé annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba; és azt felhelyezvén az ő tulajdon barmára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé néki. 35 Másnap pedig elmenőben két pénzt kivévén, adá a gazdának, és monda néki: Viselj gondot reá, és valamit ezen fölül reákoltesz, én mikor visszatérök, megadom néked. 36 E három közül azért kit gondolsz, hogy felebarátja volt annak, aki a rablók kezébe esett? 37 Az pedig monda: Az, aki könyörült rajta. Monda azért néki Jézus: Eredj el, és te is a képen cselekedjél. 38 Lón pedig, mikor az úton menének, hogy ő beméne egy faluba; egy Mártha nevű asszony pedig befogadá őt házába. 39 És ennek vala egy Mária nevezetű testvére, ki is

Jézus lábainál leülvén, hallgatja vala az ő beszédét. **40** Mártha pedig foglalatos volt a szüntelen való szolgálatban; előállván azért, monda: Uram, nincs-é arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy segítsen nékem. **41** Felelvéni pedig, monda néki Jézus: Mártha, Mártha, szorgalmas vagy és sokra igyekezel: **42** De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik ő tőle.

11 És lőn, mikor ő imádkozék egy helyen, minekutána elvégezte, monda néki egy az ő tanítványai közül: Uram, taníts minket imádkozni, miképen János is tanította az ő tanítványait. **2** Monda pedig nézik: Mikor imádkoztok, ezt mondjátok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyelekben, szenteltessék meg a te neved. Jőjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, miképen a mennyelekben, azonképen a földön is. **3** A mi minden napí kenyerünket add meg nékünk napoknál. **4** És bocsásd meg nékünk a mi bűneinket; mert mi is megbocsátunk mindeneknek, a kik nékünk adósok. És ne vígy minket kísértebbe; de szabadít meg minket a gonosztól. **5** És monda nézik: Ki az közületek, a kinek barátja van, és ahoz megy éjfélkor, és ezt mondja néki: Barátom, adj nékem kölcsön három kenyeret, **6** Mert az én barátom én hozzárm jött az útról, és nincs mit adjak ennie; **7** Az pedig onnét belőlről felelvéni, ezt mondaná: Ne bánts engem: immár az ajtó be van zárva, és az én gyermekim velem vannak az ágyban; nem kelhetek fel, és nem adhatok néked? **8** Mondom nétek, ha azért nem fog is felkelni és adni néki, mert az barátja, de annak tolakodása miatt felkél és ád néki, a mennyi kell. **9** Én is mondom nétek: Kérjetek és megadatik nétek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik nétek. **10** Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik. **11** Melyik atya pedig az közületek, a kitől a fia kenyeret kér, és ő talán követ ád néki? vagy ha halat, vajjon a hal helyett kígyót ád-é néki? **12** Avagy ha tojást kér, vajjon skorpiót ád-é néki? **13** Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ád a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, a kik tőle kérlik. **14** És ördögöt úz vala ki, mely néma vala. És lőn, mikor kiment az ördög, megszólala a néma; és csodálkozék a sokaság. **15** Némelyek pedig azok közül mondának: A Belzebűb által, az ördögök fejedelme által úzi ki az ördögöket. **16** Mások meg, kísérvén őt, mennyei jel kívánának tőle. **17** Ó pedig tudván azoknak gondolatát, monda nézik: minden ország, a mely magával meghasonlik, elpusztul; és ház a házzal ha meghasonlik, leomlik. **18** És a Sátán is ha ő magával meghasonlik, mimódron állhat meg az ő országa? mert azt mondjátok, hogy én a Belzebűb által úzöm ki az ördögöket. **19** És ha én a Belzebűb által úzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által úzik ki? Annakokáért ők maguk lesznek a ti bíráitok. **20** Ha pedig Isten ujjával úzöm ki az ördögöket, kétség nélkül elérkezzet hozzátok az Isten országa. **21** Mikor az erős fegyveres őrzi az ő palotáját, a mije van, békességen van; **22** De mikor a nálánál erősebb reá jövén legyőzi őt, minden fegyverét elveszi, melyhez bízott, és a mit tőle zsákmányol, elosztja. **23** A ki velem nincs, ellenem van; és a ki velem nem takar, tékozol. **24** Mikor a tisztátlan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresvén; és mikor nem talál, ezt mondja:

Visszatérök az én házamba, a honnét kijöttem. **25** És oda menvén, kisöpörve és felékesítve találja azt. **26** Akkor elmegy, és maga mellé vesz más hétfelket, magánál gonoszabbkat, és bemenvén ott lakoznak; és annak az embernek utolsó állapotára gonoszabb lesz az elsónál. **27** Lőn pedig mikor ezeket mondá, fólelvelén szavát egy asszony a sokaság közül, monda néki: Boldog mén, a mely téged hordozott, és az emlők, melyeket szoptál. **28** Ó pedig monda: Sőt inkább boldogok a kik hallgatják az Istennek beszédét, és megtartják azt. **29** Mikor pedig a sokaság hozzá gyülekezik, kezdé mondani: E nemzetseg gonosz: jelt kíván, de jel nem adatik néki, hanem ha Jónás prófétának ama jele: **30** Mert miképen Jónás jelül volt a Ninivebelieknek, azonképen lesz az embernek Fia is e nemzetsegnek. **31** A Délnek királynéasszonya felkél majd az ítéletkor e nemzetseg férfiaival, és kárhoztatja őket: mert ő eljött a földnek széléről, hogy hallassa a Salamon bölcseségét; és íme nagyobb van itt Salamonnál. **32** Ninive férfai az ítéletkor együtt támadnak majd fel e nemzetéggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédkálására; és íme nagyobb van itt Jónásnál. **33** Senki pedig, ha gyertyát gyűjt, nem teszi rejtekbe, sem a véka alá, hanem a gyertyatartóba, hogy a kik bemennek, lássák a világosságot. **34** A testnek lámpása a szem: ha azért a te szemed őszinte, a te egész tested is világos lesz; ha pedig a te szemed gonosz, a te tested is sötét. **35** Meglásd azért, hogy a világosság, mely te benned van, sötétség ne legyen. **36** Annakokáért ha a te egész tested világos, és semmi részében sincs homályosság, olyan világos lesz egészen, mint mikor a lámpás megvilágosít téged az ő világosságával. **37** Beszéd közben pedig kér őt egy farizeus, hogy ebédeljen nála. Bemenvén azért, leüle enni. **38** A farizeus pedig mikor ezt láta, elcsodálkozék, hogy ebéd előtt előbb nem mosdott meg. **39** Monda pedig az Úr néki: Ti farizeusok jóllehet a pohárnak és tálnak külső részét megtisztítjátok; de a belsőtök rakra ragadománynal és gonoszsággal. **40** Bolondok, a ki azt teremtette, a mi kívül van, nem ugyanaz teremtette- éz is, a mi belől van? **41** Csak adjátok alamizsnául a mi benne van; és minden tiszta lesz néktek. **42** De jaj nétek farizeusok! mert megadjátok a dézsmát a mentátról, rutatól és minden paréjtól, de hátra hagyjátok az ítéletet és az Isten szeretetét: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni. **43** Jaj nétek farizeusok! mert szeretitek az előlülést a gyülekezetekben, és a piacokon való köszöntéseket. **44** Jaj nétek képmutató írástudók és farizeusok! mert olyanok vagytok, mint a sírok, a melyek nem látszanak, és az emberek, a kik azokon járnak, nem tudják. **45** Felelvéni pedig egy a törvénytudók közül, monda néki: Mester, mikor ezeket mondod, minket is bántasz. **46** Ó pedig monda: Jaj nétek is törvénytudók! mert elhordozhatatlan terhekkel terheltek meg az embereket, de ti magatok egy ujjotokkal sem illetitek azokat a terheket. **47** Jaj nétek! mert ti építétek a próféták sírjait; a ti atyáitok pedig megölték őket. **48** Tehát bizonyságot tesztek és jóvá hagyjátok atyáitok cselekedeteit; mert azok megölték őket, ti pedig építétek sírjaikat. **49** Ezért monda az Isten bölcsesége is: Küldök ő hozzájuk prófétákat és apostolokat; és azok közül némelyeket megölnek, és némelyeket elüldöznek; **50** Hogy

számon kéressék e nemzetiségtől minden próféták vére, mely e világ fundamentomának felvettetésétől fogva kiontatott. **51** Az Ábel vérétől fogva mind a Zakariás véréig, ki elveszett az oltár és a templom között: bizony, mondóm néktek, számon kéretik e nemzetiségtől. **52** Jaj nétek törvénytudók! mert elvettétek a tudománynak kulcsát: ti magatok nem mentetek be, és a kik be akartak menni, azokat meggátoltatok. **53** Mikor pedig ezeket mondá nézik, az írástudók és farizeusok kezdének felette igen ellene állani és őt sok dolog felől kikérdezgetni, **54** Ólálkodván ő utána, és igyekezvén valamit az ő szájából kikapni, hogy vádolhassák őt.

12 Ezenközben mikor sok ezerből álló sokaság gyűlt egybe, annyira, hogy egymást letapossák, kezde az ő tanítványainak mondani: Mindenekelőtt oltaalmazzátok meg magatokat a farizeusok kovászától, mely a képmutatás; **2** Mert nincs oly rejtett dolog, mely napfényre ne jöne; és oly titok, mely ki ne tudónék. **3** Annakokáért a mit a sötétkben mondattatok, a világosságban fog meghallatszani; és a mit fülbe sugtatók a rejtekházakban, azt a házak tetején fogják hirdetheti. **4** Mondom pedig nétek én barátaimnak: Ne féljetek azoktól, kik a testet ölik meg, és azután többet nem árthatnak. **5** De megmondom nétek, kitől féljetek: Féljetek attól, aki minekutána megöl, van arra is hatalma, hogy a gyejhennára vessen. Bizony, mondóm nétek, ettől féljetek. (**Geenna g1067**) **6** Nemde ő verebet meg lehet venni két filléren? és egy sincs azok közül Isten nélkülefejezte. **7** De nétek a fejetek hajszálai is minden számon vannak. Ne féljetek azért, sok verébnél drágábbak vagytok. **8** Mondom pedig nétek: Valaki vallást tesz én rólam az emberek előtt, az embernek Fia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt; **9** A ki pedig megtagad engem az emberek előtt, megtagadtatik az Isten angyalai előtt. **10** És ha valaki valamit mond az embernek Fia ellen, megbocsáttatik annak; de annak, aki a Szent Lélek ellen szól káromlást, meg nem bocsáttatik. **11** Mikor pedig a zsinagógákba visznak benneteket, és a fejedelmek és hatalmasságok elé, ne aggodalmaskodjatok, mimódon vagy mit szóljatok védelmetekre, vagy mit mondjatok; **12** Mert a Szent Lélek azon órában megtanít titket, mit kell mondanatok. **13** Monda pedig néki egy a sokaság közül: Mester, mondd meg az én testvéremnek, hogy oszsa meg velem az örökséget. **14** Ó pedig monda néki: Ember, ki tett engem köztetek biróvá vagy osztóvá? **15** Monda azért nékik: Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget; mert nem a vagyonnal való bővölködésben van az embernek az ő élete. **16** És monda nézik egy példázatot, szólván: Egy gazdag embernek bőségesen termelt a földje. **17** Azért magában okoskodék, mondva: Mit cselekedjem? mert nincs hová takarnom az én termésem. **18** És monda: Ezt cselekszem: Az én csűreimet lerontom, és nagyobbakat építök; és azokba takarom minden gabonámat és az én javaimat. **19** És ezt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél! **20** Monda pedig néki az Isten: Bolond, ez éjjel elkérík a te lelkedet te tőle; a miket pedig készítettél, kié lesznek? **21** Így van dolga annak, aki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag. **22** Monda

pedig az ő tanítványainak: Annakokáért mondóm nétek, ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek; se a ti testetek felől, milbe öltözöködjétek. **23** Az élet több, hogynem az edel, és a test, hogynem az öltözöt. **24** Tekintsétek meg a hollókat, hogy nem vetnek, sem nem aratnak; kiknek nincs tárházuk, sem csúrük; és az Isten eltartja őket: mennyivel drágábbak vagytok ti a madaraknál? **25** Kicsoda pedig az közületek, aki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy arassza! **26** Annakokáért ha a mi legkisebb dolog, azt sem tehetitek, mit aggodalmaskodtak a többi felől? **27** Tekintsétek meg a liliomokat, mimódon növekednek: nem fáradoznak és nem fonnak: de mondóm nétek: Salamon minden ő dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül egy. **28** Ha pedig a füvet, mely ma a mezőn van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza az Isten; mennyivel inkább titeket, ti kicsinyítők! **29** Ti se kérdezzétek, mit egyetek vagy mit igyatok; és ne kétékeljedetek. **30** Mert mindeneket a világi pogányok kérdezik; a ti Atyátok pedig tudja, hogy nétek szükségeket van ezekre. **31** Csak keressétek az Isten országát, és ezek minden megadatnak nétek. **32** Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nétek adjá az országot. **33** Adjátok el a mitek van, és adjatok alamizsnát; szerezhetek magatoknak oly erszényeket, melyek meg nem aválnak, elfogyhatatlan kincset a mennyországban, ahol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem emészti. **34** Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szíveteik is. **35** Legyenek a ti derekaitok felövezve, és szövétkeneitek meggyűjtvá; **36** Ti meg hasonlók az olyan emberekhez, a kik az ő urokat várják, mikor jő meg a menyegzőről, hogy mihelyt megijő és zörget, azonnal megnyíssák néki. **37** Boldogok azok a szolgák, kiket az úr, mikor haza megy, vigyázva talál: bizony mondóm nétek, hogy felövezvén magát, leülteti azokat, és előjövén, szolgál nézik. **38** És ha megijő a második örváltáskor, és ha a harmadik örváltáskor jő meg, és úgy találja őket, boldogok azok a szolgák! **39** Ezt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház gazdája, mely órában jő el a tolvaj, vigyázna, és nem engedné, hogy az ő házába törjön. **40** Ti is azért legyetek císek: mert a mely órában nem gondolnátok, abban jő el az embernek Fia. **41** Monda pedig néki Péter: Uram, nékünk mondod-é ezt a példázatot, vagy mindenkinet is? **42** Monda pedig az Úr: Kicsoda hát a hű és bölcs sáfár, kit az úr gondviselővé tőn az ő háza népének, hogy adja ki nékik élelmüköt a maga idejében? **43** Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor haza jő, ilyen munkában talál! **44** Bizony mondóm nétek, hogy minden jószága felett gondviselővé teszi őt. **45** Ha pedig az a szolga így szólna az ő szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt; és kezdené verni a szolgákat és szolgálóleányokat, és enni és inni és részesegkedni: **46** Megijő annak a szolgának az ura, a mely napon nem várja és a mely órában nem gondolja, és kettévágatja őt, és a hitetlenek sorsára juttatja. **47** És a mely szolga tudta az ő urának akaratát, és nem végezte el, sem annak akarata szerint nem cselekedett, sokkal büntetették meg; **48** A ki pedig nem tudta, és büntetésre méltó dolgot cselekedett, kevesebbel büntettetik. És valakinek sokat adtak, sokat követeltek tőle; és a kire sokat bíztak, többet kívánnak tőle. **49** Azért jöttem, hogy e világra tüzet bocsássak: és mit akarok, ha az immár meggerjedett? **50** De keresztséggel

kell nékem megkereszteltetnem; és mely igen szorongattatom, míglén az elvégeztetik. **51** Gondoljátok-é, hogy azért jöttem, hogy békességet adjak a földön? Nem, mondomb néktek; sőt inkább meghasonlást. **52** Mert mostantól fogya öten lesznek egy házban, a kik meghasonlanak, három kettő ellen, és kettő három ellen. **53** Meghasonlik az atya a fiú ellen, és a fiú az atya ellen; és az anya a leány ellen, és a leány az anya ellen; napa a menye ellen, és a menye a napa ellen. **54** Monda pedig a sokaságnak is: Mikor látjátok, hogy napnyugatról felhő támad, azonnal ezt mondjátok: Záporeső jó; és úgy lesz. **55** És mikor halljátok fűni a déli szelet, ezt mondjátok: Hőség lesz; és úgy lesz. **56** Képmutatók, az égnek és a földnek ábrázatáról tudtok ítéletet tenni; erről az időről pedig mi dolog, hogy nem tudtok ítéletet tenni? **57** És mi dolog, hogy ti magatoktól is meg nem ítélik, mi az igaz? **58** Mikor pedig a te ellenségeddel a fejedelem elé megy, igyekezzél az úton megmenekdni tőle, hogy téged ne vonjon a bíró elé, és a bíró át ne adjon téged a poroszlónak és a poroszló a tömlöczbe ne vessen téged. **59** Mondomb néked, hogy nem jösz ki onnét, mígnem megfizetsz mind az utolsó fillérig.

13 Jövénék pedig ugyanazon időben némelyek, kik néki hírt mondának a Galileabeliek felől, kiknek vérét Pilátus az ó áldozatukkal elegyítette. **2** És felelénk Jézus, monda nézik: Gondoljátok-é, hogy ezek a Galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi Galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvendték? **3** Nem, mondomb néktek: sőt inkább, ha meg nem térték, mindnyájan, hasonlóképen elvesztek. **4** Vagy az a tizennyolc, a kire rászakadt a torony Siloámban, és megölte őket, gondoljátok-é, hogy bűnösebb volt minden más Jeruzsálemben lakó embernéi? **5** Nem, mondomb néktek: sőt inkább, ha meg nem térték, mindnyájan hasonlóképen elvesztek. **6** És ezt a példázatot mondá: Vala egy embernek egy fügefája szőlejébe ültetve; és elméne, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem talála. **7** És monda a vinczellérnek: Ímé háróm esztendeje járok gyümölcsöt keresni a fügefán, és nem találok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába? **8** Az pedig felelénk, monda néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom: **9** És ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt. **10** Tanít vala pedig szombatnapon egy zsinagógában. **11** És íme vala ott egy asszony, kiben betegségekkel lelke vala tizennyolc esztendőtől fogva; és meg volt görbedve, és teljességgel nem tudott felegyenesedni. **12** És mikor azt láttá Jézus, előszőlítá, és monda néki: Asszony, feloldattál a te betegségedből! **13** És reá veté kezeit; és azonnal felegyenesedék, és dicsőíté az Istant. **14** Felelénk pedig a zsinagógrafó, haragudva, hogy szombatnapon gyógyított Jézus, monda a sokaságnak: Hat nap van, a melyen munkálkodni kell; azokon jöjjetek azért és gyógyítassátok magatokat, és ne szombatnapon. **15** Felele azért néki az Úr, és monda: Képmutató, szombatnapon nem oldja-é el mindenitek az ó ökrét vagy szamarát a jázsoltól, és nem viszi-é itatni? **16** Hát ezt, az Ábrahám leányát, kit a Sátán megkötözött ímé tizennyolc esztendeje, nem kellett-é feloldani a kötélből szombatnapon? **17** És mikor ezeket mondta,

megszégyenülének mindenjában, kik magokat néki ellenébe veték; és az egész nép örül vala minden azokon a dicsőséges dolgokon, a melyek ó általa lettek. **18** Monda pedig Jézus: Mihez hasonló az Isten országa? és mihez hasonlítsam azt? **19** Hasonló a mustármaghoz, melyet az ember vévén, elvet az ó kertjében; és felnevelkedett, és lett nagy favá, és az égi madarak fészkét raktak annak ágain. **20** És ismét monda: Mihez hasonlítsam az Isten országát? **21** Hasonló a kovászhöz, melyet az asszony vévén, három mérce lisztbe elegyíte, mígnem az egész megkele. **22** És városokon és falvakon megy vala által, tanítva, és Jeruzsálemben menve. **23** Monda pedig néki valaki: Uram, avagy kevesen vannak-é a kik idvezülnek? Ó pedig monda nézik: **24** Igyekezzetek bemenni a szoros kapun: mert sokan, mondomb néktek, igyekeznek bemenni és nem lehetnek. **25** Mikor már a gazda felkél és bezárja az ajtót, és kezdetek kívül állani és az ajtót zörgetni, mondván: Uram! Uram! nyisd meg nékünk; és ó felelénk, ezt mondja néktek: Nem tudom honnét valók vagytok ti; **26** Akkor kezditek mondani: Te előtted ettünk és ettünk, és a mi utcáinkon tanítottál; **27** De ezt mondja: Mondomb néktek, nem tudom honnét valók vagytok ti; távozzatok el én tőlem mindenjában, kik hamisságot cselekesztek! **28** Ott lesz sírás és fogak csikorgatása, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákat és Jákóböt, és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztle. **29** És jönek napkeletről és napnyugatról, és északról és délről, és az Isten országában letelepednek. **30** És íme vannak utolsók, a kik elsők lesznek, és vannak elsők, a kik utolsók lesznek. **31** Ugyanazon napon jövénék ó hozzá némelyek a farizeusok közül, mondván néki: Ered ki és menj el innét: mert Heródes meg akar téged ölni. **32** És monda nézik: Elmenvén mondjátok meg annak a rókának: Ímé ördögököt úzók ki és gyógyítók ma és holnap, és harmadnapon elvégeztetem. **33** Hanem nékem ma és holnap és azután úton kell lennem; mert nem lehetséges, hogy a próféta Jeruzsálemben kívül vessen el. **34** Jeruzsálem! Jeruzsálem! ki megölök a prófétákat, és megkövezed azokat, a kik te hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk az ó kis csirkéit az ó szárnyai alá, és ti nem akarátok! **35** Íme pusztán hagyatik néktek a ti házatokat; és bizony mondomb néktek, hogy nem láttok engem, mígnem eljő az idő, mikor ezt mondjátok: Áldott, a ki jő az Úrnak nevében!

14 És lón mikor a főfarizeusok közül egynek házához ment szombatnapon kenyeret enni, azok leselkednek vala ó utána. **2** És íme egy vízkörös ember vala ó előtte. **3** És felelénk Jézus, szóla a törvénytudóknak és a farizeusoknak, mondván: Szabad-é szombatnapon gyógyítani? **4** Azok pedig hallgatának. És ó megfogván azt, meggyógyítá és elbocsátá. **5** És felelénk nézik, monda: Ki az közületek, a kinek szamara vagy ökre a kútba esik, és nem vonja ki azt azonnal szombatnapon? **6** És nem felelhetnek vala ó ellené semmit ezekre. **7** És egy példázatot monda a hivatalosoknak, mikor észre vevé, mimódron válogatják a fő helyeket; mondván nézik: **8** Mikor valaki lakodalomba hív, ne ülj a fő helyre; mert netalan náladnál nagyobb tiszteletben álló embert is hívott meg az, **9** És eljövén az, a ki minden téged, minden akit meghívta, ezt mondja majd néked: Engedd ennek a helyet! És akkor szégyennel az utolsó helyre fogsz ülni. **10** Hanem mikor

meghívna, menj el és ülj le az utolsó helyre; hogy mikor eljő az, a ki téged meghívott, ezt mondja néked: Barátom ülj feljebb! Akkor néked dicsőséged lesz azok előtt, a kik veled együtt ülnek.

11 Mert mindenki, a ki magát felmagasztalja, megaláztatik; és a ki magát megalázza, felmagasztaltatik. **12** Monda pedig annak is, a ki őt meghívta: Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívド barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat; nehogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék néked. **13** Hanem mikor lakomát készítesz, hívド a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat: **14** És boldog leszel; mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettek néked az igazak feltámadásakor. **15** Hallván pedig ezeket egy azok közül, a kik ő vele együtt ülnek vala, monda néki: Boldog az, a ki eszik kenyeret az Isten országában.

16 Ó pedig monda annak: Egy ember készíte nagy vacsorát, és sokakat meghív; **17** És elküldé szolgáját a vacsora idején, hogy megmondja a hivatalosoknak: Jertek el, mert immár minden kész! **18** És mindenjában egyenlőképen kezdk magokat mentegetni. Az első monda néki: Szántóföldet vettetem, és ki kell mennem, hogy azt meglássam; kérlek téged, ments ki engem! **19** És másik monda: Öt iga ökröt vettetem, és elmegyek, hogy azokat megpróbáljam; kérlek téged, ments ki engem!

20 A másik pedig monda: Feleséget vettetem, és azért nem mehetek. **21** Mikor azért az a szolga haza ment, megmondá ezeket az ő urának. Akkor megharagudván a gazda, monda az ő szolgájának: Eredj hamar a város utcáira és szorosaira, és a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide. **22** És monda a szolga: Uram, meglett a mint parancsolád, és mégis van hely. **23** Akkor monda az úr a szolgának: Ered el az utakra és a sövénylekhez, és kényszeríts bejöni mindenkit, hogy megteljék az én házam. **24** Mert mondom nétek, hogy senki azok közül a hivatalos férfiak közül meg nem kóstolja az én vacsorámat. **25** Megy vala pedig ő vele nagy sokaság; és megfordulván, monda azoknak: **26** Ha valaki én hozzá jő, és meg nem gyűlöli az ő atyát és anyját, feleségét és gyermekéit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom. **27** És valaki nem hordozza az ő kerestjét, és én utáram jő, nem lehet az én tanítványom. **28** Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde először leülvén felszámítja a költséget, ha van-é mivel elvégezze? **29** Nehogy minekutána fundamentomot vetett, és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, aki látja, **30** Ez mondán: Ez az ember elkezdté az építést, és nem bírta véghet vinni! **31** Vagy valamely király, mikor háborúba megy, hogy egy másik királlyal megütközék, nemde leülvén először tanácskozik, hogy tizezrellel szembeszállhat-é azzal, aki ő ellene húszerrel jött? **32** Mert különben még mikor amaz távol van, követséget küldvén, megkérdezi a békéfeltételeket. **33** Ezenképen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom. **34** Jó a só: de ha a só megíztenül, mivel sózzák meg? **35** Sem a földre, sem a trágyára nem alkalmas: kivetik azt. A kinek van füle a hallásra, hallja.

15 Kőzelgetnek vala pedig ő hozzá a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák őt. **2** És zúgolódának

a farizeusok és az írástudók, mondán: Ez bűnösöket fogad magához, és velök együtt eszik. **3** Ő pedig ezt a példázatot beszél nézik, mondán: **4** Melyik ember az közületek, a kinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, míg nem megtalálja azt? **5** És ha megtalálta, felveti az ő vallára, örvülén. **6** És haza menvén, egybehívja barátait és szomszédait, mondán nézik: Örvendezztek én velem, mert megtaláltam az én juhomat, a mely elveszett vala. **7** Mondom nétek, hogy ily módon nagyobb örööm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen, a kinek nincs szüksége megtérésre. **8** Avagy ha valamely asszonynak tíz drakhmája van, és egy drakhmát elveszt, nem gyűjt-é gyertyát, és nem sepri-é ki a házat, és nem keresi-é gondosan, míg nem megtalálja? **9** És ha megtalálta, egybehívja az ő asszonybarátait és szomszédait, mondán: Örüljetek én velem, mert megtaláltam a drakhmát, melyet elvesztem vala! **10** Ezenképen, mondom nétek, örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén.

11 Monda pedig: Egy embernek vala két fia; **12** És monda az ifjabbik az ő atyának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt! És az megosztá köztök a vagyont. **13** Nem sok nap mulva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözök; és ott eltékozta vagyont, mivelhogy dobzódva élt. **14** Minekutána pedig minden előkötött, támadta nagy éhség azon a vidéken, és ő kezde szükséget látni. **15** Akkor elmenvén, hozzá szegődék annak a vidéknak egyik polgárához; és az elküldé őt az ő mezeire disznókat legeltetni. **16** És kívánja vala megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, a mit a disznók ettek; és senki sem ádal vala néki. **17** Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérése bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! **18** Fölkelvén elmegyek az én atyához, és ezt mondom néki: Atyám, vétkezem az ég ellen és te ellenem. **19** És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béréseid közül egy! **20** És felkelvén, elméne az ő atyához. Mikor pedig még távol volt, meglátha őt az ő atya, és megeszik rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsökolgatá őt. **21** És monda néki a fia: Atyám, vétkezem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam! **22** Az atya pedig monda az ő szolgáinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára! **23** És előhozván a hízott tulkit, vágjátok le, és együnk és vígadjunk. **24** Mert ez az én iam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdének azért vágadni. **25** Az ő nagyobbik fia pedig a mezőn vala: és mikor hazajövén, közelgettet a házhoz, hallá a zenét és táncot. **26** És előszőlítván egyet a szolgák közül, megtudakozá, mi dolog az? **27** Az pedig monda néki: A te ócsd jött meg; és atyád levágatá a hízott tulkit, mivelhogy egészésgben nyerte ő vissza. **28** Erre ő megharaguék, és nem akara bemenni. Az ő atya annakokáért kimenvén, kérlelé őt. **29** Ó pedig felelvén, monda atyának: Íme ennyi esztendőtől fogva szolgálok néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vígadjak. **30** Mikor pedig ez a te fiad megjött, a ki paráznákkal emésztette föl a te

vagy onodat, levágattad néki a hízott tulkit. 31 Az pedig monda néki: Fiam, te mindenkor én velem vagy, és mindenem a tiéd! 32 Vígadnod és öürülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott.

16 Monda pedig az ő tanítványainak is: Vala egy gazdag ember, kinek vala egy sáfára; és az bevádoltaték nála, hogy javait eltékozolja. 2 Hívá azért azt, és monda néki: Mit hallok felőled? Adj számot a te sáfárságodról; mert nem lehetsz tovább sáfár. 3 Monda pedig magában a sáfár: Mit mívellek, mivelhogy az én uram elveszi tőlem a sáfárságot? Kapálni nem tudok; koldulni szégyenlek! 4 Tudom mit tegyek, hogy mikor a sáfárságolt megfosztatom, befogadjanak engem házaikba. 5 És magához hivatván az ő urának minden egyes adósát, monda az elsőnek: Mennyivel tartozol az én uramnak? 6 Az pedig monda: Száz bátus olajjal. És monda néki: Vedd a te írásodat, és leülvén, hamar írj ötvent. 7 Azután monda másnak: Te pedig mennyivel tartozol? Az pedig monda: Száz körus búzával. És monda annak: Vedd a te írásodat, és ír nyolczvanat. 8 És dicsér az ú a hamis sáfárt, hogy eszesen cselekedett, mert e világnak fiai eszesebbek a világosságnak fiainál a maguk nemében. (aiōn g165) 9 Én is mondomb néktek, szerezetek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy mikor meghaltok, befogadjanak benneteket az örökk hajlékokba. (aiōnios g166) 10 A ki hű a kevesen, a sokon is hű az; és a ki a kevesen hamis, a sokon is hamis az. 11 Ha azért a hamis mammonon hívek nem voltatok, ki bízná reátok az igazi kincset? 12 És ha a másén hívek nem voltatok, ki adják oda néktek, a mi a tiétek? 13 Egy szolga sem szolgálhat két úrnak: mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok az Istennek és a mammonnak. 14 Hallák pedig mindeneket a farizeusok is, kik pénzszeretők valának; és csúfolák őt. 15 És monda nézik: Ti vagyok, a kik az emberek előtt magatokat megigazítjátok; de az Isten ismeri a ti szíveteket: mert a mi az emberek között magasztos, az Isten előtt útálatos. 16 A törvény és a próféták Keresztelő Jánosig valának: az időtől fogva az Istennek országa hirdettetik, és mindenki erőszakkal tör abba. 17 Könnyebb pedig a mennynek és a földnek elmulni, hogynem a törvényből egy pontocskának elesni. 18 Valaki elbocsátja feleségét, és más vesz el, paráználkodik; és valaki férjétől elbocsátott asszonyt vesz feleségül, paráználkodik. 19 Vala pedig egy gazdag ember, és öltözik vala bibruba és patyolatba, minden nap dusan vigadozván: 20 És vala egy Lázár nevű koldus, ki az ő kapuja elé volt vevve, fekelyékkel tele. 21 És kíván vala megelégedni a morzsákokkal, melyek hullanak vala a gazdagnak asztaláról; de az ebek is eljővén, nyalják vala az ő sebeit. 22 Lón pedig, hogy meghala a koldus, és viteték az angyaloktól az Ábrahám kebelébe; meghala pedig a gazdag is, és eltemetteték. 23 És a pokolban felemelé az ő szemeit, kinokban lévén, és látá Ábrahámot távol, és Lázárt annak kebelében. (Hadēs g86) 24 És ő kiáltván, monda: Atyám Ábrahám! könyörülj rajtam, és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ő ujjának hegyét vízbe, és húsisz meg az én nyelvemet; mert gyötrettetem e lángban. 25 Monda pedig Ábrahám: Fiam,

emlékezzél meg róla, hogy te javaidat elvettek a te életedben, hasonlóképen Lázár is az ő bajait: most pedig ez vígasztaltatik, te pedig gyötrettetel. 26 És mindenekfelett, mi közöttünk és ti közöttetek nagy közbevetés van, úgy, hogy a kik akarnának innen ti hozzájok általmenni, nem lehetnek, sem azok onnét hozzánk át nem jöhettek. 27 Monda pedig amaz: Kérlek azért téged Atyám, hogy bocsásd el őt az én atyámnak házához; 28 Mert van öt testvérem; hogy bizonyágot tegyen nézik, hogy ők is ide, e gyötrelemek helyére ne jussanak. 29 Monda néki Ábrahám: Van Mózesök és prófétáik; hallgassák azokat. 30 Ama pedig monda: Nem úgy, atyám Ábrahám; hanem ha a halottak közül meg valaki hozzájok, megtérnek! 31 Ó pedig monda néki: Ha Mózesre és a prófétáakra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.

17 Monda pedig a tanítványoknak: Lehetetlen dolog, hogy botránkozások ne essenek; de jáj annak, aki által esnek. 2 Jobb annak, ha egy malomkövet vetnek a nyakába, és ha a tengerbe vettetik, hogynem mint egyet e kicsinyek közül megbotránkoztasson. 3 Örizzétek meg magatokat: ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg néki. 4 És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer te hozzád tér, mondván: Megbántam; megbocsáss néki. 5 És mondának az apostolok az Úrnak: Növeljed a mi hitünket! 6 Monda pedig az Úr: Ha annyi hitetek volna, mint a mustármag, ezt mondánátok ím ez eperfának: Szakadj ki gyökerestől, és plántáltassál a tengerbe; és engede néktek. 7 Kicsoda pedig ti közületek az, aki, ha egy szolgája van, és az szánt vagy legeltet, tüstént azt mondja annak, mihelyt a mezőről megijő: Jer elő, ülj asztalhoz? 8 Sőt nem ezt mondja-e néki: Készíts vacsorára valót, és felövezvén magadat, szolgálj nékem, míg én eszem és iszom; és azután egyél és ígyál te? 9 Avagy megköszöni-é annak a szolgának, hogy azt mívelte, a mit néki parancsolt? Nem gondolom. 10 Ezenképen ti is, ha mindeneket megcselekedtetek, a mik néktek parancsoltattak, mondjátok, hogy: Haszontalan szolgák vagyunk; mert a mit kötelesek voltunk cselekedni, azt cselekedtük. 11 És lón, mikor útban vala Jeruzsálem felé, hogy ő Samariának és Galileának közeppette méne által. 12 És mikor egy faluba beméne, jóvá élébe tíz belpoklos férfi, kik távol megállának: 13 És felemelé szavokat, mondván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! 14 És mikor őket láttá, monda nézik: Elmenvén mutassátok meg magatokat a papoknak. És lón, hogy míg odamenének, megtisztulának. 15 Egy pedig ő közülök, mikor láttá, hogy megyegyult, visszatére, dicsőítvén az Isten nagy szóval; 16 És arczzal leborula az ő lábainál hálákat adván néki: és az Samariabeli vala. 17 Felelén pedig Jézus, monda: Avagy nem tízen tisztlának-e meg? A kilencze pedig hol van? 18 Nem találkoztak a kik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen? 19 És monda néki: Kelj föl, és menj el: a te hited téged megtartott. 20 Megkérdezettetvén pedig a farizeusuktól, mikor jő el az Isten országa, felele nézik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jő el. 21 Sem azt nem mondjak: Íme itt, vagy: Íme amott van; mert íme az Isten országa ti bennetek van. 22 Monda pedig a tanítványoknak: Eljő az idő, mikor

kívántok látni egyet az ember Fiának napjai közül, és nem láttok. 23 És mondják majd nétek: Íme itt, vagy: Íme amott van; de ne menjetek el, és ne kövessétek: 24 Mert miként a felvillanó villámlás az ég aljától az ég aljáig fénylik; úgy lesz az embernek Fia is az ó napján. 25 De előbb sokat kell néki szenvednie és megvettetnie e nemzetégtől. 26 És miként a Noé napijaiban lett, úgy lesz az ember Fiának napijaiban is. 27 Ettek, ittak, házasodtak, férjhezmentek minden napig, a melyen Noé a bárkába beméne, és eljöve az özönvíz, és mindenket elveszte. 28 Hasonlóképen mint a Lót napijaiban is lett; ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek; 29 De a mely napon kiment Lót Sodomából, tűz és kénkő esett az égből, és mindenkit elvesztett: 30 Ezenképen lesz azon a napon, melyen az embernek Fia megjelenik. 31 Az nap, a ki a háztetőn lesz, és az ó holmija a házban, ne szálljon le, hogy elvigye; és a ki a mezőn, azonképen ne forduljon hátra. 32 Emlékezzetek Lót feleségére! 33 Valaki igyekezik az ó életét megtartani, elveszti azt, és valaki elveszti azt, megeleveníti azt. 34 Mondom nétek, azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik. 35 Két asszony őröl együtt; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik. 36 Ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik. 37 És felelénk, mondának néki: Hol, Uram? Ő pedig monda nékik: ahol a test, oda gyűlnek a saskeselyűk.

18 Monda pedig nékik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni; 2 Mondván: Volt egy bíró egy városban, aki Istenet nem felt és embert nem becsült. 3 Volt pedig abban a városban egy özvegyasszony, és elméne ahoz, mondván: Állj bosszút értem az én ellenségemen. 4 Az pedig nem akará egy ideig; de azután monda ő magában: Jól lehet Istenet nem félek és embert nem becsülök; 5 Mindazáltal mivelhogy nékem terhemre van ez az özvegyasszony, megszabadítom őt, hogy szüntelen reám járván, ne gyötörjön engem. 6 Monda pedig az Úr: Halljátok, mit mond e hamis bíró! 7 Hát az Isten nem áll-e bosszút az ó választottaiért, kik ő hozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrőt is irántuk? 8 Mondom nétek, hogy bosszút áll értök hamar. Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet e földön? 9 Némelyeknek pedig, kik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot is mondá: 10 Két ember méne fel a templomba imádkozni; az egyik farizeus, és a másik vámszedő. 11 A farizeus megállván, íly módon imádkozék magában: Isten! hálákat adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadózók, hamisak, parázsnák, vagy mint ím e vámszedő is. 12 Bőjtölök kétszer egy héten; dézsmát adok mindenből, a mit szerzek. 13 A vámszedő pedig távol állván, még szemeit sem akarja vala az égre emelni, hanem veri vala mellét, mondván: Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek! 14 Mondom nétek, ez megigazulva méne alá az ó házahoz, inkább hogynem amaz: mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és a ki megalázza magát, felmagasztaltatik. 15 Vivének pedig hozzá kis gyermekeket is, hogy illesse azokat; mikor pedig a tanítványok ezt látták, megdorgálák azokat. 16 De Jézus magához híván őket, monda: Engedjétek, hogy a kis gyermekek én hozzám jöjjenelek, és ne tiltsátok el őket; mert

ilyeneké az Istenek országa. 17 Bizony mondomb néktek: Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképen nem megy be abba. 18 És megkérde őt egy főember, mondván: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökkéletet elhnyerhessem? (aiōnios g166) 19 Monda pedig néki Jézus: Miért mondasz engem jónak? Nincs senki jó, csak egy, az Isten. 20 A parancsolatokat tudod: Ne paráználjodjál; ne ölj; ne lopj; hamis tanubizonyságot ne tégy; tiszeld atyádat és anyádat. 21 Az pedig monda: Mindezeket ifjúságomtól fogva megtartottam. 22 Jézus ezeket hallván, monda néki: Még egy fogyatkozás van benned: Add el mindenedenet, a mid van, és oszd el a szegényeknek, és kincsed lesz mennyországban; és jer, kövess engem. 23 Az pedig ezeket hallván, igen megszomorodék; mert igen gazdag vala. 24 És mikor láitta Jézus, hogy az igen megszomorodék, monda: Mily nehezen mennek be az Isten országába, a kiknek gazdagságuk van! 25 Mert könnyebb a tevének a tú fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni. 26 A kik pedig ezt hallották, mondának: Ki idvezülhet tehát? 27 Ő pedig monda: A mi emberekknél lehetetlen, lehetséges az Istennél. 28 És monda Péter: Íme mi minden elhangtunk, és követtünk téged! 29 Ő pedig monda nékik: Bizony mondomb néktek, hogy senki sincs, aki elhagyta házát, vagy szüleit, vagy testvéreit, vagy feleségét, vagy gyermekeit az Isten országáért, 30 A ki sokszor többet ne kapna ebben az időben, a jövendő világban pedig örökké életet. (aiōn g165, aiōnios g166) 31 És maga mellé vévén a tizenkettőt, monda nékik: Íme felmegyünk Jeruzsálemben, és beteljesedik minden az embernek Fián, a mit a próféták megírtak. 32 Mert a pogányok kezébe adatik, és megcsúfoltatik, és meggyaláztatik, és megköpdöstetik; 33 És megostorozván, megölik őt; és harmadnapon feltámad. 34 Ők pedig ezekből semmit nem értének; és a beszéd ő előlük el vala rejthez, és nem fogták fel a mondottakat. 35 Lőn pedig, mikor Jerikhóhoz közeledett, egy vak ül vala az út mellett koldulván. 36 És mikor hallotta a mellette elmenő sokaságot, tudakozódék, mi dolog az? 37 Megmondák pedig néki, hogy a Názáretbeli Jézus meggy el arra. 38 És kiálta, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyörül rajtam! 39 A kik pedig elől mentek, dorgálák őt, hogy hallgasson; de ő annál inkább kiáltja: Dávidnak Fia, könyörül rajtam! 40 És Jézus megállván, parancsolá, hogy vigyék azt hozzá; és mikor közel ért, megkérde őt, 41 Mondván: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? Az pedig monda: Uram, hogy az én szemem világa megijőjön. 42 És Jézus monda néki: Láss, a te hited téged megtartott. 43 És azonnal megijöve annak szeme világa, és követé őt, dicsőítvén az Istenet az egész sokaság pedig ezt látván, dicsőséget ad a Istennek.

19 És bemenvén, általmére Jerikhón. 2 És íme vala ott egy ember, a kit nevéről Zákeusnak hívtak; és az fővámszedő vala, és gazdag. 3 És igyekezik Jézust látni, ki az; de a sokaságtól nem láthatá, mivelhogy termete szerint kis ember volt. 4 És előre futván felhága egy eperfüge fára, hogy ót lássa; mert arra vala elmenendő. 5 És mikor arra a helyre utrott, feltekintvén Jézus, látta őt, és monda néki: Zákeus, hamar szállj alá; mert ma nékem a te házadnál kell maradnod. 6 És sietve leszállta, és örömmel fogadá őt. 7 És mikor ezt látták, mindenjában zúgolódának, mondván hogy: Bűnös emberhez

ment be szállásra. **8** Zákeus pedig előállván, monda az Úrnak: Uram, ímé minden vagyonnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit patvarkodással elvettek, négy annyit adok helyébe. **9** Monda pedig néki Jézus: Ma lett idvessége ennek a háznak! mivelhogy ő is Ábrahám fia. **10** Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, a mi elveszett. **11** És mikor azok ezeket hallották, folytatá és monda egy példázatot, mivelhogy közel vala Jeruzsálemhez, és azok azt gondolák, hogy azonnal megjelenik az Isten országa. **12** Monda azért: Egy nemes ember elméne messze tartományba, hogy országot vegyen magának, aztán visszatérjen. **13** Előszóltiván azért tiz szolgáját, ada nékik tiz gírát, és monda nékik: Kereskedjetek, míg megjövök. **14** Az ő alattvalói pedig gyűlölék őt, és követséget küldének utána, mondván: Nem akarjuk, hogy ő uralmodjék mi rajtunk. **15** És lón, mikor megjött az ország vétele után, parancsolá, hogy az ő szolgáit, a kiknek a pénzt adta, hívják ő hozzá, hogy megtudja, ki mint kereskedett. **16** Eljöve pedig az első, mondván: Uram, a te gírád tiz gírát nyert. **17** Ő pedig monda néki: Jól vagyon jó szolgám; mivelhogy kevesen voltál hív, legyen birodalmad tiz városon. **18** És jöve a második, mondván: Uram, a te gírád őt gírát nyert. **19** Monda pedig ennek is: Néked is legyen birodalmad őt városon. **20** És jöve egy másik, mondván: Uram, imhol a te gírád, melyet egy keszkenőben eltéve tartottam; **21** Mert féltem töled, mivelhogy kemény ember vagy; elveszed a mit nem te tettél el, és aratod, a mit nem te vetettél. **22** Monda pedig annak: A te szárból ítélek meg téged, gonosz szolga. Tudtad, hogy én kemény ember vagyok, ki elveszem, a mit nem én tettem el, és aratom, a mit nem én vetettem; **23** Miért nem adtam azért az én pénzemet a pénzváltók asztalára, és én megjövén, kamatostól kaptam volna azt vissza? **24** És az ott állóknak monda: Vegyétek el ettől a gírát, és adjátok annak, a kinek tiz gírája van. **25** És mondának néki: Uram, tiz gírája van! **26** És ő monda: Mert mondomb néktek, hogy mindenkinet, a kinek van, adatik; a kinek pedig nincs, még a mije van is, elvétetik tőle. **27** Sőt ennek felette amaz én ellenségeimet is, kik nem akarták, hogy én ő rajtok uralkodjam, hozzáztok ide, és öljétek meg előttem! **28** És ezeket mondván, megvála elői, felmenvén Jeruzsálemben. **29** És lón, mikor közelgettett Béthfágéhoz és Bethániához, a hegycsúcs, mely Olajfák hegynének hívatik, elkülde kettőt az ő tanítványai közül, **30** Mondván: Menjetek el az átellenben levő faluba; melybe bemenvén, találtok egy megköött vennet, melyen soha egy ember sem ült: eloldván azt, hozzáztok ide. **31** És ha valaki kérdez titeket: Miért boldjátok el? ezt mondjátok annak: Mert az Úrnak szüksége van reá. **32** És elmenvén a küldöttek, úgy találák, a mint nékik mondotta. **33** És mikor a vennet eloldák, mondának nékik annak gazdái: Miért boldjátok el a vennet? **34** Ők pedig mondának: Az Úrnak szüksége van reá. **35** Elvívé azért azt Jézushoz: és az ó felsőruhákat a vennhére vetvén, Jézust reá helyhezteték. **36** És mikor ő méne, az ó felsőruhákat az útra teríték. **37** Mikor pedig immár közelge az Olajfák hegynének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve kezd dicsérni az Isten fenszőval mindazokért a csodákért, a melyeket láttak; **38** Mondván: Áldott a Király, ki jó az Úrnak nevében! Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban!

39 És némelyek a farizeusok közül a sokaságból mondának néki: Mester, dorgáld meg a te tanítványaidat! **40** És ő felelén, monda nékik: Mondom néktek, hogyha ezek elhalagtak, a kövek fognak kiáltani. **41** És mikor közeleddet, látván a várost, síra azon. **42** Mondván: Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, a mik néked a te békességedre való! de most elrejtettek a te szemeid elői. **43** Mert jönek reá napok, mikor a te ellenségeid te körülted palánkot építenek, és körülvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak téged. **44** És a földre tipornak téged, és a te fiaidat te benned; és nem hagynak te benned követ kövön; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét. **45** És bemenvén a templomba, kezdé kiúzni azokat, a kik adnak és vesznek vala abban, **46** Mondván néki: Meg van írva: Az én házam imádságna háza; ti pedig azt latriknak barlangjává tettétek. **47** És tanít vala minden nap a templomban. A főpapok pedig és az írástudók és a nép előkelői igyekeznek vala őt elveszteni: **48** És nem találták el, mit cselekedjenek; mert az egész nép ő rajta függ vala, reá halagtaván.

20 És lón azok közül a napok közül egyen, mikor ő a népet tanítá a templomban, és és az evangéliomot hirdeté, előállának a főpapok és az írástudók a vénekkel egybe, **2** És mondának néki, így szólván: Mond meg nékünk, micsoda hatalommal cselekszed ezeket? vagy ki az, a ki néked ezt a hatalmat adta? **3** Felelén pedig, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek; mondjátok meg azért nékem: **4** A János keresztsége mennyből vala-é, vagy emberek-től? **5** Azok pedig tanakodának magok között, mondván: Ha ezt mondjak: Mennyből; azt fogja mondani: Miért nem hittetek tehát néki? **6** Ha pedig ezt mondjak: Emberek-től; az egész nép megkövez minket: mert meg van győződve, hogy János próféta volt. **7** Felelének azért, hogy ők nem tudják, honnét vala. **8** És Jézus monda nékik: Én sem mondomb meg néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. **9** És kezdé a népnek e példázatot mondani: Egy ember plántára szőlőt, és kiadá azt munkásoknak, és hosszú időre elutazék. **10** És annak idején elküldé szolgáját a munkásokhoz, hogy adjanak néki a szőlő gyümölcséből; a munkások pedig azt megvervén, üresen bocsáták el. **11** És még másik szolgát is küld; de azok azt is megvervén és meggyalázván, üresen bocsáták el. **12** És még harmadikat is küld; de azok azt is megsebesítvén, kiveték. **13** Monda azért a szőlőnek ura: Mit cselekedjem? Elküldöm az én szerelmes fiamat: talán azt, ha lábják, megbecsülik. **14** De mikor azt látták a munkások, tanakodának egymás közt, mondván: Ez az örökösi; jertei, öljük meg őt, hogy a miénk legyen az örökség! **15** És kivetvén őt a szőlőből, megölék. Mit cselekszik azért a szőlőnek ura azokkal? **16** Elmegy és elveszti azokat a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja. És mikor ezt hallották, mondának: Távol legyen az! **17** Ő pedig reájok tekintvén, monda: Mi az tehát, a mi meg van írva: A mely követ az építők megvetettek, az lett a szegelet fejévé? **18** Valaki erre a kőre esik, szétzúzat; a kire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt. **19** És igyekeznek vala a főpapok és az írástudók kezeiket ő reá vetni azon órában; de félének a néptől; mert megérték, hogy ő ellenök mondta e példázatot. **20**

Annakokáért vigyázván ő reá, leselkedőket küldének ki, a kik igazaknak tettek magokat, hogy őt megfogják beszédében; hogy átadják a felsőbbsegének és a helytartó hatalmának. **21** Kik megkérdezék őt, mondván: Mester, tudjuk, hogy te helyesen beszélsz és tanítasz, és személyt nem válogatsz, hanem az Istennek útját igazán tanítod: **22** Szabad-é nékünk adót fizetnünk a császárnak, vagy nem? **23** Ő pedig észrevéven álnokságukat, monda nézik: Mit kísértetek engem? **24** Mutassatok nékem egy pénzt; kinek a képe és felirata van rajta? És felelvéni, mondának: A császárár. **25** Ő pedig monda nézik: Adjátok meg azért a mi a császárár, a császárnak, és a mi az Istené, az Istennek. **26** És nem tudták őt megfogni beszédében a nép előtt; és csodálkozván az ő feleletén, elhallgatának. **27** Hozzá menvén pedig a sadduceusok közül némelyek, a kik tagadják, hogy van feltámadás, megkérdek őt, **28** Mondván: Mester, Mózes megírta nékünk, ha valakinek testvére meghal, kinek felesége volt, és magzatok nélküli hal meg, hogy annak testvére elvegye annak feleségét, és támasszon magot az ő testvérének. **29** Hét testvér vala azért: és az első feleséget vévén, meghalt magzatok nélküli; **30** A másik vevé el azért annak feleségét, és az is magzatok nélküli halt meg; **31** Akkor a harmadik vette el azt; és hasonlóképen mind a heten is; és nem hagytak magot, és meghaltak. **32** Mind ezek után pedig meghalt az asszony is. **33** A feltámadáskor azért kinek a felesége lesz közülök? mert mind a hétek felesége volt. **34** És felelvéni, monda nézik Jézus: E világnak fiai házasodnak és férjhez adatnak: (*aión g165*) **35** De a kik méltókká tétetnek, hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást, sem nem házasodnak, sem férjhez nem adatnak: (*aión g165*) **36** Mert meg sem halhatnak többé: mert hasonlók az angyalokhoz; és az Isten fiai, mivelhogy a feltámadásnak fiai. **37** Hogy pedig a halottak feltámadnak, Mózes is megjelentette a cspíkebokornál, mikor az Urat Ábrahám Istenének és Izsák Istenének és Jákób Istenének mondja. **38** Az Isten pedig nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene: mert mindenek élnek ő néki. **39** Felelvéni pedig némelyek az írástudók közül, mondának: Mester, jól mondád! **40** És többé semmit sem mertek tőle kérdezni. **41** Monda pedig nézik: Mimódon mondják, hogy a Krisztus Dávidnak fia? **42** Holott maga Dávid mondja a zsoltárok könyvében: Monda az Úr az én Uramnak, ülj az én jobbkezem felől, **43** Míglen vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá zsámolyul. **44** Dávid azért Urának mondja őt, mimódon fia tehát néki? **45** És az egész nép hallására monda az ő tanítványainak: **46** Oltalmazzátok meg magatokat az írástudótktól, kik hosszú köntösökben akarnak járni, és szeretik a piaczokon való köszöntéseket, és a gyülekezetekben az első ülést, és a lakomákon a főhelyeket; **47** Kik az özvegyeknek házát felemésztik, és színből hosszan imádkoznak; ezek súlyosabb ítélet alá esnek.

21 És mikor feltekintett, látá, hogy a gazdagok hányják az ő ajándékaikat a perselybe. **2** Láta pedig egy szegény özvegy asszonyt is, hogy abba két fillért vete. **3** És monda: Igazán mondon néktek, hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vete: **4** Mert mind ezek az ő fölöslegükbtől vettettek Istennek az ajándékokhoz: ez pedig az ő szegénységből

minden vagyonát, a mije volt, oda veté. **5** És mikor némelyek mondának a templom felől, hogy szép kövekkel és ajándékokkal van felékesítve, monda: **6** Ezekből, a miket láttok, jönök napok, melyekben kő kövön nem marad, mely le nem romboltatnák. **7** Megkérdek pedig őt, mondván: Mester, mikor lesznek azért ezek? és mi lesz a jel, mikor mindenek meglesznek? **8** Ő pedig monda: Meglássátok, hogy el ne hitessenek benneteket: mert sokan jönök el az én nevemben, kik ezt mondják: Én vagyok; és: Az idő elközelgett; ne menjek azért utánok. **9** És mikor hallottak hárborúkról és zendülésekrről, meg ne felemeljetek; mert ezeknek meg kell lenni előbb, de nem jó mindenjárt a vég. **10** Akkor monda nézik: Nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen; **11** És minden felé nagy földindulások lesznek, és éhségek és döghalálok; és rettegtek és nagy jelek lesznek az égből. **12** De mindenek előtte kezeiket reátkor vettik, és üldöznek titokat, adván a gyülekezetek elől, és tömlöözökbe és királyok és helytartók elől visznek az én nevemért. **13** De ebből néktek lesz tanúbizonyságok. **14** Tökélijétek el azért a ti szívetekben, hogy nem gondoskodtok előre, hogy mit feleljetek védelmetekre: **15** Mert én adok néktek szájat és bölcseséget, melynek ellene nem szólhatnak, sem ellene nem állhatnak minden azok, a kik magokat ellenetekbe vették. **16** Eláruhnak pedig titokat szülők és testvérek is, rokonok és barátok is; és megölnék némelyeket ti közületek. **17** És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért. **18** De fejetekek egy hajszála sem vész el. **19** A ti békétűréstek által nyeritek meg lelketeiket. **20** Mikor pedig látjátok Jeruzsálemet hadseregektől körülvéve, akkor tudjátok meg, hogy elközelgett az ő elpusztulása. **21** Akkor a kik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre; és a kik annak közepet, menjenek ki abból; és a kik a mezőben, ne menjenek be abba. **22** Mert azok a bosszúállásnak napjai, hogy beteljesedjenek minden azok, a mik megírattak. **23** Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokban a napokban; mert nagy szükség lesz e földön, és harag e népen. **24** És elhullanak fegyvernek éle által, és fogva vitetnek minden pogányok közé; és Jeruzsálem megtapodtatik a pogányoktól, mígnél betelik a pogányok ideje. **25** És lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban; és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog, **26** Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, a mik és föld kerekségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek. **27** És akkor meglájták az embernek Fiát eljőni a felhőben, hatalommal és nagy dicsőséggel. **28** Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, a mik és föld kerekségére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek. **29** És akkor meglájták az embernek Fiát eljőni a felhőben, hatalommal és nagy dicsőséggel. **28** Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeteiket; mert elközelget a ti válságok. **29** Monda pedig nézik egy példázatot: Tekintsétek meg a fügefát és minden fákat: **30** Mikor immár hajtanak, és ezt látjátok, ti magatoktól tudjátok, hogy már közel van a nyár. **31** Ezenképen ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa. **32** Bizony mondon néktek, hogy e nemzetseg el nem múlik, mígnem mindenek meglesznek. **33** Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem múlnak. **34** De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségeknek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátkor ne jöjjön az a nap: **35** Mert mintegy tőr, úgy lep meg mindeneket, a kik az egész föld

színén lakoznak. 36 Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétesseket arra, hogy elkerüljétek mindezeket, amik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt! 37 Tanít vala pedig naponta a templomban; éjszakára pedig kímenvén, a hegyen vala, mely Olajfák hegynének neveztetik. 38 És kora reggel hozzá megys vala az egész nép, hogy őt hallgassa a templomban.

22 Elközelgetett pedig a kovásztalan kenyerek ünnepe, mely husvétnek mondhatik. 2 És a főpapok és az írástudók keresnek vala módot, hogyan öljék meg őt; mert féltek a néptől. 3 Beméne pedig a Sátán Júdásba, ki Iskáriótusnak nevezettetik, és a tizenkettőnek számából vala; 4 És elmenvén, megszélez a főpapokkal és a vezérekkel, mimódon adja őt nézik kezükbe. 5 És azok örülének, és megszerződnek, hogy péntz adnak néki; 6 Ő pedig megigéré, és keres vala jó alkalmat, hogy őt nézik kezükbe adjza zenebona nélkül. 7 Eljöve pedig a kovásztalan kenyerek napja, melyen meg kelle öletni a husvéti báránynak; 8 És elküldé Pétert és Jánost, mondván: Elmenvén, készítsetek el nékünk a husvéti bárányt, hogy megegyük. 9 Ők pedig mondának néki: Hol akarod, hogy elkészítsük? 10 És ő monda nézik: Íme, mikor bementek a városba, szembe jó veletek egy ember, ki egy korsó vizet visz; kövessétek őt abba a házba, a melybe bemegy. 11 És mondjátok a ház gazdájának: Ezt mondja néked a Mester: Hol van az a szállás, ahol megesztem az én tanítványaimmal a husvéti bárányt? 12 És ő mutat nétek egy nagy vacsoráló helyet, berendezve, ott készítsetek el. 13 Elmenvén pedig, úgy találák, a mint mondta nézik; és elkészíték a husvéti bárányt. 14 És mikor eljött az idő, asztalhoz ülé, és a tizenkét apostol ő vele egyetembe. 15 És monda nézik: Kívántam a husvéti bárányt megenni veletek, melőtt én szenvednék: 16 Mert mondom nétek, hogy többé nem eszem abból, mígnen beteljesedik az Isten országában. 17 És a pohárt vévén, minekutána hálákat adott, monda: Vegyétek ezt, és osszátok el magatok között: 18 Mert mondom nétek, hogy nem iszom a szőlőkénék gyümölcséből, mígnen eljő az Isten országa. 19 És minekutána a kenyeret vette, hálákat adván megszegé, és adá nézik, mondván: Ez az én testem, mely ti érettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. 20 Hasonlóképen a pohárt is, minekutána vacsorált, ezt mondván: E pohár amaz új szövetség az én véremben, melyti érettetek kiontatik. 21 De íme annak a keze, aki engem elárul, velem van az asztalon. 22 És az embernek Fia jóllehet, elmegy, mint elvégezetet: de jaj annak az embernek, aki által elárultatik! 23 És ők kezdék egymás között kérdezni, vajon ki lehet az ő közöttük, aki ezt meg fogja tenni? 24 Támadta pedig közük versengés is, hogy ki tekinthető közük nagyobbnak. 25 Ő pedig monda nézik: A pogányokon uralkodnak az ő királyai, és a kiknek azokon hatalmuk van, jótévőknek hivatnak. 26 De ti nem úgy: hanem a ki legnagyobb közötök, olyan legyen, mint a ki legkisebb; és a ki fő, mint a ki szolgál. 27 Mert melyik nagyobb, az-é, aki asztalnál ül, vagy a ki szolgál? nemde a ki asztalnál ül? De én ti közötök olyan vagyok, mint a ki szolgál. 28 Ti vagytok pedig azok, kik megmaradtatok én velem az én kísérleteimben; 29 Én azért adok nétek, miképen az én Atyám adott nékem,

országot, 30 Hogy egyetek és igyatok az én asztalon az én országomban, és üljetek királyi székeken, ítélván az Izraelnek tizenkét nemzetsegét. 31 Monda pedig az Úr: Simon! Simon! íme a Sátán kikért titket, hogy megrostáljon, mint a búzát; 32 De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzák a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítse. 33 Ő pedig monda néki: Uram, te veled kész vagyok mind tömlöczre, mind halálra menni! 34 És ő monda: Mondom néked Péter: Ma nem szól addig a kakas, míg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismersz engem. 35 És monda nézik: Mikor elküldtelek benneteket erszény, táská és saru nélkül, volt-é valamiben fogyatkozástok? Ők pedig mondának: Semmiben sem. 36 Monda azért nézik: De most, a kinek erszénye van elővegye, hasonlóképen a táskát; és a kinek nincs, adj a felső ruháját, és vegyen szablyát. 37 Mert mondom nétek, hogy még ennek az írásnak be kell teljesülni rajtam, hogy: És a gonoszok közé számláltatott. Mert a mik reám vonatkoznak is, elvégeztetnek. 38 Azok pedig mondának: Uram, íme van itt két szablya. Ő pedig monda: Elég. 39 És elmenvén, méne az ő szokása szerint az Olajfák hegyére; követék pedig őt az ő tanítványai is. 40 És mikor ott a helyen vala, monda nézik: Imádkozzatok, hogy kísérletbe ne essetek. 41 És ő eltávozik tőlük mintegy kőhajításnyira; és térdre esvén, imádkozék, 42 Mondván: Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindenáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen! 43 És angyal jelenéig meg néki mennyből, erősítvén őt. 44 És haláltsában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vérceppék, melyek a földre hullanak. 45 És minekutána fólkelt az imádkozástól, az ő tanítványaihoz menvén, aludva találá őket a szomorúság miatt. 46 És monda nézik: Mit alusztok? Keljetek fel és imádkozzatok, hogy kísérletbe ne essetek. 47 És mikor még beszélez, íme sokaság jöve, melynek az méne előtte, aki Júdásnak nevezettetik, egy a tizenkettő közül: és közelgete Jézushoz, hogy őt megcsókolja. 48 Jézus pedig monda néki: Júdás, csókkal árulod el az embernek Fiát! 49 Látván pedig azok, a kik ő körülötte valának, a mi következik, mondának néki: Uram, vágjuk-é őket fegyverrel? 50 És közülök valaki megvágá a főpap szolgáját, és levágá annak jobb fülét. 51 Felelén pedig Jézus, monda: Elég eddig. És illetténi annak fülét, meggyógyítá azt. 52 Monda pedig Jézus azoknak, a kik őt hozzá mentek, a főpapoknak, a templom tisztejéinek és a véneknek: Mint valami latorra, úgy jöttek szablyákkal és fustélyokkal? 53 Mikor minden nap veletek voltam a templomban, a ti kezéiteket nem vetétek én reám; de ez a ti órátok, és a sötétségnek hatalma. 54 Megfogván azért őt, elvezeték, és elvívék a főpap házába. Péter pedig követi vala távol. 55 És mikor tüzet gerjesztettek az udvar közepén, és ők együtt leültek, Péter is leülte őt velők. 56 És meglátván őt egy szolgálóleány, a mint a világosságnál ült, szemeit reá vetvén, monda: Ez is ő vele vala! 57 Ő pedig megtagadá őt, mondván: Asszony, nem ismerem őt! 58 És egy kevessel azután más látván őt, monda: Te is azok közül való vagy! Péter pedig monda: Ember, nem vagyok! 59 És úgy egy óra mulva más valaki erősíté, mondván: Bizony ez is vele vala: mert Galileából való is. 60 Monda pedig Péter: Ember, nem tudom, mit mondasz! És azonnal, mikor ő még

beszélt, megszólalt a kakas. **61** És hátra fordulván az Úr, tekinte Péterre. És megemlékezék Péter az Úr szaváról, a mint néki mondta: Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadasz engem. **62** És kimenvén Péter, keservesen síra. **63** És azok a férfiak, a kik fogva tarták Jézust, csúfolják vala, vervén őt. **64** És szemeit betakarván, arczul csapdosák őt, és kérdezék őt, mondván: Prófétáld meg ki az, aki téged vere? **65** És sok egyéb dolgot mondának néki, szidalmazván őt. **66** És a mint nappal lett, egybegyűle a nép véneinek tanácsa, főpapok és írástudók: és vivék őt az ő gyülekezetükbe, **67** Mondván: Ha te vagy a Krisztus, mond meg nékünk. Monda pedig nézik: Ha mondod néktek, nem hiszitek: **68** De ha kérdezlek is, nem feleltek nékem, sem el nem bocsátotok. **69** Mostantól fogva ül az embernek Fia az Isten hatalmának jobbá felől. **70** Mondának pedig minden jában: Te vagy tehát az Isten Fia? ő pedig monda nézik: Ti mondátok, hogy én vagyok! **71** Azok pedig mondának: Mi szükségünk van még bizonysságra? Hiszen mi magunk hallottuk az ő szájából.

23 És fölkélvén az ő egész sokaságuk, vivék őt Pilálushoz. **2** És kezdék őt vándolni, mondván: Úgy találtuk, hogy ez a népet félrevezeti, és tiltja a császár adójának fizetését, mivelhogy ő magát ama király Krisztusnak mondja. **3** Pilátus pedig megkérde őt, mondván: Te vagy-é a zsidók királya? És ő felelven néki, monda: Te mondod! **4** Monda pedig Pilátus a főpapoknak és a sokaságnak: Semmi bűnt nem találok ez emberben. **5** De azok erősködnek, mondván: A népet felzendítíti, tanítván az egész Júdeában, elkezdve Galileától mind idáig. **6** Pilátus pedig Galileát hallván, megkérde, vajjon galileai ember-é ő? **7** És mikor megtudta, hogy ő a Héródes hatósága alá tartozik, Héródeshez küldé őt, mivelhogy az is Jeruzsálemben vala azokban a napokban. **8** Héródes pedig Jézust látván igen megörül: mert sok időtől fogva kívánta őt látni, mivelhogy sokat hallott ő felőle, és reménylé, hogy majd valami csodát lát, melyet ő tesz. **9** Kérdezé pedig őt sok beszéddel; de ő semmit nem felele néki. **10** Ott állanak vala pedig a főpapok és az írástudók, teljes igyekezettel vándolván őt. **11** Héródes pedig az ő katonáival egybe semminek állítván és kicsúfolván őt, minkeutána felöltözette fényes ruhába, visszaküldé Piláleshöz. **12** És az napon lónékon barátok egymással Pilátus és Héródes; mert az előtt ellenségeskedésben valának egymással. **13** Pilátus pedig a főpapokat, főembereket és a népet egybegyűjtével, **14** Monda nézik: Ide hoztatók nékem ez embert, mint a ki a népet félrevezeti: és imé én ti előtteket kivallatván, semmi olyan bűnt nem találtam ez emberben, a mivel őt vándoljátok: **15** De még Héródes sem; mert titeket ő hozzá igazítálak; és imé semmi halálra való dolgot nem cselekedett ő. **16** Megfenyítván azért őt, elbocsátom. **17** Kell vala pedig elbocsátania nézik ünnepenként egy foglyot. **18** De felkiálta az egész sokaság, mondván: Vidd el ezt, és bocsásd el nékünk Barabbást! **19** Ki a városban lett valami lázadásért és gyilkosságért vettetettet a tömlöczbe. **20** Pilátus azért ismét felszólala, el akarván bocsátani Jézust; **21** De azok ellene kiáltanak, mondván: Feszítsd meg! Feszítsd meg őt! **22** Ő pedig harmadszor is monda nézik: Mert mi gonoszt tett ez? Semmi halálra való bűnt nem találtam ő benne; megfenyítvén azért őt, elbocsátom! **23** Azok pedig nagy fenszóval sürgetek,

kérvén, hogy megfeszítessék; és az ő szavok és a főpapoké erőt vesz vala. **24** És Pilátus megítélé, hogy meglegyen, a mit kérnek vala. **25** És elbocsátá nézik azt, a ki lázadásért és gyilkosságért vettetett a tömlöczbe, a kit kértek vala; Jézust pedig kiszolgáltatá az ő akaratuknak. **26** Mikor azért elvivé őt, egy Czirénebeli Simont megragadtván, ki a mezőről jöve, arra tevék a keresztfát, hogy vigye Jézus után. **27** Követé pedig őt a népnek és az asszonyoknak nagy sokasága, a kik gyászolák és siraták őt. **28** Jézus pedig hozzájok fordulván, monda: Jeruzsálem leányai, ne sírjatok én rajtam, hanem ti magatokon sírjatok, és a ti magzataitokon. **29** Mert imé jönök napok, melyeken ezt mondják: Boldogok a meddők, és a mely méhek nem szültek, és az emlők, melyek nem szoptattak! **30** Akkor kezdik mondani a hegyeknek: Essetek mi reánk; és a halmoknak: Borítsatok el minket! **31** Mert ha a zöldelő fán ezt mívelik, mi esik a száraz fán? **32** Vivének pedig két másikat is, két gonosztevőt ő vele, hogy megölessenek. **33** Mikor pedig elmenének a helyre, mely Koponya helyének mondattik, ott megfeszíték őt és a gonosztevőket, egyiket jobbkéz felől, a másikat balkéz felől. **34** Jézus pedig monda: Atyám! bocsásd meg nézik; mert nem tudják mit cselekesznek. Elosztván pedig az ő ruháit, vetének reájok sorsot. **35** És a nép megállá nézni. Csúfolák pedig őt a főemberek is azokkal egybe, mondván: Egyebeket megtartott, tartsa meg magát, ha ő a Krisztus, az Istennek ama választottja. **36** Csúfolák pedig őt a vitézek is, odajárulván és eczzel kínálván őt. **37** És ezt mondván néki: Ha te vagy a zsidóknak ama Királya, szabadítsd meg magadat! **38** Vala pedig egy felirat is fölénbe írva görög, római és zsidó betűkkel: Ez a zsidóknak ama Királya. **39** A felfüggesztett gonosztevők közül pedig az egyik szidalmazá őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is! **40** Felelven pedig a másik, megdorgálá őt, mondván: Az Isten sem féled-e te? Hiszen te ugyanazon itélet alatt vagy! **41** És mi ugyan méltán; mert a mi cselekedetünknek méltó büntetését vesszük: ez pedig semmi méltatlann dolgot nem cselekedett. **42** És monda Jézusnak: Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor elősz a te országodban! **43** És monda néki Jézus: Bizony mondom néked: Ma velem leszel a paracisomban. **44** Vala pedig mintegy hat óra, és sötétség lőn az egész tartományban mind kilenc órakorig. **45** És meghomályosodék a nap, és a templom kárpita középen ketté hasada. **46** És kiáltván Jézus nagy szóval, monda: Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet. És ezeket mondván, meghala. **47** Látván pedig a százados, a mi történt, dicsőíté az Istant, mondván: Bizony ez ember igaz vala. **48** És az egész sokaság, mely e dolognak látására ment oda, látván azokat, a milk történtek, mellét verve megtére. **49** Az ő ismerősei pedig mind, és az asszonyok, a kik Galileából követék őt, távol állnak, nézvén ezeket. **50** És imé egy ember, kinek József vala neve, tanácsbeli, jó és igaz férfiú, **51** Ki nem vala részes azoknak tanácsában és cselekedetében, Arimathiából, a zsidók városából való, ki maga is várja vala az Istennek országát; **52** Ez oda menvén Piláleshöz, elkéré a Jézus testét. **53** És levévén azt, begöngyölé azt gyolcsba, és helyhezetté azt egy sziklába vágott sírboltba, melyben még senki sem feküdt. **54** És az a nap péntek vala, és szombat virradá rá.

55 Az őt követő asszonyok is pedig, kik vele Galileából jöttek, megnézék a sírt, és hogy miképen helyeztetett el az ő teste. **56** Visszatérvén pedig, készítének fűszerszámost és keneteket. És szombaton nyugovának a parancsolat szerint.

24 A hétnek első napján pedig kora reggel a sírhol menének, vivén az elkészített fűszerszámost, és némely más asszonyok is velük. **2** És a követ a sírról elhengerítve találák. **3** És mikor bementek, nem találák az Úr Jézus testét. **4** És lőn, hogy mikor ők a felett megdöbbenednék, íme két férfi állva melléjük fényes öltözethez: **5** És mikor ők megrémülvén a földre hajták orczájokat, azok mondának nézik: Mit keresitek a holtak között az élőt? **6** Nincs itt, hanem feltámadott: emlékezzetek rá, mint beszélt nétek, még mikor Galileában volt, **7** Mondván: Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe, és megfeszítetni, és harmadnapon feltámadni. **8** Megemlékezének azért az ő szavairól. **9** És visszatérvén a sírtól, elmondák mindeneket a tizenegynek, és mind a többieknél. **10** Valának pedig Mária Magdaléné, és Johanna, és a Jakab anyja Mária, és egyéb asszonyok is velük, a kik ezeket mondák az apostolknak. **11** De az ő szavuk csak üres beszédnek látszék azok előtt; és nem hivének nézik. **12** Péter azonban felkelvén elfuta a sírhoz, és behajolván látá, hogy csak a lepedők vannak ott; és elméne, magában csodálkozván e dolgon. **13** És íme azok közül ketten mennek vala ugyanazon a napon egy faluba, mely Jeruzsálemtől hatvan futamattnyira vala, melynek neve vala Emmaus. **14** És beszélgetének magok közt mindenkoról, a mik történtek. **15** És lőn, hogy a mint beszélgetének és egymástól kérdezősködnek, maga Jézus hozzájok mennén, velük együtt megy vala az úton. **16** De az ő szemeik visszatartóztatának, hogy őt meg ne ismerjék. **17** Monda pedig nézik: Micsoda szavak ezek, a melyeket egymással váltotok jártotokban? és miért vagytok szomorú ábrázattal? **18** Felelén pedig az egyik, kinek neve Kleofás, monda néki: Csak te vagy-é jövevény Jeruzsálemben, és nem tudod minémű dolgok lettek abban e napokon? **19** És monda nézik: Micsoda dolgok? Azok pedig mondának néki: A melyek esének a Názáretbeli Jézuson, ki próféta vala, cselekedetben és beszédben hatalmas Isten előtt és az egész nép előtt: **20** És mimódon adák őt a főpapok és a mi főembereink halálos ítéletre, és megfeszíték őt. **21** Pedig mi azt reméltek, hogy ő az, aki meg fogja váltani az Izráelt. De mindenek mellett ma van harmadnapja, hogy ezek lettek. **22** Hanem valami közülrünk való asszonyok is megdöbbentettek minket, kik jó reggel a sírnál valának; **23** És mikor nem találták az ő testét, hazá jöttek, mondván, hogy angyalok jelenését is látták, kik azt mondják, hogy ő él. **24** És azok közül némelyek, kik velünk valának, elmenének a sírhoz, és úgy találák, a mint az asszonyok is mondtaik; őt pedig nem látták. **25** És ő monda nézik: Oh balgatagok és rest szívűek mindenkornak elhivésére, a miket a próféták szóltak! **26** Avagy nem ezeket kellett é szenvedni a Krisztusnak, és úgy mennyi be az ő dicsőségebe? **27** És elkezdvén Mózestől és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nézik minden írásokban, a mik ő felőle megirattak. **28** Elközelítének pedig a faluhoz, a melybe mennek vala; és ő úgy tőn, mintha tovább menne. **29** De kényszeríték őt, mondván:

Maradj velünk, mert immár beestvéledik, és a nap lehanyatlott! Beméne azért, hogy velök maradjon. **30** És lőn, mikor leült velük, a kenyeret vevén, megáldá, és megszegvén, nézik adá. **31** És megnyilatkozának az ő szemeik, és megismerék őt; de ő eltünt előlük. **32** És mondának egymásnak: Avagy nem gerjedezett-e a mi szívünk mi benünk, mikor nékünk szóla az úton, és mikor magyarázva nékünk az írásokat? **33** És felkelvén azon órában, visszatérének Jeruzsálemben, és egybegyűlve találák a tizenegyet és azokat, a kik velük valának. **34** Kik ezt mondják vala: Feltámadott az Úr bizonyával, és megjelent Simonnak! **35** És ezek is elbeszélék, mi történt az úton, és miképen ismerték meg ők a kenyér megszegéséről. **36** És mikor ezeket beszélék, megállva maga Jézus ő közöttük, és monda nézik: Békesség néktek! **37** Megrémülvén pedig és félvén, azt hivék, hogy valami lelke látnak. **38** És monda nézik: Miért háborodtak meg, és miért támadnak szívetekben okoskodások? **39** Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassatok meg engem, és lássátok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, a mint látjátok, hogy nékem van! **40** És ezeket mondván, megmutatja nézik kezeit és lábait. **41** Mikor pedig még nem hivék az örömmiatt, és csodálkozának, monda nézik: Van-é itt valami enni valótok? **42** Ők pedig adának néki egy darab sült halat, és valami lépesményt, **43** Melyeket elvőn, és előtök evék. **44** És monda nézik: Ezek azok a beszédek, melyeket szóltam nétek, mikor még veletek valék, hogy szükség beteljesedni mindenkornak, a mik megirattak a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokban én felőlem. **45** Akkor megnyilatkoztatja az ő elméjéket, hogy értsék az írásokat. **46** És monda nézik: Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon: **47** És prédkáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve. **48** Ti vagytok pedig ezeknek bizonyága! **49** És íme én elküldöm ti reátok az én Atyámnak igéretét; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, mígnem felruháztatok mennyei erővel. **50** Kivív pedig őket Bethániáig; és felemelvén az ő kezeit, megáldá őket. **51** És lőn, hogy míg áldá őket, tőlük elszakadván, felvittek a mennybe. **52** Ők pedig imádván őt, visszatérének nagy örömmel Jeruzsálemben; **53** És mindenkor a templomban valának, dicsérvén és áldván az Istenet. Ámen.

János

1 Kezdetben vala az íge, és az íge vala az Istennél, és Isten vala az íge. **2** Ez kezdetben az Istennél vala. **3** minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, a mi lett. **4** Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága; **5** És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt. **6** Vala egy Istantól küldött ember, kinek neve János. **7** Ez jött tanúbizonyásával, hogy bizonyásot tegyen a világosságról, hogy mindenki higyjen ő általa. **8** Nem ő vala a világosság, hanem jött, hogy bizonyásot tegyen a világosságról. **9** Az igazi világosság eljött volt már a világba, a mely megvilágosít minden embert. **10** A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. **11** Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadák be őt. **12** Valakik pedig befogadák őt, hatalmat adnak azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznak; **13** A kik nem vérből, sem a testnek akarataból, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istantól születtek. **14** És az íge testé lett és lakozik mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőséget, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), a ki teljes vala kegyelemmel és igazsággal. **15** János bizonyásot tett ő róla, és kiáltott, mondván: Ez vala, a kiről mondám: A ki utánam jő, előttem lett, mert előbb volt nálamnál. **16** És az ő teljességből vettünk mindenjában kegyelmet is kegyelemért. **17** Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett. **18** Az Isten soha senki nem láttá; az egyszülölt Fiú, a ki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt. **19** És ez a János bizonyágtétele, a mikor a zsidók papokat és Lévitákat küldötték Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék őt: Kicsoda vagy te? **20** És megvallá és nem tagadá, és megvallá, hogy: Nem én vagyok a Krisztus. **21** És kérdezék őt: Kicsoda tehát? Illés vagy-e te? És monda: Nem vagyok. A próféta vagy-e te? És ő felele: Nem. **22** Mondának azért néki: Kicsoda vagy? Hogy megfelelhessünk azoknak, a kik minket elküldötték: Mit mondasz magad felől? **23** Monda: Én kiáltó szó vagyok a pusztában. Egyengessétek az Úrnak újtát, a mint megmondotta Ésaiás próféta. **24** És a küldöttök a farizeusok közül valók voltak: **25** És megkérdeik őt és mondának néki: Miért keresztsz tehát, ha te nem vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta? **26** Felele nékik János, mondván: Én vízzel keresztelek; de köztetek van, a kit ti nem ismertek. **27** Ő az, a ki utánam jő, a ki előttem lett, a kinek én nem vagyok méltó, hogy saruja szíjját megoldjam. **28** Ezek Béthabarában lettek, a Jordánon túl, ahol János keresztel vala. **29** Másnap látta János Jézust ő hozzá menni, és monda: Íme az Istennek ama báránnya, aki elveszi a világ bűneit! **30** Ez az, a kiről én ezt mondám: Én utánam jő egy férfiú, aki előttem lett, mert előbb volt nálamnál. **31** És én nem ismertem őt; de hogy megjelentessék Izráelnek, azért jöttem én, aki vízzel keresztelek. **32** És bizonyásot tón János, mondván: Láttam a Lelket leszállani az égből, mint egy galambot; és megnyugovék ő rajta. **33** És én nem ismertem őt; de a ki elküldé engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondá nékem: A kire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, az az, aki keresztel Szent Lélekkel. **34** És én láttam, és bizonyásot tettem, hogy ez az

Isten Fia. **35** Másnap ismét ott állt vala János és kettő az ő tanítványai közül; **36** És ránézvén Jézusra, a mint ott jár vala, monda: Íme az Isten Báránnya! **37** És hallá őt a két tanítvány, a mint szól vala, és követék Jézust. **38** Jézus pedig hátrafordulván és látván, hogy követik azok, monda nézik: Mit kerestek? Azok pedig mondának néki: Rabbi, (a mi megmagyarázva azt teszi: Mester) hol lakol? **39** Monda nézik: Jőjjetek és lássátok meg. Elmenének és megláták, hol lakik; és nála maradának azon a napon: vala pedig körülbelül tíz óra. **40** A kettő közül, a kik Jánostól ezt hallották és őt követték vala, András volt az egyik, a Simon Péter testvére. **41** Találkozék ez először a maga testvérével, Simmonnal, és monda néki: Megtaláltuk a Messiást (a mi megmagyarázva azt teszi: Krisztus); **42** És vezeté őt Jézushoz. Jézus pedig reá tekintvén, monda: Te Simon vagy, a Jóna fia; te Kéfásnak fogsz hivatni (a mi megmagyarázva: Kőszikla). **43** A következő napon Galileába akart menni Jézus; és találkozék Fileppel, és monda néki: Kövess engem! **44** Filep pedig Bethsáidából, az András és Péter városából való volt. **45** Találkozék Filep Nátánaellel, és monda néki: A ki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek fiát. **46** És monda néki Nátánael: Názáretből támadhat-é valami jó? Monda néki Filep: Jer és lásd meg! **47** Látta Jézus Nátánaelt ő hozzá menni, és monda ő felőle: Íme egy igazán Izráelita, a kiben hamisság nincsen. **48** Monda néki Nátánael: Honnan ismersz engem? Felele Jézus és monda néki: Mielőtt hítt téged Filep, láttalak téged, a mint a fügefa alatt voltál. **49** Felele Nátánael és monda néki: Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izráel Királya! **50** Felele Jézus és monda néki: Hogy azt mondám néked: láttalak a fügefa alatt, hiszel? Nagyobbakat látsz majd ezeknél. **51** És monda néki: Bizony, bizony mondomb néktek: Mostantól fogva meglátjátok a megnyilt etet, és az Isten angyalait, a mint felszállnak és leszállnak az ember Fiára.

2 És harmadnapon menyegző lón a galileai Kánában; és ott volt a Jézus anyja; **2** És Jézus is meghívaték az ő tanítványaival együtt a menyegzőbe. **3** És elfogyván a bor, a Jézus anyja monda néki: Nincs boruk. **4** Monda néki Jézus: Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony? Nem jött még el az én óram. **5** Mond az ő anyja a szolgáknak: Valamit mond néktek, megtegyétek. **6** Vala pedig ott hat kőveder elhelyezve a zsidók tisztálkodási módja szerint, melyek közül egybe-egybe két-három métréta fér vala. **7** Monda nékik Jézus: Töltétek meg a vedreket vízzel. És megtöltek azokat színig. **8** És monda nékik: Most merítsetek, és vigyetek a nászagnynak. És vittek. **9** A mint pedig megízlelé a nász nagy a borrá lett vizet, és nem tudja vala, honnét van, (de a szolgák tudták, a kik a vizet merítik vala), szólítá a nász nagy a völégényt, **10** És monda néki: minden ember a jót bort adj fel először, és mikor megitasodtak, akkor az alábbvalót: te a jót bort ekkorria tartottad. **11** Ezt az első jel a galileai Kánában tevő Jézus, és megmutatta az ő dicsőségét; és hivének benne az ő tanítványai. **12** Azután leméne Kapernaumba, ő és az ő anyja és a testvérei és tanítványai; és ott maradának néhány napig, **13** Mert közel vala a zsidók husvétja, és felménye Jézus Jeruzsálemben. **14** És ott találá a templomban az ökrök, juhok és

galambok árásait és a pénzváltókat, a mint ülnek vala: 15 És kötélből ostort csinálván, kiűzé mindenjájokat a templomból, az ökröket is a juhokat is; és a pénzváltók pénzét kitolté, az asztalokat pedig feldörnté; 16 És a galambárúsoknak monda: Hordjátok el ezeket innen; ne tegyétek az én Atyámnak házát kalmárság házává. 17 Megemlékezének pedig az ó tanítványai, hogy meg van írva: A te házadhoz való féltő szeretet emészt engem. 18 Felelénék azért a zsidók és mondának néki: Micsoda jelt mutatasz nékünk, hogy ezeket cselekszed? 19 Felele Jézus és monda nékik: Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt. 20 Mondának azért a zsidók: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt megépíted azt? 21 Ó pedig az ó testének templomáról szól vala. 22 Mikor azért feltámadt a halálból, megemlékezének az ó tanítványai, hogy ezt mondta; és hivének az írásnak, és a beszédnek, a melyet Jézus mondott vala. 23 A mint pedig Jeruzsálemben vala husvétkor az ünnepen, sokan hivének az ó nevében, látván az ó jeleit, a melyeket cselekszik vala. 24 Maga azonban Jézus nem bízza vala magát reájok, a miatt, hogy ó ismeré mindenjájokat, 25 És mivelhogy nem szorult rá, hogy valaki bizonyoságot tegyen az emberről; mert magától is tudta, mi volt az emberben.

3 Vala pedig a farizeusok között egy ember, a neve Nikodémus, a zsidók főembere: 2 Ez jöve Jézushoz éjjel, és monda néki: Mester, tudjuk, hogy Istenről jöttél tanítóul; mert senki sem teheti e jeleket, a melyeket te teszel, hanem ha az Isten van vele. 3 Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondóm néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát. 4 Monda néki Nikodémus: Mimódon születhetik az ember, ha vén? Vajon bemehet-e az ó anyjának méhébe másodszor, és születhetik-é? 5 Felele Jézus: Bizony, bizony mondóm néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. 6 A mi testől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az. 7 Ne csodáld, hogy azt mondám néked: Szükség néktek újonnan születnetek. 8 A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jó és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született. 9 Felele Nikodémus és monda néki: Mimódon lehetnek ezek? 10 Felele Jézus és monda néki: Te Izráel tanítójára vagy, és nem tudod ezeket? 11 Bizony, bizony mondóm néked, a mit tudunk, azt mondjuk, és a mit látunk, arról teszünk bizonyoságot; és a mi bizonyágtételünket el nem fogadjátok. 12 Ha a földiek ről szóltam néktek és nem hisztek, mimódon hisztek, ha a mennyeiek ről szólok néktek? 13 És senki sem ment fel a mennye, hanemha az, aki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, aki a mennynben van. 14 És a miképen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felemeltetnie. 15 Hogy valaki hiszen ó benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. (aiónios g166) 16 Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ó egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ó benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. (aiónios g166) 17 Mert nem azért küldte az Isten az ó Fiát a világra, hogy károztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa. 18 A ki hiszen ó benne, el nem kározkodik; aki pedig nem hisz, immár elkározhott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. 19 Ez pedig a károhtatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették

a sötétséget, mint a világosságot; mert az ó cselekedeteik gonoszak valának. 20 Mert minden, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ó cselekedetei fel ne fedessenek; 21 A ki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ó cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek. 22 Ezután elméne Jézus az ó tanítványaival a Júdea földére; és ott időzék velük, és keresztele. 23 János pedig szintén keresztel vala Énonban, Sálemhez közel, mert ott sok volt a víz. És oda járulának és megkeresztelkednének. 24 Mert János még nem vetteték a tömlöczbe. 25 Vetekedés támada azért a János tanítványai és a judeaiak között a mosakodás felől. 26 És menének Jánoshoz és mondának néki: Mester! A ki veled vala a Jordánon túl, a kiről te bizonyságot tettél, íme az keresztel, és hozzá megy mindenki. 27 Felele János és monda: Az ember semmit sem vehet, hanem ha a mennyből adatott néki. 28 Ti magatok vagytok a bizonyságaim, hogy megmondtam: Nem vagyok én a Krisztus, hanem hogy ó előtte küldettem el. 29 A kinek jegyese van, vőlegény az; a vőlegény barátja pedig, aki ott áll és hallja őt, örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az én örömem immár betelt. 30 Annak növekednie kell, nékem pedig alább szállanom. 31 A ki felülről jött, feljebb való mindenkinél. A ki a földről való, földi az és földieket szól; a ki a mennyből jött, feljebb való mindenkinél. 32 És arról tesz bizonyságot, a mit látott és hallott; és az ó bizonyságtételét senki sem fogadja be. 33 A ki az ó bizonyságtételét befogadja, az megpecsételte, hogy az Isten igaz. 34 Mert a kit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja; mivelhogy az Isten nem mérték szerint adj a Lelket. 35 Az Atya szereti a Fiút, és az ó kezébe addott minden. 36 A ki hisz a Fiúban, örök élete van; a ki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta. (aiónios g166)

4 Amint azért megtudta az Úr, hogy a farizeusok meghallották, hogy Jézus több tanítványt szerez és keresztel, mint János, 2 (Jóllehet Jézus maga nem keresztlel, hanem a tanítványai,) 3 Elhagy Júdeát és elméne ismét Galileába. 4 Samárián kell vala pedig általmennie. 5 Megy vala azért Samáriának Sikár nevű városába, annak a teleknek szomszédjába, a melyet Jákób adott vala az ó fiának, Józsefnek. 6 Ott vala pedig a Jákób forrása. Jézus azért, az utazástól elfarádva, azonmód leüle a forráshoz. Mintegy hat óra vala. 7 Jöve egy samáriabeli asszony vizet merítene; monda néki Jézus: Adj innom! 8 Az ó tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek. 9 Monda azért néki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, a ki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátoknak a samáriaiakkal. 10 Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, a ki ezt mondja néki: Adj innom! te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet. 11 Monda néki az asszony: Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély: hol vennéd tehát az élő vizet? 12 Avagy nagyobb vagy-é te a mi atyánknál, Jákóbánál, a ki nékünk adta ezt a kutat, és ebből ivott ő is, a fiai is és jószága is? 13 Felele Jézus és monda néki: Mindaz, a ki ebből a vízből iszik, ismét megszemjűhözük: 14 Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha öröké meg nem szemjűhözük; hanem az a

víz, a melyet én adok néki, öröök életre buzgó víznek kútleje lesz ő benne. (aiōn g165, aiōnios g166) **15** Monda néki az asszony: Uram, add nékem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhuzzam, és ne jöjjék ide meríteni! **16** Monda néki Jézus: Menj el, hívda férjetet, és jójj ide! **17** Felele az asszony és monda: Nincs férjem. Monda néki Jézus: Jól mondád, hogy: Nincs férjem; **18** Mert őt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondadt. **19** Monda néki az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy. **20** A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak; és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell. **21** Monda néki Jézus: Asszony, hidd el nékem, hogy eljő az óra, a mikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. **22** Ti azt imádjátok, a mit nem ismertek; mi azt imádjuk, a mit ismerünk: mert az idvesség a zsidók közül támadt. **23** De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádójul. **24** Az Isten lélek: és a kik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják. **25** Monda néki az asszony: Tudom, hogy Messiás jő (a ki Krisztusnak mondatt); mikor az eljő, megjelent nékünk minden. **26** Monda néki Jézus: Én vagyok az, aki veled beszélek. **27** Eközben megjövénék az ő tanítványai; és csodálkozának, hogy asszonyal beszélt; mindazáltal egyik sem mondá: Mit keresel? vagy: Mit beszélsz vele? **28** Ott hagyá azért az asszony a vadrét, és elméne a városba, és monda az embereknél: **29** Jertek, lássatok egy embert, aki megmonda nékem minden, a mit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus? **30** Kímenének azért a városból, és hozzá menének. **31** Aközben pedig kérék őt a tanítványok, mondván: Mester, egyé! **32** Ő pedig monda nékik: Van nékem eledelem, a mit egyem, a mit ti nem tudtok. **33** Mondának azért a tanítványok egymásnak: Hozott-é néki valaki enni? **34** Monda nékik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akaratját cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem. **35** Ti nem azt mondjátok-é, hogy még négy hónap és eljő az aratás? Íme, mondóm néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra. **36** És aki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy minden a vető, minden az arató együtt örvendezzen. (aiōnios g166) **37** Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató. **38** Én annak az aratására küldtelek titokat, a mit nem ti munkáltatok; mások munkálták, és ti a mások munkájába állottatok. **39** Abból a városból pedig sokan hivének benne a Samaritánusok közül annak az asszonyak beszédéért, aki bizonyságot tett vala, hogy: Mindent megmondott nékem, a mit cselekedtem. **40** A mint azért oda mentek hozzá a Samaritánusok, kérék őt, hogy maradjon náluk; és ott marada két napig. **41** És sokkal többen hivének a maga beszédéért, **42** És azt mondják vala az asszonyak, hogy: Nem a te beszédedért hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonnyal ez a világ idvezítője, a Krisztus. **43** Két nap mulva pedig kiméne onnét, és elméne Galileába. **44** Mert Jézus maga tett bizonyságot arról, hogy a prófétának nincs tisztessége a maga hazájában. **45** Mikor azért beméne Galileába, befogadták őt a Galileabeliek, mivelhogy látták vala mindenzt, a mit Jeruzsálemben cselekedett

az ünnepen; mert ők is elmentek vala az ünnepre. **46** Ismét a galileai Kánába méne azért Jézus, ahol a vizet borrá változtatta. És volt Kapernaumban egy királyi ember, a kinek a fia beteg vala. **47** Mikor ez meghallá, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, hozzá méne és kérte őt, hogy menjen el és gyógyítsa meg az ő fiát; mert halálán vala. **48** Monda azért néki Jézus: Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek. **49** Monda néki a királyi ember: Uram, jójj, mielőtt a gyermekem meghal. **50** Monda néki Jézus: Menj el, a te fiad él. És hitt az ember a szónak, a mit Jézus mondott néki, és elment. **51** A mint pedig már megy vala, előle jövénék az ő szolgái, és hírt hozának néki, mondván, hogy: A te fiad él. **52** Megtudakozá azért tőlük az órát, a melyben megkönnyebbedett vala; és mondának néki: Tegnap hét órakor hagya el őt a láz; **53** Megérté azért az atya, hogy abban az órában, a melyben azt mondá néki a Jézus, hogy: a te fiad él. És hitt ő, és az ő egész háza népe. **54** Ezt ismét második jel gyanánt tevé Jézus, mikor Júdeából Galileába ment.

5 Ezek után ünnepök vala a zsidóknak, és felméne Jézus Jeruzsálemben. **2** Van pedig Jeruzsálemben a Juhkapunál egy tó, a melyet héberül Bethesdának neveznek. Öt tornacza van. **3** Ezekben feküvék a betegek, vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága, várva a víznek megmozdulását. **4** Mert időnként angyal szállta a tóra, és felzavará a vizet: aki tehát először lépett bele a víz felzavarásá után, meggyógyult, akárminémű betegségen volt. **5** Vala pedig ott egy ember, aki harmincnyolc esztendőt töltött betegségeben. **6** Ezt a mint láttá Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta úgy van; monda néki: Akarsz-é meggyógyulni? **7** Felele néki a beteg: Uram, nincs emberem, hogy a mikor a víz felzavarodik, bevigyen engem a tóból; és mire én oda érek, más lép be előttem. **8** Monda néki Jézus: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és jár! **9** És azonnal meggyógyula az ember, és felvevé nyoszolyáját, és jár vala. Aznap pedig szombat vala. **10** Mondának azért a zsidók a meggyógyultnak: Szombat van, nem szabad néked a nyoszolyádat hordanod! **11** Felele nékik: A ki meggyógyított engem, az mondá nékem: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj. **12** Megkérdek azért őt: Ki az az ember, aki mondá néked: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj? **13** A meggyógyult pedig nem tudja vala, hogy ki az; mert Jézus félelre vonult, sokaság lévén azon a helyen. **14** Ezek után találkozék vele Jézus a templomban, és monda néki: Íme meggyógyult; többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod! **15** Elméne az az ember, és hírül adá a zsidóknak, hogy Jézus az, aki őt meggyógyította. **16** És e miatt üldözötte vevék a zsidók Jézust, és meg akarák őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton. **17** Jézus pedig felele nékik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom. **18** E miatt aztán még inkább meg akarák őt ölni a zsidók, mivel nem csak a szombatot rontotta meg, hanem az Isten is saját Atyának mondotta, egyenlővé tévén magát az Istennel. **19** Felele azért Jézus, és monda nékik: Bizony, bizony mondóm néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert a miket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképen a Fiú is cselekszi. **20** Mert az Atya szereti a Fiút, és minden megmutat néki, a miket ő maga cselekszik; és ezeknél nagyobb

dolgokat is mutat majd néki, hogy ti csudálkozzatok. **21** Mert a mint az Atya feltámasztja a halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is a kiket akar, megelevenít. **22** Mert az Atya nem ítélt senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta; **23** Hogy mindenki úgy tisztelezze a Fiút, miként tisztelez az Atyát. A ki nem tisztelez a Fiút, nem tisztelez az Atyát, a ki elküldte őt. **24** Bizony, bizony mondomban néktek, hogy a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örökké élete van; és nem megy a kárholozatra, hanem általment a halából az életre. (*aiónios g166*) **25** Bizony, bizony mondomban néktek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és a kik hallják, élnek. **26** Mert a miként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában: **27** És hatalmat adna néki az ítélettelre is, mivelhogy embernek fia. **28** Ne csodálkozzatok ezen: mert eljő az óra, a melyben mindenek, a kik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, **29** És kijönök; a kik a jót cselekedtek, az élet feltámadására; a kik pedig a gonoszt művelték, a kárholozat feltámadására. **30** Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek, és az én ítétem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyát. **31** Ha én teszek bizonysságot magamról, az én bizonysságlelem nem igaz. **32** Más az, aki bizonysságot tesz rólam; és tudom, hogy igaz az a bizonysságtétel, a melyel bizonysságot tesz rólam. **33** Ti elküldetek Jánoshoz, és bizonysságot tett az igazságról. **34** De én nem embertől nyerem a bizonysságtételt; hanem ezeket azért mondomb, hogy ti megtartassatok. **35** Ó az égő és fénylő szövénnek vala, ti pedig csak egy ideig akartatok örvendezni az ő világosságában. **36** De nékem nagyobb bizonysságot van a Jánosénál: mert azok a dolgok, a melyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok, a melyeket én cselekszem, tesznek bizonysságot rólam, hogy az Atya küldött engem. **37** A ki elküldött engem, maga az Atya is bizonysságot tett rólam. Sem hangját nem hallották soha, sem ábrázatát nem látottak. **38** Az ő ígéje sincs maradandóan bennetek: mert a kit ő elküldött, ti annak nem hisztek. **39** Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örökké életetek; és ezek azok, a melyek bizonysságot tesznek rólam; (*aiónios g166*) **40** És nem akartok hozzám jóni, hogy életetek legyen! **41** Dicsőséget emberektről nem nyerek. **42** De ismerlek benneteket, hogy az Istenek szeretete nincs meg bennetek: **43** Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem; ha más jöne a maga nevében, azt befogadnátok. **44** Mimódon hihettek ti, a kik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, a mely az egy Istenről van, nem keresitek? **45** Ne állitsátok, hogy én vándollak majd benneteket az Atyanál; van a ki vándol titeket, Mózes, a kiben ti reménykedtetek. **46** Mert ha hinnétek Mózesnek, nékem is hinnétek; mert én rólam írt ő. **47** Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, mimódon hisztek az én beszédeimnek?

6 Ezek után elméne Jézus a galileai tengeren, a Tiberiáson túl. **2** És nagy sokaság követé őt, mivelhogy látták vala az ő csodatételeit, a melyeket cselekszik vala a betegeken. **3** Felméne pedig Jézus a hegyre, és leüle ott a tanítványaival. **4** Közel vala pedig husvét, a zsidók ünnepe. **5** Mikor azért

felemelé Jézus a szemeit, és látá, hogy nagy sokaság jő hozzá, monda Filepnek: Honnan vegyünk kenyéröt, hogy ehessenek ezek? **6** Ezt pedig azért mondá, hogy próbára tegye őt; mert ő maga tudta, mit akar vala cselekedni. **7** Felele néki Filep: Kétszáz dénár árú kenyér nem elég ezeknek, hogy mindenikők kapjan valami keveset. **8** Monda néki egy az ő tanítványai közül, András, a Simon Péter testvére: **9** Van itt egy gyermek, a kinek van őt árpa kenyere és két hala; de mi az ennyinek? **10** Jézus pedig monda: Ültessétek le az embereket. Nagy fű vala pedig azon a helyen. Leülnek azért a férfiak, számszerint mintegy ötezeren. **11** Jézus pedig vevé a kenyereket, és hálát adván, adta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a leülteknek; hasonlóképen a halakból is, a mennyit akarnak vala. **12** A mint pedig betelének, monda az ő tanítványainak: Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne veszsen. **13** Összeszedék azért, és megtöltenek tizenkét kosarat az őt árpa kenyérből való darabokkal, a melyek megmaradtak vala az evők után. **14** Az emberek azért látnak a jelt, a melyet Jézus tőn, mondának: Bizonnal ez ama próféta, aki előjövendő vala a világra. **15** Jézus azért, a mint észrevevén, hogy jöni akarnak és őt elragadni, hogy királytá tegyék, ismét elvonula egymaga a hegyre. **16** Mikor pedig estveledék, lemenének az ő tanítványai a tengerhez, **17** És beszálva a hajóbá, mennek vala a tengeren túl Kapernaumba. És már sötétség volt, és még nem ment vala hozzájuk Jézus. **18** És a tenger a nagy szél fúvása miatt háborog vala. **19** Mikor azért huszonöt, vagy harminc futamatnyira beevezének, meglátják Jézust, a mint jár vala a tengeren és a hajóhoz közeledik vala: és megrémülnek. **20** Ő pedig monda nékik: Én vagyok, ne féljetek! **21** Be akarán azért ő venni a hajóba: és a hajó azonnal ama földnél vala, a melyre menének. **22** Másnap a sokaság, a mely a tengeren túl állott vala, látna, hogy nem vala ott más hajó, csak az az egy, a melybe a Jézus tanítványai szálltak, és hogy Jézus nem ment be az ő tanítványával a hajóbá, hanem csak az ő tanítványai mentek el, **23** De jöttek más hajók Tiberiásból közel ahhoz a helyhez, ahol a kenyeret éttek, miután hálákat adott az Úr: **24** Mikor azért láttá a sokaság, hogy sem Jézus, sem a tanítványai nincsenek ott, beszállanak ők is a hajókba, és elmenének Kapernaumba, keresvén Jézust. **25** És megtalálván őt a tengeren túl, mondának néki: Mester, mikor jöttél ide? **26** Felele nékik Jézus és monda: Bizony, bizony mondomban néktek: nem azért kerestek engem, hogy jeleket láttatok, hanem azért, mert ettétek ama kenyerekből, és jóllaktatok. **27** Munkálkodjatok ne az edeléldert, a mely elvész, hanem az edeléldert, a mely megmarad az örök életre, a melyet az embernek Fia ád majd néktek; mert őt az Atya pecsételte el, az Isten. (*aiónios g166*) **28** Mondának azért néki: Mit csinálunk, hogy az Isten dolgait cselekedjük? **29** Felele Jézus és monda nékik: Az az Isten dolga, hogy higyjétek abban, a kit ő küldött. **30** Mondának azért néki: Micsoda jelt mutatasz tehát te, hogy lássuk és higyjunk néked? Mit művelsz? **31** A mi atyáink a mannát ették a pusztában; a mint meg van írva: Mennyei kenyeret adott vala enniök. **32** Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondomban néktek: nem Mózes adta néktek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja majd néktek az igazi mennyei kenyeret. **33** Mert

az az Istennek kenyere, a mely mennyből száll alá, és életet ád a világnak. **34** Mondának azért néki: Uram, mindenkor add nékünk ezt a kenyert! **35** Jézus pedig monda nékik: Én vagyok az életnek ama kenyere; a ki hozzám jő, semmiképen meg nem éhezik, és a ki hisz bennem, meg nem szomjúhozík soha. **36** De mondám néktek, hogy noha láttatok is engem, még sem hisztek. **37** minden, a mit nékem ád az Atya, én hozzám jő; és azt, aki hozzám jő, semmiképen ki nem vetem. **38** Mert azért szálltattam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem. **39** Az pedig az Atyanak akarata, aki elküldött engem, hogy a mit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámaszszam azt az utolsó napon. **40** Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy minden, aki láttá a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámaszszam azt azt utolsó napon. (**aiōnios g166**) **41** Zúgolódának azért a zsidók ő ellene, hogy azt mondá: Én vagyok az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá. **42** És mondának: Nem ez-é Jézus, a József fia, a kinek mi ismerjük atyát és anyját? mimódon mondja hát ez, hogy: A mennyből szálltattam alá? **43** Felele azért Jézus és monda nékik: Ne zúgolódjatok egymás között! **44** Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, aki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon. **45** Meg van írva a prófétáknál: És mindenjában Istentől tanítottak lesznek. Valaki azért az Atytól hallott, és tanult, én hozzám jő. **46** Nem hogy az Atyat valaki lássa, csak az, aki Istentől van, az lássa az Atyat. **47** Bizony, bizony mondjam néktek: Aki én bennem hisz, örök élete van annak. (**aiōnios g166**) **48** Én vagyok az életnek kenyere. **49** A ti atyáitok a mannát ették a pusztában, és meghaltak. **50** Ez az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá, hogy kiki egyékkel belőle és meg ne haljon. **51** Én vagyok amaz elő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökkel. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért. (**aiōn g165**) **52** Tusakodának azért a zsidók egymás között, mondván: Mimódon adhatja ez nékünk a testét, hogy azt együk? **53** Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondjam néktek: Ha nem eszik az ember Fiának testét és nem iszsázatok az ő vérét, nincs élet bennetek. **54** A ki eszi az én testemet és iszsza az én véremet, az én bennem lakozik és én is abban. **57** A miként elküldött engem amaz elő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él én általam. **58** Ez az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá; nem úgy, a mint a ti atyáitok evék a mannát és meghalának: aki ezt a kenyert eszi, él örökkel. (**aiōn g165**) **59** Ezeket mondá a zsinagógában, a mikor tanít vala Kapernaumban. **60** Sokan azért, a kik hallák ezeket az ő tanítványai közül, mondának: Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt? **61** Tuvdán pedig Jézus ő magában, hogy e miatt zúgolódnak az ő tanítványai, monda nékik: Titeket ez megbotránkoztat? **62** Hát ha meglátjátok az embernek Fiát felszállani oda, ahol előbb vala?! **63** A lélek az, a mi megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, a melyeket én szólok néktek, lélek és élet.

64 De vannak némelyek közöttetek, a kik nem hisznek. Mert eleitől fogva tudta Jézus, kik azok, a kik nem hisznek, és ki az, aki elárulta őt. **65** És monda: Azért mondtam néktek, hogy senki sem jöhet én hozzá, hanemha az én Atyámtól van megadva néki. **66** Ettől fogva sokan visszavonulnak az ő tanítványai közül és nem járnak vala többé ő vele. **67** Monda azért Jézus a tizenkettőnek: Vajon ti is el akartok-é menni? **68** Felele néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? Öröök életnek beszéde van te nálad. (**aiōnios g166**) **69** És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az elő Istennék Fia. **70** Felele nékik Jézus: Nem én választottalak-é ki titeket, a tizenkettőt? És egy közületek ördög. **71** Értette pedig Júdás Iskáriótest, Simon fiát, mert ez akarta őt elárulni, noha egy volt a tizenkettő közül.

7 És ezek után Galileában jár vala Jézus; mert nem akar vala Júdeában járni, mivelhogy azon igyekezének a Júdeabeliek, hogy őt megöljék. **2** Közel vala pedig a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep. **3** Mondának azért néki az ő atyafai: Menj el innen, és térij Júdeába, hogy a te tanítványaid is lássák a te dolgaidat, a melyeket cselekszel. **4** Mert senki sem cselekszik titkon semmit, aki maga ismeretessé akar lenni. Ha ilyeneket cselekszel, mutasd meg magadat a világnak. **5** Mert az ő atyafai sem hivének benne. **6** Monda azért nékik Jézus: Az én időm még nincs itt; a ti időök pedig mindig készen van. **7** Titeket nem gyűlölhet a világ, de engem gyűlööl; mert én bizonyásot teszek felőle, hogy az ő cselekedetei gonoszak. **8** Ti menjetek fel erre az ünnepre: én még nem megyek fel erre az ünnepre; mert az én időm még nem tölt be. **9** Ezeket mondván pedig nékik, marada Galileában. **10** A mint pedig felmenének az ő atyafai, akkor ő is felménye az ünnepre, nem nyilvánosan, hanem mintegy titkon. **11** A zsidók azért keresik vala őt az ünnepen, és mondának: Hol van ő? **12** És a sokaságban nagy zúgás vala ő miatta. Némelyek azt mondják vala, hogy jó ember; mások pedig azt mondják vala: Nem, hanem a népnek hitetője. **13** Mindamellett senki sem beszél vala nyíltan ő felőle a zsidóktól való félelem miatt. **14** Már-már az ünnep közepén azonban felménye Jézus a templomba, és tanít vala. **15** És csodálkozának a zsidók, mondván: Mimódon tudja ez az írásokat, holott nem tanulta?! **16** Felele nékik Jézus és monda: Az én tudományom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem. **17** Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajon Istentől van-é, vagy én magamtól szólok? **18** A ki magától szól, a maga dicsőségét keresi; aki pedig annak dicsőségét keresi, aki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság. **19** Nem Mózes adta-é néktek a törvényt? És senki sem teljesít közületek a törvényt. Miért akartok engem megölni? **20** Felele a sokaság és monda: Ördög van benned. Ki akar téged megölni? **21** Felele Jézus és monda nékik: Egy dolgot cselekvém, és mindenjában csodáljak. **22** Azért Mózes adta néktek a körülmetélkedést (nem mintha Mózestől való volna, hanem az atyáktól): és szombaton körülmetéltek az embert. **23** Ha körülmetélhető az ember szombaton, hogy a Mózes törvénye meg ne romoljon; én rám haragusztok-é, hogy egy embert egészen meggyógyítottam szombaton? **24** Ne ítélezjetek a látszat után, hanem igaz ítéletal ítéleztek! **25** Mondának azért némelyek a jeruzsálemiek közül: Nem ez-é az, akit meg akarnak ölni? **26** És íme nyíltan szól,

és semmit sem szólnak néki. Talán bizony megismerték a főemberek, hogy bizony ez a Krisztus? 27 De jól tudjuk, honnan való ez; mikor pedig eljő a Krisztus, senki sem tudja, honnan való. 28 Kiáltta azért Jézus a templomban, tanítván és mondva: Mind engem ismertek, mind azt tudjátok, honnan való vagyok; és én magamtól nem jöttem, de igaz az, a ki engem elküldött, a kit ti nem ismertek. 29 Én azonban ismerem őt, mert ő tőle vagyok, és ő küldött engem. 30 Akarják vala azért őt megfogni; de senki sem veté reá a kezét, mert nem jött még el az ő órája. 31 A sokaság közül pedig sokan hivének ő benne; és azt mondják vala, hogy: A Krisztus mikor eljő, tehetté majd több csodát azoknál, a melyeket ez tett? 32 Meghallákk a farizeusok, a mint a sokaság ezeket suttogja vala felőle; és szolgákat küldének a farizeusok és a főpapok, hogy fogják meg őt. 33 Monda azért nézik Jézus: Egy kevés ideig még veletek vagyok, és majd ahoz megyek, a ki elküldött engem. 34 Kerestek majd engem, és nem találtok meg, és a hol én vagyok, ti nem jöhettek oda. 35 Mondának azért a zsidók magok között: Hová akar ez menni, hogy mi majd nem találjuk meg őt? Vajon a görögök közé szóródottakhoz akar-e menni, és a görögöket tanítani? 36 Micsoda beszéd ez, a melyet monda: Kerestek majd engem, és nem találtok meg; és a hol én vagyok, ti nem jöhettek oda? 37 Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállta Jézus és kiáltta, mondva: Ha valaki szomjúhozik, jőjön én hozzáim, és igyék. 38 A ki hisz én bennem, a mint az írás mondotta, elő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. 39 Ezt pedig mondja vala a Lélekrol, a melyet veendők valának az ő benne hívők: mert még nem vala Szent Lélek; mivelhogy Jézus még nem dicsőítették meg. 40 Sokan azért a sokaság közül, a mint hallák e beszédet, ezt mondják vala: Bizonyval ez ama Próféta. 41 Némelyek mondának: Ez a Krisztus. Mások pedig mondának: Csak nem Galileából jön el a Krisztus? 42 Nem az írás mondta-é, hogy a Dávid magvából, és Bethlehemből, ama városból jön el a Krisztus, ahol Dávid vala? 43 Hasonlás lón azért ő miatta a sokaságban. 44 Némelyek pedig közülök akarják vala őt megfogni, de senki sem veté reá a kezét. 45 Elmenétek azért a szolgák a főpapokhoz és farizeusokhoz; és mondának azok ő nézik: Miért nem hoztátok el őt? 46 Felelének a szolgák: Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember! 47 Felelének azért nézik a farizeusok: Vajon ti is el vagytok-é hitetve? 48 Vajon a főemberek vagy a farizeusok közül hitté benne valaki? 49 De ez a sokaság, a mely nem ismeri a törvényt, átkozott! 50 Monda nézik Nikodémus, aki éjjel ment vala ő hozzá, aki egy vala azok közül: 51 Vajon a mi törvényünk kárhoztatja-é az embert, ha előbb ki nem hallgatja és nem tudja, hogy mit cselekszik? 52 Felelének és mondának nézik: Vajon te is Galileus vagy-e? Tudakozódjál és lásd meg, hogy Galileából nem támadt próféta. 53 És mindenjában haza menének.

8 Jézus pedig elméne az Olajfák hegyére. 2 Jó reggel azonban ismét ott vala a templomban, és az egész nép hozzá méne; és leülvén, tanítja vala őket. 3 Az írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt vivének hozzá, a kit házzasságtörésen kaptak vala, és a középre állítván azt, 4 Mondának nézi: Mester, ez az asszonyt tetten kapatott, mint házzasságtörő. 5

A törvényben pedig megparancsolta nékünk Mózes, hogy az ilyenek kövezzenek meg: te azért mit mondasz? 6 Ezt pedig azért mondák, hogy megkísértsék őt, hogy legyen őt mivel vadolniok. Jézus pedig lehajolván, az ujjával ír vala a földre. 7 De mikor szorgalmazva kérdezék őt, felegyenesedve monda nézik: A ki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ. 8 És újra lehajolván, írt vala a földre. 9 Azok pedig ezt hallván és a lelkismeret által vadoltatván, egymásután kimenének a vénetük kezdve mind az utolsóig; és egyedül Jézus maradt vala és az asszony a középen állva. 10 Mikor pedig Jézus felegyenesedé és senkit sem láta az asszonyon kívül, monda nézi: Asszony, hol vannak azok a te váldói? Senki sem kárhoztatott-e téged? 11 Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda nézi: Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél! 12 Ismét szóla azért hozzájok Jézus, mondva: Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága. 13 Mondának azért nézik a farizeusok: Te magadról teszel bizonyoságot; a te bizonyoságtéled nem igaz. 14 Felele Jézus és monda nézik: Ha magam teszek is bizonyoságot magamról, az én bizonyoságtélem igaz; mert tudom honnan jöttem és hová megyek; ti pedig nem tudjátok honnan jövök és hová megyek. 15 Ti test szerint ítélek, én nem ítélek senkit. 16 De ha ítélek is én, az én ítéletem igaz; mert én nem egyedül vagyok, hanem én és az Atya, aki küldött engem. 17 A ti törvényekben is meg van pedig írva, hogy két ember bizonyoságtétele igaz. 18 Én vagyok a ki bizonyoságot teszek magamról, és bizonyoságot tesz rólam az Atya, aki küldött engem. 19 Mondának azért nézik Jézus: Hol van a te Atyád? Felele Jézus: Sem engem nem ismertek, sem az én Atyámát; ha engem ismernétek, az én Atyámát is ismernétek. 20 Ezeket a beszédeket mondá Jézus a kincstartó helyen, a mikor tanít vala a templomban; és senki sem fogta meg őt, mert még nem jött el az ő órája. 21 Ismét monda azért nézik Jézus: Én elmegyek, és kerestek majd engem, és a ti búneitekben fogtok meghalni: a hová én megyek, ti nem jöhettek oda. 22 Mondának azért a zsidók: Avagy megöli-é magát, hogy azt mondja: A hová én megyek, ti nem jöhettek oda? 23 És monda nézik: Ti innét alól valók vagyok, én orrón át felül való vagyok; ti e világóból valók vagyok, én nem vagyok e világóból való. 24 Azért mondám nétek, hogy a ti búneitekben haltok meg: mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a ti búneitekben. 25 Mondának azért nézik: Ki vagy te? És monda nézik Jézus: A mit eleír fogva mondok is nétek. 26 Sok beszélni és ítélni valóm van feléletek: de igaz az, aki küldött engem; és én azokat beszélem a világnak, a miket tőle hallottam vala. 27 Nem vevék észre, hogy az Atyáról szól vala nézik. 28 Monda azért nézik Jézus: Mikor felelemeltek az embernek Fiát, akkor megismeríték, hogy én vagyok és semmit sem cselekszem magamtól, hanem a mint az Atya tanított engem, úgy szólok. 29 És a ki küldött engem, én velem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, a melyek nézi kedvesek. 30 A mikor ezeket mondá, sokan hivének ő benne. 31 Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédben, bizonyval az én tanítványaim vagyok; 32 És megismeríték az igazságot, és az igazság szabaddokká

tesz titokat. 33 Felelénék néki: Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek: mimódron mondod te, hogy szabadokká lesztek? 34 Felele nézik Jézus: Bizony, bizony mondóm nétek, hogy minden, aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek. 35 A szolga pedig nem marad mindenrőkké a házban: a Fiú marad ott mindenrőkké. (aión g165) 36 Azért ha a Fiú megszabadít titokat, valósággal szabadok lesztek. 37 Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok; de meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok. 38 Én azt beszélem, a mit az én Atyámánál láttam; ti is azt cselekszik azért, a mit a ti atyátoknál láttatok. 39 Felelénék és mondának néki: A mi atyánk Ábrahám. Monda nézik Jézus: Ha Ábrahám gyermekai volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek. 40 Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, aki a igazságot beszéltem nétek, a melyet az Istenről hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte. 41 Ti a ti atyátok dolgait cselekszik. Mondának azért néki: Mi nem paráznaságból születtünk; egy atyánk van, az Isten. 42 Monda azért nézik Jézus: Ha az Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem: mert én az Istenről származtam és jöttem; mert nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem. 43 Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem hallgatjátok az én szómat. 44 Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberől volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atya. 45 Mivelhogy pedig én igazságot szólók, nem hisztek nékem. 46 Ki vádol engem közülletek bűnnel? Ha pedig igazságot szólók: miért nem hisztek ti nékem? 47 A ki az Istenről van, hallgatja az Isten beszédeit; azért nem hallgatjátok ti, mert nem vagytok az Istenről valók. 48 Felelénék azért a zsidók és mondának néki: Nem jól mondjuk-é mi, hogy te Samaritánus vagy, és ördög van benned? 49 Felele Jézus: Nincs én bennen ördög; hanem tisztelem az én Atyámát, és ti gyálaztok engem. 50 Pedig én nem keresem az én dicsőséget: van a ki keresi és megítéli. 51 Bizony, bizony mondóm nétek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké. (aión g165) 52 Mondának azért néki a zsidók: Most értettük meg, hogy ördög van benned. Ábrahám meghalt; a próféták is; és te azt mondod: Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem kóstol halált örökké. (aión g165) 53 Avagy nagyobb vagy-é te a mi atyánknál Ábrahámnál, aki meghalt? A próféták is meghaltak: kinek állítod te magadat? 54 Felele Jézus: Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi: az én Atyám az, aki dicsőít engem, a kiről ti azt mondjátok, hogy a ti Istenetek, 55 És nem ismeritek őt: de én ismerem őt; és ha azt mondóm, hogy nem ismerem őt, hozzájátok hasonlóvá, hazuggá leszek: de ismerem őt, és az ő beszédét megtartom. 56 Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; láttá is, és örült. 57 Mondának azért néki a zsidók: Még ötven esztendős nem vagy, és Ábrahámot láttad? 58 Monda nézik Jézus: Bizony, bizony mondóm nétek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok. 59 Kőveket ragadának azért, hogy reá hajigálják; Jézus pedig elrejtőzködik, és kiméne a templomból, átmennén közöttük; és ilyen módon eltávozik.

9 És a mint eltávozik, láta egy embert, aki születésétől fogva vak vala. 2 És kérdezék őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vélezetet, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született? 3 Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai. 4 Nékem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, a míg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik. 5 Míg e világban vagyok, e világ világossága vagyok. 6 Ezeket mondván, a földre köpe, és az ő nyálából sárt csinálva, és rákené a sarat a vak szemeire, 7 És monda néki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában (a mi azt jelenti: Küldött). Elméne azért és megmosakodék, és megjöve látna. 8 A szomszédok azért, és a kik az előtt látták azt, hogy vak vala, mondának: Nem ez-é az, aki itt szokott ülni és koldulni? 9 Némelyek azt mondák, hogy: Ez az; mások pedig, hogy: Hasonlíthat hozzá. Ő azt mondá, hogy: Én vagyok az. 10 Mondának azért néki: Mimódon nyiltak meg a te szemeid? 11 Felele az és monda: Egy ember, a kit Jézusnak mondanak, sarat készíté és rákené a szemeimre, és monda nékem: Menj el a Siloám tavára és mosódjál meg; miután pedig elmenék és megmosakodám, megjöve látná. 12 Mondának azért néki: Hol van az? Monda: Nem tudom. 13 Vivék őt, aki előbb még vak volt, a farizeusokhoz. 14 Mikor pedig Jézus a sarat csinálá és felnyitá ennek szemeit, szombat vala. 15 Szintén a farizeusok is megkérdezék azért őt, mimódon jött meg a látása? Ő pedig monda nékik: Sarat tőn szemeimre, és megmosakodám, és látok. 16 Mondának azért némelyek a farizeusok közül: Ez az ember nincsen Istenről, mert nem tartja meg a szombatot. Mások mondának: Mimódon tehet bűnös ember ilyen jeleket? És hasonlás lón közöttük. 17 Újra mondának a vakknak: Te mit szólsz ő róla, hogy megnyitá a szemeidet? ő pedig monda: Hogy próféta. 18 Nem hivék azért a zsidók róla, hogy vak vala és megjöve a látása, mígnem előhívák annak szüleit, a kinek megjöve a látása, 19 És megkérdezék azokat, mondván: Ez a ti fiatok, a kiről azt mondjátok, hogy vakon született? mimódon lát hát most? 20 Felelénék nézik annak szülei és mondának: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született: 21 De mimódon lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem tudjuk: elég idős már ő, őt kérdezzétek; ő beszéljen magáról. 22 Ezeket mondák annak szülei, mivelhogy felnök vala a zsidóktól: mert megegyeztek már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, rekesztessék ki a gyülekezetből. 23 Ezért mondák annak szülei, hogy: Elég idős, őt kérdezzétek. 24 Másodszor is szólíták azért az embert, aki vak vala, és mondának néki: Adj dicsőséget az Istennek; mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös. 25 Felele azért az és monda: Ha bűnös-é, nem tudom: egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok. 26 Újra mondák pedig néki: Mit csinált veled? Mimódon nyitotta meg a szemeidet? 27 Felele nézik: Már mondám nétek és nem hallatók: miért akarjátok újra hallani? avagy ti is az ő tanítványai akartok lenni? 28 Szidalmazák azért őt és mondának: Te vagy annak a tanítványa; mi pedig a Mózes tanítványai vagyunk. 29 Mi tudjuk, hogy Mózessel beszél az Isten: erről pedig azt sem tudjuk, honnan való. 30 Felele az ember és monda nézik: Bizony csodálatos az, hogy ti nem tudjátok honnan való, és az én szemeimet megnyitotta. 31 Pedig

tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket; hanem ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg. **32** Öröktől fogva nem hallaték, hogy vakon szülöttnek szemeit valaki megnyitotta volna. (aión g165) **33** Ha ez nem Istenről volna, semmit sem cselekedhetnék. **34** Felelének és mondának néki: Te mindenestől bűnenben születtél, és te tanítasz minket? És kiveték őt. **35** Meghalá Jézus, hogy kiveték azt; és találkozván vele, monda néki: Hiszel-é te az Isten Fiában? **36** Felele az és monda: Ki az, Uram, hogy higyek benne? **37** Monda pedig néki Jézus: Láttad is őt, és a ki beszél veled, az az. **38** Az pedig monda: Hiszek, Uram. És imád Át. **39** És monda Jézus: Ítélet végett jöttem én e világra, hogy a kik nem látnak, lássanak; és a kik látnak, vakok legyenek. **40** És hallák ezeket némely farizeusok, a kik vele valának, és mondának néki: Avagy mi is vakok vagyunk-é? **41** Monda néki Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.

10 Bizony, bizony mondom nétek: A ki nem az ajtón megys be a juhok aklába, hanem másunnan hág be, tolvaj az és rabló. **2** A ki pedig az ajtón megys be, a juhok pázsztora az. **3** Ennek az ajtónálló ajtót nyit; és a juhok hallgatnak annak szavára; és a maga juhait nevökön szólítja, és kivezeti őket. **4** És mikor kereszti az ő juhait, előttük megys; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját. **5** Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól: mert nem ismerik az idegenek hangját. **6** Ezt a példázatot mondá nézik Jézus; de ők nem értették, mi az, a mit szól vala nézik. **7** Újra monda azért nézik Jézus: Bizony, bizony mondom nétek, hogy én vagyok a juhoknak ajtaja. **8** Mindazok, a kik előttem jöttek, tolvajok és rablók: de nem hallgattak rájok a juhok. **9** Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megys be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál. **10** A tolvaj nem egyébért jő, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életök legyen, és bővölködjene. **11** Én vagyok a jó pázsztor: a jó pázsztor életét adj a juhokért. **12** A bérés pedig és a ki nem pázsztor, a kinek a juhok nem tulajdonai, látja a farkast járói, és elhagyja a juhokat, és elfut: és a farkas elragadozza azokat, és elszéleszti a juhokat. **13** A bérés pedig azért fut el, mert bérés, és nincs gondja a juhokra. **14** Én vagyok a jó pázsztor; és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim, **15** A miként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyat: és életemet adom a juhokért. **16** Más juhaim is vannak nékem, a melyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és lészen egy akol és egy pázsztor. **17** Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felveyjem azt. **18** Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtról. **19** Újra hasonlás lón a zsidók között és beszédeket miatt. **20** És sokan mondják vala közülök: Ördög van benne és bolondozik, mit hallgattok reá? **21** Mások mondának: Ezek nem ördöngősnek beszédei. Vajon az ördög megnyithatja-é a vakok szemeit? **22** Lón pedig Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepe: és tél vala; **23** És Jézus a templomban, a Salamon tornáczában

jár vala. **24** Körülvevék azért őt a zsidók, és mondának néki: Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nékünk nyilván! **25** Felele nézik Jézus: Megmondtam nétek, és nem hisztek: a cselekedetek, a melyeket én cselekszem az én Atyám nevében, azok tesznek bizonyoságot rólam. **26** De ti nem hisztek, mert ti nem az én juhaim közül vagytok. A mint megmondtam nétek: **27** Az én juhaim hallják az én szomat, és én ismerem őket, és követnek engem: **28** És én örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. (aión g165, aiónios g166) **29** Az én Atyám, aki azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből. **30** Én és az Atya egy vagyunk. **31** Ismét köveket ragadának azért a zsidók, hogy megkövezék őt. **32** Felele nézik Jézus: Sok jó dolgot mutattam nétek az én Atyámtról; azok közül melyik dologért köveztek meg engem? **33** Felelének néki a zsidók, mondván: Jó dologért nem kövezünk meg téged, hanem káromlásért, tudniliuk, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat. **34** Felele nézik Jézus: Nincs-é megírva a ti törvényekben: Én mondám: Istenek vagytok? **35** Ha azokat isteneknek mondá, a kikhez az Isten beszéde lón (és az írás fel nem bontható). **36** Arról mondjátok-é ti, a kit az Atya megszentelt és elküldött e világra: Káromlást szólsz; mivelhogy azt mondám: Az Isten Fia vagyok?! **37** Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higyjetek nékem; **38** Ha pedig azokat cselekszem, ha nékem nem hisztek is, higyjetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhagyjétek, hogy az Atya én bennem van, és én ő benne vagyok. **39** Ismét meg akarák azért őt fogni; de kiméne az ő kezékből. **40** És újra elméne túl a Jordánon, arra a helyre, ahol János először keresztel vala; és ott marada. **41** És sokan menének ő hozzá és mondják vala, hogy: János nem tett ugyan semmi csodát; de mindaz, a mit János e felől mondott, igaz vala. **42** És sokan hivénék ott őt benne.

11 Vala pedig egy beteg, Lázár, Bethániából, Máriának és az ő testvérének, Márthának falujából. **2** Az a Mária volt pedig az, a kinek a testvére Lázár beteg vala, aki megkente vala az Urat kenettel és a hajával törle meg annak lábat. **3** Küldének azért a testvérek ő hozzá, mondván: Uram, ímé, a kit szeretsz, beteg. **4** Jézus pedig, a mikor ezt hallotta, monda: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsősége való, hogy dicsőítessék általa az Istennek Fia. **5** Szereti vala pedig Jézus Márthát és annak nőtestvérét, és Lázárt. **6** Mikor azért meghallá, hogy beteg, akkor két napig marada azon a helyen, ahol vala. **7** Ez után aztán monda tanítványainak: Menjünk ismét Júdeába. **8** Mondának néki a tanítványok: Mester, most akarnak vala téged megkövezni a Júdábeliek, és újra oda megy? **9** Felele Jézus: Avagy nem tizenkét órája van-é a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert láija e világnak világosságát. **10** De a ki éjjel jár, megbotlik, mert nincsen abban világosság. **11** Ezeket mondá; és ezután monda nézik: Lázár, a mi barátunk, elaludt; de elmegyek, hogy felkötsem őt. **12** Mondának azért az ő tanítványai: Uram, ha elaludt, megygőyül. **13** Pedig Jézus annak haláláról beszélt; de ők azt hitték, hogy álonnak alvásáról szól. **14** Ekkor azért nyilván monda nézik Jézus: Lázár

megholt. 15 És örülök, hogy nem voltam ott, ti érettetek, hogy higgyetek. De menjünk el ő hozzá! 16 Monda azért Tamás, a ki Kettősnek mondattík, az ő tanítványtársainak: Menjünk el mi is, hogy meghalunk vele. 17 Elmenvén azért Jézus, úgy találá, hogy az már négy napja vala sírban. 18 Bethánia pedig közel vala Jeruzsálemhez, mintegy tizenöt futamatnyira; 19 És a zsidók közül sokan mentek vala Mártához és Máríához, hogy vigasztalják őket az ő testvérök felől. 20 Mártha azért, a mint hallja vala, hogy Jézus jő, elébe méne; Mária pedig otthon ül vala. 21 Monda azért Mártha Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. 22 De most is tudom, hogy a mit csak kérsz az Istenről, megadja néked az Isten. 23 Monda néki Jézus: Feltámad a te testvéred. 24 Monda néki Mártha: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon. 25 Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal is, él; 26 És a ki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-é ezt? (aión g165) 27 Monda néki: Igen Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Istennek Fia, a ki e világra jövendő vala. 28 És a mint ezeket mondotta vala, elméne, és titkon szólítá az ő testvérét Máriát, mondván: A Mester itt van és hív téged. 29 Mihelyt ez hallá, felkele hamar és hozzá méne. 30 Jézus pedig nem ment vala még be a faluba, hanem azon a helyen vala, a hová Mártha elébe ment vala. 31 A zsidók azért, a kik ő vele otthon valának és vigasztalák őt, látván, hogy Mária hamar felkél és kimegy vala, utána menének, ezt mondván: A sírhol megy, hogy ott sírjon. 32 Mária azért, a mint oda ére, a hol Jézus vala, meglátván őt, az ő lábaihoz esék, mondván néki: Uram, ha itt voltál volna, nem halt volna meg az én testvérem. 33 Jézus azért, a mint látja vala, hogy az sír és sírnak a vele jött zsidók is, elbúcsula lelkében és igen megrendüle. 34 És monda: Hová helyezték őt? Mondának néki: Uram, jer és lásd meg! 35 Könnyekre fakadt Jézus. 36 Mondának azért a zsidók: Íme, mennyire szerette őt! 37 Némelyek pedig mondának közülök: Nem megtehette volna-é ez, a ki a vaknak szemét felnyitotta, hogy ez ne haljon meg? 38 Jézus pedig újra felindulva magában, oda meg vala a sírhol. Az pedig egy üreg vala, és kőfükével rajta. 39 Monda Jézus: Vegyétek el a követ. Monda néki a megholtnak nőtestvére, Mártha: Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos. 40 Monda néki Jézus: Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét? 41 Elvevék azért a követ onnan, a hol a megholt feküszik vala. Jézus pedig felemelé szemeit az égre, és monda: Atyám, hálát adok néked, hogy meghallgattál engem. 42 Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhagyjék, hogy te küldtélek engem. 43 És mikor ezeket mondá, fenszóval kiáltja: Lázár, jöjj ki! 44 És kijöve a megholt, lábain és kezein kötelékekkel megköözve, és az orczája kendővel vala leborítva. Monda nézik Jézus: Oldozzátok meg őt, és hagyjátok menni. 45 Sokan hivének azért ő benne ama zsidók közül, a kik Máríához mentek vala, és láták, a miket cselekedett vala. 46 De némelyek azok közül elmenének a farizeusokhoz, és elbeszélék nézik, a miket Jézus cselekedett vala. 47 Egybegyűjték azért a papifejedelmek és a farizeusok a fótanácsot, és mondának: Mit cselekedjünk? mert ez az ember

sok csodát mivel. 48 Ha ekképen hagyjuk őt, mindenki hinni fog ő benne: és eljönök majd a rómaiak és elveszik tőlünk minden helyet, mind e népet. 49 Egy pedig ő közülök, Kajafás, a ki főpap vala abban az esztendőben, monda nézik: Ti semmit sem tudtok. 50 Meg sem gondoljátok, hogy jobb nékünk, hogy egy ember haljon meg a népert, és az egész nép el ne vesszen. 51 Ezt pedig nem magától mondta: hanem mivelhogy abban az esztendőben főpap vala, jövendőt monda, hogy Jézus meg fog halni a népert; 52 És nemcsak a népert, hanem azért is, hogy az Istenek elszéledd gyermekeit egybegyűjtse. 53 Ama napolt azért azon tanakodának, hogy őt megöljék. 54 Jézus azért nem jár vala többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elméne onnan a vidékre, a pusztához közel, egy Efraim nevű városba; és ott tartózkodék az ő tanítványaival. 55 Közel vala pedig a zsidók husvétja: és sokan menének fel Jeruzsálemba a vidékről husvét előtt, hogy megtisztuljanak. 56 Keresék azért Jézust, és szólnak vala egymással a templomban állva: Mit gondoltok, hogy nem jön-é fel az ünnepre? 57 A papi fejedelmek pedig és a farizeusok is parancsolatot adának, hogy ha valaki megtudja, hogy hol van, jelentse meg, hogy őt megfogják.

12 Jézus azért hat nappal a husvét előtt méne Bethániába, ahol a megholt Lázár vala, a kit feltámasztott a halálból. 2 Vacsorát készítének azért ott néki, és Mártha szolgál vala fel; Lázár pedig egy vala azok közül, a kik együtt ülnek vala ő vele. 3 Mária azért előrévén egy font igazi, drága nárdusból való kenetet, megkené a Jézus lábait, és megtörélni annak lábait a saját hajával; a ház pedig megtélik a kenet illatával. 4 Monda azért egy az ő tanítványai közül, Iskáriotes Júdás, Simonnak fia, a ki őt elárulandó vala: 5 Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénáron, és miért nem adták a szegényeknek? 6 Ezt pedig nem azért mondá, mintha néki a szegényekre volna gondja, hanem mivelhogy tolvaj vala, és nála vala az erszény, és amit abba tesznek vala, elcsené. 7 Monda azért Jézus: Hagyj békét néki; az én temetésem idejére tartogatta ő ezt. 8 Mert szegények mindenkor vannak veletek, én pedig nem mindenkor vagyok. 9 A zsidók közül azért nagy sokaság értesült vala arról, hogy ő ott van: és oda menének nemcsak Jézusért, hanem hogy Lázárt is lássák, a kit feltámasztott a halálból. 10 A papifejedelmek pedig tanácskozának, hogy Lázárt is megöljék; 11 Mivelhogy a zsidók közül sokan ő miatta menének oda és hivének a Jézusban. 12 Másnap a nagy sokaság, a mely az ünnepre jött vala, hallván, hogy Jézus Jeruzsálemben jő, 13 Pálmaágakat vőn, és kiméne elébe, és kiált vala: Hozzánna: Áldott, aki jő az Úrnak nevében, az Izráelnek ama királya! 14 Találván pedig Jézus egy szamarat, felüle arra, a mint meg van írva: 15 Ne félj Sionnak leányá: Íme a te királyod jő, szamárnak vemhén ülve. 16 Ezeket pedig nem értették eleinte az ő tanítványai: hanem mikor megdictőttek Jézus, akkor emlékezének vissza, hogy ezek ő felőle vannak megírva, és hogy ezeket miveltek ő vele. 17 A sokaság azért, a mely ő vele vala, mikor kihívta Lázárt a koporsóból és feltámasztotta őt a halálból, bizonyágot tőn. 18 Azért is méne ő elébe a sokaság, mivel hallá, hogy ezt a csodát mivelte vala. 19 Mondának azért a farizeusok egymás között: Látjátok-é, hogy semmit sem értek?

Ímé, mind e világ ó utána megy. 20 Néhány görög is vala azok között, a kik felmenének, hogy imádkozzanak az ünnepen: 21 Ezek azért a galileai Bethsaidából való Filephez menének, és kérék őt, mondván: Uram, látni akarjuk a Jézust. 22 Megy vala Filep és szóla Andrásnak, és viszont András és Filep szóla Jézusnak. 23 Jézus pedig felele nézik, mondván: Eljött az óra, hogy megdicsőítessék az embernek Fia. 24 Bizony, bizony mondomb nétek: Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem. 25 A ki szereti a maga életét, elveszti azt; és a ki gyűlőli a maga életét e világban, örök életre tartja meg azt. (aiōnios g166) 26 A ki nékem szolgál, engem kövessen; és a hol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: és a ki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya. 27 Most az én lelkem háborog; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától. De azért jutottam ez órára. 28 Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jöve azért az égből: Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem. 29 A sokaság azért, a mely ott állt és hallotta vala, azt mondá, hogy mennydörgött; mások mondának: Angyal szólt néki. 30 Felele Jézus és monda: Nem én érettem lón e szó, hanem ti érettetek. 31 Most van e világ kárhoztatása; most vettetik ki e világ fejedelme: 32 És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonszok. 33 Ezt pedig azért mondá, hogy megjelentse, milyen halállal kell meghalnia. 34 Felele néki a sokaság: Mi azt hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké megmarad: hogyan mondod hát te, hogy az ember Fiának fel kell emeltnie? Kicsoda ez az ember Fia? (aiōn g165) 35 Monda azért nékik Jézus: Még egy kevés ideig veletek van a világosság. Járatok, a míg világosságotok van, hogy sötétség ne lepjön meg titokat: és a ki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy. 36 Míg a világosságotok megvan, hagyjatek a világosságban, hogy a világosság fiai legyenek. Ezeket mondá Jézus, és elmenvén, elrejtőzködék előlük. 37 És noha ő ennyi jeli tett vala előttük, mégsem hivének ő benne: 38 Hogy beteljesedjék az Ésaiás próféta beszéde, a melyet monda: Uram, ki hitt a mi tanításunknak? és az Úr karja kinek jelentetett meg? 39 Azért nem hihetnek vala, mert ismét monda Ésaiás: 40 Megvakította az ő szemeiket, és megkeményítette az ő szívöket; hogy szemeikkel ne lássanak és szívökkel ne értsenek, és meg ne térijenek, és meg ne gyógyítsam őket. 41 Ezeket mondá Ésaiás, a mikor látá az ő dicsőséget; és beszéle ő felőle. 42 Mindazáltal a főemberek közül is sokan hivének ő benne: de a farizeusok miatt nem vallák be, hogy ki ne rekeszteszenek a gyülekezetből: 43 Mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét. 44 Jézus pedig kiáltta és monda: A ki hisz én bennem, nem én bennem hisz, hanem abban, a ki elküldött engem. 45 És a ki engem lát, azt látja, a ki elküldött engem. 46 Én világosságul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon a sötétségen, a ki én bennem hisz. 47 És ha valaki hallja az én beszédeimet és nem hisz, én nem kárhoztatom azt: mert nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam a világot. 48 A ki megvet engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, a ki őt kárhoztassa: a beszéd, a melyet szólottam, az kárhoztatja azt az utolsó napon. 49 Mert én nem magamtól szóltam; hanem

az Atya, a ki küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak és mit beszéljek. 50 És tudom, hogy az ő parancsolata örök élet. A miket azért én beszélek, úgy beszélem, a mint az Atya mondotta vala nékem. (aiōnios g166)

13 A húsvét ünnepe előtt pedig, tudván Jézus, hogy eljött az órája, hogy átmenjen e világóból az Atyához, mivelhogy szerette az övéit e világban, mindenig szerette őket. 2 És vacsora közben, a mikor az ördög belesugalta már Iskáriót Júdásnak, a Simon fiának szívébe, hogy árulja el őt, 3 Tudván Jézus, hogy az Atya minden hatalmába adott néki, és hogy ő az Istenről jött és az Istenhez megy, 4 Felkelle a vacsorától, leveté a felső ruháját; és egy kendőt vévén, körülköt magát. 5 Azután vizet tölte a medencébe, és kezdé mosni a tanítványok lábait, és megtörli a kendővel, a melylyel körül van kötve. 6 Méne azért Simon Péterhez; és az monda néki: Uram, te mosod-é meg az én lábaimat? 7 Felele Jézus és monda néki: A mit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted. 8 Monda néki Péter: Az én lábaimat nem mosod meg soha! Felele néki Jézus: Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs én hozzá. (aiōn g165) 9 Monda néki Simon Péter: Uram, ne csak lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is! 10 Monda néki Jézus: A ki megfürödött, nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni, különben egészen tiszta; ti is tiszták vagytok, de nem mindenájan. 11 Tudta ugyanis, hogy ki árulja el őt; azért mondá: Nem vagytok mindenájan tiszta! 12 Mikor azért megmosta azoknak lábait, és a felső ruháját felvette, újra leülvén, monda nékik: Értitek-é, hogy mit cselekedtem veletek? 13 Ti engem így hívtok: Mester, és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok. 14 Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, nétek is meg kell mosnotok egymás lábait. 15 Mert példát adtam nétek, hogy a miképen én cselekedtem veletek, ti is akképen cselekedjetek. 16 Bizony, bizony mondomb nétek: A szolga nem nagyobb az ő Uránál; sem a követ nem nagyobb annál, a ki azt küldte. 17 Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszítik ezeket. 18 Nem mindenájatokról szólok; tudom én kiket választottam el; hanem hogy beteljesedjék az írás: A ki velem ette a kenyeret, a sarkát emelte fel ellenem. 19 Most megmondomb nétek, mielőtt meglenne, hogy mikor meglesz, hagyjátek majd, hogy én vagyok. 20 Bizony, bizony mondomb nétek: A ki befogadja, ha valakit elküldök, engem fogad be; a ki pedig engem befogad, azt fogadja be, a ki engem küldött. 21 Mikor ezeket mondja vala Jézus, igen nyugtalankodék lelkében, s bizonyságot tőn, és monda: Bizony, bizony mondomb nétek, hogy egy ti közületek elárló engem. 22 A tanítványok ekkor egymásra tekintének bizonytalankodva, hogy kiről szól. 23 Egy pedig az ő tanítványai közül a Jézus kebelén nyugszik vala, a kit szeret vala Jézus. 24 Int azért ennek Simon Péter, hogy tudakozza meg, ki az, a kiről szól? 25 Az pedig a Jézus kebelére hajolván, monda néki: Uram, ki az? 26 Felele Jézus: Az, a kinek én a bemártott falatot adom. És bemárván a falatot, adá Iskáriót Júdásnak, a Simon fiának. 27 És a falat után akkor beméne abba a Sátán. Monda azért néki Jézus: A mit cselekszel, hamar cselekedj. 28 Ezt pedig senki sem érté a leültek közül, miért mondta néki. 29 Némelyek ugyanis állíták,

mivelhogy az erszény Júdásnál vala, hogy azt mondá néki Jézus: Vedd meg, a mikre szükségünk van az ünnepre; vagy, hogy adjon valamit a szegényeknek. 30 Az pedig, mihelyt a falatot elvezé, azonnal kiméne: vala pedig éjszaka. 31 Mikor azért kiment vala, monda Jézus: Most dicsőíteték meg az embernek Fia, az Isten is megdicsőíteték ő benne. 32 Ha megdicsőíteték ő benne az Isten, az Isten is megdicsőíti őt ő magában, és ezennel megdicsőíti őt. 33 Fiaim, egy kevés ideig még veletek vagyok. Kerestek majd engem; de a miként a zsidóknak mondám, hogy: A hová én megyek, ti nem jöhettek; most nétek is mondom. 34 Új parancsolatot adok nétek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. 35 Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok. 36 Monda néki Simon Péter: Uram, hová megy? Felele néki Jézus: A hová én megyek, most én utánam nem jöhetsz; utóbb azonban utánam jóssz. 37 Monda néki Péter: Uram, miért nem mehetek most utánad? Az életemet adom éretteid! 38 Felele néki Jézus: Az életedet addod érettem? Bizony, bizony mondomb néked, nem szól addig a kakas, mígnem háromszor megtagadsz engem.

14 Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higyjetek Istenben, és higyjetek én bennem. 2 Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna nétek. Elmegyek, hogy helyet készítsek nétek. 3 És ha majd elmegyek és helyet készíték nétek, ismét előjövök és magamhoz veszlek titeket; hogy a hol én vagyok, ti is ott legyelek. 4 És hogy hová megyek én, tudjátok; az útat is tudjátok. 5 Monda néki Tamás: Uram, nem tudjuk hová megy; mimóndon tudhatjuk azért az útat? 6 Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam. 7 Ha megismertek volna engem, megismerték volna az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt. 8 Monda néki Filep: Uram, mutasd meg nékünk az Atyát, és elég nékünk! 9 Monda néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismertél meg engem, Filep? a ki engem látott, láttá az Atyát; mimóndon mondod azért te: Mutasd meg nékünk az Atyát? 10 Nem hiszed-é, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van? A beszédeket, a melyeket én mondok nétek, nem magamtól mondomb; hanem az Atya, aki én bennem lakik, ő cselekszi e dolgokat. 11 Higyjetek nékem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van; ha pedig nem, magokért a cselekedetekért higyjetek nékem. 12 Bizony, bizony mondomb nétek: A ki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, a melyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyához megyek. 13 És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőítessék az Atya a Fiúban. 14 Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. 15 Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok. 16 És én kérem az Atyát, és más vágásztalót ád nétek, hogy veletek maradjon mindörökkel. (aión g165) 17 Az igazságnak ama Lelkét: a kit a világ be nem fogadhat, mert nem láta őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad. 18 Nem hagylak titeket árvákul; előjövök ti hozzátok. 19 Még egy kevés idő és a világ

nem lát engem többé; de ti megláttok engem: mert én élek, ti is élni fogtok. 20 Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti én bennem, és én ti bennetek. 21 Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak. 22 Monda néki Júdás (nem az Iskáriotes): Uram, mi dolog, hogy nékünk jelented ki magadat, és nem a világunk? 23 Felele Jézus és monda néki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk. 24 Aki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet: és az a beszéd, a melyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki küldött engem. 25 Ezeket beszéltem nétek, a míg veletek valék. 26 Ama vágásztal pedig, a Szent Lélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindenöt, a miket mondottam nétek. 27 Békességet hagyok nétek; az én békességet adom nétek: nem úgy adom én nétek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen! 28 Hallottatók, hogy én azt mondtam nétek: Elmegyek, és előjövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örvendeznétek, hogy azt mondjam: Elmegyek az Atyához; mert az én Atyám nagyobb nálamnál. 29 És most mondjam meg nétek, mielőtt meglenne: hogy a mikor majd megesz, higyjetek. 30 Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelem: és én bennem nincsen semmije; 31 De, hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát és úgy cselekszem, a mint az én Atyám parancsolta nékem: keljetek fel, menjünk el innen.

15 Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. 2 minden szőlővesszőt, a mely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; minden pedig, a mely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. 3 Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, a melyet szóltam nétek. 4 Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképen ti sem, hanemha én bennem maradtok. 5 Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. 6 Ha valaki nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszáradi; és egybe gyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnek. 7 Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, a mit csak akartok, és megesz az nétek. 8 Abban dicsőíteték meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjetek; és legyelek nékem tanítványaim. 9 A miképen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben. 10 Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; a miképen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. 11 Ezeket beszéltem nétek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék. 12 Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, a miképen én szerettelek titeket. 13 Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. 14 Ti az én barátaim vagytok, ha azokat

cselekszítetek, a miket én parancsolok néktek. **15** Nem mondalak többé titket szolgálnak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az Ő ura; titket pedig barátaimnak mondottalak; mert mindenzt, a mit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek. **16** Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titket, és én rendeltelek titket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek. **17** Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek. **18** Ha gyűlőlt titket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlőlt ti nálatoknál. **19** Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, a mi az övé; de mivelhogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titket e világból, azért gyűlőlt titket a világ. **20** Emlékezzetek meg ama beszédekről, a melyeket én mondattam néktek: Nem nagyobb a szolga az Ő uránál. Ha engem üldöztek, titket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a titket is megtartják majd. **21** De mindez az én nevemről cselekszik veletek, mivelhogy nem ismerik azt, a ki küldött engem. **22** Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nékik, nem volna bűnük: de most nincs mivel menteniök az Ő bűnöket. **23** A ki engem gyűlőlt, gyűlőli az én Atyámat is. **24** Ha ama cselekedeteket nem cselekedtem volna közöttük, a melyeket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük; de most láttak is, gyűlőltek is, mind engem, mind az én Atyámat. **25** De azért lön így, hogy beteljesedjék a mondás, a mely megratott az Ő törvényökben: Ok nélküli gyűlőltek engem. **26** Mikor pedig eljő majd a Vígasztaló, a kit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, a ki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonyásomat. **27** De ti is bizonyásot tesztek; mert kezdettől fogva én velem vagytok.

16 Ezeket beszéltem néktek, hogy meg ne botránkozzatok.

2 A gyülekezetekből kirekesztenek titket; sőt jön idő, hogy a ki öldököl titket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. **3** És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem. **4** Ezeket pedig azért beszéltem néktek, hogy a mikor eljő az az idő, meglelékezzetek róluk, hogy én mondattam néktek. De ezeket kezdtetől fogva nem mondattam néktek, mivelhogy veletek valék. **5** Most pedig elmegyek ahhoz, a ki küldött engem; és senki sem kérdezi tőlem közületek: Hová mégy? **6** Hanem, mivelhogy ezeket beszéltem néktek, a szomorúság elültötte a szíveteimet. **7** De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy én elmenjenek: mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátek a Vígasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátek. **8** És az, mikor eljő, megfedi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: **9** Bűn tekintetében, hogy nem hisznak én bennem; **10** És igazság tekintetében, hogy én az én Atyához megyek, és többé nem láttok engem; **11** Ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak fejedelme megítélte. **12** Még sok mondani valón van hozzátek, de most el nem hordozhatjátok. **13** De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezér majd titket minden igazságra. Mert nem Ő magától szól, hanem azokat szólja, a miket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek. **14** Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjelenti néktek. **15** Mindaz, a mi az Atyáé, az enyém:

azért mondám, hogy az enyémből vesz, és megjelenti néktek.

16 Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem: mert én az Atyához megyek. **17** Mondának azért az Ő tanítványai közül egymásnak: Mi az, a mit nékünk mond: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem; és: mert én az Atyához megyek? **18** Mondának azért: Mi az a kevés idő, a miről szól? Nem tudjuk, mit mond. **19** Megérté azért Jézus, hogy Őt akarnák megkérdezni, és monda nézik: Arról tudakozzátok: é egymást, hogy azt mondám: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem? **20** Bizony, bizony mondomban néktek, hogy sírtok és jaigattok ti, a világ pedig örül: ti szomorkodtok, hanem a ti szomorúságok örökre fordul. **21** Az asszony mikor szűl, szomorúságban van, mert előtt az Ő órája: de mikor megszűli az Ő gyermekét, nem emlékezik többé a kínra az örööm miatt, hogy ember született e világra. **22** Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét megláttak majd titket, és örülni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi töletek a ti örömeteket. **23** És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondomban néktek, hogy a mit csak kérdi fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. **24** Mostanáig semmit sem kértek az Atyától az én nevemben: kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen. **25** Ezeket példázatokban mondattam néktek; de eljő az idő, mikor nem példázatokban beszélek majd néktek, hanem nyíltan beszélek néktek az Atyáról. **26** Azon a napon az én nevemben kértek majd: és nem mondomban néktek, hogy én kérdi fogom az Atyát ti érettetek; **27** Mert maga az Atya szeret titket, mivelhogy ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki. **28** Kijöttem az Atyától, és jöttem e világba: ismét elhagyom e világot, és elmegyek az Atyához. **29** Mondának néki az Ő tanítványai: Íme, most nyíltan beszélsz és semmi példázatot nem mondasz. **30** Most tudjuk, hogy te minden tudsza, és nincs szükséged arra, hogy valaki téged megkérdezz: erről hiszszük, hogy az Istentől jöttél ki. **31** Felele nézik Jézus: Most hisztek? **32** Íme eljő az óra, és immár eljött, hogy széteszoljatok kiki az övéhez, és engem egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van. **33** Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességeket legyen én bennem. E világban nyomorúságok lészen; de bízzatok: és meggyőztem a világot.

17 Ezeket beszélte Jézus; és felelmezé szemeit az égre, és monda: Atyám, előtt az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged; **2** A miként te hatalmat adtál néki minden testen, hogy öröök életet adjon mindennek, a mit néki adtál. (aiōnios g166) **3** Az pedig az öröök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Isten, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust. (aiōnios g166) **4** Én dicsőítettem téged e földön: elvégeztem a munkát, a melyet reám bíztál, hogy végezzem azt. **5** És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, a melylyel bírtam te nálad a világ létele előtt. **6** Megjelentettem a te nevedet az embereknek, a kiket e világból nékem adtál: tiéid valának, és nékem adtad azokat, és a te beszédedet megtartották. **7** Most tudták meg, hogy

mindaz te tőled van, a mit nékem adtál: **8** Mert ama beszédeket, a melyeket nékem adtál, ő nézik adtam; és ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem. **9** Én ezekért könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, a kiket nékem adtál, mert a tiéid. **10** És az enyémek mind a tiéid, és a tiéid az enyémek: és megdicsőítetem ő bennök. **11** És nem vagyok többé e világon, de ők a világon vannak, én pedig te hozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, a kiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi! **12** Mikor velök valék a világon, én megtartám őket a te nevedben; a kiket nékem adtál, megőrizém, és senki el nem veszett közülök, csak a veszedelemek fia, hogy az írás beteljesüljön. **13** Most pedig te hozzád megyek; és ezeket beszélem a világon, hogy ők az én örömet teljesen bírják ő magokban. **14** Én a te ígédet nézik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok. **15** Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gorosztól. **16** Nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok. **17** Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te ígérd igazságát. **18** A miképen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra; **19** És én ő érettök oda szentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban. **20** De nemcsak ő érettök könyörgök, hanem azokért is, a kik az ő beszédőkre hisznek majd én bennem; **21** Hogy mindenjában egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhigye a világ, hogy te küldtél engem. **22** És én azt a dicsőséget, a melyet nékem adtál, ő nézik adtam, hogy egyek legyenek, a miképen mi egy vagyunk: **23** Én ő bennök, és te én bennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, a miként engem szerettél. **24** Atyám, a kiket nékem adtál, akarom, hogy a hol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy megláthatassák az én dicsőségemet, a melyet nékem adtál: mert szerettél engem e világ alapjának felvettetése előtt. **25** Igazságos Atyám! És e világ nem ismert téged, de én ismertelek téged; és ezek megismerik, hogy te küldtél engem; **26** És megismertettem ő velök a te nevedet, és megismertettem, hogy az a szeretet legyen ő bennök, a mellyel engem szerettél, és én is ő bennök legyek.

18 Mikor ezeket mondta vala Jézus, kiméne az ő tanítványaival együtt túl a Kedron patakán, ahol egy kert vala, a melybe bemenének ő és az ő tanítványai. **2** Ismeré pedig azt a helyet Júdás is, a ki őt elárulta vala; mivelhogy gyakorta ott gyűlt egybe Jézus az ő tanítványaival. **3** Júdás azért magához vevén a katonai csapatot, és a papi fejedelemektől és a farizeusoktól szolgákat, oda méne fályákkal, lámpásokkal és fegyverekkel. **4** Jézus azért tudván mindazt, a mi reá következendő vala, előre méne, és monda azoknak: Kit kerestek? **5** Felelének néki: A názáreti Jézust. Monda nézik Jézus: Én vagyok. Ott állt pedig ő velük Júdás is, a ki elárulta őt. **6** Mikor azért azt mondád nézik, hogy: Én vagyok; hátra vonulának és földre esnének. **7** Ismét megkérdez azért őket: Kit kerestek? És azok mondának: A názáreti Jézust. **8** Felelé Jézus: Mondtam néktek, hogy én vagyok az. Azért, ha engem kerestek,

ezeket bocsássátok el; **9** Hogy beteljesüljön a beszéd, a melyet mondott: Azok közül, a kiket nékem adtál, senkit sem vesztettem el. **10** Simon Péter pedig, a kinek szabályája vala, kiránta azt, és megüté a fópap szolgáját, és levágá annak jobb fülét. A szolga neve pedig Málkus vala. **11** Monda azért Jézus Péternek: Tedd hüvelyébe a te szabályát; avagy nem kell-é kiinnom a pohárt, a melyet az Atya adott nékem? **12** A csapat azért és az ezredes és a zsidók szolgái megfogák Jézust, és megkötzék őt, **13** És vivék őt először Annához; mert ipa vala ez Kajafásnak, aki abban az esztendőben fópap vala. **14** Kajafás pedig az vala, aki tanácsolta vala a zsidóknak, hogy jobb, hogy egy ember veszzen el a népert. **15** Simon Péter pedig, és egy másik tanítvány követi vala Jézust. Ez a tanítvány pedig ismerős vala a fópappal, és beméne Jézussal együtt a fópap udvarába, **16** Péter pedig kívül áll vala az ajtónál. Kiméne azért ama másik tanítvány, aki a fópappal ismerős vala, és szóla az ajtóörzőnek, és bevívé Pétert. **17** Szóla azért Péterhez az ajtóörző leány: Nemde, te is ez ember tanítványai közül való vagy? Monda ő: Nem vagyok. **18** A szolgák pedig és a poroszlók ott állnak vala, szíván a tüzet, mivelhogy hűvös vala, és melegszenevala. Ott áll vala pedig Péter is ő velük együtt, és melegszik vala. **19** A fópap azért kérdezé Jézust az ő tanítványai felől, és az ő tudománya felől. **20** Felele néki Jézus: Én nyilván szólottam a világnak, én mindenkor tanítottam a zsinagógában és a templomban, ahol a zsidók mindenünnben összegyülekeznek; és titkon semmit sem szólottam. **21** Mit kérdesz engem? Kérdez azokat, a kik hallották, mit szóltam nékik: íme ők tudják, a mikel nézik szólottam. **22** Mikor pedig ő ezeket mondja vala, egy a poroszlók közül, aki ott áll vala, arckul úté Jézust, mondván: Így felelsz-e a fópapnak? **23** Felele néki Jézus: Ha goroszul szóltam, tégy bizonyágot a goroszagról; ha pedig jól, miért versz engem. **24** Elküldé őt Annás megköözve Kajafáshoz, a fópaphoz. **25** Simon Péter pedig ott áll vala és melegszik vala. Mondának azért néki: Nemde, te is ennek a tanítványai közül való vagy? Megtagadá ő, és monda: Nem vagyok. **26** Monda egy a fópap szolgái közül, rokona annak, a kinek a fülét Péter levágta: Nem láttalak-e én téged ő vele együtt a kertben? **27** Ismét megtagadá azért Péter: és a kakas azonnal megszólala. **28** Vivék azért Jézust Kajafástól a törvényházba. Vala pedig reggel. És ők nem menének be a törvényházba, hogy meg ne fertőzzessenek, hanem hogy megehessék a husvétibárányt. **29** Kiméne azért Pilátus ő hozzájok, és monda: Micsoda vádat hoztok fel ez ember ellen? **30** Felelének és mondának néki: Ha gorosztevő nem volna ez, nem adtuk volna őt a te kezdebe. **31** Monda azért nézik Pilátus: Vigyétek el őt ki, és ítéleztek meg őt a ti törvényeitek szerint. Mondának azért néki a zsidók: Nékünk senkit sem szabad megölnünk; **32** Hogy beteljesedjék a Jézus szava, a melyet monda, a mikor jelenti vala, hogy milyen halálval kell majd meghalnia. **33** Ismét beméne azért Pilátus a törvényházba, és szólítja vala Jézust, és monda néki: Te vagy a Zsidók királya? **34** Felele néki Jézus: Magadtól mondod-é te ezt, vagy mások beszéltek néked én felőlem? **35** Felele Pilátus: Avagy zsidó vagyok-e én? A te néped és a papifejedelmek adtak téged az én kezembé: mit cselekedtél? **36** Felele Jézus: Az én országom nem e világból való. Ha e világból való volna

az én országom, az én szolgáim vitézkeknének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való. **37** Monda azért néki Pilátus: Király vagy-e hát te csakugyan? Felele Jézus: Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyoságot tegyek az igazságról. Mindaz, a ki az igazságból való, hallgat az én szómra. **38** Monda néki Pilátus: Micsoda az igazság! És a mint ezt mondá, újra kiméne a zsidókhoz, és monda nézik: Én nem találok benne semmi bűnt. **39** Szokás pedig az nálatok, hogy elbocsássak nétek egyet a husvétünnepen: akarjátok-é azért, hogy elbocsássam nétek a zsidók királyát? **40** Kiáltának azért viszont mindenjában, mondván: Nem ezt, hanem Barabbást. Ez a Barabbás pedig tolvaj vala.

19 Akkor azért előfogá Pilátus Jézust, és megostoroztátá. **2** És a vitézek tövisből koronát fonván, a fejére tevék, és bíbor köntöst adának reá, **3** És mondának: Üdvöz légy zsidók királya! És arckul csapdossák vala őt. **4** Majd ismét kiméne Pilátus, és monda nézik: Íme kihozom őt nétek, hogy értesétek meg, hogy nem találok benne semmi bűnt. **5** Kiméne azért Jézus a töviskoronát és a bíbor köntöst viselve. És monda nézik Pilátus: Ímhol az ember! **6** Mikor azért látták vala őt a papifejedelmek és a szolgák, kiáltozának, mondván: Feszítsd meg, feszítsd meg! Monda nézik Pilátus: Vigyétek el őt ti és feszítétek meg, mert én nem találok bűnt ő benne. **7** Felelének néki a zsidók: Nékünk törvényünk van, és a mi törvényünk szerint meg kell halnia, mivelhogy Isten Flává tette magát. **8** Mikor pedig ezt a beszédet hallotta Pilátus, még inkább megrémül vala; **9** És ismét beméne a törvényházba, és szóla Jézusnak: Honnét való vagy te? De Jézus nem felelt néki. **10** Monda azért néki Pilátus: Nékem nem szólsz-é? Nem tudod-é hogy hatalmam van arra, hogy megfeszítselek, és hatalmam van arra, hogy szabadon bocsássalak? **11** Felele Jézus: Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna néked: nagyobb bűne van azért annak, a ki a te kezedbe adott engem. **12** Ettől fogva igyekezik vala Pilátus őt szabadon bocsátani; de a zsidók kiáltozának, mondván: Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja; valaki magát királyílyá teszi, ellene mond a császárnak! **13** Pilátus azért, a mikor hallja vala e beszédet, kihozá Jézust, és üle a törvénytevő székbe azon a helyen, a melyet Kőpadolatnak hívtak, zsidóul pedig Gabbathának. **14** Vala pedig a husvét péntekje; és mintegy hat óra. És monda a zsidóknak: Ímhol a ti királyotok! **15** Azok pedig kiáltoznak vala: Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt! Monda nézik Pilátus: A ti királyotokat feszítsem meg? Felelének a papifejedelmek: Nem királyunk van, hanem császárunk! **16** Akkor azért nézik adá őt, hogy megfeszítessék. Átvévek azért Jézust és elvivék. **17** És emelvén az ő keresztfáját, méne az úgynevezett Koponya helyére, a melyet héberül Golgothának hívnak: **18** A hol megfeszíték őt, és ő vele más kettőt, egyfelől, és másfelől, középen pedig Jézust. **19** Pilátus pedig czímet is íra, és feltevé a keresztfára. Ez vala pedig az írás: A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA. **20** Sokan olvasák azért e czímet a zsidók közül; mivelhogy közel vala a városhoz az a hely, ahol Jézus megfeszítettet vala: és héberül, görögül és latinul vala az írva. **21** Mondának azért Pilátusnak a zsidók papifejedelmei: Ne

írd: A zsidók királya; hanem hogy ő mondotta: A zsidók királya vagyok. **22** Felele Pilátus: A mit megírtam, megírtam. **23** A vitézek azért, mikor megfeszítették Jézust, vevék az ő ruháit, és négy részre oszták, egy részt mindenik vitéznek, és a köntösöt. A köntös pedig varrástalan vala, felülről mindenig szövött. **24** Mondának azért egymásnak: Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk sorsot reá, kié legyen. Hogy beteljesedjék az írás, a mely ezt mondja: Megosztottak ruháimon, és a köntösöre sorsot vetettek. A vitézek tehát ezeket művelék. **25** A Jézus keresztre alatt pedig ott állottak vala az ő anyja, és az ő anyjának nőtestvére; Mária, a Kleopás felesége, és Mária Magdaléna. **26** Jézus azért, mikor látja vala, hogy ott áll az ő anyja és az a tanítvány, a kit szeret vala, monda az ő anyjának: Asszony, ímhol a te fiad! **27** Azután monda a tanítványnak: Ímhol a te anyád! És ettől az órától magához fogadá azt az a tanítvány. **28** Ezután tudván Jézus, hogy immár minden elvégzettet, hogy beteljesedjék az írás, monda: Szomjúhözom. **29** Vala pedig ott egy eczzel telí edény. Azok azért szivacsot töltvén meg eczzel, és izsópra tévén azt, oda vivék az ő szájához. **30** Mikor azért elvette Jézus az eczetet, monda: Elvégeztetett! És lehajtán fejt, kibocsátá lelkét. **31** A zsidók pedig, hogy a testek szombaton át a keresztfán ne maradjanak, miután péntek vala, (mert annak a szombatnak napja nagy nap vala) kérlik Pilátust, hogy törjék meg azoknak lábszárait és vegyék le őket. **32** Eljövénük azért a vitézek, és megtörék az elsőnek lábszárait és a másikét is, a ki ő vele együtt feszítettet meg; **33** Mikor pedig Jézushoz érének és látták vala, hogy ő már halott, nem törék meg az ő lábszárait; **34** Hanem egy a vitézek közül dárdával döfé meg az ő oldalát, és azonnal vér és víz jöve ki abból. **35** És a ki láttá, bizonyoságot tett, és igaz az ő tanúbizonyága; és az tudja, hogy ő igazat mond, hogy ti is higyjétek. **36** Mert azért lettek ezek, hogy beteljesedjék az írás: Az ő csontja meg ne törettessék. **37** Másutt ismét így szól az írás: Néznek majd arra, a kit által szegyezték. **38** Ezek után pedig kéré Pilátust az arimathiai József (a ki a Jézus tanítványa vala, de csak titokban, a zsidótól való félelem miatt), hogy levehesse a Jézus testét. És megengendé Pilátus. Elméne azért és levevé a Jézus testét. **39** Eljöve pedig Nikodémus is (a ki éjszaka ment vala először Jézushoz), hozván mirhbából és álóéból való kenetet, mintegy száz fontot. **40** Vevék azért a Jézus testét, és begöngyölgetik azt lepedőkbe illatos szerekkel együtt, a mint a zsidóknál szokás temetni. **41** Azon a helyen pedig, ahol megfeszítették, vala egy kert, és a kertben egy új sír, a melybe még senki sem helyeztetett vala. **42** A zsidók péntekje miatt azért, mivelhogy az a sír közel vala, abba helyezteték Jézust. **20** A hétnek első napján pedig jó reggel, a mikor még sötétes vala, oda méne Mária Magdaléna a sírhoz, és látá, hogy elvétetett a kő a sírról. **2** Futa azért és méne Simon Péterhez és ama másik tanítványhoz, a kit Jézus szeret vala, és monda nézik: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették őt. **3** Kiméne azért Péter és a másik tanítvány, és menének a sírhoz. **4** Együtt futnak vala pedig mindenket: de ama másik tanítvány hamar megelőzé Pétert, és előbb juta a sírhoz; **5** És lehajolván, látá, hogy ott vannak a lepedők; mindazáltal nem megy vala be. **6** Megjöve azután Simon Péter is nyomban utána, és beméne a

sírba: és látá, hogy a lepedők ott vannak. 7 És a keszkenő, a mely az ő fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, hanem külön összegöngyölkítve egy helyen. 8 Akkor aztán beméne a másik tanítvány is, aki először jutott a sírhöz, és lát és hisz vala. 9 Mert nem tudják vala még az írást, hogy fel kell támadnia a halálból. 10 Visszamenének azért a tanítványok az övéikhez. 11 Mária pedig künn áll vala a sírnál sírva. A míg azonban siránkozék, behajol vala a sírba; 12 És láta két angyalt fehér ruhaban ülni, egyiket fejtől, másikat lábtól, ahol a Jézus teste feküdt vala. 13 És mondának azok néki: Asszony mit sírsz? Monda nézik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették őt. 14 És mikor ezeket mondotta, hátra fordula, és látá Jézust ott állani, és nem tudja vala, hogy Jézus az. 15 Monda néki Jézus: Asszony, mit sírsz? kit keressz? Az pedig azt gondolván, hogy a kertész az, monda néki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nékem, hová tettek őt, és én elviszem őt. 16 Monda néki Jézus: Mária! Az megfordult, monda néki: Rabbóni! a mi azt teszi: Mester! 17 Monda néki Jézus: Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfiaihoz és mondd nézik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyákokhoz, és az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez. 18 Elméne Mária Magdaléna, hirdetvén a tanítványoknak, hogy láitta az Urat, és hogy ezeket mondotta néki. 19 Mikor azért estve vala, azon a napon, a hétnek első napján, és mikor az ajtók zárva valának, ahol egybegyűlték vala a tanítványok, a zsidóktól való félelem miatt, eljöve Jézus és megállá a középen, és monda nézik: Békesség nétek! 20 És ezt mondván, megmutatá nézik a kezeit és az oldalát. Örvendezének azért a tanítványok, hogy látták vala az Urat. 21 Ismét monda azért nézik Jézus: Békesség nétek! A miként engem küldött vala az Atya, én is akképen küldelek titokat. 22 És mikor ezt mondta, rájuk lehelle, és monda nézik: Vegyetek Szent Lelket: 23 A kiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsáttatnak azoknak; a kikéit megtartjátok, megtartatnak. 24 Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Kettősnek hívtak, nem vala ő velök, a mikor eljött vala Jézus. 25 Mondának azért néki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Ő pedig monda nézik: Ha nem látom az ő kezein a szegék helyeit, és ne nem bocsátom ujjaimat a szegék helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképen el nem hiszem. 26 És nyolc nap múlva ismét benn valának az ő tanítványai, Tamás is ő velük. Noha az ajtó zárva vala, beméne Jézus, és megállá a középen és monda: Békesség nétek! 27 Azután monda Tamásnak: Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő. 28 És felele Tamás és monda nézi: Én Uram és én Istenem! 29 Monda néki Jézus: Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, a kik nem látnak és hisznak. 30 Sok más jelt is művelt ugyan Jézus az ő tanítványai előtt, a melyek nincsenek megírva ebben a könyvben; 31 Ezek pedig azért irattak meg, hogy hagyjétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istenek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében.

21 Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tibériás tengerénél; megjelentette pedig ekképen: 2 Együtt valának Simon Péter, és Tamás, a kit

Kettősnek hívtak, és Nátánéel, a galileai Kánából való, és a Zebedeus fiai, és más kettő is az ő tanítványai közül. 3 Monda nézik Simon Péter: Elmegyek halászní. Mondának néki: Elmegünk mi is te veled. Elmenének és azonnal a hajóba szállának; és azon az éjszakán nem fogtak semmit. 4 Mikor pedig immár reggeledek, megállá Jézus a parton; a tanítványok azonban nem ismerék meg, hogy Jézus van ott. 5 Monda azért nézik Jézus: Fiaim! Van-é valami ennivalótok? Felelének néki: Nincsen! 6 Ő pedig monda nézik: Vessétek a hálót a hajónak jobb oldala felől, és találtok. Oda veték azért, és kivonni már nem bírták azt a halaknak sokasága miatt. 7 Szóla azért az a tanítvány, akit Jézus szeret vala, Péternek: Az Úr van ott! Simon Péter azért, a mikor hallja vala, hogy ott van az Úr, magára vevé az ingét (mert mezítelen vala), és beveté magát a tengerbe. 8 A többi tanítványok pedig a hajón menének (mert nem messze valának a parttól, hanem mintegy kétszáz singnyire), és voncszák vala a hálót a halakkal. 9 Mikor azért a partra szállának, látták, hogy parázs van ott, és azon felül hal és kenyér. 10 Monda nézik Jézus: Hozzatok a halakból, a melyeket most fogtatok. 11 Felszállá Simon Péter, és kivoná a hálót a partra, a mely tele volt nagy halakkal, százötvenhárommal; és noha ennyi vala, nem szakadozik vala a háló. 12 Monda nézik Jézus: Jertek, ebédeljetek. A tanítványok közül pedig senki sem meri vala tőle megkérdezni: Ki vagy te? Mivelhogy tudják vala, hogy az Úr ő. 13 Oda méne azért Jézus, és vevé a kenyeret és adá nézik, és hasonlóképen a halat is. 14 Ezzel már harmadszor jelent meg Jézus az ő tanítványainak, minekutána feltámadt a halálból. 15 Mikor aztán megebédelének, monda Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-é engem ezeknél? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged! Monda néki: Legeleztesd az én bárányaimat! 16 Monda néki ismét másodszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki: Órizd az én juhaimat! 17 Monda néki harmadszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem? Megszomorodék Péter, hogy harmadszor is mondotta vala néki: Szeretsz-é engem? És monda néki: Uram, te minden tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki Jézus: Legeljesd az én juhaimat! 18 Bizony, bizony mondon néked, a mikor ifjabb valál, felövezéd magadat, és oda mégy vala, a hova akarás; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel téged, és oda visz, a hová nem akarod. 19 Ezt pedig azért mondá, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti majd meg az Isten. És ezt mondván, szóla néki: Kövess engem! 20 Péter pedig megfordult, láttá, hogy követi az a tanítvány, akit szeret vala Jézus, aki nyugodott is ama vacsora közben az ő kebelén és mondá: Uram! ki az, aki elárul téged? 21 Ezt látván Péter, monda Jézusnak: Uram, ez pedig mint lészen? 22 Monda néki Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem! 23 Kiméne azért e beszéd az atyafiak közé, hogy az a tanítvány nem hal meg: pedig Jézus nem mondta néki, hogy nem hal meg; hanem: Ha akarom, hogy ez megmaradjon, a míg eljövök, mi közöd hozzá? 24 Ez az a tanítvány, aki bizonyságot tesz ezekről, és aki megírta ezeket, és tudjuk, hogy az ő bizonyságtétele igaz. 25 De van sok egyéb

is, a miket Jézus cselekedett vala, a melyek, ha egyenként megíratnának, azt vélem, hogy maga a világ sem foghatná be a könyveket, a melyeket írnának. Ámen.

Apostolok

1 Első könyvemet írtam, Theofilus, mindenkorl, a miket kezdt Jézus cselekedni és tanítani, **2** Mind a napig, melyen fölvittek, minekutána parancsolatokat adott a Szent Lélek által az apostoloknak, kiket választott vala magának. **3** Kiknek az Ő szenvédése után sok jel által meg is mutatta, hogy Ő él, negyven napon át megjelenvén nézik, és szólvan az Isten országára tartozó dolgokról. **4** És velök összejövén, meghagyá nézik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atyának ígéretét, melyet úgymond, hallottak tőlem: **5** Hogy János ugyan vízzel kereszttel, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap mulva. **6** Mikor azért azok egylegységek, megkérdek Őt, mondvá: Uram, avagy nem ez időben állítod-é helyre az országot Izráelnek? **7** Monda pedig nézik: Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyhezettet. **8** Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek előj reátok: és lesztek nékem tanúum úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig. **9** És mikor ezeket mondotta, az Ő látottora felemelteték, és felhő fogá el Ő szemeik elől. **10** És a mint szemeiket az égre függesszették, mikor Ő elméne, íme két férfi állott meg mellettük fehér ruhában, **11** Kik szóltak is: Galileabeli férfiak, mit állotok nézve a mennybe? Ez a Jézus, a ki felvittek tőletek a mennybe, akképen jó el, a miképen láttatók Őt felmenni a mennybe. **12** Akkor megtérének Jeruzsálemba a hegyről, mely hívati Olajfák hegyének, mely Jeruzsálem mellett van, egy szombatnapi járóföldre. **13** És mikor bementek, felmenének a felsőházba, ahol szállva valának: Péter és Jakab, János és András, Filep és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab, az Alfeus fia, és Simon, a zelótta, és Júdás, a Jakab fia. **14** Ezek mindenjában egy szívvé-lélekkel foglalatosak valának az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal és Máriával, Jézusnak anyjával, és az Ő atyafiaival együtt. **15** És azokban a napokban felkelvén Péter a tanítványok között, monda (vala pedig ott együtt mintegy százhúszt főnyi sokaság): **16** Atyámfiai, férfiak, szükség volt betelni annak az írásnak, melyet megjövendölt a Szent Lélek Dávid szája által Júdás felől, ki vezetőjük lón azoknak, a kik megfogták Jézust. **17** Mert mi közénk számláltatott, és elnyerte ennek a szolgálatnak az osztályrészét. **18** (Ez hát mezőt szerze hamisságának béréből; és alá zuhanván, elhasadt középen, és minden belső része kiomlott. **19** És ez tudtora lón minden koronaknak, kik Jeruzsálemben lakoznak; úgy hogy az a mező tulajdon nyelvükön Akeldamának, azaz Vérmezőnek nevezettet el.) **20** Mert meg van írva a Zsoltárok könyvében: Legyen az Ő lakóhelye pusztta, és ne legyen lakó abban. És: Az Ő püspökségét más vegye el. **21** Szükség azért, hogy azok közül a férfiak közül, a kik velünk együtt jártak minden időben, még az Úr Jézus közöttünk járt-kelt, **22** A János keresztségtől kezdve minden napig, melyen fölvittek tőlünk, azok közül egy az Ő feltámadásának bizonyssága legyen mivelünk egyetemben. **23** Állatának azért elő kettőt, Józsefet, ki hivatik Barsabásnak, kinek mellékneve Justus vala, és Mátyst. **24** És imádkozván, mondának: Te, Uram, ki mindeneknek szívet

ismered, mutasd meg a kettő közül egyiket, a kit kiválasztottál, **25** Hogy elnyerje az osztályrészét a szolgálatnak és apostolságának, melytől eltévelkedik Júdás, hogy az Ő saját helyére jusson. **26** Sorsot vetnék azért reájok, és esék a sors Mátýásra, és a tizenegy apostol közé számláltaték.

2 És mikor a pünkösd napja eljött, mindenjában egyakarattal együtt valának. **2** És lón nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala. **3** És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenire azok közül. **4** És megtélenek mindenjában Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, a mint a Lélek adta nézik szólniuk. **5** Lakoznak vala pedig Jeruzsálemben zsidók, istenfőlő férfiak, minden nép közül, melyek az ég alatt vannak. **6** Minekutána pedig ez a zúgás lón, egybegyűle a sokaság és megzavarodék, mivelhogy mindenjik a maga nyelvén hallá őket szólni. **7** Álmélkodnak pedig mindenjában és csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Nemde nem Galileusok-é ezek mindenjában, a kik szólnak? **8** Minórodon halljuk hát őket, kiki közülrünk a saját nyelvén, a melyben születtünk? **9** Párhuzos és médek és elámiták, és kik lakozunk Mesopotámiában, Júdeában és Kappadóciában, Pontusban és Ázsiában, **10** Frigiában és Pamfiliában, Egyiptomban és Libiának tartományiban, mely Cziréne mellett van, és a római jövénnyek, mind zsidók, mind prozelitusok, **11** Krétaiak és arabok, halljuk a mint szólják a mi nyelvünkön az Istennek nagyságos dolgait. **12** Álmélkodnak vala pedig mindenjában és zavarban valának, egymásnak ezt mondva: Vajon mi akar ez lennie? **13** Mások pedig csúfolódva mondának: Édes bortól részegedtek meg. **14** Péter azonban előállván a tizenegygyel, felemelé szavát, és szóla nézik: Zsidó férfiak és mindenjában, kik lakoztok Jeruzsálemben, legyen ez néktek tudtotokra, és vegyétek füleitekbe az én beszédimet! **15** Mert nem részegek ezek, a mint ti állítójatok; hiszen a napnak harmadik órája van; **16** Hanem ez az, a mi megmondatt Jóel prófétától: **17** És lészen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre: és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak. **18** És épen az én szolgáimra és az én szolgálóleányaimra is kitöltök azokban az napokban az én Lelkemből, és prófétálnak. **19** És tések csudákat az égben odafenn, és jeleket a földön idejenn, vér, tüzet és füstnek gózolgését. **20** A nap sötétséggé változik, és a hold vérré, minekkelőre előj az Úrnak ama nagy és fényes napja. **21** És lészen, hogy minden, aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik. **22** Izráelita férfiak, halljátok meg e beszédeket: A názáreti Jézust, azt a férfiút, aki Istentől bizonyágot nyert előtteket erők, csudatételek és jelek által, melyeket Ő általa cselekedett Isten ti közötök, a mint magatok is tudjátok. **23** Azt, aki Istennek elvégzett tanácsából és rendeléséből adatott halálra, megragadva, gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve megölétek: **24** Kit az Isten feltámasztott, a halál fájdalmait megoldván; mivelhogy lehetetlen volt néki attól fogvatartatnia. **25** Mert Dávid ezt mondja Ő róla: Magam előtt láttam az Urat mindenkor, mert Ő nékem jobb kezem felől van, hogy meg ne tántorodjam. **26** Annakokáért örvendezett az én szívem, és vágadt az én nyelvem; annakfelette az én

testem is reménységben nyugszik. **27** Mert nem hagyod az én lelkemet a sírban, és nem engeded, hogy a te szentet rothadást lásson. (**Hadēs g86**) **28** Megjelentetted nékem az életnek útait; betöltesz engem örömmel a te orczád előtt. **29** Atyámfiai férfiak, szabad nyilván szónanom ti előttek Dávid pátriárkáról, hogy ő megholt és eltemettetett, és az ő síra mind e mai napig minálunk van. **30** Próféta lévén azért, és tudván, hogy az Isten néki esküvessel megesküdött, hogy majd az ő ágyékának gyümölcséből tásasztja a Krisztust test szerint, hogy helyhezesse az ő királyi székeibe, **31** Előre látván ezt, szólott a Krisztus feltámadásáról, hogy az ő lelke nem hagyatott a sírban, sem az ő teste rothadást nem látott. (**Hadēs g86**) **32** Ezt a Jézust feltámasztotta az Isten, minek mi mindenjában tanúbizonyoságai vagyunk. **33** Annakokáért az Istennek jobbjával felmagasztaltatván, és a megígért Szent Lelket megnyervén az Atyától, kitöltötte ezt, a mit ti most láttok és hallotok. **34** Mert nem Dávid ment fel a mennyezsgába; hiszen ő maga mondja: Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobbkezem felől, **35** Míglen vetem a te ellenségeidet lábaid alá zsámolyul. **36** Bizonynal tudja meg azért Izráelnek egész háza, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten, azt a Jézust, akit ti megfeszítettek. **37** Ezeket pedig mikor hallották, szívükben megkeseredének, és mondának Péternek és a többi apostolknak: Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak? **38** Péter pedig monda nékik: Térjetek meg és keresztelkedjetek meg mindenjában a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszitek a Szent Lélek ajándékát. **39** Mert néktek lett az ígéret és a ti gyermekiteknek, és mindenazonaknak, kik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk. **40** Sok egyéb beszéddel is buzgón kéri és inti vala őket, mondván: Szakaszszátok el magatokat e gonosz nemzetsegűtől! **41** A kik azért örömet vevék az ő beszédét, megkeresztelkednének; és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy hárómezer lélek. **42** És foglalatosok valának az apostolok tudományában és a közösségen, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben. **43** Támadta pedig minden lélekben félelem, és az apostolok sok csudát és jelt tesznek vala. **44** Mindnyájan pedig, a kik hivének, együtt valának, és mindenük köz vala; **45** És jószágukat és marháikat eladogaták, és szétsztagaták azokat mindeninek, a mint kinek-kinek szüksége vala. **46** És minden nap egyakarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel. **47** Dícsérve az Isten, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel.

3 Péter és János pedig együtt mennek vala fel a templomba az imádkozásnak órájára, kilencszre. **2** És hoznak vala egy embert, ki az ő anyának méhétől fogva sánta vala, kit minden nap le szoktak tenni a templom kapujánál, melyet Ékesnek neveznek, hogy kérjen alamizsnát azoktól, a kik bemennek a templomba. **3** Ez mikor lássa, hogy Péter és János a templomba akarnak bemenni, kér őt tölök alamizsnát. **4** Péter pedig mikor szemeit réa vetette Jánossal egyben, monda: Nézz mi reánk! **5** Az annakokáért figyelmez vala reájok, remélvén, hogy valamit kap tőlük. **6** Péter pedig monda: Ezüstöm és aranyam nincsen

némek; hanem a mim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és jár! **7** És ő jobbkezén fogva felemelé, és azonnal megerősödnek az ő lábai és bokái. **8** És felszökvén, megálla és jár vala és beméne ő velük a templomba, járkálva és szökdelve és dícsérve az Istenet. **9** És látta őt az egész nép, hogy jár és dícséri az Istenet: **10** És megismérék őt, hogy ő volt az, aki alamizsnáért ült a templomnak Ékeskapujában; és megtelének csodálkozással és azon való álmélkodással, a mi történt vala ő vele. **11** Mikor pedig ragaszkodék Péterhez és Jánoshoz az a sánta, aki meggyógyult, az egész nép álmélkodva összefuta ő hozzájok a tornáczba, mely Salamonénak nevezettet. **12** Mikor pedig ezt láttá Péter, monda a népnek: Izráel férfiak, mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek mi reánk, mintha tulajdon erőnkkel vagy jámborságunkkal műveltük volna azt, hogy az járon? **13** Az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbának Istene, a mi atyáinknak Istene megdicsőítette az ő Fiát, Jézust, kit ti elárlátkoztok, és megtagadatok Pilátus előtt, noha ő úgy ítélt, hogy elbocsátja. **14** Ti pedig azt a szentet és igazat megtagadatok és kívánatok, hogy a gyilkos ember bocsáttassék el néktek, **15** Az életnek fejedelmét pedig megölétek; kit az Isten feltámasztott a halálból, minek mi vagyunk bizonyásai. **16** És az ő nevében való hit által erősítette meg az ő neve ezt, a kit láttok és ismertek; és a hit, mely ő általa van, adta néki ezt az épiséget mindenjában a ti szemetek láttára. **17** De most, atyámfai, tudom, hogy tudatlanságból cselekedtetek, miképen a ti fejedelmeitek is. **18** Az Isten pedig, a mikről eleve megmondotta mindenől prófétájának szája által, hogy a Krisztus elszenvedi, ekképen töltötte be. **19** Bánjátok meg azért és térjetek meg, hogy eltöröltesseken a ti bűneitek, hogy így eljőjenek a felüdüles idei az Úrnak színétől. **20** És elküldje a Jézus Krisztust, aki néktek előre hirdetettet. **21** Kit az égnek kell magába fogadnia mind az időkig, míglen újjá teremtetnek mindenek, a mikről szólott az Isten minden ő szent prófétájának szája által eleitő fogva. (**aiōn g165**) **22** Mert Mózes ezt mondotta az atyáknak: Prófétát tásaszt néktek az Úr, a ti Istenetek a ti atyátkifai közül, mint engem; azt hallgassátok mindenben, a mit csak szóláland néktek. **23** Lésszen pedig, hogy minden lélek, valamely nem hallgatánd arra a prófétára, ki fog irtatni a nép közül. **24** De a próféták is mindenjában Sámueltől és a következőktől fogva, a kik csak szóltak, e napokról jövendöltek. **25** Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, melyet Isten szerzett a mi atyáinkkal, mondván Ábrahámnak: És a te magodban megáldatnak a földnek nemzetsegéi mindenjában. **26** Az Isten az ő Fiát, Jézust első sorban néktek tásasztván, elküldé őt, hogy megáldjon titeket, mindegyikötök megtérítvén bűneitekből.

4 Míg ők azonban a népehez szólottak, oda léptek hozzájuk a papok és a templom felügyelője és a sadduceusok, **2** Neheztelve a miatt, hogy ők a népet tanítják, és hirdetik a Jézusban a halálból való feltámadást; **3** És rájuk veték kezüket, és veték őket őrizet alá másnapig, mert már este vala. **4** Sokan pedig azok közül, kik hallgaták az ígért, hivének; és lón a férfiak száma mintegy ötezer. **5** Lón pedig, hogy másnapra egybegyűlének azoknak fejei, vénei és írástudói Jeruzsálemben.

6 És Annás, a főpap, és Kajafás és János és Sándor, és a kik csak főpapi nemzettségbeliiek valának. **7** És mikor őket a középre állaták, tudakozzák vala: Micsoda hatalommal, vagy micsoda név által cselekedtétek ti ezt? **8** Akkor Péter, Szent Lélekkel megtelve, monda nézik: Népknek fejedelmei és Izráelnek véne! **9** Ha e mai napon mi egy nyavalás emberrel való jótétemény felől hallgattunk ki, mi által gyógyult meg ez: **10** Legyen tudtotokra mindenjájotknak és az Izráel egész népének, hogy a názáretbeli Jézus Krisztusnak neve által, a kit ti megfeszítettetek, kit Isten feltámasztott halottaiból, az által áll ez ti előtteképésében. **11** Ez ama kő, melyet ti építők megvetettetek, mely lett a szegeletnek fejévé. **12** És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nékünk megtartatnunk. **13** Mikor pedig látták Péternek és Jánosnak a szólásban való bátorságukat, és megértették, hogy írástudatlan és közönséges emberek, csodálkoznak vala; meg is ismerék őket, hogy a Jézussal voltak vala. **14** Mikor azonban látták, hogy a mely ember meggyógyult vala, ó velük együtt ott áll, semmit nem bírtak ellenök szálni. **15** Mikor pedig őket a gyűlésből kiküldötték, tanácskoztak maguk között, mondva: **16** Mit cselekedjünk ez emberekkel? Mert hogy nyilvánvaló csoda lón általok, mindeneknak, kik Jeruzsálemben laknak, tudtokra van, és el nem tagadhatjuk. **17** De hogy tovább ne terjedjen a nép között, fenyegetéssel fenyegetszük meg őket, hogy többé egy embernek se szóljanak ebben a névben. **18** Azért beszólítván őket, megparancsolák nézik, hogy teljességgel ne szóljanak és ne tanítsanak a Jézus nevében. **19** Péter és János pedig felelven, mondának nézik: Vajon igaz dolog-é Isten előtt, rátok hallgatnunk inkább, hogynem Istenre, itéljétek meg! **20** Mert nem tehetjük, hogy a miket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk. **21** Amazok pedig nem találván semmi módot, hogyan büntessék meg őket, még megfenyegetvén, elbocsáták őket a nép miatt, mert mindenjában dicsőítik vala az Istenet azért, a mi történt. **22** Mert több vala negyven esztendősnél az az ember, kin a gyógyításnak ez a csodája lett vala. **23** Mikor pedig elbocsáttattak, menének az övéikhez, és elbeszélék, a miket a főpapok és a vének mondottak nézik. **24** Ezek pedig mikor hallották, egy szívvel-lélekkel felemelék szavokat az Istenhez, és mondának: Urunk, te vagy az Isten, ki teremtettek a mennyet és a földet, a tengert és minden azokban levő dolgot. **25** Ki Dávidnak, a te szolgádnak szája által ezt mondottad: Miért zúgolódtak a pogányok, és gondoltak a népek hiábaivalókat? **26** Felállottak a földnek királyai, és a fejedelmek egybegyűltek az Úr ellen és az Ó Krisztusa ellen. **27** Mert bizony egybegyűltek a te szent Fiad, a Jézus ellen, a kit felkentél, Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izráel népével, **28** Hogy véghezvígéyk, a mikről a te kezed és a te tanácsod eleve elvégezte volt, hogy megtörténjenek. **29** Most azért, Urunk, tekints az Ó fenyegetésekire: és adjad a te szolgáidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet, **30** A te kezedet kinyújtván gyógyításra; és hogy jelek és csodák történjenek a te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által. **31** És minekutána könyörögtek, megmozdula a hely, ahol egybegyűltek; és betelének mindenjában Szent Lélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólják vala. **32** A hívők sokaságának pedig szíve-

lelke egy vala; és senki semmi marháját nem mondá magáénak, hanem nézik mindenök köz vala. **33** És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyásot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindenjájukon. **34** Mert szűkölködő sem vala ő közöttük senki; mert valakik földek vagy házak birtokosai voltak, eladván, elhozák az eladtak árat, **35** És letevők az apostolok lábainál: aztán elosztottat az egyesek köz, a mint kinek-kinek szüksége vala. **36** József is, ki az apostoloktól Barnabásnak neveztetett el (a mi megmagyarázva annyi, mint Vígasztalás Fia), Lévita, származása szerint ciprusi. **37** Mivelhogy néki mezeje vala, eladván, a pénzt elhozá, és az apostolok lábainál letev.

5 Egy ember azonban, névszerint Anániás, Safirával, az ő feleségével, eladá birtokát. **2** És féle tőn az árából, feleségenek is tudtával, és valami részét elvívén, az apostoloknak lábai elé letev. **3** Monda pedig Péter: Anániás, miért fogalta el a Sátán a te szívedet, hogy megcsald a Szent Lelket, és a mezőnek árából féle tégy? **4** Nemde megmaradva néked maradt volna meg, és eladva a te hatalmadban volt? Miért hogy ezt a dolgot cselekedted szívedben? Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek. **5** Hallván pedig Anániás e szavakat, lerogyt és meghala; és mindenekben nagy félelem támada, kik ezeket hallják vala. **6** Az ifjak pedig felkelvén, begöngyölök őt, és kivivén eltemeték. **7** Történt aztán mintegy három órai szünet múlva, hogy az ő felesége, nem tudva, mi történt, beméne. **8** Monda pedig néki Péter: Mondd meg nékem, vajon ennyiért adtatók-é el a földet? Ó pedig monda: Igen, ennyiért. **9** Péter pedig monda néki: Miért hogy megegyeztetek, hogy az Úrnak lelkét megkísértsétek? Íme a küszöbön vannak azoknak lábaik, a kik eltemették férjet, és kivisznek téged. **10** És azonnal összerogyt lágainál, és meghala; bemenvén pedig az ifjak, halva találák őt, és kivivén eltemeték férje mellé. **11** És támada nagy félelem az egész gyülekezetben és mindenekben, kik ezeket hallják vala. **12** Az apostolok kezei által pedig sok jel és csoda lón a nép között; és egyakorattal mindenjában a Salamon tornáczában valának. **13** Egyebek közül pedig senki sem mert közéjük elegyedni: hanem a nép magasztalá őket; **14** Hívők pedig mindenki által csatlakoztak az Úrhoz, úgy férfiaknak, mint asszonyoknak sokasága. **15** Úgyannyira, hogy az utcákra hozák ki a betegeket, és letevők ágyakon és nyoszolyákon, hogy az arra menő Péternek csak árnyéka is érje valamelyiket közülök, **16** És a szomszéd városok sokasága is Jeruzsálemben gyűlt, hozva betegeket és tisztálatlan lelkektől gyötrettek: kik mind meggyógyulának. **17** De felkelvén a főpap és minden kik vele valának, azaz a sadduceusok felekezete, betelének irigységgel, **18** És ráveték kezöket az apostolokra, és a közönséges tömlöczbe tevük őket. **19** Hanem az Úrnak angyala éjszaka megnyitá a tömlöcz ajtaját, és kihozván őket, monda: **20** Menjetek el, és felállván, hirdessétek a templomban a népknek ez életnek minden beszéddet! **21** Azok pedig ezt hallván, bemenvénék jó reggel a templomba, és tanítának. A főpap pedig elmenvén és a vele levők, egybehívák a gyűlést, és Izráel fiainak egész tanácsát, és küldének a tömlöczbe, hogy azokat előhozzák. **22** Mikor azonban a poroszlók oda

mentek, nem találák őket a tömlöczben; visszatérvén tehát, megjelenték, 23 Mondván: A tömlöczöt ugyan nagy erősen bezárva találtuk, és az őrököt kívül az ajtó előtt állva; mikor azonban kinyitottuk, ott benn senkit sem találunk. 24 A mint pedig hallották e szavakat a pap és a templom felügyelője és a főpapok, zavarban voltak azok miatt, mi lehet ez? 25 Eljövén pedig valaki, hírűl adá nézik, mondván: Íme, ama férfiak, kiket a tömlöczbe vetettetek, a templomban állanak és tanítják a népet. 26 Akkor elmenvén a felügyelő a poroszlókkal, elhozzá őket erőszak nélkül; felték ugyanis a néptől, hogy megkövezi őket. 27 Előhözván pedig őket, állatták a tanács elé; és megkérdé őket a főpap, 28 Mondván: Nem megparancsoltuk-e nétek parancsolattal, hogy ne tanítsatok ebben a névben? És íme betöltötték Jeruzsálemet tudományotokkal, és mi reánk akarjátok hárítani annak az embernek vérét. 29 Felelvény pedig Péter és az apostolok, mondának: Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek. 30 A mi atyánknak Istene feltámasztotta Jézust, kit ti fára függesztre megölétek. 31 Ezt az Isten fejedelemré és megtartóvá emelte jobbjával, hogy adjon az Izráelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát. 32 És mi vagyunk néki bizonyásai ezen beszédei felől, és a Szent Lélek is, kit Isten adott azoknak, a kik néki engednek. 33 Azok pedig ezeket hallván, fogukat csikorgaták, és arról tanácskozának, hogy megölik őket. 34 Felkelvén azonban a tanácsban egy farizeus, névszerint Gamáiel, az egész nép előtt tiszttel törvénystudó, parancsolá, hogy egy kis időre vezessék ki az apostolokat. 35 És monda azoknak: Izráel férfiai, vigyázatok magatokra ez emberekkel szemben, mit akartok cselekedni! 36 Mert ez időnek előtte felkelt Theudás, azt mondván, hogy ő valaki, kihez mintegy négy száz embernyi tömeg csatlakozott; ő megöletett, és mindenjában, a kik csak követték őt, eloszlottak és semmivé lettek. 37 Ezután felkelt ama Galileus Júdás az összeírás idején, és sok népet maga után csábított: ez is elveszett; és mindenazon, a kik őt követték, szétszórattak. 38 Mostanra nézve is mondomb nétek, álljatok el ez emberektől, és hagyjatok békét nézik: mert ha emberektől van e tanács, vagy e dolog, semmivé lesz; 39 Ha pedig Istenről van, ti fel nem bonthatjátok azt; nehogy esetleg Isten ellen harcrolónknak is találtassatok. 40 Engedének azért néki; és miután előszörítötték az apostolokat, megveretvén, megparancsolák, hogy a Jézus nevében ne szóljanak, és elbocsáták őket. 41 Ők annakokáért örömmel menének el a tanács elől, hogy méltókká tétekket arra, hogy az ő nevéért gyalázattal illettessének. 42 És minden nap a templomban és házanként nem szűnnek vala meg tanítani és hirdetni Jézust, a Krisztust.

6 Azokban a napokban pedig, mikor a tanítványok szaporodának, támadta a görög zsidók között panaszolódás a héberek ellen, hogy az ő közülük való özvegyasszonyok mellőzetetnek a minden nap szolgálatban. 2 Annakokáért a tizenkettő egybegyűjtéven a tanítványok sokaságát, mondának: Nem helyes, hogy mi az Isten igéjét elhagyjuk és az asztalok körül szolgálunk. 3 Válaszszatok azért, atyámfiak, ti közületek hét férfiút, kiknek jó bizonyásuk van, kik Szent Lélekkel és bölcsességgel teljesek, kiket erre a foglalatosságra beállítunk. 4 Mi pedig foglalatosok maradunk a könyörgésben és az

ígehirdetés szolgálatában. 5 És tetszik e beszéd az egész sokaságnak: és kiválaszták Istvánt, ki hittel és Szent Lélekkel teljes férfiú vala, Filepet, Prokhórust, Nikánort, Timánt, Párménást és Nikolaust, ki Antiochiából való prozelitus vala; 6 Kiket állatának az apostolok elébe; és miután imádkoztak, kezeiket reájok veték. 7 És az Isten igéje növekedék; és sokasodék nagyon a tanítványok száma Jeruzsálemben; és a papok közül is nagy sokan követték a hitet. 8 István pedig teljes lévén hittel és erővel, nagy csodákat és jeleket cselekszik vala a nép között. 9 Előállának azonban némelyek ahhoz a zsinagogához tartozók közül, mely a szabadoknak, Czirénebeliekének, Alexandriabeliekének és a Czilicziából és Ázsiából valóknek nevezettet, kik Istvánnal vetekednek vala. 10 De nem állhattak ellene a bölcseségek és a Léleknek, mely által szól vala. 11 Akkor felbujtottak valami embereket, kik mondának: Hallottuk őt káromló beszédeket szólni Mózes ellen és az Isten ellen. 12 És felzendíték a népet, a véneket és az írástudókat; és reá rohanván, magukkal ragadák őt, és vivék a tanács elé; 13 És állatának hamis tanúkat, kik mondának: Ez az ember nem szűnik meg káromló beszédeket szólni e szent hely ellen és a törvény ellen: 14 Mert hallottuk, a mint azt mondá, hogy az názáreti Jézus ezt a helyet elrontja, és megváltoztatja a cseremoniákat, melyeket adott nékünk Mózes. 15 És szemeiket reá vették a tanácsban ülők mindenjában, olyannak láták az ő orczáját, mint egy angyalnak orczáját.

7 Monda pedig a főpap: Vajon így vannak-é hát ezek? 2 Ő pedig monda: Férfiak, atyámfiak és atyák, halljátok meg! A dicsőségek Istene megjelenék a mi atyánknak, Ábrahámnak, mikor Mezopotámiában vala, minek előtte Háránban lakott, 3 És monda néki: Eredj ki a te földedből és a te nemzetsegéd közül, és jer arra a földre, a melyet mutatok néked. 4 Akkor kimervén a Káldeusok földéből, lakozék Háránban: és onnét, minekutána megholt az ő atya, kihozta őt a földre, a melyen ti most laktok: 5 És nem adott néki abban örökséget csak egy lábnyomnyit is: és azt ígérte, hogy néki adja azt birtokul és az ő magyának őt utána, holott nem vala néki gyermeké. 6 Szólt pedig az Isten akképen, hogy az ő magya zsellér lészen idegen földön, és szolgálat alá vetik azt, és nyomorgatják, négy száz esztendeig. 7 De azt a népet, melynek szolgálnak, én megítélem, monda az Isten: és ezek után kijönök, és szolgálnak nékem e helyen. 8 És adta néki a körülmetélés szövetségét: és így nemzé Izsákat, és körülmetélé őt nyolcadnapon; és Izsák Jákóböt, és Jákób a tizenkét pátriárkhát. 9 A pátriárkhák pedig irigységből eladtak Józsefet Égyptomba; de Isten vele vala, 10 És megszabadítá őt minden nyomorúságából, és ada néki kedvességet és bölcseséget a Faraó előtt, Égyptom királya előtt, ki ő Égyptom fölé és az ő egész háza fölé kormányzoul állatá. 11 Következék pedig éhség Égyptom és Kanaán egész földére, és nagy nyomorúság; és nem találnak vala eledelet a mi atyánk. 12 Mikor pedig meghallotta Jákób, hogy Égyptomban van gabona, elküld először a mi atyánkat. 13 És második alkalommal fölismerék Józsefet testvérei, és a Faraó megtudá a József nemzetsegét. 14 És József elküldvén, magához híváta az ő atyját, Jákóböt, és egész hetvenöt lélekből álló

nemzetsegét. 15 Leméne azért Jákób Égyiptomba, és meghalás ő és a mi atyáink; 16 És elvitetének Sikembe, és helyhezitetének a sírba, melyet Ábrahám vett vala ezüstpénzen, Emmórnak, a Sikem atyának fiaitól. 17 Mikor pedig elközelgetett az ígéretnek ideje, melyet Isten esküvel ígért Ábrahámnak, megnevekedék a nép és megsokasodék Égyiptomban, 18 Mindaddig, mígnem más király támada, ki nem ismeri vala Jázsefet. 19 Ez a mi nemzetsegünkkel álnokul bánva nyomorgatta a mi atyáinkat, hogy magzataikat kitessesse, hogy életben ne maradjanak. 20 Akkor születék Mózes, és ékes vala az Isten előtt. Ez három hónapig atya házában tartaték. 21 Mikor pedig kitítetett, a Faraó leánya felvezé, és felnevelé őt a saját fia gyanánt. 22 És Mózes tanítaték az Égyiptombeliek minden bölcseségére; és hatalmas vala beszéden és cselekedetben. 23 Mikor pedig negyvenéves kora betölt, eszébe jutott, hogy meglátogassa atyafait, az Izráel fiait. 24 És mikor láitta, hogy egyik bántalommal illettetik, megoltalmazá, és az égyiptomi embert megölvén, bosszút állva azért, a ki bosszúsággal illettetett. 25 És azt gondolá, hogy az ő atyafia megértik, hogy az Isten az ő keze által ád nékik szabadulást; de azok nem értették meg. 26 Másnap meg olyankor jelent meg köztük, mikor összevesztek, és inté őket békességre, mondván: Férfiak, testvérek vagytok ti; miért illetitek egymást bosszúsággal? 27 De az, aki felebarátját bántalmazta, elutasítá őt magától, mondván: Kicsoda tett téged fejedelemré és bíróvá mi rajtunk? 28 Csak nem akarsz engem is megölni, miképen megöléd tegnap az égyiptomit? 29 E beszédre aztán Mózes elfuta és lón jogevény a Midián földén, ahol két fia születék. 30 És negyven esztendő elteltével megjelenék néki a Sírai hegy pusztájában az Úrnak angyala cipkebokornak tüzes lángjában. 31 Mózes pedig mikor megláttá, elcsodálkozék a látásra. Mikor pedig oda méne, hogy megszemélje, lón az Úrnak szava ő hozzá: 32 Én vagyok a te atyáidnak Istene, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene, és Jákóbnak Istene. Mózes pedig megrémülvén, nem meré megnézni. 33 Az Úr pedig monda néki: Oldozd le sarudat lábaidról; mert a hely, a melyen állasz, szent föld. 34 Látván láttam az én népmennek nyomorúságát, mely Égyiptomban van, és az ő fohászkodásukat meghallgattam, és azért szállottam le, hogy őket megszabadítsam; most azért jőjj, elküldelde téged Égyiptomba. 35 Ezt a Mózest, akit megtagadának, mondván: Ki tett téged fejedelemré és bíróvá? ezt az Isten fejedelmül és szabadítól küldé angyal keze által, aki megjelent néki a cipkebokorban. 36 Ez hozta ki őket, csodákat és jeleket téven Égyiptomnak földében és a Verestengeren és a pusztában negyven esztendeig. 37 Ez ama Mózes, ki az Izráel fiainak ezt mondotta: Próbáttam támaszt nétek az Úr, a ti Istantek, a ti atyátokfiai közül, mint engem: azt hallgassátok. 38 Ez az, aki ott volt a gyülekezetben a pusztában a Sinai hegyen vele beszélő angyallal és a mi atyáinkkal: ki élő igéket vőn, hogy nékünk adjá; 39 A kinek nem akartak engedni a mi atyáink, hanem eltaszták maguktól, és szívükben Égyiptom felé fordulának, 40 Ezt mondván Áronnak: Csinálj nékünk isteneket, kik előtünk járjanak: mert ez a Mózes, ki minket Égyiptom földéből kihozott, nem tudjuk, mi történt ő vele. 41 És bortüképet csinálnak azokban a napokban, és áldozatot vivének a bálványnak, és gyönyörködnek az ő kezeik

csinálmányaiban. 42 Az Isten pedig elfordula, és adá őket, hogy szolgáljanak az ő seregek; a mint meg van írva a próféták könyvében: Vajjon áldozati barmokat és áldozatokat hoztatok-é nékem negyven esztendeig a pusztában, Izráelnek háza? 43 Sőt inkább hordoztatók a Molok sátorát, és a ti istenteknek, Remfánnak csillagát, a képeket, melyeket csináltatok, hogy azokat imádjátok: elviszlek azért titket Babilónon túl. 44 A bizonyságnak sátora a mi atyáinknál volt a pusztában, a mint parancsolta az, aki mondotta Mózesnek, hogy azt arra a mintára csinálja, melyet látott vala. 45 Melyet a mi atyáink átvévéni, be is hoztak Józsuéval, mikor birodalmukba vették a pogányokat, kiket kiűzött az Isten a mi atyáink színe elől, mind a Dávidnak napjaiig; 46 Ki kegyelmet talált az Isten előtt, és könyörgött, hogy hajlékot találhasson a Jákób Istenének. 47 Salamon építette pedig néki házat. 48 De amá Magasságos nem kézzel csinált templomokban lakik, mint a próféta mondja: 49 A menny nékem ülőszérem, a föld pedig az én lábaimnak zsámolya; micsoda házat építhettek nékem? azt mondja az Úr, vagy melyik az én nyugodalmannak helye? 50 Nem az én kezem csinálta-é mindezeket? 51 Kemény nyakú és körülmetéletlen szívű és fülű emberek, ti mindenkor a Szent Léleknek ellene igyekeztek, mint atyáitok, ti azonképen. 52 A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok? És megötök azokat, a kik eleve hirdették amaz Igaznak eljövetelét: kinek ti most árulólivá és gyilkosaivá lettetek; 53 Kik a törvényt angyalok rendelésére vették, és nem tartották meg. 54 Mikor pedig ezeket hallották, szívükben dühösködnek és fogaiat csikorgatják vala ő ellené. 55 Mivel pedig teljes vala Szent Lélekkel, a mennybe függesztvén szemeit, látá Istennek dicsőségét, és Jézust állani az Istennek jobbjá felől. 56 És monda: Íme látom az egeket megnézni, és az embernek Fiát az Isten jobbjá felől állani. 57 Felkiáltván pedig nagy fenszőval, füleket bédugák, és egyakarattal reá rohanának; 58 És kiűzvén a városon kívül, megkövezék: a tanúbizonyások pedig felsőruhákat egy Saulus nevezetű ifjú lábához rakták le. 59 Megkövezék azért Istvánt, ki imádkozik és ezt mondja vala: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! 60 Térdre esvén pedig, nagy fenszőval kiáltja: Uram, ne tulajdonítsd nékik a bűnt! És ezt mondván, elaluvé.

8 Saulus pedig szintén javallta az ő megölését. És támadta azon a napon nagy üldözés a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és mindenjában eloszlának Júdeának és Samáriának tájaira, az apostolokat kivéve. 2 Istvánt pedig eltakaríták kegyes férfiak, és nagy sírást tőnek ő rajta. 3 Saulus pedig pusztítá az anyaszentegyházat, házról-házra járva, és férfiakat és asszonyokat elővonszolva, széjjeljártak, hirdetve az ígét. 5 És Filep lemenvén Samária városába, prédkálja vala nékik a Krisztust. 6 A sokaság pedig egy szívvé-lélekkel figyelmeze azokra, a miket Filep mondott, hallván és látván a jeleket, melyeket cselekedétek. 7 Mert sokakból, kikben tisztálatlan lelkeket voltak, nagy hangon kiáltva kimenének; sok gutaütött és sánta pedig meggyögyula. 8 És lón nagy örööm abban a városban. 9 Egy Simon nevű ember pedig már előbb gyakorolta abban a városban az ördögi tudományt és elámitotta Samária népét, magát valami

nagynak állítván: **10** Kire mindenjában figyeltek, kicsinytől nagyig, mondván: Ez az Istennek ama nagy ereje! **11** Azért figyeltek pedig rá, mert sok időn át az ördögi mesterségekkel elálmította őket. **12** De miután hittek Filepnék, ki az Isten országára és a Jézus Krisztus nevére tartozó örvendetes dolgokat hirdető vala, megkeresztelkedének mind férfiak, mind asszonyok. **13** És Simon maga is hűn, és megkeresztelkedvén, Fileppel tarta; és látván, hogy jelek és nagy erők lesznek, álmélkodik vala. **14** Mikor pedig meghallották a jeruzsálemi apostolok, hogy Samária bevette az Isten ígéjét, elküldék azokhoz Pétert és Jánost; **15** Kik mikor lementek, könyörögtek érettük, hogy vegyenek Szent Lelket: **16** Mert még senkire azok közül nem szállott rá, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére. **17** Akkor kezeiket reájuk veték, és vőnek Szent Lelket. **18** Mikor pedig láttá Simon, hogy az apostolok kézrátétele által adatik a Szent Lélek, megkínálá őket pénzzel, **19** Mondván: Adjátok nékem is ezt a hatalmat, hogy valakire vetem kezeimet, Szent Lelket vegyen. **20** De Péter monda néki: A te pénzed veled együtt veszszén el, mivel azt gondoltad, hogy az Istennek ajándéka pénzen megvehető. **21** Nincsen néked részed, sem örökséged e dologban, mert a te szíved nem igaz az Isten előtt. **22** Térj meg azért ezen gonoszságodból, és kérjed az Istant, ha talán megbocsáttatik néked szívednek gondolatja. **23** Mert látom, hogy te keserűséges méregben és álnokságnak kötelékében leledez. **24** Felelvén pedig Simon, monda: Könyörögjetek ti énérettem az Úrnak, hogy semmi azokból, a miket mondattak, reám ne jöjjön. **25** Azok annakokáért, minnekutána bizonyásot tettek, és hirdették az Úrnak ígéjét, megtérenék Jeruzsálemben, és a Samaritánusoknak sok falujában prédkálák az evangéliomot. **26** Az Úrnak angyala pedig szóla Filepnék, mondván: Kelj fel és menj el dél felé, arra az útra, mely Jeruzsálemből Gázába megy alá. Járatlant ez. **27** És felkelvén, elméne. És íme egy szerecsen férfiú, Kandakénak, a szerecsenek királyasszonyának hatalmas komornykja, ki az ő egész kincstárának felügyelője vala, ki feljött imádkozni Jeruzsálemben; **28** És visszatérőben volt és az ő szekerén ül vala, és olvasá Ésaiás prófétát. **29** Monda pedig a Lélek Filepnék: Járulj oda és csatlakozzál ehhez a szekréhez! **30** Filep azért oda futamodván, hallá, a mint az Ésaiás prófétát olvassa vala. És monda: Vajon értesd-e, a mit olvasol? **31** Ő pedig monda: Mimódon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza nékem! És kéré Filepet, hogy felhíván, üljön mellé. **32** Az írásnak helye pedig, melyet olvasott, ez vala: Mint juh viteték mészárszékre, és mint a bárány az ő nyíróje előtt néma, azonképen nem nyitotta fel az ő száját. **33** Az ő megaláztatásában az ő ítélete elvétetett, az ő nemzetsegét pedig kicsoda sorolja el! mert elvétetik a földről az ő élete. **34** Felelvén pedig a komornyk Filepnék, monda: Kérlek téged, kiről mondja ezt a próféta? Magáról-é, vagy más valakiről? **35** Filep pedig száját megnyitván, és elkezdvén ezen az írásom, hirdeté néki a Jézust. **36** Mikor pedig menének az úton, jutának egy vízhez; és monda a komornyk: Ímhol a víz: mi gátol, hogy megkeresztelkedjem? **37** Filep pedig monda: Ha teljes szívből hiszel, meglehet. Az pedig felelvén, monda: Hiszem, hogy a Jézus Krisztus az Isten Fia. **38** És megállítá a szekeret; és leszállának mindenketten a vízbe, Filep és a komornyk; és

megkeresztelő őt. **39** Mikor pedig a vízből feljöttek, az Úrnak Lelke elragadá Filepet; és többé nem látha őt a komornyk, mert tovább méne az ő úján örömmel. **40** Filep pedig találtaték Azótusban; és széjjeljárva hirdet az evangéliomot minden városnak, míglén Czézáreába juta.

9 Saulus pedig még fenyegetéstől és öldökéstől lihegye az Úrnak tanítványai ellen, elmenvén a fópaphoz, **2** Kére ő tőle leveleket Damaskusba a zsinagogákhoz, hogy ha talál némelyeket, kik ez útnak követői, akár férfiakat, akár asszonyokat, fogva vigye Jeruzsálemben. **3** És a mint méne, lón, hogy közelgete Damaskushoz, és nagy hirtelenséggel fény sugárzá őt körül a mennyiből: **4** És ő leesvén a földre, halla szózatot, mely ezt mondja vala néki: Saul, Saul, mit kergetsz engem? **5** És monda: Kicsoda vagy, Uram? Az Úr pedig monda: Én vagyok Jézus, a kit te kergetsz: nehéz néked az ösztön ellen rúgódoznod. **6** Remegve és ámulva monda: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Az Úr pedig monda néki: Kelj fel és menj be a városba, és majd megmondják néked, mit kell cselekedned. **7** A vele utazó férfiak pedig nemán álltak, hallva ugyan a szót, de senkit sem látha. **8** Felkele azonban Saulus a földről; de mikor felnyitá szemeit, senkit sem láta, azért kezénfogva vezeték be őt Damaskusba. **9** És három napig nem látott, és nem evett és nem ivott. **10** Vala pedig egy tanítvány Damaskusban, névszerint Ananiás, és monda annak az Úr látásban: Ananiás! Az pedig monda: Ímhol vagyok Uram! **11** Az Úr pedig monda néki: Kelj fel és menj el az úgynevezett Egyenes utcába, és keress fől a Júdás házában egy Saulus nevű társzusi embert, mert íme imádkozik. **12** És látta Saulus látásban, hogy egy Ananiás nevű férfiú beméne hozzá és kezét reá veté, hogy lásson. **13** Felele pedig Ananiás: Uram, sok embertől hallottam e férfiú felől, mily sok bosszúsággal illeté a te szenteidet Jeruzsálemben: **14** És itt is hatalma van a fópapoktól, hogy mindeneket megkötözze, kik a te nevedet segítségül hívják. **15** Monda pedig néki az Úr: Eredj el, mert ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok, és Izráel fiai előtt. **16** Mert én megmutatom néki, mennyit kell néki az én nevemért szennedni. **17** Elméne azért Ananiás és beméne a házba, és kezeit reá vettvén, monda: Saul atyámnia, az Úr küldött engem, Jézus, a ki megjelent néked az úton, melyen jöttél, hogy szemeid megnyiljanak és beteljesedjél Szent Lélekkel. **18** És azonnal mintegy pikkelyek estek le szemeiről, és mindenjárt visszanyeré látását; és felkelvén, megkeresztelkedék; **19** És miután evett, megerősödék. Vala pedig Saulus a damaskusi tanítványokkal néhány napig. **20** És azonnal prédkálá a zsinagogákban a Krisztust, hogy ő az Isten Fia. **21** Álmélkodnak vala pedig mindenjában, a kik hallák, és mondának: Nem ez-é az, a ki pusztította Jeruzsálemben azokat, a kik ezt a nevet hívják segítségül, és ide is azért jött, hogy őket fogva vigye a fópapokhoz? **22** Saulus pedig annál inkább erőt vón, és zavarba hozta a Damaskusban lakó zsidókat, bebizonyítván, hogy ez a Krisztus. **23** Több nap elteltével azonban a zsidók tanácsot tartanak, hogy őt megöljék: **24** De tudtára esék Saulusnak az ő leselkedésök. És őrizék a kaput mind nappal, mind éjjel, hogy őt megöljék; **25** A tanítványok azért vevén őt éjjel, a kőfalnak bocsáták alá, leeresztre egy kosárban.

26 Mikor pedig Saulus Jeruzsálemben ment, a tanítványokhoz próbált csatlakozni; de mindenjában féltek tőle, nem hivén, hogy Ő tanítvány. **27** Barnabás azonban maga mellé vevén őt, vivé az apostolokhoz, és elbeszél nézik, mint láttá az úton az Urat, és hogy beszélt vele, és mint tanított Damaskusban nagy bátorsággal a Jézus nevében. **28** És ki- és bezáratos vala köztük Jeruzsálemben: **29** És nagy bátorsággal tanítván az Úr Jézusnak nevében, beszél, sőt vetekedik vala a görög zsidókkal; azok pedig igyekeznek vala őt megölni. **30** Megtudván azonban az atyaifák, levívék őt Czézáreába, és elküldék őt Táruszba. **31** A gyülekezeteknek tehát egész Júdeában, Galileában és Samariában békességük vala; épülvén és járván az Úrnak félelmében és a Szent Léleknek vígasztalásában, sokasodnak vala. **32** Lőn pedig, hogy Péter, mikor mindenjáukat bejárta, leménye a Liddában lakozó szentekhez is. **33** Találá pedig ott egy Éneás nevű embert, ki nyolc esztendő óta ágyban fekszik vala, ki gutaütött vala. **34** És monda néki Péter: Éneás, gyógyítson meg téged a Jézus Krisztus: kelj föl, vesd meg magad az ágyadat! És azonnal felkele. **35** És láták őt mindenjában, kik laknak vala Liddában és Sáronban, kik megtérének az Úrhoz. **36** Joppéban pedig vala egy nőtanítvány, névszerint Tábihá, mely megmagyarázva Dorkásnak, azaz zergének mondattik: ez gazdag vala jó cselekedetekben és alamizsnáiban, melyeket osztogatt. **37** Lőn pedig azokban a napokban, hogy megbetegedvén, meghala: és miután megmosták őt, kiteríték a felházban. **38** Mivelhogy pedig Lidda Joppéhoz közel vala, a tanítványok meghallván, hogy Péter ott van, küldének két feríút ő hozzá, kérve, hogy késedelem nélkül menjen át hozzájuk. **39** Felkelvén azért Péter, elménye azokkal. Mihelyt oda ére, felvezeték őt a felházba: és előbe állanak néki az özvegyasszonyok mindenjában sírva és mutogatva a ruhákat és öltözeteiket, melyeket Dorkás csinált, míg velük együtt volt. **40** Péter pedig mindenkit kiküldvén, térdre esve imádkozék; és a holt testhez fordulván, monda: Tábihá, kelj fel! Az pedig felnyitá szemeit; és meglátván Pétert, felüle. **41** És az kezét nyújtva néki, felemel őt; és beszólítván a szenteket és az özvegyasszonyokat, eleikbe állatá őt elevenen. **42** És tudtára lőn az egész Joppénak, és sokan hivének az Úrban. **43** És lőn, hogy ő több napig marada Joppéban egy Simon nevű tímárnál.

10 Vala pedig Czézáreában egy Kornélius nevű feríti, százados az úgynevezett itáliai seregből. **2** Jámbor és istenfől egész házanépével egybe, ki sok alamizsnát osztogat vala a népnek, és szüntelen könyörög vala Istennek. **3** Ez látá látásban világosan, a napnak mintegy kilencszedik órája körül, hogy az Istennek angyala beméne őhöz, és monda néki: Kornélius! **4** Ő pedig szemeit reá függesztre és megrémülve monda: Mi az, Uram? Az pedig monda néki: A te könyörgéseid és alamizsnáid felmentek Isten előbe emlékezetnek okáért. **5** Most azért küldj Joppéba embereket, és hivasd magadhoz Simont, ki neveztetik Péternek; **6** Ő egy Simon nevű tímárnál van szálláson, kinek háza a tenger mellett van. Ő megmondja néked, mit kell cselekedned. **7** A mint pedig elment az angyal, a ki Kornéliussal beszél, szólita kettőt az ő szolgái közül, és egy kegyes vitézt azok közül, kik rendelkezésére állnak vala. **8** És

elmondván nézik mindenöt, elküldé őket Joppéba. **9** Másnap pedig, míg azok menének és közelgetnének a városhoz, felméne Péter a háznak felső részére imádkozni hat óra tájban. **10** Meghélezik azonban, és akara enni: míg azonban azok ételt készítének, szálla ő reá elragadtatás; **11** És látá, hogy az ég megnyílt és leszállá ő hozzá valami edény, mint egy nagy lepedő, négy sarkánál fogva felkötve, és leeresztre a földre: **12** Melyben valának mindenféle földi négylábú állatok, vadak, csúszómászó állatok és égi madarak. **13** És szózat lőn ő hozzá: Kelj fel Péter, öljed és egyi! **14** Péter pedig monda: Semmiképen sem, Uram; mert sohasem ettem semmi közönséget, vagy tisztálatant. **15** És ismét szózat lőn ő hozzá másodszor is: A miket az Isten megtisztított, te ne mond tisztálatanoknak. **16** Ez pedig három ízben történt; és ismét felvittek az edény az égbe. **17** A mint pedig Péter magában tünödék, mi lehet az a látás, a melyet látott, íme az ferífiak, kiket Kornélius küldött, megtudakozván a Simon házát, odaérkezének a kapuhoz, **18** És bekiáltván megtudakozák, vajon Simon, ki neveztetik Péternek, ott van-é szálláson? **19** És a míg Péter a látás felől gondolkodék, monda néki a Lélek: Íme három ferífiú keres téged: **20** Nosza kelj fel, eredj alá, és minden kétélkedés nélkül menj el ő velök: mert én küldöttetem őket. **21** Alámenvén azért Péter a ferífiakhoz, kiket Kornélius küldött ő hozzá, monda: Íme, én vagyok, a kit kerestek: mi dolog az, a miért jöttetek? **22** Ők pedig mondának: Kornélius százados, igaz és istenfől ferífiú, ki mellett a zsidók egész népe jó bizonyáságot tesz, szent angyal által megijtettet, hogy hívasson téged házához, és haljon tőled valami dolgokról. **23** Behíván azért őket, szállására fogadá. Másnap pedig elméne Péter ő velök, és a Joppébeli atyaifák közül is némelyek együtt menének ő vele. **24** És másnap eljutának Czézáreába. Kornélius pedig várja vala őket, egybegyűjtve rokonait és jó barátait. **25** És lőn, hogy a mint Péter beméne, Kornélius előbe menvén, lábaihoz borulva imádá őt. **26** Péter azonban felemel őt, mondva: Kelj fel; én magam is ember vagyok. **27** És beszélgetve vele, belépett, és talála sokat egybegyűlve; **28** És monda nézik: Ti tudjátok, hogy tilalmas zsidó embernek más nemzetbelivel barátkozni, vagy hozzáenni; de nékem az Isten megmutatá, hogy senkit se mondjak közönséges, vagy tisztálatan embernek: **29** Annak okáért ellenmondás nélkül el is jöttem, miután meghívattam. Azt kérdem azért, mi okból hivattatok engem? **30** És Kornélius monda: Negyednaptól fogva mind ez óráig böjtöltem, és kilencz órakor imádkozám az én házamban; és íme egy ferífi álla meg előttem fényes ruhában, **31** És monda: Kornélius, meghallgattatott a te imádságod, és a te alamizsnáid emlékezetbe jutottak Isten előtt. **32** Küldj el azért Joppéba, és hivasd magadhoz Simont, ki Péternek neveztetik; ez Simon tímári házában van szálláson a tenger mellett: ő, minekutána eljő, szól néked. **33** Azonnal azért küldöttetem hozzád; és te jól tettek, hogy eljöttél. Most azért mi mindenjában az Isten előtt állunk, hogy meghallgassuk mindenöt, a miket Isten néked parancsolt. **34** Péter pedig megnyitván száját, monda: Bizonytalán látom, hogy nem személyválogató az Isten; **35** Hanem minden nemzetben kedves ő előtte, a ki őt féli és igazságot cselekszik. **36** Azt az ígett, melyet elkülde az Izrael fiainak, hirdetvén békességet a Jézus Krisztus által (ő

mindenekek Ura). 37 Ti ismeritek azt a dolgot, mely lőn az egész Júdeában, Galileától kezdve, az után a keresztség után, melyet János predikált, 38 A názáreti Jézust, mint kené fel őt az Isten Szent Lélekkel és hatalommal, ki széjjeljárt jót tévén és meggyógyítván mindenket, kik az ördög hatalma alatt voltak; mert az Isten vala ő vele. 39 És mi vagyunk bizonyásai mindenoknak, a miket mind a zsidóknak tartományában, mind Jeruzsálemben cselekedett; a kit megölének, fára feszítvén. 40 Ezt az Isten feltámasztá harmadnapon, és megadá, hogy ő megjelenék nyilván, 41 Nem az egész népnek, hanem az Istenről eleve választott bizonyásoknak, nékünk, kik együtt ettünk és együtt ittunk ő vele, minekutána feltámadott halottaiból. 42 És megparancsolta nékünk, hogy hirdessük a népnek, és tegyünk bizonyásot, hogy ő az Istenről rendelt bírája élőknek és holtaknak. 43 Erről a próféták mind bizonyásot tesznek, hogy bűneinek bocsánatját veszi az ő neve által mindenki, aki hiszen ő benne. 44 Mikor még szólá Péter ez ígéretet, leszállva a Szent Lélek mindenokra, a kik hallgatják vala e beszédet. 45 És elálmékodanak a zsidóságból való hívek, mindenek, a kik Péterrel együtt mentek, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szent Lélek ajándéka. 46 Mert hallják vala, hogy ők nyelveken szólnak és magasztalják az Isten. Akkor felele Péter: 47 Vajon eltilthatja-é valaki a vizet, hogy ezek meg ne keresztekedjenek, kik vették a Szent Lelket miképen mi is? 48 És parancsolá, hogy keresztekedjenek meg az Úrnak nevében. Akkor kérék őt, hogy maradjon náruk néhány napig.

11 Meghallák azonban az apostolok és a Júdeában levő atyafiak, hogy a pogányok is bevették az Istennek beszédét. 2 Mikor azért felment Péter Jeruzsálemben, vetekedének ő vele a zsidóságból valók, 3 Mondván: Körülmetéletlen emberekhez mentél be, és együtt ettél velük. 4 Elkezdvén pedig Péter, megmagyarázta nékik rendre, mondván: 5 Én Joppé városában imádkozám; és láték elragadtatásban egy látást, valami alászálló edényt, mint egy nagy lepedőt, négy sarkánál fogva leeresztre az égből; és egészen hozzáam szálla: 6 Melyre szememet rávette megnézém, és látám a földi négylábú állatokat, a vadakat és a csúszómászókat és az égi madarakat. 7 Hallék pedig szót is, mely ezt mondja vala nékem: Kelj fel Péter, öljed és egyél! 8 Mondék azonban: Semmiképen sem, Uram; mert soha semmi közönséges vagy tisztálatlan nem ment be az én számra. 9 Felele pedig nékem a szózat másodszor az égből: A miket az Isten megtisztított, te ne mondd tisztálatonoknak. 10 Ez pedig három ízben történt; és ismét felvonaték az egész az égre. 11 És íme, azonnal három férfinél érkezék a házhoz, melyben valék, kik Czézáreából küldettek én hozzáam. 12 Mondá pedig nékem a Lélek, hogy menjek el velök minden kétékelés nélkül. Eljöve pedig velem ez a hat atyafi is; és bemenének annak az embernek a házába: 13 És elbeszélé nékünk, mimódon lássa, a mint az angyal megállá az ő házában és ezt mondá néki: Küldj embereket Joppéba, és hivásd magadhoz Simont, ki Péternek nevezettetik; 14 Ő szólni fog hozzád olyan ígéretet, melyek által megtartatol te és a te egész házadnépe. 15 Mikor pedig én elkezdtem szólni, leszállva a Szent Lélek ő reájok, miképen mi reánk is kezdetben. 16 Megemlékezém pedig az Úrnak ama mondásáról,

a mint mondá: János ugyan vízzel kereszttelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkeresztelhetni. 17 Ha tehát az Isten hasonló ajándékát adta nékik, mint nékünk is, kik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, kicsoda voltam én, hogy az Isten eltilthattam volna? 18 Ezeknek hallatára aztán megnyugovának, és dicsőíték az Isten, mondván: Eszerint hát a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre! 19 Azok tehát, a kik eloszlottak az üldözés miatt, mely Istvánért támadt, eljutának Feniciáig, Cziprusig és Antiochiáig, senkinek nem predikálván az ígét, hanem csak a zsidóknak. 20 Voltak azonban közöttük nemely ciprusi és czirénei férifiak, kik mikor Antiochiába bementek, szólának a görögöknek, hirdetve az Úr Jézust. 21 És az Úrnak keze vala velök; és nagy sokaság tére meg az Úrhoz, hívővé lévén. 22 Elhatott pedig a hír ő felőlük a jeruzsálemi gyülekezet fülébe; és kiküldék Barnabást, hogy menjen el egész Antiochiáig. 23 Ki mikor oda jutott és láttá az Isten kegyelmét, örvendeze; és inté mindnyájukat, hogy állhatatos szível maradjanak meg az Úrban. 24 Mert jábor és Szent Lélekkel és hittel teljes férfini vala ő. És nagy sokaság csatlakozik az Úrhoz. 25 Elméne pedig Barnabás Társzusba, hogy felkeresse Saulust, és rátalálván, elvilev őt Antiochiába. 26 És lőn, hogy ők egy egész esztendeig forgolódtak a gyülekezetben, és tanítottak nagy sokaságot; és a tanítványokat először Antiochiában neveztek keresztyéneknek. 27 Ez időtájban pedig menének Jeruzsálemből Antiochiába próféták. 28 Felkelvén pedig egy azok közül, névszerint Agabus, megjelenté a Lélek által, hogy az egész föld kerekségén nagy éhség lesz; a mely meg is lőn Klaudius császár idejében. 29 A tanítványok pedig elhatározták, hogy a szerint, a mint kinek-kinék közöttük módjában áll, küldenek valamit segítségül a Júdeában lakozó atyafiaknak: 30 A mit meg is cselekedének, elküldvén a vénekhez Barnabás és Saulus keze által.

12 Abban az időben pedig Heródes király elkezde kegytenyenkedni némelyekkel, a gyülekezetből valók közül. 2 Megöletét pedig Jakabot, Jánosnak testvérét, fegyverrel. 3 És látván, hogy ez tetszik a zsidóknak, föltette magában, hogy elfogatja Pétert is. (Valának pedig a kovásztalan kenyerek napjai.) 4 Kit el is fogatván, tömlöczbe veté, átadván négy négyes katonai szakasznak, hogy őrizzék őt; husvét után akarván őt a nép elé vezetettetni. 5 Péter azért őrizteték a fogságban; a gyülekezet pedig szüntelen könyörög vala az Istennek ő érette. 6 Mikor pedig Heródes őt elő akará vezetettetni, azon az éjszakán aluszik vala Péter két vitéz között, megkötzözve két láncszal; és örökk őrizék az ajtó előtt a tömlöczöt. 7 És ímé az Úrnak angyala eljöve, és világosság fényével a tömlöczben: és meglökvén Péter oldalát, felkölte őt, mondván: Kelj föl hamar! És leesének a láncok kezeiről. 8 És monda néki az angyal: Övezd fel magadat, és kösd fel saruidat. És úgy cselekedék. És monda néki: Vedd rád felsőruhádat és kövess engem! 9 És kimenvén, követé őt; és nem tudta, hogy valóság az, a mi történik az angyal által, hanem azt hitte, hogy látást lát. 10 Mikor pedig általmentek az első őrsön és a másodikon, jutának a vaskapuhoz, mely a városba visz; mely magától megnyílik előttük: és kimenvén, egy utcán előremenének; és azonnal eltávozik az angyal ő tőle. 11 És Péter magához tévre monda:

Most tudom igazán, hogy az Úr elbocsátotta az ő angyalát, és megszabadított engem Heródes kezéből és a zsidók népének egész várakozásától. **12** És miután ezt megértette, elméne Máriának, a János anyjának házához, ki Márknak nevezetetik; hol sokan valának egybegyűlve és könyörögnek vala. **13** És mikor Péter zörgetett a tornácz ajtaján, egy Rhodé nevű szolgálóleány méne oda, hogy hallgatózzék: **14** És megismervén a Péter szavát, örömében nem nyitá meg a kaput, hanem befutván, hírül adá, hogy Péter áll a kapu előtt. **15** Azok pedig mondának néki: Elment az eszed. Ő azonban erősíté, hogy úgy van. Azok pedig mondának: Az ő angyala az. **16** Péter pedig szüntelen zörgöt vala: mikor azért felnyitották, megláták őt és elálmékodnák. **17** Miután pedig kezével hallgatást intett nézik, elbeszél nézik, mimódon hozta ki őt az Úr a tömlöczből. És monda: Adjátok tudtára ezeket Jakabnak és az atyafiaknak. És kimenvén elméne más helyre. **18** Mikor pedig megvirradt, nem csekély háborúság támada a vitézek között, mi történt hát Péterrel. **19** Heródes pedig mikor előkérte őt és nem találta, kivallatván az őröket, parancsolá, hogy kivégeztessenek. És lemenvén Júdeából Czézáreába, ott időzött. **20** Heródes pedig ellenséges indulattal vala a tirusiak és sidoniak iránt; de azok egyakorattal eljövénék ő hozzá, és Blástust, a király kamarását megnyervén, békességet kérének, mivelhogy az ő tartományuk a királyéból élelmezhetik vala. **21** Egy kitűzött napon pedig Heródes királyi ruhájába felöltözve és székibe ülve nyilvánosan szóla hozzájuk. **22** A nép pedig felkiáltja: Isten szava ez és nem emberé. **23** És azonnal megveré őt az Úrnak angyala, azért, hogy nem az Istennek adá a dicsőséget; és a férgektől megemészetvén, meghala. **24** Az Istennek ígéje pedig növekedik és terjed vala, **25** Barnabás és Saulus pedig visszatérének Jeruzsálemből, betöltvén szolgálatukat, maguk mellé véve Jánost is, kinek melléknéve Márk vala.

13 Valának pedig Antiochiában az ott levő gyülekezetben nemely próféták és tanítók: Barnabás és Simeon, ki hivattak vala Nigernek, és a Czirénei Luczius és Manaen, ki Heródessel, a negyedes fejedelemmel együtt nevelteketten vala, és Saulus. **2** Mikor azért azok szolgálának az Úrnak és bőjtölének, monda a Szent Lélek: Válaszszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, a melyre én őket elhívtam. **3** Akkor, miután bőjtöltek és imádkoztak, és kezeiket reájok vetették, elbocsáták őket. **4** Ők annakokáért, miután kibocsáttak a Szent Lélektől, lemenének Szeleuciába; és onnét elevezének Cziprusba. **5** És mikor Salamisba jutottak, hirdetik az Isten beszédét a zsidóknak zsinagógáiban: és János is velük vala, mint segítőtárs. **6** És eljárván a szigetet mind Páfusig, találkozának egy ördöngős hamispróféta zsidóra, kinek neve vala Barjézus; **7** Ki Sergius Paulus tiszttartójával, ez okos emberrel vala. Ez magához hivatván Barnabást és Saulust, kíváná hallani az Isten beszédét. **8** Elimás, az ördöngősz azonban (mert így magyarázatik az ő neve) ellenkezik vala velök, igyekezvén a tiszttartót elfordítani a hittől. **9** De Saulus, ki Pál is, megtelvén Szent Lélekkel, szemeit reá vetve, **10** Monda: Ó minden álnoksággal és minden gonoszsággal teljes ördögfő, minden igazságnak ellensége, nem szűnölé meg az Úrnak igaz útait elfordítani? **11** Most azért ímé az Úrnak keze van ellened, és vak leszel és nem látod a

napot egy ideig. És azonnal homály és sötétség szálla reá; és kerengve keres vala vezetőket. **12** Akkor a tiszttartó, mikor láttá a történt dolgot, hűn, elálmékodván az Úrnak tudományán. **13** Elhajózván pedig Páfusból Pál és kísérői, Pergába, Pámfiliának városába menének. János azonban elválván tőlük, megtére Jeruzsálemben. **14** Ők pedig Pergából tovább menve, eljutának Antióchiába, Pisidiának városába, és bemenvén szombatnapon a zsinagogába; leülének. **15** És a törvények és a prófétáknak felolvasása után küldének a zsinagogának előljárói ő hozzájok, mondva: Atyánkfiai, férfiak, ha van valami intőbeszédetek a néphez, szóljatok. **16** Pál azért felkelvén és kezével intvén, monda: Izráelnek férfiak, és ti, kik félitek az Isten, halljátok meg. **17** Ennek a népnek, Izráelnek Istene kiválasztotta a mi atyáinkat, és e népet fölemelte, mikor Egyiptomnak földében jövevények valának, és onnét kihozá őket hatalmas karja által. **18** És közel negyven esztendőnek idejéig türte az ő erkölcsöket a pusztában. **19** És minekutána eltörölt hét népet a Kanaán földén, azoknak földöket sorsvetés által elosztá nézik. **20** És azután mintegy négyszázötven esztendeig adott birákat mind Sámuelt prófétáig; **21** Annakutána pedig királyt kérének maguknak, és adá nézik az Isten Sault, a Kis fiát, a Benjamin nemzetsegéből való férfiút negyven esztendeig. **22** És mikor őt elveté, támasztá nézik Dávidot királyul; kiről bizonyásogat is tőn és monda: Találtam szívem szerint való férfiút, Dávidot, a Jesse fiát, ki minden akaratot véghez viszi. **23** Ennek magyából támasztott Isten, ígérete szerint, Izráelnek szabadítót, Jézust; **24** Minekutána előbb János az ő eljövetele előtt a megtérésnek keresztségét prédiálta Izráel egész népének. **25** És mikor be akarja végezni János az ő tiszttét, monda: Kinek gondoltok engem? Nem én vagyok az, hanem ímé én utánam jő, kinek nem vagyok méltó megoldani lábainak saruját. **26** Atyánkfiai, férfiak, Ábrahám nemzetének fiái, és kik ti köztetek félik az Isten, ez idvességek beszéde néktek küldetett. **27** Mert a kik lakoznak Jeruzsálemben és azoknak fejei, mivelhogy őt fel nem ismerék, a prófétáknak szavait is, melyeket minden szombaton felolvasnak, itéletükkel betölötték. **28** És bár semmi halálra való okot nem találtak, kérék Pilátustól, hogy ölettek meg. **29** És mikor mindeneket elvégeztek, a mik ő felőle megirattak, a fárol levéve sírba helyhezteték. **30** De az Isten feltámasztá őt halottaiból: **31** És ő megjelent több napon át azoknak, kik együtt jöttek fel ő vele Galileából Jeruzsálemben, kik néki bizonyásai a nép előtt. **32** És mi hirdetjük néktek az atyáknak tett ígéretet, hogy azt az Isten betöltötte nékünk, az ő fiaiknak feltámasztván Jézust: **33** Mint a második zsoltárban is meg van írva: Én Fiam vagy te; ma nemzettelek én téged. **34** Hogy pedig feltámasztotta őt halottaiból, úgy hogy nem is fog többé az enyészetbe visszatérni, azt így mondotta: Néktek adom a Dávid biztos szent javait. **35** Azért mondja másutt is: Nem engeded, hogy a te Szentet rothatást lásson. **36** Mert Dávid, minekutána a saját idejében szolgált az Isten akaratának, elaludt, és helyhezteték az ő atyához, és rothatást látott. **37** De a kit Isten feltámasztott, az nem látott rothatást. **38** Azért legyen néktek tudtotokra, atyánkfiai, férfiak, hogy ez által hirdettetik néktek a bűnöknek bocsánata: **39** És mindenekből, a mikből a Mózes törvénye által meg nem igazítathattatok, ez által mindenki, a ki hisz,

megigazul. 40 Meglássátok azért, hogy rajtakat ne essék, a mit a próféták megmondottak: 41 Lássátok meg, ti megvetők, és csodálkozzatok és semmisüljetek meg; mert én oly dolgot cselekszem a ti időökben, oly dolgot, melyet nem hinnétek, ha valaki elmondaná nétek. 42 Mikor pedig kimentek a zsidók zsinagogájából, kérék a pogányok, hogy a következő szombaton prédikáljak nékik ezen beszédeket. 43 Mikor pedig eloszlott a gyülekezet, sarkan a zsidók közül és az istenfélő prozelitusok közül követték Pált és Barnabást; a kik szólván hozzájuk, biztaták őket, hogy maradjanak meg az Isten kegyelmében. 44 A következő szombaton aztán majdnem az egész város egybegyűlé az Isten ígéjének hallgatására, 45 Mikor pedig látták a zsidók a sokaságot, betelének irigységgel, és ellene mondának azoknak, miket Pál mond vala, ellenkezve és káromlást szólva. 46 Akkor Pál és Barnabás nagy bátorággal szólva mondának: Szükséges volt, hogy először nétek hirdetessék az Isten ígéjét; de mivelhogy ti megvetitek azt, és nem tartjátok méltóknak magatokat az örökkére, íme a pogányokhoz fordulunk. (aiónios g166) 47 Mert így parancsolta nékünk az Úr: Rendeltelek téged világosságu a pogányoknak, hogy légy üdvösségiükre a földnek szélén. 48 A pogányok pedig ezeket hallván, örvendezének, és magasztalják vala az Úrnak ígéjét; és a kik csak örök életre választattak vala, hivének. (aiónios g166) 49 Terjede pedig az Úrnak ígéje az egész tartományban. 50 A zsidók azonban felindíták az istenfélő és tisztelességbeli asszonyokat és a városnak eleit, és üldözést támasztanak Pál és Barnabás ellen, és kiúzék őket határukóból. 51 Azok pedig lóbuknak porát lerázván ellenük, elmenének Ikóniumba. 52 A tanítványok pedig betelnek vala örömmel és Szent Lélekkel.

14 Lón pedig Ikóniumban, hogy ők együtt menének be a zsidók zsinagogájába, és prédikálának, úgyannyira, hogy mind zsidóknak, mind görögöknek nagy sokasága lón hívővé. 2 A kik azonban a zsidók közül nem hivének, felindíták és megharagíták a pogányoknak lelkét az atyafiak ellen. 3 Azért sok időt töltötték ott, bátran prédikálva az Úrban, ki bizonyágot tesz vala az ő kegyelmének beszéde mellett, és adja vala, hogy jelek és csodák történjenek az ő kezeik által. 4 De a városnak sokasága meghasonlék; és némelyek a zsidók mellett, mások pedig az apostolok mellett valának. 5 És mikor a pogányok és zsidók az ő főembereikkel egybe támadást indítanak, hogy bosszúsággal illessék és megkövezzék őket, 6 Ők megtudták, és elfutának Likáoniának városaiba, Listrába és Derbébe, és a körülválo tartományba, 7 És ott prédikálják vala az evangéliomot. 8 És Listrában ül vala egy lábaival tehetetlen ember, ki az ő anyjának ménéhétől fogva sánta volt, és soha nem járt. 9 Ez hallá Pált beszélne: a ki szemeit reá függessztvén, és látván, hogy van hite, hogy meggyógyul, 10 Monda nagy feszovála: Állj fel lábaidra egyenesen! És felszökött és járt. 11 A sokaság pedig mikor láttá, a mit Pál cselekedett, felkiáltá, likaóniai nyelven mondán: Az istenek jöttek le mihozzánk emberi ábrázatban! 12 És hívják vala Barnabást Jupiternek, Pált pedig Merkúriusnak, minthogy ő volt a szövivő. 13 Jupiter papja pedig, a kinek temploma az ő városuk előtt vala, felkoszorúzott bikákat hajtva a kapukhoz, a sokasággal együtt áldozni akar vala. 14 Mikor azonban

ezt meghallották az apostolok, Barnabás és Pál, köntösüket megszaggtatván, a sokaság közé futamodának, kiáltván 15 És ezt mondán: Férfiak, miért mívelitek ezeket? Mi is hozzátok hasonló természetű emberek vagyunk, és azt az örvendetes izenetet hirdetjük nétek, hogy e hiábavalóktól az élő Istenhez tértetek, ki teremtette a mennyet, a földet, a tengert és minden azokban valókat: 16 Ki az elmúlt időkben hagyta a pogányokat mind a maguk útján haladni: 17 Jöllehet nem hagya magát tanúbizonyás nélkül, mert jótérvők volt, adván mennyből esőket és termő időket nékünk, és betöltyén eledellel és örömmel a mi szívünk. 18 És ezeket mondán, nagynehezen lecsendesíté a sokaságot, hogy nékik ne áldozzék. 19 Jövénék azonban Antiochiából és Ikóniumból zsidók, és a sokaságot eláltatván, megkövezék Pált, és kivonszolák a városból, azt gondolván, hogy meghalt. 20 De mikor körülvették őt a tanítványok, felkelvén, beméne a városba; és másnap Barnabással elméne Derbébe. 21 És miután hirdették az evangéliomot annak a városnak, és sokakat tanítványokká tettek, megtérenék Listrába, Ikóniumba és Antiochiába. 22 Erősítve a tanítványok lelkét, intvén, hogy maradjanak meg a hitben, és hogy sok háborúságon által kell nékünk az Isten országába bemennünk. 23 Miután pedig választottak nékik gyülekezetenként véneket, imádkozván böjtölésekkel egybe, ajánlák őket az Úrnak, kiben hittek vala. 24 És Pisidián általmenvén, menének Pamfiliába. 25 És miután Pergában hirdették az ígett, lemenének Attália; 26 És onnét elhajójának Antiochiába, a honnét az Isten kegyelmére bízták volt őket arra a munkára, melyet elvégeztek. 27 Mikor pedig megérkeztek és a gyülekezetet egybehíválták, elbeszélék, mily nagy dolgokat cselekedett az Isten ő velük, és hogy a pogányoknak kaput nyitott a hitre. 28 Ott aztán nem kevés időt töltötték a tanítványokkal.

15 Némelyek pedig, kik Júdeából jöttek alá, így tanítják vala az atyafiakat: Ha körül nem metélkedtek Mózes rendtartása szerint, nem idvezülhetek. 2 Mikor azért Pálnak és Barnabásnak nagy háborúsága és vetekedése lón azok ellen, azt végezék, hogy Pál és Barnabás és némely mások ő közülök menjenek fel az apostolokhoz és a vénekhez Jeruzsálembe e kérdés ügyében. 3 Ők tehát kikísértettvén a gyülekezettel, általmentek Fenicián és Samárián, elbeszélve a pogányok megtérését; és nagy örömet szerzének az összes atyafiaknak. 4 Mikor pedig megérkeztek Jeruzsálembe, a gyülekezet és az apostolok és a vének fogadák őket, és ők elbeszélék, mily nagy dolgokat cselekedék az Isten ő velük. 5 Előállának azonban némely hívők a farizeusok szerzetéből valók közül, mondán, hogy körül kell metélni őket, és megparancsolni, hogy a Mózes törvényét megtartsák. 6 Egybegyülének azért az apostolok és a vének, hogy e dolog felől végezzenek. 7 És mikor nagy vetekedés támadt, felkelvén Péter, monda nékik: Atyámfiai, férfiak, ti tudjátok, hogy az Isten régebbi idő óta kiválasztott engem mi közülünk, hogy a pogányok az én számból hallják az evangéliomnak beszédét, és higyjenek. 8 És a szíveket ismerő Isten bizonyágot tett mellettük, mert adta nékik a Szent Lelket, miként nékünk is; 9 És semmi különbséget sem tett mi köztünk és azok között, a hit által tisztítván meg azoknak

szívét. 10 Most azért mit kísértitek az Istenet, hogy a tanítványok nyakába oly igát tegyetek, melyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhattunk? 11 Sőt inkább az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hiszszük, hogy megtartatunk, miképen azok is. 12 Elhallgattot azért az egész sokaság; és hallgatják vala Barnabást és Pált, a mint elbeszélék, mennyi jelt és csudát tett az Istenő általok a pogányok között. 13 Miután pedig ők elhallgattak, felele Jakab, mondva: Atyámfiai, férfiak, hallgassatok meg engem! 14 Simeon elbeszél, mimódon gondoskodott először az Isten, hogy a pogányok közül vegyen népet az ő nevének, 15 És ezzel egyeznek a próféták mondásai, mint meg van írva: 16 Ezek után megtérek és felépítem a Dávidnak leomlott sátorát; és annak omladékait helyreállítom, és ismét felállatom azt: 17 Hogy megkeresse az embereknek többi része az Urat, és a pogányok mindenjában, a kik az én nevemről neveztetnek. Ezt mondja az Úr, ki mindezeket megcselekszi. 18 Tudja az Isten öröktől fogva minden ő cselekedeteit. (aión g165) 19 Azokáért én azt mondom, hogy nem kell háborgatni azokat, kik a pogányok közül térnek meg az Istenhez; 20 Hanem írjuk meg nékik, hogy tartózkodjanak a bálványok fertelmességeitől, a paráznaságtól, a fúlvaholt állattól és a vértől. 21 Mert Mózesnek régi nemzedékek óta városonként megvannak a hirdetői, mivelhogy a zsinagogákban minden szombaton olvassák. 22 Akkor tetszék az apostoloknak és a véneknak az egész gyülekezettel egybe, hogy férfiakat válaszszanak ki magok közül és elküldjék Antióchiába Pállal és Barnabással, Júdást, kinek mellékneve Barsabás, és Silást, kik az atyafiak között fömemberek valának. 23 Megírván azok keze által ezeket: Az apostolok, a vének, és az atyafiak az Antiochiában, Siriában és Czilicziában levő, a pogányok közül való atyafiaknak üdvözlötüket! 24 Mivelhogy meghallottuk, hogy némelyek mi közülünk kimenvén, megháborítottak titkot beszédeikkel, feldúlva a ti lelketeiket, azt mondva, hogy körülmetélkedjetek és a törvényt megtartsátok; kiknek mi parancsot nem adtunk: 25 Tetszék nékünk, miután egyértelemben jutottunk, hogy férfiakat válaszszunk ki és elküldjük ti hozzátok a mi szerteinkkel, Barnabással és Pállal, 26 Oly emberekkel, kik életüket tették koczkára a mi Urunk Jézus Krisztus nevéért. 27 Küldöttük azért Júdást és Silást, kik előszóval szintén tudtotokra adják ugyanezeket. 28 Mert tetszék a Szent Léleknek és nékünk, hogy semmi több teher ne vettessék ti reákat ezeken a szükséges dolgokon kívül, 29 Hogy tartózkodjatok a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a fúlvaholt állattól, és a paráznaságtól; melyektől ha megóvjátok magatokat, jól lesz dolgotok. Legyetek egészszégen! 30 Azok annakokáért elbocsáttattáván, elmenének Antiochiába; és egybegyűjtve a sokaságot, átadák a levelet. 31 És mikor elolvasták, örvendeznék az intésen. 32 Júdás és Silás pedig maguk is próféták lévén, sok beszéddel inték az atyafiakat, és megerősíték. 33 Miután pedig bizonyos időt eltöltöttek, elbocsáták őket az atyafiak békességgel az apostolokhoz. 34 De Silásnak tetszék ott maradni. 35 Pál és Barnabás is Antiochiában időzének, tanítva és prédikálva másokkal is többekkel az Úrnak ígéjét. 36 Egynéhány nap mulva pedig monda Pál Barnabásnak: Visszatérve most, látogassuk meg a mi atyánkfiain minden városban, melyben hírdettük az Úrnak ígéjét, hogyan vannak. 37

És Barnabás azt tanácsolá, hogy vegyék maguk mellé Jánost, ki Márknak hívati. 38 Pál azonban azt tartá méltónak, hogy a ki elszakadt tőlük Pamfililiától fogva, és nem ment velök a munkára, ne vegyék maguk mellé azt. 39 Meghasonlás támadta azért, úgyhogy elszakadának egymástól, és Barnabás maga mellé véve Márkot, elhajózék Cziprusba; 40 Pál pedig Silást választván maga mellé, elméne, az Isten kegyelmére bízatván az atyafiaktól. 41 És eljárá Síriát és Czilicziát, erősítve a gyülekezeteket.

16 Juta pedig Derbébe és Listrába: És ímé vala ott egy Timótheus nevű tanítvány, egy hívő zsidó asszonynak, de görög atyának fia; 2 Kiről jó bizonyságot tesznek vala a Listrában és Ikóniumban levő atyafiak. 3 Ezt Pál magával akára vinni; és vévén, körülmetélé ōt a zsidókért, kik azokon a helyeken valának: mert ismerték mindenjában az ő atyját, hogy görög volt. 4 És a mint általmentek a városokon, meghagyák nékik, hogy tartsák meg a rendeléseket, melyeket végeztek a Jeruzsálemben levő apostolok és vének. 5 A gyülekezetek azért erősödnek a hitben, és gyarapodának számban naponként. 6 Eljárván pedig Frigiát és Galácia tartományát, mivelhogy tiltattnak a Szent Lélektől, hogy az ígett Ázsiaiban hirdessék, 7 Misia felé mervén, igyekeznek vala Bithiniába jutni; de nem ereszté ōket a Lélek. 8 Áthaladván azért Misián, lemenének Tróásba. 9 És azon az éjszakán látás jelenék meg Pálnak: egy macedón férfiú állt előtte, kérve ōt és ezt mondva: Jer által Macedóniába, és légy segítségül nékünk! 10 Mihelyt pedig a látást láta, azonnal igyekezénk elmenni Macedóniába, megértvén, hogy oda hívott minket az Úr, hogy azoknak prédikáljuk az evangéliomot. 11 Elhajózván azért Tróásból, egyenesen Sámóthrákéba mentünk, és másnap Neápolisba; 12 Onnét pedig Filippiibe, mely Macedónia azon részének első gyarmatvárosa. És ebben a városban töltöttünk néhány napot. 13 És szombaton kímenének a városon kívül egy folyóvíz mellé, hol az imádkozás szokott lenni; és leülvén, beszélgeténk az egybegyűlt asszonyokkal. 14 És egy Lidia nevű, Thiatira városbeli bíborárús asszony, ki féli vala az Istenet, hallgata reánk. Ennek az Úr megnyitá szívét, hogy figyelmezzük azokra, a minket Pál mond vala. 15 Mikor pedig megkeresztelkedék mind házanépével egybe, kérte minket, mondva: Ha az Úr hivének ítéltetek engem, jertek az én házamhoz, és maradjatok ott. És unszola minket. 16 Lón pedig, hogy mikor mentünk a könyörgésre, egy szolgálóleányka jöve előnkbe, kiben jövendőmondásnak lelke vala, ki az ő urainak nagy hasznát hajta jövendőmondásával. 17 Ez követvén Pált és minket, kiált vala, mondva: Ezek az emberek a magasságos Istennek szolgái, kik nékitek az idvességek útját hirdetik. 18 Ezt pedig több napon át mivelte. Pál azonban megbosszankodván, és hátrafordulván, mondá a léleknek: Parancsolom néked a Jézus Krisztus nevében, hogy meni ki bőlje. És kiméne abban az órában. 19 Látván pedig annak az urai, hogy keresetüknek a reménysége elveszett, megfogva Pált és Silást, vonák a piaczra a hatóságok elé. 20 És odavezetvén ōket a bírákhoz, mondának: Ezek az emberek zsidó létükre megháborítják a mi városunkat, 21 És olyan szertartásokat hirdetnek, melyeket

nem szabad nékünk bevennünk, sem cselekednünk, mivel hogy rómaiak vagyunk. 22 És velök egyben feltámadta a sokaság ő ellenök. A bírák pedig letépetvén ruháikat, megvesszőzték őket. 23 És miután sok ütést mérték rájok, tömlöczbe veték őket, megparancsolva a tömlöctartónak, hogy gondosan órizze őket. 24 Ki ilyen parancsolatot vévén, veté őket a belső tömlöczbe, és lábaikat kalodába szorítá. 25 Éjfélájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekkel dicsőítik az Istenet. A foglyok pedig hallgatták vala őket. 26 És hirtelen nagy földindulás lón, úgyannyira, hogy megrendülének a tömlöcz fundamentomai; és azonnal megnyílának az ajtók mind, és mindenjájoknak a bilincsei feloldódnak. 27 Fölserkervén pedig a tömlöctartó, és látván, hogy nyitva vannak a tömlöcznek ajtai, kivonva fegyverét, meg akárá magát ölni, azt gondolván, hogy elszöktek a foglyok. 28 Pál azonban nagy fenszóval kiáltá, mondván: Semmi kárt ne tégy magadban; mert mindenjáján itt vagyunk! 29 Az pedig világot kérve beugrott, és remegve borult Pál és Silás elé, 30 És kihozván őket, monda: Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy idvezüljek? 31 Azok pedig mondának: Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, minden a te házadnépe! 32 És hirdeték néki az Úrnak ígéjét, és mindenjájnak, kik az ő házánál valának. 33 És az magához vévén őket az éjszakának azon órájában, megmosá az ütésekötő; és megkeresztelkedék azonnal ő és az övéi mindenjáján. 34 És bevíven őket házába, asztalt teríté nézik, és egész háznépével egyben örvendeze, hogy hitt az Istennek. 35 Mikor pedig megvirradt, a bírák elküldék a poroszlókat, mondván: Bocsásd el azokat az embereket. 36 A tömlöctartó pedig tudtára adá e szavakat Pálnak: A bírák ide küldötték, hogy bocsássalak el titeket: most azért kimenvén, menjetek el békességgel! 37 Pál pedig monda nézik: Megvesszőztek minket nyilvánosan, ítélet nélkül, holott római emberek vagyunk, és tömlöczbe vetettek: és most alattomban akarnak bennünket kiküldeni? Nem úgy; hanem jöjjenek ők maguk és vezesszenek ki minket. 38 A poroszlók pedig megmondák a bíráknak e beszédeket; és azok megfélemlének, mikor meghallották, hogy rómaiak, 39 És odamenvén, megkérlelék őket: és kivezetvén, kérék, hogy menjenek ki a városból. 40 Kijövén pedig a tömlöczből, bemenének Lidiához; és mikor látták az atyafiakat, vígasztaik őket, és eltávozának.

17 Miután pedig általmentek Ámfipolison és Apollónián, Thessalonikába érkeztek, ahol volt a zsidóknak zsinagógájok. 2 Pál pedig, a mint szokása vala, beméne hozzájok, és három szombaton át vetekek délután a rómaiaknak, 3 Megmagyarázva és kimatutva, hogy a Krisztusnak szükség volt szenvendni és feltámadni a halálból; és hogy ez a Jézus a Krisztus, akit én hirdetek nétek. 4 És némelyek azok közül hivének és csatlakozának Pálhoz és Siláshoz; úgyszintén az istenfélő görögök közül nagy sokaság, és az előkelő asszonyok közül nem kevesen. 5 De a zsidók, kik nem hisznek vala, írigységtől felindítottáván, és magok mellé vévén a piaczi népségből némely gonosz férfiakat, és csödöletet támasztván, felháboríták a várost; és a János házát megostromolván, igyekeztek őket kihozni a nép közé. 6 Mikor pedig őket nem találák, Jásont és némely atyafiakat vonszolák a város előjárói

elé, kiáltozva, hogy ezek az országháborítók itt is megjelentek; 7 Kiket János házába fogadt: pedig ezek mindenjáján a császár parancsolatai ellen cselekesznek, mivel hogy mászt tartanak királynak, Jézust. 8 Fel is indíták a sokaságot és a város előjárói, kik hallják vala ezeket. 9 De mikor kezességet nyertek János és a többiek részéről, elbocsáták őket. 10 Az atyafiak pedig azonnal, azon éjszakának elküldék Pált Silással egyetemben Béréába; kik mikor odamentek, elmenének a zsidóknak zsinagógájába. 11 Ezek pedig nemesb lelkűk valának a Thessalonikabelieknel, úgymint kik bevezék az ígét teljes készéssel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-é ezek. 12 Sokan hivének azért ő közülök; sőt az előkelő görög asszonyok és férfiak közül is nem kevesen. 13 Mikor azonban tudtokra esett a Thessalonikából való zsidóknak, hogy Béréaban is prédkálta Pái az Istennek ígéjét, elmenének, és a sokaságot ott is felháboríták. 14 De akkor mindenjárt kibocsáták az atyafiak Pált, hogy utazzék a tenger felé; Silás és Timótheus azonban ott maradának. 15 A kik pedig elkölcsezték Pált, elvívé őt egész Athénig; és parancsát vévén Siláshoz és Timótheushoz, hogy minél hamarabb menjenek ő hozzá, elmenének. 16 Athénben pedig, mikor azokat várta Pál, lelke hárborog vala ő benne, látván, hogy a város bálványokkal van tele. 17 Vetekek vala azért a zsinagógában a zsidókkal és az istenfélő emberekkel, és a piaczon mindennap azokkal, a kiket előtalált. 18 Némelyek pedig az epikureus és stoikus filozófusok közül összeakadtak ő vele. És némelyek mondának: Mit akarhat ez a csacsogó mondani? Mások meg: Idegen istenségek hirdetőjének látszik. Mivel hogy a Jézust és a feltámadást hirdeti vala nézik. 19 És megragadván őt, az Areopágusra vivék, ezt mondván: Vajjon megérthetjük-é mi az az új tudomány, melyet te hirdetsz? 20 Mert valami idegen dolgokat beszélsz a mi füleinknek: meg akarjuk azért érteni, mik lehetnek ezek. 21 Az athéniek pedig mindenjáján és az ott lakó jövevények semmi másban nem valának foglalatosok, mint valami újságnak beszélésében és hallgatásában. 22 Előállván pedig Pál az Areopágusnak közeppette, monda: Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon istenfélőknek látlak titeket. 23 Mert mikor bejárám és szemlélem a ti szentélyeiteket, találkozom egy oltárral is, melyre ez vala ráírva: Ismeretlen Istennek. A kit azért ti nem ismerve tiszteleztek, azt hirdetem én nétek. 24 Az Isten, aki teremtette a világot és mindenzt, a mi abban van, mivel hogy ő mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem laktak. 25 Sem embereknek kezeitől nem tiszteleztek, mintha valami nélkül szúrkölködnék, holott ő ád mindeneknek életet, leheletet és minden; 26 És az egész emberi nemzetiséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejöket és lakásuknak határait; 27 Hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikönktől sem: 28 Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk; miképen a költők közül is mondották némelyek: Mert az ő nemzetisége is vagyunk. 29 Mivel hogy azért az Istennek nemzetisége vagyunk, nem kell azt gondolnunk, hogy aranyhoz, vagy ezüstözökhöz, vagy kőhöz, emberi mesterség és kitalálás faragványához hasonlatos az istenség. 30 E tudatlanságnak idejét azért elnézvén az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinél mindenütt,

hogy megtérjenek: 31 Mivelhogy rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekségét igazságban egy férfiú által, kit arra rendelt; bizonyságot tévén mindenkinék, az által, hogy feltámasztá őt halottaiból. 32 Mikor pedig a halottak feltámadásáról hallottak, némelyek gúnyolódtak; mások pedig mondának: Majd még meghallgatunk téged e felől. 33 És ilyen módon Pál kiméne azok közül. 34 Némely férfiak azonban csatlakozván őt hozzá, hivnék; ezek között az areopágita Dienes is, és egy Damaris nevű asszony, és mások őrök.

18 Ezekután Pál Athénból eltávozván, méne Korinthusba.

2 És mikor egy Akvila nevű, pontusi származású zsidóra talált, ki nem régen jött Itáliából, és feleségére Priscillára (mivelhogy Klaudius megparancsolta vala, hogy a zsidók mind távozzanak Rómából): hozzájuk csatlakozék. 3 És mivelhogy azonfélre míves vala, náulk marada és dolgozik vala. Mesterségökre nézve ugyanis sátorcsinálók valának. 4 Vetekedék pedig minden szombaton a zsinagogában, és igyekezék minden zsidókat, minden görögöt meggyőzni. 5 Mikor pedig megérkeztek Maczedóniából Silás és Timótheus, szorongatá a lélek Pált, és bizonyságot törn a zsidóknak, hogy Jézus a Krisztus. 6 Mikor pedig azok ellenszegülének és káromláskat szólának, ruháit megrázva monda nékik: Vérettek a fejetekre; én tiszta vagyok: mostantól fogva a pogányokhoz megyek. 7 És általmenvén onnét, méne egy Justus nevű, istenfélő ember házához, kinek háza szomszédos vala a zsinagogával. 8 Krispus pedig, a zsinagogának feje hűn az Úrban egész házanépével egybe; a Korinthusbeliek közül is sokan hallván, hisznek vala, és megkeresztelkednek vala. 9 Monda pedig az Úr látás által éjszaka Pálnak: Ne félj, hanem szólj és ne hallgass: 10 Mert én veled vagyok és senki sem támad reád, hogy néked ártson; mert nékem sok népem van ebben a városban. 11 És ott lakozék egy esztendeig és hat hónapig, tanítva köztük az Isten ígéjét. 12 Mikor pedig Galliό volt Akhája tiszttartója, reátmadának a zsidók egyakarattal Párra, és vivék őt a törvényszék elébe, 13 Mondván: Ez a törvény ellen való istentiszteletre csábítja az embereket. 14 Mikor pedig Pál meg akárá nyitni száját, monda Galliό a zsidóknak: Ha valóban valami bosszútételeiről, vagy gonosz cselekedetiről valna szó, zsidók, igazság szerint meghallgatnálak benneteket: 15 De ha tanításról, nevekről és a ti törvényekről van kérdés, ti magatok lássátok; mert én ezekben bíró nem akarok lenni. 16 És előz ōket a törvényszék elől. 17 A görögök pedig mindenjában Sosthenest, a zsinagogának fejét megragadván, verik vala a törvényszék előtt; de Galliό velük semmit sem gondola. 18 Pál pedig, miután még több napig ott marada, az atyafiaktól elbúcsúzván, Síriába hajózék, és vele együtt Priscilla és Akvila, minekutána fejét megnyírta Kenkreában; mert fogadása vala. 19 Juta pedig Efézusba, és azokat ott hagyá; ő maga pedig bemervén a zsinagogába, vetekedék a zsidókkal. 20 Mikor pedig azok kérék, hogy több ideig maradjon nálok, nem állá reá; 21 Hanem búcsút vőn tőlük, mondván: Mindenesetre Jeruzsálemben kell nékem a következő ünnepet töltémen; de ismét megjövök hozzátok, ha Isten akarja. És elhajózék Efézusból. 22 És miután Czézáreába érkezék,

felmenvén Jeruzsálemben és köszöntvén a gyülekezetet, leméne Antiochiába. 23 És miután ott bizonyos időt eltöltött, elméne, eljárván renddel Galácia tartományát és Frigiat, erősítve a tanítványokat mind. 24 Érkezék pedig Efézusba egy Apollós nevű zsidó, aleksandriai származású, ékesenszóló férfiú, ki az írásokban tudós vala. 25 Ez meg volt tanítva az Úrnak útjára; és lelékben buzgó lévén, szólja és tanítja vala nagy szorgalmatosan az Úrra tartozó dolgokat, jóllehet csak a János keresztségét tudja vala. 26 És ez kezde nagy bátorsággal szólni a zsinagogában. Mikor pedig meghallgatta őt Akvila és Priscilla, magok mellé vevék őt, és nyilvábban kifejtették előtte az Istennek útát. 27 Mikor pedig Akhájába akara átmenni, budzítván őt az atyafiak, írának a tanítványoknak, hogy fogadják be őt. Ki mikor odajutott, sokat használta azoknak, kik hittek vala a kegyelem által: 28 Mert hatalmasan meggyőzi vala a zsidókat nyilvánosan, bebizonyítva az írásokból, hogy Jézus a Krisztus.

19 Lón pedig azonkörben, míg Apollós Korinthusban volt, hogy Pál, eljárván a felsőbb tartományokat, Efézusba érkezék: és mikor némely tanítványokra talált, 2 Monda nézik: Vajjon vettek-e Szent Lelek, minekutána hívőkkel lettek? Azok pedig mondának néki: Sőt inkább azt sem hallottuk, hogy ha vagyon-É Szent Lélek. 3 És monda nézik: Mire keresztelkedtek meg tehát? Azok pedig mondának: A János keresztségre. 4 Monda pedig Pál: János megtérésnek keresztségével keresztlelt, azt mondván a népnek, hogy a ki ő utána jövendő, abban higyjenek, tudniliuk a Krisztus Jézusban. 5 Mikor pedig ezt hallák, megkeresztelkednének az Úr Jézusnak nevére. 6 És mikor Pál reájok vetette kezét, szálla a Szent Lélek ő reájok; és szólnak vala nyelveken, és prófétálnak vala. 7 Valának pedig a férfiak összesen mintegy tizenketten. 8 Bemervén pedig a zsinagogába, bátorsággal szól vala, három hónapon át vetekedvén és igyekezvén meggyőzni az Isten országára tartozó dolgokról. 9 Mikor pedig némelyek megkeményíték magokat és nem hivének, gonoszul szólvan az Úrnak útról a sokaság előtt, azoktól eltávozván, elszakaszítva a tanítványokat, minden nap egy bizonyos Tirannus oskolájában prédikálván. 10 Ez pedig lón két esztendeig; úgyannyira, hogy mindenek, kik lakoznak vala Ázsiában, minden zsidók, minden görögök, hallgaták az Úr Jézusnak ígéjét. 11 És nem közönséges csodákat cselekszik vala az Isten Pál keze által: 12 Annyira, hogy a betegekhez is elvívék az ő testéről a keszkenyeket, vagy kötényeket, és eltávozának azoktól a betegségek, és a gonosz lelek kimenének belőlök. 13 Elkezdtek pedig némelyek a lézengő zsidó ördögűzők közül az Úr Jézus nevét hívni azokra, a kikben gonosz lelek valának, mondván: Kényszerünk titeket a Jézusra, kit Pál prédikál. 14 Valának pedig némelyek Skévának, egy zsidó főpapnak fiai heten, a kik ezt mivelik vala. 15 Felelén pedig a gonosz lélek, monda: A Jézust ismerem, Párlóról is tudok; de ti kicsodákok vagytok? 16 És reájok ugorván az az ember, a kiben a gonosz lelek vala, és legyőzvén őket, hatalmat vőn rajtuk annyira, hogy mezítelen és megsebesülve szaladának ki abból a házból. 17 Ez pedig tudtakra lón mindeneknek, minden zsidóknak, minden görögnek, kik Efézusban laknak vala, és félelem szálla mindenjára, és magasztaltatik vala az Úr Jézusnak neve. 18 És sokan a hívők közül eljönök vala, megvallván és

megjelentvén cselekedeteiket. **19** Sokan pedig azok közül, kik ördögi mesterségeket gyakoroltak, könyveiket összehordva, mindeneknek láttára megégetik vala. És összeszámlálák azoknak árat, és találk ótvener ezüstpénznek. **20** Ekképen az Úrnak ígéje erősen nevekedik és hatalmat vesz vala. **21** Midón pedig ezek elteltek, elvégezé Pál magában, hogy Maczedóniát és Akhaját eljárva, Jeruzsálembe megy, mondván: Ott létem után Rómát is meg kell nékem látnom. **22** Elküldvén pedig Maczedóniába kettőt azok közül, kik néki szolgálnak vala, Timótheust és Erástust, ő maga egy ideig Ázsiában marada. **23** Támada azonban azon időtájban nem csekély háborúság az Úrnak útát. **24** Mert egy Demeter nevű ötvös, ezüstből Diána templomokat csinálván, a mesterembereknek nem csekély nyereséget ád vala; **25** Kiket egybegyűjtével az ilyenfélékkel foglalkozó művesekkel egybe, monda: Férfiak, tudjátok, hogy ebből a mesterségből van a mi jöllünk. **26** Látjátok pedig és halljátok, hogy ez a Pál nemcsak Efézusnak, hanem közel az egész Ázsiának sok népét eláltatván, elfordította, mivelhogy azt mondja, hogy nem istenek azok, a melyek kézzel csináltatnak. **27** Nemcsak az a veszély fenyeget pedig bennünket, hogy ez a mesterség tönkre jut, hanem hogy a nagy istenasszonynak, Diánának temploma is semmibe vétezik, és el is vész az ő nagysága, kit az egész Ázsia és a világ tisztel. **28** Mikor pedig ezeket hallották és haraggal megtéleknek, kiáltnak vala, mondván: Nagy az efézusi Diána! **29** És betelék az egész város háborúsággal; és egyakarattal a színházba rohanának, megfogván Gájust és Aristárhust, kik Maczedóniából valók és Pálnak útitársai valának. **30** Pál pedig mikor a nép közé akara menni, nem eresztek őt a tanítványok. **31** És az ázsiai főpapok közül is némelyek, kik barátai valának néki, küldvén ő hozzá, kérék, hogy ne menjen a színházba. **32** Már most ki egyet, ki mást kiáltoz vala, mert a népgyűlés összezavarodott volt, és a többség nem tudta, miért gyűlték össze. **33** A sokaság közül pedig előálltak Alekszándert, minthogy előre tuszkolták őt a zsidók. Alekszánダー pedig kezével intvén, védekezni akara a nép előtt. **34** Megismervén azonban, hogy zsidó, egy kiáltás tört ki mindnyájokból, mintegy két óra hosszáig kiáltozván: Nagy az efézusi Diána! **35** Miután pedig a városi jegyző lecsendesítette a sokaságot, monda: Efézusbeli férfiak, ugyan kicsoda az az ember, aki ne tudná, hogy Efézus városa a nagy Diána istenasszonyak és a Jupiter től esett képnek templomrőzje? **36** Mivelhogy azért ezeknek senki ellené nem szólhat, szükség, hogy megcsendesedjeket, és semmi vakmerő dolgot ne cselekedjetek. **37** Mert ide hoztatók ez embereket, kik sem nem szentségrontók, sem a ti istenasszonyotok ellen káromlást nem szóltak. **38** Ha tehát Demeternek és a hozzá tartozó mesterembereknek valaki ellen panaszuk van, törvényisékek vannak, és tisztartók vannak: pereljenek egymással. **39** Ha pedig egyéb dolgok felől van valami panasztok, a törvényes népgyűlésten majd elintézhetik. **40** Mert félő, hogy lázadással vádoltatunk a mai napírt, mivelhogy semmi ok sincs, a melylyel számot tudnánk adni ezért a csódületért. **41** És ezeket mondván, feloszlata a gyűlést.

20 Minekutána pedig megszűnt a háborúság, magához híván Pál a tanítványokat és tőlük búcsút vévén, elindula, hogy

Maczedóniába menjen. **21** Miután pedig azokat a tartományokat eljárta, és intette őket bő beszéddel, Görögországba méne. **23** És ott töltött három hónapot. És mivelhogy a zsidók lest hánytak néki, a mint Síriába készült hajózni, úgy végezé, hogy Maczedónián át tért vissza. **4** Kíséré pedig őt Ázsiáig a béréai Sopater, a Thessalonikabeliek közül pedig Aristárhust és Sekundus, és a derbei Gájus és Timótheus; Ázsiabeliek pedig Tikhikus és Trofimus. **5** Ezek előremenvén, megvárának minket Troásban. **6** Mi pedig a kovásztalan kenyerek napjai után kievezénk Filippiből, és menénk ő hozzájok Troásba őt nap alatt; hol hét napot töltének. **7** A hétnek első napján pedig a tanítványok egybegyűlésben a kenyér megszegésére, Pál prédikál vala nékik, mivelhogy másnap el akara menni; és a tanítást megnyújtája éjfélig. **8** Vala pedig elegendő szövétnek abban a felházban, ahol egybe valának gyülekezve. **9** Egy Eutikhus nevű ifjú pedig ül vala az ablakban, mély álomba merülve: és mivelhogy Pál sok ideig prédikálta, elnyomatván az álom által, aláesék a harmadik rend házból, és halva véteték föl. **10** Pál pedig alámenvén, reá borula, és magához ölelke monda: Ne háborogjatok; mert a lelke benne van. **11** Azután fölméne, és megszegé a kenyeret és evék, és sokáig, mind virradatig beszélgetvén, úgy indulva el. **12** Felhözök pedig az ifjat elevenen, és felette igen megvigasztalódanak. **13** Mi pedig előremenvén a hajóra, Assusba evezénk, ott akarván fölvenni Pált; mert így rendelkezett, ő maga gyalog akarván jáni. **14** Mikor pedig Assusban összetalálkozott velünk, felvénén őt, menénk Mitilénébe. **15** És onnét elevezvén, másnap eljutánk Khius ellenére; a következőn pedig áthajózánk Sámusba; és Trogiliumban megszállván, másnap mentünk Milétusba. **16** Mert elvégez Pál, hogy Efézus mellett elhajózik, hogy ne kelljen néki időt múlatni Ázsiában; mert siet vala, hogy ha lehetne néki, pünkösd napjára Jeruzsálemben legyen. **17** Milétusból azonban küldvén Efézusba, magához hívatta a gyülekezet véneit. **18** Mikor pedig hozzá mentek, monda nékik: Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, melyen Ázsiába jöttem, mint viseltem magamat ti köztetek az egész idő alatt, **19** Szolgálván az Úrnak teljes alázatossággal és sok könnyhullatás és kísértetek között, melyek én rajtam a zsidóknak utánam való leselkedése miatt estek; **20** Hogy semmitől sem vonogattam magamat, a mi hasznos, hogy hirdessem néktek, és tanításak titiket nyilvánosan és házanként, **21** Bizonyoságot tévén minden zsidóknak, minden görögnek az Istenhez való megtérés, és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hit felől. **22** És most íme én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálemben, nem tudván, mik következnek ott én reám. **23** Kivéve, hogy a Szent Lélek városonként bizonyoságot tesz, mondván, hogy én reám fogás és nyomorúság következik. **24** De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettetem az Úr Jézustól, hogy bizonyoságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliomáról. **25** És most íme én tudom, hogy nem látjátok többé az én orczámat ti mindenájan, kik között általmentem, prédikálván az Istennek országát. **26** Azért bizonyoságot teszek előttetek a mai napon, hogy én mindeneknek vérétől tiszta vagyok. **27** Mert nem vonogattam magamat, hogy hirdessem

nétek az Istennek teljes akaratát. 28 Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeletetésére, melyet tulajdon vérével szerzett. 29 Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jönök ti közétek gorosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. 30 Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat magok után vonják. 31 Azért vigyázzatok, megemlékezvén arról, hogy én három esztendeig éjjel és nappal meg nem szüntem könnyhullatással inteni mindenkit. 32 És most, atyámfiai, ajánlak titeket az Istennek és az Ő kegyelmessége igéjének, a ki felépíthet és adhat nétek örökséget minden megszeltelek közt. 33 Senkinek ezüstjtét, vagy aranyát, vagy ruháját nem kívántam: 34 Sőt magatok tudjátok, hogy a magam szükségeiről és a velem valókról ezek a kezek gondoskodtak. 35 mindenestől meghutattam nétek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekről gondot viselni, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert Ő mondá: Jobb adni, mint venni. 36 És mikor ezeket mondotta, térdre esve imádkozék mindenokkal egybe. 37 Mindnyájan pedig nagy sírásra fakadtak; és Pálnak nyakába borulva csókolgatták őt. 38 Keseregve kiváltképen azon a szaván, a melyet mondott, hogy többé az Ő orczáját nem fogják látni. Aztán elkísérték őt a hajóra.

21 A mint pedig, ő tőlük elszakadván, elindultunk, egyenesen haladva Kóusbá érkezénk, másnap pedig Rhodusba, és onnét Patarába. 2 És mikor találtunk egy hajót, mely Fenicziába méne által, abba beülvén, elhajozánk. 3 És miután megláttuk Cziprust és elhagytuk azt balkézre, evezénk Siriába, és Tirusban köténk ki: mert a hajó ott rakja vala ki a terhéit. 4 És ott maradánk hétfő napig, miután feltaláltuk a tanítványokat, kik Pálnak mondják vala a Lélek által, hogy ne menjen fel Jeruzsálemben. 5 Mikor pedig eltöltöttük azokat a napokat, kimenvén, elutazánk; kikisérén bennünket mindenjában feleségestől, gyermekestől egészen a városon kívülre. És a tenger partján térdre esve imádkozánk. 6 És egymástól elbúcsúzván, beülénk a hajóba, azok pedig megtérének az övéikhez. 7 Mi pedig a hajózást bevégzvén, Tirusból eljutánk Ptolemaisba; és köszöntvén az atyafiakat, nálok maradánk egy napig. 8 Másnap pedig elmenvén Pál és mi, kik ő vele valánk, érkezénk Czezárába; és bemenvén a Filep evangéliista házába, ki ama hétfő közül való vala, ő nála maradánk. 9 Ennek pedig vala négy szűz leánya, a kik prófétálnak vala. 10 Mialatt pedig mi több napig ott maradánk, alájöve egy Júdeából való próféta, névszerint Agabus. 11 És mikor hozzánk jött, vevé Pálnak az övét, és megköszövén a maga kezeit és lábait, monda: Ezt mondja a Szent Lélek: A férfiút, a kié ez az öv, ekképen kötözök meg a zsidók Jeruzsálemben, és adják a pogányoknak kezébe. 12 Mikor pedig ezeket hallottuk, kérők, mind mi, mind az oda valók, hogy ne menjen fel Jeruzsálemben. 13 De Pál felele: Mit míveltek sírván és az én szívemet kesergetvén? mert én nemcsak megköszöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézusnak nevéért. 14 Mikor azért nem engedett, megnyugodtunk, mondván: Legyen meg az Úrnak akaratja. 15 E napok után pedig felkészülődvén,

felmenénk Jeruzsálemben. 16 Jövénék pedig mi velünk együtt a tanítványok közül is Czezáreából, kik elvezetének bizonyos cziprusi Mnásonhoz, egy régi tanítványhoz, hogy ott legyen szállásunk. 17 Mikor azért Jeruzsálemben jutottunk, örömmel fogadának minket az atyafiak. 18 Másnap pedig beméne Pál velünk együtt Jakabhoz; és a vének mindenjában ott valának. 19 És köszöntvén őket, elbeszél egyenként, a miket az Isten a pogányok között az Ő szolgálata által cselekedett. 20 Azok pedig ezt hallván, dicsőítik az Urat; és mondának néki: Látod, atyámfia, mely sok ezeren vannak zsidók, kik hívőkké lettek; és mindenjában buzognak a törvény mellett: 21 Felőled pedig azt hallották, hogy te mindenokat a zsidókat, kik a pogányok között vannak, Mózesről való elszakadásra tanítod, azt mondván, hogy ne metéljük körül fiaikat, se a zsidó szokások szerint ne járanak. 22 Micsoda annakokáért? Mindenesetre össze kell gyülekezni a sokaságnak; mert meghallják, hogy ide jöttél. 23 Ezt mivel azért, a mit néked mondunk: Van mi köztünk négy férfiú, kik fogadalmat vettek magokra; 24 Ezeket magad mellé vévén, tisztsulj meg velök, és költs rájok, hogy megnyíressék fejököt: és megtudják mindenek, hogy semmi sincs azokban, a miket te felőled hallottak; hanem te magad is úgy jársz, hogy a törvényt megtartod. 25 A pogányokból lett hívők felől pedig mi írtunk, azt végezvén, hogy ők semmi ilyenfélét ne tartanak meg, hanem csak oltalmazzák meg magokat mind a bálványoknak áldozott hústól, mind a véről, mind a fúlvaholt állattól, mind a paráznaságtól. 26 Akkor Pál maga mellé véve azokat a férfiakat, másnap ő velük megtisztulván, beméne a templomba, bejelentvén a tisztsulás napjainak eltelését, a míg mindegyikükkel elvégezetetik az áldozat. 27 Mikor pedig a hétfő nap immár eltelőben volt, az Ázsiából való zsidók, meglátván őt a templomban, felindíták az egész sokaságot, és reá veték kezöket, 28 Kiáltván: Izraelita férfiak, legyetek segítséggel: ez az az ember, ki e nép ellen, a törvény ellen és e hely ellen tanít mindenkit mindenütt; ezen felül még görögököt is hozott be a templomba, és megfertéztette ezt a szent helyet. 29 Mert látták vala annakelőtte az efézusi Trofimust ő vele a városban, kiről azt vélék, hogy Pál bevitte a templomba. 30 Megmozdulta azért az egész város, és a nép összecsődülé: és Pált megragadván, vonszolják vala ki őt a templomból: és mindenjárt bezáratának az ajtók. 31 Mikor pedig meg akarák őt ölni, feljuta a hír a sereg ezredeséhez, hogy az egész Jeruzsálem felzendlült. 32 Ki azonnal vitézket és századosokat vévén maga mellé, lefutott hozzájok. Azok pedig mikor meglátták az ezredest és a vitézket, megszűnének Pált verni. 33 Akkor odaérvén az ezredes, elfogatja őt, és parancsolá, hogy kötözzék meg két láncszal; és tudakozá, hogy kicsoda és mit cselekedett. 34 De ki egyet, ki mást kiált vala a sokaság között; és mikor nem érhetet meg a bizonyos valóságot a zajongás miatt, parancsolá, hogy vigyék el őt a várho. 35 Mikor pedig a lépcsőkhöz jutott, lón, hogy úgy vivék őt a vitézek a néptőmeg erőszaktétele miatt; 36 Mert követi vala a népnek sokasága, kiáltozva: Öld meg őt! 37 És mikor immár a várho akarák bevinni Pált, monda az ezredesnek: Vajon szabad-e nékem valamit szólalon te hozzád? Az pedig monda: Tudsz görögül? 38 Hát nem te vagy az az egyiptomi, ki e napoknak előtte fellázította és kivit a

pusztába azt a négyezer orgyilkos férfiút? 39 Monda pedig Pál: Én ugyan tárzusi zsidó ember vagyok, Cziliczia nem ismeretlen városának polgára; de kérlek téged, engedd meg nékem, hogy szóljak a néphez. 40 Mikor aztán az megengedte, Pál a lépcsőkön állva intett kezével a népnek: és mikor nagy csendesség lón, megszólala zsidó nyelven, mondván:

22 Atyámfai, férfiak és atyák, hallgassátok meg az én beszédemet, a melylyel most magamat előttetek mentem.

2 Mikor pedig hallották, hogy zsidó nyelven szól hozzájok, még inkább nyugalmat tanúsítottak. És monda: 3 Én zsidó ember vagyok, születtem a czilicziai Tárzusban, fönneveltettem pedig ebben a városban a Gamáiel lábainál, tanítattam az atyák törvényének pontosságára szerint, buzgó lévén az Istenhez, miként ti mindenjában vagytok ma: 4 És ezt a tudományt üldöztem mind halálig, megkötözvén és tömlöczbe vevén minden férfiakat, minden asszonyokat. 5 Miképen a főpap is bizonyosan nékem, és a véneknek egész tanácsa; kiktől leveleket is vévén az atyafiakhoz, Damaskusba menék, hogy az odavalókat is fogva hozzam Jeruzsálemben, hogy bűnhődjenek. 6 Lón pedig, hogy a mint menék és közelgeték Damaskushoz, déltájban nagy hirtelenséggel az égből nagy világosság sugárzott körül engem. 7 És leesém a földre, és hallék szót, mely monda nékem: Saul, Saul, mit kergetsz engem? 8 Én pedig felelek: Kicsoda vagy, Uram? És monda nékem: Én vagyok a názáreti Jézus, a kit te kergetsz. 9 A kik pedig velem valának, a világosságot ugyan látták, és megrémülték; de annak szavát, aki velem szól vala, nem hallották. 10 Én pedig mondék: Mit cselekedjem, Uram? Az Úr pedig monda nékem: Kelj fel és menj el Damaskusba; és ott megmondják néked mindazokat, a mik elrendelvék néked, hogy véghez vigyed. 11 Mikor pedig nem láték annak a világosságnak dicsősége miatt, a velem valóktól kézenfogva vezetettetve menék Damaskusba. 12 Egy bizonyos Ananiás pedig, ki a törvény szerint istenfélő férfiú, kiről az ott lakó zsidók mind jó bizonysságot tesznek, 13 Hozzám jöve és mellém állva monda nékem: Saul atyámfia, nyerd vissza szemed világát. És én azon szempillantásban reá tekintettem. 14 Ő pedig monda: A mi atyáinknak Istené vásasztott téged, hogy megismerd az ő akaratát, és meglásd amaz Igazat, és szót hallj az ő szájából. 15 Mert leszel néki tanúbizonyssága minden emberrel azok felől, a mikel láttál és hallottál. 16 Most annakokért mit késedelmez? Kelj fel és keresztelkedjél meg és mosd le a te bűneidet, segítséggel híván az Úrnak nevét. 17 Lón pedig, hogy mikor Jeruzsálemben megtértem és imádkoztam a templomban, elragadtatám lelkemben, 18 És láttam őt, ki ezt mondá nékem: Siess és menj ki hamar Jeruzsálemből: mert nem veszik be a te tanúbizonysságtételedet én felőlem. 19 És én mondék: Uram, ők magok tudják, hogy én tömlöczbe vettettem és vertem zsinagogánként azokat, a kik hisznek vala te benned: 20 És mikor ama te mártírodnak, Istvánnak vére kiontatók, én is ott állék és helyeslém az ő megöletését, és őrizem azoknak köntösét, a kik őt megölték. 21 És monda nékem: Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé. 22 Hallgatják vala pedig őt a szóig; de most felemelék szavokat, mondván: Töröld el a földszínéről az ilyent, mert nem illik néki

élni. 23 Mikor pedig azok kiabáltak, és köntösüket elhányák, és port szórának a levegőbe, 24 Parancsolá az ezredes, hogy vigyék őt a várba, mondván, hogy korbácsütésekkel vallassák ki őt, hogy megtudhassa, mi okért kiabáltak úgy reá. 25 A mint azonban leköötték őt a szíjjal, monda Pál az ott álló századosnak: Vajon szabad-é néktek római embert, kit el nem ítétek, megostorozni? 26 Miután pedig ezt meghallá a százados, elmenvén, megjelent az ezredesnek, mondván: Meglásd, mit akarsz cselekedni; mert ez az ember római. 27 Hozzámenvén azért az ezredes, monda néki: Mond meg nékem, te római vagy-é? Ö pedig monda: Az. 28 És felele az ezredes: Én nagy összegért vettetem meg ezt a polgárjogot. Pál pedig monda: Én pedig benne is születtem. 29 Mindjárt eltávozának azért ő tőle, a kik őt vallatni akarának. Sőt az ezredes is megijede, mikor megértette, hogy római, és hogy őt megkötiöztette. 30 Másnap pedig meg akarván tudni a bizonyos valóságot, miben vádoltatik a zsidóktól, feloldatá őt bilincseiből, és megparancsolá, hogy a főpapok az ő egész tanácsokkal egyben hozzá menjek; és levezetvén Pált, eleikbe állatá.

23 Mikor pedig a tanácsra vetette szemét Pál, monda:

Atyámfai, férfiak, én teljes jó lelkismerettel szolgáltam az Istennek mind e mai napig. 2 Ananiás főpap pedig megparancsolá azoknak, kik ő mellette állanak vala, hogy üssék őt szájon. 3 Akkor Pál monda néki: Megver az Isten téged, te kimeszelt fal! És te leülsz engem a törvény szerint megítélni, és törvényellenesen cselekedve parancsolod, hogy engem verjenek? 4 Az ott állók pedig mondának: Az Istennek főpapját szidalmazod-é? 5 Pál pedig monda: Nem tudtam, atyámfai, hogy főpap. Mert meg van írva: A te néped fejedelmét ne átkozd! 6 Mikor pedig Pál eszébe vette, hogy az egyik részük a sadduceusok, a másik pedig a farizeusok közül való, felkiáltta a tanács előtt: Atyámfai, férfiak, én farizeus vagyok, farizeus fia, a halottak reménysége és feltámadása miatt vádoltatom én. 7 A mint pedig ő ezt mondata, meghasonlás támadta a farizeusok és a sadduceusok között, és a sokaság megoszlott. 8 Mert a sadduceusok azt mondják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem lélek; a farizeusok pedig minden a kettőt vallják. 9 Támadta azért nagy kiáltozás: És felkelvén az írástudók a farizeusok pártjából, tusakodnak vala, mondván: Semmi rosszat sem találunk ez emberben; ha pedig lélek szólott néki, vagy angyal, ne tusakodjunk Isten ellen. 10 Mikor pedig nagy hasonlás támadt, félvén az ezredes, hogy Pál szétszaggattatik azoktól, parancsolá, hogy a sereg alájövén, ragadja ki őt közülök, és vigye el a várba. 11 A következő éjszakán pedig melléállván néki az Úr, monda: Bízzál Pál! Mert miképen bizonysságot tettél az én felőlem való dolgokról Jeruzsálemben, azonképen kell néked Rómában is bizonysságot tenned. 12 Midőn pedig nappal lón, a zsidók közül némelyek összeszövetkezvén, átok alatt kötelezék el magokat, mondván, hogy sem nem esznak, sem nem isznak addig, míg meg nem ölik Pált. 13 Többen valának pedig negyvennél, kik ezt az összeesküést szótték. 14 Ezek elmenvén a főpapokhoz és a vénekhez, mondának: Átok alatt megesküdtünk, hogy semmit nem ízelünk addig, míg meg nem öljük Pált. 15 Most azért ti jelentsétek be az ezredesnek

a tanácsossal egybe, hogy holnap hozza le őt ti hozzátok, mintha az ő dolgának tüzetesben végére akarnátok járni. Mi pedig, minekeltőle ő ide érne, készek vagyunk őt megölni. **16** Meghallyán azonban a Pál nőtestvérének fia e cselvetést, megjelenvén és bemenvén a várba, tudtára adá Pálnak. **17** Pál pedig egyet a századosok közül magához hivatván, mondta: Ezt az ifjat vezessd az ezredeshez; mert valamit akar néki jelenteni. **18** Az annakokáért maga mellé vevén őt, vivé az ezredeshez, és monda: A fogoly Pál magához hivatván engem, kéré, hogy ez ifjat hozzád vezessem, mert valamit akar néked mondani. **19** Az ezredes pedig őt kezén fogván, és félrevonulván külön, tudakolá: Micsoda az, a mit nékem jelenteni akarsz? **20** Az pedig monda: A zsidók elvégezték, hogy megkérnek téged, hogy Pált holnap vidd le a tanács elé, mintha valamit tüzetesben meg akarnának tudakozni ő felőle. **21** Te azért ne engedj nékik: mert közülök negyvennél több férfiú leselkedik ő utána, kik átok alatt kötelezték el magukat, hogy sem nem esznek, sem nem isznak addig, míg meg nem ölik őt. És immár készen vannak, várakozva a te izeonetredre. **22** Az ezredes tehát elbocsátá az ifjat, meghagyván néki, hogy el ne mondja senkinek, hogy ezeket megjelentetted nékem. **23** És magához hivatván kettőt a századosok közül, monda: Készítetek föl kétszáz vitézt, hogy induljanak Czézáreába, és hetven lovast, és kétszáz parityást, az éjszakának harmadik órájától fogva. **24** És hogy barmokat is adjanak melléjük, hogy Pált felültetve békességgel vigyék Félix tisztartóhoz. **25** Levelet is írt, melynek tartalma ez vala: **26** Klaudius Lisiás a nemes Félix tisztartónak üdvölt! **27** Ez a férfiút, kit a zsidók megfogtak és meg akartak ölni, oda menvén a sereggel, kiszabadítám, megérvtén, hogy római. **28** Meg akarván pedig tudni az okát, miért vádolják őt, levívém őt az ő tanácsuk előbe. **29** És úgy találtam, hogy ő az ő törvényüknek kérdéseit felől vádoltatik, de semmi halálra vagy fogságra méltó vétké nincs. **30** Minthogy pedig nékem megjelenteték, hogy a zsidók a férfiú után ólakkodni akarnak, azonnal hozzá küldém, meghagyva vádolónak is, hogy a mi dolguk van ő ellene, te előttem mondják meg. Légy jó egészszégben! **31** A vitézek tehát, a mint nékik megparancsolta, Pált felvétén, elvívé azon éjszakán Antipatrissa. **32** Másnap pedig hagyván a lovagokat tovább menni ő vele, visszatérének a várba. **33** Azok pedig eljutván Czézáreába, és átadván a levelet a tisztartónak, Pált is elébe állaták. **34** Mikor pedig elolvasta a tisztartó, és megkérdezte, melyik tartományból való, és megerítette, hogy Czilicziából, **35** Monda: Majd kihallgtatik, mikor vádlói is eljönek. És parancsolá, hogy a Héródes palotájában őrizzék őt.

24 Öt nap mulva aztán aláméne Ananiás fópap a vénekkel és egy Tertullus nevű prókátorral, kik panaszt tettek a tisztartónál Pál ellen. **2** Mikor pedig ő előszőlítettn, Tertullus vádolni kezdé, mondva: **3** Nagyságos Félix, teljes háládatossággal ismerjük el, hogy te általad nagy békességet nyerünk, és a te gondoskodásod folytán igen jó intézkedések történnek e népre nézve, minden tekintetben és mindenütt. **4** De hogy téged sok ideig ne tartóztassalak, kérlek hallgass meg minket röviden a te kegyelmességed szerint. **5** Mi ugyanis úgy találtuk, hogy ez veszedelmes ember, és hasonlást támaszt a

föld kereksgén levő valamennyi zsidó közt, és a nazarénusok felekezetének feje, **6** Ki a templomot is meg akarta fertőztetni. Meg is fogtuk őt, és a mi törvényünk szerint akartuk megítélni. **7** De Lisiás, az ezredes, nagy karhatalommal oda jövén, kivevő őt kezünkiből. **8** És azt parancsolá, hogy az ő vádolói hozzád jöjjenek. Tőle te magad, ha kihallgtatod, értesülhetsz mindezekről, melyekkel mi őt vádoljuk. **9** Helybenhagyá pedig a zsidók is, mondogatván, hogy úgy vannak ezek. **10** Felele pedig Pál, miután intett néki a tisztartó a szólsára: Mivelhogy tudom, hogy te sok esztendő óta vagy e népnek bírája, bátorságosabban védekezem a magam ügyében, **11** Mert megtudhatod, hogy nincsen tizenkét napjánál több, mióta feljöttem imádkozni Jeruzsálembe. **12** És a templomban sem találtak engem, hogy valakivel vetekedtem volna, vagy hogy a népet egybezendítettem volna, sem a zsinagogákban, sem a városban. **13** Rám sem bizonyíthatják azokat, a mikkal most engem vádolnak. **14** Erről pedig vallást teszek néked, hogy én a szerint az út szerint, melyet felekezetnek mondanak, úgy szolgálok az én atyáim Istenének, mint a ki hiszek mindazokban, a mik a törvényben és a prófétákban meg vannak írva. **15** Reménységem lévén az Istenben, hogy a mit ezek maguk is várnak, lesz feltámadásuk a halottaknak, minden igazaknak, minden hamisaknak. **16** Ebben gyakorlom pedig magamat, hogy botránkozás nélkül való lelkismeretem legyen az Isten és emberek előtt mindenkor. **17** Sok esztendő múlva pedig eljövén, hogy az én népemnek alamizsnát hozzák és áldozatokat. **18** Ezek közben találának engem megtisztulva a templomban, nem sokasággal, sem pedig háborúsítámasztásban, némely Ázsiából való zsidók, **19** Kiknek ide kellett volna te elődbe jöni és vádolni, ha valami panaszuk volna ellenem. **20** Avagy ezek magok mondják meg, vajjon találtak-e benne valami hamis cselekedetet, mikor én a tanács előtt álltam; **21** Hacsak ez egy szó tekintetében nem, melyet közöttük állva kiáltottam, hogy: A halottak feltámadása felől vádoltatom én tőletek e mai napon. **22** Mikor pedig ezeket hallotta Félix, elhalasztá dolgukat, mivelhogy tüzetesebb tudomása volt e szerzet dolgai felől, és monda: Mikor Lisias ezredes alájó, dönteni fogok ügyekben. **23** És megparancsolá a századosnak, hogy Pált őrizzék, de enyhébb fogságban legyen, és senkit ne tiltsanak el az övéi közül attól, hogy szolgáljon néki, vagy hozzá menjen. **24** Egynéhány nap mulva pedig Félix megjelenvén feleségével Drusillával egybe, ki zsidó asszony vala, maga elé hivatá Pált, és hallgatá őt a Krisztusban való hit felől. **25** Mikor pedig ő igazságról, önmegtártatásáról és az eljövendő ítéletről szólt, megrémülve monda Félix: Mostan ered el; de mikor alkalmatosságom lesz, magamhoz hivatlak téged. **26** Egyszersmind pedig azt is reményi vala, hogy Pál pénzt ad néki, hogy őt szabadon bocsássa: ezért gyakrabban is magához hivatván őt, beszélget vala véle. **27** Mikor pedig két esztendő elmúlt, Félix utóda Porcius Festus lón; és a zsidóknak kedveskedni akarván Félix, Pált fogságban hagyá.

25 Festus tehát, miután bement a tartományba, három nap mulva felménye Jeruzsálemben Czézáreából. **2** Panaszt tőnek pedig néki a fópap és a zsidók főemberei Pál ellen, és

kérék őt, 3 Kérvén magok számára jóindulatát ő ellene, hogy hozassa át őt Jeruzsálembe, lest vetténi, hogy megölhessék őt az úton. 4 Festus azonban azt felelé, hogy Pált Czézáréában őrizik, ő maga pedig csakhamar ki fog menni: 5 A kik azért köztetek, úgymond, főemberek, velem alájóvén, ha valami gonoszság van abban a férfiúban, emeljenek vádat ellene. 6 Miután pedig tíz napnál tovább időzött közöttük, lemenvén Czézáréába, másnap ítéloszékibe ülé, és Pált előhozatá. 7 Mikor pedig az megjelent, körülállák a zsidók, kik alámentek vala Jeruzsálemből, sok és súlyos vádat hozván fel Pál ellen, melyeket nem bírtak bebizonyítani; 8 Mivelhogy ő a maga mentsegére ezt feleli vala: Sem a zsidók törvénye ellen, sem a templom ellen, sem a császár ellen semmit sem véttemet. 9 Festus pedig a zsidóknak kedveskedni akarván, felelvéni Pálnak, monda: Akarsz-é Jeruzsálemba felmenni és ott ítéltetni meg ezekről én előttem? 10 Pál azonban monda: A császár ítéloszéke előtt állok, itt kell nékem megítéltetnem. A zsidóknak semmit sem véttemet, miként te is jól tudod. 11 Mert ha vétkes vagyok és valami halálra méltót cselekedtem, nem vonakodom a haláltól; ha azonban semmi sincs azokban, a mikkel ezek vándolnak engem, senki sem ajándékozhat oda engem azoknak. A császárrá appellálók! 12 Akkor Festus tanácsával értekezvén, felelé: A császárrá appelláltál, a császár elé fogsz menni! 13 Néhány nap elmúltával pedig Agrippa király és Bernicé érkezék Czézáréába, hogy köszöntsék Festust. 14 Mikor pedig több napig időztek ott, Festus elébe adá a királynak a Pál dolgát, mondván: Van itt egy férfiú, kit Félix hagyott fogva. 15 Ki felől, mikor Jeruzsálemba mentem, jelentést tőrem a főpapok és a zsidóknak vénei, kérve ő ellene ítéletet. 16 Kiknek azt felelém, hogy nem szokásuk a rómaiaknak, hogy valamely embert halálra adjanak, mielőtt a vádlott szembe nem állíttatik vádlójával, és alkalmat nem nyer a vád felől való mentsegére. 17 Mikor azért ők ide gyűlik, minden haladék nélkül másnap az ítéloszékbe ülvén, előhozatám azt a férfiút, 18 Ki ellen, mikor vádlói előálltak, semmi bűnt nem hoztak fel azok közül, a miket én sejtettem: 19 Hanem valami vitás kérdéseik valának ő vele az ő tulajdon babonaságuk felől, és bizonyos megholt Jézus felől, kiről Pál azt állítja vala, hogy él. 20 Én pedig bizonytalanságban lévén az e felől való vitára nézve, kérdém, vajjon akar-é Jeruzsálemba menni, és ott ítéltetni meg ezek felől. 21 Pál azonban appellálván, hogy ő Augustus döntésére tartassék fenn, parancsolám, hogy tartassék fogva, míg ő a császárhoz nem küldhetem. 22 Agrippa pedig monda Festusnak: Szeretném magam is azt az embert hallani. ő pedig monda: Holnap meg fogod őt hallani. 23 Másnap tehát eljővén Agrippa és Bernicé nagy pompával, és bemervén a kihallgatási terembe az ezredesekkel és a város főfőpolgáraival együtt, Festus parancsolatjára előhozák Pált. 24 És monda Festus: Agrippa király, és ti férfiak mindenjában, kik velünk egybe itt vagyok! Látjátok őt, ki felől a zsidóknak egész sokasága megkeresett engem, mind Jeruzsálemben, mind itt, azt kiáltva, hogy nem kell néki tovább élnie. 25 Én pedig, ámbár megértém, hogy semmi halálra méltó dolgot sem cselekedett, de mivel éppen ő maga appellált Augustusra, elvégeztem, hogy elküldöm őt. 26 Ki felől nem tudok valami bizonyost írni az én uramnak.

Ezért hoztam őt előtökbe, és kiváltképen te elődbe, Agrippa király, hogy a kihallgatás megtörténtével tudjak mit írni. 27 Mert esztelel dolognak látszik nékem, hogy a ki fogolyt küld, az ellene való vádakat is meg ne jelentse.

26 Agrippa pedig monda Pálnak: Megengedtetik néked, hogy szólj a magad mentségére. Akkor Pál kinyújtva kezét, védőbeszédet tartott: 2 Agrippa király! Boldognak tartom magamat, hogy mindenek felől, a mikkel a zsidóktól vándoltatom, te előttem fogok védekezni e mai napon; 3 Mivel te nagyon jól ismered a zsidók minden szokását és vitás kérdését. Azért kérlek, hallgass meg engem türelmesen! 4 Az én ifjúságomtól fogva való életemet tehát, mely kezdetétől az én népm közt Jeruzsálemben folyt le, tudják a zsidók mindenjában. 5 Kik tudják rólam eleito fogva (ha bizonyágot akarnak tenni), hogy én a mi vallásunknak legszigorúbb felekezete szerint éltetem, mint farizeus. 6 Most is az Istantól a mi atyainknak tett igéret reménységéért állok itt ítélet alatt: 7 Melyre a mi tizenkét nemzetsegünk, éjjel és nappal buzgón szolgálva reményli, hogy eljut; mely reménységéért vándoltatom, Agrippa király, a zsidóktól. 8 Micsoda? Hihetetlen dolognak tetszik néktek, hogy Isten halottakat támaszt fel? 9 Én bizonyára elvégeztem vala magamban, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenállás dolgot kell cselekednem. 10 Mit meg is cselekedtem Jeruzsálemben: és a szentek közül én sokat börtönbe vettettem, a főpapoktól való felhatalmazást megnyervén. Sőt mikor megölettek, szavazatommal hozzájárultam. 11 És minden zsinagogában gyakorta büntetvén őket, káromlársa kényszerítettem; és felettesebb dühösködvén ellenök, kergettem mind az idegen városokig is. 12 E dologban épen útban lévén Damaskus felé a főpapoktól vett felhatalmazással és engedelemmel, 13 Délben látám az úton király, hogy mennyből a napnak fényességét meghaladó világosság sugárzott körül engem és azokat, kik velem együtt haladtak vala. 14 Mikor pedig mi mindenjában leestünk a földre, hallék szózatot, mely én hozzáam szól és ezt mondja vala zsidó nyelven: Saul, Saul, mit kergetsz engem? Nehéz néked az ösztön ellen rúgódzonod. 15 Én pedig mondék: Kicsoda vagy, Uram? És az monda: Én vagyok Jézus, a kit te kergetsz. 16 De kelj fel, és állj lábaidra: mert azért jelentem meg néked, hogy téged szolgává és bizonyággá rendeljelek úgy azokban, a miket láttál, mint azokban, a mikre nézve meg fogok néked jelenni; 17 Megszabadítván téged e néptől és a pogányoktól, kik közé most küldelek, 18 Hogy megnyissad szemeiket, hogy setétségből világosságra és a Sátánnak hatalmától az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a megszentellettek között osztályrészét nyerjenek az én bennem való hit által. 19 Azért, Agrippa király, nem levék engedetlen a mennyei látás iránt; 20 Hanem először a Damaskusbelieknek és Jeruzsálembelieknek, majd Júdeának egész tartományában és a pogányoknak hirdettem, hogy bánnák meg bűneiket és térjenek meg az Istenhez, a megtéréshez méltó cselekedeteket cselekedvén. 21 Ezekért akartak engem megölni a zsidók, megfogván a templomban. 22 De Istantól segítséget vévén, mind e mai napig állok, bizonyágot tévén mind kicsinynek, mind nagynak, semmit sem mondván azokon

kívül, a mikről mind a próféták megmondották, mind Mózes, hogy be fognak teljesedni: 23 Hogy a Krisztusnak szenvendni kell, hogy mint a halottak feltámadásából első, világosságot fog hirdetni e népnek és a pogányoknak. 24 Mikor pedig ő ezeket mondá a maga mentiségré, Festus nagy fenszóval monda: Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány téged őrütségebe visz. 25 Ő pedig monda: Nem vagyok bolond, nemes Festus, hanem igaz és józan beszédeket szólok. 26 Mert tud ezekről a király, kinek bátorságosan is szólok: mert épen nem gondolom, hogy ezek közül ő előtte bármi is ismeretlen volna; mert nem valami zugolyában lett dolog ez. 27 Hiszel-e, Agrippa király, a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel. 28 Agrippa pedig monda Pálnak: Majdnem ráveszel engem, hogy keresztyénné legyek. 29 Pál pedig monda: Kívánnám Istenről, hogy nemsak majdnem, hanem nagyon is, ne csak te, hanem mindenki is, kik ma engem hallgatnak, lennétek olyanok, aminő én is vagyok, e bilincsek től megválva. 30 És mikor ő ezeket mondá, felkele a király és a tisztártás és Bernicé és a kik velük együtt ülteken: 31 És visszavonultokban beszélgetnek vala egymással, mondván: Semmi halálra, vagy fogásra méltó dolgot nem cselekszik ez az ember. 32 Agrippa pedig monda Festusnak: Ezt az embert szabadon lehetett volna bocsátani, ha a császárra nem appellált volna.

27 Midőn pedig elvégeztetett, hogy mi Itáliába hajózzunk, átadák mind Pált, mind némely egyéb foglyokat egy Július nevű századosnak a császári seregből. 2 Beülvén azért egy Adramittiumból való hajóba, az Ázsia mentében fekvő helyeket akarván behajózni, elindulánk, velünk lévén a maczedóniai Aristárkhus, ki Thessalonikából való. 3 És másnap megérkezünk Sidonba. És Július emberséggel bárván Pállal, megengedé, hogy barátaihoz elmenve gondoskodásukban részesüljön. 4 És onnan elindulván, Ciprus alatt evezénk el, mivelhogy a szelek ellenkezők valának. 5 És a Cziliczia és Pámfilia mellett levő tengeren átevezvén, eljutánk a licziai Mirába. 6 És mivel ott a százados egy Itáliába menő alexandriai hajót talált, abba szállított be minket. 7 Több napon át azonban lassan hajózván és nehezen érkezvén Knidushoz, mivel nem enged vala bennünket odajutni a szél, elhajózánk Kréta alatt, Salmóné mellett, 8 És nagy ügygyel-bajjal elhajózván mellette, jutánk egy helyre, melyet Szépkikötőnek neveznek, melyhez közel vala Lásea városa. 9 Mivel pedig sok idő mult el, és a hajózás más veszedelmes vala, mivelhogy a bőjt is elmuldt immár, inti vala Pál őket, 10 Ezt mondván nézik: Férfiak, látom, hogy nemcsak a terének és a hajónak, hanem a mi életünknek is bántódásával és nagy kárával fog történni a hajózás. 11 De a százados inkább hisz vala a kormányosmesternek és a hajó tulajdonosnak, hogynem annak, a mit Pál mond vala. 12 Mivel pedig az a kikötő telelésre nem volt alkalmas, a többség azt határozta, hogy hajózzanak el onnan is, ha valami módon eljutva Fénixbe, Kréta kikötőjébe, mely délnyugot és északnyugot felé néz, kitelelhethnének. 13 Mivel pedig déli szél kezdt lassan fúni, azt gondolvan, hogy feltett szándékuknak uraivá lettek, elindulván, közelebb hajóztak el Kréta mellett. 14 Nemsokára azonban viharos szélvész csapott le oda, mely Észak-keleti szélnek

neveztetik. 15 Mikor pedig a hajó elragadtatott, és nem bírt a széllel szembe menni, nekieresztvén azt, vitetünk vala tova. 16 Mikor pedig egy kis sziget alá futottunk, mely Klaudának hívtatták, csak alig bírtuk hatalmunkba keríteni a csolnakat. 17 Melyet miután felvontak, védőeszközökkel alkalmaznak vala, alól megövedzvén a hajót; és mivel félnek vala, hogy zátonyra bukkannak, lebocsátván a vitorlát, úgy vitetnek vala. 18 Mikor pedig a szélvészről nagyon hánystáttánk, másnap a hajóterhet kihányák; 19 És harmadnap tulajdon kezeinkkel hánýók ki a hajó felszerelését. 20 Mikor pedig több napon át sem nap, sem csillagok nem látszottak, és nem kis vihar szorongatott, továbbra minden reménységünk elvétettet életben maradásunk felől. 21 Mikor pedig hosszas volt már az étlenség, akkor Pál felállván ő közöttük, monda: Jóllehet szükséges lett volna, óh férfiak, hogy engedelmeskedve nékem, ne indultunk volna el Krétából, és elkerültük volna ezt a bajt és kárt: 22 Mindazáltal mostanra nézve is intelek benneteket, hogy jó reménységen legyetek; mert egy lélek sem vész el közületek, hanem csak a hajó. 23 Mert ez éjjel mellém állva egy angyala az Istennek, kié vagyok, a kinek szolgálok is, 24 Ezt mondván: Ne féj Pál! A császár elé kell néked állanod. És íme az Isten ajándékba adta néked mindenkit, kik te veled hajóznak. 25 Annakokáért jó reménységen legyetek, férfiak! Mert hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, a mint nékem megmondatott. 26 Egy szigetre kell pedig nékünk kivetődnünk. 27 Mikor pedig a tizenegyedik éjszaka eljött, a mint ide s tova hánystárránk az Ádrián, éjfélájban észrevevén a hajósok hogy valami szárazföld közelget hozzájuk. 28 És lebocsátván a vízmérő ónt, húsz ölnyinek találák, majd egy kevésbé tovább menvén és ismét lebocsátván a vízmérő ónt, találák tizenöt ölnyinek. 29 És mivel féltek, hogy szírtes helyekre vetődhettek, a hajónak hátulsó részéből négy vasmacskát vetvén ki, kívánják vala, hogy nappal legyen. 30 A hajósok pedig mikor el akarának menekülni a hajóból, és a csolnakat lebocsáták a tengerre, annak színe alatt, mintha a hajó orrából vasmacskákat akarnának vetni, 31 Monda Pál a századosnak és a vitézeknek: Ha ezek a hajóban nem maradnak, ti meg nem szabadulhattok. 32 Akkor a vitézek elvágák a csolnak köteleit, és ki hagyák esni azt. 33 Addig pedig, míg nappal lenne, inti vala Pál mindenjájokat, hogy egyenek, mondván: Ma tizenegyedik napja, mióta folyton életlen várakoztok, semmit sem véve magatokhoz. 34 Azért intelek benneteket, hogy egyetek, mert ez a ti javatokra szolgál. Mert közületek senkinek sem esik le egy hajszál a fejéről. 35 Mikor pedig ezeket mondá, és kenyeres vőn kezébe, hálákat ada Istennek mindenjájok előtt, és megtörvén, kezde enni. 36 Felbátorodván pedig mindenjáján, szintén vevének magukhoz táplálékot. 37 Valánk pedig a hajóban lélekszám szerint összesen kétszázhétvenhatan. 38 Miután pedig megelégedtek eleddelkel, a hajót könnyebbitik vala, a gabonát kihányán a tengerbe. 39 Mikor pedig megvirradt, a szárazföldet nem ismerik vala fel; hanem egy tengeröblöt sajátítanak vala, melynek síma partja van, melyre végezék, hogy kihajtják a hajót, ha bírják. 40 A vasmacskákat azért körös-körül elvagdalgán, a tengerben hagyák, egyszersmind eloldván a kormányrudak köteleit és felvonván a nagy vitorlát a szélfúvásnak, igyekeznek vala a part felé haladni. 41 De

mikor egy zátonyos helyre találtak, ráhajtották a hajót. És az első része ugyan megakadván, mozdíthatatlanul marad vala, a hárultsó része azonban szakadoz vala a haboknak ereje miatt. **42** A véteknek pedig az lón tanácsa, hogy a foglyokat vágják le, hogy senki el ne szaladhasson, minekutána kiúszott. **43** De a százados meg akarván tartani Pált, eltált óket a szándéktól, és megparancsolá, hogy a kik úszni tudnak, először azok szöködösszenek a tengerbe és meneküljenek ki a szárazföldre. **44** A többiek pedig ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. És így lón, hogy mindenjában szerencsésen kimenekültek a szárazföldre.

28 És miután szerencsésen megmenekültek, akkor megtudák, hogy Melitának neveztetik az a sziget. **2** A barbárok pedig nem közösséges emberséget cselekesznek vala mi velünk: mert tüzet gerjesztvén, befogadának mindenjáronkat a rajtunk való záporért és a hidegért. **3** Mikor pedig Pál nagy sok venyigét szedett és a tűzre tette, egy vípera a melegből kimászva, az ó kezére ragada. **4** Mikor pedig látta a barbárok az ó kezéről függeni a mérges kígyót, mondják vala egymásnak: Nyilván gyilkos ez az ember, kit nem hagya élni a bosszúállás, noha a tengerből megszabadult. **5** De néki, minekutána a kígyót lerázta a tűzbe, semmi baja sem lón. **6** Azok pedig azt várják vala, hogy ó meg fog dagadni, vagy nagyhirtelenséggel halva rogyik le. Mikor azonban sok ideig várták, és látta, hogy semmi baja nem lesz, megváltoztatva értelmököt, istennek mondják vala ót. **7** Annak a helynek környékén valának pedig a sziget főemberének, névszerint Publiusnak mezei jószágai, ki befogadván minket, három napig nagy emberségesen vendégül látott. **8** Lón pedig, hogy a Publius atya hideglelésben és vérhasban betegen feküvék. Kihez Pál beméne, és minekutána könyörgött, kezeit reá vetve meggyógyítja ót. **9** Minekutána azért ez megtörtént, egyebek is, kik betegek valának a szigeten, ó hozzá jövénék és meggyógyulának. **10** Kik nékünk nagy tiszességet is tőnek, és mikor elindulánk, a szükséges dolgokkal ellátanak. **11** Három hónap mulva tudniliük egy Alexandriába való hajón elindulánk, mely a szigeten telet, melynek cízmere Kásztor és Pollux vala. **12** És Szirakúzába eljutván, ott maradánk három napig. **13** Onnét körülkerülvén, eljutánk Régiumba, és egy nap mulva déli szél támadván, másnap megérkezénk Puteóliba. **14** Hol mikor atyafiakat találtunk, kérnék minket, hogy nálok maradjunk hétfő napig; és úgy menénk Rómába. **15** Onnét is az atyafiak, mikor a mi dolgainkat meghallották, nékünk előnkbe jövénék Appii Forumig és Tres Tabernaeig. És mikor Pál meglátta óket, hálákat adván az Istennek, bátorságot vón. **16** Mikor pedig Rómába jutottunk, a százados átádá a foglyokat a testőrsereg fővezérének. Pálnak azonban megengedték, hogy külön lakjék az ót őriző vitézzel. **17** Lón pedig, hogy három nap mulva magához hívattá Pál a zsidók között való főembereket. Mikor pedig egybegyűltek, monda nézik: Atyámfiai, férfiak, én jöllehet semmit sem vétkezem a nép ellen, vagy az ósi szokások ellen, mindenálltal foglyul adattam át Jeruzsálemből a rómaiak kezébe. **18** Kik miután kihallgattak, el akarának engem bocsátani, mivelhogy én bennem semmi halára méltó vétek nincsen. **19** De mivel a zsidók ellene mondtaak, kényszerítettem a császárra

appellálni, nem mintha az én népem ellen volna valami vádám. **20** Ennekóáért hívtalak tehát titokat, hogy lássalak benneteket és szóljak veletek; mert az Izráelnek reménységeért véttettem körül e láncszal. **21** Azok pedig mondának néki: Mi te felőled sem levelet nem vettünk Júdeából, sem pedig az atyafiak közül ide jőve valaki, nem jelentett, vagy szólt te felőled valami rosszat. **22** Akarnók azért tőled hallani, micsoda értelemben vagy. Mert e felekezet felől tudva van előttünk, hogy mindenütt ellene mondanak. **23** Kitűzvén tehát néki egy napot, eljövénékel hozzá a szállására többen; kiknek nagy bizonyosítéssel szól vala az Istennék országa felől, igyekezvén elhitetni ő velük a Jézus felől való dolgokat, úgy a Mózes törvényéből, mint a prófétákból, reggeltől fogva mind estvéig. **24** És némelyek hivének az ó beszédének, mások nem hivének. **25** Mivel pedig nem egyeznék meg egymással, eloszlának, miután Pál ez egy szót mondá: Jól szólott a Szent Lélek Ésaiás próféta által a mi atyáinknak, mondván: **26** Eredj el a néphez és mond: Hallván halljátok, és ne értsetek; és nézvén nézzetek, és ne lássatok! **27** Mert megkövöredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallanak, és szemeiket behunyák; hogy szemeikkel ne lássanak, füleikkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek és meg ne térenjenek, és meg ne gyógyítsam őket. **28** Legyen azért nétek tudtotakra, hogy a pogány népeknek küldetett az Istennék ez idvezítése, és ők meg is hallgatják. **29** És mikor ezeket mondotta, elmenének a zsidók, magok között sokat vetekedve. **30** Marada pedig Pál két egész esztendeig az ó tulajdon bérelt szállásán, és mindeneket befogadja vala, kik ő hozzá menének. **31** Prédikálván az Istennék országát és tanítván az Úr Jézus Kriszts felől való dolgokat teljes bátorsággal, minden tiltás nélkül.

Rómaiakhoz

1 Pál, Jézus Krisztusnak szolgája, elhívott apostol, elválasztva Isten evangéliomának hirdetésére. **2** Melyet eleve megígérte az ó prófétái által a szentírásokban, **3** Az ó Fia felől, aki Dávid magyából lett test szerint, **4** A ki megbizonyítatott hatalmasan Isten Fiának a szentség Lelke szerint, a halálból való feltámadás által, a mi Urunk Jézus Krisztus felől, **5** Aki által vettük a kegyelmet és az apostolságot a hitben való engedelmességeknek okáért, minden pogányok között, az ó nevéért; **6** Kik között vagytok ti is, Jézus Krisztusnak hivatalosai: **7** Mindeneknek, a kik Rómában vagytok, Isten szerelmeseinek, hivatalos szenteknek: Kegyelem nétek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. **8** Először hálát adok az én Istenemnek a Jézus Krisztus által mindenjáratokért, hogy a ti hiteteknek az egész világban híre van; **9** Mert bizonyoságom nékem az Isten, kinek lelkem szerint szolgálok az ó Fiának evangéliomában, hogy szüntelen emlékezem felőletek, **10** Imádkozásaimban mindenkor könyörögvén, vajha egyszer már jó szerencsés út adódnék nékem Istennek akaratából, hogy hozzátok mehessek; **11** Mert kívánlak titokat látni, hogy valami lelkei ajándékot közölhessek veletek a ti megerősítésekre, **12** Azaz, hogy együtt felbuzduljunk ti nálatok egymás hite által, a tiétek meg az enyém által. **13** Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok atyámfiai, hogy én gyakran elvégeztem magamban, hogy elmegyek hozzátek (de mindez ideig megakadályoztattam), hogy köztetek is nyerjek valami lelkei gyümölcsöt, mint a többi pogányok között is. **14** Mind a görögöknek, mind a barbárokknak, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok. **15** Azért a mi rajtam áll, kész vagyok nétek is, a kik Rómában vagytok, az evangéliomot hirdetni. **16** Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliomát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére, zsidónak először meg görögnek. **17** Mert az Istenek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él. **18** Mert nyilván van az Istenek haragja mennyből, az embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják. **19** Mert a mi az Isten felől tudható nyilván van ó bennök; mert az Isten megjelentette nékik: **20** Mert a mi Istenben láthatatlan, tudnivalik az ó örökkel való hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ó alkotásaiból megértetvén megláttatik; úgy, hogy ők menthetetlenek. (*aīdios g126*) **21** Mert bár az Isten megismerték, mindenáltal nem mint Isten dicsőítették őt, sem néki hálákat nem adtak; hanem az ó okoskodásaiakban hiába valókká lettek, és az ó balgatag szívök megsötétedtek. **22** Magokat bölcseknek vallván, balgatagokká lettek; **23** És az örökkel való Istennek dicsőségét felcseréltek a mulandó embereknek és madaraknak és négylábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával. **24** Annakokáért adta is őket az Isten szívök kivánságaiban tiszttalanságra, hogy egymás testét megszeplősíték; **25** Mint a kik az Isten igazságát hazugsággá változtatták, és a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a teremtő helyett, aki minden örökké áldott. Amen. (*aīdios g165*) **26** Annakokáért adta őket az Isten tisztálaton indulatokra;

mert az ó asszonynépei is elváltottatták a természet folyását természetellenesre: **27** Hasonlóképen a férfiak is elhagyván az asszonyéppel való természetes élést, egymásra gerjedtek bujaságukban, férfiakkal fertelmeskedvén, és az ó tévelygősöknek méltó jutalmát elvezén önmagokban. **28** És a miképen nem mélgették az Isten arra, hogy ismeretükben megtartsák, azonképen oda adták őket az Isten méllettlan gondolkozásra, hogy illetlen dolgokat cselekedjenek; **29** A kiteljesek minden hamissággal, paráznasággal, gonoszsággal, kapzsisággal, rosszasággal; rakkák, írgységgel, gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal, rossz erkölcsssel; **30** Súsárlók, rágalmazók, istengőlők, dölyfősek, kevélyek, dicsekedők, rosszban mesterkedők, szüleiknek engedetlenek, **31** Balgatagok, összeférhetetlenek, szeretet nélkül valók, engesztelhetetlenek, irgalmatlanok. **32** Kik jóllehet az Isten végzését ismerik, hogy a kik ilyeneket cselekesznek, méltók a halára, mégis nemcsak cselekszik azokat, hanem az akképen cselekvőkkel egyet is értenek.

2 Annakokáért menthetetlen vagy óh ember, bárki légy, aki ítélsz: mert a miben mászt megítélsz, önmagadat kárhoztatod; mivel ugyanazokat míveled te, aki ítélsz. **2** Tudjuk pedig, hogy az Istenek ítélete igazság szerint van azokon, a kik ilyeneket cselekesznek. **3** Vagy azt gondolod, óh ember, aki megítéled azokat, a kik ilyeneket cselekesznek, és te is azokat cselekszed, hogy te elkerülök az Istenek ítéletét? **4** Avagy megveted az ó jóságának, elnázésének és hosszúlürésének gaudagságát, nem tudván, hogy az Istenek jósgája téged megtérésre indít? **5** De te a te keményiséged és meg nem tért szíved szerint gyűjtész magadnak haragot a haragnak és az Isten igaz ítélete kijelentésének napjára. **6** A ki megfizet mindenkinet az ó cselekedetei szerint: **7** Azoknak, a kik a jó cselekedetben való állhatatossággal dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek, örök élettel; (*aīdios g166*) **8** Azoknak pedig, a kik versengők és a kik nem engednek az igazságnak, hanem engednek a hamisságnak, búslással és haraggal. **9** Nyomorúság és ínség minden gonoszt cselekedő ember lelkének, zsidónak először meg görögnek; **10** Dicsőség pedig, tisztesség és békesség minden jót cselekedőnek, zsidónak először meg görögnek: **11** Mert nincsen Isten előtt személyválogatás. **12** Mert a kik törvény nélkül véleztek, törvény nélkül vesznek is el: és a kik a törvény alatt véleztek, törvény által ítéltetnek meg, **13** (Mert nem azok igazak Isten előtt, a kik a törvényt hallgatják, hanem azok fognak megigazulni, a kik a törvényt betölítik. **14** Mert mikor a pogányok, a kiknek törvényük nincsen, természetől a törvény dolgait cselekszik, akkor ők, törvényük nem lévén, önmagoknak törvényük: **15** Mint a kik megmutatják, hogy a törvény cselekedete be van írva az ó szívökbe, egyetemen bizonyoságot tévén arról az ó lelkismeretők és gondolataik, a melyek egymást kölcsönösen vádolják vagy mentegetik.) **16** Azon a napon, melyen az Isten megítéli az emberek titkait az én evangéliom szerint a Jézus Krisztus által. **17** Íme, te zsidónak nevezetet, és a törvényre támaszkodol, és Istenkel dicsekedel. **18** És ismered az ó akaratát, és választást tudsz tenni azok között, a melyek különböznek attól, mivelhogy a törvényből megtanítottál; **19** És azt hiszed magadról, hogy

te a vakoknak vezetője, a sötétségben levőknek világossága, 20 A balgatagok tanítója, a kiskorúak mestere vagy, bírván a törvényben az ismeret és igazság formáját. 21 A ki azért mást tanítasz, magadat nem tanítod-é? a ki azt hirdeted, hogy ne lopj, lopsz-é? 22 A ki azt mondod, ne paráznlákdójál, paráznlákkodol-é? a ki útodal a bálványokat, szentségtörő vagy-é? 23 Ki a törvényben dicséssel, a törvénynek megrontása által az Isten gyalázod-é? 24 Mert az Istennek neve miattatok káromoltatik a pogányok között, a mint meg van írva. 25 Mert használ ugyan a körülmetélkedés, ha a törvényt megtartod; de ha a törvényt áthágod, a te körülmetélkedésed körülmetéletlenséggé lett. 26 Ha tehát a körülmetéletlen pogány megtartja a törvénynek parancsolatait, aző körülmetéletlensége nem körülmetélkedésül tulajdoníttatik-é néki? 27 És a természettől fogva körülmetéletlen ember, ha a törvényt megtartja, megítél téged, a ki a betű és körülmetélkedés mellett is a törvényeknek megrontója vagy. 28 Mert nem az a zsidó, a ki külsőképen az; sem nem az a körülmetélés, a mi a testen külsőképen van: 29 Hanem az a zsidó, a ki belsőképen az; és a szívnek léleken, nem betű szerint való körülmetélése az igazi körülmetélkedés; a melynek dícsérete nem emberektől, hanem Istenől van.

3 Mi tekintetben különb ház a zsidó? vagy micsoda haszna van a körülmetélkedésnek? 2 minden tekintetben sok. mindenek előtt, hogy az Isten reájok bízta aző beszédeit. 3 De hét hogy ha némelyek nem hittek? Vajon azoknak hitlensége nem teszi-é hiábaivalóvá az Istennek hűségét? 4 Távol legyen. Sőt inkább az Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug, a mint meg van írva: Hogy igaznak ítéltessé a te beszédeidben, és gyózedelmes légy, mikor vándolnak téged. 5 Ha pedig a mi igazságtalanságunk az Istennek igazságát mutatja meg, mit mondunk? Vajon igazságtalan-é az Isten, hogy minket büntet? Emberi módon szólok. 6 Távol legyen! Mert akkor mi módon ítéli meg az Isten a világot? 7 Mert ha az Istennek igazsága az én hazugságom által öregbült aző dicsőségre, miért károztattatom még én is, mint búnös? 8 Sőt inkább ne cselekedjük-é a rosszat, hogy abból jó származzék? – a mint minket rágalmasznak, és a mint némelyek mondognak, hogy mi így beszélünk, a kiknek károztatása igazságos. 9 Micsoda tehát? Különbek vagyunk-é? Semmiképen nem. Mert az előbb meghutattuk nyilván, hogy zsidók és görögök mindenjában bún alatt vannak; 10 A mint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is; 11 Nincs, a ki megértse, nincs, a ki keresse az Isten. 12 Mindnyájan elhajlottak, egyetemen haszontalanokká lettek; nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. 13 Nyitott sír aző torkuk; nyelvükkel álnokságot szólnak; áspis kígyó mérge van ajkaik alatt. 14 Szájuk telve átkozódással és keserűséggel. 15 Lábaik gyorsak a vérontásra. 16 Útaiikon romlás és nyomorúság van. 17 És a békességnak útját nem ismerik. 18 Nincs isteni félelem aző szemök előtt. 19 Tudjuk pedig, hogy a mit a törvény mond, azoknak mondja, a kik a törvény alatt vannak; hogy minden száj bedugassék, és az egész világ Isten ítélete alá essék. 20 Annakáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg előtte: mert a bún ismerete a törvény által vagyon. 21 Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, a melyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a

próféták; 22 Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindenekhoz és mindeneknak, a kik hisznek. Mert nincs különbség, 23 Mert mindenjában vételek, és szükölködnek az Isten dicsősége nélkül. 24 Megigazulván ingyen aző kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, 25 Kit az Isten eleve rendelt engeszelő áldozatul, hit által, aző vérében, hogy megmutassa aző igazságát az előbb elkövetett bűnöknek elnézése miatt, 26 Az Isten hosszúlürésénél fogva, aző igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, a ki a Jézus hitéből való. 27 Hol van tehát a dicsekedés? Kirekesztet. Mely törvény által? A cselekedetek által? Nem; hanem a hit törvénye által. 28 Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül. 29 Avagy Isten csak a zsidóké-e? Avagy nem a pogányok is? Bizony a pogányok is. 30 Mivelhogy egy az Isten, a ki megigazítja a zsidót hitből és a pogányt hit által. 31 A törvényt tehát hiábaivalóvá tesszük-é a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.

4 Mit mondunk tehát, hogy Ábrahám a mi atyánk nyert volna test szerint? 2 Mert ha Ábrahám cselekedetekből igazult meg, van mivel dicsekedék, de nem az Isten előtt. 3 Mert mit mond az írás: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonítaték aző néki igazságul. 4 Annak pedig, a ki munkálkodik, a jutalom nem tulajdoníttatik kegyelemből, hanem tartozás szerint; 5 Ellenben annak, a ki nem munkálkodik, hanem hisz abban, a ki az istentelent megigazítja, aző hite tulajdoníttatik igazságul. 6 A mint Dávid is boldognak mondja azt az embert, a kinek az Isten igazságot tulajdonít cselekedetek nélkül. 7 Boldogok, a kiknek megbocsáttattak aző hamisságaik, és a kiknek elfedeztettek aző bűneik. 8 Boldog ember az, a kinek az Úr bűnt nem tulajdonít. 9 Ez a boldogság tehát a zsidónak, vagy a pogánynak is tulajdoníttatik-é? Mert azt mondjuk, hogy Ábrahámnak a hit tulajdoníttaték igazságul. 10 Miképen tulajdoníttaték tehát? Körülmetélt vagy körülmetéletlen állapotában? Nem körülmetélt, hanem körülmetéletlen állapotában. 11 És a körülmetélkedés jegyet körülmetéletlenségeben tanusított hite igazságának pecsétjéül nyerte: hogy atya legyen mindeneknak, a kik körülmetéletlen létreké hisznek, hogy azoknak is tulajdoníttassék az igazság; 12 És hogy atya legyen a körülmetéltéknek is, azoknak, a kik nemcsak körülmetélkednek, hanem követik is a mi atyánknak Ábrahámnak körülmetéletlenségeben tanusított hitének nyomdokait. 13 Mert nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak, vagy aző magvának, hogy a világának örököse lesz, hanem a hitnek igazsága által. 14 Mert ha azok az örökösek, kik a törvényből valók, hiábaivalóvá lett a hit, és haszontalanná az ígéret: 15 Mert a törvény haragot nemz: a hol pedig nincsen törvény, ott törvény ellen való cselekedet sincsen. 16 Azért hitből, hogy kegyelemből legyen; hogy erős legyen az ígéret az egész magnak; nemcsak a törvényből valónak, hanem az Ábrahám hitéből valónak is, a ki mindenjáunknak atyánk 17 (A mint meg van írva, hogy sok nép atyájával tettek téged) az előtt, az Isten előtt, a kiben hitt, a ki a holtakat megelevenít, és azokat, a melyek nincsenek, előszólítja mint meglevőket. 18 A ki reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyájával lesz, a szerint, a mint megmondattott: így lészen a te magod. 19

És hitében erős lévén, nem gondolt az ő már elhalt testére, mintegy százesztendős lévén, sem Sárának elhalt méhére; 20 Az Istennek igéretében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek, 21 És teljesen elhitte, hogy a mit ő ígérte, meg is cselekedheti. 22 Azért is tulajdonították néki igazságul. 23 De nemcsak ő érette iratott meg, hogy tulajdonították néki igazságul, 24 Hanem mi érettünk is, a kiknek majd tulajdonítatik, azoknak tudniillik, a kik hisznek Abban, a ki feltámasztotta a mi Urunkat a halálból, 25 Ki a mi bűneinkért halára adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.

5 Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, 2 A ki által van a menetelünk is hitben ahoz a kegyelemhez, a melyben állunk; és dicsekünk az Isten dicsőségének reménységében. 3 Nemcsak pedig, hanem dicsekünk a háborúságokban is, tudván, hogy a háborúság békességes tűrést nemz, 4 A békességes tűrés pedig próbatételel, a próbatétel pedig reménységet. 5 A reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltöttet a mi szívünkbe a Szent Lélek által, ki adatott nékünk. 6 Mert Krisztus, mikor még erőtelenek valánk, a maga idejében meghalt a gonoszokért. 7 Bizonyára igazért is alig hal meg valaki; ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. 8 Az Isten pedig a mi hozzáink való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus éröttünk meghalt. 9 Minekutána azért most megigazultunk az ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a harag ellen ő általa. 10 Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékélünk Istennel az ő Fiának halála által, sokkal inkább megtartatunk az ő elete által minekutána megbékélünk vele. 11 Nemcsak pedig, hanem dicsekünk is az Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által, a ki által most a megbékélést nyertük. 12 Annakokáért, miképen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek; 13 Mert a törvényig vala bűn a világon; a bűn azonban nem számíttatik be, ha nincsen törvény. 14 Úgyde a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, a kik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek, a ki ama következendőnek kiábrázolása vala. 15 De a kegyelmi ajándék nem úgy van, mint a bűneset; mert ha amaz egynek esete miatt sarkan haltak meg, az Isten kegyelme és a kegyelmből való ajándék, mely az egy ember Jézus Krisztusé, sokkal inkább elhatott sokakra. 16 És az ajándék sem úgy van, mint egy vétkező által; mert az ítélet egyből lett kárhozottá, az ajándék pedig sok bűnből van igazulásra. 17 Mert ha az egynek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, kik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bővölködésében részesültek. 18 Bizonyára azért, miképen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat: azonképen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása. 19 Mert miképen egy embernek engedetlensége által sarkan bűnössékké lettek: azonképen egynek engedelmesége által sarkan igazakká lesznek. 20 A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék; de a hol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem

sokkal inkább bővölködik: 21 Hogy miképen uralkodott a bűn a halálra, azonképen a kegyelem is uralkodjék igazság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által. (aiōnios g166)

6 Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-é a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? 2 Távol legyen: a kik meghaltunk a bűnnek, miremon élnénk még abban? 3 Avagy nem tudjátok-é, hogy a kik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? 4 Eltemettettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyanak dicsősége által, azonképen mi is új életben járunk. 5 Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele egygyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk. 6 Tudván azt, hogy a mi ó emberünk ő vele megfeszítettet, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgálunk a bűnnek: 7 Mert a ki meghalt, felszabadult a bűn alól. 8 Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is ő vele. 9 Tudván, hogy Krisztus, a ki feltámadott a halálból, többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik, 10 Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él. 11 Ezenképen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban. 12 Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjetek néki az ő kívánságaiban: 13 Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint a kik a halálból életre keltek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek. 14 Mert a bűn ti rajtakot nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt. 15 Mit is tehát? Vétkézzünk-é mivelhogy nem vagyunk törvény alatt, hanem kegyelem alatt? Távol legyen. 16 Avagy nem tudjátok, hogy a kinek oda szánjátok magatokat szolgákul az engedelmeségre, annak vagytok szolgái, a kinek engedelmeskedtek: vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmeségek igazságra? 17 De hála az Istennek, hogy jöllehet a bűn szolgái voltatok, de szívetek szerint engedelmeskedtek a tudomány azon alakjának, a melyre adattatok. 18 Felszabadulván pedig a bűn alól, az igazságnak szolgálivá lettetek. 19 Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége miatt. Mert a miképen oda szántátor a ti tagjaitokat a tiszta talanságnak és a hamisságnak szolgájul a hamisságra: azonképen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgájul az igazságnak a megszenteletetésre. 20 Mert mikor a bűn szolgái valátok, az igazságtól szabadok valátok. 21 Micsoda gyümölcsét vettétek azért akkor azoknak, a miket most szégyenletek? mert azoknak a vége halál. 22 Most pedig, minekutána felszabadultatok a bűn alól, szolgálivá lettetek pedig az Istennek: megvan a gyümölcsötök a megszenteletetésre, a vége pedig örök élet. (aiōnios g166) 23 Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban. (aiōnios g166)

7 Avagy nem tudjátok-é atyámfiai, mert törvényismerőkhöz szólok, hogy a törvény uralkodik az emberen, a míg él? 2 Mert a férjes asszony, míg él a férj, ehhez van kötve törvény szerint, de ha meghal a férj, felszabadul az asszony a férj törvénye alól.

3 Azért tehát az Ő férjének életében paráznának mondatik, ha más férfihoz megy, ha azonban meghal a férje, szabaddá lesz a törvénytől, úgy hogy nem lesz parázna, ha más férfihoz megy. **4** Azért atyámfiai, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy legyetek máséi, azéi, a ki a halálból feltámasztott, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. **5** Mert mikor a testben voltunk, a bűnök indulatai a törvény által dolgoztak a mi tagjainkban, hogy gyümölcsözzenek a halálhak; **6** Most pedig megszabadultunk a törvénytől, minekutána meghaltunk arra nézve, a mely által lekövte tartattunk; hogy szolgálunk a léleknek újságában és nem a betű óságában. **7** Mit mondunk tehát? A törvény bűn-é? Távol legyen: sőt inkább a bűnt nem ismertem, hanem csak a törvény által; mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánjad. **8** De a bűn alkalmat vévén, a parancsolat által nemzett bennem minden kívánságot; mert törvény nélkül holt a bűn. **9** Én pedig éitem régen a törvény nélkül: de ama parancsolatnak eljövetelével felelevenedék a bűn, **10** Én pedig meghalék; és úgy találtaték, hogy az a parancsolat, mely életre való, nékem halálomra van. **11** Mert a bűn alkalmat vévén, ama parancsolat által megcsalt engem, és megölt általa. **12** Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó. **13** Tehát a jó nékem halálom lett-é? Távol legyen: sőt inkább a bűn az, hogy megtessék a bűn, mely a jó által nékem halált szerez, hogy felette igen bűnös legyen a bűn a parancsolat által. **14** Mert tudjuk, hogy a törvény lelke; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztek. **15** Mert a mit cselekszem, nem ismerem: mert nem azt mítélem, a mit akarok, hanem a mit gyűlöök, azt cselekszem. **16** Ha pedig azt cselekszem, a mit nem akarok, megegyezem a törvénnyel, hogy jó. **17** Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn. **18** Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemen jó; mert az akárás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. **19** Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok; hanem a gonoroszt cselekszem, melyet nem akarok. **20** Ha pedig én azt cselekszem, a mit nem akarok, nem én mítélem már azt, hanem a bennem lakozó bűn. **21** Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. **22** Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint; **23** De látok egy másik törvényt az én tagjaiban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ád a bűn törvényének, mely van az én tagjaiban. **24** Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből? **25** Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által. Azért jöllehet én az elmémmel az Isten törvényének, de testemmel a bűn törvényének szolgálók.

8 Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. **2** Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvénytől. **3** Mert a mi a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelenszerűen vala a test miatt, az Isten az Ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a testben. **4** Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint. **5** Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Lélek szerint valók

pedig a Lélek dolgaira. **6** Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békesség. **7** Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. **8** A kik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. **9** De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. A kiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. **10** Hogyha pedig Krisztus ti bennetek van, jöllehet a test holt a bűn miatt, a lélek ellenben élet az igazságért. **11** De ha Annak a Lelke lakik bennetek, a ki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki a feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandon testeiteket is az Ő ti bennetek lakozó Lelke által. **12** Annakokáért atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk: **13** Mert, ha test szerint éltek, meghaltak; de ha a test cselekedeteit a lélekkel megöldököltek, éltek. **14** Mert a kiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. **15** Mert nem kaptatok szolgáság lelkét ismét a felelemre, hanem a fiúságnak Lelekét kaptatók, aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! **16** Ez a Lélek bizonyoságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. **17** Ha pedig gyermekek, örökösiök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvendünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg. **18** Mert azt tartom, hogy a miket most szenvendünk, nem hasonlíthatók ahoz a dicsőséghöz, mely nékünk megjelentetik. **19** Mert a teremtett világ sővároga várja az Isten fiainak megjelenését. **20** Mert a teremtett világ hiábavalóság alá vettetett, nem önként, hanem azért, aki az alá vetette. **21** Azzal a reményéggel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothatandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára. **22** Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben fohászkodik és nyög mind idáig. **23** Nemcsak ez pedig, hanem magok a Lélek zsengéjének birtokosai, mi magunk is fohászkodunk magunkban, várván a fiúságot, a mi testünknek megváltását. **24** Mert reményében tartattunk meg; a reményseg pedig, ha láttatik, nem reményseg; mert a mit lát valaki, miért reményli is azt? **25** Ha pedig, a mit nem látunk, azt reméljük, békességes türéssel várjuk. **26** Hasonlatosképen pedig a Lélek is segítségére van a mi erőtelenségünknek. Mert azt, a mit kérnünk kell, a mint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek esedezik mi érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal. **27** A ki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért. **28** Tudjuk pedig, hogy azoknak, a kik Isten szeretik, minden javokra van, mint a kik az Ő végzése szerint hivatalosak. **29** Mert a kiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy Ő legyen elsőszülött sok atyafi között. **30** A kiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és a kiket elhívott, azokat meg is igazította; a kiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette. **31** Mit mondunk azért ezekre? Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk? **32** A ki az Ő tulajdon Flának nem kedvezett, hanem Ő mindenjáunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt minden minékünk? **33** Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, aki megigazít; **34** Kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt a ki fel is támadott, aki az Isten jobbján van, aki esedezik is érettünk: **35** Kicsoda szakaszt el minket a

Krisztus szerelmétől? nyomorúság vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? 36 A mint megvan írva, hogy: Te érleted gyilkoltatunk minden napon; olybá tekintenek mint vágó juhokat. 37 De mindezekben felettesebb diadalmaskodunk, Az által, aki minket szeretett, 38 Mert meg vagyok győzödve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, 39 Sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.

9 Igazságot szólok Krisztusban, nem hazudok, lelkismeretem velem együtt tesz bizonyosát a Szent Lélek által, 2 Hogy nagy az én szomorúságom és szüntelen való az én szívemnek fájdalma; 3 Mert kívánnám, hogy én magam átok legyelek, elszakasztva a Krisztustól az én atyámfiaiért, a kik rokonaim test szerint; 4 A kik izráeliták, a kiké a fiúság és a dicsőség és a szövetségek, meg a törvényadás és az isteni tisztelet és az ígéretek; 5 A kiké az atyák, és a kik közül való test szerint a Krisztus, a ki mindeneknek felette örökké áldandó Isten. Ámen. (aión g165) 6 Nem lehet pedig, hogy meghiúsult legyen az Isten beszéde. Mert nem mindenjában izráeliták azok, kik Izráeltől valók; 7 Sem nem mindenjában fiak, kik az Ábrahám magvából valók; hanem: Izsákban neveztetik néked a te magod. 8 Azaz, nem a testnek fiai az Isten fiai; hanem az ígéret fiait tekinti magul. 9 Mert ígéretnek beszéde ez: Ez idő tájban eljövök, és Sárának fia lesz. 10 Nemcsak pedig, hanem Rebeka is, ki egytől fogant méhében, Izsáktól a mi atyánktól: 11 Mert mikor még meg sem születtek, sem semmi jó vagy gonoszt nem cselekedtek, hogy az Istennek kiválasztás szerint való végzése megmaradjon, nem cselekedetekből, hanem az elhívótól, 12 Megmondatott néki, hogy: A nagyobbik szolgál a kisebbiknek. 13 Miképen meg van írva: Jákóböt szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem. 14 Mit mondunk tehát: Vajon nem igazságtalanság-é ez az Istentől? Távol legyen! 15 Mert Mózesnek ezt mondja: Kónyörülök azon, a kin kónyörülök, és kegyelmezek annak, a kinek kegyelmezek. 16 Annakokáért tehát nem azé, a ki akarja, sem nem azé, a ki fut, hanem a kónyörülő Istené. 17 Mert azt mondja az Írás a Faraónak, hogy: Azért támasztottalak téged, hogy megmutassam benned az én hatalmamat, és hogyan hirdessék az én nevemet az egész földön. 18 Annakokáért a kin akar kónyörül, a kit pedig akar, megkeményít. 19 Mondod azért nékem: Miért fedd hát engem? Hiszen az ó akaratának kicsoda áll ellene? 20 Sőt inkább kicsoda vagy te ó ember, hogy versengsz az Istenkel? Avagy mondja-é a készítmény a készítőnek: Miért csináltál engem így? 21 Avagy nincsen-é a fazekasnak hatalma az agyagon, hogy ugyanazon gyuradékból nemely edényt tisztességre, nemelyet pedig becstelenségre csináljon? 22 Ha pedig az Isten az ó haragiát megmutatni és hatalmát megismerteti kívánván, nagy békességes tűréssel elszenvedte a harag edényeit, melyek veszedelemmre készítettek, 23 És hogy megismertesse az ó dicsőségenek gazdagságát az irlalom edényein, melyeket eleve elkészített a dicsőségre, mit szólhatott ellene? 24 A kikül el is

hívott minket nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül is, 25 A mint Hóseásnál is mondja: Hívom a nem én népemet én népemnek; és a nem szerettet szeretettnek. 26 És lészen, hogy azon a helyen, ahol ez mondatott nézik: Ti nem vagytok az én népem, ott az elő Isten inflainak fognak hívatni. 27 Ésaiás pedig ezt kiáltja Izráel felől: Ha Izráel inflainak száma annyi volna is, mint a tenger füvenye, a maradék tartatik meg. 28 Mert a dolgot bevégézi és rövidre metszi igazságban; mivel rövidesen végez az Úr a földön. 29 És a mint Ésaiás előre megmondotta: Ha a Seregeknek Ura nem hagyott volna nékünk magot, olyanokká lettünk volna, mint Sodoma, és Gomorához volnánk hasonlók. 30 Mit mondunk hát? Azt, hogy a pogányok, a kik az igazságot nem követték, az igazságot elnyerték, még pedig a hitből való igazságot; 31 Izráel ellenben, mely az igazság törvényét követte, nem jutott el az igazság törvényére. 32 Miért? Azért, mert nem hitből keresték, hanem mintha a törvény cselekedeteiből volna. Mert beleütköztek a beleütközés kövébe, 33 A mint meg van írva: Ímé beleütközés kövét és megbotránkozás szikláját teszem Sionba; és a ki hisz benne, nem szégyenül meg.

10 Atyámfiai, szívem szerint kívánom és Istentől könyörgöm az Izráel idvességét. 2 Mert bizonyosát teszek felőlök, hogy Isten iránt való buzgóság van bennök, de nem megismerés szerint. 3 Mert az Isten igazságát nem ismervén, és az ő tulajdon igazságukat igyekezvén érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmeskedtek. 4 Mert a törvény vége Krisztus minden hívőnek igazságára. 5 Mert Mózes a törvényből való igazságról azt írja, hogy a ki azokat cselekeszi, él azok által. 6 A hitből való igazság pedig így szól: Ne mond a te szívedben: Kicsoda meg fől a mennybe? (azaz, hogy Krisztus aláhozza;) 7 Avagy: Kicsoda száll le a mélységbé? (azaz, hogy Krisztust a halálból felhozza.) (Abysos g12) 8 De mit mond? Közel hozzád a beszéd, a szádiban és a szívedben van: azaz a hit beszéde, a melyet mi hirdünk. 9 Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol. 10 Mert szível hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre. 11 Mert azt mondja az Írás: Valaki hisz ő benne, meg nem szégyenül. 12 Mert nincs különbösg zsidó meg görög között; mert ugyanaz az Ura mindeneknek, a ki kegyelemben gazdag mindenekhez, a kik őt segítségül hívják. 13 Mert minden, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. 14 Mimódon hívják azért segítségül azt, a kiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban, a ki felől nem hallottak? Mimódon hallanának pedig prédikáló nélküli? 15 Mimódon prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek? A miképen meg van írva: Mely szépek a békesség hirdetőinek lábai, a kik jókat hirdetnek! 16 De nem mindenek engedelmeskedtek az evangéliomnak. Mert Ésaiás azt mondja: Uram! Kicsoda hitt a mi beszédünknek? 17 Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által. 18 De mondomb: Avagy nem hallották? Sőt inkább az egész földre elhatott az ő hangjok, és a lakóföld végig hatalmáig az ő beszédök. 19 De mondomb: Avagy nem ismerte-é Izráel? Először Mózes mondja: Én titokt felingerellek egy nem néppel, értelmetlen néppel haragítalak meg titoktak. 20 Ésaiás pedig bátorosan ezt mondja: Megtaláltak azok, a

kik engem nem keresnek; nyilvánvaló lettem azoknak, a kik felőlem nem kérdezősködtek. 21 Az Izráelről pedig ezt mondja: Egész napon kiterjesztettem kezemet az engedetlenkedő és ellenmondó néphez.

11 Mondom tehát: Avagy elvette-é Isten az ő népét? Távol legyen; mert én is izráelita vagyok, az Ábrahám magvából, Benjámin nemzetsegéből való. 2 Nem vetette el Isten az ő népét, melyet eleve ismert. Avagy nem tudjátok-é, mit mond az írás Illésről? A mint könyörög Istenhez Izráel ellen, mondván: 3 Uram, a te prófétáidat megölték, és a te oltáraidat lerombolták; és csak én egyedül maradtam, és engem is halára keresnek. 4 De mit mond néki az isteni felelet? Meghagytam magamnak hétezer embert, a kik nem hajtottak térdet a Baálnak. 5 Ekképen azért most is van maradék a kegyelemből való választás szerint. 6 Hogyha pedig kegyelemből, akkor nem cselekedetekből: különben a kegyelem nem volna többé kegyelem. Hogyha pedig cselekedetekből, akkor nem kegyelemből: különben a cselekedet nem volna többé cselekedet. 7 Micsoda tehát? A mit Izráel keres, azt nem nyerte meg: a választottak ellenben megyerték, a többiek pedig megkeményítették: 8 A mint meg van írva: Az Isten kábultság lelkét adta nékik; szemeket, hogy ne lássanak, füleket, hogy ne halljanak, mind e mai napig. 9 Dávid is ezt mondja: Legyen az ő asztaluk tőrré, hálóvá, botránkozássá és megtorlássá. 10 Sötétüljenek meg az ő szemeik, hogy ne lássanak, és az ő hátkat mindenkorra görbítsd meg. 11 Annakokáért mondomb: Avagy azért bottlottak-é meg, hogy elessenek? Távol legyen; hanem az ő esetük folytán lett az idvesség a pogányoké, hogy ők felingereltessének. 12 Ha pedig az ő esetök világunk gazdagsága, és az ő veszteségök pogányok gazdagsága, mennyivel inkább az ő teljességek? 13 Mert néktek mondomb a pogányoknak, a mennyiben hát én pogányok apostola vagyok, a szolgálatomat dicsőítem, 14 Ha ugyan felingerelhetném az én atyámfiait, és megtarthatnék közülök némelyeket. 15 Mert ha az ő elvettetésök a világunk megbékélése, micsoda lesz a felvételök hanemha élet a halálból? 16 Ha pedig a zsenge szent, akkor a térszta is; és ha a gyökér szent, az ágak is azok. 17 Ha pedig nemely ágak kitörötték, te pedig vadolajfa létedre beoltattál azok közé, és részeset lettél az olajfa gyökerének és zsírjának; 18 Ne kevélykedjél az ágak ellenében: ha pedig kevélykedel, nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged. 19 Azt mondod azért: Kitörötték az ágak, hogy én oltassam be. 20 Úgy van; hitlenség miatt törettek ki, te pedig hit által állasz; fel ne fuvalkodjál, hanem félj; 21 Mert ha az Isten a természet szerint való ágaknak nem kedvezett, majd néked sem kedvez. 22 Tekintsd meg azért az Istennek kegyességét és keménységét: azok iránt a kik elestek, keménységét; irántad pedig a kegyességet, ha megmaradsz a kegyességen; különben te is kivágatol. 23 Sót azok is, ha meg nem maradnak a hitlenségen, beoltatnak; mert az Isten ismét beolthatja őket. 24 Mert ha te a természet szerint való vadolajfából kivágattál, és természet ellenére beoltattál a szelid olajfába: mennyivel inkább beoltatnak ezek a természet szerint valók az ő saját olajfájokba. 25 Mert nem akarom, hogy tudjátok atyámfai ezt a titkot, hogy magatokat el ne higyétek,

hogy a megkeményedés Izráelre nézve csak részben történt, a meddig a pogányok teljessége bemegyen. 26 És így az egész Izráel megtartatik, a mint meg van írva: Eljő Sionból a Szabadító, és elfordítja Jákóbötől a gonoszságokat: 27 És ez nékik az én szövetségem, midőn eltörlöm az ő bűneket. 28 Az evangéliomra nézve ugyan ellenségek ti érettetek; de a választásra nézve szerelmetesek az atyákért. 29 Mert megbánhatatlannak az Istennek ajándékai és az ő elhívása. 30 Mert miképen ti egykor engedetlenkedtetek az Istennek, most pedig igalmasságot nyertek az ő engedetlenségek miatt: 31 Azonképen ők is most engedetlenkedtek, hogy a ti igalmasságba jutásokat folytán ők is igalmasságot nyerjenek; 32 Mert az Isten mindeneket engedetlenség alá rekesztett, hogy mindeneket könyörüljön. (elese g165) 33 Óh Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő útai! 34 Mert kicsoda ismerte meg az Úr értelmét? vagy kicsoda volt néki tanácsosa? 35 Avagy kicsoda adott előbb néki, hogy annak visszafizesse azt? 36 Mert ő tőle, ő általa és ő reá nézve vannak mindenek. Övé a dicsőség mindörökké. Ámen. (aión g165)

12 Kérlek azért titeket atyámfai az Istennek igalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket elő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteket. 2 És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata. (aión g165) 3 Mert a nékem adott kegyelem által mindenkinél közöttetek, hogy feljebb ne bőlcselkedjék, mint a hogy kell bőlcselkedni; hanem józanon bőlcselkedjék, a mint az Isten adta kinek-kinek a hit mértékét. 4 Mert miképen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van: 5 Azonképen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk. 6 Minthogy azért külön-külön ajándékaink vannak a nékünk adott kegyelem szerint, akár írásmagyarázás, a hitnek szabálya szerint teljesítstük; 7 Akár szolgálat, a szolgálatban; akár tanító, a tanításban; 8 Akár intő, az intésben; az adakozó szelídsgében; az előljáró szorgalmatossággal; a könyörűlő vídámsággal mívelje. 9 A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodatok a gonosztól, ragaszkodatok a jóhoz. 10 Atyáfiú szeretettel egymás iránt gyöngédek; a tiszteletről az egymást megelőzők legyetek. 11 Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok. 12 A reménységenkben örvendezők; a háborúságban túrók; a könyörgésben állhatatosak; 13 A szentek szükségeire adakozók legyetek; a vendégszeretetet gyakoroljátok. 14 Áldjátok azokat, a kik titeket kergetnek; áldjátok és ne átkozzátok. 15 Örüljetek az örölkkel, és sírjatok a sírókkal. 16 Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek; ne kevélykedjetek, hanem az alázatosakhoz szabjátok magatokat. Ne legyetek bőlcsek timagatokban. 17 Senkinek gonoszért gonoszszal ne fizessetek. A tiszteletre gondotok legyen minden ember előtt. 18 Ha lehetséges, a mennyire rajtak áll, minden emberrel békességesen éljetek. 19 Magatokért bosszút ne álljatok szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás,

én megfizetek, ezt mondja az Úr. 20 Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomjuhozik, adj innia; mert ha ezt miveled, eleven szenet gyűjtesz az ő fejére. 21 Ne győzetessél meg a gorosztól, hanem a goroszt jóval győzd meg.

13 minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak; mert nincsen hatalmasság, hanem csak Istenről: és a mely hatalmasságok vannak, az Istenről rendeltettek. 2 Azért, a ki ellene támad a hatalmasságnak, az Isten rendelésének támad ellene; a kik pedig ellene támadnak, önmagoknak ítéletet szereznek. 3 Mert a fejedelmek nem a jó, hanem a rossz cselekedetnek rettegésére vannak. Akarod-é pedig, hogy ne félj a hatalmasságtól? Cselekedjed a jót, és dícséreted lesz attól. 4 Mert Isten szolgája ő a te javadra. Ha pedig a goroszt cselekszed, félj: mert nem ok nélküli viseli a fegyvert: mert Isten szolgája, bosszúálló a haragra annak, a ki goroszt cselekszik. 5 Annakokáért szükség engedelmeskedni, nem csak a haragért, hanem a lelkismeretért is. 6 Mert azért fizettek adót is; mivelhogy Istennek szolgái, kik ugyanabban foglalatoskodnak. 7 Adjátok meg azért mindenkinél, a mivel tartoztok: a kinek az adójával, az adót; a kinek a vámmal, a vámot; a kinek a félelemmel, a félelmet; a kinek a tisztességgel, a tisztességet. 8 Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert a ki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte. 9 Mert ez: Ne paránynálkodjál, ne ölj, ne orrozz, hamis tanubizonyságot ne szólj, ne kívánj, és ha valamely más parancsolat van, ebben az ígében foglaltatik egybe: Szeressed felebarátodat mint temagadat. 10 A szeretet nem illeti goroszzal a felebarátot. Annakokáért a törvénynek betöltése a szeretet. 11 Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az idvesség, mint a mikor hívőkké lettünk. 12 Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözük fel a világosság fegyvereit. 13 Mint nappal, ékesen járunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és írigségen: 14 Hanem öltözze fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra.

14 A hitben erőtelent fogadjátok be, nem ítélgérvén vélekedéseit. 2 Némely ember azt hiszi, hogy minden megehetik; a hitben erőtlenen pedig zöldséget eszik. 3 A ki eszik, ne vesse meg azt, a ki nem eszik; és a ki nem eszik, ne kárhoztassa azt, a ki eszik. Mert az Isten befogadta őt. 4 Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon. 5 Emez az egyik napot különbnekk tartja a másiknál: amaz pedig minden napot egyformának tart. Ki-ki a maga értelme felől legyen meggyőződve. 6 A ki ügyel a napra, az Úrért ügyel: és a ki nem ügyel a napra, az Úrért nem ügyel. A ki eszik, az Úrért eszik, mert hálákat ád az Istennek: és a ki nem eszik, az Úrért nem eszik, és hálákat ád az Istennek. 7 Mert közülik senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának: 8 Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár eljünk, akár halunk, az Úréi vagyunk. 9 Mert azért halt meg és

támadott fel és elevenedett meg Krisztus, hogy minden holtakon mind előkön uralkodjék. 10 Te pedig miért kárhoztatod a te atyádfát? avagy te is miért veted meg a te atyádfát? Hiszen mindenjában oda állunk majd a Krisztus itélőszéke elő. 11 Mert meg van írva: Élek én, mond az Úr, mert nékem hajol meg minden térd, és minden nyelv Istenet magasztalja. 12 Azért hát mindenüknek maga ad számot magáról az Istennek. 13 Annakokáért egymást többé ne kárhoztassuk: hanem inkább azt tartsátok, hogy a ti atyátokfának ne szerezzeztek megütközést vagy megbotránkozást. 14 Tudom és meg vagyok győződve az Úr Jézusban, hogy semmi sem tisztálatlan önmagában: hanem bármí annak tisztálatlan, a ki tisztálatlanak tartja. 15 De ha a te atyádfia az ételért megszomorodik, akkor te nem szeretet szerint cselekszel. Ne veszítsd el azt a te ételeddel, a kiért Krisztus meghalt. 16 Ne káromoltassék azért a ti javatok. 17 Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való örööm. 18 Mert a ki ezekben szolgál a Krisztusnak, kedves Istennek, és az emberek előtt megróbált. 19 Azért tehát törekedjünk azokra, a mik a békességre és az egymás épülésére valók. 20 Ne rontsd le az ételért az Isten munkáját. minden tiszta ugyan, de rossz annak az embernek, a ki botránkozással eszi. 21 Jó nem enni húst és nem inni bort, sem semmit nem tenni, a miben a te atyádfia megütközik vagy megbotránkozik, vagy erőtelen. 22 Te néked hited van: tartsd meg magadban Isten előtt. Boldog, a ki nem kárhoztatja magát abban, a mit helyes. 23 A ki pedig kételkedik, ha eszik, kárhoztatva van, mert nem hitből eszik. A mi pedig hitből nincs, bűn az.

15 Tartozunk pedig mi az erősek, hogy az erőtelenek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk. 2 mindenük tudniillik az ő felebarátjának kedveskedjék annak javára, épülésére. 3 Mert Krisztus sem önmagának kedveskedett, hanem a mint meg van írva: A te gyalázóidnak gyalázásai hullottak reáram. 4 Mert a helyek régen megirattak, a mi tanulságunkra irattak meg: hogy békességes tűrés által és az írásoknak vágásztalása által reménységünk legyen. 5 A békességes tűrésnek és vágásztalásnak Istene pedig adja néktek, hogy ugyanazon indulat legyen bennetek egymás iránt Krisztus Jézus szerint: 6 Hogy egy szível, egy szájjal dicsősítétek az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyát. 7 Azért fogadjátok be egymást, miképen Krisztus is befogadt minket az Isten dicsőségére. 8 Mondom pedig, hogy Jézus Krisztus szolgája lett a körülmetélkedésnek az Isten igazságáért, hogy megerősítse az atyák igéreit; 9 A pogányok pedig irgalmaságáért dicsőítik Istenet, a mint meg van írva: Annakokáért vallást teszek rólad a pogányok között, és dícséretet éneklek a te nevednek. 10 És ismét azt mondja: Örüljetek pogányok az ő népével együtt. 11 És ismét: Dícsérétek az Urat minden pogányok, és magasztaljátok őt minden népek. 12 És viszont Ésaías így szól: Léşzen a Jessének gyökere, és a ki felkel, hogy uralkodjék a pogányokon; ő benne reménykednek a pogányok. 13 A reménységnek Istene pedig töltön be titokat minden örömmel és békességgel a hivésben, hogy bővölködjék a reménységen a Szent Lélek ereje által. 14 Meg vagyok pedig győződve

atyámfiai én magam is ti felőletek, hogy teljesek vagytok minden jósággal, betölve minden ismerettel, képesek lévén egymást is inteni. **15** Bátorságosabban írtam pedig nétek atyámfiai, részben, mintegy emlékeztetvén titeket az Istenről nékem adott kegyelem által, **16** Hogy legyek a Jézus Krisztus szolgája a pogányok között, munkálkodván az Isten evangéliomában, hogy legyen a pogányoknak áldozata kedves és a Szent Lélek által megszentelt. **17** Van azért nível dicsekedjem a Jézus Krisztusban, az Istenre tartozó dolgokban. **18** Mert nem merek szóni semmiről, a mit nem Krisztus cselekedett volna általam a pogányoknak engedelmességére, szóval és tettel. **19** Jelek és csodák ereje által, az Isten Lelkének ereje által; úgynnyira, hogy én Jeruzsálemtől és környékétől fogva Illyriáig betöltöttem a Krisztus evangéliomát. **20** Ekképen pedig tisztességbeli dolog, hogy ne ott hirdessem az evangéliomot, ahol neveztettem Krisztus, hogy ne más alapra építsek: **21** Hanem a mint meg van írva: A kiknek nem hirdettetett ő felőle, azok meglátták; és a kik nem hallották, megértek. **22** Annakáért meg is akadályoztattam gyakran a hozzátok való menetelben. **23** Most pedig, mivelhogy nincs már helyem e tartományokban, vágyódván pedig sok esztendő óta, hogy elmenjenek hozzátok: **24** Ha Hispániába megyek, elmegyek ti hozzátok. Mert remélem, hogy átutazóban meglátlak titeket, és ti elkísértek oda, ha előbb részben beteljesedem veletek. **25** Most pedig megyek Jeruzsálemben, szolgálván a szenteknek. **26** Mert tetszett Macedóniának és Akhajának, hogy a Jeruzsálembeli szentek szegényei részére némileg adakozzanak. **27** Mert tetszett nékik, és tartoznak is vele. Mert ha a pogányok azoknak a lelkí javában részesültek, tartoznak nékik viszont szolgálni a testieken. **28** Ezt azért ha majd elvégezem, és nékik e gyümölcsöt átadom, elmegyek közöttetek által Hispániába. **29** Tudom pedig, hogy mikor hozzátok megyek, a Krisztus evangélioma áldásának teljességevel megyek. **30** Kérlek pedig titeket atyámfiai a mi Urunk Jézus Krisztusá és a Lélek szerelmére, tusakodjatok velem együtt az imádkozásokban, én érettem Isten előtt, **31** Hogy szabaduljak meg azoktól, a kik engedetlenek Júdeában, és hogy az én Jeruzsálemben való szolgálatom legyen kedves a szentek előtt; **32** Hogy örömmel menjek hozzátok az Isten akaratából, és veletek együtt megújuljak. **33** A békességnek Istene pedig legyen mindenjában ti veletek! Ámen.

16 Ajánlom pedig nétek Fébét, a mi nénenket, ki a Kenkhréabeli gyülekezetnek szolgálója: **2** Hogy fogadjátok őt az Úrban szentekhez illendően, és legyetek mellette, ha valami dologban rátok szorul. Mert ő is sokaknak pártfogója volt, nékem magamnak is. **3** Köszöntsétek Priscillát és Akvilát, kik nékem munkatársaim Krisztus Jézusban. **4** A kik az én életemért a saját nyakukat tettek le; a kiknek nemcsak én mondok köszönetet, hanem a pogányok minden gyülekezete is. **5** És köszöntsétek azt a gyülekezetet, mely az ő házokban van. Köszöntsétek az én szerelmes Epenétusomat, aki Akhája zsengéje a Krisztusban. **6** Köszöntsétek Máriát, ki sokat munkálkodott körülöttünk. **7** Köszöntsétek Andronikust és Juniát az én rokonaimat és az én fogolytársaimat, a kik híresek az apostolok között, a kik nálamnál is előbb voltak a Krisztusban. **8** Köszöntsétek Ampliást, ki nékem szerelmesem

az Úrban. **9** Köszöntsétek Orbánt, a mi munkatársunkat a Krisztusban, és Stakhist az én szerelmesemet. **10** Köszöntsétek Apellest, ki a Krisztusban megpróbáltatott. Köszöntsétek az Aristóbulus háznépéből valókat. **11** Köszöntsétek Heródiont az én rokonomat. Köszöntsétek a Nárcissus háznépéből azokat, a kik az Úrban vannak. **12** Köszöntsétek Trifénát és Trifósát, kik munkálódnak az Úrban. Köszöntsétek a szerelmes Persist, ki sokat munkálódott az Úrban. **13** Köszöntsétek Rufust, ki kiválasztott az Úrban, és az ő anyját, aki az enyém is. **14** Köszöntsétek Ásinkritust, Flégon, Hermást, Pátróbást, Merkuriust, és az atyafiakat, kik velük vannak. **15** Köszöntsétek Filológust és Juliát, Néreust és az ő nénjét, és Olimpást és minden szenteket, kik velük vannak. **16** Köszöntsétek egymást szent csókolással. Köszöntenek titeket a Krisztus gyülekezetei. **17** Kérlek pedig titeket atyámfiai, vigyázzatok azokra, a kik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok; és azoktól hajoljatok el. **18** Mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem az ő hasznak; és nyájas beszéddel, meg hizelkedéssel megcsalják az ártatlanoknak szívét. **19** Mert a ti engedelmességeket mindenekhez eljuttat. Örülök azért rajtatok; de akarom, hogy bőlcsek legyetek a jóban, ártatlanok pedig a rosszban. **20** A békességnek Istene megrontja a Sátánt a ti lábaitok alatt hamar. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek. Ámen. **21** Köszöntenek titeket Timótheus, az én munkatársam, és Luczius, Jáson, és Sosipáter az én rokonaim. **22** Köszöntelek titeket az Úrban én Tertiust, ki e levelet írtam. **23** Köszönt titeket Gájus, aki nékem és az egész gyülekezetnek gázdája. Köszönt titeket Erástus a városnak kincstartója, és Kvártus atyafi. **24** A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme mindenjában ti veletek. Ámen. **25** Annak pedig, aki titeket megerősíthet az én evangéliomom és a Jézus Krisztus hirdetése szerint, ama titoknak kijelentése folytán, mely örökk időtől fogva el volt hallgatva, (aiōnios g166) **26** Most pedig megjelentetettem a prófétaírások által, az örökk Isten parancsolata szerint, a hitben való engedelmesség végett minden pogányoknak tudomására adatván, (aiōnios g166) **27** Az egyedül bőlcsek Istennek a Jézus Krisztus által dicsőség mindenrőkké. Ámen. (aiōn g165)

1 Korintusi

1 Pál, Jézus Krisztusnak Isten akaratából elhívott apostola, és Sosthenes, az atyafi. **2** Az Isten gyülekezetének, a mely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek, mindenakkal egybe, a kik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magokén és a miénken: **3** Kegyelem néktek és bekesség Istenől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. **4** Hálálat adok az én Istenemnek mindenkor ti felőletek az Isten ama kegyelméért, mely néktek a Krisztus Jézusban adatot, **5** Mivelhogy mindenben meggazdagodtak ő benne, minden beszéden és minden ismeretben, **6** A mint megerősítettet ti bennetek a Krisztus felől való bizonyásátétel. **7** Úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélküli nem szűkölködtök, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését, **8** A ki meg is erősít titeket mindvégig feddhetetlenségen, a mi Urunk Jézus Krisztusnak napján. **9** Hű az Isten, ki elhívott titeket az Ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre, **10** Kérlek azonban titeket atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindenáján egyképen szóljatok és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben. **11** Mert megtudtam felőletek atyámfiai a Kloé embereitől, hogy versengések vannak köztetek. **12** Azt értem pedig, hogy mindenitek ezt mondja: Én Pál vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfásé, én meg Krisztusé. **13** Vajjon részekre osztattat-é a Krisztus? Vajjon Pál feszítettet-é meg érettetek, vagy a Pál nevére keresztteltetetek-é meg? **14** Hálákat adok az Istennek, hogy senkit sem keresztletem meg közületek, kivéve Krispust és Gájust, **15** Hogy valaki azt ne mondja, hogy a magam nevére keresztletem. **16** Megkeresztletem azonban Stefana házanépét is, ezenkívül nem tudom, hogy valakit mászt keresztletem volna. **17** Mert nem azért küldött engem a Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliomot hirdessem; de nem szólsásban való bölcseséggel, hogy a Krisztus keresztre hiábaavaló ne legyen. **18** Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, a kik elvesznek; de nekünk, kik megtartunk, Istennek ereje. **19** Mert meg van írva: Elveszem a bölcsnek bölcseségét és az értelmeseknek értelmét elvetem. **20** Hol a bölcs? hol az írástudó? hol e világnak vitázója? Nemde nem bolondsággá tette-é Isten e világnak bölcseségét? (**aión g165**) **21** Mert minekutána az Isten bölcseségében nem ismerte meg a világ a bölcseség által az Isten, tetszé az Istennek, hogy az ige hirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket. **22** Mert egyfelől a zsidók jeltek kívánnak, másfelől a görögök bölcseséget keresnek. **23** Mi pedig Krisztust prédkáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot; **24** Ámde magoknak a hivatalosoknak, úgy zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, Istennek hatalmát és Istennek bölcseségét. **25** Mert az Isten bolondsága bölcsebb az embereknel, és az Isten erőtelensége erősebb az embereknel. **26** Mert tekintsétek csak a ti hivatásokat, atyámfiai, hogy nem sokan hívatottak bölcsék test szerint, nem sokan hatalmasak, nem sokan nemesek; **27**

Hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse a bölcséket; és a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket; **28** És a világ nemtelenit és megvetettjeit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse: **29** Hogy ne dicsekedjék ő előtte egy test sem. **30** Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, ki bölcseségül lön nékünk Istenől, és igazságul, szentségül és váltságul: **31** Hogy, a mint meg van írva: A ki dicsekedik, az Úrban dicsekedjék.

2 Én is, mikor hozzátok mentem, atyámfiai, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcseséggel hirdessem nétek az Isten bizonyásátételét. **2** Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítetről. **3** És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés között jelentem meg ti köztetek. **4** És az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcseségek hitető beszédben állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában: **5** Hogy a ti hitetek ne emberek bölcseségén, hanem Istennek erején nyugodjék. **6** Bölcseséget pedig a tökéletesek között szólunk; ámde nem e világnak, sem e világ veszendő fejedelmeinek bölcseségét; (**aión g165**) **7** Hanem Istennek titkon való bölcseségét szóljuk, azt az elrejtettet, melyet öröktől fogva elrendelt az Isten a mi dicsőségünkre; (**aión g165**) **8** Melyet e világ fejedelmei közül senki sem ismert, mert ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát: (**aión g165**) **9** Hanem, a mint meg van írva: A miket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, a miket Isten készített az ő szeretőknek. **10** Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő Lelke által: mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is. **11** Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, a mely ő benne van? Azonképen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke. **12** Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket; hogy megismerjük azokat, a miket Isten ajándékozott nékünk. **13** Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcseség tanít, hanem a melyekre a Szent Lélek tanít; lelkikhez lelkieket szabván. **14** Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképen ítéltetnek meg. **15** A lelkei ember azonban mindenöt megítél, de ő senkitől sem ítéltetik meg. **16** Mert ki érte fel az Únak értelmét, hogy megokthatná őt? Bennünk pedig Krisztus értelme van.

3 Én sem szólhattam nétek, atyámfiai, mint lelkieknek, hanem mint testieknek, mint a Krisztusban kisdedeknek. **2** Téjnek italával tápláltalak titeket és nem kemény eledellel, mert még nem bírtatók volna meg, sőt még most sem bírtatók meg: **3** Mert még testiek vagytok; mert a mikor írigykedés, versengés és visszavonás van köztetek, vajon nem testiek vagytok-é és nem ember szerint jártok-é? **4** Mert mikor egyik ezt mondja: Én Pál vagyok; a másik meg: Én Apollósé; nem testiek vagytok-é? **5** Hát kicsoda Pál és kicsoda Apollós? Csak szolgák, kik által hívőkké lettettek, és pedig a mint kinek-kinek az Úr adta. **6** Én plántáltam, Apollós öntözött; de az Isten adja vala a növekedést. **7** Azért sem a ki plántál, nem valami, sem a ki

öntöz; hanem a növekedést adó Isten. 8 A plántáló pedig és az öntőző egyek; de mindenik a maga jutalmát veszi a maga munkája szerint. 9 Mert Isten munkatársai vagyunk: Isten szántóföldje, Isten épülete vagyok. 10 Az Istennek nékem adott kegyelme szerint, mint bőlcs építőmester, fundamentomot vettem, de más épít reá. Kiki azonban meglássa mimódon épít reá. 11 Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, a mely vettetett, mely a Jézus Krisztus. 12 Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentomra; 13 Kinek-kinek munkája nyilván lészen: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg. 14 Ha valakinek a munkája, a melyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi. 15 Ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül. 16 Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagyok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? 17 Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagyok ti. 18 Senki se csalja meg magát. Ha valaki azt hiszi, hogy bőlcs ti köztetek e világban, bolond legyen, hogy bőlcscsé lehessen. (aión g165) 19 Mert e világ bőlcsesége bolondság az Isten előtt. Mert meg van írva: Megfogja a bőlcseket az Ő csalárdáságukban. 20 És ismét: Ismeri az Úr a bőlcsek gondolatait, hogy hiábavalók. 21 Azért senki se dicsékedjék emberekkel. Mert minden a tiétek. 22 Akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár világ, akár élet, akár halál, akár jelenvalók, akár következendők, minden a tiétek. 23 Ti pedig Krisztusé, Krisztus pedig Istené.

4 Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait. 2 A mi pedig egyébiránt a sáfárokban megkívántatik, az, hogy mindenik hívnek találtassék. 3 Rám nézve pedig igen csekély dolog, hogy ti töletek ítélessem meg, vagy emberi ítéletnaptól; sőt magam sem ítélem meg magamat. 4 Mert semmit sem tudok magamra, de nem ebben vagyok megigazulva; a ki ugyanis engem megítél, az Úr az. 5 Azért idő előtt semmit se ítéleztek, míg el nem jő az Úr, a ki egyszerű világra hozza a sötétségnak titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait; és akkor mindenkinél az Istenről lészen a dícsérete. 6 Ezeket pedig, atyámfiai, példában szabtam magamra és Apollósra ti érettetek, hogy rajtunk tanuljátok meg, hogy annakfelette a mi írva van, nem kell bőlcselfelkedni; hogy senki se fuvalkodjék fel az egyikért a másik ellen. 7 Mert kicsoda különbözet meg téged? Mid van ugyanis, a mit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsékel, mintha nem kaptad volna? 8 Immár beteltek, immár meggazdagodtak, nálunk nélkül uralkodásra jutottak; vajha csakugyan uralkodásra jutottak volna, hogy mi is veletek egybe uralkodhatnánk. 9 Mert úgy vélem, hogy az Isten minket, az apostolokat, utolsókú állított, mintegy halára szántakul: mert látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek. 10 Mi bolondok a Krisztusért, ti pedig bőlcsek a Krisztusban; mi erőtlenek, ti pedig erősek; ti dicsőségesek, mi pedig gyalázatosak. 11 Mindezideig éhezünk is, szomjúhozunk is, mezítelenkedünk is, bántalmaztatunk is, bujdosunk is, 12 Fáradozunk is,

tulajdon kezünkkel munkálkodván; ha szidalommal illettetünk, jót kívánunk; ha háborúságot szenvédünk, békességgel tűrjük; 13 Ha gyálatatunk, könyörögünk: szinte a világ szemetjévé lettünk, mindeneknek sópredékével egész mostanig. 14 Nem azért írom ezeket, hogy megszeggyenítselek titkeket, hanem mint szerelmes gyermekemet intelek. 15 Mert ha tízezer tanítómesteretek lenne a Krisztusban, de nem sok atyátok; mert tölem vagyok a Krisztus Jézusban az evangélium által. 16 Kérlek azért titkeket, legyetek az én követőim. 17 Azért küldtem hozzátok Timótheust, ki nékem szeretett és hű fiam az Úrban, aki eszetelekbe juttatja néktek az én útaimat a Krisztusban, a mint mindenütt, minden gyülekezetben tanítok. 18 De mintha el se mennék ti hozzátok, úgy felfuvalkodtak némelyek. 19 Pedig elmegyek hamarosan hozzátok, ha az Úr akarándja; és megismerem a felfuvalkodottaknak nem a beszédjét, hanem az erejét. 20 Mert nem beszéden áll az Istennek országa, hanem erőben. 21 Mit akartok? Vesszővel menjek-é hozzátok, avagy szeretettel és szelídsgének lelkével?

5 Általában hallatszik köztetek paráznaság, még olyan paráznaság is, a milyen a pogányok között sem említtetik, hogy valaki atyának feleségét elvegye. 2 És ti fel vagyok fuvalkodva, és nem keseredetek meg inkább, hogy kivettetnék közületek, a ki ezt a dolgot cselekedte. 3 Mert én távol lévén ugyan testben, de jelen lévén lélekben, már elvégeztem, mintha jelen volnék, hogy azt, a ki ekként ezt cselekedte, 4 Ti és az én lelkek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében egybegyűlven, a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmával 5 Átadjuk az ilyent a Sátánnak a testnek veszedelmére, hogy a lélek megtartassék az Úr Jézusnak ama napján. 6 Nem jó a ti dicsékedétek. Avagy nem tudjátok-é, hogy egy kicsiny kovász az egész térsztát megposhasztja. 7 Tisztítások el azért a régi kovászt, hogy legyetek új térsztává, a minthogy kovász nélkül valók vagyok; mert hiszen a mi húsvéti báránynak, a Krisztus, megáldoztatott érettünk. 8 Azért ne régi kovászzal ünnepeljünk, sem rosszaságnak és gonoszságnak kovászával, hanem tisztaságnak és igazságnak kovásztalanságában. 9 Azt írtam néktek ama levelemben, hogy paráznákkal ne társalkodjatok. 10 De nem általában e világ paráznáival, vagy csalóival, vagy ragadozóival, vagy bálványimádóival; mert hiszen így ki kellene e világból mennetek. 11 Most azért azt írom néktek, hogy ne társalkodjatok azzal, ha valaki atyafi létére parázna, vagy csaló, vagy bálványimádó, vagy szidalmazó, vagy részeses, vagy ragadozó. Az ilyenkel még együtt se egyetek. 12 Mert mi közöm a hozzá, hogy a kívülvalókról is ítéletet tegyek? avagy ti nem a belüllévők fölött tesztek-é ítéletet? 13 A kívülvalókat pedig majd az Isten ítéli meg. Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül.

6 Merészel valaki ti közületek, ha peres dolga van a másikkal, az igaztalanok előtt törvényezni, és nem a szentek előtt? 2 Nem tudjátok-é, hogy a szentek a világot ítélik meg? És ha ti ítéleztek meg a világot, méltatlannak vagyok-é a legkisebb dolgokban való ítéletekre? 3 Nem tudjátok-é, hogy angyalokat fogunk ítélni, nemhogy életszükségre való dolgokat? 4 Azért ha életszükségre való dolgok felől van törvényezéstek, a kik a gyülekezetben legalábbvalók, azokat ültessétek le. 5

Megszégyenítésekre mondomb: Hát nincs ti köztetek egy bölcs ember sem, a ki ítéletet tehetne az ő atyafai között? 6 Hanem atyafi atyafival törvénykezik, még pedig hitetlenek előtt? 7 Egyáltalán már az is gyarłóság ti bennetek, hogy törvénykeztek egymással. Miért nem szenveditek inkább a bántalmazást? Miért nem túritek inkább a kárt? 8 Sőt ti okoztok bántalmazást és kárt, még pedig atyátokfainak. 9 Avagy nem tudjátok-é, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Istennek országát? Ne tévelyegjetek; se parázánk, se bálványimádók, se házasságtörök, se pulyák, se férffisztoplósítők, 10 Se lopók, se telhetetlenek, se részegesek, se szidalmazók, se ragadózók nem örökölhetik Isten országát. 11 Ilyenek voltatok pedig némelyek, de megmosattatottak, de megszenteltetettek, de megigazittattottak az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Lelke által. 12 minden szabad nékem, de nem minden használ; minden szabad nékem, de én nem adatom valakinék hatalma alá. 13 Az eledelek a hasnak és a has az eledeleknek rendeltetett. Az Isten pedig mind ezt, mind amazokat eltörli. A test azonban nem a parázsáságnak rendeltetett, hanem az Úrnak, és az Úr a testnek. 14 Az Isten pedig az Urat is feltámasztotta, minket is feltámaszt az ő hatalma által. 15 Nem tudjátok-é, hogy a ti testeitek a Krisztusnak tagjai? Elszakítva hát a Krisztus tagjait, paráznának tagjaivá tegyem? Távol legyen. 16 Avagy nem tudjátok-é, hogy a ki a paráznával egyesül, egy test vele? Mert ketten lesznek, úgymond, egy testté. 17 A ki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ő vele. 18 Kerüljétek a parázsáságot. minden bűn, melyet az ember cselekszik, a testen kívül van, de a ki paráználkodik, a maga teste ellen vétkezik. 19 Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testekek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istenől nyertetek; és nem a magatoki vagyok? 20 Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Isten a ti testetekben és lelketelekben, a melyek az Istenéi.

7 A mik felől pedig íratak nékem, jó a férfiúnak asszonyt nem illetni. 2 De a parázsáság miatt minden férfiúnak tulajdon felesége legyen, és minden asszonynak tulajdon férje. 3 A feleségének adj meg a férj a köteles jóakaratot; hasonlóképen a feleség is a férjének. 4 A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; hasonlóképen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. 5 Ne foszszátok meg egymást, hanemha egyenlő akaraból bizonyos ideig, hogy ráérjetek a bőjtölésre és az imádkozásra, azután ismét együvé térijetek, hogy a Sátán meg ne kísértsen titkokat, mivelhogy magatokat meg nem tartóztathatjátok. 6 Ezt pedig kedvezésképen mondomb, nem parancsolat szerint. 7 Mert szeretrém, ha minden ember úgy volna, mint én magam is; de kinek kinek tulajdon kegyelmi ajándéka vagyon Istenől, egynek így, másnak pedig úgy. 8 Mondomb pedig a nem házasoknak és az özvegyasszonyoknak, hogy jó nézik, ha úgy maradhatnak, mint én is. 9 De ha magukat meg nem tartóztathatják, házasságban éljenek: mert jobb házasságban élni, mint égni. 10 Azoknak pedig, a kik házasságban vannak, hagyon nem én, hanem az Úr, hogy az asszony férjétől el ne váljék. 11 Hogyha pedig elválik is, maradjon házasság nélküli, vagy béküljön meg férjével; és a férj se bocsássa el a feleségét. 12 Egyebeknek pedig én mondomb, nem az Úr: Ha valamely atyafinak hitetlen felesége

van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. 13 És a mely asszonynak hitetlen férje van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. 14 Mert meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, és meg van szentelve a hitetlen asszony az ő férjében, mert különben a ti gyermekeitek tisztálatanok volnának, most pedig szentek. 15 Ha pedig a hitetlen elválik, ám váljék el; nem vettetett szolgáság alá a keresztyén férfiú, vagy asszony az ilyen dolgokban. De békességre hívott minket az Isten. 16 Mert mit tudod, te asszony, ha megmentheted-e a férjet; vagy mit tudod, te férfiú, ha megmentheted-e a feleséget? 17 Csak a mint kinek-kinek adta az Isten, a mint kit kel hívott az Úr, úgy járon. És minden gyülekezetben ekképen rendelkezem. 18 Körülmetélten hivatott el valaki? ne fedezze el azt; körülmetéletlenül hivatott el valaki? me metélkedjék körül. 19 A körülmetélkedés semmi, a körülmetéletlenség is semmi; hanem Isten parancsolatainak megtartása. 20 Kiki a mely hivatásban hivatott el, abban maradjon. 21 Szolgai állapotban hivattattól el? Ne gondolj vele, sőt ha szabad lehetsz is, inkább élj azzal. 22 Mert az Úrban elhívott szolga az Úrnak szabadosa; hasonlóképen a ki szabadságban hívattot el, Krisztusnak szolgája. 23 Áron vétettetek meg, ne legyetek embereknek szolgái. 24 Kiki a miben elhívattott, atyámfiai, abban maradjon meg az Isten előtt. 25 A hajadonok felől nincs ugyan parancsolatom az Úrtól, de tanácsot adok úgy, mint a ki irgalmasságot nyertem az Úrtól, hogy hitelremélő legyek. 26 Úgy ítélem azért, hogy jó ez a jelenvaló szükség miatt, hogy tudniliük jó az embernek úgy maradni. 27 Feleséghöz kötöttél? Ne keress elválast. Megszabadultál feleségedtől? Ne keress feleséget. 28 De ha veszel is feleséget, nem vétkezel; és ha férjhez megy is a hajadon, nem vétkezik; de az ilyeneknek háborúságuk lesz a testben. Én pedig kedveznék néktek. 29 Ezt pedig azért mondomb, atyámfiai, mert az idő rövidre van szabva ezentúl, azért a kiknek van is feleségek, úgy legyenek, mintha nem volna. 30 És a kik sírnak, mintha nem sírnának; és a kik vígadnak, mintha nem vígadnának; a kik vesznek, mintha semmijük sem volna. 31 És a kik élnek e világgal, mintha nem élnének: mert elmúlik e világnak ábrázatja. 32 Azt akarnám pedig, hogy ti gond nélkül legyetek. A ki házasság nélkül van, arra visel gondot, a mi az Úré, mimódron kedveskedhessék az Úrnak; 33 A ki pedig feleséget vett, a világiakra visel gondot, mimódron kedveskedhessék a feleségének. 34 Különbözik egymástól az asszony és a hajadon. A ki nem ment férjhez, az Úr dolgaira visel gondot, hogy szent legyen mind testében, mind lelkében; a ki pedig férjhez ment, a világiakra visel gondot, mimódron kedveskedhessék a férjének. 35 Ezt pedig a ti hasznatokra mondomb; nem hogy tört veszek néktek, hanem hogy illendőképen és állhatatosan ragaszkodjatok az Úrhoz háboríthatatlanul. 36 De ha valaki szégyennek tartja az ő hajadon leányára, ha virágzó idejét múlja, és úgy kell történnie, a mit akar, azt cselekedje, nem vétkezik; menjenek férjhez. 37 A ki pedig szilárdan áll a szívében és a szükség nem kényszeríti, hatalma pedig van a tulajdon akarata fölött, és azt végezte el szívében, hogy megtartja hajadon leányát, jól cselekszi. 38 Azért, a ki férjhez adja, az is jól cselekszi, de a ki nem adja férjhez, még jobban cselekszi. 39 Az asszonyt törvény köti, míg

férje él, de ha férje meghal, szabadon férjhez lehet, a kihez akar, csak hogy az Úrban. **40** De boldogabb, ha úgy marad, az én véleményem szerint; pedig hiszem, hogy bennem is Istennek lelke van.

8 A bálványáldozatok felől pedig tudjuk, hogy mindenjáunknak van ismeretünk. Az ismeret felfuvlakodottá tesz, a szeretet pedig épít. **2** Ha pedig valaki azt hiszi, hogy tud valamit, még semmit sem ismer úgy, a mint ismernie kell. **3** Hanem ha valaki az Isten szereti, az ismertetik ő tőle. **4** Tehát a bálványáldozati hús evése felől tudjuk, hogy egy bálvány sincs a világban, és hogy Isten sincs senki más, hanem csak egy. **5** Mert ha vannak is úgynevezett istenek akár az égben, akár a földön, a minthogy van sok isten és sok úr; **6** Mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenisége, mi is ő benne; és egy Urunk, a Jézus Krisztus, aki által van a mindenisége, mi is ő általa. **7** De nem mindenkiben van meg ez az ismeret; sőt némelyek a bálvány felől való lelkismeretök szerint mind mai napig mint bálványáldozatot eszik, és az ő lelkismeretök, mivelhogy erőtelen, megfertőztetik. **8** Pedig az eledel nem tesz minket kedvesekké Isten előtt; mert ha eszünk is, nem leszünk gazdagabbak; ha nem eszünk is, nem leszünk szegényebbek. **9** De meglássátok, hogy ez a ti szabadságok valamiképen botránkozásukra ne legyen az erőteleneknek. **10** Mert ha valaki meglát téged, a kinek ismereted van, hogy a bálványtemplomnál vendégeskedel, annak lelkismerete, mivelhogy erőtelen, nem arra indítatik-é, hogy megegye a bálványáldozatot? **11** És a te ismereted miatt elkarhözök a te erőtelen atyádfia, a kiért Krisztus meghalt. **12** Így aztán, mikor az atyafiak ellen vétkeztek, és az ő erőtelen lelkismeretüket megsérítik, a Krisztus ellen vétkeztek. **13** Annakokáért, ha eledel botránkoztatta meg az én atyámfát, inkább soha sem eszem húst, hogy az én atyámfát meg ne botránkoztassam. (aión g165)

9 Nem vagyok-é apostol? Nem vagyok-é szabad? Nem láttam-é Jézus Krisztust, a mi Urunkat? Nem az én munkám vagyok-é ti az Úrban? **2** Ha egyebeknek nem vagyok apostoluk, de bizony néktek az vagyok, mert az én apostolságomnak pecsétje az Úrban ti vagytok. **3** Ez az én védelemem azok ellenében, a kik vándolnak engem. **4** Nincsen-é arra jogunk, hogy együnk és igyunk? **5** Nincsen-é arra jogunk, hogy keresztyén feleségünket magunkkal hordozzuk, mint a többi apostolok is és az Úrnak atyafiái és Kéfás? **6** Avagy csak nekem és Barnabásnak nincs-é jogunk, hogy ne dolgozzunk? **7** Kicsoda katonáskodik valaha a maga zsoldján! Kicsoda plántál szőlőt, és nem eszik annak gyümölcséből? Vagy kicsoda legeltet nyáját, és nem eszik a nyájnak tejéből? **8** Vajon emberi módon beszélem-é ezeket? vagy nem ezeket mondja-é a törvény is? **9** Mert a Mózes törvényében meg van írva: Ne kösd fel a nyomtató ökörnek száját. Avagy az ökrökre van-é az Istenek gondja? **10** Avagy nem érettünk mondja-é általában? Mert mi érettünk íratott meg, hogy a ki szánt, reménység alatt kell szántania, és a ki csépel, az ő reménységében részesnek lennie reménység alatt. **11** Ha mi néktek a lelkieket vetettük, nagy dolog-é, ha mi a ti testi javaitokat aratjuk? **12** Ha egyebek részesülnek a ti javaitokban, mért nem inkább mi? De mi nem

élünk e szabadsággal; hanem minden eltűrünk, hogy valami akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangyelioma elő. **13** Nem tudjátok-é, hogy a kik a szent dolgokban munkálkodnak, a szent helyből élnek, és a kik az oltár körül forgolódnak, az oltárral együtt veszik el részüket? **14** Ekképen rendelte az Úr is, hogy a kik az evangyeliomot hirdetik, az evangyeliomból éljenek. **15** De én ezek közül egygyel sem éltém. Nem azért írtam azonban ezeket, hogy velem is így történék, mert jobb nékem meghalnom, hogysem valaki hiábavalóvá tegye az én dicsekedésemet. **16** Mert ha az evangyeliomot hirdetem, nem dicsekedhetem, mert szükség kényszerít engem. Ja! ugyanis nékem, ha az evangyeliomot nem hirdetem. **17** Mert ha akaratom szerint mívelem ezt, jutalmam van; ha pedig akaratom nélkül, sáfrásággal bízattam meg. **18** Micsoda tehát az én jutalmam? Hogy prédkálásommal ingyenvalóvá tegyem a Krisztus evangyeliomát, hogy ne használjam ki ama szabadságomat az evangyeliom hirdetésénél. **19** Mert én, noha mindenivel szemben szabad vagyok, magamat mindenkinél szolgájává tettem, hogy a többséget megnyerjem. **20** És a zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem; **21** A törvény nélkül valóknak törvénynélkülivé, noha nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvényében való, hogy törvény nélkül valókat nyerjek meg. **22** Az erőtleneknek erőtelenné lettem, hogy az erőteleneket megnyerjem. Mindeneknél mindenmé lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket. **23** Ezt pedig az evangyeliomról mívelem, hogy részestárs legyek abban. **24** Nem tudjátok-é, hogy a kik versenypályán futnak, mindenjában futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek. **25** Mindaz pedig a ki pályafutásban tusakodik, mindenben magatűrte; azok ugyan, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant. **26** Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy viaskodom, mint a ki nem levegőt vagdos; **27** Hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem; hogy míg másoknak prédikálók, magam valami módon méltatlanná ne legyek.

10 Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok, atyámfai, hogy a mi atyáink mindenjában a felhő alatt voltak, és mindenjában a tengeren mentek által; **2** És mindenjában Mózesre keresztelkedtek meg a felhőben és a tengerben; **3** És mindenjában egy lelke eledelt ettek; **4** És mindenjában egy lelke italt ittak, mert ittak a lelke kősziklából, a mely követi vala őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt. **5** De azoknak többségeit nem kedvel az Isten, mert elhullának a pusztában. **6** Ezek pedig példáink lónek, hogy mi ne kívánunk gonosz dolgokat, a miképen azok kívántak. **7** Se bálványimádók ne legyetek, mint azok közül némelyek, a mint meg van írva: Leüle a nép enni és inni, és felkelének játszani. **8** Se pedig ne paráználkodjunk mint azok közül paráználkodtak némelyek, és elestek egy napon huszonháromezeren. **9** Se a Krisztust ne kísértsük, a mint közülök kísértették némelyek, és elveszének a kígyók miatt. **10** Se pedig ne zúgolódjatok, miképen ő közülök zúgolódának némelyek, és elveszének a pusztító által. **11** Mindezek pedig példaképen estek rajtok; megírattak pedig a mi tanulságunkra, a

kikhez az időknek vége elérkezett. (aión g165) 12 Azért a ki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék. 13 Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtak: de hű az Isten, aki nem hágy titokat feljebb kísérte, mint elszenvedhetetek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek. 14 Azért szerelmeseim, kerüljétek a bálványimádást. 15 Mint okosokhoz szólok, ítéleztek meg ti, a mit mondok. 16 A háláadásnak pohara, a melyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösséggünk-é? A kenyér, a melyet megszegünk, nem a Krisztus testével való közösséggünk-é? 17 Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan; mert mindenjában az egy kenyérből részesedünk. 18 Tekintsétek meg a test szerint való Izráelt! A kik az áldozatokat eszik, avagy nincsenek-é közösségen az oltárral? 19 Mit mondok tehát? Hogy a bálvány valami, vagy hogy a bálványaldozat valami? 20 Sőt, hogy a mit a pogányok áldoznak, ördögöknek áldozzák és nem Istennek; nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségen. 21 Nem ihatjátok az Úr poharat és az ördögök poharat; nem lehettek az Úr asztalanak és az ördögök asztalanak részesei. 22 Vagy haragra ingereljük az Urat? avagy erősebbek vagyunk-é nálanál? 23 minden szabad nékem, de nem minden használ; minden szabad nékem, de nem minden épít. 24 Senki ne keresse, a mi az övé, hanem kiki azt, a mi a másé. 25 Mindent, a mit a mészárásokban árulnak, megegyetek, semmit sem tudakozódván a lelkismeret miatt. 26 Mert az Úr a föld és annak teljessége. 27 Ha pedig valaki meghív titokat a hitetlenek közül és el akartok menni, minden, a mit előtek hoznak, megegyetek, semmit sem tudakozódván a lelkismeret miatt. 28 De ha valaki ezt mondja nétek: Ez bálványaldozati hús, ne égyétek meg a miatt, aki megjelentette, és a lelkismeretét; mert az Úré a föld és annak teljessége. 29 De nem a tulajdon lelkismeretet értem, hanem a másikét. Mert miért károztassa az én szabadságomat a más lelkismerete? 30 Ha pedig én háláadással veszek részt, miért káromlatom azért, a miért én hálákat adok? 31 Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, minden az Isten dicsőségére míveljetek. 32 Meg ne botránkoztassátok se a zsidókat, se a görögöket, se az Isten gyülekezetét. 33 Miképen én is mindenkinél mindenben kedvében járok, nem keresvén a magam hasznát, hanem a sokaságét, hogy megtartassanak.

11 Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé. 2 Dícsérlek pedig titokat atyámfiak, hogy én rólam mindenben megemlékeztek, és a miképen meghagytam nétek, rendelésemet megtartjátok. 3 Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfiának feje a Krisztus; az asszonyok feje pedig a férfiú; a Krisztusnak feje pedig az Isten. 4 minden férfiú, aki befedett fővel imádkozik avagy prófétál, megcsúfolja az ó fejét. 5 minden asszony pedig, aki befedetten fővel imádkozik avagy prófétál, megcsúfolja az ó fejét, mert egy és ugyanaz, mintha megnyirettet volna. 6 Mert ha az asszony nem fedi be fejét, nyiretkézzék is meg, hogy ha pedig éktelel dolog asszonynak megnyiretközni, vagy megberetváltatni, fedezze be az ó fejét. 7 Mert a férfiúnak nem kell befednie az ó fejét, mivel ó az Istennek képe és dicsősége; de az asszony a férfiú dicsősége. 8 Mert nem a férfiú van az asszonyból, hanem

az asszony a férfiúból. 9 Mert nem is a férfiú teremtetett az asszonyt, hanem az asszony a férfiúért. 10 Ezért kell az asszonynak halálmi jelt viselni a fején az angyalok miatt. 11 Mindazáltal sem férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül az Úrban. 12 Mert a miképen az asszony a férfiúból van, azonképen a férfiú is az asszony által, az egész pedig az Istenről. 13 Magatokban ítéleztek meg: illendő dolog-é asszonynak fedetlen fővel imádni az Isten? 14 Avagy maga a természet is nem arra tanít-é titokat, hogy ha a férfiú nagy hajat visel, csúfsága az néki? 15 Az asszonynak pedig, ha nagy haja van, ékesség az néki; mert a haj fátyol gyanánt adatott néki. 16 Ha pedig valakinek tetszik versengeni, nekünk olyan szokásunk nincsen, sem az Isten gyülekezeteinek. 17 Ezt pedig tudtotokra adván, nem dícsérlek, hogy nem haszonnal, hanem kárral gyűltök egybe. 18 Mert először is, mikor egybegyűltök a gyülekezetben, hallom, hogy szakadások vannak köztetek; és valami részben hiszem is. 19 Mert szükség, hogy szakadások is legyenek köztetek, hogy a kipróbalta nyilvánvalókká legyenek ti köztetek. 20 Mikor tehát egybegyűltök egyazon helyre, nincs úrvacsorájával való élés: 21 Mert kiki az ó saját vacsoráját veszi elő az evésnél; és nemely éhezik, nemely pedig dőzsöl. 22 Hát nincsenek-é házaitok az evésre és ivásra? Avagy az Isten gyülekezetét vetitek-é meg, és azokat szégyenítik-é meg, a kiknek nincsen? Mit mondjak nétek? Dícsérjelek-é titokat ebben? Nem dícsérlek. 23 Mert én az Úrtól vettetem, a mit nétek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték, vette a kenyeret, 24 És hálákat adván, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, melyti érettetek megtörétek; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. 25 Hasonlatosképen a pohárt is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondva: E pohár amaz új testamentom az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. 26 Mert valamennyiszer eszítétek a kenyeret és isszátok a pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, a mír előjövend. 27 Azért a ki méltatlanságban eszi a kenyeret, vagy issza az Úrnak poharat, vétkezik az Úr teste és vére ellen. 28 Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a poháról, 29 Mert a ki méltatlanságban eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét. 30 Ezért van ti köztetek sok erőtlen és beteg, és aluszsnak sokan. 31 Mert ha mi ítélnök magunkat, nem ítéltetnék el. 32 De mikor ítéltetünk, az Úrtól tanítottunk, hogy a világgal együtt el ne károztassunk. 33 Azért atyámfiak, mikor egybegyűltök az evésre, egymást megvájrátok. 34 Ha pedig valaki éhezik, otthon egyék, hogy ítéletre ne gyűljetek egybe. A többire nézve, majd ha hozzátok megylek, rendelkezem.

12 A lelke ajándékokra nézve pedig nem akarom, atyámfiak, hogy tudatlanok legyetek. 2 Tudjátok, hogy pogányok voltatok, vitetvén, a mint vitettetek, a néma bálványhoz. 3 Azért tudtotokra adom nétek, hogy senki, aki Istennek Lelke által szól, nem mondja Jézust átkozottnak; és senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által. 4 A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek. 5 A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr.

6 És különbégs van a cselekedetekben is, de ugyanaz az Isten, a ki cselekszi mindez mindenben. **7** mindenkinél azonban haszonra adatik a Léleknek kijelentése. **8** Némelyiknek ugyanis bölcsességnek beszéde adatik a Lélek által; másiknak pedig tudománynak beszéde ugyanazon Lélek szerint; **9** Egynek hit ugyanazon Lélek által; másnak pedig gyógyítás ajándékai azon egy Lélek által; **10** Némelyiknek csodatévő erőknek munkái; némelyiknek meg prófétálás; némelyiknek pedig lelkeknél megítélése; másiknak nyelvek nemei; másnak pedig nyelvek magyarázása; **11** De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinél külön, mint akarja. **12** Mert a miképen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképen a Krisztus is. **13** Mert hiszen egy Lélek által mi mindenjában egy testtől keresztleltünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindenjában egy Lélekkel itattattunk meg. **14** Mert a test sem egy tag, hanem sok. **15** Ha ezt mondaná a láb: mivelhogy nem kéz vagyok, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-é azért? **16** És ha a fül ezt mondaná: mivelhogy nem vagyok szem, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-é azért? **17** Ha az egész test szem, hol a hallás? ha az egész hallás, hol a szaglás? **18** Most pedig az Isten elhelyeze a tagokat a testben egyenként mindenket, a mint akarta. **19** Ha pedig az egész egy tag volna hol volna a test? **20** Így azonban sok tag van ugyan, de egy test. **21** Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rám szükségem; vagy viszont a fej a lábaknak: Nem kelletek nékem. **22** Sőt sokkal inkább, a melyek a test legerőtelenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek: **23** És a melyeket a test tisztelegtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk; és a melyek éktelenek bennünket, azok nagyobb ékességen részesülnek; **24** A melyek pedig ékesek bennünket, azoknak nincs erre szükségük. De az Isten szerkeszté egybe a testet, az alábbvalónak nagyobb tisztességet adván, **25** Hogy ne legyen hasonlás a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. **26** És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztelességgel illlették egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. **27** Ti pedig a Krisztus teste vagyok, és tagjai rész szerint. **28** És pedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszentegyházban először apostolokul, másodszor prófétákul, harmadszor tanítókul; azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolokat, kormányokat, nyelvek nemeit. **29** Avagy mindenjában apostolok-é? Vagy mindenjában próféták-é? Avagy mindenjában tanítók-é? Vagy mindenjában csodatévő erők-é? **30** Avagy mindenjájoknak van-é gyógyításra való ajándéka? Vagy mindenjában szólnak-é nyelveken? Vagy mindenjában magyarának-é? **31** Igyezeketek pedig a hasznosabb ajándékokra. És ezenfelül még egy kiváltképen való útat mutatok nétek.

13 Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná lettem, mint a zengő ércz vagy pengő czimbalom. **2** És ha jövendőt tudok is mondani, és minden titkok és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgynnyira, hogy hegyeket

mozdíthatok ki helyőről, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi vagyok. **3** És ha vagyonomat mind felétetem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi hasznom abból. **4** A szeretet hosszútűrő, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalik fel. **5** Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rójja fel a gonoszt, **6** Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal; **7** Mindent elfedezi, minden hiszen, minden remél, minden eltűri. **8** A szeretet soha el nem fogy: de legyenek bár jövendőmondások, eltörölhetik. vagy akár nyelvek, megszünnék; vagy akár ismeret, eltörölhetik. **9** Mert rész szerint van bennük az ismeret, rész szerint a prófétálás: **10** De mikor eljő a teljesség, a rész szerint való eltörölhetik. **11** Mikor gyermek valék, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek: mineketána pedig férfiúvá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat. **12** Mert most tükről által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, mint én is megismertettem. **13** Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.

14 Kövessétek a szeretetet, kívánjátok a lelke ajándékokat, leginkább pedig, hogy prófétáljatok. **2** Mert a ki nyelveken szól, nem embereknek szól, hanem az Istennek; mert senki sem érti, hanem léleken beszél titkos dolgokat. **3** A ki pedig prófétál, embereknek beszél épülésre, intésre és vigasztalásra. **4** A ki nyelveken szól, magát építi; de a ki prófétál, a gyülekezet építi. **5** Szeretném ugyan, ha mindenjában szólnák nyelveken, de inkább, hogy prófétálnak; mert nagyobb a próféta, mint nyelveken szóló, kivéven, ha megmagyarázza, hogy a gyülekezet épüljön. **6** Ha már most, atyámfiai, hozzátok megyek, és nyelveken szólok, mit használók nétek, ha vagy kijelentésben, vagy ismeretben, vagy prófétálásban, vagy tanításban nem szólok hozzátek? **7** Hiszen ha az élettelen hangszerek, akár fuvola, akár czitera, nem adnak megkülönböztethető hangokat, mimódon ismerjük meg, a mit fuvoláznak vagy cziteráznak? **8** Mert ha a trombita bizonytalan zengést térszen, kicsoda készül a harcra? **9** Azonképen ti is, ha érthető nyelven nem beszéltek, mimódon értik meg, a mit szóltok? Csak a levegőbe fogtok beszálni. **10** Példa mutatja, oly sokféle szólás van a világban, és azok közül egy sem érthetetlen. **11** Hogyha azért nem tudom a szónak értelmét, a beszélőnek idegen leszek, és a beszélő is idegen előttem. **12** Azonképen ti is, minthogy lelke ajándékokat kívántok, a gyülekezet építésére igyekezzetek, hogy gyarapodjatok. **13** Azért a ki nyelveken szól, imádkozzék, hogy megmagyarázza. **14** Mert ha nyelvel könyörgök, a lelkek könyöögök, de értelmem gyümölcstelen. **15** Hogy van hát? Imádkozom a lélekkel, de imádkozom az értelemmel is; énekelek a lélekkel, de énekelek az értelemmel is. **16** Mert ha lélekkel mondasz áldást, az ott lévő avatlatlan miképen fog a te hálaadásodra Áment mondani, mikor nem tudja, mit beszélsz? **17** Mert jöllehet, te szépen mondasz áldást, de más nem épül abból. **18** Hálát adok az én Istenemnek, hogy mindenjáratoknál inkább tudok nyelveken szólni; **19** De a gyülekezetben inkább akarok öt szót szólani értelemmel, hogy

egyebeket is tanításak, hogy nem mint tízezer szót nyelveken. **20** Atyámfiai, ne legyetek gyermekek értelemben; hanem a gonoszságban legyetek gyermekek, értelemben pedig érették legyetek. **21** A törvényben meg van írva: Idegen nyelveken és idegen ajkakkal szólok e népnek, és így sem hallgatnak rám, azt mondja az Úr. **22** A nyelvek tehát jelül vannak, nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek; a prófétálás pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek. **23** Azért ha az egész gyülekezet egybegyűl és mindenjára nyelveken szólnak, bemenvén az idegenek vagy hitetlenek, nem azt mondják-é, hogy őrjöngött? **24** De ha mindenjára prófétálnak és bemegy egy hitetlen, vagy avatatlán, az mindenektől megfeddetik, mindenektől megítéltetik, **25** És ilyen módon az ő szívének titkai nyilvánvalókká lesznek; és így arcza borulva imádjá az Istenet, hirdetvén, hogy bizonytalan az Isten lakik ti bennetek. **26** Hogy van hát atyámfiai? Mikor egybegyültök, mindeneknek van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata. Mindenek épülésre legyenek. **27** Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig egymás után; és egy magyarázza meg: **28** Ha pedig nincsen magyarázó, hallgasson a gyülekezetben; hanem magának szóljon és az Istennek. **29** A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek; és a többiek ítélik meg. **30** De ha egy másik ott ülő vesz kijelentést, az első hallgasson. **31** Mert egyenként mindenjára prófétálhattak, hogy mindenki tanuljon, és mindenki vígásztalást vegyen; **32** És a prófétalelek engednek a prófétáknak; **33** Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnak Istene; miként a szentek minden gyülekezetében. **34** A ti asszonyaitok hallgassanak a gyülekezetekben, mert nincsen megengedve nézik, hogy szóljanak; hanem engedelmesek legyenek, a mint a törvény is mondja. **35** Hogyha pedig tanulni akarnak valamit, kérdezzék meg otthon az ő férjüket; mert értéken dolog asszonyak szólni a gyülekezetben. **36** Avagy ti tőletek származott-é az Isten beszéde, avagy csak hozzájtok jutott el? **37** Ha valaki azt hiszi, hogy ő próféta, vagy lelke ajándék részese, vegye eszébe, hogy a miket néktek írok, az Úr rendeletei azok. **38** A ki pedig tudatlan, legyen tudatlan. **39** Azért atyámfiai törekedjetek prófétálásra, és a nyelveken szólást se tiltsátok. **40** mindenek ékesen és jó renddel legyenek.

15 Eszetekbe juttatom továbbá, atyámfiai, az evangéliomot, melyet hirdettem nétek, melyet be is vettek, melyben álltotok is, **2** A mely által üdvözöltök is, ha megtartjátok, a minémű beszéddel hirdettem nétek, hacsak nem hiába lettetek hívőkké. **3** Mert azt adtam előtökbe főképen, a mit én is úgy vettetem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; **4** És hogy eltemettettem; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint; **5** És hogy megjelent Kéfásnak; azután a tizenkettőnek; **6** Azután megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre, kik közül a legtöbben mind máig élnek, némelyek azonban el is aludtak; **7** Azután megjelent Jakabnak; azután mind az apostolknak; **8** Legutolszor pedig mindenek között, mint egy idélennek, nékem is megjelent. **9** Mert én vagyok a legkisebb az apostolok között, ki nem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztetsem, mert háborgattam az Istennek anyaszentegyházát. **10** De Isten

kegyelme által vagyok, a mi vagyok; és az ő hozzával kegyelme nem lön hiábavaló; sőt többet munkálkodtam, mint azok mindenjára de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme. **11** Akár én azért, akár azok, így prédikálunk, és így lettekük ti hívőkké. **12** Ha azért Krisztusról hirdettetik, hogy a halottak közül feltámadott, mimónon mondják némelyek ti köztetek, hogy nincsen halottak feltámadása? **13** Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. **14** Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is. **15** Sőt az Isten hamis bizonyágtévőinek is találhatunk, mivelhogy az Isten felől bizonyágot tettünk, hogy feltámasztotta a Krisztust; a kit nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. **16** Mert ha a halottak fel nem támadnak, a Krisztus sem támadott fel. **17** Ha pedig a Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok. **18** A kik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát. **19** Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden emberrel nyomorultabbak vagyunk. **20** Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengőjök lön azoknak, kik elaludtak. **21** Miután ugyanis ember által van a halál, szintén ember által van a halottak feltámadása is. **22** Mert a miképen Ádámban mindenjára meghalnak, azonképen a Krisztusban is mindenjára megelevenítetnek. **23** mindenek pedig a maga rendje szerint. Első zsenge a Krisztus; azután a kik a Krisztuséi, az ő eljövetelekor. **24** Aztán a vég, mikor átadja az országot az Istennek és Atyának; a mikor eltöröl minden birodalmat és minden hatalmat és erőt. **25** Mert addig kell néki uralnodnia, míg nem ellenségeit mind lábai alá veti. **26** Mint utolsó ellenseg törlöttetik el a halál. **27** Mert minden az ő lábai alá vetett. Mikor pedig azt mondja, hogy minden alája van vette, nyilvánvaló, hogy azon kívül, a ki neki minden alávetett. **28** Mikor pedig minden alája vettetett, akkor maga a Fiú is alávetettet annak, a ki neki minden alávetett, hogy az Isten legyen minden mindenben. **29** Különben mi cselekesznek azok, a kik a halottakért keresztelkednek meg, a halottak teljességgel nem támadnak fel? Miért is keresztelkednek meg a halottakért? **30** Mi is miért veszélyeztetjük magunkat minden pillanatban? **31** Naponként halál révén állók. A veletek való dicsekedsére mondomb, mely van nékem a Krisztus Jézusban a mi Urunkban. **32** Ha csak emberi módon viaskodtam Efézesban a fenevadakkal, mi a hasznom abból, ha a halottak fel nem támadnak? Együnk és igünk, holnap úgyis meghalunk! **33** Ne tévelyegjeketek. Jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok. **34** Serkenjetek fel igazán és ne vétkezzetek; mert némelyek nem ismerik Isten; megszégyenítéstekek mondomb. **35** De mondhatná valaki: Mi módon támadnak fel a halottak? és minémű testtel jönnek ki? **36** Balgatag! a mit te vetsz, nem elevenedik meg, hanemha megrothadád. **37** És abban, a mit elvetsz, nem azt a testet veted el, a mely majd kikél, hanem pusztá magot, talán búzáét, vagy más egyébét. **38** Az Isten pedig testet ád annak, a mint akarta, és pedig mindenféle magnak az ő saját testét. **39** Nem minden test azon egy test, hanem más az embereknek teste, más a barmoknak teste, más a halaké, más a madaraké. **40** És vannak mennyei testek és földi testek; de más a mennyeiek dicsősége, más a földieké.

41 Más a napnak dicsősége és más a holdnak dicsősége és más a csillagok dicsősége; mert csillag a csillagtól különbözik dicsőségre nézve. **42** Épenígy a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban; **43** Elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségen; elvettetik erőtelenségen, feltámasztatik erőben. **44** Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelkei test. Van érzéki test, és van lelkei test is. **45** Így is van megírva: Lón az első ember, Ádám, elő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemem. **46** De nem a lelkei az első, hanem az érzéki, azután a lelkei. **47** Az első ember földből való, földi; a második ember, az Úr, mennyből való. **48** A milyen ama földi, olyanok a földiek is; és a milyen ama mennyei, olyanok a mennyiek is. **49** És a miképen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyinek ábrázatját is. **50** Azt pedig állítom atyámfiai, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot. **51** Íme titkok mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindenjában elváltozunk. **52** Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. **53** Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltön magára, és e halandó test halhatatlanságot öltön magára. **54** Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságbba öltözik, és e halandó halhatatlanságbba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg vagyon írva: Elneylettet a halál diadalra. **55** Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad? (**Hades 986**) **56** A halál fullánkja pedig a bűn; a bűn ereje pedig a törvény. **57** De hála az Istennek, aki a diadalmat adjá nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által. **58** Azért szerelmes atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgolkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábaivaló az Úrban.

16 Ami a szentek számára való alamizsnát illeti, a miképen Galácia gyülekezeteinek rendeltem, ti is azonképen cselekedjetek. **2** A hétnek első napján mindenitek tegye félre magánál, a mit sikerül összegyűjtenie, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, a mikor odamegyek. **3** Mikor pedig megérkezem, a kiket javaltok leveleitek által, azokat küldöm el, hogy elvigyék Jeruzsálembe a ti ajándékotokat. **4** Ha pedig méltó lesz, hogy én is elmenjek, velem együtt jönnek. **5** Elmegyek pedig ti hozzátok, mikor Macedónián általmenéndek: mert Macedónián általmegyek, **6** Nálatok azonban találnak megmaradok, vagy ott is telelek, hogy ti kísérjetek el, a hová menéndek. **7** Mert nem akarlak titeket épen csak átmenet közben látni, de reménylem, hogy valami ideig nálatok maradok, ha az Úr engedi. **8** Efészusban pedig pünkösdig maradok. **9** Mert nagy kapu nyíllott meg előttem és hasznos, az ellenség is sok. **10** Hogyha pedig megérkezik Timótheus, meglássátok, hogy bátoroságos maradása legyen nálatok; mert az Úrnak dolgát cselekszi, mint én is. **11** Senki azért ő meg ne vesse: hanem bocsássátok el ő bekességgel, hogy hozzám jöhessen; mert várom őt az atyafiakkal együtt. **12** A mi pedig Apollós atyafit illeti, igen kértem őt, hogy menjen el hozzátok az atyafiakkal együtt: de semmiképpen sem volt kedve, hogy most elmenjen; de majd elmegy, mihelyt jó alkalmatossága lészen. **13** Vigyázzatok,

álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek! **14** minden dolgotok szeretetben menjen végbe! **15** Intelek pedig titeket, atyámfai, hiszen tudjátok, hogy Stefanásnak háznepe Akhája zsengéje, és ők a szenteknek való szolgálatra adták magukat. **16** Hogy ti is engedelmeskedjetek az ilyeneknek, és mindenkinet, aki velük szolgál és fárad. **17** Örvendezek pedig a Stefanás, Fortunátus és Akhaikus előjövetlének; mert a bennetek való fogyatkozást ezek betölötték. **18** Mert megnyugtatták az én lelkemet és a tiétek is. Megbecsüljétek azért az ilyeneket. **19** Köszöntenek titeket Ázsia gyülekezetei; köszöntenek titeket az Úrban felette igen Akvila és Prisczilla, a házuknál levő gyülekezettel egybe. **20** Köszöntenek titeket az atyafiak mindenjában. Köszöntsétek egymást szent csókkal. **21** A köszöntés a saját kezemmel, a Páléval. **22** Ha valaki nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott! Maran atha. **23** Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme veletek! **24** Az én szeretetem mindenjáratokkal a Jézus Krisztusban! Ámen.

2 Korintusi

1 Pál, Jézus Krisztus apostola az Isten akaratjából, és Timótheus az atyafi, az Isten gyülekezetének, a mely Korinthusban van, mindenára szentekkel egybe, a kik egész Akhájában vannak: **2** Kegyelem nétek és bekesség Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. **3** Aldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az igalmasságnak atyja és minden vágaształsnak Istene; **4** A ki megvígásztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvígásztalhassunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vágaształossal, a mellyel Isten vágaształ minket. **5** Mert a mint bőséggel kijutott nékünk a Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vágaształsunk is Krisztus által. **6** De akár nyomorgattatunk, a ti vágaształstokért és üdvösségekért van az, mely hathatós ugyanazon szenvedések elviselésére, a melyeket mi is szenvedünk; akár megvígásztaltatunk a ti vágaształstokért és üdvösségekért van az. És a mi reményünk erős felőletek. **7** Tudván, hogy a miképen társaink vagytok a szenvedésben, azonképen a vágaształsban is. **8** Mert nem akarjuk, hogy ne tudjatok atyámfiai a mi nyomorúságunk felől, a mely Ázsiaban esett rajtunk, hogy felette igen, erőnk felett megtérheltünk, úgy hogy életünk felől is kétségen valánk: **9** Sőt magunk is halára szántuk magunkat, hogy ne bizakodnánk mi magunkban, hanem Istenben, a ki feltámasztja a holtakat: **10** A ki ilyen nagy halálból megszabadított és szabadít minket: a kiben reménykedünk, hogy ezután is meg fog szabadítani; **11** Velünk együtt munkálkodván ti is az érettünk való könyörgésben, hogy a sokak által nékünk adatott kegyelmi ajándék sokak által háláltassék meg mi érettünk. **12** Mert a mi dicsekedsünk ez, lelkismeretünk bizonyásága, hogy isteni őszinteséggel és tisztsággal, nem testi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével forgolódtunk a világon, kiváltképen pedig ti köztetek. **13** Mert nem egyebet írunk nétek, hanem a mit olvastok, vagy el is ismertek, sőt reménylem, hogy el is fogtok ismerni mindvégig; **14** A minthogy némi részben el is ismertétek rólunk, hogy dicsekvétek vagyunk, a miképen ti is nékünk az Úr Jézus napján. **15** És ezzel a bizodalommal akartam előbb hozzátok menni, hogy másodízben nyerjetek kegyelmet; **16** És köztetek általmenni Macedóniába, és Macedóniából ismét hozzátok téni vissza, és tőletek elkísértni Júdeába. **17** Hát ezt akarva, vajon könnyelműen cselekedtem-é? vagy a mit akarok, test szerint akarom-é, hogy nálam az igen igen, és a nem nem legyen? **18** De hű az Isten, hogy a mi beszédünk hozzátok nem volt igen és nem. **19** Mert az Isten Fia Jézus Krisztus, a kit köztetek mi hirdettünk, én és Silvánus és Timótheus, nem volt igen és nem, hanem az igen lett ő benne. **20** Mert Istennek valamennyi igérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámmenné az Isten dicsőségére mi általunk. **21** A ki pedig minket ti veletek egybe Krisztusban megerősít és megken minket, az Isten az; **22** A ki el is pecsételt minket, és a léleknek zálogát adta a mi szíveinkbe. **23** Én pedig az Isten hívom bizonyosául az én lelkemre, hogy titkok kímélve nem mentem el eddig Korinthusba. **24** Nem hogy

uralkodnánk a ti hitetek, hanem munkatársai vagyunk a ti örömeteknek; mert hitben állotok.

2 Azt tettem pedig fel magamban, hogy nem megzek közétek ismét szomorúsággal. **2** Mert ha én megszomoríták titetek, ugyan ki az, a ki megvídámít engem, hanemha a kit én megszomorítok? **3** És azért írtam nétek éppen azt, hogy mikor oda megzek, meg ne szomorítassam azok miatt, a kiknek örölnöm kellene; meg lévén győződve mindenek felől, hogy az én öröömök mindenjájatok. **4** Mert sok szorongattatás és szívbeli háborgás között írtam nétek sok könyhullatással, nem hogy megszomorítassatok, hanem hogy megismerjétek azt a szeretetet, a mellyel kiváltképen irántatok viseltek. **5** Ha pedig valaki megszomorított, nem engem szomorított meg, hanem részben, hogy azt ne terheljem, titetek mindenjájatokat. **6** Elég az ilyennek a többség részéről való ilyen megbüntetése: **7** Annyira, hogy éppen ellenkezőleg ti inkább bocsássatok meg néki és vágaształjátok, hogy valamiképen a felettesebb való bánat meg ne emésze az iyet. **8** Azért kérlek titetek, hogy tanúsítatok iránta szeretetet. **9** Mert azért írtam is, hogy bizonyosan megtudjam felőletek, ha mindenben engedelmesek vagytok-é? **10** A kinek pedig megbocsáttok valamit, én is: mert ha én is megbocsátottam valamit, ha valakinék megbocsátottam, ti érettetek cselekedtem Krisztus színe előtt; hogy meg ne csaljon minket a Sátán: **11** Mert jól ismerjük az ő szándékait. **12** Mikor pedig Troásba mentem a Krisztus evangélioma ügyében és kapu nyittatott nékem az Úrban, nem volt lelkemnek nyugodalma, mivelhogy nem találtam Titust, az én atyámfiát; **13** Hanem elbúcsúzván tőlük, elmentem Macedóniába. **14** Hálá pedig az Istennek, a ki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban, és az ő ismeretének illatját minden helyen megjelenti mi általunk. **15** Mert Krisztus jó illatja vagyunk Istennek, mind az üdvözők, mind az elkarhozók között; **16** Ezeknek halál illatja halárla; amazoknak pedig élet illatja életre. És ezekre kicsoda alkalmatos? **17** Mert mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, a kik meghamisítják az Isten ígéjét; hanem tisztán, sőt szinte Istenből szólunk az Isten előtt a Krisztusban.

3 Elkezdjük-é ismét ajánlgatni magunkat? Vagy talán szükségünk van, mint némelyeknek, ajánló levelekre hozzátok, avagy tőletek? **2** A mi levelünk ti vagytok, beírva a mi szívünkbe, a melyet ismer és olvas minden ember; **3** A kik felől nyilvánvaló, hogy Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tentával, hanem az élő Isten Lelkével írva; nem kőtáblára, hanem a szívnek hóstábláira. **4** Ilyen bizodalunk pedig Isten iránt a Krisztus által van. **5** Nem mintha magunktól volnánk alkalmatosak valamit gondolni, úgy mint magunkból; ellenkezőleg a mi alkalmatos voltunk az Isten előtt: **6** A ki alkalmatosokká tett minket arra, hogy új szövetség szolgálati legyünk, nem betűé, hanem léleké; mert a betű megöl, a lélek pedig megelevenít. **7** Ha pedig a halálnak betűkkel kövekbe vésett szolgálata dicsőséges vala, úgyhogy Izráel fiai nem is nézhettek Mózes orczájára arcának elmúló dicsősége miatt: **8** Hogyan volna még inkább dicsőséges a léleknek szolgálata? **9** Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges az igazság szolgálata? **10** Sőt a dicsőített nem is

dicsőséges ebben a részben az ő meghaladó dicsőség miatt.

11 Mert ha dicsőséges az elmulandó, sokkal inkább dicsőséges, a mi megmarad. **12** Azért ilyen reménységben nagy nyiltsággal szólunk; **13** És nem, miként Mózes, a ki leplet borított az orczájára, hogy ne lássák Izráel fiái az elmulandónak végét. **14** De megtompultak az ő elméik. Mert ugyanaz a lepel mind e mai napig ott van az ó szövetség olvasásánál felfedetlenül, mivelhogy a Krisztusban tűnik el; **15** Sőt mind máig, a mikor csak olvassák Mózest, lepel borul az ő szívökre. **16** Mikor pedig megtér az Úrhol, lehull a lepel. **17** Az Úr pedig a Lélek; és a hol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. **18** Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindenjában fedetlen arczzal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.

4 Annakokáért, mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk, a mint a kegyelmet nyertük, nem csüggédünk el; **2** Hanem lemondunk a szégyen takargatásáról, mint a kik nem járunk ravaraszságban, és nem is hamisítjuk meg az Isten igéjét, de a nyilvánvaló igazsággal kelletjük magunkat minden ember lelkismeretének az Isten előtt. **3** Ha mégis leplezett a mi evangyéliomunk, azoknak leplezett, a kik elvesznek: **4** A kikben a világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangyéliomának világosságát, a ki az Isten képe. (aiōn g165) **5** Mert nem magunkat prédiáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, mint a ti szolgáltatókat, a Jézusért. **6** Mert az Isten, a ki szólt: setétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett. **7** Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való. **8** mindenütt nyomorgattunk, de meg nem szoríttunk; kétségeskedünk, de nem esünk kétségbé; **9** Üldözöttünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk; **10** mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben. **11** Mert mi, a kik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. **12** Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek. **13** Mivelhogy pedig a hitnek mi bennünk is ugyanaz a lelke van meg, a mint írva van: Hittem és azért szóltam; hiszünk mi is, és azért szólunk; **14** Tudván, hogy a ki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által mindenket is feltámaszt, és veletek együtt előállít. **15** Mert minden ti érettetek van, hogy a kegyelem sokasodva sokak által a hálaadást bőségesse tegye az Isten dicsőségére. **16** Azért nem csüggédünk; sőt ha a mi külső emberrünk megröml is, a belső mindenáltal napról-napra újul. **17** Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örökk dicsőséget szerez nékünk; (aiōnios g166) **18** Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkelvalók. (aiōnios g166)

5 Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istenről, nem kézzel csinált, örökké való házunk a mennyben. (aiōnios g166) **2** Azért is sóhajtozunk ebben, óhajtván felöltözni erre a mi mennyei hajlékunkat; **3** Ha ugyan

felöltözötten is mezíteleneknek nem találtatunk! **4** Mert a kik e sátorban vagyunk is, sóhajtozunk megterheltetvén; mivelhogy nem kívánunk levekőztetni, hanem felöltözhetni, hogy a mi halandó, elnyelje azt az élet. **5** Aki pedig minket erre elkészített, az Isten az, aki a Lélek zálogát is adta minékünk. **6** Azért mivelhogy mindenkor bízunk, és tudjuk, hogy e testben lakván, távol vagyunk az Úrtól. **7** (Mert hitben járunk, nem látásban); **8** Bizodalunk pedig van, azért inkább szeretnénk kököltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz. **9** Azért igyekezünk is, hogy akár itt lakunk, akár elköltözünk, néki kedvesek legyünk. **10** Mert nékünk mindenjáunknak meg kell jelennünk a Krisztus itélőszéke előtt, hogy kiki megijatalmazzassék a szerint, a miket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt. **11** Ismervén tehát az Úrnak felelmét, embereket téritünk, Isten előtt pedig nyilván vagyunk; reményem azonban, hogy a ti lelkiesméretetek előtt is nyilván vagyunk. **12** Mert nem ajánljuk ismét magunkat nétek, hanem alkalmat adunk ti nétek a velünk való dicsekédésre, hogy legyen mit felelnetek a színből és nem szívóból dicsekedőknek. **13** Ha azért bolondok vagyunk, Istenért; ha eszesek vagyunk, érettetek van az. **14** Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket, **15** Úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindenazok meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy a kik élnek, ezután ne magoknak éljenek, hanem annak, aki érettök meghalt és feltámasztott. **16** Azért mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint; sőt ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük. **17** Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímē, újjá lett minden. **18** Mindez pedig Istenről van, aki minket magával megbékélgett a Jézus Krisztus által, és a ki nékünk adta a békéltetés szolgálatát; **19** Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékélte magával a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bűneket, és reánk bízza a békéltetésnek igéjét. **20** Krisztusért járván tehát követségen, mintha Isten kerne mi átlunk: Krisztusért kérünk, béküljetek meg az Istenrel. **21** Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.

6 Mint együttmunkálkodók intünk is, hogy hiába ne vettétek légyen az Isten kegyelmét. **2** Mert ő mondja: Kellemes időben meghallgattalak, és az üdvösségi napján megsegítettek. Ímē itt a kellemes idő, ímē itt az üdvösségi napja. **3** Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmaztassék. **4** Hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgái; sok tűrésben, nyomorúságban, szükségeben, szorongattatásban. **5** Vereségen, tömlőczen, háborúságban, kúzkodásban, virrasztásban, bőjtölésben. **6** Tisztaságban, tudományban, hosszútársban, szívességen, Szent Lélekben, tettetés nélküli való szeretetben, **7** Igazmondásban, Isten erejében; az igazságnak jobb és bal felől való fegyvereivel; **8** Dicsőség és gyalázat által, rossz és jó hír által; mint hitetők, és igazak; **9** Mint ismeretlenek, és mégis ismeretesek; mint megholtak, és ím élők; mint ostromozottak, és meg nem ölüttek; **10** Mint bánkok, noha minden örvendezők; mint szegények, de sokakat gazdagítók; mint semmi nélküli valók, és mindenkel bírók. **11** A mi szánk megnyílt ti nétek, korinthusiak, a mi

szívünk kitárult. **12** Nem mi bennünk vagyok szorosságban, hanem szorosságban vagyok a ti szívetekben. **13** Viszonzásul (mint gyermekemnek szólok) tártatók ki ti is szíveteket. **14** Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? **15** És mi egyezsége Krisztusnak Béliállal? vagy mi köze hívőnek hitetlenhez? **16** Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagyok, a mint az Isten mondotta: Lakozom bennök és közöttük járok; és leszek nékik Istenök, és ők én népem lesznek. **17** Annakokáért menjek ki közülök, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztálant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket, **18** És leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá, és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.

7 Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tiszítük meg magunkat minden testi és lelkى tiszttalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket. **2** Fogadjatok be minket; senkit meg nem bántottunk, senkit meg nem rontottunk, senkit meg nem csaltunk. **3** Nem vágképen mondomb; hisz előbb mondottam, hogy szívünkben vagyok, hogy együtt haljunk, együtt éljünk. **4** Nagy az én bizodalma hozzátok, nagy az én dicsekvésem felőletek; telve vagyok vígasztalódással, felettesebb való az én örömem minden mi nyomorúságunk mellett. **5** Mert mikor Macedóniába jöttünk, sem volt semmi nyugodalma a mi testünknek, sőt mindenki nyomorogtunk; kívül harcz, belől félelem. **6** De az Isten, a megalázották vígasztalója, minket is megvígaszta Titus megjöttével. **7** Sőt nem megjöttével csupán, hanem azzal a vígasztalással is, a melyivel ti vígasztaltatók meg, hírűl hozván nékünk a ti kivánkozástokat, a ti keseréstekeket, a ti hozzával ragaszkodástokat; úgyhogy én még jobban örvendeztem. **8** Hát ha megszomorítottak is titeket azzal a levéllel, nem bánom, noha bántam; mert látom, hogy az a levél, ha ideig-óráig is, megszomorított titeket. **9** Most örölik, nem azért, hogy megszomorodtak, hanem hogy megtérésre szomorodtak meg. Mert Isten szerint szomorodtak meg, hogy miattunk semmiben kárt ne valljatok. **10** Mert az Isten szerint való szomorúsgá üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez; a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez. **11** Mert íme ez a ti Isten szerint való megszomorodástok milyen nagy buzgóságot kellett ti bennetek, sőt védekezést, sőt bosszankodást, sőt féleelmet, sőt kívánkozást, sőt buzgóságot, sőt bosszúállást. mindenki bebizonyítottatok, hogy tiszták vagyok és dologban. **12** Ha tehát írtam is néktek, nem a sértő miatt, sem a sértett miatt; hanem hogy nyilvánvaló legyen nálatok a mi irántatok való buzgóságunk Isten előtt. **13** Annakokáért megvígaszalódtunk a ti vígasztalástokon; de sokkal inkább örlüntök a Titus örömen, hogy az ő lelkét ti mindnyájan megnyugtattatók: **14** Mert ha dicsekedtem valamit néki felőletek, nem maradtam szégyenben; de a mint ti néktek minden igazán szólattam, azonképen a mi Titus előtt való dicsekvésünk is igazsággá lett. **15** És ő még jobb szívvel van irántatok, visszaemlékezvén mindenjáratoknak engedelmessége, hogy felélemmel és rettegéssel fogadtatok őt. **16** Örülök, hogy mindenki bízhatom bennetek.

8 Tudtotokra adjuk pedig, atyámfiak, Istenek azt a kegyelmét, a melyet Macedónia gyülekezeteivel közlött. **2** Hogy a nyomorúság sok próbái közt is bőséges az ő örömkük és igen nagy szegénységük jószívűségük gazdagságává növekedett. **3** Mert, bizonyos vagyok rá, erejük szerint, sőt erejük felett is adakoznak, **4** Sok kónyörögessel kérvén minket, hogy a szentek iránt való szolgálat jótéteményébe és közösségebe fogadjuk be őket. **5** És nem a miképen reméltek, hanem önmagukat adták először az Úrnak, és nekünk is az Isten akaratjából. **6** Hogy kérnünk kellett Titust, hogy a miképen elkezdette, azonképen végezze is be nálatok ezt a jótéteményt is. **7** Azért, miképen mindenben bővölködtök, hitben, beszédben, ismeretben és minden buzgóságban és hozzánk való szeretetben, úgy e jótéteményben is bővölködjtek. **8** Nem parancsképen mondomb, hanem hogy a mások buzgósága által a ti szereteteket valódiságát is kipróblájam. **9** Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegényyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok. **10** Tanácsot is adok e dologban; mert hasznos az néktek, aik nemcsak a cselekvést, hanem az akarást is elkezdték tavaly óta. **11** Most hát a cselekvést is vigyétek végbe; hogy a miképen az akarás készsége, azonképen a végrehajtás is ahhoz képest legyen, a mitek van. **12** Mert ha a készség megvan, a szerint kedves az, a mije kinek-kinek van, és nem a szerint, a mije nincs. **13** Mert nem úgy, hogy másoknak könnyebbsek, néktek pedig nyomorúságok legyen, hanem egyenlőség szerint; e mostani időben a ti bőségek pótolja amazoknak fogyatkozását; **14** Hogy amazoknak bősége is pótolhassa a ti fogyatkozástokat, hogy így egyenlőség legyen; **15** A mint megvan írva: a ki sokat szedett, nem volt többle; és a ki keveset, nem volt kevesebbje. **16** Háló pedig az Istenek, ki ugyanazt a buzgóságot oltotta értetek a Titus szívébe. **17** Mivelhogy intésünket ugyan elfogadta, de nagy buzgóságában önként ment hozzátok. **18** Elküldöttük pedig vele együtt amaz atyaifit is, a ki az összes gyülekezetekben dícséretes az evangyéliomért; **19** Nemcsak pedig, hanem a gyülekezetek útitársunknak is megválaszták ebben a jó ügyben, a melyet mi szolgálunk magának az Úrnak dicsőségére és a ti készségetekre; **20** Óvakodván, hogy senki se őcsárolhasson minket a mi szolgálatunk által való bőséges jótétemény miatt; **21** Mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is. **22** Sőt elküldöttük velük a mi atyánkfiát is, a kinek buzgó voltát sok dologban sokszor kipróbták, most pedig még sokkal buzgóbb, irántatok való nagy bizodalmanál fogva. **23** Akár Titusról van szó, ő az én társam és ti köztetek segítségem; akár a mi atyánkfiai felől, ők a gyülekezetek követei, Krisztus dicsősége: **24** Adjátok azért szereteteknek és felőletek való dicsekvésünkre, bizonyoságát irántuk a gyülekezetek előtt is.

9 A szentek iránt való szolgálatról felesleges is nétek írnom. **2** Hiszen ismerem a ti készségeket a melyivel dicsekszem felőletek a macedónoknak, hogy Akhája kész a mult esztendő óta; és a ti buzgóságok, sokakat magával ragadt. **3** Mindamellett elküldöttem az atyaifikat, hogy a mi felőletek való dicsekedésünk ebben a részben hiábavaló ne legyen; hogy, a mint mondám, készen legyetek. **4** Hogy aztán, ha a macedónok velem

együtt odajutnak és titeket készületlenül találnak, valamiképen szégyent ne vallunk mi, hogy ne mondjam ti, ebben a dologban. **5** Szükségesnek véltem azért utasítani az atyafiakat, hogy előre menjenek el hozzátok, és készítsék el előre a ti előre megígért adományotokat, hogy az úgy legyen készen, mint adomány, és nem mint ragadomány. **6** Azt mondomb pedig: A ki szüken vet, szüken is arat; és a ki bőven vet, bőven is arat. **7** Kiki a mint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten. **8** Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok áraszsa minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégsegétek lévén, minden jótéteményre bőségen legyetek, **9** A mint meg van írva: Szórt, adott a szegényeknek; az ő igazsága örökké megmarad. (aión g165) **10** Aki pedig magot ád a magvetőnek és kenyeret eleségül, ád és megsokasítja a ti vettéstekeket és megnöveli a ti igazságoknak gyümölcsét, **11** Hogy mindenben meggazdagodjatok a teljes jószívűségre, a mely általunk hálaadást szerez az Istennek. **12** Mert e tisztnek szolgálata nemcsak a szenteknek szükségét elégíti ki, hanem sok hálaadással bőséges az Isten előtt; **13** A mennyiben e szolgálatnak próbája által dicsőítik az Istant a ti Krisztus evangéliomárt valló engedelmességekért, és a ti hozzájuk és mindenekhez való adakozó jószívűségekért. **14** Mikor érettetek könyörögve ők is vágyakoznak utánatok az Istennek rajtatók való bőséges kegyelme miatt. **15** Az Istennek pedig legyen hálá az ő kimondhatatlan ajándékáért.

10 Magam pedig, én Pál, kérlek titeket a Krisztus szelídsgére és engedelmességrére, aki szemtől szemben ugyan alázatos vagyok közöttetek, de távol bátor vagyok irántatok; **2** Kérlek pedig, hogy a mikor jelen leszek, ne kelljen bátornak lennem ama bizalomnál fogva, a melylyel úgy gondolom bátor lehetek némelyekkel szemben, a kik úgy gondolkodnak felőlünk, mintha mi test szerint élnénk. **3** Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk. **4** Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására; **5** Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, a mely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjük a Krisztusnak; **6** És készen állván megbünteti minden engedetlenséget, mihelyst teljessé lesz a ti engedelmességek. **7** A szem előtt valókra néztek? Ha valaki azt hiszi magáról, hogy ő a Krisztusé, viszont azt is gondolja meg önmagában, hogy a mint ő maga a Krisztusé, azonképen mi is a Krisztusé vagyunk. **8** Mert ha még egy kissé felettesebb dicsekédem is a mi hatalmunkkal, a melyet az Úr a ti építéstekekre és nem megrontásotokra adott, én nem vallok szégyent; **9** Hogy ne láttassam, mintha csak ijesztgetnélek a leveleim által. **10** Mert, úgy mondjak, a levelei ugyan súlyosak és kemények; de a maga jelenvolta erőtelen, és beszéde lány. **11** Gondolja meg azt, aki ilyen, hogy a milyenek vagyunk távol, a levelek által való beszéden, éppen olyanok leszünk, ha megjelenünk, cselekedetben is. **12** Mert nem merjük magunkat azokhoz számítani, vagy hasonlítani, a kik magukat ajánlják; de azok magukat magukhoz mérvén és magukhoz hasonlítván magukat, nem okosan cselekesznek. **13** De mi nem dicsekünk mértéktelenül, hanem ama mérőszinről mértéke szerint, a melyet

Isten adott nékünk mértékül, hogy hozzátok is elérjünk. **14** Mert nem feszítjük túl magunkat, mintha nem értünk volna el hozzátok; hiszen hozzátok is eljutottunk a Krisztus evangéliomával. **15** A kik nem dicsekünk mértéktelenül mások munkájával, de reméljük, hogy hitetek megnőttevel nagyokká leszünk közletek a mi mérőszinórunk szerint bőségesen. **16** Hogy rajtatók túl is hirdessük az evangéliomot, nem dicsekédvén más mértéke szerint a készszel. **17** Aki pedig dicsekész, az Úrban dicsekédjék. **18** Mert nem az a kipróbált, aki magát ajánlja, hanem a kit az Úr ajánl.

11 Vajha elszenvednétek tőlem egy kevés balgatagságot! Sőt szenvédjetek el engem is. **2** Mert isteni buzgósággal buzgok érteket; hisz eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy mint szeplőtlen szűzet állításak a Krisztus elő. **3** Félék azonban, hogy a miként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akiként a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől. **4** Mert hogya az, aki jő, más Jézust predikál, a kit nem predikáltunk, vagy más lelket vesztek, a mit nem vettetek, vagy más evangéliomot, a mit be nem fogadtatok, szépen eltúrnétek. **5** Mert én azt gondolom, hogy semmiben sem vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál. **6** Ha pedig avatatlannak vagyok is a beszédben, de nem az ismeretben; sőt mindenben, mindenképen nyilvánvalókká lettünk előttetek. **7** Avagy vétkeztem-é, mikor magamat megaláztam, hogy ti felmagasztaltassatok, hogy ingyen hírdettem néktek az Isten evangéliomát? **8** Más gyülekezeteket fosztottam meg, zsoldot vévén, hogy néktek szolgáljak; és mikor nálatok voltam és szűkölöktem, nem voltam terhére senkinek. **9** Mert az én szükségemet kipótolta a Macedóniából jött atyafiak; és rajta voltam és rajta is leszek, hogy semmiben se legyek terhetekre. **10** Krisztus igazsága bennem, hogy én ettől a dicsekéstől nem esem el Akhája vidékén. **11** Miért? Hogy nem szeretlek titeket? Tudja az Isten. **12** De a mit cselekszem, cselekedni is fogom, hogy elvágjam az alkalmat az alkalomkeresők elől; hogy a mivel dicsekésznek, olyanoknak találtassanak abban, mint mi is. **13** Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, a kik a Krisztus apostolaival változtatják át magukat. **14** Nem is csoda; hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. **15** Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgái is átváltoztatják magokat az igazság szolgává; a kiknek végük az ő cselekedeteik szerint lészen. **16** Ismét mondomb: ne tartson engem senki esztelennek; de ha mégis, fogadjatok be mint esztelenet is, hogy egy kicsit én is dicsekedhessem. **17** A mit mondok, nem az Úr szerint mondom, hanem mintegy esztelenül a dicsekésnek ezzel a merészsgével, **18** Mivelhogy sokan dicsekésznek test szerint, dicsekésem én is. **19** Hisz okosak lévén, örömett eltűritek az eszteleneket. **20** Mert eltűritek, ha valaki leigáz titeket, ha valaki felfal, ha valaki megfog, ha valaki felfuvalkodik, ha valaki arcuz ver titeket. **21** Szégyenkezve mondomb, mivelhogy mi erőtelenek voltunk; de a miben merész valaki, esztelenül szólok, merész vagyok én is. **22** Héberek ők? Én is. Izráeliták-é? Én is. Ábrahám magva-é? Én is. **23** Krisztus szolgái-é? (balgatagul szólok) én méginkább; több fáradtság, több vereség, több börtön, gyakorta való halász veszedelemből. **24**

A zsidóktól ötször kaptam negyvenet egy híján. **25** Háromszor megostoroztak, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem, éjt-napot a mélységen töltöttem; **26** Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelemben rablók között, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak között; **27** Fáradtságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való bőjtölésben, hidegben és mezítelenségen. **28** Mindezeken kívül van az én naponkénti zaklattatásom, az összes gyülekezetek gondja. **29** Ki beteg, hogy én is beteg ne volné? Ki botránkozik meg, hogy én is ne égnék? **30** Ha dicsekednem kell, az én gyengeségimmel dicsekszem. **31** Az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, a ki mindenkit áldott, tudja, hogy nem hazudom. (aión g165) **32** Damaskusban Aretás király helytartója őrzette a damaskusiak városát, akarván engem megfogni; **33** És az ablakon át, kosában bocsáttattak le a kőfalra, és megmenekültem kezei közül.

12 A dicsekés azonban nem használ nékem; rátérek azért a látomásokra és az Úrnak kijelentéseire. **2** Ismerek egy embert a Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt (ha testben-é, nem tudom; ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja) elragadtatott a harmadik éigig. **3** És tudom, hogy az az ember, (ha testben-é, ha testen kívül-é, nem tudom; az Isten tudja), **4** Elragadtatott a paradicsomba, és hallott kimondhatatlan beszédeket, a melyeket nem szabad embernek kibeszélne. **5** Az ilyennel dicsekeszem; magammal pedig nem dicsekeszem, ha csak az én gyengeségeimmel nem. **6** Mert ha dicsekedni akarok, nem leszek esztelen; mert igazságot mondok; de megtürtöztem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint a minek lát, vagy a mit hall tölelem. **7** És hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott nékem a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettesebb el ne bizakodjam. **8** Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék el ez tölemon; **9** És ezt mondád nékem: Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végezetetli el. Nagy örömet dicsekeszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én beninem. **10** Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongattásokban Krisztusért; mert a mikor erőtelent vagyok, akkor vagyok erős. **11** Dicsekedvén, balgataggá lettem; ti kényszerítettetek reá. Mert néktek kellett volna engem ajánlanotok; mert semmiben sem vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál, noha semmi vagyok. **12** Apostolságomnak jelei megbizonyosodtak közöttetek sok tűrésben, jelekben, csodákban és erőkben is. **13** Mert micsoda az, a miben megkárosodtatók a többi gyülekezetek mellett, hanem ha az, hogy én magam nem voltam néktek terhetekre? Bocsásátok meg nékem ezt az igazságtalanságot! **14** Ímé harmadízben is kész vagyok hozzátek menni, és nem leszek terhetekre; mert nem azt keresem, a mi a títek, hanem titéket magatokat. Mert nem a gyermekek taroznak kincseket gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek. **15** Én pedig nagy örömet áldozok és esem

áldozatul a ti lelketekért; még ha ti, a kiket én igen szeretek, kevésbé szerettek is engem. **16** De ám legyen, hogy én nem voltam terhetekre; hanem álnok lévén ravaszsgággal fogtak meg titéket. **17** Avagy a kiket hozzátok küldtem, azok közül valamelyik által kifosztottalak-e titéket? **18** Megkértem Titust, és vele együtt elküldtem amaz atyafit; csak nem fosztott ki titéket Titus? Nem egyazon Lélek szerint jártunk-e? Nem azokon a nyomokon-é? **19** Azt hisztek megint, hogy előttről mentegejük magunkat. Az Isten előtt Krisztusban szólunk; mindezt pedig, szeretteim, a ti épüléstekért. **20** Mert félek azon, hogy ha odamegyek, nem talállak majd olyanoknak, a milyeneknek szeretnélek, és engem is olyannak találtok, a milyennek nem szeretnétek; hogy valamiképen versengések, irígységek, indulatoskodások, visszavonások, rágalmazások, fondorkodások, felfuvalkodások, pártoskodások lesznek köztetek; **21** Hogy mikor újra odamegyek, megaláz engem az én Istenem ti köztetek, és sokakat megsiratok azok közül, a kik ezelőtt vétkeztek és meg nem térték a tisztálanságból, paráznaságból és bujaságból, a mit elkövettek.

13 Ezúttal harmadszor megyek hozzátok. Két vagy három tanú vallomása alapján megáll minden doleg. **2** Előre megmondtam és előre mondom, mint másodszori ottlétemkor, és most is tavollétemben írom azoknak, a kik ezelőtt vétkeztek, és a többieknek mind, hogy ha ismét odamegyek, nem leszek kíméletes; **3** Mert hát az általam szóló Krisztusnak bizonyoságát keresitek, aki irányotokban nem erőtelen, hanem erős ti bennetek. **4** Mert noha megfeszítettet erőtlenségből, mindenáltal él Istennek hatalmából. És noha mi erőtelenek vagyunk benne, de vele együtt élünk majd Isten erejéből ti nálatok. **5** Kísértsétek meg magatokat, ha a hitben vagyok-é? magatokat próbáljátok meg. Avagy nem ismeritek-é magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivéven, ha méltatlannak vagyok. **6** De reményelem, hogy megismeritek, hogy mi nem vagyunk méltatlannak. **7** Az Istent pedig kérem, hogy semmi gonoszt ne cselekedjetek; nem hogy mi méltóknak láttassunk, hanem hogy ti a jót cselekedjétek, mi pedig mintegy méltatlannak legyünk. **8** Mert semmit sem cselekedhetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért. **9** Mert örvendünk, ha mi erőtelenek vagyunk, ti meg erősek vagyok; ezt pedig kérjük is, a ti tökéletesedésétekért. **10** Azért írom ezeket tavollétemben, hogy jelenlétemben ne kelljen keményen viselkednem ama hatalom szerint, a melyet az Úr adott nékem építésre és nem rontásra. **11** Végezetre, atyámfiai, legyetek jó egészségen, épüljetek, vígásztalódjatok, egy értelemben legyetek, békességen éljetek; és a szeretetnek és békességnek Istene lészen veletek. **12** Köszöntsétek egymást szent csókkal. **13** Köszöntenek titéket a szentek mindenjában. **14** Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, és az Istennek szeretete, és a Szent Léleknek közössége mindenjáratokkal. Ámen.

Galatákhoz

1 Pál, apostol (nem emberektől, sem nem ember által, hanem Jézus Krisztus által és az Atya Isten által, aki feltámasztotta őt a halálból); **2** És a velem levő összes atyafiak, Galázia gyülekezeteinek: **3** Kegyelem nétek és békesség az Atya Istentől, és a mi Urunk Jézus Krisztustól, **4** A ki adta önmagát a mi bűneinkért hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világóból, az Istennek a mi Atyánknak akarata szerint. (aión g165) **5** A kinek dicsőség örökkön örökké! Ámen. (aión g165) **6** Csodálkozom, hogy Attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangyéliomra hajlottok. **7** Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és el akarják ferdíteni a Krisztus evangyéliomát. **8** De ha szinte mi, vagy mennyből való angyal hirdetne is nétek valamit azon kívül, a mit nétek hirdettünk, legyen átok. **9** A mint előbb mondottuk, most is ismét mondomb: Ha valaki nétek hirdet valamit azon kívül, a mit elfogadtatok, átok legyen. **10** Mert most embereknek engedékre, vagy az Istennek? Vagy embereknek igyekezem-é tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék. **11** Tudtotokra adom pedig atyámfai, hogy az az evangyéliom, melyet én hirdettem, nem ember szerint való; **12** Mert én sem embertől vettetem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által. **13** Mert hallottátok, mint forgolódtam én egykor a zsidóságban, hogy én felette igen háborgattam az Isten anyaszentegyházát, és pusztítottam azt. **14** És felülmultam a zsidóságban nemzetembeli sok kortársamat, szerfelett rajongván atyai hagyományaimért. **15** De mikor az Istennek tetszett, ki elválasztott engem az én anyám méhétől fogva és elhívott az ő kegyelme által, **16** Hogy kijelentse az ő Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a pogányok között: azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel, **17** Sem nem mentem Jeruzsálemben az előttem való apostolokhoz, hanem elmentem Arábiába, és ismét visszatértem Damaskusba. **18** Azután három esztendő mulva fölmentem Jeruzsálemben, hogy Pétert meglátogassam, és nála maradtam tizenöt napig. **19** Az apostolok közül pedig mást nem láltam, hanem csak Jakabot, az Úr atyafiát. **20** A miket pedig nétek írok, íme Isten előtt mondomb, hogy nem hazudom. **21** Azután mentem Síriának és Cíliciának tartományáiba. **22** Ismeretlen valék pedig személyesen a Júdeában levő keresztyén gyülekezetek előtt; **23** Hanem csak hallották, hogy: A ki minket üldözött egykor, most hirdeti azt a hitet, a melyet egykor pusztított. **24** És dicsőíték bennem az Isten.

2 Azután tizennégy esztendő mulva ismét fölmentem Jeruzsálemben Barnabással együtt, elvívén Titust is. **2** Fölmentem pedig kijelentés következetében és előjök adtam az evangyéliomot, melyet hirdetek a pogányok között, de külön a tekintélyeseknek, hogy valami módon hiába ne fussak, vagy ne futottam légen. **3** De még a velem levő Titus sem kényszerítettet a körülmetélkedésre, noha görög vala, **4** Tudnihiilik a belopózkodott hamis atyafiakért, a kik alattomban közénk jöttek, hogy kiklélejük a mi szabadságunkat, melyelbírunk a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgákká tegyenek: **5** Kiknek

egy pillanatra sem adtuk meg magunkat, hogy az evangyéliom igazsága megmaradjon számokra. **6** A tekintélyesektől pedig, (bármiről valának régen, azzal nem törődöm; Isten nem nézi az embernek személyét): mert velem a tekintélyesek semmit sem közöltek; **7** Sőt ellenkezőleg, mikor látták, hogy én reámban bízva a körülmetéletlenség evangyélioma, mint Péterre a körülmetélésé; **8** (Mert a ki erős volt Péterben a körülmetélkedés apostolságára, bennem is erős volt a pogányok között). **9** És elismervén a nékem adatott kegyelmet, Jakab és Kéfás, meg János, kik oszlopokkal tekintetnek, bajtársi jobbjukat nyújták nékem és Barnabásnak, hogy mi a pogányok között, ők pedig a körülmetélés között préidakájunk: **10** Csakhogy a szegényekről megemlékezzünk; a mit is én igyekeztem megcselekedni. **11** Mikor pedig Péter Antiochiába jött, szemtől szembe ellene állottam, mivel panasz volt rá. **12** Mert mielőtt némelyek oda jöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt evett; mikor pedig oda jöttek, félrevonult és elkülönítette magát, félvén a körülmetélkedésből valóktól. **13** És vele képmutatóskodtak a többi zsidók is, úgy hogy Barnabás szintén elcsábítottat az ő tettetősök által. **14** De mikor láttam, hogy nem egyenesen járnak az evangyéliom igazságához képest, mondék Péternek mindenjájok előtt: Ha te zsidó létedre pogány módra élsz és nem zsidó módra, miként kényszeríted a pogányokat, hogy zsidó módra éljenek? **15** Mi, természet szerint zsidók és nem pogányok közül való bűnösök, **16** Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből; mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem. **17** Ha pedig Krisztusban keresvén a megigazulást, mimagunk is bűnösöknek találattunk, vagy Krisztus bűnnek szolgája-é? Távol legyen. **18** Mert, ha a miket elrontottam, azokat ismét fölépíttem, önmagamat teszem bűnössé. **19** Mert én a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek. **20** Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élek, aki szeretett engem és önmagát adta érettem. **21** Nem törlöm el az Isten kegyelmét; mert ha a törvény által van az igazság, tehát Krisztus ok nélküli halt meg.

3 Ó balgatag Galáziabeliek, kicsoda igézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjetek az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy íratott le, mintha ti köztetek feszítettet volna meg? **2** Csak azt akarom megtudni tületek: a törvény cselekedeteiből kaptatók-é a Lelket, avagy a hit hallásából? **3** Ennyire esztelenek vagytok? A mit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be? **4** Annyit szenvedtetek hiába? ha ugyan hiába. **5** Annakáért, aki a Lelket szolgáltatja nétek, és hatalmas dolgokat művel bennetek, a törvény cselekedeteiből, vagy a hit hallásából cselekszi-é? **6** Miképen Ábrahám hitt az Istennek, és tulajdonítottatott néki igazságot. **7** Értsétek meg tehát, hogy a kik hitből vannak, azok az Ábrahám fiai. **8** Előre látván pedig az írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek. **9** Ekként a hitből valók áldatnak meg a hívő

Ábrahámmal. **10** Mert a kik törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak; minthogy meg van írva: Átkozott minden, a ki meg nem marad mindazokban, a mik megiratták a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje. **11** Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitból él. **12** A törvény pedig nincs hitból, hanem a mely ember cselekeszi azokat, élni fog azok által. **13** Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén érettünk; mert meg van írva: Átkozott minden, a ki fán függ: **14** Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek igéretét elnyerjük hit által. **15** Atyámfai! ember szerint szólok. Lám az embernek megerősített testámentomát senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ád. **16** Az igéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, a ki a Krisztus. **17** Ezt mondomb pedig, hogy a kötést, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a négyzászaharmincz esztendő multán keletkezett törvény nem teszi erőtelenné, hogy megsemmisítse az igéretet. **18** Mert ha törvényből van az örökség, akkor többé nem igéretből; Ábrahámnak pedig igéret által ajándékozta azt az Isten. **19** Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott, a míg eljő a Mag, a kinek tétetett az igéret; rendeltetvén angyalok által, közbenjáró kezében. **20** A közbenjáró pedig nem egyé, Isten ellenben egy. **21** A törvény tehát az Isten igéretei ellen van-e? Távol legyen! Mert ha olyan törvény adatott volna, a mely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság. **22** De az Írás minden bűn alá rekesztett, hogy az igéret Jézus Krisztusban való hitból adassék a hívőknek. **23** Minekélőtt pedig eljött a hit, törvény alatt őriztettünk, egybezáráva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig. **24** Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkkel lett, hogy hitből igazuljunk meg. **25** De minekutána eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérő mesterek alatt. **26** Mert mindenjáram Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. **27** Mert a kik Krisztusba keresztelektetek meg, Krisztust öltözötték fel. **28** Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindenjáram egyek vagytok a Krisztus Jézusban. **29** Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és igéret szerint örökösek.

4 Mondomb pedig, hogy a meddig az örökök kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek; **2** Hanem gyámok és gondviselők alatt van az atyától rendelt ideig. **3** Azonképen mi is, mikor kiskorúak valánk, a világ elemei alá voltunk vettetve szolgaként: **4** Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, a ki asszonytól lett, a ki törvény alatt lett, **5** Hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. **6** Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya! **7** Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által. **8** Ámde akkor, mikor még nem ismerték az Isten, azoknak szolgáltatók, a mik természet szerint nem istenek; **9** Most azonban, hogy megismertétek az Istenet, sőt hogy megismert titeket az Isten, miként térték vissza ismét az erőtelen és gyaroló elemekhez, a melyeknek

megint újból szolgálni akartok? **10** Megtartjátok a napokat és hónapokat és időket, meg az esztendőket. **11** Féltélek titeket, hogy hiába fáradoztam körültetek. **12** Legyetek olyanok, mint én; mert én is olyanná lettem, mint ti: atyámfai, kérlek titeket, semmivel sem bántottatok meg engem. **13** Tudjátok pedig, hogy testem erőtelensége miatt hirdettem néktek az evangéliomot először. **14** És megkísértetvén testemben, nem vetettetek meg, sem nem últatotok meg engem, hanem úgy fogadtatotok, mint Istennek angyalát, mint Krisztus Jézust. **15** Hová lón tehát a ti boldogságotok? Mert bizonyoságot teszek néktek, hogy ti, ha lehetséges volt volna, szemeiteket kivájván, nékem adtátok volna. **16** Tehát ellenségeket lettem-é, megmondván néktek az igazat? **17** Nem szépen buzgolkodnak érettetek, sőt minket ki akarnak rekeszteni, hogy mellettük buzgolkodjatok. **18** Szép dolog pedig fáradozni a jónban mindenkor, és nem csupán akkor, ha köztetek vagyok. **19** Gyermekaim! kiket ismét fájdalommal szűlöök, mígnem kiábrázolódik bennetek Krisztus. **20** Szeretnék pedig most köztetek jelen lenni és változtatni a hangomon; mert bizonytalanságban vagyok felőletek. **21** Mondjátok meg nékem, kik a törvény alatt akartok lenni: nem halljátok-é a törvényt? **22** Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt; egyik a szolgálótól, és a másik a szabadostól. **23** De a szolgálótól való test szerint született; a szabadostól való pedig az igéret által. **24** Ezek mást példáznak: mert azok az asszonyok a két szövetség, az egyik a Sinai hegyről való, szolgaságra szűlő, ez Hágár, **25** Mert Hágár a Sinai hegy Arábiában, hasonlatos pedig a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt szolgál. **26** De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindenjáunknak anyja, **27** Mert meg van írva: Uijongj te meddő, ki nem szűlsz; vágadozzál és kiállts, ki nem vajudol; mert sokkal több az elhagyottnak magzatja, mint a kinek férje vagyon. **28** Mi pedig, atyámfai, Izsák szerint, igéretnek gyermekei vagyunk. **29** De valamint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerint valót, úgy most is. **30** De mit mond az Írás? Úzd ki a szolgálót és az ő fiát; mert a szolgáló fia nem örököl a szabad non fiával. **31** Annakokáért, atyámfai, nem vagyunk a szolgáló fiai, hanem a szabadoséi.

5 Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgáságnak igájával. **2** Ímé, én Pál mondomb néktek, hogy ha körülmetélkedtek, Krisztus néktek semmit sem használ. **3** Bizonyoságot teszek pedig ismét minden embernek, a ki körülmetélkedik, hogy köteles az egész törvényt megtartani. **4** Elszakadtatok Krisztustól, a kik a törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestetek. **5** Mert mi a Lélek által, hitből várjuk az igazság reményiségett. **6** Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetélkedetlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit. **7** Jól futottatok; kicsoda gátolta meg titeket, hogy ne engedelmeskedjetek az igazságnak? **8** Ez a hitetés nem attól van, a ki titeket hív. **9** Kis kovász az egész térszt megkeleszti. **10** Bizodalma van az Úrban ti hozzátok, hogy más értelemben nem lesztek; de a ki titeket megzavar, elveszi az ítéletet, bárki legyen. **11** Én pedig atyámfai, ha még a körülmetélést hirdetem, miért üldöztem mégis? Akkor

eltöröltetett a kereszt botránya. **12** Bárcsak ki is metsztenék magukat, a kik titeket bujtogatnak. **13** Mert ti szabadságra hivattatok atyámfiai; csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szerettel szolgáljatok egymásnak. **14** Mert az egész törvény ez egy ígében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat. **15** Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emészszétek. **16** Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek. **17** Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, a miket akartok. **18** Ha azonban a Lélektől vezéreltettek, nem vagytok a törvény alatt. **19** A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznság, tisztátlanság, bujálkodás. **20** Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, viszszavonások, pártütések, **21** Irígyiségek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók: melyekről előre mondom néktek, a miképen már ezelőtt is mondottam, hogy a kik ilyeneket cselekesznek, Isten országának örökösei nem lesznek. **22** De a Léleknek gyümölcse: szeretet, örööm, békesség, békétúrés, színesség, jóság, hűség, szelídsg, mértékletesség. **23** Az ilyenek ellen nincs törvény. **24** A kik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. **25** Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járunk. **26** Ne legyünk hiú dicsőség kívánók, egymást ingerlők, egymásra irígypedők.

6 Atyámfai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazitsátok útba az olyant szelídsgnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is. **2** Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsetek be a Krisztus törvényét. **3** Mert ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg. **4** minden ember pedig az ő maga cselekedetét vizsgálja meg, és akkor csakis önmagára nézve lesz dicsekedése és nem másra nézve. **5** Mert kiki a maga terhét hordozza. **6** A ki pedig az ígére tanítattatik, közölje minden javát tanítójával. **7** Ne tévelyegjetek, Isten nem csúfoltatik meg; mert a mit vet az ember, azt aratandja is. **8** Mert a ki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; a ki pedig vet a léleknek, a lélekből arat öröök életet. (aiōnios g166) **9** A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk. **10** Annakokáért még időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképen pedig a mi hitünknek cselédeivel. **11** Látjátok, makkora betűkkel írok néktek a saját kezemmell! **12** A kik testre szépek szeretnének lenni, azok kényszerítenek titeket a körülmetélkedésre; csak azért, hogy a Krisztus kereszttéért ne üldöztessemek. **13** Mert magok a körülmetélkedettek sem tartják meg a törvényt; hanem azért akarják, hogy ti körülmetélkedjetek, hogy a ti testetekkel dicsekedjenek. **14** Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus kereszttében, a ki által nékem megfeszítettem a világ, és én is a világnak. **15** Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés, sem a körülmetéletlenség nem használ semmit, hanem az új teremtés. **16** És a kik e szabály szerint élnek, békesség és iringalmasság azokon, és az Istennek Izráelén. **17** Ennekutána senki nékem bántásomra ne legyen; mert én az Úr Jézusnak

bélyegeit hordozom az én testemben. **18** A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel atyámfai! Ámen.

Efészusiakhoz

1 Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratjából, az Efészusban lévő és Krisztus Jézusban hívő szenteknek. **2** Kegyelem nétek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. **3** Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelkű áldással a mennyekben a Krisztusban, **4** A szerint, a mint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtte szeretet által, **5** Eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaiv fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratjának jó kedve szerint, **6** Kegyelme dicsőségének magasztalására, a melylyel megajándékozott minket ama Szerelmesben, **7** A kiben van a mi váltásunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint. **8** Melyet nagy bőséggel közlött velünk minden bölcsességgel és értelemmel, **9** Megismertetvén velünk az Ő akaratjának titkát az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában, **10** Az idők teljessége névre nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind a melyek a mennyekben vannak, mind a melyek a földön vannak; **11** Ő benne, a kiben vettük is az örökséget, eleve elrendeltetvén annak eleveelvégzése szerint, a ki minden az Ő akaratjának tanácsából cselekszik, **12** Hogy legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének, aik előre reménykedtünk a Krisztusban: **13** A kiben ti is, minukutána hallották az igazságnak beszédét, idvességeket evangéliomát, a melyben hittetek is, megpecsételtettek az ígéretnek ama Szent Lelkével, **14** Aki záloga a mi örökségünknek Isten tulajdon népének megváltására, az Ő dicsőségének magasztalására. **15** Annakokáért én is, hallván a ti hiteteket az Úr Jézusban, és minden szentekhez való szerelmeteket, **16** Nem szűnöm meg hálát adni tiérettetek, emlékezvén reátkoz az én könyörgéseimben; **17** Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon nétek bölcseségnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében; **18** És világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az Ő elhívásának a reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között, **19** És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, aik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, **20** A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbjára a mennyekben. **21** Felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely nevezetük nemcsak a világban, hanem a következendőben is: (aión g165) **22** És mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Ő tette mindeneknek fölölte az anyaszentegyháznak fejévé, **23** Mely az Ő teste, teljessége Ő néki, aki mindeneket betört mindenekkel.

2 Titeket is megelevenített, aik holtak valátok a ti vétkéitek és bűneitek miatt, **2** Melyekben jártatok egykor a világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik; (aión g165) **3** A kik között forgolótunk egykor mi is mindenáján a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a

gondolatoknak akaratját, és természet szerint haragnak fiai valánk, mint egyebek is: **4** De az Isten gazdag lévén igralmasságban, az Ő nagy szerelmiéből, melylyel minket szerettet, **5** Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) **6** És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban: **7** Hogy megmutassa a következendő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban. (aión g165) **8** Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; **9** Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. **10** Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtettvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járunk. **11** Annakokáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok, kiket körülmetélétlenségnak nevez vala amaz úgynevezett s a testen kézzel megcsinált körülmetélkedés, **12** Hogy ti, mondomb, abban az időben Krisztus nélküli valók voltatok, Izráel társaságától idegenek, és az ígéret szövetségeitől távolvalók, reménységetek nem vala, és Isten nélküli valók voltatok e világban; **13** Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. **14** Mert Ő a mi békességeink, ki egygyé tette mind a két nemzetet, és lerontotta a közbevett választófalat, **15** Az ellenségeskedést az Ő testében, a parancsolatoknak tételekben való törvényét eltörölvén; hogy ama kettőt egy új emberré teremtse Ő magában, békességet szerezvén; **16** És hogy megbékéltesse az Istennel mind a kettőt, egy testben a keresztfá által, megölvén ezen az ellenségeskedést. **17** És előjén, békességet hirdetett nétek, a távol valóknak és a közel valóknak. **18** Mert Ő általa van menetünk mindeneknek egy Lélekben az Atyához. **19** Azért immár nem vagytok jövevények és zssellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istenek, **20** Kik fölépítették az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, **21** A kiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevekedik szent templommá az Úrban; **22** A kiben ti is együtt építették Isten hajlékává a Lélek által.

3 Ezért vagyok én, Pál, a Krisztusnak foglya ti érettetek, a pogányokért; **2** Ha ugyan hallották Isten kegyelmének rendelkezését, melyet nékem adott a ti érdeketekben; **3** Hogy tudniliikk kijelentés útján ismertette meg velem a titkot, a szerint, a mint az előbb megíram röviden, **4** Melynek olvasásából megérthetitek, hogy micsoda az én értelmem a Krisztus titka felől; **5** A mely egyéb időkben meg nem ismertetettet az emberek fiaival úgy, a hogy most kijelentettem az Ő szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által: **6** Hogy tudniliikk a pogányok örökösi társak és egyugyanazon test tagjai és részei az Ő ígéretének a Krisztus Jézusban az evangéliom által. **7** A melynek szolgájává lettetem az Isten ama kegyelmének ajándékából, mely adatott nékem az Ő hatalmának munkája szerint. **8** Nékem, minden szentek között a legeslegkisebbnek adatott ez a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdesse a Krisztus végére mehetetlen gazdagságát; **9** És hogy megvilágosítsam mindeneknek, hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, a mely elrejtetett vala örök időktől fogva az Istenben, aki mindeneket teremtett a Jézus

Krisztus által; (aión g165) 10 Azért, hogy megismertetesséék most a mennybeli fejedelemiségekkel és hatalmasságokkal az egyház által az Istennek sokféle bölcsesége, 11 Amaz örökk eleve-elvégezés szerint, a melyet megcselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban: (aión g165) 12 A kiben van a mi bártáságunk és bizalommal való menetelünk Istenhez az Ő benne való hit által. 13 Azért kérlek, hogy ne csüggédjetek el az én ti érettetek való nyomorúságaim miatt, a melyek nétek dicsőségekre vannak. 14 Ezokáért meghajtóm térdemet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atya előtt, 15 A kiről nevezetik minden nemzetet, mennyen és földön, 16 Hogy adj meg nétek az Ő dicsősége gázdaságáért, hogy hatalmasan megerősödjetek az Ő Lelke által a belső emberben; 17 Hogy lakozzák a Krisztus a hit által a ti szívetekben; 18 A szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jövoltának, 19 És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy ekképen beteljesedjetek az Istennek egész teljesséig. 20 Annak pedig, a ki véghetetlen bőséggel mindenket megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint, 21 Annak légyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzettségről nemzetésre örökkön örökké. Ámen! (aión g165)

4 Kérlek azért titeket én, ki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok úgy, mint illik elhívásatokhoz, melylyel elhívattatok. 2 Teljes alázatossággal és szelídsggel, hosszúrúessel, elszenvedvén egymást szeretetben, 3 Iggyezvén megtartani a Lélek egységét a békességnak kötelében. 4 Egy a test és egy a Lélek, miképen elhívástatoknak egy reménységeben hívattatok el is; 5 Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség; 6 Egy az Isten és mindeneknek Atya, a ki mindeneknek felette van és mindenek által és mindenjáratokban munkálkodik. 7 mindenüknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint. 8 Ezokáért mondja az Írás: Fölménvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek. 9 (Az pedig, hogy fölment, mit jelentene más, mint hogy előbb le is szállt a föld alsóbb részeire? 10 A ki leszállt vala, ugyanaz, a ki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy mindenket betöltsön.) 11 És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangéliálistakul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: 12 A szentek tökéletesebbítése czéljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: 13 Míg eljutunk mindenjáran az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességevel ékeskedő kornak mértékére: 14 Hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszágához való csalárdág által; 15 Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva nevekedjünk Abban, a ki a fej, a Krisztusban; 16 A kiből az egész test, szép renddel egyberakatván és egybeszerkesztetvén az Ő segedelmének minden kapcsáival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek nevekedését a maga fülépítésére szeretetben. 17 Ezt mondjam annakokáért és bizonyoságot teszek az Úrban,

hogy ti többé ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak az Ő elméjöknek hiába valóságában, 18 Kik értelmökben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni élettől a tudatlanság miatt, mely az Ő szívök keményisége miatt van bennök; 19 Kik erkölcsi érzés nélkül, önmagukat a bujálkodásra adták, minden tisztálanságnak nagy nyereséggel való cselekedésére. 20 Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust; 21 Ha ugyan Ö megértetteték és Ő benne megtanítottatok, úgy a mint az igazság a Jézusban: 22 Hogy levetkezzétek ama régi élet szerint való ó embert, mely meg van romolva a csalárdág kívánságai miatt; 23 Megújuljatok pedig a ti elméteknek lelke szerint, 24 És felőltözétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségen. 25 Azért levetvén a hazugságot, szóljatok igazságot, kiki az Ő felebarátjával: mert egymásnak tagjai vagyunk. 26 Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek: a nap le ne menjen a ti haragotokon; 27 Se pedig az ördögnek ne adjatok helyet. 28 A ki oroz vala, többé ne orozzon; hanem inkább munkálkodjék, cselekedvén az Ő kezeivel azt, a mi jó, hogy legyen mit adnia a szűkölködőnek. 29 Semmi rothadt beszéd a ti száktóból ki ne származzék, hanem csak a mely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak. 30 És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, a ki által megpecsételtetettetek a teljes váltásnak napjára. 31 minden mérgesség és fölgerjedés és harag és láarma és káromkodás kivettessék közületek minden gonoszsággal együt; 32 Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek.

5 Legyetek annakokáért követői az Istennek, mint szeretett gyermeket: 2 És járjatok szeretetben, miképen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát miérőtünk ajándékul és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul. 3 Paráznaság pedig és akármely tisztálanság vagy fösvényisége ne is neveztessék ti közöttetek, a mint szentekhez illik; 4 Sem undokság, vagy bolond beszéd, vagy trágárság, melyek nem illenek: hanem inkább háláadás. 5 Mert azt jól tudjátok, hogy egy paráznának is, vagy tisztálannak, vagy fösvénynek, ki bálványimádó, nincs öröksége a Krisztusnak és Istennek országában. 6 Senki titeket meg ne csaljon üres beszédekkel; mert ezekért jó az Isten haragja a hitetlenség fláira. 7 Annakokáért ne legyetek részesi ezeknek; 8 Mert valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban: mint világosságnak fiai úgy járjatok. 9 (Mert a világosságnak gyümölcse minden jóságban és igazságban és valóságban van), 10 Meggondolván, mi legyen kedves az Únak. 11 És ne legyen közösségek a sötétségek gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem inkább meg is feddjelek azokat; 12 Mert a melyeket azok titokban cselekesznek, éktelel dolog csak mondani is. 13 Mindezek pedig megfeddetvén, a világosság által napvilágra jönök; mert minden, a mi napvilágra jó, világosság. 14 Annakokáért mondja: Serkenj föl, a ki aluszol és támadj fel a halálból, és felragyogott tenéked a Krisztus. 15 Meglássátok annakokáért, hogy mimódron okkal járjatok, nem mint bolondok, hanem mint bőlcsek: 16 Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok. 17 Annakokáért

ne legyetek esztelenek, hanem megértsétek, mi legyen az Úrnak akaratja. **18** És meg ne részegedjetek bortól, miben kicsapongás van: hanem teljesedjetek be Szent Lélekkel, **19** Beszélgetvén egymás között zsoltárokban és dícséretekben és lelkei énekekben, énekelvén és dícséretet mondán szíveteiben az Úrnak. **20** Hálákat adván mindenkor mindenekért a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében az Istennek és Atyának. **21** Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében. **22** Ti asszonyok a ti saját férjeknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak. **23** Mert a férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek. **24** De miképen az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjüknek mindenben. **25** Ti férifiak, szeressétek a ti feleségeket, miképen a Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért; **26** Hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek feredőjével az íge által, **27** Hogy majd Önmaga előbe állítsa dicsőségen az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörgözés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen. **28** Úgy kell a férifiaknak szeretni az ő feleségeket, mint az ő tulajdon testöket. A ki szereti az ő feleséget, önmagát szereti. **29** Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálga és ápolgatja azt, miképen az Úr is az egyházat; **30** Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók. **31** Annakokáért elhagyja az ember atyát és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez; és lesznek ketten egy testté. **32** Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyhárról szólok. **33** Hanem azért ti is egyen-egyen, ki-ki az ő feleségét úgy szeresse, mint önmagát; az asszony pedig meglássa, hogy félje a férjét.

6 Ti gyermekek szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban; mert ez az igaz. **7** Tiszteljed a te atyádat és a te anyádat (a mi az első parancsolat ígérettel). **8** Hogy jól legyen néked dolgod és hosszú életű légy e földön. **9** Ti is atyák ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint. **10** Ti szolgák, engedelmesek legyetek a ti test szerint való uraitoknak félelemmel és rettegéssel, szíveteknek egyenességében, mint a Krisztusnak; **11** Nem a szemnek szolgálván, mint a kik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgái, cselekedvén az Istennek akaratját lélekben, **12** Jó akarattal, mint a kik az Úrnak szolgálnak és nem embereknek; **13** Tudván, hogy kiki a mi jót cselekszik, azt veendi az Úrtól, akár szolga legyen, akár szabados. **14** Ti is urak, ugyanazt cselekedjétek ő velük, elhegyván a fenyegést; tudván, hogy a ti Uratok is mennyben van, és személyválogatás nincsen Ő nála. **15** Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében. **16** Öltözzelek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszsgával szemben. **17** Mert nem vér és test ellen van néküink tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. (aión g165) **18** Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok. **19** Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltözvén az

igazságnak mellvasába, **20** És felsarúzván lábaitokat a békesség evangyéliomának készségével; **21** Mindezekhez fölvevén a hitnek paizsát, a melylyel ama gonosznak minden tüzes nyíllat megolthatjátok; **22** Az idvesség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, a mely az Isten beszéde: **23** minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyázván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért, **24** Én értem is, hogy adassák nékem szó számnak megnyitásakor, hogy bátorággal ösmeressem meg az evangyélium titkát, **25** A melyért követséget viselek láncok között; hogy bátran szóljak arról, a miképen kell szólanom. **26** Hogy pedig ti is megtudjátok dolgaimat, hogy mit cselekeszem, minden megismertet veletek Tikhikus, a szeretett atyafi és hív szolga az Úrban; **27** Kit éppen azért küldöttem hozzátok, hogy megismerjétek a mi dolgainkat, és megvígaszalja a ti szíveteket. **28** Békesség az atyafiatnak és szeretet hittel egybe az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól! **29** A kegyelem legyen mindenekkel, a kik szeretik a mi Urunk Jézus Krisztust romlatlanságban. Ámen.

Filippiekhez

1 Pál és Timótheus, Jézus Krisztus szolgái, minden szenteknek a Krisztus Jézusban, a kik Filippiben vannak, a püspökökkel és diákonosokkal egyetemben: **2** Kegyelem nétek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. **3** Hálát adok az én Istenemnek, minden ti rólatok való emlékezésében, **4** Mindenkor minden én könyörgésemben mindenitekért nagy örömmel könyörgévén, **5** Mivelhogy résztvettetek az evangélium ügyében az első naptól fogva mind ez ideig; **6** Meg lévén győződve arról, hogy a ki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig: **7** A mint hogy méltó, hogy én ilyen értelemben legyek mindenitek felől, azért, mert én szívember hordalak titétek, mint a kik mind az én fogáságomban, mind az evangéliomnak oltalmazásában és megbizonyításában minden jájam részestársaim vagyok a nékem adott kegyelemben. **8** Mert bizonyáságom az Isten, mely igen vágyakozom minden jájakat után a Krisztus Jézus szerelmében. **9** És azért imádkozom, hogy a ti szereteteket még jobban-jobban bővölködjék ismeretben és minden értelmetmességen; **10** Hogy megítélhessétek, hogy mi a rossz és mi a jó; hogy legyetek tiszták és botlás nélkül valók a Krisztusnak napjára; **11** Teljesek lévén az igazságnak gyümölcsével, melyet Jézus Krisztus teremt az Isten dicsőségére és magasztalására. **12** Tudtotokra akarom pedig adni, atyámfai, hogy az én dolgaim inkább előmenetelére lónek az evangéliomnak; **13** Annyira, hogy a Krisztusban híressé lett az én fogáságom a testőrség egész házában és minden mások előtt; **14** És többen az Úrban való atyaifiak közül bízzán az én fogáságomban, nagyobb bátorsággal merik szólani az ígét. **15** Némelyek ugyan irígységből és versengésből is, de mások jóakaratból is hirdetik a Krisztust. **16** Némelyek versengésből prédkálják a Krisztust, nem tisztta lelékkel, azt hivén, hogy fogásámon nyomorúságait így megnevelik; **17** De mások szeretetből, tudván, hogy én az evangéliomnak oltalmazására rendeltettem. **18** Mert mit mondjak? csakhogy minden módon, akár színből, akár szívből, a Krisztus prédkálítatik: és én ennek örülök, sőt örülni fogok. **19** Mert tudom, hogy ez nékem idvességemre lesz a ti könyörgéstek által és a Jézus Krisztus Lelkének segedelme által, **20** Amaz én esengő várásom és reménységem szerint, hogy semmiben meg nem szégyenülök, hanem mint mindenkor, úgy most is nagy bátorsággal fog magasztaltni Krisztus az én testemben, akár életem, akár halálom által. **21** Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség. **22** De ha e testben való életem munkámat gyümölcsözötti: hogy melyiket válaszszam, meg sem mondhatom. **23** Mert szorongattatom e kettő között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb; **24** De e testben megmaradnom szükségesebb ti érettetek. **25** És ebben bízva, tudom, hogy megmaradok és együtt maradok minden jájakkal a ti hitben való gyarapodástokra és örömtökre; **26** Hogy bőven dicsekedhessetek velem Krisztus Jézusban az én ti nálatok való újabb megjelenésem által. **27** Csakhogy a Krisztus evangéliomához méltónan viseljétek magatokat, hogy akár oda menvén és látván titéket, akár távol lévén, azt halljam

dolgaitok felől, hogy megállotok egy lélekben, egy érzéssel viaskodván az evangéliom hitéért; **28** És meg nem félemlvén semmiben az ellenségek előtt: a mi azoknak a veszedelem jele, néktek pedig az üdvössége, és ez az Istentől van; **29** Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higyjetek Ő benne, hanem hogy szemedjetek is Ő éréte: **30** Ugyanolyan tusakodástok lévén, a milyent láttatok én nálam, és most hallotok én felőlem.

2 Ha annakáért helye van Krisztusban az intések, ha helye van a szeretet vigasztalásának, ha helye van a Lélekben való közösségeknek, ha helye van a szívnek és könyörületekességeknek, **3** Teljesítétek be az én öröömöt, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egyugyanazon indulattal lévén; **3** Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál. **4** Ne nézze kiki a maga hasznát, hanem mindenki a másokat is. **5** Annakáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, **6** A ki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsaikmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, **7** Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; **8** És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig. **9** Annakáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékoza néki oly nevet, a mely minden név fölött való; **10** Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, memnyieiek, földieké és föld alatt valóké. **11** És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. **12** Annakáért, szerelmeseim, a miképen mindenkor engedelmeskedtetek, nem úgy, mint az én jelenlétemben csak, hanem most sokkal inkább az én távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességeteket; **13** Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből. **14** Mindenket zúgolódások és versengések nélkül cselekedjetek; **15** Hogy legyetek fedhetetlenek és tiszták, Istennek széplőtlén gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetseg közepette, kik között fényletek, mint csillagok a világon. **16** Életnek beszédét tartván előbök; hogy dicsekedhessem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, sem nem fáradtam hiába. **17** De ha kiontatom is italáldozatként a ti hitetek áldozatánál és papiszolgálatánál, mégis örülök, és együtt örülök minden jájakkal; **18** Azonképen ti is örüljetek, és örüljetek együtt velem. **19** Reményem pedig az Úr Jézusban, hogy Timótheust rövid nap elküldöm tihozzatók, hogy én is megviduljak, megérvén a ti dolgaitokat. **20** Mert nincsen velem senki hozzá hasonló indulatú, aki igazán szívin viselné dolgaitokat. **21** Mert mindenki a maga hasznát keresi, nem a Krisztus Jézusét. **22** Az ő kipróbált voltát pedig ismeritek, hogy miképen atyájával a gyermek, együtt szolgált velem az evangélium ügyében. **23** Ó azért reményem, hogy elküldöm, mihelyt meglátom az én dolgaimat, tüstént; **24** Bizom pedig az Úrban, hogy magam is csakhamar el fogok menni. **25** De szükségesnek tartám, hogy Epafróditust, az én atyámfát és munkatársamat és bajtársamat, néktek pedig követeteket és szükségben áldozatot hozó szolgátokat hazaküldjem hozzátok; **26** Mivelhogy vágyva vágyott minden jájakat után, és

gyötörödött a miatt, hogy meghallottatók, hogy ő beteg volt. 27 Mert bizony beteg volt, halálhoz közel; de az Isten könnyörült rajta, nem csak ő rajta pedig, hanem én rajtam is, hogy szomorúság ne jöjjön szomorúságomra. 28 Annakokáért hamarabb küldtem őt haza, hogy meglátván őt, ismét örölijetek, és nékem is kisebb legyen a szomorúságom. 29 Fogadjátok azért őt az Úrban teljes örömmel; és az ilyeneket megbecsüljétek: 30 Mert a Krisztus dolgáráért jutott majdnem halára, koczkára tévén életét, hogy kárpótoljon engem azért, hogy nékem tett szolgálatotoknál ti nem voltatok jelen.

3 Továbbá atyámfiai, örüljetek az Úrban. Ugyanazokat írni néktek én nem restellem, tinéktek pedig bátorságos. 2 Őrizkedjetek az ebektől, őrizkedjetek a gorosz munkásoktól, őrizkedjetek a megmetélkedéstől: 3 Mert mi vagyunk a körülmetélkedés, a kik léleken szolgálunk az Istennek, és a Krisztus Jézusban dicsékedünk, és nem a testben bizakodunk: 4 Jöllehet énnékem van bizakodásom test szerint is. Ha bárki más mer testben bizakodni, én sokkal inkább; 5 Körülmetéltettem nyolcadnapon, Izráel nemzetsegéből, Benjámin törzséből való vagyok, zsidókból való zsidó, törvény tekintetében farizeus, 6 Buzgóág tekintetében az egyházat üldöző, a törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam. 7 De a melyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusáért kárnak ítélem. 8 Sőt annakfelette most is kárnak ítélek minden az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: a kiért minden kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem, 9 És találtassam ő benne, mint a kinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istenől való igazságom a hit alapján: 10 Hogy megismerjem őt, és az ő feltámadásának erejét, és az ő szemedésein való részesülésem, hasonlóvá lévén az ő halálához; 11 Ha valami módon eljuthatnák a halottak feltámadására. 12 Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, a miért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. 13 Atyámfiai, én enmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna: 14 De egyet cselekszem, azokat, a melyek hátam megett vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, a melyek előttem vannak, nékik dölvén, czélegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára. 15 Valakik annakokáért tökéletesek vagyunk, ilyen értelemben legyünk: és ha valamiben másképen értek, az Isten azt is ki fogja jelenteni néktek: 16 Csakhogy a mire eljutottunk, ugyanabban egy szabály szerint járunk, ugyanonnan értelemben legyünk. 17 Legyetek én követőim, atyámfiai, és figyeljetek azokra, a kik úgy járnak, a miképen mi néktek példátok vagyunk. 18 Mert sokan járnak másképen, kik felől sokszor mondtam néktek, most pedig sírva is mondomb, hogy a Krisztus kereszttjének ellenségei; 19 Kiknek végük veszedelem, kiknek Istenök az ő hasok, és a kiknek dicsőségek az ő gyalázatukban van, kik mindig a földiekkel törődnek. 20 Mert a mi országunk mennyekben van, honnát a megtartó Úr Jézus Krisztust is várvuk; 21 Ki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az ő dicsőséges

testéhez, amaz ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket.

4 Annakokáért szerelmes atyámfiai, a kik után úgy vágyakozom, ti én öröömök és én koronám, ekképen álljatok meg az Úrban, én szerelmeseim! 2 Evóniát intem, Sintikhét is intem, hogy egyenlő indulattal legyenek az Úrban. 3 Igen, kérlek téged is, igaz szolgatársam, légy segítségül ezeknek, mint a kik az evangélium dolgában együtt viaskodtak velem, Kelemmel is, és ama többi munkatársaikkal, kiknek neveik fölírvák az életnek könyvében. 4 Örüljetek az Úrban mindenkor; ismét mondomb, örüljetek! 5 A ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel! 6 Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgéstekben minden alkalommal háláadással tájárátok fel Kívánságaitokat az Isten előtt. 7 És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. 8 Továbbá, Atyámfiai, a mik csak igazak, a mik csak tisztelességesek, a mik csak igazságosak, a mik csak tiszták, a mik csak kedvesek, a mik csak jó hírűek; ha van valami erény és ha van valami dícséret, ezekről gondolkodjatok. 9 A miket tanultatok is, el is fogadtatok, hallottatok is, láttatok is én tőlem, azokat cselekedjétek; és a békességnak Istene veletek lesz. 10 Felette igen örültem pedig az Úrban, hogy immár valahára megújultatok az én felőlem való gondviseléstekben; mely dologban gondoskodtatók is, de nem volt alkalmatok. 11 Nem hogy az én szűkölködésemre nézve szólnék; mert én megtanultam, hogy azokban, a melyekben vagyok, megelégedett legyek. 12 Tudok megalázatni is, tudok bővölködni is; mindenben és mindenben ismerős vagyok a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővölködéssel is, a szűkölködéssel is. 13 Mindenre van erőm a Krisztusban, a ki engem megerősít. 14 Mindazáltal jól tettetek, hogy nyomorúságomban részesekké lettettek. 15 Tudjátok pedig ti is, Filippibeliiek, hogy az evangéliom hirdetésének kezdetén, mikor Macedóniából kimentem, egyetlen egyház sem volt részes velem a kölcsönös adásban és vevésben, csak ti egyedül: 16 Mert már Thessaloníkában is, egyszer is, másszor is, küldtetek nékem szükségemre. 17 Nem mintha kívánnám az ajándékokat; hanem kívámon azt a gyümölcsöt, mely sokasodik a ti hasznokra. 18 Megkaptam pedig minden, és bővölködöm; beteltem, vévén Epafrótistól, a mit küldöttetek, mint kedves jó illatot, kellemes, tetsző áldozatot az Istennek. 19 Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban. 20 Az Istennek pedig és a mi Atyánknak dicsőség minden örökkön örökké. Ámen. (aión g165) 21 Köszöntetek minden szentet a Krisztus Jézusban. Köszöntenek titeket az atyafiak, a kik velem vannak. 22 Köszöntenek titeket minden szentet, mindeneknek felette pedig a császár udvarából valók. 23 A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen minden nyájatokkal! Ámen.

Kolosséiakhoz

1 Pál, Jézus Krisztusnak apostola Isten akaratjából, és Timótheus atyafi. **2** A Kolosséban levő szenteknek és hívő atyafiaknak a Krisztusban: kegyelem nétek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. **3** Háláit adunk az Istennek és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyának, mindenkor ti értetek könyörögvéni, **4** Mivelhogy hallottuk a ti hiteteket a Krisztus Jézusban, és a szeretetet, a melylyel minden szentekhez vagytok, **5** A mennyekben nétek eltett reménységről, a melyet már előbb hallottatok az igazság beszédében, mely az evangéliom: **6** Mely eljutott hozzádatok, miképen az egész világra is, és gyümölcsöt terem, úgy mint nálatok is a naptról fogva, melyen hallottatók és megismerték az Isten kegyelmét igazán: **7** Úgy a hogy tanultatók is Epafrástól, a mi szerelmes szolgatársunktól, aki hív szolgája ti érettetek a Krisztusnak, **8** A ki meg is jelentette nékünk a ti Lélekben való szereteteteket. **9** Azért mi is, a mely naptról fogva ezeket hallottuk, nem szűnünk meg érettetek imádkozni, és kérni, hogy betöltesseket az Isten akaratának megismerésével minden lelkibölcsegben és értelemben, **10** Hogy járatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén és nevekedvén az Isten megismerésében; **11** minden erővel megerősítetvén az Ő dicsőségének hatalma szerint minden kitartásra és hosszúlásra örömmel; **12** Hálákat adván az Atyanak, ki alkalmassakká tett minket a szentek örökségében való részvételre a világosságban; **13** A ki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az Ő szerelmes Fiának országába; **14** Kiben van a mi váltságunk az Ő vére által, bűneinknek bocsánata; **15** A ki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte született; **16** Mert Ő benne teremtette minden, a mi van a mennyekben és a földön, láthatatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek; **17** És Ő előbb volt mindenél, és minden Ő benne áll fenn. **18** És Ő a feje a testnek, az egyháznak: a ki a kezdet, elsőszülött a halottak közül; hogy mindenekben Ő legyen az első; **19** Mert tetszett az Atyanak, hogy Ő benne lakozzék az egész teljesség; **20** És hogy Ő általa békéltessen meg minden Magával, békességet szerezvén az Ő keresztjének vére által; **Ó** általa minden, a mi csak van, akár a földön, akár a mennyekben. **21** Titeket is, kik hajdan elidegenültek és elleniségek valátok gonosz cselekedetekben gyönyörködő értelmetek miatt, most mégis megbékélteket. **22** Az Ő emberi testében a halál által, hogy mint szenteket, tisztaikat és feddhetetleneket állasson titeket Ő maga elé: **23** Ha ugyan megmaradtok a hitben alaposan és erősen, és el nem távoztok az evangéliom reménységétől, a melyet hallottatok, a mely hirdetett minden teremtménynek az ég alatt; a melynek lettem én, Pál, szolgájává. **24** Most örülök a ti éretteteket való szenvédésemnek, és a magam részéről betöltöm a mi hijá van a Krisztus szenvédéseinek az én testemben az Ő testéért, a mi az egyház; **25** A melynek lettem én szolgájává az Isten safársága szerint, a melyet nékem adott ti rátok nézve, hogy

betöltsem az Isten ígéjét, **26** Tudniillik ama titkot, mely el vala rejte ősidők óta és nemzetek óta, most pedig megjelentetett az Ő szentéinek, (aión g165) **27** A kikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy a Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnak ama reménysége: **28** A kit mi prédiálunk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcseséggel, hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban; **29** A mire igyekezem is, tusakodván az Ő ereje szerint, mely én bennem hatalmasan munkálkodik.

2 Mert akarom, hogy tudtotokra legyen, hogy milyen nagy tusakodásom van ti érettetek, és azokért, kik Laodiczeában vannak, és mindazokért, a kik nem láttak engem személy szerint e testben; **2** Hogy vágaszta lást vegyen az Ő szívök, egybekötetvén a szeretetben, és hogy eljussanak az értelem meggyőződésének teljes gazdagságára, az Isten és az Atya és a Krisztus ama titkának megismerésére, **3** A melyben van a bölcsességek és ismeretnek minden kincse elrejtve. **4** Ezt pedig azért mondom, hogy valaki titeket rá ne szedjen hitető beszéddel. **5** Mert jöllehet testben távol vagyok tőletek, mindazáltal lélekben veletek vagyok, örvülvén és látván ti köztetek a jó rendet és Krisztusba vetett hiteteknek erősséget. **6** Azért, a miképen vettétek a Krisztus Jézust, az Urat, akképen járatok Ő benne, **7** Meggyökerezvén és tovább épülvén Ő benne, és megerősödvén a hitben, a miképen arra tanítottatok, bővölködvén abban háláadással. **8** Meglássátok, hogy senki ne legyen, aki bennetek szákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem a Krisztus szerint való: **9** Mert Ő benne lakozik az istenségeknek egész teljessége testileg, **10** És ti Ő benne vagytok bételjesedve, a ki feje minden fejedelemségek és hatalmasságának; **11** A kiben körül is metéltetetek kéz nélküli való körülmetéléssel, levetkezvén az érzéki bűnök testét a Krisztus körülmetélésében; **12** Eltemettetvén Ő vele együtt a keresztségen, a kiben egyetemen fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által, a ki feltámasztá Őt a halálból. **13** És titeket, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek körülmetlettésekben, megelevenített együtt Ő vele, megbocsátván minden bűnötök, **14** Az által, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, a mely ellenünkre volt nekünk, és azt eltette az útból, odaszeregvén azt a keresztfára; **15** Lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtok abban. **16** Senki azért titeket meg ne ítélen evésért, vagy ivásért, avagy ünnep, vagy újholt, vagy szombat dolgában: **17** Melyek csak árnyékai a következendő dolgoknak, de a valóság a Krisztus. **18** Senki tőletek a pálmát el ne vegye, kedvét találván alázatoskodásban és az angyalok tisztelesében, a melyeket nem látott, olyakat tudakozván, ok nélküli felfuvalkodván az Ő testének értelmével. **19** És nem ragaszkodván a Főhöz, a Kiből az egész test, a kapcsok és kötelek által segedelmet vévén és egybeszerkesztetvén, nevekedik az Isten szerint való nevekedéssel. **20** Ha meghalván a Krisztussal, megszabadultatok a világ elemi tanításaitól, miért

terhelhetetiek magatokat, mintha e világban élők volnátok, efféle rendelésekkel: **21** Ne fogd meg, meg se kóstold, még csak ne is illesd. **22** (A mik mind a velük való élés által elfogyasztásra vannak rendelve), az emberek parancsolatai és tanításai szerint? **23** A melyek bőlcseggének látszanak ugyan a magaválasztotta istentiszteletben és alázatoskodásban és a test gyötrésében; de nincs bennök semmi becsülni való, mivelhogy a test hízlalására valók.

3 Annakokáért ha feltámadtak a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülvén, **2** Az odafelvalókkal törödjtek, nem a földiekkel. **3** Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejte együtt a Krisztussal az Istenben. **4** Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ó vele együtt, megjelentek dicsőségen. **5** Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat, paráznaságot, tisztálanságot, bujaságot, gonosz kíváságot és a fösvényiséget, a mi bálványimádás; **6** Melyek miatt jő az Isten haragja az engedtelenség fiaira; **7** Melyekben ti is jártatok régentein, mikor éltetek azokban. **8** Most pedig vessétek el magatoktól ti is mindeneket; haragot, fölgerjedést, gonoszságot és szátokból a káromkodást és gyalázatos beszédet. **9** Ne hazudjatok egymás ellen, mivelhogy levetkeztétek amaz ó embert, az ó cselekedeteivel együtt. **10** És felöltözétek amaz új embert, melynek újulása van Annak ábrázatja szerint való ismeretre, a ki teremtte azt: **11** A hol nincs többé görög és zsidó: körülmetélkedés és körülmetélkedetlenség, idegen, scithiai, szolga, szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus. **12** Öltözzetek fől azért mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídseget, hosszútúrést; **13** Elsenzenvednél egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinél valaki ellen panasza volna; miképen a Krisztus is megbocsátott nétek, akképen ti is; **14** Mindezeknek fölébe pedig öltözzétek fől a szeretetet, mint a mely a tökéletességnak kötele. **15** És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben, amelyre el is hívattatok egy testben; és háládatosak legyetek. **16** A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagón, minden bőlcsességen; tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dícséretekkel, lelke énekekkel, hálával zengedeztvén a ti szívetekben az Úrnak. **17** És minden, a mit csak cselekesztek szóval vagy tettel, minden az Úr Jézusnak nevében cselekedjetek, hálát adván az Istennek és Atyának Ó általa. **18** Ti asszonysok, engedelmeskedjetek a ti férjeknek, a miképen illik az Úrban. **19** Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, és ne legyetek irántok keserű kedvűek. **20** Ti gyermekek, szót fogadjatok a ti szüleiteknek mindenben; mert ez kedves az Úrnak. **21** Ti atyák, ne bosszantsátok a ti gyermekiteket, hogy kétsége ne essenek. **22** Ti szolgák, szót fogadjatok mindenben a ti test szerint való uraitoknak, nem a szemnek szolgálván, mint a kik embereknek akarnak tetszeni, hanem szíveteknek egyenességében, félvén az Istant. **23** És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek; **24** Tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnak jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok. **25** A ki pedig igazságtalanságot cselekszik, jutalmát veszi igazságtalanságának; és nincsen személyválogatás.

4 Ti urak, a mi igazságos és méltányos, a ti szolgáitoknak megadjátok, tudván, hogy néktek is van Uratok mennyekben. **2** Az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázván abban háláadással; **3** Imádkozván egyszersmind mi érettünk is, hogy az Isten nyissa meg előtünk az íge ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, a melyért fogoly is vagyok; **4** Hogy nyilvánvalóvá tegyem azt úgy, a mint nékem szónom kell. **5** Bölcsem viseljétek magatokat a kívül valók irányában, a jó alkalmatosságot áron is megváltván. **6** A ti beszédeket mindenkor kellemes legyen, sőval fűszerezett; hogy tudjátok, hogy mimódon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek. **7** minden én dolgaimat megismerteti veletek Tikhikus, a szeretett atyafi és hív szolga és szolgatárs az Úrban; **8** A kit épen a végett küldtem hozzátok, hogy megismerje a ti dolgaitokat és megvígaszta a ti szíveteket. **9** Onézimussal együtt, a hű és szeretett atyafival, ki ti közületek való; minden itt való dolgot megismertetnek ők veletek. **10** Köszönt titeket Aristárkhus, az én fogolytársam, és Márk, a Barnabás unokatestvére, (ki felől parancsolatokat vettetek: ha hozzátok megy, fogadjátok őt szívesen), **11** És Jézus, kit Justusnak is hívnak, kik a zsidók közül valók: csak ezek azok a munkatársaik az Isten országában, a kik nékem vígashatalomra voltak. **12** Köszönt titeket Epafrás, ki ti közületek való, Krisztusnak szolgája, mindenkor tusakodván ti érettetek imádságaiban, hogy megállhassatok tökéletesen és teljes meggyőződéssel az Istennek minden akaratjában. **13** Mert bizonyoságot teszek ő felőle, hogy sokat fárad érettetek és azokért, kik Laodiczeában és Jerápolisban vannak. **14** Köszönt titeket Lukács, ama szeretett orvos, és Démás. **15** Köszöntsétek az atyafiakat, kik Laodiczeában vannak, és Nimfást és a gyülekezetet, mely az ó házánál van. **16** És mikor felolvastatik nálatok e levél, cselekedjétek meg, hogy a laodiczeaiak gyülekezetében is felolvastassék, és hogy a Laodiczeából átveendő levelet ti is felolvassátok. **17** És mondjátok meg Arkhippusnak: Vigyázz a szolgálatra, melyre vállalkoztál az Úrban, hogy azt betöltsed! **18** A köszöntés a saját kezimmel, a Páléval, van írva. Emlékezzetek meg az én bilingcseimről! A kegyelem veletek. Ámen.

1 Tesszalonika

1 Pál, Silvánus és Timótheus a Thessalonikabeliek gyülekezetének, a mely van az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban: kegyelem nétek és békesség Istantól, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. **2** Hálát adunk az Istennek mindenkor mindenjáratokért, emlékezvén rólatok a mi imádságainkban; **3** Szüntelenül emlegetve a ti hitetek munkáját, és a ti szereteteket fáradozását, és a mi Urunk Jézus Krisztus felől való reményiségeteknek állhatatosságát, az Isten előtt, a mi Atyánk előtt: **4** Tudván, Istantól szeretet atyámfai, hogy ti ki vagytok választva; **5** Hogy a mi evangéliomunk ti nálatok nem áll csak szóban, hanem isteni erőkben is, Szent Lélekben is, sok bizodalomban is; a miképen tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek ti érettetek. **6** És ti a mi követőinkké lettetek és az Úréi, befogadván az ígért sokféle szorongattatás között, Szent Lélek örömével; **7** Úgy hogy példaképekké lettetek Maczedóniában és Akhájában minden hívőre nézve. **8** Mert nemcsak Maczedóniában és Akhájában zendült ki tőletek az Úr beszéde, hanem minden helyen is híre terjedt a ti Istenben vetett hiteteknek, annyira, hogy szükségtelen arról valamit szólnunk. **9** Mert azok magok hirdetik felőlünk, milyen volt a mi hozzájuk való menetelünk, és miként tértetek meg az Istenhez a bálványuktól, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok, **10** És várjátok az Ő Fiát az égből, a kit feltámasztott a halálból, a Jézust, aki megszabadít minket amaz eljövendő haragtól.

2 Mert magatok tudjátok, atyámfai, hogy a mi ti hozzájuk való menetelünk nem volt hiáavaló; **2** Sőt inkább, noha előbb már haborúságot és bosszúságot szenvedtünk volt Filippiiben, a mint tudjátok, volt bátorsságunk a mi Istenünkben, hogy közöttetek is hirdessük az Isten evangéliomát sok tusakodással. **3** Mert a mi buzdításunk nem hitetésből van, sem nem tisztálanságóból, sem nem álnokságóból: **4** Hanem a miképen az Isten méltatott minket arra, hogy reánk bízza az evangéliomot, akképpen szólunk; nem úgy, hogy embereknek tessünk hanem az Istennek, aki megvizsgálja a mi szívünket. **5** Mert sem hízelkedő beszéddel, a mint tudjátok, sem telhetetlenség színében nem léptünk fel soha, Isten a bizonysság; **6** Sem emberektől való dicsőítést nem kerestünk, sem tőletek, sem másoktól, holott terhetekre lehettünk volna, mint Krisztus apostolai. **7** De szívélyesek valánk ti közöttetek, a miként a dajka dajkálgaiaj az ó gyermekeit. **8** Így felbuzdulva irántatok, készek valánk közleni veletek nemcsak az Isten evangéliomát, hanem a mi magunk lelkét is, mivelhogy szeretteinkké lettetek nékünk. **9** Emlékezhettek ugyanis atyámfai a mi fáradozásunkra és bajlakodásunkra: mert éjjel-nappal munkálkodva hirdettük nétek az Isten evangéliomát, csakhogy senkit meg ne terheljünk közületek. **10** Ti vagytok bizonysságok és az Isten, milyen szentül, igazán és feddhetetlenül eltünk előttetek, a kik hisztek. **11** Valamint tudjátok, hogy miként atya az ó gyermekeit, úgy intettünk és buzdítgattunk egyenként mindenjáratokat. **12** És kérve kértünk, hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat, aki az ó országába és dicsőségebe hív titeket. **13** Ugyanazért mi is hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét,

nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét (a minthogy valósággal az is), a mely munkálkodik is ti bennetek, a kik hisztek. **14** Mert ti, atyámfai, követői lettetek az Isten gyülekezeteinek, a melyek Júdeában vannak a Krisztus Jézusban, mivelhogy ugyanúgy szenvendetek ti is a saját honfitársaitól, miként azok is a zsidóktól, **15** A kik megölték az Úr Jézust is és a saját prófétákat, és minket is üldöznek, és az Istennek nem tetszenek, és minden embernek ellenségei; **16** A kik megtiltják nékünk, hogy a pogányoknak ne prédikálunk hogy üdvözöljenek; hogy mindenkor betöltsék bűneiket; de végre utólérté őket az Isten haragja. **17** Mi pedig, atyámfai, a mint elszakaszztánk tőletek egy kevés ideig, arcra, nem szívre nézve, annál buzgóságosabban, nagy kívánsággal igyekeztünk, hogy szemtől-szemben láthatunk titeket. **18** Azért mennyi is akartunk hozzájátok, kiváltképen én Pál, egyszer is, kétszer is, de megakadályozott minket a Sátán. **19** Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk koronája? Avagy nem azok lesztek-é ti is a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ó eljövetelekor? **20** Bizony ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.

3 Annakokáért, mivelhogy tovább már el nem türhetők, jónak ítélnék, hogy magunk maradjunk Athénben, **2** Es elküldöttük Timótheust, a mi atyánkfát és Istennek szolgáját és munkatársunkat a Krisztus evangéliomának hirdetésében, hogy erősítsen titeket és intsen titeket a ti hitetek felől; **3** Hogy senki meg ne tátorodjék ama szorongattatások között; mert ti magatok tudjátok, hogy mi arra rendeltetünk. **4** Mert mikor közöttetek valánk is, előre megmondtaik nétek, hogy szorongattatásnak leszünk kitéve; a mint meg is történt, és tudjátok. **5** Annakokáért én is, mivelhogy tovább már nem türhetém, elküldék, hogy megismerjem a ti hiteteket, ha nem kísértett-é meg valami módon titeket a kísértő, és nem lett-é hiávaló a mi fáradsságunk? **6** Most pedig, a mikor megérkezett hozzánk Timótheus ti tőletek, és örömhírt hozott nékünk a ti hitetek és szereteteket felől, és arról, hogy jó emlékezéssel vagytok irántunk, mindenkor kívárván látni minket, miképen mi is titeket; **7** Ezáltal megvígasztalódtunk reátkozásra nézve, atyámfai, minden mi szorongattatásunk és szükségünk mellett is, a ti hitetek által: **8** Mert szinte megelevenedünk, ha ti erősek vagytok az Úrban. **9** Mert milyen hálával is fizethetünk az Istennek ti érettetek, mindenért az örömkért, a melylyel örvendezünk miattatok a mi Istenünk előtt?! **10** Mikor éjjel-nappal nagy buzgón esedezünk, hogy megláthassuk a ti orczátokat, és kipótolhassuk a ti hitetek hiányait. **11** Maga pedig az Isten és a mi Atyánk, és a mi Urunk a Jézus Krisztus egyengesse meg a mi útunkat ti hozzáját! **12** Titeket pedig gyarapítson az Úr és tegyen bőségesekké az egymás iránt és mindenki iránt való szeretetben, a milyenek vagyunk mi is ti irántatok; **13** Hogy erősekké tegye a ti szíveteket, feddhetetlenekké a szentségen, a mi Istenünk és Atyánk előtt, a mikor eljő a mi Urunk Jézus Krisztus minden ó szenteivel egyetemben.

4 Továbbá pedig kérünk titeket, atyámfai, és intünk az Úr Jézusban, hogy a szerint, a mint tőlünk tanultátok, mimónkon kell forgolódnotok és Istennek tetszenetek: mindinkább

gyarapodjatok. 2 Mert tudjátok, milyen parancsolatokat adtunk nétek az Úr Jézus által. 3 Mert ez az Isten akaratja, a ti szentté lételetek, hogy magatokat a paráznáságtól megtartóztassátok; 4 Hogy mindenitek szentségen és tisztességen tudja bírni a maga edényét, 5 Nem kívánság gerjedelmével, mint a pogányok, a kik nem ismerik az Istenet; 6 Hogy senki túl ne lépjén és meg ne károsítsa valamely dologban az ő atyafiát: mert bosszú áll az Úr mindenekért, a mint előbb is mondottuk nétek és bizonyásot tettünk. 7 Mert nem tisztálanságra, hanem szentségre hívott el minket az Isten. 8 A ki azért megveti ezeket, nem embert vet meg, hanem az Istenet, a ki Szent Lelkét is közlé velünk. 9 Az atyafiú szeretetről pedig nem is szükség írnom nétek: mert titokat Isten maga tanított meg arra, hogy egymást szeressétek; 10 Sőt gyakoroljátok is azt mindamaz atyafiak iránt, a kik egész Maczedóniában vannak. Kérünk azonban titokat atyámfiai, hogy mindenki gyarapodjatok; 11 És becsületbeli dolognak tartásátok, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utána lássatok, és tulajdon kezeitekkel munkálkozzatok, a miként rendeltük nétek; 12 Hogy a kívülvalók iránt tisztességesen viselkedjetek, és semmi szükséget ne érezzettek. 13 Nem akarom továbbá, atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, a kik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, a kiknek nincsen remélységük. 14 Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképen az Isten is előhozza azokat, a kik elaludtak, a Jézus által ő vele együtt. 15 Mert ezt mondjuk nétek az Úr szavával, hogy mi, a kik élünk, a kik megmaradunk az Úr előjöveteléig, épen nem előzzük meg azokat, a kik elaludtak. 16 Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először a kik meghaltak volt a Krisztusban; 17 Azután mi, a kik élünk, a kik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképen mindenkor az Úrral leszünk. 18 Annakokáért vígasztaljátok egymást e beszédekkel.

5 Az időkről és időszakokról pedig, atyámfiai, nem szükség, hogy írjak nétek; 2 Mert igen jól tudjátok ti magatok, hogy az Úrnak napja úgy jő el, mint a tolvaj éjjel. 3 Mert a mikor ezt mondják: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jön rájok, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra; és semmiképen meg nem menekednek. 4 De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségen, hogy az a nap tolvaj módra lephetne meg titokat. 5 Ti mindenkor világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé! 6 Ne is aludunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok. 7 Mert a kik alusznak, éjjel alusznak; és a kik részegek, éjjel részegednek meg. 8 Mi azonban, a kik nappaliak vagyunk, legyünk éberek, felöltözvén a hitnek és szeretetnek mellvasába, és sisak gyanánt az üdvösségnak remélyiségebe. 9 Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által, 10 A ki meghalt érettünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alusznunk, együtt éljünk ő vele. 11 Vígasztaljátok azért egymást, és építse egyik a másikat, a miképen cselekesztek is. 12 Kérünk továbbá titokat atyámfiai, hogy becsüljétek azokat, a kik fáradoznak közöttetek, és előljáróitok az Úrban, és intenek titokat; 13 És az ő

munkájokért viseltesetek irántok megkülönböztetett szeretettel. Egyáossal békességen éljetek. 14 Kérünk továbbá titokat, atyámfiai, intsek a rendetleneket, bátorítások a félelmes szívűeket, gyámolítsátok az erőteleneket, türelmesek legyek mindenki iránt. 15 Vigyázzatok, hogy senki senkinek rosszért rosszal ne fizessen; hanem mindenkor jóra törekedjetek úgy egymás iránt, mint mindenki iránt. 16 mindenkor örölkjetek. 17 Szüntelen imádkozzatok. 18 mindenben hálákat adjatok; mert ez az Isten akaratja a Krisztus Jézus által ti hozzájtok. 19 A Lelket meg ne oltsátok. 20 A prófétálást meg ne vessétek, 21 Mindent megpróbáljatok; a mi jó, azt megtartsátok! 22 Mindentől, a mi gonosznak látszik, őrizkedjetek! 23 Maga pedig a békességnak Istene szenteljen meg titokat mindenestől; és a ti egész valótok, minden lelketek, minden testet feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus előjövetelére. 24 Hű az, aki elhivott titokat és ő meg is cselekszi azt. 25 Atyámfiai, imádkozzatok érettünk. 26 Köszöntsétek az összes atyafiakat szent csókolással. 27 Kéneszerítek titokat az Úrra, hogy olvastassék fel e levél minden szent atyafi előtt. 28 A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme veletek! Ámen.

2 Tesszalonika

1 Pál és Silvánus és Timótheus a Thessalonikabelli gyülekezetnek, Istenben, a mi Atyánkban, és az Úr Jézus Krisztusban: **2** Kegyelem nétek és békesség Istenől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. **3** mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek, atyámfiai, ti érettetek, a miképen méltó is, mivelhogy felettesebb megnövekedtek a ti hitetek, és mindenjáratban bővöködik az egymáshoz való szeretet; **4** Annyira, hogy mi magunk dicsekünk veletek az Isten gyülekezeteiben, a ti kitartások és hitetek felől, minden ti üldözöttetések és szorongattatások között, a melyeket szenvedtek: **5** Bizonyoságául az Isten igazságos ítéletének, hogy méltóknak ítéltessetek az Isten országára, a melyért szenvedtek is. **6** Mert igazságos dolog az az Isten előtt, hogy szorongattatással fizessen azoknak, a kik titeket szorongatnak. **7** Nétek pedig, a kik szorongattattok, nyugodalommal mivelünk együtt, a mikor megjelenik az Úr Jézus az égből az ő hatalmának angyalaival. **8** Tűznek lángjában, ki bosszút áll azokon, a kik nem ismerik az Isten, és a kik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliomának. **9** A kik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatától, és az ő hatalmának dicsőségétől, (**aiōnios g166**) **10** A mikor eljő majd, hogy megdicsőítessék az ő szenteiben, és csodáltassék mindenkorban, a kik hisznak (mivelhogy a mi tanúbizonyásunknak hitele volt ti nálatok) ama napon. **11** Mivégből imádkozunk is mindenkor ti érettetek, hogy a mi Istenünk méltóknak tartson titeket az elhívásra, és töltön be titeket a jóban való teljes gyönyörűséggel, és a hitnek hathatós munkálásával. **12** Hogy dicsőítessék meg a mi Urunk Jézus Krisztusnak neve ti bennetek, és ti is ő benne, a mi Istenünknek és az Úr Jézus Krisztusnak kegyelméből.

2 Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére és a mi ő hozzá leendő egybegyűlésünkre nézve, **2** Hogy ne tántorítassatok el egyhamar a ti értemetektől, se ne haborítassatok meg, se lélek által, se beszéd által, se nékünk tulajdonított levél által, mintha itt volna már a Krisztusnak ama napja. **3** Ne csaljon meg titeket senki semmiképen. Mert nem jön az el addig, míg nem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemek fia, **4** A ki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, a mi Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát. **5** Nem emlékeztek-é, hogy megmondtam nétek ezeket, a mikor még ti nálatok valé? **6** És most tudjátok, mi tartja vissza, a miért csak a maga idejében fog az megjelenni. **7** Működik ugyan már a törvényszegés titkos bűne: csakhogy annak, a ki azt még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia. **8** És akkor fog megjelenni a törvénytapsó, a kit megemész az Úr az ő szájának lehelletével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésvével; **9** A kinek eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, **10** És a gonoszságnak minden csalárdsgával azok között, a kik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az

igazságnak szeretetét az ő idvességükre. **11** És azért bocsátja reájok Isten a tévelygés erejét, hogy higyenek a hazugságnak; **12** Hogy kárhoztattassanak mindenkor, a kik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban. **13** Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek ti érettetek atyámfiai, a kiket szeret az Úr, hogy kezdtettől fogva kiválasztott titeket Isten az üdvösségre, a Lélek szentelésében és az igazság hitében; **14** A mire elhívott titeket a mi evangéliomunk által, a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének elvételére. **15** Miért is atyámfiai, legyetek állhatatosak és tartsátok meg a tudományt, a melyre akár beszédünk, akár levelünk által tanítottatok. **16** Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus, és az Isten a mi Atyánk, a ki szeretett minket és kegyelméből öröklítésselással és jó reménységgel ajándékozott meg, (**aiōnios g166**) **17** Vígasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden tudományban és jó cselekedetben.

3 Végezetre imádkozzatok értünk atyámfiai, hogy az Úrnak beszéde terjedjen és dicsőítessék, a miként ti köztetek is. **2** És hogy meneküljünk meg az alkalmatlan és gonosz emberek elől. Mert nem mindenki a hit! **3** De hű az Úr, a ki megerősít titeket és megőriz a gonosztól. **4** Bízunk is az Úrban reájok nézve, hogy megteszíték és meg is fogjátok tenni azokat, a mikel parancsolunk. **5** Az Úr pedig igazgassa a ti szíveteket az Isten iránt való szeretetetre, és Krisztus iránt való állhatatosságra. **6** A mi Urunk Jézus Krisztus nevében pedig, rendeljük nétek, atyámfiai, hogy vonjátok el magatokat minden atyafitól, a ki rendetlenül él, és nem ama utasítás szerint, a melyet mi tőlünk kapott. **7** Magatok is tudjátok, mimódon kell minket követni; mert nem viseltük magunkat közöttetek rendetlenül. **8** Sem ingyen kenyерet nem ettünk senkinél, hanem munkával és fáradtsággal, éjjel-nappal dolgozva, hogy közületek senkinek se legyünk terhére. **9** Nem azért, mintha nem volna rá jogunk, hanem hogy magunkat például adjuk nétek, hogy minket kövessetek. **10** Mert a mikor nálatok voltunk is, azt rendeltük nétek, hogy ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék. **11** Mert halljuk, hogy némelyek rendetlenül élnek közületek, a kik semmit nem dolgoznak, hanem nyughatatankodnak. **12** Az ilyeneknek azonban rendeljük és kérjük őket a mi Urunk Jézus Krisztusra, hogy csendesen munkálkodva, a magok kenyérét egyék. **13** Ti pedig, atyámfiai, meg ne restüljetek a jó cselekvésben. **14** Ha pedig valaki nem engedelmeskedik a mi levél által való beszédünknek, azt jegyezzétek meg; és ne társalkodjatok vele, hogy megszégyenüljön. **15** De ne tartsátok ellenségek, hanem intsétek, mint atyafit. **16** Maga pedig a békességnek Ura adjon nétek mindenkor minden tekintetben békességet. Az Úr legyen mindenjáratokkal! **17** A köszöntést én Pál írom a saját kezemmel, a mi ismertő jegye minden levelemnek. Így írok. **18** A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme mindenjáratokkal! Ámen.

1 Timóteushoz

1 Pál, Jézus Krisztus apostola a mi megtartó Istenünknek, és Jézus Krisztusnak a mi reménységünknek rendelése szerint, **2** Timótheusnak, az én igaz fiannak a hitben: Kegyelem, igalmasság és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól. **3** A miképpen Maczedóniába menetelémkor kértelek téged, hogy maradj Efézusban, hogy megmondjam némelyeknek, ne tanítsanak más tudományt, **4** Se mesékkel és végehossa nélkül való nemzetiségi táblázatokkal ne foglalkozzanak, a melyek inkább versengéseket támasztanak, mint Istenben való épülést a hit által. **5** A parancsolatnak vége pedig a tiszta szívűből, jó lelkismeretből és igaz hitből való szeretet: **6** Melyektől némelyek eltévelkedvén, hiábavaló beszédre hajlottak: **7** Kik törvénytanítók akarván lenni, nem értik, sem a mikel beszélnek, sem a mikel erősítgetnek. **8** Tudjuk pedig, hogy a törvény jó, ha valaki törvényszerűen él vele, **9** Tudván azt, hogy a törvény nem az igazért van, hanem a törvénytapsoskért és engedetlenekért, az istentelenekért és bűnösökért, a latrokért és fertemesekért, az atya- és anyagyilkosokért, emberölőkért. **10** Parázánakért, férfifertőztetőkért, emberrablókért, hazugokért, hamisan esküvőkért, és a mi egyéb csak az egészséges tudománnyal ellenkezik, **11** A boldog Isten dicsőségének evangélioma szerint, mely reám bízattot. **12** És hálát adok annak, a ki engem megerősített, a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, hogy engem hívnek ítélt, rendelvén a szolgálatra, **13** Ki előbb istenkáromló, üldöző és erőszakoskodó valék: de könyörült rajtam, mert tudatlanul cselekedtem hitetlenségen; **14** Szerfelett megsokasodott pedig a mi Urunknak kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel. **15** Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, a kik közül első vagyok én. **16** De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes hosszúrásét, példa gyanánt azoknak, a kik hiendenek ő benne az örökké életre. (aiōnios g166) **17** Az örökkelvaló királynak pedig, a halhatatlan, láthatatlan, egyedül bölcs Istennek tisztességi és dicsőségi örökönkön örökkel! Ámen. (aiōn g165) **18** Ezt a parancsolatot adom néked, fiam Timótheus, a rólad való korábbi jövendölések szerint, hogy vitézkedjél azokban ama jó vitézséggel, **19** Megtartván a hitet és jó lelkismeretet, melyet némelyek elvetvén, a hit dolgában hajtórést szenvetek; **20** Kik közül való Himenéus és Alexander, kiket áadtam a sátánnak, hogy megtanulják, hogy ne káromkodjanak.

2 Intellek azért mindenek előtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezősek, hálaadások minden emberekért, **2** Királyokért és minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmás életet éljünk, teljes istenfellellemmel és tisztességgel. **3** Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt, **4** Aki azt akarja, hogy minden ember idvezüljön és az igazság ismeretére eljusson. **5** Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, **6** Aki adta önmagát váltságul mindenekért, mint tanúbizonyás a maga idejében, **7** A mi végett rendeltettem én hirdetővé

és apostollá (igazságot szólok a Krisztusban, nem hazudok), pogányok tanítójává hitben és igazságban. **8** Akarom azért, hogy imádkozzanak a férfiak minden helyen, tiszta kezeket emelvén fől harag és versengés nélkül. **9** Hasonlatosképen az asszonyok tisztességes öltözetben, szemérmességgel és mértékletességgel ékesíték magokat; nem hajfonatokkal és aranyjal vagy gyöngyökkel, vagy drága öltözékkel, **10** Hanem, a mint illik az istenfélelmet valló asszonyokhoz, jó cselekedetekkel. **11** Az asszony csendességben tanuljon teljes engedelmességgel. **12** A tanítást pedig nem engedem meg az asszonynak, sem hogy a férfin uralkodjék, hanem legyen csendességen. **13** Mert Ádám teremtett elsőnek, azután Éva. **14** És Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony megcsalattatván, búnbe esett: **15** Mindazáltal megtartatik a gyermekszüléskor, ha megmaradnak a hitben és szeretetben és a szent életben mértékletességgel.

3 Igaz ez a beszéd: Ha valaki püspökséget kiván, jó dolgot kíván. **2** Szükséges annakokáért, hogy a püspök feddhetetlen legyen, egy feleségű férfiú, józan, mértékletes illedelemes, vendégszerető, a tanításra alkalmatos; **3** Nem borozó, nem verekedő, nem rút nyereségre vágyó; hanem szelíd, versengéstől ment, nem pénzsővárgó; **4** Ki a maga házát jó igazgatja, gyermekeit engedelmességen tartja, minden tisztességgel; **5** (Mert ha valaki az ó tulajdon házát nem tudja igazgatni, mimódon visel gondot az Isten egyházára?) **6** Ne legyen új ember, nehogy felfuvalkodván, az ördög károhozatába essék. **7** Szükséges pedig, hogy jó bizonyssága is legyen a kívülvalóktól; hogy gyalázatba és az ördög tőribe ne essék. **8** Hasonlóképpen a diákonosok tisztességesek legyenek, nem kétnyelűek, nem sok borivásba merültek, nem rút nyereségre vágyók; **9** Kiknél megvan a hit titka tiszta lelkismerettel. **10** És ezek is először megpróbáltassanak, azután szolgáljanak, ha feddhetetlenek. **11** Feleségeik hasonlóképen tisztességesek, nem patvarkodók, józanok, mindenben hívek legyenek. **12** A diákonosok egy feleségű férfiak legyenek, a kik gyermekeiket és tulajdon házaikat jó igazgatják. **13** Mert a kik jól szolgálnak, szép tisztességet szereznek magoknak, és sok bizodalmat a Jézus Krisztusban való hitben. **14** Ezeket írom néked, remélvén, hogy nem sokára hozzád megyek; **15** De ha késném, hogy tud meg, mimódon kell forgolódni az Isten házában, mely az élő Istennek egyháza, az igazságnak oszlopa és erőssége. **16** És minden versengés nélkül nagy a kegyességnak eme titka: Isten megjelent testben, megigazított léleken, megláttatott az angyaloktól, hirdettek a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitették dicsőségebe.

4 A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre és gonosz lelkek tanításaira figyelmezvén. **2** Hazug beszédűeknek képmutatása által, kik meg vannak békéjeze a saját lelkismeretükben. **3** A kik tiltják a hágasságot, sürgötik az eledelektől való tartózkodást, melyeket Isten teremtett hálaadással való elvezésre a hívőknek és azoknak, a kik megismerték az igazságot. **4** Mert Istennek minden teremtett állata jó, és semmi sem megvetendő, ha hálaadással élnek azzal; **5** Mert megszenteltetik Istennek igéje

és könyörgés által. **6** Ezeket ha eleikbe adod az atyafiaknak, Krisztus Jézusnak jó szolgája leszel, táplálkozván a hitnek és jó tudománynak beszédeivel, a melyet követtél; **7** A szentségtelen és vénasszonyos meséket pedig eltávoztasd. Hanem gyakorold magadat a kegyességre: **8** Mert a test gyakorlásának kevés haszna van; de a kegyesség mindenre hasznos, meglévén benne a jelenvaló és a jövő életnek igérete. **9** Igaz ez a beszéd, és méltó, hogy mindenkiéppen elfogadjuk. **10** Mert azért fáradunk és szenvendünk szidalmakat, mivelhogy reménységünköt vetettük az elő Istenben, a ki minden embernek megtartója, kiváltképen a hívőknek. **11** Ezeket hirdessed és tanítsad. **12** Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban. **13** A míg oda megyek, legyen gondod a felolvásásra, az intésre és a tanításra. **14** Meg ne vesd a kegyelemnek benned való ajándékát, a mely adatott néked prófétálás által, a presbitérium kezeinek reád tevéssével. **15** Ezekről gondoskodjál, ezeken légy, hogy előhaladásod nyilvánvaló legyen mindenek előtt. **16** Gondot viselj magadról és a tudományról; maradj meg azokban; mert ezt cselekedvén, mind magadat megtartod, mind a te hallgatóidat.

5 Az idősb embert ne dorgáld meg, hanem intsed mint atyádat; az ifjabbakat mint atyádfiait; **2** Az idősb asszonyokat mint anyákat; az ifjabbakat mint nőtestvéreidet, teljes tisztasággal. **3** Az özvegyasszonyokat, a kik valóban özvegyek, tiszted. **4** Ha pedig valamely özvegyasszonyak gyermekei vagy unokái vannak, tanulják meg, hogy első sorban a maguk háza iránt legyenek istenfélők, és adják meg szüleiknek a visszont tartozást; mert ez szép és kedves dolog Isten előtt. **5** A valóban özvegy és magára hagyatott asszony pedig reménységet az Istenben veti, és foglalatos a könyörgésekben és imádságokban éjjel és nappal. **6** A bujálkodó pedig elvén megholt. **7** És ezeket hirdesd, hogy feddhetetlenek legyenek. **8** Ha pedig valaki az övéiről és főképen az ő házánépérről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél. **9** Özvegyasszonyul hatvan éven alul levő meg ne választassék; egy férj felesége lett légyen, **10** A kinek jó cselekedetekről bizonyására van; ha gyermeket nevelt, ha vendéglátó volt, ha a szentek lábait mosta, ha a nyomorultakon segített, ha minden jó cselekedetben foglalatos vala. **11** A fiatalabb özvegyasszonyokat pedig mellőzd; mert ha gerjedezenek Krisztus ellenére, férjhez akarnak menni: **12** Ezeknek ítélete megvan, mivelhogy az első hitet megvetették. **13** Egyszermind pedig dologkerülők lévén, megtanulják a házról-házra való járogatást; sőt nemcsak dologkerülők, hanem fecsegők is és más dolgába avatkozók, olyanokat szólvan, a miket nem kellene. **14** Akarom tehát, hogy a fiatalabbak férjhez menjenekek, gyermeket szüßenek, háztartást vigyenek, és semminemű alkalmat se adjanak az ellenségnak a szidalmazásra. **15** Mert némelyek már elhajlottak a Sátához. **16** Ha valamely hívő férfinak vagy nőnek vannak özvegyei, segítse azokat, és ne terheltessék meg a gyülekezetet; hogy azokat segíthesse, a kik valóban özvegyek. **17** A jól forgolódó presbiterek kettős tisztességre méltattassanak, főképen a kik a beszédben és tanításban fáradoznak. **18** Mert azt mondja az Írás: A nyomtató ökörnek ne kösd be a száját; és: Méltó a munkás a maga

jutalmára. **19** Presbiter ellen vádat ne fogadj el, hanem csak két vagy három tanúbizonyságra. **20** A vétkeseket mindenek előtt fedd meg, hogy a többiek is megfélemljenek. **21** Kérve kérlek az Istenre és Krisztus Jézusra és a kiválasztott angyalokra, hogy ezeket tartsd meg előítélet nélkül, semmit sem cselekedvén részrehajlásból. **22** A kézrátevést el ne hirtelenkedd, se ne légy részes a más bűneiben; tenmagadat tisztán tartsd. **23** Ne légy tovább vízivő, hanem élj egy kevés borral, gyomrodra és gyakori gyengélkedésre való tekintetből. **24** Némely embereknek a bűnei nyilvánvalók, előttük mennek az ítéetre; némelyeket pedig hatalt követnek is. **25** Hasonlóképen a jó cselekedetek is nyilvánvalók; és a melyek másképen vannak, azok sem titkolhatók el.

6 A kik iga alatt vannak mint szolgák, az ō uraikat minden tisztességre méltóknak tekintsék, hogy Isten neve és a tudomány ne káromoltassék. **2** A kiknek pedig hívő uraik vannak, azokat meg ne vessék, mivelhogy atyafák; hanem annál inkább szolgájának, mivelhogy hívők és szeretettek, kik a jótévesben buzgókodnak. Ezekre taníts és int. **3** Ha valaki másképen tanít, és nem követi a mi Urunk Jézus Krisztus egészéges beszédeit és a kegyesség szerint való tudományt, **4** Az felfüvulkodott, a ki semmit sem ért, hanem vitatkozásokban és szóharczokban szerveld, a melyekből származik irigység, viszállykodás, káromlások, rosszakaratú gyanúsítások, **5** Megbomlott elméjű és az igazságtól megfosztott embereknek hiábavaló torzsalkodásai a kik az istenfelelmet nyerekedésnek tekintik. Azoktól, a kik ilyenek, eltávozzál. **6** De valóban nagy nyereség az Istenfelelem, megelégedéssel; **7** Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit; **8** De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. **9** A kik pedig meg akarnak gazdagodni, kíséretbe meg törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembé és romlásba merítik. **10** Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittől, és magokat általtszegezték sok fájdalommal. **11** De te, óh Istennek embere, ezeket kerüld; hanem kövess az igazságot, az istenfelelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes túrést, a szelídséget. **12** Harczold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örökk életet, a melyre hívattattál, és szép vallástételel vallást tettél sok bizonyás előtt. **(aiōnios g166)** **13** Meghagyom néked Isten előtt, a ki megelevenít mindeneket, és Krisztus Jézus előtt, a ki bizonyásot tett Poncius Pilátus alatt ama szép vallástételel, **14** Hogy tartsd meg a parancsolatot mocsoktalanul, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenésig, **15** A mit a maga idejében megmutat ama boldog és egyedül hatalmas, a királyoknak Királya és az uraknak Ura, **16** Kié egyedül a halhatatlanság, a ki hozzáérhetetlen világosságban lakozik; a kit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat: a kinek tisztesség és örökké való hatalom. Ámen. **(aiōnios g166)** **17** Azoknak, a kik gazdagok a világon, mondd meg, hogy ne fuvalkodjanak fel, se ne reménykedjenek a bizonytalan gazdagságban, hanem az elő Istenben, a ki bőségesen megad nékünk minden a mi tápláltatásunkra; **(aiōn g165)** **18** Hogy jót tegyenek, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, legyenek szíves adakozók,

közlők, **19** Kincset gyűjtvén magoknak jó alapul a jövőre, hogy elnyerjék az örök életet. (*aiōnios g166*) **20** Óh Timótheus, űrizd meg a mi rát van bízva, elfordulván a szentségtelen üres beszédektől és a hamis nevű ismeretnek ellenvetéseitől; **21** A melylyel némelyek kevélykedvén, a hit mellől eltévelyedtek. Kegyelem veled! Ámen.

2 Timóteushoz

1 Pál, Jézus Krisztusnak apostola, Isten akaratából, a Krisztus Jézusban való életnek igérete szerint, 2 Timótheusnak, az én szeretett fiannak: kegyelem, irgalmasság, békesség az Atya Istentől és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól. 3 Hálát adok az Istennek, a kinek szolgálok őseimtől fogva, tiszta lelkismerettel, hogy szüntelen gondolok reád könyörgéseimben éjjel és nappal, 4 Kívánván téged látni, megemlékezvén a te könyvhullatásairól, hogy örömmel teljesedjem be; 5 Eszembe jutván a benned levő, képmutatás nélkül való hit, a mely lakozott először a te nagyanyádban Loisban és anyádban Eunikában; meg vagyok azonban győződve, hogy benned is. 6 Minnekőárt emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, a mely benned van az én kezeimnek rád tétele által. 7 Mert nem felelemnek lelkét adott nékünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józáságnak lelkét. 8 Ne szégyeneld hát a mi Urunk bizonyásítéletét, se engem az ō foglyát; hanem együtt szenvédj az evangéliomról Istennek hatalma szerint. 9 A ki megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ō saját végezése és kegyelme szerint, mely adatott nékünk Krisztus Jézusban örök időknek előtte, (aiónios g166) 10 Megjelentetett pedig most a mi Megtartónknak, Jézus Krisztusnak megjelenése által, aki eltörölte a halált, világosságra hozta pedig az életet és halhatatlanságot az evangéliom által, 11 Amelyre nézve téttem én hirdetővé és apostollá és pogányok tanítójává. 12 A miért szenvedem ezeket is: de nem szégyenlem; mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ō az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra. 13 Az egészéges beszédeknek példáját megtartsd, a miket én tőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben. 14 A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennük lakozó Szent Lélek által. 15 Azt tudod, hogy elfordultak tőlem az Ázsiabeliek mind, kik közül való Figellus és Hermogénes. 16 Az Úr legyen irgalmas az Onesiforos házanépének: mert gyakorta megvidámított engem, és az én bilincsemet nem szégyenlette; 17 Sőt mikor Rómában volt, buzgón keresett engem, meg is talált. 18 Az Úr engedje meg néki, hogy találjon irgalmasságot az Úrnál ama napon. És hogy mily nagy szolgálatot tett Efézesban, te jobban tudod.

2 Te annakóárt, én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben; 2 És a miket tőlem hallottál sok bizonyáság által, azokat bizzad hív emberekre, a kik másoknak a tanítására is alkalmaskas lesznek. 3 Te azért a munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze. 4 Egy harcos sem elegyedik bele az élet dolgaiba; hogy tessék annak, a ki ō harcossá avatta. 5 Ha pedig küzd is valaki, nem koronázatik meg, ha nem szabályszerűen küzd. 6 A ki munkálkodik, a földmívelőnek kell a gyümölcsökben először részesülnie. 7 Értsd meg a mit mondok; adjon azért az Úr néked belátást mindenekben. 8 Emlékezzel meg, hogy Jézus Krisztus feltámadott a halóból, ki a Dávid magvából való az én evangéliomom szerint: 9 A melyért, mint egy gonosznevő, szenvedek mind a fogásig; de az Istennek beszéde nincs bilincsbe verve. 10 Annakóárt minden-

elszenvedek a választottakért, hogy ōk is elnyerjék a Krisztus Jézusban való idvességet örök dicsőséggel egyben. (aiónios g166)

11 Igaz beszéd ez. Mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk elni is. 12 Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is: ha megtagadjuk, ō is megtagad minket; 13 Ha hitetlenkedünk, ō hú marad: ō magát meg nem tagadhatja. 14 Ezekre emlékeztesd, kérvén kérve ōket az Úr színe előtt, hogy ne vitatkozzanak haszonlanul, a hallgatóknak romlására. 15 Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szégyent nem vall, aki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét. 16 A szentségtelen üres lármákat pedig kerüld, mert mind nagyobb istentelenségre növekednek. 17 És az ō beszédök mint a rákfekjé terjed; közülök való Himenéus és Filétus. 18 A kik az igazság mellől eltévelkedtek, azt mondán, hogy a feltámadás már megtörtént, és feldúlják némelyeknek a hitét. 19 Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentoma, melynek pecséte ez: Ismeri az Úr az övéit; és: Álljon el a hamisságtól minden, aki Krisztus nevét vallja. 20 Nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedenyek vannak, hanem fából és cserépből valók is; és azok közül némelyek tiszességre, némelyek pedig gyalázatra valók. 21 Ha tehát valaki magát ezektől tisztán tartja, tiszességre való edény lesz, megszentelt, és hasznos a gázdának, minden jó cselekedetre alkalmas. 22 Az ifjúkori kivánságokat pedig kerüld; hanem kövess az igazságot, a hitet, a szeretetet, a békességet azokkal egyetembe, a kik segítségül hívják az Urat tiszta szívűből. 23 A botor és gyermekes vitatkozásokat pedig kerüld, tudván, hogy azok háborúságokat szülnek. 24 Az Úr szolgájának pedig nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes. 25 A ki szelídén fenyít az ellenszegűket; ha talán adna nékik az Isten megtérést az igazság megismerésére, 26 És felocsudnának az ördög töréből, foglyokká tétetvén az Úr szolgája által az Isten akaratára.

3 Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. 2 Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsövárgók, kérkedők, kevélék, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztafalanok, 3 Szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. 4 Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. 5 Kiknél megvan a kegyességnak látszata, de megtagadójá annak erejét. És ezeket kerüld. 6 Mert ezek közül valók azok, a kik betolakodnak a házakba, és fogoly ejtik a bűnökkel megtérhelt és sokféle kívánságoktól őzött asszonykákat, 7 Kik mindenkor tanulnak, de az igazság megismerésére soha el nem juthatnak. 8 Miképen pedig Jánnes és Jámbres ellené állottak Mózesnek, akképen ezek is ellene állanak az igazságnak; megrömlött elméjű, a hitre nézve nem becsületes emberek. 9 De többre nem mennek: mert esztelenségek nyilvánvaló lesz mindenek előtt, a miképen amazok is az lett. 10 Te pedig követted az én tanításomat, életmódomat, szándékomat, hitemet, hosszútársémet, szeretetemet, türelmemet, 11 Üldözötésemet, szenvedésemet, a melyek rajtam estek Antióchiában, Ikóniumban, Listrában: minémű üldözötéseket

szenvedtem! de mindezekből megszabadított engem az Úr. **12**
De mindazok is, a kik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban,
üldözöttetni fognak. **13** A gonosz emberek pedig és az ámitók
nevekednek a rosszaságban, eltévelvítvén és eltévelyedvén.
14 De te maradj meg azokban, a miket tanultál és a mik reád
bízatták, tudván kitől tanultad. **15** És hogy gyermekségedtől
fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölcsessé tehetnek
az idvességre a Krisztus Jézusban való hit által. **16** A teljes
írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a
megjobbításra, az igazságban való nevelésre, **17** Hogy tökéletes
legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.

4 Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, a
ki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az
ő országában. **2** Hirdestd az ígét, állj elő vele alkalmatos,
alkalmatlanságban, int, fedd, buzdíts teljes békétőréssel és
tanítással. **3** Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el
nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek
magoknak tanítókat, mert viszket a fülök; **4** És az igazságtól
elfordítják az ő fülöket, de a meséhez oda fordulnak. **5** De te
józán légy mindenekben, szenvedj, az evangéliista munkáját
cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd. **6** Mert én immár
megáldoztam, és az én elkötözésem ideje beállott. **7** Ama
nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet
megtartottam: **8** Végezetre eltétettem nékem az igazság koronája,
melyet megád nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak
nékem pedig, hanem mindeneknak is, a kik vágyva várják az ő
megjelenését. **9** Igyekezzél hozzáj hamar. **10** Mert Démás
engem elhagyott, e jelen való világhoz ragaszkodván, és elment
Thessalónikába: Krescenz Galáziába, Titus Dalmátziába.
(aión g165) **11** Egyedül Lukács van velem. Márkust magadhoz
vévén, hozd magaddal: mert nekem alkalmas a szolgálatra.
12 Tikhikust pedig Efézusba küldöttem. **13** A felsőruhámat,
melyet Troásban Kárpusnál hagytam, jöttödön hozd el, a
könyveket is, kiváltképen a hártányakat. **14** Az érczmíves Sándor
sok bajt szerzett nékem: fizessen meg az Úr néki cselekedetei
szerint. **15** Tőle te is órizkedjél, mert szerfelett ellenállott a mi
beszédrinknek. **16** Első védekezésem alkalmával senki sem
volt mellettelem, sőt minden által elhagyta; ne számíttassék be
nézik. **17** De az Úr mellettelem állott, és megerősített engem;
hogy teljesen bevégesszem az igeHIRDETÉST, és hallják meg azt
az összes pogányok: és megszabadultam az oroszlán szájából.
18 És megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől,
és megtart az ő mennyei országára; a kinek dicsőség örökkön
örökké! Ámen. **(aión g165)** **19** Köszöntsed Priszkat és Akvilát,
és az Onesifórus háznépéét. **20** Erástus Korinthusban maradt;
Trófimust pedig Milétumban hagytam betegen. **21** Igyekezzél
tél előtt eljőni. Köszönt téged Eubulus és Pudens és Linus és
Klaudia, és minden akrifák. **22** Az Úr Jézus Krisztus a te
lelkeddel. Kegyelem veletek! Ámen.

Titushoz

1 Pál, Istennek szolgája, Jézus Krisztusnak pedig apostola, az Isten választottainak hite és a kegyesség szerint való igazságnak megismerése szerint, **2** Az örök élet reménységére, melyet megígért az igazmondó Isten örök időknek előtte, (aiónios g166) **3** Megjelentette pedig a maga idejében az Ő beszédét a prédikálás által, a mely réam bízott a mi megtartó Istenünknek parancsolata szerint; Titusnak, a közös hit szerint való igaz fiamnak: **4** Kegyelem, irgalmasság és békesség az Atya Istantól és az Úr Jézus Krisztustól, a mi Megtartónktól. **5** A végett hagyatalak téged Krétaban, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városonként presbitereket, a miképen én néked meghagytam; **6** Ha van feddhetetlen, egy feleségű férfiú, a kinek hívő, nem kicsapongással vándolt avagy engedetlen gyermekai vannak. **7** Mert szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen, mint Isten sáfára; nem akaratos, nem haragos, nem részeseg, nem verekedő, nem rút nyerészkeď; **8** Hanem vendégszerető, jónak kedvelője, mértékletes, igaz, tiszta, maga túrtető; **9** A ki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudománnyal és meggyőzhesse az ellenkezőket. **10** Mert van sok engedetlen, hiába való beszédű és csaló, kívátképen a körülmetélkedésből valók, **11** A kiknek be kell dogni a szájukat; a kik egész házakat feldúlnak, tanítván rút nyereség okáért, a miket nem kellene. **12** Azt mondta valaki közülök, az Ő saját prófétájok: A krétiak minden hazugok, gonosz vadak, rest hasak. **13** E bizonyság igaz: annakokáért fedd Őket kímélés nélkül, hogy a hitben épekk legyenek, **14** Nem ügyelvén zsidó mesékre, és az igazságot megvető emberek parancsolataira. **15** minden tiszta a tisztáknak: de a megfertőztetetteknek és hitteleneknek semmi sem tiszta; hanem megfertőztetett azoknak mind elmejük, mind lelkismeretük. **16** Vallják, hogy Isten ismerik, de cselekedeteikkel tagadják, mivelhogy útálatosak és hittelenek és minden jó cselekedetre méltatlannak.

2 Te pedig azokat szóljad, a mik az egészséges tudományhoz illenek. **2** Hogy a vén emberek józanok legyenek, tisztelegesek, mértékletesek; a hitben, szeretetben, tűrésben épekk. **3** Hasonlóképen a vén asszonyok szentekhez illő magaviseletűek legyenek, nem patvarkodók, sem sok borivás rabjai, jára oktatónk; **4** Hogy megokositsák az ifjú asszonyokat, hogy férjeket és magzataik szeressék, **5** Legyenek mértékletesek, tiszták, háziasak, jók, férjöknek engedelmesek, hogy az Isten beszéde ne káromoltassék. **6** Az ifjakat hasonlóképen intsed, hogy legyenek mértékletesek: **7** mindenben tenmagadat adván példaképül a jó cselekedetekben; a tudományban romatlanságot, méltóságot mutatván, **8** Egészséges, feddhetetlen beszédet; hogy az ellenfél megszégyenüljön, semmi gonoszt sem tudván rólatok mondani. **9** A szolgákat intsed, hogy az Ő uraiknak engedelmeskedjenek, mindenben kedvöket keressék, ne ellenkezzenek, **10** Ne tolvajkodjanak, hanem teljes jó hűséget tanúsítsanak; hogy a mi megtartó Istenünknek tudományát ékesítsek mindenben. **11** Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek, **12**

A mely arra tanít minket, hogy megtagadván a hittelenséget és a világi kivánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világban: (aión g165) **13** Várva am a boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését; **14** Aki önmagát adta mi érettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kívátképen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt. **15** Ezeket szóljad, és ínts és fedd teljes méltósággal; senki téged meg ne vessen.

3 Emlékeztessed Őket, hogy a fejedelemségeknek és hatalmasságoknak engedelmeskedjenek, hódoljanak, minden jó cselekedetre készek legyenek, **2** Senkit ne szidalmazzanak, ne veszekedjenek, gyöngédek legyenek, teljes szelídiséget tanúsítván minden ember iránt. **3** Mert régenteim mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygók, különböző kívánságoknak és gyönyöröknek szolgái, gonoszságban és irigységen élők, gyűlölségesek, egymást gyűlölk valánk. **4** De mikor a mi megtartó Istenünknek jövolta és az emberekhez való szeretete megjelent, **5** Nem az igazságnak cselekedeteiből, a melyeket mi cselekedtünk, hanem az Ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által, **6** Melyet kitölött reánk bősséggel a mi megtartó Jézus Krisztusunk által; **7** Hogy az Ő kegyelméből megigazulván, örökösök legyünk az örök élet reménysége szerint. (aiónios g166) **8** Igaz ez a beszéd, és akarom, hogy ezeket erősítsed, hogy igyekezzenek jó cselekedetekkel előíjáni azok, a kik Istenben hívőkkel lettek. Ezek jók és hasznosak az embereknek; **9** A balgatag vitatkozásokat azonban és a nemzetiségekről való tudakozásokat, és a civakodást és a törvény felől való harczokat kerüld; mert haszontalanok és hiábavalók. **10** Az eretnek embert egy vagy két intés után kerüld; **11** Tudván, hogy az ilyen romlott, és vétkezik, önmaga is kárhoztatván magát. **12** Mikor Ártemást vagy Tikhikust hozzád küldöm, siess hozzám jóni Nikápolyba; mert elhatároztam, hogy ott töltöm a telet. **13** A törvénnyitató Zénást és Apollóst gondosan indítsd útnak, hogy semmiben se legyen fogyatkozásuk. **14** Tanulják meg pedig a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől a szükséges hasznokra, hogy ne legyenek gyümölcstelenek. **15** Köszöntenek téged a velem levők mindenjában. Köszönts azokat, a kik szeretnek minket hitben. Kegyelem mindenjáratokkal! Ámen.

Filemonhoz

1 Pál, Krisztus Jézusnak foglya, és Timótheus, az atyafi, Filemonnak, a mi szeretett munkatársunknak, **2** És Appiának, a szeretettnek, és Arkhippusnak, a mi bajtársunknak, és a te házadnál való gyülekezetnek: **3** Kegyelem nétek és békesség Istenről, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. **4** Hálát adok az én Istenemnek mindenkor, emlegetvén téged az én imádságaimban, **5** Mert hallom a te szeretetedet és ama te hitedet, mely van benned az Úr Jézushoz, és minden szentek irányában, **6** Hogy a te hitedben való közösség hathatólegyen, a Krisztus ügyében, minden bennetek levő jónak megismerése által. **7** Mert sok örömkünk és vígaztalásunk van a te szeretetedben, hogy a szenteknek szíveik megvízámodtak te általad, atyámfia. **8** Annakokáért jóllehet nagy bátorságom van a Krisztusban, megparancsolni néked azt, a mi illendő, **9** A szeretetért inkább kérlek, ilyen lévén, mint Pál, a megvénedett, most pedig foglya is a Jézus Krisztusnak; **10** Kérlek téged az én fiamért, a kit fogszámban szűltem, Onésimusért, **11** Aki egykor tenéked haszonában volt, most pedig mind néked, mind nékem nagyon hasznos, **12** Kit visszaküldöttem; te pedig őt, azaz az én szíemet, fogadd magadhoz! **13** Őt én magamnál akartam tartani, hogy te helyetted szolgáljon nékem az evangéliomért szenvédett fogszámban; **14** De a te megkérdezésed nélkül semmit sem akartam cselekedni, hogy jótéteményed ne kényszerítésből, hanem szabad akaratból való legyen. **15** Mert talán azért vált meg tőled ideig-óráig, hogy őt, mint örökkévalót kapd vissza; (*aiōnios g166*) **16** Nem úgy immár mint szolgált, hanem szolgánál nagyobbat, mint szeretett atyafit, kiváltképen nékem, mennyivel inkább pedig néked, mind testben, mind az Úrban. **17** Azért, ha engem részestársadnak tartasz, úgy fogadd őt magadhoz, mint engemet. **18** Ha pedig valamit véttek ellened, avagy adós, ezt nekem róvd fel. **19** Én Pál írtam az én kezammel, én megfizetem: hogy azt ne mondjam néked, hogy te magaddal is adós vagy ezen felül nékem. **20** Bizonyára, atyámfia, jótéteményt várnék tőled az Úrban: vídámítsd meg az én szímet az Úrban! **21** Bízván a te engedelmességedben, így írtam néked, tudván, hogy annál, a mit mondok, többet is fogsz cselekedni. **22** Egyúttal pedig készíts nékem szállást; mert reményem, hogy a ti imádságaitokért nétek ajándékoztatom. **23** Köszönt téged Epafrás, az én fogolytársam a Krisztus Jézusban, **24** Továbbá Márk, Aristárhus, Démás és Lukács, az én munkatársaim. **25** A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel!

Zsidókhoz

1 Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképen szólott hajdan az atyának a próféták által, **2** ez utolsó időkben szólott nékünk Fia által, a kit tett mindennek örökössévé, a ki által a világot is teremtte, (**aíon g165**). **3** A ki az Ő dicsőségének visszatükröződése, és az Ő valóságának képmása, a ki hatalma szavával fentartja a mindeniséget, a ki minket bűneinktől megtisztítván, üle a Felségnek jobbjára a magasságban, **4** Annyival kiválóból lévén az angyaloknál, a mennyivel különb nevet örökölt azoknál. **5** Mert kinek mondotta valaha az angyalok közül: Én Fiam vagy te, én ma szültelek téged? és ismét: Én leszek néki Atyja és Ő lesz nékem Fiam? **6** Viszont mikor behozza az Ő elsőszülöttét a világba, így szól: És imádják őt az Istennek minden angyalai. **7** És bár az angyalokról így szól: Ki az Ő angyalait szelekéteszi és az Ő szolgáit túz lángjává, **8** Ámde a Fiúról így: A te királyi széked óh Isten örökkön örökké. Igazságnak pálczája a te országodnak pálczája. (**aíon g165**) **9** Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot: annakokáért felkent téged az Isten, a te Istened, örömknek olajával a te társaid felett. **10** És: Te Uram kezdetben alapítottad a földet és a te kezeidnek művei az egek; **11** Azok elvesznek, de te megmaradsz, és mindenek, mint a ruha megavulnak. **12** És palástként összehajtad azokat és elváltoznak, te pedig ugyanaz vagy és a te esztendeid el nem fogynak. **13** Melyik angyalnak mondotta pedig valaha: Ülj az én jobbkezem felől, míglen ellenségeidet lábaidnak zsámolyává teszem? **14** Avagy nem szolgáló lelkek-é mindenek, elküldve szolgálatra azokért, a kik örökölni fogják az idvességet?

2 Annakokáért annál is inkább szükséges nékünk a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el ne sodortassunk. **2** Mert ha az angyaloktól hirdetett beszéd erős volt és minden bűn és engedetlenség elvette igazságos büntetését: **3** Mimódon menekedünk meg mi, hogyha nem törödünk ily nagy idvességgel? a melyet, miután kezdetben hirdetett az Úr, azok, a kik hallották, biztosítottak számunkra, **4** Velük együtt bizonyásot tevén arról az Isten, jelekkel meg csodákkal és sokféle erőkkel s a Szent Léleknek közléseivel az Ő akarata szerint. **5** Mert nem angyaloknak vetette alá a jövendő világot, a melyről szólunk. **6** Sőt bizonyásot tett valahol valaki, mondván: Micsoda az ember, hogy megemlékezel Ő róla, avagy az embernek fia, hogy gondod van reá? **7** Kisebbé tettek őt rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt és úrrá tettek kezeid munkáin, **8** Minden lábai alá vetettél. Mert azzal, hogy néki minden alávetett, semmit sem hagyott alávetetlenül: de most még nem látjuk, hogy néki minden alávetettet. **9** Azt azonban látjuk, hogy Jézus, a ki egy kevés időre kisebbé tétegett az angyaloknál, a halál ellenzenedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronázta meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált. **10** Mert illendő vala, hogy a kiért minden és a ki által minden, sok fiakat vezérelvén dicsőségre, az Ő idvességek fejedelmét szennedések által tegye tökéletessé. **11** Mert a megszentelő és a megszenteltek egytől valók mindenjában, a mely oknál fogva nem szégyenli

őket atyafainak hívni, **12** Mondván: Hirdetem a te nevedet az én atyámfainak, az anyaszentegyháznak közepette dícséretet mondok néked. **13** És ismét: Én Ő benne bízom; és ismét: Ímhol vagyok én és a gyermekem, a kiket az Isten nékem adott. **14** Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképen részes lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halálon, tudniliuk az ördögöt, **15** És megszabadítja azokat, a kik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok valának. **16** Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magyát karolta fel. **17** Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiről. **18** Mert a mennyiben szennedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, a kik megkísértetnek.

3 Annakokáért szent atyafiak, mennyei elhívásnak részesei, figyelmezzetek, a mi vallásunknak apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra, **2** A ki hű ahhoz, a ki őt rendelte, valamint Mózes is az Ő egész házában. **3** Mert ez nagyobb dicsőségre méltattattott, mint Mózes, a mennyiben a ház építőjének nagyobb a tisztessége, mint a háznak. **4** Mert minden háznak van építője, a ki pedig mindenert elkészített, az Isten az. **5** Mózes is hű volt ugyan az Ő egész házában, mint szolga, a hirdetendőknek bizonyosságára, **6** Krisztus ellenben mint Fiú a maga háza felett, a kinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménységek dicsekedséét mind végig erősen megtartjuk. **7** Annakokáért a mint a Szent Lélek mondja: Ma, ha az Ő szavát halljátok, **8** Meg ne keményítsétek a ti szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés ama napján a pusztában, **9** A hol a ti atyáitok próbára tevéssel megkísértenek engem és látták az én cselekedeteimet negyven esztendeig. **10** Azért megharagudtam arra a nemzetiségre és mondám: mindig tévelyegnek szívökben; ők pedig nem ismerték meg az én útaimat. **11** Úgy hogy megesküdtem haragomban, hogy nem fognak bemenni az én nyugodalmamba. **12** Vigyázzatok atyámfai, hogy valaha ne legyen bármelyikötöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Isten től elszakadjon; **13** Hanem intsétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikötök se keményítessék meg a bűnnek csalárdásága által: **14** Mert részeseivel lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk. **15** E mondás szerint: Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket, mint az elkeseredéskor. **16** Mert kik keserétek el, mikor ezt hallák? Nemde mindenek, a kik kijövénék Égyptomból Mózes által? **17** Kikre haragudott vala pedig meg negyven esztendeig? avagy nem azokra-é, a kik vétkeztek, a kiknek testei elhullottak a pusztában? **18** Kiknek esküdött pedig meg, hogy nem mennek be az Ő nyugodalmába, hanemha az engedetleneknek? **19** Látjuk is, hogy nem mehettek be hitetlenség miatt.

4 Óvakodunk tehát, hogy mivel megvan az Ő nyugodalmába való bemenetel igérete, valaki közületek fogyatkozásban levőnek ne láttassék. **2** Mert nékünk is hirdetettet az evangélium, miképen azoknak: de nem használt nékik a hallott beszéd, mivel nem párosították hittel azok, a kik hallották. **3** Mert

mi, hívők, bemegyünk a nyugodalomba, miképen megmondotta: A mint megesküdtem az én haragomban, nem fognak bemenni az én nyugodalombába; jóllehet munkált a világ megalapításától kezdve bevégezte. 4 Mert valahol a hetedik napról ekképen szólott: És megnyugovék Isten a hetedik napon minden ō cselekedeteitől. 5 És ugyanabban ismét: Nem mennek be az én nyugodalombába. 6 Mivelhogy annakokáért áll az, hogy némelyek bemennek abba, és a kiknek először hirdettetett az evangéliom, nem mentek be engedetlenség miatt: 7 Ismét határoz egy napot: Ma, szólván Dávid által annyi idő multán, a mint előbb mondva volt. Ma, ha az ō szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket. 8 Mert ha ōket Józsue nyugodalomba helyezte volna, nem szólana azok után más napról. 9 Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének. 10 Mert a ki bement az ō nyugodalmaiba, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, a miképen Isten is a magáéitől, 11 Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugodalomba, hogy valaki a hitetlenségnak ugyanazon példájába ne essék. 12 Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. 13 És nincsen oly teremtmény, a mely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, a kiről mi beszélünk. 14 Lévn annakokáért nagy főpapunk, a ki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodunk vallásunkhoz. 15 Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarłóságainkon, hanem a ki megkísértetett mindenekben, hozzáink hasonlóan, kivéve a bűnt. 16 Járulunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy igralmasságot nyerjünk és kegyelmet találunk, alkalmás időben való segítségül.

5 Mert minden főpap emberek közül választatván, emberekért rendeltek az Isten előtt való dolgokban, hogy ajándékokat és áldozatokat vigyen a bűnökért, 2 A ki képes együtterezni a tudatlanokkal és tévelygőkkel, mivelhogy maga is körül van véve gyarłósággal. 3 És ezért köteles, miképen a népert, azonképen önmagáért is áldozni a bűnökért. 4 És senki sem veszi magának a tiszességet, hanem a kit Isten hív el, miként Áront is. 5 Hasonnlóképen Krisztus sem maga dicsőítette meg magát azzal, hogy főpap lett, hanem az, aki így szólott hozzá: Én Fiam vagy te, ma szúltelek téged. 6 Miképen másutt is mondja: Te örökké való pap vagy, Melkisédek rendje szerint. (aiōn g165) 7 Ki az ō testének napjaiban könörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könyvhullatás közben járult ahhoz, a ki képes megszabadítani ōt a halából, és meghallgattatott az ō istenfelelméért, 8 Ámbár Fiú, megtanulta azokból, a miket szenvedett, az engedelmességet; 9 És tökéletességre jutván, örök idvesség szerzője lett mindenkorra nézve, a kik neki engedelmeskednek, (aiōnios g166) 10 Neveztetvén az Istentől Melkisédek rendje szerint való főpapnak. 11 A kiről nekünk sok és nehezen megmagyarázható mondani valónk van, mivel restek lettettek a hallásra. 12 Mert noha ez idő szerint tanítóknak kellene lennetek, ismét arra van szükségetek, hogy az Isten beszédeinek kezdő elemeire tanítson valaki titkait; és olyanok

lettettek, a kiknek tejre van szükségetek és nem kemény eledelre. 13 Mert mindaz, a ki tejel él, járatlan az igazságnak beszédben, mivelhogy kiskorú: 14 Az érettkorúaknak pedig kemény eledel való, mint a kiknek minvoltuknál fogva gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való különbségtelére.

6 Annakokáért elhagyván a Krisztusról való kezdetleges beszédet, törekedünk tükölethezre, nem rakkosztván le újra alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenben való hitnek, 2 A mosakodásoknak, tanításnak, kezek rátevésének, holtak feltámadásának és az örök ítéletek. (aiōnios g166) 3 És ezt megcselekeszszük, ha az Isten megengedi. 4 Mert lehetetlen dolog, hogy a kik egyszer megvilágosítattak, megízlelven a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szent Léleknek. 5 És megízlelték az Istennek jó beszédét és a jövendő világnak erőit, (aiōn g165) 6 És elestek, ismét megújuljanak a megtérésre, mint a kik önmagoknak feszítik meg az Istennek ami Fia, és meggyalázák őt. 7 Mert a föld, a mely beiszsza a gyakorta reá hulló esőt és hasznos füvet terem azoknak, a kikért műveltek, áldást nyer Istenről; 8 A mely pedig töviseket és bojtjánokat terem, megvetett és közel van az átokhoz, annak vége megégett. 9 De ti felőletek szerelmeseim, ezeknél jobb és idvességesebb dolgorokról vagyunk meggyőződve, ha így szólunk is. 10 Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfelejtszékké a ti cselekedeteitekről és a szeretetről, melyet tanúsítottak az ő neve iránt, mint a kik szolgáltatok és szolgáltok a szenteknek. 11 Kívánjuk pedig, hogy közületek kiki ugyanazon buzgóságot tanúsítsa a reménységnak bizonyossága iránt mindenvígil. 12 Hogy ne legyetek restek, hanem követői azoknak, a kik hit és békességes tűrés által öröklik az igéreteket. 13 Mert az Isten, mikor igéretet tett Ábrahámnek, mivelhogy nem esküdhetett nagyobbra, önmagára esküdött. 14 Mondván: Bizony megáldván megáldalak téged, és megsokasítván megsokasítalak téged. 15 És ekképen, békességestűrő lévén, megnyerte az igéretet. 16 Mert az emberek nagyobbra esküsznek, és nálok minden versengésnek vége megerősítésül az eskü; 17 Miért is az Isten, kívállóban megakarván mutatni az igéret örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvessel lépett közbe, 18 Hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vágaszatlásunk legyen minékünk, mint a kik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet, 19 Mely lelkünknek mintegy bártóságos és erős horgonya és beljebb hatol a kárpítnál, 20 A hová útnyitóul bement érettünk Jézus, aki örökké való főpap lett Melkisédek rendje szerint. (aiōn g165)

7 Mert ez a Melkisédek Sálem királya, a felséges Isten papja, aki a királyok leveréséből visszatérő Ábrahámmal találkozván, őt megáldotta, 2 A kinek tizedet is adott Ábrahám mindenből: a ki elsőben is magyarázat szerint igazság királya, azután pedig Sálem királya is, azaz békesség királya, 3 Apa nélkül,anya nélkül, nemzetseg nélkül való; sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, de hasonlóvá tételesen az Isten Fához, pap marad örökük. 4 Nézzétek meg pedig, mily nagy ez, a kinek a zsákmányból tizedet is adott Ábrahám, a pátriárka; 5 És bár azoknak, kik a Lévi fiai közül nyerik el a papságot, parancsolatjok

van, hogy törvény szerint tizedet szedjenek a néptől, azaz az ő atyafiaiktól, jóllehet ők is az Ábrahám ágyékából származtak; **6** De az, a kinek nemzetisége nem azok közül való, tizedet vett Ábrahámtól, és az ígéretek birtokosát megáldotta, **7** Pedig minden ellenmondás nélkül való, hogy a nagyobb áldja meg a kisebbet. **8** És itt halandó emberek szednek tizedet, ott ellenben az, aki bizonyság szerint él: **9** És hogy úgy szóljak, Ábrahámnál fogva tized vétetett Lévitót is, a tizedszedőtől, **10** Mert ő még az atyja ágyékában vala, a mikor annak elébe ment Melkisédek. **11** Ha tehát a lévítai papság által volna a tököletesség (mert a nép ez alatt nyerte a törvényt): mi szükség tovább is mondogni, hogy más pap támadjon a Melkisédek rendje szerint és ne az Áron rendje szerint? **12** Mert a papság megváltozásával szükségsképen megváltozik a törvény is. **13** Mert a kiről ezek mondattak, az más nemzetsegőből származott, a melyből senki sem szolgált az oltár körül; **14** Mert nyilvánvaló, hogy a mi Urunk Jódából támadott, a mely nemzettségre nézve semmit sem szólott Mózes a papságról. **15** És még inkább nyilvánvaló az, ha a Melkisédek hasonlatossága szerint áll elő más pap, **16** Aki nem testi parancsolatnak törvénye szerint, hanem enyészhetetlen életnek ereje szerint lett. **17** Mert ez a bizonyságtétel: Te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint. (aión g165) **18** Mert az előbbi parancsolat eltörölhetik, mivelhogy erőtelen és haszontalan, **19** Minthogy a törvény semmiben sem szerzett tököletességet; de beáll a jobb reménység, a mely által közeledünk az Istenhez. **20** És a mennyeiben nem esküvés nélkül való, mert amazok esküvés nélkül lettek papokká, **21** De ez esküvésssel, az által, aki azt mondá néki: Megesküdött az Úr, és nem bánya meg, te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint: (aión g165) **22** Annyiban jobb szövetségnak lett kezesévé Jézus. **23** És amazok jóllehet többen lettek papokká, mert a halál miatt meg nem maradhattak: **24** De ennek, minthogy örökké megmarad, változhatatlan a papsága. (aión g165) **25** Ennekükért ő mindenképen idvezítheti is azokat, a kik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezék érettök. **26** Mert ilyen főpap illet vala mindenkit, szent, ártatlannak, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott, és a ki az egeknél magasságosabb lő, **27** A kinek nincs szüksége, mint a főpapoknak, hogy napról-napra előbb a saját bűneiért vigyen áldozatot, azután a népéiért, mert ezt egyszer megcselekedte, maga-magát megalázván. **28** Mert a törvény gyarló embereket rendel főpapokká, de a törvény után való esküvés beszéde örök tököletes Fiút. (aión g165)

8 Fődolog pedig azokra nézve, a miket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbjára ülé, **2** Mint a szent helynek és amaz igazi sátornak szolgája, a melyet az Úr és nem ember épített. **3** Mert minden főpap ajándékok meg áldozatok vitelére rendelhetetik, a miért szükséges, hogy legyen valamije ennek is, a mit áldozatul vigyen. **4** Ha tehát a földön volna, még csak pap sem volna, lévén olyan papok, a kik a törvény szerint áldoznak ajándékkal, **5** A kik a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának szolgálnak, a mint Isten mondotta Mózesnek, mikor be akarta végezni a sátorot: Meglásd, úgymond, hogy mindeneket azon minta szerint készíts, a mely a hegyen mutattattott néked. **6** Most azonban annyival kiválóbb szolgálatot nyert, a mennyeivel jobb szövetségnek

közbenjárója, a mely jobb ígéretek alapján kötöttet. **7** Mert ha az első kifogástalan volt volna, nem kerestetett volna hely a másodiknak. **8** Mert dorgálván őket, így szól: Íme napok jönek, ezt mondja az Úr, és az Izráel házával és Júdának házával új szövetséget kötök. **9** Nem azon szövetség szerint, a melyet kötöttem az ő atyáikkal ama napon, mikor kézen fogtam őket, hogy kivezessem Egyiptomból, mert ők nem maradtak meg abban az én szövetségenben, azért én sem gondoltam velük, mondja az Úr. **10** Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izráel házával, ama napok multán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő elmjékbe, és az ő szívökbe írom azokat, és leszek nekik Istenök és ők lesznek nekem népem. **11** És nem tanítja kiki az ő felebarátját és kiki az ő atyáfiát, mondván: Ismerd meg az Urat; mert mindenjában megismernek engem a kicsinytől nagyig. **12** Mert megkegyelmezek álnokságaiknak, és az ő bűneikről és gonoszságaikról meg nem emlékezem. **13** Mikor újról beszél, óvá tette az elsőt; a mi pedig megavul és megvénhedik, közel van az enyészethez.

9 Annakokáért voltak ugyan az első szövetségnak is istentiszteletei rendtartásai, mint szintén világi szenthelye. **2** Mert sátor építettet, az első, a melyben vala a gyertyatartó, meg az asztal és a kenyerek felrakása; ezt nevezték szenthelynek. **3** A második kárpiton túl pedig az a sátor, melyet neveztek szentek szentének, **4** Melyben vala az arany füstölf oltár és a szövetség ládája beborítva minden felől arannyal, ebben a mannás aranyakról és Áron kihajtott vesszeje meg a szövetség táblái, **5** Fölötte pedig a dicsőség kérubjai, beárnyékolva a fedelet, a mikről most nem szükséges külön szólani. **6** Ezek pedig ekképen levén elrendezve; az első sátorba ugyan mindenkor bejárnak a papok az istentisztelet elvégzésére, **7** A másodikba azonban egy-egy évben egyszer csak maga a főpap, vérrel, melyet magáért és a nép bűneiért áldoz. **8** Azt jelentvén ki ezzel a Szent Lélek, hogy még nem nyilt meg a szentély útja, fennállván még az első sátor. **9** A mi példázat a jelenkor időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal, melyek nem képesek lelkismeret szerint tököletessé tenni a szolgálattevőt, **10** Csakis ételekkel meg italokkal és különböző mosakodásokkal – melyek testi rendszabályok – a megjobbulás idejéig kötelezők. **11** Krisztus pedig megjelenvén, mint a jövendő javaknak főpapja, a nagyobb és tököletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül, **12** És nem bakok és tulokk vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltásogat szerezve. (aiónios g166) **13** Mert ha a bakoknak és bikáknak a vére, meg a tehén hamva, a tisztálatonkra hintetvén, megszentel a testnek tisztaságára: **14** Mennyeivel inkább Krisztusnak a vére, aki örökké való Lélek által önmagát áldozta fel ártatlannul Istennek: megtisztítja a ti lelkismereteteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek. (aiónios g166) **15** És ezért új szövetségnak a közbenjárója ő, hogy meghalván az első szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék az örökkévaló örökségnak ígéretét. (aiónios g166) **16** Mert a hol végrendelet van, szükséges, hogy a végrendelet holtak után jogerős, különben pedig, ha él a végrendeletkező, épen nem érvényes.

18 Innét van, hogy az első sem szenteltetett meg vér nélkül.

19 Mert mikor Mózes a törvény szerint minden parancsolatot elmondott az egész népnek, vevén a borjúknak és a bakoknak vérét, vízzel és vörös gyapjúval meg izsóppal együtt, magát a könyvet is és az egész népet meghintette, **20** Mondván: Ez azon szövetség vére, a melyet Isten számotakra rendelt. **21** Majd a sártort is és az istentiszteletre való összes edényeket hasonlóképen meghintette vérrel. **22** És csaknem minden vérrel tisztították meg a törvény szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat. **23** Annakokáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai effélékkel tisztítassanak meg, magok a mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal. **24** Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenék érettünk. **25** Nem is, hogy sokszor adja magát áldozatul, mint a hogy a fópap évenként bemegy a szentélybe idegen vérrel; **26** Mert különben sokszor kellett volna szenevednie a világ teremtése óta; így pedig csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. (aión g165) **27** És miképen elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet: **28** Azonképen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelen meg azoknak, a kik őt várfák idvességekre.

10 Minthogy a törvényben a jövendő jóknak árnyéka, nem maga a dolgok képe van meg, ennél fogva azokkal az áldozatokkal, a melyeket esztendőnként szünetlenül visznek, sohasem képes tökéletességre juttatni az odajárulókat; **2** Különben megszűnt volna az áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé semminemű bűntudattal nem bírtak volna. **3** De azok esztendőnként bűnre emlékeztek. **4** Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnököt. **5** Azért a világba bejövetelekor így szól: Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nékem, **6** Égő és bűnért való áldozatokat nem kedváltél. **7** Akkor mondám: Ímé itt vagyok, (a könyv fejezetében írva vagyon rólam), hogy cselekedjem őt Isten a te akaratodat. **8** Fentebb mondván, hogy áldozatot és ajándékot és égó, meg bűnért való áldozatokat nem akartál, sem nem kedváltél a melyeket a törvény szerint visznek, **9** Ekkor ezt mondotta: Ímé itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat. Eltörli az elsőt, hogy meghagyja a másodikat, **10** A mely akarattal szenteltetünk meg egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének megáldozása által. **11** És minden pap naponként szolgálatban áll és gyakorta viszi ugyanazokat az áldozatokat, a melyek sohasem képesek eltörölni a bűnököt. **12** Ő azonban, egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindenrőre üle az Istennek jobbjára, **13** Várván immár, míg lábainak zsámolyául vettetnek az ő ellenségei. **14** Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket. **15** Bizonyásogat tesz pedig erről mi nékünk a Szent Lélek is, mert minekutána előre mondotta: **16** Ez az a szövetség, melyet kötök velök ama napok után, mondja az Úr: Adom az én törvényemet az ő szívekbe, és az ő elmejükbe írom be azokat, **17** Azután így szól: És az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. **18** A hol pedig bűnök bocsánata vagyon, ott nincs többé bűnért

való áldozat. **19** Mivelhogy azért atyámfiai bizalmunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, **20** Azon az úton, a melyet ő szentelt nékünk új és élő út gyanánt, a kápit, azaz az ő teste által, **21** És lévén nagy papunk az Isten háza felett: **22** Járulunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességevel, mint a kiknek szívök tiszta a gonosz lelkismerettől, **23** És testök meg van mosva tiszta vízzel; tartuk meg a reménységek vallását tántoríthatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett, **24** És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett, **25** El nem hagyván a magunk gyülekezetét, a miképen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget. **26** Mert ha szándékosan vétkezünk, az igazság megismerésére való eljutás után, akkor többé nincs bűnökért való áldozat, **27** Hanem az ítéletnek valami rettenetes várása és a tűznek lángja, a mely megemészti az ellenszögüket. **28** A ki megveti a Mózes törvényét, két vagy három tanubizonysságra irlalom nélkül meghal; **29** Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb büntetésre méltónak ítéltetik az, aki az Isten Fiát megtapodja, és a szövetségek vérét, melylyel megszenteltetett, tisztálannak tarja, és a kegyelemnek Lelkét bántalmazza? **30** Mert ismerjük azt, aki így szólt: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. És ismét: Az Úr megítéli az ő népét. **31** Rettenetes dolog az előt Istennek kezébe esni. **32** Emlékezzetek pedig vissza a régebbi napokra, a melyekben, minekutána megvilágosítattak, sok szenevedésteljes küzdelmet állottak ki, **33** Midón egyfelől gyalázásokkal és nyomorgattásokkal nyilvánosság elé hurczoltak titeket, másfelől társai lettek azoknak, a kik így jártak. **34** Mert a foglyokkal is együtt szenevedtek, és vagyonotok elrablását örömmel fogadták, tudván, hogy néktek jobb és maradandó vagyonot van a mennyeken. **35** Ne dobjátok el hát bizalmatokat, melynek nagy jutalma van. **36** Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. **37** Mert még vajmi kevés idő, és a ki eljövendő, eljő és nem késik. **38** Az igaz pedig hitből él. És a ki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkek. **39** De mi nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elvesszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk.

11 A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés. **2** Mert ezzel szereztek jó bizonyásot a régebbiek. **3** Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtettet, hogy a mi látható, a láthatatlanból állott elő. (aión g165) **4** Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain, a mi által bizonyásogt nyert a felől, hogy igaz, bizonyásogat tevén az ő ajándékairól Isten, és az által még holta után is beszél. **5** Hit által vitetett fel Énoch, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitése előtt bizonyásogt nyert a felől, hogy kedves volt Istennek. **6** Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert a ki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megitálmasza azokat, a kik őt keresik. **7** Hit által tisztelte Isten Noé, mikor megintérvén a még nem látott dolgok felől, házánépe megtárlására bárák készített, a mely által kárhoztatá a világot és a hitből való igazságnak örökössé lett. **8** Hit által

engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívattott, hogy menjen ki arra a helyre, a melyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy. 9 Hit által lakott az ígéret földén, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígéretnek örökös társaival. 10 Mert várja vala az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten. 11 Hit által nyert erőt Sára is az ő méhében való foganásra, és életkora ellenére szűlt, minthogy húnek tartotta azt, a ki az ígéretet tette. 12 Azért is egytől, még pedig mintegy kihalttól annyian származtak, mint az égnek csillagai sokaságra nézve, és mint a tenger partja mellett a fövény, mely megszámlálhatatlan. 13 Hitben haltak meg mindenek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön. 14 Mert a kik így szólnak, nyilván jelentik, hogy hazát keresnek. 15 És hogyha eszökbe jutott volna az, a melyből kijöttek, volt volna idejük a visszatérésre. 16 Így azonban jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyenli őket az Isten, hogy Istenöknek neveztessék, mert készített nézik várost. 17 Hit által áldozta meg Ábrahám Izsákat, próbára tételesen, és az egyszülöttet vitte áldozatul, ő, ki az ígéreteket nyerte, 18 A kinek meg volt monda: Izsákban neveztetik néked mag; 19 Úgy gondolkozván, hogy az Isten a halálból is képes feltámasztani, miért is ő példaképen visszanyerte. 20 Hit által áldá meg a jövendőkre nézve Izsák Jákóból és Ézsaut. 21 Hit által áldá meg a haldokläj Jákób a József fiainak mindenkit, és botja végére hajolva imádkozott. 22 Hit által emlékezett meg élete végén József az Izráel fiainak kimeneteléről, és az ő tetemeiről rendelkezett. 23 Hit által rejtégették Mózest az ő szülei születése után három hónapig, mivel látták, hogy kellemes a gyermek, és nem félték a király parancsától. 24 Hit által tiltakozott Mózes, midőn felnövekedett, hogy a Faraó leánya fiának mondják, 25 Inkább választván az Isten népével való együttyomorágast, mint a bűnnel ideig-óráig való gyönyörűséget; 26 Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett. 27 Hit által hagyta oda Egyiptomot, nem felvén a király haragjától; mert erős szívű volt, mintha lássa volna a láthatatlant. 28 Hit által rendelte a pászkát és a vérnek kiontását, hogy az öldöklő ne illesse az ő elsőszülötteket. 29 Hit által keltek át a veres tengeren, mint valami szárazföldön, a mit megpróbáltan az egyptomiak, elnyelettek. 30 Hit által omloktak le Jéríkonak kőfalai, midőn hét napig köröskörül járták. 31 Hit által nem veszett el Ráháb, a parázna nő az engedetenekkel együtt, befogadván a kémeket békességgel. 32 És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnek Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról; 33 A kik hit által országokat győztek le, igazságot cselekedtek, az ígéreteket elnyerték, az oroszlánok száját betömték. 34 Megoltották a tűznek erejét, megmenekedtek a kard élítől, felerősödtek a betegségből, erősek lettek a háborúban, megszalasztották az idegenek tábortait. 35 Asszonyok feltámadás útján visszanyerték halottiakat; mások kínpadra vonattak, visszautasítván a szabadulást, hogy bocsesebb feltámadásban részesüljenek. 36 Mások pedig megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt

még bilincseket és börtönt is; 37 Megköveztettek, kínprobát szemedtek, szétfürészeltettek, kardra hányattak, juhoknak és kecskéknek bőrében bujdosnak, nélkülözve, nyomorgattatva, gyötörtetve, 38 A kikre nem volt méltó e világ, bujdosva pusztákon és hegyeken, meg barlangokban és a földnek hasadékaiban. 39 És mindenek, noha hit által jó bizonyásot nyertek, nem kapták meg az ígéretet. 40 Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak.

12 Annakokáért mi is, kiket a bizonyásoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkönyékező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. 2 Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte levő örööm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szemedt, s az Isten királyi székének jobbjára ült. 3 Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szemedt el a bűnösöktől, hogy el ne csüggédjetek lelkeitekben elalélvan. 4 Mert még végig nem állottak ellen, tusakodván a bűn ellen. 5 És elfeledkeztek-é az intéről, a mely néktek mint fiaknak szól: Fiam, ne vesd meg az Úrnak fenytését, se meg ne lankadj, ha ő dorgál téged; 6 Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig minden, a kit fiáv fogad. 7 Ha a fenytést elszemedte, akkor veletek úgy bánik az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, a kit meg nem fenyt az apa? 8 Ha pedig fenytés nélkül valók vagytok, melyben mindenek részesültek, korcsok vagytok és nem fiak. 9 Aztán, a mi testi apáink fenytétek minket és becsültük őket; avagy nem sokkal inkább engedelmeskedünk-é a lelkek Atyának, és élünk! 10 Mert ám azok kevés ideig, tetszsők szerint fenytétek; ő pedig javunkra, hogy szentségében részesüljünk. 11 Bármely fenytés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcsével fizet azoknak, a kik általa gyakoroltatnak. 12 Annakokáért a lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdetek egyenesítétek föl, 13 És lábaitokkal egyenesen járjatok, hogy a sánta el ne hajoljon, sőt inkább meggyógyuljon. 14 Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, a mely nélkül senki sem látna meg az Urat: 15 Vigyázzan arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; nehogy a keserűségek bármely gyökere, fölnevedékben, megzavarjon, és ez által sokan megfertőztessék. 16 Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, aki egy ételért eladtja első szülöötiségi jogát. 17 Mert tudjátok, hogy azután is, mikor akarta örökölni az áldást, megvetettet; mert nem találta meg a megbánás helyét, noha könyhullatással kereste azt az áldást. 18 Mert nem járultatok megtapintható hegylez, és lángoló tűzhöz, és sűrű homályhoz, és sötétséghoz, és szélvészhez, 19 És trombita harsogásához, és a mondásoknak szavához, melyet a kik hallottak, kértek, hogy ne intézzenek hozzájuk szó; 20 Mert nem bírták ki, a mi parancsolva volt: Még ha oktalan állat ér is a hegylez, megköveztessék, vagy nyíllal lövöttessék le; 21 És oly rettenetes volt a látomány, hogy Mózes is mondá: Megijedtem és remegek: 22 Hanem járultatok Sion hegycsúcsához, és az elő Istenek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok

ezreihez, 23 Az elsőszülöttek seregéhez és egyházához, a kik be vannak írva a mennyekben, és mindenek bírájához Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez, 24 És az újszövetség közbenjárójához Jézushoz, és a meghíntsnek véréhez, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére. 25 Vigyázzatok, meg ne vessétek azt, a ki szól; mert ha azok meg nem menekültek, a kik a földön szólót megvetették, sokkal kevésbbé mi, ha elfordulunk attól, aki a mennyekből vagyon, 26 Kinek szava akkor megrendítette a földet, most pedig igéretet tesz, mondván: Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is. 27 Az a „még egyszer” pedig jelenti az állhatatlan dolgoknak mint teremtményeknek megváltozását, hogy a rendíthetetlen dolgok maradjanak meg. 28 Annakokáért mozdíthatatlan országot nyervén, legünk háládatosak, melynél fogva szolgálunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel. 29 Mert a mi Istenünk megemészti tűz.

13 Az atyafiú szeretet maradjon meg. 2 A vendégszeretetről el ne felejtkezzetek, mert ez által némelyek, tudtokon kívül, angyalokat vendégeleztek meg. 3 Emlékezzetek meg a foglyokról, mint fogolytársak, a gyötrődőkről, mint a kik magatok is testben vagytok. 4 Tisztességes minden tekintetben a házasság és a szeplőtelen házaság; a paráznákat pedig és a házasságrontókat megítéli az Isten. 5 Fösvénység nélkül való legyen a magatok viselete; elégedjetek meg azzal, a mitek van; mert Ő mondotta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled; 6 Úgy hogy bízvást mondjak: Az Ú az én segítségem, nem felek; ember mit árthat én nékem? 7 Emlékezzetek meg a ti előljáróitokról, a kik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmezzéni az ő életük végére, kövessétek hitüket. 8 Jézus Krisztus tegnap és ma és örökki ugyanaz. (aión g165) 9 Különböző és idegen tudományok által ne hagyjátok magatokat félrevezettetni; mert jó dolog, hogy kegyeimmel erősítessék meg a szív, nem ennivalókkal, a melyeknek semmi hasznát sem veszik azok, a kik azok körül járnak. 10 Van oltárunk, a melyről nincs joguk enni azoknak, a kik a sátornak szolgálnak. 11 Mert a mely állatok vérét a főpap beviszi a szentélybe a bűnért, azoknak testét megégetik a táboron kívül. 12 Annakokáért Jézus is, hogy megszentelje az ő tulajdon vére által a népet, a kapun kívül szenveddett. 13 Menjünk ki tehát ő hozzá a táboron kívül, az ő gyalázatát hordozván. 14 Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövendőt keressük. 15 Annakokáért ő általa vigyünk dícséretnek áldozatát mindenkor Isten elő, azaz az ő nevéről vallást tevő ajkaknak gyümölcsét. 16 A jótékonyságról pedig és az adakozásról el ne felejtkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten. 17 Engedelmeskedjetek előljáróitoknak és fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint számadók; hogy ezt örömmel míveljék és nem bánkódva, mert ez néktek nem használ. 18 Imádkozzatok érettünk. Mert úgy vagyunk megyőződve, hogy jó lelkismeretünk van, igyekezvén mindenekben tisztességesen forgolódni. 19 Kiváltképen pedig arra kérlek, hogy ezt cselekedjétek, hogy mihamarabb visszaadhassam néktek. 20 A békesség Istene pedig, aki kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztorát, örök szövetség vére által, a mi Urunkat Jézust, (aiónios g166) 21 Tegyen készségesekké titeket minden jóra, hogy cselekedjétek

az ő akaratát, azt munkálván ti bennetek, a mi kedves ő előtte a Jézus Krisztus által, a kinek dicsőség örökkön örökké. Ámen. (aión g165) 22 Kérlek pedig titeket atyámfiai, szívleljetek meg ez intő beszédet, hiszen röviden is írtam néktek. 23 Legyen tudtotokra, hogy a mi atyánkfa Timótheus kiszabadult, a kivel ha csakhamar eljő, meglátogatnak titeket. 24 Köszöntések minden előljárótokat és a szenteket mind. Köszöntenek titeket az Olaszországból valók. 25 Kegyelem mindenjáratokkal! Ámen!

Jakab

1 Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgája, az elszórta levő tizenkét nemzetsegnek; üdvözletemet. 2 Teljes örömnök tartsátok, atyámfai, mikor különféle kísértésekbe estek, 3 Tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. 4 A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épekk legyetek minden fogyatkozás nélkül. 5 Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istenről, aki mindenkinél készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki. 6 De kérje hittel, semmit sem kértekedvén: mert a ki kértekedik, hasonlatos a tenger habjához, a melyet a szél hajt és ide s tova hánny. 7 Mert ne vélez az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól; 8 A kétszívű, a minden útjában állhatatlan ember. 9 Dicsekedék pedig az alacsony sorsú atyafi az Ő nagyságával; 10 A gazdag pedig az Ő alacsonyságával: mert elmúlik, mint a fűnek virága. 11 Mert felkél a nap az Ő hévségével, és megszáritja a füvet; és annak virága elhull, és ábrázatának kedvessége elvész: így hervad el a gazdag is az Ő útjában. 12 Boldog ember az, aki a kísértésben kitart; mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját, a mit az Úr ígért az Ő szeretőknek. 13 Senki se mondja, mikor kísértetik: Az Istenről kísértetem: mert az Isten gonoszsággal nem kísérthető, Ő maga pedig senkit sem kísért. 14 Hanem mindenki kísértetik, a mikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánságá. 15 Azután a kívánság megfogant, bűnt szűl; a bűn pedig teljességre jutván halált nemz. 16 Ne tévelyegjetek szeretett atyámfiai! 17 minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, a kinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka. 18 Az Ő akarata szült mindenket az igazságnak ígéje által, hogy az Ő teremtményeinek valami zsengéje legyünk. 19 Azért, szeretett atyámfiai, legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra. 20 Mert ember haragja Isten igazságát nem munkálja. 21 Elvetvén azért minden undokságot és a gonoszságnak sokaságát, szelídsgéggel fogadjátok a beoltott ígett, a mely megtarthatja a ti kelteket. 22 Az ígének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat. 23 Mert ha valaki hallgatója az ígének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, aki tükröben nézi az Ő természet szerinti ábrázatát: 24 Mert megnézte magát és elment, és azonnal elfelejtette, milyen volt. 25 De a ki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad a mellett, az nem feledékeny hallgató, sőt cselekedet követője lévén, az boldog lesz az Ő cselekedetében. 26 Ha valaki istentisztelek látszik közöttük, de nem zabolázza meg nyelvét, sőt megcsalja a maga szívét, annak az istentisztelethez hiábavaló. 27 Tisztá és szeplő nélkül való istentisztelek az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az Ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól.

2 Atyámfiai ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, a mely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban. 2 Mert ha a ti gyülekezetekbe bemegy egy aranygyűrű férfiú fényes

ruhában, bemegy pedig egy szegény is szennyes ruhában; 3 És rátekintek arra, a kin a fényes ruha van, és azt mondjátok néki: Te ülj ide szépen; és a szegénynek ezt mondjátok: Te állj ott, vagy ülj ide az én zsámolyom mellé: 4 Nem mondhatok-é ellent magatoknak, és nem lettetek-é gonosz gondolkozású birákká? 5 Halljátok meg szeretett atyámfai, avagy nem az Isten választotta-é ki a világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek hitben, és örökösei az országnak, a melyet azoknak ígért, a kik Ő szeretik? 6 Ti pedig meggyaláztatok a szegényt. Avagy nem a gazdagok hatalmaskodnak-é rajtak, és nem Ők hurcolnak-é titkot a törvény elő? 7 Nem Ők káromolják-é azt a szép nevet, a melyről neveztettek? 8 Ha ellenben megtartjátok a királyi törvényt az Írás szerint: Szeressed felebarátodat, mint tenmagadat, jól cselekesztek. 9 De ha személyválogatók vagytok, vétkeztek, elmarasztaltatva a törvény által, mint annak megrontói. 10 Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös. 11 Mert a ki ezt mondotta: Ne paráználkodjál, ezt is mondotta: Ne ölj. És ha nem paráználkodol, de ölsz, törvényszegővé lettél. 12 Úgy szóljatok és úgy cselekedjetek, mint a kiket a szabadság törvénye fog megítélni. 13 Mert az ítélet irgalmasztan az iránt, aki nem cselekszik irgalmasságot; és dicsekedik az irgalmasság az ítélet ellen. 14 Mi a haszna, atyámfai, ha valaki azt mondja, hogy hite van, cselekedetei pedig nincsenek? Avagy megtarthatja-é Ő a hit? 15 Ha pedig az atyafaiak, férfiak vagy nők, mezítelenek, és szükölködnek mindennap eledel nélkül, 16 És azt mondja nézik valaki ti közületek: Menjetek el békességgel, melegedjetek meg és lakjatok jól; de nem adjátok meg nézik, a mikre szüksége van a testnek; mi annak a haszna? 17 Azonképen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt Ő magában. 18 De mondhatja valaki: Néked hited van, nékem pedig cselekedeteim vannak. Mutasd meg nékem a te hitedet a te cselekedeteidből, és én meg fogom nékéd mutatni az én cselekedeteimből az én hitemet. 19 Te hiszed, hogy az Isten egy. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és rettegnek. 20 Akarod-é pedig tudni, te hiábaivaló ember, hogy a hit cselekedetek nélkül megholt? 21 Avagy Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazítatott-é meg, felvén Izsákat, az Ő fiát az otárra? 22 Látod, hogy a hit együttes munkálkodott az Ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit; 23 És beteljesedett az Írás, a mely ezt mondja: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonítottat néki igazságot, és Isten barátjának neveztetett. 24 Lájtátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből. 25 Hasonlatosképen pedig a tisztában Ráháb is, avagy nem cselekedetekből igazítatott-é meg, a mikor a követeket házába fogadta, és más úton bocsátotta ki? 26 Mert a miképen holt a test lélek nélkül, akképen holt a hit is cselekedetek nélkül.

3 Atyámfiai, ne legyetek sokan tanítók, tudván azt, hogy súlyosabb ítéletünk lészen. 2 Mert mindenjában sokképen vétkezünk. Ha valaki beszéden nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolálni. 3 Íme a lovagnak szájába zabolát veünk, hogy engedelmeskedjenek nékünk, és az Ő egész testöt igazgatjuk. 4 Íme a hajók is,

noha mily nagyok, és erős szelektől hajtatnak, mindenáltal igen kis kormánytól oda fordítatnak, a hová a kormányos szándéka akarja. 5 Ezenképen a nyelv is kicsiny tag és nagy dolgokkal hánlya magát. Íme csekély tűz mily nagy erőt felgyűjt! 6 A nyelv is tűz, a goroncsának összesessége. Úgy van a nyelv a mi tagjaink között, hogy megszeplősít az egész testet, és lángba borítja életünk folyását, maga is lángba borítottan a gyehennét. (Geenna g1067) 7 Mert minden természet, vadállatoké, madaraké, csúszómászóké és vízikerék megszelídíthető és meg is szelidített az emberi természet által: 8 De a nyelvet az emberek közül senki sem szelidítheti meg, fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel teljes. 9 Ezzel áldjuk az Istenet és Atyát, és ezzel átkozzuk az embereket, a kik az Isten hasonlatosságára teremtettek: 10 Ugyanabból a szájból jő ki áldás és átok. Atyámfiai, nem kellene ezeknek így lenni! 11 Vajjon a forrás ugyan abból a nyílásból csörgedeztet-é édest és keserűt? 12 Avagy atyámfiai, teremhet-é a fügefa olajmagvakat, vagy a szőlőtől fügét? Azonképen egy forrás sem adhat sóst és édes vizet. 13 Kicsoda köztetek bőlc és okos? Mutassa meg az Ő jó életéből az Ő cselekedeteit bőlcsességnak szelídsgével. 14 Ha pedig keserű irígység és czívódás van a ti szívetekben, ne dicsekedjetek és ne hazudjatok az igazság ellen. 15 Ez nem az a bőlcseSSég, a mely felülről jő, hanem földi, testi és ördögi. 16 Mert a hol irígység és czivakodás van, ott háborúság és minden gonosz cselekedet is van. 17 A felülről való bőlcseSSég pedig először is tiszta, azután békészerető, mérlegnyos, engedelmes, iringalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató. 18 Az igazság gyümölcsé pedig békességen vettetik azoknak, a kik békességesen munkálkodnak.

4 Honnét vannak háborúk és harczok közöttetek? Nem onnan-é a ti gerjedelmeitekből, a melyek a ti tagjaitokban vitézkednek? 2 Kívántok valamit, és nincs néktek: gyilkoltok és iránykodtek, és nem nyerhetitek meg; harcoltok és háborúskodtak; és nincsen semmittek, mert nem kéríték. 3 Kéríték, de nem kapjátok, mert nem jól kéríték, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt. 4 Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-é, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? A ki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz. 5 Vagy azt gondoljátok, hogy az Írás hiába mondja: Irígységre kívánkozik a lélek, a mely bennünk lakozik? 6 De majd nagyobb kegyelmet ád; ezért mondja: Az Isten a kevélyeknek ellenök áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ád. 7 Engedelmeskedjetek azért az Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut töleteket. 8 Közeledjetek az Istenhez, és közeledni fog hozzátek. Tisztítások meg kezeiteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveiteket ti kétszívűek. 9 Nyomorkodjatok és gyászoljatok és sírjatok; a ti nevetések gyászra forduljan, és örömtök szomorúságra. 10 Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és felmagasztal titeket. 11 Ne szóljátok meg egymást atyámfiai. A ki megszólja atyafiát, és a ki kárhoztatja atyafiát, az a törvény ellen szól, és a törvényt kárhoztatja. Ha pedig a törvényt kárhoztatod, nem megtartója, hanem bírája vagy a törvénynek. 12 Egy a törvényhozó, a ki hatalmas megtartani és elveszíteni: kicsoda vagy te, hogy kárhoztatod a másikat? 13 Nosza immár ti, a kik azt mondjátok: Ma vagy holnap elmegyünk ama városba, és ott töltünk egy

esztendőt, és kalmárokunk, és nyerünk; 14 A kik nem tudjátok mit hoz a holnap: mert micsoda a ti életetek? Bizony pára az, a mely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik. 15 Holott ezt kellene mondaniok: Ha az Úr akarja és élünk, ím ezt, vagy amazt fogjuk cselekedni. 16 Ti ellenben elbizakodottságokban dicsekedtek: minden ilyen dicsekedés gonosz. 17 A ki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekeszik, búne az annak.

5 Nosza immár ti gazdagok, sírjatok, jaigatván a ti nyomorúságaitok miatt, a melyek elkövetkeznek reátk. 2 Gazdagságokat megrothadt, és a ruháitokat moly ette meg; 3 Aranyotokat és ezüstötöket rozsda fogta meg, és azok rozsdája bizonyos ellenetek, és megemészi a ti testeteket, mint a tűz. Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban! 4 Íme a ti mezőiteket leárató munkások béra, a mit ti elfogtatók, kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának füleihez. 5 Dőzsöltetek e földön és dobzódtatók; szívetek legeltették mint áldozás napján. 6 Elkárhoztattatók, megöltétek az igazat; nem áll ellenet néktek. 7 Legyetek azért, atyámfiai, békétűrök az Úrnak eljöveteléig. Íme a szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, békétűréssel várja, míg reggeli és estveli esőt kap. 8 Legyetek ti is békétűrök, és erősítétek meg szíveteket, mert az Úrnak eljövetele közel van. 9 Ne sóhajtozzatok egymás ellen, atyámfiai, hogy el ne ítétesseket: íme a Bíró az ajtó előtt áll. 10 Például vegyétek, atyámfiai, a szenvedésben és békétűrésben a prófétákat, a kik az Úr nevében szólottak. 11 Íme, boldogoknak mondjuk a tűrni tudókat. Jóbnak tűrését hallottatók, és az Ürtől való végét látottatók, hogy igen iringmas az Úr és könyörületes. 12 Mindeneknek előtte pedig ne esküdjétek, atyámfiai, se az égre, se a földre, se semmi más esküvessel. Hanem legyen a ti igenetek igen, és a nem nem; hogy kárhoztatás alá ne esetek. 13 Szenved-é valaki köztetek? Imádkozzék. Öröme van-é valakinek? Dícséretet énekeljen. 14 Beteg-é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében. 15 És a hitból való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegít őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik néki. 16 Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése. 17 Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű; és imádsággal kér, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig: 18 És ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld megertermé az Ő gyümölcsét. 19 Atyámfiai, hogyan valaki ti köztetek eltévelyedik az igazságtól, és megtérítí őt valaki, 20 Tudja meg, hogy a ki bűnöst térit meg az Ő tévelgyő útjáról, lelket ment meg a haláltól és sok bűnt elfedezi.

1 Péter

1 Péter, Jézus Krisztusnak apostola, a Pontusban, Galátiában, Kappadóciában, Ázsiában és Bithiniában elszéleadt jövevényeknek, **2** A kik ki vannak választa az Atya Isten eleve rendelése szerint, a Lélek megszentelésében, engedelmességre és Jézus Krisztus vérével való meghintésre: kegyelem és békesség adassák néktek bőségesen. **3** Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, a ki az ő nagy igalmassága szerint újonnan szűlt minket elő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, **4** Romolhatatlan, széplőtlen és hervadhatatlan örökségre, a mely a mennyekben van fenntartva számunkra, **5** A kiket Isten hatalma óriz hit által az idvességre, a mely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen. **6** A melyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között, **7** Hogy a ti kipróbtált hitetek, a mi sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbtált aranyánál, dícséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassák a Jézus Krisztus megjelenésekor; **8** A kit, noha nem láttatok, szerettek; a kiben, noha most nem látjátok, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsősült örömmel örvendeztek: **9** Elérvén hitetek céjlát, a lélek idvességeit. **10** A mely idvesség felől tudakozódtak és nyomozódtak a próféták, a kik az irántatok való kegyelem felől jóvendöltek: **11** Nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelenté azt ki a Krisztusnak ő bennök levő Lelke, a ki eleve bizonyoságot tett a Krisztus szenvédéseiről és az azok után való dicsőségről. **12** A kiknek megjelentetett, hogy nem magoknak, hanem nékünk szolgáltak azokkal, a melyeket most hirdetnek néktek azok, a kik prédkálták néktek az evangéliomot az egekből küldött Szent Lélek által; a mikbe angyalok vágyakoznak betekinteni. **13** Annakokáért felövezvén elmétek derekait, mint józanok, tökéletesen reménykedjetek abban a kegyelemben, a melyet a Jézus Krisztus hoz néktek, mikor megjelen. **14** Mint engedelmes gyermeket ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, a melyek tudatlanságot alatt voltak bennetek; **15** Hanem a miképen szent az, a ki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben; **16** Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok. **17** És ha Atyának hívjátok őt, a ki személyválogatás nélkül ítélt, kinek-kinek cselekedete szerint, félelemmel töltétek a ti jövevényiségek idejét: **18** Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáituktól örökötöl hiábavaló életetekből; **19** Hanem drága véren, mint hibátlan és széplőtlen bárányén, a Krisztusén: **20** A ki eleve el volt ugyan rendelve, a világ megalapítása előtt, megjelent pedig az idők végén ti érettetek, **21** A kik ő általa hisztek Istenben, a ki feltámasztotta őt a halálból és dicsőséget adott néki; hogy a ti hitetek reménység is legyen Istenben. **22** Lelketeket az igazság iránt való engedelmességen képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetet tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívűből buzgón szeressétek; **23** Mint a kik újonnan születteknek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek ígéje által, a mely él és megmarad örökük. (aiõn g165) **24** Mert minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden

dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull: **25** De az Úr beszéde megmarad örökük. Ez pedig az a beszéd, a mely néktek hirdettetett. (aiõn g165)

2 Levetvén azért minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigyükést, és minden rágalmazást. **2** Mint most született csecsemők, a tisztta, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növekedjetek; **3** Mivelhogy ízleltétek, hogy jóságos az Úr. **4** A kihez járulván, mint elő, az emberektről ugyan megvetett, de Istennél választott, becses kőhöz, **5** Ti magatok is mint elő kövek épületeket fel lelkí házára, szent papsággá, hogy lelkí áldozatokkal áldozzatok, a melyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által. **6** Azért van meg az Írásból: Íme szegeletkövet teszek Sionban, a mely kiválasztott, becses; és a ki hisz abban, meg nem szégyenül. **7** Tisztesség azért néktek, a kik hisztek; az engedetleneknek pedig: A kő, a melyet az építők megvetettek, az lett a szegeletnek fejévé és megütközésnek kövévé s botránkozásnak szíklájává; **8** A kik engedetlenek lévén, megütköznek az ígében, a mire rendeltettek is. **9** Ti pedig választott nemzetseg, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, a ki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; **10** A kik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok; a kik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok. **11** Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, a melyek a lélek ellen vitézkednek; **12** Magatokat a pogányok között jól viselvén, hogy a miben rágalmaznak titeket mint gonosztévőket, a jó cselekedetekből, ha látják azokat, dicsősíték Istent a meglátogatás napján. **13** Engedelmeskedjetek azért minden emberi rendelésnek az Úrért: akár királynak, mint felebbvalónak; **14** Akár helytartóknak, mint a kiket ő küld a gonosztévők megbüntetésére, a jól cselekvőknek pedig dícsérésére. **15** Mert úgy van az Isten akaratja, hogy jót cselekedvén, elnémiásatok a balgatag emberek tudatlanságát; **16** Mint szabadok, és nem mint a kiknél a szabadság a gonoszság palástja, hanem mint Istennek szolgái. **17** mindenkit tisztelejtek, az atyafiúságot szeressétek; az Isten féljétek; a királyt tisztelejtek. **18** A cselédek teljes felelősségben engedelmeskedjenek az uraknak; nem csak a jóknak és kíméleteseknek, de a szívteleneknek is. **19** Mert az kedves dolog, ha valaki Istenről való megygyőződéséért túr keserűségeket, méltatlanszerűen szenvedvén. **20** Mert micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arcuzl veretve túrtök? de ha jót cselekedve és mégis szenvedve túrtök, ez kedves dolog Istennél. **21** Mert arra hívattatok el; hiszen Krisztus is szenveddett érettetek, néktek példát hagyán, hogy az ő nyomokat kövessétek: **22** A ki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találhatott: **23** A ki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvédvén nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítéltőre: **24** A ki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: a kinek sebeivel szógyultatok meg. **25** Mert olyanok valátok, mint tévelyög juhok; de most megtértetek lelketek pásztorához és felvígázójához.

3 Hasonlóképen az asszonyok engedelmeskedjenek az ő férjöknek, hogy ha némelyek nem engedelmeskednének is az ígének, feleségük magaviselete által íge nélkül is megnyeressenek; **2** Szemlélvén a ti felelemben való fedhetetlen életeteket. **3** A kiknek ékessége ne legyen külső, hajuknak fonogatásából és aranynak felrakásából vagy öltözékek felvezéséből való; **4** Hanem a színek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, a mi igen bescses az Isten előtt. **5** Mert így ékesítették magokat hajdan ama szent asszonyok is, a kik Istenben reménykedtek, engedelmeskedvén az ő férjöknek. **6** Miként Sára engedelmeskedett Ábrahámnak, urának neveznének őt, a kinek gyermekei lettettek, ha jót cseleksztek, és semmi felelemtől nem rettegtek. **7** A ferfiak hasonlóképen, együtt lakjanak értelmes módon feleségükkel, az asszonyi nemnek, mint gyöngébb edénynek, tiszességet tévén, mint a kik örökös társaik az élet kegyelmében; hogy a ti imádságaitok meg ne hiúsuljanak. **8** Végezetre mindenjáran legyetek egyértelműek, rokonérzelműek, atyafiszeretők, irgalmasak, kegyesek: **9** Nem fizetvén gonoszzsal a gonoszért, avagy szidalommal a szidalomért; sőt ellenkezőleg áldást mondván, tudva, hogy arra hivattatok el, hogy áldást örököljetek, **10** Mert a ki akarja az életet szeretni, jó napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot: **11** Forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót; keresse a békességet, és kövesse azt. **12** Mert az Úr szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak könyörgéseinek; az Úr orczája pedig a gonoszt cselekvőkön. **13** És kicsoda az, aki bántalmaz titeket, ha a jónak követői lesztek? **14** De ha szenvédtek is az igazságért, boldogok vagytok, azoktól való felelemből pedig ne féljetek, se zavarba ne essetek; **15** Az Úr Istenet pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinél, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídsgéggel és felelemmel: **16** Jó lelkismereteket lévén; hogy a miben rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, megszégyenüljenek a kik gyalázák a ti Krisztusban való jó életeteket. **17** Mert jobb ha jót cselekedve szenvédtek, ha így akarja az Isten akaratára, hogynem gonoszt cselekedve. **18** Mert Krisztus is szenveddett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy mincket Istenhez vezéreljén; megölettetvén ugyan test szerint, de megelevenítettvén lélek szerint; **19** A melyben elmenvén, a tömlöczben lévő lelkeknél is prédkált, **20** A melyek engedetlenek voltak egykor, mikor egyszer várt az Isten békétérésre a Noé napjaiiban, a bárka készítésekor, a melyben kevés, azaz nyolcz lélek tartatott meg víz által; **21** A mi minket is megtart most képmás gyanánt, mint kereszség, a mi nem a test szenyéjének lemosása, hanem jó lelkismeret keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által; **22** A ki Istennek jobbján van, felmenvén a mennybe; a kinek alávettettek az angyalok, hatalmasságok és erők.

4 Minthogy azért Krisztus testileg szenveddett, fegyverkeztek fel ti is azzal a gondolattal, hogy a ki testileg szenved, megszűnik a bűntől, **2** Hogy többé ne embereknek kívánságai, hanem Isten akarata szerint éljétek a testben hátralevő időt. **3** Mert elég nékünk, hogy életünk elfolyt idejében a pogányok akaratát cselekedtük, járván feslettségekben,

kívánságokban, részegségekben, dobzódásokban, ivásokban és undok bálványimádásokban. **4** A mi miatt csudálkoznak, hogy nem futtak velük együtt a kicsapongásnak ugyanabba az áradatába, szitkozódván. **5** A kik számot adnak majd annak, a ki készen van megítélni előket és holtakat. **6** Mert azért hirdettetett az evangélium a holtaknak is, hogy megítéltessenek emberek szerint testben, de éljenek Isten szerint lélekben. **7** A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok. **8** mindenek előtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre; mert a szeretet sok vétket elfedezi. **9** Legyetek egymáshoz vendégszeretők, zúgolódás nélkül. **10** Kiki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelménék jó sáfárai; **11** Ha valaki szól, mintegy Isten ígérít szója: ha valaki szolgál, mintegy azzal az erővel szolgáljon, a melyet Isten ád: hogy mindenben dicsőítessék a Jézus Krisztus által, a kinek dicsőség és hatalom örökkönöröké. Amen. (aiōn g165) **12** Szeretteim, ne rémülik meg attól a túztől, a mely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnéne veletek; **13** Sőt, a mennyiben részletek van a Krisztus szenvédései, örlületek, hogy az ő dicsőségének megjelenésékor is vígadozva örvendezhessetek. **14** Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtak a dicsőségnek és az Istennek Lelke, a mit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítik azt. **15** Mert senki se szenvendjen közületek mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztévő, vagy mint más dolgába avatkozó: **16** Ha pedig mint keresztyén szenved, ne szégyelje, sőt dicsőítse azért az Istenet. **17** Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házán: ha pedig először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, a kik nem engedelmeskednek az Isten evangéliomának? **18** És ha az igaz is alig tartatik meg, hová lesz az istentelen és bűnös? **19** Annakokáért a kik az Isten akaratából szenvednek is, ajánlják néki lelköket mint hű teremtőnek, jót cselekedvén.

5 A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs, és a Krisztus szenvédésének tanuja, és a megjelenendő dicsőségnek része; **2** Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömost; sem nem rút nyeréskedésből, hanem jóindulattal; **3** Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak. **4** És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadatlan koronáját. **5** Hasonlatosképen ti ifjabbak engedelmeskedjetek a véneknek: mindenjáran pedig, egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltések fel, mert az Isten a kevéllyeknek ellene áll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ád. **6** Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. **7** minden gondotokat ő reá vessétek, mert néki gondja van reátkő. **8** Józánok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen: **9** A kinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világban lévő atyafiságokon ugyanazok a szenvédések telnek be. **10** A minden kegyelemmek Istené pedig, a ki az ő öröök dicsőségére hívott el mincket a Krisztus Jézusban, titeket, a kik rövid ideig szenvedték, ő maga

tegyen tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosokká,
(aiónios g166) 11 Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké.
Ámen. **(aión g165)** 12 Silvánus által, a ki, a mint gondolom, hű
atyátokfia, röviden írtam, intve és bizonyásogt téve, hogy az az
Istennek igaz kegyelme, a melyben álltotok. 13 Kószönt titeket a
veletek együtt választott babiloni gyülekezet és Márk, az én
fiam. 14 Kószöntsétek egymást szeretet csókjával. Békesség
mindnyájatoknak, a kik Krisztusban vagytok.

2 Péter

1 Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola, azoknak, a kik velünk egyenlő drága hitet nyertek a mi Istenünknek és megtártónknak Jézus Krisztusnak igazságában: **2** Kegyelem és békesség adassák nétek bőségesen az Istenek és Jézusnak a mi Urunknak megismerésében. **3** Mivelhogy az ō isteni ereje mindenkel megajándékozott minket, a mi az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, a ki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; **4** A melyek által igen nagy és becsves ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, a mely a kívánságban van e világban. **5** Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, **6** A tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig türést, a türés mellé pedig kegyességet, **7** A kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. **8** Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcsstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve. **9** Mert a kiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkezvén a régi bűneiből való megtisztulásáról. **10** Annakokáért, atyámfai, igyekezzetek inkább a ti elhívástokat és kiválasztásokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem ütközök meg soha. **11** Mert ekképen gazdagok adatik majd nétek a mi Urunknak és megtártónknak, a Jézus Krisztusnak öröök országába való bemenetet. (*aiónios g166*) **12** Annakokáért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titeket ezekre, hogy tudjátok ezeket, és erősek vagytok a jelenvaló igazságban. **13** Méltonak vélem pedig, a míg ebben a sátorban vagyok, hogy emlékeztetés által ébresztgesselek titeket; **14** Mint a ki tudom, hogy hamar leteszem sátoromat, a miképen a mi Urunk Jézus Krisztus is megjelentette nékem. **15** De igyekezni fogok azon, hogy ti az én halálom után is mindenkor megemlékezhessetek ezekről. **16** Mert nem mesterkélt meséket követve ismertetük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és előjövetelét; hanem mint a kik szemlélői voltunk az ō nagyságának. **17** Mert a mikor az Atya Istenről azt a tiszességet és dicsőséget nyerte, hogy hozzá a felséges dicsőség ilyen szózata jutott: Ez az én szeretett Fiam, a kiben én gyönyörködöm: **18** Ezt az egóból jövő szózatot mi hallottuk, együtt lévén vele a szent hegyen. **19** És igen biztos nálunk a próféta beszéd is, a melyre jól teszitek, ha figyelmeztek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben; **20** Tudván először azt, hogy az írásban egy próféta szó sem támad saját magyarázatból. **21** Mert sohasem ember akaratából származott a próféta szó; hanem a Szent Lélektől indítvára szólottak az Istenek szent emberei.

2 Valának pedig hamis próféták is a nép között, a miképen ti köztetek is lesznek hamis tanítók, a kik veszedelmes eretnekségeket fognak becsempezni, és az Urat, a ki megváltotta őket, megtagadván, önmagokra hirtelen való

veszedelmet hoznak. **2** És sokan fogják követni azoknak romlottságát; a kik miatt az igazság útja káromoltatni fog. **3** És a telhetetlenség miatt költött beszédekkel vásárt ūznek belőletek; kiknek kárhoztatásuk régtől fogva nem szünetel, és romlásuk nem szunnyad. **4** Mert ha nem kedvezett az Isten a bűnbe esett angyaloknak, hanem mélységbé taszíván, a sötétség lánczaira adta oda őket, hogy fenntartassanak az ítéletrét; (*Tartaro ē g5020*) **5** És ha a régi világnak sem kedvezett, de Nót az igazság hirdetőjét, nyolczad magával megőrizte, özönvízzel borítván el az istentelenek világát; **6** És ha Sodoma és Gomora városait elhamvasztotta, végromlásra kárhoztatta, például téven azokra nézve, a kik istentelenkedni fognak; **7** És ha megszabadította az igaz Lótot, a ki az istenteleneknek fajtalanságban való forgolódása miatt elfáradt; **8** (Mert amaz igaz, azok között lakván, a gonosz cselekedeteit látva és hallva, napról-napra gyötri vala az ō igaz lelkét): **9** Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísérések ből, a gonoszokat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani. **10** Főképen pedig azokat, a kik a testet követvén, tisztában kívánságban járnak, és a hatalmasságot megvetik. Vakmerők, magoknak kedveskedők, a kik a méltóságokat káromlani nem rettegnek: **11** Holott az angyalok, a kik erőre és hatalomra nézve nagyobbak, nem szólnak azok ellen az Úr előtt káromló ítéletet. **12** De ezek, mint oktalan természeti állatok, a melyek megfogatásra és elpusztításra valók, azokat, a miket nem ismernek, káromolván, azoknak pusztulásával fognak el is pusztulni, **13** Megkapván gonoszságuk díját, mint a kik gyönyörűségnek tartják a naponkénti dobzódást; undokságok és fertelmek, a kik kéjelegnek az ō csalárdagságukban, mikor együtt lakmároznak veletek; **14** A kiknek szemei paráznasággal telvék, bűnnel telhetetlenek; elhitetik az állhatatlan lelkeket, szívük gyakorlott a telhetetlenségen, átok gyermekei; **15** A kik elhagyván az egyenes útat, eltévelgyedtek, követvén Bálámnak, Bosor fiának útját, a ki a gonoszság díját kedvelte. **16** De megfددetett az ō törvénytelenségeért: egy igavonó néma állat emberi szóval szólván, megakadályozta a próféta esztelenségét. **17** Ezek víztelen kútfők, széltől hányatott fellegek, a kiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre. (*questioned*) **18** Mert hiábaivalóság kevél szavait szólván, testi kívánsággal, bujálkodással elhitetik azokat, a kik valóban elszakadtak a tévelygésben élőktől, **19** Szabadságot ígervén azoknak, holott ők magok a romlottság szolgái; mert a kit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett. **20** Mert ha az Úrnak, a megtárt Jézus Krisztusnak megismerése által a világ fertelmeit elkerülték, de ezekbe ismét belekeveredve legyőzettek, az ō utolsó állapotuk gonoszabbá lett az elsőnél. **21** Mert jobb volna rájok nézve, ha meg sem ismerték volna az igazság útját, mint hogy megismervén, elpártoljanak a nekik adott szent parancsolattól. **22** De betelt rajtok az igaz példabeszéd szava: Az eb viaszatért a saját okádására, és a megmosódott disznó a sárnak fertőjébe.

3 Ez immár második levélírásom nétek, szeretteim, amelylyel a ti tiszta gondolkozástokat emlékeztetés által serkentgetem; **2** Hogy megemlékezzetek a szent prófétáktól ezelőtt mondott beszédekről, és az Úrnak és Megtartónak általunk, az apostolok által közölt parancsolatjáról: **3** Tudván először azt, hogy az

utolsó időben csúfolkodók támadnak, a kik saját kívánságaik szerint járnak, 4 És ezt mondják: Hol van az ő eljövetelének ígérete? Mert a mióta az atyák elhunytak, minden azonképen marad a teremtés kezdetétől fogva. 5 Mert kész-akarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és föld, mely vízből és víz által állott elő az Isten szavára; 6 A melyek által az akkor világ vízzel elborítatván elveszett: 7 A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára. 8 Ez az egy azonban ne legyen elrejtve előttetek, szeretteim, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő mint egy nap. 9 Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják; hanem hosszan tű érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszzenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson. 10 Az Úr napja pedig úgy jó majd el, mint éjjeli tolvaj, a mikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégre felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnek. 11 Mivelhogy azért mindenek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek nétek szent életben és kegyességen, 12 A kik várjátok és sővárogjátok az Isten napjának eljövetelét, a melyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! 13 De új egét és új földet váunk az ő ígérete szerint, a melyekben igazság lakozik. 14 Annakokáért szeretteim, ezeket várván, igyekezzetek, hogy szplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességen. 15 És a mi Urunknak hosszútírásét idvességnek tartásátok; a miképen a mi szeretett atyánkfa Pál is írt nétek a néki adott bölcsesség szerint. 16 Szinte minden levelében is, a mikor ezekről beszél azokban; a melyekben vannak némely nehezen érthető dolgok, a miket a tudatlannak és állhatatlanok elcsűnek-csavarak, mint egyéb írásokat is, a magok vesztére. 17 Ti azért szeretteim előre tudván ezt, őrizkedjetek, hogy az istentelenek tévelygéseitől elragadtatva, a saját erősségetekből ki ne essetek; 18 Hanem növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében. Néki legyen dicsőség, mind most, mind örökkön-örökké. Ámen. (aión

g165)

1 János

1 A mi kezdtől fogva vala, a mit hallottunk, a mit szemeinkkel láttunk, a mit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életet ígéjéről. **2** (És az élet megjelent és láttuk és tanubizonyásogat teszünk róla és hirdetjük nétek az örök életet, a mely az Atyánál vala és megjelent nékünk;) (**aíónios g166**) **3** A mit hallottunk és láttunk, hirdetjük nétek, hogy nétek is közösségek legyen velünk, és pedig a mi közösségeünk az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal. **4** És ezeket azért írjuk nétek, hogy örömetek teljes legyen. **5** És ez az az üzenet, a melyet tőle hallottunk és hirdetünk nétek, hogy az Isten világosság és nincsen Ő benne semmi sötétség. **6** Ha azt mondjuk, hogy közösségeünk van vele, és sötétségen járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekesszük. **7** Ha pedig a világosságban járunk, a mint Ő maga a világosságban van: közösségeünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minden bűntől. **8** Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk. **9** Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minden hamisságtól. **10** Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá teszszük őt, és az Ő ígéje nincsen mi bennünk.

2 Én fiacskáim, ezeket azért írom nétek, hogy ne vétkezzetek. **1** És ha valaki vétkezik, van Szószlónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. **2** És Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világért is. **3** És arról tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha az Ő parancsolatait megtartjuk. **4** A ki ezt mondja: Ismerem őt, és az Ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. **5** A ki pedig megtartja az Ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy Ő benne vagyunk; **6** A ki azt mondja, hogy Ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint Ő járt. **7** Atyámfai, nem új parancsolatot írok nétek, hanem régi parancsolatot, a mely előttetek volt kezdtől fogva; a régi parancsolat az íge, a melyet hallottak kezdtől fogva. **8** Viszont új parancsolatot írok nétek, a mi igaz Ő benne és ti bennetek; mert a sötétség szűnni kezd, és az igaz világosság már fénylik. **9** A ki azt mondja, hogy a világosságban van, és gyűlöli az Ő atyafiát az még mindig a sötétségen van. **10** A ki szereti az Ő atyafiát a világosságban marad, és nincs benne botránkozásra való. **11** A ki pedig gyűlöli az Ő atyafiát, a sötétségen van, és a sötétségen jár, és nem tudja hová megy, mert a sötétség megvakította az Ő szemeit. **12** Írok nétek, gyermeket, mert a ti bűneitek megbocsáttattak az Ő nevéért. **13** Írok nétek atyák, mert megismerték azt, a ki kezdtől fogva van. Írok nétek ifjak, mert meggyőztek a goroszt. Írok nétek fiacskák, mert megismerték az Atyát. **14** Írtam nétek atyák, mert megismerték azt, a ki kezdtől fogva van. Írtam nétek ifjak, mert erősek vagytok, és az Isten ígéje megmarad bennetek, és meggyőztek a goroszt. **15** Ne szeressétek a világot, se azokat, a mik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. **16** Mert mindaz, a mi a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és

az élet kérkedése nem az Atyától van, hanem a világból. **17** És a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de a ki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökük. (**aíón g165**) **18** Fiacskáim, itt az utolsó óra; és a mint hallottatók, hogy az antikrisztus előj, így most sok antikrisztus támadt; a honnan tudjuk, hogy itt az utolsó óra. **19** Közülünk váltak ki, de nem voltak közülünk valók; mert ha közülünk valók lettek volna, velünk maradtak volna; de hogy nyilvánvalóvá legyen felőlük, hogy nem mindenjában közülünk valók. **20** És nétek keneteket van a Szenttől, és minden tudtok. **21** Nem azért írtam nétek, mivel nem ismeritek az igazságot, hanem mivel ismeritek azt, és mivel semmi sincsen az igazságból, a mi hazugság. **22** Ki a hazug, ha nem az, a ki tagadja hogy a Jézus a Krisztus? Ez az antikrisztus, a ki tagadja az Atyát és a Fiút. **23** Senkiben nincs meg az Atya, a ki tagadja a Fiút. A ki vállást tesz a Fiúról, abban az Atya is megvan. **24** A mit azért ti kezdtől hallottatok, az maradjon meg bennetek. Ha bennetek marad az, a mit kezdtől fogva hallottatok, ti is az Atyában és a Fiúban maradtok. **25** És az az ígéret, a melyet Ő ígért nékünk: az örök élet. (**aíónios g166**) **26** Ezeket írtam nétek azok felől, a kik elhittek titeket. **27** És az a kenet, a melyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem a mint az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz is az és nem hazugság, és a miként megtanít titeket, úgy maradjatok Ő benne. **28** És most, fiacskáim, maradjatok Ő benne; hogy mikor megjelenik, bizodalmunk legyen, és meg ne szégyenüljünk előtte az Ő előjövetelekor. **29** Ha tudjátok, hogy Ő igaz, tudjátok, hogy a ki az igazságot cselekszi, az mind tőle született.

3 Lássátok milyen nagy szeretetet adott nékünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt. **2** Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk őt látni, a mint van. **3** És a kiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja Ő magát, a miképen Ő is tiszta. **4** Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenséget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenség. **5** És tudjátok, hogy Ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és Ő benne nincsen bűn. **6** A ki Ő benne marad, egy sem esik bűnbe; a ki bűnbe esik, egy sem láttá őt, sem meg nem ismerte őt. **7** Fiacskáim! senki el ne hitessen benneteket: a ki az igazságot cselekszi, igaz az, a miként Ő is igaz: **8** A ki a bűnt cselekszi az ördögből van; mert az ördög kezdtől fogva bűnbén leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa. **9** Senki sem cselekszik bűnt, a ki az Istantól született, mert benne marad annak magva; és nem cselekedhetik bűnt, mivelhogy Istantól született. **10** Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: a ki igazságot nem cselekszik, az egy sem az Istantól való, és az sem, a ki nem szereti az Ő atyafiát. **11** Mert ez az üzenet, a melyet kezdtől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást; **12** Nem úgy, mint Kain, aki a gorosztól vala, és meggyilkolá az Ő testvérét. És miért gyilkolta meg azt? Mivel az Ő cselekedetei goroszok valának, a testvérei pedig igazak. **13**

Ne csodálkozzatok atyámfiai, ha gyűlöl titeket a világ! 14 Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiait. A ki nem szereti az ő atyafát, a halálban marad. 15 Aki gyűlöli az ő atyafát, mind embergyilkos az: és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs öröök élete, a mi megmaradhatna ő benne. (aiōnios g166) 16 Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az ő életét adta érettünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért. 17 A kinek pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy az ő atyafia szükségeben van, és elzárja attól az ő szívét, miképen marad meg abban az Isten szeretete? 18 Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel; hanem cselekedettel és valósággal. 19 És erről ismerjük meg, hogy mi az igazságból vagyunk, és így tesszük bátorságosakká ő előtte a mi szíveinket. 20 Hogy ha vándol minket a szív, mivelhogy nagyobb az Isten a mi szívünknel, és minden tud. 21 Szeretteim, ha szívünk nem vándol minket, bizalomunk van az Istenhez; 22 És akármit kérjünk, megnyerjük tőle, mert megtartjuk az ő parancsolatait, és azokat cselekeszsük, a mik kedvesek előtte. 23 Ez pedig az ő parancsolata, hogy higyunk az ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, a mint megparancsolta nékünk. 24 És a ki az ő parancsolatait megtartja, az Ő benne marad és Ő is abban; és abból ismerjük meg, hogy bennünk marad, abból a Lélekből, a melyet nékünk adott.

4 Szeretteim, ne higyjetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba. 2 Erről ismerjétek meg az Isten Lelkét: valamely lélek Jézust testben megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van; 3 És valamely lélek nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, nincsen az Istentől: és az az antikrisztus lelke, a melyről hallottatók, hogy eljő; és most e világban van már. 4 Ti az Istentől vagytok fiacskáim, és legyőzтétek azokat; mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki e világban van. 5 Azok a világból valók; azért a világ szerint beszélnek, és a világ hallgat rájok. 6 Mi az Istentől vagyunk: a ki ismeri az Isten, hallgat reánk, a ki nincsen az Istentől, nem hallgat reánk. Erről ismerjük meg az igazságnak lelkét és a tévelygésnek lelkét. 7 Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van; és minden, aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Isten. 8 A ki nem szeret, nem ismerte meg az Isten; mert az Isten szeretet. 9 Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy eljünk általa. 10 Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Isten, hanem hogy ő szerették minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi búneinkért. 11 Szeretteim, ha így szerették minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást. 12 Az Isten soha senki nem lássa: Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az ő szeretete teljessé lett bennünk: 13 Erről ismerjük meg, hogy benne maradunk és ő mibennünk; mert a maga Lelkéből adott minénkünk. 14 És mi láttuk és bizonyoságot teszünk, hogy az Atya elküldte a Fiút a világ üdvözítőjéül. 15 Aki vallja, hogy Jézus az Istennel Fia, az Isten megmarad abban, és ő is az Istenben. 16 És mi megismertük és elhittük az Istennel irántunk való szeretetét. Az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is ő benne.

17 Azazzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizalomunk van az ítélet napjához, mert a mint ő van, úgy vagyunk mi is e világban. 18 A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiúzi a féleelmet, mert a félelem gyötrelemmel jár: aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben. 19 Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket! 20 Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Isten, és gyűlöli a maga atyafát, hazug az: mert a ki nem szereti a maga atyafát, a kit lát, hogyan szeretheti az Isten, a kit nem lát? 21 Az a parancsolatunk is van ő tőle, hogy a ki szereti az Isten, szeresse a maga atyafát is.

5 Mindaz, aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született; és minden, aki szereti a szülőt, azt is szereti, aki attól született. 2 Abból ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekeit, hogyha az Isten szeretjük, és az ő parancsolatait megtartjuk. 3 Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait; az ő parancsolatai pedig nem nehezek. 4 Mert minden, aki az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzedelem, a mely legyőzte a világot, a mi hitünk. 5 Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus Fia?! 6 Ez az, aki víz és vér által jó vala, Jézus a Krisztus; nemcsak a vízzel, hanem a vízzel és a vérrrel. És a Lélek az, a mely bizonyoságot tesz, mert a Lélek az igazság. 7 Mert hárman vannak, a kik bizonyoságot tesznek a mennyben, az Atya, az Íge és a Szent Lélek: és ez a három egy. 8 És hárman vannak, a kik bizonyoságot tesznek a földön, a Lélek, a víz és a vér; és ez a három is egy. 9 Ha elfogadjuk az emberek bizonyoságtételét, az Isten bizonyoságtétele nagyobb: mert az Isten bizonyoságtétele az, a melylyel bizonyoságot tett az ő Fiáról. 10 Aki hisz az Isten Fiában, bizonyoságtétele von önmagában. A ki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt; mert nem hitt abban a bizonyoságtételben, a melylyel bizonyoságot tett Isten az ő Fiáról. 11 És ez az a bizonyoságtétel, hogy öröök életet adott nékünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van. (aiōnios g166) 12 Akié a Fiú, azé az élet: a kiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban. 13 Ezeket írtam néktek, a kik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy öröök életetek van, és hogy higyjetek az Isten Fiának nevében. (aiōnios g166) 14 És ez az a bizodalom, a melylyel ő hozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket: 15 És ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, a melyeket kértünk ő tőle. 16 Ha valaki látja, hogy az ő atyafia vétkezik, de nem halálos bűnt, könöörögjön, és az Isten életet ad annak, aki nem halálos bűnnel vétkezik. Van halálos bűn; nem az ilyenért mondomb, hogy könöörögjön. 17 minden igazságtalanság bűn; de van nem halálos bűn is. 18 Tudjuk, hogy valaki Istentől született, nem vétkezik: hanem aki Istentől született, megőrzi magát, és a gonosz nem illeti őt. 19 Tudjuk, hogy Istentől vagyunk, és az egész világ a gonoszságban vesztegel. 20 De tudjuk azt is, hogy az Isten Fia eljött, és értelmet adott nékünk arra, hogy megismerjük az igazat, és hogy mi az igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten és az öröök élet. (aiōnios g166) 21 Fiacskáim, oltalmazzátok meg magatokat a bálványoktól. Ámen!

2 János

1 A presbiter a kiválasztott asszonyak és az Ő gyermekeinek, a kiket én igazán szeretek, és nem csak én, hanem mindenki, aki megismerte az igazságot. **2** Az igazságért, a mely megmarad bennünk, és velünk lesz mindenörök: (aön g165) **3** Kegyelem, irgalom, békesség legyen veletek az Atya Istentől, és az Úr Jézus Krisztustól az Atyának Fiától igazsággal és szeretettel. **4** Felettesebb örültem, hogy olyanokat találtam gyermekeid között, a kik igazságban járnak, a mint parancsolatot vettünk az Atyától. **5** És most kérlek téged, Asszonyom, nem mintha új parancsolatot írnék néked, hanem, a melyet kezdettől fogva vettünk, hogy szeressük egymást! **6** És ez a szeretet, hogy járunk az Ő parancsolatai szerint. Ez a parancsolat, a mint kezdettől fogva hallottatók, hogy abban járjatok. **7** Mert sok hitető jött e világra, a kik nem vallják a Jézust testben megjelent Krisztusnak. Ez a hitető és az antikrisztus. **8** Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsük, a mit munkáltunk, hanem teljes jutalmat nyerjünk. **9** A ki félrelép és nem marad meg a Krisztus tudománya mellett, annak egynek sincs Istene. A ki megmarad a Krisztus tudománya mellett, mind az Atya, mind a Fiú az övé. **10** Ha valaki elmegy hozzátok és nem ezt a tudományt viszi, ne fogadjátok azt be házatokba, és azt ne köszöntsétek; **11** Mert a ki köszönti azt, részes annak gonosz cselekedeteiben. **12** Sok írni valóval volna néktek, de nem akartam papirossal és tintával, hanem reményelem, hogy elmegyek hozzátok, és szemtől szembe beszélhetünk, hogy örömkünk teljes legyen. **13** Köszöntenek téged a te kiválasztott nőtestvérének gyermekei. Ámen.

3 János

1 A presbiter a szeretett Gájusnak, a kit én igazán szeretek.
2 Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészsges, a mint jó dolga van a lelkednek. **3** Mert felettesebb örlítem, a mikor atyafiak jöttek és bizonyiságot tettek a te igazságodról, úgy, a mint te az igazságban jársz. **4** Nincs annál nagyobb örömem, mintha hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak. **5** Szeretett barátom, híven cselekszel mindenben, a mit az atyafiakért, és pedig az idegenekért teszel, **6** A kik bizonyiságot tettek a te szeretetedről a gyülekezet előtt; a kiket jól teszed, ha Istenhez méltóan bocsásasz útjokra. **7** Mert az Ő nevéért mentek ki, semmit sem fogadván el a pogányoktól; **8** Néküink azért be kell fogadunk az ilyeneket, hogy munkatársaikká lehessünk az igazságban. **9** Írtam a gyülekezettel; de Diotrefesz, aki elsőséget kíván közöttük, nem fogad el minket. **10** Ezért, ha odamegyek, felemítem az Ő dölgait, a melyeket cselekszik, gonosz szavakkal csácsogván ellenünk; sőt nem elégedvén meg ezzel, maga sem fogadja be az atyafiakat, és a kik ezt akarnák, azokat is akadályozza, és az egyházból kivetи. **11** Szeretett barátom, ne a rosszat kövesd, hanem a jót. A ki jót cselekszik, az Istantől van; a ki pedig rosszat cselekszik, nem láttá az Istant. **12** Demeter mellett mindenki bizonyiságot tett, maga az igazság is; de mi is bizonyiságot teszünk, és tudjátok, hogy a mi bizonyiságtételünk igaz. **13** Sok írni való volna, de nem akarok tintával és tollal írni néked: **14** Hanem reménylem, hogy csakhamar meglátlak téged és szemtől szembe beszélhetünk. Békesség néked! Köszöntenek téged a te barátaid. Köszönts a barátainkat név szerint.

Júdás

1 Júdás, Jézus Krisztusnak szolgája, Jakabnak pedig atyafia, az elhívottaknak a kik az Atya Istenről megszenteltek és Jézus Krisztusról megtartattak: **2** Irgalmasság, békesség és szeretet adassák néktek bőségesen. **3** Szeretteim, mivelhogy minden igyekezettel azon vagyok, hogy írjak néktek a közös üdvösséssel felől, kénytelen voltam, hogy intőleg írjak néktek, hogy tusakodatok a hitért, a mely egyszer a szenteknek adatott. **4** Mert belopózkodtak valami emberek, a kik régen előre beírtattak ezen ítéletre, istentelenek, kik a mi Istenünknek kegyelmét bujálkodásra fordítják, és az egyedüli Urat, az Isten, és a mi Urunkat, a Jézus Krisztust megtagadják. **5** Emlékeztetni akarlak továbbá titokat, mint a kik egyszer már tudjátok, hogy az Úr, a mikor a népet Égyptom földéből kiszabadította, viszontag azokat, a kik nem hittek, elveszítette. **6** És az angyalokat is, a kik nem tartották meg fejelemeségöket, hanem elhagyták az ó lakóhelyöket, a nagy nap ítéletére öröök bilincseken, sötétségen tartotta. (aiōios g126) **7** Miképen Sodoma és Gomora és a körülölelt lévő városok is, a melyek azokhoz hasonlóan paráználkodtak, és más test után jártak, például vannak előttünk, öröök tűznek büntetését szenevedvén. (aiōios g166) **8** Hasonlóképen mégis ezek is álomba merülvén, a testet megfertőztetik, a hatalmasságot megvetik, és a méltóságokat káromolják. **9** Pedig Mihály arkangyal, mikor az ördöggel vitatkozván Mózes teste felett vetélkedett, nem mert arra káromló ítéletet mondani, hanem azt mondá: Dorgáljon meg téged az Úr! **10** Ezek pedig azokat káromolják, a miket nem tudnak; a miket pedig természet szerint tudnak, mint az oktalan állatok, azok által megromolnak. **11** Jaj nézik! mert a Kain útján indultak el, és a Bálám tévelygéseivel bérért szakadtak ki, és a Kór ellenkezésével vesztek el. **12** Ezek szennyfoltok a ti szeretetvendégségeiteken, tartózkodás nélkül veletek lakmároznak, magokat hízlalják; vízstelen, szelektől hánnyt-vetett fellegek; elhervadt, gyümölcstelen, kétszer meghalt és tóból kiszaggatott fák; **13** Tengernek megvadult habjai, a magok rútságát tajtókozók; tévelygő csillagok, a kiknek a sötétség homálya van fenntarta örökre. (aiōn g165) **14** Ezekről is prófétált pedig Énok, a ki Ádámtól fogva a hetedik volt, mondván: Íme eljött az Úr az ó sok ezer szentjével, **15** Hogy ítéletet tartson mindenek felett, és feddőzzék mindazok ellen, a kik közöttök istentelenek, istentelensegöknek minden cselekedetéért, a melyekkel istentelenkedtek, és minden kemény beszédért, a melyet az istentelen bűnösök szóltak ő ellene. **16** Ezek zúgolódók, panaszolkodók, a magok kívánságai szerint járók; szájuk kevéliséget szól, haszonlesésből személyimádók. **17** Ti azonban, szeretteim, emlékezzetek meg azokról a beszédekről, a melyeket a mi Urunk Jézus Krisztus apostolai mondottak. **18** Mert azt mondta néktek, hogy az utolsó időben lesznek csúfolódók, a kik az ó istentelen kívánságai szerint járnak. **19** Ezek azok, a kik különszakadnak, érzékiek, kikben nincsen Szent Lélek. **20** Ti pedig szeretteim, épülvén a ti szentséges hitetekben, imádkozván Szent Lélek által, **21** Tartsátok meg magatokat Istennek szeretetében, várva a mi Urunk Jézus

Krisztusnak irgalmasságát az örökkére. (aiōios g166) **22** És könyörüljetek némelyeken, megkülönböztetvén őket. **23** Másokat pedig rettentéssel mentsetek meg, kiragadva őket a tűzből, és útálva még a ruhát is, a melyet a test beszenyezett. **24** Annak pedig, aki titeket a bűntől megőrizhet, és az ő dicsősége elő állíthat feddhetetlenségen nagy örökkével, **25** Az egyedül bőlcse Istennék, a mi megtartónknak, dicsőség, nagyság, erő és hatalom most és minden örökké. Ámen. (aiōn g165)

Jelenések

1 Jézus Krisztus kijelentése, a melyet adott néki az Isten, hogy megmutassa az Ő szolgáinak, a miknek meg kell lenniök hamar: Ő pedig elküldvén azt az Ő angyala által, megjelenté az Ő szolgájának Jánosnak. **2** A ki bizonyságot tett az Isten beszédéről és Jézus Krisztus bizonyságtételéről, mindenről, a mit látott. **3** Boldog, a ki olvassa, és a kik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, a melyek megírattak abban; mert az idő közel van. **4** János a hét gyülekezetnek, a mely Ázsiában van: Kegyelem néktek és békesség attól, a ki van, a ki vala és a ki eljövendő; és a hét leléktől, a mely az Ő királyiszéke előtt van, **5** És a Jézus Krisztustól, a ki a hű tanúbizonyáság, a halottak közül az elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, a ki minden szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az Ő vére által, **6** És tett minden királyokká és papokká az Ő Istenének és Atyának: annak dicsőség és hatalom minden örökkön örökké! Amen. (aiōn g165) **7** Íme eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, még a kik őt által szegézték is; és siratja őt e földnek minden nemzetisége. Úgy van. Amen. **8** Én vagyok az Alfa és az Omega, kezdet és vég, ezt mondja az Úr, a ki van és a ki vala és a ki eljövendő, a Mindenható. **9** Én János, a ki nétek atyátkifia is vagyok, társatok is a Jézus Krisztus szenvedésében és királyságában és tűrésében, a szigeten valék, a mely Páthmósnak nevezetük, az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus bizonyságtételéért. **10** Lélekben valék ott az Úrnak napján, és hallék hátam megett nagy szót, mint egy trombitáét, **11** A mely ezt mondja vala: Én vagyok az Alfa és az Omega, az Első és Utolsó; és: A mit látsz, írd meg könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek, a mely Ázsiában van, Efézusban, Smirnában, Pergámumban, Thiatirában, Sárdisban, Filadelfiában és Laodiczeában. **12** Megfordulék azért, hogy lássam a szót, a mely velem beszéle; megfordulván pedig, látek hét arany gyertyatartót; **13** És a hét gyertyatartó között hasonlót az ember Fiához, bokáig éró ruhába öltözve, és mellénél aranyövvel körülövezve. **14** Az Ő feje pedig és a haja fehér vala, mint a fehér gyapjú, mint a hő; és a szemei olyanok, mint a tűzláng; **15** És a lábai hasonlók valának az izzó fényű érczhez, mintha kemenczében tüzesedtek volna meg; a szava pedig olyan, mint a sok vizek zúgása. **16** Vala pedig a jobb kezében hét csillag; és a szájából kételű éles kard jő vala ki; és az Ő orzájá, mint a nap a mikor fénylik az Ő erejében. **17** Mikor pedig láttam őt, leesém az Ő lábaihoz, mint egy holt. És reám veté az Ő jobbkezét, mondván nékem: Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó, **18** És az Elő; pedig halott valék, és íme élek örökkön örökké! Amen, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai. (aiōn g165, Hadēs g86) **19** Írd meg, a miket láttál és a mik vannak és a mik ezek után lesznek: **20** A hét csillag titkát, a melyet láttál az én jobb kezemben, és a hét arany gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet angyala, és a mely hét gyertyatartót láttál, az hét gyülekezet.

2 Az Efészbeli gyülekezet angyalanak írd meg: Ezeket mondja az, a ki az Ő jobbkezében tartja a hét csillagot, a ki jár a hét arany gyertyatartó között: **2** Tudom a te dolgaidat, és

a te fáradtságodat és tűrésedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísérteted azokat, a kik apostoloknak mondják magokat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket; **3** És terhet viseltél, és békétől vagy, és az én nevemért fáradtoztál és nem fáradtál el. **4** De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagyadt. **5** Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térij meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz. **6** De az megvan benned, hogy a Nikolaiták cselekedeteit gyűlöölök, a melyeket én is gyűlöök. **7** A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az élet fajáról, a mely az Isten paradiçosomának közepette van. **8** A Smirnabeli gyülekezet angyalanak pedig írd meg: Ezt mondja az Első és Utolsó, a ki halott vala és él: **9** Tudom a te dolgaidat és nyomorúságodat és szegénységedet (de gazdag vagy), és azoknak káromkodását, a kik azt mondják, hogy ők zsidók, és nem azok, hanem a Sátán zsinagogája. **10** Semmit ne félj azoktól, a miket szenvedned kell: Íme a Sátán egynéhányat ti közületek a tömlöczbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok; és lesz tíz napig való nyomorúságtok. Légy hív minden halálig, és néked adom az életnek koronáját. **11** A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A ki győz, annak nem árt a második halál. **12** A Pergámumbeli gyülekezet angyalanak írd meg: Ezt mondja az, a kinél a kételű éles kard van: **13** Tudom a te dolgaidat, és hogy hol lakol, ahol a Sátán királyiszéke van; és az én nevemet megtartod, és az én hitemet nem tagadtad meg Antipásnak, az én hű bizonyásomnak napjaiban sem, a ki megöleték nálatok, ahol a Sátán lakik. **14** De van valami kevés panaszom ellened, mert vannak ott nálad, a kik a Bálám tanítását tartják, a ki Bálákat tanította, hogy vessen botránykövet az Izráel fiai elé, hogy egyenek a bálványaldozatokból, és paráznlákdjanak. **15** Igy vannak nálad is, a kik a Nikolaiták tanítását tartják, a mit gyűlöölök. **16** Térij meg: ha pedig nem, ellened megyek hamar, és vívok azok ellen számnak kardjával. **17** A kinek van füle hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén új írott nevet, a melyet senki nem tud, csak az, a ki kapja. **18** A Thiatirabeli gyülekezet angyalanak pedig írd meg: Ezt mondja az Isten Fia, a kinek szemei olyanok, mint a tűzláng, és a kinek lábai hasonlók az izzó fényű érczhez: **19** Tudom a te dolgaidat, és szeretetedet, szolgálatodat, és hitedet és tűrésedet, és hogy a te utolsó cselekedeteid többek az elsőknél. **20** De van valami kevés panaszom ellened, mert megengeded amaz asszonynak, Jézabelnek, a ki magát prófétának mondja, hogy tanítson és elhitesse az én szolgáimat, hogy paráznlákdjanak és a bálványaldozatokból egyenek. **21** Adtam néki időt is, hogy megtérjen az Ő paráznlákdásából; és nem tért meg. **22** Íme én ágyba vetem őt, és azokat, a kik vele paráznlákdnak, nagy nyomorúságba, ha meg nem térnek az Ő cselekedeteikből. **23** És az Ő fiait megölöm halállal; és megtudják a gyülekezetek mind, hogy én vagyok a vesék és szívek vizsgálója; és mindeneknek megfizetek a ti cselekedeteitek szerint. **24** Néktek pedig azt mondomb és minden a többi Thiatirabelieknek is, a kiknél nincsen e

tudomány, és a kik nem ismerik a Sátán mélységeit, a mint ők nevezik: nem vetek reátko más terhet, 25 Hanem a mi nálatok van, azt tartsátok meg addig, míg eljövök. 26 És a ki győz, és a ki mindenig megőrizi az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányokon; 27 És uralkodik rajtuk vasvesszővel, mint a fazekas edényei széttörétek; a miképen én is vettet az én Atyámtól: 28 És adom annak a hajnalcsillagot. 29 A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

3 A Sárdisbeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az, a kinél van az isteni hét lélek és a hét csillag: Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy. 2 Vigyázz, és erősítsd meg a többieket, a kik haló felénben vannak; mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseknek. 3 Megemlékezzél azért, hogyan vettet és halottad; és tartsd meg, és térij meg. Hogya tehát nem vigyázol, elmegyeck hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád. 4 De van Sárdisban egy kevés neved, azoké a kik nem fertőztették meg a ruhákat: és fehérben fognak velem járni; mert mérítők arra. 5 A ki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törlöm ki annak nevét az élet könyvből, és vallást teszek annak nevéről az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt. 6 A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. 7 A Filadelfiabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, a kinél a Dávid kulcsa van, a ki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és senki meg nem nyitja: 8 Tudom a te dolgaidat (íme adtam elődbe egy nyitott ajtót, a melyet senki be nem záráthat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevetem. 9 Íme én adok a Sátán zsinagogájából, azok közül, a kik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak; íme azt mívelem, hogy azok eljőjenek és leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. 10 Mivel megtartottad az én békétérésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, a mely az egész világra eljő, hogy megpróbálja e föld lakosait. 11 Íme eljövök hamar: tartsd meg a mi nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat. 12 A ki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jő; és felírom ő reá az én Istenemnek nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, a mely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevetem. 13 A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. 14 A Laodiczeabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyság, az Isten teremtésének kezdete: 15 Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. 16 Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. 17 Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmiré nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalás és szegény és vak és mezítelen: 18 Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútságá; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss. 19 A kiket én szeretek, megfedorram és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térij meg. 20 Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szótat

és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem. 21 A ki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, a mint én is győztem és ütem az én Atyámmal az ő királyiszékében. 22 A kinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

4 Ezek után látám, és íme egy megnyílt ajtó vala a mennyben, és az első szó, a melyet mint egy velem beszélő trombitának szavát hallék, ezt mondja vala: Jójj fel ide, és megmutatom néked, a miknek meg kell lenni ezután. 2 És azonnal elragadtatám lélekben: és íme egy királyiszék vala letéve a mennyben, és üle valaki a királyiszékben; 3 És a ki üle, tekintetére nézve hasonló vala a jáspis és sárdius kőhöz; és a királyiszék körül szívárvány vala, látszatra smaragdhoz hasonló. 4 És a királyiszék körül huszonnégy királyiszék vala; és a királyiszékekben látám ülni a huszonnégy Vénet fehér ruhákba öltözve: és a fejükön arany koronán valának. 5 A királyiszékből pedig villámlások és mennydörgések és szózatok jönek vala ki. És hét tűzlámpás ég vala a királyiszék előtt, a mely az Istennek hét lelke; 6 És a királyiszék előtt üvegtenger vala, hasonló a kristályhoz; és a királyiszék közepette és a királyiszék körül négy lelkes állat, szemekkel teljesek elől és hátról. 7 És az első lelkes állat hasonló vala az oroszlánhoz, és a második lelkes állat hasonló a borjúhoz, és a harmadik lelkes állatnak olyan arcza vala, mint egy embernek, és a negyedik lelkes állat hasonló vala a repülő sashoz. 8 És a négy lelkes állat, a melyek közül mindeniknek hat-hat szárnya vala, köröskörül és belül teljes vala szemekkel; és meg nem szűnik vala nappal és éjjel ezt mondani: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, a ki vala és a ki van és a ki eljövendő, 9 És mikor a lelkes állatok dicsőséget, tisztességet és hálát adnak annak, a ki a királyiszékben ül, annak, a ki örökkön örökkel él, (aión g165) 10 Leesik a huszonnégy Vén az előtt, a ki a királyiszékben ül, és imádjá azt, a ki örökkön örökkel él, és az ő koronáit a királyiszék előt teszi, mondván: (aión g165) 11 Mérítő vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél minden, és a te akaratodért vannak és teremtettek.

5 És láték annak jobbkezében, a ki a királyiszékben üle, egy könyvet, a mely be volt írva belől és hátról, és le volt pecsételve hét pecséttel. 2 És láték egy erős angyalt, a ki nagy szóval kiáltja: Ki volna mérítő arra, hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak pecséteit? 3 És senki, sem mennyen, sem földön, sem föld alatt, nem tudta a könyvet felnyitni, sem ránezní. 4 Én azért igen sírok vala, hogy senki nem találtaték méltónak a könyv felnyitására és elolvásására, a ránézésre sem: 5 És egy a Vének közül monda nékem: Ne sírj: íme győzött a Júda nemzetiségből való oroszlán, Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet és felbontsa annak hét pecsétét. 6 És láták a királyiszék és a négy lelkes állat között és a Vének között egy Bárányt állani, mint egy megölöttet, hét szarva és hét szeme vala, a mi az Istennek hét Lelke, a mely elküldetett az egész földre. 7 És eljöve és elvezé a könyvet a királyiszékben ülőnek jobbkezéből. 8 És mikor elvezé a könyvet, a négy lelkes állat és a huszonnégy Vén leborula a Bárány előtt, mindeniknél hárfák és aranypoharak lévén, jóillatokkal tele, a mik a szentek

imádságai. 9 És éneklének új éneket, mondván: Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecséit: mert megölettek, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből, 10 És tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká; és uralkodunk a földön. 11 És látám, és hallám a királyiszék, a lelkes állatok, és a Vének körül sok angyalnak szavát; és az ó számuk tízezreszer tízezer és ezerszer ezer vala; 12 Nagy szóval ezt mondván: Méltó a megölöttet Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bőlcseget és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást. 13 Sőt hallám, hogy minden teremtett állat, a mely van a mennyben és a földön, és a föld alatt és a tengerben, és minden, a mi ezekben van, ezt mondja vala: A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké. (aión g165) 14 És a négy lelkes állat monda: Ámen. És a huszonnégy Vén leborult és imádá az örökkön örökké élőt.

6 És látám, mikor a Bárány a pecsétekből egyet felnyitott, és hallám, hogy a négy lelkes állat közül egy monda, mintegy mennydörgésnek szavával: Jőj és lásd. 2 És látám, és ímé egy fehér ló, és a rajta ülőnél íjj vala; és adaték néki korona; és kijöve győzve, és hogy győzzön. 3 És mikor a második pecsétet felnyitotta, hallám, hogy a második lelkes állat ezt mondá: Jőj és lásd. 4 És előjöve egy másik, veres ló, és a ki azon ülé, megadaték annak, hogy a békességet elvegye a födről, és hogy az emberek egymást öljék; és adaték annak egy nagy kard. 5 És mikor felnyitotta a harmadik pecsétet, hallám, hogy a harmadik lelkes állat mondá: Jőj és lásd. Látám azért, és ímé egy fekete ló; és annak, a ki azon ülé, egy mérleg vala kezében. 6 És hallék a négy lelkes állat közt szózatot, a mely ezt mondja vala: A búzának mérczéje egy dénár, és az árpának három mérczéje egy dénár; de a bort és az olajt ne bántsd. 7 És mikor felnyitotta a negyedik pecsétet, hallám a negyedik lelkes állat szavát, a mely ezt mondja vala: Jőj és lásd. 8 És látám, és ímé egy sárgaszínű ló; és a ki rajta ülé, annak a neve halál, és a pokol követi vala azt; és adaték azoknak hatalom a földnek negydrészén, hogy öljenek fegyverrel és éhséggel és halállal és a földnek fenevadai által. (Hadés g86) 9 És mikor felnyitotta az ötödik pecsétet, látám az oltár alatt azoknak kelkeit, a kik megölettek az Istennek beszédéért és a bizonyágtételért, a melyet kaptak. 10 És kiáltanak nagy szóval, mondván: Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állász bosszút a mi vérünkért azokon, a kik a földön laknak? 11 Akkor adatának azoknak egyenként fehér ruhák; és mandaték nézik, hogy még egy kevés ideig nyugodjanak, a míg beteljesedik mind az ó szolgatársaiknak, mind az ó atyokainak száma, a kiknek meg kell öletniök, a mint ők is megölettek. 12 Azután látám, mikor a hatodik pecsétet felnyitotta, és ímé nagy földindulás lón, és a nap feketévé lón mint a szőrszák, és a hold egészén olyan lón, mint a vér; 13 És az ég csillagai a földre hullának, miképen a fügefa hullatja éretlen gyümölcszeit, mikor nagy szél rázza. 14 És az ég eltakarodék, mint mikor a papítekercset összegöngyöölítik; és minden hegy és sziget helyéből elmozdítatték. 15 És a földnek királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és

a hatalmasak, és minden szolga és minden szabad, elrejték magokat a barlangokba és a hegyeknek kőszikláiba; 16 És mondának a hegyeknek és a kőszikláknak: Esetek mi reánk és rejtsetek el minket annak színe elől, a ki a királyiszékben ül, és a Bárány haragjától: 17 Mert eljött az ó haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?

7 Ezek után láték négy angyalt állani a földnek négy szegletén, a földnek négy szélét tartva, hogy szél ne fújon a földre, se a tengerre, se semmi előfára. 2 És láték más angyalt feljőni napkelet felől, a kinek kezében vala az elő Istennek pecséte; és nagy szóval kiáltja a négy angyalnak, a kinek adatott, hogy ártson a földnek és a tengernek, 3 Ezt mondván: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak addig, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgáit az ó homlokukon. 4 És hallám a megpecsételtek számát: Száznegyvennégyezer, az Izrael fiainak minden nemzetiségből elpecsételve. 5 A Júda nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt vala; a Ruben nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; a Gád nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; 6 Az Áser nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; a Naftali nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; a Manassé nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; 7 A Simeon nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; a Lévi nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; az Izsakhár nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; 8 A Zebulon nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; a József nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt; a Benjámin nemzetiségből tizenkétezer elpecsételt. 9 Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, a melyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszék előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ó kezeikben pálmaágak; 10 És kiáltanak nagy szóval, mondván: Az idvesség a mi Istenünké, a ki a királyiszékben ül, és a Bárány! 11 Az angyalok pedig mindenjában a királyiszék, a Vének és a négy lelkes állat körül állnak vala, és a királyiszék előtt arczzal leborulának, és imádák az Istenet, 12 Ezt mondván: Ámen: áldás és dicsőség és bőlcseges és háládadás és tisztesség és hatalom és erő a mi Istenünknek minden örökkön örökké, Ámen. (aión g165) 13 Akkor felele egy a Vének közül, és monda nékem: Ezek, a kik a fehér ruhákba vannak öltözve, kik és honnét jöttek? 14 És mondék néki: Uram, te tudod. És monda nékem: Ezek azok, a kik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ó ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében. 15 Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ó templomában; és a ki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettesök. 16 Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé; sem a nap nem tűz rájok, sem semmi hőség: 17 Mert a Bárány, a ki a királyiszéknek közeppetve van, legelteti őket, és a vizeknek elő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ó szemeikről minden könyet.

8 És mikor felnyitotta a hetedik pecsétet, lón nagy csendesség a mennyben, mintegy fél óráig. 2 És látám azt a hétfőt, aki az Isten előtt állva; és adaték nézik hétfő trombita. 3 És jöve egy másik angyal, és megálla az oltárnál, arany tömjénezőt tartva; és adaték annak sok tömjén, hogy tegye

minden szenteknek könyörgéseihéz az arany oltárra, a mely a királyiszék előtt vala. **4** És felméne a tömjén füstje a szentek könyörgéseihez az angyal kezéből az Isten elébe. **5** Azután vevé az angyal a tömjénezőt; és megtölté azt az oltárnak tüzével, és leveté a földre; és lónek mennyörgések és szózatok és villámlások és földindulás. **6** És a hét angyal, a kinél a hét trombita vala, készüle a trombitáláshoz. **7** Az első angyal azért trombitálta, és lón jégeső és tűz, vérrel elegy, és vetteték a földre; és a földnek harmadrésze megége, és az előfáknak harmadrésze megége, és minden zöldelő fű megége. **8** A második angyal is trombitált, és mint egy tűzzel égő nagy hegy vetteték a tengerbe; és a tengernek harmadrésze vérré lón; **9** És meghala a tengerben lévő teremtett állatoknak harmadrésze, a melyekben élet vala; és a hajóknak harmadrésze elvesze. **10** A harmadik angyal is trombitált, és leesék az égről egy nagy csillag, égve, mint egy fáklya, és esék a folyóvizeknek harmadrészére, és a vizek forrásaira; **11** A csillagnak neve pedig üröm: változék azért a folyóvizek harmadrésze ürömmé; és sok ember meghala a vizektől, mivel keserűkké lónek. **12** A negyedik angyal is trombitált, és megvereték a napnak harmadrésze, és a holdnak harmadrésze, és a csillagoknak harmadrésze; hogy meghomályosodjék azoknak harmadrésze, és a nap az ō harmadrészében ne fényljé, és az éjszaka hasonlóképen. **13** És láték és hallék az égneket közepette egy angyalt repülni, a ki ezt mondja vala nagy szóval: Jaj, jaj, jaj a föld lakosainak a három angyal trombitájának többi szavai miatt, a kik még trombitálni fognak.

9 Az ötödik angyal is trombitált, és látám, hogy egy csillag esett le az égről a földre, és adaték annak a mélység kútjának kulcsa. (Abysos g12) **2** Megnyitá azért a mélységnak kútját: és füst jöve fel a kútból, mint egy nagy kemencének füstje; és meghomályosodék a nap és a levegőég a kút füstje miatt. (Abysos g12) **3** A füstből pedig sáskák jövénék ki a földre; és adaték azoknak hatalom, mint hatalmuk van a föld skorpiójának. **4** És megmondaték nézik, hogy a földnek füvét ne bántsák, se semmi zöldelőt, se semmi előfájt, hanem csak azokat az embereket, a kiknek homlokukon nincsen az Istennek pecséte. **5** És adaték azoknak, hogy meg ne óljék őket, hanem hogy kínoztassanak őt hónapig; és azoknak kínzása olyan, mint a skorpió kínzása, mikor megmarja az embert. **6** Annakokáért azokban a napokban keresik az emberek a halált, de nem találják meg azt; és kívánnának meghalni, de a halál elmegy előlük. **7** A sáskáknak formája pedig hasonló vala a viadalhoz felkészített lovakhöz; és a fejükön mintegy aranyhoz hasonló koronák valának, és az orczáik olyanok valának, mint az emberek orczái. **8** És olyan hajuk vala, mint az asszonyok haja; és fogai olyanok valának, mint az oroszlánoknak. **9** És olyan mellvértjeik valának, mint a vas mellvétek; és az ō szárnyaik zúgása olyan vala, mint a viadalra száguldó sok lovas szekerek zúgása. **10** És skorpiókhöz hasonló farkuk vala és fulánkjuk; és a farkukban vala a hatalmuk, hogy ártsanak az embereknek őt hónapig. **11** Királyukul pedig a mélység angyala vala felettesök; annak a neve zsidóul Abaddon, görögül pedig Apollion, azaz Vesztő a neve. (Abysos g12) **12** Az első jaj elmúlék; íme ezután még

két jaj következik. **13** A hatodik angyal is trombitált, és hallék egy szózatot az arany oltárnak négy szarvától, a mely az Isten előtt van, **14** Mondván a hatodik angyalnak, a kinél a trombita vala: Oldd el azt a négy angyalt, a ki a nagy folyóvíznél, az Eufrátesnél van megkötte. **15** Eloldaték azért a négy angyal, a ki el vala készítve az órára és napra és hónapra és esztendőre, hogy megölje az emberek harmadrészét. **16** És a lovas seregek száma két tízezreszer tízezer vala; hallottam a számukat. **17** És így látám a lovakat látásban, és a rajtuk ülőket, a kiknek tűzből és jázintból és kénkőből való mellvértjeik valának; és a lovak feje olyan vala, mint az oroszlánok feje; és szájukból tűz és füst és kénkő jó vala ki. **18** E háromtól öleték meg az emberek harmadrésze, a tűztől és a füsttől és a kénkőtől, a mely azoknak szájából jó vala ki. **19** Mert az ō hatalmuk az ō szájukban van, és az ō farkukban; mert az ō farkaik a kígyóhoz hasonlók, a melyeknek fejeik vannak; és azokkal ártanak. **20** A többi emberek pedig, a kik meg nem ölettek e csapásokkal, nem térték meg az ō kezeik csinálmányaitól, hogy ne imádnák a gonosz lelkeket, és az arany és ezüst és ércz és kő és fa bálványokat, a melyek nem láthatnak, sem hallhatnak, sem járhatnak; **21** És nem térték meg az ō gyilkosságaiból, sem az ō ördöngösségeiből, sem paráznlákdásaikból, sem lopásaikból.

10 És láték egy másik, erős angyalt az égből leszállani, a ki felhőbe vala öltözve; és a fején szivárvány vala, és az orzájá olyan vala, mint a nap, és a lábai mint a tűzoszlopok; **2** És a kezében egy nyitott könyvecske vala; és tevé a jobb lábat a tengerre, a bal lábat pedig a földre; **3** És kiálta nagy szóval, mint mikor az oroszlán ordít; és mikor kiáltta, megszólaltatá a hét mennyörgés az ō szavát. **4** És mikor a hét mennyörgés megszólaltatta az ō szavát, le akarám irni; és az égből szózatot hallék, a mely ezt mondá nékem: Pecsételd be, a miket a hét mennyörgés szóla, és azokat meg ne írd. **5** És az angyal, a kit láték állani a tengeren és a földön, felemelé kezét az égre, **6** És megesküvér arra, a ki örökkön örökké él, a ki teremtte az egét és a benne valókat, és a földet és a benne valókat, és a tengert és a benne valókat, hogy idő többé nem lészen: (aión g185) **7** Hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, mikor trombitálni kezd, akkor elvégeztetik az Istennek titka, a mint megmondotta az ō szolgáinak a prófétáknak. **8** És a szózat, a melyet hallottam az égből, ismét szóla nékem, és monda: Menj el, és vedd el azt a nyitott könyvecsét, mely a tengeren és a földön álló angyal kezében van. **9** Elmenék azért az angyalhoz, mondván néki: Add nékem a könyvecsét. És monda nékem: Vedd el és edd meg; és megkeseríti a te gyomrodat, de a te szádban édes lesz, mint a méz. **10** Elnevém azért a könyvecsét az angyal kezéből, és megevém azt; és az én számban olyan édes vala mint a méz; és mikor megettem azt, megkeseredék az én gyomrom. **11** És monda nékem: Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, és nyelvek és királyok felől.

11 És adának nékem vesszőhöz hasonló nádszálat, és angyal áll vala mellém és monda: Kelj fel, és mérд meg az Isten templomát és az oltárt, és azokat, a kik abban imádkoznak. **2** De a tornácot, a mely a templomon kívül van, kihagy, és azt meg ne mérд; mert a pogányoknak adatott, és a szent várost tapodják

negyvenkét hónapig. 3 És adom az én két tanúbizonysságomnak, hogy prófétáljanak, gyászruhákba öltözve, ezer kétszáz hatvan napig. 4 Ezek az a két olajfa, és a két gyertyatartó, a melyek a földnek Istene előtt állanak. 5 És ha valaki akar nézik ártani, tűz származik az ő szájokból, a mely megöli az ő ellenségeket; és ha valaki akar nézik ártani, úgy kell annak megölhetni. 6 Ezeknek van hatalmuk arra, hogy bezárják az eget, hogy az ő prófétálásuknak idejében eső ne legyen; és hatalmuk van a vizeken, hogy azokat vérré változtassák, és megverjék a földet akárm csapással, valamennyiszer akarják. 7 És mikor elvégezik az ő bizonysságátelket, a mélységből feljövő fenevad hadakozik ellenök, és legyőzi őket, és megöli őket. (*Abyssos g12*) 8 És az ő holttesteik feküsznek ama nagy városnak utcáin, a mely lélek szerint Sodomának és Egyiptomnak hivatik, a hol a mi Urunk is megfeszítettet. 9 És a népek és ágazatok, és nyelvek és nemzetek közül valók látják azoknak holttestét három és fél nap, és azoknak holttestét nem engedik sírba tenni. 10 És a földnek lakosai örülnek és örvendeznek rajtok, és ajándékokat küldenek egymásnak; mivelhogy e két próféta gyötörte a földnek lakosait. 11 De három és fél nap mulva életnek lelke adaték Istenől ő beléjük, és lábaikra állának; és nagy félelem esék azokra, a kik őket nézik vala. 12 És hallának nagy szózatot az égből, a mely ezt mondja vala nékik: Jőjjetek fel ide. És felmenének az égbe felhőben; és láták őket az ő ellenségeik. 13 És lőn abban az órában nagy földindulás, és a városnak tizedrésze elesék; és megölhetik a földindulásban hétezer ember neve; és a többiek megrémülnek, és a menny Istenének adának dicsőséget. 14 A második jaj elmúlt; ímé a harmadik jaj hamar eljő. 15 A hetedik angyal is trombitála, és nagy szózatok lőnek a mennyben, a melyek ezt mondják vala: E világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi lettek, a ki örökkön örökké uralkodik. (*aiōn g165*) 16 És a huszonnyé Vén, a ki az Isten előtt ül az ő királyiszékeiben, esék az ő orczájára és imádá az Isten, 17 Ezt mondván: Hálát adunk néked Uram, mindenható Isten, a ki vagy és a ki valál és a ki előjövendő vagy; mert a te nagy hatalmadat kezedhez vettet, és a te országlásodat elkezdetted. 18 És megharagudtak a pogányok, és eljött a te haragod, és a halottak ideje, hogy megítéltessének, és járatmat adj a te szolgáidnak, a prófétáknak és a szenteknek, és a kik a te nevedet félik, kicsinyeknek és nagyoknak; és elpusztítsd azokat, a kik a földet pusztítják. 19 És megnyilatkozék az Isten temploma a mennyben, és megláttaték az ő szövetségének látája az ő templomában; és lőnek villámlások és szózatok és mennydögések, és földindulás és nagy jégeső.

12 És láttaték nagy jel az égben: egy asszony, a ki a napba vala felöltözve, és lábai alatt vala a hold, és az ő fejében tizenkét csillagból korona; 2 A ki terhes vala, és akarván szűlni, kiált vala, és kínlódik vala a szűlésben. 3 Láttaték más jel is az égből, és íme vala egy nagy veres sárkány, a kinek hét feje vala és tíz szarva, és az ő fejében hét korona; 4 És a farka utána vonszá az ég csillagainak harmadrészét, és a földre veté azokat; és állva az a sárkány a szűlő asszony elő, hogy mikor szűl, annak fiát megegye. 5 És szűle fiú-magzatot, a ki vasvesszővel legeltet minden nemzetet; és ragadtaték annak fa-

Istenhez és az ő királyiszékéhez. 6 Az asszony pedig elfuta a pusztába, hol Istenől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezer kétszáz hatvan napig. 7 És lőn az égben viaskodás: Mihály és az ő angyalai viaskodnak vala a sárkánynyal; és a sárkány is viaskodik vala és az ő angyalai; 8 De nem vehetének diadalmat, és az ő helyük sem találhatók többé a mennyben. 9 És vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, a ki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerekségét elhiteti, vetteték a földre, és az ő angyalai is ő vele levettetének. 10 És hallék nagy szózatot az égben, a mely ezt mondja vala: Most lett meg az idvesség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyánkfiainak vádolója levetettetett, ki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt. 11 És ők legyőzték azt a Bárány véréért, és az ő bizonysságátelöknek beszédéért; és az ő életüket nem kímélték mind halálig. 12 Annakokáért örlületek egek és a kik lakoztok azokban. Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint a ki tudja, hogy kevés ideje van. 13 Mikor azért láttá a sárkány, hogy ő levetettet a földre, kergetni kezdé az asszonyt, a ki a fiút szűlte. 14 De adaték az asszonynak két nagy sasszárny, hogy a kígyó elől elrepüljön a pusztába az ő helyére, hogy tápláltassék ott ideig, időig, és az időnek feléig. 15 És bocsáta a kígyó az ő szájából az asszony után vizet, mint egy folyó vizet, hogy azt a folyóvizzel elragadtassa. 16 De segítségül lőn a föld az asszonynak, és megnyitá a föld az ő száját, és elnyelé a folyóvizet, a melyet a sárkány az ő szájából bocsátott. 17 Megharagyék azért a sárkány az asszonyra, és elménye, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és a kiknél vala a Jézus Krisztus bizonysságítétele;

13 És állva a tengernek fövenyére. És láték egy fenevadat feljőni a tengerből, a melynek hét feje és tíz szarva vala, és az ő szarvain tíz korona, és az ő fejein a káromlásnak neve. 2 És e fenevad, a melyet láték, hasonló vala a párduczhoz, és az ő lábai, mint a medvéé, és az ő szája, mint az oroszlán szája; és a sárkány adá az ő erejét annak, és az ő királyiszékét, és nagy hatalmat. 3 És látám, hogy egy az ő fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesítetted; de az ő halálos sebe meggyógyítaték; és csodálván, az egész föld követé a fenevadat. 4 És imádák a sárkányt, a ki a hatalmat adta a fenevadnak; és imádák a fenevadat, ezt mondván: Kicsoda hasonló e fenevadhoz? Kicsoda viaskodhatik őt? 5 És adaték néki nagy dolgoknak és káromlásoknak szőlő szája; és adaték néki hatalom, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig. 6 Megnyitá azért az ő száját Isten ellen való káromlástra, hogy szidalmazza az ő nevét és az ő sátorát, és azokat, a kik a mennyben laknak. 7 Az is adaték néki, hogy a szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték néki hatalom minden nemzetiségen, nyelven és népen. 8 Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, a mely a Bárányé, a ki megöletett, és világ alapítása óta. 9 Ha van füle valakinek, hallja! 10 Ha valaki fogásba visz mást, ő is fogásba megy; ha valaki fegyverrel öli, fegyverrel kell annak megölhetni. Itt van a szentek békességes tűrése és hite. 11 Azután láték más fenevadat

feljőni a földből, a kinek két szarva vala, a Bárányéhoz hasonló, de úgy szól vala, mint a sárkány; **12** És az előbbi fenevadnak minden hatalmasságát cselekszi ő előtte; és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, a melynek halászos sebe meggyógyult vala; **13** És nagy jeleket tesz, annyira, hogy tűzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára. **14** És elhiteti a földnek lakosait a jelekkel, a melyek adatának néki, hogy cselekedje a fenevad előtt; azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét, a ki fegyverrel megsebesítettet vala, de megelevenedett. **15** És adaték néki, hogy a fenevad képébe lelket adjon, hogy a fenevad képe szóljon is, és azt mívelje, hogy mindazok, a kik nem imádják a fenevad képét, megölessenek, **16** Azt is teszi mindenivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazzdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az ő jobb kezükre vagy a homlokukra békelyeget tegyenek; **17** És hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak a kin a fenevad békelye van, vagy neve, vagy nevének száma. **18** Itt van a bölcséség. A kinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát; mert emberi szám: és annak száma hatszázhatvanhat.

14 És látám, és ímé egy Bárány áll vala Sion hegyén, és ō vele száznegyvennagy ezeren, a kiknek homlokán írva vala az ő Atjának neve. **2** És hallék szózatot az égből, mint sok vizeknek zúgását és mint nagy mennydörgésnek szavát; és hallám hárfásoknak szavát, a kik az ő hárfájokkal hárfáznak vala; **3** És énekelnek vala mintegy új éneket a királyiszék előtt, és a négy lelkész állat előtt és a Vének előtt; és senki meg nem tanulhatja vala azt az éneket, csak a száz negyvennagy ezer, a kik áron vétettek meg a földről. **4** Ezek azok, a kik asszonyokkal nem fertőztették meg magokat; mert szűzek. Ezek azok, a kik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Báránynak zsengéiü. **5** És az ő szájokban nem találtattatott álhokság; mert az Istennek királyiszéke előtt feddhetetlenek. **6** És láték más angyalt az ég közepén repülni, a kinél vala az örökkévaló evangyeliom, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangyeliomot, és minden nemzettségnak és ágazatnak, és nyelvnek és népnek. (aiōnios g166) **7** Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istenet, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, a ki teremtte a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait. **8** És más angyal követé azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek. **9** És harmadik angyal is követé azokat, mondván nagy szóval: Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és békelyéget felveszi vagy homlokára vagy kezére, **10** Az is iszik az Isten haragjának borából, a mely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába: és kínoztatik tűzzel és kénkivel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt; **11** És az ő kínálódásuknak füstje felmegy örökkön örökké: és nem lesz nyugalmuk éjjel és nappal, a kik imádják a fenevadat és annak képét, és ha valaki az ő nevének békelyéget felveszi. (aiōn g165) **12** Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt a kik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét! **13** És hallék az égből szózatot, a mely ezt mondja vala nékem: Írd

meg: Boldogok a halottak, a kik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradtságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket. **14** És látám, és ímé vala egy fehér felhő; és a felhőn üle valaki, hasonló az embernek Fiához, a fején arany korona, és a kezében éles sarló. **15** És más angyal jöve ki a templomból, nagy szóval kiáltván annak, a ki a felhőn ül vala: Indítsd a sarlódat és arass; mert a földnek aratni valójága megszáradt. **16** Bocsátá azért, a ki a felhőn ül vala az ő sarlóját a földre; éslearattaték a föld. **17** És más angyal jöve ki a mennyben való templomból, s annál is éles sarló vala. **18** Más angyal is jöve ki az oltártól, a kinek hatalma vala a tűzön, és kiáltja nagy szóval annak, a kinél vala az éles sarló, ezt mondván: Bocsásd a te éles sarlódat, és szedd meg a föld szőleinek gerézdeit; mert megértek annak szőlei. **19** Bocsátá azért az angyal az ő éles sarlóját a földre, és a földnek szőleit megszedé, és veté az Isten haragjának nagy borsajtójába. **20** És megtaposták a borsajtót a városon kívül, és vér jöve ki a borsajtóból a lovak zablájáig, ezer hatszáz futamatnyira.

15 És láték mennyben más nagy és csodálatos jel: hétegyal, a kinél vala a hét utolsó csapás; mert az által teljesedett be az Istennek haragja. **2** És láték úgymint üvegtengert tűzzel elegyítve; és azokat, a kik diadalmasok a fenevadon és az ő képén, és békelyégen és az ő nevének számán, látám állani az üvegtenger mellett, a kiknek kezében valának az Istennek hárfái. **3** És énekelik vala Mózesnek az Isten szolgájának éneket, és a Báránynak éneket, ezt mondván: Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenholat Úr Isten; igazságosak és igazak a te útaid, óh szentek Királya! **4** Ki ne félne téged, Uram! és ki ne dicsőítené a te nevedet? mert csak egyedül vagy szent. Mert eljőnek minden pogányok és lehajolnak előtted; mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek. **5** És ezeknek utána látám, és ímé megnyittaték a mennyben a bizonyosztélt sátorának temploma, **6** És kijöve a templomból a hét angyal, a kinél a hét csapás vala, tisztá és fehér gyolcsba öltözve, és mellőknél arany övekkel körülövezve. **7** És vagy a négy lelkész állat közül adja a hét angyalnak hét aranypoharat, a mely az örökkön örökké előt Istennek haragjával teljes vala. (aiōn g165) **8** És megtelék a templom füsttel az Isten dicsőségének és erejének miatta, és senki a templomba be nem mehet vala, míg nem a hét angyal hét csapása bevégzeti.

16 És hallék nagy szózatot a templomból, a mely mondja vala a hét angyalnak: Menjetek el és töltseket ki a földre az Isten haragjának hét poharát. **2** Elméne azért az első, és kitölté az ő pohárát a földre; és támadás gonosz és ártalmas fekély azokon az embereken, a kiken vala a fenevad békelye, és a kik imádják vala annak képét. **3** A másik angyal is kitölté az ő pohárát a tengerbe; és olyanná lón, mint a halott vére; és minden elől állat meghala a tengerben. **4** A harmadik angyal is kitölté az ő pohárát a folyóvízükbe és a vizek forrásaiiba; és lón vér. **5** És hallám, hogy a vizek angyala ezt mondja vala: Igaz vagy Uram, a ki vagy és a ki valál, te Szent, hogy ezeket ítéled; **6** Mivelhogy szentek és próféták vérét ontották, vért adál nézik inni; mert méltók arra. **7** És hallám, hogy más az oltárról ezt mondja vala:

Jól van Uram, mindenható Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid. 8 A negyedik angyal is kitölté az ő poharat a napra; és adaték annak, hogy az embereket tilkaszsa tüzzel. 9 És tikkadának az emberek nagy hévséggel; és az Istennek nevét káromlák, a kinek hatalma vala e csapásokon; és nem térének meg, hogy neki dicsőséget adjanak. 10 Az ötödik angyal is kitölté az ő poharat a fenevad királyiszékére; és lón az ő országa setét; és ráják vala az ő nyelvöket a kín miatt, 11 És káromlák a menny Istenét az ő kínyaik és fekélyeik miatt; és meg nem térének az ő cselekedeteikből. 12 A hatodik angyal is kitölté az ő poharat a nagy folyóvízre, az Eufrátészre; és kiszárada annak vize, hogy a napkelet felől jövő királyoknak út készítessék. 13 És láték a sárkány szájából és a fenevad szájából és a hamis próféta szájából három tisztálatan lelket kijóni, a békához hasonlókat; 14 Mert ördögi lelkei azok, a kik jeleket tesznek; a kik elmennek a földnek és az egész világnak királyaihoz, hogy egybe gyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napijának viadalára. 15 (Imé eljövök, mint a tolvaj. Boldog, a ki vigyáz és őrzi az ő ruháit, hogy mezítelenen ne járon, és meg ne lássák az ő rútságát.) 16 Egybegyűjték azért őket a helyre, a melyet zsidóul Armageddonnak neveznek. 17 A hetedik angyal is kitölté az ő poharat a levegőgré; és nagy szózat jöve ki a mennyei templomból a királyiszéktől, a mely ezt mondja vala: Meglelli! 18 És lőnek zendülések és mennydögések és villámlások; és lön nagy földindulás, a milyen nem volt, mióta az emberek a földön vannak, ilyen földindulás, ilyen nagy. 19 És a nagy város három részre szakada, és a pogányok városai elesnének; és a nagy Babilon megemlíttétek az Isten előtt, hogy adjon annak inni az ő búsult haragia borának poharából. 20 És minden sziget elmúlhat, és hegyek nem találtatának többé. 21 És nagy jégeső, mint egy-egy tálentom, szálla az égből az emberekre; és káromlák az Istenet az emberek a jégeső csapásáért; mert annak csapása felette nagy.

17 És jöve egy a hét angyal közül, a kinél a hét pohár vala, és szóla velem, mondván nékem: Jövel, és megmutatom néked a nagy paráznának kárhoztatását, a ki a sok vizen ül; 2 A kivel paráználkodtak a föld királyai, és az ő paráznaságának borával megrészegedtek a föld lakosai. 3 És léleken elvitt engem egy pusztába és láték egy asszonyt ülni egy veres fenevadon, a mely teljes vala káromlásnak neveivel, a melynek hét feje és tíz szarva vala. 4 Öltözött vala pedig az asszony bíborba és skárlátha, és megkésítettet vala aranyal és drágakővel és gyöngyökkel, kezében egy aranypohár vala, tele útátosságokkal és az ő paráznaságának tisztálatanságával, 5 És az ő homlokára egy név vala írva: Titok; a nagy Babilon, a paráznáknak és a föld útátosságainak anyja. 6 És látám, hogy az asszony részeg vala a szentek vérétől és a Jézus bizonyásztevőinek vérétől; és nagy csodálkozással csodálkozám, mikor látám őt. 7 És monda nékem az angyal: Miért csodálkozol? Én megmondom néked ez asszonynak titkát és a fenevadét, a mely őt hordozza, a melynek hét feje és tíz szarva van. 8 A fenevad, a melyet láttál, volt és nincs; és a mélységből jő fel és megy a veszedelemről. És a föld lakosai csodálkoznak (a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe

e világ alapítása óta) látván a fenevadat, a mely vala és nincs, noha van. (Abyssos g12) 9 Itt az elme, a melyben van bölcseség. A hét fő a hét hegység, a melyen az asszony ül; 10 Király is hét van; az öte elesett, és az egyik van, a másik még el nem jött; és mikor eljő, kevés ideig kell annak megmaradni. 11 A fenevad pedig, a mely vala és nincs, az maga a nyolczadik, és a hét közül való; és a veszedelemre megy. 12 A tíz szarv pedig, a melyet láttál, tíz király, olyanok, a kik még birodalmat nem kaptak; de hatalmat kapnak mint királyok egy óráig a fenevaddal. 13 Ezeknek egy a szándékuk; erejüket és hatalmokat is a fenevadnak adják. 14 Ezek a Bárány ellen viaskodnak, és a Bárány meggyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya; és az ő vele való hivatalos és választottak és hívek is. 15 És monda nékem: A vizek, a melyeket láttál, a hol a parázná ül, népek azok és sokaságok és nemzetek és nyelvek. 16 És a tíz szarv, a melyet láttál a fenevadon, ezek meggyőlik a paráznát, és kifosztják és mezítélenne teszik, és eszik annak húsát, és megégetik őt tüzzel. 17 Mert az Isten adta azoknak szívébe, hogy az ő szándékát cselekedjék, és egy szándékön legyenek, és adják az ő birodalmukat a fenevadnak, míglan betelnek az Isten beszédei. 18 És az asszony, a melyet láttál, ama nagy város, a melynek királysága van a földnek királyain.

18 És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyiből, a kinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől. 2 És kiáltja teljes erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakthelyévé, minden tisztálatan léleknek tömlölcévé, és minden tisztálatan és gyűlölséges madárnak tömlölcévé. 3 Mert az ő paráznasága haragiának borából ivott valamennyi nép, és a földnek királyai ő vele paráználkodtak, és a földnek kalmárai az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak. 4 És hallék más szózatot a mennyiből, a mely ezt mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő búneiben, és ne kapjatok az ő csapásainak: 5 Mert az ő búnei az egig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól. 6 Fizessetek úgy néki, a mint ő fizetett néktek, és kétszerrel kettőzöttessétek meg néki az ő cselekedetei szerint; a mely poháról itatott, ugyanabból kétannyit töltsetek néki. 7 A mennyire dicsőítette magát és dobzódott, annyi kinnal és gyászszal fizessetek néki; mert ezt mondja az ő szívében: Úgy ülök, mint királynéasszony, és nem vagyok özvegy, és semmi gyászt nem látok. 8 Enneknek áráért egy nap jönök ő reá az ő csapásai: a halál, a gyász és az éhség; és tüzzel égettetik meg; mert erős az Úr, az Isten, a ki megbünteti őt. 9 És siratják őt, és jájgatnak ő rajta a föld királyai, a kik velo paráználkodtak és dobzódtak, mikor az ő egésének füstjét látták, 10 Nagy távol állva az ő kínjától való félelem miatt, mondván: Jaj! jaj! te nagy város, Babilon, te hatalmas nérek, hogy egy órában jött el itéléted! 11 A föld kalmárai is siratják és jájgatják őt, mert az ő áruikat immár senki nem veszi; 12 Arany és ezüst, és drágakő és gyöngy, és gyölc és bíbor, és selyem és skárlátcikkek; és minden thinfát és minden elefántcsontedényt, és drágafából és rézből és vasból és márványköből csinált minden edényt; 13 És fahajat és illatszereket, és kenetet és tömjént, és bort és

olajat, és zsemlyeliszet és gabonát, és barmokat és juhokat, és lovakat és kocsikat, és rabokat és emberek lelkeit. **14** És a gyümölcs, a mit a te lelk kívánt, eltávozott tőled, és minden a mi ínyes és pompás, eltávozott tőled, és többé azokat meg nem találod. **15** Ezeknek árosai, a kik meggazdagodtak ő tőle, távol állanak az ő kínjától való félelem miatt, sírván és jajgatván, **16** És ezt mondván: Jaj! jaj! a nagy város, a mely öltözött gyolcsba és bíborba és skarlátba, és megékesített aranyNAL, drágakövekkel és gyöngyökkel; hogy elpusztult egy órában annyi gazdagság! **17** És minden hajós mester és a hajónak levők mind, a sokaság és az evezők, és valakik a tengeren kerestekednek, távol állanak. **18** És kiáltanak, látván az ő égésének füstjét, és ezt mondják vala: Mi hasonló e nagy városhoz? **19** És port hánynán az ő fejükre, kiáltanak sírván és jajgatván, és ezt mondván: Jaj! jaj! az a nagy város, a melyben meggazdagodott mindenki, a kinek hajói voltak a tengeren, annak drágaságaiból, hogy elpusztult egy órában! **20** Örülő rajta menny, és ti szent apostolok és próféták; mert az Isten büntette meg őt érettetek való büntetéssel. **21** És egy erős angyal egy nagy malomközhöz hasonló követ felvőn és a tengerbe veté, ezt mondván: Ilyen módon nagy sebességgel vettetik el Babilon, ama nagy város, és többé meg nem találtatik. **22** És hárflásoknak és muzsikásoknak, és síposoknak és trombitásoknak szava te benned többé nem hallatik; és semmi mesterségnek mestere nem találhatik többé te benned; és malomnak zúgása sem hallatik többé te benned; **23** És szóvérneknek világossága többé te benned nem fénylik; és vőlegénynek és menyasszonyak szava sem hallatik többé te benned; mert a te kalmáraid valának a földnek fejedelmei; mert a te bűvölései időt eltévelkedtek minden a népek. **24** És abban prófétáknak és szenteknek vére találtatott, és mindeneknek, a kik megölettek a földön.

19 És ezek után hallám mintegy nagy sokaságnak nagy szavát az égben, a mely ezt mondja vala: Aleluja! az idvesség és a dicsőség, és a tiszesség és a hatalom az Úré, a mi Istenünk! **2** Mert igazak és igazságosak az ő ítéletei, és azt a nagy paráznát, a mely a földet megrontotta az ő paráznáságával, elítélte, és megbosszulta az ő szolgáinak vérét annak kezén. **3** És másodszor is mondának: Aleluja! és: Annak füstje felmegy örökkön örökké. (aión g165) **4** És leborula a huszonnegy Vén és a négy lelkes állat, és imádá az Isten, a kik a királyiszékben ül vala, mondván: Ámen! Aleluja! **5** És a királyiszék től szózat jöve ki, a mely ezt mondja vala: Dícsérjétek a mi Istenünket mindenjában ő szolgái, a kik félik őt, kicsinyek és nagyok! **6** És hallám mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydögések szavát, mondván: Aleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható. **7** Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát, **8** És adatott annak, hogy felöltözék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei. **9** És monda nékem: Írd meg: Boldogok azok, a kik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak. És monda nékem: Ezek az Istennek igaz beszédei. **10** És leborulék annak lábai előtt, hogy imádjam őt, de monda nékem: Meglásd, ne tedd; szolgatársad vagyok

néked és a te atyádfainak, a kiknél a Jézus bizonyáságtétele van; Istent imádd, mert a Jézus bizonyáságtétele a próféta-ság lelke. **11** És látám, hogy az ég megnyílt, és imé vala egy fehér ló, és a ki azon ül vala, hivatik vala Hívnek és Igaznak, és igazságosan ítélt és hadakozik. **12** És az ő szemei olyanok, mint a tűzláng; és az ő fején sok korona; az ő neve fel vala írva, a mit senki nem tud, csak ő maga. **13** És vérrel hintett ruhábá vala öltözöttetve és a neve Isten ígéjének neveztetik. **14** És mennyei seregek követik vala őt fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba öltözve. **15** És az ő szájából éles kard jő vala ki, hogy azzal verje a pogányokat; és ő fogja azokat legeltetni vasvesszővel; és ő nyomja a mindenható Isten haragja hevének borsajtóját. **16** És az ő ruháján és tomporán oda vala írva az ő neve: királyoknak Királya, és uraknak Ura. **17** És láték egy angyalt állani a napban, és kiáltja nagy szóval, mondván minden madaraknak, a melyek repdesnek vala az égneket közepette: Jójjetek el, és gyűljetek egybe a nagy Istennek vacsorájára; **18** Hogy egyétek a királyok húsát, és vezérek húsát és hatalmasok húsát, és lovaknak és rajtok őlööknek húsát, és mindenkinak húsát, szabadokét és szolgákét, és kicsinyekét és nagyokét. **19** És látám, hogy a fenevad és a föld királyai és az ő seregeik egybegyűltek, hogy hadakozzanak az ellen, a kik a lovon ül vala és az ő serege ellen. **20** És megfogaték a fenevad, és ő vele együtt a hamis próféta, a kik a csodákat tette őt előtte, a melyekkel elhitte azokat, a kik a fenevad bályegét felvettek, és a kik imádták annak képét: őt ketten elevenen a kénkővel égő tüzes tóbá vettetének: (Limnē Pyr g3041 g4442) **21** A többiek pedig megöletének a lovon őlöök kardjával, a mely az ő szájából jő vala ki; és a madarak minden megelégedének azoknak húsával.

20 És láték egy angyalt leszállani a mennyből, a kinél vala a mélységnak kulcsa, és egy nagy lánc a kezében.

(Abyssos g12) **2** És megfogá a sárkányt, azt a régi kígyót, a kik az ördög és Sátán, és megkötzé azt ezer esztendőre, **3** És veté őt a mélysége, és bezárá azt és bepecsételé ő felettese, hogy többé el ne hitesse a népeket, míg betelik az ezer esztendőt; azután el kell néki oldoztatni egy kevés időre. (Abyssos g12) **4** És láték királyiszékeket, és leülének azokra, és adaték nékik ítélettel; és látám azoknak lelkeit, a kiknek fejöket vették a Jézus bizonyáságtételéért és az Isten beszédeért, és a kik nem imádták a fenevadat, sem annak képét, és nem vették annak bályegét homlokukra és kezeikre; és éltek és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendőig. **5** A többi halottak pedig meg nem elevenedének, mígnem betelik az ezer esztendőt. Ez az első feltámadás. **6** Boldog és szent, a kinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak; hanem lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai, és uralkodnak ő vele ezer esztendőig. **7** És mikor eltelik az ezer esztendő, a Sátán eloldatik az ő fogáságából. **8** És kimegy, hogy elhitesse a föld négy szegletén lévő népeket, a Gógot és a Magógot, hogy egybegyűjtse őket háborúra, a kiknek száma, mint a tenger főnye. **9** És feljövénék a föld szélességeire, és körülvevék a szentek táborát és a szeretett várost; és Istenről a mennyből tűz szálla alá, és megemészti azokat. **10** És az ördög, a kik elhitte őket, vetteték a tűz és kénkő tavába, ahol van a fenevad és a hamis próféta; és kínoztatnak éjjel és nappal

örökkön örökkel. (aiōn g165, Limnē Pyr g3041 g4442) 11 És láték egy nagy fehér királyiszéket, és a rajta ülőt, a kinek tekintete elől eltűnék a föld és az ég, és helyük nem találhataték. 12 És látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állani az Isten előtt; és könyvek nyittatának meg, majd egy más könyv nyittaték meg, a mely az életnek könyve; és megítéltekének a halottak azokból, a mik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint. 13 És a tenger kiadá a halottakat, a kik ő benne voltak; és a halál és a pokol is kiadá a halottakat, a kik ő nálok voltak; és megítéltekének mindenjában az ő cselekedeteik szerint. (Hadēs g86) 14 A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek tavába. Ez a második halál, a tűznek tava. (Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442) 15 És ha valaki nem találtatott beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vetteték. (Limnē Pyr g3041 g4442)

21 Ezután láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala; és a tenger többé nem vala. 2 És én János látám a szent várost, az új Jeruzsáemet, a mely az Istenről szállá alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony. 3 És hallék nagy szózatot, a mely ezt mondja vala az égből: Íme az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenök. 4 És az Isten előről minden könyvet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak. 5 És monda az, a ki a királyiszéken ül vala: Íme minden újjá teszek. És monda nékem: Írd meg, mert e beszédek hívek és igazak. 6 És monda nékem: Meglett. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én a szomjának adok az élet vizének forrásából ingyen. 7 A ki győz, örökségül nyer minden; és annak Istene lesznek, és az fiam lesz nékem. 8 A gyávának pedig és hitelleneknek, és útálatosoknak és gyilkosoknak, és paráznáknak és bűbájosoknak, és bálványimádóknak és minden hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkővel egőtőben lesz, a mi a második halál. (Limnē Pyr g3041 g4442) 9 És jöve hozzám egy a hétfőn közül, a kinél a hétfőtől csapással telt hétfő pohár vala, és szóla nékem, mondván: Jer, megmutatom néked a menyasszonyt, a Bárány feleségét. 10 És elvive engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutat nékem azt a nagy várost, a szent Jeruzsáemet, a mely Istenről szállott alá a mennyből. 11 Benne vala az Isten dicsősége; és annak világossága hasonló vala a legdrágább kőhöz, úgymint kristálytisztá jáspis kőhöz; 12 És nagy és magas kőfala vala, tizenkét kapuja, és a kapukon tizenkét angyal, és felirók nevek, a melyek az Izráel fiai tizenkét törzsének nevei: 13 Napkeletről három kapu; északról három kapu; délről három kapu; napnyugatról három kapu. 14 És a város kőfalának tizenkét alapja vala, és azokon a Bárány tizenkét apostolának nevei. 15 A ki pedig én velem beszéle, annál vala egy arany vessző, hogy megmérje a várost, és annak kapuit és kőfalát. 16 És a város négyzetben fekszik, és a hossza annyi, mint a szélessége. És megmérje a várost a vesszővel tizenkétezer futamatnyira: annak hosszúsága és szélessége és magassága egyenlő. 17 És megméré annak kőfalát száznegyvennnyeg singre, ember mértékelével, azaz angyaléval. 18 És kőfalának

rakása jáspisból vala; a város pedig tiszta arany, tiszta üveghoz hasonló. 19 És a város kőfalának alapjai ékesítve valának mindenféle drágakővekkel. Az első alap jáspis; a második zafir; a harmadik kálcidón; a negyedik smaragd; 20 Az ötödik sárdonix; a hatodik sárdius; a hetedik krizolitus; a nyolcadik berillus; a kilencszerdik topáz; a tizedik krisopráz; a tizenegyedik jáczint; a tizenkettedik amethyst. 21 A tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy; minden egyes kapu egy-egy gyöngyből vala; és a város utcája tiszta arany, olyan mint az átlátszó üveg. 22 És templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány. 23 És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsonak benne; mert az Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövétneke a Bárány. 24 És a pogányok, a kik megtartathnak, annak világosságában járnak; és a föld királyai az ő dicsőségeket és tiszességeket abba viszik. 25 És annak kapui be nem záratnak nappal (éjszaka ugyanis ott nem lesz); 26 És a pogányok dicsőségét és tiszességeit abba viszik. 27 És nem megy abba be semmi tisztálatlan, sem aki útátálosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak a kik beírattak az élet könyvébe, a mely a Bárány.

22 És megmutat nékem az élet vizének tiszta folyóját, a mely ragyogó vala, mint a kristály, az Istennek és a Báránynak királyiszékből jövén ki 2 Az ő utcájának közepén. És a folyóvízen innen és túl életnek fája vala, minden tizenkét gyümölcsöt terem vala, minden hónapban meghozván gyümölcsét; és levelei a pogányok gyógyítására valók. 3 És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak királyiszéke benne lesz; és ő szolgál szolgálnak néki; 4 És látják az ő orczáját; és az ő neve homlokukon lesz. 5 És ott éjszaka nem lesz; és nem lesz szükségek szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket, és országonkörön örökön örökkel. (aiōn g165) 6 És monda nékem: E beszédek hívek és igazak: és az Úr, a szent próféták Istene bocsátotta el az ő angyalát, hogy megmutassa az ő szolgáinak azokat, a miknek meg kell lenni hamar. 7 Íme eljövök hamar. Boldog, aki megtartja a könyv prófétálásának beszédeit. 8 És én János vagyok az, aki ezeket hallottam és láttam: és mikor hallottam és láttam, leborulék az angyal lábai előtt, hogy őt imádjam, aki nékem ezeket megmutatta vala. 9 Az pedig monda nékem: Meglásd, ne tedd; mert szolgatársad vagyok néked, és a te atyádfiainak a prófétáknak, és azoknak, a kik megtartják a könyvnek beszédeit. Az Isten imádd. 10 Azután monda nékem: Be ne pecsételd e könyv prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van. 11 A ki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és a ki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és a ki igaz, legyen igaz ezután is; és a ki szent, szenteltessék meg ezután is. 12 És íme hamar eljövök; és az én ijtalmam velem van, hogy megfizsesek mindeninek, a mint az ő cselekedete lesz. 13 Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, az első és utolsó. 14 Boldogok, a kik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemeheszenek a kapukon a városba. 15 De kinn maradnak az ebek és a bűbájosok, és a paráznák és a gyilkosok, és a bálványimádók és minden aki szereti és szólja a hazugságot. 16 Én Jézus küldöttem

az én angyalomat, hogy ezekről bizonysságot tegyen néktek a gyülekezetekben. Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ága: ama fényes és hajnali csillag. **17** És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jóvel! És a ki hallja, ezt mondja: Jóvel! És a ki szomjúhozik, jőjjön el; és a ki akarja, vegye az élet vizét ingyen. **18** Bizonysságot teszek pedig mindenkinek, a ki e könyv prófétálásának beszédeit hallja: Hogy ha valaki ezekhez hozzá tesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra; **19** És ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az Isten annak részét eltörli az élet könyvéből, és a szent városból, és azokból, a mik e könyvben megírattak. **20** Ezt mondja, a ki ezekről bizonysságot tesz: Bizony hamar eljövök. Ámen, bizony jövel Uram Jézus! **21** A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindenjában ti veletek. Ámen.

És én János látám a szent várost, az új Jeruzsáemet, a mely az Istenől szálva alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony. És hallék nagy szózatot, a mely ezt mondja vala az égből: Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az Ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az Ő Istenök.

Jelenések 21:2-3

Útmutató az Olvasóhoz

Magyar Nyelv at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, “*As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him.*” Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, “*And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned.*” So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, “*Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth.*” 2 Timothy 2:15. “*God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,*” 2 Peter 1:4-8.

Szótár

Magyar Nyelv at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 201 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place

Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses

Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126

Greek: adjective

Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6

Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun

Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses

Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective

Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses

Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular

Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32

Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possibility, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067

Greek: proper noun, place

Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses

Meaning:

Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86

Greek: proper noun, place

Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses

Meaning:

Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442

Greek: proper noun, place

Usage: Phrase 5 times in the New Testament

Meaning:

Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585

Hebrew: proper noun, place

Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses

Meaning:

The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020

Greek: proper noun, place

Usage: 1 time in 2 Peter 2:4

Meaning:

Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Szótár +

AionianBible.org/Bibles/Hungarian---Hungarian-Karoli/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 201 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lukács 8:31
Rómaiakhoz 10:7
Jelenések 9:1
Jelenések 9:2
Jelenések 9:11
Jelenések 11:7
Jelenések 17:8
Jelenések 20:1
Jelenések 20:3

aïdios

Rómaiakhoz 1:20
Júdás 1:6

aiōn

Máté 12:32
Máté 13:22
Máté 13:39
Máté 13:40
Máté 13:49
Máté 21:19
Máté 24:3
Máté 28:20
Márk 3:29
Márk 4:19
Márk 10:30
Márk 11:14
Lukács 1:33
Lukács 1:55
Lukács 1:70
Lukács 16:8
Lukács 18:30
Lukács 20:34
Lukács 20:35
János 4:14
János 6:51
János 6:58
János 8:35
János 8:51
János 8:52
János 9:32
János 10:28
János 11:26
János 12:34
János 13:8
János 14:16

Apostolok 3:21

Apostolok 15:18

Rómaiakhoz 1:25

Rómaiakhoz 9:5

Rómaiakhoz 11:36

Rómaiakhoz 12:2

Rómaiakhoz 16:27

1 Korintusi 1:20

1 Korintusi 2:6

1 Korintusi 2:7

1 Korintusi 2:8

1 Korintusi 3:18

1 Korintusi 8:13

1 Korintusi 10:11

2 Korintusi 4:4

2 Korintusi 9:9

2 Korintusi 11:31

Galatákhöz 1:4

Galatákhöz 1:5

Efészusiakhoz 1:21

Efészusiakhoz 2:2

Efészusiakhoz 2:7

Efészusiakhoz 3:9

Efészusiakhoz 3:11

Efészusiakhoz 3:21

Efészusiakhoz 6:12

Filippiekhez 4:20

Kolosséiakhoz 1:26

1 Timóteushoz 1:17

1 Timóteushoz 6:17

2 Timóteushoz 4:10

2 Timóteushoz 4:18

Tituszhoz 2:12

Zsidókhoz 1:2

Zsidókhoz 1:8

Zsidókhoz 5:6

Zsidókhoz 6:5

Zsidókhoz 6:20

Zsidókhoz 7:17

Zsidókhoz 7:21

Zsidókhoz 7:24

Zsidókhoz 7:28

Zsidókhoz 9:26

Zsidókhoz 11:3

Zsidókhoz 13:8

Zsidókhoz 13:21

1 Péter 1:23

1 Péter 1:25

1 Péter 4:11

1 Péter 5:11

2 Péter 3:18

1 János 2:17

2 János 1:2

Júdás 1:13

Júdás 1:25

Jelenések 1:6

Jelenések 1:18

Jelenések 4:9

Jelenések 4:10

Jelenések 5:13

Jelenések 7:12

Jelenések 10:6

Jelenések 11:15

Jelenések 14:11

Jelenések 15:7

Jelenések 19:3

Jelenések 20:10

Jelenések 22:5

aiōnios

Máté 18:8

Máté 19:16

Máté 19:29

Máté 25:41

Máté 25:46

Márk 3:29

Márk 10:17

Márk 10:30

Lukács 10:25

Lukács 16:9

Lukács 18:18

Lukács 18:30

János 3:15

János 3:16

János 3:36

János 4:14

János 4:36

János 5:24

János 5:39

János 6:27

János 6:40

János 6:47

János 6:54

János 6:68

János 10:28
János 12:25
János 12:50
János 17:2
János 17:3
Apostolok 13:46
Apostolok 13:48
Rómaiakhoz 2:7
Rómaiakhoz 5:21
Rómaiakhoz 6:22
Rómaiakhoz 6:23
Rómaiakhoz 16:25
Rómaiakhoz 16:26
2 Korintusi 4:17
2 Korintusi 4:18
2 Korintusi 5:1
Galatákhöz 6:8
2 Tesszálonika 1:9
2 Tesszálonika 2:16
1 Timóteushoz 1:16
1 Timóteushoz 6:12
1 Timóteushoz 6:16
1 Timóteushoz 6:19
2 Timóteushoz 1:9
2 Timóteushoz 2:10

Titushoz 1:2
Titushoz 3:7
Filemonhoz 1:15
Zsidókhoz 5:9
Zsidókhoz 6:2
Zsidókhoz 9:12
Zsidókhoz 9:14
Zsidókhoz 9:15
Zsidókhoz 13:20
1 Péter 5:10
2 Péter 1:11
1 János 1:2
1 János 2:25
1 János 3:15
1 János 5:11
1 János 5:13
1 János 5:20
Júdás 1:7
Júdás 1:21
Jelenések 14:6

eleēsē

Rómaiakhoz 11:32

Geenna

Máté 5:22
Máté 5:29
Máté 5:30
Máté 10:28
Máté 18:9
Máté 23:15
Máté 23:33

Márk 9:43
Márk 9:45
Márk 9:47
Lukács 12:5
Jakab 3:6
Hadēs
Máté 11:23
Máté 16:18
Lukács 10:15
Lukács 16:23
Apostolok 2:27
Apostolok 2:31
1 Korintusi 15:55
Jelenések 1:18
Jelenések 6:8
Jelenések 20:13
Jelenések 20:14

Limnē Pyr
Jelenések 19:20
Jelenések 20:10
Jelenések 20:14
Jelenések 20:15
Jelenések 21:8

Sheol
1 Mózes 37:35
1 Mózes 42:38
1 Mózes 44:29
1 Mózes 44:31
4 Mózes 16:30
4 Mózes 16:33
5 Mózes 32:22
1 Sámuel 2:6
2 Sámuel 22:6
1 Királyok 2:6
1 Királyok 2:9
Jób 7:9
Jób 11:8
Jób 14:13
Jób 17:13
Jób 17:16
Jób 21:13
Jób 24:19
Jób 26:6

Zsoltárok 6:5
Zsoltárok 9:17
Zsoltárok 16:10
Zsoltárok 18:5
Zsoltárok 30:3
Zsoltárok 31:17
Zsoltárok 49:14
Zsoltárok 49:15
Zsoltárok 55:15
Zsoltárok 86:13
Zsoltárok 88:3

Zsoltárok 89:48
Zsoltárok 116:3
Zsoltárok 139:8
Zsoltárok 141:7
Példabeszédek 1:12
Példabeszédek 5:5
Példabeszédek 7:27
Példabeszédek 9:18
Példabeszédek 15:11
Példabeszédek 15:24
Példabeszédek 23:14
Példabeszédek 27:20
Példabeszédek 30:16
Prédikátor 9:10
Énekek Éneke 8:6
Ézsaiás 5:14
Ézsaiás 7:11
Ézsaiás 14:9
Ézsaiás 14:11
Ézsaiás 14:15
Ézsaiás 28:15
Ézsaiás 28:18
Ézsaiás 38:10
Ézsaiás 38:18
Ézsaiás 57:9

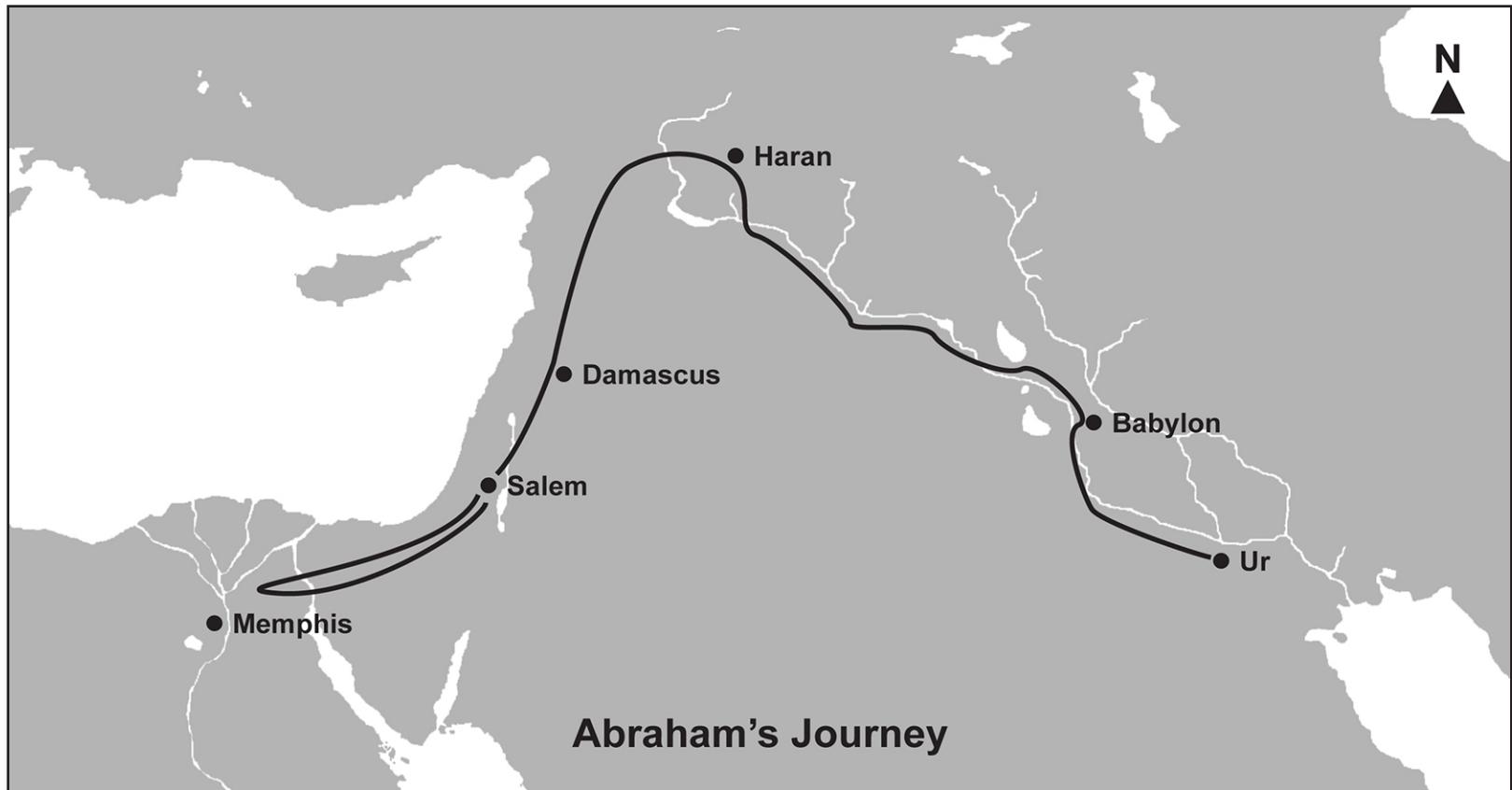
Ezékiel 31:15
Ezékiel 31:16
Ezékiel 31:17
Ezékiel 32:21
Ezékiel 32:27
Hóseás 13:14
Ámos 9:2
Jónás 2:2
Habakuk 2:5

Tartaroō

2 Péter 2:4

Questioned

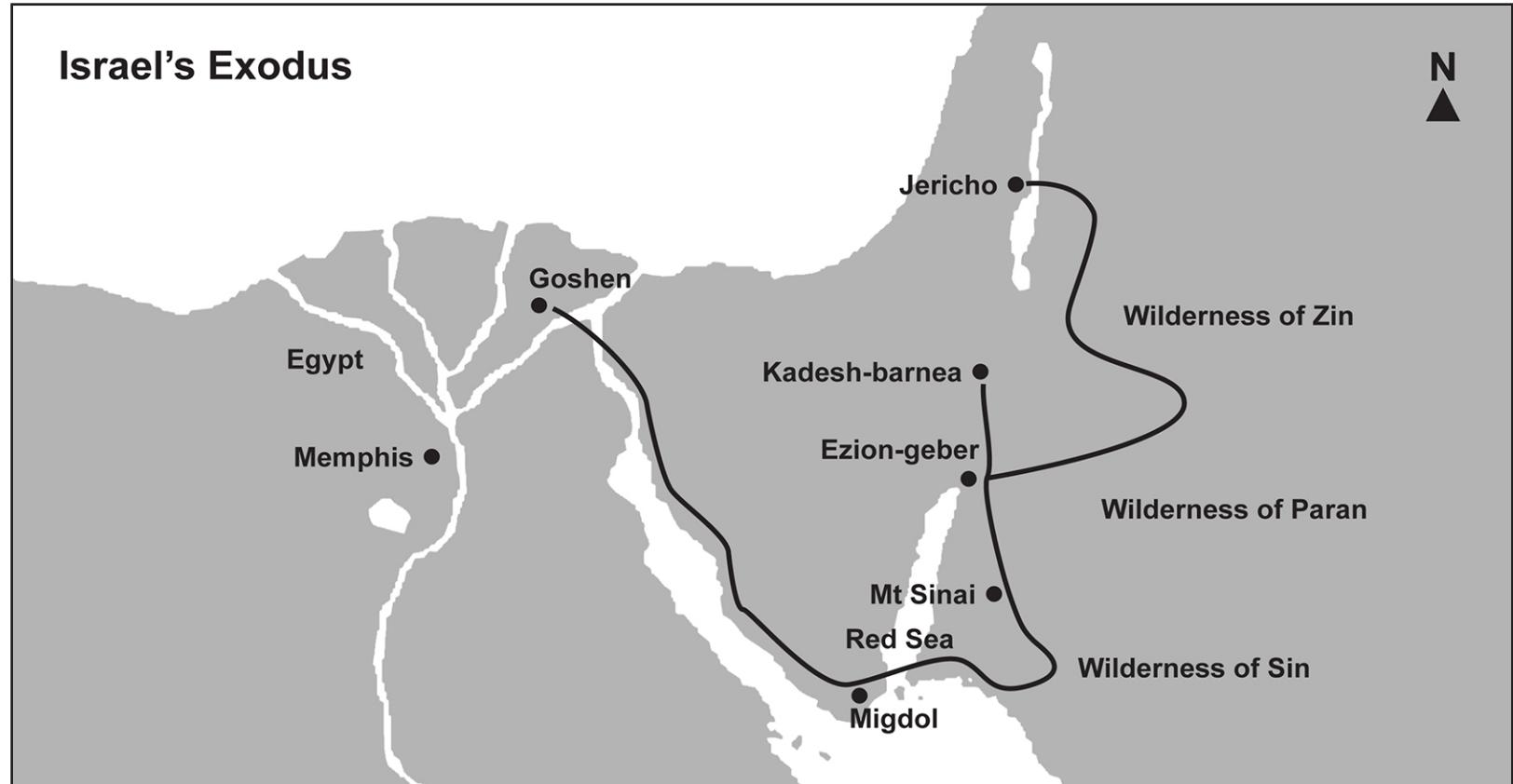
Jób 28:22
Jób 31:12
2 Péter 2:17

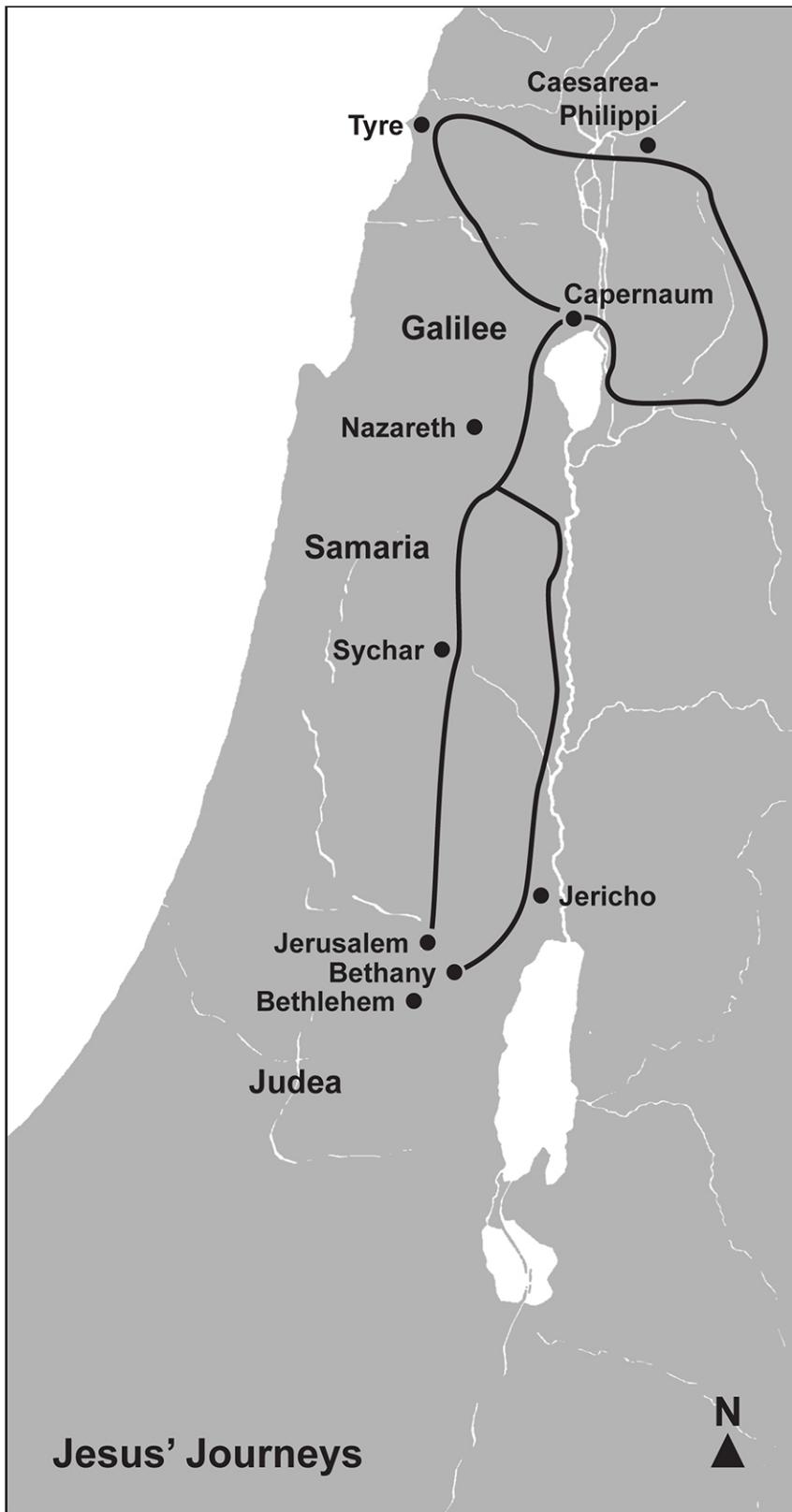
Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívott, hogy menjen ki arra a helyre, a melyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy. - Zsidókhoz 11:8

Israel's Exodus

N

És lőn, a mikor elbocsátá a Faraó a népet, nem vivé őket Isten a Filiszteusok földje felé, noha közel vala az; mert monda az Isten:
Netalán mászt gondol a nép, ha harcot lát, és visszatér Égyiptomba. - 2 Mózes 13:17

Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgájanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adata az ő életét váltságul sokatérít. - Márk 10:45

Pál, Jézus Krisztusnak szolgája, elhívott apostol, elválasztva Isten evangéliomának hirdetésére. - Rómaiakhoz 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophesies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Usher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

1956	Christ returns for his people
1830	Jim Elliot martyred in Ecuador
1731	John Williams reaches Polynesia
1614	Zinzendorf leads Moravian mission
1572	Japanese kill 40,000 Christians
1517	Jesuits reach Mexico
1455	Martin Luther leads Reformation
1323	Gutenberg prints first Bible
1276	Franciscans reach Sumatra
1100	Ramon Llull trains missionaries
1054	Crusades tarnish the church
997	The Great Schism
864	Adalbert martyred in Prussia
716	Bulgarian Prince Boris converts
635	Boniface reaches Germany
569	Alopen reaches China
432	Longinus reaches Alodia / Sudan
397	Saint Patrick reaches Ireland
341	Carthage ratifies Bible Canon
325	Ulfilas reaches Goth / Romania
250	Niceae proclaims God is Trinity
197	Denis reaches Paris, France
70	Tertullian writes Christian literature
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we? ►			Genesis 1:26 - 2:3 Mankind is created in God's image, male and female He created us					
How are we sinful? ►			Romans 5:12-19 Sin entered the world through Adam and then death through sin					
When are we? ▼								
Where are we?			Innocence		Fallen			Glory
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.	Fall to sin No Law	Moses' Law 1500 B.C.	Christ 33 A.D.	Church Age Kingdom Age
								New Heavens and Earth
► Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden	1 Timothy 6:16 Living in unapproachable light			Acts 3:21 Philippians 2:11 Revelation 20:3 God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City
		Son			John 8:58 Pre-incarnate	John 1:14 Incarnate	Luke 23:43 Paradise	
		Holy Spirit			Psalm 139:7 Everywhere	John 14:17 Living in believers		
	Mankind	Living	Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth Luke 16:22 Blessed in Paradise Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command	Genesis 1:1 No Creation No people	Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth			Matthew 25:41 Revelation 20:10 Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels
		Deceased believing			Luke 16:22 Blessed in Paradise			
		Deceased unbelieving			Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment			
	Angels	Holy			Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command			
		Imprisoned	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus	Revelation 20:13 Thalaasa Revelation 19:20 Lake of Fire Revelation 20:2 Abyss		
		Fugitive			1 Peter 5:8, Revelation 12:10 Rebelling against Christ Accusing mankind			
		First Beast						
		False Prophet						
		Satan						
Why are we? ►			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7 For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all					

Sors

Magyar Nyelv at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, "*the gates of Hades will not prevail,*" Matthew 16:18. Paul asks, "*Hades where is your victory?*" 1 Corinthians 15:55. John wrote, "*Hades gives up,*" Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, "*Do not be afraid,*" because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to "*be afraid*" because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, "*out of the frying pan, into the fire?*" Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, "*Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'*" Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. Jesus said, "*You did not choose me, but I chose you,*" John 15:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

World Nations

Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, - Máté 28:19